ஸ்ரீ மகாபாரதம்

ஆரணிய பர்வம்

த்தி வரவைக்கண்டு எதிர்கொண்டார். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி தருமராஜனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, மற்றை நால்வரையும்பாஞ்சாலியையும் ஆதரித்தார். தருமராஜன் அவருக்கு எதிர் நமஸ்காரஞ்செய்து அழைத்துவந்து இருக்கச்சொல்லித், தானுந் தன் தம்பியருமாக அருகிலிருந்து, இந்திரப் பிரஸ்தம் விட்டு அத்தினபுரிக்குச் சென்று வனமடைந்தமட்டும் நடந்ததை ஆதியோடந்தமாக எடுத்துரைத்தனர்.

அதனைக்கேட்ட பாஞ்சாலன் - பாண்டியன் விராடன்-முதலான அரசர்கள் கடுஞ்சின மடைந்து சொல்லுகிறார்கள். ஓ தரும பூபதி! உலகிலுள்ள அரசர்கள் தங்கள்பகைஞரை வெற்றியடையக் கருதுவார்களாகில், நால்வகைச் சேனையோடு சென்று நியாயமாகப்போர்செய்து வெற்றியடைதல் நலம். போர்செய்து வெற்றியடைதற்கு வல்லமை இல்லாதவர்கள், சில ருதவியைப்பெற்றுப் பகையை முடித்துக்கொள்ளுவர். உதவியாலும் வெற்றியடையாதகாலத்து, நஞ்சிடுதல் படுகுழிபாய்ச்சல் சூதாடல் முதலிய கொடிய பாதகச் செய்கையால் வெற்றியடைவர். இவிடத்தில் துரியோதனன் உங்களைச் சூதில் வெற்றியடைந்தான். அது ஒருபட்சத்துக் கொத்துக்கொண்டோம். ஆயினும் மாதுசிரோமணியாகிய திரௌபதியைச் சபையிலிழுத்துவர நியாயமுண்டா? நீங்கள் எவ்வாறுபார்த்திருந்தீர்கள்? அந்த மாதுசிரோமணியை பிடித்து இழுத்துவந்த துச்சாதனனையும்படு பாவியாகிய துரியோதனனையும், துரியோதனன் சொல்லுக்குமாறுபடாமல் உதவியாகப் பேசிவருகிற துன்மார்க்கனாகிய கர்னனையும், சூதாட்டத்தில் உங்களை வெற்றியடைந்த துராத்துமாவாகிய சகுனியையும் இந்நிமிடத்தில் யமதண்டனைக்குள்ளாக்கும்படி;இதோ எங்கள் கையிலிருக்குங் கார்முகத்திலிருந்துண்டாகும் பாணத்திற்குக் கட்டளையிடுகிறோம் தாங்கள் இந்தவேளை தடைகூறாமலிருக்க வேண்டுமென்றுசொல்ல, சிலர்ஆர்ப்பரித்தெழுந்தனர். சிலர்தங்கள் தங்கள் கையிலுள்ளவில்லை அங்குதானேவளைத்துடங்கார ஓசையெழுப்பி, ஒருகணையை வில்லிற்பூட்டி, இந்தக் கணையிலேயே கவுரவர்களை யமலோகத்துக்கனுப்பிவிடுகிறோமென்று கூறினர். இவ்வாறு அரசர்களெல்லாருந் தங்கள் தங்கள் சேனைகளை யெச்சரித்துப் போர்க்கெழுந்தார்கள். வீமன் அர்ச்சுனன் நகுல சகாதேவர் நால்வரும் போர்க்கெழுங்கருத்திற்கிஞ்சித்து விருப்பமுற்றார்கள். அரசர்கள் போர்க்கெழுந்ததையும் வீமன்முதலான நால்வரின் கருத்தையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்திகண்டு, தாமுங் கோபங்கொண்டவர்போலபினயித்துஅரசர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஓ அரசர்களே! உங்கள் கருத்து எவ்வாறிருக்கின்றதோ? அவ்வாறே என்கருத்துமிருக்கின்றது. ஆனால் போர்க்கெழுவதற்கு ஒரு சங்கடமிருக்கின்றது அஃதென்னெனில் தருமராஜன் ஒன்றுந்தெரியாதவ ரல்ல. வீமன் - அர்ச்சுனன் - நகுலன்-சகாதேவன் - நால்வரும் அற்பமானவர்களல்ல. மேலும் அளக்கரிய ஆற்றலைப் பெற்றவர்கள். அவர்கள் தமயன் வாக்குக்கு மாறுபடாமலடங்கிக் கலகஞ்செய்யாமல் வந்துவிட்டார்கள். தருமராஜனே நீதிக்கு விரோதப்படார். வில்லாசிரியராகிய துரோணாச்சாரியின் தீர்ப்பின்படி பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசஞ் செய்து, ஒருவருஷம் அக்ஞாத வாசஞ்செய்து வந்த பின்பு, வில்லாசிரியர் முதலான பெரியோர்களின் கட்டளைப்படியே துரியோதனன் நாடு நகர முதலியவற்றைக் கொடுத்தால்; கலகமில்லாமல்முன்போலிருப்போம். துரியோதனன் பெரியோர்களின் கட்டளையைமீறி நாடுநகர முதலியவற்றைக் கொடுக்காமல் மாறுபடுவானாகில், அக்காலத்தில் தற்காலத்திற்கொண்ட கோபத்தைக் காட்டிப் பஞ்சவர்க் குதவிசெய்யுங்களென்று. அரசர்களின் சினத்தைத்தணித்துத், தருமனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஓ தருமநந்தனா! நீங்கள் மனவருத்தமுறாமல் வில்லாசிரியர் கொடுத்த தீர்ப்பின்படி பதின்மூன்று வருஷத்தையும் பதின்மூன்று நாளாகப் பாவித்துக் கழித்து நகரம்வந்து சேருங்கள். துரியோதனன் பெரியோர்களின் கட்டளைப்படி நாடுநகர முதலியவற்றைக்கொடுக்காமற்போனால், அக்காலத்தில் இந்த அரசர்களினுதவியைப் பெற்று உங்கள் பகையை முடித்துக்கொள்வீர்கள். அதுவரைக்கும்உங்கள் சுயஜனத்தில் இளம்பஞ்சபாண்டவரைப் பாஞ்சாலனிடத்தும், உமது தாயை விதுர ராஜனிடத்தும் அபிமன்னனையும் சுபத்திரையையும் பலராமரிடத்தும், சித்திராங்கதையைப் பாண்டியனிடத்தும் அனுப்பிவித்து, நீங்கள் வனவாசஞ் செய்யுங்களென்று கூற; தருமன் அக்கருத்துக் கிசைந்து, ஸ்ரீகிரு

ஷ்ண மூர்த்தியின் கட்டளைப்படி தங்கள் தங்கள் புத்திரர் முதலானவர்களை அவ்வண்ணமே சென்றிருக்கும்படி ஆதரித்துரைத்து, அன்னையை ஐவரும் வணங்கிச் சொல்லுகிருர்கள்.

ஓ எங்கள் மாதாவே! நாங்கள் தேவரீர் வயிற்றி லுதித்தநாள் முதலிதுவரைக்குந் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்தறியோம். அப்படியிருந்த எங்களுக்கு உங்களைப்பிரியும்படி காலகதி நேரிட்டது. நீங்கள் அதைக்குறித்து வருத்தமுருமல், பதின்மூன்று வருஷத்தையும் பதின்மூன்று நாளாகப்பாவித்து, எங்கள் சிறிய பிதாவாகிய விதுரராஜன் அரண்மனையிலிருங்களென்று கண்ணீர்ததும்ப நின்றுரைக்க, அம்மக்களின் வார்த்தையைக் குந்திதேவி கேட்டமாத்திரத்தில் மனம்வெதும்பி, ஓ மைந்தர்களே! உங்களைவிட்டு இமைப்பொழுதும் பிரியாமலிருந்த என்மனமென்னமாயிருக்கும்? ஐஐயோ!! உங்களையும், அனிச்சம்பூவைமிதிக்கக் குழையும் பாதத்தையுடைய திரௌபதியாகிய இக்குலவிளக்கையும், எவ்வாறுவிட்டு என்னுயர்தரித்திருப்பேன்? காலகதியைநோக்கித் துணிவு கொண்டாலும், உங்கள் மீதுவைத்த அன்புடைமை என்னையுருக்கிவிடுகிறதே என்று மக்களையும் மருமகளையுங் கண்ணீரால் ஸ்நானஞ் செய்வித்து விசாரப்பட்டாள். அப்போது பாஞ்சாலி கண்ணீர்ததும்ப நின்று சொல்லுகிருள். ஓ மாமீ! எல்லாந் தெரிந்தவர்களே கண்ணீர் விட்டால், ஒன்றுமறியாத பேதையாகவும் இளந்தையாகவு மிருக்கும் என்மனமென்னகல்லா? என்னம்மணி! தங்கள் புத்திரர்கள் வாக்கின்படி அத்தினபுரத்துக்குச் சென்று, என் அம்மான்மகனுகிய விதுரராஜன் அரண்மனையிற் சிறிதுநாள் மனம் பொறுத்திருங்களென்றுகூறினள். அவையனைத்துங்கேட்ட குந்திதேவி காலகதியைநோக்கி, இனி நாம் வருத்தப்படுவதிற் பயனில்லையென்று கருதிப், புத்திரர் கருத்திற்கிசைந்து விதுரனரண்மனைக்குச் சென்ருள்.

அப்பால் சித்திராங்கதை - சுபத்திரை - முதலான தேவிகளும், இளம்பஞ்ச பாண்டவர் முதலிய புத்திரர்களும் வந்து வணங்கித் தேகமெல்லா நனையும்படியாகக் கண்ணீரொழுக்கி நின்றனர். ஐவரும் பாஞ்சாலியும் அதிக ஆராமையோடு மக்கள் முதலானவரைத்தழுவி, இனிய வசனங்கள்கூறி, யார் யாரை எந்தெந்த விடங்களிலிருக்க எம்பெருமான் நியமித்தனரோ? அவரவர் அந்தந்த இடத்திலிருங்களென்று கட்டளையிட்டு அனுப்பிவித்தனர். வந்த அரசர்கள் தருமராஜன் முதலானவரை வணங்கி விடைபெற்றுத், தங்கள் நகரம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பாஞ்சாலன் இளம்பஞ்ச பாண்டவர்களோடு தன்னகரம்வந்து சேர்ந்தான். பாண்டியன் சித்திராங்கதையை அழைத்துக்கொண்டு தன்னகரத்திற்குச் சென்ருன். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சுபத்திரையை அழைத்துக்கொண்டு தன்னகரத்திற்குச் சென்ருர். பஞ்சவர் சேனைகள் இளம்பஞ்சவரிடத்தும், அபிமன்னனிடத்தும், பிரிவற்றிருந்தார்கள். தருமன்முதலானஐவரும் பாஞ்சாலியுங் காட்டையே நகரமாக எண்ணிக் காமியவனத்தி லிருந்தனர். கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இனி இரண்டு கண்ணில்லாதவன் தன்சகோதரனுகிய விதுரராஜனேடு யோசித்ததையும் அதற்கு விதுரன் கூறியவற்றையும், அப்போது துரியோதனன் செய்கையையும் எடுத்துக் கூறுகிறேன் கேளும்.

பாண்டவர்களிடத்தில் விதுரன் வரவு.

ஓ மஹாராஜனே! பஞ்சவர் மனத்திற் சென்ற மாத்திரத்தில் துரியோதனன் மேல்வருங் கெடுதியை நினைக்காமல் அதிக மகிழ்வையுற்றுச், சபாமண்டபத்துக்கு வந்து சிங்காசனத்திலிருந்து, வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர்-விதுரர்-முதலான பெரியோர்களையும் மற்றுமுண்டான மந்திரிமார் முதலானவர்களையும் அழைப்பித்துச் சொல்லுகின்ருன். ஓ பெரியோர்களே! என்கருத்தின்படி பஞ்சவர் பஞ்சையாகிக் காட்டிற்சென்றனர். இனியவர்களின் நாட்டை நாம் ஆளவேண்டும். இந்திரப்பிரஸ்தம் அரசுக்கு யோக்கியமாகவிருப்பதன்றி, மயன் புதுக்கியசபை மகாவினேதமாக விருக்கின்றமையால், என்னரசை அங்கிருந்து செலுத்தக் கருதியிருக்கின்றேன். ஆதலால் தங்கள் கருத்தென்னவென்று வினவ, விதுரன் சற்றுலோசித்து அடடா!! இவன் ராக்ஷத அம்சம். [illegible] தேவரம்சம். இவனுக்கு இந்திரப்பிரஸ்தம் [illegible] தகாது இவனே இந்திரப் பிரஸ்தம்செல்லக் கருதியிருக்கின்ருன். இக்கருத்தை ஒருவித

மாக மறுக்கவேண்டுமென்று கருதிச்சொல்லுகிருன். ஓ துரியோதனு! இந்த அத்தினபுர முண்டான நாள்முதல், இதுவரைக்கும் அநேகம் அரசர்கள் இந்த நகரத்திலேயே யிருந்து அரசாக்ஷி செய்துவந்தார்கள். நீ இந்த சமஸ்தானத்தைவிட்டு மற்றொருவிடத்திலிருந்து அரசுசெய்வது தகுதியல்ல. மஹாமண்டலேஸ்வரருக்கு எக்காலும் இருப்பிடமாகிய இந்தச் சமஸ்தானத்திற்குத் தற்காலத்தில் நீயே மஹாமண்டலேஸ்வரனுகிய படியால், நீஇந்தச் சமஸ்தானத்தில் தானே யிருந்து அரசுசெய்து, வில்லாசிரியராகிய துரோணுச்சாரியரை இந்திரப் பிரஸ்தத்துக்கு அனுப்பிவித்து, அவ்விடத்தில் நடக்க வேண்டியவற்றை அவரால் நடப்பித்துக் கொள்ளென்று மஹாபரிவுடன் சொல்பவனைப்போற் கூறினன்.

துரியோதனன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, வில்லாசிரியரை நோக்கி நமஸ்கரித்துச்சொல்லுகிருன்: ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் இந்திரப் பிரஸ்தஞ்சேர்ந்து அங்கு நடக்கவேண்டிய வற்றைக்கிரமப்படி நடத்திவாருங்களென்று கூறினன். வில்லாசிரியர் அக்கருத்துக் கிசைந்து, தன்பரிசனத்தோடு இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சென்று, அங்கிருந்துகொண்டே தனக்குந் துரியோதனனுக்கும் ஆகவேண்டிய ராஜகாரியங்களை நடத்தி ஒவ்வொருவேளை துரியோதனனையும் திருதராஷ்டிர மஹாராஜனையும் வந்து கண்டுகொண்டு இந்திரப் பிரஸ்தத்திலிருந்தார். தருமராஜனைக் காணப்பெருத நாடுநகரங்க ளெல்லாஞ் சூரியனைக்காணுத நாள் போலாயின. நீர்வளம் நிலவளமுதலியவைகளுமழிந்தன. துரியோதனன் மனக்கவலையற்றவனுக எங்குந் தன்னரசுசெலுத்திப், பஞ்சவர்களின் சொத்துக்க ளெல்லாவற்றையும்அபகரித்துக்கொண்டு மகிழ்வாகிய கடலிலாழ்ந்துசுகித்திருந்தான். திருதராட்டிரன் பஞ்சவர்கள் பஞ்சையாகிவனத்திற்சென்றதையும், அவர்கள் கூறியசபதத்தையும் மனதில் நினைத்து, தன் புத்திரர்களின் கடின சித்தத்தையும் சொற்ப பலத்தையும் ஐவர்களின் தருமசிந்தையையும் அளக்கரிய ஆற்றலையும் சீர்தூக்கி, நமது புத்திரர்கள் கெடுவதற்கு ஐயமில்லையென்று தீர்மானித்து, இதற்கென்ன செய்யலாமென்று தனக்குள் ஆலோசித்து ஒன்றுந்தோன்ருமல், நமது சகோதரனுகிய விதுரனுல் நமது கவலையை மாற்ற வேண்டுமென்று கருதி, அருகிலிருந்த தூதுவர்களை நோக்கி விதுரராஜனை அழைத்து வாருங்களென்று கட்டளையிட்டான் தூதுவர்கள் விதுரராஜன் அரண்மனைக்கு வந்து விதுரனைக்கண்டு வணங்கி, அரசன் வரும்படி கட்டளையிட்டதை எடுத்துரைத்தார்கள்.

விதுரன் தக்ஷணம் தமயனிருக்குமிடத்துக்கு வந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி எழுந்து, தன்பெயரை யெடுத்தோதினன் திரிதராஷ்டிரன் தம்பியைத் தழுவிப் பல ஆசிகள் கூறி, அருகிலிருக்கும்படி சொல்லிச் சொல்லுகிருன் தம்பி விதுரா! என் சகோதரனுகிய பாண்டுவின் புத்திரர்கள் நெடியகடல்சூழ்ந்த பெரும்புவி யாசையைக் கைவிட்டுக், கொடிய வெம்பரற் காடடைந்தனர். அவர்கள் வில்லாசிரியராகிய துரோணுசாரியர் கூறிய தீர்ப்பின்படி, பதின்மூன்று வருஷத்தையுந் துலைத்துவருவார்களா? அல்லது நகரத்தில் அதிக சவுக்கியத்தை யடைந்தவர்கள், வனத்திற் சென்று பசிப்பிணிமுதலிய தேகவுபாதியை யடைந்து இறந்துவிடுவார்களா? ஒருவேளை நாட்டிலிருப்பதிற் பயனென்ன? மறுமைலாபத்துக் கேதுவானது துறவற மாயிற்றே. அத்துறவறத்தை அநுசரித்துக் காட்டில் தானேஇருப்போமென்று கருதி அக்காட்டில் தானே இருந்துவிடுவார்களா? இதனைச் சீர்தூக்கிச்சொல்லென்று திரிதராஷ்டிரன்கூற, விதுரன் குறுநகைகொண்டு சொல்லுகிருன். ஓ மகாராஜாவே! அந்த ஐவர் துரோணர் விதித்த கட்டளைப்படி பதின்மூன்றுவருஷத்தையும், பதின்மூன்று நாளாக எண்ணிக்கழித்துவருவார்கள். செல்வத்தி லிருந்தவர்கள் வெம்பரற் காட்டிற்சென்ருல், தேகஞ்சுட்டுப் பலஹீனப்பட்டு வியாதிக்குள்ளாகி வருந்தி இறந்து விடுவரென்பதை மறந்து விடும். ஏனென்ருல் - தருமசிந்தையும் தெய்வபக்தியுமுடையவர்க்கிடையூறுவராது.மேலுந்தருமராஜன் வடவைத்தீயைப்போல வெப்பத்தைக்கொடுக்குங் கொடிய வெம்பரற்காட்டிற்பாதத்தை வைப்பானுகில், அக்காடு குபேரனுடைய சிங்கார வனம்போற் குளிர்ச்சிபெற்றுப், பூக்காதெல்லாம் பூத்துக், காய்க்காதெல்லாங் காய்த்துப் பழுக்கும். என்ருல்-ஐவருக்குத் தேகமெலிவு எந்தவிதத்தால் வரக்கூடும்? ஒருக்காலத்தும் வராது.

என்று விதுரராஜன் சொல்லியதைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் மனவருத்தமுற்று

சொல்லுகிருன் தம்பி விதுரா! தருமராஜன்
தருமசிந்தையை யுடையவனென்பதற்கும்,
தெய்வபக்தி யுடையவ னென்பதற்கும் ஐய
மில்லை. ஐயா வனவாசஞ்செய்ய இந்த நகர
த்தைவிட்டுப் போகும்போது, துரியோதன
ன்முதலானவர்கள்மேல் வஞ்சம் வைத்துச்
சென்ருர்களா? அல்லது நமதுதலையிலுள்ள
விதிவசமென்று கருதிச் சென்ருர்களா?
இதனை நீயறிந்திருந்தால் ஒளிக்காமலெனக்
குரையென்று வினவினன். அதற்குவிதுரன்
சொல்லுகிருன் ஓ மகாராஜாவே! ஐவருள்
தருமராஜன் தவிர, மற்றவீமன் அர்ச்சுனன்
நகுலன் சகாதேவன் பாஞ்சாலி இவர்கள்
முன்னஞ் சபையிலுள்ளவர்கள் திடுக்கிட்
டேங்கச்சபதஞ்செய்தபோதே, மனதில்வஞ்
சம்வைத்து விட்டார்களென்று விளங்குகின்
றது மற்றத்தருமராஜன் வாயினலொன்றுங்
கூருமல் மேலுக்குச் சாந்தமுள்ளவன்போ
லிருந்தாலும், அவன் உமது புத்திரர்மேற்
கொண்ட கோபத்துக்கு அளவில்லை. ஆனல்
அந்தக் கோபக்குறியை அறியவேண்டிய
கருத்திருந்தால், அந்தத் தருமராஜன் முது
கிற் பிடி எள்ளைப்போட்டால், பளபளவென்
றுஉடனே பொரிந்துபோகும். இதற்கு அவ்
வெள்ளளவுங்கூடச் சந்தேகமில்லை. ஓ மகா
ராஜனே! இனிப்பலபலவாக சிந்திப்பதிலும்
வருத்தப்படுவதிலும் பயனில்லை. ஐவரையும்
அழைப்பித்து முன்போல் அவர்கள் நாடு
நகர முதலியவற்றைக்கொடுத்து விடுவீராகில்
உமது புத்திரர்க்குக்கெடுதிவராதிருப்பதோடு
நம்மையொத்த அரசரெல்லாம் மதித்துப்
புகழுவார்கள். இந்த யோசனைக்கு மேலான
யோசனை வேறில்லையென்று கூறத், திரிதரா
ஷ்டிரன் சொல்லுகிருன். தம்பி விதுரா!
இந்தயோசனையை ஆதியிலேயே நான் நினை
த்துச் சபையில் அவ்வைவரை அழைத்து,
அவர்கள் தோற்ற நாடுநகர முதலியவற்றை
மீட்டுங் கொடுத்ததற்குப் பாவியாகிய என்புத்
திரன் தந்தை வாக்கியமென்று மதிக்காமல்
மறுத்துவிட்டது உன்கருத்தறிந்ததுதானே
ஆதலால் அதைக்குறித்துப் பேசுவதிற் பய
னில்லை மேல் நடக்கவேண்டியதற்குத் தகுந்த
யோசனை கூறென்று வினவ, அதற்கு விது
ரன் சொல்லுகிருன்.

ஓ மகாராஜனே! தற்காலத்தில் துரியோ
தனன் கடினசித்தத்தைப் பெற்றிருந்தாலும்
பஞ்சவர்கள் அப்பதின்மூன்று வருடமும்
வனவாசஞ்செய்திவிடம் வந்து, முன்கூறிய
தீர்ப்பின்படி வனவாசஞ்செய்து வந்தோமா
தலால் எங்கள் நாடுநகர முதலியவற்றைக்
கொடுத்துவிடென்று கேட்பார்கள். அக்கால
த்திலும் இக்கொடும்பாவியாகிய துரியோத
தனன் நாடுநகர முதலியவற்றைக் கொடுக்
கான். நாமெல்லோருங்கூடி சொன்னபோதி
லும் நமது வார்த்தையுங்கேளான். அதன்
மேல் ஐவர்மீறிச் சபையிற்கூறிய சபதப்படி
வீமன் துரியோதனன் முதலான நூற்றுவ
ரையும், அர்ச்சுனன் கர்னனையும், நகுலன்
சவுபலனையும் சகாதேவன் சகுனியையுங்கொ
ன்று; திரௌபதியின் கூந்தலை முடிப்பித்து,
தங்கள் வெற்றிமுரசை அறைவித்து, இரு
ளைச்சிதறவடித்து உலகத்திற் பிரகாசிக்குஞ்
சூரியனைப்போலத் தருமராஜன் நமதுபுத்திர
பௌத்திராதிகளென்னும் பொருளனைத்தை
யும் அதமாக்கி உலகத்திற் பிரகாசிப்பான்.
என்றுகூறிய இவ்வாக்கியத்தைக்கேட்ட திரி
தராஷ்டிரன் நாவுலர்ந்து, நெஞ்சந்தளர்ந்து
மெய் நடுங்கி, வாய்குழறி, நெடுமூச்செறிந்து
அப்பாவிதுரா நீசொல்லும்போதேஎன்மன
ம்நிலைதளர்வுற்று அதிகதுன்பத்தை அடை
கின்றதே: ஐவர்மீறி என்மக்களை யதமாக்குங்
காலத்தில் என்னுயிர் உடலில் தரிக்குமோ?
தரித்திருக்காதே ஆகையால் அவ்வகையான
கெடுதி நேரிடாதிருக்க ஒருதந்திரஞ் சொல
லென்றுகூற, விதுரன் சொல்லுகிருன்.

ஓ மகாராஜனே! இனி ஒரு தந்திரந்தா
னிருக்கின்றது. அதைவிட வேருெரு தந்திர
மில்லை அதென்னவெனில் உமது புத்திரர்
கள் நூறுபேர் பாண்டுபுத்திரர்கள் ஐந்து
பேர். ஆக நூற்றைந்துபேர்களில் உமது
சிரேஷ்ட புத்திரனுகிய துரியோதனன்தான்
குலபாதகன். அவனெருவ னில்லாவிட்டாற்
குருகுலம் வாழையடி வாழையாக விளங்கி
வரும் அவனிருந்தாற் குருகுலம்நாசமாகும்.
ஆதலால் உடலில் ஒருபுரைக்குழல் தோன்றி
னும் அதனைக் கத்தியாலறுத்து விடுகிறோம்
உன்புத்திரன் குலநாசஞ்செய்ய இருக்கிருன்
அவனைக் கொன்றுவிட்டாற் குலநாசமாகா
திருப்பதுவுமன்றி, நூற்றினுவு புத்திரரைக்
கண்ணுற்காணுவிட்டாலும் அவர்களின் வச
னங்களைக் காதினுல்கேட்டு மகிழ்ந்திருப்பாய்.
ஆதலால் துரியோதனனைக் கொன்றுவிடுகி
றதே நலமென்றுகூற இந்த வாக்கியத்தைக்
கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் இரண்டு கரத்தை

யுஞ் செவியில்வைத்து, ஐஐயோ! தெய்வமே! தெய்வமே! என்று ஒவென்றலறிப் பூமியில் விழுந்து சாவுக்குச்சரியான மூர்ச்சையடைந்து, மீட்டு மவ்விதுரனு லுபசரிக்கப்பட்டு மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்து உட்கார்ந்து, வடவாக்கினிபோலக் கோபத்தீ சொலிக்கவும் வாயினின்றும் புகையெழவும் விதுரனைநோக்கிச் சொல்லுகின்றான் அடா விதுரா! என்னவாக்கியத்தைவழங்கினை? ஐஐயோ! பெற்ற பிள்ளையைக்கொன்ற அரசர்களும் உலகத்தி லிருக்கிறார்களா? இதுவரைக்கும் உன்னைப் புத்தியுக்தியிற் சிறந்தவனென்று ஆப்தமான மந்திரியாக வைத்துக்கொண்டதற்கு, நல்ல யுக்திசொன்னாய். உன்னைப்போலச் சிலமந்திரிகளிந்தச் சமஸ்தானத்தி லிருப்பார்களாகில், இந்தச் சமஸ்தானங்கெடுவதற்கு ஐயமில்லை. அடா பாவி! பெற்ற பிள்ளையைக் கொல்ல வாயினாற் சொன்னையே உன்முகத்தில் விழிக்கலாமோ? சீ! சீ! இனி நீ என்சமுகத்துக்கு வரவேண்டியதில்லை. தக்ஷணம் நீங்கென்றுகூறி முகத்தைத்திருப்பினான்.

உடனே விதுரன் கடுஞ்சினமடைந்து சொல்லுகிறான். ஓமகாராஜனே! மேல்விளைவதைக்கண்டு நலம்பெற நடுவுநிலைமையான வாக்கியத்தை எடுத்துரைத்தேன். அதுவுமக்குப் பொல்லாத சொல்லாக இருக்கின்றமையால், மேல்வருங்கெடுதியை நீரே யனுபவத்திற் கண்டுகொள்ளுமென்று கூறித், தமயனை விட்டுநீங்கி, இனி அரைமாத்திரைப்போதாவது இந்தச் சமஸ்தானத்திலிருக்கொணாதென்று மனம்வெறுப்பற்றுத் தனதிருப்பிடத்துக்குவந்து, தனதுசுயபரிசனஞ் சூழ்ந்துவர இரதமேறிப் பஞ்சவரிருக்குங்காமியவனத்தைத் தேடிக்கண்டு, ஐவரிருக்கும் இடத்திற் சென்றான். விதுரமகாராஜன்வரவைக்கண்ட மாத்திரத்தில் ஐவரும் எழுந்துஎதிர்சென்று வணங்கி அழைத்துவந்து, ஒரு ஆசனத்தி லிருக்கச்சொல்லிச் சோடசோபசாரமுஞ்செய்துநின்றனர். விதுரன் ஐவருக்கும் பாஞ்சாலிக்கும் பல ஆசிகள்கூறி, வேதவேதியர்களை நமஸ்கரித்து, அவர்கள்கூறிய ஆசியையேற்றுப், பஞ்சவரைநோக்கித் தனக்குந் திரிதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கும் நடந்த விருத்தாந்தத்தைக்கூறி, இனிநான் நகரத்திலிருந்து உயிர்வாழ்வதைவிடக் காட்டிற்சென்று மறுமைலாபத்தையடைய நற்றவம்புரிதலே நலமென்றுகருதி வனவாசஞ்செய்ய வெளிப்பட்டேன். உங்களைக்கண்டு போகலாமென்று வந்தேன் என்று கூறியதைக்கேட்ட தருமராஜன் சிறிய பிதாவாகிய விதுரனுக்கு மகிழ்வுண்டாகவும், பெரியபிதாவின்மேற்கொண்ட கோபந்தணியவும், சில இனிய வசனங்கூறிக்கொண்டு; அவ்விதுரனோடு ஐவரும் அக்காமியவனத்தி லிருந்தார்கள்.

இங்கே திரிதராஷ்டிரன் தனது தம்பியாகிய விதுரன்கூறிய கடுஞ்சொல்லைக் கேட்டுக் கனவருத்தமுற்று, மேல்விளையும் விபரீதத்தையு மறிந்துகொண்டு, விதுரன்மேற்கொண்ட கோபந்தணிந்து, மீட்டுந்தன்னருகிலிருக்கிற தூதுவரை அழைத்து, என் சகோதரனாகிய விதுராஜனை அழைத்துவாருங்களென்றான். உடனே அத்தூதுவர்கள் ஓடோடியும்வந்து விதுரனரண்மனைசென்று அங்கிருக்கும் காவலாளிகளை விசாரிக்க, அக்காவலாளிகள் விதுராஜன் காமியவனத்திற் சென்றிருத்தலைக்கூற, தூதுவர்வந்து திரிதராஷ்டிரனை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்கள் ஓ சுவாமி! தங்களிடத்திற்கு வந்து அரண்மனைக்குச் சென்றவுடனே விதுராஜன் தன்பரிசனத்தோடு ஐவரிருக்குங் காமியவனத்துக்குச் சென்றதாகக்காவலாளிகள் கூறினரென்றுசொல்லினர். இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் இடிவிழுந்த மரம்போல் ஏங்கி மனந்தளர்ந்து, ஓ! ஓ! உண்மையான கருத்தை எடுத்துரைத்த விதுரனை நீதியின்றிப் புத்திர வாஞ்சையால் வெறுத்துக் கொண்டோம். அதுகண்டு விதுரன் நம்முடையபேரில் வெறுப்படைந்து ஐவரிடத்திற் குச்சென்றனன். ஐயையோ!! ஓதெய்வமே! ஐவர்களோ சத்தியசொரூபிகள். அதிக வல்லமையுடையவர்கள். அவர்களுக்குப் பலராமனின் சகோதரனாகிய கபடநாடக சூஸ்திராவதாரியாகும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி உதவியாயிருக்கிறார் அந்த உதவியோடு திரிலோகத்தையும் ஒரு முகூர்த்தத்தில் வெற்றிபெறும் பராக்கிரமவியாக்கிரமமாகிய விதுரனுஞ்சேர்ந்துகொண்டால், காற்றும் நெருப்பும்வேறே வேண்டுவதில்லை, இனிசொற்ப வல்லமையைப்பெற்றிருக்கிற நமதுமக்கள் எவ்வாறு உயிரோடிருப்பர்? ஆதலால் அரைமாத்திரைப் போதாவது விதுராஜனை ஐவரிடத்திலிருக்கவொட்டாமல் நமதிடத்திலிருக்கும்படிசெய்துகொள்ளவேண்டுமென்று கருதித், தக்ஷ

ணந் தூதுவரைநோக்கிச் சஞ்சயனை அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான்.

அத்தூதுவர்சஞ்சயனுக்கு அரசன் கருத்தைத் தெரிவித்தனர். சஞ்சயன் தக்ஷணந் திரிதராஷ்டிரனிடத்து வந்தனன், திரிதராஷ்டிரன் சஞ்சயனுக்கு உபசாரவார்த்தை சொல்லி, விதுரனுக்குந் தனக்கும் நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்துத் தற்காலத்தில் ஐவரிடத்திலிருக்கிற விதுரனைச் சமாதானஞ்செய்து இவிடம் அழைத்துவாவென் றனுப்பினன். சஞ்சயன் அரசன்கட்டளைப்படி காமியவனத்துக்கு வந்தான். தருமராஜன் முதலான ஐவருஞ் சஞ்சயன் வரவை யுணர்ந்து, உடனே எழுந்தெதிர் சென்றழைத்துவந்து இருக்கவைத்து உபசாரஞ்செய்தனர். சஞ்சயன் தருமராஜனையும் விதுரனையும் நோக்கிச் சொல்லுகிறான் ஓ அரசர்களே உங்களுக்குத்தெரியாத நியாயமொன்றில்லை. இந்த விதுரமகாராஜன் சந்திரகுலத்தரசனுகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கு முதன்மந்திரி. அரசன் ஒருவேளை வெறுத்துக்கொண்டால் அதனை நிபமாகவைத்துக்கொண்டுவெறுத்துவந்துவிடுகிறது தகுதியா? நீங்களே யோசியுங்கள். தற்காலத்தில் மகாராஜாவிதுரராஜன்வரவுக்கெதிர்பார்த்திருக்கிறார். அவர்கருத்து மகிழ்வெய்தும் வகையை நாடுங்களென்றுகூறத்தருமராஜன்விதுரராஜனுக்குச்சில இனியவசனங்களைக் கூறி, மகாராஜனிடத்திற்குச் செல்லுங்களென்றனர். விதுரன் தான்கொண்ட கோபந்தணிந்து, தன்பரிசனஞ் சூழ்ந்துவரச் சஞ்சயனேடு அஸ்தினபுரத்துக்குவந்து, தன்தமயனுகிய திரிதராஷ்டிர மஹாராஜனை வணங்கித் தன் பெயரையெடுத்தோதினன். திரிதராஷ்டிரன்விதுரனை அழைத்துவந்த சஞ்சயனுக்கு அதிகஉபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி விடைகொடுத்துவிட்டுத், தம்பியை மார்புறத்தழுவி அதிக ஆற்றுமையோடு சொல்லுகிறான்.

ஓ தம்பி விதுரா! கடல்சூழ்ந்த நெடிய வுலகத்தையாளும் அரசர்களுக்கு உயிர்த்துணையாக யிருப்பவர்கள் மந்திரிகள். அந்த மந்திரிகள் அரசனுக்கொரு இக்கட்டுவந்த காலத்து, அரசன் வெயர்வை சிந்தினவிடத்துத் தம்முதிரத்தைச் சிந்தச் செய்வதோடு, சமயம்வந்தபோது நல்ல நீதிகளை எடுத்தோதி, அரசனை நல்வழியிற் றிருப்பவேண்டும். அரசன் மந்திரிகள்சொல்லைமீறிக் கடுஞ்சினமடைவானுகில், மந்திரிகள் அக்கோபத்துக்குள்ளாகித் தங்கள் உயிரை அவ்வரசனுக்குத் தத்தஞ்செய்வார்களேயன்றி, அரசனை விட்டு வெளியிற் செல்லார்கள். நீ இந்தச் சமஸ்தானத்திலிருக்கும் எல்லாமந்திரிகளுக்குந் தலைமையான மந்திரியாக இருக்கிறதுமன்றி, இந்தச் சமஸ்தானத்திற்குத் தலைமையாகவிருக்கும் எனக்குச் சகோதரனுகவுமிருக்கிற நீ நான் கடுஞ்சினமடைந்து தெரிந்துந் தெரியாமையுமாக உன்னை இகழ்ந்தால், அதற்கு மனவருத்தமுற்று என்னை வெறுத்ததுவுமன்றி, இந்த நகரத்தையும் வெறுத்து ஐவரிடத்துச் சென்றனையே. இதுதகுதியா? எல்லாந்தெரிந்த உனக்குநான் சொல்லவேண்டியதென்ன இருக்கின்றது? மேலும் அறிவுடையோர்களுடைய லக்ஷணம், அறிவிலாருடைய சோர்வைப் பொறுத்தல்தானென்று பலபல இனியவசனங் கூறினன். விதுரன் தமயனிடத்துண்டாகிய கோபத்தை நீக்கி, அன்று முதல் தமயனைவிட் டகலாமலிருந்தான். மேல்நடந்த விருத்தாந்தத்தையுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

துரியோதனன் அமித்திரிய முனிவராற் சாபம் பெறுதல்.

ஓ மஹாராஜனே! விதுரன் திரிதராஷ்டிரனை வெறுத்துக் காமியவனத்துக்குச் சென்று பின்பு சஞ்சயனுல் மறுபடியுந் திரிதராஷ்டிர னிடத்துவந்து சேர்ந்ததைத் தூதுவரால் துரியோதனன் கேள்வியுற்றுக் கடுஞ்சினமடைந்து, அன்றைபதினம்போக மறுநாளுதயத்தில் எழுந்து காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு போஜனஞ்செய்து, மகரகுண்டல ஆர கேயூர கடக கங்கண மகுடமுதலிய வற்றையணிந்து, நல்ல பீதாம்பரம் உடுத்தி, தாம்பூலாதிகள் தரித்து, தன் சகோதரர்களோடு கொலு மண்டபத்துக்கு வந்தான். மற்ற மந்திரிமார் - பட்டவர்த்தனர் - மகுடவர்த்தனர்-அணித்தலைவர் - வியூகத்தலைவர்-வேதவேதியர் - கிருபாசாரி-வீஷ்மாசாரி - துரோணுசாரி- அஸ்வத்தாமா-கர்னன் - சகுனி முதலானவர்களும் வந்தார்கள். துரியோதனன் யார்யார்க்கு எந்தெந்தவிதமாக மரியாதை செய்யவேண்டியதோ? அந்தந்த விதமாக மரியாதையைத் தாழ்வின்றிச் செய்து,

யாவரையுந் தருந்த சிங்காதனத்தி லிருக்கச் சொல்லிச் சொல்லுகிறான். ஓ சபையாரே! நான் சொல்லுஞ் சொல்லுக்கு யாவருங்கிஞ்சித்துச் செவிகொடுத்துக் கேட்டு ஒரு தீர்ப்புச் சொல்லவேண்டும். அதாவது இந்தச் சமஸ்தானத்தில் நடந்து நடந்து வருகிற கெடுதியைப்போல எந்தச் சமஸ்தானத்திலும் நடந்ததில்லை. பஞ்சவரில் வீமார்ச்சுனன் இருவருங் கெட்டவர்கள். அவர்களைக் கொல்லப் பலபல தந்திரஞ்செய்தும்,இந்தச் சமஸ்தானத்தி லிருக்கிற பெரியோர்களால் அந்தத் தந்திரம் நிறைவேறாமல், முடிவில் என் குலகுருவாகிய சகுனிமாமாவின் கிருபா கடாக்ஷத்தால் ஐவரையும் இலேசாகவெற்றி யடைந்தேன். இப்போது ஐவரும்என்னபிப்பிராயப்படி காட்டிற் சென்றனர்.

இஃதிப்படியிருக்க உள்ளநா ளுள்ளளவும் இந்தச் சமஸ்தானத்தின் பொருளைச் சொந்தமா யனுபவித்துத், தனக்கு வழிபடுவோர்க்குதவாமல் அயல் வீட்டுக்காரர்க்குதவிசெய்யும் மூடத் தென்னமரம்போற் பகைவராகிய ஐவர் பக்ஷமிருக்கின்ற விதுரன் அவ்வைவர்க்காக இதுவரையில் நீதியுணர்ந்தவன்போற் பக்ஷமாகப் பேசிவந்தது மல்லாமல், அவர்கள் காட்டிற் சென்றபின்பும் என் பிதாவுக்குச் சில துர் நியாயங்களை எடுத்துக் கூறி, அத்துர் நியாயத்தை என் தந்தை கடிந்துகொண்டதின்மேல் ஐவரிடத்திற் சென்றானும் என் பிதா மறுபடியுஞ் சஞ்சயனால் அழைப்பித்துக் கொண்டாராம். இதென்ன அநியாயம்? சமஸ்தான மந்திகளுக்குத் தலைவனாகவும், என் பிதாவுக்குச் சகோதரனாகவு மிருக்கிற விதுரனுக்கு இதுதகுதியாவென்று கூறினன். இவ்வாறு துரியோதனன் வழங்கிய சொற்களைக் கேட்ட சபையாரனைவரும் மனவருத்தமுற்று, ஒ ருத்திரவுமின்றித் தேனில் விழுந்த ஈயைப்போல மயங்கி யிருந்தார்கள். அபபடியிருக்கிறதருணததில்நாலு வேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநான்கு கலைக்கியான முதலியவற்றை யெல்லாம் ஐயமின்றி யுணர்ந்து, நல்லநெறியினின்று, பிரமத்தி னிச்சயத்தை யறிந்து, தபோசிரேஷ்டர்களெல்லா மதித்துத் துதிக்கத் தகுந்த சிறப்பினைவகித்த அமித்திரிய முனிவர் காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரியாய்த் தீர்த்தயாத்திரைசெய்து வருகிறபோது, ஐவர்வனவாசஞ் சென்றதைக்கேள்வியுற்று மனவருத்தமடைந்து, பஞ்சவர் பஞ்சையானதற்குக் காரணந் துரியோதனன் தானாதலால் அத்துரியோதனனைச் சமாதானஞ்செய்து முன்போலப் பாண்டவர்களையும் கவுரவர்களையும் நேசஞ் செய்விக்கக் கருதி, அஸ்தினபுரியடைந்து துரியோதனனுடைய கொலுமண்டபத்துக்கு வந்தார்.

அதுகண்ட துரியோதனன் உடனே எழுந்தெதிர் கொண்டுபோ யழைத்துவந்து, பொற்பீடமளித் திருக்கச்சொல்லி உபசாரஞ் செய்து, ஓ சுவாமிகளே! அடியேனிடத் தன்புவைத்து, இங்குவந்த காரணமென்னவென்று வினவ, அமித்திரியமுனி துரியோதனனுக்குப் பல ஆசிகள் கூறி, அவனைச் சிங்காதனத்திலிருக்கச் சொல்லி இதனைச்சொல்லுகிறார் ஓ துரியோதன மகாராஜனே! நான் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்யக் கருதி வெளிப்பட்டுப் புண்ணிய க்ஷேத்ரங்களிலிருக்கிற திவ்விய தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்து வருகிறபோது, காமிய வனத்தில் உன் சிறிய பிதாவின் புத்திரர்களாகிய பஞ்சவர் பஞ்சைபோல வனவாசஞ் செய்கிறதையறிந்து தீரவிசாரித்தேன். ஐவர் வனவாசஞ் சென்றதற்குக் காரணம் நீயாக என்புத்திக்குப்பட்டது. அதுநோக்கி உன்னைச் சமாதானப்படுத்த இங்கு வந்தேன். நான்சொல்லுவதை நன்றாகக்கேள். உலகமே நிலையல்ல. அப்படிக்கிருக்க அவ்வுலகிலுள்ளவை நிலையாக இருக்குமோ? அதிலுங்காயம் நீர்மேலெழுத்து. இளமையோ நீர்மேற்குமிழி, செல்வங் கடலினலையைப்போல் மாறிமாறிவரும். ஆதலால் உலகத்தில் மானிடதேகமெடுத்தவர் புகழுடம்பைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். நீ தருமராஜனுக்கு விரோதியல்ல. சகோதரமேதான் அப்படிக்கிருக்க உனக்கு அவர்கள்மேற் பகையென்ன? அந்தப்பாண்டவர்களை பகைப்பவர்கள் ஒருவருமில்லை. ஒருக்கால் யாராவது பகைப்பார்களாகில் அவர்களின் நன்னடத்தையே அப்பகையைவெல்லும் என்றால் அவர்களது வல்லமையை ஒருவர் வாயாலுரைக்கக்கூடுமோ? மேலும் ஐவர்கள் மானிடரோடு மானிடராகயிருந்தாலும், தேவரேயன்றி மானிடரல்லர். அவர்களுக்கு மிகுந்த பராக்கிரம மிருந்துஞ் சத்தியத்துக்கு மாறுபடாமல், பெரியோர்களின் சட்டப்படி அடங்கிக் காட்டுக்குச்சென்றனர். இந்த ஒருசெய்கையே ஐவர்கள் சத்திய

வான்களென்று பரிஷ்காரமாக விளங்குகின்றது ஆதலால் இனிநீ ஐவர்கள்மேல் வஞ்சம்வைக்காமல் அவர்களை அழைப்பித்து அவர்களது அரசுரிமை முதலியவற்றைக் கொடுத்துவிட்டு, உனக்குரிய பூமியில் நீ யிருந்து செங்கோல் செலுத்தென்று பலபல நியாயங்களை எல்லாமிகவுங் கனிவோடு எடுத்தோதினர்.

இந்த வாக்கியங்களைக்கேட்ட துரியோதனன் சபையைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கடுஞ்சினமடைந்து சொல்லுகிறான் ஓ சபையார்களே! இந்த முனியைப் பார்த்தீர்களோ? இவர் மொழிந்த சொற்களை நன்றாகக் கேட்டீர்களோ? முழுதுந்துறந்த பெரியோராக இருக்கிறவர்க்கு உலகிலுள்ளவர்கள்எக்கேடு கெட்டாலென்ன? இந்த மகாமுனி தான்கருதியபடி தீர்த்த யாத்திரை செய்யாமல், ஐவரையுமென்னையுஞ் சம்மதிக்கச் செய்யவேண்டியதென்ன? அப்படிதான் நாங்களிருவருஞ் சம்மதித்தால், அதனாலிவரடையும் பயனென்ன? ஒன்றுமில்லை இவர் வழங்கிய சொற்களை நன்றாக உய்த்து நோக்கினால், விதுரன் பஞ்சவரிடத்துச்சென்றிருந்தபோது இதொருகுடில யுக்திசெய்துவைத்துவந்தான். ஐவர் விதுரன் வாக்கியத்தை நம்பி இந்தச் சுவாமியைத் தூதாக அனுப்புவித்தார்கள். ஐயையோ!! பஞ்சவர் புத்தியை என்னென்றுமதிக்கிறது? வில்லாசிரியரையும் என் பிதாவையும் விட இந்த முனிசிறந்தவரோ? இவர்மொழியைக்கேட்டுமகிழ்ந்துநான்சம்மதிக்கிறவனோ ஆ! ஆ! இதுநன்றாயிருக்கிறது முனிவரைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறான். ஓமுனியே! நீகாவிகாம்பர தண்டுகமண்டல தாரியாக வந்தமையால் அந்த வேடத்துக்காக உனக்கு உபசாரஞ்செய்தேன். ஐவர் விடுத்ததூதுவனென்று கிஞ்சித்து முன்னந் தெரிந்திருக்குமாகில், உன்னை இந்தக் கொலுமண்டபத்தி லிருக்கச் செய்யேன். முன்னமெழுந்து இச்சபையை விட்டகலுமென்று கடுஞ்சினத்தோடு கூறினன். துரியோதனன் வழங்கிய மரியாதைத் தாழ்வான வார்த்தையை அமித்திரிய முனிவர் கேட்டமாத்திரத்திற் கடுஞ்சினமடைந்து சொல்லுகிறார்.

அடாபாவி துரியோதனா! பொருட்செல்வம்-கல்விச்செல்வம் - வீரச்செல்வம் - இவைகளையுடையோர்கள் முக்கியமாக அடக்கமுடைமையை வகிக்காவிட்டால் முதற்கூறிய மூவகைச்செல்வ மிருந்தும் பயன்படாமற் கெடும். நீ மூவகைச் செல்வத்தையும் பெற்றிருக்கிறோமென்று மமதைகொண்டிருக்கிறாய். அந்த மமதை உன்னுயிர்க்கு வாளாக இருக்கின்றது. அதிலும் நீ அடக்கமுடைமையிலக்கணத்தை யறியாதவனாதலால், என்னையொரு துரும்பாகப் பாவித்திகழ்ந்தனை. (துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு.) என்கிற பழமொழி கேட்டறிகிலையா? நியாயத்தை எடுத்துரைத்த என்னை நீ அவமதித்தல்செய்தாய் மேல்விளையுஞ் சமர்க்களத்தின் முடிவில் வீமனால் உனக்குத் துடைமுறியப்பட்டுப்பூமியில் விழுந்து நீ சாகக்கடவையென்று சபித்துவிட்டுத், தக்ஷணஞ் சபையைவிட்டுத் தனக்கிஷ்டமான விடத்துக்குச் சென்றனர். துரியோதனன் முனிவர்கொடுத்த சாபத்துக்கு அஞ்சாத நெஞ்சனாகிச் சபையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ சபையார்களே! பஞ்சவர் பஞ்சையாகி வனத்திற்சென்றும், இன்னும் அவர்கள் குறும்பு நீங்கவில்லை. முனிவனையனுப்பி என்னைச் சாபத்துக்குள்ளாக்கினர். இனி அரைமாத்திரைப்போதாவது ஐவரையும் உயிரோடிருக்கச்செய்யேன். இந்தவேளை பெரியோர்களா இருக்கிறவர்கள் என்னைத் தடுக்காதிருக்க வேண்டுமென்றுகூறி, அருகிலிருக்குந் துச்சாதனன் கர்னன்-சகுனி-இவர்கள் முகத்தைநோக்க, அவர்கள் அரசன் முகக்குறியை அறிந்து நால்வகைச் சேனைகளுக்கும் போர்க்கோலங் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டுத் தாங்களும் அளவற்ற ஆயுதங்கள் முதலான சின்னங்களைச் சன்னாகப் படுத்திப் போர்கோலங் கொண்டார்கள்.

பாண்டவர் வனம்புகு சருக்கம்

முற்றிற்று.

இரண்டாவது

அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

மேவரு ஞானானந்த வெள்ளமாய் விதித்தோனாதி
மூவரு மாகியந்த மூவர்க்கு முதல்வனாகி
யாவரும் யாவுமாகி யிறைஞ்சுவா ரிறைஞ்சப்பற்ப
றேவரு மாகிநின்ற செங்கண்மா லெங்கள்கோவே.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! துரியோதனன் போர்க்கோலங்கொண்டு அந் நால்வகைச் சேனையோடு கலந்து, துர்ச்சாதனன் சகுனி கர்னன் இவர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவரத் தேரேறி நடந்தான். நால்வகைச் சேனைகளுஞ் சேனைத்தலைவர்களும், முரசு டங்கா பேரி காளம் எக்காளம் துத்தாரி சின்னம் இவை முதலிய வாத்தியங்கள் அஷ்டதிக்கு மொலிக்க வீராவேசத்தோடு சென்றனர். பதாதிகளினொலியும் யானையின் கர்ச்சனையும் குதிரைகளின் கனைப்பும் தேரோசையும் கடலொலிக்கொப்பாக இருந்தன. அப்போதுசேனைகளின் ஆரபாரத்தை ஒருவராற் சொல்லத்தக்கதல்ல. அவ்வளவு வீராவேசத்தோடு துரியோதனன் சேனைகளை நடத்திக் காமியவனத்தைநோக்கிச் செல்லுகிறபோது பெரியோர்களாக இருக்கிற வீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் விதுரர் அஸ்வத்தாமர் இவர்கள் மனவருத்தமுற்றவர்களாகி, இனி நம் மாலாரும் பயனொன்றுமில்லை. இத்துரியோதனன் தற்காலங்கொண்ட எண்ணத்தைவிட்டுத் திரும்பாமற் காமியவனத்திற்குச் செல்வானாகில், அவ்வனமே அவனுக்குத்தகனஞ் செய்யும் வனமாகுமென்றெண்ணி யிருந்தார்கள். சிலர் ஐயையோ! யாதொரு உதவியுமின்றிப் பஞ்சைகள்போலக் காட்டிலிருக்கிற ஐவர்மீது பகைகொண்டு படையெடுத்தான். இது தகுதியா வென்று மனநொந் திருந்தனர். இப்படி நகரிலுள்ளவர்கள் சஞ்சலப்படச் சேனையை நடத்திச் செல்கின்ற துரியோதனன் கண்ணுக்கு வேதவியாசர் காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரியாக வந்து தோன்றினர். அவரைத் துரியோதனன் கண்ட மாத்திரத்தில் தேரைவிட்டிழிந்து வணங்கி நின்றனன். வேதவியாசர் துரியோதனனுக்குப் பல ஆசிகள்கூறிச் சொல்லுகிறார்.

அப்பா துரியோதனா! நீ சகலகலை வல்லவனாகயிருந்தும், மூடரைப்போற் சினங்கொண்டு காலமல்லாத காலத்திற் பஞ்சவர் மேற் பகைகொண்டு போருக் கெழுந்தாய் உனக்குத் தெரியாத தருமசாஸ்திரமொன்றிருக்கின்றதா? எல்லாந் தெரிந்துந் தெரியாதவர் போலச் சினங்கொண்டாற் பகுதிகட்டும்அரசர்கள் உன்னை வணங்குவார்களா? நிதானி நிதானி போர்க்கெழாதே. துரோணாச்சாரியின் தீர்ப்பின்படி பதின்மூன்று வருஷத்தையுந் தொலைத்துவரட்டும். அதன் பின்பு உன் கருத்திற்கிசைந்தபடி செய்யென்று தடுத்தனர். வமிச பரிபாலனராகியுங் குருவாகியும். விளங்கும் வியாசர் கூறிய வாக்கியத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அமித்திரிய முனியாற் சாபமேற்ற துரியோதனன் அவ்வாக்கை மறுப்பதற்கு அஞ்சவணங்கித், தன் தேரிலேறித் தேரை அஸ்தினபுரத்துக்குத் திருப்பினான். மற்றச் சேனைகளுஞ் சேனைத்தலைவர்களும், கர்னன் சகுனி துர்ச்சாதனனாதியர்களுமுடனே திரும்பினார் துரியோதனன் அஸ்தினபுரத்துக்கு வந்து சேர்ந்து, முனிவரிட்ட சாபத்தை நினைத்து மனவருத்தமுற்றவனாகிப், பஞ்சவர்மீது தணியாக்கோபம் வகித்துத் தன்னரசு செய்திருந்தான். கேட்டீரோஜெனமேஜெயமகாராஜனே! மேல் நடந்தனவற்றைக் கூறுகிறேன் கேளும்.

வேதவியாசர் பாண்டவரைத் தேற்றி அருச்சுனனுக்கு மந்திரோபதேசஞ்செய்து தவஞ்செய்ய விடுத்தல்.

கேளும் மகாராஜனே! எனது குருவாகிய வேதவியாசர் துரியோதனன் கண்ணுக்

குத் தோன்றி, அவன்கொண்ட தணியாக் கோபத்தைத் தணித்து, அவனை அஸ்தின புரத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு; ஐவரிருக்குங் காமியவனத்துக்குச் சென்றார். ஐவரும் பாஞ்சாலியும் வேதவியாசரின் வரவைக்கண்டு, சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரம் பொங்குவது போல் உள்ளம் பூரித்து, எதிர்சென்றழைத்துவந்து தருப்பாசனத்திலிருத்திச், சோடசோபசாரமுஞ் செய்து வணங்கித் துதித்து நின்றனர். அவர்களை வேதவியாசர் பல ஆசிகள் கூறியிருக்கக் கட்டளையிட்டனர். தருமராஜன் வியாசரை நோக்கி, ஓ எங்கள் ஆண்டவரே! இந்திரப் பிரஸ்தத்தி லிருந்த எங்களை அஸ்தினபுரத்துக்கு வரவழைத்துச் சகுனியோடுசூதாடும்படிவேண்டிய முயற்சிசெய்து முடிவில் வனம்போகச் செலவு கொடுத்தார்கள். நாங்களும் பெரியோர் வாக்கியத்தைத் தடுக்காமல் வனத்துக்கு வந்து விட்டோம். என்னொருவனல் என்னுடைய சகோதாரும் பாஞ்சாலியுங்கனவருத்தமடைந்து வருகின்றார்கள் என்று இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருந் அஸ்தினபுரத்துக்கு வந்து சூதாடிவனஞ்சேர்ந்தவரையில்நடந்தவிருத்தாந்தத்தை விவரமாக எடுத்தோதவும்,வியாசர் சொல்லுகிறார் ஓ தருமநந்தனா! நடந்துவிட்டதை நினைத்து வருத்தப்படுகிறவனும் இனி வரப்போகிறதைக் கருதி மகிழ்கிறவனும் மனிதருள் பதரென்றும், தற்காலத்தில் அனுபவிப்பது சஞ்சலத்துக் கிடமாக இருந்தபோதிலும் அதனை நன்மையாகப் பாவித்திருக்கிறவன் தான் புருஷோத்தம னென்றும், மனிதருள் தேவனென்றுமதிக்கப்படும். ஆதலால் உனக்குத் தெரியாத நியாயமொன்றில்லை. சூதில் நாடு நகர் முதலியவற்றை யிழந்து, பஞ்சைகள் போல வனத்துக்கு வந்துவிட்டோ மென்று வருத்தப்படாதே. முன்பு தன் நன்னெறியினற் சக்கரத்தை நடத்திச் சக்கிரவர்த்திகளோடு தானுமொருவனுகவிருந்த நளச்சக்கிரவர்த்தியென்பவன் புஷ்கரராஜனென்பவனேடு சூதாடித் தனது நாடு நகர முதலியவற்றைத் தோற்றுக் காட்டிற்சென்ற அக்கதையை நீ கேட்டிருக்கவில்லையோ? என்று கூறிப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஓ தருமநந்தனா! யயாதிமுதல் உங்கள் தலைமுறை வரைக்கும் இந்தச் சந்திரவமிசத்திலிருந்த அரசர்கள், கொலை களவு கள் காமம் சூது வாது அக்கிரமமென்பனவற்றைக் கனவிலும் நினைக்காமல் அரசாட்சியை நடத்திவந்தார்கள். துரியோதனன் காலத்தில் முற்கூறிய பாபங்கள் சூரியனைப்போலப் பிரகாசித்து வருகின்றன. ஆதலால் இனிநடக்கும் விபரீதத்தைச் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் சுகப்படுகிறவர்களாக இருப்பீர்களாகில் நான் சொல்லும் வாக்கியத்தின்படி நடந்து உங்கள் பகையை முடித்து, முன்போலச் சுகித்திருங்களென்று கூறத், தருமராஜன் வணங்கிச் சொல்லுகிறார். ஓ சுவாமி! எங்களுக்கு வயதில் முதிர்ந்தவர்கள் யாவரேயாயினும் அவர்கள் சொல்லும் வாக்கை, இதுவரையிலும் நாங்கள் தடுத்தறியோம். உங்கள் வாக்கியத்தையா நாங்கள் தடுக்கப்போகிறோம். ஓ பரமதயாளுவே! தற்காலத்தில் தெய்வாதீனத்திலிருக்கிற நாங்கள் எங்கள் குலதெய்வமாகிய தேவரீரை மீறுவோமா? தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து மேல்நடக்கப் போகின்றதையும், அதற்கு நாங்கள் முன் சாக்கிரதைப் படவேண்டியதையும், திருவுளங் கனிந்து கூறவேண்டு மென்று பணிந்து கேட்டுக்கொள்ள, வியாசர் சொல்லுகிறார். ஓ தருமநந்தனா! துரியோதனன் அசத்தியன் துரோணச்சாரி கொடுத்த தீர்ப்பின்படி நீங்கள் பதின்மூன்று வருஷத்தைக் கழித்துவந்தும், அக்கொடும்பாவி உங்கள் நாடு நகரத்தைக்கேட்டாற்கொடுக்கான். பிர்மா-விஷ்ணு உருத்திரன் என்கிற மூவரைக்கொண்டு சொல்லுவித்தாலும், அவன் மனமிதங்கிச் சிறிதுங்கொடான். அவ்வளவு கெடுதியையுடையவன். மேலும் சுவயபல முண்டாயிருப்பதோடு, துணைவர்கள் பலமுமுள்ளவன். அவனை இலேசாக எண்ணக்கூடாது. ஆதலால் நீங்கள் அந்தத் துரியோதனனை வெற்றிபெறக் கருத்திருந்தாற், சாம்பவமூர்த்தியைநோக்கித் தவம்புரிந்து,அந்தச் சாம்பவமூர்த்தியின் கரத்திலிருக்கும் பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பெறவேண்டும். அந்த அஸ்திரத்தைப் பெற்றால் துரியோதனனை இலேசாக வெற்றியடையலாம். அந்த அஸ்திரத்தைப் பெறத்தக்கவன் உங்களிலொருவனாகிய அர்ச்சுனன். அவன்தான் தவத்துக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று கூறினர்.

அருச்சுனன் தவக்கோலங்கொண்டு கைலைக்குச் செல்லுதல்.

அதனை யருகிலிருந்து கேட்டிருந்த அருச்சுனன் உடனே எழுந்து வியாசரை வணங்கிச் சொல்லுகிறான் ஓ சுவாமி! தங்கள் திருவாக்கினால் என்னைத் தவத்துக்கு யோக்கியனென்று சொல்லப்பெற்ற பூஜாபலமேபலம் தங்கள் திருவாக்கின்படி சாம்பவமூர்த்தி நோக்கித் தவஞ்செய்து பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றுவரப் பூரணகடாக்ஷம் வைத்து விடைகொடுங்களென்றுகூற, வியாசர் அர்ச்சுனனை ஸ்நானஞ்செய்து வரச்சொல்லி, அவன்காதில் ஒரு மந்திரத்தை யுபதேசித்து இதையுச்சரித்து தவஞ்செய்துசாம்பவமூர்த்தியைக் கண்டு பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றுவரக்கடவையென்று ஆசிகூறித், தருமராஜனை நோக்கிச்சொல்லுகிறார் ஓதருமநந்தனா!உன் சகோதரனாகிய அர்ச்சுனன் சிவனைநோக்கித் தவஞ்செய்து பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றுவருவான். நீ சஞ்சலப்படவேண்டாம் உலகிலுள்ள அரசர்கள் தமக்கொருபொல்லாத கெடுதியைவேறொருவர்செய்தால், அதைமனதில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, நல்லசமயம்பார்த்துத் தன்கோபத்தை வெளிப்படுத்தித் தமக்கு இடையூறு செய்தவரைத் தக்ஷணங்கெடுப்பர். நீ அதனைக் கைவிட்டு, யார் வருகிறார்களோ? அவர்களிடத்தெல்லாம் உன்குறையைச் சொல்லிச்சொல்லி முறையிடுகிறாய். அது அரசர்க்குத் தகுதியல்ல அதிலும் நீ அரசருட் சிறந்த அரசனாதலால், மனவருத்தமுறும லிருவென்றுகூறித், தமது கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச் சென்றார். இப்பால் தருமராஜன்முதலான நால்வரும் அர்ச்சுனனைப்பார்த்து, ஓ பார்த்திபா! சாக்ஷாத் விஷ்ணு சொரூபமாகிய வேதவியாசரால் தவத்துக்குச் சிலாக்கியனென்று மதிக்கப் பெற்றாய். உன்பாக்கியமே பாக்கியம். அவர் கட்டளைப்படி தவம்புரிந்து பரமனைக்கண்டு பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று வாருமையா வென்று கூறினர்.

அம்மாத்திரத்திற் றவமென்றாற் றரணியேழும் பெற்றவனைப் போற்களிக்கும் அர்ச்சுனனுடையமனம் பழம்நழுவிப்பாலில்விழுந்ததுபோலாகி, நவரத்தினமுடியை நீக்கிச் சடைமுடி தரித்து, வெண் பட்டாடைகளை விலக்கி மரவுரியுடுத்து, மரகதம்போற் பிரகாசிக்குந் தன்தேகத்தைக் கோமேதகம்போற் பிரகாசிக்கத் திருநீறணிந்து, அக்கினிபகவானாற்கொடுக்கப்பட்ட காண்டீபமென்று பெயர் வகித்தவில்லைக் கரத்திலேந்தி, அம்புப்புட்டிலை முதுகிற்றூங்கி, எல்லாப் புண்ணியங்களுக்கும் இருப்பிடமாகிய தசரதமகாராஜன் மைந்தனாகும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியைப்போலவிளங்கிஇரண்டுதமையன்மார்களையும்வணங்கிஅவர்கள்கூறிய ஆசியையேற்று, மற்றஇரண்டு தம்பிமாருக்கும் பாஞ்சாலிக்கும் இனியவசனங்கள்கூறி,நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் விடைபெற்றுக் காமியவனத்தை விட்டு, இருபுறமும் ஊசிநுழைவதற்கிடமில்லாமல் நெருங்கியிருக்குங் கொடியகடும்பாற்கானில் நுழைந்து, அங்குதோற்றுங் கொடிவழியைப் பற்றிக்கொண்டே காடு-மலை - வனம் - வனாந்திரங்களிற்சென்று, அங்கங்கிருக்கும் விநோதங்களையும் அங்கங்கு சஞ்சரிக்கும் பூதபசாசங்களையும் மற்றுமுள்ள ஏழ்வகைப் பிராணிகளையுங் கண்டு வியந்து, பரமன் திருவடியிற் கருத்தைச்செலுத்தி வடதிசையிற் சென்று, அப்சரஸ்திரீகள் மனமகிழ்ச்சியோடு விளையாடித்திரியும் இமவத்பர்வதச்சாரலுக்கு வந்து, அதின் வளப்பத்தையும் அங்கங்கிருக்கும் மிருகஜெந்துக்களின் நன்னடக்கையையும் பார்த்து மகிழ்ந்து, அங்கு தவஞ்செய்யு முனிவர்களைக்கண்டு வணங்கி அவர்களுடையகிருபைபெற்றுத், தேவர்-கருடர் - காந்தருவர்-சித்தர்-வித்தியாதரர் முதலாகிய அந்தரவாசிகளும், வேதவிதி பிசகாமல் தவத்திலிருக்கும் பெரியோர்களும், மற்று மூண்டான தேவஜீவ வுயிர்கள் நெருங்கியிருக்குமவ்வியமலையைக் கடந்து, இரவென்றும் பகலென்றுங்குறிக்கக்கூடாத வனாந்தரங்களி லெல்லாஞ்சென்று, யானைகளும் போர்செய்ய அந்த ஓசையைக்கேட்டுச் சிங்கம் பாய்ச்சல் கொள்வதையும்-புலியும் புலியும் போர்செய்ய அந்த அரவத்தைக் கேட்டுச்செந்நாய்கள் பாய்ச்சல் கொள்வதையும்பன்றியும்பன்றியும் பாய்ச்சல் கொண்டிருக்க அதனைக்கண்டு வேடர்கள் பதுங்கி வில்லைவளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுக்கிறதையும் இன்னுமிப்பேர்ப்பட்ட அளவிறந்த விநோதங்களையெல்லாங் கண்டு, பின்னுங் காட்டேறி முதலாகிய துர்ப்பிசாசாதிகள் ஆரவாரித் தலைகின்ற சப்தத்தையுங்கேட்டு வியந்து, அவ்வாரவாரிப்பைக்

கேட்ட தோஷந்திர பஞ்சாக்ஷரத்தை மன னஞ்செய்துகொண்டு, பிர்ம்மா விஷ்ணுவுக் கிருப்பிடமாகிய மகாமேருவையும் வைகுந் தத்தையுங் கண்டு துதித்து, அப்பால் எவ்வு யிர்க்குந் தலைவனாக விளங்கும் பரமசிவன் இமயமலையளித்த பார்வதியோடு வீற்றிருக் கும் புண்ணிய சொருபமாகிய கயிலாசகிரி யைச்சேர்ந்து, அக்கைலாசகிரிக்கு நாற்றி சையு மிருக்கின்ற கணித்தற்கரிய அற்புதங் களையெல்லாங்கண்களிக்கப்பார்த்து, சாம்பவ மூர்த்தியினது திருவுருவத்தைப் பாவனைசெ ய்து மனதாரத்துதித்து, அங்கு தவஞ்செய் யுமகாமுனிவர்களிருக்கின்ற வனத்திற் புகுந் தான்.

அங்குசிலர் நீரினின்றும், சிலர் ஒருபா தத்தினின்றும், சிலர் பஞ்சாக்கினி மத்திமி லிருந்தும், சிலர் பதுமாசனத்தி லிருந்தும், சிலர் தலைகீழாக இருந்தும் சிலர் இரண்டு முழந்தாளையும் இரண்டு கரத்தையும் பூமியி லூன்றித் தலையெடுத் தாகாயத்தைநோக்கி யிருந்தும், சிலர் திகம்பரியாக இருந்தும், இவ்வாறு அளவற்ற கோலாகலங்களோடு ஆதிமத்தியாந்த ரகிதராகிய சாம்பவமூர்த்தி யைத் தியானித்துத் தவஞ்செய்தலைக்கண்டு வியந்து, அங்குள்ள யாவர்களையும் வணங்கி வனத்தின் பெருமையையுங் கயிலாசகிரியின் பெருமையையுங்கண்டு மனவருத்தம் நீங்கித், தானுந்தவஞ்செய்ய விருப்பங்கொண்டான். ஓஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அந்தக் கயி லாசகிரியின் பெருமையை யாவராலளவிடக் கூடும்? சொர்க்கமத்திய பாதாளமென்னும் முப்புவனங்களுக்குந் தலைமையாகிய கடவு ளுக்கு அதுவே இருப்பிடமாக இருக்குமாகில், அதனதுமாட்சிமையை யெடுத்துரைப்பவர் யார்? ஆகிலும் என்னாற் கூடியமட்டுங் கிஞ் சித்தெடுத்துரைக்கிறேன் கேளும்.

கைலாசகிரிச் சிறப்போடு அர்ச்சுனன் தவநிலைச் சிறப்பு.

ஓ அரசனே! அந்தக் கயிலையங்கிரியா னது வேதாகமவிதி பிசகாமற் பொருளைச்சம் பாதித்துப், பிரமசாரி-வானப்பிரஸ்தன்-சன் னியாசி-ஆதாரமானவராலே துறக்கப்பட்ட வன் - தன்னிடத்தில் வந்திரந்தவன் - இரப் போர்-தென்புலத்தோர்-தேவர்கள் - விருந்தி னர்-சுற்றத்தார்-என்னும் பதின்மருக்கு மப் பொருளைப் பகுத்துக் கொடுத்துத், தானு மொரு பங்கேற்றுப், பொறாமை-பேராசை-கடுஞ்சொல்-கோபம்-என்பனவற்றை விலக் கித், தருமஞ் செய்தோருடைய புகழைப் போல் வெளுத்தும் காலையிலு மாலையிலும் வேதாகம புராணங்களைச் சிந்தித்துக், கயி லாசபதியாகிய சாம்பவமூர்த்தியின் சன்னி தானத்தில் நின்று அவரது துஷ்டஜன நிக் கிரகஞ் சிஷ்டஜன பரிபாலனமென்னும் அ றக்கருணை மறக்கருணைகளைப் புகழ்ந்துரை த்து, இவ்வாறு மனங்களிந்து தொழும்அடி யார்களின் கண்களில் நின்றிழியும் ஆனந்த பாஷ்பம்போல் அருவிசொரிந்தும், பஞ்சா க்ஷர சொருபியாகிய பரமசிவன் தன்னை அடைந்தவரைத் தன்மயமாக்கிக் கொள்வது போலத், தன்னை யடைந்தவரைத் தன்னைப் போல வெண்ணிறமாக்கியும், முப்பத்து முக் கோடி தேவர்-நாற்பத்தெண்ணாயிரமுனிவர்-கருடர்-காந்தருவர்-சித்தர்-வித்தியாதரர்-சிவ கணங்கள்-பிர்ம்மா-விஷ்ணு - இவர்கள் முத லான அளவற்ற அந்தரவாசிகள் வலஞ் செய்து வணங்கித் துதித்து வழிபட, சிவ னடியார்களுக்குஞ் சிவனடியாரைப் பூசித்த வர்களுக்குங் காணியாட்சியாக விளங்கியும், வெள்ளியங்கிரி யென்று பெயர்வகித்து யாவ ராலுந் துதிக்கப்பட்டுவிளங்குகின்றது.

அக்கயிலைமலையின் தென்பக்கத்தில் அர் ச்சுனன் தவநிலையொன்றியற்றி, அங்குள்ள திவ்யநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, குற்றமற்ற வேதவிதிக்கு எள்ளளவேனுங் குறைவுபடா மல், சகலவினையையுந் தகிக்குந் திருநீற்றை யெடுத்து, உச்சி-நெற்றி - மார்பு-உந்தி-இரு முழந்தாள்-இருதோள்-இருமுழங்கை - இரு கணுக்கை-இருசெவி-கண்டம்-ஆகிய இவ்வி டங்களில் அவ்வவ்விடத்துக்குரியமந்திரங்க ளைஉச்சரித்துஅணிந்து, பஞ்சாக்கினியைவ ளர்த்தி,மத்தியில்ஒருதாளைப்பூமியில்வைத்து மற்றொருதாளை ஊன்றிய தொடையில் மடித் துக் கமலங்களானவை சூரியனைத் தாவுவது போல் தன்னிரண்டு கரங்களையும் ஆகாயத்தி லேந்தி நின்று இரண்டு விழிகளையும் ஆதித் தனைப் பருகுவதுபோல் விழித்து நோக்கிப் பவளக்கொடிகள்போலப் பிரகாசிக்குஞ்சடை கள் நாற்றிசையும் புரளக், காண்டீபமும் - அம்புப்புட்டிலும்-தோளிற் பிரகாசிக்க, கயி லாசபதவியை இதயகமலத்தில் நிறுத்தி, ஓ உம்பர்கள் பரவிய உயிர்கயிலாசா! அம்புஜ

பாதா அடியவர்நேசா! நம்பின வென்மன வாலயவாசா! சம்போ சம்போ சகலலோகேசா! சர்வஜீவ உத்தாரா! சனகராதியர்மகிழ் சீரா! ஹரஹர சிவசிவ சம்போ சங்கர, பரிபுரவுபய பதம்போகந்தர, ஒரு சரண்முயலகன் மேலினும் மற்றொரு, உயர்சரணும்பர்கள் தம்புவிபாலும், தூக்கி நிர்த்தமிடுகர்த்த சுத்தாத்வித, வாக்கிய சிற்சொரூப நித்யவித்தியாஸ்பத, பரமபரம பரமார்த்த மலரகித, தருமதரும உயர்மோக்ஷ சுகசகித, தற்பர - விற்பன சற்குண-ருக்கருள்-சுவாமீ! சுவாமீ! என்றோலமிட்டுத் துதித்துச், சித்திரப்பிரதிமெய்போலச் சற்று மசைவில்லாமல் நின்றனன்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்தானென்று வாயினுற் சொல்லுவது மாத்திரமேயன்றித், தவத்தினது அருமையும்-அவன் சிந்தை யொருமித் திருந்ததையும்-என்னல் மாத்திரமல்ல ஆயிரம் பணுமுடியையுடைய ஆதிசேடனுலுஞ் சொல்லத்தக்கதன்று. அவனைச் சூழ்ந்திருக்கும் பஞ்சாக்கினியானவை துலேவிலிருக்கும் மரமுதலியவற்றைக் கருக்கிச் சாம்பராக்கி வருகின்றனவென்றால் - மத்தியிலிருக்கும் அர்ச்சுனன் எவ்வாறிருக்க வேண்டும்? அதனை நீரே மதித்துக்கொள்ளும். அவ்வகையான தீயின்மத்தியிற் பஞ்சாக்ஷரமூர்த்தியின் கிருபையினாலேயோ? அல்லது அர்ச்சுனனுற் பசிதணியக் காண்டவ வனத்தைப் புசித்த அக்கினிபகவான் நன்றியறிந்ததன்மையினாலேயோ? அர்ச்சுனன் அந்தப் பஞ்சாக்கினிக்கு வருத்தப்படாமற் சலக்கோட்டையி லிருப்பவர்போ லிருந்தான். அங்குள்ள மாதவ சிரேஷ்ட சிகாமணிகள் யாவரும் வந்து வந்து, பவளக்காட்டைபோற் பிரகாசிக்கும் பஞ்சாக்கினிக்குள், முத்தைப் போற் பிரகாசிக்குந் திருநீற்றை, மரகதம் போற் பிரகாசிக்குந் தேகத்திற்பூசிச், செம்மணிபோற் பிரகாசிக்குஞ் சடைகளைவிரித்து வச்சிரக்கட்டுடனே பிரகாசிக்குங் காண்டீபத்தைத்தோளிலணிந்து, பஞ்சரத்தினக்குன்று போற் பிரகாசிக்கும் அவ்வர்ச்சுனன், வெள்ளியங்கிரியின் பிரகாசத்தால் தாவள்ளிய நிறமாகிப் பிரகாசித்து நிற்கின்றதை அவ்வவர்கள்கண்டு பிரம்மித்து சிலர்மரகதக்குன்றென்பர். சிலர் பவளமலேயென்பர். சிலர் காட்டுத்தியென்பர். சிலர் கலாக்கினியே யென்பர். சிலர் உய்த்துநோக்கி ஒருபால்வெண்ணிறம் ஒருபால் மரகதநிறமாகிய அவயவ லக்ஷணத்தாற், பர்வதராஜன் மனைவியாகிய மேனையளித்த பச்சைநிறப் பார்வதி சமேதனுகிய பால்வண்ணச் சாம்பவமூர்த்தி யென்பர். இவ்வாறு அங்குள்ள சகல முனிவர்களுந் தயங்கி மயங்கிவியந்து நயந்துரைக்கத்தவஞ் செய்தனன் விஜயகாண்டீபமென்னும் வில்லேக்கையிலேந்திய விஜய மகாராஜன்.

ஓ அரசனே! ஒரு காலத்தில் எனதுகுருவாகிய வேதவியாசர் இவன்செய்த தவத்தைப்பற்றிச் சொல்லிவரும்போது சூரியகுலத்தரசரிற் பகீரதன் முதலான அரசர்களிலும் சந்திரகுலத்தரசரில் யயாதிமுதலான அரசர்களிலும், இந்த அர்ச்சுனனைப்போலத்தவம் புரிந்தவ ரெவருமில்லை என்றும், மற்ற மனவுறுதியையுடைய அரசருள்ளும், தேவர்களுள்ளும், மனுக்களுள்ளும், இந்த அர்ச்சுனனைப்போல் மனவுறுதி கொண்டவர்களில்லை என்றுங்கூறி யிருக்கின்றனர். ஆகையால் அத்தவத்தின் மாட்சிமையை நீரே மதித்துக்கொள்ளும். இப்படியாக அர்ச்சுனன்பரமசிவனது உபய சரணாரவிந்தங்களை இதய கமலத்திலிருத்தி, அப்பரமசிவனது ஆற்றலையுங் குணாதிசயங்களையும் பலவாறெடுத்தோதி, இரண்டு விழியிலும் ஆனந்த நீர் பெருகி அருவிபோலச் சொரிய என்புருகிப் புளகாங்கிதனுகி, நெடுங்காலந் தவநிலையுற்றனன். இந்த அர்ச்சுனனைப் பெரிய கல்லென்றுகருதி, யானைகளும் யானைப்பேடுகளும் யானைக்கன்றுகளும் உடலினுண்டாகிய தினவுக்கு உராய்ந்துகொள்ளும், செவிகளைப் புற்றின் வாயென்று நாகங்கருதிப்போய்க் குடியிருக்கும் சடைகளைக்கொடியென்றும், அர்ச்சுனனைக் கொடியோடுகூடிய மரமென்றுங் கருதி, பறவைகள் வந்து கூடுகட்டிவாழும் வெய்யிலுக்கு மெலியாமலும், மழைக்குச்சலியாமலும், கானலுக்கஞ்சாமலும், பனிக்குப் பரிவுறாமலும், இராப்பகலென்பதையறியாமலும் நெடுங்காலமாக அர்ச்சுனன் இப்படிப்பட்ட அகோரமானதவத்திலிருந்தான் இவனிப்படிப்பட்ட அகோரதவஞ்செய்ய இவனுக்குநேரிட்ட துன்பமென்னமோ வென்றால், இவனுக்கு ஒருகுற்றமு நேரிடவில்லை. வேதவியாசரின் கருத்தின்படி தவம்புரிய வேண்டுமென்று நினைத்த நினைப்பென்று என்புத்திக்குத் தோன்றுகிறது. சந்திரகுலத்

தரசர்க்குட்சிறந்த அர்ச்சுனன் தவம்புரித லைக்கண்ட சூரியனுனவன் இவன் பெருமை யை எண்ணிமகிழ்ந்து, இவனளவில் தன் மையுடைய சந்திரனைப் போலாயினனென் ருல், அர்ச்சுனன்செய்கிற தவத்துக்கு வே றெரு திருஷ்டாந்தம் வேண்டுவதில்லை அக் கினியால் அக்கினியைத் தகித்து, அதனுலு ண்டாகும் வருத்தத்தை வாயுவால் நீக்கி, துவாதசாந்தத் தலத்துதிக்கும் அமுதத்தாற் குளிர்ச்சியடைந்தவனுகி, இதமாக நாளுக்கு நாள் மனதையடக்கித்,தற்பரசுவானுபவாள் சித்தம்போற் றழைத்து நின்ருன் அர்ச்சுன ராஜன். இவ்வாறு தற்பர நிச்சநிலையுற்ருே ரைப்போல் சித்தஞ்சலிக்கா திருந்தவனுயிரு ந்தாலும், பரமசிவனது பெருமைபொருந் திய அஷ்டலக்ஷணத்தைக் குறித்து மாரு மலறிவாற் புகழ்ந்துரைத்து மகிழ்ந்து, இர வும் பகலும்ஒழிவில்லாத பத்தியோடுங்குழை ந்து, கடினமான வைராக்கிய சிந்தையோடு சற்றுமசைவில்லாமல் நின்று, தன் பகைவ ரையதமாக்கும் பாசுபதாஸ்திரத்தைவிரும்பி, அக்கணையைத் தரல்வேண்டுமென்று இரு கரங்களை யேந்தித் துதித்திருந்தனன் அவ் விஜயகாண்டீப தரனென்னும் அர்ச்சுனமகா ராஜன்.

இந்திரன் அருச்சுனனுடைய தவநிலையறிதல்.

கேளும் மகாராஜனே! குருகுலாதிபனு கிய அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்கிறதை அந்தர வாசிகளாகிய சாரணர்களறிந்து, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் - நாற்பத்தெண்ணுயிர முனிவர்கள் அஷ்டவசுக்கள்- கருடகாந்தரு வசித்தவித்தியாதரர் -முதலிய சகலரும் இரு புறமுநெருங்கியிருக்காம்பவமூர்த்திக்கொப் பாகியவியாழபகவான் வலப்பக்கத்திலிருந்து பலஆசிகள்கூற, இடப்பக்கத்தில் அயிராணி யிருந்து புளகமுற, கற்பகச்சோலையின் மத்தி யிலிழைத்திருக்கும் நவரத்தினமயமாகிய சிங் காதனத்தில் வீற்றிருந்து,அரம்பை திலோர் த்தமைபாட,மேனகை யூர்வசிஆட, அதைக் கண்ணுற்றிருக்கும் இந்திரனைக்கண்டு வண ங்கி, அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்யுந் திறத்தை யெடுத்தோதினர். இந்திரன் அர்ச்சுனன்செ ய்யுந் தவத்தின் சிறப்பைமதித்து உள்ளம் பூரித்து, அருகிலிருக்குங் குலகுருவாகியவி யாழபகவானைப் பார்த்து அஞ்சலிவந்தனஞ் செய்து சொல்லுகிறுன். ஓசுவாமி!ஆணவம் மாயை காமியம் என்று சொல்லப்படுகின்ற மலங்கள் மூன்றில் ஒன்று ஒருவனிடத்திருக் கின் மற்ற இரண்டுந் தன்னேடு விர்த்தியாவ தற்கிடஞ்செய்யும், இப்போது சாரணர்வந் துகூறிய அர்ச்சுனனே? அரசர்குலம்அரசர் குலத்திலுஞ்சந்திரகுலத்தரசன்.மேலும்என து அமிசையாயிருக்கிறவன்குணம்கல்விஒழுக் கம் தைரியம் வீரம் சத்தியம் இதை யெல்லா ர்க்குமேயிரா இவற்றுள் எவர்க்குஞ் சிற்சில வேயுண்டாயிருக்கும். அவர்கள்மும்மலத்திற் சிக்கிப்பயனடையாமல் நானென்றுகர்வித்து வருத்தமுற்றழிவர். இந்த அர்ச்சுனனே? அவையனைத்தையு முற்று, மண்டலாதிபதி பர்களையெல்லாம் வெற்றிபெற்றதுவுமன்றி, என்னையும் புறங்கண்டான். அவ்வளவு ஆற் றலைப்பெற்ற மஹானுபாவன், இப்போது ஆணவம் மாயை காமியம் என்னுமிவைகளை ப்பகைத்து வெற்றிகொண்ட தவஞ்செய்யுந் திறத்தை, யான் சோதித்தறிய விருப்பங்கொ ண்டிருக்கிறேன். ஆதலால் இதுவிஷயத் தைப்பற்றித் தங்கள் கருத்தென்னவென்று வினவ வியாழபகவான் குறுநகைகொண்டு சொல்லுகிருர்.

ஓ தேவராஜனே! அர்ச்சுனனை மானிட னென்றும் தேவனென்றும் உனது அமிசை யேற்றவனென்றுஞ் சொல்வது சொல்மாத் திரமேயல்லாமல், அவன் தேவனுமல்லன் மானிடனுமல்லன் மற்றயெதுவுமல்லன் உத் திராமிசையே ஒருருவமாகி வந்தவனென் றும், தேவபக்தி விசுவாசமென்பதே உயிராக வகித்தவனென்றுஞ் சொல்ல வேண்டும். அவன்தவம் உன்னுலும், உன்கட்டளைக்குட் பட்டவர்களாலும் அழியத்தக்கதல்ல. ஆத லால் உன் கருத்துக்கெப்படி இசைவோ? அப்படி சோதியென்றுகூற, இந்திரன்மகிழ் வடைந்து, தன்சபையிலிருக்கும் மேனகை ஊர்வசி அரம்பை திலோர்த்தமை என்கிற நால்வரையுமழைத்து, ஓ மாதவர்களே! நீங் கள் இதுவரைக்கும் அனேக தவசிரேஷ்டர் களைமயக்கி, அவர்கள் தவநிலையை அழித்து யாவராலும் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டீர்கள். தற் காலத்திற் சந்திரகுலத்தரசனுகிய பாண்டுபுத் திரர்களைவரில் நடுப்பிறந்தோனுகிய அர்ச்சு னன், வெள்ளியங்கிரியில் தென்றிசையில்

தவஞ்செய்கிறான். அத்தவத்தை அழித்து வருவீர்களாகில் அதுதான் உங்களுக்குமேலான சிறப்பென்று கூறினன். அதை அந்நான்கு ஸ்திரீகளுங்கேட்டுக் குறுநகையோடு ஒருவர்முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு, இந்திரனைநோக்கிச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ ஸ்வாமி! இளமையிலேயே துறவறத்தைப் பூண்டு, யவ்வனத்தசைக்குரிய குற்றங்களிலழுந்தாமல், மனதையடக்கித் தவஞ்செய்து சிறப்புற்று, சாபானுக்கிரகசாமர்த்தியம்விளங்கும் மகாமுனிவர்களையெல்லாமெங்களில் ஒவ்வொருத்தி மயக்கி விட்டனளென்றால், காமோபாதையுட்சிக்கி, அக்காமன் வசமாகி, சிங்கிராங்கதைசுபத்திரை முதலான காந்தையரைக்கண்டு காமமுற்று, அவர்களை யெல்லாங்கலவிற்புணர்ந்து, பின்பு மணமும்புரிந்த ஓர் மனிதனைநாங்கள் மயக்குவது எங்களுக்குப் பெருமையோ? எங்களிலொருத்தியேஅர்ச்சுனன் தவத்தை அழிக்கப்போதும். ஆனால் மகாராஜா வாக்கியம் பழுதுறாமல் நாங்கள் நால்வருஞ்சென்று, தங்கள் கருத்து மகிழ்வடைவதையே எங்களுக்குச் சிறப்பாகக்கொண்டு, இப்போதே அவ்வர்ச்சுனன் தவத்தை அழித்து வருகிறோமென்று கூறினர்.

அதுகேட்ட இந்திரன் மகிழ்ந்துவிடைகொடுக்க அவ்விடையையேற்ற நான்குமாதர்களுந் தங்களாண்மனைக்குவந்து, ஆகாயநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து பூசைமுடித்து, நல்ல வஸ்திரமுடுத்தி, சைவலத்தையும் நீர்கொண்டமேகத்தையும் வென்ற நெருங்கிய கரிய கூந்தலை வாரிமுடித்து, பரிமளமிகுந்த நறுமலர் மாலைகளையும் பாரிசாத புஷ்பங்களையும் புனைந்து, நெற்றியிற்றிலதமிட்டு, கண்ணுக்குமையெழுதி சந்தனம் புனுகு கஸ்தூரி கர்ப்பூரம் சவ்வாது குங்குமம் இவைமுதலிய வணிந்து, வட்டமிட்ட பயோதரமென்னுஞ் சக்கிரவாகப் பக்ஷியானது பறந்துபோகாவண்ணம் நவரத்தின மாலைகளாகியவலையை மார்பாகிய இடத்திற்பரப்பி நாகரத்தினங்கள் பதித்த கைக்கடகங்களை யணிந்து, இருவர்களிலொருவரைக்கண்ட மாதவ முனிவர்கள் காமவெறிகொண்டு ஓலமிடுவதுபோல் ஒலிக்கும் நூபுரங்களைக் காலிற் புனைந்து, பூலோகத்தி லுள்ளவர்களெல்லாங் காமவெறிகொள்ள வெளிப்பட்டு, தங்களுக்குச்சகாய புருஷனாகிய மதவேளை யெச்சரித்துக் கைலையைச் சார்ந்தார்கள். அம்மதவேளுந்தன்னை அழகில்வென்ற அர்ச்சுனனை வெற்றிபெறுங்காலமிதுதானென்று கருதி வெளிப்பட்டான். வசந்தகாலமு மொத்துக்கொண்டது. மரங்களெல்லாந் தளிர்த்தும் தழைத்தும் அரும்பியும் மலர்ந்தும் காய்த்தும் பழுத்தன மலர் வர்க்கமெல்லாம் வண்டினங்களிக்க மதுவைச்சொரிந்தன. தடாகத்திலிருக்குந் தாமரைகள்மலர்ந்து அன்னங்களுக்குப்பஞ்சணைகளாயின. வண்டுகள் யாழொலிபோலொலிக்க, குயில்களுங் கிளிகளும்பாட மயில்களாடின. எத்திசை நோக்கினும் மல்லிகை முல்லை இருவாட்சி சண்பகம் கோங்கு மந்தாரைமுதலிய மலர்களின் வாசனையாக விருந்தன நற்குண நற்செய்கையையுற்றுஇராஜவமிசபரம்பரையிற் றோன்றி, வாழ்வுமிகுத்து, இளவயதுடைத்தாகி கருப்பவதியாகிய ஓரி ராஜகன்னிகை பத்துமாதத்தில் நடக்கும் நடைபோல, சாம்பவமூர்த்தி சன்னிதானத்திற் றமிழோதிய கும்பமுனிக்கிருப்பிடமாகிய பொதியமலையிலிருக்குந் தென்றலானது சந்தனவனத்திற் சஞ்சரித்து மலர்களிற்படிந்து அச்சாம்பவ மூர்த்தியின் சடாபாரத்திலிருக்குங் கங்கையும் வெள்ளியங்கிரியில் நின்றிழியும் அருவியும் சந்தனவாசனையுற்று மணக்க மெல்லென நடந்துவந்தது.

அப்போது மாரனனவன் முன்னமொருதரங் கைலைக்கு வந்து உருவழிந்ததை எண்ணிக் கண்ணியமனத்தனாக இருந்தபோதிலும், இமயமலையிற் பிறந்த இமையாக்குயிலுக்கினமாகிய கோகிலங்கள் தனக்குத்துணையாக இருக்கின்றதென்கிறகருத்தினாலும், தவஞ்செய்கிறவன் மானிடன்றானே யென்கிற அலக்ஷியத்தினாலுங் கிஞ்சித்துத் தைரியங்கொண்டு,கைலையைச்சார்ந்து, மகாமேருவை வில்லாகப்படைத்த சாம்பவமூர்த்தியை வெற்றிபெற்ற தன் கருப்புவில்லையெடுத்து நிறுத்தி வளைத்துப்பிடித்து, வண்டாகிய நாணியையேற்றி, வனங்களெங்கும் மலர்க்கணைமாரியாய்த் தயங்கும்படி சுப்பிரயோகம் விப்பிரயோகம் சோகம்மோகம் மரணம் என்னுமவத்தைகளைத்தரத்தக்க, உன்மத்தம்மதனம் சம்போகம் சந்தாபம் வசீகரணம் என்னும் பெயர்களையுடைய வனசம் சூதம் அசோகு முல்லை நீலம் என்கிறமலர்பகழிகளை அமோகமாகத்தூவி, அங்குள்ள உயிர்களனைத்துஞ் சொல்லும் நினைவும்வெய்துயிர்த்திரங்கலும்

வெதுப்புந் தெவிட்டலும் அலுங்கலும்பித ற்றலும் அயர்ப்பும் மயக்கமும் ஆகியசெயல் களையடையத் தன்னரசுசெய்து கொண்டுவரு கிருன். அப்போது முன்பு கைலையைச் சார்ந்த மேனகை ஊர்வசி அரம்பை திலோர்த் தமை என்னும் நால்வருமக் கைலையங்கிரிக் குத் தென்பக்கத்தை நோக்கி அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்யும் வனத்துக்கு வந்து தங்கள் மேனியிலணிந்த வாசனையோசனை தூரம் நாற்றிசையிலும் வீச நான்கு சந்தனமரத் தடியில்நின்றனர். மாரனும் அந்தவேளைவந் தொத்துக்கொண்டான்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! மனுநெறி முறைப்படி செங்கோல் நடாத்து ம்வீர தீர உதார காம்பீர சூரியகுல சிரேஷ்ட ராகிக்கௌசிக மகாராஜனென் றியற்பெயரை வகித்த விஸ்வாமித்திரரானவர் ஒருதிவ்விய தினத்தில்மிருகவேட்டை யாடும்பொருட்டுத் தனது சேனுசமூகங்களோடு குரூரவனுந்திர த்துட் பிரவேசித்துக் கோர மிருகங்களைக் கண்டதுண்டஞ்செய்து வரும்வழியில் ஜலம் நலம் மடம் தடம் சாலை சோலை இவையில் லாத உக்ரதிக்ஷண்யா ரண்யத்துளகப்பட்டு, அந்த க்ஷேத்திர தீக்ஷண்யத்தினுல் தானுந் தன்னுடைய வீரசைனியங்களும் மிகுந்த இளைப்புங் களைப்பும் பொருந்திஅன்னபான பலாதிகள் யாதொன்றுங் கிடையாமல் மிகு ந்த கிலேசசாகரத்தி லாழ்ந்தி தவித்துத்தள் ளாடி மெய்சோர்ந்து மயங்குங்காலையில், பிற விக் குருடனுக்குத் தெய்வங் கண்கொடுத்தது போல் அநேக தபோ முனிவர்கள் புடை சூழ்ந்து ஆத்மக்கியான வாசிகளாக மலரடி வணங்க திரிபுண்டர குண்டல திரிதண்டுகம ண்டல காவிகாம்பரமானது பசுபதியைப் போலிலங்க சத்வ விசாரணுகோஷமானது முழங்க ஒரு பர்ணகாசிர்மத்திலே வீற்றிருக் கும் பிர்மக்கியானியாகிய வசிஷ்டமகாமுனி வரைக்கண்டு திர்க்கதெண்டஞ் சமர்ப்பிக்க, அவர் வணங்கிநின்ற அரசனையும் அவனு டைய சேனைகளையுங் கண்டமாத்திரத்தில் தமது கியான நேத்திரத்தினுல் இவர்களனை வரும் இன்னரென் றும் இவர்கள் வந்த ஏது வின்னதென்றுங் கண்டுணர்ந்து கொண்டு உடனே காமதேனுவென்னுந் தெய்வப்பசு வை வரும்படி நினைக்க, அதுவந்து வசிஷ் டரைவணங்கி அவரது ஆக்ஞாபனைப்படி அந்தக் கௌசிக மகாராஜனுக்கும் அவன் சைனியங்களுக்கும் விடுதிமுதலிய சவுக்கியங் களையும் உபசாரமிகப்பெற்ற திவ்யபோசனங் களையுமீய்ந்து களைதவிர்த்துப் புளகிதமுறச் செய்ய, இப்படிசெய்தச் அவ்வற்புதத் தெய் வப்பசுவைக் கண்ட கௌசிகராஜனும் படை களுங் களிகூர்ந்து இப்பசுவைப் பிடித்துக் கொண்டுபோகாமல் ராச்சியபாரத்தை நாம் பாரிப்பதில் நமக்கென்ன லாபமென்று கருதி வசிஷ்டர்பாற்சென்று வணங்கி ஒய்தவசிரே ஷ்டரே இந்தப்பசுவை எமக்களிக்கவேண்டு மென்றுகூற, வசிஷ்டர் அது எனக்குச்சொ ந்தமல்ல தேவர்களின் பொதுவென்றுரைக்க அம்மொழியைமறுத்து அரசன் அப்பசுவை துராக்கிரதமாய் பலவந்தத்திற் பிடிக்கவெத் தனிக்க, அப்போது அப்பசுவானது ராஜ சைநியங்களை யதாகதஞ்செய்து தெய்வலோ கம் போய்விட அக்காரணமறியாத கௌசிக ராஜன் தனது படை அதமானதற்குக் கார ணம் வசிஷ்டரேயென்றுகருதி அவருடனே ஆயுதவர்க்கங்களாற் கொடும்போர்புரிய அது கண்டு வசிஷ்டமுனிவர் தமது யோகதண்ட த்தைத் தமக்கெதிரே நாட்டிவைத்துவிட்டுத் தமது தபோநிஷ்டையிலிருக்க, அரசன் தான்விடுத்த ஆயுதங்களையெல்லாம் அந்தத் தண்டங் கவளீகரித்துக்கொள்ளுவதால் அம் முனிவரை மேற்கொள்ளச் சக்தியில்லாமை கண்டு அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வ மென்பதையுந் துறவிக்கு வேந்தன் துரும் பென்பதையுங்கருதி தனது ராச்சியத்தை வெறுத்தப் படைகளை நகருக்கனுப்பி வசிஷ் டர் வாயினுல் பிரமரிஷியாக வேண்டுமென்று மிகுந்த பக்திமுக்தி வைராக்கியத்தினுல் யாவ ருந்துதிக்கத் தவம்புரிந்து பிரமசிருஷ்டிக் குப் பதிற்சிருஷ்டி செய்து சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியமும்பெற்ற அவரையும் மேனகை யென்பவள் தன்னுடலிற் பூசிய பரிமள வாடையிற் சொக்கச்செய்து தவத்தை யழித் தனள்.

ஒருவரா லளவிடத்தக்க தல்லாத சுந்தர முடைய திலோத்தமை யென்பவளோ? சுந் தோப சுந்தாளென்று பெயர்வகித்து மூன்று லோகத்தையுந் தங்கள் வசமாக்கிக்கொண்டு சக்கிரவர்த்திகள் போலிருந்தவர்களை மயக்கி விட்டதுமன்றி, அவர்களுக்கவர்களே விரோ தித்து ஒருவர்கையில் ஒருவரை மடியும்படி செய்துவிட்டனள். பெருமைக்கு அளவில் லாத ஊர்வசியென்பவளோ? தன் அவயவக்

குறியாற் சதானந்தரை மயக்கிவிட்டவள். அரம்பையோ? பாரத்துவாசரை மயக்கிவிட்டவள். இந்த நால்வர்க்குஞ் சகாயமானமாரனோ? அளக்கரிய ஆற்றலைப்பெற்றிருக்கிறது மன்றிக் கலங்காநெரியையுடைய சாம்பவமூர்த்தியின் யோகத்தை அழித்தவன். மகாபராக்கிரமசாலி. அவனுந்தனது பஞ்சபாணங்களில் முல்லை முதலாய் நான்குபாணம்வரைக்கும் எய்து, அதற்குதவியாக மற்ற மலர்வாளிகளையும் பிரயோகித்தான். மேருவில்லியாகிய பரமசிவனதுயோகத்தை நீக்கிய மலர்வாளிகளானவை அர்ச்சுனனளவிலொரு பயனுமடையாமல் முகமலர்ந்து கண்ணீர் சிந்தி வாடிப்போயின. இவ்வளவு ஆரபாரத்திற்கும் விழித்தகண் விழித்தபடியிருக்கும் அர்ச்சுனன் சிந்தையானது எள்ளளவேனுங்கலங்கவில்லை- மேனகை முதலாகிய நான்குஸ்திரீகளும் அர்ச்சுனன் தவத்தின்திறத்தை நோக்கி, நாம் துலைவிலிருப்பதிற் பயனில்லையென்றுகருதி, விழித்த கண்ணுடனிருக்கும் அர்ச்சுனன் முகத்துக் கெதிரிற்றோன்றுஞ் சுனையருகில்வந்து ஸ்நானஞ் செய்பவர்கள் போல் அபிநயித்தும், உடுத்தியிருக்கும் வஸ்திரங்களை அவிழ்த்து அவயவந்தோன்றநின்றும், நிருவாணிகளாக வஸ்திரங்களைக் கரத்திற்பிடித்து உலர்த்துந் தன்மையாய்ச் சற்றுநேர முலாவினர்கள். அதிலும் அர்ச்சுனன் சித்தங்கலங்கவில்லை. அதுபார்த்துப் பின்னும்நெருங்கி அர்ச்சுனன்முன் பந்தடித்தும், பூமாலைகளையும் புஷ்பங்களையும் அவன்மீது எறிந்தும், புருஷன்எதிரிலிருக்கிறானென்று எள்ளளவேனும் நாணங்கொள்ளாமல் தங்கள் வஸ்திரங்களை அவிழ்த்துவிடுகிறவர்கள் போல் அல்குலாதிகள் தோன்ற எதிரில்நின்றும், இன்னுமிவ்வாறான பற்பலமாயாமோகன மதனமிர்த ஜாலவினோத வித்தைகளை யெல்லாஞ் செய்துவநதார்கள். இத்தனைக் கோலத்திற்கும் அர்ச்சுனன் கண்விழித்திருந்தும் அவர்கள் செய்கையை யறிந்தவனும் அவர்கள் உருவத்தைக்கண்டவனும் அவர்கள் அரவத்தைக் கேட்டவனுமல்லன்.

அதனால் நான்கு மாதரும் ஒருவர்முகத்தை ஒருவர் பார்த்து ஓ! ஓ! மோசம் வந்தது. இதுவரைக்கும் நாம் ஒற்றையாய் அநேக முனிவர்களை மயக்கிப் பெரிதான சிறப்புற்றிருந்தோம். நாம் நால்வரும் ஏககாலத்தில் ஒரு நரனை மயக்கவந்து, நாமே இந்தத்தென்றலாலுந் தவஞ்செய்வோனது தேகசவுந்தரியத்தாலுங் காமமீறி மனவருத்தமுறலாயிற்று. இனிநமக்கென்ன சிறப்பிருக்கின்றது? தேவப் பிரமரிஷிகளை வென்ற நாம் ஒருமானிடராஜரிஷியை வெல்லாமல் தேவராஜனிடத்திற் செல்வோமாகில், நமக்கென்னபெருமை கிடைக்கும்? பின்பு நம்மையார்தான் மதிப்பார்கள். என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டு முடிவில் எதற்கு முருகாதவன் இசைக்குருகுவான் என்கிற பழமொழியை நினைத்து, இசையால் இந்த ராஜரிஷியை நமது மனதுக்கிசைவிப்போமென்று கருதி, அரம்பை திலோர்த்தமை இருவரும் மகரயாழ்களை எடுத்து ஏழிசை நரம்புகளை ஏழிசைக்குஞ்சரியாக இறுக்கி இசைகூட்டிபாடினர். மேனகையுமூர்வசியும்அவ்விசைக்குறைவுபடாமல் திவ்விய அபிநய ரசத்தோடுநிர்த்தனஞ்செய்தனர். இந்த இசையைக்கேட்ட மிருகங்களும் பறவைகளும் பரவசமாகிநின்றனவென்றால், அந்தஇசையினது பெருமை என்னாலுரைக்கவல்லதோ! இவ்வாறு நான்கு மாதர்களுந் தங்கள்தங்கள் சாதுரிய சமர்த்தாற் பலபல விநோதங்களைச்செய்தும், அவற்றுள்ஒன்றும் பயன்படாமற் காட்டிற் காய்ந்த நிலவைப்போலவே மனந்தளர்வுற்றுக் காமவெறியுற்றனர். பஞ்சாக்கினி இல்லாவிடில் அவர்கள்கொண்ட காமவெறி அர்ச்சுனன்மேல் தாங்காமல்விடாது. அவ்வளவு காமவெறி கொண்டவர்களாகியும் அர்ச்சுனனைநெருங்குவதற்குப் பயந்து சில ஜாலவித்தைகள் செய்தார்கள். அதற்குத்தக்கபடிமாரனும் மலர்வாளிகளைத்தனது கருப்புவில்லிற்றொடுத்தெய்வச் சாவகாசமில்லாமற் கொண்டதுகொண்டமட்டிற் கையோயாமல் வாரிவாரியுந் தூவினான் அதனாலும் அவன்கலங்காமற்போகவே அந்நான்கு மாதர்களுஞ் சக்தியற்றவர்களாகி இனி நம்மால் அர்ச்சுனன் மயங்கானென்று கருதி மனவருத்தமுற்று வந்தவழியைநோக்கி இந்திரலோகஞ்சென்று தங்கள் நாயகனாகிய இந்திரனைவணங்கிப் புஷ்பித்த மரம்போலிருந்தாரேயன்றி, ஒருமொழியுங் கூறினவரல்லர். அதனை இந்திரன்கண்டு, ஓ மாதர்களே! நினைத்துப்போனகருமம் நிறைவேறிற்றோவென்று வினவினன். அதற்கவர்கள் மனவருத்தத்தோடு தலைவளைத்து, மிகுந்த நாணத்தோடு இல்லை

யென்றுகூறி விடைபெற்றுத் தங்கள் தங்களிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அர்ச்சுனன்மேலெதிர்த்த மாரன் தன்கார்முகமாகிய கருப்புவில்லில் திவ்விய மலர்வாளிகளைத் தொடுத்தும், கைக்கொண்டமட்டும் வாரிவாரி யெறிந்தும், யாதொரு பயனுமடையாமல் மனங்கலங்கி ஓஓ சாம்பவமூர்த்தியை யெதிர்த்தகாலத்து அவரால் நமது தேகமொழிந்தாலும் நாம் நினைத்துப்போனகருத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டோம். தற்காலத்தில் இந்தமானிடன்மே லெதிர்த்தும் அவனது தவம் அழியவில்லை. இனி நாம் நிற்போமாகில் இந்த மகாத்துமாவால் நமக்கென்ன கெடுதிநேரிடுமோ வென்று கருதி, சாம்பவமூர்த்தியின் யோகநிலையை யழிக்கவந்து தன்தேகத்தையிழந்தஅம்மாரனைவன் அவர்பத்தர் நிலையையழிக்கப் புகுந்தால்தனது சிவனும் போய்விடுமென்று கருதிச் சூடுண்டபூனை யோடுவதுபோல் தன்னிருப்பிடத்திற்சென்று துன்பசாகரத்தி லழுந்தினன். அவனைப்போலவே சூரியனுந் தனக்குள்ள சுபாவகாந்தி இவனுடைய தபாக்கினிக்காந்தியா லழிவுறுமென கருதிப்பயந்து மேற்றிசைக்கடலிலாழ்ந்தான். இப்பால் இந்திரன் தன் புத்திரனாகிய அர்ச்சுனன் தவவுறுதியைக்கண்டு மகிழ்வடைந்து நாமே உருமாறிச்சென்று அர்ச்சுனன் மனவுறுதியைஅறியலாமென்று கருதி, தக்ஷணங் கயிலைக்குவந்து தன்னுருவைமாற்றிப் பிராமணசன்னியாச வேடந்தரித்து காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரியாகி, மான்தோல் புலித்தோல் தோளிற் பிரகாசிக்க அர்ச்சுனன் தவநிலைசேர்ந்து, அவன்செய்யுந் தவத்தின் திறத்தையுந் திடச்சித்தத்தையுங் கண்டுவியந்து, அத்தவநிலையருகிற்சென்றான். அர்ச்சுனன் தவஸ்வரூபியாகிய வேதியரைக்கண்டு சித்தத்தைச் சிவனிடத்திற் செலுத்திவந்த தவசிக்கு மனமகிழ வந்தனைசெய்தான். அப்போது வேதியனாகிய இந்திரன் சொல்லுகிறான். ஓ தவசி! நெடுநாளாக இந்தவிடத்தில் தவஞ்செய்கிறாய். நீ கருதியகருத்தென்னவென்று வினவினன். அர்ச்சுனன் சொல்லுகிறான். ஓசுவாமி இந்தகைலாசபதியை என்கண்ணாற் காணத்தவம் புரிகிறேனென்றான். அதற்கு இந்திரனாகிய பிராமணத்தவசி நகைத்துச் சொல்லுகிறான்.

ஓதவசி! நீஇந்தவனத்துக்கு வந்தநாள் முதலிதுவரைக்கும் நீ தவஞ் செய்ததைப் பார்த்துவருகிறேன். ஐந்துவருடகாலமாயிற்று, உன் மனக்கருத்து நிறைவேறவில்லை. கிட்டாதாயின் வெட்டெனமற என்கிறவேதவாக்கியத்தை நீகருதாமற்கிட்டாப்பொருளை கருதித் தவநிலைசேர்ந்தவனாக என்கருத்துக்குத்தோற்றப்படுகிறது. ஐயையோ! கிட்டாப்பொருள் கிட்டுமோ? இதென்னபுத்தி? உன் வடிவத்தைப் பார்த்தால் இராஜ வடிவமாக இருக்கிறது. தவசிரேஷ்ட சிலாக்கியர்களாகிய முழுதுந்துறந்த பெரியோர்களுக்குங் காணவொண்ணாப் பரமனை அரசனாகிய நீகாணகுவையோ? பிர்மா விஷ்ணுவுக்கும் அருமையானவர் உனக்கு எளிதில் தரிசனங்கொடுப்பரோ? என்று கூறினன். சிவனிடத்திற் கருத்தைச் செலுத்திய அர்ச்சுனன் எதிரில் நின்று கேலிபண்ணுந் தவசியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓசுவாமீ! எண்ணியவெண்ணம் பயன்படுமென்று வேதம்முறையிடுகின்றமையால், நான் நினைத்தகருமம் நிறைவேறுகிறபரியந்தம் இத்தவநிலையை விட்டகலேன். காயம் அநித்தியமென்பீராகில், காலம்வந்து காயமழிந்து விடுகிறபரியந்தம் இந்தத்தவத்தை விடேனென்றுகூற, இந்திரன் மகிழ்ந்து மாறுருபத்தை மாற்றித் தன் சுயரூபத்தைக்காட்டி, மைந்தனைப் பலவாறுபுகழ்ந்து, அப்பா அர்ச்சுனா! நீசாம்பவமூர்த்தியைக்கண்டு தரிசித்துக் கருதியபடி பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பெறக்கடவாய் என்றுபலஆசிகள்கூறித் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் சென்றான். அர்ச்சுனன் கங்கையு மூன்றாம்பிறையையுந் தரித்த முடியையும், மதனையெரித்த விழியையும், புரத்தைக்கொளுத்தி நகைத்த முறுவலையும், விஷத்தை யடக்கிய கண்டத்தையும், மேருவைவில்லாகவளைத்தபுஜங்களையும், யானையையுரித்த கரங்களையும், புலித்தோலை வரிந்துகட்டிய இடையையும், பார்வதி கலந்த திருவுருவத்தையும், யமனையுதைத்த பாதத்தையுங் கருத்திற் பாவனைசெய்து துதித்துக் கற்சிலைபோல ஐந்துவருஷகாலந் தவத்திலிருந்தான்.

அர்ச்சுனன் செயலை நாரதமுனிவரால் அறிந்து துரியோதனன் மூகாசுரனை ஏவுதல்.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! கைலையங்கிரியில் அர்ச்சுனன் செயல் இவ்வாறிருக்க அஸ்தினபுரியிற் கவுரவகுலத்திலகனான துரியோதனன் ஆறுலக்ஷத் தறுபத்தினாலாயிரம் பட்டவர்த்தனரும் மூன்றுலக்ஷத்து முப்பத்திராயிரம் மகுடவர்த்தனரும், பௌரோகிதர் பண்டிதர் மந்திரிமார் தண்டத்தலைவர் வியூகத்தலைவர் அணித்தலைவர் படைத்தலைவர் சேனைத்தலைவர் வேதவேதியர் வீஷ்மர் கிருபர் துரோணர் அஸ்வத்தாமா விதுரன் கர்னன் துர்ச்சாதனன் முதலானவர்களும், இன்னுமுள்ள பரிவாரஜனங்களுந் தன்னைப் புடைசூழ்ந்திருக்கச் சபாமண்டபத்திலிருக்கும் நவரத்னசிங்காதனத்தில் பூலோகதேவேந்திரனைப்போல இனிது வீற்றிருக்கின்றதருணத்தில், இசையில் வல்லவராகிய நாரதமகாமுனிவர் வந்தார். நாரதர் வரவைக்கண்ட துரியோதனன் எழுந்தெதிர் சென்று அழைத்துவந்து பொற்பீடத்திலிருத்திச், சோடசோபசாரமுஞ்செய்து வணங்கினான். நாரதர் வணங்கிய துரியோதனனுக்குப் பல ஆசிகள்கூறிச், சிங்காசனத்திலிருக்கக் கட்டளையிட்டார். அவ்வாறே துரியோதனன் சிங்காசனத்திலிருந்து, பஞ்சவரைப்பஞ்சைகளாக்கிக் காட்டில் துரத்திவிட்டு மிகுந்தமமதைகொண் டிருக்கிறவனாதலால் பஞ்சவர்க்குத் தரிசனந்தரவந்த நாரதரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஒஸ்வாமி! தங்களைப்போன்றமகாமுனிவர்களுக்கெல்லாம் பூஷணமாகியிருந்த பாண்டுபுத்திரர்கள் இந்திரப்பிரஸ்தத்தைவிட்டிங்குவந்து, எங்கள் நல்லம்மானாகிய சகுனிராஜனோடு வலியச் சூதாடி நாடு நகரமுதலியவற்றைத் தோற்றுப் பெரியோர்களுடைய கிருபையை அதிகமாகப் பெற்றிருந்தும் அப்பஞ்சவர் பஞ்சைகளாகி வனத்துக்குச்சென்றார்கள். அவர்கள்சேதியேதாவது தெரிந்திருந்தால் அடியேனுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேனென்று வினவ, திரிலோகசஞ்சாரியாகி யாவருடைய மனதையுங்கண்டுதெளிந்திருக்கிற மகாத்துமாவாகிய நாரதமுனிவர் சற்றாலோசித்து, அடடா!! இவன்கொடிய துன்மார்க்கன். நம்மை இழிபடுத்தாததுபோல் இழிவுபடுத்தத் தங்களைப்போன்ற பெரியோர்களுக்குப் பூஷணமாகிய பஞ்சவரென்று ஐவரைச் சிறப்பித்துப் பின்பு பஞ்சவர் பஞ்சையாயினரென்று குறித்தான். இப்படி குறித்ததினாற் பெரியோர்களுக்கு இழிவு வந்ததென்று தமது கருத்தில்மதித்து, இத்தருணத்தில் உண்மையைவெளிப்படுத்தினால் இறுமாப்படைந்த இவனுக்குக் கிஞ்சித்து அஞ்சிக்கை யுண்டாவதோடு, தேவாகண்டகனான மூகாசுரனும் நாசமடைவானென்று கருதி; துரியோதனனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

அப்பா துரியோதனா! பஞ்சவருள் தருமன் -வீமன்-நகுலன்-சகாதேவன்-பாஞ்சாலி இவர்கள்சேதி எனக்குத்தெரியாது அவருள் நடுப்பிறந்தோனாகிய அர்ச்சுனன் கயிலாசகிரிக்குச்சென்று, தன்பகைவரை முடிக்கப் பாசுபதாஸ்திரம் வேண்டிப் பரமசிவனை நோக்கித் தவத்திலிருக்கிறான். இந்தச் சேதி மாத்திரம் எனக்குத்தெரியும். இதனைக்குறித்து நீமுன் சாக்கிரதைப்படுவாயென்று உனக்குச்சொல்லவந்தேனென்றுகூறித் தமது கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச் சென்றார். இப்பால் துரியோதனன் நாரதர் வாக்கியத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் இடியைக் கேட்ட நாகம்போல் நடுக்கமுற்றும், மனவருத்தமுறுதவனைப்போ லபிநயித்துக் கொலுகலைந்து, அரண்மனைக்குச்சென்று, மனைவியாதி பிடித்து, இதற்கென்ன செய்கிறதென்று பலவாறுயோசித்து, பூர்வ சென்மத்தில் இவன் அசுரராஜனாகையால். தன்னினமான மூகாசுரனென்கிற அசுரனை நினைத்தான். தக்ஷணந் துரியோதனன் ஏவலுக் கெதிர்பார்த்திருக்கும்அசுரர்களிலொருவனாகிய அம்மூகாசுரன் அவன் கண்ணுக்குத்தோன்றி வணங்கிநின்றான். அவனைத் துரியோதனன் கண்டாலிங்கனஞ்செய்து பலவாறு புகழ்ந்தான். மூகாசுரன் வணங்கிய சிரத்தனாகிச் சொல்லுகிறான். ஓ மகாராஜனே! என்னை நினைத்த கருமம் என்ன? அதனைத் திருவுளங்கனிந்து கூறல் வேண்டுமென் றுரைத்தான். அதற்குத் துரியோதனன் சொல்லுகிறான். ஓ எனது அன்பிற்சிறந்த நண்பனே! எனக்குப் பகைவனாகிய அர்ச்சுனன் என்னைக்கொல்லப் பாசுபதாஸ்திரம் விரும்பிச் சாம்பவமூர்த்தியை நோக்கித் தவஞ்செய்கிறானாம். நீ ஒருபன்றிரூபமெடுத்துக் கைலைக்குச்சென்று, தவஞ்செய்துக்கொண் டிருக்கு மவ்வர்ச்சுனனைக் கொன்று போடவேண்டுமென்றான். தன்னு

யிர்க்குக் கெடுதிவருவதையறியாத மூகாசுரன் அக்கருத்துக்கிசைந்து விடைபெற்று. அத்தினபுரத்தைக்கடந்து, தன்னுருவத்தைமாற்றிப் பன்றிரூப மெடுத்தான். அப்பன்றியினது பெருமையை என்னாலுரைப்பதற் கருமையாயினுங்கூடியமட்டுமெடுத்துச்சொல்லுகிறேன் கேளும்.

ஓ மகாராஜனே! அப்பன்றியின் தேகம்-சொர்னநிறம் நகங்கள் வெள்ளி நிறம் கண்டம் உயர்ந்த புஷ்பராகம் கால்கள் பவள நிறம் கண்கள் செம்மணிகள் முகம் பச்சை செவிகள் நீலம்பற்களுங்கொம்புகளும் வச்சிரம் காத்திரம் பர்வதாகாரம். அது நடக்கும்போது அஷ்டகுல பர்வதங்களும் அஷ்டகஜங்களும் அசையும். சுவாசம்விட்டு வாங்கும்போது அளவில்லாத மிருகஜெந்துக்கள் மடியும் வயிற்றினாற் கடல்சூழ்ந்த நெடியவுலகத்தைமறைக்கும். இப்படிப்பட்ட பன்றி எவற்றைப்போலிருந்ததென்றால் முன்னொருபோது ஒருகொம்பினால் ஈரேழு லோகத்தையுந் தூக்கிய திருமால்கொண்ட வராகம்போலும், அரிச்சந்திரனை வெற்றிபெற விஸ்வாமித்திரன் தவத்தால் சிருஷ்டித்த வராகம் போலுமிருந்தது. மேலும் பாசக்கயிறுகொண்டு உலகிலுள்ள உயிர்களைக் கொள்ளைகொள்ளும் யமனும், இப்பன்றியின் சுவாசத்தைத்தன்னுயிர்க்குக் கெடுதி விளைக்கும் பாசக்கயிறென்று கருதி அஞ்சி யொதுங்கிப்போவானெனில்: அதனது பெருமையை யாவராலுரைக்கக்கூடும். இப்பன்றியானது இடியைப்போலுறுமிக் காற்றைப்போல்நடந்து, காடு-மலை முதலிய பல வனாந்திரங்களைக் கடந்து, வெள்ளியங்கிரியைச்சேர்ந்து, நடந்துவந்த இளைப்பாற ஒரு பெரும்புதரி லிருந்தது.

கைலாசபதி அருச்சுனனிடத்தில் வேடுவனாக வருதல்.

இங்கே அர்ச்சுனன் - மெய் - வாய்-கண் மூக்கு-செவி இவற்றின் வழியாகியஐம்புலன்களையு மடக்கிப் பரமசிவனைத் தியானித்துப் பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று தவம்புரிகின்றான், சகலலோக கர்த்தனாகி யாவருள்ளத்துமிருக்கின்ற சாம்பவமூர்த்தி அர்ச்சுனனுடைய தவத்தின் திறத்தையும் - மனவுறுதியையும் அறிந்து உள்ளம் பூரித்து யாதுமுணராதவர்போ லிருந்தனர். அத்தருணத்திற் பார்வதியாரின் பணிப் பெண்கள் ஏதோ ஒரு காரியார்த்தமாக அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்யுந் திசைக்குவந்து, அவன் நிலையைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து, தங்கள் யஜமானியாகிய பார்வதியாரிடத்துவந்து வணங்கி அர்ச்சுனன் தவத்தின் திறத்தை யோதினர். பார்வதிதேவியார் கேட்டு, உடனே ஞானதிருஷ்டியார்பார்த்து மகிழ்ந்து, தமது கணவனாகிய பரமசிவனிடத்து வந்து வணங்கி நின்று சொல்லுகிறார். ஓஸ்வாமீ! எப்புவனங்களிலுமுள்ள ஜீவராசிகளுக் கெல்லாம் பிதாவைப்போல விளங்கி, யாவர் கருத்தையும் ஒருகணத்தி லளந்தறி கின்றவராயும், சகல தேவர்களுள்ளுஞ் சிறந்து மஹாதேவனென்னும் பெயருடைமையைப் பெற்றவராகியுமிருக்கிற தாங்கள், ஏதுமறியாதவர்கள் போல வெள்ளியங்கிரியைவிட் டகலாமலும், அடுத்தவரை யாதரியாமலு மிருக்கின்றது தகுதியா? சந்திரகுலதிலகனாகிய அர்ச்சுனன் தவத்தின்பெருமையைத் தங்கள் சித்த மறியாதா கிருபைகூர்ந்து அர்ச்சுனன் மகிழும்படிதரிசனங்கொடுத்தருளுமென்று வேண்ட சாம்பவமூர்த்தி குறுநகைகொண்டு சொல்லுகின்றனர்.

ஓ பெண்கள் சிகாமணியே! அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்தலை நீ இன்றுணர்ந்தாய். நான் முன்னமே தெரிந்துகொண்டேன். அவன் தவஞ்செய்ய ஆரம்பித்து மானிட வருஷத்தில் ஐந்துவருஷ காலமாயிற்று. இதில்தேவேந்திரன் தன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்பட்ட மேனகை அரம்பை ஊர்வசி திலோர்த்தமை என்னும் நான்குமாதரை விடுத்து, அர்ச்சுனன்தவத்தை அழித்துவரக் கட்டளையிட்டான். அந்த நான்குமாதர் தங்களாற்கூடிய மட்டுஞ் சாலவித்தைசெய்தும் அச்சாலமொன்றும் பயன்படாமல் நாணமுற்றுப் போயினர் பின்புதேவேந்திரன் மாறுவேடங்கொண்டு அர்ச்சுனன் சிந்தைகலங்கச் சிலமொழி கூறினன். அதற்கும் மனந்தளரவில்லை. அதுகண்ட இந்திரன் சந்தோஷச்சித்தனாய் வாழ்த்திப்போயினன். நாரதன் அர்ச்சுனன் தவஞ் செய்கிறதைத் துரியோதனனுக்குத் தெரிவிக்க, துரியோதனன் இந்த அர்ச்சுனனைக்கொல்ல மூகாசுரனையழைத்துப் பன்றியாகச்செல்லென்று ஆக்கியாபித்தான். மூகா

சுரன் பர்வதாகாரமாகப் பன்றிருபங்கொண்டு நமது மலைச்சாரலில் வந்து, நடந்துவந்த இளைப்பையாற்றிக்கொண்டிருக்கிறான். இளைப்பாறினவுடனே அர்ச்சுனனைக்கொல்ல வரப்போகிறான். இனி நாம் சும்மாயிருக்கலாகாது. அந்த மூகாசுரன் அதிக பராக்கிரமசாலி மிஞ்சி அர்ச்சுனனைநெருங்கினல் மோசம் வருதலோடு, நமக்கும் பழிவந்தடையும். அந்த மூகாசுரன் மூந்தா மூன்னம் நாம் வேடுவருபந் தரித்துக்கொண்டு பன்றியைத் தேடிச்சென்று கண்டு, அதனைக்கொன்று அர்ச்சுனனை மகிழச்செய்வோம். நீவேடுவச் சிறுமியாகுக. என்று கட்டளையிட்டுத் தமது கயிலைக் காவலாளராகிய நந்தியெம்பெருமானை நினைத்தருளினர்.

உடனே நந்திதேவர்வந்து வணங்கி, நிற்க சாம்பவமூர்த்திசொல்லுகிறார். ஓநந்தி! நாம் வேடுவ வுருவந்தரித்துப் பன்றிவேட்டையாடிப் பாண்டு புத்திரனுகிய பார்த்திபனுக்குத் தரிசனங்கொடுக்க விருப்பங்கொண்டோம். நமது சிவகணங்களை வேடுவராக வரச்செய்வதோடு, நான்கு வேதத்தையும் நாயாக்கி, வேடுவச் செய்கைக்குத்தக்க வலை முதலியவற்றைச் சேகரித்துக்கொண்டு சாக்கிரதையாக இருவென்று ஆக்கியாபித்தார். நந்தி எம்பெருமான் அக்கருத்துக்கிசைந்து வணங்கித் தன்னிருப்பிடத்துக்கு வந்து, சிவகணங்களெல்லா மிங்கு வரக்கடவதென்று தன் கருத்தில் நினைத்தார் உடனே சிவகணங்களெல்லாம் நந்தியெம்பெருமானைக் கண்டு வணங்கித் துதித்து நிற்க, நந்தியெம்பெருமான் யாவரையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்; ஓ சிவகணங்களே! நமதாண்டவன் வேடுவ வுருவந்தரித்து, வருகிறபடியால் யாவரும் வேடர்களாகுங்களென்றுகூறி தானும் வேடுவருபந்தரித்து நான்குவேதங்களையும் நாய்களாக்கி, ஆறு சாஸ்திரங்களைச் சங்கிலிகளாக்கி, அச்சங்கிலியை அவற்றின்கழுத்திலணிந்து கரத்திற்பிடித்து யஜமான் வரவுக்கெதிர் பார்த்திருந்தனர். சிவகணங்கள் யாவும்வேடுவருபந்தரித்து, வலை-வில்-வாள்-கதை-முதலிய ஆயுதங்களையேந்தி, தத்ஜாதிவேடரைப் போல்நந்தியெம்பெருமானைசூழ்ந்திருந்தார்.

கேளும் மஹாராஜனே! பரிமளமிகுந்த கொன்றைமாலையைப் புனைந்த ஜடாமகுடத்தையுடைய பரமசிவன் தனது சடைகளைப் பின்னலாக்கிப் புறத்திற்றெங்கவிட்டு, மயிலிறகினுலும் பலபல நிறத்தையுடைய பறவைகளினிறகினுலும் செய்யப்பட்டுப் பலகரைகளையும் வக்கா மணிகளையும் புனைந்திருக்கிற வேடர் மகுடத்தை நேத்திரத்தை யுடைய நெற்றிமறைய்ச்சிரத்தில்முடித்து, குழைகளையுடைய செவிகளில் திவ்யமலர்களைச்சொருகி நீலம்போலப் பிரகாசிக்குங்காளகண்டம் முத்தைப்போலப் பிரகாசிக்கப் பலகரைக் கோர்வைகளை அதிகமாகப் புனைந்து, மார்பினில் தந்தங்களாற் செய்யப்பட்டசிறியமணிகளைக் கோத்திருக்கின்ற மாலைகளைத் தரித்து, இரண்டு புயாசலத்திலும் வச்சிர ஒளிபோற் பிரகாசிக்கும் பக்ஷிறெக்கைகளின் படிவமுள்ள இப்பியினத்தாலாகிய வாகுவலயங்களைப்புனைந்து, ஒளிதங்கிய தந்தக் கங்கணங்களை முன்கையிலிட்டு, இடையிற் புலித்தோற் சல்லடமிட்டிருக்கிப், புலித்தோற் கச்சையாலதை வரிந்துகட்டிக் கடலிற்பிறந்த பலகரைக்கோர்வைகளை இரண்டு தொடைகளிற் புரளப் புனைந்து, மண்டியிடும்போது முழங்கால் வருந்தாதிருக்கத்தோலணிந்து உடைவாளை அரைக்கச்சையில் தரித்து, பாதத்திற்குச் செருப்பணிந்து, வீரகண்டாமணி காலிற் புனைந்து, வில்லைக் கரத்திலேந்தி, அம்புப் புட்டிலை முதுகிற்றுங்கி, படிகம்போல்வெண்ணிறமான தமது திருவுருவத்தைக் கருநிற முகில்போலாக்கி வெளிப்பட்டார்.

உமாதேவியார் கறுத்த அளகத்தை வாரிப்பின்னி, குறிஞ்சிநிலத்துக்குரிய கோட்டுப்பூக்களை முடித்துத் தந்தத்தாற்செய்த குழைகளைக் காதிலணிந்து, பலகரைமாலைகளைக் கழுத்திற் புனைந்து, தந்தக்கடகத்தை முன்கையிலணிந்து-அத்தந்தங்களாற் செய்யப்பட்ட வளையங்களைக் காலிலணிந்து, இடையிற் பலகரை மாலைகளைப் புனைந்து, வாசனையுள்ள தழைகளையும் மலர்களையுங் காதிலுங் கழுத்திலுமணிந்து இரண்டுபயோதரங்களிலும் பால்சுரந்துவிம்மச் சூரபத்மன் முதலான அசுரர்குலத்தை நாசஞ்செய்யும் வேலாயுதக்கடவுளை இளங்குழந்தையாக்கிக் கரத்திலேந்திச், சாம்பவமூர்த்தியின் பின்றுடர்ந்தார். சாம்பவமூர்த்தி நந்தியெம்பெருமானேடு கலந்து, பன்றிவந்திருக்குந் திசையைக் குறித்துக்காட்டி அத்திசையிற் செல்லும்படி கட்டளையிட்டார். நந்தியெம்பெரு

மான் பூதகணங்களாகிய வேடுவர்களை யெச்சரித்துத் தாம்முன்னதாக நடந்தார். வேடர்கள் ஆடல்பாடல்களோடு கைகொட்டி ஆவலித்து, காளம்-எக்காளம் - திடி-தம்பட்டம்-சின்னம்-துத்தாரி-முதலிய வாத்தியங்களொலிக்க வலைகளைக்கட்டி, நாற்றிசையிலு மிருக்கும் மிருகங்களெல்லாம் மனங்கலங்கித்திகைத்து எல்லாம் ஒரு திக்கில்வந்துசேர ஆர்ப்பரித்துச் சென்றனர். சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடுவர் தன்கையிலிருக்கும் வில்லையெடுத்து நிறுத்திவளைத்துக் குணத்தொனி செய்து, தமக்கெதிர்ப்படு மிருகங்களைக் கடுங்கொலை புரிபவர்போ லபிநயித்துக் கணைதொடுத்துக் கொண்டு, திருமாலானவர் பன்றியுருவமாகித்தேடியுங் காணுறு திருவடிகள் வருந்த மூகனென்னும் அசுரனுகிய பன்றியைநாடி, வேடுவர் கூட்டத்தின் மத்தியில் விரைவாகச் சென்றனர்.

இப்பால் பார்வதி தேவியாராகிய வேடுவச்சிறுமி இளங்குழந்தையைக் கரத்திலேந்தி, அன்னமில்லாது அருந்தவர் நடக்கும் நன்னடைக்கு மகிழ்ந்து தரிசனங் கொடுக்க அன்னம்போல் நடந்துவரும் என்தாய்அவ்வன்ன நடையைமறந்து, ஆள் நடைக்கிசையஅவர்பின் நடந்தாள். மூகனென்னும் அசுரன் பரமசிவன் பாணத்தினுலன்றி மற்ருெருவர் பாணத்தினு லிறக்கிறவனலன். அவ்வளவுபராக்கிரமம்பெற்ற அரசன்பன்றியாகி அர்ச்சுனனைக் கொல்லவந்திருக்கின்றமையால், எங்கே மிஞ்சி அர்ச்சுனனைக்கொன்றுவிடுகிறுனே வென்னுமனத்தராகி, அன்பர்க்கெளியனுகிய பரமசிவன் அப்பன்றியின் அடிச்சுவடுகளைக்கண்டு அவ்வழியேசென்று அதிக வேகமாய்த் தொடர்ந்து தேடிவருகிறபோது, அளக்கரிய வேதங்களினுருவாகிய சுவானங்கள் நாற்றிசையெங்கும் மேகம் உறுமுவதுபோல உறுமிக்கொண்டு, சிறுபுதல் பெரும்புதல் மலையடிவாரம் குகை கானுறு பள்ளம்மேடு இவைமுதலிய விடங்களிற்றேடிக்கொண்டு வருகின்றன. பூதகணங்களாகிய வேடுவர்கள் வலைகளைவிசறி, யெங்கெங்கும் நெருங்கிக் கைகொட்டிப்பார்த்து அப்பன்றியைத் தேடிக்கொண்டு வந்தனர். இவர்களைக்கண்ட அந்தரவாசிகள் ஓ ஓ இனி இத்தப்பூவுலகம் ஆதிசேஷனுற் சுமக்கப்படுவதரிதாகுமென்று எங்கித் தளர்வெய்தினர். சாம்பவ மூர்த்தியானவர் பன்றியை நாடி, அஃதிருக்கும் இடத்துக்குச் சமீபித்து வந்தனர். வேடர்களுமப் பன்றியை நெருங்கினர் நாய்கள் யாவருக்கு முன்னமே கண்டுகொண்டு, அப்பன்றியிருக்கும் புதலைச் சூழ்ந்து கொண்டன.

மூகாசுரன் வதை.

அப்போது பன்றியாகிய மூகன் தானிருக்குமிடத்தை நாய்கள் சூழ்ந்ததையும்வேடுவத்தலைவன் வளைத்தவில்லுந் தொடுத்தபாணமுமாக வருதலையுங்கண்டு மனநடுக்கமாகி, உடல்தளரக் கனவருத்தமுற்று ஓ ஓ நாம் துரியோதனன் மகிழ அர்ச்சுனனைக் கொன்றுவருகிறேனென்று சொல்லிவந்து வேடுவராலும் நாய்களாலு மடிவோமாகில், அரசனுகிய துரியோதனன் வருத்தமுறுவதுமன்றி, நம்மினத்தாராகிய அசுரரெல்லாம் வேடுவரால் மடிந்நானென்று இழிவு கூறுவர். இனி அரைமாத்திரையில் அர்ச்சுனனைவதைக்கிறதே பெரும்பயன். அர்ச்சுனன் நம்மாலிறந்தபின்பு நாமிறந்து விட்டாலும் இழிவில்லையென்று கருதினவனுய்த் தக்ஷணம் அண்டகடாகமு மிடிந்திடக் கடுகடுத்துக் கொண்டிடிக்குமிடிபோல் உறுமி எதிரேறிப் பாய்ந்து, வேடரும் நாய்களும் கலங்கிப் பிரமித்து விலங்கச் சக்கிராகாரமாகச் சுழன்றுகொண்டு வாயுவேகத்துக்கும் அதிகமாகவே நடந்து, அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்யுமிடத்து நெருங்கி, மேகங்களும் அஷ்டகஜங்களுந் தத்தளிக்க உறுமிப் பாய்ச்சல்கொண்டு தாவி நின்றது. அதைப் பராக்கிரம வியாக்கிரமாகிய அர்ச்சுனன்கண்டு தவத்துக்கு இடையூறு வருமென்றஞ்சியவன் தனது திடசித்தத்தால் தவநிலை விடாமலே நின்றுநோக்கி தன் காண்டீபத்தை விரைவிலெடுத்து நிறுத்திவளைத்து வச்சிராயுதத் துக்கொப்பாகியஒரு கணையை எடுத்து தொடுத்துவிடுத்தான். அக்கால்பத்தரை ரக்ஷிக்கும் பரமசிவனுனவர் தமது வேடர் கூட்டமும் நாய்களும் பின்செல்ல மனோவேகத்தோடு தாம்முன்சென்று வாயுவேகத்தோடு முன்செல்லும் பன்றியின் முகம்பிளக்கத் தமது அழகிய கார்முகத்தில் ஒரு திவ்வியக்கணையை யெடுத்துத்தொடுத்து விடுத்தார்.

மூகாசுரன் வதை.

அர்ச்சுனன் பாசுபதாஸ்திரம்பெறல்.

இவ்விருவருடைய பாணங்களில் அர்ச்சுனன் விட்டபாணம் நெற்றியிற்றைத்துப் பின்புறத்துருவிற்று சாம்பவமூர்த்தி தொட்டபாணம் பன்றியின் பின்புறத்திற்பட்டு முகத்தைப்பிளந்தெறிந்ததுபன்றி அண்டம்பிளக்க ஒலமிட்டுப் பூமியில் விழுந்திறந்தது. அர்ச்சுனன் வன்கணையிஞ லிறந்ததென்று கருதி முன்போல் தவநிலையுற்றனன். சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடுவப்பெருமானைச் சூழ்ந்துவருகின்ற வேடுவர்கள் கைகொட்டி ஆவலித்து, தவஞ்செய்யும்அர்ச்சுனனைச்சூழ்ந்து ஆகாஹுந்தவசி! எங்கள் தலைவன்குறிவைத்தெய்யும் பன்றியை நீஎப்படிஎய்தாய்? வில்லாளிகளானவர் ஏதாவதொன்றைக் குறிவைத்து எய்யும்போது, அதனைத்தாமு மெய்தவர் உலகிலுண்டோ? தவசியாக இருக்கிற உனக்கு இது தகுதியல்லவென்று கூறி நாற்றிசையிலு நின்றேகினர். அர்ச்சுனன் கேட்டுச்சினங்கொண்டு சொல்லுகிருன். ஓ வேடரே! அப்பன்றியானது என்தவலையில்வந்து உறுமி ஆரபாரஞ் செய்தது. தவத்துக்கு இடையூறு வாராமலிருக்க என்கணையைவிட்டு அதனைக் கொன்றேன். நீங்களஃதுணராமல்எங்கள் தலைவனெய்த பன்றியை நீயெய்வது தகுதியாவென்று தாறுமாருக உளறுகிறீர்கள். உங்கள் தலைவனெய்தது உண்மையாக இருக்குமாகிற் பாணம்பட்ட இடத்தில் தானேவிழாதா? போம்போம் பயித்தியம்பிடித்த வேடரே; உங்களையார்கண்டார்? உங்கள் தலைவனை யார்கண்டார்? என்று கூறலும் பழமையாக இருக்கின்ற வேதாகம புராணுதிகளின் ஸ்வரூபனுகிவிளங்குஞ் சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடன், விராதன் முதலாகிய அசுரரை வெற்றிகொண்ட ஸ்ரீராமமூர்த்திபோல் விளங்கும் விஜயகாண்டீபதரனுகிய அர்ச்சுனனை நெருங்கிச் சொல்லுகிருர்.

கைலாசபதிக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும்வாது.

ஓ தவசி! இந்தப்பன்றியை நானெடுந்தூரத்திற் கண்டு துரத்திக்கொண்டு வந்து, இங்கு அந்தப்பன்றியின்மேல் என்கணையை விட்டேன். அக்கணை பின் புறத்திற்பட்டு முகப்புறத்தி லுருவிப்போயிற்று. நீ வில்லாளிபோல் ஒருபாணத்தைவிட்டனை அக்கணை பன்றியின் சிரகிற்பட்டுப் பின்புறத்திலுருவிற்று. இதோ உன்பாணக்குறி. இதோ என்பாணக்குறி. திருஷ்டாந்தமாகக் குறிகளிருக்க வேடுவர் அதைக்குறித்து வினவினல் நீ முன்பின் யோசிக்காமல், ஆணவமாயை காமியமென்பனவற்றை நீக்கித் தவசியாயிருக்கிறநீ, நானென்கிற கர்வத்தினலேயோ? அல்லது அப்பன்றியை நாமெய்தோமென்கிற வில்லாண்மைபற்றியோ? சிறிது மதிக்காமல் வசனிக்கிருய். என்று கூறக்கேட்ட அர்ச்சுனன் ஓ! ஓ! வேடுவத்தலைவா! சபாசு! நன்ருகச்சொன்னுய். கிராதனென்கிறசொல்லே இரக்கமில்லாதவரென்று பொருள்கொடுக்கும். இரக்கமில்லாதவனுக்கு விவேகமில்லை நீ கிராதருக்கெல்லாந் தலைவனுக யிருக்கிறவன் உனக்கு விவேகமிருக்குமா? இப்பன்றியைநெடுந்தூரத்திற்கண்டு துரத்திக்கொண்டு வந்தேனென்கிருய். இதனுல் நீ வில்லாளியல்லவென்று விளங்குகின்றது. வில்லாளியாக இருக்கிறவன் தனக்கு லக்ஷியப்பட்டது மிஞ்சிச்செல்லுமாகில், அதுபத்துயோசனை தூரஞ்சென்ருலும் இருந்த இடத்திலிருந்து அப்பாலத்தை செல்லாதிருக்கும்படி செய்யவல்ல சரக்கூடிட்டு நெருங்கி லக்ஷியப்பட்ட அவ்வுயிரைக்கொல்லுவான்.

அல்லதப்பத்துயோசனையுஞ் செல்லாதபடி நின்றவிடத்தில் தானே நின்று அதனை வெல்லுவான். இந்த இரண்டு விதத்தில் ஒருவிதமுஞ் செய்யாமற் பன்றியுடனே பின்சென்ருேடிவந்து, பாணந்தொட்டேனென்று நாணமில்லாமல் என்னுடன்சொன்னது மன்றிப் பன்றியின்மேல் என்பாணம் பட்டதென்று வழக்கிட்டு என்னை இழிவு கூறினை. நான் தவநிலையி லிருந்தமையால் இந்தவசனஞ்சொல்லி இன்னமுமுயிரோ டிருந்தனை. தவநிலையுற்றிராமலிருந்தாற் பன்றியடைந்த கதியை உன்சேனையடைவதுமன்றி, உன்னுயிர்க்குஞ் சேதம்வரும். இனி அரைப்போதாவது இவ்விடத்தில் நிற்காமல், தெய்வங் கூட்டிவைத்ததென்று கருதி இறந்தபன்றியைச் சுமந்துகொண்டு துலைவிற்சென்று நீயும் உன்னினத்தவருங் கூடிப்புசியுங்கள். தபசியானவர்கள் சருகருந்துவரென்றுசொல்லுவார். நான் அந்தச் சருகையு நீக்கியிருக்கிறவனுதலால் இப்பன்றியுண வெனக்குதவாது. ஆதலால் நீயேயெடுத்துச்செல்லென்றுகூற, சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடுவர் கைகொட்டிச்சொல்லுகிருர். ஓ தபசி! சபாசு!

சபாசு! உன்தைரியம் உன்வீரியம் நன்றாக இருக்கின்றன. வில்லாளியென்பவன் நீதான் உருத்திராக்ஷப் பூனையின் கதையொன்றுண்டு அக்கதை உன்னளவில் திருஷ்டாந்தமாயிற்று.

அஃதெவ்வாறெனில் - நாட்டிலிருந்து சீவனஞ்செய்யச் சக்தியில்லாமற் காட்டில் வந்து ஸ்வரூபத்தோடு சஞ்சரித்தால், எங்களையொத்த வேடுவரால் இடையூறுவருமென்றஞ்சித் தவரூபங்கொண்டு பஞ்சாக்கினி மத்தியில் தவஞ்செய்கிறதுபோல் அபிநயித்து, எங்கள் காட்டிலுள்ள மாதுரியமான சதைகளையுடைய மிருகங்களை வதைத்துச் சீவனஞ்செய்கிற நீ, எங்களைப் பார்த்தவுடனே அச்சமுற்று எதுவோ ஒருசாக்குச்சொல்லிச், சுத்தவீரர்களாகியும் வில்லாளிகளாகியுமிருக்கிற எங்களுக்குச் சில குற்றமுங்கற்பித்து, முடிவிற் சருகும் புசிக்காத எனக்குப் பன்றியுதவுமாவென்றுகூறிப் பன்றியையெடுத்துக்கொண்டு துலைவிற்செல்லென்றுங் கூறினை. இது உனக்கு நன்றாக இருக்கின்றதா? பலநாள் திருடன் ஒருநாளிலகப்பட்டுக்கொள்ளுவானென்கிற பழமொழிபோல் நீ இன்றெங்கள் கையிலகப்பட்டுக்கொண்டனை. நீ உண்மையான தபசியாக இருந்தால், உன்மனம் நீநாடிய கடவுளின்கண் சென்றிருக்கவேண்டும். உனக்கொரு அழிவு வராமல் அக்கடவுள்காக்கவேண்டும். நீகபட சன்னாசி. ஆகையால் கடவுள்பாற்கருத்தைச் செலுத்தாமல், எங்கே நல்லமிருகம்வருதோவென்று கண்விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டு, எங்களுக்குப் பயந்தோடி இந்தவழியாகவரு மிருகங்களைக் கொன்று தின்கிறாய். இனி உன்னை விடுகிறதில்லையென்று கடுகடுத்துக் கூறினார்.

இவ்வாறு மகாதேவர் கூறிய வசனங்களை அர்ச்சுனன் கேட்டுச் சித்தத்தைச் சிவனிடத்திற் செலுத்தினவனாக இருந்தாலும் வேடுவத்தலைவன் கூறிய வாக்கியதைக் கேட்டமாத்திரத்திற் கலகலவென்று நகைத்து, அடா வேடுவத்தலைவா! நான் இங்குள்ள வேடுவர்க்குப் பயந்து சன்னாசி வேடங்கொண்டு உங்களுக்குப் பயந்தோடிவரு மிருகஜெந்துக்களைக்கொன்று சீவனஞ்செய்கிறவனென்றும், கபடசன்னாசியென்றும் உரைத்தனை அப்படி உரைத்த வாயிலுதிரங்கக்கும்படி உன்னுயிரைவாங்குவேன். நான் உண்மையான தபசியாதலால் மனம்பொறுத்தேன். இப்போதும் நீ இந்தப்பன்றியைச் சுமந்துகொண்டு யாதொன்றும் வசனியாமல் உன் சேனையோடு விரைவிற்செல்லாமல் முன்போல் ஏதாவது இன்னும் வசனிக்க வருவையாகில், உன்றன் சேனைகளின் தலைகளைச்செடிக் கொன்றாகச்சிதறக் கணைதொடுப்பதுவுமன்றி உன்னுயிர்க்குங் கெடுதிவர வயிரவாளிகளை விடுவேன். பத்திரம் இந்நிமிடத்தில் இங்கு நிற்காமல் செல்லென்று கூறினார். அதுகேட்ட வேடர்பெருமான் புன்சிரிப்புகொண்டு சொல்லுகிறார்.

கைலாசபதிக்கு அர்ச்சுனன் தனது குலமுறை கிளத்தல்.

அடா தவசி! உன்பேச்சும் உன் வீச்சுங் கண்டால் நீ வில்லாளியல்லவென்று கண்ணுடையிற்றேன்றும் பொருள்போல்தோன்றுகின்றது. நல்லதுன்மனதின்படி என்னையும் என்சேனையையும் வெற்றிபெறுவாய், அந்த லக்ஷணத்தைச் சிறிது பார்க்கலாமென்றால், நான் உன்னுடன் எதிர்த்து போர்செய்வதற்குக்கிஞ்சித்துச் சந்தேகம் நேரிட்டிருக்கின்றது. உன் குலத்தையும் வரன்முறையையுமறிந்து பின்பு என்கைத்திறத்தைக் காட்டவேண்டும். ஆதலால் நீமறையவனோ? க்ஷத்திரியனோ? வைசியனோ? சூத்திரனோ? அல்லது தேவாசுராள் முதலியோர்களுடைய வமிசத்திலோர் சார்பினனோ? அதனைச்சொல்லென்றுகூற, அர்ச்சுனன் அதுகேட்டு மகிழ்வடைந்து, இத்தருணத்தில் நமது குலத்தையும் பெயரையும் எடுத்துரைத்தால் மாட்சிமைபெற்ற நமதுதிறமும் வெளிப்படும். வேடுவன் அச்சமுற்று அடங்கிச்செல்லுவானென்று மனதில் மதித்துச் சொல்லுகிறான். ஓ வேடுவராஜனே! என்குலத்தையும் வரன்முறையையுங் கூறுகிறேன் உன் கருத்தை மற்றொருவிடத்திற் செலுத்தாமல் உய்த்துக்கேள். ஆதியில் திருமாலுந் தேவருங்கூடித் திருப்பாற்கடல் கடைகிறபோது மந்திரகிரியாகிய மத்துச்சுழலத் தான்தறியாகி, விஷந்தோன்றின போது அவ்விஷத்தின் சுவாலையடங்க அமுதத்திற்றேன்றி, உலகங் குளிர்ச்சிபெறத் தனது சோடசகலைகளைவீசி எங்கும் பிரகாசித்துப் பரமன் சடா

டவியி லினிதுவீற்றிருந்து மிகவுஞ்சிறப்புற்ரோங்கிய சந்திரனுண்டே; அவனுடைய குலம் நான் ஆதியிற் சந்திரனுக்குப் புதன் பிறந்தான். புதனுக்குப் புரூரவன்பிறந்தான் புரூரவனுக்கு ஆயுபிறந்தான் ஆயுவுக்கு நகுஷன்பிறந்தான். நகுஷனுக்கு யயாதிபிறந்தான். யயாதிக்குப் புருவன் பிறந்தான். புருவனுக்கு ஜெனமேஜெயன் பிறந்தான். ஜெனமேஜெயனுக்குப் பிராதினன்பிறந்தான். பிராதினனுக்குச் சையாதிபிறந்தான். சையாதிக்குச் சார்வபூமன்பிறந்தான். சார்வபூமனுக்கு ஜயசேனன்பிறந்தான். ஜயசேனனுக்கு நயுதன்பிறந்தான். நயுதனுக்கு குரோதன்பிறந்தான். குரோதனுக்குத் தேவாபி பிறந்தான். தேவாபிக்கு உரிச்சகன்பிறந்தான். உரிச்சகனுக்கு அரிசகன் பிறந்தான். அரிசகனுக்கு மதிவான் பிறந்தான். மதிவாகனுக்குத் திடன் பிறந்தான். திடனுக்கு நீலன் பிறந்தான். நீலனுக்குத் துஷ்டியந்தன் பிறந்தான் துஷ்யந்தனுக்குப் பரதன்பிறந்தான். பரதனுக்குப் பவுமன்பிறந்தான். பவுமனுக்குச் சுகோத்திரன் பிறந்தான். சுகோத்திரனுக்கு அஸ்தன்பிறந்தான். அஸ்தனுக்கு நிரும்பன்பிறந்தான். நிரும்பனுக்கு அரசர்மீளி பிறந்தான். அரசர்மீளிக்குச் சவ்வருணன் பிறந்தான். சவ்வருணனுக்குக்குருபிறந்தான். குருவுக்குப் பரிச்சித்துபிறந்தான். பரிச்சித்துக்குப் பிரத்திபன்பிறந்தான். பிறத்திபனுக்குச் சந்தனு பிறந்தான். சந்தனுக்குச் சித்திரசேனன் விசித்திரவீரியன் என்றிரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். இவர்களில் விசித்திர வீரியன் காசிராஜா குமாரத்திகளில் அம்பிகை அம்பாலிகை-என்கிற இரண்டு கன்னிகைகளை மணந்திறந்தான், அந்த அம்பிகை அம்பாலிகை இருவரும் வேதவியாசர் அநுக்கிரகத்தினல் அம்பிகை திரிதராஷ்டிர மகாராஜனையும்-அம்பாலிகை பாண்டுமகாராஜனையும் - பெற்ருர்கள். திரிதராஷ்டிரன் காந்தாரியை மணந்து துரியோதனன் முதலான நூற்றுவரைப்பெற்ருன். பாண்டுமகாராஜன் குந்திதேவி-மத்திராதேவி என்கிற இரண்டு கன்னிகைகளை மணந்து, குந்திதேவியிடமாகத் தருமராஜனையும், வீமராஜனையும் என்னையும்பெற்ருன். மத்திராதேவியினிடமாக என்சகோதரர்களாகிய நகுலசகாதேவர்களைப் பெற்ருன். என்பெயர் அர்ச்சுனனென்று சொல்லுவார்கள். என்று தன்மரபை எடுத்துகூறச் சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடுவர்பிரான் கைகொட்டிச் சிரித்துச் சொல்லுகிருர்.

கைலாசபதி அர்ச்சுனனையிழிவுகூறிப் பகைகொள்ளுதல்.

ஓ அர்ச்சுன! நீ பாண்டுபுத்திரன? ஆ! ஆ! சபாசு! சபாசு! இதுவரைக்கும் நீ வழங்கிய வாக்கியங்களை வைராக்கியவாக்கியமென்றும், வாக்கியத்திற்குச் சரியாகச் செய்கையிலுமொத்திருப்பையென்று நினைத்திருந்தேன். உன்மரபையும் பெயரையுங் கேட்டமாத்திரத்தில் உன்பண்டவாளம் வெளிப்பட்டது வில்லினது திறமையைக் கிஞ்சித்தேனு மறிந்தவனல்ல. அதுதெப்படி விளங்குகிறதென்ருல் துரியோதனன் தன்தம்பியாகிய துச்சாதனனைவிட்டு உங்களைவர்க்கும் பெண்டாகிய துரோபதியை இழுத்துவந்துசபையில்மானபங்கஞ்செய்யும்போது, நீவில்லாளியாகஇருப்பையாகில் அந்தத் துரியோதனனையும் மற்றுமுள்ள துராத்துமாக்களையும் நீ செய்ததென்ன? வில்லாளிகளல்லாத சில எளிய அரசரைவெற்றிபெற்று இருமாப்படைந்து விஜயமென்று பெயர்வகித்துக் கொண்டதாய்த் தோன்றுகிறது. இல்லாவிட்டாற் பஞ்சாக்கினியினின்றெழுந்த பாஞ்சாலி உங்கட்குத் தவப்பேருகக் கிடைக்கப் பெற்றும், அவளை அரசர்சபையிற்ருேற்று அவமானஞ்செய்விப்பையோ? அப்போது அவளே நினைத்தால் அவ்வஸ்தினபுரி யனைத்தும் அன்னிமிடத்திற்சாம்பராகுமே பார்த்தர்களாகிய நீங்கள் பக்கத்திற்ருனே இருக்கின்றீர்களென் றல்லவோ சும்மாவிருந்தாள். அந்த அவக்கேடு அப்படியிருக்கட்டும். உன் குலத்தின் திறத்தைநோக்குங்கால் எனக்கதிக நகைப்புக்கிடங்கொடுக்கின்றது. ஏனென்ருல்-உன்பிதா மனைவியைச் சேர்ந்தால் தலைபிளந்திறக்கக் கடவதென்று ஒருமுனி சாபமிட்டிருந்தான் அந்தச்சாபத்தை நினைத்து அரசுரிமையை நீக்கித் தன்னிரண்டு மனைவியரும் பணிவிடை செய்யத் தபசியாகி, எங்களுக்குரிய காட்டிற் சஞ்சரித்திருந்தனன். அவனுக்கு ஐந்துபுத்திரர் பிறந்தாரென்று சொல்வது அபத்தம். நீங்களைவருந் தருமசந்தான புத்திரர்களேயொழிய அவனுக்குச் சுய புத்திரரல்லர். அதுவுமிருக்கட்டும். ஒருவன் பலமாதரைப்

புணரலாம். நீங்களெவரும் ஒரு மாதினைப் புணர்ந்து வருகிறீர்கள். உங்கள் குலமும் உங்கள் நடக்கையும் உங்களுக்கே சரியல்லாமல், காட்டில் திரிகிற எங்களையொத்த வேடருக்குஞ்சரிப்படாது. இழிவானகுலமும்இழிவான நடத்தையுமுள்ள உன்னை எதிர்த்துக் கொல்வது தகுதியல்லாததாக இருந்தாலும், உன்னைக் கொல்லவேண்டுமென்று நெடுநாளாக நினைத்திருந்தேன். அதற்குக் காரணமென்னவென்றுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள்.

முன்னொருபோது தன்னைப் பங்கப்படுத்தின பாஞ்சாலனைக் கட்டித் தன்சமுகத்துக்குக் கொண்டுவரக் கருதிய துரோணர் உனக்கும் உன் சகோதரர்களுக்கும் வில்வித்தைகற்றுக்கொடுக்கிற காலத்தில், எங்கள் குலத்துக்கோர் திலகனான ஏகலைவனென்கிற வேடன் துரோணரையடுத்து வில்வித்தையைக் கற்பிக்கச்சொல்லி வேண்டிக்கொள்ளும்போது, துரோணர் தனக்கு ஒழிவில்லை யென்றுசொல்ல, அதனைக்கேட்ட ஏகலைவன் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் சென்று துரோணரைப்போலொருதிருவுருவு சமைத்து, அந்த உருவின் மூலமாக வில்வித்தை யனைத்தையுங் கற்றுக்கொண்டான். அக்காலத்தில் நீவேட்டைக்குச்சென்றாய். உன்னுடன் வந்த நாய் ஏகலைவன் செய்துவைத்திருக்கிற துரோணர் திருவுருவத்தின் மேடையில் நீர்விட்டது. அது கண்டு ஏகலைவன் தன்வில்லில் ஒருபாணத்தைத் தொடுத்தான். அதுதோர் விநோதத்தால் நாலுபாணமாய் நாயின் நெற்றியில் நாற்புறத்துந்தைத் துருவிற்று. அதோடு அந்நாயோலமிட்டு உன்னிடத்தில்வர, அது கண்ட நீவியந்து அந்நாயால் அந்த ஏகலைவன் சிலம்பக்கூடத்தைக் கண்டு அங்குசெல்ல, அப்போது ஏகலைவன் வந்து வணங்கி உனக்குபசாரஞ் செய்தலும் நீயவனைப்பார்த்து, ஓ ஏகலைவா! இந்த நாயை எய்தவன் யாரென்று வினவினை. நான்தானென்று ஏகலைவன் கூறினன். உனக்கு வில்லாசிரியன் யாரென்று நீ வினவினை. எனக்கு வில்லாசிரியன் துரோணரென்று ஏகலைவன் கூறினன். அதனைக்கேட்ட நீ உடனே அத்துரோணரை அழைத்துவந்து, அந்த ஏகலைவன் வில்திறத்தை யறிந்துகொண்டு வில்லாளியென்று மதித்து. அவன் வில்வித்தைகள் பயன்படாதிருக்க மனதிற் பலவாறுயோசித்தனை. அப்போது திவ்யக் கியானியாகிய துரோணர் ஏகலைவனை யழைத்து, நமக்குத் தக்ஷிணையாக உன் கைப்பெருவிரலைக் கொடுவென்று வினவினர். ஏகலைவன் கைப்பெருவிரலை அறுத்துகொடுத்துவிட்டுச் சிலநாளிலிறந்தான். எங்கள் குலதிலகனான ஏகலைவனிறந்ததற்குக் காரணம் நீதான். இதன்றி ஒரு பிராமணனுக்காக அநேகம்வேடர்களைக்கொன்றனை. காண்டவவனத்தைத்தகனஞ்செய்தபோது அவ்வனத்திலிருந்தவேடர்களைக்குஞ்சுகுட்டிகளோடுநாசஞ்செய்தாய். ஆகையால் நீயெனக்குச் சென்மப் பகையாளி. உன்னைவிடேன். என்றுகூறத் தமதுகையிலிருக்கும்வில்லைவளைத்து நாணேற்றி டங்கார ஓசையெழுப்பித் திவ்யகணைகளிலொன்றை நாணியிற்சேர்த்துக்கொண்டு, பின்னும் அன்பனுகிய அர்ச்சுனராஜனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

அருச்சுனனுக்கும் கைலாசபதிக்கும் வில்யுத்தம்.

அடா அர்ச்சுனா. குரு தக்ஷிணைக்காக அக்கினி வைசியரிடத்தில் வில்வித்தைகற்ற பராக்கிரம வியாக்கிரமமாகிய பாஞ்சாலனைப் பிடித்துத் தேர்க்காலிற் கட்டியவன் நீயே யானுலுமாகுக. அக்கினிபகவானிடத்தில் அழியாததேரும் ஒடியாதவில்லும் அறுத நாணியும் பெற்றவன் நீயே யானுலுமாகுக. ஏதோ என்னிடத்தில் உன்வீரத் தன்மையைக்காட்டுபார்ப்போமென்று சொல்லினர். இச்சொற்களைக் கேட்ட அர்ச்சுனன் அனலிலிடு மெழுகுபோல் மனமது உருகிக் கடுஞ்சினமடைந்தாலும் சித்தத்தைச் சிவன்பால்நிறுத்திஎதிர் நின்று வழக்கிடும் வேடுவனோடு யெதிர்த்து, அடாவேடா! சற்றுநில் ஓடிப்போகாதே. அரைமாத்திரையில் உன்னைக் கொல்லுகிறேனென்றுகூறித், தன் வில்லை எடுத்து நிறுத்தி வளைத்து டங்கார ஓசை யெழுப்பி, வச்சிராயுதத்துக் கொப்பாகிய ஒரு திவ்ய கணையைத்தொடுத்து, வேடராஜன் மார்புக்கிலக்காகவிடுத்தான். வேடராஜன் அக்கணை வருகிற நேர்ப்பைகண்டு, தன் கைக்கணையிலொன்றைவிடுத்து, வரும்பாணத்தை நடுவது பாதியிலறுத்துவிட்டு, உடனேஇரண்டு கணைகளைத் தொடுத்துவிட்டார். அக்கணையிரண்டும் அர்ச்சுனன் மார்பிற்பட்டுப் பின்புறத்திலுருவிப்போயின. அப்போதும் அர்ச்சுனன் சிந்தை கலங்காமற் சித்தத்தைச் சிவன்பால்நிறுத்தி, மார்பிற்பட்ட சாயகத்திற்குக்

கிஞ்சித்தேனு மஞ்சாமல், அர்த்தசந்திர பாணத்தில் மூன்று பாணத்தையெடுத்து நாணியில்வைத் . வேடராசன் தோளுக்கும் மார்புக்கும் பீலிமுடிக்கும் இலக்காகஎய்தான் வேடர்பிரான் அந்தமூன்று பாணங்களையும் பதின்மூன்று பாணங்களாற் கண்டித்து, பின்னுஞ் சில கணைகளைத் தூண்டி, அர்ச்சுனனை நோகச்செய்தார். அர்ச்சுனன்மறுபடியுங் கணைகளைத் தொடுத்துவிட்டான். மறவரேறாகிய மகாதேவன் அக்கணைகளைக் கண்டித்துவந்தார். அர்ச்சுனன் கடுஞ்சினமடைந்து ஓ ஓ இந்தவேடன் வில்லிற்கிஞ்சித்துத் திறமுடையவன். நாமிலக்குவைத்து எய்கிற கணைகளைக் கண்டிக்கிறான். இவனை ஏமாத்தி நாம் நினைத்த லக்ஷியத்தைச்சாதிக்கவேண்டுமென்று கருதி, இரண்டிரண்டு மும்மூன்றாக அடுக்கடுக்காய்ப் பாணந் தொடுப்பவன்போலச் சில பாணத்தைத்தொடுத்து, அவற்றின் சந்தில் தன் விநோத வித்தையால் வேறு மூன்றுபாணத்தைத் தொடுத்துவிட்டான். பித்தனென்று பெயர்படைத்த கயிலைக்கரசனாகிய வேடன் அவற்றை அலக்ஷியமாக எண்ணி, முன்னம்விட்ட கணைகளைமாத்திரங் கண்டித்துவிட்டு, வேறுபாணத்தையெடுத்து வில்லில்மாட்டி விடுவதற்குமுன்னேவிநோத வித்தையால் அர்ச்சுனன்விட்ட மூன்றுபாணத்தில் இரண்டு பாணம் மார்பிலுந்தோளிலும்பட்டு, மற்றொருபாணம் பீலிமுடியைப் பிளந்தெறிந்துவிட்டது. அதுகண்ட கைலை வேடர் ஆச்சரியமாயினர்.

கேளும்மகாராஜனே! இவ்வாறு ஆச்சரியப்பட்ட சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடர் ஓ ஓ நாம் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும்போதே பாணம்வந்தது தோன்றாமற் போய்விட்டது. இவன் வில்வினோதத்திற் சிறந்தவனாகையால் நம்மை ஏமாத்தினானென்று உள்ளம் பூரித்து, வெளியில் அதிக சினங்கொள்பவற் போற் கோபங்கொண்டு, வில்லிற் சிலகணைகளைத்தொடுக்கக்கருத்துக்கொண்டார். பீலிமுடி பிளக்கவே அங்குள்ள கங்கையும் மதியுநடுக்கமுற்றன. வேலாயுதக்கடவுளை இளங்குழந்தையாகக் கரத்திலேந்தி நிற்கும்பார்வதியார் திடுக்கிட்டனர். பக்கங்களிற் சூழ்ந்திருக்கும் வேடவர்கள் தங்கள் தலைவன் பீலிமுடி யறுபட்டதைக் கண்ட மாத்திரத்தில், யுகாந்தகாலத்து மேகங்களைப்போலக் கர்ச்சித்து, அர்ச்சுனன்மீதுகவிந்து, அடாதபசி! அடாதபசி! இதோ உன்னைத் தென்றிசைக் கனுப்புகிறோமென்றுகூறித் தோள்தட்டி யார்த்துவந்தார்கள். பார்வதியார் தமதுகணவனாகிய வேடரிறையைப் பார்த்துச் சினங்கொள்ளாதீர் என்று சைகைசெய்தனர். அதுகண்ட ஐயன் அர்ச்சுனன்மேற் செல்லும் வேடர்களை அதட்டி நிறுத்தித், தாம் முன்னம் வில்லில்தொடுத்திருக்கிற கணைகளை ஒன்றன்பின்னொன்றாகச் செல்லும்படி வம்புக்குவிட்டார். அர்ச்சுனன் அக்கணைக ளனைத்தையுங் கண்டதுண்டமாக்கித், தன்வில்லினுஞ் சிலகணைகளைத்தொடுத்துவிட்டான். வேடராஜன் அக்கணைகளையெல்லாம் வெட்டிச் சில வேறுகணைகளைத் தொடுத்து அர்ச்சுனனை நோகச்செய்தார். அர்ச்சுனன் அதற்குங் கலங்காமல்-க-ம-ா-த-மத-ா-த-கோடி-சங்கம் - இப்படியாக வளருந் திவ்யகணைகளைத் தொடுத்துவிட்டான். அக்கணைகளொன்றோ டொன்றுராய்ந்துகொண்டு அக்கினிச்சுவாலையாக வந்தன. வேடர்கள் கண்டு நடுக்கமுற்றனர். சரமாரியாய் அருகிலிருக்கிற பார்வதியார் தமது கணவராகிய வேடுவராஜனைக் காண்கிலராகிக் கிஞ்சித்து வருத்தமுற்றனர். வேடுவராஜன் சரமாரியை நோக்கி, அவன் விற்றிறத்தை மதித்துமகிழ்ந்தும் மேல்வருங் கணைகளின்மேல் திருக்கண்வைத்தனர். திருக்கண்வைத்த மாத்திரத்தில் அர்ச்சுனன் விட்ட கணைகளெல்லாந்தம் மேற்படாமற் சுத்திவேலியிட்டதுபோல்விழுந்தன. அதை அர்ச்சுனன் கண்டு, ஓ!ஓ! இந்தவேடன் சிலஜாலவித்தை கற்றவனாக இருக்கிறானென் றுணர்ந்து, பர்வதங்களைப் பொடியாக்குந் திவ்யகணைகளை மாரிபோற் சொரிந்தான். இவைகளுங்கிட்ட நெருங்காமல்வேலியிட்டது போலாயின பின்பு வேடர்பிரான் சிலபாணங்களைத் தொடுத்து அர்ச்சுனனை நோகச்செய்தார். அர்ச்சுனன் அதிக சினங்கொண்டு, ஒரு திவ்வியக்கணையை எடுத்துத் தன்வில்விற் றொடுத்தான். தொடுத்தகணை அவன் வில்லிலிருந் தெழும்பி வெளிப்படுமுன் தமது கணையால் அதனை உடனேவெட்டி எறிந்தனர். அதுகண்ட அர்ச்சுனன் காலாக்கினி உருத்திரனைப் போலச்சீறி, ஓரிலைவேல் முகக்கணை - ஈரிலைவேல் முகக்கணை-மூவிலைவேல் முகக்கணை-பிறைமுகக்கணை முதலியவற்றை மணலைவாரி இறைத்தாற்போலச்சொரிந்து வேடுவனைக் கைகாலாடவொட்டாமற் செய்தான்.

அர்ச்சுனனுற் கைலாசபதி வில்லடி பொறுத்தல்.

கேளும் மகாராஜனே! வேடுவனாக இருக்கிறவர் சாம்பவ மூர்த்தியாகையால், அர்ச்சுனன் கணைகள் வழக்கோரஞ்சொல்வர் வாழ்வைப்போல நாசமுற்றன. மற்றொருவராக இருப்பாராகில் ஒருகணைக்கு நிர்வகிக்கமாட்டார்கள். அந்தவேளையிற் சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடுவர் இனிச் சும்மாயிருப்போமாகில் வரவர விபரீதப்போருண்டாகுமென்றுகருதி. இதுவரையிலுஞ் செய்தபோரால் அர்ச்சுனன் சிறிது மனங்கலங்காமல் நம்மிடத்திற் கருத்தைச்செலுத்திவருகிறுன். உறுதியாக அடித்தால் அப்போதிவன்கருத்தெவ்வாறிருக்குமோ அறியவேண்டுமென்று சில திவ்யகணைகளை எடுத்துத்தொடுத்து விடுத்தார். அக்கணைகள் அர்ச்சுனனுடைய தோளிலும் மார்பிலும் நெற்றியிலும்பட்டுருவிப் போயின அப்போது கலங்காச் சிந்தையையுடைய அர்ச்சுனன் கலங்கித், தன் சித்தத்திலிருக்குஞ் சிவனிடத்தில் முறையமிட்டு, ஓ சுவாமி! ஒருவேடுவனுல் நான் அவமானமடைகிறதா இருக்கின்றதே என்று அறிவாற் புலம்பி, இருதொடையும் நடுக்கமுற்று, மடித்தகாலைப் பூமியில்வைத்து, தவநிலை இடத்தைவிட்டு மற்றொருவிடத்தில் வந்து நின்று துன்பசாகரத்தி லழுந்திப் பிரமித்து நின்றனன். பார்வதிதேவியார் அதுகண்டு, ஓசுவாமி! கலங்கா மனதையுடைய அர்ச்சுனன் மனங்கலங்கியும் நம்மை மறக்கவில்லை. ஆதலால் அவனுக்கு விரைவிற் கிருபைபுரியுமென்று கூறினர். உடனே சாம்பவமூர்த்தி அர்ச்சுனனுக்கு வீரமுந் தைரியமுமுண்டாகக் கிருபாநோக்கம் வைத்து, அதிக சினங்கொள்பவர்போல் வெகுண்டு அர்ச்சுனன் மேற் சென்றுர். அர்ச்சுனன் தானடைந்த வருத்தத்தை நீக்கி, யானையைக்கண்ட சிங்கஞ்சீறுவதுபோலச் சீறி, வில்லில் அநேகந் திவ்யகணைகளைத் தொடுத்தான். வேடர்பெருமான் தமதுவில்லிற் சரமாரி பொழிந்தார். இவ்விருவர் சரங்களுங் கயிலாசகிரி முழுமையுநிறைந்தன. தேவர்களிலும் மண்டலத் தரசர்களிலும்-இவ்விருவர் போர்செய்ததுபோலொருவருஞ் செய்ததில்லை. இவ்வாறு ஒரு முகூர்த்தகாலஞ் சரவருஷம் ஓயாமற்பொழிந்தனர். அதுகண்ட தேவர்கள் மகிழ்ந்தனர் வேடர்கள் தியங்கினர். தபசிகள் மயங்கினர் பார்வதிதேவியார் அர்ச்சுனன் கரவேக சரவேகத்துக்கு மகிழ்ந்தனர். இவ்வாறவ்விருவருங் கையோயாமற் சரவருஷம்பொழிந்து முடிவில் வேடர்பிரான் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, அடா தபசி! அருதநாணியையுடைய வில்லைப்பெற்றமையால் என்னுடன் இதுவரைக்கும் போர்செய்தாய். இதோ அந்நாணியை அறுக்கிறேன் பாரென்று ஒரு கணையில் நாணியை அறுத்துவிட்டார். ஆக்கல்காத்தல் அழித்தல்-என்னு மூத்தொழிற்கும் வல்லவர் சொன்னவாக்குப் பழுதாகாமல் வில்நாணி அறவே, வில்நிமிர்ந்தது. அதை அர்ச்சுனன்கண்டு, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? தேவர்களாலும் மற்ற அசுரர்களாலும் அருதநாணி ஒருவேடுவனுல் அறுந்ததே இனி யோசிப்பதிற் பயனில்லையென்று கருதி வீராவேசங்கொண்டு, நிமிர்ந்தவில்லைக் கரத்திற் பற்றிக் கதாயுதத்தைச் சுற்றுவதுபோற் சுற்றிக்கொண்டு ஓடோடியும்வந்து, தன் வலிகொண்டமட்டும் ஓங்கி வேடுவராஜன் முடியிற்புடைத்தனன். அந்த அடியைப்பட்ட சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடன்ஐம்புலன்களையொடுக்கிய சனகர் சனற்குமாரர் முதலான நால்வர்க்கும் நிச்சயப் பொருளை யறிவிக்க யோகத்தில் நின்ற பான்மை போலச், சித்திரப் பிரதிமையொத்துச் சற்று மசைவில்லாமல் விழித்தகண் விழித்தபடி நின்றனர். அப்போது முடியிலிருந்த கங்கைவாய்விட்டலறி அந்தரத்திலுற்றனள். சடைமுடியிலிருந்த மூன்றும் பிறையும் புலம்பி மேற்றிசையில் விழுந்தது. நாகாபரணங்கள் நாற்றிசையிலுஞ் சிதறிப்போயின. பார்வதிதேவியாரும் அச்சமுற்று நின்றனர்.

கேளும் மகாராஜனே! சர்வஞ்ஞத்துவம் சர்வேச்சுரத்துவம்-சர்வநியந் திருத்துவம்-சர்வாநதியா மித்துவம்-சர்வகற்பிதத்துவம்-சருவசத்தித்துவம்-முதலியவைகளோடு, வரம்பில்ஞானம் - வரம்பிற் காட்சி - வரம்பிலின்பம்-வரம்பிலாற்றல் - நாமமின்மை-கோத்திரமின்மை- ஆயுவின்மை-இடையூறின்மை-கர்த்தத்துவம்- அகர்த்தத்துவம் - அன்னியதாகர்த்தத்துவம்-என்னு மளவற்ற பிரபுத்துவ சாமார்த்திய குணங்களையும் வகித்த சாம்பவமூர்த்தியின் முடியில் வில்லடிப்பட்டதென்று நான் இலேசாய்ச் சொல்வதிற் பயனில்லை.

எனென்றால் "விண்ணிலுறைவா னவரிலா ரடிபடாதவர் விரிஞ்சனரியே முதலினோர், மண்ணிலுரை மானவரிலாரடி படாதவர் மனுக்கண்முதலோர்களதலக், கண்ணிலுறை நாகர்களி லாரடிபடாதவர்கள் கட்செவிமகி பன் முதலோர், எண்ணில் பலயோனியிலு மாரடிபடாதன விருந்துழி யிருந்துழியரோ. வேதமடியுண்டன விரிந்த பலவாகம விதங்க ளடி யுண்டனவொரைம், பூதமடி யுண்டன விநாழிகை முதற்புகல் செய்பொழுதொடு சலிப்பில் பொருளின், பேதமடி யுண்டன பிறப்பிலி யிறப்பிலி பிறங்கலரசன்றன் மக ளார், நாதனமலன் சமரவேட வடிவங்கொடு நரன்கையடி யுண்டபொழுதே," என்றால் அந்த அடிசொர்க்க மத்தியபாதாளமென்னு முப்புவனங்களி லுள்ளவர்க்கும், பிர்மா-விஷ்ணு-இந்திர-முதலானவர்களுக்கும் பட்டதுமன்றி, விலங்குகள் பறவைகள்-ஊர்வன நீர்வாழ்வன-தாபரமென்பவற்றிற்கெல்லாம் பட்டன வேதாகம புராண கலைகளு மடிபட்டன. பூதவேதாள கணநாதருமடிபட்டனர். அர்ச்சுனன் தைரியத்தையும்-புஜபலத்தையும் யாவராலளவிடக்கூடும். அன்பர்க்கெளியனுகிய சாம்பவமூர்த்தியின் பேருருடைமையின் அதிலக்ஷணமே லக்ஷணம்.

கைலாசபதிக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் மல்யுத்தம்.

இப்பால் வேடுவச் செம்மல் வில்லடி யுண்டு வெகுள்பவர்போல வெகுண்டு, அடா தபசியென்று கூவி, உன்னை யின்னிமிடத்தி லதமாக்குகிறேன் பாரென்று உக்கிரங்கொண்டவர்போற் பராக்கிரமங்கொண்டனர். அப்போது அருகிலிருக்கிற பார்வதிதேவியார் சுவாமிக்குக் கிருபை பெருகும்படி இனியவசனங் கூறினர். சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடன் அர்ச்சுனனைப்பார்த்து, ஓ தவசி! நாணி யிருக்கிற பரியந்தம் விற்போரிட்டாய் அந் நாணி யற்றவுடன் வில்லையே கதையாகக் கொண்டு என்தலையில் மோதியடித்தனை. இவ்வளவுக்கும் நானஞ்சவில்லை. இனி உன்னுடன் விற்போர் புரிவது தருமமல்ல. நீயும் நானும் மல்லுயுத்தம் புரிவோம் வாவென் றழைத்தார். கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே அந்தச் சுத்த சாட்குண்யமூர்த்தியாகிய கைலாசபதிக்கு அவ்வருச்சுன னிடத்தி லுண்டாகிய கிருபையின் பெருக்கை என்னென்று சொல்லுவேன்? முன்னமளவற்ற தேவாசுராள் தம்மைநோக்கித் தவஞ்செய்தடைந்த வரச்செருக்கினால் ஆக்கிரமித்தபோதெல்லாம் அவர்களை யோர் பொருள்படுத்தி எதிர்த்து அவர்கள் பராக்கிரமமனைத்தும் யாவருமறிய வெளிப்பட்டொழியும்வரையிற் போராடி, முடிவி லவர்க்கு முத்திப்பயனு முதவும்படியான துஷ்டசன நிக்ரகமென்னு மறக்கருணையை வகித்த மகாதேவமூர்த்திக்கு அச்செருக்கொன்றுமின்றி அன்பே உருவாவமைந்து, உட்கரணங்களனைத்தையும் அவ்வுடையானிடஞ் செலுத்திப், புறக்கரணங்களாற் புங்கவருங் கொண்டாடப்போர் புரியும் விஜைய னிடத்திற் சிஷ்டஜன பரிபாலனமென்னும் அறக்கருணையை வகித்தல் அருமையோ? அதனுற்றுன் அவனெத்தனைதரமுறியவடிக்கினும், தந்தையாயினேன் தன தருமைச்சிறுவர் ஊடிச்செய்யுஞ் சிறுகுறும்புகளைப் புத்திரவாஞ்சையாற் சகித்து, புளகாங்கித னுதல்போற் றுமும் வாஞ்சையாற் சகித்து முன்செய்த ஆயுதச்சமரை வெறுத்து, அவனோடு ஆலிங்கனச் சமர்செய்யத் தமக்குள் ஆவலித்து மீட்டுமீட்டு மழைக்கலாயினர்.

இவ்வாறு அழைத்தலும் அர்ச்சுனன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, புலித்தோல்-தட்டி-சல்லடம்-இவைகளை இருக்கிக்கட்டித் தோள் தட்டி யார்த்தான். வேடர்பெருமானும்புலித்தோல்-தட்டி-சல்லடம் - இவற்றை இறுக்கிக் கட்டித் தோள்தட்டி யார்த்தார். இருவரும் ஓரடி-ஈரடி - மூன்றடி - நான்கடி - என்னுங் கணக்கிற் பாய்ந்து, முன்னிடி-பின்னிடி-மேலிடி-கீழிடி-என்னும் விதிமுறைப்படி எதிரெதிர்ப்போந்து, எட்டிக் கரங்களைப் பற்றிப் பிசைந்ததிக உக்கிரத்தோடு, தட்டிப் புஜங்களைக் கட்டிப் புரண்டு மிக விக்கிரமித்தாடுமிவ்விருவரும், ஒருவராலொருவர் படுங் குத்துக்க ளத்தனையும் பூச்செண்டுகளாற் படும் மொத்துக்களாகப் பொறுத்துப் போராடுங் காலையில், மத்தகஜத்தை யுரித்தவனைப் பேச்சின்றி விடாய்கொண்டு தத்தளிக்க அர்ச்சுனன் மிகப் பொத்தினன் அத்தனைக்கும் உத்தமன் மகிழ்வுற்றனன், மீட்டும் ஒருவரை யொருவர் வாரித்தூக்கி எறிவார். ஒருவரை யொருவர் மோதிப் போக்கியறைவார். அவ

ருக்கவர்கள் பின்னலிட்டுக்கொண்டு வரிசையி லுருளுவர். அதிலென்னையன் தன்னிடத் துப் பெண் தியங்க மறுபடி வருகுவர். ஓடி ஓடி காட்டில் மரங்களைப்பிடுங்குவர் சாடிசாடி மேட்டிற் கெழும்படித் தொடங்குவர். இப் படி ஒரு முகூர்த்தம் இருவருஞ் சளையாமல் போர்புரிந்தனர். அதை இவ்விதமென்றெப் படி விவரித்துரைப்பேன்? வேடர்களும் பார் வதிதேவியும் இவ்விருவர் செய்யும் பெரும் போரைக் கண்டு ஒருவேளை மகிழ்வடைவர். ஒருவேளை வருத்தமுறுவர். இந்திரன் முத லான தேவர்கள் கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்ப இரண்டு கரங்களைச்சிரமேற் குவித்து ஓ பக்தரக்ஷகா! ஓ பரமதயாளா! ஓ சாம்பவ மூர்த்தி! உன் திருவிளையாடலை யாவரா லறி யக்கூடுமென்று பலவாறு துதித்தனர். அத் துதிகளைக் கேட்டும் இன்னுமவ் வர்ச்சுன னோடு போராட வேண்டுமென்னு மாவலு டையவராய், அவனை இவனறைய இவரை அவனறைய ஒருவர்க்கொருவர் கட்டிக்கொ ண்டு, தலையோடு தலையும்-நெற்றியோடு நெற் றியும்-கண்ணோடு கண்ணும் - மூக்கோடு மூக் கும்-வாயோடு வாயும் - மார்போடு மார்பும்- தோளோடுதோளும்-தாளோடுதாளுந் தாக்கி அஷ்டகுல பர்வதங்கள்-அஷ்டதிக்குக் கஜங் கள்-அஷ்டமா நாகங்கள்-அஷ்டதிசைப் பா லகர்க்ள்-தத்தளிக்க, ஆதிசேஷன்முடிமாத்த, அம்புவிமாது உருண்டு சுருண்டு புரண்டு யுத் தஞ்செய்து முடிவிற் சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடன் தன்காற் பெருவிரலால்அர்ச்சுனனை மேலேதூக்கி எத்தினர். அர்ச்சுனன் அந்த எத்தின விசையினல் வாயுமண்டலம் மேக மண்டலங் கடந்து சூரியமண்டலம் நெருங் கச் சென்று, மறுபடியும் பூமியை நோக்கி வருகிறான்.

கைலாசபதி தரிசனங் கொடுக்க அருச்சுனன் துதித்தல்.

அப்போது இந்த அர்ச்சுனன் தன் மூதுரு சத்துருவுக்குத் தெரியாம லிருக்கவே ண்டுமென்றுகருதி மூதுகை மறைத்துப்பரம சிவனிடத்துக் கருத்தைச் செலுத்தி வேடன் மேல் ஆராத கோபங்கொண்டு அந்தரத்தி லிருந்து வரும்போது, அவ்வர்ச்சுனன்பூமி யில் விழுமுன் பார்வதிதேவியார் தமது கண வனை நோக்கி, ஓ சுவாமி! அடியனுகிய அர்ச் சுனனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று வேண் டினர். உடனே சாம்பவமூர்த்தியாகிய வே டன் திருவுளங் கனிந்து, யாதொரு வருத்த மும் அர்ச்சுனனுக்கு நேரிடாமலிருக்கக் கிரு பைபுரிந்தனர். அர்ச்சுனன் ஒரு வருத்தமு மடையாமற் பூமியிற் குதித்து, மறுபடியு மற் போர்செய்ய யத்தனித்துத்தோளையுந் துடை யையுந் தட்டி நிமிர்ந்து வேடனை நோக்கி னன். எதிரில் நின்ற வேடனும், பாலசுப்பிர மண்யரைக் கரத்தி லேந்தியிருந்த வேடுவச் சிறுமியும், பக்கங்களிற் சூழ்ந்திருந்த வேடர் களும் மாயமாக மறைந்தனர். அப்போது அர்ச்சுனன் திகைத்து நாற்றிசையிலுஞ் சுற்றிப் பார்த்துப் பதைத்து நிற்கும்போது அந்தரத்தில் தேவதுந்துமி முழங்க, மந் தார பாரிசாதமலர் சொரிய, அப்சரஸ்திரீக ளுந் தேவர்களும் ஜெயாவிஜைபவாவென்று வாழ்த்திப் பல ஆசிகள் கூற, அம்சவாகனத் திற் பிரமனும், கருடவாகனத்தில் திருமா லும், அயிராவதத்தில் இந்திரனும், மற்ற அக்கினி-இயமன் - நிருதி - வருணன்-வாயு- குபேரன்-ஈசானன் - அஷ்டவசுக்கள் - உருத் திரகணங்கள்-கணபதி-மயில்வாகனக்கடவுள்- நந்தியெம்பெருமான்-பூதவேதாளமாதி சிவ கணங்கள்-மற்றுமுள்ள முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள்-நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்கள் கருடகாந்தருவர் - சித்த வித்தியாதரர் முத லான அந்தரவாசிகளும் புடைசூழ, வேடுவ னுகயிருந்த சாம்பவமூர்த்தி மழவிடைமேற் பார்வதி சமேதராக எழுந்தருளி அர்ச்சுனன் கண்ணுக்குத் தோன்றினர்.

அப்போது அர்ச்சுனன் அகமுகத்தாற் கண்டிருந்த காக்ஷிபோற் பகிர்முகத்தும்புலப் பட்ட கடவுளைக் கண்டமாத்திரத்தில் இர ண்டு கண்ணிலும் ஆனந்த நீர் சொரிந்து, இரண்டு கரங்களையுஞ் சிரமேற் குவித்துத், தேகமுழுதும் புளகாங்கிதமுற நின்று, தொ ழுவான். அழுவான். எழுந்திருப்பான். வி ழுந்திருப்பான். பாடுவான். ஆடுவான். பணி வான் பரதவிப்பான். தன்னை மறந்து நிற் பான். உள்ளம் பெருகுவான். உருகுவான். மயங்குவான். தியங்குவான். பதைப்பான். குதிப்பான். தான் போர்புரிந்ததை எண்ணி யெண்ணி நடுங்கி ஒடுங்கிக் கனிந்த சிந்தை யுடையவனுகி, ஓ சுவாமி!இருவினைப்பந்தங் களின்ற் கட்டுண்டு மெய்சோர்ந்துபிறவிக்கட

விலழுந்திவருந்துகிற நாய்க்குங்கடையனுன எளியேனைப் பாதுகாக்கக் கருதி மிகுந்த பிரகாசத்தையுடைய மாணிக்கங்களை உச்சியிற் பெற்றிராநின்ற சர்ப்பாபரணதிகளையுங் கங்கையையுந் தரித்த சடாமகுடத்தை மறைத்து வந்ததென்ன நியாயமோ? இதோர் மாயமோ? ஓ என்னையனே! என்று சொல்லித் துதிப்பதாயினன். "சம்போ சங்கர கௌரீசா சாம்பசதாசிவ கயிலாசா, தந்திர மந்திர யெந்திரபாதா, சங்கர சங்கர சங்கர நாதா, சகலகலாண்ட சராசரகாரண - சகுணசிவாண்ட-பராபரி பூரண, அந்தண அங்கண அம்பரபோகா-அண்டர்கள் சூழ்தரு மம்பிகைபாகா, அரிபிரமாதியர் தேடியநாதா-அரகர சிவசிவ அருடரு பாதா, சதபரி சதவுப சதமத விதபவ-சிதபரி கதபத சிவ சிவ சிவ சிவ, அரகர வரசுப கர கர பவ பவ-சிரபுர சுரபர சிவ சிவ சிவ சிவ, அங்க சங்க மங்கை பங்க ஆதி ஆதி ஆதியே-துங்க புங்க வங்க லிங்க ஜோதி ஜோதி ஜோதியே, அத்த முத்த பத்தர் சித்த ஆதி ஆதி ஆதியே - சுத்த சித்த சப்த நிர்த்த ஜோதி ஜோதி ஜோதியே, பாச நாச பாபநாச பாசதேச வீசனே-வாச வாச தாசர்நேச வாசநாசபேசனே, அகில புவன வுயிர்கள் தழைய வபயமுதவு மமலனே-அயனுமரியு மரனுமகிழ அருளுநடன விமலனே, சதாசிவா மகாசிவா சகாசிவா சிகாசிவா - சதாசிவா சதாசிவா சதாசிவா சதாசிவா வாசிவா சதாசிவா மகாசிவா தயாசிவா-வாசிவாசி வாசிவாசி வாசி வாசி வாசிவா, அருட்பிரகாசா பரப்பிரகாசா அகப்பிரகாசா சிவப்பிரகாசா - நடப்பிரகாசா தவப்பிரகாசா நவப்பிரகாசா சிவப்பிரகாசா, சங்கர சிவ சிவ மாதேவா-எங்களையாட்கொள வா வா வா, அரகர சிவசிவ மகாதேவா-அருளமு தந்தா வா வா வா, சம்போ சங்கர கௌரீசா-சாம்பசதாசிவ கயிலாசா" என்று துதித்து, ஸ்ரீஜெயஞ்ஜெயாவிஜைபவா! தேவ தேவ பிர்மாண்ட திவ்ய சர்வபர்வோன்னதா! சிருஷ்டிதிதி சம்மார திரௌபவானுக்கிரகா! அண்டராண்ட பகிரண்ட உத்தண்ட காலப் பிரசண்ட சிர்கொண்ட கண்டகண்டகா! அந்தகாசுர சம்ஹாரா! திரிபுராந்தகா! இந்திராதிபர்க்கருள் பத்மவிலோசனு! திவ்ய மகர குண்டல ஆரகேயூர கடக கங்கணதரா! சங்கரா! தற்பரா! அகண்டிதா லங்கிர்த கிருபா சமுத்திர நேத்ரசூத்ர சாத்ரகோத்ர பூசிதா! அங்கதங்க துங்க லிங்க மஹேஸ்வரா! பிராணேஸ்வரா! பரமேஸ்வரா! சர்வேஸ்வரா! தேவா! ஆவா! காவா! மகானுபாவா! என்னை யாதரி! மாதரி! வீரி! மாகேஸ்வரி! அரியபரமேஸ்வரி! அகிலாண்டகோடி பிர்மாண்டநாயகி! காலபயிரவி! அகோரபயிரவி! அகோர வீரேஸ்வரி! வீரபத்திரி! ஆயி! மகம்மாயி! தேவி! அமுதகாதலி! ஆதிசத்தி! ஆனந்தத் தாண்டவி! அகோரத்திரிசூலி! கபாலி! சுடர் மழுவேந்தி! என்று ஆனந்தக் கூத்தாடி. "ஆதியே யண்டமு மனைத்து மாயொளிர், சோதியே கொன்றையந் தொங்கன் மௌலியாய், வாதியே மரகதவல்லி யாளொரு, பாதியே பவளமாம் பரமரூபியே. பையராவணி மணிப் பவள மேனியாய், செய்யவாய் மரகதச் செல்வி பாகனே, யையனே சேவடி யடைந்தவர்க் கெலா, மெய்யனே எங்குமாய் விளங்குஞ் சோதியே, முக்கணு நிலவெழ முகிழ்த்த மூரலுஞ், சக்கர வதனமுந் தயங்கு வேணியு, மைக்கயன் மரகதவல்லி வாழ்வுறு, செக்கர்மெய் வடிவமுஞ் சிறந்து வாழியே. விழுந்தரு வினையினின் மெலிந்து நாயினு, மழுந்திய பிறவியி னயருவேன் முனஞ், செழுஞ்சுடர் மணிப்பணித் திங்கண்மௌலியா, எழுந்தருளிய விஃதென்னமாயமோ. அன்பறு தருமனுக் கநுசனுயினே, னன்பரம் பொருளுக்கு நண்பு மாயினேன், பொன் புரை மேனியாய் போற்றி னேனுனே, என் பெருந்தவப்பயன் யார்பெற்றுர்களோ" என்று மீட்டுந் துதித்துக், கைலாசபதியோடு வந்திருக்கின்ற கணபதி-வேலாயுதக்கடவுள்-நந்தியெம்பெருமான்-திருமால்-பிரமன் - இந்திரன்-முதலான சகல தேவர்களையுந் துதித்து வணங்கினன்.

கைலாசபதி அருச்சுனனுக்குப் பாசுபதாஸ்திர முதலியவை கொடுத்தல்.

இவ்வாறு மனம்-வாக்கு - காயம் - என்னுந் திரிகரணங்களாலுஞ் சாம்பவமூர்த்தியை வணங்கிய அர்ச்சுனனை வாரித் தமது திருமேனியி லழுந்தப் புல்லினர். சாம்பவ மூர்த்தியின் திருமேனியில் தன்தேகம் பட்ட மாத்திரத்தில் அர்ச்சுனனுக்குண்டாகிய-பசி தாகம்-சோகம்-மெய்வருத்தம்-யாவும் நீங்கிப் பரமானந்தத்தை அடைந்தான். அப்போது

சாம்பவமூர்த்தி சொல்லுகிறார். அர்ச்சுனா! முன்னம் நாம் வேடவ வுருவந் தரித்து உன்னுடன்போர் செய்தனம். அப்படி வந்ததற்குக்காரணம் என்னவென்றால் - உன் பெரிய பிதாவின் புத்திரனாகிய துரியோதனன் உங்களைவர்களின் நாடுநகர முதலியவற்றைச் சூதினாற் பறித்துக்கொண்டதுமன்றி, உங்களைக் காட்டிற் றுரத்திவிட்டனன் நீங்களைவரும் பெரியோர்கள் வாக்கின்படி வனக்துக்குவர, நீதனித்துத்தவஞ்செய்யக் கயிலைக்குவந்தனை நீ கயிலைக்குவந்து தவஞ்செய்தலை நாரதர் துரியோதனனுக்குக் கூற, துரியோதனன் மூகனென்னும் அசுரனை அழைத்து உன்னைக்கொல்லப் பன்றியாக அனுப்ப, அப்பன்றி உன்னைச்சேதஞ்செய்யவந்ததால்நாம்வேடவனாகி அப்பன்றியைக் கொன்று உன்னோடு விளையாட்டாகப் போர்புரிந்தனம். அதினாலும் உன்மனம் நம்மைவிட்டகல வில்லை. ஆதலால் உனதுபக்தி நிலைமைக்கு யாம் மகிழ்வுற்றுத் தரிசனமாயினேம். உன்னைப்போல் திடச்சித்தன் உலகிலில்லை. இனி உனக்குவேண்டிய வரத்தைக் கொடுப்போம் நீகருதியபொருளைக் கேட்டுக்கொள்ளென்று கூறினர். இந்த வசனங்களைக்கேட்ட அர்ச்சுனன் சாம்பவ மூர்த்தியோடு போர்புரிந்தோமே யென்கிற அபசாரத்தை மனதிற்கருதி ஏக்கமுற்றுச்சோர்ந்து, உடல் நடுக்க முறவும் வாய் குழறவும் சொல்தடுமாறவுங் கலங்கிச்சொல்லுகிறான். ஓசுவாமி! அடியேன் வேடனென்று அலக்ஷியமாக எண்ணிப் பலவாறு தூஷித்ததுமன்றி, என்பாணத்தினாற் பீலிமுடியைப் பிளந்தேன். வில்லாற் சிரசில் மோதினேன். மல்லுயுத்தத்தில் அடித்தேன் உதைத்தேன். இடித்தேன். பொல்லாத அபசாரம் புரிந்தனன் இனி என் காயத்தைவைத்திருக்கேன். என்று பலவாறு புலம்புகிறபோது சாம்பவமூர்த்தி அர்ச்சுனனை ஆதரித்துச்சொல்லுகிறார். அப்பா அர்ச்சுனா! நீ வழங்கிய துர்ப்பாஷைகளெல்லாம் நமக்குச் சாமவேதம் நீ விட்டபாணங்களோ மலர் வாளி. உன் வில்லடி வில்வமாலை. ஆதலால் அதுபற்றி நீ கவலைப்படவேண்டாமென்று கூற, அர்ச்சுனன் சொல்லுகிறான்.

ஓ ஸ்வாமி! தரும சொரூபியாகிய தருமராஜனுக்குத் தம்பியாகினேன். மகாதேஜோமயத்தோடுங்கூடிய சொர்னநிறமுள்ளதேவர் திருமேனியினழகை என்கண்ணாரக்கண்டு துதித்தனன். தவசிரேஷ்ட சிலாக்கியருக்கு மருமையான இன்பத்தை யடைந்தனன். என் தவப்பயனே பயனென்று கூறிப் பின்னுஞ்சொல்லுகிறான். ஓ ஸ்வாமீ! உமது திருவிளையாடலைப் பிரமாதிதேவரா லளவிடத்தக்க தல்லவென்றால், எளியவனாலுரைக்கத்தக்கதோ? உமது உபயசரணாரவிந்தத்தைக்கண்ணாரக் கண்டவர் மற்றொரு பொருளையும் இச்சிப்பாரோ? ஓ என்னாண்டவனே! எளியேன் என்பகைவரை நாசஞ்செய்ய உமது திருநாமத்தோடு விளங்கும் பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று இரந்தனன். அதற்குச் சாம்பவமூர்த்தி உளமகிழ்ந்து, உமையவளு மற்றவர்களுங்களிப்புற அதிக வலிமையையும் ஒடியாதவில்லும் அறுதநாணியும் மாளாத அம்புப்புட்டிலும் அழியாதகவசமும் ஒழியாத வச்சிரமுடியுந் தாமே திருவுளங்கனிந்து கொடுத்ததன்றி அவன் கேட்டுக்கொண்டபாசுபதாஸ்திரமுங் கொடுத்து மந்திரோபதேசமுஞ் செய்தனர். அப்போது உமையவள் கணபதி முருகக்கடவுள் திருமால் பிரமன் இந்திரன் தேவர்கள் முதலானவர்கள் தங்கள்தங்கள் நாமதேயத்தால் விளங்கும் அஸ்திரங்களைக் கொடுத்து மந்திரோபதேசஞ்செய்தனர்கள். சாம்பவமூர்த்தி அர்ச்சுனனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார். அப்பா! தனஞ்சயா! இந்தபாசுபதாஸ்திரத்தைக் கொஞ்சம் பலத்தையுடைய மானிடர் பேரில் விடாதே. தேவர்கள்மீதும் அசுரர்கள்மீதும் விடுவாயென்றுகூறி வாழ்த்தித், தமது பரிசனத்தோடு கயிலைக் கெழுந்தருளினர். அர்ச்சுனன் ஆராவின்பக்கடலி லாழ்ந்து மகிழ்வுற்றனன். கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! மேல்நடந்தனவற்றையுங் கூறுகிறேன் கேளும்.

அருச்சுனன் இந்திரனாற் பொன்னுலகத்திற் கொண்டுபோகப்பட்டு அவனோடு கொலுவீற்றுண்டிருத்தல்.

ஓ மஹாராஜனே! சாம்பவமூர்த்தி தன் பரிசனத்தோடு கயிலைக்கெழுந்தருளினபின்பு திருமாலும் பிரமனுந் தமதிருப்பிடஞ் சென்றார்கள். இந்திரன் தன்பரிசனத்தோடு துந்துமி முழங்கப் பூதலத்தில் தங்கிய தன்மைந்தனாகிய அர்ச்சுனனை நெருங்க, அர்ச்சுனன் பிதாவாகிய இந்திரனுக்குச் சாஷ்டாங்கமாக

நமஸ்காரஞ்செய்ய, அப்படிவணங்கியமைந்தனை வாரித்தழுவிப் பலஆசிகள்கூறிச் சொல்லுகிறான் அப்பா புத்திர சிகாமணியே! சாம்பவமூர்த்தியோ டெதிர்த்து வில்லுயுத்தம் மல்லுயுத்தஞ்செய்த விஜயப் பிரதாபா! நீ அருமையாகச் செய்ததவம் நாளுக்குநாளழிவின்றி வளரக்கடவது, நீபெற்ற வில் அம்புப்புட்டில் முதலானவைகளோடு, அரன்கொடுத்த பாசுபதாஸ்திரமுதலாய் விர்த்தியாகி வாழக்கடவன. பரமசிவன் திருமேனியிலழுந்த மல்லுயுத்தம் புரிந்த உன் துய்ய திருமேனி நீடூழிகாலம்வாழக்கடவதுஎன்று பலவாறு புகழ்ந்துரைத்து, புத்திரனையெடுத்துத் தன்னுடைய ரதத்தின்மேல்வைத்துக்கொண்டு மாதலியை யெச்சரித்தான். அவன் தேரை விண்ணுலகத்துக்காகத் திருப்பிநடத்தி, அந்தரலோகங்களை யெல்லாங் கடந்து சொர்க்கலோகத்துக்கருகிற்சென்றான். தேவசாரதியாகிய மாதலிசெலுத்தும் பெரிய ஒரு இரதத்தில் இரண்டு மரகதமலை இருந்தன போல் இந்திரனும் அர்ச்சுனனுமிருந்து, அங்கிருக்கும் அந்தர லோகத்தின் மாட்சிமைகளை இந்திரன்கூற, அவற்றை அர்ச்சுனன்கேட்டுக் கண்ணாரக்கண்டு மகிழ்ந்தனன். இரதமும் பொன்னுலகத் தோரண வாசலையடைந்தது. முற்காலத்தில் திருமாலானவர் வாமனரூபங் கொண்டு மாவலியினிடத்தில் மூன்றடியிடங்கேட்டு ஓரடியாற் பூமியைஅளந்துவிட்டு மற்றொரு அடியால் அந்தலோகத்தை அளக்கநீட்டிய பாதத்துக்குச் சரியாகத்தோன்றிய அந்தரலோகமான துவிண்ணவரையும் முனிவரையும் பெற்றுப் பொன்னிறமாகி ஆகாயஞ் சேர்ந்திருத்தலால், அர்ச்சுனன் கண்ணுக்குச் சாம்பவமூர்த்தியின் திருமேனிபோல் தோன்றிற்று. இவ்வளவு சிலாக்கியம்பெற்ற பொன்னுலகில் இந்திரனும் அர்ச்சுனனும் வந்து, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்கள் கின்னரர் கிம்புருடர் கருடர் காந்தருவர் சித்தர் வித்தியாதரர் மேனகை அரம்பை ஊர்வசி திலோத்தமை தேவமாதர்கள்முதலிய யாவருமகிழ, ஒளியிற்சிறந்த பெரியமுத்துக்களைப்பெற்ற சங்கநிதி பதுமநிதி சிந்தாமணிகற்பகவிருக்ஷம் காமதேனுமுதலியவைகள் விளங்கியிருக்கின்றகொலுமண்டபத்தில் ஒளிமிகுந்த நவரத்தின சிங்காதனத்தில் இருவரும் இனிது வீற்றிருந்தனர்.

அதுகண்ட தேவ தூதுவர் உடனே அரண்மனைக்குச் சென்று, இந்திரன்மனைவியாகிய புலோமிசையை வணங்கி, ஓ அம்மணி! தங்களுடைய நாயகன் கயிலையங்கிரிக்குச்சென்று வருகிறபோது, ஒரு மானிடனைத்தமது தேரிலெடுத்து வைத்துக்கொண்டு நமது நகரத்துக்குவந்து, தமது சிங்காதனத்தி லவனைச் சமமாகவைத்துத் தாமுமவனோடுதழையவீற்றிருக்கின்றார். அவன் உருவத்தில் மானிடனாக இருந்த போதிலுந் தேவாமிசை யேற்றவனாகி, நமதரசனைப் போலவேதிருவுருலக்ஷணம் பொருந்தியிருக்கிறான். மேலும் அவன்பெருமையைக் கேள்விப்பட்டால் திருமாலவதாரமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியின் சகோதரியாகிய சுபத்திரைக்கு மணவாளனாகியும், அந்த விஷ்ணுவுக்கு மைத்துனனாகியும், திரிபுவனங்களை ஒருநொடியிலழிக்கும் பராக்கிரம வியாக்கிரமாகியும், நமது மன்னவனுக்குப் புத்திரனாகியு மிருக்கிறவனென்று சொல்லுகிறார்களென்று கூற அதனைப் புலோமிசை கேட்டு மகிழ்வடைந்து, அந்தப் புத்திரனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அந்தப்புரத்தைவிட்டுத், தாதிமார் புடைசூழ முத்துச்சிவிகையிலேறிக் கொலுமண்டபத்தில் வந்திறங்கினள் கரும்பிற்கும் அமுதத்திற்கு மினிமையூட்டுஞ் சொல்லையும் மீன்போலொளிரு மிடையையு முடைய புலோமிசையின் வரவைக்கண்ட அர்ச்சுனன் தன்னன்னை யென்றுகருதி, கனிந்த மனத்தனாகிச் சிங்காதனத்தை விட்டிழிந்து வந்து, தாயின் உபயசரணாரவிந்தத்தில் தன் முகாரவிந்தத்தை வைத்து வணங்கினன். புலோமிசை வணங்கியமைந்தனை வாரித்தழுவிப் பலஆசிகள் கூறிச்சொல்லுகிறாள். அப்பா என் புத்திரசிகாமணியே! விஜயப்பிரதாபனாகி உன்பிதாவின் செல்வத்துக் குரியவனாதுவையென்றுவாழ்த்தி, இந்திரனுக்குயிராகிய புலோமிசை அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றாள் அர்ச்சுனன் முன்போல் பிதாவுடன் கொலுவிருந்தான். ஒருபக்கம் அந்தரத்துந்துமியொலி-ஒருபக்கம் வேதாம ஒலி-ஒரு பக்கம் வீணையொலி-ஒருபக்கம் உச்சைசிரவங்களினொலி-ஒருபக்கம் ஐராவணங்களினொலி ஒருபக்கம் மேகவொலி, ஒருபக்கம் தும்புருநாரதரிசையொலி, ஒருபக்கம் மந்தாரமலர்களின் தேனைக் குடித்துலவும் வண்டுகளினொலி, ஒருபக்கம் காவிகாம்பர தண்டுகமண்டலதாரிக

ளாகிய அகத்தியர் புலத்தியர் வசிஷ்டர்முத லான சப்தரிஷிகள்கூறும் பலஆசிகளொலி, ஒருபக்கம் அஷ்டவசுக்கள் உருத்திரகணங் கள் முதலான தேவர்குழாம் வாழ்த்தெடுக்கு மொலி, ஒருபக்கம் மேனகை-ஊர்வசி-திலோ ர்த்தமை-அரம்பை என்னும் நான்கு மாதர் களில் இருவர்நடிக்க இருவர் பாடுமொலி, இப்படி பார்ப்பதற்கு அருமையாகிய விநோ தங்களையுடைய தேவராஜன் சபையை அர்ச் சுனன்பார்த்து மிகுந்த மகிழ்வடைந்திருந் தான்.

அருச்சுனனுக்கு ஊர்வசியாற் பேடிரூபம் நேருதல்.

கேளும் மகாராஜனே! இவ்வாறு மகிழ் ச்சிகொண்ட நரேந்திரனுந் தேவேந்திரனு ங்கோடி சூரியப்பிரகாசமாகிய நவரத்தினசிங் காதனத்தில் நீலகிரிகளிரண்டு கொலுவிருந் தனபோல விருந்தார்கள். இருமருங்கும் உபயசாமரை இரட்டசந்திரனை நாணச்செய் யும் வெண்பட்டுக் குடைகள்கவிய, மந்தார மலரில் வண்டுகள் ரீங்கார ஓசையுடன்வந்து விழுந்து தேனைக்குடித்து முகத்தில்வந்து சூழ, வேதகோஷ்டம் அதிகரிக்க, தேவர்கள் புடைதாவ, வியாசபகவான் வலப்பக்கத்தி லிருந்து சுரர்விர்த்தி அசுரர்நாஸ்தியென்று முக்காலுங்கூற, மேனகை-அரம்பை-ஊர்வசி திலோத்தமையென்கிற நான்கு மாதருள், திருமால் தொடையி லுற்பத்தியாகி ஊர்வசி யென்று காரணப்பெயர் கொண்டு தெய்வ லோகக் கணிகை மாதர்க்கெல்லாந் தலைமை யாயிருக்கின்றவள், தனது பரதசமர்த்தைத் தெரிவிக்க முந்திவந்து சபையில் நின்று, மற்றமூன்று கணிகைமாதரும் இசைபாடத் தான் நடனஞ்செய்தனள். அந்த ஊர்வசி செய்த நடனத்தின் திறத்தை என்னொரு நாவால் சொல்லத் தக்கதல்ல இரண்டாயி ரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேஷன்தான் சொல்லவேண்டும் அர்ச்சுனன் அவள்செய் துவரும் நடனத்திலுள்ள பாவங்கள் அரா கங்கள் தாளங்கள் முதலிய பலவற்றுள்ளும் இரசமான இடங்களிற் சிரக்கம்பஞ்செய்து, அபிநயரசத்தை யுண்டு மகிழ்ந்து, இவளைப் போல் நடிப்பவரும் அஸ்தம் பிடிப்பவரும் இரண்டிற்குஞ் சரியாகப் பாடுவோரும் ஒரு வருமில்லையென்று மனதிற்குள் மதித்திருந் தான் இந்திரன் தன் மைந்தனைப்பார்த்து இந்நாடகச்சீர் எப்படியிருக்கின்றதென்று வினவ, அர்ச்சுனன் பணிவுடையவனுகி, ஓ ஐயா! இந்நாடகம் புதிதாக இருப்பதுவு மன்றி, அதிக ரசமாக இருக்கின்றதென்று புகழ்ந்துரைத்தான். இந்திரன்கேட்டு மகிழ் ந்தனன். ஊர்வசி அர்ச்சுனன் கல்வித்திற த்தைக்கண்டு களிப்புற்று, அவ்வர்ச்சுனன் மீது தன்னுள்ளே நீங்காத காதல்கொண்ட னள். இந்திரன் கணிகைமாதருக்கு நல்ல பரிசுகொடுத்தனுப்பித், தேவர் முதலானவ ரைத் தம்மிருப்பிடத்துக்குச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டுக் கொலுகலைந்து தானுந் தன் புத்திரனும் அரண்மனைக்குச்சென்று, வான நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து பூசைமுடித்துப், போசன சாலைக்குவந்து புசித்துத் தாம்பூ லந்தரித்து, பரிமளக்கலவைச் சாந்துகள்பூசி மலர்மாலைகள் புனைந்து இனிதிருந்தனன். சூயனும் மேற்றிசைக்கடலிலாழ்ந்தான். உட னே சந்திரனுதயமாயினன்.

அப்போது இந்திரன் சில ஏவலாளி களை அழைத்து, நமதரண்மனையி லிருக்கும் பள்ளியறைகளிலொன்றை நன்று யலங்கா ரஞ்செய்துளனது புத்திரனுகிய அர்ச்சுனனை அப்பள்ளியறைக்கு அழைத்துப் போங்க ளென்று கட்டளையிட, அவர்கள் ஒருபள்ளி யறையைத்திறந்து நன்றுயலங்காரஞ்செய்து திருவிளக்கேற்றி, அர்ச்சுனனை அழைத்துப் போய் அவ்வறையிற் சேர்த்தனர். அர்ச்சு னன் அதிற் சயனித்திருந்தனன். அர்ச்சுன ன்மீது காதல்கொண்ட ஊர்வசி நடுச்சாம த்திலெழுந்து, ஆடையாபரணலங்கிரதமா கிப், பரிமளகந்தங்களை யணிந்து, தனது காதற்றோழியைத் துணையாகக்கொண்டு அர் ச்சுனன் படுத்திருக்கும் பள்ளியறைக்குள் வந்தாள். அவள் வரவைக்கண்ட அர்ச்சு னன் திடுக்கிட்டெழுந்து எதிர்சென்று சாஷ் டாங்கமாக வணங்கி, ஓ அம்மணி! எங்கள் மூதாதையாகிய ஆயுவென்பவர்க்கு மனைவி யாகி உயிர்க்குயிராக இருந்த என்தாயாகிய நீர், இந்நேரத்தில் இங்குவந்த காரணமெ ன்னவென்று வினவினன். அர்ச்சுனன் வழ ங்கிய சொற்களைக்கேட்ட ஊர்வசி தன் எண் ணம் வீணாயினதை நோக்கி, அனலிலிடுமெ ழுகுபோல் மனமிகவுருகி, ஒரு நாழிகைபரி யந்தம் ஒன்றுந்தோன்றாமல் மயங்கியிருந்து பின்பு தெளிந்து கடுஞ்சினமடைந்து சொல்

லுகிருள். ஓ அர்ச்சுனு! நானின்று பகல் இந்திரசபையில் நடனஞ்செய்தபோது உன் வடிவத்தைக்கண்டு, காதல்கொண்டு பகற்பொழுது எப்போது நீங்குமென்று வருத்தமுற்றிருந்து, இராப்பொழுதடைந்த உடனே வராமல்ஒருவராறியாமலிருக்கவேண்டுமென்றுகருதி நடுச்சாமத்திலெழுந்துஉன்பள்ளியறைக்கு வந்தால்; நீஎன்மனமகிழப்புல்லாமல், மூதாதையின் மனைவியாயிருந்த என் தாயென்று தாய்முறைகொண்டு என்னுசையை நிராசையாக்கினை. மேலுந்தாசிகளுக்கு முறையில்லை. நான் விரும்பி வலியவந்தால் நீ அணைய வேண்டும். தருமசாஸ்திரத்தில் தாயானவளுங் காமமுற்று வலியவந்தால் தழுவச்சொல்லி விதியிருக்கின்றது. இதனை நீயுணர்ந்திருந்துஞ் சுத்தமுடனைப்போல் என்னைப் பங்கப்படுத்தினை. இப்படிச் செய்தது உன் தவச்செருக்கா? பராக்கிரமத்தின் கருக்கா? அல்லது நமதழகுக்கு இவளொப்பானவளன்றென்று அவமதித்தல் செய்தனையா? நல்லது: எந்தவிதத்தினுலேயோ என்னை நீ பங்கப்படுத்தினை. உன்னை நான் பங்கப்படுத்தாமல்விடேன். இதோ உன்னைச் சபிக்கிறேன் பாரென்று கூறி, நீ இன்றுமுதல் பேடியுருவமாகக் கடவையென்று சபித்துவிட்டுத் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் சென்றுள். அர்ச்சுனன் பள்ளியறை சேர்ந்தான். உடனே ஊர்வசியிட்ட சாபம்வந்து பற்றிக்கொண்டது. அதனுல் தன்னுடைய திருவுருவ மாறிப் பேடிரூபமேர, அந்த உருவத்தைக் கண்ட அர்ச்சுனன் ஐயையோ!! தெய்வமே! எனக்கு இவ்வுரு வருமென்றறியேனே. இவ்வுருவத்தைப்பெற் றெப்படி உயிர்தரிப்பேன்? என்றுபலவாறு புலம்பித், பிறரறியாமலிருக்கத் தன்னுடல் முழுவதையும் வஸ்திரத்தால் மூடி வருத்தமுற்றிருந்தான். அர்ச்சுனன் வருத்தமுறுதலை மனம்பொருமல் அவ்வருத்தத்தைத் தீர்க்க இந்திரன் வருதல்போற் சூரியன் கீழ்த்திசையிற் றேன்றினுன். கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! மேல் நடந்தன வற்றையுங் கூறுகிறேன் கவனமாய்க்கேளும்.

அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம் முற்றிற்று.

மூன்ருவது,

நிவாதகவசர் வதைச்சருக்கம்.

வேதன்சகலவி னேதன்கோபியர் நாதனருள்பிரக் கியாதனெம்
பூதனின்மல போதன்றத்துவ நீதன்பங்கய பாதன்றேர்ச்
சூதன்கமலைச மேதன்மெய்க்கும தீதன்முற்சனர் பேதன்சங்
கீதன்பஞ்சவா தூதன்சரண்மலர்த் தாதென்நெஞ்சக லாதன்றே.

இப்பால் சூரியோதயமானவன் இந்திரன் எழுந்து காலைக்கடனை முடித்து ஸ்நானஞ்செய்து பூசையைநிறைவேற்றி, ஆடையாபரணலங்கிர்தனுகித், தன் பரிசனத்தோடு கொலுமண்டபத்துக்கு வந்து, எதிரிலிருக்கும் யக்ஷகதூதனையழைத்து, என் புத்திரனுகிய அர்ச்சுனனை அழைத்துவாவென்றனுப்பினுன். யக்ஷகதூதன் அர்ச்சுனனிருக்கும் பள்ளியறைக்குட்சென்று அழைக்க, அர்ச்சுனன் தனக்குற்ற சாபத்தைக்கூற, தூதுவன் கேட்டு ஓடோடியும்வந்து இந்திரனை வணங்கி, ஊர்வசியால் அர்ச்சுனனுக்குச் சாபநேரிட்டிருக்கின்றதைக் கூறினன். அதுகேட்ட இந்திரன் சோகமுற்று, ஆயிரங்கண்களிலும் நீர்ததும்பப் புலம்பி, அங்குள்ள தேவர்களோடுங்கூடி அர்ச்சுனன் பள்ளியறைக்குட் சென்று, அவனைக்கண்டு தழுவிக் கனவருத்தமுற்று, அவனுக்குச் சில தேறுதலைச்சொல்லி, உடனே தூதுவரை அழைத்து ஊர்வசியை அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான். தூதுவர் ஊர்வசியைக்கண்டு அரசன் வரும்படி கட்டளையிட்டதைத் தெரிவித்தார்கள். ஊர்வசி தனக்குள் தானே அதிக அச்சமடைந்தவளாகி, இந்திரன் சமூகத்

க்கு அதிகவிரைவுடன் வந்தாள். இந்திரன் தேவர்கள் முகத்தைநோக்க, அக்குறிப்பறிந்த தேவர்கள் ஊர்வசியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ கணிகையர்சிகாமணி! நீகொண்ட காதலுக்குக் கெடுதி நேரிட்டதென்று பூலோக இந்திரனாகிய அர்ச்சுனனைச் சபித்துவிட்டாய் அர்ச்சுனன் தன்முதாதையின் மனைவியென்று மதித்து மறுத்தான். ஸ்திரீகள் வலியவிச்சித்தால் அந்த ஸ்திரீ யாராயிருந்த போதிலும் புணர விதியிருக்கின்றது. அர்ச்சுனன் அதனையுணர்ந்தவனாக இருந்தும் உன்னளவின் அந்தவிதியை மறந்து அவிதியடைந்தான். நமது அரசனால் அர்ச்சுனன் இந்த சொற்கலோகத்துக்குவந்தான் அவனுக்குக் கெடுதி நேரிட்டால் நமதரசனுக்கு இழிவுவரும். நாமே அரசனுக்குஇழிவுவரச் செய்வதுதகுதியல்ல ஆதலால் நீ அவன்மீதுகொண்ட கோபத்தைமாற்றி அந்தப் பேடிவடிவம் நினைத்த போது வரும்படி மறுசாபங்கொடுவென்று வேண்டினார்கள். அதுகேட்ட ஊர்வசிமகிழ்ந்து, அந்தப்படியே அவன் நினைத்தபோது அச்சாபம் வரக்கடவது. மற்றவேளை வராதிருக்கக்கடவதென்று பிரதிசாபங் கொடுத்தாள். அர்ச்சுனன் பேடியுருவம்நீங்கி முன்னுருவந்தரித்து, மாசற்றமணியைப்போலப் பிரகாசித்தான். இந்திரன் மகிழ்ந்துஊர்வசியைப் பலவாறு புகழ்ந்துரைத்து, விரைவிற் கொலுமண்டபத்துக்கு வரும்படி கட்டளையிட்டு, அர்ச்சுனனை அழைத்துக்கொண்டு தேவருடன் கொலுமண்டபம்வந்து சேர்ந்தான்.

தேவேந்திரன் அருச்சுனனுக்கு இளவரசு பட்டாபிஷேகஞ் செய்தல்.

கேளும் மகாராஜனே! பேடிரூபந்தரித்த அர்ச்சுனனனவன் அந்த ரூபம் நினைத்த போது வரும்படி வரங்கொடுத்த ஊர்வசியாகிய அன்னையைப்பணிந்து, பிதாவாகிய இந்திரனோடு கோடிசூரியப்பிரகாசமாகிய சிங்காதனத்திலினிது வீற்றிருந்தான். அப்போது இந்திரன் தன்பட்டத்தைப் பிள்ளையாகிய அர்ச்சுனனுக்குக்கட்டவும், தனக்குப்பிரமன் கொடுத்த மகுடத்தை அவனுக்குத்தரிக்கவும் எண்ணங்கொண்டு; அக்காரியமாகவேண்டிய தற்காகத் தேவர் முதலான யாவரையுஞ் சம்மதிக்கச் செய்யவேண்டுமாதலால், அதற்கு அர்ச்சுனனுடைய பராக்கிரமத்தையும் அவனால் நமக்குவரும் நன்மையும் எடுத்தோதினாற் சம்மதிப்பார்களென்று கருதி, தேவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓதேவர்களே! ஓமுனிவர்களே! இதோ என்னருகிலிருக்கிற அர்ச்சுனன் நரனாக இருந்தாலும், இவன் நரனல்ல தேவாமிசையைப் பெற்றவன். நமக்கிடையூறு விளைத்துப் போர்முகத்திலிளைத்து வீறிட்டோடச்செய்யும் அசுரரைவெற்றிகொள்ளும் பராக்கிரமசாலி நாமெல்லாம்பார்த்திருக்கச் சாம்பவ மூர்த்தியோடு வில்யுத்தம் மல்யுத்தம் புரிந்தவன். இவன் வல்லமையை ஆதிசேஷனாலுஞ் சொல்லத் தக்கதல்ல. பசிநோய்கொண்ட அக்கினிபகவானுடைய பசிதணிய நமதுகாண்டவ வனத்தைத் தகனஞ்செய்ய அவனுக்கு உத்தரவு கொடுத்து, அழியாததேரும் ஒடியாதவில்லும் அருததநாணியும் அக்ஷயத்தூணீரமும் பெற்று, நம்முடனுமெதிர்த்து, நம்மையும் நம்மாலேவப்பட்ட மேகத்தையுங் கர்வபங்கஞ்செய்து, நம்மையெல்லாம் வீறிட்டோடும்படி போரிட்டபராக்கிரமசாலி. ஆதலால் நான் பிரமன்கையிற் பெற்ற மகுடத்தைஇவனுக்குச் சூட்டி என்பட்டத்துக் கிளவரசாக வைக்கவேண்டுமென்று கருதியிருக்கிறேன். அதற்கு உங்கள் கருத்தென்னவென்றுவினவினன். இந்திரன் வழங்கிய சொற்களைக்கேட்ட தேவருமுனிவரும் வியப்படைந்து, அர்ச்சுனனைத் தங்கள் கண்களாகிய மலர்களினால் அர்ச்சனைசெய்பவர்போல் அவனிடத்தில் திருக்கண்ணோக்கம் வைத்துத் தேவேந்திரன் கேட்கச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ மகாராஜனே! தாங்கள் வழங்கியசொற்களும் இந்த மகானுபாவன் செய்கையும் ஒத்திருக்கின்றமையால், உங்கள் கருத்துக்கு நாங்களும் இசைந்தோமென்றார்கள். அதுகேட்ட இந்திரன்மகிழ்ந்து, தக்ஷணந்தம்மிடத்திலிருக்கும் பெரியோர்களால் வானநதி கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டு, அந்நதியால் அர்ச்சுனனுக்குஸ்நானஞ்செய்வித்து, வேதவிதிப்படி சிங்காதனத்திலிருத்தி, ஆடையாபரணாலங்கிரதஞ்செய்து, சந்தனம் புனுகு சவ்வாது கஸ்தூரி கற்பூரம் குங்குமம் முதலானவைகளையணிந்து, பரிமளமிகுந்த நறுமலர் மாலைகளைப் புனைந்து, மகரகுண்டல

ஆரகேயூர கடகககங்கண :முதலாகிய இராஜ பூஷணங்களைத் தரித்தி, தேவரும் முனிவரும் மற்றுமுள்ள யாவரும் ஜெயாவிஜை பவாவென்று பல ஆசிகள்கூறிக் கற்பகப் பூமாரிதூவ, அந்தரத் துந்துமிமுழங்க எக்காளம் சின்னம் துத்தாரி முதலியவைகள் பூரிக்க, மற்றவாத்திய ஓசை எந்தெந்தலோகத்திலுங்கேட்க, இந்திரன் பிரமனாற்பெற்ற கோடிசூரியப் பிரகாசமாகிய மகுடத்தை எடுத்து அர்ச்சுனன் சிரசில்தரித்து, கிரீடிகிரீடி கிரீடி யென்று மூன்றுதரந் தன்வாயாற்சொல்லிப் பலவாறுவாழ்த்தினான். மற்றத்தேவர்களு முனிவர்களும் பலவாறுவாழ்த்தி இந்திரனுக்குச்செய்யத்தகுந்த மரியாதைகள் எத்தன்மையவோ? அத்தன்மையமரியாதைகளையெல்லாம் அர்ச்சுனனுக்குச் செய்து மகிழ்ந்தார்கள். மற்ற அரம்பாஸ்திரீகளும், யக்ஷர் கருடர் காந்தருவர் சித்தர் வித்தியாதரர் முதலானயாவரும், இந்திரனுக்குச்செய்யத்தகுந்தமரியாதைசெய்துமகிழ்ந்தார்கள். இந்திரன் அர்ச்சுனனுக்கு மந்திரவாள் தேவாஸ்திர முதலியவைகொடுத்து, யாவர்க்கும் விருந்தளித்துத், தானுந் தன் புத்திரனாகிய அர்ச்சுனனும் ஒரு கலத்திலுண்டார்கள். அந்த வேளையில் அயிராணிகண்டு மனம்பொறுதவளாகி, ஓ! ஓ! நமத்ரசனென்ன புத்திமயங்கியிருக்கிறார்? நரனுடன் தானும் ஒருகலத்திலமுதுண்கின்றாரேயென்று சினங்கொண்டு, தன் கணவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ஓ மகாராஜனே! நீரோ? விண்ணுலகாதிபதி உம்முடன் புசிப்பவனோ? மண்ணுலகாதிபதி இருவரும் ஒருகலத்தி லமுதுண்டால் யார் தான் நகையாரென்றுரைக்க, அதை இந்திரன் கேட்டுக் குறுநகைகொண்டு சொல்லுகிறான்.

ஓ மாதுசிரோன்மணி! இந்த அர்ச்சுனன் நரனாக இருந்தாலும், அவன் உருவத்தால் நரனேயன்றிச் செய்கையால் நரனல்ல நமக்குச் செய்கைசிறந்ததே யன்றிக் குலஞ் சிறப்பல்ல. மேலுமிந்த அர்ச்சுனன் திருமாலுக்கு மைத்துனன். கைலாசபதியோடுபோர் புரிந்தவன் எனக்குப் புத்திரன். வேதவிதிக்கும் பிசகாத நன்னெறியை யுடையவன் பராக்கிரமசாலி ஆதலால் அவனோடுநான் ஒரு கலத்திலுண்ண யாதொரு விரோதமுமில்லை என்று கூறியதைக்கேட்ட அருகிருந்ததேவர்கள் அயிராணியை நோக்கிச்சொல்லுகிறார்கள் ஓ அம்மணி! திருமாலுக்கு மைத்துனனென்றபோதே வேறொரு உறுதிவேண்டுவதில்லை. அந்தத் திருமால் நமதுலகிலுள்ள கற்பக விருக்ஷங்களைப் பூலோகத்தில் நாட்டினவர். அவரே இந்த மஹானுபாவர்க்கு மைத்துனனானால், நமதரசன் இவரோடு ஒரு கலத்திலுண்பதற்கு நாம் வேறு நினைக்கக் கூடுமோ? ஆனால் இந்தப் புருஷோத்தமன் இங்குவந்ததற்கும் ஒருகாரண மிருக்குமென்றுகூற, புலோமிசைமனமகிழ்ந்தாள் புலோமிசைகூறியவற்றையுந் தேவர்கள்கூறியவற்றையுங்கேட்ட அர்ச்சுனன் இந்திரனைப்பணிந்துசொல்லுகிறான் ஓஐயா தாங்களோதேவ ராஜசிகாமணி நானோ நரன்நாமிருவரும்ஒரு ஆசனத்தி லிருப்பதும், ஒருகலத்தி லுண்பதுந் தகுமாவென்றனன் இந்திரன் புத்திரனைத் தழுவிச்சொல்லுகிறான். அப்பா கிரீடி சொற்கமத்திய பாதாளமென்னும் முப்புவனங்களி லுன்னைவிட பராக்கிரம சாலிகளுண்டோ? காண்பதற்கு அருமையானசாம்பவ மூர்த்தியோடு நாங்களெல்லாம் பார்க்கவிற் போர் மற்போர்புரிந்தனை அழியாததேர் ஒடியாதவில் அக்ஷயதூணீரம் முதலானவைகளோடு திருமால் பிரமன் பார்வதி குமரவேள் முதலான கடவுளருடைய கிருபையையும் பெற்றிருக்கின்றனை. மேலும் நீ கிடைத்தற்கரிய பாசுபதமுதலிய திவ்வியாஸ்திரங்களைப் பெற்ற மகானுபாவன். உன்னுடன் நான் சிங்காதனத்திலிருப்பதும் ஒருகலத்திற் புசிப்பதும் அருமையோ? என்று சொல்லிப்புத்திரனை மகிழ்செய்தனன். அர்ச்சுனன் மனமகிழ்ந்து, இந்திரனோடு புசித்துத்தாம்பூலம் தரித்துக் கொலுமண்டபத்திலிருக்குஞ் சிங்காதனத்திலினிது வீற்றிருந்தான்.

இந்திரன் அர்ச்சுனனுக்கு நிவாதகவசர் கொடுமையுரைத்தல்.

கேளும் மஹாராஜனே! இவ்வாறு சில நாள் கழிந்தபின் இந்திரன் தனக்கு ஜன்மப் பகையாகிய நிவாதகவசரை அர்ச்சுனனால் அதமாகக்கருதி, அவனைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறான். அப்பா என் புத்திரசிகாமணி! நான்குவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்து நான்கு கலைக்கியான முதலியவற்றைக் கற்றுணர்ந்து யாவர்க்குங் கற்பிக்கவல்ல பெரியோர்களாயினோர், தங்களுரியோர்களுக்கு உன்னைப்போல் பராக்கிரமசாலிகளாற் பெருஞ்

செல்வமடைய வேண்டுமென்று கூறுவார்கள். நான் உனக்குப் பிதாவாகவுங் குருவாகவுமிருந்தாலும், உன்னால் நான் இன்னும் பெருஞ் செல்வமடைய வேண்டுமென்று கருதி யிருக்கின்றேனாதலால், என்மீது நீ மனமகிழ்ந்து எனக்கொரு வரங்கொடுக்க வேண்டுமென்றுகூற, பிதாவழங்கிய சொல்லைக்கேட்ட அர்ச்சுனன் வணங்கிச்சொல்லுகிறான் ஓ ஐயா! தாங்களோ சொர்க்க மத்திய பாதாள லோகமென்னு மூப்புவனங்களுக்கும் அரசுரிமை பூண்டவர் தானே? நரன் என்னால் தங்களுக்குவரும் பெருஞ்செல்வமென்ன இருக்கின்றது? அப்படி என்னாற் செல்வம் வருகிறதாக இருந்தால் திருவுளங் கனிந்துரைக்க வேண்டுமென்றுகூற, இந்திரன்சொல்லுகிறான். அப்பா அர்ச்சுனா! இதற்கு மேற்றிசையில் நிவாதகவசரென்றுசொல்லப்பட்ட பொல்லாத பாவிகளாகியமூன்று கோடி அசுரர்களுண்டு அவர்கள் திருப்பாற் கடலில் அஷ்டலட்சுமி சமேதனாகப் பன்னக சயனத்தின்மேல் அறிதுயிலிலிருப்பவனாகிய திருமாலும் பிரமனும் உருத்திரனும் ஒன்று கூடி வந்தெதிர்த்தாலும் அழியாதநெறியை யுடைய மேலானவர்கள். இம்மூவருமழிந்தாலுந் தாங்களழியாதவராகி, மூன்றுலோகத்திலுள்ள யாவரையும் போர்முகத்தில் வீறிட்டோட அமர்செய்யுந்திறத்தி லுயர்ந்தவர்கள். கோழிக் கொடியோனாகிய சுப்பிரமணியர்க்கும் பின்னிடையாத பராக்கிரமசாலிகள் கெடாத கவசத்தை யுடையவர்கள். அதிக தவப்பலத்தையுற்றவர்கள் வில்லில்வல்லவர்கள் தங்களுடைய மூச்சினால் திரிலோகத்தையுந் தத்தளிக்கச் செய்பவர்கள் எக்காலமும் விகண்டவாதம் புரிபவர்கள். எந்நேரமுங் கடுஞ்சின மடைந்திருக்கிறவர்கள். கிருபையை அறியாதவர்கள். எப்போதும் நீங்காமற் கவசத்தை யணிந்திருக்கிற காரணத்தினால் நிவாத கவசரென்று நாமம் படைத்தவர்கள். பொல்லாத பாவிகள். அவர்களுக்கும் எனக்குமஜன்மப்பகை. அவர்கள்என்னை ஒரு துரும்பாகப் பார்த்திருக்கிறவர்கள். எவ்வகைப்பட்டவர்க்கும் வெற்றி பெறுதற்கு அசாத்தியமானவர்கள் மாயையில் வல்லவர்கள் அவர்கள் உன் பாணத்தினாலன்றி மற்றவர் பாணத்தினால் மடியார்கள். ஆதலால் என்னிடத்தி லன்புவைத்து, நான் பெருஞ் செல்வமடைய அம்மூன்றுகோடி யசுரரைக் கொல்லுகிறேனென்று வாக்குக்கொடென்று வினவப், போரென்றாற் பூரிக்கும் புயாசலங்களையுடைய அர்ச்சுனன் உடனே அக்கமலமும் முககமலமுமலர்ந்து, உடல்புளகம்போர்ப்ப இந்திரனை வணங்கிச் சொல்லுகிறான்.

ஓ ஐயா! தங்கள் கிருபாகடாட்சம்பெற்ற என்னை அந்நிவாதகவசர்மேல் மாத்திரமல்ல இன்னும் யார்பேரிற் போருக்கு அனுப்பினாலும் அவர்களை ஒரு மாத்திரையில் வெற்றி பெறுவேனாதலால்; தங்கள் கருத்துக்கிசைந்தேன். இனிதாமசஞ் செய்யாமல் தங்களுக்கு ஜன்மப் பகைவர்களாகிய நிவாதகவசர் மேற் போருக்கு அனுப்பிவையுமென்றுகூற இந்திரன் மகிழ்ந்து, தக்ஷணந் தன்னருகிலிருக்கிற மாதலியை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓசாரதி! நமக்கு ஜன்மப்பகைவராகிய முக்கோடி யவுணரையும் வெற்றிபெறும் இந்தவிஜயப்பிரதாபனுக்கு நீரதசாரத்தியஞ் செய்யவேண்டி யிருப்பதால், இதுவரையில் இரதத்துக்குப் பூட்டி வந்த குதிரைகளைப் பூட்டவேண்டாம், வாயுவேகமாகச்செல்லும் வேகத்தையுடைத்தாகிக், கோபத்தி ஜொலிக்கும் நயனத்தைப்பெற்று விளங்கி நல்லஜாதியாக இருக்கிற குதிரைகளைப்பூட்டு அவை மேற்றிசை யெவ்வளவோ? அவ்வளவுஞ் சென்றுவருவதோடு, மேகமும் யமனும்நடுங்குறச் சஞ்சரிக்குமென்று கூற; இந்திரன் சொற்படி மாதலி அர்ச்சுனனுக்கு ரதசாரத்தியஞ் செய்ய ஒத்துக்கொண்டு, இந்திரன் கூறிய குறிக்கொத்திருக்கிற குதிரைகளிற் பதினாயிரங் குதிரைகளை இந்திரனேறுந்தேரிற்பூட்டி, அத்தேரை முருக்கம்பூ நிறம் போல் அலங்கிரதஞ் செய்துகொண்டு வந்தான். உடனே அர்ச்சுனன் போர்க்கோலங் கொண்டு, தந்தையாகிய இந்திரனைவணங்கி விடைகேட்டனன். இந்திரன் மகிழ்ந்து, அழியாத கவசமளித்து வாழ்த்திவிடைகொடுத்தான். அர்ச்சுனன் இரதத்தினருகிற்சென்று தேரைவலம்வந்து ஏறி, ஆயிரந்தட்டுக்குமேலிருக்குங் கோடிசூரியப் பிரகாசமாகிய நவரத்தின சிங்காதனத்திலிருந்து, மாதலியைநோக்கி, ஓ மாதலி! எனது பிதாவாகிய தேவராஜனுக்கு நாடோறு மிடையூறுசெய்துவருகிற பாவிகளாகிய நிவாதகவசர்களிருக்கிற அந்தத் திசைக்காக இரதத்தை நடத்தென்றுகூற, மாதலி சொல்லுகிறான்.

அருச்சுனன் தோயமாபுரஞ் சென்று தூதனுப்புதல்.

ஓ ஐயா! நிவாதகவசர்களுடைய பராக்கிரமத்தை என்னொரு நாவாற்சொல்லத்தக்கதல்ல. மகாபராக்கிரமசாலிகள் அவர்களிருக்கிறது மேற்றிசை. அம்மேற்றிசைக் கடலருகில் தோயமாபுர மென்றொரு நகரமிருக்கின்றது. அந்தநகரத்திலவர்கள்தங்கள்பராக்கிரமத்தைச் செலுத்திக்கொண் டிருக்கின்றார்கள். நான் தன்னந்தனியே செல்லுகிறேம். நாம் போர்க்குவந்தசேதி அவர்க்குத் தெரிகிறதெப்படி? சித்திரசேனனை யாவது கூட அழைத்துச் சென்றேமாகில் நாம் வந்த சேதியைத் தெரிவிப்பானென்று கூற, அர்ச்சுனன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, சித்திரசேனனை அழைத்துத் தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு இரதத்தை நடத்த மாதலியை எச்சரிக்கை, அவன் தேரை நடத்தி வருகிறான். தேவமாதர்களிற் சிலர் மாதலியையும், மாதலிவிடும் இரதத்திலிருக்கும் அர்ச்சுனனையும் பார்த்து, ஓ! ஓ! முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்கள் அஷ்டவசுக்கள் திக்குப்பாலகர் உருத்திரகணங்கள் முதலான தேவவீரர்களாலே வெற்றிபெறக்கூடாத நிவாதகவசத்தாரை இந்தமானிடனே வெல்பவனென்று நகைத்தார்கள். சிலர் ஜெயாபஜெயம் ஒருவர்பங்கல்ல. இந்தநரனை நோக்கும் போது நமது நாட்டுக்கு அரசனாகிய இந்திரனைப்போல் இருக்கின்றது. இந்த மகானுபாவன் முகமலர்ச்சியோடு செல்கிறதினால் வெற்றிபெறுவானென்று நினைக்கவேண்டியதாக இருக்கின்றதென்றனர். அங்கங்கிருக்குந்தேவர்கள் இரதத்தைக்கண்டு இந்திரன் வருகிறானென்று கருதி அரசனைக்காணவந்தார்கள். அருகில் வந்த மாத்திரத்தில் இந்திரனல்லாமையா யிருக்கிறதைக்கண்டு மாதலியை நோக்கி, ஓதேவசாரதி! நமது அரசனுக்குரிய இந்த இரதத்தின்மே லொருவருமேறக்கூடாதே அந்தரதத்தின்மேல் யாரோ ஒரு மகானுபாவரிருக்கின்றார். அவர் யாரென்றுவினவ மாதலிசொல்லுகிறான்.

ஓ தேவர்களே! இந்த மகானுபாவர் பூலோகாதிபதி மகாபராக்கிரமசாலி சாம்பவமூர்த்தியோடு விற்போர் மற்போர் புரிந்தவர் தவசிலாக்கிய சிகாமணி பரமசிவனிடத்து யாவராலும் பெறுதற்கரிய பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பெற்றிருக்கிறவர். நமது அரசனுக்குப் புத்திரன் நம்மையாளு மவ்வரசனுக்குப் பிரமன் கொடுத்த மணிமகுடத்தைத் தாங்கி யிருக்கிறவர். இவரை தமதரசன் நிவாதகவசர்மேல் போருக்கனுப்பிவித்தார். அப்பால் நாங்கள்போருக்குச் செல்கிறேமென்றுகூறினன். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட தேவர்களனைவரும் மகிழ்வுற்றுப் பலஆசிகள்கூறி, வெற்றிபெற்று வாக்கடவதென்று வாழ்த்தி அர்ச்சுனனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள் ஓமகானுபாவா! முற்காலத்தில் இராவண கும்பகர்ன னென்று இரண்டிராக்கத ருண்டாகி உலகங்களை நாசப்படுத்தினது மன்றி, சொற்கலோகத்திலும் வந்து உமது பிதாவாகிய இந்திரனைப் புறங்கண்டார்கள். இப்படி யாவராலும் அபஜயப்படாதிருந்த அவ்விராவண கும்பகர்ணாதிகள், தசரதராஜபுத்திரனாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியால் நாசமடைந்தார்கள். அதுபோல் உம்மால் நிவாதகவசர் நாசமடைவார்கள். இதற்குச் சந்தேகமில்லை என்று கூறித்தாங்கள் பெற்றிருக்கிற வேதத்தையளித்துப் போயினர். பராக்கிரமசாலியாகிய அர்ச்சுனன் மனமகிழ்ந்து வந்த தேவர்களுக்கெல்லாம் வந்தனைசெய்துமாதலியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓ தேவசாரதி! என்பிதாவாகிய இந்திரனுக்குத் தேரை எவ்வாறு நடத்துவையோ? அவ்வாறு நடத்தென்றுகூற, மாதலி மகாப்பிரசாத மென்று புரவிகளை எச்சரித்து, அந்தரத்தில் தேரை நடத்துவதிற் சிலநேரங் குலாலன் சக்கரம் போலவுஞ் சிலநேரஞ் சலவேகம்போலவும் சிலநேரம் பாம்பூர்வதுபோலவும் நடத்தினான். அர்ச்சுனன் அதைக்கண்டு, வெகு சந்தோஷத்துடன் மாதலியை மெச்சிக்கொண்டவனானன். மாதலியானவன் தேரைநடத்தி அந்தர லோகத்தைக் கடந்து, மேற்றிசைக் கடலருகிற் கொண்டுவந்தான். அப்போது அர்ச்சுனன் மாதலியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

ஓ மாதலீ! கடல்மத்தியிற் கோடிசூரியப் பிரகாசமாக மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களோடு ஒருநகா மிருக்கின்றதாகக் காண்கிறதே அதிலிருப்பவர்களுடைய இயல்பை எடுத்துச் சொல்லென்றுகூற மாதலிசொல்லுகிறான். ஓ மண்டலாதிபதி! இந்த நகரந்தான் தோயமாபுரமென்பது. இதிற்றான்

அந்த நிவாதகவசர்களிருக்கிருர்கள், இந்த நிவாத கவசத்தாருடைய பெருமையையும் பராக்கிரமத்தையும் மும்மூர்த்திகளாலேயுஞ் சொல்லுதற் கருமையென்ருல், என்னுல் அவர்களுடைய பெருமையைச் சொல்லத் தக்கதோ? மண்டலாதிபதியாக இருந்து தேவராஜனுக்குப் புத்திரனுகிய தாங்கள் வினவியபடியால், என்னுற்கூடியமட்டும் இந்த அசுரர்களுடைய பெருமையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்மகாராஜனே! இந்நகரத்தில் மூன்றுகோடி அசுரர்களுண்டு. இவர்கள் யமனை நினைத்து அநேககற்பகாலம் அருமையான தவஞ்செய்து, யாவராலும் பெறக்கூடாத அருமையான வரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, தங்களுக்குப் பகைவராகிய தேவர்கள்பேரி லெதிர்த்து, அவர்களைத் தங்கள் பாணுக்கினியால் தகிக்கிறது இவர்கள்தொழில்இதுகண்டு தேவராஜன்வந்தெதிர்த்தால் அந்தத் தேவராஜனை முதுகிட்டோடும்படி அடிக்கிறது, அப்படியே தேவராஜன் அநேகந்தரம் முதுகுகாட்டினன். அதனுலிந்த மூன்றுகோடி அசுரரும் இறுமாப்படைந்து தங்களுக்கெதிரில்லை யென்றும், எதிரியாக யாவராவது வந்தெதிர்த்துப் பாணங்களைப் பிரயோகித்தாலும் அந்தப் பாணந் தாங்களணிந்திருக்கிற கவசத்தைப்பேதிக்காதென்றுங் கருதி எவ்வளவேனு மதிப்பில்லாமல் தன்னரசாக இருக்கிருர்கள். இனியசொல்லைக் கனவிலும் வசனியாமல் எப்போதுங் கடுஞ்சொல்லையே கலனுகக்கொண்டு வசனிக்கின்றவர்கள். அன்றியும் வடவாக்கினியு நடுங்கிப் பதுங்கிப்போகத்தக்கதாகத் தங்கள் கண்களிற் கோபாக்கினியை யுகுக்கிறவர்கள். உகாந்த மேகங்களைவிட அதிகமாகக் கறுத்த தேகத்தை யுடையவர்கள் பர்வதங் கால்கொண்டு நடந்தாற்போல் நடக்கு மாட்சியை யுடையவர்கள். பிலத்துவாரங்களைப் பழிக்கும் வாயையுடையவர்கள்.

இதன்றியும், பிரிதிவு-அப்பு-தேயு-வாயு-ஆகாயமென்னும் பஞ்சபூதங்களையும் ஒரு நொடியில் வெற்றி பெறுபவர்கள். இருளையும் எண்ணெயையுங் கலந்து உருட்டி ஒரு உருவு செய்ததுபோன்ற வடிவத்தையுடையவர்கள். உயர்ந்தபர்வதங்களுக் கொப்பாக இருக்கின்ற புஜங்களினுலும் பூமியைவிட அகன்ற மார்பினுலும் ஆதிசேஷன் முடியால்வருந்திச் சுமக்கப்பட்ட பூலோகத்தை இவர்கள் வருத்தமில்லாமற் சுமக்கத்தக்கவர்கள். கமலாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரமனையும் திருப்பாற்கடலிற் கண்வளருந்திருமாலையும் வெள்ளியங்கிரியில் வீற்றிருக்குஞ்சிவனையும்பார்த்து அற்பவாழ்வை யுடையவரென்றுஏளனஞ் செய்பவர்கள். சுவாசத்தினுல் ஊழிக்காற்றின் வல்லமையை யடக்குபவர்கள் வாயுபந்தனஞ்செய்து அநேக ஊழிக்காலம் அருமையான தவத்தைச்செய்யுங் கலங்காசிந்தையையுடையவர்கள். இந்தக்கடலைக் காலாலாழம்பார்ப்பவர்கள் வில் வாள் கதை சக்கரம் தோமரம்பிண்டி பாலம்ஈட்டிமுதலிய ஆயுதங்களை எப்போதுங் கைவிடாதவர்கள் இந்தஏழுசமுத்திரந்திரண்டு வருவதுபோற் சேனுசமுத்திரத்தோடு வருபவரையெல்லாங் கடலைக்குடித்த அகத்தியர்போல் அறைநொடியில் நாசப்படுத்திச் சத்துருக்களையும் புறங்காண்பவர்கள். அவர்கள்ஒருசொற்சொல்லுவராகில் அந்தவோசை உயிரைக் கொள்ளைகொள்ளும். இயமனும் ஆரபாரமென்றுங் கோடைகாலத் திடியென்றும் நினைப்பன். எப்போதுந் தேவர்களைப் பகைத்து அதிகமாக வருத்தப்படுத்துகிறவர்கள். எந்தக்காலத்திலும் போர்முகத்திற் பின்னிடாமல் இந்திரனைப் புறங்கண்டு வருகிறவர். சப்தமேகங்களிலொன்றுசீறி வெளிப்பட்டாலே அதற்கஞ்சி உலகம் நடுங்கும் ஊழிமேகங்கள்வெளிப்பட்டால் யார்தானஞ்சார்கள்? அதுபோல இவர்கள் வெளிப்பட்டால் மூன்றுகோடி ஊழிமேகங்கள்வெளிப்பட்டனபோலிருக்கும் என்ருல் சொற்கமத்திய பாதாளமென்னு மூப்புவனங்கள் என்னபாடுபடும் அதனை நீரே யோசித்துக்கொள்ளும். அவ்வளவு பராக்கிரமத்தையுடைய இவர்களை வெற்றி பெறுவது அசாத்தியமென்றுகூற, அர்ச்சுனன்கேட்டுக் குறுநகைகொண்டுசித்திரசேனனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருன்.

ஓ சித்திரசேனு! நாம் நிவாதகவசத்தர் பேரிற் போருக்குவந்தோம். நாம்வந்தசேதி அவர்களுக்குத் தெரியாது. நீபோய் நான் வந்திருக்கிறதைத் தெரிவித்துப் போருக்கு வரும்படிசெய். உன்னையவர்கள் வளைத்துக் கொண்டு கொல்லாதிருக்க நீபோகும்போதே தூதன் தூதனென்று சொல்லிக்கொண்டு செல்லென்றுகூறி அச்சித்திரசேனனை அனுப்பிவித்தான். சித்திரசேனன் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களோடு கூடிக் கோடிசூரியப்

பிரகாசம்போற் பிரகாசியாநின்ற தோயமா புரத்தைநோக்கிவருகின்றனன். அர்ச்சுனன் அந்தரத்தில் வருகின்ற ரதத்தைப் பூமியில் தாழ்த்தித், தோயமாபுரத்தருகுவந்து, தான் வந்தசேதி நிவாதகவசருக்குத் தெரியத் தன் கையிலிருக்கும் ஆயிரங்கலப்பாரமுள்ளகாண் டீபமாகிய வில்லையெடுத்து நிறுத்தி வளைத்து நாணேற்றி, அஷ்டதிக்குஞ் செவிடுபடும்படி யாக டங்காரவோசைசெய்தான். இந்தஓசை தோயமாபுரத்தி லிருக்கும் அவுணர்களின் செவியிற்பட்டுச் சிலர் திடுக்கிட்டனர். சிலர் தாமரையிலைச் சலம்போல் தத்தளித்தனர். சிலர் உள்ளந்தடுமாறி ஒருநாளுங் கேட்டறி யாத குணத்தொனி இன்று கேட்கவந்த கார ணமென்னவென்று மயங்கினர். சிலர் மரண மூர்ச்சை யடைந்தனர். நகரமெல்லாம் அவ கோலமாயிற்று. மூன்றுகோடி அவுணரும் இந்த ஓசையைக் கேட்டு ஒருவர் முகத்தை ஒருவர்பார்த்து, இந்த வில்லினுனொலியெது? இந்திரன் பயந்தடங்கிப் போய்விட்டனன். பிரமன்முதலான மூவர்க்கும் நமக்கும் விரோ தமில்லை. மற்றயார் நமதுநகரத்துக்கு வரு வாரென்று ஐயமுற்று நிற்கிறதருணத்தில், தூதாகச்சென்ற சித்திரசேனன் அந்தமூன் றுகோடி அசுரர்க்கு முன்பாகச் சென்றுசொ ல்லுகிறான்.

ஓ நிவாதகவசர்களே! நான் பூலோக மண்டலாதிபதிகளுக்கெல்லாஞ் சிறந்த குரு குலாதிபதியாகிய அர்ச்சுனமகாராஜனுடைய தூதுவன். என்பேர் சித்திரசேனன். நான் வந்த காரணமென்னவெனில் திக்குவிஜயஞ் செய்து யாவராலும் நிறைவேற்றக்கூடாத இராஜசூய யாகத்தை நிறைவேற்றித், தேவ ராஜனுக்குயிர்க்குயிராகிய காண்டவவனத்தை அக்கினிபகவானுக்கு தத்தஞ்செய்து தகிக்க விடைகொடுத்து, அவ்வக்கினி பகவானுக்கு இடையூறுவராமல் தேவர்களைப் புறங்கண்டு சப்தமுகிலையுந் தன் பாணக்கினியாற் கருக்கி யாவராலுங் காணக்கூடாத கயிலாயபதி யோடுபோரிட்டுத் தவசிரேஷ்ட சிலாக்கிய னாகிய ஒருவராலும் பெறக்கூடாத பாசுபதா ஸ்திரமுதலியன சகல அஸ்திரங்களையும் பெற்றுத், தன்னேடொப்பாரு மிக்காருமில் லாமல் ஏகச்சக்கிராதிபதியாக விளங்குவோர் அர்ச்சுனமகாராஜன். அவர் நீங்கள்தேவர் களைவருத்துகிறதைக் கேள்வியுற்று, உங்களை யமதண்டனைக் காளாக்கத் தன் கணைகளாகிய காவலாளிகள் கையிலொப்புவித்துத் தென் றிசைக்கனுப்பக் கருதி, உங்களிடத்திலவர் யுத்தப் பிட்சை கேட்க வந்திருக்கின்றார். அந்தச்சேதியையுங்களுக்குத் தெரிவிக்க என் னை அனுப்பிவித்தார். என்று சித்திரசேனன் கூறிய இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட நிவாத கவசர்கள் காலாக்கினி உருத்திரனைப்போலச் சீறி, இரண்டு கண்களிலுந் தீப்பொரி பறக்க வார்ப்பரித்துக் கைகொட்டி அண்டம்பிளக்க நகைத்துச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ சித்திர சேனா! ஒருசிறிய பூனையானது அளவிடக் கூடாத பராக்கிரமத்தை யுடைய புலிக்கூட் டத்திற்பிரவேசித்து யாவையும் வெல்லுவே னென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்ததுபோல நாணுகிய ஒருவனே தேவர்களாலும் மற்றை யாவர்களாலும் வெல்லக்கூடாத எங்களை வெற்றிபெறுகிறேனென்று வந்தான். ஐயை யோ! இதென்ன அனியாயம் மஹா பராக் கிரமசாலியாகிச் சாபானுக்கிரக சாமர்த்திய முள்ள மகா முனிவர்களுக்கெல்லாந் தலைவ னாக விளங்கும் இந்திரனே எங்களுடன் வந் தெதிர்த்துப்போரிட்டு அனேகந்தரம்முதுகு காட்டினன். தற்காலத்து ஓர்நரன்போருக்கு வந்தானென்றால் இது எங்களுக்கு அதிக நகையாக இருக்கின்றதென்று கூறிப், பின் னுஞ் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ சித்திரசேனா! கைலாசபதியாகிய சாம் பவமூர்த்தியாலும், கமலாசனக் கடவுளாகிய பிரமனாலும், திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொ ண்ட திருமாலாலும் வெல்லக்கூடாத எங் களை; உலகங்களிற்றாழ்ந்தமண்ணுலகாதிபதி யான ஒருநரன் வெல்லுவனே? தனுசரென் று நாங்கள் பெயர்கொண்டிருக்கப் போர்க் கஞ்சுவோமோ? ஒருமனிதன் எங்களிலொரு வனுடைய சேனாபதி எதிரில் அரைமாத்தி ரையிருந்து போர்புரிவனே? நல்லது வந்த வன் வில்லாளியா? அப்படி வில்லாளியாக இருப்பானாகில் தன்பெரிய பிதாவின்மகனும் நாகக்கொடிக்குத் தலைவனுமாகிய துரியோத னனுக்கு நீதியின்றித் தனது நாடுநகரமுத லியவற்றை விடுத்ததல்லாமல், தன் மனைவி யைச் சபையிலிழுத்துப் பங்கப்படுத்தும்போ து பார்த்திருந்த வீரனா எங்களோடு யுத்தஞ் செய்பவன்? சபாசு! சபாசு! நன்றாயிருக்கின் றது. இந்த அர்ச்சுனன் இந்திரனை லேவப் பட்டவனாதலால் இவனைக் கொன்றுவிட்டு, இனி எப்போதும் இந்திரன் தலையெடுக்கா

திருக்க நன்ருயடித்து, அவன் வாழ்வனைத்தும் பறித்துக்கொண்டு, அவனையு முன்போல் விட்டுவிடாமல் அகலாச் சிறையிலடைக்கி வைக்கிருேமென்று சபதங்கூறிப், பல்லை நெறநெறவென்று கடித்துக், கோபச்சிரிப்பு சிரித்து, அடாசித்திரசேனு! நீ தூதுவனுதலால் உன்னை உயிரோடு விட்டோம். நீ அரைமாத்திரைப் போதாவது இவிடம் நிற்காமல் நரனிடத்திற் சென்று, மூன்றுகோடி அவுணரும் போர்க்கோலங்கொண்டு வருகிருர்களென்றுசொல். என்று கூறிவிட்டுத் தங்கள் தங்கள் சேனுபதிகளின் முகத்தை நோக்கினுர்கள். உடனேசித்திரசேனன் அர்ச்சுனனிடத்துக்குவந்து, அவுணர் கூறியவற்றைக்கூறித்தேரிலொருபக்கத்திலிருந்தனன்.

அவ்வசுரர் சேனுபதிகள் தங்கள் யஜமான்களின் முகக்குறியைக்கண்டு, தக்ஷணமெழுந்திருந்து தங்கள் தங்கள் கட்டளைக்குட்பட்டிருக்கிற நால்வகைச் சேனைகளையும் போர்க்கோலங்களுடன் வரும்படி கட்டளையிட்டுத், தாங்களும் போர்க்கோலங்கொண்டு வாகனரூடராகி, அளவிறந்த சேனைகளோடு நகர்ப்புறத்து வந்திருந்தனர். அப்பால்இராஜாக்களாகிய முக்கோடி அவுணர்களுந் தங்கள் தங்கள் அந்தப்புரத்துக்குச்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து பூசைமுடித்துப் பலவகைமாமிசம் மதுமுதலானவைகளை உண்டு தாம்பூலந்தரித்துப், பரிமள கதம்பங்கள்பூசி, உடலிலிருக்குங் கவசத்தோடு வச்சிர கவசத்தையுந்தரித்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடக கங்கணமகுட முதலியவைகளை யணிந்து, மலர்மாலைபுனைந்து, அம்புப்புட்டிலை முதுகிற்றுங்கி, பதினுயிரக்கல பாரமுள்ள வில்லைக்கரத்திலேந்தி, உடைவாள்-கதை-சூலம்-சக்கிரம் மழு-தோமரம்-முதலிய ஆயுதங்களைத்தாங்கி வீரலட்சுமிசமேதராகி போருக்கழைத்த நரனெங்கின்ருனென்று ஆர்ப்பரித்து, ஆயிரந்தட்டுகளோடு அண்டமுகட்டைப் பரிசிக்குங்குடைகள் கூடிய சிகரத்தையுடைய உன்னதரதாரூடருகி, நகர்ப்புறத்திருக்கும் நால்வகைச்சேனையோடு வந்துகலந்து சேனுதிபதிகளை எச்சரித்தனர். சேனுதிபதிகள் பிரயாணமாகும்படி கட்டளையிட்டனர். இரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச்சேனைகளும் அண்டம்பிளக்கக் கைகொட்டி ஆரவாரித்து மகா உக்கிரத்தோடு பிரயாணமாயினர். பேரிகை-டங்கா-டமாரம்-தம்பட்டம்-துடிஉடுக்கை தாளம்-எக்காளம்-பேய்க்காளம்-சின்னம்துத்தாரிமுதலிய வாத்தியவொலி முழங்க, யானைவீரர் யானைகளை எச்சரித்து, குதிரைவீரர் குதிரைகளை எச்சரித்து, காலாள்கள் கடுகிவர நடத்திக்கொண்டு பிரயாணமாயினுர்கள்.

அருச்சுனனுக்கும் நிவாதகவசர்களுக்கும் உயுத்தம்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! நால்வகைச் சேனைகளின் அளவையும் பிரமனுலும்ஆதிசேடனுலுஞ் சொல்வதற்கருமையென்ருல், நான் எப்படி சொல்லுவேன்? காலாள்கள் பூமியில் நடப்பவரா யிருந்தாலும் அவர்கள் சிரமுங்கரமும் அண்டமுகட்டைத்தடவிவரும். அவர்கள் இரண்டுகரத்தையும்விரிப்பார்களாகில் நாற்றிசையளவுஞ் சரியாகவிருக்கும். அவர்கள் தேகம் பர்வதத்துக்கொப்பாக இருக்குமென்று உவமைசொல்லுவதல்லாமற், பர்வதங்களும் அவர்கள் தேககாத்திரத்திற் கொப்பாகாது. அவர்கள் பாதம் எடுத்துவைக்கும் போதெல்லாம் ஆதிசேடன் கனவருத்த மடைவான். அவர்கள் குதிரைகளோ? இமைதட்டுமுன் அஷ்டதிக்குப் பதினுறுகோணமாகிய புவனத்தைவலம் வரும் அந்தரத்திற்ருவும், மலையிற்ருவும் மறுபடியும் முன்னிருந்த விடத்தில்வந்து நிற்கிறதுபோலிருக்கும். பின்னும் அந்தலோகத்தையெல்லாஞ் சுற்றிவரும்அவர்கள் யானைகளோ? நீர்கொண்ட மேகங்கள் கர்ச்சனையிட்டு மழையைச்சொரிந்துகொண்டு பூமியிற்செல்வதுபோற் செல்லும். கால்களையெடுத்துவைக்கு மிடமெல்லாம் பிலத்துவாரம் போலிடி விழுந்துபோம். அவர்கள் ஏறி நடத்துந் தேர்களோ? அண்டமுகடுபடவளர்ந்து அஷ்டதிசைகளி னிடத்தையு மடைக்குங்காத்திரமாக இருக்கும். தேருருளையினுல் உண்டாகும் பள்ளம் பெரிய மடுப்போலாகும் என்ருல்-அந்த அவுணர் சேனைகளினளவை யாவராலுரைக்கக் கூடும். ஆதலால் அவர்களின் திறத்தை நீரேமதித்துக் கொள்ளும். இப்படியாக நால்வகைச் சேனைகளோடுமூன்றுகோடி அசுரருங்குன்றுபோ லொற்றைத்தேருடனிருக்கிற அருச்சுன னிடத்துக்கு வந்து, அவ்வர்ச்சுனனைப் பார்த்து அண்டம்பிளக்கச்சிரித்து, மீசைமுறுக்கிப், புஜந்தட்டி, அடடா! இந்த நரனு நம்மைப்போ

ருக்கழைக்கிறதென்று கடுஞ்சினமடைந்து, முக்கோடி அசுரருந்தங்கள்தங்கள் சேனுபதிகளையுஞ் சேனைகளையும் பார்த்துச் சொல்லுகிருர்கள்.

ஓசேனுபதிகளே! ஓ நால்வகைச் சேனைகளே! நம்முடன்போர்புரியவந்தவன்பூலோகாதிபதி ஏதோ கிஞ்சித்துத் தவப்பலத்தால் இந்திரலோகம் வந்தான். வந்தவிடத்தில், (ஊமைக்குளர்வாயன் உற்பாதபிண்டம்) என்கிற பழமொழிபோல் நமக்கு முதுகுகாட்டி ஓடிப்போன இந்திரன் இவனைப் பலசாலி என்று கருதி, இவனுக்கும் பூஜிதைசெய்து பெருமைப்படுத்தினுனதலால் இவன் மகிழ்ந்துவிட்டான் அந்த மகிழ்ச்சியில் நம்மை அலட்சியமாக எண்ணிப், (பொரிமாவை மெச்சினுன்பொக்கைவாயன்) என்பதுபோல் தன்னைமெச்ச இந்திரன் கூறியபடி நம்மேற் போருக்குவந்தான். இவன் அனுப்பிய அத்தூதுவனுடைய சொல்லாற் பிரமித்து நல்ல யுத்தம்நேரிட்டதென்று ஆசைகொண்டு இரண்டொருத்தராய்வராமல், நாமெல்லாம் ஏககாலத்திற்கூடிப் போருக்குவந்துவிட்டோம். இவன் நரனுதலாற் பயந்தோடிப்போவான். அவனேடிப் போகாதிருக்க அவனைச்சுற்றிலும் வளைத்துச் சக்கிரவியூகம் வகுத்துக்கொண்டு, உங்கள் கருத்தின்படி யுத்தஞ்செய்யுங்கள். நாங்கள் நாற்றிசையிலும் வளைந்து போர்புரிகிருே மென்றுகூறி, முன்னதாய் முக்கோடி அசுரரும் நாற்றிசையிலுஞ் சுற்றிக்கொண்டு நின்றனர். சேனுதிபதிகள் நால்வகைச்சேனைகளை எச்சரித்து, ஒரு சண்பகப் பூங்கொத்தை அநேகம் வண்டுகள் சூழ்ந்து வளைந்துகொண்டா லெப்படியோ? அதுபோலும், முன்னொருபோது பெரும்போர் செய்த பிரமனையும் மாலையும் பின்னிடச்செய்யமத்தியில் தோன்றிய அக்கினி மலையைத் தணிக்க மேகங்கள் தோன்றினுலெப்படியோ அதுபோலும், ஒரு சொர்ணரதத்திலிருக்கிற அர்ச்சுனனைச் சூழ்ந்து வளைத்துச் சக்கிரவியூகங்கட்டி, அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் கையிலிருக்கும் ஆயுதங்களை யெடுத்து அதிர்த்து, அஷ்டதிக்குந் தத்தளிக்க அட்காசஞ்செய்து, சூலம் சக்கரம் - வேல்-வாள்-ஈட்டி கட்டாரிகுடோரிஇவைகளைஎடுத்தெறிந்தனர். வில்லாளிகளானவர் தங்கள் தங்கள் கையிலிருக்கும் வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டுக், கூரம்பு, முள்ளம்பு முதலியவைகளை யெடுத்து மழைபோற் சொரிந்தனர். குதிரைவீரர் குதிரைகளை எச்சரித்து நீண்டாட்டிகளைக்கரத்திலேந்திக் கடலிற்றிரைதாவி வருதல்போல் வந்தனர். யானைவீரர் யானைகளைஎச்சரித்துச் சூலமுதலிய ஆயுதங்களையெறிந்து ஆர்ப்பரித்தனர். முக்கோடியவுணருநாற்றிசையிலும் பரவிநின்று மணலைவாரி யிறைத்தார்போல் சரமாரி பொழிந்தனர்.

அக்காலையில் தேவசாரதியாகிய மாதலி விடும் ரதத்திலிருக்கின்ற அர்ச்சுனனுனவன் தன்னை எதிர்க்கவந்த அவுணர்சேனைகளனைத்துந் திடுக்கிட்டுப் புத்தி மயங்கும்படியாக வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டுக் குணத்தொனிசெய்து, முக்கோடி அவுணர்களுஞ்சேனைகளும் விட்டபாணங்களும் பலவித ஆயுதங்களும் பொடிப்பொடியாகி யுதிரச் சில கணைகளைத் தொடுத்து, அம்முக்கோடி யவுணர்களையும் பார்த்து, ஓ அவுணர்களே! நானே? ஒருவன். அதிலும் நரன். என்னெருவன் மேல் அளவற்ற சேனையோடு கவிந்துபோர் செய்யவந்தீர்கள். ஆகிலும் நீங்களல்ல இன்னுமிந்த வுலகத்திலும் அண்டப்புறத்திலுமிருக்கிற அசுரர்களல்ல. இப்படி எத்தனைபேர் வந்தெதிர்த்தபோதிலும் அவர்களையெல்லாம் அரைமாத்திரையில் வெற்றிபெறுவேன். நீங்கள் மாத்திரம் ஓடிப்போகாமல் வந்து சற்று நின்று போர்செய்யுங்களென்று கூறித், தன் அம்புப்புட்டிலிற்கரத்தைவைத்துச் சிலபாணங்களை எடுத்து மந்திரோபதேசஞ்செய்துவிட்டான். அக்கணைகள் வில்லில் தொடுக்கும்போது சொற்பதொகையா யிருந்தாலும், நல்லோர்க்குச்செய்த சொற்பஉதவி உலகமெல்லாம் பரவுகிறதுபோல் ஒன்று பல கோடிகளாக வளர்ந்து, அளவிறந்த ஆகாய முழுவதும்பரந்து, அவுணர் சேனையிற்புகுந்து, ஒருகணப்போதில்அளவற்றபேர்களைச் சின்னுபின்னங்களாகத் துளைத்துநாசப்படுத்தினமையால்; வந்த சேனைகளில் பதினுறிலொருபங்கு நாசமடைந்தன அதை யவ்வவுணசேனுபதிகளுஞ் சேனைகளுங்கண்டு மனம்பொங்கி, ஏழுகடலு மார்ப்பரித்தெழுந்தன போற் சிறியெதிர்த்து, இடியைப்போல் ஆர்த்து, சேனுபதிகளுஞ் சேனைகளும் அளவிறந்த கணைகளை யேவினுர்கள் அவுணராஜர்கள் அர்ச்சுனன் கூறிய வாக்கியத்தைக்கேட்டமாத்திரத்தில் நெருப்பில் நெய்யை விட்டாற்போலக்கோபத்திசொலிக்கஆரவாரித்து

தங்கள் தங்கள் கைவில்லில் அனேகங் கணைகளைத் தொடுத்துக், கோவர்த்தனகிரிமேற் சொரிந்த சோனை மாரியைப்போற் சொரிந்தார்கள்.

அர்ச்சுனன் தன்வில்லிற் சில திவ்யக்கணைகளைத் தொடுத்து மந்திரோபதேசஞ்செய்து விடுத்தான். அக்கணைகள் ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரம் கோடி கோடாகோடிகளாகி, அவுணர்கள்விட்ட பாணங்களையுஞ் சேனாதிபதிகள் விட்ட பாணங்களையுங்கண்ட துண்டங்களாக நடுவதுபாதியிற் கண்டித்து, அவ்வவ்வவுணர்களையுங் கால்வேறு தலைவேறு குடல்வேறு-நிணம்வேறு என்று சொல்லும்படிக்காக்கின. ஒரு தேர்வீரனாகிய அர்ச்சுனன்விட்ட கணைகளால் ரதகஜதுரகபதாதிகள்கால்வேறு தலைவேறாகஅற்றுவிழுகின்றவைகளைக்கண்ட சேனாதிபதிகள், ஆ! ஆ! நாமிப்பாரிலேற்பட்டு இன்னாள்வரையும் விண்ணுலகத்திலுள்ளவரை யெல்லாம் ஒவ்வொரு கணத்தில் முதுகுகாட்டி யோடும்படிசெய்தோம் இதுவரைக்கும் நமது சேனைகள் கணைகள்பட்டறியாது. அப்படியாகப் பாதுகாத்துவந்தநமது சேனை ஒரு நரனாற் கலங்கித் தாமரையிலைச் சலம்போலத் தத்தளிக்கின்றது. இனி நாம் சும்மாயிருப்பதிற் பயனில்லையென்று சேனாபதிகளனைவருந் தங்கள் தங்கள் இரதங்களை முடுக்கி நாற்றிசையிலும் வந்து வளைத்துக்கொண்டு, தங்கள்தங்கள் கார்முகத்தைக் குனித்துஒவ்வொருவனும் மணலைவாரி இறைத்ததுபோற்சரமாரிகளை அபரிமிதமாகப் பெய்தார்கள். சேனாபதிகள் முனைந்து போர்செய்வதைக்கண்ட சேனைகளிற், காயம்பட்டவையும் மரணமடைந்தவையும் போக மற்றச்சேனைகளெல்லாந்திரண்டு, மதுராபுரியை அழிக்கக் கடல்புரண்டு வந்ததைப் போலச் சிகரங்களோடுகூடிய தேவரதத்திலிருக்கிற அர்ச்சுனனொருவனை வளைத்துக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள்கையிலிருக்கிற ஆயுதங்களை எறிந்தார்கள். ஏககாலத்திற்சேனைகள் திரண்டு தன்மேலெதிர்த்ததைக்கண்ட அர்ச்சுனன் குஞ்சிரிப்புகொண்டு, தன் காண்டீபத்தில் - இந்திரன்-அக்கினி-யமன்-நிருதி-வருணன்-வாயு-குபேரன்-நசானன் - அஷ்டவசுக்கள் - பதினோருருத்திரர்-என்று சொல்லும்படியான தேவர்களாற் கொடுத்த திவ்யாஸ்திரங்களை யெடுத்து நாணியிற்பூட்டி அபிமந்திரித்து தூபதீப முதலியவைகளால் மானதபூசைசெய்து அந்நாணியைக் காதளவும்வாங்கி, வீராவேசத்தோடு நாற்றிசையிலும் விட்டு மாதலியைப்பார்த்து, ஓ மாதலீ! இந்த அவுணச்சேனைகள்படும் அவஸ்தைதையைச் சற்றுக் கண்ணுற் காணென்றுகூறினன். மாதலியு மவ்வவஸ்திரங்கள் செல்கிற விநோதங்களைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டு ரதசாரத்தியஞ் செய்து வந்தான்.

கேளும் மகாராஜனே! முன்னமே இவ்வவுணரோடு இந்திரன் முதலான அஷ்டதிக்குப் பாலகரும்-அஷ்டவசுக்களும் பதினோருருத்திர கணங்களும் நேராக நின்று போரிட் டிளைத்தார்களே, அவர்கள் பெயர்கொண்ட அஸ்திரங்கள் அவுணரையென்ன செய்யுமென்று இலேசாக நினைக்காதேயும், க்ஷேத்திரபலத்தால் முளை நன்றாயுருவிச் செழிப்பதுபோல, கிருஷ்ணமூர்த்தியின்கருணையைப் பெற்ற அர்ச்சுனனாலே வரப்பட்டதாகையால் அந்தந்த அஸ்திரங்களுக்கு அதிக வல்லமையுண்டாகி, அந்தரத்திலெழும்பி, வடவாக்கினிபோலத் தீயைக்கக்கி, ஒருபக்கங் காற்று-ஒருபக்கம் மழை-ஒருபக்கம் மின்னல்-ஒருபக்கம் இடி-இப்படியாக வுண்டாகி, எல்லாப்பக்கமுஞ் சூரியகாந்தியைப்போலொளி வீசி அவுணர்சேனையிற் பாய்ந்து, சேனாதிபதிகளின் வில்லை முறித்துக், கவசத்தைப் பொடியாக்கி, மகுடத்தை உடைத்து, சாரதிகளை அதஞ்செய்து, தேர்களைக் குத்துக்கால்-கொடுங்கை-கொடிமரம் - குடைமுதலிய சின்னங்களோடு தவிடுபொடியாக்கி, யானைகளைப் பிளந்து, குதிரைகளை வெட்டி, காலாள்களைக் கால்வேறு தலைவேறாக்கி, அவுணர் சேனைகளாகிய இருளை அரைநொடிப்போதில் ஓடச்செய்து, முன்போல் அவ்வஸ்திரங்களெல்லாம் அர்ச்சுனனுடைய அம்புப்புட்டிலில் வந்திருந்தன. இதனைப் பார்த்திருந்த மாதலி உள்ளமகிழ்ந்து, இவ்வளவு பராக்கிரமத்தையுடைய மஹானுபாவனை இலேசாக நினைத்தது அறியாமையென்று மிகவும் மனவருத்தமுற்று, அதுமுதல் அர்ச்சுனனைத் தேவராஜனிலு மேலாகப் பாவித்து அடங்கி மஹா எச்சரிக்கையாக சாரத்தியஞ் செய்து வந்தான். மூன்றுகோடி அவுணர்கள் தங்கள் சேனைகளுஞ் சேனாதிபதிகளும் நாசமானதைக்கண்டு காலாக்கினி உருத்திரரைப் போலச் சீறி, அண்டம்பிளக்க ஆரவாரித்து, ஓ! ஓ! நமது சேனைகளனைத்தும் நமது கண்

முன்னே நாசமாயின. இவன் நரனென்று லேசாக நினைத்து முந்தியோசனை செய்யாமற் சேனைகளை அனுப்பினேம். காயம்பட்டறியாத சேனாதிபதிகளுஞ் சேனைகளும் நாசமடைந்துவிட்டனர். இனி ஏககாலத்தில் யாமெல்லாம் ஒன்ருகத் திரண்டு வளைத்து நமது பாணத்துக்கு நரனைப் பலிகொடுப்பதே காரியமென்று கருதினவராகித் தங்கள் தங்கள் சாரதிகளை எச்சரித்து, தங்கள் தங்கள் ரதத்தை அர்ச்சுனன் தேரை நெருங்கச் செலுத்தி, அடா நரனே! எங்கள் சேனைகளை யதமாக்கினேனென்று மமதைகொள்ளாதே. இதோ அரைமாத்திரையில் உன்னைவென்று உன்னைப் போருக்கனுப்பிவைத்த இந்திரனைப் பிடித்துச் சிறைச்சாலையில்வைக்கிருேம் பாரென்று கூறிச், சக்கிரவாளகிரிவளைந்ததுபோல் அர்ச்சுனனை வளைந்துகொண்டு, தங்கள் தங்கள் வில்லைவளைத்து நாணியேறிட்டு டங்காரவோசை யெழுப்பி, ஒவ்வொருவரும் ஏககாலத்தில் அளவற்ற கணைகளைத் தொடுத்துவிட்டார்கள்.

அப்போது அர்ச்சுனன் மாதலியை நோக்கிச் சொல்லுகிருன் ஓ மாதலீ! ஒருமுகமாக வந்தெதிர்க்காமல் வலையிட்டதுபோல் வந்து வளைந்து போர்செய்கிற அசுரர்களை நானிப்போது ஒரேமுகமாக வந்து போர் செய்யச் செய்கிறேன். நீ இதுவரைக்குந் தேர் நடத்தினதுபோல் நடத்தாதே. குலாலன் சக்கிரம்போல் ரதத்தை நடத்து. வந்தெதிர்த்த அவுணர் திறத்தையுந் திடச் சித்தத்தையும் ஒரு மாத்திரைப்போதிற் பறக்கஅடிக்கிறேன் பாரென்று கூறித், தன் காண்டீபத்தில் க-டி-ா-த-டிக-லக்ஷம்-கோடி-சங்கமாகக் கணைகளைத் தொடுத்து வில்விநோத வித்தையால் அந்தப் பாணங்களே ஒவ்வொன்று கோடியாகப் பரவிச்சென்று தைக்கும்படி மந்திரோபதேசஞ்செய்துவிட்டான். மாதலியுந் தேரைக் குலாலன் சக்கரம்போலச் சுழல நடத்தினுன். தேர் சுழலவே அர்ச்சுனன் விடுத்த பாணங்கள் யார்யார் எந்தெந்தப் பக்கத்தில் எந்தெந்தத் திக்கில் நின்று பாணங்கள் தொடுத்தார்களோ அவரவர்கள் தொடுத்த பாணத்தையெல்லாங் கண்டதுண்டங்களாகக் கண்டித்து, அவரவாகள் தேரிற் கட்டிய சிங்கங்களையுஞ் சாரதிகளையும் நோகச்செய்து, அவுணர்களையும் பிரமிக்கச்செய்தது. அதை அவுணர்கள் கண்டு, ஓ ஓ ஏதோ மோசம் வந்திருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் நம்மிலொருவன் - அல்லது இருவர் - அல்லது மூவர் மிஞ்சிப் போயெதிர்த்துப் போர் செய்தால் இந்திராதி முதலிய தேவர்களும் உருத்திர கணங்களும் மற்றுமுள்ளவர்களும் நமது காசாரவேகத்துக்குத் தத்திக்கெட்டுத் தடுமாறித் திப்பிரமைகொண்டு, சித்திரப் பிரதிமைபோலக் கைகாலசைவின்றி இறந்தவர் போலாவார். இந்த நரன் ஒருவனுகயிருந்தாலும், அவன் தொடுக்கிற பாணம் நாம் விடும் பாணங்களையெல்லாம் அதமாக்கினதன்றி நம்முடைய சாரதிகளையும் ரதத்திற் பூட்டிய சிங்கங்களையும் நோகச்செய்ததைப் பார்த்தால், இவன்வில்வித்தையிற்கிஞ்சித்து வல்லவனுகயிருக்கிருன். அதனுற்ருன் இந்திரன் இந்த நரனை நம்மேற் போருக்குவிடுத்தான். ஆகிலும் இவன் நரன். நாம் அவுணர். இவன் கைக் கிளைக்கிறது கனவிலும் இல்லை. ஒருநொடியில் இவனுடைய தேரையும்-சாரதியையும் குதிரைகளையும் அதமாக்கி, இவனணிந்திருக்கிற கவசத்தைப் பிளந்து உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளுவோ மென்று கருதி மகா உக்கிரங்கொண்டு, ஒவ்வொருவருங் கோடிகோடியாகப் பாணங்களைத் தொடுத்துச் சிங்கநாத அட்டகாசங்களைச்செய்து பின்னும் ஒரிலைவேல் முகக்கணை-ஈரிலைவேல் முகக்கணை-மூவிலைவேல் முகக்கணை-கமலமுகக் கணை-முள்ளம்பு-இவை எடுத்துத்தொடுத்தது, சத்தி-சூலம்-கதை-முதலியவைகளையு மெடுத்தெறிந் தார்ப்பரித்தார்கள்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இந்த அவுணராஜரில் ஒவ்வொருவரும் உகாந்தகால உருத்திரனுக் கொப்பானவராயிருப்பதன்றி, இவர்கள் விடுக்கும் பாணங்களும் மூன்றுலோகத்தையு மதமாக்குமென்ருல்; ஓர் சிறிய ஒற்றைத் தேரிலிருக்கிற அர்ச்சுனன் இவர்கட் கெவ்வள்வு? ஆனல் அந்த அர்ச்சுனன் தேவாமிசையிற் ருேன்றியவனுகியும், வில்வித்தையில் அதிக சாதுரியமுள்ளவனுகியும், அதற்குத் தகுந்த மந்திரோபதேசங்களைப் பெற்றவனுகியும், அதிக தபோ பலத்தையும் பெற்றிருக்கிறவனுகியுமிருப்பதால்; அவுணர் தொடுத்த கணைகள் வருகிற நேர்ப்பைக் கண்டு கிஞ்சித்தேனுமஞ்சாமல், தன் வில்லிற் கழுகிறகு பூண்டு மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற திவ்விய கணைகளை யெடுத்துத் தொடுத்து மந்திரோப

தேசஞ் செய்துவிட்டான். அதனால் அந்தக்
கணைகள் ஒவ்வொன் றனேகமாகப் பெருகிப்,
பர்வதத்தை மூடிய பனியைப்போல் வந்து,
அவுணர் கணைகளெல்லாஞ் சூரியனை நாடிய
பனியைப்போல் நீங்கக் கண்டதுண்டங்க
ளாக நடுவெதுபாதியிற் கண்டித்துச், சாரதிக
ளையுந் தேரிற் கட்டிய சிங்கங்களையும இரத்த
மயமாக்கி விட்டதுகள், பின்னும் அவ்வசு
ரர் கடுஞ்சினமடைந்து சோனைமாரிபோல்
வககாலத்தில் யாவரும் ஒரு முகூர்த்தகாலஞ்
சரமாரி பெய்தனர். இத்தச்சரமாரியால்விண்
ணுமண் ணுமே மறைந்தனவென்றால், ஒற்
றைத்தேர் வீரன்மேல் வந்த கணைகளை நீரே
அளவிட்டுக்கொள்ளும். அர்ச்சுனனும் நி
வாதகவசருஞ் செய்யும் போரைக்காண விரு
ப்பங்கொண்டு வந்து அந்தரத்தில் நின்ற
தேவர்களனைவருந் தாங்கள் நிற்கவிடமில்
லாமல் எங்கும் பாணமயமாய் நிறைந்திருக்
கிறதையும்; அர்ச்சுனனைமூடிய கணைகளையுங்
கண்டு திடுக்கிட்டவராகி மனக்கலக்கமுற்று
ஓ! ஓ! வந்தெதிர்த்திருக்கிறவர்கள் முக்கோடி
யவுணர்கள், அவர்களோ? ஒவ்வொருவர்
திரிலோகங்களையுந்தகிக்கத்தக்கவர்கள். அவர்
களோ டெதிர்த்தவனோ? ஒருவன் அவனும்
நரன் அவன் ஒருகையால் தொடுஞ்சரங்கள்
மூன்றுகோடி அவுணர்விடுத்த அளவற்ற
கணைகளை யென்னசெய்யும்? நமது தேவரா
ஜன் இதுவரைக்கு மிருந்ததுபோ லிராமல்
இந்த நரனால் வெற்றிபெறலாமென்று கருதி
இவனைப் போருக்கனுப்பிவித்தனன். புலிக்
கூட்டங்களி லகப்பட்ட மானைப்போல் நரன்
மத்தியி லகப்பட்டுக்கொண்டான். அவுணவீ
ரர் விடுத்திருக்குஞ் சரமாரியால் நானிருக்கிற
விடமே தெரியவில்லை இனியென்ன செய்வோ
மென்று மனவருத்தமுற்று மேல் நடக்குங்
காரியங்களையு மறிவோமென்று பார்த்துக்
கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது அர்ச்சுனன் கிஞ்சித்தேனும்
அஞ்சாமல், தன் காண்டீபத்தில் திவ்யகணை
களைக் கணக்கில்லாம லெடுத்துத் தொடுத்து,
தன்மேலும்-குதிரைமேலும்-சாரதிமேலும்-
தேரின்மேலும் வந்த கணைகளை யறுத்துவிட்
டு, பின்னுந் திவ்ய கணைகளை யெடுத்து மாரி
போல் தூவி, அவரவர்கள் இரதத்தைக் கிஞ்
சித்தேனு மசையாமலிருக்கச் சரக்கூடுகட்டி,
அவர்கள் நாட்டிய வெற்றிக்கொடியை யறு
த்து, குத்துக்காலை வெட்டி, கொடிக்கம்பத்
தை முறித்து, தேரிற்கட்டிய சிங்கங்களைக்
கொன்று, சாரதிகளை யதமாக்கி, மகுடங்க
ளைப் பிளந்து, வாகு வலயங்களைத் தள்ளி,
வில்லைவெட்டி, நாணியையறுத்து அவரவர்
களுடைய மார்பில் தைக்க ஆயிரமாயிரம் பா
ணங்களை விட்டுத் தேவதத்தமென்கிற சங்
கத்தையெடுத்து வாயில்வைத்து, பம்-பம்-
பம்-என் றூதினன். தேவர்கள் புகழ்ந்தனர்.
அசுரர்கள் விடுத்த கணைக்கஞ்சி நடுங்கியிரு
ந்த மாதலி நடுக்க நீங்கி, அர்ச்சுனனுடைய
கரவேகசரவேக பராக்கிரமத்துக்கு மகிழ்ந்து
உடல்பூரித்து, அதிக பயபக்தியோடு ரதசா
ரத்தியஞ் செய்துவந்தான் சித்திரசேனன்
மனச்சஞ்சல நீங்கினன். அர்ச்சுனன் பா
ணத்தினு லவகோலப்பட்ட அவுணர்கள் சங்
கத்தொனியைக் கேட்டமாத்திரத்தில் நெருப்
பில் நெய்யைவிட்டதுபோல் எரிந்து, அக்
கினிப்பொறி பறக்கக் கண்ணை உருட்டி விழி
த்துப் பற்களைக் கடித்து, கரங்களோடு கரங்
கள் தட்டி, மகா ஆக்ரோஷத்தோடு தங்க
ளுக்குதவியாக வந்திருக்கிற தேர்களிலேறி
வில்லையெடுத்து நிறுத்தி வளைத்து டங்கார
வோசையெழுப்பி, அண்டம்பிளக்கக் கொக்
கரித்து மேலிட்டார்கள் தனிவீரனாகிய அர்ச்
சுனன் அவுணர்கள் மீட்டும் வேறுதேர்களி
லேறி மேலிட்டு வந்ததைக் கண்டு தக்ஷணந்
தன் அம்புப்புட்டிலிற் கரத்தைவைத்து, கம
லாசனக் கடவுளின் பெயரால் விளங்கும்பிரம்
மாஸ்திரத்தை எடுத்துக் காண்டீபத்திற் றொ
டுத்து, அதற்குத் தூபதீப நைவேத்திய முத
லியவைகளை மனதாற்செய்துவிட்டான், அந்
தப் பிரமாஸ்திரங் குபீலென் றந்தரத்தி லெ
ழும்பி, தன் மகத்துவத்தால் அஷ்டதிக்குப்
பாலகரையும்-உருத்திரகணங்களையும்-அவ
ரவ ராயுதங்களோடு உண்டாக்கி, வடவாக்
கினி நடுங்கிப் பதுங்கத் தீப்பொறிகளைச் சி
தறி, நான்கு முகத்தோடு பிரகாசித்து அவு
ணர்க ளுள்ளந் தடுமாற வந்து, அர்ச்சுன
னுக்கு முந்திவந் தமர்செய்த ஒருகோடி அ
வுணர்களையும் வளைந்து, அழியாத கவசத்
தை அழித்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கட
க கங்கண முதலிய ஆபரணங்களை யுதிர்த்து,
வில்லை முறித்து, நாணியைத் தறித்து, அவ்
வொருகோடி அவுணராஜர்களின் தலைகளை
அறுத்துவிட்டுத் திருப்பாற்கடலில் ஸ்நா
னஞ்செய்து முன்போல் அம்புபுட்டிவில்
வந்து சேர்ந்தது.

அப்பிரயாஸ்திரத்தால் அர்ச்சுனனுக்கு மூர்த்தி நின்று போர்கொடுத்த ஒருகோடி யவுணருந் தேர்களோடு நாசமாகவே, மற்ற இரண்டுகோடி யவுணருங் கண்டு; ஓ! ஓ! ஒரு நரனால் அளக்கரிய ஆற்றலைப் பெற்ற நமது சகோதரர்களில் ஒருகோடி ஜனம் மடிந்து விட்டார்கள். இனி நாம் சும்மாயிருப்பதிற் பயனில்லையென்று கருதி வீராவேசங்கொண்டு, இறந்த சேனைகளையுஞ் சேனாதிபதிகளையும் ஒருகோடி யவுணர்களையும் எழுப்பிக்கொண்டு, உகாந்தகாலத்தில் ஊழிமேகங்கள் வெளிப்பட்டு ஒருமலையைக் கவிந்ததுபோல அர்ச்சுனனை வளைத்துக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் கையிலிருக்கும் ஆயுதங்களையும் பாணங்களையும் மழைபோற் சொரிந்தார்கள். தேவர்கள் நடுக்கமுற்றனர். மாதலி அச்சமுற்றனன் மகாபராக்கிரமசாலியாகிய அர்ச்சுனன் அதராமல், பெதராமல், சஞ்சலப்படாமல், இவரோ நமக்கிடெனச் சினந்து, காற்றுடி போற் சுழலுங் கணக்கற்ற கணைகளை ஒவ்வொருவர்மீதும் இலக்கு பார்த்துத் தொடுத்து, அவுணர்கள் விடுத்த ஆயுதங்களையும் பாணங்களையும் பொடிப்பொடியாக்கி, யார் யார் எந்தெந்தத் திக்கிலிருந்தார்களோ? அவரவர்களுடலை யெல்லாஞ் சல்லடைக்கண்கள் போலத் துளைத்து, சேனைகளையெல்லாம் வளைத்துக்கொண்டு, கால்வேறு-கைவேறு-தலைவேறு-தொடை வேறு - இடைவேறு - முடிவேறு-இப்படி வேறு வேறாகச் சின்னாபின்னஞ்செய்து உதிரக்கட லுண்டாக்கினன். அவ்வவுணர்களுடைய உதிரக்கடலால் உவர்க்கடல் சிவந்த நிறமாயிற்றென்றால், இறந்த சேனையின் தொகையை நீரே யளவிட்டுக் கொள்ளும். இவ்வாறு அர்ச்சுனன் தன்னோடெதிர்த்த அவுணர்களைக் காலாக்கினி உருத்திரனைப்போல் நாசப்படுத்துவதைக் கண்ட அவுணராஜர்கள் கடுகடுத்து, சபாசு! சபாசு! இவன் நரனாகயிருந்தாலும் வில்வித்தையில் அதிக திறமுள்ளவனாக யிருக்கிறானென்று கிஞ்சித்தச்சமுற்று, மீட்டும் இறந்தவர்களை எழுப்பிக்கொண்டு ஆர்ப்பரித்துக் கவிந்து சரவருஷம் பொழிந்தார்கள். அர்ச்சுனன் அதுகண்டு அதிக சினங்கொண்டு, வருத்தபயறு முளைக்கிறதுபோல நம்மா லிறந்தவர்களெல்லாம் மறுபடியும் பிழைக்கிறார்கள். இனி இவர்களை இந்த அஸ்திரங்களினால் வதைக்கக்கூடாதென்று அவைகளை நிறுத்தி, லோககர்த்தாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லிற்றொடுத்து மானசபூஜை செய்துவிட்டான். இந்நாராயணாஸ்திரத்தை லேசான அரசர்கள் தொடுத்தாலும் அது வீண்போகாமற் பலபல வினோதங்களோடு சென்று எதிரியை நாசப்படுத்துமென்றால், தனக்கு மைத்துனராகிய திருமாற் படையைத் தானே எடுத்துவிடுவானாகில் அந்நாராயணாஸ்திரம் வெளிப்பட்ட பெருமையும் - அதினிடத்தி லுண்டான விநோதமும்-என்னாற் சொல்லத்தக்க தல்லவாயினும், கூடியமட்டும் ஒருவாறாகச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

ஓ மகாராஜனே! அர்ச்சுனன் தொடுத்த நாராயணாஸ்திரமானது அவனெடுக்கும்போது வாமன ரூபம்போலச் சிறியதாக இருந்தாலும், வில்லில் தொடுத்து விட்டபின்பு அண்டரண்ட பிர்மாண்டமெல்லாம் ஓரடியால் அளக்கவளர்ந்த நெடுமாலைப்போல் அந்தரவெளியெல்லாம் பரவி, இந்திரன்-அக்கினி-யமன்-நிருதி-வருணன்-வாயு-குபேரன்-ஈசானன் அஷ்டவசுக்கள் - உருத்திர கணங்கள்-முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் முதலானவரையும் அவரவர்க ளாயுதங்களோடு உண்டாக்கி, ஒருபக்கம் பர்வதங்கள்-ஒருபக்க மின்னல்கள்-ஒருபக்கம் இடிகள் - ஒருபக்கம் மழைகள்-ஒருபக்க மிருள்கள்-ஒருபக்கந் தீக்கள்-இப்படியாக உண்டாக்கி, கோடிசூரியப் பிரகாசம்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டு, அவுணர்சேனைகளிற் பாய்ந்து, அச்சேனைகளையெல்லாம் நாசப்படுத்தி, அவுணர்களையும் வளைத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய அழியாத கவசத்தையெல்லாம் பொடிப்பொடியாக்கி, மகா உக்கிரத்தோடு அவர்கள் மகுடங்களோடுகூடிய தலைகளை யற்றுவிழச்செய்து, திருப்பாற்கடலில் ஸ்நானஞ் செய்து வந்து முன்போல் அம்புப்புட்டிலி லிருந்தது. அது கண்ட மற்ற அவுணராஜர்கள் நாராயணாஸ்திரத்தால் மடிந்த அவுணருக்குஞ் சேனைகளுக்கும் மறுபடியு முயிருண்டாக்கித் தலைகூட்டி, முன்போல் யாவரையு மெழுப்பிக்கொண்டு, இந்த நரனால் நெடுநாள் தவஞ் செய்து பிரமனிடத்திற் பெற்ற கவசம் பொடிப்பொடியாயிற்று. இனி நம்மையுங் கொல்லுவானென்று அச்சமுற்றவராகி யிருந்தாலும் அவுணர்களாதலாற் கடுஞ்சினமடைந்து மகா உக்கிரத்தோடு வந்து வளைத்துக்

கொண்டு தாங்கள் பெற்றிருக்கிற தேவாஸ்திரங்களை எல்லாம் யெடுத்து மந்திரோபதேசஞ்செய்துவிட்டார்கள். அந்தந்த அஸ்திரங்களெல்லாம் அந்தரவெளியை யடைந்து மந்திரரூபமாய் மகாமகிமையோடும் வந்தன. அதை அர்ச்சுனன் கண்டு, தக்ஷணந் தன் வில்லில் மஹேந்திராஸ்திரத்தை எடுத்துத் தொடுத்துத் தூபதீப நைவேத்திய முதலானவைகள் மனதாற்செய்து மந்திரித்து விட்டான். அந்த மஹேந்திராஸ்திரம் அந்தரத்திலெழும்பி அண்டமெல்லாம் பரவி, யார் யார் எந்தெந்த அஸ்திரங்களை விட்டார்களோ? அந்தந்த அஸ்திரங்களுக்கு அந்தந்த அஸ்திரமாகி, ஒரு நொடியில் அவுணர் விட்ட அஸ்திரங்களை யதமாக்கினதுமன்றி, அவுணர்களையும் வளைந்துகொண்டு, அவர்கள் கொண்டிருக்கும் மமதையை நாசமாக்கி சித்திரப் பிரதிமைபோலப் பிர்மிக்கச்செய்து, மறுபடியும் அர்ச்சுனன் அம்புப்புட்டிலில் வந்து சேர்ந்தது.

அதுகண்ட அவுணர்கள் கலங்கி மன நடுங்கி, ஓ! ஓ! இந்த நரனை நாம் மனிதனென்றெண்ணி இகழ்ந்தோம் இவனுக்கிருக்கிற வல்லமையும் - திவ்யாஸ்திரங்களும் - அவற்றிற்குத்தக்க கரவேக சரவேகமும் யார்க்கிருக்கின்றது? இனி இந்த மகானுபாவனை நமது மாயையால் வெல்லவேண்டுமென்று கருதி, தங்கள் தங்கள் வில்லில் மேகாஸ்திரத்தைத் தொடுத்துவிட்டார்கள். அர்ச்சுனன் அக்கினியாஸ்திரத்தால் அவைகளை அதமாக்கி, உடனே பின்னுஞ் சில பாணங்களைத் தொடுத்து அவுணர் சரீரங்களைத் துளைத்துவிட்டான். அவுணர்களெல்லாந் தத்திக்கெட்டுத் தடுமாறித் திப்பிரமைகொண்டு, அவனோடு பூமியில் நின்று போர் செய்வதற்கு அஞ்சி, குபீலென் றந்தரத்திலெழும்பி மேகத்தில் மறைந்து, தங்கள் தங்கள் வில்லில் அளவற்ற கணைகளைத் தொடுத்ததுமன்றித் தங்கட்கரிதிற் கிடைத்திருந்த வாயுவாஸ்திரங்களையெடுத்துத் தொடுத்துவிட்டார்கள். அர்ச்சுனன் அவுணர்கள்விட்ட அஸ்திரங்க ளத்தனையுந் தனது சில கணைகளாற் கண்டதுண்டங்களாகக் கண்டித்துவிட்டு, பர்வதாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லில் தொடுத்து மந்திரித்துவிட்டான். அந்த அஸ்திரம் அநேக பர்வதங்களையுண்டாக்கிக் காற்றையடக்கி, அவுணர் விட்ட வாயுவாஸ்திரத்தை நாசப்படுத்திவந்து அர்ச்சுனனைச் சேர்ந்தது. அதனை யவ்வவுணர்கண்டு கடுஞ்சினமடைந்து, ஓ! ஓ! இந்த நரன் தேவர்களால் அனுப்பப்பட்டவனுதலால் தேவாஸ்திரங்கள் இவன் முன்னிலையிற் பயன்படவில்லை. இனி மாயாஸ்திரத்தால் வெற்றிபெற வேண்டுமென்றுகருதி, அண்டரண்ட பிரமாண்டங்களிலிருக்கிற தேவர்களையெல்லாம் அரைநொடியில் மயக்கிக் கட்டியுருட்டிப் பெரும் புறக்கடலிற் போடுஞ் சக்தியையுடைய மாயாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லிற் பூட்டிப் பூசித்து மந்திரோபதேசஞ் செய்து விடுத்தார்கள். அந்த மாயாஸ்திரம் அந்தரத்திலெழும்பி, ஒருநொடியில் ஒருவர் முகம் ஒருவர்க்குத் தெரியாமலிருக்க இருளையுண்டாக்கி, ஒருபக்கம் இடி-ஒருபக்கம்-மின்னல்-ஒருபக்கங் காற்று-ஒருபக்கம் மழை-ஒருபக்கம் பர்வதம்-இன்னுஞ் சொல்வதற்கரிய அஸ்திரங்களை யுண்டாக்கி, எங்குந்தானுகி, அர்ச்சுனன் விடுக்குங் கணைகளையெல்லாம் நாசப்படுத்திக் கொண்டு மகாமகிமையோடு நெருங்கிற்று.

கேளும் மகாராஜனே! அவுணர்விடுத்த மாயாஸ்திரங் கிட்டநெருங்க நெருங்கத் தேரிற்கட்டிய குதிரைகள் சோர்ந்து அசைவற்று நின்றன. மாதலி கட்குடியன்போல் உரக்கங்கொண்டவனுகிச் சாரத்தியஞ் செய்வதிற் கிஞ்சித்துச் சோர்வடைந்தான். சித்திரசேனன் மயங்கினன். இதைக் கண்ட அர்ச்சுனன் அண்டகடாகம் வெடித்திடக் கடுகடுத்த கர்ச்சனைகொண் டிடிக்குமிடிபோல் அட்டகாசஞ்செய்து, மாதலியை ஒருஅறை அறைந்து, அவன் மயக்கமறச் சில மந்திரோபதேசஞ்செய்து, குதிரைகளைத் தேற்றித் தக்ஷணந் தன்வில்லில் ஞானஸ்திரத்தை எடுத்துத் தொடுத்து மந்திரோபதேசஞ் செய்து உக்கிரத்தோடு விடுத்தான். அந்த ஞானுஸ்திரம் வில்லிலிருந்து வெளிப்பட்டமாத்திரத்திற குதிரைகள் தெளிந்தன. சாரதியுஞ் சித்திரசேனனுந் தெளிந்தார்கள். ஞானஸ்திரம் வெளிப்படவே மாயாஸ்திரந் தன்வலிமைகுன்றி அசத்தியர்செய்த தருமம்போலத் தேய்ந்து மாய்ந்துவிட்டது, அர்ச்சுனனுஞ் சாரதியுஞ் சித்திரசேனனும், அறம்பொருள் பெற்று விளங்குஞ் சிறப்புற்ற நல்லறிவாளருள்ளம்போல் மாயையில் நின்று நீங்கி மகிழ்ந்தனர். சூது-வாது - அக்கிரமம் - கொலைகளவு-கள்-காமம் - இவைகட்குப் பாத்திரரா

கிய அவுணர்களெல்லாம் போர்த்தொழிலை மறந்தவராகிச் சோர்ந்து விழுந்து, பின்பு தெளிந்து, கிஞ்சித் தறிவுடையவர்களாய்த் தங்கள் தங்களிரதங்களில் வந்தேறி நடத்தி, அஞ்சனமலைபோ லிருக்கும் அர்ச்சுனன்மீதும், மாதலிமீதும், தண்டு - சூலம் - வாள் - வேல் - சத்தி - முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்தெறிந்து, மணலைவாரி இறைத்ததுபோலக் கணைகளையுந்தூவினர். அர்ச்சுனன் தன் காண்டீபத்தில் அளவற்ற கணைகளைத் தொடுத்து, அவுணர்விடுத்த ஆயுதங்களையுங் கணைகளையுந் தவிடுபொடியாக்கி, முள்ளம்பு அர்த்த சந்திரபாணம் - நாராசமுதலிய கணைகளை எடுத்துத் தொடுத்தான். இவன் கணையெடுக்கிறதும் - தொடுக்கிறதும் - அந்தரத்தில் நின்று பார்த்திருக்குந் தேவர்களுக்குத் தெரியாதென்றால், அர்ச்சுனனுடைய கரவேக சரவேகத்தை நீரே மதித்துக்கொள்ளும் அக்கணைகள் அவுணரை வளைத்துக்கொண்டு, அவ்வவர்களுடைய வில்லைமுறித்து மார்பைப்பிளந்து சல்லடைக் கண்கள்போலத் துளைத்துவிட்டன.

அதனாலவுணர்கள் வெய்யிலில் அகப்பட்டுக்கொண்ட புழுவைப்போற் பதைத்துருகிநின்று, சுத்தவீரராகையால் முதுகாட்டியோடாமல் அர்ச்சுனன் எதிரிற்சென்று, ஆயுதங்களையும் வில்லையுஞ் சுமந்த சித்திரப் பிரதிமைபோலசைவற்று நிற்பர். கணைதொடுக்க வீராவேசங்கொண்டு வில்லைத் தூக்குவர். வில்லெடுக்கவுஞ் சக்தியற்று விழிப்பர். இவ்வாறு அவுணர் கைகளிளைத்ததைக் கண்ட அர்ச்சுனன் தன் வில்லில் அளவற்ற கணைகளைத் தொடுத்து, ஒவ்வொன்று கோடி கோடியாக வளரும் மந்திரத்தை உபதேசித்துவிட்டனன். அக்கணைகள் கல்வி கேள்வியிற் பயின்று சிறந்த குணத்தை யுடையவர்களுக்குக் கொடுத்த பொருளைப்போல் வளர்ந்து, ஒன்று கோடியாகி அசுரரைத் துளைக்கத் தலைப்பட்டன. தேவர்கோமான் குமாரனாகிய அர்ச்சுனன் விட்ட பாணங்களினால் அவுணர்கள் மிகவும் நொந்து வீராவேசங்கொண்டு, அடா அர்ச்சுனா! எங்களை இலேசாக நினைத்துப் போருக்கு வந்து, உன் கரவேக சரவேகத்தால் எங்கள் சேனைகளை யதமாக்கி, அழியாத கவசத்தைப் பெற்ற எங்களையும் வளைத்து, கவசத்தைப்பிளந்து சித்திரவதை செய்தனை. இனி நீ சொர்க்கமத்திய பாதாள மென்னு மூப்புவனத்தில் எங்கொளித்தாலும் உன்னைவிடாமற் பின்றொடர்ந்து, உன்னுயிரை எங்கள் பசிக் கிரையாக்குகிறோம்பாரென்று மேல்விழுந்து வந்தார்கள். உடனே அர்ச்சுனன் தன் காண்டீபத்திற் கூர்மைதங்கிய வேலுக்கொப்பாகிய சிற்சில கணைகளைத் தூண்டித், தன்னை மதிக்காமல் அடாவென்று கூறியவாயி லுதிரங் கக்கச்செய்து, பின்னுங் கோடையிடிக் கொப்பாகிய சில கணைகளையேவி, அவரவர்களுடைய கரங்களையும் - சிரங்களையும் - கால்களையும் - அவர்கள் விட்ட வேல்களையும் - அவர்கள் பிடித்த வாள்களையுந் துண்டித்து, யாவரையும் வெட்டித்தள்ளிச் சங்கத்தொனி செய்தான். அச்சங்கொலி யடங்குமுன் மூன்றுகோடி அவுணரும் மறுபடியும் உயிர்பெற்று வந்து போர்புரிந்தனர். பின்னும் அர்ச்சுனன் அவர்களை வெட்டினன். இப்படி அர்ச்சுனன் வெட்ட வெட்ட அவுணர்கள் மீட்டுமீட்டுமுயிர்பெற்றுவர, அர்ச்சுனன் கைசலித்து, ஓ! ஓ! இந்த அவுணர் இறந்திறந்து உயிர்பெற்றால், நாம் இவர்களையெல்லாங் கொன்று எந்தக்காலத்தில் வெற்றியடைகிறது? நமது பிதாவாகிய சொர்க்காதிபதி யென்னுந் தேவேந்திரனுக்கு எவ்வாறு மனக்கவலையை நீக்கிவைக்கிறது? மற்றத் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலிய பேர்களுடைய சிந்தாகுலங்களை எவ்வாறு சிதைப்பது? என்று ஏக்கங்கொள்ளுவதானான்.

அர்ச்சுனன் அசரீரியால் நிவாதகவசர் நிலைமையுணர்ந்து பாசுபதாஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய்தல்.

அத்தருணத்தில்அசரீரி - ஓவிஜயப்பிரதாபா! ஓ அர்ச்சுனா! என்று கூவிச் சொல்லுகிறாள்: ஓ மஹாநுபாவா! இவர்களோடு நீடூழிகாலம் போர் புரிந்தாலும், இவர்களை வெற்றியடைகிறது அருமை. ஏனென்றால், இவர்கள் யமனைக் குறித்தும் - பிரமனைக்குறித்தும் - அநேக நாள் அருமையான தவத்தைச் செய்தவர்கள். திவ்வியாஸ்திரங்களைப் பெற்றவர்கள். இவர்களை நூறுநூறாக வெட்டி யெறிந்தாலும் மறுபடியும் ஒன்றாகக்கூடி யுயிர்பெறுவார்கள். அவ்வளவு வரப்பிரசாதமுள்ளவர்களாகிய இவர்களை வெற்றியடைய ஒரு உபா

யஞ் சொல்லுகிறேன்: அஃதென்னவெனில் இவர்களோடு கடும்போர் புரிந்து, இவர்கள் வாயுங்கையு மொன்றாக யிருக்கும்படிசெய்து, அந்தவேளையிற் பாசுபதாஸ்திரத்தை எடுத்துத் தொடுத்தால் இவர்கள் மாளுவார்களென்று கூறினன். அதுகேட்ட அர்ச்சுனன் மகிழ்வுற்று, மாதலியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ மாதலி! நான் கடும்போர் செய்கிறேன். அத்தருணத்தில் நீ தேரை முன்னே செலுத்துகிறதுபோலக்காட்டி உடனே பின்னிடைச் செய்யென்று கூறி, அவுணர்களை வளைந்துகொண்டான். அவுணர்களும் மகா உக்கிரத்தோடு அர்ச்சுனனை வளைந்துகொண்டு, தங்கள் கையிலிருக்கிற வில்லில் அளக்கரிய பாணங்களைத் தொடுத்தார்கள். இருதிறத்தாரும் ஒரு முகூர்த்தஞ் சரவருஷம் பொழிந்தார்கள். எந்தத் திசையை நோக்கினபோதிலும் அந்தத் திசையெல்லாம் அவுணர் விடுத்த பாணமும் விசையன்விடுத்த பாணமுமாகத் தானிருந்ததென்றால், சரவருஷம் பொழிந்த திறத்தை நீரே மதித்துக் கொள்ளும். இவ்வாறு கடும்போர் நடக்கிற தருணத்தில் தேவசாரதியாகிய மாதலி தன் சாதுரியத்தால் தேரைக் குலாலன் சக்கரம் போற் சுழலவிட்டு, அப்பாற் பின்னுக்கு நடத்தினன். இதனைக் கண்ட அவுணர்கள் பூரணச் சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரம்போலப் பொங்கி, நரன் முதுகுகாட்டிப் பின்னிட்டனனென்று கொக்கரித்து யாவருஞ் சிரித்து, இவ்வளவு வல்லமைசாலி நம்மோடு இந்நேரங் கடும்போர் புரிந்தது ஆச்சரியந்தானென்று யாவரும் ஆர்ப்பரித்துக் கைகொட்டி, வாயுங் கையும் ஒன்றாகும்படி மூக்கிற்கரத்தை வைத்தார்கள். அர்ச்சுனன் அதுகண்டு, இதுதான் தருணமென்று தக்ஷணம் அம்புப் புட்டிலிற் கரத்தைவைத்து, கயிலாசபதி கொடுத்த திவ்ய பாசுபதாஸ்திரத்தையெடுத்து வில்லிற் றொடுத்து, தூபதீப நைவேத்திய முதலியவைகளை மனதாற்செய்து தொழுது விட்டனன்.

கேளும்மகாராஜனே! பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களுக்கும் அவற்றிலுள்ளசராசரங்களுக்குந் தலைவனாகிய பரமன் வாளி வில்லில் நின்றும் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் அந்த ரத்திற்றாவி, அநேகம் பிர்மாஸ்திரம்-அநேகம்-நாராயணாஸ்திரம்-அநேகம் இந்திராஸ்திரம்-அநேகம்-சந்திராஸ்திரம்-அநேகம் சூரியாஸ்திரம் அநேகம் வருணாஸ்திரம்-அநேகம் வாயுவாஸ்திரம் - அநேகம் இடியாஸ்திரம்-அநேகம் குபேராஸ்திரம்-அநேகம் கருடாஸ்திரம்-அநேகம் காந்தருவாஸ்திரம்-இன்னுமிவ்வாறான அஸ்திரங்களை அனேகமுண்டாக்கித், திக்கெட்டுந் தத்தளிக்க உக்கிரத்தோடு கர்ச்சித்து, அவுணர்களை வளைந்துக்கொண்டு யாவரையுங் கால்வேறு கைவேறாகத் துண்டித்து, அவரவர்களணிந்த மகர குண்டல ஆரகேயூர கடக கங்கணங்களைத் தவிடுபொடியாக்கி, மகுடங்களோடுகூடிய சிரங்களைக் கண்டித்து, வானநதியில்ஸ்நானஞ் செய்து முன்போல் அர்ச்சுனனுடைய அம்புப்புட்டிலில் வந்திருந்தது. அர்ச்சுனன் விட்ட பாசுபதாஸ்திரத்தால் அவுணர்களெல்லாம் மடிந்து, தாங்கள் இறந்தாலும் பிறக்க வரங்கொடுத்த யமனிடத்துச் சென்று உமது வரம் பாழாயிற்றேயென்று முறையிட ஏகுவதுபோல் அவன் புரத்தை அடைந்தனர்கள். அர்ச்சுனன் செய்த யுத்தத்தைக் காண அந்தரத்தில் வந்திருந்த தேவர்களெல்லாம் அவன்விட்ட பாசுபதாஸ்திரத்தால் அவுணர்களெல்லாம் யமலோகத்தையடைந்ததைக் கண்டு, இருவினைப் பந்தங்களில் நின்று கனவருத்த முற்றவர்க்குப் பரமபதங் கிடைத்தாலவர்கள் எவ்வளவு மகிழ்வடைவரோ? அவ்வளவு மகிழ்வடைந்து, ஓவென்று கெக்கலி கொட்டி, ஜெயா விஜைபவாவென்று கற்பகமலர்களை யெடுத்து மாரிபோல் அர்ச்சுனன்மீது வருஷித்து, ஓ பாண்டுபுத்திரா! ஓ சந்திரகுலாதித்தா! ஓ சத்துருசங்காரா? ஓ விஜயப்பிரதாபா! ஓ சங்கு சக்கர கதா கட்ககோதண்டதரனாகிய திருமால் மனதிற்குகந்த மைத்துனா! ஓ தருமபூபதிக்குச் சகோதரா! ஓ சுபத்திராதேவி மனோகரா! ஓ பார்த்திபா! ஓ பற்குனா! ஓ கிரீடி! ஓ திக்குவிஜயா! ஓ காண்டவவனதகனா! ஓ தேவர்க்காதரா! ஓ அசுராந்தகா! என்று பலவாறு துதித்து, இன்றல்லோ நாம்பிழைத்தோம் இனி நமக்குச் சத்துரு வில்லையென்று கூறிப் பரமானந்தமடைந்தனர். இங்கே அசுரர்கள் சிரந்துணிந்து பூமியில் விழுந்தமாத்திரத்தில் அவரவர்கள் உடலிலிருந்து உதிரப்பிரவாகம் உண்டாகிப் பூமியிற் பெருகி, சமர்க்களத்திலிருக்கும் இரதங்களையும்-யானைகளையும்-குதிரைகளையும்-காலாள் களையும்-அடித்துக்கொண்டுபோய்க் கருங்கடலிற் பாய்ந்து செங்கட

லாக்கியது. தேவர்கள் வாழ்த்தொலியைக் கேட்ட முக்கோடி யவுனர்களின் மனைவிகள் மனங்கலங்கித், தங்கள் தங்கள் மேலுப்பரிகையில் ஏறிப் போர்க்களத்தை நோக்கினர். எக்காலத்தும் எந்தவிடத்தும்நமக்கழிவில்லையென்று மனக்களிப்புற்ற அம்மாதர் கண்களுக்கு அர்ச்சுனன் இரதமொன்று தவிர மற்ருென்றுந் தோன்ருமலிருக்கிறதைப் பார்த்து, இடிவிழுந்த மரம்போலேங்கி, உப்பரிகையை விட்டிறங்கி யாவரும் ஒன்ருகக்கூடி, அரண்மனையைவிட்டுநகரப்புறத்திலிருக்குஞ் சமர்க்களத்தில் வந்து, தங்கள் பிராணநாயகர் மடிந்ததைக்கண்டு, ஓவென்றலறிப் பூமியில் விழுந்து பலவாறு புலம்பி, இனி வருத்தப்படுவதிற் பயனில்லையென்று மனந்தேறி, யாவருந் தங்கள் தங்கள் நாயகன் பிரேதத்தோடு தீயில்விழுந் திறந்தனர்கள். இப்பால் மேல் நடந்தனவற்றையுங் கூறுகிறேன் கேளுமென்று ஜெனமேஜெயனைப் பார்த்து வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினுர்.

நிவாதகவசர்வதைச் சருக்கம் - முற்றிற்று.

நாலாவது

காலகேயர்வதைச் சருக்கம்.

மீனுமைகோலநெடு நரசிங்கமாகிநிலம் விரகாலளந்தகுறளா
யானுதிசிறுமழு வல்வில்லுவெல்லுமுனை யலமுற்றசெங்கையவராய்
வானுடர்வந்துதொழ மண்ணுடர்யாவரையு மடிவிக்கவந்தவடிவாய்
நானுவிதங்கொள்பரி யாளாகிநின்றருளு நாராயணுயநமவே.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அர்ச்சுனன் மூன்றுகோடி அவுணராகிய நிவாதகவசரைக் கொன்றுஞ் சினமடங்காமல், மகா உக்கிரத்தோடு மாதலியைநோக்கிச் சொல்லுகிருன்: ஓ மாதலி! இன்னுமிந்த அவுணர்களைப்போற் சில அவுணர்கள் அந்தரலோகத்தில் எந்தவிடத்திலாவது ஒளித்திருப்பார்கள். அவர்களுடைய வேரைக் களையவேண்டும். ஆதலால் தேரை அந்தரலோகத்திற் செலுத்தென்று கூற, மாதலி அர்ச்சுனன் கருத்தின்படி இரதத்தை அந்தரலோகத்திற் செலுத்தி வந்தான். அர்ச்சுனன் தனது கண்ணுக் கெட்டினவரைக்கும் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபோது, பொன்மயமான ஒரு நகரங் கண்ணுக்குத் தோன்றிற்று. அர்ச்சுனன் மாதலியைத் தேரை நிறுத்தும்படி சொல்ல, அப்படியே நிறுத்திய மாதலியை நோக்கி, ஓ மாதலி! சொர்னமயமாக இதோ ஒரு நகரந்தோன்றுகின்றது. இதின் வரலாறென்னவென்று வினவினன் மாதலி அர்ச்சுனனை வணங்கிச்சொல்லுகிருன்: ஓ மகாநுபாவா! திதியென்றும் அதிதியென்றும் இரண்டு மாதருண்டு. இவருள் திதியென்பவள் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களைப் பெற்ருள். அதிதியென்பவள் அந்தத் தேவர்களுக்குப் பகைவராகிய அசுரரைப் பெற்ருள். அந்த அசுரருள் காலகை யென்ருெரு மாதுண்டு. அந்த மாது புலோமையென்னும் அசுரனை மணந்து, நெடுநாள் இருவரும்தவம்புரிந்து அறுபதினுயிரம் புத்திரர்களைப் பெற்ருர்கள். அப்புத்திர பாக்கியத்தைப்பெற்ற காலகை புலோமை என்கிற இருவரும் தங்கள் புத்திரர்க்குப் பகைவராகிய தேவர்களால் ஒரு இடையூறும் வராமலிருக்க ஆலோசித்து, கமலாசனக்கடவுளைக் குறித்து அநேக ஊழிகாலந் தவஞ்செய்து, தேவராலும் மற்றமுவராலும் பின்னும் யாவராலுந் தங்கள் புத்திரர்களுக்கு இடையூறு வராமலிருக்கவும், திவ்வியாஸ்திரங்கள் கிடைக்கவும், நினைத்தவிடத்துக்குச் செல்லத்தக்கதாக ஒரு சொர்னநகரமும் வேண்டுமென்று வரங்கேட்டுக்கொண்டு, மக்களைப் பாதுகாத்துப், பின்பு அவர்களைத் தக்க வயதிற் பிரமனுற் பெறப்பட்ட சொர்னபுரியிற் குடியேற்றுவித்தார்கள்.

அப்பால் அந்த அறுபதினுயிரம் பெயர்களும் அந்த நகரத்திற் குடியேறித், தன் தாய்பெயரைத் தாங்கள் வகித்துக் காலகேயரென்று விளங்கித், தாய் தந்தையராற் சம்பாதித்துக்கொண்ட வரமும் திவ்யாஸ்திரங்களும் போதாமற் பின்னும் அதிக அருமையான தவஞ்செய்து, கமலாசனக் கடவுளாற் சொல்வதற்கு அருமையான திவ்யாஸ்திரங்களையும் அதிக பலத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு, சொற்காதிபதியாகிய இந்திரனை யெதிர்த்துப் பலபல இமிசைசெய்து, தேவர்களைஒரு நாழிகைக்குஞ் சரட்டுக்குங்கூட ஆக வொட்டாமல் எக்காலத்தும் அவர்களை மடக்கிப் பிடித்து அடிக்கின்றவர்களானுர்கள். இவாகள் கோபாக்கினியைக் கண்டே வடவாக்கினியோடி கடலிலொளித்ததென்றுல், அவருடைய திடச்சித்தத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் யாவரால் சொல்லக்கூடும்? அவுணர்களைப்போலக் கறுத்த தேகத்தை யடைந்தவரல்ல; மகா சொர்ன நிறம்போன்ற தேகத்தையுடையவர்கள். சந்திர சூரியர்போற் பிரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களைக் காதிலேயுடையவர்கள். உலகிலுள்ள சீவர்களைக் கொள்ளைகொள்ளும் யமனேடு போரிட்டு எப்போதுந் தாங்களிருக்குந் திசையை நோக்காமலிருக்கச் செய்பவர்கள் தோன்றிய மின்னல் உடனே நாணி மறையும்படியான வொளியையுடைய ஆயுதங்களைக் கையிலுடையவர்கள். அவர்கள் கண்களிலிருந்து வெளிப்படுந் தீப்பொரியைக்காணில், விஷாக்கினியும் அஞ்சி நடுங்கும். காலகேயரென்கிற பெயரைக் கேட்ட அஷ்டதிக்குப் பாலகருந் தலையெடுக்காரென்றுல், அவர்கள் பெருமையை யாவரால் மதித்துச் சொல்லக்கூடும்? இவர்கள் செய்கிற அக்கிரம மென்னவெனில்; தேவர்களுக்கிடுக்கண் செய்கிறதோடு வேதாகம விதிப்படி நின்று மூன்றுவேளையும் முத்தி வளர்த்திச் சூரியோதயத்திலும் அஸ்தமானத்திலுங் கிரமப்படி சூரியனுக்கு அர்க்கியபாத்தியங்கொடுக்கும் வேத வேதியரைத் தங்களுக் கிரையாகக் கொள்பவர்கள். மகா பாவிகள் முற்காலத்திற் கயிலாசபதியாகிய சாம்பவமூர்த்திக்கு நேர்ப்பட்ட முப்புராதிகளைப்போலச் சொர்ன நகரத்திலிருந்து, அவர்களைவிட எண்மணங்கதிகமான அக்கிரமத்தைச் செய்பவர்கள். ஒருவனைப்போலவே இந்த அறுபதினுயிரம் பெயர்களுஞ் சமமாகப்போர்செய்பவர்கள். மகா பராக்கிரமசாலிகள் என்று கூறக்கேட்ட அர்ச்சுனன் மகிழ்வுற்றுச் சொல்லுகிருன்.

அருச்சுனன் காண்டீபக் குணத்தொனி காட்டக் காலகேயர் யுத்தசன்னுத்தராய் வருதல்.

ஓ மாதலீ! நிவாதகவசத்தராகிய முக்கோடி அவுணர்கள்மேல் எதிர்த்துப் போரிட்டு வெற்றிகொண்டது அருமையல்ல. அவர்களால் தேவர்களுக்குமாத்திர மிடையூறுண்டாயிற்று. இவர்களோ? தேவர்களுக்கு இடையூறுசெய்கிறதுமன்றி, தெய்வீகத்தன்மையிற் சிறந்த வைதிகப் பிராமணர்களையும் வதைத்து வருகிறதினுல், இவர்களைத்தான் முன்னங் கொல்லவேண்டும். இவர்களிருக்கிறது எனக்குத் தெரியாமற்போயிற்று. என் பிதாவாகிய இந்திரனுங் கூறவில்லை. தற்காலத்தில் நிவாதகவசரை அதஞ்செய்ததில் தேவர்களுக்குக் கிஞ்சித்து நலமுண்டாயிற்றேயன்றிப் பெரும்பய னடையவில்லை. இந்த காலகேயரை அதமாக்கினுல் தேவர்களேயன்றி, மற்ற யாவரும் பெரும் பயனடைவார்கள். ஆதலால் இந்தச் சொர்ன நகரத்தில் இருக்கிற காலகேயர் அறுபதினுயிரவரையும் அதமாக்கி ஜெயசங்கம் பூரித்தபின்புதான் சொற்கலோகஞ் செல்லுவேன். நீ தடைசெய்யாமல் தேரை அந்தரத்திற் செலுத்தி, அந்தத் துராத்மாக்களிருக்கிற நகரத்தருகிற் கொண்டுபோய் விடென்று அதிக வுக்கிரத்தோடு கூற, மாதலி காலகேயருடைய பராக்கிரமத்தை யறிந்தவனுதலாற் கிஞ்சித்தஞ்சினவனுக யிருந்தபோதிலும், நிவாதகவசர் நாசமானதை மனதில் மதித்து மகிழ்வுற்று, இந்தக் காலகேயருக்குங் காலமுடிவாயிற்றென்று கருதித் தேரை அந்தரத்திற் செலுத்திக், காலகேயரிருக்கிற சொர்ன நகரத்தருகிற் கொண்டுபோய் நிறுத்தினுன். விஜயப் பிரதாபனுன அர்ச்சுனன் தான்வந்தசேதி அவுணர்களறிய ஆயிரங்கல பாரமுள்ள தன் காண்டீபத்தை எடுத்து நிறுத்தி வளைத்து டங்கார ஓசை எழுப்பினுன்.

அந்த ஓசையைக் கேட்ட சொர்னபுரியிலுள்ளவர்களிற் சிலர் மரணமடைந்தார்கள். சிலர் மரண மூர்ச்சையடைந்தார்கள். சிலர் திகைத்தார்கள் சிலர் பிர்ம்மித்துச் சித்திரப்

பிரதிமைப்போல் அசைவின்றியிருந்தார்கள் சிலர் தாமரையிலைச் சலம்போலத் தத்தளித்தார்கள். சிலர் இந்த நாதெளலியேதென்று ஒருவரையொருவர் வினவினர்கள். பலர் நிவாதகவசர்மேல் போருக்கெழுந்த நரன் நமது நகரத்தின்மேலும் போருக்கு வந்தானோவென் றையமுற்று நடுங்கினர்கள். இப்படி நகரமுழுதும் அவகோலப்பட்டுக் கலங்கிற்று நாதொலியைக்கேட்ட காலகேயர் திடுக்கிட்டவராகி ஒருவரையொருவர் பார்த்து, ஓ! ஓ! நமது நகரத்தின்மேற் சொற்காதி புவனங்களிலுள்ள தேவர்கள் போர்க்கெழார்கள். பிரம்மா-விஷ்ணு-உருத்திரன் என்கிற மூவரும்நம்மேற் போருக்குவரக் காரணமில்லை பின்னையார் நமது நகரத்தின்மேல் அஞ்சாநெஞ்சுபடைத்துப் போருக்கெழுவர்? யாரோ பூலோகாதிபதிகளிலொருவன் இந்திரலோகம் வந்ததாகவும், அவனே இந்திரன் நிவாதகவசர்மேற் போருக்கனுப்பிவித்ததாகவும், கேள்வி. அந்த நரன் உண்மையாக நிவாதகவசர்மேற் போருக்குச் சென்றால், அவன் மீண்டுவரப் போகிறதில்லை ஏதோ வொரு உளவினற் சூதுமார்க்கங்கொண்டு அந்த நிவாதகவசர்களை வெற்றிபெற்று, அவர்களைப் போல் நம்மையும்வெற்றியடையலாமென்று மமதைகொண்டு வந்ததுபோற் காண்கிறது. எல்லாம் நகர்ப்புறத்துச் சென்று நோக்கினல் தெரியுமென்று கருதினவராகித், தக்ஷணங் கவசமணிந்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலானவைகளைப் பூண்டு, அம்புப்புட்டிலை முதுகிற் றூங்கி, வில்-வாள்-கதை-சூலம் முதலிய ஆயுதங்களைக் கரத்திலேந்திப் போர்க்கோலங்கொண்டு, தங்கள் சேனுபதிகளை எச்சரித்து நால்வகைச் சேனைகளோடு வரும்படி கட்டளையிட்டு, தாங்கள் இரதமேறி நகர்ப்புறத்துக்கு வந்தார்கள். சேனுபதிகள் தங்கள் தங்கள் கட்டளைக்குட்பட்டிருக்கிற சேனைகளோடு போர்க்கோலங்கொண்டு ரதாரூடராகித், தங்கள் யஜமான்களிருக்கிற விடங்களில் வந்து நிறைந்தார்கள் காலகேயர் தங்கள் சேனுபதிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறர்கள். ஓசேனுதிபதிகளே!சற்று நேரத்திற்கு முன்னே ஒரு ஓசையுண்டானதை நீங்களுங் கேட்டீரன்றோ? அந்த ஓசை மேகத்தொனியென்றும், சமுத்திரகோஷடமென்றும், முருகவேள் சாரிவிடு மயிலினேசையென்றும், அல்லது யாரேனும் நம்மேற் போருக்குவந்து, வந்தசேதி தெரிவிக்கச் செய்த வில் நாதொலியென்றுந் தெரியவில்லை. ஆகலால் நீங்கள் நாற்றிசையுஞ் சென்று பார்த்துவரத் தூதுவரை அனுப்புங்களென்றுகூற, சேனுபதிகள் தூதுவரை யனுப்ப, அத்தூதுவர் நாற்றிசையிலுஞ் சென்று, ஒரு திசையில் வந்திருக்கிற ஒற்றைத்தேர் வீரனைக் கண்டு ஓடோடியும் வந்து, காலகேயரை வணங்கிச் சொல்லுகிறர்கள்.

ஓ ஸ்வாமிகளே! யாரோ ஒரு தேர்க்காரன் வந்திருக்கிறன். அத்தேரையுஞ் சாரதியையும் நோக்கினல் இந்திரனுடைய தேரைப்போலும், அவனுடைய சாரதியைப் போலுமிருக்கின்றது. தேரிலிருப்பவனைநோக்கினல் அவ்விந்திரனைப்போலவே இருக்கிறன். அவன்தான் ஓர் பெரிய வில்லை ஏந்திக்கொண்டு நிற்பதால், முன்பு கேட்ட விற்குணத்தொனி அவனுடையதாக விருக்கலாமென்று கூற; உடனே யாவருந்திரண்டு அர்ச்சுனனிருக்கிற திசையில்வந்து, அர்ச்சுனனைப் பார்த்து அட்டகாசஞ்செய்து, ஒருவரையொருவர் நோக்கி, ஓ! ஓ! வந்திருக்கிறவன் ஒருவன். இவன் இந்திரனென்று மதிப்போமாகில் அவனுடல் முழுதுங் கண்கள் இருக்கும். இவனுடலிற் கண்களைக்காணோம் இயமனென்று கொள்வோமாகிற் கறுத்த தேகமும் பெருத்த கதையு மிவனிடத்திலில்லை அந்த யமனும் நம்மோடு போருக்கு வரான். அசுரர்குல காலனை சுப்ரமண்யனென்று கருதுவோமாகில், இவனுக்கு இரண்டு கரம் ஒரு தலை யிருக்கின்றதேயன்றி, ஆறு தலையும் பன்னிருகரமுமில்லை. மற்ற எந்த வீரன் நம்மீது போருக்கு வந்தவனென்று கருதி அர்ச்சுனனை நெருங்கினர்கள். வந்த காலகேயருடைய வடிவத்தைக்கண்ட அர்ச்சுனன் கடுஞ்சினமடைந்து, ஓ! ஓ! இந்த அசுரரை நோக்கினல் அழகில் மாரவேளை யொத்திருக்கிறர்கள். இவர்களுடைய ரூபசவுந்தரியங்கள் தேவர்களுக்குமில்லை. இவர்களைக் கொல்லும்படியாக இந்திரனும் விடை கொடுக்கவில்லை. ஐயையோ! இதென்ன பாவமென்று கிஞ்சித்து மனவருத்தமுற்று, இந்தக் காலகேயர் பிறருக் கிடையூறு செய்கிறதினலும் - வேதவேதியர்களை யெல்லாங் கொலைசெய்கிறதினலும்-துஷ்டநிக்கிரகஞ் செய்கிறதென்று மனுசாஸ்திர முறையிடுகின்றதினலும்-முன்னம் நாம் இவர்களைக் கொன்று

விட்டுச் சொற்கலோகஞ் செல்கிறதென்று சபதஞ் செய்தமையாலும்-இவர்களைக் கொல்லுகிறதே உத்தமமென்று கருதித், தன் காண்டீபத்தை மீட்டுங் குணத்தொனி செய்து, அஷ்டதிக்குந் தத்தளிக்கக் கொக்கரித்தான்.

காண்டீபனுக்கும் காலகேயர்க்கும் யுத்தம்.

அதுகண்ட காலகேயர் கடுஞ்சினமடைந்து, தங்கள் சேனைகளை நாற்றிசையும்வந்து வளையக் கட்டளையிட்டு, தங்கள் இரதங்களை மூந்திவிட்டு, அறுபதினாயிரம்பேர்களுந் தங்கள் தங்கள் வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டு டங்கார ஓசையெழுப்பிச், சில பாணங்களை யெடுத்துத் தொடுத்துவிட்டு அர்ச்சுனனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள்; ஆரடா! அடா நரா! நீ யென்ன? உன் வல்லமை யெவ்வளவு? ஒரு மண்டலாதிபதியாகிய நீ எந்த வல்லபத்தைக்கொண்டு இந்திரன் வார்த்தையைக் கேட்டுக் கிஞ்சித்தேனு மஞ்சாமல் எங்கள்மீது போருக்கு வந்தனை? உன்னை அனுப்பிவித்த இந்திரனும்-இந்திரனுக்குத் துணையாகவந்த திக்குப்பாலகரும் - உருத்திரகணங்களும்-வசுக்களும்-மற்றத் தேவர்களும்-எங்களிலொருவனைக் கண்டவுடன் புலியைக் கண்ட மானைப்போலச் சந்திலும் பொந்திலும் நுழைந்து ஓடி உயிர் பிழைப்பாரென்றால், நீ எங்களுடன் போர்புரியத் தக்கவனோ? எங்கள் பெயரைக் கேட்ட தேவரெல்லாம் நடுக்கங்கொண்டு சோர்வடைவார்கள். நீ அஞ்சாமல் எங்கள் நகரத்துக்கு வந்தமையால் திடச்சித்த முடையவனென்று சொல்வதற்குச் சந்தேகமில்லை ஆயினும் நீ யொருவன் எங்களை யெவ்வாறு வெல்லுவையென்று வீரவார்த்தை கூறினார்கள். இவை யனைத்துங் கேட்ட அர்ச்சுனன் குறுநகை கொண்டு சொல்லுகிறான். ஓ காலகேயரே! நீங்கள் மஹா பாவிகளென்றும், நாள்தோறுந் தேவராதியர்களுக்கு இடையூறுசெய்து வருகிறீர்களென்றுங் கேள்விப்பட்டு, உங்களைக்கொன்று உங்களுயிரை யமனிடத்தி லொப்பிவிக்க வந்தேன். முன்னம் நிவாதகவசரைக்கொன்றேன். உங்களையும் அரை மாத்திரையிற்கொல்லுகிறேன் பாருங்களென்று கூறித், தன் வில்லிற் பாணங்களைத் தொடுத்துவிட்டு அவுணர் விட்ட பாணங்களை வெட்டித் தள்ளிப், பின்னுஞ் சில பாணங்களைக் காலகேயர்மேல் விடுத்தான். அர்ச்சுனன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்ட காலகேயர் காலாக்கினி உருத்திரனைப்போற் சீறி, அண்டங்கள் பிளக்கக் கொக்கரித்து, தங்கள் தங்கள் வில்லில் அளவற்ற பாணங்களைத் தொடுத்து மழைபோற் சொரிந்தார்கள். சேனைகளும் பலபல ஆயுதங்களை எடுத்தெறிந் தார்ப்பரித்தார்கள். சேனாபதிகள் தங்கள் வில்லில் அளவற்ற கணைகளைத் தொடுத்து அட்டகாசஞ்செய்தார்கள்.

இவை யனைத்தையுய அர்ச்சுனன் கண்டு, தன் வில்லிற் சில வயிரவாளிகளை யெடுத்துத் தொடுத்து, ஒருவாளி பத்து-நூறு-ஆயிரம்-பதினாயிரமாக வளரும் மந்திரத்தை உபதேசித்துவிட்டு, அவுணர் விடுத்த கணைகளை யெல்லாம் நடுவது பாதியிற் கண்டித்தெறிந்து, ஓரிலைவேல் முகக்கணை-ஈரிலைவேல் முகக்கணை-மூவிலைவேல்முகக்கணை-கமலமுகக்கணை அர்த்த சந்திரக்கணை-முள்ளம்பு-நாராசம்-இவை முதலியவைகளையு மெடுத்து மந்திரோபதேசஞ் செய்துவிட்டான் அக்கணைகள் அந்தரமெல்லாம் பரவி, அவுணர் சேனையிற் கலந்து, யானைகளைப் பிளந்து, குதிரைகளை வெட்டித், தேர்களைச் சின்னபின்னமாகக்கண்டித்துக் காலாள்களை யதமாக்கிச், சேனாபதிகளை வளைந்துகொண்டு வில்லைமுறித்துக் கவசத்தைப் பிளந்து, மகுடத்தை யுடைத்து, வாகுவலயத்தைத் தள்ளிக் கொடிகளை யறுத்து, மார்புகளைப் பொத்தலாக்கிவிட்டன. சேனைகளுஞ் சேனாபதிகளும் நிலைகலங்கி ஒன்றுந் தோன்றாமற் பிரமைகொண்டு நின்று போர் செய்வதற் கஞ்சினவராகித் தங்கள் யஜமான்களின் முகத்தை நோக்குவர். கணைகளா லறுப்புண்டு விழுவர். தொடைமுறிந்து மைநாக பர்வதங் கடலிற் சஞ்சரிப்பதுபோல் உதிரவெள்ளத்திற் புரளுவர். முள்ளம்பு தைத் துருவப்பட்டவர்க ளெல்லாம் வெய்யி லகப்பட்ட புழுவைப்போலப் பதைத்துருகி விழுவர். இப்படி சேனைகள் அவகோலப்பட்டதைக் கண்ட அறுபதினாயிர மவுணரும் உகாந்தகாலத்து மேகங்களைப்போலக் சர்ச்சித்து, அடா நரா! வருத்தமென்பதை அறியாத எங்கள் சேனைகளைக் கனவருத்தத் துக்குள் ளாக்கினை. உன்னைச் சித்திரவதை செய்கிறோம் பாரென்று கூறி, மாதலிமீதும்-குதிரைகள்மீதும்-அர்ச்சுனன்மீதும்-சரமாரி பொழிந்து அட்டகாசஞ் செய்தார்கள்.

அர்ச்சுனன் அவுணர் கணைகளையெல்லாம் அதமாக்கி, அஷ்டதிக்குப் பாலகரு மஷ்டவசுக்களுங் கொடுத்த திவ்வியாஸ்திரங்களை எடுத்து வில்லில் தொடுத்துத், தூப திப நைவேத்திய முதலானவைகளை மனதாற் செய்துவிட்டான். அம்மாத்திரத்தில் அதுகள் அந்தரத்திலெழும்பிக் கோடையிடிகளைப்போ லார்த்து, நெருப்பைவாரிக் கொட்டிக்கொண்டு திக்குத்திசைகள் தத்தளிக்கும்படியாக வாக்கிரமித்து, அவ்வவுணர்கள்மீது ஒருபக்கம் மின்னல்-ஒருபக்கங் காற்று - ஒருபக்கம் மழை-ஒருபக்கம் பலபல ஆயுதங்களைச் சொரிந்துகொண்டு, அவுணர்களையும் அவுணர் சேனைகளையும் வளைததுக்கொண்டு ரதங்களைப் பிளந்து, குதிரைகளைக் கொன்று, சாரதிகளை வெட்டிக், குத்துக்காலை நறுக்கிக், கொடியைத் துண்டித்து, வில்லை முறித்து, நாணியை அறுத்து, கவசத்தைப் பிளந்து, ஒருநொடியிற் சேனைகளையும்-சேனாதிபதிகளையும்-அதமாக்கி, அவுணர்களைச் சல்லடைக் கண்கள்போலத் துளைத்துவிட்டன. அர்ச்சுனன் யெய்த பாணத்தினால் அவுணர்கள் பூமியினின்று போர்செய்யச் சக்தியற்றவராகிக் குபீலென்று அந்தரத்திலெழும்பி மேகத்தில் மறைந்து, தங்கள் மாய்கையால் இருளையுண்டாக்கி, அண்டகடாகம் வெடித்திடக் கடுகடுத்த கர்ச்சனைசெய்து, வேல்-வாள்-சூலம்-கத்தி-தோமரம்-பிண்டி-பாலம் - சக்கரம்-அக்கினியாஸ்திரம்-வாயுவாஸ்திரம்-குபேராஸ்திரம்-இடியாஸ்திர முதலியவைகளை மாரி போற்றூவி அட்டகாசஞ் செய்தார்கள். அர்ச்சுனன் அம்மோகாஸ்திரத்தால் இருளைப் போக்கி, அசுரர்கள் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களையும் ஆயுதங்களையும் நடுவதுபாதியிற் கண்டித்து, க-மி-ா-த-மிதகோடி என்று சொல்லும்படியாக வளரும் கணைகளைத் தொடுத்து, அறுபதினாயிர மவுணர்களும் நிலைதளர்ந்திருகத் துளைத்துவிட்டான். இவ்வாறு அர்ச்சுனன் செய்துவருகிற அமர்திறத்தைக் காலகேயர் கண்டு வெகுண்டு, இனி யிவன் நேரில் நின்று அமர்புரிவோமாகில் அரைமாத்திரையிற் கொல்வானாதலால் இவனை வஞ்சனையாற் கொல்லவேண்டுமென்று கருதி, ஓடிப்போனவர்போல் தங்கள் நகரத்தோடு மறைந்துவிட்டார்கள். அதை அர்ச்சுனன் பார்த்து, ஓ!ஓ! அவுணர்புறங்காட்டினரென்று பத்துத் திசைகளையு நோக்கி நிற்கும்போது, அவுணர்கள் திரண்டு மறைந்து நின்று மாயாஸ்திரமுதலிய அஸ்திரங்களை அளவற்றனவாகச் சொரிந்தார்கள்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்வாறு கரவேக சரவேகத்தினால் வரும் அஸ்திரங்களுக்கு அர்ச்சுனன் பிரதி அஸ்திரம்விட்டு அறுத்துத் தள்ளி, மாயாஸ்திரத்துக்கு ஞானஸ்திரத்தை விடுத்துப் பாழ்படுத்தி, அண்டரண்ட பிர்மாண்டமெல்லாம் நிறையப் பின்னும் பல கணைமாரி பொழிந்துஞ் சினமடங்காமல், மீட்டும் அஷ்டதிக்குப் பாலகரும் அஷ்டவசுக்களுங் கொடுத்த அஸ்திரங்களோடு முள்ளமபு நாராச முதலியவைகளையும் அளவில்லாமல் தொடுத்துச் சங்கத்தொனி செய்தான். இதனால் எந்த திக்கிலுமிருந்த அசுரருக்கும் பிரமைதோன்றி, ஒரு தேர் வீரனாகிய வில்லாளி அறுபதினாயிரம் பெயராகிய நம்மைக் கைகா லாடவொட்டாமற் செய்ததுமன்றிக், கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் மறைந்து நாம் பொழிந்த அஸ்திர வருஷத்தையும் நாசப்படுத்தி, நம்மையுஞ் சித்திரவதை செய்கிறான். வீரனென்றால் இவனே வீரனென்று மதித்து, யாவரும் ஒன்றாகத் திரண்டு பூமியில் வந்து எதிர்நின்று, தங்கள் தங்கள் கையிலிருக்கும் வில்லில் திவ்யாஸ்திரங்களையுங் காலதண்டம்-சூலம்-சக்கிரமுதலிய படைகளையும் ஏவினார்கள். அர்ச்சுனன் அவைகளெல்லாவற்றையும் நாசமாக்கி, அவர்கள் முன்போ லோடிப்போகாதிருக்கச் சரக்கூடிட்டுக் கணைமாரி பெய்தான். அக்கணைகளால் அவுணர்கள் நிலைகலங்கி கைசோர்ந்து மெய்சோர்ந்து, ஓ! ஓ! ஒரு மானிடனால் நமது வீரங்குலைந்து அவகோலப்படக் காலம் நேரிட்டது. இதென்ன காலவித்தியாசமென்று மனதுக்குள்மதித்து, யாவரும் வீராவேசங்கொண்டு திரண்டு ஒரே முகமாக மேலிட்டு, முள்ளம்பு-முகக்கணை-முத்தலைச் சூல முதலியவற்றைச் சோனைமாரி போலச் சொரிநது, தாங்கள் அருமையான தவத்தாற் பெற்ற காலதண்டம்-வேல்-மந்திரவாள்-முதலியவை யெடுத்தெறிந் தார்ப்பரித்தார்கள். அர்ச்சுனன் அவுணர் விடுத்த கணைகளையும்-ஆயுதங்களையும் நாசப்படுத்தித் திவ்யாஸ்திரங்களை யெடுத்துத் தொடுத்து அவரவர்களுடைய தேரைப் பொடியாக்கிச், சாரதிகளைக் கொன்று, வில்லை முறித்துக் கவ

சத்தைப் பிளந்து, யாவரையும் உதிரங் கக்கும்படி நாராசங்களால் துளைத்துவிட்டான்.

அப்பால் அவுணரெல்லாம் நாராசத்தாலுண்டாகிய உபத்திரவத்தை எவ்வளவும் நினைக்காமல், காலாக்கினி ருத்திரரைப்போலச் சிறிக் கோபச்சிரிப்பு சிரித்து, பக்கங்களில் தமக்கு உதவியாக வந்திருக்கும் க்ஷேமத் தேர்களி லேறிக்கொண்டு, வில்லெடுத்து வளைத்து நாணேறிட்டு டங்கார ஓசையெழுப்பி அஷ்டதிக்குந் தத்தளிக்கக் கொக்கரித்து, அளவற்ற கணைகளை யெடுத்து வில்லில் தொடுத்து, யுகாந்தகாலத்து மேகங்கள் பொழிவதுபோலச் சரவருஷம் பொழிந்து, சிங்கநாத அட்டகாசத்தோடு சுற்றிலும் வந்து வளைத்துக்கொண்டு, பின்னும் மணலைவாரி இறைத்தாற்போலப் பற்பலவிதமாகிய சரமாரி பெய்தார்கள. அர்ச்சுனனும்-காலகேயரும்-போர் செய்வதைப் பார்த்திருக்கிற தேவர்க ளனைவரும் பிரமைகொண்டவர்களாகி; ஓ! ஓ! அர்ச்சுனன் இருக்கிறவிடம் நமக்ககப்படவில்லையே, இவன் அவுணர்கள் விடுத்த கணைகளை எவ்வாறுவெட்டி இந்த மஹா பாதகரை வெற்றியடையப் போகிறானென்று ஏக்கங்கொண்டு, அர்ச்சுனன் இரதத்தையே பார்த்திருந்தார்கள். அர்ச்சுனனோ? அவ்வவுணருக்குச் சற்றேனும் அஞ்சாமல், அதராமல், பெதருமல், சஞ்சலப்படாமல், மாதவியைக் குலாலன் சக்கரம்போலத் தேரை நடத்த எச்சரித்துத், தன் காண்டீபத்தில்அளவற்ற திவ்யக் கணைகளை மந்திரோபதேசஞ்செய்து மாரிபோற் சொரிந்துவிட்டுப், பின்னுஞ் சில கணைகளைப் பிரசண்டமாருதம் போற் பறக்கத் தொடுத்துவிட்டான். முன் விடுத்த கணைகள் அவுணர்கள்விடுத்த கணைகளையெல்லாம் நடுவதுபாதியிற் கண்டித்துத், தேரை யுடைத்துக், குடைகளை யறுத்துத், தேரிற்கட்டிய யாளிகளைக் கொன்று, சாரதியையு மதமாக்கப் பின்விடுத்த கணைகள் அவ்வவுணர்களை வளைந்துகொண்டு மகுடத்தை உடைத்து, வில்லை முறித்துக் கவசத்தைப் பிளந்து, யாவரையுஞ் சல்லடைக் கண்கள் போலத் துளைத்துவிட்டன. மஹாபராக்கிரமசாலிகளாகிய அவுணர்கள் பின்னுமதிக உக்கிரங்கொண்டு, இனி இந்த நரனை யமலோகத்திற் கனுப்பிவிக்கிறதே நமதாண்மை யென்று ஒருவர்க்கொருவர் வீராவேசங்கொண்டு சபதங்கள் கூறி, மகா உக்கிரத்தோடு சிங்கங்கள் பாய்ந்து வருதல்போல உடைவாளையுங் கேடையத்தையுங் கைக்கொண்டு, அறுபதினாயிரம் பேர்களும் ஒன்றுபடக் கூட்டிக் கொக்கரித்து வந்தார்கள்.

அருச்சுனன் பாசுபதாஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய்தல்.

அப்படி வந்தவர்களைக் கண்ட அர்ச்சுனன் குஞ்சிரிப்புக்கொண்டு, அவரவர்கள் கையிலிருக்கிற கேடையங்களையுங் கத்திகளையும் பொடிப்பொடியாகப்போகும்படி அர்த்தசந்திர பாணங்களை யேவி, அவர்கள் நிற்பதற்குஞ் சக்தியற்றவராகக் கணைமாரிகளையும் பெய்தான். இப்படிக்குச் சற்றுஞ் சளையாமற் போரிடுகின்றதை அவுணர்கண்டுமனம்பொங்கிக் கை கால்களை யுதறிக்கொண்டு, இடையிலிருக்கிக் கட்டியிருக்கிற கச்சையில் வரிந்து கட்டியிருக்கிற கதாயுதத்தைக் கரத்திலேந்திக் கரகரவென்று சுழற்றி அர்ச்சுனன்மீதெறிந்தார்ப்பரித்து, மறுபடியும் இரதத்திலேறிக் கவசம்பூண்டு, வில்லையெடுத்து வளைத்து நாணேற்றி டங்கார ஓசையெழுப்பி, அளவற்ற கணைகளையுந் தூவினர்கள். அர்ச்சுனன் தன் மேல் வருங் கதைகளையும் - கணைகளையும் - சரவருஷத்தால் தடுத்துப், பின்னும் அளவற்ற கணைகளை மாரிபோற் றூவினன். அதனுல் அவுணர் நிலைகலங்கி ரதத்தில் நிற்பதற்குஞ் சக்தி யற்றவராகியும், வீராவேசங்கொண்டு கொக்கரித்து மறுபடியு மத்தேரிலிருந்தே வில்லை வளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்தனர். உடனே அர்ச்சுனன் மறு பாணங்களா லவ்வவுணர் ஏறிய இரதங்களைப் பொடிப்பொடியாக்கிச், சின்னுபின்னமாக அவர்களையும் நோகச்செய்தான். இப்படி அவுண்ர்களும் அர்ச்சுனனுங் கணப்பொழுதேனு மோயாமற் போர்புரிந்தனர். இவ்விருவரும் அமர்புரிந்தனரென்று சொல்வதற்கு மாத்திரம் நாவெழுமேயன்றி, இவ்விருதிறத்தாரென்று சொல்வதற்கு யாவர்க்கும் நாவெழாது. இவ்விதமாக இருதிறவருங் காடு-மலை-வனம் வனந்தரம்-கடல்-அந்தரலோகம்-அண்டம்-என்று சொல்லும்படியான இவை யனைத்திலுஞ் சுத்திசுத்திப் போர்புரிந்தனர். இவ்வாறு போர்புரிகிறபோது அர்ச்சுனன் கைமிஞ்சி, அவுணர்களையெல்லாந் தன் கணைக

ளால் ஒன்றுந் தோன்றவொட்டாமற் பிரமிக்
கச்செய்து, இனி இவர்களை உயிரோடு வைக்
கலாகாதென்று கருதித் தக்ஷணம் அம்புப்
புட்டிலில் கரத்தைவைத்துப், பாசுபதாஸ்தி
ரத்தை எடுத்து வில்லில் தொடுத்துத், தூப
தீப பூசை நைவேத்திய மாதியை மனதாற்
செய்து தொழுதுவிட்டனன்.

கேளும் மகாராஜனே! அர்ச்சுனன் வில்
லிலிருந்து வெளிப்பட்ட பாசுபதாஸ்திரமா
னது மூன்று பிரிவான தலையையுடையது.
ஆறு தோளையுடையது. தலைகள்தோறும்
விளங்குங் கண்களில் வடவாக்கினியும் நடுங்
கிப் பதுங்கத் தீப்பொறி சிந்துகின்றது. வி
ஷாக்கினிக் கொப்பானது. முற்காலத்தில்
இந்திரன் மலைகளின் சிறகரிய எடுத்த வச்
சிராயுதத்துக் கொப்பாகியதென்று உவமை
கூறுவதல்லாமல், அக்கணைக் குவமையான
தொன்றுமில்லை. அந்தப் பரமன் வாளியா
னது அந்தரமெல்லாம் பரவி, அநேக திவ்
யாஸ்திரங்களை யுண்டாக்கி, அவுணர்களை வ
ளைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் மகரகுண்டல
ஆரகேயூர கடக கங்கணங்களையும் - மகுடத்
தையும்-கவசத்தையும்-பொடிப்பொடியாக்கிக்
கைவேறு-கால்வேறு - துடைவேறு - தோள்
வேறாகத் துண்டித்து, மஹாமேருவின் சிக
ரம் போன்றிருக்கின்ற சிரங்களை யறுத்துப்
பூமியிற்றள்ளி, அவுணருயிரைத் தென்றி
சைத் தலைவனாகிய யமனிடத்திற் செலுத்தி,
வானநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து முன்போல்
அர்ச்சுனன் அம்புப் புட்டிலில் வந்திருந்
தது. அவுணர்கள் நாசமாகவே அவர்கள்
வாசஞ்செய்த பொன்னகரமும் மாயமாகித்,
தன்னைக் கொடுத்தவனாகிய கமலாசனக் கட
வுளிடத்துச் சென்றொடுங்கியது. அவுணர்
கள் சிரம் பூமியில் விழுந்தமாத்திரத்தில் அ
வர்களுடைய உடலிலிருந்து வெளிப்படும்
உதிரமானது ஓர் பெருங்கடல்போற் பெரு
கிற்று. காளியும் - கூளியும் - களித்தன. ஓரிக
ளும்-நாய்களும்-அவுணர்களின் சதையைத்
தின்று சலித்தன சூரியனுஞ் சுரர்களுங் கண்
டு மகிழ்ந்து பலவாறு புகழ்ந்தனர்.

அர்ச்சுனனை இலேசாக மதித்திருந்த
மாதலி குதிரைக் கயிற்றைத் தேரிற்கட்டி எழு
ந்துநின்று, இரண்டு கரங்களையுஞ் சிரமேற்
குவித்து அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, ஓ விஜயப்
பிரதாபா! ஓ தனஞ்சயா! ஓ ஆபத்பாந்தவா!
ஓ திருமால் மைத்துனா! ஓ தேவேந்திரன் பு
த்திரா! ஓ மஹாராஜனே! முற்காலத்தில் இ
ராவணனைச் சம்மாரஞ் செய்யவந்த தசரத
ராமருக்குச் சாரத்தியஞ்செய்யத் தேவராஜன்
எனக்குக் கட்டளையிட்டார். தைவீகத்தன்மை
யையுடைய அந்த ராமமூர்த்திக்குச் சாரத்தி
யஞ் செய்ததே என் மனதுக்குக் கனவருத்த
மாயிருந்தது. தற்காலத்திலு மவ்விந்திரன்
உமக்குச் சாரத்தியஞ் செய்யக் கட்டளையிட்ட
னர், அப்படி யிட்டபோது என் மனம் உம்
மை யலட்சியமாக எண்ணியிருந்தது. இப்
போது வந்தெதிர்த்த நிவாதகவசரையுங்
காலகேயரையு மதமாக்கிய உமது பராக்கிர
மத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் என்னுள்ளந்
தனக்குத்தானே பொங்கி உண்மையைவெளி
யிட்டது. ஓ ஸ்ரீராமமூர்த்தியினு லு மதிக்கப்
படும் விஜயப்பிரதாபா! என் பிழையைப் பொ
றுத்துக் காத்தருள வேண்டுமென்று பலவா
று புகழ்ந்து பணிந்தான். தேவர்கள் ஓ வெ
ன்று கெக்கலிகொட்டி, நமது துயரம் இன்
று நீங்கிற்று. நமக்கினிமேற் பயமில்லை. வி
ஜயனென்கிற பெயர் இந்த மஹாநுபாவ
னுக்குத் தகுந் தகுமென்று புகழ்ந்து பல ஆ
சிகள் கூறித், தெய்வ கற்பகப்பூமாரி சொரிந்
தார்கள். அப்பால் அர்ச்சுனன் அவ்வவு
ணர்மேற் கொண்டிருந்த கோபந்தணிந்து,
காண்டீபத்தில் ஏற்பட்டிருந்த நாணைத் தள
ர்த்திச் சிறிதுநேரம் இளைப்பாறியிருந்தான்.

காலகேயர்வதைச் சருக்கம் - முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

அருச்சுனன் தேவேந்திரபோகச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

பற்றறுப்பவர் பற்றிய பற்றினை பதத்தின்
குற்றமற்றவர் கூடிய வின்பத்தைக் குறித்துக்
கற்றகல்வியாற் காண்பதிற் காணுக் கருத்தை
முற்றுமாயதை யென்கொலோ யாமொழி வதுவே.

ஓ ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! இப்பால் சித்திரசேனன் தேரைவிட் டிறங்கிச், சொற்கலோகத்திற் சென்று இந்திரனைக் கண்டு வணங்கி, அர்ச்சுனனும்-நிவாதகவசரும்-போர்புரிந்த திறத்தையும், பின்பு அந்தரலோகம் வந்ததும், வந்தவிடத்திற் காலகேயர் நகரந்தோன்றி அவர்களை யெதிர்த்தமர்புரிந்ததும், முடிவில் அந்நிவாதகவசரையும்-காலகேயரையும்-மூன்றுகோடி அறுபதினுயிரமென்னுங்கணக்கிலொருவனையேனும் ஒளித்துங்கூட யிராமல் கொன்றதையு மாதியோடந்தமாக எடுத்துக் கூறினன். அது கேட்ட இந்திரன் மகிழ்வாகிய கடலிலாழ்ந்து தன்னை மறந்தவனுகிப், பின்பு தெளிந்து, முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணுயிர முனிவர்கள் அஷ்டவசுக்கள் திக்குக்காவலாகள் உருத்திர கணங்கள் மற்றுமுள்ள அரம்பாஸ்திரீகள் யாவரும் வெளிப்பட்டு, அந்தரலோகத்தைக் கடந்து, அர்ச்சுனன் வருதிற வழியைப்பார்த் தெதிர்கொண்டு வந்தான். அர்ச்சுனன் மாதலியை எச்சரித்து இரதத்தைச் சொற்கலோகத்துக்குச் செலுத்தக் கட்டளையிட்ட, மாதலி தேரையந்தரத்திலெழுப்பி நடத்த, இந்திரனும் நெருங்கினன் அர்ச்சுனன் தேரை நிறுத்தி இந்திரனை வணங்க, இந்திரன் புத்திரனை மார்புறத்தழுவிப் பல ஆசிகள் கூறிப் புகழ்ந்துரைத்துத், தனதிரத்தை அவனிரதத்தோடு நெருங்கவிட்டுப், பின்பு இருவருஞ் சொற்கலோகத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். இவ்வாறு சொற்காதிபதியாகிய இந்திரனும் மண்டலாதிபதியாகிய அர்ச்சுனனும் நெருங்கிச் செல்கிறபோது, அந்தரதுந்துமி திந்திதிமியென சங்கொலி முழவொலி பம் பம் பம்மென-இடக்கை-உடுக்கை-உறுமி-தம்பட்டம் பம்பை-பேரிகை-மத்தளம்-முரசு முதலாகிய வாத்தியங்களை முழக்கி, யாவரு மொன்றுகத் திரண்டு மங்கல ஓசையோடு சென்று சொற்கலோகத்தருகில் வந்தார்கள். இந்திரன் தூதர்களை யழைத்துச் சொல்லுகிறுன். ஓ தூதர்களே! என் பட்டத்துக்குரிய ஐராவதத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்படி பாகனுக்குச் சொல்லுங்களென்று கூற, தூதுவர்கள்போய் பாகனுக்கறிவிக்க, அப்பாகன் ஐராவதத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டுவிரைவில் வந்தான். இந்திரன் தேவர்களையு மற்ற முனிவர் முதலானவர்களையு நோக்கிச் சொல்லுகிறுன்.

ஓ அந்தரலோக வாசிகளே! எப்போதும் நமக்கிடையூறு விளைத்துத் துன்பத்தைச் செய்துவந்த நிவாதகவசர்களையும், முப்புராதிகள்போலக் கொடுமை செய்து வந்த மஹாபராக்கிரம சாலிகளாகிய காலகேயரையும் நாசப்படுத்தி, நமக்குப் பெருவாழ்வளித்த இந்த மஹாநுபாவனைத் திருவோலக்கத்தோடு நமதரண்மனைக் கழைத்துப்போகவேண்டும். வெள்ளையானையும் வந்திருக்கின்றது. அந்த வெள்ளையானையின்பேரி லவனை யேற்றித் திருவோலக்கஞ் செய்ய எனக்கு விருப்பமாகவிருக்கின்றது. ஆதலால் உங்கள் கருத்தென்னவென்று வினவ, தேவர்கள் மகிழ்ந்து, ஓ மஹாராஜனே! தேவர்க்கரசனுகிய உம்மை எக்காலத்தும் புறங்கண்டு வந்த அசுரரை வெற்றியடைந்தமையால், இந்த மஹாநுபாவனைச் சொற்காதிபதி யென்றே கூறவேண்டும். அப்படி கூறுவதல்லாமலுஞ் சொற்காதிபதியாகிய உமக்குரியவை யெல்லாம் இந்த மகாநுபாவனுக்குரியன. ஆகையால் தங்கள் கருத்தின்படியே எங்களுக்குஞ் சம்மதிதானென்றுகூற, இந்திரன் தன்னருகி

விருக்கிற அர்ச்சுனனை அழைத்து ஐராவதத்தில் வைத்துத், தான் சுவேத அஸ்வத்திலேறி யருகில் நின்றான். அர்ச்சுனன் ஐராவதத்தி லேறினமாத்திரத்தில், சப்தரிஷிகளுமிரு மருங்கு நெருங்கி வேதமந்திரங்களைக் கூறிப், பல ஆசிகள் வழங்கினர். தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதிபகவான் அருகிலிருந்து வாழ்த்தினர் சூரியன்-சந்திரன் - செவ்வாய்-புதன்-வெள்ளி-சனி-ராகு-கேதுவாகிய நவக்கிரகங்களும், உருத்திரகணங்களும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களும், அஷ்டவசுக்களும், கின்னரர்-கிம்புருடர்-கருடர்-காந்தருவர்-சித்தர்-வித்தியாதரர்-தேவமாதர் - அப்சரஸ்திரீகள் முதலாகிய அந்தரலோக வாசிகளெல்லாம் வந்து சூழ்ந்து, அக்ஷதைகளையுங் கற்பகப்பூவையுஞ் சொரிந்து, ஜெயாவிஜைபவாவென்று பல ஆசிகள் கூறினர். மேனகையும் ஊர்வசியு நடிக்க, திலோர்த்தமையும் அரம்பையும் பாட, சகல வாத்தியங்களும் அண்டங்க ளதிர முழங்க, யாவரு மனக்களிப்புடன் அர்ச்சுனனைச் சூழ்ந்துவர, பாகனை யெச்சரிக்க, பாகன் ஐராவதத்தை யெச்சரித்தனன். புண்ணிய சொரூபமாகிய ஐராவதம் பரமனைக் கண்ணாரக் கண்டு அப்பரமன் திருவுருவத்தோடு தன்னுருவங் கலக்க ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்ட அர்ச்சுனனைச் சுமக்கப்பட்டதே நமக்கு மேலான தவப்பயனென்று கருதி, இரண்டு கண்களிலும் ஆனந்தநீர் ததும்ப அதிக மகிழ்வோடு அர்ச்சுனனை அசையாமலிருக்கச்சுமந்து, பூரண கர்ப்பவதி நடப்பதுபோல் நடந்து, சொற்கலோக வீதிகளிற் பிரவேசித்துத் திருவோலக்கம் வந்தது.

அருச்சுனனை அலக்ஷியஞ்செய்த யக்ஷன் பின்பு அடங்கித் துதிசெய்தல்.

கேளும் மஹாராஜனே! வெள்ளை யானையின்பேரில் திருவோலக்கம் வரும் அர்ச்சுனனைக் கண்ட தேவரும்-தேவமாதரும் - பரமானந்தத்தை யடைந்தவராகிப் பலவாறு புகழ்ந்து வந்தார்களென்று சொல்வதே யல்லாமல், அவர்கள் புகழ்ந்துரைத்ததை இரண்டாயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேஷனாலுஞ் சொல்லத்தக்கதல்ல. அவ்வாறு திருவோலக்கம் வருகிற தருணத்திற் கல்வி கேள்வியிலான்று மிகவுஞ் சிறப்புற்ற யக்ஷரிலொருவன் இந்திரனை நெருங்கி வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ தேவராஜனே! உலகங்களுக்கெல்லாந் தாழ்ந்த மண்ணுலகாதிபதியாகிய ஒரு நரனுக்கு இவ்வளவு சிறப்புச் செய்தல் தகுதியாவென்று வினவினன். அதைக் கேட்ட இந்திரன் கடுஞ்சினமடைந்து, இரண்டு கண்களிலுங் கோபத் தீச்சொலிக்க உருட்டி விழித்துச் சொல்லுகிறான் ஓ யக்ஷகா! உன் உருவத்தை நோக்கினல் மாத்திரந் தேவரிலொருவனென் றெண்ணத்தக்கதாக யிருக்கின்றதேயன்றி, உன் புத்தியை நோக்கினல் தாழ்ந்த உலகத்திலிருக்கிற மானிடருக்குண்டாகிய புத்தியைவிடத் தாழ்ந்ததாக இருக்கின்றது ஏனென்றால் நரனனவன் என் கண்போலிருக்கின்ற காண்டாவனத்தைத் தகிப்பனோ? அதற்காக நான் போர் செய்தால் என்னையும் என் சேனைகளையும் புறங்கண்டதுமன்றி, என்னாலேவப்பட்ட மேகங்கள் பொழிந்த நீரை அக்காண்டாவனத்தில் விழவொட்டாமற் சரக்கூடிட்டு மேகங்களைப் பங்கப்படுத்துவனோ? கைலாசபதியாகிய சாம்பவமூர்த்தியோடு விற்போர் மாத்திரமல்ல, கட்டிப் புரண்டுருளும்படியாகிய மற்போரும் புரிவனோ? ஒருவராலுங் காணக்கூடாத பரமனைக்கண்டு, பரமன் திருமேனியுந் தன்மேனியும் பொருந்த ஆலிங்கனஞ் செய்வனோ? பெறுதற்கரிய பாசுபதாஸ்திர மாத்திரமல்ல, சகல தேவாஸ்திரமும் பெறுவனோ? அக்கினி பகவானிடத்தில் அழியாத தேரும்-அருத நாணியும், ஒடியாத வில்லும் பெறுவனோ? சொற்கலோகத்தில் வந்து என்னாற் சுமக்கப்படாதிருந்த பிரமன் கொடுத்த மகுடத்தைத் தாங்குவனோ? என்னாலும் மூவராலும் வெல்லக்கூடாத முக்கோடி அவுணர்களாகிய நிவாதகவசரையும், அறுபதினாயிரம் பெயராகிய காலகேயரையும் எதிர்த்து, அவர்கள் பெற்ற திவ்ய வரங்களையும் நாசமாக்கி, யாவரையுந் தென்றிசைக் கடவுளாகிய யமனிடத் தொப்புவித்து, எனக்கும் அந்தரலோக வாசிகளாகிய யாவர்க்கும் பெருவாழ்வளிப்பனோ? இவற்றையெல்லாங் கேட்டுச் சிலவற்றைக் கண்ணாரக்கண்டும், அஞ்சாநெஞ்சுபடைத்து என்னருகில்வந்து, சகல கலைகளையுங் கற்றுணர்ந்த நாவால் இந்த மஹாநுபாவனை நரனென்று குறித்து யிகழ்ந்தனை

இனி இந்தப் புருஷோத்தமனைக் குறித்து ஒன்றும் வசனிக்காம லிருப்பதே உனக் கழகென்று கூறிப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறான்.

ஓ யக்ஷா! பூமிபாரம் நீக்க ஆதிகடவுளாகிய திருமால் அவதாரஞ் செய்ததுபோல் நமது துயரமும் அப்பூமி பாரமும் நீங்க அவனே மற்றொன்றான இந்தத் திருவுருவங் கொண்டானென்று கூற, இந்திரன் வழங்கிய சொற்களைக் கேட்ட யக்ஷன் அர்ச்சுனன் பராக்கிரமத்திற்குந் தபோபலத்திற்கு மகிழ்ந்தவனாகி, ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் மவுனமாக இருந்துவிட்டான். இந்திரன் தன் புத்திரனாகிய அர்ச்சுனனைச் சிறப்பான திருவோலகத்தோடு வீதியை வலம்வரக் கொண்டுவந்து, தன்னரண்மனைக் கழைத்துச் சென்று, கொலுமண்டபத்திலிருக்குங்கோடி சூரியப்பிரகாசமாகிய சிங்காதனத்திலிருத்திச் சிறப்புசெய்தான். மற்ற முனிவருந் தேவர்களும் இந்திரனுக்குரிய மரியாதைகளை அர்ச்சுனனுக்குச் செய்தனர். அர்ச்சுனன் தனக்குச் சிறப்பு செய்தவருக்கெல்லாந் தானுஞ் சிறப்பு செய்து மகிழ்ச்சியோ டிருந்தனன். கேளும் மஹாராஜனே! அந்தரலோகவாசிகளாகிய தேவர்களனைவருந் தாங்களரிதிற் பெற்ற திவ்யாஸ்திரங்களை அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுத்தும், திவ்ய மந்திரங்களை உபதேசித்தும் மகிழ்வுற்றார்கள் இந்திரன் சித்திரசேனனால் நிவாதகவசர் போரையுங் காலகேயர் போரையுங் கேட்டதுமன்றித், தன் சாரதியாகிய மாதலியாலும் அர்ச்சுனன் செய்த போர்த் திறத்தைக் கேட்டு, மிகவுமகிழ்ந்து தன்னை மறந்தவனாகி, அர்ச்சுனனைப் பலவாறு புகழ்ந்து தன் மனதிற்குள் தானே மதித்துக்கொண்டான். தேவசிங்காதனத்திலிருந்த அர்ச்சுனன் எழுந்து தன் பிதாவாகிய இந்திரனை வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ ஐயா! தமியேன் என் சகோதரர்களைப் பிரிந்து நெடுநாளாயிற்று. நான் தவத்துக்கு வந்ததும், நாடிவந்த பொருளை யடைந்ததும், என் சகோதரர்களுக்குத் தெரியாது. என் தமையர் தம்பிமார்கள் என்பேரிற் கருத்தைச் செலுத்தி வருத்தமுற் றிருப்பார்கள். அவர்கள் வருத்தம் நீங்கவும்-என் மனமகிழ் வுறவும் விடை கொடுத்தால், யான் என் சகோதரர்களிளிடத்துக்குச் செல்லுகிறேனென்று கூறி விடை கேட்டனன்.

அருச்சுனன் பரதசாத்திரம் பயிறல்.

இந்திரன் இப்படி வணங்கிக்கூறி விடை கேட்ட விஜயப்பேர்படைத்த மைந்தனை முகத்தோடு முகம் வைத்து ஒத்திக்கொண்டு, தனது மார்புறத் தழுவிச் சொல்லுகிறான், அப்பா புத்திரசிகாமணி! எனக்குச் செய்த உபகாரத்துக்கு உன்னை இந்த உலகத்தை விட்டுப் போகவொட்டக்கூடாது, நீ தமயன் தம்பிமார்களைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டிருக்கின்றமையால், அந்த ஆசையையுங் கெடுக்கொணாது. இதுவரைக்கும் எங்களுக்கு உபகாரஞ்செய்தனை. இனி உனக்குநடக்கவேண்டியதற்கு ஒருபொருள் வேண்டியிருக்கின்றது. அது ஒருநா ளிரண்டுநாளிற் சம்பாதிக்கப்பட்டதல்ல. சிலநாளிருந்து சம்பாதித்துக்கொள்ளவேண்டும். அஃதென்னெனில்; துரோணாசாரியார் கட்டளைப்படி பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசஞ்செய்து ஒரு வருஷம் அக்ஞாதவாசமுஞ் செய்யவேண்டியிருக்கின்றது. அக்ஞாதவாசத்துக்கு நீங்கள் ஐவரும் வேறுவேறு ரூபந்தரிக்க வேண்டியிருக்கின்றது அந்த ரூபத்தில் உனக்கு ஊர்வசியாற் பேடிரூபம் வந்திருக்கின்றதே, அந்த உருவத்தை நீ யடையப்போகிறாய் அதற்குத் தகுந்த செய்கை இருக்கவேண்டுமல்லவா? அந்த ரூபத்துக்குத் தகுந்த செய்கை பரதநூல் அந்நூலைக் கற்று அதனைப் பிறருக்குக் கற்பிக்கவேண்டும். ஆதலால் உனக்குப் பேடிரூபம்வரச் சாபமிட்டு, நினைத்தபோது வரவும் நீங்கவும் வரங்கொடுத்த ஊர்வசியு மதிக்கும்படியாக; நீ சிலநாளிருந்து என்னிடத்திலிருக்கிற நாரதர் தும்புருவராலே அந்தப் பரதசாஸ்திரத்தைக் கற்கவேண்டும்,உன் விருத்தாந்தத்தை ஆதியோடந்தமாகச் சொல்ல உன் தமையர் தம்பியரிடத்துக்கு உரோமசன்மரை அனுப்புவிக்கிறேனென்று கூறி, தூதுவரால் நாரதர் தும்புருவரை அழைப்பித்து, அர்ச்சுனனுக்குப் பரதசாஸ்திரத்தைத் தெளிவுறக் கற்பியுங்களென் றுகட்டளையிட்டு, காட்டிற் சஞ்சரித்துத் துன்பமுற்ற அர்ச்சுனன் மகிழ்வுற ஐயாயிரம் போகமாதரைக் கொடுத்து, ஒருதிவ்ய அரண்மனையுங் கொடுத்தான் அர்ச்சுனன் இந்திரனளித்த போகமாதரைத் தடுக்காம லேற்றுக்கொண்டவனாகிக், கருத்தில் அன்னைகள்போல் மதித்து, மேலுக்கு லீலாவினோதனைப்போல் அபி

நயித்து, முனிவர் கற்பிக்கும் பரதநூலிற் கருத்தைச் செலுத்தி, இரவும் பகலும் அந்த நூலின் கருத்தையும் அதற்குத் தகுந்த நாட்டியத்தையுங் கற்றுவந்தான். இந்திரன் தன் சபையிலிருக்கிற உரோமசன்மரை அழைத்துச் சொல்லுகின்முன்.

ஓ முனிநாதா! ஐம்பூதமிருந்து உடலைப் பயனுறச் செய்வதுபோல், ஐவரும் ஒன்முயிருந்து பயனுற்றிருந்தார்கள். திரிதராஷ்டிரன் புத்திரனுகிய துரியோதனனுல், ஐவரும் நாடு நகரத்தைவிட்டுப் பாரியாகி வனவாசஞ்செய்ய வந்தார்கள். வந்தவிடத்தில் வேதவியாசர்வந்து ஐவரைக் கண்டு, அவர்கள் கூறிய துன்பமொழியைக் கேட்டுச் சத்துரு சங்காரஞ் செய்ய ஐவருள் அர்ச்சுனனைத் தவத்துக் கனுப்பினர். அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்து பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று, நமது துன்பமெல்லாம் நீங்கச் சொற்கலோகம் வந்து நிவாதகவசரையும்-காலகேயரையும் அதமாக்கி, எனக்குச் சொற்காதிபத்தியத்தைக் கொடுத்தான். வருத்தமுற்ற அர்ச்சுனன் சில நாளிங்கிருந்து சுகத்தை அனுபவிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. ஆதலால் நீர்மண்ணுலகத்திற் சென்று வனத்திலிருக்குந் தருமராஜன் முதலான நால்வரையுங் கண்டு, அர்ச்சுனன் தவத்துக்குச் சென்றதுமுதல் நிவாதகவச காலகேயரை யதமாக்கித் தேவசிங்காதனத்திலிருக்கிற பரியந்தம் நடந்த சரித்திரத்தை விபரமாக எடுத்தோதி, அவர்களுடனிருஞ் சிலநாளிரும். நான் அர்ச்சுனனை அழைத்துவந்து தருமராஜனிடத்து ஒப்பிவிக்கிறேன். நீர் மண்ணுலகத்திற்குச் செல்லுமென்று கூற, உரோமசன்மர் மனமகிழ்த்து விடைபெற்று, அர்ச்சுனராஜனிடத்துக்கு வந்து, அவன் செய்த வந்தனை வழிபாட்டையேற்றுப் பல ஆசிகள்கூறி விடைபெற்று, மண்ணுலகத்திற்கு வருவதானுர். இங்கே தருமராஜன் முதலான நால்வரும், ஒப்பில்லாத பாஞ்சாலியுமிருக்கின்ற இயல்பைச்சொல்லுகிறேன் கேளும்.

அருச்சுனன் தேவேந்திரபோகச் சருக்கம் - முற்றிற்று.

ஆருவது,

உரோமசமுனிச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

சீதரனை வெண்சங்கந் திகிரிகரந் தரித்தானைப்
பூதரனைப் பூதகியைப் பொருந்தியுயிர் மாற்றினனை
வேதரனை வேதாந்த வேதியனை வெற்பருண்மின்
சோதரனை யாதரவாற் சொற்றவரே கற்றவரே.

ஓ மகாராஜனே! அர்ச்சுனன் இந்திரலோகத்திலிருந்து பரதசாஸ்திரங் கற்றுக்கொண்டு மகிழ்வுற்றிருக்கிருன். இங்கே தருமராஜன் முதலான நால்வரும் மாதுசிரோமணியாகிய பாஞ்சாலியும், அர்ச்சுனன் தவவேடங்கொண்டு தங்களைவிட்டுப் பிரிந்தநாள் முதல் மனம் வேறுபட்டு; நம்மைவிட்டுத் தவத்துக்குச் சென்ற அர்ச்சுனன் கொடிய வெம்பரற் காட்டிற் சென்முனே? அல்லது வனம் வனந்திரங்களைக் கடந்து வெள்ளியங்கிரிக்கே சென்முனே? அங்கு மெய் - வாய்- கண்-மூக்கு-செவி இவ்வழியாகியஐம்புலனையுமடக்கி யரியதவஞ் செய்கிருனே? ஒருவேளை பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று சாம்பவமூர்த்தியின் திருவடிகளைத் தியானிக்கின்முனே? சொற்காதி புவனத்துள்ளோர்க்கும் அருமையான சாம்பவமூர்த்தி அவனுக்கு அன்புகூர்ந் தாண்டனரோ? என்னமோ? யாதொன்றுந் தெரியவில்லையே என்றுயெண்ணி ஏக்கங்கொண்டு, அன்றுமுதற் பண்டபலர்திகளின்மேற் கருத்தைச் செலுத்தாமல், தூக்கமின்றி, அர்ச்சுனு! அர்ச்சுனு! வென்று புல

ம்பிக்கொண் டிருந்தார்கள் அத்தருணத்திற் காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரியாகிய உரோமசன்மர் மண்ணுலகத்தை நோக்கி, ஐவரிருக்கிற காமியவன மடைந்தார். நெடுந்தூரத்தில் வரும் உரோமசன்மரை ஐவர் கண்டு திடுக்கென்றெழுந்து, யாரோ ஒரு மஹாத்மா வருகிறார். அவரைக் கண்டு தரிசித்தால் நமக்குண்டாகிய துன்பத்துக்கு ஒருவழியுண்டாகும். என்று கருதினவர்களாய் யாவரும் எதிர் சென்று, உரோமசன்மருக்குச் சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு அழைத்து வந்து தருப்பாசனமளித்து இருக்கச் சொல்லி, சோடசோபசாரஞ் செய்து வணங்கி எழுந்தெதிர்நின்று, ஓ மாதவா! ஓ தவசிரேஷ்ட சிலாக்கிய மகாநுபாவா! நாங்கள் செய்த தவப்பயனோ? இந்த வனத்திற்குரிய மகத்துவமோ? மற்று யாது காரணத்தினாலோ தற்செயலாய்த் தேவரீர் வந்து அடியேங்கட்கு அடிகளுடைய தரிசனங் கடாக்ஷித்தது. ஓ சுவாமி! நாங்கள் நாடுநகரத்தை இழந்ததுமன்றி உயிர்க்குயிராகிய எங்கள் சகோதரனிலொருவனை யிழந்து கனவருத்தமுற் றிருக்கிற தருணத்தில் வாடிய பயிருக்கு மழையுண்டானதுபோலத் தரிசனங் கொடுத்தருளினீர் ஓ மகாத்மாவே! நாங்கள் செய்த பாக்கியமே பாக்கியமென்று பலவாறு துதித்து நின்றனர். அதற்கு உரோமசன்மர் மனமகிழ்ந்து, ஐவரையும் வருத்தப்பட வேண்டாமென்று ஆதரித்து, நல்லவர்களுக்கு எப்போதும் நன்மையுண்டாகுமென்று வாழ்த்திப்பல ஆசிகள் கூறித் தருமன் முதலான நால்வரையுமிருக்கும்படி கட்டளையிட்டு,மாதுசிரோமணியைப் பார்த்து, ஓ அம்மணி! நீயுமிரு தாயேயென்று இனிய வார்த்தை சொல்லித் தருமராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஓ மஹா மண்டலேஸ்பரனான தருமநந்தனா! நான் இந்திரலோகத்தி லிருக்கிறவன். என்பேர் உரோமசன்மனென்று சொல்லுவார்கள். உங்களிடத்துக்கு என்னைச் சொற்காதிபதியாகிய இந்திரன் அனுப்பினன். நான் வந்ததற்குக் காரண மென்னெனில், உன் சகோதரனுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்ல வந்தேன். அதனைக் கேளுங்களென்று கூறிச் சொல்லுகிறார். ஓ மஹானுபாவா! உன் சகோதரனாகிய அர்ச்சுனன் வியாசபகவானிடத்தில் மந்திரோபதேசம் பெற்றுத் தவவேடங்கொண்டு உங்களைவிட்டுப் பிரிந்த பின்பு, காடு-மலை - வனம - வனாந்தரங்களைக் கடந்து வெள்ளியங்கிரியிற் சென்று, அவ்வெள்ளியங்கிரியின் தென்பக்கத்தில் தவநிலையொன் றியற்றிப் பஞ்சாக்கினிமத்தியில் நின்று, பரமனைக் குறித்துச் சருகுமுதலியவையும் நீக்கி ஐந்துவருஷகாலம் அருமையான தவஞ் செய்தான். இந்திரன் அவன் தவநிலையறிய மேனகை அரம்பை - ஊர்வசி-திலோர்த்தமை-என்கிற நான்கு மாதரையனுப்பிச் சோதித்துப், பின்பு தானே பிராமணரூபமாகவந்து சித்தங் கலங்கச் சிலவசனம் வசனித்தும், அர்ச்சுனன் கலங்காச் சிந்தையை வகித்திருப்பதைக் கண்டு வாழ்த்திப் போயினன். பின்பு நாரதர் அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்தலை துரியோதனனுக்குத் தெரிவிக்க, அத்துரியோதனன் அர்ச்சுனனைக் கொல்ல மூகனென்னு மசுரனைப் பன்றியாகச் செல்லவென்று கூறினன். மூகனென்னும் அசுரன் பன்றியாகி அர்ச்சுனன் தவநிலைக்கு வருகிற தருணத்தில், பாதாக்ஷகராகிய பரமன் அர்ச்சுனனைக் காப்பாற்ற அன்புபெருகி வேடுவரூபந்தரித்து, அப்பன்றியைத் தேடி அதையெய்தார். அர்ச்சுனனுஞ் சித்தத்தைச் சிவன்பால் நிறுத்தி, அப்பன்றியால் தனது தவத்துக் கழிவு வராமலிருக்கத் தன் வில்லை வளைத்து ஒரு பாணம் எய்தான். இந்த இரண்டு பாணமும்பட்டு அம்மூகாசுர னென்னும் பன்றி யிறந்தது. வேடுவனாகிய பரமன் அர்ச்சுனனோடு துர்ப்பாஷை கூற, அர்ச்சுனன் சிவத்தைத் தியானித்து வேடுவனோடு தவநிலையி லிருந்தபடியே போர் புரிந்து,பரமசிவமாகிய வேடுவனணிந்த மயிற்பீலி முடியைத் தள்ளினன். அதற்குப் பரமன் மகிழ்ந்து, கோபமுற்றவரைப்போலச் சில கணைகளைத் தொடுத்தார். அர்ச்சுனன் அக்கணைகளைக் கண்டதுண்டமாகக் கண்டித்துச் சரவருஷம் பொழிந்தான். அதுகண்ட பரமேஸ்வரி திடுக்கிட்டும், அர்ச்சுனன் கரவேக சரவேகத்துக்கு மகிழ்ந்தனள். தேவர்கள் களிப்புற்றனர். வேடுவனாகிய ஐயனுமகிழ்ந்து, அவன் ஓயாமல்விட வருங் கணைகளை நோக்கினர். அவைகளெல்லாம் அவர் புறத்தில் விழுந்தன. பின்பு வேடர்பிரான் அர்ச்சுனன் சித்தவிர்த்தியின் வலுவை அறியச் சில கணைகள் விட்டு அவன் மார்பைத் துளைத்தார். அதனால் அர்ச்சுனன் மனந்தளர்ந்து தன் இருதயத்திருத்திய பரமசிவனிடத்து

முறையமிட்டு, மடித்தகாலைப் பூமியில் வைத்துக் கடவுளைக் குறித்துப் புலம்பி ஒரு மரத்தடியில் நின்றான். பார்வதிதேவி பரமசிவனுக்குக் கிருபை வரும்படி வேண்ட, பரமன் கிருபைகூர்ந்து முன்போல் அர்ச்சுனன் பலமடையக் கடாக்ஷித்தார். உடனே அர்ச்சுனன் சித்தத்தைச் சிவன்பால் நிறுத்தி மீட்டும் வந்து அவ்வேடவ ராஜனோடு விற்போர் புரிந்தனன். அவ்வேடராஜன் வில்நாணியை அறுத்துவிட்டார். உடனே அர்ச்சுனன் சினங்கொண்டு, நாணியறுந்த காண்டீபத்தைக் கதையாகக்கொண்டு, பரமனாகிய வேடுவத் தலைவன் முடியில் மோதினன். அந்த அடி திரிலோகங்களிலுள்ள சகல ஜீவான்மாக்களுந் தாமாயிருப்பதை யறிவித்தவாறு போல எவ்வுயிர்க்கும் பட்டது அக்காலத்து நீங்களுஞ் சகித்து வியப்புற்றிருப்பீர்கள். இவ்வுலகத்தினர் அறிவித்தா லறியத்தக்க கிஞ்சிக்யாளானபடியினாலே அதன் வரலாற்றை யுணர்ந்திலர்.

ஓ மகாநுபாவா! படைத்தாலும் இவ்வகைப்பட்ட சகோதரனைப் படைக்கவேண்டும். இப்படியாக இருவரும் விற்போர் புரிந்தபின் மற்போர் செய்யத் தனித்து, ஒருவரையொருவர் கட்டிப்புரண்டு, முடிவில் அச்சிவவேடுவன் தனது காற் பெருவிரலா லவனையெத்தியந்தரத்திலெறிந்தார். அப்போது பூமியில் விழுந்தால் அவனுக்கு வருத்தமில்லாதிருக்கப் பார்வதி கேட்டுக்கொள்ள, வேடுவராஜன் அவ்வாறே கிருபை புரிய, பூமியில் விழுந்த அர்ச்சுனன் மறுபடியும் போர் புரிய யத்தனித்து வேடுவனைப் பார்த்தான். அப்போது வேடுவனும்-வேடுவச்சியும்-மற்ற வேடுவச் சேனையும் மாயமாக மறையவே, அர்ச்சுனன் தியங்கி மயங்கிப் பிரமித்து நின்றான். அத்தருணத்திற் கைலாசபதி ரிஷப வாகனருடராய்ப் பார்வதியோடு தரிசனமாகி அர்ச்சுனனை ஆலிங்கனஞ்செய்து வாழ்த்திப் பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கொடுத்து, வில்-நாணி-வச்சிரமுடி - முதலியவையுங் கொடுத்தார் பரமனோடுவந்த தேவர்களனைவருந் தங்கள் தங்கள் பெயரால் விளங்கும் பல அஸ்திரங்களைக் கொடுத்தார்கள். பரமன் அர்ச்சுனனை வாழ்த்தி வந்த தேவகணங்களோடு கயிலைக் கெழுந்தருளினர். பின்பு இந்திரன் அர்ச்சுனனைச் சொற்கலோகத்துக் கழைத்துக்கொண்டுபோய் மகுடாபிஷேகஞ்செய்து, கிரீடியென்று நாமதேயமளித்து, தனக்கு இடையூறுண்டாக்குங் காலகேய நிவாதகவசர் மேற் போருக்கனுப்பிவித்தான். அளக்கரிய ஆற்றலைப்பெற்ற அவ்வவுணரோடு தானொருவனே யெதிர்த்து வெற்றிபெற்று, இந்திரனுக்கு இனியென்றும் அவுணர் பயமில்லாத பெருஞ் செல்வமளித்து, இப்போது அவனை வழிபட்டுத் தொழும்படியான பரிசனங்களெல்லாந் தன்னை வழிபட்டுத் தொழும்படியாக இந்திராசனத்திலிருக்கிறான். இந்தச் சேதி உங்களுக்குத் தெரிவிக்க என்னை இந்திரனனுப்பிவித்தான். அவன் அர்ச்சுனனை உங்களிடத்திற் கொண்டுவந்து விடுகிறபரியந்தம் என்னை யுங்களிடத்திருக்கக் கட்டளையிட்டானென்று கூறினர். உரோமசன்மர் வழங்கிய சொற்களைத் திரௌபதிமுதலிய ஐவருங் கேட்டமாத்திரத்தில், உடல்முழுது முரோமாஞ்சிதம் பூப்ப அவர்கள்கொண்ட களிப்பை என்னென்று சொல்லுவேன்? எழுந்தாடுவார், துள்ளுவார், பேரானந்தமடைந்தவர்போல இன்பமேலிட்டுப் பேச்சின்றியிருப்பர். உரோமசன்மரைப் பலதரம் புகழ்வர். துதிப்பர் இவ்வாறு அளவற்ற மகிழ்வடைந்தவராகி, உரோமசன்மரை மிகவும் பூசைசெய்து வாழ்த்தித் துதித்து வணங்கினர். உரோமசன்மர் மகிழ்வுற்று அவர்களோடிருந்தனர்.

நளச்சக்கிரவர்த்தி கதை.

கேளும் மஹாராஜனே! தருமராஜன் முதலான நால்வருந் துரோபதையும் உரோமசன்மருடைய கிருபாநோக்க முற்றிருக்கிற நாளில் ஒருநாள் தருமராஜன் நாடு நகரமுதலியவற்றைச் சூதிலிழந்ததையும் வனம் வந்ததையும் நினைத்து, மனவருத்தமுற் றிருந்தார். உரோமசன்மர் தருமராஜனது முகவாட்டத்தைக் கண்டு, ஓ தருமபூபதி! சூரியனைக் கண்ட தாமரை மலர்போல் மலர்ச்சியாகயிருக்கும் உமது முகமானது இப்போது வாட்டமுற்றிருக்கின்றதை நோக்கினால் மனதிலேதோ கிஞ்சித்து வருத்தமுற்றிருக்கிறதாகத் தோன்றுகிறது. அஃதென்னென்று வினவத் தருமராஜ னவரை வணங்கிச் சொல்லுகிறார். ஓ ஸ்வாமி! என்னொருவனால் என் சகோதரரும் பாஞ்சாலியுஞ் சுகமென்பதை யறியாதவராகிக் கனவருத்தமடைந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் கருத்தின்படி இந்திரப்

பிரஸ்தத்தில்தானே யிருக்காமல் அத்தினபுரத்துக்கு வந்து, பெரிய தந்தையின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனம்பண்ணவேண்டிச் சகுனியோடு சூதாடி, நகரத்தைத் தோற்றுப் பராரியாகி வனத்துக்கு வந்துவிட்டேன். இதனை நினைக்கும்போதெல்லாம் என் மனம் அனலிடுமெழுகுபோல் உருகிப் போகின்றதென்று கூற, உரோமசன்மர் குறுநகைகொண்டு சொல்லுகிறார். ஓ தருமநந்தனா! நன்மையுந் தீமையும் நம்மால் வருகிறதென்று நீர் நினைக்கவேண்டாம். பிராரத்துவத்தினுலுங் காலவித்தியாசத்தினுலும் நடக்கும். ஆதலால் நீரதற்காக மனவருத்தமுறுகிறது தகுதியல்லவென்று கூற, தருமன் வணங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் சொல்வது உண்மைதான். ஆகிலும் விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றில் விழுந்தவர் போலச் சூதென்று தெரிந்திருந்தும நான் சூதாடி, நாடு நகர முதலியவற்றை யிழந்தேன். அதனை நினைக்கில் என் மனமே என்னை நகைக்கிறதென்று கூற, உரோமசன்மர்சிரித்துச் சொல்லுகிறார். ஓ தருமநந்தனா! நீர் சகல சாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந்திருப்பதன்றிப், பெரியோர்களுடைய கேள்விகளென்னு மமுதத்தினுல் எக்காலத்துங் குறைவுபடாமல் நிறைந்திருக்கிற சித்தத்தையுடையவர். உமக்குச் சூதாடினது பெருங் குற்றமாகத் தோன்றினது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது, ஏனென்றால் சூதினுல்வாழ்வை யிழந்துவிடுகிறது உலகத்திற் சகசமாக இருக்கின்றது. அதற்குத் திருஷ்டாந்தஞ் சந்திரகுலத் திலகனான நளனே போதுமான சாக்ஷியாக இருக்கிறான். அந்த நளன் சரித்திரத்தை இதுகாறும் நீர் கேட்டிலையோவென்றார். அதற்குத் தருமன் வணங்கி, ஓ சுவாமி! நளன் என்பவனது சரித்திரத்தைச் சாங்கோபசாங்கமாக இதுகாறுங் கேட்டதில்லை. அவனும் என்போற் சூதில் வாழ்விழந்தவனுக்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்தச் சரித்திரத்தை விபரமாக எடுத்துரைக்க வேண்டுமென்று வினவ, உரோமசன்மர் சொல்லுகிறார்.

கேளும் தருமநந்தனா! முன்னொருபோது தேவர்களும் அசுரர்களுங் கூடித் திருப்பாற்கடல் கடைந்தபோ துண்டாகிய விஷத்தை எடுத்துப் புசித்துக் கண்டமட்டி லிருக்கும்படி செய்துகொண்ட சந்திர சடாதர சாம்பவமூர்த்திக்கும், கல்வி, கேள்விலான்று கற்றோர்களில் மிகவுஞ் சிறப்புற்ற ஆயிரநாவையுடைய ஆதிசேஷனுக்கும், இசைப்பதற் கருமையான பெருமையையுடைய நிடதமலை யென்றொரு மலையுண்டு. அந்த மலையின் கார்ரணத்தால் அதைச் சூழ்ந்த நாட்டுக்கு நிடதநாடென்று பெயர். அந்த நாடு உலகிலுள்ள பாண்டியநாடு-சோழநாடு-குடநாடு முதலியவைகளோடு தானுமொரு நாடென்று பெயர்கொண் டிருப்பதேயன்றி, அதற்கிணையாகஒரு நாடுமில்லை, பெருமையையுடைய பொன்னாட்டுக்கு மேலான சிறப்பையும், நீர்வளம்-நிலவளம்-குடிவளம்-முதலியல்லா வளங்களையு முடைத்தானது அந்ட்டிலுள்ள குடிகளின் சிறப்பை யாவராளவிட்டுச் சொல்லக்கூடும். தருமசிந்தையையுடையவர்கள் கனவிலுந் தீமையை நினைக்காதவர்கள் தவசிரேஷ்ட சிகாமணிகள் யாவராலும் புகழ்ந்துரைக்குஞ் சிலாக்கியபாக்கியவான்கள் நன்னெறியை யுடையவர்கள் ஆகிய இவர்கண் முதலாயினோர்களைப் பெற்று விளங்கும்படியான சிறப்புற்ற அந்நிடத நாட்டுக்கு ஒரு நகரமுண்டு. அந் நகரம் அளவற்றமாடமாளிகை கூடகோபுரங்களோடு, கடலைச் சூழ்ந்திருக்கிற சக்கிரவாளகிரிபோல் அகழியைப் பக்கங்களிற்கொண்டமதில்களைப் பெற்று விளங்கும். அந்த நகரத்தின் உன்னதத்தைக்கண்ட விந்தபருவத மிறுமாப்படைந்து நிமிர்ந்தகாலத்தில், சூரியனானவன் தான் செல்லுங்கதிக்கு இந்த நகரத்தின் தலைவாசற்படியின் கபாடங்களைத் திறக்குஞ் சமயத்தைப் பார்த்திருப்பானெனில், அந்த நகரத்தின் அகல நிகளத்தை ஒருவரால் மதிக்கக் கூடியதோ? அந்நகரிலுள்ளவர்களின் சிறப்பை என்னொரு நாவாற் சொல்லத்தக்கதல்ல அவர்களுடைய பெருமையி னளவைக்கல்வி கேள்வியிலான்ற உமதறிவால் மதித்தளவிட்டுக் கொள்ளும். அந்நகரஞ் சொற்கமத்திய பாதாள லோகங்களிலிருக்கிற நகரங்களைத் தன் வளப்பத்தினுல் வென்று, அந்த மூன்று லோகங்களிலுஞ் சஞ்சரிப்பவர்கள் நிரந்தரந் தன்னைவிட்டு நீங்காமலிருக்க மங்கல வோசையையும் வேத கோஷத்தையுஞ் சதா காலமும் பெற்றிருக்கின்றது.

ஓ பாண்டவ சிரேஷ்டனே! அந்த நகரத்துக்கு ஒரு அரசனுண்டு அவ்வரசன் சந்திரவமிச பரம்பரையிற்றோன்றி சக்ரவாள

கிரி பரியந்தந் தன்னுணையைச் செலுத்தி, சத்துருவை நாசஞ்செய்து, மித்துருவைப் பரிபாலித்து, நல்லொழுக்கத்தி னின்றோர்க் கெல்லாம் யாதொரு குறைவும்வராமல் வேண்டியவற்றை யுதவி, தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரனைத்தையும் பாதுகாக்குந் தயாநிதி. இளமுலை மங்கையர் காதல் கொள்ளத்தக்க மாரனுக்குஞ் சிறந்த அழகினையுடையவன். போருக்கு உருத்திர மூர்த்தியையுந் திருமாலினையு மொத்தவன். செல்வத்திலுயர்ந்த குபேரனனவன் இந்த அரசனது செல்வத்தை நோக்கி வடதிசை மூடிவிற் செல்லத் தக்கவனுயினன். அருளுடைமை யென்பது இந்த அரசன் முகத்திலுதித்துப் பிரபஞ்சத்திற் பரவிற்றென்றால், அந்த அரசனது அருளின் லட்சணத்தை யாவரா லுரைக்கக்கூடும்? அவ்வகைப்பட்ட அருளுடைமை - அறிவுடைமை - பொறையுடைமை - அன்புடைமை - ஒழுக்கமுடைமை - வலியுடைமை- வெற்றியுடைமை முதலியவற்றைப் பெற்று, சக்கரவர்த்திகளென்று பெயர்பெற்றிருக்கும் எழுவருள் தானுமொருவனுகி, நளச்சக்கரவர்தியென்னு மியற்பெயர் வகித்து, அம் மாவிந்த நகரத்திலிருந்து, மண்டலேஸ்வரர்களெல்லாம் மணிமகுடந தேய வணங்கி மகா மண்டலேஸ்வரனுக இனிது வீற்றிருக்குமரசன். இவ்வித மேலானமகத்துவங்களையெல்லாம்மதாணிமுதலிய ஆபரணங்களாக வகித்துவிளங்கு மவ்வரசன் உலகங்களையெல்லாம் பாதுகாத்துச் செங்கோல் நடாத்திவந்தான். ஆனல் அந்த அரசனுக்கு விவாகமில்லை. விவாகமில்லாம லிருந்தாலும் யௌவன தசைக்குரிய காமாதி துர்க்குணங்களைக் கல்வியிற் சிறந்த நல்லறிவால் அடக்கி, அந்த யௌவனதசையை யடைந்தகாலத்தும் வேதாகம விதியினும்-மனுசாஸ்திர நீதியினும்- வழுவாமல் அரசுசெலுத்திவந்தான். அம் மஹா மண்டலேஸ்வரனுகிய நளன் விவாஹஞ் செய்துகொள்ள மனமுள்ளவனுக யிருந்தபோதிலுந் தனக்கொன்று வேண்டுமென்று ஒருவரைக் கேழ்ப்பதைவிட நமக்கிழிவு வேறென்று மில்லையென்றும், நமதரசுரிமைக்கும் இல்லறத்திற்குந் தகுந்த நற்குண நற்செய்கையையுஞ் சுந்தரததையுமுடைய கன்னிகை கிடைப்ப தருமையென்றும் நினைத்துக் கடவுளைத் தியானித்துக்கொண் டிருப்பான்.

இப்படி அரசுசெலுத்தி வருகிறநாளில் ஒருநாள் தன் சிங்காரவனத்துக்குத் தன்னந் தனியாய்ச் செல்ல விருப்பங்கொண்டு, தன் குதிரையைக் கொண்டுவரத் தூதுவர்க்குக் கட்டளையிட்டான். தூதுவர் ரவுத்தனுக்கு அரசனிட்ட கட்டளையைத் தெரிவித்தார்கள் ரவுத்தன் சொர்க்கலோகத்திலிருக்கிற சுவேத அசுவத்துக்கும் அதிக லக்ஷணத்தைப் பெற்று வாயு வேகத்துக்கும்-மனோவேகத்துக்கும் அதிகமாகச் செல்லும் வேகத்தையுடைய அஸ்வத்தை அலங்கிர்தஞ்செய்து சேணமிட்டு, அரசன் சமுகத்திற் கொண்டுவந்தான். உடனே நளனெழுந்து அவ்வஸ்வத்தினருகில் வந்து, கடிவாளத்தைக் கரத்திற் பிடித்துத் தாவியேறினுன். ஏறினமாத்திரத்தில் நல்லஜாதி குதிரையாதலாற் சூரியன் தேரிற் கட்டிய பச்சைக் குதிரைகளைப் பார்த்து, உலகத்தையெல்லாம் ஒரு புஜத்திற்றங்கு மகா மண்டலேஸ்வரனுகிய நளச்சக்கிரவர்த்தியை நானொருவன் தாங்குகிறேன். நீங்களெழுவரும் அந்தரத்தில் வருகிற ஒரு சூரியனைத் தாங்குகிறீர்கள். என்னொருவன் பலத்திற்கு உங்களெழுவர்பல மெம்மாத்திரமென்று பழித்துச் சிரிப்பதுபோல் தனது மின்னலைப் போற் பிரகாசிக்கின்ற பற்கள் விளங்கக் கனைத்தது. அரசன் குதிரையின்மீது ஏறினமாத்திரத்திற் சில ஏவலாளிகள் வந்து, திருவடிகளுக்குத் தோற்ற கமலங்களுந் தளிர்களும் வாசமாக இருக்கின்ற வனத்துக்கு அரசன் செல்கின்றமையால் திருவடிக்குப் பகையாகிய கமலமுதலியவற்றுலொரு யிடையூறும் வராதிருக்கக் கழற் காப்பணியாகிய பொன்னிறம்போன்ற சோடுகளை அரசன்பாதத்திற் பூட்டினர். கட்டியக்காரர் எச்சரிக்கை செய்தனர். பாடகர் புகழ்ந்துரைத்தனர். அடைகாய்-வெள்ளிலை-முதலியவைகளை அரிவையர் கொண்டுசூழ்ந்தார்கள். பூரணச் சந்திரனைப் போல விளங்கும் வெண்பட்டுக் குடை பிடித்தனர். இவ்வித கோலத்துடன் நளராஜன் மனக்களிப்போடு அஸ்வத்தை நடத்திச் சிங்கார வனத்திற் சென்று, அவ்வனத்திலிருக்கும் விநோதங்களை யெல்லாம் பார்வையிட்டுக்கொண்டு, திருப்பாற்கடல்போல் இருக்கின்ற ஓர் தடாகத்தருகில் வந்து, அந்தத் தடாகத்திலிருக்குங் கமலங்களையும் - அக்கமலங்கடோறும் விளையாடித்திரியும் அன்னங்களையும்-பார்வையிட்டுக் கொண்டிருக்கிற வே

ளையில்; தடாகத்தில் விளையாடித்திரியும்அன்னங்களுள் தெய்வலோக அன்னங்கட்கு மரசாகிய ஓர் சேவலன்ன மதன் பெட்டை யன்னத்தோடு தாமரைமலரைப் பஞ்சணையாகக் கொண்டு கூடிக் கலந்து, கலவியினால் மெய் சோர்ந்து அக்கமலமலரிற் சயனித்துக்கொண்டிருந்தது.

அது கண்ட நளராஜன் அன்னத்தைக் கைப்பற்ற விருப்பங்கொண்டு, அஸ்வத்தை விட்டிறங்கித் தன்னருகி லிருக்கிறவர்களால் அன்னத்தைப்பிடித்துவரக் கட்டளையிடுமுன் அன்னத்தைப் பிடித்துவந்து அவன் கையிலொப்பிவித்தார்கள். அரசன் பொன்னிறமான அன்னத்தின் சுந்தரத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்திருக்கிறபோது, மானிடர்கைப்பட்டறியாத அவ்வரசவன்னம் உள்ளம் நடுங்கிவிடவிடத்து, அரசன் கரகமலத்தில்தானே சோர்ந்து விழுந்தது. அதைக் கருணைக் கடலாகிய நளராஜன் கண்டு, அன்னமடைந்தகொடிய துன்பத்தைவிட எண்மணங் கதிகமான துன்பத்தை யடைந்து, தன் கண்களிலிருந்து அருவிபோல் நீர் சொரிந்து, ஓ! ஓ! நாம் விளையாட்டுக்குப் பிடித்தோம் அது வினையாக முடிந்ததே ஐயோ! இதற்கென்ன செய்வோமென்று கனவருத்தப்பட்டான். அரசன் கண்களிலிருந்து வந்த ஜலமே அவ்வன்னத்தின் சோர்வை நீக்குஞ் ஜலமாகயிருந்ததென்றால், அரசன் தயாள உள்ளத்தை என்னென்று சொல்லலாம்? அரசன் கண்ணீர் தன்மேற் பட்டமாத்திரத்தில் அன்னங் களை நீங்கி எழுந்தது. அதை அரசன் பார்த்து, ஓ அன்னமே! இவ்வுலகிலுள்ள அன்னம்போல வெண்மையாக இராமல் பொன்னிறமாக யிருந்தமையால் உன்னைப் பிடித்தெடுத்துப் பார்க்கும்படி விருப்பங்கொண்டேன். அவ்வாறே பார்த்து ஆசை தீர்ந்தேன். இனி உன் கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச் செல்லென்று விட்டுவிட்டான். அரசன் விடைபெற்ற அன்னம் முன்போலத் தடாகத்திலிருக்கும் கமலமலரி லிறங்கி நல்வினை தீவினைப்பந்தங்களி லலைப்புண்டு கனவருத்தமுற்றவர்க்குப் பரமபதங் கிடைத்தால் அவர்களடையும் இன்ப மெவ்வகைத்தோ? அவ்வகைத்தான இன்பத்தையடைந்ததாகி, ஓ! ஓ! இந்த அரசன் தருமசிந்தையையுடையவன். கொலை செய்தலைக் கனவிலும் நினைக்காதவன். நம்மைப் பிடித்தும் நமக்கொரு இடையூறு நினைக்காமல் நாமடைந்த வருத்தத்தைக் கண்டு தானும் வருத்தமுற்று நம்மை விட்டுவிட்டபடியால், கருணைக்கடலென்றே இந்த அரசனை மதிக்கவேண்டும் என்று கருதினதாய், இந்த அரசனுக்கு நாம் வருத்தமுண்டாக்கினோம். அவ்வருத்தம் நீங்கச் சில மொழி கூறவேண்டும். அம்மொழிக் கிசைவானாகில் அதற்குத் தகுந்த முயற்சியும் நாமே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தனக்குள் மதித்து, மீட்டும் தானே அரசன் கரகமலத்தில் வந்திரங்கிற்று. அதுகண்ட அரசன் மகிழ்வுற்று, மகா விசுவாச சித்தத்தோடு தன் ஒரு கரத்திலேந்தி, மற்றொரு கரத்தால் அதனுடலைத் தடவிக்கொடுத்து, அங்கிருக்கும் ஓர் சந்திரகாந்த மண்டபத்தில் வந்து, அதன் மத்தியிலுள்ள ஓர் மணிமேடையில் தன்னந்தனியே யிருந்தான். அப்போது அன்னமானது அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றது.

ஓ வண்டினங்கள் பசிநோயடங்கி மகிழ்வுறத் தேனைத் துளிக்கும் முல்லை - அசோகு-நீலம்-மாம்பூ - கமலமென்கிற ஐந்து பூவாளிக்குந் தலைவனாகிய மாரனும் நாணத்தகும் அழகினையும் வெற்றியையுமுடைய மஹா மண்டலேஸ்வரா! நல்லவழியில் நின்று எல்லோரும் பயன்பட நூலையுண்டாக்கிய மகாத்மாக்கள் அரசர்க்குக் கூறிய மநுசாஸ்திரத்தில், வேட்டஞ்செய்யக் கருதிவந்த அரசன் என்ன கொலை செய்தபோதிலுந் தோஷமில்லையென்று முறையிடுகின்றது. அப்படிமுறையிட்டும், நீ மூன்றுவித வேட்டத்தி லொரு வேட்டமாகிய சிங்காரவனம் பார்ப்பதைக் கருதிவந்தனை. வந்தவிடத்தில் என்னைப் பிடித்துங் கொலைசெய்யாமல் விடுத்தனை. இந்த ஒரு செய்கையினாலேயே உன்னை உலகிலுள்ள அரசர்க்கு ளுயர்ந்தவனென்றுங் கருணைக்கடலென்றுங் கூறவேண்டுமென்று கூறிப், பின்னுஞ் சொல்லுகின்றது. ஓ மஹாராஜனே! என்னைப் பிடித்து என்னழகைக் கண்டு மகிழ்வுறக் கருதிய உன் கருத்துக்கு நான் வருத்தத்தை யுண்டாக்கினனேயன்றி, நீ கருதியபடி மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கவில்லை. அந்த வருத்தம் நீங்கச் சில மொழி கூறுகிறேன் கிருபைகூர்ந்து கேட்கவேண்டுமென்று வேண்டிச் சொல்லுகின்றது. ஓ அரசனே! உலகிலுள்ளவர்கள் கிளியை வாங்கி வந்து அதனைப்பாதுகாத்துத் தங்கள் வாய்

மொழியை அதற்குக் கற்பித்து அந்த மொழியை அக்கிளி சொல்லுமாகில் மகிழ்வடைவார்கள். நான் கிளியல்ல, பேசும் பழக்கமில்லாத அன்னம். எனக்கொருவரும் அக்கிளிக்குக் கற்பிப்பதுபோற் கற்பிக்கவில்லை. ஆதலால் என் சுதாவில் நான் பேசும் மொழிஎவ்வாறிருந்த போதிலும் மனம்பொறுத்து, கிளிமொழியைப்போல இதுவுமொரு சொல்லென்று அங்கீகரித்து, கருத்தை வேறொருவிடத்திற் செலுத்தாமற் கேட்க வேண்டுமென்று வியப்புறச் சொல்லுகின்றது. கேளும் மஹாராஜனே! சிறப்புற்ற விதற்பதேசமென்றொரு தேசமுண்டு. அதிற் குண்டினபுரமென்னும் ஓர் நகருண்டு. அந்நகரத்தில் வீமராஜாவென்னும் அரசனுக்கு எல்லாப் பாக்கியமிருந்தும் புத்திரபாக்கியமில்லை. அதினாலவன் இராஜபோகத்தில் வெறுப்புற்று, தன்னரசுரிமையை மந்திரிகள் வசத்திலொப்பிவித்துத், தானுந் தன் மனைவியுந் துறவறவேடங்கொண்டு வனம்புகுந்து, அனேக மாதவ முனிவர்களின் சேர்வைகண்டு, முடிவில் தமனமுனிவரிடத்துக்குச் சென்று, அவரது நற்குண சற்செய்கையையுஞ் சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியத்தையுஞ் சீர்தூக்கி, இவர் மிகவுஞ் சிறந்தவராயிருப்பதாலிவரால் நமது மனக்குறையைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாமென்று கருதி, அவர் மகிழும்படியாக இருவரும் பணிவிடைசெய்து வந்தார்கள்.

இவர்கள் நெடுநாள் பணிவிடைசெய்து வருகிறதையறிந்த அந்தத் தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய தமனமுனியானவர் ஒருநாள் இருவரையும் அருகிலழைத்து, நீங்கள் யார்? வலியவந்து எனக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டிய காரணமென்ன? அதனை யானறியும்படியாகச் சொல்லவேண்டுமென்று வினவ, உடனே வீமராஜன் வணங்கி ஓ சுவாமி! நான் விதற்பதேசாதிபதி என்பெயர் வீமன். நானெடுநாள் புத்திர பாக்கியமில்லாதிருக்கிறேன் அப்பாக்கியம் எங்கட்குண்டாகக் கிருபைபுரிய வேண்டுமென்று கூற, அவ்வீமராஜன் மனைவியும் பணிந்து வேண்டினள். அதற்குத் தமனமுனி மகிழ்ந்து, வீமன் களிப்புற ஓர் சற்குணமுள்ள ஒரு புத்திரனும் வீமன்மனைவி களிப்புற ஒரு புத்திரியுமுண்டாகக் கிருபை பாலித்தனர். அந்த வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட இருவரும் அவரை வணங்கி விடைபெற்றுத் தமது நகரம் வந்து சேர்ந்தார்கள். பின்பு வீமன் முன்போல அரசுரிமையைப் பெற்று, தானுந் தன் மனைவியுங் கூடிக் குலாவி வாழ்கிறகாலத்தில்; தமனமுனி கட்டளைப்படி முன்னம் ஒரு புத்திரனையும் பின்பு ஒரு புத்திரியையும் பெற்று, முனிவருடைய பெயரைக் குமாரத்திக்கிட்டுத் தமயந்தி என்றழைத்து, மிகுந்த அன்போடு வளர்த்து வந்தார்கள். இருவருள் அந்தத் தமயந்திக்கு இன்னு மணஞ்செய்யவில்லை. நீரும் மணமில்லாதிருக்கின்றீர் நீங்களிருவருங் குணத்திலும் அழகிலுமொத்திருக்கின்றீர்களென்று என் கருத்துக்குத் தோன்றினமையால், உங்களிருவரையுங் கூடும்படி செய்யக் கருதினேன் அந்த மாதுசிரோமணியின் சுந்தரத்தைத் தேவராலும் ஆதிசேடனாலுஞ் சொல்லக்கூடாதென்றால், பறவைச்சாதியுள் ஓர் அன்னமாகிய நான் என்னென்று கூறுவேன்? ஆகிலும் என்னாற் கூடியமட்டுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும்: ஓ மஹாராஜனே! சொற்க மத்திய பாதாளமென்னும் மூப்புவனத்திலுள்ள மாதர்களின் அழகெல்லாந் திரண்டு ஒரு வடிவங்கொண்டதுபோல விளங்குஞ் சுந்தரத்தையுடையவள்.

அஃதங்ஙனமாகில், அவளது கேசாதிபாதங்கட்குள்ள சிறப்புகளைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? கறுப்பில் நீர்கொண்ட மேகத்தையும், நெருக்கத்திற் சைவலத்தையும் நீட்சியிற்கொன்றைக்காயையும்-பளபளப்பிற் கருமணலையும் நாணச்செய்யுங் குழலையுடையவள். பார்ப்பவர் கண்களைக் கிரகிக்குந் தன்மையை யுடைத்தாகி, சிவந்த நிறமும் - திலதப்பொட்டும்-பொன்னிறமும் பெற்று விளங்கும் ஒரு சந்திரப்பிறை யுண்டாகி யிருக்குமாகில், அதற்கொப்பாகிய நெற்றியையுடையவள். மாரனும் ரதியுந் தங்கள் கரத்திற் பிடித்த வில்லைத் தமது குடையாகிய சந்திரனிடத்து வைத்தாற்போல விளங்கும் புருவத்தையுடையவள். கண்களாகிய கடலுக்கு அணையிட்டாற்போல விளங்கிக் குமிழம்பூவையும் எள் மலரையும் வென்ற நாசியையுடையவள். ஆலத்தைப்போற் கறுத்து, பாலைப்போல் வெளுத்து, பிறழுவதிற் கயலையும் - ஊடுருவப் பாய்தலில் வேலையும் - ஆடவருடைய ஆவியை வெட்டி வாதிப்பதில் வாளையும் - கொலைபுரிதலில் யமனையும் வெற்றிகொள்ளும்இரண்டு நேத்திரங்களையுமுடையவள்.

கண்ணுடியைப்போல் விளங்குங் கன்னத்தையும், குமுதமலர்போல் விளங்கும் இதழையும் பவளக் கிண்ணத்தில் முத்துக்களை நிரை நிரையாக வைத்தாற்போல விளங்கும் பல் வரிசைகளையும், கமுகையொத்த கண்டத்தையும், குயிலை நாணச்செய்யுந் தொனியையும்; வேயை நிகர்த்த தோளையும், கல்லெனத் திரண்டு பருத்த தனத்தையும், தனமாகிய தாமரைமலர்களுக்குண்டாகிய கொடியைப்போல விளங்கும் உரோமவரையையும் ஆற்றுநீர்ச் சுழியை யொத்த உந்தியையும், ஆடவர்கள் அவா எவ்வளவோ அவ்வளவும் உவமையாகக்கொண்ட அல்குலையும், வாழை ஸ்தம்பங்களையொத்த தொடைகளையும், சினைவராலை நிகர்த்த கணுக்கால்களையும், காமன் புத்தகத்தையொத்த பாதங்களையுமுடையவள் அத்தமயந்தி.

அந்த மாதுசிரோமணியின் முகத்தை நிகர்க்க மேற்றிசையி லுதயமாகிவருஞ் சந்திரனைப் பிரமன் நாள்தோறும் புதிதாகச் செய்தும், சந்திரன் அவளது வதனத்துக் கொப்பாகா திருத்தலைநோக்கி அப்பிரமன் வருத்தமுறுவனெனில், அந்த மாதின் சுந்தரத்தை என்னுற் கூறத்தக்கதோ? அந்த மாதின் முன்கைக்கு நாணிய காந்தள்கள் வனத்திற்சென்று இதழ்களைப் பூமியிலுகுத்தன. அவளது இடையைக் கண்ட மின்னல் நாணத்தினுல் வெளிப்பட்டு நிற்கமாட்டாமல் தோன்றி மறைகின்றது. கல்வியில் வாணியையும், கற்பில் அருந்ததியையும், குணத்தில் இலக்குமியையும் நிகர்த்தவள். அந்த மாதுசிரோமணியின் ரூபசவுந்தரியமும் உமது ரூபசவுந்தரியமும் ஒத்திருப்பதினுல், உமக்கவளே மனைவியாக வேண்டுமென்று கருதினேன். ஆனுல் அந்த மாதின் அழகைக் கண்டு இந்திரன் முதலான தேவர்களும் விருப்பங்கொண் டிருக்கிருர்களென்ருல், மண்ணுலகாதிபர்க்கு அவள் வாய்ப்பதரிதாகயிருக்குமே: அதைப்பற்றித் தான் கொஞ்சம் ஆலோசிக்கிறேனென்று கூற; அன்னங் கூறியவற்றைக் கேட்ட நளன் அனலிடு மெழுகுபோல் மனமது உருகி, அவ்வன்னத்தைப் பார்த்து, ஓ அன்னமே! எனக்கும் பெரியவர் என் குடும்பத்திலில்லை. உலகத்திலுள்ள அரசரனைவரும் என்னுக்கினைக் குட்பட்டவர்களேயன்றி, உடன்படாதபேர் ஒருவருமில்லை. நீ எடுத்துக் கூறிய மாது சிரோமணியைப் பெற்ற அரசன் என் வாக்கியத்தைத் தடுக்கிறவனல்ல. நானும் எனக் கொன்று வேண்டுமென்று கேட்கிறவனுமல்ல. ஆதலால் நீயே இருவரையுங் கூட்டிவைக்கவேண்டும். இவ்வளவு உபகாரம் நீ எனக்குச் செய்வையாகில், தாய் தந்தையரைவிட எண்மணங்கதிகமான பெருமை யடைவதுமன்றி; சந்திர சூரியரிருக்கிற பரியந்தம் பெரும் புகழைப் பெற்றிருப்பாயென்று கூறினன். அதற்கு அன்னமகிழ்ந்து சொல்லுகின்றது.

ஓ மஹாராஜனே! உன் மனதின்படி அந்த மாது சிரோமணியைக்கூட்டிவைப்பதற்கு எவ்வகைப்பட்ட தேவர்கள் தடை நேரிட்டபோதிலும், அத்தனையும் விலக்கி உனக்கே மனைவியாகச் செய்விக்கிறேனென்று நான் வாயாற் சொல்வதிற் பயனில்லை. என் கையாலன்ருே தெரிவிக்கவேண்டும். ஆதலால்-இதோ நான் அந்த மாது சிரோமணியிடத்துச் சென்று, அவள் மனதை உன்பால் திருப்பி, அவளுள்ளமாகிய மனக் கோட்டையில் உன்னை இனிது வீற்றிருக்கச் செய்து வருகிறேன். பறவையாயிற்றே யென்று ஐயமுருமலும், காமத்தின் வழியிற் கருத்தைச் செலுத்தாமலு மிருவென்று கூறி, அரசனிடத்து விடைபெற்று கருமையாகிய அந்தரவெளியெல்லாம் பொன்மயமாகத்தன் னினத்தோடு சிறகை விரித்துப் பறந்து, விதற்பதேசத்தை நோக்கிச் சென்று குண்டலிபுரமடைந்து, தமயந்தியிருக்கிற கன்னிகா மாடத்தை நெருங்கிற்று.

அத்தருணத்திற் சவுந்தரியத்திலுயர்ந்த தமயந்தியானவள் தன் தாதிமார்களோடு சந்திரகாந்தக் கல்லினுற் கக்கப்படுஞ் சலத்தினுல் வெகுவாய் வளர்ந்து புஷ்பிக்கும் முல்லை மல்லிகை இருவாக்ஷி முதலிய புஷ்பவகைச் செடிகளையுடைய சிங்காரவனத்துக்கு மலர் கொய்து விளையாட வந்தனள். அப்படி வந்ததை அன்னங்கண்டு, ஓ! ஓ! தேடிப்போன மருந்து காலி லகப்பட்டதுபோல் நாம் நாடி வந்த கன்னிகை மலர்கொய்து விளையாடச் சிங்காரவனத்துக்கு வந்தனள். இந்தவேளை காலமுமிடமும் ஒத்திருக்கின்றது. நாம்நாடி வந்த கருத்தும் நிறைவேறுமென்று கருதி, நக்ஷத்திரங்களின் மத்தியிற் பிரகாசிக்குஞ் சந்திரனையொப்பத் தாதிகள் மத்தியில் விளங்குந் தமயந்தியை வலஞ்செய்வதுபோல் வட்டமிட்டு அன்னங்களெல்லா மிறங்கின.

அவ்வாறிறங்கினவைகள் தாமரைத் தடாகத்தி விறங்காமல் தமயந்தியின் கண்ணுக்குங் கைக்கும் எட்டும்படியாக அங்கிருக்கு மணல் மேட்டிலிறங்கிச் சிங்காரமாக நடந்தன. அன்னங்களிறங்கிய தினை லதுகளின் சிறகினின்றுண்டாகிய காற்றின் கடுமைக்கிடைவருந்தினவருத்தமுற்ற தாதியர் மத்தியிலிருக்குந் தமயந்தி அன்னத்தைக் கண்டு மகிழ்வுற்று, தன் கரகமலத்துக்கு எட்டுமென்று கருதி, தாளணிந்திருக்குஞ் சிலம்பு முதலிய ஆபரண ஒலியை அடக்கி மெல்லென நடந்து அவ்வன்னங்களி னருகிற் சென்ருள். பக்கங்களிலிருக்குந் தாதியர்கள் கண்டு, ஓ! ஓ! நமது மாதுசிரோமணி அன்னத்தின்மேற் கருத்துகொண்டு பிடிக்கச் செல்லுகிருள். ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் அன்னங் கைக்கெட்டுமோ? ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியமென்று கைகொட்டிச் சிரித்தனர். தாதியர் நகைப்பதைக் கண்ட தமயந்தி சினங்கொண்டு, அன்னத்தைப் பிடித்துக் கொடுக்கச் சக்தியற்றவராகியிருந்துவிட்டதுமன்றி நாம் பிடிக்கச் சென்ருல் அன்னம் பறந்துபோகக் கைகொட்டிச் சிரிக்கிறீர்களா வென்று கோபித்துக்கூறி, அன்னத்தை நாடிப் பின்னுஞ் சென்ருள். தாதிகள் பயந்து ஒன்றும் பேசாமல் நின்றுவிட்டனர். அன்னம் இதுதான் தருணமென்று கைக்கெட்டுவதுபோல் அபிநயித்துக்கொண்டே தமயந்தியை நெடுந்தூரம் அழைத்துக்கொண்டு, நிறையப் பூத்திருக்கும் ஒரு புஷ்பப் புதருக்குட் புகுந்து, தன்னை விரும்பிவந்த தமயந்தியை நோக்கிச் சொல்லுகின்றது.

ஓ மாதுசிரோமணி! நானே? ஆகாயத்திற்சஞ்சரிக்கும் பறவைகளின் இனத்திலொன்ருகிய அன்னம். அந்த அன்னத்திலும் இந்த மண்ணுலகத்தி லிருக்கின்ற வெள்ளையன்னத்தி னினமல்ல. பொன்னுலகத்தி லிருக்கிற பொன்னன்னத்தினினம். நீ என்னைப் பார்த்தமாத்திரத்திற் பிடித்துக்கொள்ளலாமென் றெண்ணங்கொண்டு, அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியுமிட்டு மிதிக்கினுங் கடுமைதாளாது கன்னிப் போகத்தக்க மிருதுவாகிய பாதம் வருந்த இவ்வளவு தூரம் வந்தனை. நீயார்? உன் பெயரென்ன? இவைகளை யெனக்கு விபரமாகச் சொல்லென்று வினவ, கிளிகளின் வார்த்தையையும் நாகணவாய்ப் பக்ஷிகளின் வார்த்தையையுங் கேட்டதேயன்றி, மற்றப்பறவைகளின் வார்த்தையைக் கேட்டறியாத தமயந்தி ஆச்சரியத்தையும் அதிக மகிழ்வையுங்கொண்டு சொல்லுகிருள்: ஓ அன்னமே! நான் விதர்ப்பதேசாதிபதியாகிய வீமராஜன் புத்திரி. என் பெயர் தமயந்தி. மலர்கொய்து விளையாடும்படி இந்தச் சிங்காரவனத்திற்கு வந்தேன். வந்தவிடத்தில் உன்னைக் கண்டு, உன்னை என் கரத்தில் வைத்து விளையாடி மகிழ உன்னை இவ்வளவுதூரந் துடர்ந்துவந்தேன். ஆதலாற் சிலநேரம் என் மனங் களிப்புற என்கரத்தில் வந்திருவென்று கூற, அன்னங் குறுநகைகொண்டு சொல்லுகின்றது. ஓ மாதுசிரோமணி! நானெப்போதும் விண்ணுலகத்திற் கமலாசனக் கடவுளாகிய திசைமுகன் கரத்தும், மண்ணுலகத்தில் மகாமண்டலேஸ்பரனுகிய நளச்சக்கிரவர்த்தியின் கரத்து மிருப்பதேயன்றி; மற்றவர்க் கைக்கரிதாக யிருப்பேன். ஆதலால் என்னை உன் கரத்தில் வரவழைப்பது தகுதியல்லவென்று கூற, அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட தமயந்தி கமலாசனக் கடவுளுக் கொப்பாக விளங்கும் அவ்வளவு மாட்சிமையை யடைந்த அரசன் மண்ணுலகத்திலு மிருக்கின்ருனுவென்று மனதில்மதித்து, முகமலர்ச்சியோடு அன்னத்தை நோக்கிச் சொல்லுகிருள்.

ஓ அன்னமே! மண்ணுலகச் சுகத்துக்கு மேலானது இந்திரபோகம். இந்திரபோகத்திலுஞ் சிறந்தது சத்தியலோகம். சத்தியலோகாதிபதியாகிய திசைமுகன் கரத்திலிருக்கிற நீ மண்ணுலகாதிபதியாகிய நளச்சக்கிரவர்த்தியின் கரத்திலுமிருக்கிறதென்று கூறினதை யுரைத்து நாக்கினுல், திசைமுகன் பெருமைக்கு அந்த அரசன் ஒத்திருக்கிறதாகவும், அவ்வரசனது பெருமையை நீ நன்ருக அறிந்திருக்கிறதாகவும் விளங்குகின்றவாதலால் தயைசெய்து அவ்வரசன் பெருமையைக் கிஞ்சித்தெடுத்துக் கூறென்றுவினவினள். அதற்கு அன்னம் நகைத்துச் சொல்லுகின்றது. ஓ மாதரசே! முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் புடைசூழக் கொலுவிருக்கும் இந்திரன் சபையி லிருக்கிறவர்களும், வேதவேதியர்களும், மண்டலாதிபதிகளாகயிருந்து புண்ணியவசத்தாற் சத்தியலோகத்திலிருக்கிற மனுமாந்தாதிகளும், பிரமனும், நளனென்கிற பெயரைக் கேட்டமாத்திரத்தில்மகிழ்வார்களென்ருல், மண்ணுலகத்தில்

மகிழாதவர்கள் யார்? என்று கூறிப்பின்னுஞ் சொல்லுகின்றது வெற்றிமாலை புனைந்து மகுடாதிபதிகளாகிய இந்திரபோகத்திலுஞ் சிறந்த போகத்தை வகித்து விளங்கும் அரசர்களெல்லாங் குடங்கையைத் தலையணையாகக் கொண்டு, தாங்கள் கொண்டுவந்த திறையைக் கட்டுவதற்குச் சமயம்வாய்க்காமல் அந்த நளராஜனது அரண்மனைத் தலைவாய்தலின் புறத்தில் படுத்திருப்பார்கள். அழகிற் சிறந்தோனாகிய சாம்பவமூர்த்தியையும், அவர் கண்ணாலெரிபட்டிறந்த மாரனையும் இந்திரன் குமாரனாகிய சயந்தனையும், உலகத்தைப் பாதுகாத்துவருந் திருமாலையும் பார்த்திருக்கிறேன். இவர்களிலொருவரையேனும் நளச்சக்கிரவர்த்திக் கிணையாக உரைப்பதற்கு என்னுவெழவில்லை. ஏனென்றால் அந்த நளனது பெருமையை யாவரால் உரைக்கக் கூடும்? நான் அந்த நளராஜன் சமுகங் காணும்பொருட்டு, விண்புவி பாதாளலோக முதலியவைகளில் எங்கு சென்றாலும் அங்கங்குள்ளவர்களால் எனக்கிடையூறு வராதிருக்கப் பிரமனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து, அப்பிரமன் வரந்தரப் பெற்று, அச்சமின்றிப் பூமிக்கு வரவும் போகவுமாக யிருக்கின்றேன். இந்த ஒரு திருஷ்டாந்தமே நளன் சிறப்புக்குப் போதுமான சாக்ஷியாக இருக்கின்றதென்று கூறிப், பின்னுஞ் சொல்லுகின்றது.

ஒருநாள் என் குழுவினரோடு இந்திரலோகஞ் சென்றேன். இந்திரன் என்னை நோக்கி, மண்ணுலகாதிபதியாகிய நளனது பெருமை யெவ்வகைப்பட்டதென்று வினவ யான் அந்த நளனது அழகையும் அவன் கொடுக்குங் கொடையையும் - பகைவரை யதமாக்குங் கூர்மைபொருந்திய அவன்வேலின் திறத்தையும் அவன் சம்பத்தையும் நற்குண நற்செய்கைகளையுமெடுத்தோதினேன். அதை இந்திரனருகி லிருந்த புலோமிசை கேட்டு, ஆசைப் பெருக்கத்தால் இரண்டு தனமும் பூரித்து, ஓ! ஓ! விழுமிய உடலமெங்குங் கண்களைப் பெற்றவனைக் கணவனாகப் பெற்றது நமது விதிவசமென்றெண்ணி நளராஜனது பெருமையை நினைத்துக் கண்களில் ஆனந்த நீர் துளித்தனள். அதனை நோக்கிய இந்திரன் நாணமுற்றான். இந்தச் செய்தி சொர்க்கமெங்கும் பரவி எங்கணும் பெரு வார்த்தையாக யிருக்கின்றது. மற்றொருநாள் வைகுந்தத்திற்குச் சென்றேன். மகாலட்சுமி சமேதராகிய திருமால் என்னைப் பார்த்து நளன் சீரை உரையென்று வினவினர். நான் நளனது வளப்பத்தையெல்லா மெடுத்துரைத்து அவனது திருவடிக்குப் பதும மலரிணை யாகாதென் றெடுத்தோதினேன். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் திருமாலுந் திக்கமலம் நாணி, நளனைப் படைத்த பிரமனைச் சிறச்சாலையி லிடுவதுபோலத் தனக்குள் ஐக்கியப்படுத்திக்கொண்டு மூடிக்கொண்டது. அப்போது நளன் சீரைக்கேட்டுப் புளகாங்கிதமுற்ற இலக்குமி தக்ஷணந் தன்காமவெறி மாறத் திருமாலைப் புணர்ந்துகொண்டாளென்றால்-அந்த நளன் அழகையும் பெருமைமையும் என்னொரு நாவாற் சொல்லத்தக்கதோ? அந்த மகாராஜனது சீரையுஞ் சிறப்பையும் எடுத்துரைப்பதற்கு இரண்டாயிரம் நாவைப் படைத்த ஆதிசேடன் தான் வல்லவன். அவ்வளவுமாட்சிமையுற்ற மகாராஜன் மகாமண்டலேஸ்வரனாக யிருந்தும், இன்னும் விவாகஞ் செய்துகொள்ளாம லிருக்கிறான்.

ஓ மாதரசி! இந்த நளனது பெருமையையும் விவாகமில்லாம லிருப்பதையும் இந்திரன் யோசித்து, இந்த மகானுபாவனுக்கு இசைந்த மனைவி மண்ணுலகத்தில் யாரிருக்கின்றார்களென்று சந்தேகங்கொண்டு, தன் பரிசனத்தோடு பிரமன் சமுகத்துக்கு வந்து, பிரமனை வணங்கிப் பூலோகாதிபதியாகிய நளச்சக்கிரவர்த்திக்குத் தகுந்த மனைவி யாரென்று வினவினன். அதற்குப் பிரமன் மகிழ்வுற்று, உன் பெயரை எடுத்தோதினன் போலுமிருந்தது. நானெடுந்தூரத்திலிருந்தமையாலும், பிரமனைக்காண வருபவருடைய ரதவோசையினாலும், என் செவியில் நன்றாகக் கேட்கவில்லை. பிரமன் கூறினது உன் பெயராகவே யிருக்குமாகில் அந்த நளராஜனுக்கு நீ மனைவியாதலுக்குச் சந்தேகமில்லை நளராஜனுக்கு நீ மனைவியானால், அதை நோக்கிய உன் உற்றார் பெற்றார் தாய்தந்தையர் யாவரும் மகா சந்தோஷத்துடன் உன்னை வாழ்த்தி முன்பு நல்லதவஞ் செய்திருந்தாளென்று புகழ்வார்கள். என்று கூறி அவள் முகக்குறியை நோக்கிற்று. அப்போது நளன் சிறப்பைக் கேட்டமாத்திரத்தில் தமயந்தி காதல்மீறி, உடலமெங்கும் புளகம் போர்ப்ப மெய்மறந்து, சித்திரப் பிரதிமைப்

போ லசைவின்றி முகமலர்ச்சியோடு நிற்பதை அன்னங் கண்டு மகிழ்ந்து, பின்னுங் கூறுகின்றது: ஓ மாதுசிரோமணி! நீயோ? ராஜகன்னிகை. பறவைகளி லொன்ருகிய நான் எவ்வளவும் அச்சமில்லாமல் உன்னை நளராஜனுக்கு மனைவியாக எடுத்துரைத்து விட்டேன். அதனால் நேரிடுங் குற்றத்திற்கு என்னை நீ எவ்வாறு தண்டித்துக் கொள்ள வேண்டுமோ? அவ்வாறுதண்டித்துக்கொள். நான் தடை கூறவில்லை. அல்லது அந்த நளராஜனைக் குறித்துப் பேச உனக்கு மனமுண்டாயிருந்தாற் பேசு. அதற்காக என்ன கட்டளையிடுகிறையோ அக்கட்டளைக்கும் பாத்தியப்படுகிறேனென்று கூறிற்று. அன்னங் கூறியவற்றைக் கேட்ட தமயந்தி மகிழ்ந்து அதை நோக்கிச் சொல்லுகிருள்.

ஓ அன்னமே! நீ எந்தத் திக்கிலிருந்து பறந்து வந்தனையோ? எவ்வளவு வருத்தத்தையும் பசியையுங் கொண்டிருக்கின்றனையோ? அதனைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இந்தச் சோலையிலுள்ள தடாகத்திலிறங்கி, பசிகளை-தாகம்- இதுகள் - தணியக் கருதி வந்த உன்னைப் பிடித்து விளையாடக் கருதி நெடுந் தூரந் துரத்திக் கொண்டுவந்து உனக்குக் கனவருத்தத்தைக் கொடுத்தேன். அது என் பிழை அப்பிழையையு மறந்து நான் சுகமுறத் தகுந்த சில வசனங்கள் கூறினை. ஆதலால் உன்னைக் குற்றவாளியாக நினைத்தல் தகுதியல்ல. உனக்கு நானே குற்றவாளி உன் கருத்துக்குத் தக்கபடி என்னைத் தண்டித்துக் கொள்வது தகுதி. அப்படி தண்டிக்காமல் என்னை மன்னித்ததற்காக மிகவும் மகிழ்வடைந்தேன் நீ நிடததேசாதிபதியின் சீரை எடுத்துரைத்து உன் கருத்தென்னவென்று வினவினை. அதனைக் குறித்தெனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையாயினும், என் கருத்துக்கிசைந்தனவற்றைச் சில கூறுகிறேன் கேள். சோடச கலைகளோடு விளங்குஞ் சந்திரன் விண்ணிற் சஞ்சரிப்பதேயன்றி, மண்ணுலகத்தில் நின்று கண்களிக்க நோக்குபவர்க்குப்பரிசித்து மகிழக் கைக்குக் கிட்டுவனோ? அதுபோல் நெடுந்தூரத்திலிருக்கும் நிடததேசாதிபதியின் சீரைத் தாதியர்களாலும் - தேர்ப்பாகர்களாலும்-என் பிதாவின் சமுகத்திலிருக்கும் பெரியோர்களாலும் - புகழ்ந்துரைப்போர்களாலும் முன்னங் கேட்டதைவிட, இப்போது உன்னால் எண்மணங்கதிகமாகக் கேட்டுக் களிப்புற்றேன். என் மனங் களிப்புற்றதுபோல் மெய்-வாய்-கண்-மூக்கு-செவி ஆகிய ஐம்புலன்களுக்கும் அக்களிப்பு தோற்றுவதெப்படி? மேலும் உலகிலுள்ள கன்னியர்களிற் கணவன் வேண்டுமென்று வலியக் கூறுபவரில்லை. ஆதலால் அதனைக் குறித்து யாதேனு முரைப்பதற்கு நாவெழாம லிருக்கிறேனென்று கூற, அன்னஞ் சொல்லுகின்றது. ஓ மாதுசிரோமணி! உலகிலடைவதற்கு அருமையானது பேரின்பவீடு அந்தப் பேரின்பவீட்டையும், மகத்துக்கள் மெய்வாய்-கண்-மூக்கு-செவி-வழியாகிய ஐம்புலன்களையும் அடக்கிஐயமில்லாமல் அடைகின்ருர்கள். மண்ணுலகத்திலுள்ள பொருளை அம்மண்ணுலகத்தா ரடைவதருமையோ? உன் கருத்து நளன்மேல் விருப்பமுற்றிருந்தால் தெரிவி. அதற்குத்தகுந்த முயற்சி செய்கிறேனென்று கூற, அன்னம் வழங்கிய சொற்களைக் கேட்ட தமயந்தி குறுநகைகொண்டு சொல்லுகிருள்.

ஓ அன்னமே! நானிலத்துற்றபொருளை நன்ருகத் தெரிவிக்குங் கண்ணுடியைப்போல் உள்ளக் கிளர்ச்சியைத் தெரிவிக்க என்முகமொன்றிருக்க, என்னுற் சொல்லுஞ் சொல் யாதுளதென்று கூறினள். அதனை யவ்வன்னங் கேட்டுச் சொல்லுகின்றது. ஓ மாதுசிரோமணி! உன் வார்த்தையையும் உன்முகமலர்ச்சியையுங்கண்ட வெனக்கு, முன்னமேயுன் கருத்து நளராஜனிடத்து விருப்புற்றிருக்கின்றதென்று விளங்கிற்று. அதனை நம்புகிறது தகுதியல்ல ஆதலால் உன் கருத்தை வெளிப்படையாகத் தெரிவி. அதனுல் ஒரு குற்றமுமில்லையென்றுகூற, தமயந்தி உள்ள மகிழ்ந்து நாணமீதூறத் தலைவணங்கிப், பெருவிரலால் நிலத்தைக் கீறிக்கொண்டு சொல்லுகின்ருள். ஓ அன்னமே! நீ தெய்வலோகத்து அன்னம். நானும் மண்ணுலகத்திலிருக்கு மனிதர் ஜாதி. அம்மனித ஜாதியிலும் பெண்பால். என் கருத்தைச் சோதிக்க நீ கருதியிருக்கிறு யென்று விளங்குகின்றது. ஆதலால் உள்ளத்திலிருக்குங் கருத்தை வெளியிடத்தான் வேண்டுமென்று சொல்லுகின்ருள். ஓ அன்னமே! நீ எடுத்துரைத்த நிடத தேசாதிபதி என்னை மாலையிடுவானென்று கருதியே நான் இதுவரைக்கும் இந்த வுடலைச் சுமந்தேனென்று கூற, அதுகேட்ட அன்னம் மகா சந்தோஷத்தோடுஞ் சொல்

லுகின்றது. ஓ மாதுசிரோமணி! கடல்சூழ்ந்த நெடிய வுலகத்திலிருந்து சகல அரசர்களும் வணங்கச் செங்கோல் செலுத்தி யாவராலு மதிக்கப்பெற்ற சக்ரேஸ்வரனாகிய நளமகாராஜன் சமுகத்திற் சென்று, ஒரு ராஜ கன்னிகை உன்மேல் ஆசையுற்றிருக்கிறுளென்று சொல்லுகிறேன். அப்படிசொல்லி அந்த மகாராஜன் கருத்தை உன்பால் திருப்பினபின்பு, தாய்தந்தையர் சுவாதினத்திலிருக்கிற வுன்னை அத்தாய் தந்தையர் மற்றொருவர்க்குக் கொடுத்துவிடுவாராகில், அந்த மகாராஜனுக்கு நான் கூறியவாக்குப் பழுதாகும். அப்படி என்வாக்குப் பழுதாகிப் பொய்த்தால், அப்பாற் சொற்கலோகம் என்னைத் தாங்குமோ தாங்காதாதலால், அதற்குத் தகுதியான மொழியைக் கூறுவாயாகில் அதற்குத்தக்க முயற்சிசெய்ய நான் காத்திருக்கிறேனென்று கூற, தமயந்தி சொல்லுகிறுள்.

ஓ அன்னமே! குமுதமலருக்குச் சந்திரனுந் தாமரைமலருக்குச் சூரியனுமே யல்லாமல், வேறொரு தலைவரில்லை. அதுபோல நானும் நிடததேசாதிபதியைத் தான் கணவனாகக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் என் தாய் தந்தையர் என்னை மற்றொருவர்க்கு மணஞ் செய்து கொடுப்பாரென்கிற வாக்கியத்தை நீக்கு. ஏனென்றால், மாதாபிதாவின் கருத்தின்படி புத்திரன் நடக்கவேண்டும். பெண்கள் கருத்தின்படி மாதா பிதா நடக்கவேண்டும். ஆதலால் என் கருத்திலிருக்கிறவன் நிடததேசாதிபதி தான். அந்த அரசனையன்றி மாதரை மயக்கும் மாரன் வந்தாலும் மயங்காமல், என் கையிலிருக்கும் மணமாலையை நளனுக்கே சூட்டுவேன். என் தாய் தந்தையர் அந்த விதியைத் தள்ளி என்னை மற்றொருவர்க்கு மணம் புரிவிக்கக் கருதுவாராகில், உடனே அக்கினிப் பிரவேசமாகி என்னுவியை விட்டு உனக்குக் கொடுத்த வாக்குதத்தத்தை நிறைவேற்றுவேன். இனி என்னால் தடையில்லை. உன் கருத்தின்படி நானின்றேனென்று கூறிப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறுள்: ஓ அன்னமே! நிடத தேசாதிபதியின்பால் என் கருத்தைச் செலுத்திவிட்டேன். இனி மற்றொரு புருடனைக் கனவிலுங் கருதேன் என் கருத்து மகிழ அம்மகாராஜனைக் கூட்டுவிப்பது நின் கிருபை. என்னையும் அந்த மகாராஜனையும் நீ கூட்டிவைக்காமற் கைவிடுவை யாகில், என்னுயிர் அக்கினிக் கிரையாகும். அதனால் உனக்குப் பெண்பாவஞ் சேரும். ஆதலாற் பாப ரகிதமாகிய நீ என்னுயிரினுஞ் சிறந்த நிடத தேசாதிபதியி னகன்ற மார்பை என்முலை முகட்டி லழுந்தும்படி செய்விப்பது மேலான உதவி. இந்த உதவிக்கு மறுஉதவி யான் செய்வேனென்று வாயாற் சொல்வது பெருங்குற்றம். ஏனெனில் உதவிக்கு மறுவுதவி செய்கிறேமென்று நினைக்கும் நினைப்பு உதவி செய்தவர்க்குடனே யிடையூறு வரக் கருதினதுபோ லாகுமென்று மனுசாஸ்திரமுறை யிடுகின்றதாதலால், நானதைப்பற்றி பதறி யொன்றுஞ் சொல்லமாட்டேன். நீ மாத்திரந் தயைசெய்து உலகத்தையெல்லாம் ஒரு வெண்பட்டுக் குடையில் நிகழ்த்திப் பாதுகாத்து வரும் நிடததேசாதிபதியின் கருத்தை யென்பால் திருப்புவது நின் கடமையென்று கூறிப், பின்னுஞ் சொல்லுகிறுள்.

ஓ அன்னமே! நீ சகல கலைகளையுங் கற்றுணர்ந் திருப்பதோடு, சொற்கமத்திய பாதாளமென்னு மூப்புவனத்திலிருக்குஞ் சிறந்தோரிடத்தும் நேசித்திருக்கின்றனை. ஆதலால் உனக்குச் சகலமுந் தெரிந்திருக்கும். ஆகிலும் யான் சொல்லுஞ் சில வசனத்தைக் கேட்டு அவ்வாறு நடப்பது உத்தமமாதலால், என் சிற்றறிவுக் கிசைந்ததைச் சொல்லுகிறேன் கேள். இராஜசமுகத்துக்கு தூதாகச் செல்பவர்கள் தாங்கள் நாடிய ராஜன் தனக்குட்பட்ட அரசர்களிடத்துப் பகுதியைப் பெற்றுக்கொள்ளும் போதும், வித்துவான்கள் செய்யும் பிரசங்கத்தைக் கேட்டிருக்கும்போதும், ஒரு ஸ்திரீயினிடத்துக் கருத்தை வைத்திருக்கும்போதும், முக்கியமான காரியத்தை யோசிக்கும்போதும், தாங்கள் வந்த காரியத்தைக் கூறுமல்; அதனை மற்றொருவர் கேட்டு விகாதந் தேடாம லிருக்கின்ற நற்சமயம் எப்பேது வாய்க்குமோ? அப்போது தயாராகவிருந்து அடுத்து காரியத்தை எடுத்துக் கூறவேண்டும். அப்படி கூறினுலுந் தாம் சொல்லி வருகின்ற வசனமானது ஒழுங்கும்-சங்கதி தொடர்பும்-பிறழாது, தாம் சொல்லிவந்த காரியத்தின்மேல் இராஜாவினுடைய மனங்கோணுது வரவர விருப்பம் ஜெனிக்கும்படி உண்டாக்கிவைக்கின்ற சாமர்த்தியத்தையுடைய தூதுதான் சிறந்ததென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறுர்கள்.

ஆதலால் நீ அம்சமென்னும் பெயரைப் ப
டைத்ததற் கேற்றபடி என் பக்ஷத்திலும்
இன்னம் சமமாகவிருந்து, காலம் - இடம்-த
ன்மை-இவையறிந்து, நான் கொண்டிருக்
குங் கருத்தை முடிப்பதற்கு இன்பமுண்டாக
எடுத்துரைத்து, எவ்விதத்திலேனும் என்னை
ஆதரவுபடுத்தென்று தமயந்தி கூறினள்.
இவ்வளவு சங்கதியைக் கேட்ட அன்னம்
அளவற்ற சந்தோஷமடைந்து, இனி பய
மில்லை. இதுதான் நல்லசமயம் இப்போது
உண்மையை எடுத்துரைப்பதே சகஜியமென்
று கருதிச் சொல்லுகின்றது.

ஓ மாதுசிரோமணி! அந்த நளமகாரா
ஜன் உன்னுடைய நற்குண நற்செய்கைகளை
யும்-ரூபலாவண்யசௌந்தரியங்களையும்-சொ
ல்லத்தக்கவர்களாற் பலதரங் கேட்டுக் காதல்
மேற்கொண்டு, கனவிலும் நனவிலும் அன
வரதமும் உன்பெயரை மறவாதவனாகிப்,புலி
போல வந்து பாயுந் தென்றலுக்கும்-அழலை
யுண்டாக்குஞ் சந்திரனுக்கும்-மன்மதனுடை
ய பேரிகை வாத்தியமாக சமுத்திர இரைச்ச
லுக்கும்-மாவிளந் தோப்பிலுள்ள குயிலொ
லிக்கும்-மாரவேளுக்கும்-அஞ்சாமல், அவை
கள் மிஞ்சாமலிருக்க வேண்டியதற்கு மாறாக
உடல் மெலிந்து, உன் வடிவச் சிறப்பைக்
கேட்டுக் கேட்டு உன்னை நேரிற்கண்டு வசனிக்
கிறதுபோல் வசனித்தும், உன்னுடன் விளை
யாடுதல்போல் விளையாடியும், உன்னுடன்
பிணக்கங் கொண்டதுபோலப் பிணங்கியும்,
மனதிரங்கியும், உன்மீது கனமோகமாய்-மன
வேகமாய் - தினசோகமாய் - புன்முகமாய்-ஏக்
கமே தூக்கமாயிரங்கி வாடுகிறான். யார் யார்
என்னென்ன கூறினும் அந்தச் சொல்லைக்
கேட்காமல், தமயந்தி நம்மை மணம்புரிவா
ளோ? இலட்சுமிக் கொப்பாகிய அந்த மா
தின் தனங்களிரண்டும் நமது மார்புறவழுந்
துமோ? நமது மனம்போல் அந்த மாதின்
மனம் நம்மை நாடியிருக்குமோ? நம்மையொரு
பொருளாக மதிப்பாளோ? அவள் உள்ளக்
கருத்தென்னோ? என்றுபலவாறு நினைத்துச்
சோர்வுற்றிருக்கிறான். அந்தமகாராஜன் நின்
மேற் கொண்டிருக்குங் காதலுக்களவில்லை.
அதனை யெடுத்துரைப்பவர் இவ்வுலகிலில்லை
ஆதலால் உன் மனவுறுதியை அறிந்துகொ
ண்டு போகவந்தேன் நீ அந்த மஹாராஜன்
கொண்டிருக்கிற காதலுக்கும் எண்மணங்கதி
கமான காதலைக்கொண்டிருக்கிறாய். இதோ
யான் சென்று அரசனைக் கண்டு, இங்கு நட
ந்த விருத்தாந்தத்தை யெல்லாம் எடுத்தோ
துகிறேன். நீ நின் தாதியோடிருவென்று
கூறி விடைபெற்று, நளராஜனிடத்துக்குச்
செல்லக் குபீலென்று அந்தரத்திற் பறந்து
மறைந்துவிட்டது. தமயந்தி அன்னஞ் செ
ன்ற திசையிற் கண்ணையுங் கருத்தையுஞ் செ
லுத்திச் சித்திரப்பிரதிமைப்போல் நின்று
விட்டாள்.

இப்பால் அன்னம் விரைவாகப் பறந்து
நிடததேசத்தை யடைந்து அரசனைக்கண்டு,
அவன் கரத்திலிறங்கிச் சொல்லுகின்றது.
மின்னலைப் பழிக்கும்வேலாயுதத்தையுடைய
அரசனே! நற்குண நற்செய்கையையுடைய
வர் ஒரு பொருளை விரும்பினால் அப்பொரு
ள் உடனே கிடைக்குமாகில், அவைகளோடு
மகாமண்டலேஸ்வரனுமிருக்கிற நீ நினைத்
தபொருள் உனக்குக் கிடைப்பதும் அரிதாக
இருக்குமோ? நான் நின்கிருபை பெற்று வி
தற்பதேசஞ் சென்று குண்டலிபுரத்தை அ
டைந்து, தமயந்தியைக் கண்டு நின்புகழை
எடுத்தோதி, அவள் கருத்தை உன்பால் தி
ருப்பிவித்தேன். இனித் தேவர் அல்லது மா
தரை மயக்கும் மாரன்தான் வந்தபோதிலும்
அந்த மாதுசிரோமணியின் கருத்து நின்பா
லிருக்குமேயன்றி அவர்பால் திரும்பாது.
அவ்வளவு உறுதிசெய்து வந்தேன். நாளைச்
சுயம்வரஞ் சாட்டுவார்கள். நீ சென்று மண
மாலை புனைந்துகொள்ளென்று கூறி, அரச
னிடத்து விடைபெற்றுத் தனது கருத்துக்
கிசைந்தவிடத்திற் சென்றது. இங்கிவ்வா
றுக-அங்கு முன்னம் விளையாட்டிற் பிரிந்த
தாதியர்கள் தங்கள் தலைவியைக் காணமற்
பூஞ்சோலையிற் றேடிவருகிறபோது, அசை
வின்றிச் சித்திரப்பிரதிமைப்போ லிருக்குந்
தமயந்தியைக் கண்டு அஞ்சிக் கையை நெரி
த்துக்கொண்டு, அவளருகில் வந்து உடல்
முழுதுந் தடவி, ஓ! ஓ! மாதுசிரோமணிதன்
னந்தனியே வந்தமையாற் கிஞ்சித்துப் பாய்
ந்ததுபோற் றோன்றுகின்றதென்று கருதி,
திருஷ்டி ஆலாத்தி முதலியவை சுத்தி, குல
தேவதை-இஷ்டதேவதை - வனதேவதை-இ
வர்களைப் பிரார்த்தித்துத் திருநீறிட்டு, எங்க
ளாதினத்தைச் செந்தாமரை மலரென்று வி
ரும்பிவந்த இலட்சுமியே! நீ அணிந்திருக்
கும் ஆபரணங்களின் பாரம்பொறுமல் உடல்
சோர்ந்தனையோ? சூடிய மலர்மாலையில் வந்

துவிழும் வண்டுகளை ஒட்டி ஓட்டிக் கைகள் சோர்ந்தனவோ? என்று பலவாறு கூறித் தமயந்தியை அழைத்துவந்து, கன்னியா மாடத்திலிருக்குஞ் சந்திரகாந்த மண்டபத்திற் சேர்த்தனர். தமயந்தி அன்னங் கூறிய நளச்சக்கிரவர்த்தியின்மேல் மிகுந்த காதல் கொண்டு, அந்த மகாராஜன் புஜமாகிய தறியினிடத்துக் கனத்துப் புளகித்துப் பாரிக்குந் தனமாகிய யானையைப் புணைப்ப நேரிடுங் காலமென்றென் றேக்கங்கொண்டு, கமலமலரோடு மற்றொரு கமலமலர் வைத்ததுபோல் முக கமலத்தில் கரகமலத்தை வைத்து, பரிமள மிகுந்த நறுமலர்மாலை புனைந்த நீண்ட அளகஞ்சோரச் சயனித்து, வொன்றும் பேசாமல் ஸ்மரணையின்றி யிருந்தனள்.

அதைத் தாதிகள் கண்டு, ஓ! ஓ! இதென்ன மாயம்? நம்மோடு விளையாடித் திரிந்த மாதுக்கு அகஸ்மாத்தாய்ச் சோர்வு வரவேண்டிய காரணமென்னவென்று அச்சங்கொண்டவராகி, சோர்வு நீக்கத்தகு முபசாரங்களைச் செய்தனர். சூரியனுமேற்றிசைக் கடலிலாழ்ந்தான். சந்திரனுதயமாயினன். உடனே தமயந்தி சிறிது சோர்வு நீங்கினவளாய், புலிபோற் பாய்ந்துவருந் தென்றலாலும் அழல்போற் காய்கின்ற சந்திரனாலும் - மலரம்புகளை வீசு மன்மதனாலும் வருத்தமுற்று ஓ தென்றலே! இனிமையாகிய தமிழைப்பெற்று விளங்குஞ் சந்தனசலத்திற் பிறந்து உலகமெல்லாஞ் சுகத்தையடைய வரும்படியாகிய நீ, என்னைமாத்திரம் வருத்துகின்ற காரணமென்னவென்றும்; சந்திரனைப்பார்த்து, ஓ மதியமே! நீபிறக்கும்போது அமுதத்தோடு பிறந்தாய். ஒரு கலைபெற்ற காலத்து லோக கர்த்தாவாகிய பரமன் முடியிற் பொருந்தினை பின்பு கலைகளதிகரிக்குந் தோறும் யாவராலுந் தன்சுடரென்று சொல்லும்படியான பெயர்கொண்டனை. இவ்வளவு மாட்சிமையுற்ற நீ எனக்குங் குளிர்ச்சியைத் தராமல் வெம்மையைத் தருவதை நோக்கினல், பிறந்தவிடத்தில் விஷத்தோடு பழகி, ஒரு கலையுற்றபோது வளர்ந்த இடமாகிய பரமனது நெற்றித் தீக்கண்ணோடு நேசித்து, சோடச கலையும் பெற்று விளங்கினகாலத்து விஷாக்கினியையுடைய பாம்பின் வாயிற்பட்டுமிருந்தமையால், செயற்கை வாசனைகொண்டு வெய்யோனாயினையோவென்றும்; மாரனை நோக்கி, அடா மாரா! நான் உனக்கு ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாதிருக்க என்மேற் படையெடுத்தனை. இதென்ன கொடுமை? எனக்கிருக்குஞ் சடையைப் பரமன் சடையென்றும், பசலையால் வெளுத்த என்னுடலைத் திருநீறணிந்த சாம்பவமூர்த்தியின் திருவுருவென்றும், சாந்தணிந்த என் கண்டத்தைப் பரமன் காளகண்டமென்றும் நினைத்து வந்தனையோ? ஐயையோ!! நான்பெண்பால்,என்மேல் வீணுகப் போருக் கெழாதேயென்றும் புலம்பித் தன்னை மறந்து சோர்ந்துவிட்டாள்.

அதுகண்ட தாதியர் பனிநீரைத் தெளித்து, சந்தனத்தை வாரிப்பூசி, ஆலவட்ட முதலியவற்றாற் காற்றுவர வீசிச் சோர்வையகற்றினர். தமயந்தி கிஞ்சித்துக் களை நீங்கிக் கண்விழித்துப் பார்த்து, அடி தாதியர்களே! சந்திரனுடைய அழலால் வேகும் என தேகத்தைப் பாதுகாப்பதுபோல் அபிநயித்து, அந்தத் தீ அதிகரிக்க நெய்யைவிடுவதுபோல் வெப்பமாகிய பனிநீரையுங் கலவைச் சாந்தையும் என்மேற் றெளிக்கிறீர்கள் என்மேலுண்டாகிய அன்பு இதுதானோவென்று சொல்லி, ஓவென்றலறிக் கைசோர்ந்து மெய்சோர்ந்து விட்டாள். உடனே தாதியர்கள் யாவரும்ஒன்றாகக்கூடிச் சுற்றிலும் உட்கார்ந்து, தமயந்தியின் தலையையெடுத்து மடியின்மீதுவைத்துக்கொண்டு முற்றும்நோக்கி, ஒருவரையொருவர் பார்த்து, ஓ! ஓ! சந்திரனுடைய அழற்சியால் உடலமெங்குங் கணிப்போனதுமன்றி முத்தாரமும்வெந்துவிட்டது. நாம்தெளித்தபன்னீர்முத்துக்களின் மேற் பட்டமாத்திரத்தில் வெண்சுண்ணம் போல் நீற்றுப்போயின. குளிர்ச்சியைக் கொடுக்குங் கலவைச்சாந்து அக்கினிக் குழம்பாயிற்று. சொல் தடுமாறிற்று. கைகால் அசைவற்றன நாசியிற் கைவைத்துப் பார்த்தாற் சுவாசமிருக்கிறதுபோலும் இல்லாததுபோலு மிருக்கின்றது. ஐயையோ!! இனி நாம் என்செய்கிறது இது காமக்குறியாக இருக்கின்றமையால் நமது யஜமானியாகிய வீமராஜன் மனைவிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று பேசிக்கொண்டவராகி, அன்றிராத்திரி முழுவதும் உபசாரங்களைச் செய்து வந்தார்கள். பெண்பாலிடத்துத் தீமைபுரியுந் திங்களைத் தண்டிப்பதற்கு ஓரரசன் வந்தாற்போற் சூரியனுதயமானன். தமயந்திசோர்பு நீக்கி நளனது திருவுருவத்தை மனக்கோட்டையில் வைத்து, அவனோடு வசனிக்கிறதுங்

களிக்கிறதும் ஊடுகிறதுமாக இருந்தாளே யன்றி, தாதியர்செய்யு முபசாரங்களையும் மற்ற விளையாட்டுகளையுங் கருத்தில் மதிக்கா தவளாகி யிருந்தாள்.

அதனைத் தாதியர்கள் கண்டு, இன்றைய தினமும் நாம் சும்மாயிருப்போமாகில், இன்றைய விரைவில் மாது படும் வருத்தத்துக்கு உபசாரஞ்செய்ய நம்மால் முடியாதென்று கருதினவராகி, வீமராஜன் மனைவியிடத்துச் சென்று வணங்கி தமயந்திபடும்வருத்தத்தை எடுத்துரைத்தனர். அதை வீமராஜன்மனைவி கேட்டு நமது புத்திரி பக்குவகாலத்தையடைந்தனளென்று கருதி, தன் கணவனிடத்துச் சென்று சொல்லுகிறுள். ஓ பிராணநாயகா! நமது புத்திரிபக்குவகாலத்தையடைந்தனள். இனி நாம் சும்மா இருப்போமாகிற் கெடுதி நேரிடும் மணஞ் செய்வதற்குத் தகுதியான முயற்சியைத் தேடுமென்று கூறினள். மனைவிகூறிய வாக்கியத்தைக் கேட்ட வீமன் மனக்களிப்புற்று, தன் கொலுமண்டபத்திற்கு வந்து மந்திரிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறுன். ஓ மந்திரிகளே! நமது குமாரத்திக்கு மணஞ் செய்யவேண்டும் நகரத்தை நன்ருக அலங்கரிக்க முரசுமுன்னிலையில் யாவருக்குந் தெரிவித்து, தேவர்களும் வியப்புறக் கல்யாண மண்டப மொன்றியற்றி, மன்னர் மன்னர்களுக்கும்-முனிவர்களுக்கும் - குடிகளுக்கும் தகுந்த ஆசனங்களிட்டு, சுயம்வரஞ்சாட்டி, திருமுக முன்னிலையிற் சகல தேசாதிபதிகளுக்குந் தெரிவியுங்களென்று கட்டளையிட்டனன். மந்திரிகள் தங்கள் கட்டளைக்குட்பட்டவால் நகரமுழுவதுங் கல்யாணமுரசறைவித்து, தேவர்களும் வியப்புறக் கல்யாண மண்டபமொன் றியற்றி, அதில் அரசர்களுக்கும் முனிவர்களுக்குங் குடிகளுக்குந் தகுந்த ஆசனங்களிட்டு, சுயம்வரஞ்சாட்டி, கல்யாணவோலை எழுதி ஏழுநாளில்யாவரும் வருகிறதென்று அதிற் குறித்து, அத்திருமுகத்தைத் தூதுவர் கையிற் கொடுத்துத் தேசதேசத்துக் கனுப்பினுர்கள்.

உடனே தூதுவர்கள் அத்திருமுகத்தைச் சகல தேசாதிபதிகளுக்குங் கொடுத்து, சக்கிரேஸ்வரனுகிய நளராஜனுக்குங் கொடுத்துப் போயினர். சகல தேசாதிபதிகளுந் திருமுகத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் தங்கள் தங்கள் பரிஜனத்தோடு குண்டலிபுரத்தை வந்தடைந்தார்கள். வீமன்வந்த ராஜர்களுக்கெல்லாந் தகுந்த மரியாதைசெய்து விடுதிகள்விட்டு உபசரித்து வந்தான் நகரிலுள்ளவர்கள் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களைப் புதிதாக்கி வெண்சாந்துபூசி, வீதிகடோறுந் தோரணங்கட்டி, முத்துப் பந்தரிட்டு, பூரண கும்பங்கள் நிறுத்தி, வாசற்படிகடோறும் வாழை-கமுகம்பாளை - இளநீர் - முதலியவற்றை நாட்டி, புஷ்பமாலைகளுந் தூக்கி; சந்தனத்தாற் றரைமெழுகி விசித்ரமான கோலமிட்டு, தாங்களும் ஸ்நானஞ்செய்து வஸ்திராபரணங்களினு லலங்காரஞ் செய்துகொண்டு, மனக்களிப்புடன் யாவருஞ் சுபசோபன மங்களம் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். நிடததேசாதிபதியாகிய நளராஜன் மணவோலையைக் கண்டமாத்திரத்தில் மாரன் எய்த பாணங்களை அதமாக்க மணக்கோலங்கொள்ளக் கருதி மந்திரிகளைநோக்கி, விதற்பதேசத்தரசன் குமாரத்தியின் சுயம்வரத்துக்குச் செல்லவேண்டுமாதலாற் சகலரும் பிரயாணமாகுங்களென்று கூறி, சபையைவிட்டு அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று, ஸ்நானஞ்செய்து பூசைமுடித்து, பலவகை பதார்த்தங்களோடு அமுதுண்டுதாம்பூலந்தரித்து, மகரகுண்டல ஆர கேயூர கடக கங்கண மகுட முதலியவற்றை அணிந்து, கவசந்தரித்து, அம்புப் புட்டிலை முதுகிற்றுங்கி, வில்லைக் கரத்திலேந்தி, உடைவாள் முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, தூதுவர்களை அழைத்துத் தனது தேரை அலங்கரித்துக்கொணடு வரும்படி பாகனுக் குரையுங்களென்று கூறினன்.

அவ்வாறே தூதுவர் பாகனுக்கு அரசன் கட்டளையைத் தெரிவித்தனர். பாகன் தேரை யலங்காரஞ்செய்து ஒரு நொடியிற் கொண்டுவந்தான். உடனே அரசன் தேரேறி நகர்ப்புறத்து வந்தான். மந்திரிகள்-தண்டத்தலைவர்-வியூகத்தலைவர் - அணித்தலைவர்-படைத்தலைவர்-முதலானவர்கள் தங்கள் தங்கள் சேனைகளோடு அரசனுக்கு முன்னமே தானே நகர்ப்புறத்து வந்திருந்தனர். அரசன் அவர்களோடு கலந்து, பேரிகை-டங்கா டமாரம் - காளம் - எக்காளம் - பேய்க்காளம்-துத்தாரி-சின்னமுதலிய வாத்திய ஓசைகள் கடலைப்போல் ஒலிக்கக் களிப்புடனே தன் தேரைச் செலுத்தி, காடு-மலை-வனம்-வனந்திரங்களையெல்லாங் கடந்து விதற்பதேசமடைந்து, குண்டலிபுரத்துக்கு வந்தான் சகல அரசர்கட்கு மேலான சக்கிரவர்த்தி வருதலை

வீமன் கண்டு எதிர் சென்று உபசாரஞ் செய்தனன். நளன் நகர்ப்புறத்திற்ருனே தன் சேனுசமுத்திரத்துடனே யிருந்தான். ஒரு கமல மலரை அநேகம் வண்டுகள் நெருங்கிச் சூழ்வதுபோலக் குண்டலிபுரத்தை மற்ற நகரத்தரசர்களெல்லாம் நெருங்கிச் சூழ்ந்தனர். கேளும் தருமராஜனே! மாதுசிரோமணியாகிய தமயந்தியென்னும் ஒரு கன்னி நிமித்தியமாக உலகிலுள்ள அரசர்களெல்லாந் திரண்டு குண்டலிபுரத்தில் வந்திருந்தமையை யாழ் வல்லோராகிய நாரத முனிவர் கண்டு, உடனே சொற்கலோகத்துச் சென்ருர். அவரைச் சொற்காதிபதியாகிய இந்திரன் கண்டு எழுந்தெதிர்சென்று அழைத்து வந்து, ஒரு பொற்பீடத்திலிருத்திச் சோடசோபசாரஞ் செய்து பலவாறு புகழ்ந்து சொல்லுகிருன்: ஓ முனிநாதா! சொற்கமத்திய பாதாளமென்னு முப்புவனசஞ்சாரியாகிய தேவரீரை அடியேன் செய்த மாதவப் பேற்ருல் இன்றிங்குவரக் காணப்பெற்றேன் தாங்களிவடம் வந்த காரணமென்ன? ஏதாவததிசயமான சமாச்சாரங்களுண்டாவென்று வினவினன். நாரதர் இந்திரனுக்குப் பல ஆசிகள் கூறிச் சொல்லுகிருர்.

ஓதேவராஜனே! பூலோகத்தில் விதர்ப்ப தேசத்தரசனுகிய வீமனுக்குத் தமனமுனி கிருபையினல் ஒரு புத்திரிபிறந்தாள். அவள் பருவகாலமடைந்தனள். அவளுடைய ரூப சவுந்தரியங்களை ஒருவராலுரைக்கத் தக்கதல்ல உரைக்கவென்ருல் இரண்டாயிரம் நாவைப் படைத்த ஆதிசேஷன்தானுரைக்க வேண்டும். அவ்வளவு சுந்தரத்தை யுடையவளுக்கு விவாகமாம் அதற்காகச் சகல தேசாதிபதிகளும் விதற்பதேசத்தில் வந்து சூழ்ந்திருக்கிருர்கள். அந்தத் தமயந்திக் கொப்பானவர் இந்தச் சொற்கலோகத்திலு மாத்திரமல்ல: பாதாள லோகத்திலுமில்லை. அவள்கருத்தோ? நிடத தேசாதிபதியாகிய நளச்சக்கிரவர்த்தியின்மேற் காதல்கொண்டிருக்கிறது. இந்த அதிசயத்தை உனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று இங்குவந்தேன் இனி விடைகொடென்றுசொல்லி விடைபெற்றுத் தமது கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக் குச்சென்ருர். இந்திரன் தமயந்தியின் வனப்பை நாரதராற் கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்தில் ஆசையாகிய கடலுள்மூழ்கி, கீழ்த்திசைக் கடவுளாகிய தானும் தென்றிசைக் கடவுளாகிய யமனும் வடமேற்றிசைக் கடவுளாகிய வாய்வுபகவானும், தென்கீழ்த்திசைத் தலைவனுகிய அக்கினிபகவானும், இந்நால்வருமாகத் தத்தம் பரிசனத்தோடு விதர்ப்பதேசத்துக்குத் திலதம்போ லொளிருங் குண்டலிபுரம் வந்து சேர்ந்தார்கள். மற்ற அந்தரலோகவாசிகளும் வந்து நெருங்கினர். திருப்பாற்கடலிலுதித்த அமுதத்தையுண்ட இந்திரன்-அக்கினி யமன்-வாயு-இத்தேவர்களே தமயந்தியின் இதழமுதத்துக்கு இச்சைகொண்டு வந்தனரென்ருல், மண்ணுலகத்திலிருக்கும் மன்னர் மன்னவர்கள் கமயந்திக்காக மடலூர்வதற்கு நாணுவரோ? ஒருக்காலும் நாணமாட்டார்கள். சகல தேசாதிபதிகளுஞ் சகலதேவர்களும் வந்து நெருங்கிய குண்டலிபுரமானது, திருமாலுக் கிருப்பிடமாகிய வைகுந்தம்போ லிருந்தனவென்ருல், அந்நகரத்தின் மாட்சிமையை நீரே மதித்துக் கொள்ளும்.

இவ்வாறு விண்ணுலகாதிபதிகளும் மண்ணுலகாதிபதிகளும் நெருங்கி யிருக்கும் போது, சக்கிரேஸ்வரனுகிய நளன் தேவர்கள் வரவைக்கண்டு அவர்களைத் தரிசிப்பதற்குச் சென்ருன். இந்திரன் முதலான நாற்றிசைக் காவலர்களும் நளன் உருவத்தை நோக்கி மகிழ்ந்தவர்களாகி, தங்கள் கண்களாகிய வண்டுகளை நளன் முகமாகிய கமலத்திலிருக்கும்படிசெலுத்தினர். நளன் அவர்கள் அருகிற்சென்று நாற்றிசைக் காவலர்களையுங் கை குவித்து வணங்கிநின்றனன். அதற்கு நால்வருமகிழ்ந்து பலஆசிகள்கூறி, தங்களுடன் சமமாக ஒரு சிங்காதன மளித்து இருக்கச் சொல்லி, அவருள் இந்திரனவன் நளராஜனேடு இதனைச் சொல்லுவதானுன். ஓ மஹாமண்டலேஸ்வரா! இதோ நிற்கிறவர் தென்றிசைக் கடவுள். அவர் பின்பக்கத்திருப்பவர் வடமேற்றிசைக் கடவுள். என்னருகிலிருக்கிறவர் அக்கினிபகவான். நான் இந்திரன். நாங்கள் நால்வரும் ஒரு காரியார்த்தமாக மண்ணுலகத்துக்கு வந்தோம். அக்காரியம் உன்னுல்தான் நிறைவேற வேண்டுமென்று கூறினன், இந்திரன் வழங்கிய சொற்களைக்கேட்ட நளன் உள்ளம்பூரித்து, ஓ! ஓ! சொற்காதிபதிகளாகிய இந்த நால்வர்க்குங் கிடைத்தற் கருமையான பதார்த்த மொன்று மில்லை அப்படியிருக்க இவர்கள் ஒரு பதார்த்தத்தை நாடியிருக்கிருமென்றும, அப்பதா

ர்த்தத்தை நம்மாலடைய வேண்டுமென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். நாமோ? மண்ணுலகத்தி லிருப்பவன். நம்மால் அந்தப்பொருளை அவர்களடைகிற தெவ்வண்ணம்? அப்பொருளின்னதென்றுங் கூறவில்லை குறிப்பறிந்தீவதே கொடையென்று மனுசாஸ்திரத்திற் கூறுகின்றது. இவர்கள் மனக்குறிப்பு நமக்குத் தோன்றவில்லை. இவர்கள் காதலித்த பொருளின்னதென்று நமக்குத் தோற்றுமாகில் அப்பொருளைக் கொடுப்பதுவு மன்றி, என்னுயிரையுங் கொடுப்பேன். ஒருவர் ஒருபொருளை நாடித் தங்கள் கருத்தும் முகமும் நாண மற்றொருவரிடத்துச் சென்று கேட்பதே அரிது. அப்படிகேட்டுங் கொடாதவரையல்லவோ பாபியரென்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன. அதுபற்றியல்லவா நம்முன்னோர்கள் கேட்போன் உரைப்பதற்கு முன்னமே நாடிவந்த பொருளை நாரத்தோடும் தத்தஞ் செய்கிறார்கள்.

மேலும் ஐந்து கற்பகவிருக்ஷத்தின் செல்வத்தையுந் தேவாமுதத்தையும் பெற்ற இந்திரனே நம்மை நாடி ஒருபொருள் கேட்டால், அவர்களிப்புற அளித்தல் நமக்கு மேலான சிறப்பு. அந்த மஹாராஜன் ஒருபொருளை நாடிவந்தேனென்று கூறினனேயன்றி, இன்ன பொருளென்று கூறவில்லை. இதற்கு நான் என்னசெய்வேன்? என்று பலவாறு தனக்குள் யோசித் திந்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். சொர்க்கமத்திய பாதலமென்னு மூவுலகிற்குங் கர்த்தனே! நான் செய்த பூஜாபலமோ? எங்கள் முன்னோர்செய்த பூஜாபலமோ? சொற்கலோகத்தைவிட்டுமண்ணுலகத்துக்கு வந்து என்கட்புலனுக்குத் தோற்றி என்னாலொரு காரிய முடித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூறினீர். அக்காரியமின்னதென்று விளங்கத் திருவுளங்கனிந்து கூறினால், தங்கள் அடிமையாகிய நான் தடையின்றி அக்காரியத்துக்குத் தகுந்த முயற்சி செய்கிறேனென்று கூறினன் அதற்கு இந்திரன் மகிழ்ந்து சொல்லுகிறான்: ஓ சொற்கமத்திய பாதாளமென்னு முப்புவனத்திலும் வெற்றிகொண்ட மாரனைவென்ற தீரனே! நாங்கள் நால்வருந்தமயந்தியின் வனப்பைக்கேட்டு மோகங்கொண்டு மண்ணுலகத்துக்கு வந்தனம். காமனுந் தன் வில்லைவளைத்து மலர்வாளிதொடுத்து எங்களுயிரை வாட்டுகிறான். அத்துன்பம் நீங்க நீ மாதுசிரோன்மணியாகிய அத்தமயந்தியினிடத்திற் சென்று, என்பெயரையும் என் சிறப்பையும் எடுத்தோதி, எனக்கு மணமாலை சூட்ட இசைவி என்மேல் மோகங்கொள்ளாமல் நீக்கி விடுவாளாகில், அக்கினிபகவான் அல்லது வாயு-யமன் - இவர்களி லொருவர்க்காவது பொருத்திவையென்று கூறினன்.

இந்திரன் வாக்கியத்தைக்கேட்ட நளன் அனலிடு மெழுகுபோல மனமதுஉருகி, ஒன்றுந்தோன்றாமல் சித்திரப் பிரதிமெய்போல் நின்று, பின்பு சிறிது தெளிந்து, ஆ! ஆ! நாம் தமயந்தியின்மேல் மனப்பூர்த்தியாகக் கருத்தைச் செலுத்தியிருக்கிற செய்தி இந்த இந்திரனுக்குத் தெரியாததல்ல. நாமோ? அதிக காதல்கொண்டதுமன்றி மாரனால் அவகோலப்பட்டு மிருக்கிறோம் எல்லாமறிந்த தேவராஜன் நம்மை அப்பெண்பாலிடத்திலேயே தூதாகச்செல்ல வேண்டுமென்று வேண்டுகிறான். அந்த மாது சவுந்தரியத்தில் மிகுந்தவளென்றும், அவளைத் தேவர்களுங் காதலித் திருக்கிறார்களென்றும் அன்னஞ் சொன்னது இன்றுண்மையாயிற்று. இனி நாம் இந்திரன் வாக்கியத்தைத் தடுப்போமாகில் வாக்குப்பிழை நேரிடும். இந்திரன் கருத்தின்படி தூதுசெல்வதே தகுதியென்று மனதை வுறுதிசெய்துகொண்டு, இந்திரனைவணங்கிச்சொல்லுகிறான்: ஓ தேவராஜனே! என்னுள்ள நிலையைக் கண்டிருந்துந் தமயந்தியினிடத்துத் தூதாகச் செல்லவேண்டுமென்று தாங்கள் கூறினது எனக்கு அதிக ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. உலகத்தில் யார் யார்க்கு எந்தெந்தவேலை யிடவேண்டியதோ? அந்தந்த வேலையை அவரவர்களுக் கிடவேண்டும். அதனை நீக்கி என்னை ஒரு பெண்பாலிடத்தில் தூதாகச் செல்லென்று கட்டளையிட்டீர்கள். நீங்களோ? தேவர்கள். நானோ? மண்ணுலகத்தி லிருக்கிறவன். தங்களுக்குத் தெரியாத நீதி ஒன்றில்லை. நீங்களே தூது செல்லென்றால் நான் மறுக்க வல்லவனல்லன். நான் அக்கன்னி காவலைக்கடந் தெவ்வாறு செல்லுவேனென்று கேட்க, இந்திரன் சொல்லுகிறான்.

ஓமஹாராஜனே! நாங்கள் நாடிவந்தகன்னிகைஉன்மேல் அதிககாதல் கொண்டிருக்கின்றமையால், உன்வாக்கியத்தைத் தடுக்காமலிணங்குவாளென்று கருதி உன்னைத் தூதுசெலுத்தக் கருதினோம். நீ எங்கள் வாக்கியத்தைத்

தடுக்காமல் தூதுசென்று அந்த மாதைப் பொருத்துவிப்பையாகில், சந்திர சூரியரிருக்கிறபரியந்தம் உனக்குச் சிறப்புண்டாயிருக்கும். கன்னிகாவலைக் கடக்கும்படி உன் திருவுருவத்தை ஒருவர் காணமலிருக்க மஹா விநோதமான ஒரு அஞ்சனந் தருகிறோம் அதனைப்பெற்றுத் தமயந்தியினிடத்துச் சென்றவுடன் அந்த அஞ்சனத்தைத் துடைத்துவிடு அவளுக்கு உனது உருத்தோன்றும். ஆதலால் இப்போதேபோய் நீ தமயந்தியினிடத்திற்பேசவேண்டியவற்றைப்பேசி, எங்களில் யாருக்காவ தொருவர்க்குப் பொருத்திவிட்டு வாவென்றுகூறி, உருத்தெரியாதிருக்க அஞ்சனமளித்தனன். நளன் இந்திரன் கருத்துக்கிசைந்து விடைபெற்று, உருமாறு மஞ்சனத்தைநெற்றியிலணிந்து, குண்டலிபுர மடைந்து, வீதிகளையெல்லாங் கடந்து தமயந்தியிருக்குங் கன்னியாமாடத்துத் தலைவாசற்படியிற் புக்கினன். கன்னிகாவலாளர்கள் ஆளரவத்தைக் கேட்டு, யாரோ வந்தாற்போ லிருக்கின்றது: ஆளைக்காணேம் இதென்ன ஆச்சரியம்?என்று ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துப் பேசிக்கொள்வதை நளன்கேட்டு, தலையை இரங்கி நாணமீதூற அக்காவலைக் கடந்து உட்புறத்துச் செல்லும்போது, அங்கங்குள்ள தடாகங்களையும், அத்தடாகத்தில் விளையாடும் மாதர்களையும், சோலைகளையும், அச்சோலையில்மலர்கொய்து விளையாடு மங்கையர்களையும், இன்னுமுண்டான பல அதிசயங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு சென்ருன.

அப்படி செல்கின்றபோது செண்டு விளையாடு மாதர்கள் தங்கள் கையிலிருக்குஞ் செண்டைத் தனக்கெதிரிலிருக்கும் மாதர்களிடத் தெரிந்தனர். அச்செண்டு செல்லுங் கதிதப்பி நளன் மார்பிற் பட்டுப் பூமியில் விழுந்தது. அதைச் செண்டெறிந்த மாதர்கள் கண்டு, ஓ! ஓ! நாமெறிந்த செண்டு அந்தரத்திற்சென்று தடைப்பட்டதுபோலமீண்டு பூமியில்விழவேண்டிய தென்னவென் றையுற்று, ஒருவரையொருவர் பார்த்து மயங்கி நின்றனர். இதனைக்கண்ட நளன் யாதொன்றும் வசனியாமல் தலையை யிறங்கிக்கொண்டே தமயந்தியிருக்கும் மாளிகைக்குச் சென்ருன். நளன்மீது காதல்கொண்ட தமயந்தி ஆசைப் பெருக்கத்தினுல் நளன் பெயரையெடுத்தோதிக் கொண்டே யிருக்கிறவளாதலால், அந்தமாது களிப்புறத் தாதியர்கள் இதோ வந்தான் நளனென்று அடிக்கடி எடுத்துரைப்பர். அப்படி உரைப்பதினுல் அங்குள்ள கிளிகள் அவ்வார்த்தையைக் கற்றுக்கொண்டு, எந்தவேளையும் அந்த வசனத்தையே சொல்லிக்கொண் டிருக்கும். நளன் வந்தபோதும் இதோ நளன்வந்தானென்று கிளிகள் சொல்லின. அதை நளன் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, ஓ! ஓ! கிளிகள் நம்மை யறிந்துகொண்டது. இனியென்ன செய்கிறதென்று மனவருத்தமுற்றுச் சற்றுநேரம் நின்ருன். அச்சமயத்தில் நளன்மேற் காதல்கொண்ட தமயந்திக்கு மகிழ்வுண்டாகச்சிலதாதியர்கள் நளனைப்போல் ஒரு படமெழுதிவந்து, இதோ நளன் வந்தான் பாரென்று சொல்லுகிறதையும், தமயந்தி ஆவலுடன் அப்படத்தைப்பற்றி அணைகிறதையும், படமென்று கருத்துக்குத் தோன்றின மாத்திரத்தில் அத்தாதியரைவெறுத்துக்கொள்வதையும் நளன் கண்டுகளிப்புற்று, அன்னங்கூறியதும் அன்னத்தின் வாக்கின்படி ஒத்திருக்குஞ் சுதந்தரத்தையுங்கண்டு, இவள் தான் தமயந்தியென்று தெளிந்து, அவளது ரூபசவுந்தரியத்தைப்புகழ்ந்து, மனக்களிப்புடனே தானணிந்த அஞ்சனத்தைக் கையாற்றுடைத்தனன்.

அஞ்சனங் கலைந்தவுடன் நளனதுதிருவுருவந்தோன்றிற்று. அங்குள்ள தாதியருந் தமயந்தியுங்கண்டு உருவெளித் தோற்றமென்று கருதினவராகி, பின்பு தெளிந்து, யாரிக் கன்னிகாவலைக்கடந்து வருபவரென்று ஐயுற்றுத் திடுக்கிட்டு, இரங்கினதலையை நிமிராமல் நளன் பாதவடிவத்தைக்கண்டு, இந்த புருஷன்யார்? தேவனுகில் மண்ணுலகத்திலிருக்கும் பொருளை விரும்பிவரான் பாதம் நிலந்தோயாது. பாதாளத்தி லிருப்பவனுகில் எல்லா வுலகத்திலுஞ் சிறந்தது பாதாளம் அதிலில்லாதபொருள் மண்ணுலகத்திலில்லை. மண்ணுலகத்திலிருப்பவனுனற் கன்னிக்காவலைக்கடந்து வருவதரிது. ஆதலால் வந்தபுருஷன் யாரென்று தமக்குள் யோசித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, தமயந்தி தாதியை எச்சரித்து, வந்தவன் யாவனென் றறிமின்களென்று ஆக்யாபித்தாள் அருகிலிருக்குந் தாதியர்கள் நளனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிருர்கள்: ஓ புருஷோத்தமா? உன்னைப் பார்த்தால் உருக்கொடு விளங்கும் மாரவேளைப்போலிருக்கின்ருய் அதிககாவலையுடைய

இந்தக் கன்னியாமாடத்துக் கெப்படி வந்தனை? காவலாளர்கள் உன்னைக் காண்பாராகில் நீ கனவருத்தத்திற் குள்ளாகுவையே: இவ்வகைப்பட்ட கடினகாவலைக் கடந்து இங்கு வரவேண்டிய காரண மென்ன? நீ யார்? உன் பெயரியாது? உனக்கிங்கு ஆகவேண்டுங் காரிய மென்னவென்று வினவினர். அதற்கு நளன் சொல்லுகிறான்; ஓ தாதிகளே! நான் நிடததேசாதிபதி. என்பெயர் நளன். இங்கு வந்ததற்குக் காரணமென்னவெனில், இந்திரன்-வாயு-அக்கினி-இயமன்-இந்நால்வரும் உமது யஜமானியாகிய தமயந்தியின்மேற் காதல்கொண்டு, என்னைத் தூதாக அனுப்பிவித்தார்கள். தேவர்கள் கொடுத்த அஞ்சனத்தாற் காவலர்கள் கண்ணுக்குத் தோன்றாம லிவ்விடம் வந்தேனென்று கூறினன்.

இந்த வாக்கியத்தைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் உருவெளித் தோற்றத்தைக் கண்டு மகிழும் கருத்தையுடைய தமயந்தி உருவத்தோடு விளங்கும் நளன்நேரில்வந்து வசனித்தலைக் கேட்டுப் பரமானந்தமடைந்து, தலையை நிமிர்ந்து நளராஜனை முற்றுநோக்கி, அன்னங் கூறியதற்கும் நளனிருக்குஞ் சுந்தரத்துக்கு மொத்திருத்தலை யெண்ணி, கண்களால் நளனது அழகிலுண்டாகிய நலத்தைக் கிரகித்து, தான் கொண்ட காமநோயைத் தணித்து, நாணமீதுறத் தலையை வணங்கி, தாதியோடு பேசுதல்போலப் பேசத்துடங்கி, ஓ! மஹாராஜனே! இந்திரன் முதலான நால்வருந் தூது அனுப்பிய கருத்தென்னவென்று வினவினள். அதற்குநளன் சொல்லுகிறான். ஓ மாதுசிரோமணி! உன்னுடைய ரூபசவுந்தரியத்தைக்கேட்டு நின்போகத்தை விரும்பினவராகி இந்தமண்ணுலகத்தில்வந்தார்கள். அந்நால்வருள் இந்திரனென்பவன் பெருமையை என்னொரு நாவாற் சொல்லத்தக்கதல்ல வாயினும், என்னாற் கூடியமட்டுஞ் சொல்லுகிறேன்கேள். அந்தஇந்திரன் அசுரர்குலகாலன். பர்வதங்களின் சிறகை அரிந்த வச்சிராயுதன். அக்கினிமுதலான எழுதிசைக் காவலர்களுக்கும், இந்த மண்ணுலகத்துக்கும் பாதாளத்துக்குந் தலைவனாகி, சொற்கத்துள்ள முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் - நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்கள் கின்னரர்-கிம்புருடர்-கருடர்-காந்தருவர்-சித்தர்-வித்தியாதரர்-முதலான சகலரும் வணங்கும் பாதகமலத்தை யுடையவன். போகத்திலுயர்ந்தவன். மஹாபராக்கிரமசாலி. சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியன். திருப்பாற்கடலில் அமுதத்துட னுற்பவித்த அயிராவதத்தைப் பெற்றவன். சுவேதாஸ்வங்களை யுடையவன். தேவாமிர்த கலசத்தை யுடையவன். சங்கநிதி-பதுமநிதி- கற்பகவிருக்ஷம்-காமதேனு- இவை முதலிய சிறந்த பொருள்களை யுடையவன். அளக்கரிய புகழைப் படைத்தவன்.

மேலும் அந்த மஹாராஜன் புலோமிசை-அரம்பை-ஊர்வசி - முதலானவர்களைக் காதல்கொள்ளாமல் நின்மேற் காதல் கொண்டானென்றால், உன் தவப்பயனேபயன். நீ மானிட ஜன்மமாக இருந்துந் தேவர்களெல்லாம் உனக்குப் பணிவிடை செய்யும்படி எதிர்பார்த் திருக்கிறார்களென்றால், உன் சிறப்பேசிறப்பு. நீமனமகிழ்ந்து இந்திரனுக்கு மணமாலை புனையக்கருத்துவை. சொல்ப ஆயுளையுடைய மண்டலத் தரசரை மணந்து கொள்வதிற் பயனில்லை. நீடூழிகாலஞ் சுகத்தைத் தருவதாகிய தேவபோகத்தை யனுபவித்தற் கிச்சைகொள்ளென்று கூறினன். இவ்வாறுகூறிய நளன் வாக்கியத்தைக்கேட்ட தமயந்தி அனலிடு மெழுகுபோல மனமது உருகி, இருசெவியிலுங் கரத்தைவைத்து மூடிக்கொண்டு, இஷ்ட தேவதையைத் துதித்துச் சொல்லுகின்றாள். ஓ மகாராஜனே! மண்ணுலகத்தாருக்கு விண்ணுலகத்தார் தாய் தந்தையரென்று வேத முறையிடுகின்றது. அந்தவேதங்களை நன்றாகக் கற்றுணர்ந்து அந்நெறியினின்ற இந்திரன் காமத்தால் மதிமயங்கி என்னை விரும்பி உன்னைத் தூதனுப்பினாலும், எல்லாந் தெரிந்த நீர் மறுக்காமல் இந்திரன் கருத்துக்கிசைந்தீர். அதனை யுத்துநோக்கினால் தேவவாக்கியத்தைத் தடுக்கக் கூடாதென்கிற விதியை அநுசரித்து வந்தவராகத்தோன்றுகின்றது. என் கருத்தை வெளியிடுகிறேன் கேளும். தேவரல்ல மற்ற மும்மூர்த்திகளேயாயினும் வேதவிதிக்குப் பிசகுவார்களாகில் எள்ளளவேனும் அவர்களை மதிக்கவிதியில்லை. ஆதலால் இந்திரன் கூறிய கர்னகரேமான வாக்கியமிங்குசெல்லாது.மேலும்உத்தமஸ்திரீகளின் லக்ஷணமென்னவெனில், ஒருவனைக் கணவனாக என்கருத்திற் குறித்திருக்கிறேன். அவனுக்கு மணமாலை சூட்டுகிறதேயன்றி மற்றொருவருக்கு மணமாலையிடேன், இனி இந்

திரனைக் குறித்திங்கு பேசவேண்டியதில்லை. என்று கூறக்கேட்ட நளன் தமயந்தியின் மனவுறுதிக்கு மகிழ்ந்தவனாகிச் சொல்லுகிறான்.

ஓ மாதுசிரோமணி! இந்திரன் கருத்துக் கிசையாவிடினும், மற்ற வாயு-அக்கினி-இயமனாகிய மூவர்களுள் உனக் கிஷ்டமானவருக்கு மணமாலை சூட்டென்று கூறினன் அதற்குத் தமயந்தி சொல்லுகிறாள். மகாராஜனே! இந்திரன் கருத்துக்கிசையாத நான் மற்ற மூவர்கருத்துக் கிசைவனோ? அவர்களென்ன தேவர்களல்லவா? போகம்-ஆயுள்-புகழ்செல்வம்-ஆகிய இந்நான்குபொருளும் அற்பம் கற்பொன் றிருக்குமாகில் மேற்குறித்தநான்குந் தனக்குத் தானே வந்தடையும். அவ்வளவு சிறப்புற்ற கற்புடைமையை நீக்கி சொற்ப பொருள்களுக் கிச்சைகொள்பவர் யார்? ஒருவருமில்லை கற்புடைமையிற் கருத்தைச் செலுத்தியமாதர் கருதிய புருஷனுக்கு மாலையிடுவரே யன்றி, மற்றவர்க்கு மாலையிடார்கள். ஒருவேளை கருதிய புருஷன் கைக்குக் கிட்டாமற் போனால், அக்கினியில் விழுந்திறப்பரென்று கூறினள். அதை நளன்கேட்டு உள்ளம் பூரித்துச் சொல்லுகிறான் ஓ மாதுசிரோமணி! நீகூறிய வாக்கியத்தை யுய்த்துநோக்கினால் இந்திரன் முதலான நால்வரை மணம்புரியேனென்றும் கருதிய புருஷனுக்கே மாலையிடுவேனென்றும், கருதிய புருஷன் கைக்குக்கிட்டாதகாலத்தில் நெருப்பில்விழுந் திறப்பேனென்றும் அர்த்தமாகின்றது. நெருப்பில் விழுந்திறந்தால் அக்கினியை மணந்ததுபோலாகும். அல்லது நீரில் விழுந்திறந்தால் வருணனை மணந்தது போலாகும். இதற்கென்ன சொல்லுகிறாய்? அப்போது நீ கூறியவாக்கியம் பழுதாகின்றதே யென்று வேடிக்கையார்த்த மாகவும், ஆக்ஷேபனை யாகவும் வினவினன்.

இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தமயந்தி மதிமயங்கி, உத்திரவு கொடுக்கச் சக்தியற்றவளாகி, ஓ! ஓ! இந்த மஹாராஜன் நம்மேல் விருப்புற்றவனாக இருப்பானாகில், நமது வாக்கியத்தை ஆக்ஷேவிப்பனோ? அன்னம் நம்மைக் குறித்து விசேஷித்துரைக்கவில்லை போலுந்தோன்றுகின்றது ஐயோ! நளமகாராஜனே என்னுயிரென்று நினைத்திருக்குமெனதுயிர்சோர அவரே இச்சொல்லைச் சொல்லத் துணிந்தமையால் உயிரைப் பருகும் யமதூதரென்பவ ரிவரேயென் றேங்கி மனந்தளர்கின்றபோது இருவர்க்குந் தூதாகச்சென்ற அன்னம் அவ்வேளையில் அந்த யிடத்துக்குவந்து, மனவருத்தப் படுகிற தமயந்தியைப் பாத்து, ஓ அம்மணி! தூதாகவந்தால் அந்தவிதிக்கு மாறுபடாமல் நடக்கவேண்டுவது தகுதியாதலால் மஹாராஜன் தாட்சண்ணிய மின்றிச் சிலவார்த்தைகளைக் கண்டிப்பாகப் பேசினன். அதைக்குறித்து அரசனுக்கு நம்மிடத்தி லன்பில்லை யென்று மதிக்கலாமா? நீ வருத்தப்படாதேயம்மாவென்றுகூறி அரசனைப்பார்த்து, ஓமஹாராஜனே ! மஹா பண்டிதரெல்லாம் உமது சொல்லுக்கு விடை கொடுக்கா ரென்றால், பெண்பாலாகிய தமயந்தி விடைகொடுப்பளோ? நீர் வந்த தூதுக்கிசைந்தபடி பேசினீர். அப்படிபேசினவர் இங்கு நடந்த விருத்தாந்தத்தை மாத்திரம் உமது யஜமான்களுக்குச் சொல்வதே நலமன்றி, இவள் சொல்லிற் சொற்குற்றம் பிடித்துப் பரிக்ஷிப்பது தகுதியல்லவென்று கூறிற்று. அதுகேட்ட அரசன் மனமகிழ்ந்து, தான்வந்த தூது பொருந்தாமைக்கு மனவருத்தமுற்று, தமயந்தியின் மனவுறுதிக்கு மகிழ்ச்சியடைந்து, முன்போல் அஞ்சனமிட்டுக் கன்னிகாவலைக் கடந்து, இந்திரன் முதலான நால்வரிருக்கிற இடத்துக்கு வந்தனன்.

இந்திரன்முதலான நால்வரும் நளனைத் தூதுவிட்டபின்பு தாங்கள்வண்டுருபமாகி அவன்பின்னாகவேசென்று, நளனுந் தமயந்தியும் பேசியவற்றை யெல்லாங் கேட்டுக்கொண்டு, அவனுக்கு முன்னதாகவந்து தங்கள் பழைய உருக்கொண்டு ஒன்று முணராதவர் போல நளனது வரவைப் பார்த்திருந்தார்கள். நளன் நால்வருக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து, தமயந்தி கூறியவற்றையும் அவள் கருத்தையுந் தெரிவித்தான். இந்திரன்முதலான நால்வருமகிழ்ந்து, இந்திரன் பலபல அஸ்திரங்கள் கொடுத்து, அந்தந்த அஸ்திரங்களுக்குத் தகுந்த மந்திரங்களை யுபதேசித்து நளனைவாழ்த்தினன். அக்கினிபகவான் நளனை ஆசிர்வதித்து, அனலின்றி அடிசிலமைய மந்திரோபதேசஞ் செய்து, அந்த அடிசிலுக்கு நளபாகமென்று பெயர்வரக் கடவதென்று வரங்கொடுத்தான். வாயுபகவான் நளனைவாழ்த்தி அஸ்வமந்திரத்தை யுபதேசித்தான். யமன் ¿ளனுக்குப் பல ஆசி

கள்கூறித் தன் கையிலிருக்குங் கதைக்கு ஒப்
பாகிய ஒருகதை யளித்தான். இந்த நால்வர்
கொடுத்த பரிசைப்பெற்று நளன் தனது
விடுதிவீட்டுக்குவந் தினிது வீற்றிருந்தான்.
கேளும் தருமநந்தனு! அன்றையதினங் கழி
ந்தபின்பு மறுநாள் ஆயிரங்கரங்களையுடைய
சூரியன் கருங்கடல் முகட்டி லுதயமானவு
டன், விதர்ப்பதேசத்துக் கரசனாகிய வீமன்
தன் மந்திரிமார்களைநோக்கி, ஓ மந்திரிமார்க
ளே! இன்றையதினம் நமது குமாரத்திக்கு
மணம்புரியவேண்டியதாகையால், முரசுமுன்
னிலையிற் சகலஅரசர்களையுங் கல்யாண மண்
டபம்வந்து சேர்ந்து, அங்கிட்டிருக்குஞ்சிங்
காதனத்தி லினிதுவீற்றிருந்தார்கள். ஏகசக்
கிராதிபதியாகிய நளராஜன் தன் பரிசனங்
களை நிறுத்தி, சிலரோடுவெளிப்பட்டு வெண்
பட்டுக்குடைகவிய நவமன்மதன்போல் நட
ந்து நகரத்தையடைந்து, கல்யாண மண்ட
பம்வந்து அங்கிட்டிருக்குங் கோடி சூரியப்
பிரகாசமாகிய சிங்காதனத்தி லினிது வீற்றி
ருந்தான்.

இப்பால் வீமராஜன் தன் குமாரத்தியை
அலங்கரித்துக் கொண்டு வரும்படி தாதியர்
களுக்குக் கட்டளையிட்டான். தாதியர் தமயந்
திக்கு ஸ்நானஞ் செய்வித்து ஈரம்புலர்த்தி,
வெண்பட்டாடை யணிந்து, கரியகுழலைவா
ரிச் சடையிட்டு, மல்லிகை முல்லை முதலிய
மாலைகளைப் புனைந்து, சகல ஆபரணங்களு
மணிந்து, கலவைச்சாந்துபூசி, மகாலட்சுமி
யும் நாணத்தகுந்த அழகினையுடைய தமயந்
தியை அலங்காரஞ்செய்து, கல்யாணமண்ட
பத்துக் கழைத்துவந்தார்கள். தமயந்தி தன்
பிதாவாகிய வீமராஜனை வணங்கி நின்றனள்
பிதா தன்புத்திரியின் முகக்குறியை அறிந்து,
லோக கர்த்தாவாகிய திருமாலைத் தியானித்
தான். திருமாலுள்ளங் கனிந்து பிரமனை
நோக்கி, ஓபுத்திரசிகாமணியே! நின்மனைவி
யாகிய சரஸ்வதியைத் தமயந்திக்குத் தாதி
யாக இருந்துவந்த அரசர்களின் பெயரை
எடுத்தோதிவரக்கட்டளையிடென்றுகூறினர்.
பிரமன் தன்மனைவியாகிய சரஸ்வதிக்குக்கட்
டளையிட்டனன். சரஸ்வதி ஒருமானிட ஸ்
திரீபோல்வந்து தமயநதியின் கரத்தைப் பற்
றிக்கொண்டு, அரசர் குழாமிருக்கு மிடத்துக்
குச்சென்று, அங்குவந்திருக்கும் மன்னர்மன்
னர்களைச் சுட்டிக்காட்டி, அவரவர்கள் பெய
ரையும் சிறப்பையும் தேசத்தையும் எடுத்தோ
தி, நளனுருக் கொண்டிருக்கிற இந்திரன்
முதலானவர்களைக் குறித்துத் தனித்தனியே
சுட்டிக்காட்டி, அவர்கள் விண்ணவரென்று
விளங்கச் சிலேடை மொழிகளால் தெரிவி
த்து, நிடத தேசாதிபதிகளாகிய நளராஜனி
டத்துவந்து அவனைக் குறித்துக் காட்டிச்
சொல்லுகிருள். ஓ அம்மணி! இதோ இருக்
கும் அரசன் வெற்றியிற் குமாரசுவாமியை
யும், அழகில் மாரனையும், காத்தலில் திருமா
லையுமொத்தவன். இவன்தான் நிடததேசா
திபதியென்று கூறினள்.

இப்படி கூறிய தாதியாகிய சரஸ்வதி
யின் வாக்கியத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில்
தலையைநிமிர்ந்து நளனைப்பார்த்தாள். அப்
போது தாதிகாட்டிய நளனோடு ஐந்து நள
னிருத்தலைக்கண்டு, அவருள் நால்வர்க்குக்
கண்ணிமைக்காம லிருத்தலையும் மாலைகள்
வாடாதிருப்பதையுங் கண்டு, இவர்கள் தேவ
ரென்று தெளிந்து, வாடியமாலையுங் கண்ணி
மைத்தலையுமுடைய நளனையே நளனாக உண
ர்ந்து, தன் கையிலிருக்கும் பரிமளமிகுந்த
நறுமலர் மாலையை யெடுத்துக் குமாரசுவாமி
போல் விளங்கும் நளராஜன் கழுத்திற்சூட்டி
ச்சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து நின்றுள்.
அந்தவேளையில் அந்தரதுந்துமி முழங்கி
ற்று. அப்சரஸ்திரீகள் மங்களம் பாடினர்.
தேவர்களெல்லாங் கற்பகப்பூவை மாரிபோல்
தூவிப் பலஆசிகள் கூறினர். கல்யாணமண்
டபத்தில் பேரிகை-டங்கா - டமாரம்-காளம்-
எக்காளம்.பேய்க்காளம்-சின்னம் - துத்தாரி-
முதலிய் வாத்தியகோஷமும், அரசர்களின்
கோஷமும் அண்டரண்டங்கள் அதிரமுழங்
கிற்று கேளும் தருமநந்தனு! பாலசுப்பிர
மண்ணியரிடத்துத் தெய்வயானை யிருந்தது
போல நளராஜனிடத்துத் தமயந்தி சேர்ந்த
மாத்திரத்திற் கல்யாணமண்டபத்தி லிருந்த
ஐம்பத்தாறு தேசத் தரசர்களெல்லாம் முகம்
வேறுபட்டுச் சினங்கொண்டு, நளனைப் புறங்
கண்டவர்க்கே தமயந்தியுரியவளென்று கூவி
க்கொண்டு யாவரும் ஒருமிக்கத்திரண்டு போ
ர்க்கெழுந்தனர். அதனை நளன்கண்டு குறு
நகைகொண்டு, வீமராஜனிடத்துத் தமயந்தி
யை ஒப்பிவித்துப் பாதுகாக்கச் சொல்லி,
தான் தன் இரதகஜதுரகபதாதிகளோடு போ
ர்க்கோலங் கொண்டு, தன்னை எதிர்த்த அரச
ர்களோடு மேலிட்டு வில்லைவளைத்து, நாணி
ஏறிட்டு டங்காரவோசை யெழுப்பி, சோனை

மாரிபோற் கணைகளைத்தூவி, யார்யார் என்னென்ன கணைகளைத் தொடுத்தார்களோ? அதற்குப் பதிலாகவும் மாருகவும்-அவ்வக் கணைகளைவிட் டறுத்து, தேரை யுடைத்து, குதிரைகளைக்கொன்று, யானைகளைப்பிளந்து, காலாள்களை யதமாக்கி, அரசர்களைக் கைகாலாடவொட்டாமல் நாராசங்களைத்தொடுத்து அட்டகாசஞ் செய்தான்.

அவனோடு அரசர்களெல்லாம் எதிர்நின்று போர்செய்யச்சக்தியற்றவராகி, முதுகு காட்டித் தங்கள் தங்கள் நகரத்துக்குச் சென்றனர். இந்திரன்முதலாகிய நால்வரும் மற்ற தேவர்களுந் தத்த மிருப்பிடத்துக்குச் சென்றனர். இங்கேநளன் தன்னைஎதிர்த்த அரசர்களை வெற்றிகொண்டு ஜெயசங்கம் பூரித்து, தன துசேனைகளோடு அரண்மனைக்குத்திரும்பினன் உடனேவீமன் எதிர்சென்று, நளனை அழைத்து வந்து ஸ்நானஞ் செய்வித்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்திற் கல்யாணமண்டபத்தில் தன் குமாரத்தியைக்கொண்டுவந்து நளனோடு உட்காரவைத்து, வேதவேதியர்களாற் கல்யாணச் சடங்கைக் குறைவின்றி நிறைவேற்றி, மங்கலத்தை நளன்கையா லணிவித்து, சகலவாத்தியங்களுமுழங்க ஆசிர்வதித்து, நாடு-நகரம்-ஆடை-ஆபரணம்-தாதியர் முதலியவைகளைச் சீதனங்கொடுத்து, வேதவேதியர்க்கும் மற்ற வித்வஜனங்கள் முதலானவர்களுக்கும் உள்ளம்பூரிக்கத் தானஞ்செய்து, இரவலர் முதலானோருக்கு இருகையாலும் ஓயாமற் சொர்னமாரிபெய்து, மகளையும் மருமகனையும் அரண்மனைக் கழைத்துப்போய் மணவிருந்தளித்து மகிழ்வுற்றனன் நளனுந் தமயந்தியும் ஆருத காதல்கொண்டு, ரதியு மதனும்போலக் கூடிக்கலந்து சுகத்தை அனுபவித்து, சிலநாள் விதற்பதேசத்தில்தானேயிருந்து, பின்பு வீமராஜனிடத்து விடைபெற்றுத் தானுந் தன்மனைவியுமிரதமேறி, தன் நால்வகைச்சேனையுந் தொடர்ந்துவரத் தன்னகரத்துக்குச்சென்று, அந்நகரை வலமாகவந்து அரண்மனைக்குட் புகுந்து குடிகள் முதலான யாவர்க்கும் விருந்தளித்து, தானுந் தன்மனைவியுமாக யின்பத்தை அடைந்திருந்தான்.

கேளுந் தருமநந்தனு! சத்தியத்தினுற் சக்கரம் நடாத்திவரும் நளன் இவ்வாறு சுகித்திருக்கிற காலத்திற் கல்யாண மண்டபத்துக்கு வந்திருந்த இந்திரன் முதலான நால்வருஞ் சொற்கலோகஞ் செல்லும்போது, சனிபகவான் அந்நால்வர்க் கெதிராக அரையிலிருக்கும் ஆடைசோர்வதையு மறியாமல் அதிகவிரைவாக ஓடிவந்தான். அவனை இந்திரன் முதலான நால்வருங்கண்டு, ஓ சனிபகவானே! இவ்வளவுவேகமாக எங்குசெல்கிறுயென்று வினவினர். சனிபகவான் சொல்லுகிருன்: ஓ சொர்க்காதிபதிகளே! பூலோகத்தில் விதர்ப்பதேசத் தரசனுகிய வீமராஜன் தமனமுனிவரத்தால் ஒரு கன்னிகையைப் பெற்றுனும் அக்கன்னி மிகுந்த சுந்தரத்தையுடையவளாம் அவளுக்கு இன்று கலியாணஞ்செய்ய நிச்சயித்து சுயம்வரஞ் சாட்டியிருக்கிருனும் அதற்காக நானிவ்வளவு வேகத்தோடு செல்கிறேனென்றுகூற, இந்திரன் முதலான நால்வருஞ் சிரித்துச் சொல்லுகிருர்கள் ஓ சனீஸ்வரா! வீமன் புத்திரிக்குச் சுயம்வரமென்று கேள்விப்பட்டு தான் நாங்களும் உன்போலக் காதல்கொண்டு சென்ருேம். ஆனுல் அவள் நளராஜன்மேற் காதல்கொண்டவளாகி எங்களை நீக்கிநளனுக்கு மணமாலையைச் சூட்டினள். அதுகண்டுஅரசர்களெதிர்த்துப் போர்புரிந்து புறங்காட்டித் தத்தம் பதிக்குச்சென்றனர் நாங்களும் வந்துவிட்டோம். நீரேன் செல்லுகிறீர்? வாருமென்றழைத்தனர் சனிபகவான் அதிக கோபங்கொண்டு, நான் காதல்கொண்ட தமயந்தியை மணந்த நளனையும் அந்தத் தமயந்தியையுங் கனவருத்தத்துக் குள்ளாக்காமல் விடேனென்று சபதங்கூறி, நிடததேசமடைந்து, மாவிந்த நகரத்திற்புகுந்து, அந்நகரத்தி லிருப்பவர்கள் ஒழுக்கத்தைக்கண்டு வியந்து அரண்மனைக்குட் சென்ருன்.

அங்கே நளனிருக்கும் நெறியும் அவன் நடாத்தும் அரசுரிமையையுங் கண்டு கனவருத்தமுற்று, இந்த மஹாராஜனை நாம்பிடிப்பதுஎவ்வாறு? இவனது நற்குணநற்செய்கையை அறியாமல் தேவராஜன் முன்சபதங் கூறிவிட்டோம். இந்திரன் சமூகத்தில் இனி எப்படி நிற்கிறதென்று பலவாறு துன்பமுற்று, அங்கிருக்கும் ஒருதான்றிமரத்தில் ஏறிச்சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் நளன் மநுசாஸ்திரவிதிப்சகாமற் செங்கோல் செலுத்தித் தமயந்தியினோடு கூடிக்கலந்து, ஒரு புத்திரனையும் புத்திரியையும் பெற்ருன் இதுவரைக்கும் ஒழுக்கத்திற் சிறிதுந் தவிர்ந்தானல்ல. ஒழுக்கத்தில்நின்றும் நீங்காத

ஒருநாள் காலலம்பும்போது, புறங்காலில் எள்ளளவிடம் நனையாமலிருந்தது. சனிபகவான் அதுகண்டு, இதுதான் தருணமென்று நனையாதிருந்த புறங்காலில் வந்தடைந்தான். சனிபகவான் பாதத்தில்வந்து சேர்ந்த மாத்திரத்தில் தருமசிந்தையையுடைய நளன் குணமாறுபட்டு, வேட்டையாடக் கருத்து கொண்டு வேட்டையாடியும், முன்னம் நடக்காமல் நீக்கிய சிலகொடிய நீதியைத் தழுவியும் அரசுசெய்துவந்தான். செல்வஞ்சிறிது குன்றிற்று ஒளி நாளுக்குநாள் மழுங்கிற்று. நளனது நடத்தையைக்கண்ட குடிகளும் - மற்றஅரசர்களும்-ஆச்சரியத்தை யடைந்து, எண்ணுதுமெண்ணித் தங்களுக்குள் வருத்தமுற்றிருந்தனர் அப்போது சனிபகவான் இந்த நளனைப் பாரரியாக்கக்கருதி, நளனுக்குப் பகுதிகட்டும் அரசரிலொருவனுகிய புஷ்கராராஜனிடத்துச் சென்று, அவனைத் தேற்றித் தன்வசமாக்கி, ஓஅரசனே! நீ யிப்போதே சொக்கட்டானென்கிற சூதில் வல்லவனென்று கொடிபோட்டுக் கொண்டு மாவிந்த நகரம் வந்துசேர்ந்து நளனேடு பந்தயம் வைத்தாடு. அந்த நளனுடைய நாடுநகர முதலியவற்றை உனக்குச் சுவாதினப்படுத்துகிறேன். என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து கொடுத்து அவனை வரும்படி திட்டஞ்செய்ய, அப்புஷ்கரன் சனிபகவான்உத்தரவையுறுதியாகக்கொண்டு, தன்தேரிற் சூதுக்கொடிபோட்டு மாவிந்தநகரத்துக்குவந்து தன்வரவைத் தெரிவித்தான்.

அதனை யுணர்ந்த நளன் புஷ்கரனை வரும்படி கட்டளையிட்டு, வந்த புஷ்கரனுக்குத் தகுந்த மரியாதைகள் செய்து உட்கார வைத்து, நீர் சூதுக் கொடிபிடித்த காரணமென்னவென்று வினவினன். புஷ்கரன் சொல்லுகிறன்: ஓமகாராஜனே? சூதாடுபவரிலென்னைப்போல வல்லவர் நெடியகடல் சூழ்ந்த இந்த பூமண்டலத்தி லொருவருமில்லை. ஆதலால் அதனையே ஒரு விருதாகப் பிடித்திருக்கிறேன். யாராவ தென்றனை வெல்பவரிருந்தால் இந்தவிருதையும் இத்துடன்என் நாடுநகர முதலிய எல்லாவற்றையுங் கொடுத்துவிடுகிறேன். தோற்பாராகில் அவர்களைப் பாரரியாக்கிக் காட்டிற் றுரத்தி விடுவேன். இதுதான் என் கருத்தென்றுகூற, நளன் புன்னகைகொண்டு சொல்லுகிறன்: ஓ புஷ்கர நீ இந்தச் சூதுக்கொடி பிடித்துக்கொண்டு எத்தனை அரசரை வஞ்சித்தாய்? நல்லது நம்மோடொருஆட்டம் ஆடுகிறையாவென்று வலிய வினவினன். அவ்வினவுக்குப் புஷ்கரன் மகிழ்ந்து, அந்த வாக்கியத்தை உறுதிப்படுத்தக் கருதிச் சொல்லுகிறன். ஓ மஹாராஜனே! நீர் மஹாயோக்கியர் உமக்கு இந்தச் சூதாடத் தெரியாது நீரேன் வீணுகப் பெருமை யிழக்கின்றீர்? வேண்டாம் என்று கூறியும் நளன் கடுஞ்சினமடைந்து, அடா புஷ்கரா! சூதாடுவதில் நீவல்லவனென்றும், அந்த வல்லமை என்னிடத்திலில்லையென்று மதித்தனை. சபாசு! நல்லது ஒரு ஆட்டம் ஆடு. நான் தோற்றுல் என் நாடு நகரத்தைக் கொடுத்து விடுகிறேன். நீ தோற்பையாகில் அந்தக் கொடியைப் பறித்துக் கொள்வது மன்றி, உன் நாடு நகர முதலியவற்றையும் பறித்துக் கொள்ளுவேனென்று கூறினன். நளன் வாக்கியத்தைக்கேட்ட புஷ்கரன் சிரித்து, நல்லது உமது கருத்தின்படி சூதாடுவோம் வாருமென்றுகூறி, சூதுப்பலகையை விரித்துக் காய்களை வைக்கு முறையுடன் வைத்தான்.

கேட்டீரோ தருமநந்தனு! இந்தவிபரீத காரியத்தை அந்நளனுடைய மந்திரிமார் கண்டு மனவருத்தமுற்று, அவர்கள் அரசனுக்கும் பல நீதிகளெடுத்தோதியும் சனியின் மகத்துவத்தால் அரசன் மீறினன். அதைக் கண்டயாவரும் பெட்டியிற் பாம்படங்குவது போல அடங்கிவிட்டார்கள். நளன் எதிர்ப் பந்தயமாகத் தன் நகரத்தை வைத்தாடினுன். சனிபகவான் புஷ்கரன் பக்கமிருந்து நளனைத் தோற்கும்படி செய்தான். நளன் பின்னும் ஒருஆட்டம்ஆடி நாட்டையுந்தோற்றுவிட்டான். இப்படி ஒவ்வொரு ஆட்டத்திற்கு உம்மைப்போல் ஒவ்வொரு வகைப்பொருளை வைத்தாடி, தானுந்தன்மனைவியும் புத்திரருந்தவிர மற்றெல்லாவற்றையுந் தோற்றுப் புஷ்கரனிடத் தொப்புவித்து, பின்பு ஒன்றுமற்ற பாரரியாகிக் கட்டியவுடையோடு நகரத்தை விட்டு உங்களைப்போல வனத்துக்கு வந்துவிட்டான். கேட்டீரோ தருமநந்தனு! நீரொருவன்முன் வலியச்சூதாடிவருத்தத்துக் குள்ளானேமென் றேக்கங் கொண்டீரோ? இந்த நளனுக்குவந்த வருத்தத்தைக் கேட்டிலீரோ? இந்த நளன் சகரேஸ்பரனு இருந்தும் காலத்துக்குத் தக்க புத்தியை யடைந்தானே அன்றி, சுயபுத்தியை வகித்

திருந்தானு? என்றுகூறத் தருமராஜன் தான் கொண்ட வருத்தத்தை நீக்கி, உரோமசன்மரை வணங்கிச்சொல்லுகிருர்: ஓமாதவசிரோமணி! ஓ எனது அன்பசாகரத்துக் கொரு தோணியாகவந்த மஹாநுபாவா! நளன் சரித்திரத்தைக் கேட்கவே பின்னும் பின்னு மின்னுங் கேட்கவேண்டுமென்று என்மனம் விரும்புகின்றது ஆதலால் மற்றதையும்விளங்க வுரைக்கவேண்டுமென்றுவேண்ட உரோமசன்மர் சந்தோஷித்துச் சொல்லுகிருர்.

கேளும் தருமநந்தனு! காட்டிற்சென்ற நளனுடைய மனஞ் சற்றும் வருந்தாமல், மணமகன் மனம்போல் முகமலர்ந்திருக்கிறது. அன்றியுந் தனக்குநேர்ந்த விபத்தைக் குறித்து எள்ளளவேனும் வருத்தமடையாமல் தானுந் தன்மனைவியும் புத்திரருமாகக் காட்டிற்சென்ருன். அனிச்சமலரையும் அன்னத்தின் தூவியையும் நெரிஞ்சிப்பழம்போல் நினைக்குந் தமயந்தியின் பாதங்கள் காட்டிலுள்ள வெம்பரல்களாற்கண்ணியும், தேகம் வெய்யிலாற் குண்ணியும், பசியால் வாடியும், தாகத்தாற் களைத்தும், அவளது முகஞ்சிறிதும் வாடாமல், எல்லாம் விதிப்பயனென்று கருதி, நாயகனுடைய வருத்தத்தைக் கண்டு மாத்திரமனந்தாளாமல் உள்ளம்நடுங்கி அவனுக்குப் பின்சென்ருள். நளன் சிலதூரங் காட்டிற்சென்று, அங்குதோன்றும் விதற்ப தேசத்திற்குச் செல்லும் வழியைக்கண்டு தமயந்தியைநோக்கி, ஓ மாதுசிரோமணி! இவ்வழி உன் தந்தையூருக்குச் செல்லும்வழியாதலால், இந்தவழியாக நீயும் உன் புத்திரருமாகச்சென்று உன்பிதாவினிடத் திருங்கள். நானனுபவிக்க வேண்டியவற்றை யனுபவித்து வந்து சேருகிறேனென்ருன். இந்த வாக்கியம் நன்ருகச் செவியிற்படுமுன் தமயந்தி சோர்ந்து விழுந்து எழுந்து நின்று வணங்கிச் சொல்லுகின்ருள்: ஓ பிராணநாயகா! உத்தமஸ்திரிகள் நாயகனைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதைக் கேட்டிருக்கின்றீர்களா? அப்படியிருக்க-என்னை என் பிதாவினிடஞ்சேரக் கட்டளையிடுவது என்மேல் வைத்த அன்புடைமையோ? அல்லது என்னைக் காப்பாற்றுஞ் சுமையாலுமக்குத் தலைநோவுகின்றதோ? அவ்வகைப்பட்ட கட்டளையிடாமல் அடியேனை மாத்திரம் பிரியாமலிருக்கும்படி வேண்டுகிறேனென்ருள்.

அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்ட நளன் அனலிடு மெழுகுபோல மனமது உருகி, சற்றுநேரஞ் சோர்வுற்றுப் பின்புதெளிந்துநிற்கின்ற தருணத்தில் ஒரு வேதியன் கண்ணுக்குத் தோன்றினன். அவ்வேதியனை யருகிலழைத்துப் புத்திரர்களை அவன் வசத்திலொப்பிவைத்து, இவர்களை வீமராஜனிடத் தொப்பிவித்துவிடென்றுகூறி அவனிடத்து விடைபெற்று, தானுந் தமயந்தியுமாகச் சேர்ந்து காட்டிற்சென்று, காய்கனிகளை யருந்திப் பசிநோயைத் தவிர்த்துக் கொடியவனத்திற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு வருகிறநாளில்; ஒருநாள் சனிபகவான் இந்த இருவருக்கும் ஒருஉடையாக இருக்கக் காணவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தைக்கொண்டு, (அட்டமச்சனியன் புட்டத்துத் துகிலைக்கொண்டுபோவான்) என்கிற பழமொழியைத் திருஷ்டாந்தப்படுத்தத் தன்மாயையாற் சில அன்னங்களை உண்டாக்கி, இருவர் வரும் வழியில் மேய்ந்து திரியும்படிகட்டளையிட்டான். அவ்வன்னங்களை நளனுந் தமயந்தியும் பார்த்து, முன்னங் கூட்டுவித்த அன்னம்போ லிருக்கிறதுகளென்று யோசித்து நிற்கும்போது; தமயந்தி ஓர் அன்னத்தைப் பிடித்துக்கொடுமென்று தன்கணவனை வேண்டினள். நளன்தானணிந்த வஸ்திரத்தை யவிழ்த்து வலையிட்டதுபோல அன்னங்கள்மேல் விசுறினன். அன்னங்கள் தங்கள்மேல்விழுந்த வஸ்திரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு அந்தரத்திற்பறந்து துலைவிற்சென்று சில சொல்லுகின்றன.

ஓ நளராஜனே! நீங்களிருவரும் ஒரு ஆடை புனைந்திருக்க எங்கள் யஜமானுகிய சனிபகவான் எங்களைப்பற்றஎறிந்தனே. யாங்கள் அதனைஎடுத்துக்கொண்டு பறந்துவந்துவிட்டோம் இனி இந்த ஆடையுனக்குக் கிடைக்காதென்றுகூறி மாயமாக மறைந்துவிட்டன. நளன் இச்செய்கை சனிபகவானது செய்கையென்றுணர்ந்துகொண்டு, தன் மனைவியுடையிற் பாதியுடையைத் தான்போர்த்துக்கொண்டு சரியாகநடந்து, அவ்வனத்தைக்கடந்து மற்ருெரு வனத்திற் சென்று, அன்றுபகல்முழுதுங் காடெல்லாம் அலைந்து காய் கனிகளை தின்று, பசியைத் தணித்துக்கொண்டு, சூரியன் அஸ்தமித்தவுடன் அக்காட்டிலிருக்கும் ஒருபாழ் மண்டபத்தில் வந்து, அன்றிரவுப் பொழுதைத் துலைக்க அந்தவிடத்தில்தானே பருக்கைக் கல்லுகளை

ப் பஞ்சணையாகக் கொண்டு சயனித்தனர். கேட்டீரோ தருமநந்தனு! இவ்வாறு நளனும் தமயந்தியும் பாழ்மண்டபத்திற் சயனித்து நித்திரை கொள்ளும்போது, சனிபகவான் கண்டு இவர்களைப் பிரிக்க வேண்டுமென்று க்ருதினன் சனிபகவானினைத்தமாத்திரத்தில் நடுச்சாமத்தில் நளன் நித்திரை தெளிந்து, வெம்பரலில் நித்திரைசெய்யு மனைவியைக் கண்டு பலவாறுபுலம்பி, இந்த மாது நம்மை விட்டுப் பிரிவதரிது. நித்திரை செய்யும்போது பிரிவோமாகில் விடிந்தவுடன் நம்மனைவி நாம்காட்டியவழியாகச் சென்று தன்தந்தை பாலிருந்து கிஞ்சித்துச் சுகமுற்றிருப்பள். என்றுகருதிப் பிரியத் துணிந்து, இருவர்க்குமொரு வஸ்திரமாதலால் அவ்வஸ்திரத்தைக்கிழிப்பதற்குக் கருவியில்லாமல் மயங்கி, அங்கு சுற்றிலும்பார்க்கும்போது சனிபகவான் ஒருகத்தியாக இருந்தான்.

அதனை நளன்கண்டு, அக்கத்தியால் ஆடையை வகிர்ந்து கட்டிக்கொண்டு, தமயந்தியின் திருவுருவத்தையும் அவளிருந்த செல்வத்தையும் நினைத்து, வெம்பரலிற் படுத்து நித்திரைசெய்வதைக்கண்டு அனலிடுமெழுகு போல் மனமதுஉருகி எழுந்திருப்பான், உட்காருவான். கண்ணீர்விட்டுப் புலம்புவான். துணிந்து விரைவிலெழுந்து நடப்பான். வருவான். தமயந்தியை முற்றும் நோக்குவான். ஆகாய வாணியைப் பிரார்த்தித்து இம்மாது உன்னடைக்கலமென்று கூறுவான். தேவர்களைத் துதிப்பான். இவ்வாறு பல துன்பமுற்றுப் பிரிவுறுத கருத்தை யுடைய நளன், சனியன் மகத்துவத்தால் மனைவியை நடுக்காட்டில் நடுச்சாமத்தில் விட்டுப்பிரிந்து நெடுந்தூரஞ் சென்றான். அந்தச்சனியன் மகத்துவத்தால் ஒருமூங்கிற்புதற் நெருப்புப் பட்டு வேகுகின்றது. அதனை நளன்கண்டு அவ்விடத்திற் சென்றபோது, அந்தப் புதலில் ஒருநாகம் ஓவென்று புலம்பி, ஓ நளராஜனே! ஓ மஹாமண்டலேஸ்வரா! தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைப் பாதுகாக்குந் தயாநிதி! என்னுயிர்க் கிடையூறு வாராமலிருக்கக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று பலவாறு துதித்தது. அதை அருட்கடலாகிய நளன்கண்டு, தக்ஷணம் அங்கிருக்கும் மரங்களில் ஒருமரத்தின் கொம்பைக்கொண்டு பாம்பைநெருப்பில் நின்று மெடுத்து வெளியில்விட்டான் நெருப்பைவிட்டு நீங்கி உயிர்பிழைத்த நாகமானது உடனே நளனது காற்பெருவிரலிற் கடித்து, கடித்த மாத்திரத்தில் விஷாக்கினியால் நளனது திருவுருவங் கரியமுகில்போற் கறுத்துப்போயிற்று.

அதனை நளன்கண்டு மனவருத்தமுற்று நாகத்தைநோக்கி, ஓ நாகமே! நான்செய்த வுதவிக்கு நீ நல்ல வுதவிசெய்தனை. இப்படி செய்ய உனக்கு விருப்பமிருந்தால் நானென்ன செய்வேனென்று கூறினன். அதற்கு நாகஞ் சொல்லுகின்றது. ஓ மகாராஜனே! நீ மகாமண்டலேஸ்பரன். ஏதோ ஒரு காலகதியால் காட்டுக்கு வந்துவிட்டனை. உன்னை யாராவது கண்டால் உனக்கே ஒரு நாணமுண்டாகும். ஆதலால் உன்னுரு பிறர்க்குத் தெரியாதிருக்க என் விஷாக்கினியால் தேகவாரியை மாற்றினேன். நீ உன் சுயரூபந் தரிக்கஎண்ணி என்னை யெப்போது நினைக்கின்றாயோ? அப்போதுவந்து கடித்த விஷத்தை வாங்கிக்கொண்டு பழையவுருவம் உனக்குண்டாகும்படிசெய்கிறேன். நீ உன் கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச் செல்லென்று கூறித் தான் சிலதூரஞ்சென்று, சனிபகவான் மகத்துவத்தால்தோன்றிய நாகமாதலால் மாயமாக மறைந்துவிட்டது. உடனே நளன் உருவேறுபட்டு, காடு-மலைவனம்-வனாந்திரம்-நாடு நகர முதலியவற்றிற் சஞ்சரித்து, முடிவில் அயோத்தியாபுரத்துக்குச்சென்று, அந்நகரத்துக்குத் தலைவனாகிய ரிதுபன்ன மஹாராஜனிடத்துச் சென்று, தேர்ப்பாகனாகவும் அடிசிற்றொழில்புரிபவனாகவுமிருந்து காலத்தைக்கழித்துவந்தான்.

கேளும்தருமநந்தனு! நடுக்காட்டில்நடுச்சாமத்தில் பாழ்மண்டபத்திற் சயனித்திருக்குந் தமயந்தி தன்னித்திரையிலும் கணவனைப்பிரியாமலிருப்பவளாதலால், காந்தள் மலர் போன்ற விரல்களையும் பொன்னாற் செய்த வளையல்களையுமுடைய முன்கையாற் கணவனைத் தழுவினள். கணவன் கைக்குக் கிட்டாமையாற் கை பூமியில் விழுந்தது. தமயந்தி திடுக்கிட்டு விழித்துச் சுற்றிலுந் தடவிப் பார்த்தாள். எங்குந் தனது நாயகன் பரிசந் தோன்றாமையைக் கண்டு, ஓவென்றலறி எழுந்து மண்டபமுழுதுந் தேடினள். அப்படி தேடியுங் கணவனில்லாமையைக்கண்டு, வெளியிற் சென்றாரோ வென்று மண்டபத்து நாலுதிசையிலும் வந்து தேடிப்பார்த்தாள். அந்நாற்றிசையினுங் கணவனில்லை, என்செ

ய்வாள்? உடனே இரண்டுகரத்தையு நெரித்தும், அக்கரத்தால் முகத்திலும்-வயிற்றிலும் வாயிலு மறைந்துகொண்டும், பூமியில் விழுந்து புரண்டு முட்டிக்கொண்டழுதும், காட்டிற் கண்டபடி ஓடிப்பார்த்துப் புலம்பியும், கனவருத்தமடைந்துசோர்ந்து பூமியில்விழுந்தும், மறுபடியு மெழுந்து ஓவென்றரற்றி வயிற்றி லடித்துக்கொண்டும், இவ்வாறு பலவிதமாய் அன்றிராத்திரி முழுதும் புலம்பிச் சூரியோதயமானவுடன் மீட்டுமக்காட்டிற்சென்று தேடியும், கூவியும், முறையோ முறையோவென்று தெய்வத்தைநோக்கிப் புலம்பியும், அவ்வனத்திற் சஞ்சரிக்கும் விலங்கினத்தையும் பறவைகளினினத்தையுங்கண்டு பயந்தவளாக இருந்தாலுங் கணவன்மேலிருக்கு மாசையால் அச்சமின்றி அம்மிருகங்களினிடத்துச்சென்று, ஓ விலங்கினங்களே! ஓ பறவைக் கூட்டங்களே! என் கணவனைக் கண்டிருந்தாற் சொல்லுங்களென்றுவினவிப்புலம்பிக் கொண்டே செல்லும்போது, எள்ளளவேனுங் கிருபையில்லாத சனிபகவான் தமயந்திக்குப் பின்னுந் துன்பத்தைச் செய்யக் கருதி, தன் மாயையால் ஒருபெரிய நாகத்தினை யுண்டாக்கி அனுப்பிவித்தனன்.

அந்தப் பெரும்பாம்பானது தமயந்தியைப்பற்றி விழுங்கத் தலைப்பட்டது. பெரும்பாம்பின் வாயிற்பட்ட தமயந்தியின் துன்பத்தை என்னெரு நாவாற் சொல்லத்தக்கதல்ல அவள்படுந் துன்பத்துக் களவுகல்வி கேள்வியிலான்ற உமதுமனத்தா லளவிட்டுக் கொள்ளும். அவ்வளவு துன்பத்தை யடைந்து, ஓவென்றலறி, தனது நாயகனைக்கூவி, தெய்வத்தைத் துதித்து, தேகமெல்லாம் நடுங்கி, வெயர்வு நீர்ததும்பி வாய்குழறி, நெஞ்சுலர்ந்து, கைசோர்ந்து, மெய்சோர்ந்து விழுகிற தருணத்தில்; சனிபகவான் மகத்துவத்தால் ஒருவேடன் வில்லம்பு முதலிய ஆயுதங்களோடு தோன்றி, தமயந்தியை விழுங்கின பாம்பைக்கண்டதுண்டமாகக் கண்டித்துவிட்டான். தமயந்தி பாம்பின்வாய் நின்றுந் தப்பிப் பிழைத்து வெளியில்வந்துநின்று, பாம்பால்நேரிட்ட துன்பத்தை நீக்கிக் கணவனை நினைத்துப் புலம்பிக்கொண்டு செல்லுகிறுள். அப்போது பாம்பைக்கண்டித்த வேடன் தமயந்தியின் திருவுருவத்தைக் கண்டு காதல் கொண்டு, தமயந்தியி னருகிற்சென்று கர்னகடோமான சிலவசனங்களை வழங்கினன் தமயந்தி அச்சொற்களைக் கேளாதவள்போலத் தன்கணவன்மீது கருத்தை வைத்துத் தெய்வத்தை நினைத்துப் புலம்பிச்சென்றுள். வேடன் மிஞ்சித் தமயந்தியை மடக்கி அணைக்க நெருங்கினன். பதிவிரதா சிரோமணியாகிய தமயந்திக்கு அதிகசினமுண்டாகித் தன்விழியால் நோக்கினள். அப்படி தமயந்தி பார்த்தமாத்திரத்திற் சாம்பவமூர்த்தியின் நெற்றிக்கண்ணுக்கு எதிர்ப்பட்டு உடலை யிழந்த மாரனைப்போல், அத்தமயந்தியின் கண்ணுக்கு எதிர்ப்பட்ட வேடனுடலஞ்சாம்பராகிப் பூமியில்விழுந்தது.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இப்படி சொன்னமாத்திரத்தில் தருமன்முதலானவருங் கற்புக்கரசாகிய பாஞ்சாலியுந் தங்களை மறந்தவர்களாகிப் பின்பு தெளிந்து, இருகண்களும் ஆனந்தக் கண்ணீர்சொரிய இரண்டு கரங்களையுங்கூப்பி உரோமசன்மரை வணங்கிச் சொல்லுகிறுர்கள் ஓ முனிநாதா! உமது திருவாக்கினுற் கேட்டுக்கொண்டுவரும் நளனது சரித்திரமே சரித்திரம் மற்றவை எல்லாம் எங்கள் காதுக்குப் புறம்பானவை யாம் ஆதலால் அந்த நளனுடைய மற்றச் சரித்திரத்தையும் விளங்க வுரைக்கவேண்டுமென்று கூறலும் உரோமசன்மர் சொல்லுகிறுர்: கேளும் தருமநந்தன! வேடன் எரிந்துவிழுந்த மாத்திரத்தில் தமயந்திதன்னந்தனியே நடந்து, காடு மலை-வனம்-வனந்திர முதலியவற்றைக் கடந்து வரும்போது சேதிபதேசத்துக்குச் செல்லும் வழி தோன்றிற்று. அவ்வழியாகச் செல்லும்போது சில வணிகர் பலசரக்குகளை மாட்டின்மேற் போட்டுக் கொண்டு அவ்வழியிற் சென்றுர்கள். அவர்களைத் துணையாகக்கொண்டு, அவர்களிறங்கின சோலையில் தானுமொருபக்கத்தில் நீரருந்திக்களை நீங்கியிருந்து, அந்தவனத்திலிருக்கும் முனிவரைக்கண்டுவணங்கி, அவர்களாற் பலஆசிகள்பெற்று, அவர்களாலும் வணிகராலுஞ் சேதிபதேசத்து வழிகேட்டுக் கொண்டு, அவ்வழியாகச் சென்று சேதிபதேசமடைந்தாள் அச்சேதிபதேச மடைந்தவள் நகரத்துட்புகுந்து ராஜவீதியிற் செல்லும்போது, தமயந்தியின் தாய்க்குத் தமக்கையினுடைய புத்திரன் அந்நகரத்துக்கு அரசனுயிருக்கிறவன் அந்த அரசனுடைய தாய் வீதியிற் புலம்பிச்செல்லுந் தமயந்தியைப் பார்த்து, தன் தாதிகளால் தமயந்தி

யை அழைப்பித்து அருகி லுட்காரவைத்து, அவள் துன்பநீங்கப்பலஇனியவசனங்கூறி ஓ பெண்பாவாய்! உன் தேயமென்ன? உன் நகர மெது? நீயெந்தச்சாதி? நீவருந்தமுடனிந்த நகரத்துக்கு வரவேண்டிய காரணமென்ன? இவற்றையெல்லா மெனக்குத் தெரியச் சொல்லென்று வினவினள். தமயந்தி உண்மையை வெளிப்படுத்தாமல் ஒரு போக்காகச் சொல்லக்கருதிச் சொல்லுகிருள்: ஓ அம்மணி என் கணவரும் நானும் வனத்துக்கு வந்துவிட்டோம். வந்தவிடத்தில் என் கணவர் என்னை விட்டும் பிரிந்துவிட்டார். அவரைத் தேடிக்கொண்டு, காடு-மலை-வனம்-வனந்திரத்தைக் கடந்து இந்நகரத்துக்கு வநதேனென்று கூறினள். இவ்வார்த்தையை அந்த மாதுகேட்டு சொற்குறியினுல் இராஜ கன்னிகையென்றுணர்ந்து கொண்டவளாகி, தன்மருமகளாகிய சுனந்தையி னிடத்திற்சென்று தமயந்தியைக் காண்பித்து இந்த மாதின் கணவன் கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற வரைக்கும் நீ இந்தமாதைப் பாதுகாத்துவாவென்று கட்டளையிட்டாள். சுனந்தை தன் சகோதரிபோலப் பாவித்துத் தமயந்தியைப் பாதுகாத்துவந்தாள். தமயந்தி கணவனைப் பிரிந்தவ ளாதலாற் சிறையிருப்பவர்போல் இருந்து, பிராணுதாரத்துக்கு மாத்திரம் ஒரு வேளை ஜலபானஞ்செய்துகொண்டு உயிரைப் பாதுகாத்து கணவன்மேற் கருத்தைச்செலுத்தி நாள்தோறும் வருத்தமுற்று சிலநாளிருந்தாள்.

கேளும் தருமநந்தனு! தமயந்தியும் நளனும் நகரத்தைவிட்டுக் காட்டுக்கு வரும்போது வழியிலொரு பிராமணனைக்கண்டு அவனிடத்துத் தமது புத்திரர்களைஒப்புவித்து அப்புத்திரர்கட்கு முதாதையாகிய வீமராஜனிடத்து விடுமென்றுசொல்லி விடுத்து நளனுந் தமயந்தியும் வனத்தைநோக்கிச் சென்ருர்களன்ருே? அப்பால் அவ்வேதியன் நளனுடைய மக்களைக் கட்டளைப்படி அழைத்துக் கொண்டு விதற்பதேசத்துக்கு சென்று, குண்டினபுரத்தி லினிதுவீற்றிருந்து செங்கோல் செலுத்தும் வீமராஜன் சமுகங்கண்டுமக்களை ஒப்பிவித்துச் சொல்லுகிருன்: ஓ மஹாராஜனே! இந்தமக்களிருவரும் உமது புத்திரியாகிய தமயந்தியின் புத்திரர் நளன் புட்கரராஜனேடு சூதாடித் தன் நாடுநகர முதலியவற்றைத்தோற்றுத் தன் மனைவியோடு காட்டிற்குச்சென்ருர் நான் அவர்களுக் கெதிர்ப்பட்டேன் அவர்கள் இந்த மக்களை உம்மிடத்திலொப்பிவிக்கக் கட்டளையிட்டார்கள். நான் அக்கட்டளைப்படி ஒப்பிவித்து விட்டேனென்றுகூறி விடைபெற்றுத் தன் கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச் சென்ருன். வீமன் மக்களை வாரித்தழுவி முத்தமிட்டு, நளன்காட்டிற் சென்றதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அனலிடு மெழுகுபோல மனமது வுருகிக் கனவருத்தமுற்றவனுகி, மகளையும் மருமகளையும் எவ்வாறு காண்போமென்று கருதிப் பலவாறுசிந்தித்து ஏக்கங்கொண்டு இரவும் பகலுந் தூக்கமின்றி அரசுரிமையிலுங்கருத்தைச் செலுத்தாமல், எவ்வேளையும் இருவரையும் நினைத்து வருத்தப்பட்டு, பின்பு ஒருவாறுதேறித் தூதுவர்களால் இருவரையுங் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று கருதி, ஒரு நாள் கொலுமண்டபத்தில் வந்து தன் மந்திரிமார்களாற் கைசாஸ்திரத்தில் தேர்ந்த பிராமணரிற் சிறந்த ஒரு பிராமணனை அழைப்பிவித்து, அவ்வேதியனுக்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து சொல்லுகிருன்.

ஓ ஸ்வாமி! தமியேன் நெடுநாள் புத்திரனில்லாமல் மனவருத்தமுற்றுத் தமனமுனிவரிடத் தருமையான பணிவிடைசெய்து, அவர் கிருபையினுல் ஒரு புத்திரியையும் ஒரு புத்திரனையும்பெற்றேன். அவ்விருவருள்புத்திரியை என்னையொத்த அரசரெல்லாம்வணங்கும் வீரகண்டாமணியை அணிந்த பாதத்தையுடைய நளனுக்கு மணம்புரிவித்தேன். நளன் புட்கரனேடு சூதாடி நாடுநகரமுதலியவற்றைத் தோற்றுக் காட்டிற் சென்ருன். என்மகளும் அவ்வரசன் பின்றுடர்ந்துசென்ருள். அவ்விருவரையும் என்கண்களாற் காணுநாளெந்நாளென்று ஏக்கங்கொண்டிருக்கும் என் கருத்துமகிழ முன்னம் என்மகளைக் கண்டுபிடித்து அழைத்துவந்தால், என்னுடைய செல்வமெல்லாம் உம்முடைய செல்வமாக யிருக்குமென்றுகூற வேதியன்மகிழ்ந்து அரசன் கருத்துக்கிசைந்து சொல்லுகிருன். ஓ மஹாராஜனே! உமதுகருத்தின்படி உமது குமாரத்தியைக் கண்டு பிடித்துச் சிலநாளில் அழைத்து வருகிறேனென்றுகூறி விடைபெற்று நாடு நகரம் காடு மலை வனம்வனந்திரங் களிற்சென்று, அங்கங்கிருக்கும் மாதர்களின் கைக் குறிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு சேதிப தேசமடைந்து, அத்தேசத்துக்குத் தலைவனு

கிய சுவாகுவின் சமுகத்துக்குவந்து, அவன் அனுமதியின்மேல் அந்தப் புரத்துக்குச்சென்று, அங்குள்ள ராஜஸ்திரீகளின் கைகளிருக்குங் குறிகளைப்பார்த்து, அக்குறிகளுக்குள்ள நன்மைதிமைகளை யெல்லாம் எடுத்துக் கூறிக்கொண்டு வரும்போது சித்திரப்பிரதிமைபோல அருகில் நிற்குந் தமயந்தியைக் கண்டு ஓ அம்மணி!ஏதோ உன் கையைக்காட்டென்று தன் கரத்தை நீட்டினன். உடனே தமயந்திதன் கரத்தை நீட்டிக் காட்டினள் தமயந்தியின் கைக்குறிகளை முன்னமேகண்டு தெளிந்திருக்கிற வேதியன் தமயந்தியின் கரத்தைப் பார்த்தமாத்திரத்தில், ஓ! ஓ! இந்தக் கை விதற்பதேசத்துக்குத் தலைவனுகிய வீமராஜன் புத்திரியின் கரம்போ விருக்கின்றதென்று புலம்பி, யாவரும் காண ஓலமிட்டு ஏக்கங்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான்.

அப்போது பிராமணன் வாக்கியத்தைக் கேட்ட தமயந்தியுந் தன்னை மறந்து, அதிக துன்பத்தோடு அவ்வேதியன் பாதத்தில்விழுத்துபுலம்பிச் சோர்ந்தாள். இவளுடைய அவகோலத்தைக் கண்ட சுனந்தையுஞ்சோர்ந்தாள் தாதியர்கள் இந்த அவகோலத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அரசன் கேட்டுத் திடுக்கிட்டோடியும் வந்து பார்த்துத் தானுஞ் சோர்ந்து, பின்பு வொருவாறு தெளிந்து, சோர்ந்திருக்கிறவர்களைத் தேற்றி அப்பிராமணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஐயா! இந்த மாது எங்கள் குலமாதென்று நானெவ்வளவுந்தெரிந்திலேன்இன்றுஉம்மால் என்குல மடந்தையரிலும் எனக்குப் பெரியதாயின் குமாரத்தி யென்று தெரிந்துகொண்டேன். இந்த மாதுசிரோமணிக்கு இவ்வளவு துன்பம் வந்தகாரணமென்னவென்று வினவினன். வேதியன் நளனது சரித்திரத்தையெல்லாஞ் சொல்லித் தான் வந்த காரியத்தையுங் கூறினான். அரசன்மனந்தேறி, விதிவலியை ஒருவரால் விலக்கக்கூடாதென்று சொல்லித் தமயந்தியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ அம்மணி! ஔஎங்கள் குலவிளக்கே! என்னால்வந்த அபசாரங்களைப் பொறுத்துரக்ஷி நான் உன்னை யறியாமற் பணிவிடைப் பெண்களைப் போலப் பாவித்து வந்தேன் இன்னாரென்று விளங்கினால் நான் அப்படி நினைக்கேன். என்று துணிவுகூறி, இனிய வசனங்களால் துன்பத்தை நீக்கி, வேதியனுக்கு வேண்டியமட்டும் நல்ல பரிசு கொடுத்து, தமயந்தியைத் தேரிலேற்றி வீமராஜனிடத்துக் கனுப்பிவிட்டான். தமயந்தி வீமராஜனிடத்துவந்து, ஓவென்று புலம்பிப் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்தாள். வீமனும் வீமன்மனைவியும் மகளை வாரித்தழுவிப் புலம்பி, தங்கள் கண்ணீரால் புத்திரியின் மேனிலிருக்கும் புழுதியைப் போக்கினரென்றால், அவர்கள் பட்டதுயரத்தை நீரேமதித்துக்கொள்ளுமென்று சொல்லுகிறார்.

கேளுந் தருமநந்தனா! வீமராஜன் தன் புத்திரியைப்பார்த்து, ஓ அம்மணி! இவ்விடத்திலிருந்து உங்கள் நகரத்துக்குச் சென்றபின் நடந்ததென்ன வென்று வினவ, தமயந்தி நடந்தனவற்றை யெல்லாம் ஆதியோடந்தமாகச் சொல்லி, நெஞ்சுலர்ந்து வாய்குழறி இரண்டு கண்ணிலும் அருவிபோல் நீர் சோரவிழுந்து புலம்பினள் அவையனைத்தையும் வீமன்கேட்டு வருத்தமுற்று, புத்திரியைத்தேற்றி, ஓ அம்மணி! சிலநாளில் உன்கணவனைக் காணும்படி செய்விக்கிறேன் நீ இது முதற் கவலையற்றிரு வென்று உறுதிகூறி அந்தப்புரத்துக் கனுப்பிவிட்டு, தான்கொலு மண்டபத்துக்குவந்து, முன்னமனுப்பிவித்த வேதியனை யழைத்து, அவனுக்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து ஓஸ்வாமி! என் கருத்துமகிழ்வுற என்புத்திரியைக் கொண்டுவந்து என் கண்களுக்குக் காட்டிக் கண்ணீரைமாற்றினீர் அதுபோல இவ்வேளை நீர்சென்று, என்மருமகனையுங் கொண்டுவந்து கண்களுக்குக் காட்டுவீராகி லென்னுயிர்தரிக்கும். உமக்கும்பெருமைகிடைக்கும். என்று பலவாறு புகழ்ந்து கூறினன் வேதியன் அரசன் கருத்துக்கிசைந்து விடைபெற்று நளனைத் தேடச்சென்றனன். தமயந்தி அந்தப் புரத்துக்குச்சென்று மக்களைக்கண்டு வாரியெடுத்துத் தழுவிமுத்தமிட்டுப் பலவாறு புலம்பி, ஜலம் ஒன்றுதவிர மற்ற உண்டி ஆடை ஆபரணங்களைக் கண்ணினாலும் நோக்காமலிருந்து காலத்தைக் கழித்துவந்தாள். வேதியன் நாடுநகரமுதலியவற்றிற்சென்று, நெடிய கடல்சூழ்ந்த பெரும்புவியையாளு மரசருள் காதலியைக்காரிருளிற் கானகத்தில் விட்டகலு மன்னவருளரோவென்று இந்த வாக்கியத்தையேஎடுத்து மிக உரத்தசப்தமாகச் சொல்லிக்கொண்டுஎங்குஞ் சுற்றினவனாய், நவரத்தினங்களை யழுத்திய குத்துக்கால் கொடுங்கை சிகரங்களோடு கூடிய ஒற்றையாழியையுடைய சூரியன் தே

ரைத்தடக்கும் கோடிசூரியப் பிரகாசமாகிய
மாணிக்கங்களையும் நீலரத்தினங்களையு மழுத்
திய மாடமாளிகை கூடகோபுரங்கள் நிறை
ந்த அயோத்தியாபுரியைச் சேர்ந்து, அந்நக
ரத்துக்குத் தலைவனாகிய ரிதுபன்னராஜன்
சமுகத்துக்குவந்தான்.

அப்படி வந்தவேதியனை அரசன்கண்டு
எதிர்சென்றழைத்து வந்து, வந்தனை வழி
பாடுசெய்து ஒரு ஆசனத்திலிருத்தி உபசார
ஞ்செய்தான். வேதியன் பல ஆசிகள்வழங்
கிச் சொல்லுகிறான். ஓ மஹாராஜனே! கடல்
சூழ்ந்த நெடிய உலகத்தை யெல்லாந் தன்
னொரு வெண்பட்டுக் குடைநீழலிற் பாதுகா
த்துவரும் மஹாமண்டலேஸ்பரனாகிய நளன்
காலகதியால் நாடுநகர முதலியவற்றைப் புஷ்
கராஜனுக்குச் சூதினாற்றோற்றுப் பராரியாகி
த்தானுந் தன்மனைவியுமாகக் காட்டில்வந்து
விட்டான். வந்தவிடத்தில் தன்னை நம்பிவந்
த தமயந்தியை நடுகாட்டில் நடுச்சாமத்தில்
நித்திரைசெய்யும்போது பிரிந்து தன்னந்த
னியே போய்விட்டான். இதனையுய்த்துநோ
க்கினால் அவன் கற்ற கல்விகேள்வி முதலான
வைஎல்லாம் பாழாயிற்றேயன்றிப் பயன்பட
வில்லை. இந்தநளன் செய்த குற்றம்போல
யாவர்செய்தனர்? ஒருவருமில்லை. நளன் சக்
ரேஸ்வரனென்று பெயர்பெற்றும் பெருங்கு
ற்றம்பெண்பாலிடத்துப் புரிந்தனனென்றிழி
வாக எடுத்துரைத்தான். இவையனைத்தையும்
ரிதுபன்னன் கேட்டு ஆச்சரியமுற்றிருக்கிற
தருணத்தில், அருகிலிருக்கும் நளனாகிய சா
ரதி இடியைக்கேட்ட நாகம்போல்ஏங்கிமனந்
தளர்ந்து வேதியனைப்பார்த்துச் சொல்லுகி
றான். ஓ பிராமணோத்தமா! நீர் சகலகலைகளை
யும் வேதாகமங்களையும் ஐயந்திரிபில்லாமற்
கற்றுணர்ந்து, கேள்வியிலுமான்றவராகஇரு
க்கிறீர் நீரே ஒரு சக்கிரவர்த்தியை முன்பின்
யோசிக்காமல் இராஜசபையில் நிந்திக்கலா
மா? நான் சொல்லுகிறதைக்கேளும்.

கடல்சூழ்ந்த உலகத்தையாளு மன்னவ
ர்களெல்லாரும் இருபுறமும் வந்துவணங்க
வெள்ளையானையின் பிடரியி னிதுவீற்றிரு
ந்து வெண்பட்டுக்குடைகவிய மஹா பண்டி
தர்களெல்லாம் புகழ்ந்துரைக்க அளக்கரிய
பராக்கிரமத்தோடு செல்லுஞ் சக்கிரேஸ்வர
ருக்குங் கெடுதிகாலம் வந்துவிட்டால், சகல
பெருமையுமிழந்து தம்மனைவியையும் பகை
வரிடமாக்கிக் கெடுவரென்றால் விதிவலிதோ?
மதிவலிதோ? நீர் அதனை யோசிக்காமல்
விதிவலியிற் கட்டுண்ட நளனை நிந்திப்பது
தகுதியல்லவென்று கூற, வேதியன்கேட்டு
நளராஜனிவன்தா னென்கிற நிச்சயத்தால்
உள்ளம் நடுங்கியும் நளனைக்கண்டோமேயெ
ன்கிற கருத்தால் உள்ளம் பூரித்தவனாய், எதி
ர்த்து விடைகொடுத்த நளனாகிய சாரதிக்கு
விடைகொடுக்காமற் கவுரவத்தோடு அவ்வா
சனிடத்து விடைபெற்று விதற்பதேசமடை
ந்து, தமயந்திக்கு ரிதுபன்னராஜன்சபையில்
நடந்தனவற்றைக் கூறினான். அதுகேட்ட
தமயந்தி தானுஞ் சந்தேகித்தவளாய், பின்பு
இருவரும்யோசித்து, நளன் வருவதற்காக
ஒரு மணவோலை யெழுதிக்கொண்டு, வேதிய
ன்முன்போல அயோத்தியாபுரிக்கு வந்து
ரிதுபன்னராஜனைக் கண்டு மணவோலையை
வைத்தான். அரசன் மணவோலையின் கருத்
தை அறிந்துகொண்டு வேதியனைப் பார்த்து
ச்சொல்லுகிறான். ஓ பிராமணோத்தமா! வீம
ராஜன் புத்திரியாகிய தமயந்தி உலகத்தையெ
ல்லாம் ஆளுஞ் சக்ரேஸ்வரனாகிய நளராஜ
னுக்கு மணமாலை புனைந்தாள். அவள் மறு
படியும் ஒருநாயகனை இச்சிப்பது தகுதியா?
அவளிச்சித்தாலும் அவளுடையபிதா மண
வோலை எப்படி அனுப்பிவிப்பான்? இதென்
ன ஆச்சரியமென்று வினவ வேதியன் சொல்
லுகிறான்.

ஓ அரசனே! நாயகனைப்பிரிந்ததமயந்தி
பரமனை நோக்கித் தவஞ்செய்து கன்னிகைப்
பருவ மடைந்தாள். வீமன் சுயம்வரஞ்சாட்
டிமணவோலை யனுப்பினன். இதுகுற்றமல்ல
நாளையதினம் மணமாதலால் நீங்கள் வரவே
ண்டுமென் றுரைத்து விடைபெற்றுப் போயி
னன். அரசனும் அரசன் சபையிலிருக்கிற
வர்களும் மணவோலையைப் பார்த்தமாத்திர
த்தில் நெடுந்தூரத்திலிருக்கும் விதர்ப்பதேச
த்துக்கு நாளைக்குள் செல்வதரிதென் றொரு
வர்முகத்தை யொருவர் பார்த்திருக்கும்போ
து, அச்சபையிலிருக்குஞ் சாரதியாகிய நளன்
சொல்லுகிறான். ஓ அரசனே! உமக்கு விதற்
பதேசத்துக்குச் செல்லக் கருத்திருந்தாற் பிர
யாணங்கொள்ளும் நாளையுதயத்திற்கு உம்
மை விதற்பதேசத்துக் கழைத்துப்போகிறே
னென்றுகூற, அரசன்கேட்டுமகிழ்ந்து, நாள்
தோறுஞ் சாரதியின் திறத்தைப் பார்த்திருக்
கிறவனாதலால் நளனாகிய சாரதிசொல்லை நம்
பிப் பிரயாணப்பட்டான். நளனாகிய சாரதி

அவ்வரசனேறும் முழுரதத்தை முருக்கம்பூப்போல் அலங்கரித்து, நான்கு குதிரைகளைப் பூட்டி, வாயுபகவா னுபதேசித்தமந்திரத்தை அஸ்வங்களின் காதுகளி லுபதேசித்துக் கொண்டுவந்தான். ரிதுபன்னராஜன் ஸ்நானஞ்செய்து பூசைமுடித்துண்டு, கலவைச் சாந்துபூசி தாம்பூலமணிந்து, பரிமளமிகுந்த நறுமலர்மாலைபுனைந்து, ஆடையாபரணலங்கிரதனுகி வந்து தேரிலேறினுன். நளனுகிய சாரதி அரசனை எச்சரித்துச் சாக்கிரதையாகத் தயிரியத்தோ டிருமென்று கூறித், தான் குதிரைகளை எச்சரித்து இரதத்தை விட்டான்.

கேளும் தருமநந்தனு! நளராஜன்விடும் இரதத்தின் வேகத்தை என்னுெரு நாவாற் சொல்லத்தக்கதல்ல ஆயினும், என்னுவுக்கிசைந்த மாத்திரம் எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். அந்தத் தேர் மாரனது தேராகிய தென்றற்காற்ருே? கஜேந்திரனேலமிட்டழைக்கும் போதுவந்த திருமாலின் வேகமோ? தனது நாயகிக்குண்டான ஆத்திரத்தோடுங் கூடிய நளனது மனோவேகமோ? இவற்றிலெது வோ நீரே மதித்துக்கொள்ளும் அந்த ரதத்தின் வேகத்தைக்கண்ட மேகம்மலையின் குகைக்குளொடுங்கிற்று. ஆதிசேடன்முடி நலிவுற்றது. அஷ்டகுலபர்வதங்கள் நடுங்கின. திக்குக் கஜங்கள் தத்தளித்தன. ஒருநொடியில் லக்ஷத் திருபத்தையாயிரம் யோசனை செல்லுஞ் சூரியனுடைய குதிரைகள் வெட்கின. இவ்வாறு ரதத்தை யோட்டிச் சூரியோதயமாகுகிறவேளையில், மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களோடுகூடிய குண்டினபுரத்துக்கு வந்தான். தூதுவர்கள் ரிதுபர்ன்னராஜன் வரவை வீமராஜனுக்குரைத்தார்கள். வீமன் அவ்வரசனை எதிர்சென்று அழைத்துவந்து தன் கொலுமண்டபத்தி லிருக்கவைத்து, தகுந்த மரியாதைசெய்து சொல்லுகிருன்: ஓ மஹாராஜனே! தற்காலத்தில் தாங்கள் இவ்விடம் வந்த காரணமென்னவென்று வினவினன் ரிதுபன்னன் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, ஓ! ஓ! இதென்ன முழுமோசமாக இருக்கின்றது? சுயம்வரஞ்சாட்டி மணவோலை யனுப்பிய துண்மையாக இருக்குமாகில், நம்மையொத்த அரசர்கள் வந்திருப்பார்கள். அரசர்களுமில்லை. இந்த அரசனும் நம்மை இவ்வாறு வினவினன். இது என்னமோ ஒரு மோசமாக இருக்கின்றதென்று பலவாறு தனக்குள் யோசித்துக்கொண்டு, கேட்ட அரசனுக்கு மறுவுத்திரவுசொல்ல நாவெழாமல், ஒரு போக்காகச் சொல்லுகிருன். ஓ மகாராஜனே! உமதுசேவை பார்க்க விருப்பங்கொண்டு வந்தேனென்று கூறினன்.

அதுகேட்ட வீமன் மகிழ்ந்து; ஒரு விடுதிவிட்டு அங்கிருக்கும்படி விடைகொடுத்தனன். ரிதுபர்னன் அரசன்விட்ட விடுதியிற் சென்று பலவாறு யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். நளன் குதிரைகளின் களையை நீக்கி, தேர்நிலையில் தேரை நிறுத்திவிட்டு, தன் அரசனிருக்கிற இடத்தில் தானும் வந்திருந்தான். மணவோலையைக் காட்டிய வேதியன் தமயந்தியினிடத்துக்குவந்து, ஓ அம்மணி! உமது கணவனை அழைத்து வந்தேன். உமது கணவன் ரிதுபன்ன ராஜனேடு நமது நகரத்தி லொருவிடுதியிலிருக்கிருன். என்றுகூறக்கேட்ட தமயந்தி சிந்தித்துமகிழ்ந்தவளாகி, பிதாவினிடத்துச்சென்று வணங்கிச் சொல்லுகிருள்; ஓ ஐயா! தாங்கள் ஒரு வேதியரை விட்டு என் கணவனைத்தேடிக் கண்டுபிடிக்க அனுப்பினீர்கள். அவ்வேதியன் அயோத்தியாபுரியரசன் சமுகத்திற்சென்று என் கணவனை நிந்தித்துக் கூறினன் அதை யவ்வரசன் சாரதிகேட்டு, அந்த நிந்தனைக்கு முகம் வேறுபட்டு எதிர்மொழி தந்தனன். அவ்வேதியன் அந்தச்சாரதி இவ்விடத்துக்கு வருமாறு எனக்கு விவாகமென்றுகூறி, ஒருமணவோலைகாட்டி அவ்வரசனையுஞ் சாரதியையும் நமது நகரத்துக்கழைத்து வந்தனன். அந்தச்சாரதி என் கணவனுகிய நிடததேசாதிபதிதானே? அல்லவோ? அதனைத் தாங்கள் சிலராலறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று கூறினள். வீமன் கேட்டுத்திடுக்கிட்டு, ஓ அம்மணி! இந்தச் சங்கதிதெரியாமல் என்னிடத்துக்குவந்த ரிதுபன்னராஜனை நீரேது இங்குவந்ததென்று வினவினேன். இந்தக்காரியத்தை எனக்குமுன்னமே தெரிவித்திருந்தால் ரிதுபன்னன் மகிழ இனியவசனங் கூறுவேன். மிஞ்சிப் போனதற்கு வருத்தப்படுவதிற் பயனில்லை. நீ அந்தச் சாரதியைச் சோதிக்கச் சொல்கின்றனையே. உன் கணவன்செய்கையைக் கூறென்று வினவினன் தமயந்தி சொல்லுகிருள்.

ஓ ஐயா! அந்த ரிதுபன்னராஜனுடைய சாரதி உண்மையாக நிடததேசாதிபதியாக

இருப்பானாகில், அறுசுவையோடு பல பதார்
த்தமும் அமுதுபடியுங் கொடுத்தால், நெரு
ப்பு ஜலம் விறகு இவை முதலியவையில்லா
மற் சமையல்செய்வான். அவ்வடிசில்தேவா
முதத்துக்கு மினிப்பாக இருக்கும். அதனை
முன்னஞ் சோதித்துக் கொள்ளுமென்றனள்
வீமன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, தனது ஏவ
லாளர்கள் கையில் அமுதுபடி முதலானவை
களை ரிதுபன்னனுக்குக் கொடுத்தனுப்பிவித்
து, சில தூதுவர்களை யழைத்துச் சொல்லு
கிறான். ஓ தூதுவர்களே! நீங்கள் ரிதுபன்ன
ராஜனிருக்கும் விடுதிக்குட்சென்று பதிவிரு
ந்து, அங்கு வந்திருக்குந் தேர்ச்சாரதி சமை
யற்செய்வதைப் பார்த்திருந்து, கண்ட அதி
சயத்தைவந்து சொல்லுங்களென்று கூறி
னன். தூதுவர் அவ்விடுதியிற்சென்று பதி
விருந்தனர். ஏவலாளர்கள் அமுதுபடிமுதலி
யவைகளை ரிதுபன்னன் சாரதியின் கையிற்
கொடுத்தார்கள். சாரதி அவற்றைப்பெற்றுக்
கொண்டு; நீரின்றி நெருப்பின்றி விறகின்றி
அடிசிற்சமைத்து, அரசனுக்கிட்டு தானும்
புசித்தனன். தூதுவர்களிந்த ஆச்சரியத்
தைக்கண்டு வீமராஜனுக்குத் தெரிவித்தனர்.
வீமன்கேட்டு மகிழ்ந்து குமாரத்தியோடுகூறி
னன் தமயந்தி கிஞ்சித்து ஐயந்தீர்ந்து பின்
னுஞ் சொல்லுகிறாள். ஓஐயா! என்புத்திரனை
அனுப்பிவியும் அதனாலென்ன விளையுமோ
அதனையு மறியலாமென்றுகூற, வீமராஜன்
சிலதாதியரை அழைத்து, நளராஜன் புத்தி
ரனை அவர்களோடு கூட்டி அனுப்பினன்.
தாதியர் புத்திரனைக்கொண்டு சாரதியிருக்கும்
விடுதிக்குட் சென்றனர் கேட்டீரோ தருமரா
ஜனே! தொடர்ந்தமும்மலமுருக்கிவெம்பவக்
கடலேலயக், கடந்துளோர்களுங் கடப்ப
ரோ மக்கண்மேற்காதல். என்றபடி சாரதியா
கிய நளச்சக்கிரவர்த்தி தன்புத்திரனைப் பார்
த்த மாத்திரத்திற் புத்திரசோகம் பெரிதாத
லால் முன்பின் யோசிக்காமல், புத்திரனை
வாரித்தழுவி முத்தமிட்டு, இரண்டு கண்ணி
லும் நீர்சோரக் கதறினன். அதைத் தாதி
யர்கள்கண்டு சொல்லுகிறார்கள் ஆர்காணும்
சாரதி! எங்கள் யஜமானியாகிய தமயந்தியின்
குமாரனைக்கண்டு ஓடிவந் தெடுத்துத் தழுவி
முத்தமிட்டு அழுகிறாய். நீயோ? ஓரரசனுக்
குத் தேர்ச்சாரதி புத்திரனோ? அவ்வரசனைப்
போலொத்த அனேக அரசர்கட்குச் சக்ரே
ஸ்வரனாகிய நளராஜ புத்திரன். உனக்கும்
அந்தப் புத்திரனுக்குஞ் சம்பந்தமென்னவெ
ன்று உல்லங்கனமாகப் பேசினர்.

அதை அரசனாகிய சாரதிகேட்டுத் திடுக்
கிட்டு, அடடா! புத்திரசோபத்தால் நம்மை
நாமே வெளிப்படுத்திக் கொண்டோம்: தாதி
யரோமேலிட்டுச் சுடாததுபோலச் சொல்லா
மற் சுட்டார்கள். என்றுணர்ந்து தழுவிய
புத்திரனைப் பூமியில்விட்டுத் தாதியரைநோக்
கிச்சொல்லுகிறான். ஓ தாதியரே! நானெடுந்
தூரத்திலிருக்கிறவன். சீவனார்த்தமாக ரிது
பன்ன ராஜனிடத்திற் சாரதியாக இருக்கிறே
ன். எனக்கொரு புத்திரனும் ஒருபுத்திரியுமி
ருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்து நெடுநா
ளாயிற்று. அவர்களைப்போல இப்புத்திரன்
இருந்தமையால் ஆசை வெட்கமறியாதென்
கிறதுபோல வாரியெடுத்தனன். அதற்காக
நீங்களென்னை நிந்திக்கிறீர்கள் இது உங்க
ளுக்குத் தகுதியல்லவென்று கூறினன் தாதி
கள் புத்திரனை யெடுத்துக்கொண்டு வீமராஜ
னிடஞ்சென்று, சாரதி மைந்தனைஎடுத்தணை
த்துத் துன்பமுற்றதைக் கூறினர் வீமராஜன்
தன்னருகிலிருக்கும் ஒருவேதியனையழைத்து
ஓ பிராமணோத்தமா! நீசென்று சாரதியின்
மனோபாவத்தையறிந்து உண்மையைக்கண்டு
தெரிந்துவாவென் றனுப்பினன். பிராமணன்
சாரதியிருக்கிற விடத்துக்குச் சென்று, சார
தியின்றிருவுருவத்தை முற்றுநோக்கி, ஓ! ஓ!
இந்தச் சாரதியின்லட்சணத்தை நோக்கினால்
அரசருடையலட்சணம்போல்இருக்கின்றது
தேக ஒளியைப்பார்த்தாற் சாரதிபோலுமிருக்
கின்றதென்று ஐயங்கொண்டு அருகிற்சென்
றுசொல்லுகிறான். ஓ சாரதி! நீயார் உன்
பெயரென்ன? நீ இந்த ரிதுபன்னராஜனிட
த்தில் வந்து எத்தனைநாளாயிற்று? இதுகளை
எனக்கு விளங்கவுரைக்க வேண்டுமென்றான்
சாரதியாகிய நளன் குறுநகைகொண்டு சொ
ல்லுகிறான்.

ஓ பிராமணோத்தமா! நான் நிடததேசத்
திற் பிறந்தவன். அந்தநாடு நல்ல செழிப்பா
னதால் என்தேகம் இராஜதேகம்போல இரு
க்கின்றது. நான் நளசாரத்தியன் நளன்
சூதினாற்றன் நாடிழந்துகாட்டிற்சென்றமாத்
திரத்தில், நானும் வெளிப்பட்டு இந்த ரிது
பர்னனிடத்துச் சாரதியாக இருக்கிறேனெ
ன்று தன்னை மறைத்துக்கூற, வேதியன் யா
தொன்றும் வசனிக்காமல் வீமராஜனிடத்து
வந்து நடந்தனவற்றைச்சொல்லினன். வீம

ராஜன் மனவருத்தமுற்று, சாரதியின்வரலா
ற்றை ரிதுபர்னராஜ னிடத்தாவது சென்று
தெரிந்து வாவென்று மீட்டு மவ்வேதியனை
அனுப்பினன். வேதியன்சென்று ரிதுபன்ன
னைக்கண்டு, உமதுசாரதியின் வரலாற்றைநன்
றாகத்தெரிந்துகொண்டு யதார்த்தத்தை அரச
னுக்குக் கிஞ்சித்துத் தெரிவியுமென்றுகூறிப்
போயினன். ரிதுபர்னன் முன்னமே கலவர
ப்பட்டிருக்கிறவனாதலால், வேதியன் சொல்
லிப் போயினபின்பு தன் சாரதியை அழை
த்து, ஓ சாரதி! நாம்வேதியன் வாக்கைநம்பி
நெடுந்தூரமாகிய இந்நகரத்துக்குவந்துவிட்
டோம் வந்தவிடத்தில் மணத்தை விரும்பிவ
ந்த நமது கருத்துமகிழ அதற்குத் தகுதியா
கியசெய்கை இங்குநடக்கவில்லை. உன்னிடத்
தில் வீமராஜன் சந்தேகங்கொண்டு தூதர்க
ளாலும் மற்றவர்களாலுஞ் சோதிக்கிறான்.
இதென்ன காரணம் எனக்கும் உன்மேற் சந்
தேகமாகத்தா னிருக்கின்றது. ஏனென்றால்-
நானோ? சமரதவீரன் என்னைத் தனிவீரனா
கிய நளச்சக்கிரவர்த்திக்குரிய முழுரதத்தி
லேற்றி, அந் நளனைப்போலத் தேரை நடத்
திவந்தாய். அதனால் உன்வரலாற்றைக் கண்
டுதெளிய விருப்புற்றேன். என்கருத்துமகிழ
உன் வரலாற்றை ஒளிக்காமற் சொல்லென்று
வினவ, அரசன் கூறிய வாக்கியத்தைக்கேட்
டவுடன் நளன் ஓ! ஓ! இனிநாம் மறைப்பதி
ற்பயனில்லை யென்று உண்மையை வெளிப்
படுத்த விரும்பிச் சொல்லுகிறான்.

ஓ மஹாராஜனே! நான் விதற்பதேசாதி
பதியின் குமாரத்தியை மணந்து என் நகரத்
துக்குச் சென்றபின், ஒருநாள் அந்திக்கடன்
முடிக்கும்போது காலலம்பினேன். அக்காற்
புறத்தில் எள்ளளவு நனையாம லிருந்தது
அது மூலமாகச் சனிபகவான் என்னைப்பற்
றிப் பலவித இமிசைக் குள்ளாக்கினன் அத
னால் எனக்குப் பகுதிகட்டும் புஷ்கரனுக்குச்
சூது முன்னிலையில் என் நாடுநகர முதலியவ
ற்றைத் தோற்றுப் பராரியாகி, கட்டினவுடை
யோடு நானும் என் மனைவியும் புத்திரருமாக
க்காட்டில்வந்து, புத்திரரை ஒருவேதியர்மு
ன்னிலையில் வீமராஜனிடத் தொப்புவித்து,
நானும் என் மனைவியுமாகக் காட்டிற் சஞ்சரி
த்து வந்தோம். அப்போது சனியின் மகத்
துவத்தாலென்முன்சில அன்னங்கள்தோன்
றின. அவ்வன்னங்களை என் மனைவியான
வள் பிடித்துக் கொடுவென்று வேண்டினள்.
நான் என்னுடைய வஸ்திரத்தையே வலையா
கப் பாவித்து விசிறி எறிந்தேன் அன்னங்
கள் அவ்வஸ்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு அ
ந்தரத்திற்றாவி, நாங்கள் சனியின் மகத்துவ
த்தால் வந்தவர்கள். இவ்வஸ்திர மும்மக்குக்
கிடைக்க மாட்டாதென்று கூறி மறைந்து
விட்டன. அதனால் நான் மனவருத்தமுற்று
மனைவியின் உடையிற் பாதியணிந்து சிலதூ
ரஞ்சென்று, அன்றிராப்பொழுதைத் துலை
க்க அங்கிருந்த ஒருபாழ்மண்டபத்தில்வந்து
படுத்தேன். சனியின் மகத்துவத்தால் என்
மனைவியைப் பிரிய நடுச்சாமத்தில் ஓர் கரு
த்துதோன்றிற்று. தக்ஷணம் அகஸ்மாத்தா
யங்குகிடந்த ஒருகத்தியால் என் மனைவியினு
டைய பாதி துண்டித்துக்கொண்டு, மனைவி
யை அங்ஙனே விட்டுப்பிரிந்து வருகிறபோ
து, வழியில் ஒருமூங்கிற் புதருள்தீப்பட்டெ
ரிந்தது. அதனைப் பார்க்க அருகிற்சென்ற
போது அத்தீயி லொருபாம்பிருந்து புலம்பி
ற்று. அதனை எடுத்துவிட்டேன். அப்பாம்பு
என்னைக்கடித்து என்னுருவத்தைக் கெடுத்து
இந்தரூபமாக்கிற்று.

பின்பு உம்மிடத்தில் வந்து சேர்ந்து
காலங்கழித்துவந்தேன். வீமராஜன் தன்மக
ளையும் என்னையும் கண்டுபிடிக்கப்பிராமணனை
யேவினன். பிராமணன் முன்னம்என்மனைவி
யைக் கண்டுபிடித்து வீமராஜனிடத் தொப்பி
வித்து, என்னைக்கண்டு பிடிக்க என்னைஇராஜ
சபைகடோறும் நிந்தித்து, உமதுசபையிலு
ம்வந்து நிந்தித்தான். எனக்கு மனம்பொறு
க்காமல் மறுமொழிகொடுத்தேன். அந்தவே
தியன் என்னை இந்நகரத்துக்கு வரும்படிசெ
ய்ய உமக்குப் பொய்மணவோலை காட்டி உம்
மை இவ்விடத்துக்கு வரும்படி செய்தான்.
உம்முடன்நானும் முழுரதமேறி இங்குவந்
தேன் வந்தவிடத்தில் என்னை இன்னானென்
று அறிந்துகொள்ள என்மனைவியும் வீமராஜ
னுஞ் சிலயேதுக்களால் தூதரைக்கொண்டும்
இன்னுஞ் சிலரைக்கொண்டுஞ் சோதித்தார்
கள். அவர்களுக்கு நான் உண்மையைவெளி
ப்படுத்தாம லிருந்தேன். தற்காலத்தில் நீரே
என்னை அழைத்து உண்மையை வெளிப்படு
த்தவேண்டுமென்று கேட்டமையால், உண்
மையை வெளிப்படுத்தினேன். நான்தான்
நளன். என்றுகூறிய வாக்கியத்தைக்கேட்ட
ரிதுபன்னன் பிரமித்துச் சித்திரப் பிரதிமெய்
போற் சற்றுநேரம் அசைவின்றி யிருந்து,

பின்பு தெளிந்து, ஓ! ஓ! மோசம் வந்தது. மஹா மண்டலேஸ்பரனென் றுணராமல் நாம் ஏவலாளாக இதுவரைக்கு மிந்த மஹானுபாவனை வைத்திருந்தோமே. இந்த அபசாரத்துக் கென்செய்கிறதென்றேங்கி மனந்தளர்ந்து, தக்ஷணம் விழுந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட் டெழுந்துநின்று, இருகையைக் கூப்பிப் பலவாறு துதித்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டான். நளன் அவ்வரசனைத் தேற்றிச் சொல்லுகிறான்.

ஓ மஹாராஜனே! உலகத்தில் மக்களுக்குப் பிதாக்களெவரெனில், இன்புமாகப்பெற்றோன் இடர்தனைத்தீர்த்தோன் எந்தவிதத்திலாவது அன்னமிட்டுப் பாதுகாத்து வந்தோன் ஓதிவித்தோன் உபதேசித்தோனாகிய இவ்வைவருமாம். ஆதலால் என்னை இதுவரைக்கும் அன்னமிட்டுப் பாதுகாத்துவந்தீர். உமக்கு நானென்னவேலை செய்தபோதிலு மதனாலெனக்கொரு இழிவில்லை. உமக்குமொரு குறைவில்லை. இதற்காக நீர் மனவருத்தபடாதேயும் இன்னமொரு முகூர்த்தத்தில் நான் வெளிப்படுவேன். அதுவரைக்குமென்னை வெளிப்படுத்தா திருக்கவேண்டு மென்றுகூறி, இருவருஞ் சமமாக உட்கார்ந்துகொண்டு வசனித் திருக்கும்போது, ஒருதான்றி மரம் இவ்விருவருக்கு மெதிரிலிருந்தது. அதனை ரிதுபன்னராஜன் கண்டு நளனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான். ஓ மகா மண்டலேஸ்வரா? இதோ தோன்றுகின்ற மரத்திலிருக்கும் இலை பூ பிஞ்சு காய் கனி இவைகளித்தனையென் றெண்ணிவிட் டிங்கிருந்தபடியே சொல்லுகிறேன். நீர்போய் பார்த்துக்கொள்ளுமென்றுகூறி, அவ்விலை பூ பிஞ்சு காய் கனி இத்தனையென்றுரைத்தான். நிடததேசாதிபதி அதனை அறிய அத்தான்றிமரத் தடியிற் சென்று யெண்ணி, கணக்குச் சரிப்பட்டதற்காக அகமகிழந்து திரும்பிவருகிற தருணத்தில், சனிபகவான் சுயரூபத்தோடு தோன்றி நளனது திருவடியிற்பணிந்து சொல்லுகிறான். ஓ மகாமண்டலேஸ்வரா! ஓ தருமதயாளா! ஓ சத்தியசொருபா! அபயமபயம் நான் செய்த குற்றங்களனைத்தும் பொறுத்து இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பலவாறு துதித்தான்.

நளராஜன் சனிபகவானைக் கண்டமாத்திரத்திற் கடுஞ்சினமடைந்து, சபிக்கக் கருத்துகொண்டவனாக இருந்தபோதிலும்அடைக்கலமென்பவரைப் பாதுகாக்குந் தயாநிதியாகையால் தனக்குத் தோன்றிய கோபத்தை நீக்கிச் சனிபகவானை ஆதரித்து, ஓ சனிபகவானே! யார் யார் என்னென்ன அனுபவிக்கவேண்டுமோ? அதனையெல்லாம் அனுபவிக்கத்தானேவேண்டும். அதற்காக கடிந்துகொள்வதிற் பயனில்லை. ஆதலால் உன்னை நான் வெறுக்கவேண்டியதில்லை. என்றுகூறச் சனிபகவான் சொல்லுகிறான். ஓ மகாராஜனே! என்னாற் பெருந்துயரத்தை அனுபவித்தாய். இனி உன் நாடுநகரமுதலிய எண்வகைச்செல்வமும் உன்னையடைய உன்பக்ஷமிருந்து புஷ்கரனை இளைக்கச் செய்கிறதுமன்றி, உனது சரித்திரத்தைக் கேட்டோர் படித்தோர் படித்தோரின் பெயரை எடுத்தோதினோர் இவர்களிடத்து நானணுகிறதில்லை: இதுசத்தியம் சத்தியம். என்சொல்லை நம்பு ஒருவேளைச்சாதகபலத்தாற் சேரநேரிட்டால் என் கரேத்தைக் காட்டாமற் பாதுகாத்து வருவேனென்று உறுதிகூறி, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத் தன்னிருப்பிடத்துக்குச் செல்லாமல் அத்தான்றி மரத்தில் தானே யிருந்தான்: அரசன்ரிதுபன்னராஜனிடத்துவந்து, நான் கணக்கிட்டதற்குச் சரியாக இருக்கின்றது. ஆதலால் நீர் இந்த வித்தையை யெனக்குக் கற்பியுமென்றுவினவினன். ரிதுபன்னன்மகிழ்ந்து, ஓ மகாராஜனே! அஸ்வநிலை மந்திரத்தை எனக்குபதேசித்தாலிதனை யுமக்குத்தெரிவிக்கிறேனென்றுகூற, நளன் அஸ்வநிலை மந்திரத்தை யுபதேசஞ் செய்துவிட்டு, அந்த வித்தையை அவனிடத்துனின்றுங் கற்றுக்கொண்டு இருவரும் இனிது வீற்றிருக்கும்போது, இதற்குமுன் வீமராஜனாலே வரப்பட்ட தூதுவர்கள் அப்போதப்போது நடக்குஞ் சேதிகளைத் தெரிவித்து வந்தவர்களாதலாலிந்தச் சேதியையுந் தமயந்திக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

உடனே தமயந்தி ஒருதனித்தவிடத்தில் வந்து, தன் தாதியர்களால் தேர்ப்பாகனை அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டாள். தாதியர்கள் நளராஜனிடத்து வந்து வணங்கி, ஓ ஐயா! எங்கள் யஜமானி உங்களை யழைத்துவரக் கட்டளையிட்டாள். ஆதலால் தயைசெய்து வரவேண்டுமென்றுகூற, அரசன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, தாதியரோடுசென்று தமயந்தியிருக்கிற விடத்துக்குவந்தான். தமயந்தி கறுகறுத்ததேகத்தோடு விளங்கும் அரசனைக் கண்டு ஓவென்றலறிப் புலம்பி, அரசன் திரு

வடியில் விழுந்தழுதாள். அரசன் தமயந்தியின் தேகம் வாடித் தளர்ந்து மாசடைந்திருக்கிறதை நோக்கின மாத்திரத்தில், அன்புடைமையை யடைத்துவைப்பதற்கொரு அறையுமில்லையென்று பெரியோர்கள் கூறிய வாக்கியத்துக் கொப்பாக மனந்தளர்வுற்று, இரண்டு கண்களிலும் அருவிபோல் நீர்சோரநின்று, விழுந்தமாதை எடுத்து நிறுத்தினன். அப்போது தமயந்தி சொல்லுகிருள் ஓ மஹா மண்டலேஸ்வரா! ஏதோவொரு காலஹேதுவினல் அரசு நாடு நகரம் வீரம் முதலியவை யிழந்தாலும், உமது தேகவொளி ஏன் மழுங்கிற்று? அதனை அடியாட்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று பணிவுடனே வினவினள். அதற்கு நளன் சொல்லுகிருன். ஓ மாதரசே! எனக்கொரு பாம்பின் மூலமாக இந்த உருவுகிடைத்தது. இப்போது அப்பாம்பை நினைத்தால் அதுவந்து இந்த உருவத்தை வாங்கிக்கொண்டு சுயரூபத்தைக்கொடுக்கும். இதற்காக நான் வருத்தப்படவில்லை. விதிவலியாலுன்னை விட்டுப்பிரிந்தால் நீமறுமணஞ்செய்துகொள்ள சிவனைநோக்கித்தவஞ்செய்து கன்னிப்பருவமடைந்து ஒருமணவோலை யனுப்பிவித்தனையே. இதென்னவென்றுவினவத் தமயந்தி கேட்டுச்சொல்லுகிருள். ஓ மஹாராஜனே! நான் உண்மையாக மணம் புரிந்துகொள்ள விரும்பினவளல்ல. உம்மைக் காணுதற்காகச்செய்த பொய் மணவோலை. இதனைக் குறித்துக் கோபித்துக்கொள்ளாமல் மன்னித்து, தங்கள் சுயரூபத்தை விரைவில் அடியாட்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கூறினள்.

அதற்கு நளன் மகிழ்ந்து, தன்னைக்கடித்த நாகத்தை நினைத்தான். நாகம் தக்ஷணம் வந்து நளனைக்கடித்து விஷத்தை வாங்கிக்கொண்டு சுயரூபத்தைக் கொடுத்துப்போய்விட்டது. நளன் பாலசுப்பிரமணியரைப்போலத் தன் சுயரூபத்தைக் கொண்டான் தமயந்தி அந்த ரூபத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் தக்ஷம் வருத்தத்தையெல்லாம் நீக்கி, முப்பொழுதும் அமுதருந்தி இனிது வீற்றிருக்குங் கன்னிகையின் உருவத்தைப்போலப்பூரித்துப் பிரகாசித்தாள். இந்தச் சேதியைத் தாதியர்கள் வீமராஜனுக்குத் தெரிவித்தனர். வீமராஜன்கேட்டு மகிழ்ந்து ஓடோடியும் வந்து, மகளையும் மருமகனையும் பார்த்து உடல் பூரித்து, பேரின்பக்கடலி லாழ்ந்தவர்போல மகிழ்வாகிய கடலில்மூழ்கி, நளனைப் பலவாறு துதித்தான். ரிதுபன்னனிச்சேதி யறிந்து நளனைக்கண்டு காடாலிங்கனஞ்செய்து மகிழ்ந்தான். நகரத்திலுள்ளவர்களு முணர்ந்து வந்து பார்த்து மகிழ்ந்து வணங்கினர். அந்தரலோகவாசிகளாகிய இந்திரன் முதலான தேவர்களும் வந்து பலஆசிகள்கூறி, இந்தத்தமயந்தி அருந்ததியிலுஞ் சிறந்த கற்புடையவள். இவளுக்கு யாதொரு தீங்கும் வராமல் நாங்கள் பாதுகாத்து வந்தோம். இவள்மீது ஐயங்கொள்ளாமல் முன்போல் சுகித்திருவென்று நளனுக்குரைத்துப்போயினர் நளன் ஐயம்நீங்கி மனைவியைஆதரித்து மக்களைத்தழுவி முத்தமிட்டு, ரிதுபன்னராஜனைப் பலவாறு புகழ்ந்து, வேறொரு சாரதியையமைத்து அவ்வரசனை அனுப்பிவிட்டான். ரிதுபன்னனுந் தன்னகரஞ்சென்றினிது வீற்றிருந்தான். வீமன் முதலான நகருளார் யாவரும் மேலான மகிழ்வுற்றனர்.

இப்பால் நளன் தன்மனைவியோடு சில நாளங்கிருந்து வீமராஜனிடத்து விடைபெற்று, தன் புத்திரரையு மனைவியையு மழைத்துக்கொண்டு இரதமேறி, சில இரதகஜதுரக பதாதிகளோடு பிரயாணப்பட்டு, நாடு நகரம் காடு மலை வனம் வனந்திரங்களைக் கடந்து, தன் தேசமாகிய நிடததேசத்துக்கு வந்து, நகர்ப்புறத்திலிருந்து, சிலதூதுவர்களைவிட்டுப் போர்புரியக் கருத்திருந்தாற் போர்செய்யவா, அல்லது முன்போலச் சூதாடக் கருத்திருந்தாற் சூதாடென்று புட்கரனைக் கேட்டுவரச்சொல்ல, அப்புட்கரன் சூதாடுவதற்கே இசைந்ததைதூதுவர்களாலறிந்துகொண்டு, தானுந் தன்மனைவியுமாக நகரத்துட்புகுந்து இராஜசபைக்குவந்து புஷ்கரனைக்கண்டு என் மனைவியைப் பந்தயமாக வைத்துச் சூதாடுகிறேன். நான் தோற்றால் என்மனைவியை விட்டுச்செல்கிறேன்: நீ தோற்றால் என் நாடுநகர முதலியவற்றோடு உன் நாடுநகர முதலியவற்றையும் எனக் கொப்புவித்துப் போவென்று பேசி, சூதுப்பலகை விரித்து சூதாடிக்கெலித்து, தன் நாடுநகர முதலியவைகளோடு அந்தப் புஷ்கரனுடைய நாடு முதலியவற்றையுங் கிரகித்துக்கொண்டு, அவனைக் கர்வபங்கஞ்செய்தபின்பு மீட்டும் அவனுடைய நாடு நகர முதலியவற்றைக் கொடுத்துப் பகுதிகட்டிவரக் கட்டளையிட்டனுப்பிவிட்டு, தான் சிங்காசனதிபதியாகி, புத்திரர்களையுமற்றுமுள்ள

நால்வகைச் சேனைகளையும் ஆதரித்து, முன்போல் மநுசாஸ்திர விதிபிசகாமற் சக்கிரநடாத்தி அரசுசெய்து வந்தான். கேட்டீரோ தருமநந்தனு! சக்கிரவர்த்திகளாகிய எழுவருள்தானுமொருவனுக இருந்த நளனடைந்த துன்பத்தைவிட நீயடைந்ததுன்பமென்ன? காலகதியை ஒருவரால் தடுக்கொணுதாகையால் நீமனம் வருந்தாமலிருவென்று கூறினர் உரோமசமுனிவர். தருமன் முதலாகிய நால்வரும் பாஞ்சாலியும் எழுந்து, அவ்வுரோமசன்மருக்குச் சோட சோபசாரஞ் செய்து வணங்கிப் பலவாறு புகழ்ந்தினிது வீற்றிருந்தார்கள். கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! மேல்நடந்தன வற்றையுங் கூறுகிறேன்கேளும்.

நாரதமுனிவரால் தருமராஜன்தீர்த்த மகத்துவங்கேட்டுத் தீர்த்த யாத்திரை செல்லுதல்.

ஓ ஜெனமே ஜெயமஹா ராஜனே! தருமன் முதலாயுள்ள நால்வரும் பாஞ்சாலியும் உரோமசன்மரும் இனிது வீற்றிருக்கின்ற தருணத்தில் யாழ்வல்லோனுகிய நாரதர் வந்தார். அவரைக்கண்ட ஐவரும் எழுந்து எதிர்சென்றழைத்துவந்து, ஓராசனத்திருத்திச் சோடசோபசாரஞ் செய்து பலவாறு புகழ்ந்து நின்ருர்கள். நாரதர் பல ஆசிகள்கூறி அவர்களை இருக்கச்சொல்லி யோகக்ஷேமங்களைக் கேட்டுக்கொண் டிருக்கும்போது, தருமராஜன் சொல்லுகிருர். ஓ ஸ்வாமி கடல்சூழ்ந்த நெடிய உலகத்திலிருக்கிற திவ்யநதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்தோர்க்கு வரும்பயன் பலவாறென்று பலபெயர்களாற் பலவிதமாகக் கேள்வியுற்றனம். அதனுல் நான் தெளிவுருமல் தங்கள் திருவாக்கினுற் கேட்டால் என்மனந் திர்ப்தியடையுமென்று கருதியிருந்தேன். கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்ததுபோற் காட்டிலிருக்கு மெங்கள் கண்களுக்கு முன்செய்த பூஜாபலத்தால் தரிசனமானீர்கள். ஆதலால் அடியேன் மனங்களிப்புறத் தீர்த்த மகிமையை யெடுத்துரைக்கவேண்டுமென்று வினவினர். அதற்கு நாரதர் அன்புகூர்ந்து சொல்லுகிருர். ஓ தருமநந்தனு! தனியரசுசெலுத்திய உங்கள் முதாதையாகிய சந்தனுமகாராஜன் தன் மனைவியாகிய கங்கைக்கரையில் அனேகம் யாகங்களைச்செய்துவந்தார். அக்காலத்தில் தவசிரேஷ்டசிகாமணியாகிய புலத்தியர்வந்தார். அவருக்குச் சோடசோபசாரஞ்செய்து வணங்கித் தீர்த்த மகத்துவத்தைக் கேட்டார். புலத்தியர் அதின் மகத்துவங்களை யோதினர். அவ்வாறு உமக்குச்சொல்லுகிறேன் கேளுமென்றுசொல்லுகிருர். கேளும் தருமநந்தனு! தேவர் மக்கள் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்னும் எழுவகைத்தோற்றத்துளுயர்ந்தது மக்கள்யாக்கை. அந்த மக்களுள் கூன் குருடு செவிடு ஊமை முடம் முதலியபழுதில்லாமலிருப்பது அரிது. அதிலுங் கல்வியுடைமை அரிது, அதிலும் நற்குணசெய்கையிருப்பது அருமை. அதிலும் பொருளுடைமையிருப்பதருமை அதிலுந் தானதருமத்தைச் செய்வது அருமை. ஆதலால் மேற்கூறியவற்றிற் சில துடைத்தாகிச் சிலதடையாத மக்களுக்கு நன்மையை விளக்க, மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்று மூன்றுண்டாகி யிருக்கின்றன.

மேலும் ஐம்புலன்களின் வழியாக அறிவைச் செலுத்தாமலடக்கி, துர்விஷயத்திற் பிரவேசிக்காமல், உலகத்தின்கணுள்ள சற்போகபாக்கியங்களை அடைந்து, இல்லறவியலைத்தழுவி, பொருமை பேராசை கடுஞ்சொல் சினம் என்பனவற்றை நீக்கி, நன்மை வந்த காலத்தில் மகிழ்ந்துந் தீமைவந்த காலத்தில் வருத்தமுற்றுமிராமல், சித்தசாந்தசிலத்தோடுசத்தியத்தை மறக்காமல், கடவுளிடத்துக் கருத்தைச் செலுத்தியிருக்கிறவனெவனே? அவன் எவ்வருணத்தானுயினும் அவனுக்கு வேதங்களினுல் வெளிப்பட்டிருக்கிற எல்லா யாகத்தின் பலனுண்டாகி, உலகில் யாவர்க்குஞ்சிறந்தோனுகி யிருப்பான். மேற்கூறிய புனிதமாகிய ஒழுக்கமுடைமை முதலியவற்றைத்தழுவாம லிருப்பவர்கள் தங்கள் குற்றம் நீங்க, அஜமேதம் அஸ்வமேதம் சொர்ண தானம் கோதானம் பூதானம் முதலியதுகளைச்செய்து, தீர்த்தம் மூர்த்தி தலம் என்கிற மூன்றின்மேல் விருப்பமுற்று, விதியுடன்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் புரிந்தும், மூர்த்தியைத் தரிசித்தும், தலத்தில் வாசஞ்செய்தும், குற்றத்தை நீக்கிக்கொள்வர். அப்படிதீர்த்தமுதலியவற்றையுஞ் சொர்னதான முதலியவற்றையும் விரும்பாமலிருப்பார்களாகில், அவர்களை வறுமைப்பேய் பிடித்து அரைக்கணமேனுஞ் சுகத்தில்வையாமல் இகபர சவுக்கியத்

தைக் கெடுத்துவரும். அளவற்ற திரவியங்களைச் செலவிட்டு அநேகம் யாகங்களைச் செய்து பெறும்பேறெல்லாவற்றையும் ஒவ்வொரு நதியே கொடுக்குமென்றால், அந்நதியின் சிறப்பை யாவராலுரைக்கக்கூடும்? அவ்வளவு சிறப்புற்ற தீர்த்த மகத்துவத்தைக்கேட்டுப் புனிதமுற்ற வீஷ்மரைப்போல் நீயும் என்னால் அந்தத் தீர்த்த மகத்துவத்தைக் கேட்க விரும்பினை அப்படியே உன் மனங் களிப்பையடையச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

ஓ தருமநந்தனை! உலகத்திலுள்ள நதிகளின் பெயரை என்னொருநாவாற் சொல்லத் தக்கதல்ல. புலத்தியர் தம்வாக்கினால் மூன்று கோடி தீர்த்தமிருக்கின்றதென்று ஒரு போக்காக ஒரு கணக்கிட்டுக் கூறினர். அவற்றுள் என்னுவிற்கிசைந்த நதிகளின் மகத்துவத்தைச் சொல்லுகிறேன். அகத்தியவடதீர்த்தம் - அகலியை தீர்த்தம் - அத்தினிதீர்த்தம் அபிசா தீர்த்தம் - அயிராவேக தீர்த்தம் - அரங்கத்துவார தீர்த்தம் - அக்கினிதாரை தீர்த்தம் - ஆரண்ய தீர்த்தம்-இந்திரசந்தன தீர்த்தம் உத்தரசிந்து தீர்த்தம் - உத்தரவேதி தீர்த்தம் - கங்கை தீர்த்தம் - கன்னிதீர்த்தம் . கபிலதீர்த்தம் - கயாதீர்த்தம் - கம்பதீர்த்தம் - காலதீர்த்தம்-காவேரி தீர்த்தம்-குமாரதாரை தீர்த்தம்-குமார தீர்த்தம்-குருதீர்த்தம் - குமரி தீர்த்தம் - கேதார தீர்த்தம் - கோபி தீர்த்தம் கோமதி தீர்த்தம்-கோதாவரி தீர்த்தம் கௌசிக தீர்த்தம்-கௌரிதீர்த்தம்-சக்கரதீர்த்தம்-சங்கினி தீர்த்தம்-சந்நிததீர்த்தம்-சம்பிராம தீர்த்தம் - சம்பவதீர்த்தம் - சம்பகதீர்த்தம் - சம்பு தீர்த்தம்-சம்புகணேஸ்வர தீர்த்தம்-சரவணபவதீர்த்தம் - சவுநகதீர்த்தம்-சரஸ்வதி தீர்த்தம்-சரகாம பரிதீர்த்தம் - சரயுதீர்த்தம் - சாப்பிய தீர்த்தம் - சாளக்கிராம தீர்த்தம் - சாலோகிதீர்த்தம் - சிமந்த பஞ்சகதீர்த்தம் - சுரகதீர்த்தம்-தசரத தீர்த்தம்-தண்டகாரண்ய தீர்த்தம் - ததிசிதீர்த்தம் - தக்ஷணசிந்துதீர்த்தம் - தருமாரண்ய தீர்த்தம் - தாமரைபரணி தீர்த்தம்-தாரக தீர்த்தம் - துங்கபத்திரி தீர்த்தம் - தூமவதி தீர்த்தம் - தூருவாசதீர்த்தம் - தேவதிடதீர்த்தம்-தேவிகை தீர்த்தம்-தேவிச்சிறவைதீர்த்தம்-தைவததீர்த்தம் - நசிரதீர்த்தம்-நமிசகுண்ட தீர்த்தம் - நமதைதீர்த்தம் - நாபகைதீர்த்தம்-நாரததீர்த்தம் - நிமிடதீர்த்தம்-பங்குனதீர்த்தம்-பதரிகை தீர்த்தம் - பரத தீர்த்தம்-பரிதிதீர்த்தம் - பிரதூதகைதீர்த்தம்-பிரபாதைதீர்த்தம் - பிரயாகை தீர்த்தம் - பிலவாதிதீர்த்தம்-பிரமமானியதி தீர்த்தம் - புஷ்கரதீர்த்தம்-பெண்ணை தீர்த்தம்-பொற்றாமரை தீர்த்தம்-மகாநாள தீர்த்தம் - மகேஸ்வரதீர்த்தம்-மணிநாததீர்த்தம்-மவுத்திரேய தீர்த்தம்-மாத்துரு தீர்த்தம்-மானிடதீர்த்தம் - யமுனை தீர்த்தம் - யாதிபததீர்த்தம் - உருத்திரகோடி தீர்த்தம்-உருத்திரதீர்த்தம் - வசுத்தான தீர்த்தம் - வன்மீக தீர்த்தம் - வாகினி தீர்த்தம் - வாசிட்டதீர்த்தம்-வாமன தீர்த்தம்-விந்தாரக தீர்த்தம் - வியாசதீர்த்தம் - வைதரணி தீர்த்தம் - ஜானகிதீர்த்தம் - என்றிவைபோல்வன இன்னுமனேகமுள.

இந்நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்தபேர்கள் அடையும் பேறுக்கு அளவில்லை யாயினும், என்னாற் கூடியமட்டும் எடுத்துரைக்கிறேன் கேள். சங்கநிதி பதுமநிதி சிந்தாமணி முதலிய செல்வப்பொருள்களை யடைவர். புத்திர பாக்கியத்தை யடைவர். தேவர்களாகவும், பிரம்மகணங்களாகவும், விஷ்ணு பக்தர்களாகவும், சிவபக்தர்களாகவும், மிக்க அன்பு பொருந்தி விளங்குவர். நல்வினை தீவினைகளாகிய இருவினைப் பாசங்களிற் கட்டுண்டு, ஆணவம்-மாயை-காமியம்-என்னு மும்மலத்தையினால் மொத்துண்டு, வறுமைப் பேய்க்குள்ளாகி, நகர் நாய்போற் சஞ்சரிக்கும் பாவிகளானவர் ஸ்நானஞ்செய்தால் சாந்தி-விசாரம்-சந்தோடம்-சாதுசங்க மென்னும் நால்வகைப் பொருளையடைந்து, பரமாசாரியை அடுத்து மெய்ப்பொருளை யடைந்து, சச்சிதானந்த தேசோமயத்திற் சொக்கித் தேகவாசனையை யற்ற மகத்துக்களாவர். இல்லற தருமத்தினது லக்ஷணத்தை யின்னதென்று நோக்காத அசேதனர் இந்த நதிகளிலொன்றில் ஸ்நானஞ் செய்வார்களாகில், இல்லற தருமத்துக் குண்டாகிய பயனைத் தட்சணமடைவர். இத்தீர்த்த ஸ்நான மகிமைகளைப் பலபலவாக எடுத்துரைப்பதிற் பயனில்லை. வேதத்திலும் - ஆகமத்திலும் - மற்றுமுள்ள நூல்களிலுங் கூறப்பட்ட பரமார்த்தமாகிய நன்மைகளை யடைவிக்கிறதுமன்றி, மண்மயமாகிய நீரைத் தெளியவிக்குந் தேற்றுவித்தின் தன்மைபோற் சுத்தமூடராகி யவரையுஞ் சகலகலை வல்லவராகத் தெளிவித்து, வேதமோதலாகிய பிரமயாகம்-ஓமம் வளர்த்தலாகிய தெய்வயாகம்-பலியீதலாகிய பூதயா

கம்-தருப்பண முடித்தலாகிய பிதுர்யாகம்-இரப்போர்க்குணவு முதலியவை யீதலாகிய மாநுடயாகம்-ஆகிய விவ்வைவிதயாகத்தின் பயன்களைத்தரும்.

மேலும், அக்கினிஷ்டோமம் - அத்தியக்கினிஷ்டோமம் - உகத்தியம்-சோடசி - வரசபேயம்-அதிராத்திரம்-அப்தோரியாமம் - அக்கினியாதேயம்-அக்கினிகோத்திரம் - தரிசபூர்ணமாசம்-சாதுர்மாசியம் - நிருடபசுபந்தம்-ஆக்கிரயணம்-சௌத்திராமணி - அட்டகை-பார்வணம்-சிரார்த்தம்-சிராவணி - ஆக்கிராயணி - சைத்திரி-ஆசுவயுசி - என்னு மிவைகளோடு, அறத்தாலீட்டியபொருளை முக்குற்ற மற்ற நற்றவத்தோரைக் கொள்கெனப் பணிந்து தம்முள்ளுவந்திதலாகிய தலைப்படு தானம், ஆதுலர் - அங்கயீனர் - மாதர் முதலாய பிறர் சிறுமையைப்பற்றி மனமிரங்கி யீவதாகிய இடைப்படுதானம், புகழ்-ஆர்வம் கைமாறு அச்சம் தாக்ஷண்ணியம் காரணம் கடைப்பாடு இவற்றைப்பற்றி யீவதாகிய கடைப்படுதானம், கோதானம் பூதானம் சொர்னதானம் அஸ்வமேததானம் அஜமேததானம் கோமேததானம் நரமேததானம் ஆதுலர்க்குச் சாலை ஓதுவார்க்குணவு அறுசமயத்தார்க்குண்டி பசுவுக்குவாயுறை சிறைச்சோறு ஐயம் தின்பண்ட நல்கல் அறவைச்சோறு மகப்பெறுவித்தல் மகவுவளர்த்தல் மகப்பால்வார்த்தல் அறவைப் பிணஞ் சுடுதல் அறவைத்தூரியம் சுண்ணம் நோய் மருந்து வண்ணார் நாவிதர் கண்ணாடி காதோலை கண்மருந்து தலைக்கெண்ணெய் பெண் போகம் பிறர் துயர்காத்தல் தண்ணீர் பந்தல் மடம் தடம் சோலை ஆவுரிஞ்சுதறி விலங்கிற் குணவு ஏறுவிடுத்தல் விலைகொடுத்துயிர்காத்தல் கன்னிகாதானம் இவற்றையெல்லாஞ் செய்தவர்க்கு என்ன பலன் கிடைக்குமோ? அந்தப் பலனையுங் கொடுக்கும். ஆனால் ஓ தருமநந்தனா! இதுவரைக்குஞ் சொல்லிய நதிகள் கொஞ்சம். இன்னமும் அளவிறந்த நதிகளிருக்கின்றன. அந்நதிகளின் பெருமையை யாவரால் அளவிட்டுச் சொல்லப்படும்? நதிகளின் நாமத்தையும் மகத்துவத்தையும் சொல்லிய பேரையாவது, அல்லது கேட்டபேரையாவது, யார் கண்ணுற் கண்டார்களோ? அவர்கள் இக்கடம் சூழ்ந்த நெடிய வுலகத்திலுள்ள திவ்யநதிகளெல்லாவற்றையுந் தோய்ந்தவ ரடையும் பயனை யடைவரென்று நாரதமுனிவர்கூற, தருமராஜன் முதலாகிய நால்வரும் பாஞ்சாலியும் உரோமசன்மரும் மற்ற வேதியர் குழாமும் பரமானந்தத்தை யடைந்தவராகி, நாரதருக்குச் சோடசோப சாரஞ் செய்து பல தரம் பணிந்து புகழ்ந்தார்கள். நாரதர் தருமன் முதலாகிய யாவர்க்கும் பல ஆசிகள் வழங்கி விடைபெற்று, தமதிருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றருளினர்.

ஓ மகாராஜனே? அப்பால் தருமராஜன் எழுந்து உரோமசன்மரை வணங்கிச் சொல்லுகிறார். ஓ சுவாமி! மானிடசெனனமெடுத்ததற்குப்பயன் பலதருமத்தைச் செய்ய வேண்டும். தருமத்துக்குக் காரணம் பொருள். அப்பொருளை அடையாத நான் கடைத்தேறும் பொருட்டு யாழ்வல்லோனாகிய நாரதபகவான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திவ்ய தீர்த்தத்திலாவது ஸ்நானஞ் செய்ய வேண்டு மென்று விருப்புற்றேன். அவ்விருப்பம்நிறைவேற எளியேன்மீது கிருபை கூர்ந்து தீர்த்தயாத்திரை செய்துவர எழுந்தருள வேண்டுமென்று கூற, உரோமசன்மர் மகிழ்வுற்றுச் சொல்லுகிறார். ஓ தருமநந்தனா! நான் வந்தகாரணம் உம்மைத்தீர்த்த யாத்திரை செய்விக்கத்தான். நீர் நளன் சரித்திரத்தைக் கேட்டமையால் அதனைச் சொல்லி முடித்தேன். அத்தருணத்தில் நாரதபகவான் வந்தார். அவரால் நீர் தீர்த்தமகத்துவத்தைக் கேட்டீர். இனி தவறுது நாம் தீர்த்த யாத்திரைசெய்து கந்தமாதனம் போய்ச்சேருகிற காலத்தில், உமது சகோதரனாகிய அர்ச்சுனனை இந்திரன் கொண்டுவந்து விடுவான். ஆதலால் வாருமென்று கூறி எழுந்தனர். தருமராஜன் தம்பிய ராதியரோடு உரோம சன்மரைத் துணைகொண்டு தீர்த்தயாத்திரை செல்லுகின்றார்.

அகஸ்தியமுனிவர் சரித்திரம்.

இவ்வாறு உரோமசன்மரோடு தருமன் முதலானவர்களெல்லாம் பின் செல்லும் போது, எதிரில் ஒரு சோலை தோன்றிற்று. தருமராஜன் உரோமசன்மரை வணங்கி, ஓ சுவாமி! எதிரிலிருக்கும் வனம் யாருடையது அதனைத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந் தருள வேண்டுமென்று வினவ, உரோமசன்மர்

அகத்தியரிருந்த வனமென்று கூற, தரும ராசன் அகத்தியரிவ்வனத்திலிருந்த காரண மென்னென்றுவினவ,உரோமசன்மர் சொல்லுகிறுர்.கேளும் தருமநந்தனு! அங்குஷ்டப் பிரமாணமுள்ள அகத்தியமுனியானவர் பூர்வகாலத்திலே பிரமசரியத்தை மேற்கொண்டு, இல்லறவியலைத் தழுவாமல் தவம் இயற்றித் திர்த்தயாத்திரை செய்து வருகிறபோது அவ்வகத்தியருடைய பிதுர்த்தேவர்கள் தங்கள் வமிசத்திற்பிறந்த அவர் சந்ததி விளக்காதிருந்த குற்றத்தினுல் தென்றிசைக் கடவுளின் ஆக்கினைக்குள்ளாகி,ஒருவனத்திலொரு ஆலமரத்தில் வௌவால்கள் போல அதோமுகமாகத் தொங்கினர். அக்காலத்தில் அகத்தியர் அவர்களைக்கண்டு, இப்படியும் ஒருதவமூண்டா வென்றையுற்று, அவர்களிடத்திற் சென்று வணங்கி, ஓ ஸ்வாமிகளே! நீங்கள் அதோமுகமாகஇருந்து தவஞ்செய்யவேண்டிய காரணமென்ன? இவ்வாறு தவஞ்செய்யச்சொல்லி எந்த நூலிற் கூறியிருக்கின்றது என்றுவினவப்பிதுர்க்கள் சொல்லுகிறுர்கள் ஓ தவசி! நாங்க்ள் அதோமுகமாகஇருப்பது தவமல்ல. யமதண்டனை எங்களுக்குவந்ததற்குக் காரணம் (கோடாலிக்காம்பு குலத்துக் கேடு) என்றுற்போல, எங்கள் குலத்தில் எங்கள் வமிசத்தில் அகத்தியனென் றெருவன் பிறந்திருக்கிறுன். அவன் இல்லறத்தைத் தழுவிச் சந்ததி விளக்காமற் பிரமசரியத்தை மேற்கொண்டு திரிகிறுன். அந்தக்குற்றத்தினுல் யமன் எங்களுக்கு இந்தத்தண்டனை விதித்தானென் றுகூற, இதைக்கேட்ட அகத்தியர் உள்ளம் நடுங்கி வாய்குழறி, நெஞ்சுலரப் பலதரம் பணிந்து எழுந்து நின்று சொல்லுகிறுர். ஓ ஸ்வாமிகளே! சினங்கொள்ளாதே யுங்கள் அகத்தியனென்கிற பிதுர்த்துரோகி நான்தான். இல்லறத்திலதிக பயனில்லை யென் றுகருதிப் பிரமசரியத்தை மேற்கொண்டேன். இனி இல்லறத்தைத் தழுவி ஒரு கன்னிகையை மணந்து சந்ததி விளக்குகிறேன். நீங்கள்முன்போலப் புண்ணியலோகத்தை யடையுங்க ளென்று கூற, பிதுர்க்கள் அவரை வாழ்த்திப் புண்ணியலோக மடைந்தார்கள்.

அப்பால் அகத்தியர் இல்லறத்தின் மேல் விருப்பமுற்றவராகி, வனத்திற் சஞ்சரிப்பதை விட்டு நாடு நகரங்களிற் சஞ்சரித்து தமது கருத்துக் கிசைந்த கன்னிகையைத் தேடிக்கொண்டு வருவதாயினர். அக்காலத்தில் விதற்பதேசத்தரசன் யாகமுன்னிலையில் லோபா முத்திரையென்னும் ஒரு குமாரத்தியைப் பெற்று வளர்த்துவந்தான். அச்சேதியிவர்க்குத் தெரிந்து விதற்பதேசத் தரசனைக் கண்டார். அவ்வரசன் அகஸ்தியர்க்குச் சோடசோபசாரஞ் செய்தழைத்து வந்து, ஒரு ஆசனத்திலிருத்திப் பலவாறு புகழ்ந்து தேவரீர் இங்குவந்த காரண மென்னென்று வினவ அகஸ்தியர் சொல்லுகிறுர். ஓ மகாராஜனே! நீர் யாக முன்னிலையிற் பெற்றிருக்கிற உன் குமாரத்தியை யெனக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்கும்படி கேழ்க்கவந்தேனென்றுரைத்தார். அதுகேட்ட அரசன் மனமகிழ்ந்து, தக்ஷணம் மந்திரிகளாற் கல்யாண மண்டப மியற்றுவித்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் தன் குமாரத்தியை அலங்கரித்துக் கொண்டுவரச் சொல்லி, வேதவேதியர்கள் பல ஆசிகள் கூற அக்கினிசாக்ஷியாகக் கன்னிகாதானஞ் செய்து கொடுத்தான். அகத்தியர் லோபாமுத்திரையுடன் அரசனிடத்து விடைபெற்று, ஒருவனத்தில் வந்து பன்னகசாலையியற்றி, மனைவி பணிவிடைசெய்யத் தான் தவத்திலிருந்தார். ஒரு நாள் தன் மனைவியின்மேற் காதல்கொண்டு காமப்பார்வை பார்த்தார். லோபாமுத்திரையாகிய ராசகன்னிகை அப்பார்வையின் குறிப்பை யுணர்ந்து, அருகில் நெருங்கி வந்தனை செய்து, ஓஸ்வாமி! தாங்கள்பார்த்தபார்வையின் குறிப்பு அடியேனுக்கு விளங்கிற்று. அக்குறிக்கிசைந்த செய்கைக்குத் தகுந்த இடம் பொருளேவ லிருந்தால் மாத்திரம் அது சிறக்கும்.இல்லாவிடில் மிருகப்புணர்ச்சியாகு மென்று கூறினள்.

அது கேட்ட அகஸ்தியர் சொல்லுகிறுர் ஓ மாதரசே! புணர்ச்சியினின்பத்துக்கு உதவியானவை இன்னவைகளென்று உன் புத்தியில் தோன்றினது போல் என் புத்திக்குத் தெளிவாக இன்னதென்று விளங்க உரைப்பாயாகில், அதற்குத் தகுந்த முயற்சி செய்கிறேனென்று கூற, கற்புக்கரசாகிய லோபாமுத்திரை சொல்லுகிறுள் ஓஸ்வாமி சகலகலைகளையு முணர்ந்து அருமையாகிய தவபாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிற தங்களுக்குத் தெரியாத தொன்றுமில்லை. தாங்களே என்கருத்தை வெளியிடுகிறதென்று கூறினமையாற் சொல்லுகிறேன். இடமாகிய பரி

மளமிகுந்த நறுமலர் சோலையின் மத்தியில், தென்றற்காற்று வரும்படியான சாளரங்களை யுடைய சந்திரக்காந்தக் கல்லினு லியற்றப் பட்ட ஒரு மாளிகை இருக்கவேண்டும். ஏவலாக நமது கருத்தறிந்து செய்யு மறிவாளர்களாகிய தொழிலாளர்க ளிருக்கவேண்டும். பொருளாகிய ஆடையாபரணாலங்கிர்தமாகி, நல்ல வாசனைத் திரவியங்களை யணிந்து, அம்சதூளிகா மஞ்சத்திற் சயனித்து, ரதியு மதனும் போலக் கூடிக் குலாவிப் புணர்தல் வேண்டும். இது பெண்போகம். இப்போகத்திற்கு முக்கிய காரணமாக விருக்கின்றது பொருள். இப்பொரு ளொன்றிருந்தால் மேற்கூறிய மற்ற இரண்டும் எளிதிலடையும் தவசித்தி தங்களுக்குண்டாயிருக்கிறதாதலால் தாங்கள் வேண்டுமென்று சித்தத்தில் நினைத்தால் அப்பொருள் தக்ஷணங் கிடைக்கும். இடம்பொருள் ஏவல்படைத்தபின் என்னைக் கூடக் கருதுவது இருவருக்கு மின்பமாக விருக்குமென்று கூறிய மனைவி வாக்கியத்தைக்கேட்ட அகத்தியர் சற்றுலோசித்து, இச்சிறிய வின்பத்துக்காக நமதுதவமகிமை யாற் பொருளை நினைப்பது தகுதியல்ல. அதனுல் அருமையாய்ச் செய்த தவத்துக்குக் கிஞ்சித்துக் குறைவு வருகின்றது. மண்டலத்தரசர் முன்னிலையிற் பொருளைப் பெற வேண்டுமென்று கருதி, மனைவியிடத்து விடைபெற்றுத் தன்னந்தனியே வெளிப்பட்டுக் கிருதபவ ராசனிடத்துச் சென்றுர்.

கிருதபவன் அகஸ்தியர் வரவைக்கண்ட மாத்திரத்திற் பரமானந்த மடைந்தவனுகி, எதிர்சென்றழைத்துவந்து ஒரு பொற்பீடத்திலிருத்தி, சோடசோபசாரமுஞ் செய்து, இரண்டுகரத்தையுங் கூப்பிச்சிரமேல்வைத்து ஒவ்வாமி! ஓ தவசிரேஷ்ட சிகாமணிகள் புகழத்தகுந்தமாதவா! எங்கள் முன்னோர் செய்த மாதவமோ! இந்தநகரஞ்செய்த பூஜா பலமோ? யான் செய்த நன்மையோ? மற்ற யாதினுலோ அறியேன் தாங்களிவ்விடம் வரப்பெற்ற சிலாக்கியம் அடியேனை நாடி வந்த கருத்தைவெளியிட்டால் என்னுற் செய்யத் தகுந்ததைத் தக்ஷண முடித்தனுப்பிவிக்கிறேனென்று கூற, அகத்தியர் வணங்கிய அரசனுக்குப் பலஆசிகள் வழங்கிச்சொல்லுகிறுர். ஓமஹாராஜனே! எனக்குக் கிஞ்சித்துப் பொருளுதவி வேண்டியிருக்கின்றது. உன் பொக்கிஷத்திலிருக்கிற பொருளில் உன்மன வர்த்தி முதலாகிய செலவுக்கும், இரதகஜ துரக பதாதி முதலிய ஏவலாள்களின் செலவுக்கும், ஒரு வருஷத்திற்கு வேண்டியபொருளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, மற்றதிரவியத்தை எனக்குக் கொடுவென்று வினவினர் அரசன் தக்ஷணந் தன்மந்திரிகளை அழைத்து, ஒரு வருஷத்திய செலவுக்கு வேண்டிய பொருள் போக மிகுந்த திரவியத்தைக் கொண்டுவரச் சொல்லி அனுப்பிவித்தான். உடனே மந்திரிகள் கணக்கிட்டு, ஒருவருஷத்திய செலவுக்கே கிஞ்சித்துப் பொருள் குறைவுற்றதைக் கண்டு அரசனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அரசன் பொருளிருப்பை அகத்தியர்க்குத் தெரிவித்தான் அகத்தியர் மனமகிழ்ந்து, ஓ ராஜசிகாமணி! உனக்குப் பொருள்போதாது என்னுடன்வா. எனக்குப் பொருள்கிடைக்கிற விடத்தி லுனக்கும் பொருள் சம்பாதித்துக் கொடுக்கிறே னென்றுகூறி, அரசனை அழைத்துக்கொண்டு வதுவாதிபராஜனிடத்துக்குச் சென்றுர். அகத்தியர் கிருதபவன் என்னுமிவர்கள் வரவைக்கண்ட அரசன் எதிர்வந்து அழைத்துப்போய் ஆசனத்தி லிருக்கவைத்து, தகுந்தபடி பூசித்து வந்த காரணமென்னென்று வினவினன். அகத்தியர் பல ஆசிகள் கூறி, தாம் கருதிவந்த காரணத்தைக் கூறினர். அரசர் மந்திரிகளாற் பொருளிருப்பை யுணர்ந்து, கிருதபவராஜன் கூறினதுபோற் கூறினன். அகத்தியர் கிருதபவனேடு வதுவாதிப மஹாராஜனையும் அழைத்துக்கொண்டு திராவிடமஹாராஜனிடத்துச் சென்றுர். அந்த அரசன் மூவர்க்குந் தகுந்த மரியாதைசெய்து, அகத்தியரைத் துதித்து வந்த வரலாற்றை வினவினன். அகத்தியர் தாம் நாடிவந்த கருத்தை வெளியிட, திராவிட பூபதி தன்பொருளைக் கணக்கிட்டுப் பொருட்குறைவைத் தெரிவித்தனன். அகத்தியர் அந்த அரசனையும் அழைத்துக்கொண்டு, ஆக நால்வரும் வில்வலன் வனத்துக்கு வந்தனர்.

வில்வலன் வாதாபிசரித்திரம்.

கேளும் தருமநந்தனு! காசிபர்க்கும் மாயையென்னு பெயர்வகித்த அசுரஸ்திரிக்கும் பிறந்த, சூரபன்மன் சிங்கமுகாசுரன் தாருகாசுரன் அசமுகி என்னும் நால்வருள் அசமுகிவயிற்றிற் பிறந்தவில்வலன் வாதாபி இருவரும் பிரமனை நோக்கித் தவஞ்செய்து,

பெரியோர்களுக்கு உபசாரத்தோடு அன்ன மிட்டு அவர்களைக் கொல்லாமற் கொன்று புசிக்க வேண்டுமென்று வரம் பெற்றவர்களாய், ஒரு வனத்தில் ஆச்சிரம மியற்றிக் கொண்டு, அங்குவரும் பெரியோர்களுக்குத் தன் சகோதரனாகிய வாதாபியை ஆடாக்கி அறுத்துச் சமையல்செய்து, உபசாரத்தோடு அன்னமிட்டு, பின்பு ஓரிடத்திலிருந்து வாதாபி என்று வில்வலன் அழைக்கிறது தக்ஷணம் வாதாபி பெரியோர்களுடைய வயிற்றைக் கிழிக்கொண்டு வெளியில் வந்துவிடுகிறது. பெரியோர்கள் உடனே மரணமடைவார்கள். வில்வலன் வாதாபி இருவரும் பெரியோரைப் புசித்துவிடுகிறது. இப்படி நடக்கும் துராத்துமாக்களாகிய வில்வலன் வாதாபியிருக்கும் வனத்திற்கு அகத்தியர் வந்தமாத்திரத்தில் வில்வலன் தன் சுயரூபத்தை மறைத்துத் தவமுனிபோல் வேடங்கொண்டு, அகஸ்தியர் திருவடியில் வந்துவணங்கிப் பலவாறு துதித்து,ஓஸ்வாமி! நெடுந்தூரம் நடந்துவந்த இளைப்பாற இங்கு சற்று நேரமிருங்கள். வந்தவர்களுக்கு அன்னமிடுகிறது எனக்கொரு விரதமாதலால், அவ்விரதம் நிறைவேற யானளிக்கும் அன்னத்தைப் புசித்து என்னைக் கிரதார்த்தனாக்க வேண்டுமென்று வேண்டினான். அகத்தியர் வில்வலனாகிய அம்மாமுனியின் வாக்கியத்தைக்கேட்டமாத்திரத்தில் உள்ளமகிழ்ந்து, அந்த வில்வலன் கருத்துக் கிசைந்து, அவனுடன் சென்று ஒரு ஆசனத்திலிருந்தார். அகத்தியரோடுவந்த மூன்றரசர்களும் அகத்தியரைவணங்கி வில்வலன் சூதைத் தெரிவித்தனா. அகத்தியர்கேட்டுச் சிரக்கம்பஞ்செய்து குஞ்சிரிப்புகொண்டு, ஓ அரசர்களே! நீங்கள் மூவரும் இவனிடம் அன்னத்தைப் புசிக்கா திருங்கள். நான் புசிக்கிறேன் ஏதாவது கெடுதி நேரிடுமாகில் தக்ஷணம் அவர்களுக்கே கெடுதியைச் செய்கிறேன். நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாமென்று கூறினர். அரசர்கள் வணங்கி வாய்பொத்தி ஒரு இடத்திலிருந்தனர்.

இப்பால் வில்வலன் தன் சகோதரனை ஆடாக்கிக்கொன்று சமையல்செய்து, அகத்தியரிடத்துக்குவந்து வணங்கிப் போசனஞ்செய்ய அழைத்தான் அகத்தியர் எழுந்து போசனச்சாலையிற்சென்றார். வில்வலன் பல வகை பதார்த்தத்தோடு அன்னமிட்டான். அகத்தியர்போசனஞ்செய்து மற்றொரு இடத்தில்வந்துஉட்கார்ந்துஇளைப்பாறியிருக்கும் போது, வில்வலன்மறைவான ஒரு இடத்திற் சென்று வாதாபி என்று வழக்கப்படி விளித்தனன். வாதாபி அகத்தியர் வயிற்றைக் கிண்டி எழுந்திருந்தான். அகத்தியர் அது கண்டு தக்ஷணஞ் சிவத்தைத் தியானித்து, வாதாபி சீர்ணபி என்று தன் கரத்தை வயிற்றின்மீது தடவினர். வாதாபி தக்ஷணம் மரணமடைந்துசீர்ணமானான். இவையனைத்தையும் அந்தரத்திலிருந்து பார்ப்பவர்களாகியதேவர்கள்கண்டுமகிழ்வடைந்து பலவாறு புகழ்ந்து, அந்தாதுந்துபி முழங்கக்கற்பகப் பூமாரி சொரிந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினர். வில்வலன் தான்விளித்தமாத்திரத்திற் சகோதரன் வராதிருப்பதைக்கண்டு மன நடுங்கி, ஓ! ஓ! சாம்பவமூர்த்திக் கொப்பாகிய அகத்தியரால் வாதாபிமரணமடைந்தானென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, நாம் சும்மாயிருப்போமாகில் இனி அரைமாத்திரையில் நமக்குங் கெடுதிவருமென்றெண்ணி அச்சமுற்று அதனால் நெஞ்சுலர்ந்து மொழிதடுமாறித் தேகம்நடுக்குற ஓடோடியும்வந்து,அகத்தியர்க்கு நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிறான், ஓ ஸ்வாமி! தவத்திலும் வல்லமையினாலுஞ் சிவத்தை யொத்திருக்குந் தங்கள் மகிமையை அறியாமற் சிறியேன்செய்த பெரும்பிழையைப் பொறுத்து என்னைக்காப்பாற்ற வேண்டும் உமது திருவடியே புகலிடமென்று அடியற்றபனை போல் விழுந்து வேண்டிக் கொண்டான். அருட்கடலாகிய அகத்தியர் தமதடியில்விழுந்து வேண்டும் வில்வலனையாதரித்து, அடா துராத்துமாவே! இறந்துபோன வாதாபி வரப்போகிறதில்லை. நீ பிழைத்திருக்க விருப்பமிருந்தால் நாம்நாடிவந்த கருத்துக்கிசைய நடப்பையாகில் நீசெய்தகுற்றத்தை மன்னிக்கிறேனென்று கூற, வில்வலன் வணங்கிச் சொல்லுகிறான் ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் நாடி வந்த கருத்தை வெளியிட்டால் தக்ஷணம் அக்கருத்தைநிறைவேற்றுகிறேன்,ஆதலால் தேவரீர் கிருபைசெய்து திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்றுகூற, அகத்தியர் சொல்லுகிறார்.

அடா துராத்துமாவே! எனக்கும் என்னுடன்வந்த மூவர்க்கும்வேண்டிய பொருள் கொடுப்பையாகில் உன்னை மன்னிக்கிறேன். எனக்கு அறுபதினாயிர மணங்குபொன்னும், என்னுடன்வந்த அரசர்களுக்குத் தனித்தனி

முப்பதினுயிரமணங்கு பொன்னுங் கொடுவென்று வினவினர், வில்வலன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, தக்ஷணம் பொக்கிஷத்தைத் திறந்து, அகத்தியர் கூறியபடி மூன்றரசருக்குந் தனித்தனி முப்பதினுயிர மணங்கு பொன்னும், அகத்தியர்க்கு அறுபதினுயிர மணங்கு பொன்னுங் கொடுத்து, தன்னிடத்திலிருக்கின்ற பசுக்கூட்டங்களை நான்கு பிரிவாக்கி நால்வர்க்குமளித்து, பொற்குவைகள் அவர்களிடத்திற்சேர்க்க ஒவ்வொரு திவ்யரதத்தையுங் கொடுத்தான். அகத்தியரும் மற்ற மூன்றரசர்களும் பொருளைப்பெற்றுத் தங்கள் தங்களிருப்பிடத்துக்குவந்துசேர்ந்தார்கள். இவர்களில் அகத்தியர் லோபாமுத்திரையினிடத்துத் தாம்கொண்டுவந்ததிரவியத்தையும்பசுக்களையுங்கொடுத்து, ஒ மாதரசே! இதோ உன் கருத்துக்கிசைந்தபடி ஈய்ந்தேன். இனி உன் கருத்துக்கிசைந்தபடி பொருளைச்செலவழித்துக்கொண்டு சுகத்தை அனுபவித்துக்கொள்ளென்று கூறினர். லோபாமுத்திரை அப்பொருளைத் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு, அந்த வனத்தில் தானே தேவர்கள் வியப்புற ஒரு மாளிகையியற்றி, இல்லறத்துக்கு தகுந்தவையெல்லாஞ் சேகரித்துக்கொண்டு தன் கணவனுகிய அகத்தியரைவணங்கிச் சொல்லுகிருள் ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் கருத்து மகிழும்படி இடம்பொருளேவல்களை அளித்தீர்கள். இனி தங்கள் கருத்து மகிழ் வெய்துமாறு பணிவிடைசெய்ய விருப்புற்றுந் தங்கள் கிருபைக்கெதிர்பார்த்திருக்கிறேனென்றுகூற, அகத்தியர் அன்றுமுதல் மனைவியினிடத்துக் காதலுற்றவராகிக் கூடிக்கலந்து, இல்லறத்துக்குத்தகுந்த தருமத்தை அனுசரித்து வாழ்ந்துவருகிற காலத்தில் ஒருநாள் அகத்தியர் மனைவியைநோக்கிச் சொல்லுகிருர் ஓ மாதரசே! உன் மனங்களிப்புற என்ஞற் பெறவேண்டியதெதுவோ? அதனைக் கேட்டுக்கொள்ளென்று வினவினர். லோபாமுத்திரை மகிழ்வுகொண்டு வணங்கிச் சொல்லுகிருள்.

ஓ ஸ்வாமி! பெண்களுக்கழகானது சந்ததிவிளக்குதலே யாதலால், பிதுரர் தேவர் விருந்தினர் சுற்றத்தார் ஆதாரமானவராலே துறக்கப்பட்டவர் தன்னிடத்தில்வந்திரக்கப்பட்டவர் தரித்திரர்பிரமசாரியர் வானப்பிரஸ்தர் சன்னுசிகள் ஆகிய இவர்களுக்கு உபசாரஞ்செய்து இல்லறதருமத்தைநடத்த, நமக்குப்பின்பு ஒருபுத்திரன்வேண்டும்- ஆதலால் ஒரு புத்திரனைப்பாலியுமென்றுகூற, அகத்தியர் அக்கருத்துக்கிசைந்து லோபாமுத்திரையைக்கூடி ஒரு புத்திரனையளித்தார். லோபாமுத்திரை புத்திரனைப்பெற்று வளர்த்து வந்தனள். அகத்தியர் அப்புத்திரனுக்கு வேதாகமபுராண முதலியவற்றைக் கற்பித்து, திரிதசியென்று நாமமிட்டு, சகல மந்திரோபதேசமுஞ்செய்து நல்வழியிலிருக்கக் கட்டளையிட்டனர். திரிதசியென்பர் தந்தையைவிட எண்மணங்கதிகமாகித் தவத்திலுயர்ந்து, ஒருகன்னிகையை மணந்து சன்னுதனென்னும் ஒரு புத்திரனை யளித்தார். அகத்தியர் கிரகஸ்தனுகிப் புத்ரபவுத்திர பாக்கியத்தை அடைந்ததைக்கண்ட பிதுர்த்தேவர் அதுமுதல் தென்றிசைக் கடவுளின் ஆக்கினைக்குள்ளாகாமல், அந்த யமன் தங்களைக் கண்டவுடன் துதித்து வணங்கும்படியான பெருமையை வகித்துச் சுகித்திருந்தனர். அகத்தியர் லோபாமுத்திரை பணிவிடைசெய்யத் தமது கருத்துக்கிசைந்த விடங்களில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் கிரகஸ்தனுக இருக்கும்போது வசித்திருந்தவனம் இதுவென்று கூற, தருமராஜன் வணங்கிச் சொல்லுகிருர். ஓ ஸ்வாமி! அகத்தியர் மகத்துவத்தைக்கேட்கக் கேட்கச்செவிக்கு விருப்பமாக இருக்கின்றது. இன்னும் அவருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்றுகூற, உரோமசன்மர் மகாசந்தோஷத்தோடுஞ் சொல்லுகிருர்.

தேவேந்திரன் சரித்திரம்.

கேளும்தருமநந்தனு! அகத்தியருடைய பெருமையை என்னெரு நாவாற் சொல்லத்தகுந்ததல்ல. ஆயினும் என்னுற் கூடியமட்டுஞ் சொல்லுகிறேன். முற்காலத்தில் ஒரு நாள் இந்திரன் கொலுவிருக்கும்போது பிரகஸ்பதி பகவான் வந்தார். இந்திரன் சபையில் நடிக்கு மாதர்களின் இசைரசத்தையும் நடனத்தின் அபிநய ரசத்தையுமாந்தி மகிழ்வாகிய கடலில் மூழ்கியிருந்தமையால், வந்த பிரகஸ்பதி பகவானுக்கு மனவருத்தமுண்டாகி அந்தர்த்தானமாக மறைந்துவிட்டார். பிரகஸ்பதிபகவான் மறையவே இந்திரன் போகம் உடனே குன்றிப்போயிற்று. இந்திரனதுகண்டு குருவைப்பணியாத குற்றத்தை வகித்தமையால் நமக்கிவ்வளவு குற்றம் நேரிட்டதென்று கருதி, இக்குற்றத்தை ஒருவித உபாயத்தால் நீக்கிக்கொள்ளுமாறு பிரமனி

டத்துச்சென்று வணங்கிக்குருமறைந்துவிட்டதைச் சொன்னான். பிரமன் துவட்டாவின் புத்திரனாகிய விச்சுவருபனென்பவன் தவமகிமையால் மூத்தலையுற்றுப் பிரமபட்டத்திற்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறதை யோசித்து, ஓ தேவராஜனே! உமது குருவருகிறபரியந்தம் இந்த விச்சுவவுருவனைக் குருவாகவைத்துக்கொள்ளென்றுகூறிக் கூட்டியனுப்பிவித்தான் இந்திரன் விச்சுவவுருவனைக் குருவாகக்கொண்டு தன்னகரத்துக்குச் சென்று ஒருநாள் குருவாகிய விச்சுவவுருவனை வணங்கி ஒருயாகஞ்செய்யச் சொன்னான். விச்சுவவுருவன் அசுரனாதலால் தேவர் நாஸ்தி என்று கருத்தில் மதித்து, வாயிலொருவிதமாக மந்திரங்கூறியாகத்தை நிறைவேற்றி வந்தான். இந்திரன் அந்தச்சூதை அறிந்து, தக்ஷணந் தன் கையிலிருக்கும் வச்சிரப்படையால் விச்சுவவுருவனது மூச்சிரத்தையுமிற்றுவிழ வீசினன். தவத்திலுயர்ந்த விச்சுவவுருவனது சிரங்கள் மூன்றும் மூன்றுபக்ஷிகளாகிப் பறந்துபோய்விட்டன. விச்சுவ வுருவன் மரணமடைந்தான்.

அப்பால்அசுரனாகிய விச்சுவருபன்குருவாக இருந்தமையால்தேவராஜனுக்குப் பிரமஹத்தி பற்றிற்று. இந்திரன் தன்னியற்கையறிவு மாறுபட்டுப் பித்துப் பிடித்தவர்போலாயினன். தேவர்களதுகண்டு உலகத்துக்கு நன்மையை விளைவிக்கும் பொருட்டு நமதரசன்செய்த செய்கையால் நமது அரசனுக்கே இடையூறுண்டாயிற்று. இந்தபழியைநாலுபங்காகப் பங்கிட்டு, மாதர்க்கும் நீருக்கும், மரத்துக்கும்பூமிக்குங் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்று கருதி, அந்நால்வகையாரையும் அழைத்து, இந்திரனைப்பற்றிய பிரமஹத்தியை நாலுபங்காக்கிக் கொடுத்தார்கள். அந்நால்வரும் அப்பங்குகளைப் பெற்றுக்கொண்டு சொல்லுகிறார்கள். ஓ தேவர்களே! குற்றமொன்றுஞ்செய்யாத எங்களுக்குப் பழியைக் கொடுத்தீர்கள். இப்பழியைச் சுமந்த எங்களுக்குப் பயனென்ன? பழிதீரும் வகையென்ன? என்று வினவவுந் தேவர்கள் கேட்டு வியந்து, முதலாவது கருத் தரித்தவுடன் கூடாத விலங்கினத்தைப்போல விருக்கும் மாதர்களுக்குக்கருவுயிர்க்குமாதத்திலுங் கணவரைப்புல்லும்படி ஒரு நன்மையும், அவர்களைப்பற்றிய பழி பூப்பாகங் கழியக்கடவதென்றும், இரண்டாவது வெட்டினால் மறுபடியுந் துளிர்க்காத மரங்களுக்குத்தளிர்க்கும்படி ஒரு நலமும், பழி பிசினாகக் கழிவதென்றும்; மூன்றாவது வெட்டின வாய்மூடாத பூமிக்கு வாய்மூட ஒரு நலமும், பழி உவர்மண்ணாகி நீங்கவும்; நான்காவது இறைக்கச் சுரக்காத நீர் சுரக்கும்படி ஒருநலமும், பழி நுரையாகக்கழியக்கடவதென்றும் வாங்கொடுத்தனுப்பிவிட்டார்கள். இந்திரன் தன்னைப்பற்றிய பிரமஹத்திநீங்கி மாசொழித்த மணியைப் போலப் பிரகாசித்தினிது வீற்றிருந்தான்.

பின்பு விச்சுவவுருவ னிறந்தது எங்கணும்பெருவார்த்தையாக வழங்குகிறபோது, விச்சுவவுருவனுக்குப் பிதாவாகிய துவட்டாவென்னும் அசுரன் கேள்விப்பட்டு அதிக சினங்கொண்டு, இந்திரனைக் கொல்ல ஒரு யாகஞ்செய்தான். அந்த யாகத்தில் விருத்திராசுர னென்றொரு அசுரன் பிறந்தான். அவனைத் துவட்டாகண்டு மகிழ்ந்து, இந்திரனை நாசப்படுத்தி வாவென் றனுப்பினன். விருத்திராசுரன் ஒரு நொடிக்கொருவிதமாக மேன்மேலும் வளர்ந்து, வில் அம்பு இருப்புலக்கை பிண்டி பாலம் பெருத்தகத்தி தண்டு சூலம்முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அசுரர் சேனைகள் பின்வர மஹாமேருவைப் போல் விளங்குமொரு ரதத்திலேறிப் பொன்னுலகமடைந்து சங்கத்தொனி செய்தான். அதனை இந்திரனறிந்து, தக்ஷணந் தனது நால்வகைச் சேனையோ டவனை யெதிர்த்து, அசுரசேனைகளை யதமாக்கி, விருத்திராசுரனைப் பலவித ஆயுதத்தாலும்போராடி; முடிவில் தன்வச்சிரப்படையையெடுத்து வெட்டினன். அந்த வச்சிரம் பஞ்சுப்பொதியில்விழும் வாளைப்போல விருத்திராசுர னுடலிலிறங்காமற் பயனற்றவுடனே விருத்திராசுரன் தன் கையிலிருக்குங் கதையை யெடுத்துப் புலோமிசையின் முலைக்குவ டழுத்தக் குழைந்து போகும் மிருதுவாகிய தோளில் மோதினான். இந்திரன் காலதண்டத்தினால் மொத்துண்ட பாபிகன்போல ஸ்மரணைதப்பி விழுந்து, சற்றுநேரஞ் சென்றபின்பு தெளிந்து, நமது வச்சிரப்படை இந்த அசுரனை வெற்றி யடையாதென்று முதுகிட் டோடினன் விருத்திராசுரன் தன்னரசாகப் பொன்னுலகத்தும் மற்ற இடத்தும் ஆண்மை செலுத்தி வந்தனன்.

அப்பால் இந்திரன் தன் பரிசனத்தோடு பிரமனிடத்திற் சென்று, விருத்திராசுரனல்

வந்த குறைகளை எடுத்துக்கூறினன். அப்பிரமன் இக்குறைக்கொரு வழி காண்போம் வாவென்றழைத்துக்கொண்டு வைகுண்டம்போனான். இந்திரனும் பிரமனும் மற்றத்தேவர்களுந் திருமாலை வணங்கி விருத்திராசுரனுடைய துர்ச்செய்கையை எடுத்தோதினர். திருமால் மகிழ்ந்து இந்திரனை அழைத்துச் சொல்லுகிறார்; ஓ தேவராஜனே! உன் கையிலிருக்கும் வயிரப்படைகூர்மழுங்கியிருக்கின்றமையால் விருத்திராசுரனை வெற்றியடையமாட்டாமற்போய்விட்டது. ஆதியில் திருப்பாற்கடல் கடைகிறகாலத்தில்தேவரும் அசுரரும் ஆயுதங்களோடு வந்தனர். ஆயுதமிருந்தால்அனர்த்தம் நேரிடுமென்றுகருதி, அந்த இருவர்படைகளை நாம் அக்கடற்கரையிலிருந்த ததீசி மஹா முனிவரிடத்து ஒப்புவித்துப்போயினோம் அத்தவசி தவத்துக்கிடையூறு வராமலிருக்க அந்தஆயுதங்களைத் தன் தவசித்தியால் உட்கொண்டு, முதுகெலும்பிற் கோத்து வைத்துக்கொண்டார். அந்த முனிவர் படுத்து அவர் முதுகெலும்பை வச்சிரப்படையாக்கிக்கொண்டுபோருக்குச்செல்லுவாயாகில், விருத்திராசுரனை வெற்றியடைவாயென்றனர். இந்திரன் அந்தவாக்கியத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் வணங்கிவிடைபெற்று, ததீசி ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்று, தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய அத்ததீசி மஹாமுனிவரை வணங்கி, உம்மாற் சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்னு முப்புவனமும் இடையூறுகளினின்று நீங்கிச் சுகத்தை யடைவதாக இருக்கின்றது அடியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து நான்கேடகும்பொருளை இல்லையென்று கூறுமற் கொடுக்கவேண்டும்என்று முறையிடலும் அருட்கடலாகிய ததீசி மஹா முனிவர் ஆச்சரியமுற்று,இந்திரனுக்குப் பலஆசிகள் கூறிச் சொல்லுகிறார்.

ஓ தேவராஜனே! என்னாற் பெறப்பட்ட ஒரு உதவியால் மூன்றுலோகமுஞ் சுகமடைகிறதாக இருந்தால், அந்த உதவியைத்தடையின்றிச் செய்யக் காத்திருக்கின்றேன். ஆதலால் அத்தன்மைத்தான வுதவியை நீர் கூறுமென்றுகூற, இந்திரன்முனிவருடைய தயாளத்தைக்கண்டு, ஓ! ஓ! இந்த மஹாமுனிவருடைய முதுகெலும்பு நமக்கு வேண்டும். அதனைக்கேட்டால் அவர் காயத்துக்கு அழிவுவரும் இவரை நோக்கும்போதுசாக்ஷாத் பிரமஸ்வருபமாக இருக்கின்றார். ஆனபடியால் அதனை எவ்வாறு கேட்கிறதென்று அச்சமுற்று, தனக்கும் உலகிலுள்ளவர்க்கும் நேரிட்டிருக்குந் துன்ப மிகுதியின் பொருள்விளங்க ஒரு போக்காகச் சொல்லுகிறான். ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் நாடிவந்தபொருள் தங்கள் முதுகு எலும்பிலிருக்கின்றது அது கிடைக்குமாகில் அதனைவச்சிரப்படையாக்கி; திரிபுவனங்களிலுள்ளோர்க்கிடையூறு செய்துவரும் விருத்திராசுரனைக்கொன்றுநன்மையடைகிறேனென்று கூற; அதற்கவர் ஓ தேவராஜனே! காயமெடுத்தால் எந்தவிதத்திலாவது பிறர்க்குப் பயன்படுத்தலே நலமென்று நூல்கள் முறையிடுகின்றமையால், நாய்க்கும் பேய்க்கும் வறுமைக்கும் பிணிக்கும் பசிக்கும் காலனுக்கும் பங்காகிய இவ்வுடலை முப்புவனத்துக்குந் தலைவனாகிய உமக்குக் கொடுத்தேன். அதனாலடையும் பயனை யடைந்துகொள்ளுமென்றுகூறி, தட்சணம் சாமாதி தீக்ஷைவகித்து, சதாசிவத்தின் பதயுகத்திலடைந்துவிட்டார். அதுகண்ட இந்திரன் மகிழ்ந்து, தேவதச்சனால் முதுகெலும்பை வயிரப் படையாக்கிக் கொண்டு, முன்போல் விருத்திராசுரனோடெதிர்த்துப் போர்புரிந்து முடிவில் தன் வயிரப்படையைக் கரத்திலெடுத்தான் அதை விருத்திராசுரன் கண்டு, தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய ததீசி முதுகெலும்பினாலாகியஇந்தவச்சிரப்படை நம்மைக் கொல்லுமென்றுகருதிமுத்துக்களைக்கொழிக்குங்கடலிற் பாய்ந் தொளித்துவிட்டான்.

இவ்வாறு அவன் கடலின்கணொளித்ததை இந்திரன்கண்டுமனவருத்தமுற்று, ஓ!ஓ! இந்த அசுரனை இந்தக் காலத்திற் கொல்லாவிட்டால் மற்ற எந்தக்காலத்திலுங் கொல்லக்கூடாத வன்மையை அடைவானென்று கருதி, சகலபுவனகர்த்தாவாகியஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியினிடத்துக்குச்சென்று அவர் ம்ருவடியில் வணங்கிப் பலவாறு துதித்து தானும் விருத்திராசுரனும் போர்புரிந்ததையும் அவன் முதுகிட்டு கடலினொளித்ததையும் எடுத்துரைத்துக் ஒளித்துக்கொண்ட அசுரனை இக்காலத்திலே நாசமாக்க ஒரு தந்திரங்கூற வேண்டுமென்று வேண்டினன். அதற்குத் திருமால்மகிழ்ந்து சொல்லுகிறார் ஓதேவராஜனே! கடலில் நீர்வறண்டாலல்லது அந்த அசுரன் கண்ணுக்குத் தோற்றான். அக்கடல்நீரைப் பானஞ்செய்ய வல்லவர் அகத்தியரேயன்றி மற்றொருவரு

மில்லை நீங்களெல்லாம் அகத்தியரிடஞ்சென்று மூறையிட்டால், அருட்கடலாகிய அகத்தியர் கடல்நீரைப் பானஞ்செய்வர். அப்போது உன் பகைவன் கண்ணுக்குத் தோன்றுவனென்றுர். இந்திரன் திருமாலைவணங்கி விடைபெற்றுப் பொதியமலைக்கு வந்து, அகத்தியரைக்கண்டுசாஷ்டாங்கமாகநமஸ்காரஞ் செய்து பலவாறு துதித்துச்சொல்லுகிறுன்: ஓ தவசிரேஷ்ட சிகாமணி! மூப்புவனத்துக்கும் பெருங்குற்றஞ் செய்துவருங் கொடிய விருத்திராசுரனை அதமாக்க முனிசிரேஷ்டராகிய ததிசி மஹா முனிவருடைய முதுகெலும்பை வச்சிரப் படையாக்கிக் கொண்டு போர்செய்தேன். அந்த அவுணன் என் கையிலிருக்கும் வயிரப்படையைக்கண்டு பயந்து கடலிலொளித்துக்கொண்டான். அவனை இக்காலத்தில் தானே கொல்ல வேண்டும். அவன் இந்தக்காலத்தில் தப்பித்துக்கொண்டால் அவனை மற்ற எந்தக் காலத்திலுங் கொல்லக்கூடாத வல்லமை பெற்றுக்கொள்ளுவான். ஆதலால் தாங்கள் தயைசெய்து கடல்நீரை வற்றச்செய்ய வேண்டுமென்று வேண்ட, அகத்தியர் இந்திரனுக்குப் பல ஆசிகள்கூறி, தக்ஷணம் எழுந்து கடலருகில் வந்து விஷ்ணுவை இருதயகமலத்தில் நிறுத்தி, பரப்பிரம்மஸ்வரூப மந்திரத்தை யுச்சரித்துக் கையேந்தினர். கடல் நீரெல்லாந் திரண்டு ஒரு உளுந்துருவமாகி அகத்தியர் கரத்தில் அமர்ந்தது. அகத்தியர் அச்சலத்தைப் பானஞ்செய்துவிட்டார். கடல்வறண்டுவிட்டது.

பின்பு இந்திரன்மகிழ்ந்து வச்சிரப்படையைக் கரத்திலேந்திக் கடலுட் சென்றுன். அவன்வரவை விருத்திராசுரன் கண்டு மன நடுங்கி, இனி ஒளித்திருப்பதிற் பயனில்லையென்றுகருதித் தக்ஷணந் தன் உடைவாளைக் கரத்திலேந்தி, பால சுப்பிரமண்ணியர்மேல் எதிர்த்துவந்த சூரபன்மனைப் போலச் சீறி வந்தான். இப்படி வாளாயுதத்தோடு வருவதை இந்திரன்கண்டு சினங்கொண்டு, திக்குத்திசைகள் தத்தளிக்கக் கற்சித்து தன்கையிலிருக்கும் வச்சிரத்தை வீசினன். வச்சிரப்படைசென்று விருத்திராசுரனைக்கொன்றுவிட்டது. உடனே இந்திரன் மகிழ்வடைந்து அகத்தியரிடத்துச்சென்று வணங்கிச் சொல்லுகிறுன்; ஓ ஸ்வாமி! அடியேனும் மற்ற மூப்புவனத்தி லுள்ளவருஞ் சுகமடையும் பொருட்டுக் கடல் நீரைப் பானஞ்செய்துவிட்டீர்கள். மறுபடியுங் கடல்நிறைய ஜலத்தை யுண்டாக்க வேண்டுமென்று துதித்தான். அகத்தியர் சொல்லுகிறுர்: ஓ தேவராஜனே! நான் புசித்த நீர் உதராக்கினியால் வறண்டு போயிற்று. இனி அந்நீர் வராதென்று கூறினர். அதுகேட்ட இந்திரன் தக்ஷணங் கமலாசனக்கடவுளிடத்துக்குவந்துவணங்கி, விருத்திராசுரனை வெற்றியடைந்ததைக்கூறி, கடல்முன்போல ஜலநிறைய அகத்தியரைவினவியதையும்அவர் தன்னுல் முடியாதென்று கூறினதையுஞ்சொல்லி, கடல் முன்போலச் சலநிறைவதற்குக் காரண மென்னவென்று வினவினன். பிரமன் கேட்டுச் சொல்லுகிறுன்: ஓ தேவராஜனே! அகத்தியராற் கடல் நிறையா விட்டால் இனி யாவராற் கடல் முன்போல் நிறையப்போகின்றது! மண்ணுலகத்திற் சகரச்சக்கரவர்த்தி அரசாட்சிசெலுத்திவருகிறுன். அவன் சந்ததியில் ஒரு புத்திரன் பிறக்கப்போகிறுன். அவனுல் தான் கடல் முன்போற் சலநிறையு மென்றுகூற, இந்திரனது கேட்டு நிராசையையுடைய சித்தத்தைப்பெற்றவனுகி, தனது நகரத்துக்குச் சென்று முன்போலத்தன்னரசு செலுத்திவந்தான். வறண்டுபோயின கடல் முன்போல் ஜலநிறைந்த கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

சகரச்சக்கிரவர்த்தி சரித்திரம்.

கேளும் தருமநந்தனு! கடல் சூழ்ந்த நெடியவுலகத்தில் மிகவுஞ் சிறப்புற்ற கோசலமென்றெரு தேசமுண்டு. அத்தேசத்தில் அயோத்தியாபுரி யென்றெரு நகருளது. அந்த நகரத்திற் சூரியகுல திலகனுன சகர மகாராஜன் ஏகசக்கிராதிபதியாகி இருந்து அரசுசெலுத்தி வருகிறகாலத்தில், அவ்வரசனுக்குப் புத்திரபாக்கிய மொன்றுதவிர மற்றப் பாக்கியங்களெல்லாம் அதிகரித்திருந்தன. அரசன் அப்புத்திரபாக்கிய மில்லாமையாற் கனவருத்தமுற்று தன்னரசாட்சியை மந்திரிகளிடத் தொப்புவித்து, தானுந் தன் மனைவியரிருவருமாகக் காட்டிற்சென்று, பரமனை நினைத்து அருமையிலும் அருமையாகிய கொடிய தவத்தை நெடுநாள் செய்து வந்தனன். அத்தவத்திற்குச் சாம்பவமூர்த்தி மகிழ்ந்து அவ்வரசன்கட்புலனுக்குத்தோன்றினர். உடனே சகரன் நமஸ்காரஞ்செய்து

பலவாறு துதித்து, ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் மனக்களிப்புறப் புத்திரபாக்கியத்தைக்கொடுத்தருளவேண்டுமென்றுவினவ, சாம்பவமூர்த்தி மகிழ்ந்து ஒரு புத்திரனைப் பாலித்தனர். சகரன் மறுபடியும்வணங்கி, ஓஸ்வாமி! அடியேனுக்கு இரண்டு மனைவியர். ஒரு மனைவிக்குப் புத்திரனளித்தால் மற்றொருத்திக்கு மன வருத்தமுண்டாகும். அவளுக்கும் புத்திர பாக்கியத்தைக் கொடுக்கவேண்டு மென்று வினவ, சாம்பவமூர்த்தி சிரித்துச் சொல்லுகிறார்; ஓ சகரச்சக்கிரவர்த்தி மற்றொரு மனைவிக்கும் புத்திரபாக்கியத்தைக் கொடுத்தனம். ஆனால் அந்தமனைவிக்கு அறுபதினாயிரம்புத்திரர் உண்டாவார்கள். அவர்கள் துன்மார்க்கராகித்தேவர்களுக்கிடுக்கண்செய்து முடிவில் ஒரு முனிவருடைய கோபத் தீயினால் ஏககாலத்தில் மடிந்து விடுவார்களென்று கூறி, மூதற்கொடுத்த பிள்ளையின் வழியி லொருபுத்திரன் பிறப்பான். அவனால் உனது குலத்துக்குங் பெருங்கீர்த்தி வருகிறதுமன்றி, வறண்டுகிடக்கிற கடல்நிறையப் புண்ணியதீர்த்தமாகிய கங்காநதிவருமென்று கூறி மறைந்துவிட்டனர்.

அப்பால் சகரன் தன் நகரத்துக்குவந்து முன்போல் அரசாண்டு, சாம்பவமூர்த்திவரப்பிரசாதப்படி மூத்தமனைவியினிடத்து ஒருபுத்திரனையும் இளையாளிடத்து அறுபதினாயிரம் புத்திரர்களையும் பெற்று மகிழ்ந்து, அப்புத்திரர்களைப் பாதுகாத்து வளர்த்துவந்தான். அதிற் பின்னவர்கள் சகல கலைக்கியானராகி, வில் முதலிய ஆயுதப் பயிற்சியிலுஞ்சிறந்து, வாலைப்பருவமடைந்திருக்கிற அக்காலத்திற்றானே துர்விஷயத்திற் கருத்தைச்செலுத்தி, தேவர்களுக்கெல்லாம் இடுக்கண் செய்துவந்தார்கள். முன்னவனாகிய புத்திரனோ வெனில், நல்ல புத்தியைவகித்து யாவர்க்கும் நலத்தை உண்டாக்கிவந்தான். சகரமகாராஜன் எல்லாப் புத்திரர்களுக்கும் விவாகமுடித்து, இளவரசு பட்டத்தை மூத்தாள் பெற்ற சுகுணபுத்திரனுக்குக்கட்டி மகிழ்வுடன் அரசு செலுத்தி வந்தான். அச்சுகுண புத்திரன் தந்தையைவிட என்மணங் கதிகமாகக் குடிகளைப் பாதுகாத்து,இளவரசுபட்டத்துக்குரிய செய்கையை நடத்தி, தன் மனைவியோடு கூடித் தன்னைப்போல ஒருசுகுணபுத்திரனைப் பெற்றான். அதுகண்ட சகரச்சக்கிரவர்த்தி சந்ததி உண்டாயிற்றென்று மகிழ்ந்து. அஸ்வமேத யாகத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, அந்த யாகத்துக்குத் தகுந்த குதிரையை அழைப்பித்து, வேத வேதியர்கள் நெருங்க யாகக்குண்டம் புதுக்கி யாகதீக்ஷை வகித்து, குதிரையைப் பூசித்துப் பூமியை வலம்வரத் தன் புத்திரர்களனைவரையும் அதன்பின்னனுப்பினன். புத்திரர்கள் பூப்பிரதக்ஷிணமாக அஸ்வத்தை நடத்திக்கொண்டு வருகிறபோது, தேவதூதர்கள் சகரச்சக்கிரவர்த்தி அஸ்வமேதயாகஞ் செய்யக்கருதி அஸ்வத்தைப் பூமிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்ய அனுப்பிவித்ததை இந்திரனுக்குத் தெரிவித்தனர். இந்திரன் அந்தச் சகரருடனே நேர்நின்று போர்செய்வதற்கஞ்சி, மாயையால் வெற்றியடையவேண்டுமென்று கருதி, அந்த அஸ்வம் ஈசானதிசைக்கடலருகில் வருகிறபோது அதனை அத்திசையின் பாதலத்தில் தவஞ்செய்திருக்குங் கபிலமுனிவர் வனத்தில் ஒரு மாயையாற் கொண்டுவந்து விட்டுப்போயினன்.

பின்பு அறுபதினாயிரம் பெயர்களும் அஸ்வத்தைக்காணாமல் ஈசானதிசையிற்பூமியைவெட்டிக்கொண்டு பாதலத்திற் செல்லும்போது, கபிலமுனிவர் வனந் தோன்றிற்று. அவ்வனத்தில் அக்குதிரை யிருக்கக்கண்டு, அதைக்குறித்து அவரை யொன்றுங்கேட்டறிந்துகொள்ளாமல், மமதையினால் அவ்வறுபதினாயிரவரும் அட்டகாசஞ் செய்து அம்முனிவர்மே லெதிர்த்தார்கள். அதை யம்முனிவர் கண்டு, நாம் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாதிருக்க நம்மேற் பெருங் கூட்டமாகப் போருக்கெழுந்தனர். இவர்கள் யாராயிருந்த போதிலும் நமக்கென்னவென்று தக்ஷணங் கோபத்திசொலிக்கக் கண்ணால் நோக்கினர், அப்படி நோக்கினமாத்திரத்திற் பரமன்கண்ணுக்கு நேர் எதிர்ப்பட்ட மாரனைப்போல், அவ்வறுபதினாயிரச் சகரர்களும் மூத்தாள் குமாரனும் நீறாயினார்கள். இந்திரன் மகிழ்வடைந்தான். இந்தச் சேதி சகரச்சக்கரவர்த்தியறிந்து, யாகதீக்ஷை வகித்தபடி ஓடோடியும்வந்து கபிலரை வணங்கித் துதித்து தான் யாகஞ் செய்யத் துணிந்ததும் அந்த அஸ்வம் வந்திருக்கிறதையும் எடுத்துரைத்தான். கபிலர் மகிழ்ந்து சொல்லுகிறார். ஓ சக்கரவர்த்தி! உமது குதிரை நமதுவனத்தில் வந்திருக்கிறது எனக்குத் தெரியாது அவர்களும் என்னை வினவினவரல்லர். நா

மும் முன்பின் யோசிக்காமல் உமது புத்திரரைக் கொன்றுவிட்டோம். மிஞ்சிப்போனதற்கு வருத்தப்படுவதிற் பயனில்லை. உமது அஸ்வத்தைக்கண்டுபிடித்துக்கொண்டுபோய் யாகத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுமென்று விடைகொடுத்தனர். சக்கரவர்த்தியாகிய சகரன் அஸ்வத்தைக்கொண்டுவந்துயாகத்தைக் கிரமப்படி நிறைவேற்றி, தானதருமங்களைச் செய்து முன்போல் அரசுசெலுத்தி. தன் மூத்தமனைவி யிடமாகப்பெற்ற குமாரனுக்குப் பிறந்த மைந்தனுக்குப் பட்டத்தைக் கட்டி, அவனுக்குச் சகரர் அறுபதினாயிரவர் மடிந்ததை எடுத்துரைத்து, அவர்கள் நற்கதிஅடையும்படி நடவென்று கூறித் தான் சொற்கலோக மடைந்தான்.

அந்த மைந்தன் மகுடாபிஷேகனாகி ஒரு கன்னிகையை மணந்து, திலீபன் என்று ஒரு புத்திரனைப்பெற்று அரசுசெய்து, பிதுர்ர்களை நல்ல கதியி லேற்றுவிக்கும் பொருட்டுத் தான் நல்வழியில் நடந்து, தன்கால முடிவானதைக்கண்டு தன் புத்திரனாகிய திலீபனுக்குப் பட்டங்கட்டி, பிதுரர் புண்ணியலோக மடையாதிருப்பதை உரைத்து வனத்துக்குச்சென்று தவஞ்செய்து சொற்கலோக மடைந்தான். திலீபன் மகுடாபிஷேகனாகி ஒரு கன்னிகையை மணந்து ஒரு குமாரனைப் பெற்று அரசுசெய்து, பிதுரர்களுக்கு நன்மையுண்டாகத் தன்னாற் கூடியமட்டும் நன்முயற்சியிலிருந்து, காலமுடிவானதைக்கண்டு தன் புத்திரனுக்கும் பட்டங்கட்டி, பிதுரருடைய வரலாற்றைக்கூறி, அவர்கள் சுகமடைய நடவென்று கட்டளையிட்டுத் தானுஞ் சொற்கலோகஞ் சென்றான். அந்த இராஜகுமாரன் மகுடாபிஷேகனாகி ஒரு கன்னியை மணந்து பகீரதனைப் பெற்று, தன் பட்டத்தை அப்புத்திரனுக்குக்கட்டி, பிதுரர்வரலாற்றைக்கூறிச் சொற்கலோகமடைந்தான் பகீரதன் தந்தைவாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு, தன்னரசை மந்திரிகளிடத் தொப்பிவித்து, வசிஷ்டமஹாமுனிவரை வணங்கிப் பிரமனை நோக்கித் தவஞ்செய்ய மந்திரோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு,தவவேடங்கொண்டுவனத்திற்சென்று, பதினாயிரம் வருஷந்தவஞ்செய்தனன். அவனுக்குப் பிரமன் தரிசனமாகித் தவஞ்செய்யுங்காரண மென்னென்று வினவினன். பகீரதன்வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! எங்கள் முன்னோர்கள் கபிலருடைய கோபத்தினால் நீறாகிவிட்டனர். அவர்கள் புண்ணியலோக மடையும்படி கிருபைகூற வேண்டுமென்று வேண்ட, பிரமன் சொல்லுகிறான்.

ஓ பகீரதா! உங்கள் முன்னோர்கள் நல்ல கதியடைய வேண்டுமென்றால் ஆகாயத்திலிருக்கிற கங்கைபூமியிற்பெருகவேண்டும். அப்போது அக்கங்கையில் உங்கள் முன்னோர்களின் அஸ்திகள் நனையும் அதினால் உங்கள் முன்னோர்கள் புண்ணியலோக மடைவர். அக்கங்கை பூமியில் வந்தாற் பூமிபொறுக்காது அதனைப்பொறுப்பவர் சந்திர சடாதர சாம்பவமூர்த்தி யல்லது மற்றொருவர் பொறுக்கமாட்டார்கள். நீ அந்தச் சாம்பவமூர்த்தியை நினைத்துத் தவஞ்செய்யென்றுகூறி மறைந்துவிட்டான். பகீரதன் பிரமன் கட்டளைப்படி சாம்பவமூர்த்தியைநோக்கிப் பதினாயிரவருஷந் தவஞ்செய்ய, சாம்பவமூர்த்தி மகிழ்ந்து பிரம்மகணங்களோடுபார்வதிசமேதராக அவன் கண்ணுக்குத் தோன்றினர் பகீரதன்பணிந்து பலவாறு புகழ்ந்து, தனது பிதுரர் புண்ணியலோகத்தை யடையக் கருதிப் பிரமனை நோக்கித் தவஞ்செய்ததையும், அதற்குப் பிரமன்வந்து கூறியதையுஞ் சொல்லித் துதித்தான். சாம்பவமூர்த்தி மகிழ்ந்து, கங்கையை நோக்கித் தவஞ்செய்யென்றுகூறி மறைந்துவிட்டனர். பகீரதன் கங்கையைக்குறித்து ஐயாயிரம்வருஷந்தவஞ் செய்ய, கங்கை ஒரு கன்னிகையைப் போலத் திருவுருவுகொண்டு பகீரதன் கண்ணுக்குத் தோன்ற, அவன் பலவாறு துதித்துஎங்கள் முன்னோர் சுகமடையத் தாங்கள் பூமியின் கண் வரவேண்டுமென்று வினவ, கங்கை சொல்லுகிறாள்; ஓ பகீரதா! நான் பூமியில் வருவனாகிற் பூமாதேவிபொறுக்கமாட்டாள். என்னைப் பொறுப்பவர் சாம்பவமூர்த்தி ஒருவரல்லாமல் மற்றவர்பொறுக்கமாட்டார்கள். அவர் கடாக்ஷமுண்டானால் வருகிறேனென்றுகூறி மறைந்துவிட்டாள். பகீரதன் பின்னும் பரமனைக் குறித்து ஐயாயிர வருஷந் தவஞ்செய்தான். பரமன் திருவுளங்கனிந்து முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணாயிரமுனிவர், பிரமகணம், உருத்திரகணம், பிரம்மா, விஷ்ணு,முதலானவர்புடைசூழப் பிரத்தியக்ஷமாயினர்.

உடனே பகீரதன் பணிந்து, என் முன்னோர்கள் சுகமடையக் கங்கையை அழைப்பியுமென்று துதித்தனன். சாம்பவமூர்த்திமகிழ்ந்

று கங்கையை அழைத்த மாத்திரத்தில், கங்கை அண்டங்களைப் பிளந்துகொண்டு மஹாமேரு முதலியவைகளை யெல்லாம் வேரோடு கிளப்பி அவைகள்கீழ் மேலாக உருளும்படி மஹாவிசையோடு வந்தனள். சந்திர சடாதர சாம்பவமூர்த்தி அக்கங்கையைத் தமது முடியில் தாங்கி, பத்தனுகிய பகீரதன்கருத்து மகிழ்வுறச்சொல்லுகிறார்; ஓ பகீரதா! நீமுன்னங்கருதியபடி கங்கைவரும்படி செய்தேன். உங்கள் மூதாதைகளிறந்த இடத்துக்குச்செல்லென்றுகூறினர். பகீரதன் தன் மூதாதைகளிறந்தகபிலர்வனமோ, கங்கையும்பகீரதனைப் பின்பற்றித் தொடர்ந்து, கபிலர் வனத்திவிறந்த சகா அறுபதினுயிரவருடைய அஸ்திகளை நனைத்து விட்டு, அகஸ்தியரால் வறண்ட கடலை நிரப்பிவிட்டனள். பகீரதன் பிதுரர்கள் பாபரகிதராகிப் புண்ணியலோக மடைந்து அப்பகிரதனைப் புகழ்ந்தார்கள். கங்கையும் பகீரதனைப்புகழ்ந்து,உன்னால் நான் இப்பூமிக்கு வந்தமையால் உன்பெயர் எனக்கிருக்க வேண்டுமென்று கூறி பகீரதியென்று அழையென்றனள். பகீரதன் அக்கங்கையின் கருத்தின்படி பகீரதியென்று மூன்றுதரம் அழைத்தனன். அன்றுமுதற் பகீரதியென்று கங்கையானவள் மற்றொரு நாமம் பெற்றாள் அகத்தியர் உண்ட கடல் மறுபடியும் முன்போல நீரை அடைந்தது. ஓ அரசனே! கடல்நீரை யெல்லாந் தன் சடாக்கினிக் கிரையாக்கிகொண்ட மகத்துவின் சிறப்பை மதிக்கத்தக்கதோ! என்று உரோமசன்மர் கூறத் தருமராஜன் வணங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ ஸ்வாமி! அகத்தியர் மகத்துவத்தைக் கேட்கக்கேட்க இனிப்பாக இருக்கின்றது. இன்னும் அவரது சரித்திரத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று கூற உரோமசன்மர் சொல்லுகிறார்.

விந்தபருவத சரித்திரம்.

கேளும் தருமநந்தனு! யாழ்வல்லோனுகிய நாரதமஹாமுனிவர் மஹாமேருவிடத்துக்குச் சென்றார். மஹாமேரு நாரதர் வரவைக்கண்டு, ஒரு பிராமணரூபந்தரித்து எதிர்வந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து பலவாறு புகழ்ந்துநின்றது நாரதர்பலஆசிகள்கூறிச் சொல்லுகிறார் ஓமஹாமேருவே! நீ மலையாயிருந்தாலும் உன்னை நவக்கிரகங்களும் வலம்வருகிறார்கள். இதன்றித்தேவர்களுந் தவசிரேஷ்ட சிகாமணிகளுஞ் சதாகாலமும் நின்னைவிட்டகலாமலிருக்கிறார்கள். பிரம்மா-விஷ்ணு-உருத்திரன் - முதலானவரும் நின்னையடைகிறார்கள். சாம்பவமூர்த்தி உன்னை வில்லாக்கி கையிலேந்தியல்லவா திரிபுரத்தைவெற்றிகொண்டனர் என்று பலவாறுபுகழ்ந்தனர். மகாமேரு களித்துவணங்கிச் சொல்லுகின்றது. ஓசுவாமி!என்னைப்போலுயர்ந்தும் பருத்தும் சிறப்புற்றமலை ஒன்றுளதோ?கண்டிருந்தாற் கூறுங்களென்று வினவ நாரதர் ஓஓ!இந்தமகாமேருநாம் புகழ்ந்ததில் அதிகமமதை யடைந்ததாகிவிட்டது இதன் மதத்தையடக்கயுத்திசெய்ய வேண்டுமென்று தமக்குள்யோசித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார் ஓ! மஹாமேருவே நான் முன்னங்கூறியதே சரியாகையால்உன்னைப்புகழும்படியிருந்தது. நீயேயுலகிற் பெருத்து முயர்ந்து மிருக்கிறுயென்றுகூறி விடைபெற்று, நக்ஷணம்விந்தகிரியினிடத்து வந்தார். விந்தம் ஒரு பிராமண வேடங்கொண்டு நாரதரை வணங்கி ஓ ஸ்வாமி! தாங்கள் என்னிடத்திற்கு வரப்பெற்ற காரண மென்னென்று வினவிற்று. நாரதர் பல ஆசிகள்கூறிச் சொல்லுகிறார்.

ஓ விந்தமே! நான் மஹாமேருவிடத்துக்குச்சென்றேன். அம்மலை ஒரு பிராமண உருவமெடுத்துவந்து வணங்கிற்று- நான் பல ஆசிகள்கூறிப் புகழ்ந்தேன். மஹாமேரு உடனே மமதை கொண்டதாகி, என்னைவிட உயர்ந்தவரில்லை யென்று கூறிற்று. இந்தச் சேதியை உனக்குத் தெரிவிக்க வந்தேனென்று கூறித் தமது கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச்சென்றார். விந்தம் தனக்குட் சினங்கொண்டு; சூரிய பகவானிடத்துச் சென்று, ஓ ஸ்வாமி! மஹாமேருயென்னைவிட உயர்ந்தவரில்லையென்றும், சிறப்பிலுயர்ந்தவன்தானென்றும், தன்னைத்தானே சிறப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறகாரணமென்னவென்றுவினவ,சூரியபகவான் சொல்லுகிறார். ஓவிந்தமே! என்னுடனே ஒன்பது நவக்கிரகங்கள் தன்னை வலஞ்செய்கிறபடியினலும், மூவர்களும் தேவர்களும்-முனிவர்களும்- நீங்காமல் அதனிற் சஞ்சரிப்பதினலும், பரமன் கரத்திற்கிசைந்த வில்லானதாலும், அதிகச் சிறப்புற்றது. உயர்வில் அதற்கு மிஞ்சினதில்லை. என்று சூரியன்கூறலும்விந்தங்கேட்டு அதிக

சினங்கொண்டுவளர்ந்து, அம்மகமேருநாண அண்டகடாகங்களைப் பிளந்துருவி, நவக்கிர கங்கள் மற்றத்தேவர்கள் வீதியையடைத்துப் பெருத்தது. அதுகண்ட தேவர்கள் நடுக்குமுற்று இந்திரனிடத்துமுறையிட்டனர். இந்திரன் அதிக இறுமாப்பைக்கொண்டு வளர்ந்த விந்தத்தையடக்க கும்பமுனியல்லது மற்றவரால் முடியாதென்றுகருதி, தக்ஷணந்தேவர் கூட்டத்தோடு பொதியமலைக்குச் சென்று, அகத்தியரைக்கண்டு வணங்கிப் பலவாறு புகழ்ந்து, விந்தம் இறுமாப்படைந்ததைக் கூறினன்.

அதுகேட்ட அகத்தியர் மனமிரங்கி, தக்ஷணந் தானுந் தன்மனைவி லோபாமுத்திரையும் விந்தகிரிக்கு உத்தர திசையி லிருந்து வருபவர்போல் வந்தனர். அதனை விந்தங் கண்டு, தவசிகாமணியாகிய அகத்தியரைக் காண ஒரு வேதிய ருருவந்தரித்துவந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, பலவாறு புகழ்ந்து, தாங்கள் இங்கு வந்தகாரண மென்னென்று வினவியது. அதற்கு அகத்தியர் சொல்லுகிறார்: ஓ விந்தமே! நாம் பொதியமலைக்குச் செல்ல வந்தோம். நீ அண்டமுகடளவி யிருக்கின்றனை. இதென்னவென்று யோசித்திருக்கும் போது நீயும்வந்துவிட்டனை. ஆதலால் எனக்கு வழிவிடென்று கூறலும் விந்தங்கேட்டு, அங்குஷ்டப்பிரமாணமாகிய அகத்தியர்செல்லத் தன் சொரூபத்தையடக்கிப் பூமிமட்டமாயாகிச் சொல்லுகின்றது: ஓ ஸ்வாமி! அடியேன் புனிதமாகும்படி தங்கள் திருவடியை என்மேல் வைத்து நடவுமென்று வேண்டிற்று. அகத்தியர் மகிழ்ந்து, அவ்விந்தமேல் நடந்து கடந்து விந்தத்தைநோக்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ விந்தமே! நாம் பொதியத்துக்குச் சென்று வருமளவும் இப்படியாகவே இருவென்று கூறிப்போயினர். விந்தம் முனிவர் கட்டளைப்படி பூமிக்குச் சரியாகவே யிருந்துவிட்டது. தேவர்களும் நவக்கிரகங்களுங்களிப்புற்றனர். ஓ தருமநந்தனு! அகத்தியர் பிரதாபத்தையும் மகிமையையும் யாவரா லுரைக்கக்கூடும்? என்றுகூறி அகத்தியர் ஆச்சிரமத்தைக்கடந்து சிலதூரஞ் சென்றார்கள். அங்கு கவுசிகநதி தோன்றிற்று. அதில் உரோமசன் மர்முதலானவேதியர்குழாமும், தருமராஜன்-வீமன்-நகுலன்-சகாதேவன்-பாஞ்சாலி இவர்களும் ஸ்நானஞ்செய்து கந்தமூலங்களைப் புசித்தனர். இவர்களில் தருமஸ்வரூபியாகிய தருமராஜன் உரோமசன்மரை வணங்கிச்சொல்லுகிறார்: ஓ ஸ்வாமி! இதோயிருக்கிற ஆச்சிரமம் யாருடையது? அதனை எனக்கு விளங்கவுரைக்கவேண்டுமென்றுகூற, உரோமசன்மர் சொல்லுகிறார். ஓ தருமநந்தனு! இந்த ஆச்சிரமங் கலைக்கோட்டு மஹாமுனிவரிருந்தது. அவரது சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

கலைக்கோட்டுமுனிவர் சரித்திரம்.

ஐயா தருமநந்தனு! காசிபமுனிவருடைய புத்திரர் விபாண்டகமுனிவர். அவர் அருமையிலும் அருமையாகிய தவத்தைச்செய்து தீர்த்தயாத்திரை செய்யக்கருதி, மண்டலத்திலுள்ள தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்து வருகிறபோது, திவ்யநதிகளிலொன்றாகிய ஒருநதியைக்கண்டு அதில் ஸ்நானஞ்செய்ய, அந்நதியில் ஒரு அரம்பைஸ்திரீவந்து நானஞ்செய்துக்கொண்டிருந்தாள். விபாண்டகமுனிவரானவர் அவளது உருவத்தை கண்டு காமவெறிகொண்டு தத்தளித்ததனால், அந்நதியில் அவர் விந்து கலிதமாகிவிழ, அதுகண்ட விபாண்டகர்தேறி அந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து கரையேறினர். ஒருமான் வந்து அந்நதியில் நீரை அருந்த, விபாண்டக முனிவர் விட்ட விந்துநீரின் மூலமாக மான்வயிற்றி லடைந்து கருவாகி, ஒரு முகூர்த்தத்தில் அம்மான் வயிற்றினின்றுங் காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரியாகத் தலையிலொரு கொம்புடனே ஒருபுத்திரன் வெளிப்பட்டான். அதுகண்ட மான் தன்னிடத்தினின்றும் பிறந்தது மானிடமா யிருத்தலால் அச்சிசுவினமேல் விருப்பமுறாமற் பயந்தோடிப்போய்விட்டது. கியானத்தோடுவிளங்கும் விபாண்டகமுனிவருடையவிந்தாதலால்அப்புத்திரன் பிறந்தவுடன் எழுந்து, அந்நதிக் கரையிலிருக்குந் தன்பிதாவைக்கண்டு பணிய, விபாண்டகமுனிவர் கண்டு மகிழ்ந்து, புத்திரனைவாரித்தழுவிப் பல ஆசிகள் கூறி, சகல கலைக்கியானமுந் தனக்குத்தானே விளங்கும்படி கிருபாநோக்கம் வைத்து, கலைக்கோட்டுடன்பிறந்தமையால் கலைக்கோட்டுமஹாமுனியென்று பெயரிட்டு, பலபல மந்திரோபதேசஞ்செய்து, நல்லகதியையடைய நல்லமுயற்சியிலிருவென்று கூறிப் போய்விட்டனர்.

கலைக்கோட்டு மஹாமுனிவர் அன்றுமுதல் தவத்திலிருந்தனர். ஆனுல் அந்த கலைக்

கோட்டு மஹாமுனிவர் இப்பிரபஞ்சத்தின் செய்கைகளுள்ளளவேனுமறியாதவராகி, சுத்த வைதிகத் தன்மையிற் சிறந்தவராயும் ஆண்-பெண்-என்கிற பேதங்களை யுணராதவராகியு மிருந்தனர். தவத்திலேயோ? அவரைவிட உயர்ந்தவரில்லை. அநேகங் கற்பகாலம் அவர்க்கொரு நொடிப்பொழுதாக இருக்குமென்றால், அவர் பெருமையை யாவரானுரைக்கக் கூடும்! அவ்வளவு சிறப்பினைவகித்த முனிவரானவர் தவஞ் செய்திருக்கிற காலத்தில், அங்கதேசத்துக்கு அதிபனாகிய ரோமபாதனென்னும் அரசன் தன்னரசுசெல்லுமிடங்களிலிருக்கிற பிராமணர்களை அலக்ஷியமாக எண்ணி அரசு செலுத்திவந்தான். அக்காலத்தில் ஒரு பிராமண முனிவனாலே அவ்வரசனுக்குச் சாபம்நேரிட்டு, அவன் நாடெல்லா மழையில்லாமற் சகல உயிர்களும் பசிநோய்க்குள்ளாகிக் கனவருத்தமுற்றன. அரசனது கண்டுவருத்தமடைந்து, தன்குருவை அழைப்பித்து வந்தனைவழிபாடுசெய்து, மழையுண்டாவதற்கு ஒரு ஏதுசொல்லவேண்டுமென்று வினவினன். அதற்கு அக்குருவானவர் சிறந்ததவத்தினையுடைய கலைக்கோட்டுமகாமுனிவர் நின்னாட்டுக்குவந்தால் மழை பெய்யுமென்றுகூற, அரசன் அப்படியே கலைக்கோட்டு மகா முனிவரை யாவரழைத்து வருகிறார்களோ? அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கிறேனென்று முரசு முன்னிலையில் தன்னகர முழுவதுந் தெரிவித்தான்.

அது தெரிந்த அந்நகரத்தி லிருக்குங் கணிகை மாதர்களில் இருவர் வெளிப்பட்டு அரசனிடத்துவந்து, நாங்களழைத்து வருகிறோமென்று கூறித் தாம்பூலம்பெற்று வெளிப்பட்டு, நாடு-நகரம்-காடு-மலை-வனம்-வனாந்திரங்களைக்கடந்து, கலைக்கோட்டு மகாமுனிவரிருக்கிற ஆச்சிரமத்திற்கு ஒரு யோசனை தூரத்தில் மற்றொரு ஆச்சிரமமியற்றி, இரண்டு கணிகையருங் காவிகாம்பர தண்டுகமண்டலதாரியாகித் தவவேடங் கொண்டு, அங்கிருந்து கலைக்கோட்டுமகாமுனிவரிருக்கிற இடத்துக்குச் சென்றார்கள். கணிகையர்களாகிய பொய்த்தவ வேடரைக்கண்ட கலைக்கோட்டு மகாமுனிவர் ஓ! ஓ! இவர்கள் மகாமுனிவர்கள் நமக்குஒருகொம்புசிரசிலிருந்தால், இவ்விருவருக்கும் இரண்டிரண்டு கொம்பு மார்பிலிருக்கின்றதென்று எண்ணி, எதிர்வந்து அழைத்துப் போய் ஆசனத்தி லிருத்திச் சோட சோபசாரஞ் செய்து புகழ்ந்தனர். வேடங்கொண்டகணிகையர் இருவரும் முனிவர்களைப்போல அபிநயித்து, அவ்வேடத்திற்கேற்ற சிலவார்த்தைகளைப் பேசி விடைபெற்றுவந்து, இவ்வாறே ஒருதரம் இரண்டுதரஞ்சென்று அவர்மனோபாவத்தையறிந்துகொண்டு, இவர் சுத்த வைதிகத்தன்மையிற் சிறந்திருக்கிறார், ஆதலால் இவரை நமது நாட்டுக்கு அழைத்துப்போகவேண்டுமென்று துணிவுகொண்டு, ஒருநாள் கலைக்கோட்டாரிடத்துக்குவந்து வந்தனைசெய்து ஓஸ்வாமி! நாங்கள் அநேகந்தரந் தங்களாசிரமத்துக்கு வந்தோம். தாங்கள் ஒருதரமாவது எங்கள் ஆச்சிரமத்துக்கு வாராதிருப்பது தகுதியல்ல, எங்கள்மேற் கிருபைகூர்ந்து ஏழையேங்கள் புனிதமாகும்படிஎங்களாச்சிரமத்துக்குஎழுந்தருளவேண்டுமென்று வினவ, கலைக்கோட்டார் அவர்கள் கருத்துக்கிசைந்து அவ்வாச்சிரமத்துக்குவர, அவர்கள் கலைக்கோட்டாருக்குச் சோடசோபசாரஞ் செய்து, காட்டிலுள்ள கனிகளைப்புசிக்கும் அவருக்கு நாட்டிலுள்ள மாதுரியக்கனிகளைக் கொடுத்துப் புசிக்கச்செய்தார்கள். கலைக்கோட்டார் அக்கனிகளைப்புசித்து அதிக மதுரமாக இருப்பதைக் கண்டு, இக்கனிகளேது? இவை எங்கிருக்கின்றவைகள்! என்று வினவினர். அதுகேட்ட கணிகையர் பார்த்து, இதுதான் தருணமென்று கருதினவராகிச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓஸ்வாமி! இக்கனிகளின்மேல் தங்கள் கருத்துச் சென்றமையால் அக்கனிகளிருப்பிடத்துக்குச்செல்லுவோம் வாருமென்று இரண்டு கணிகைமாதரும் அவரை அழைத்துக் கொண்டு, காடு-மலை-வனம்-வனாந்திரங்களைக் கடந்து அங்கதேசம் வந்து சேர்ந்தார்கள். கலைக்கோட்டாருடைய திருவடி அங்கதேசத்திற்பொருந்தினமாத்திரத்திற் பிராமணமுனிவன் சாபத்தால் மழையில்லாமற் பாலை வனம்போலிருந்த அங்கதேசம் மாதமும்மாரிபெய்துவரும் நாட்டைப்போலச்செழிக்கச் சப்தமேகங்களுஞ் சோனைமாரிபோலப் பொழிந்தன. மழைபெய்யவே அரசன் தானனுப்பிய கணிகைமாதர் கலைக்கோட்டாரை அழைத்து வந்தனரென்றுணர்ந்து, தக்ஷணந் தன் பரிசனத்தோடு வெளிப்பட்டுக் கணிகை மாதரிருக்கும் இடத்துக்குவந்து, கலைக்கோட்டாரைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து, அவரிரண்டு பாதத்தையும் விடாமற் பற்றிக்

கொண்டு, ஓ ஸ்வாமி! அடியேன்செய்த மாத
வப்பேறோ? எங்கள் முன்னோர் செய்த நல
மோ? இந்நாடுசெய்த சுகிர்தமோ? தேவரீர்
இங்கு வந்திர். தாங்கள் இங்குவந்ததற்குக்
காரணம் இந்த இரண்டு கணிகைமாதர்கள்
தான். இவர்கள் எனக்கும் என்னாட்டி லுள்ள
வருக்கும் நேரிட்ட பசிவருத்தம் நீங்குதற்
கேதுவாகிய மழைபொழியத் தங்களையடைந்
தழைத்துவந்தனர். எங்கள் துன்ப நீங்கும்
பொருட் டிம்மாதர்கள் பொய்த்தவ வேடங்
கொண்டு மெய்த்தவசிகாமணியாகிய தங்களை
ஏதோ ஒருவித உபாயஞ்செய்திருக்கின்றனர்.
அதற்காகத் தாங்கள் சினங்கொள்ளாமல்,
அடைக்கலமென்று புகுந்த தமியேன்மேற்
கிருபைகூர்ந்து, எனக்கும் அம்மாதருக்கும்
நலமுண்டாக இந்நகரத்துக்கு எழுந்தருள
வேண்டுமென்று வேண்டினான்.

அதுகேட்ட அருட்கடலாகியகலைக்கோ
ட்டுமகாமுனிவர் சினங்கொள்ளாமல் வந்து
வணங்கிய அரசனுக்குப் பல ஆசிகள்கூறி,
பொய்த் தவவேடங் கொண்ட இரண்டு கணி
கையரையுமாதரித்து, அரசன் கொண்டுவந்த
இரதத்திலேறி நகரத்துக்கு வந்து சிலநாளி
ருந்து, பின்பு அரசன் அனுமதியினால் அவ்
விரண்டு கணிகையரையுந் தனக்கு மனைவிய
ராகக்கொண்டு, உடனே அரசனிடத்துவிடை
பெற்று அவ்விரண்டு மனைவியரோடு இந்த
வனத்திற்சிலநாள்வாழ்ந்திருந்தனர். என்று
உரோமசன்மர் கூறியதைத் தருமராஜன் கே
ட்டு மகிழ்வடைந்து, அங்குள்ள நதியில்
ஸ்நானஞ் செய்து, தம்பியரும் - மனைவியும்-
வேதவேதியருந்தன்னைச்சூழ்ந்துவரஉரோம
சன்மரோடு பிரயாணப்பட்டுச் சிலதூரஞ்செ
ன்று, பரசிராமர் ஆச்சிரமத்தருகில் வந்தார்
அப்போதத் தருமராஜன் உரோமசன்மரைப்
பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஓ சுவாமி! இவ்வ
னம் யாருடையது? அவருடையநாமத்தைக்
கூறினால் நாம்சென்றுதொழலாம். ஆதலால்
தேவரீர் தயைசெய்து கூறுமென்று வினவ,
உரோமசன்மர் சொல்லுகிறார்: ஓ தருமநந்
தனா! இந்தவனம் பரசிராமர் ஆச்சிரமம்.
அவரைக்கண்டு தரிசிக்கவேண்டுமென்று நீர்
விரும்புகிறபடியால், இது பூர்வபக்ஷமாகை
யால் இந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்ய நாளையுத
யத்துக்கு இவ்விடம் வருவார். இன்றையப்
பொழுதை இங்கிருந்து கழிப்போ மென்று
கூற, அப்படியே ஆகுகவென்று தருமன்
முதலாயினோர் அப்பரசிராமர் ஆச்சிரமத்த
ருகிலிருந்தார்கள். சூரியன் அஸ்தமித்தான்.

பரசிராமர் சரித்திரம்.

இப்பால் தருமராஜன் உரோமசன்மரை
வணங்கி, ஓ ஸ்வாமி! இன்றையப்பொழுது
வீணாகக்கழியாமலிருக்க இவ்வனத்தின் முனி
வருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்ல வேண்டு
மென்று வினவ, உரோமசன்மர் சொல்லுகி
றார். கேளும் தருமநந்தனா! பிருகுமுனியென்
பவர்பிரமசரியத்தைமேற்கொண்டு நெடுநாள்
தவமியற்றிச் சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியமுள்
ளவராகி யிருந்தனர். அக்காலத்தில் ஒருராஜ
னுக்கு இரண்டுகுமாரத்திகளிருந்தனர். அவ்
விருவரில் மூத்தாளைத் தான் மணந்து வனத்
தில்வந்து, மனைவி பணிவிடைசெய்யத்தான்
தவத்திலிருந்தார். அநேககாலந்தவத்திலிரு
க்கிற பிருகுமுனியானவர் தனக்கு மனஞ்சலி
யாமற் பணிவிடை செய்துவரும் மனைவியின்
மேற் களிப்புற்றுச் சொல்லுகிறார்: ஓ மாதே!
நீ என்னாற்பெறவேண்டிய தெதுவோ? அத
னைப்பெற்றுக்கொள்ளென்று கூறவும், மனை
வி மகிழ்ந்து வணங்கிச் சொல்லுகிறாள். ஓ
சுவாமி! எனக்குக் காசிராஜனை மணந்த என்
சகோதரிக்கும் புத்திரபாக்கியமில்லை. தாங்கள்
தயைசெய்து புத்திரபாக்கியத்தை யளிக்கவே
ண்டுமென்றுவினவ, முனிவர்மகிழ்ந்து சொ
ல்லுகிறார் ஓ மாதே! உன்கருத்தின்படிவரங்
கொடுத்தேன். பூரண சோமவாரத்தில்
அதோ இருக்கும் நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து,
உன் தங்கை முருக்கமரத்தையும் நீ அரசமர
த்தையுந்தழுவுங்கள். நீ ஒரு பிராமணப்புத்தி
ரனையும் உன்தங்கை இராஜபுத்திரனையும் பெ
றுவீர்களென்று கூறினர்.

பின்பு பிருகுமுனி மனைவி தங்கையை
அழைப்பித்துக்கொண்டு, தன்கணவன்கூறிய
சோமவாரத்தில் இருவரும் நதியில் ஸ்நா
னஞ் செய்து, பிருகுமுனி கூறியபடி தழுவா
மல் அரசன்மனைவி அரசமரத்தையும் பிருகு
முனிமனைவி முருக்கமரத்தையுந்தழுவி, அப்
பால் யோசிக்கும்போது மரம் மாறுபட்ட
தைக்கண்டு இரண்டுமாதர்களும் மனவருத்த
முற்று முனிவரிடத்து வந்து, தாங்களிருவ
ரும் மரத்தை மாறுபாடாகத் தழுவியதைக்
கூறினர். முனிவர் குறுநகைகொண்டு சொல்
லுகிறார். ஓ மாதரசே! நாம் கூறியபடி தழு
வாமல்மாறுபட்டுத்தழுவினமையால், இராஜ

மனைவிக்கு வேதியனும் உனக்கு அரசனும் உண்டாவாரென்றுகூற, இருவரும் மனவருத்தமுற்றுப் பலவாறு துதித்து, ஓ ஸ்வாமி! உலகம் பழிக்குமாதலால் திருவுளங் கனிந்து யார் யார்க்கு எந்தக்குலபுத்திரனுண்டாகவேண்டுமோ? அந்தக்குலபுத்திரனுண்டாகும்படி கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று வேண்ட, முனிவர் மகிழ்ந்து இராஜகன்னிகை இராஜபுத்திரனையும் நீபிராமணபுத்திரனையும்பெறக்கடவதென்று வரங்கொடுத்தனர். அம்முனிவர் கட்டளைப்படி காசிராஜன் மனைவி ஒரு ராஜபுத்திரனைப்பெற்றாள். அப்புத்திரன் கவுசிகராஜனென்று பெயர் கொண்டு மகுடாபிஷேகஞகி அரசாண்டு வேட்டைக்கு வந்து வேட்டையாடி வசிஷ்டர் ஆசிரமமடைந்து, அந்த வசிஷ்டமுனிவர்கட்டளையினுல் அன்னமிட்ட காமதேனுவைப் பிடிக்கப் போய்ப் பங்கப்பட்டு, தவமகிமையே பெரிதென்றெண்ணித் தவசியாகிய விஸ்வாமித்திரரென்று பெயர்வகித்து, சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியமுள்ளவராயிருக்கிறார்.

இங்கே முனிவர்மனைவி ஒருபுத்திரனைப் பெற்று ஜமதக்கினியென்று பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தாள். பிருகு தன்புத்திரனாகிய ஜமதக்கினிக்கு நாலுவேதம்-ஆறுசாஸ்திரம்-அறுபத்துநாலுகலைக்கியானமுதலியவற்றைக் கற்பித்துத் தவத்துக்குஉபயோகமாகிய மந்திரங்களை உபதேசித்தனர். ஜமதக்கினி தவவேடங்கொண்டு, இந்த வனத்தில் வந்து தவம் புரிந்து, ரேணுகையென்னும் இராஜபுத்திரியை மணந்து கூடிக்கலந்து வாழ்ந்து வந்தனர். அவ்விரேணுகாதேவி தன்னுவன் - அனுவன்-விச்சுவாவசு-இராமன்-என்னு நான்கு புத்திரர்களைப் பெற்றாள். அவர்களில் இராமனென்னும்பெயரையுடையபுத்திரன் தமயன்மார்களைவிட மேலாய் வேதாகம கலைக்கியானங்களை யுணர்ந்து முற்செய்கையால் அரசர்க்குரிய தனுர்வேதங்களையும் பயின்று, தவசிரேஷ்டசிகாமணிகளுக்கும் அருமையாகிய சாம்பவமூர்த்தியைநோக்கித்தவத்திலிருந்து அச்சாம்பவ மூர்த்தியின் அனுக்கிரகத்தாற் பரசுஎன்னும் ஆயுதம்பெற்று, பரசிராமனென்று யாவரும்புகழ இனிது வீற்றிருந்தார். புத்திர பாக்கியத்தைப் பெற்ற இரேணுகை தன் கணவனாகிய ஜமதக்கினிக்குச் சதாகாலமும் பணிவிடைசெய்துவந்தனள். ஒருநாள் பூசைக்குச்சலந்திரட்டிவரநதிக்குச்சென்றாள் அங்கொரு காந்தருவ புருஷன் அந்நதிக்கு நேராக அந்தரத்திற்செல்ல, அவன் சாயல் அந்நதியில் தோன்ற, ரேணுகை அந்தச்சாயலைப்பார்த்து அவனது அழகைக்கண்டு மனதில் மதித்து வியந்து சலந்திரட்டினாள்.

ஓ தருமநந்தனு! பூர்வசன்மத்தில் ஒருவனுக்கு மனைவியாக இருந்து மற்றொருசனனத்தில் வேறொருவருக்கு மனைவியாக இருப்பவள், பூர்வ பிராரத்துவசப்பத்தத்தால் பூர்வஜன்மப்புருஷனை வேறொருவடிவமாக இருக்கக்கண்டு மனதில் மதித்து வியந்தாலுங் கற்புக்கழிவுவருமென்று கற்புசாஸ்திரமுறையிடுகின்றமையால், ஜன்ம வாசனையுமில்லாத ரேணுகை ஒரு புருஷனை வியந்து சலந்திரட்டினாற் சலங்குடத்திற் றிரளுமோ? சலந்திரளாதிருக்கிறதைக்கண்ட அம்மாது மனவருத்தமுற்று, உடனே தன்கணவனிடத்துச் சென்று சித்திரப்பிரதிமைப்போல் அசைவற்று நின்றனள். திரிகாலத்தையு மறிந்த ஜமதக்கினிமுனிவர் மனைவியின் கருத்தை யறிந்துகொண்டவராகி, தக்ஷணந்தன்னருகிலிருந்த மூன்றுகுமாரர்களை அழைத்து, இந்தமாதினை வெட்டி விடுங்களென்று கூறினர். மூன்று புத்திரரும் அன்னையைக் கொல்வதற் கஞ்சினவராகிப் பின்னிடைந்தனர். ஜமதக்கினி சினங்கொண்டு மூவரையும் நோக்கி, அடா பாபிகளே! பிதாவாகிய என்சொல்லை நீங்கள் மறுத்தமையால் நீங்கள் மூவரும் பிராமணுேக்தமழிந்து, நீங்கள் படித்த வேதாகமங்களெல்லா மறந்து, வேடுவராகி வில்லம்பு முதலியவற்றை யேந்தி, மிருகவதை செய்து அதனது மாமிசத்தைப் புசித்துக் கொண்டு நீச்சத்துவமெய்தக்கடவீர்களென்று சபித்துவிட்டார். மூவருந்தந்தைசாபப்படியாயினர். ஜமதக்கினி பின்பு நாலாவது புத்திரனாகிய பரசிராமரை அழைத்து, இம்மாதைக்கொலை செய்துவாவென்று கட்டளையிட்டனர். பரசிராமர் தந்தைவாக்கியத்தை வேத வாக்கியமாகக்கொண்டு, தாயினைத் தலைவிலழைத்துப் போய் உடைவாளால் வெட்டி எறிந்துவிட்டுத் தந்தையிடத்துவந்து வணங்கிநின்றனர்.

அதைச் சமதக்கினிகண்டு மனமகிழ்ந்து வணங்கிய மைந்தனை வாரித்தழுவி, அப்பா புத்திர சிகாமணியே! என் வாக்கியத்தைத் தடுக்காமல் தாயைக்கொலைசெய்தனை. நீ சத்திய சொரூபியென்பது இதனுல் விளங்குகின்றது. உனக்கு என்ன வேண்டியதுகேள் தரு

கிறேனென்று கூற, பரசிராமர் மறுபடியும் வணங்கிச் சொல்லுகிறார்: ஓ ஸ்வாமி! என் தமயன்மார் மூவருந் தங்கள் சாபத்தினால் நீச்சராயினர். அவர்கள் முன்போல் மாதவ சிரேஷ்டராகவும், கற்புக்கழிவுவந்து இறந்த என் மாதா முன்போற் கற்புடைமைபெற்று உயிர்பெறவும், தாயைக் கொலைசெய்த பாவம் என்னை யணுகாமற்பறக்கவுங் கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று வினவினன். ஜமதக்கினிமகிழ்ந்து பரசிராமர் கருத்தின்படி நீச்சராயின மூன்று குமாரரை முன்போலாக்கி, ரேணுகையை யெழுப்பி, பரசிராமரடைந்த பாவத்தையகற்றி முன்போல் வாழ்ந்திருந்தனர். பரசிராமர் வேறொரு வனத்திற் சென்று தவநிலையியற்றித்தவஞ்செய்திருந்தனர். கேளும் தருமநந்தனா! அக்காலத்தில் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் என்றொரு அரசனுண்டாகி உலகத்தையாண்டுவந்தனன். அந்த அரசன் முனிவர்களிருக்கிற ஆச்சிரமங்களில் வந்து, எள்ளளவேனும் இரக்க மில்லாமல் வனங்களை அழிக்கிறதும், அதைக் குறித்து வந்த முனிவரையும் முனிவருடைய சீஷரையும் அதமாக்குகிறதுமாக இருப்பான். அந்தக்கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் ஒருகால் தன்சேனைகளோடு வேட்டைக்கு வந்து வேட்டையாடி, ஜமதக்கினி ஆச்சிரமத்துக்குவந்து அந்த ஆச்சிரமத்தை அதமாக்க, ஜமதக்கினியின் புத்திரர் மூவரும் வந்தெதிர்த்துக் கார்த்த வீரியார்ச்சுனனைத் தடுத்தனர்.

அதனாற் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் அளக்கரிய ஆற்றலையுடையவனாகி அந்த மூவர்கள் மேல் எதிர்த்தனன். அதையங்கிருக்கிறமுனிவர் குழாங்கண்டு, அயலிலிருக்கும் வனத்தில் தவஞ்செய்திருக்கும் பரசிராமருக்குத் தெரிவிக்க, அவர் கடுஞ்சினமடைந்துவந்து கார்த்தவீரியார்ச்சுனனை எதிர்த்து, அவனுடைய இரதகஜ துரக பதாதிகளை யெல்லாம் அதமாக்கி, அவனையும் வெட்டியெறிந்தார். அவ்வர்ச்சுனனுடைய நால்வகைச்சேனைகள் சுறுவளியிலகப்பட்ட மயிலிறகுபோற் பயந்தோடி நகர மடைந்தார்கள், நகரிலுள்ளவர்கள் பெரிய சபையொன்று கூடி, கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் புத்திரனுக்குமகுடாபிஷேகஞ்செய்கிறதென்று ஒரு ஏற்பாடு செய்து, அப்புத்திரனையழைத்து நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் மங்களஸ்நானஞ்செய்வித்து, வேதவேதியர்கள் பல ஆசிகள் கூற மகுடாபிஷேகஞ் செய்து, சகலருந் தகுந்த மரியாதை செய்தனர். கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் புத்திரன் மகுடாபிஷேகனாகி அரசுசெலுத்தி, தன் தந்தையைக் கொன்றவனின்னானென் றுணர்ந்துக் கொண்டு, எவ்விதத்திலும் அவன் றந்தையைக் கொல்லுகிறேனென்று கங்கணங் கட்டிக் கொண்டு, நேராகச்சென்று கொல்வதற்குச் சக்தியில்லாதவனாகிப் பரசிராமரில்லாத சமயம்பார்த்துச் சென்று, கரவடமாகி ஜமதக்கினியைவெட்டியெறிந்துவிட்டான். அதை ரேணுகை அறிந்துஓவென்றலறிமார்பிலடித்தழுதாள். அங்கிருக்கிற முனிவர் குழாமுஞ் சீஷருமறிந்து, அருகிலொருவனத்தில் தவஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கிற பரசிராமருக்குத் தெரிவித்தனர்.

அக்கொடுமையைக்கேட்டமாத்திரத்திற் பரசிராமர் காலாக்கினி உருத்திரனைப்போலச் சீறி விரைவில்வந்து, தந்தை களேபரத்தைக் கண்டு துக்கிக்காமல் தாயை நோக்கி, ஓ அம்மணி! நீவருந்தப்படாதிரு நீ என்கண்காண இப்போது ஏழுதரம்மார்பிலடித்துக்கொண்டு அழுதமையால், சூரியகுலம் ஏழு தலைமுறையில்லாம லிருக்க என்பரசுக்கிரையாக்கி, சூரியகுலத்தரசரையெல்லாம் நாசப்படுத்துகிறேனென்று சபதங்கூறி, உடனே தந்தை களேபரத்தை யடக்கஞ்செய்து, செய்யவேண்டிய பிதுர்க்கடனை நிறைவேற்றி, பின்பு போர்க்கோலங்கொண்டு வெளிப்பட்டுச் சூரியகுலத்தரசரோடு எதிர்த்து நாசப்படுத்தி, கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் புதல்வன்மேல் எதிர்த்து அவனைத்தனது மந்திராஸ்திரத்துக்கு இரையாக்கி, அவனுடைய புத்திரமித்திரர் முதலியோரையும் நாசமாக்கி, அச்சூரிய வமிசத்திலெங்கேனுங் கருவிருந்தாலும் அதனையும் விளங்கவொட்டாமற் செய்து, பெரிய ஓர் உதிரவாறுண்டாக்கி, அந்த ஆற்றில் தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய மற்றைக் கடனையு நிறைவேற்றி, வீரகங்கணத்தோடு சூரியகுலத்தரசர்களின் பூமியை யெல்லாங் காசிபரிடத் தொப்பிவித்து, தான் முன்போலத் தவவேடங்கொண்டு மகேந்திரகிரிக்குச் சென்று, அங்கு தவநிலையொன்றியற்றித் தவத்திலிருக்கிறார். அவர் சூரியோதயமானவுடன் இந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்ய வருவார். என்று கூறினவுடன் சூரியனும் உதயமானான். பரசிராமரும் வந்தனர். அவரைத் தருமராஜன் கண்டு தம்பிமாரோடு எதிர்சென்று வணங்

கித்தன்பெயரை எடுத்தோதினர். பரசிராமர் தருமராஜனையும் அவன்சகோதரரையுங் கிருபாநோக்கம் பெருக நோக்கிப் பல ஆசிகள் கூறிச் சொல்லுகிறுர்.

ஓ தருமநந்தனு! நீ சத்தியசந்தனன். உன்னுற் பல தருமங்களும் நிறைவேறும். தருமதேவதை நாலுபாதத்தோடு நடக்குமாதலால் உனக்கு யார் யார் என்னென்ன குற்றஞ்செய்தபோதிலும் உனக்கொரு அழிவில்லை. நீ இன்னுஞ்சிலநாளில் உலகாதிபதியாகி யிருப்பாயென்று வாழ்த்தி, தாம் நாடிவந்த நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து தமதிருப்பிடஞ் சென்றுர். தருமராஜன் தம்பியரோடு அங்குள்ளநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து அங்கு சிலநாளிருந்து, பின்பு கோதாவிரி நதிக்குச் சென்று அந்நதியில்ஸ்நானஞ்செய்து, அந்நதிக்கரையில் யாகசாலை ஒன்றியற்றி, அந்த யாகசாலையிற் சகலமுனிவர்களும் வேதமந்திரங்கூற யாகஞ்செய்தனர். அத்தருணத்தில் துவாரகைக் கதிபனுகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி பஞ்சவராகிய தன் மைத்துனரைப் பார்க்க விருப்புற்று, தான் தன் சகோதரனுகிய சாத்தகியையும் பரிசனங்களிற்சிலரையும் அழைத்துக்கொண்டு இரதமேறிவந்து, கோதாவிரிக்கரை யணுகித் தருமராஜனைக்கண்டு வணங்கினுர். தருமராஜன் காடாலிங்கனஞ் செய்தனன். வீமன்-நகுலன்-சகாதேவன் - பாஞ்சாலி.இவர்கள் விழுந்துவணங்கினர். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியுஞ் சாத்தகியும்மகிழ்ந்தவராகி, பின்பு அப்பாண்டவர்களுந் தாங்களும் ஒருவரையொருவ ராலிங்கனஞ்செய்து சந்தோஷங்கொண்டாடினர். தருமராஜன் கிருஷ்ணமூர்த்தி சாத்தகி இவ்விருவரோடு சிலநேரம் நல்வசனம் வசனித்து, பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியையுஞ் சாத்தகியையுந் துவாரகாநகர்க் கனுப்பிவித்து, தான் தன்சகோதரர்களோடு அக்கோதாவிரி நதியைக் கடந்து, சையாதிமஹாராஜன் யாகஞ்செய்த பூஞ்சோலைக்குவந்து சேர்ந்து, தன்னுடன் வருகிற உரோமசன்மரைப் பார்த்து வணங்கிச் சொல்லுகிறுர்: ஒஸ்வாமி! இந்தவனம்யாருடையது? இதில் யாகவேதிகை முதலியவை யிருக்கவேண்டிய காரணமென்ன? இதனை அடியேற்கு விளங்க வுரைக்க வேண்டுமென்று வினவ, உரோமசன்மர் மகா சந்தோஷத்துடன் சொல்லுகிறுர்.

சவுநகமுனி சரித்திரம்.

கேளும் தருமநந்தனு! பிருகு முனியினுடைய புத்திரராகிய சவுநகமுனி இவ்வனத்தில் அனேகநாள் தவஞ்செய்தனர். நெடுங்காலந் தவத்திலிருந்தமையாற் சவுநகரைப் புத்து மூடிற்று. அக்காலத்திற் சையாதி மஹாராஜன் வேட்டைக்குவந்து அவ்வனத்திலிறங்கினுன். அந்த அரசனுடன் வந்த தன்குமாரத்தி சுகன்னிகை அவ்வனத்தின் விநோதங்களைப் பார்க்க வெளிப்பட்டு, சவுநகர் கண்ணெளி பிரகாசிக்கின்ற புத்தினிடத்துவந்து, இதென்ன ஒளியென் றையுற்று, அங்கிருக்குந் துரும்பிலிரண்டு துரும்பெடுத்து இரண்டொளியின்வழியிற் குத்தினள். அந்தத்துரும்பு புத்தில் தவஞ்செய்திருக்கிற சவுநகர் கண்ணிற்குக் கிஞ்சித்து வருத்தமுண்டாக்கிற்று. சவுநகர் சினங்கொண்டு, அரசன் இராசகன்னிகை-மந்திரிகள் - இவர்கள் தவிர மற்ற நால்வகைச்சேனைக்குங் கண்தெரியாமலிருக்கச் சபித்தனர். அரசனதையறிந்து மூற்றுஞ்சோதித்து, தன்குமாரத்தியாற் குற்றம்நேரிட்டதென் றுணர்ந்து, புத்தினிடத்துவந்து பலவாறு புகழ்ந்து முனிவரைக்கண்டு வணங்கி, என் குமாரத்தியால் வந்த குற்றத்தை மன்னித்து அந்தக் கன்னிகையை மணந்து என்னை யாதரிக்க வேண்டுமென்றுகூறினன். அதைக்கேட்ட சவுனகர் கோபமாறி, சேனைகளுக்குக் கண்தெரிய வரங்கொடுத்து, சுகன்னியைமணந்து, அரசனுக்கு விடைகொடுத்துத் தான் தவத்திலிருந்தார். சுகன்னிகை புருஷனுக்குப் பணிசெய்து வந்தாள்.

அப்படி பணிவிடைசெய்து வருகிறகாலத்திலொருநாள் சலந்திரட்டி வரப்போனுள். அத்தருணத்தில் அஸ்வனிதேவர்கள் சுகன்னியைக்கண்டு அவளைச் சோதிக்க எண்ணி, ஓ மாதுசிரோமணி! உன்புருஷன்யார்? இந்தவனத்தில் நீ யிருக்கவேண்டிய காரணமென்னென்று வினவினர். அதற்குச் சுகன்னிகை-ஓ அதிதிகளே! என்கணவன் சவுனகமுனி. அவர்க்குச் சலந்திரட்டி வருகிறேனென்றுகூறினள். அதற்கு அஸ்வனிதேவர்கள்சிரித்து, ஒமாதே! நீமகாரூபவதியாகவும் இராஜ கன்னிகையாகவு மிருக்கிறுய். உனக்குக்கிழவன் கணவனுயிருப்பதிலுனக்கு வரும்பய னென்னவென்று வினவ, இந்தக்

கரே வாக்கியத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மறுமொழி கொடாமல் தன் கணவனிடத்து வந்து வழியில் நடந்தனவற்றைக்கூற, சவுநகர் ஞானதிருஷ்டியால் இன்னுரென் றறிந்து கொண்டவராகி மனைவியைநோக்கி, ஓ பெண்கள் சிகாமணி! உன்னுடன் தாருமாருக வசனித்தவரிடத்துச்சென்று, உங்கள் கருத்தின்படி இணங்குகிறேன் உங்களிலொருவரேற்படுங்களென்று கூறு. அதன்மேலவர்கள் என்னிடத்திற்குவருவார்கள். ஆதலால் விரைவிற் செல்லென்றுகூறினர். சுகன்னிகை அஸ்வனி தேவர்களிடத்துக்குவந்து, ஓ அதிதிகளே! உங்கள் கருத்தின்படி நடக்கிறேன் உங்களிலொருவ ரேற்படுங்களென்றுகூற, அஸ்வனிதேவர்கள் நீகூறுவதிற்பயனில்லை. உன் கணவனேடு யோசித்துக் கொண்டு கருத்துமகிழும்படி நடக்கிறோமென்று கூறி, இருவருஞ் சவுநகரிடத்துக்கு வந்து அவரை அழைத்துக்கொண்டு, சுகன்னிகையோடு ஒரு சுனையிற்சென்று நால்வருமூழ்கி, சுகன்னிகை கண்ணுக்கு அவ்வஸ்வநிதேவ ரிருவருஞ் சவுநகருட ஒரேவித வாலிபரைப்போல் நின்று சுகன்னிகையை நோக்கி, ஓபெண்கள்சிகாமணியே! எங்களில் யார்மேல் உனக்கிஷ்ட மிருக்கின்றதோ? அவர்களைத் தொடுவென்று கூறினர். சுகன்னிகை தன்கணவனை மனதில் நினைத்து ஒரு வாலிபனைத் தொட்டனள். தொட்ட வாலிபன் கணவனுக இருந்தமையால் அஸ்வநி தேவர்கள் மகிழ்வடைந்து, தங்கள் சுயரூபத்தோடு விளங்கிச் சுகன்னிகையைப் பலவாறுபுகழ்ந்து, சவுநகரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருர்கள்.

ஓ சவுநகமுனிவரே! நீர் தவசி. இராஜகன்னிகை நற்குண நற்செய்கைகளைக் கண்டறிந்து உமக்கு யௌவனதிசை கொடுத்தோம். நீர் இன்றுமுதல் அக்கன்னிகைக்கு இன்பம்பெருக நடப்பது உமது கடமையென்று கூறினர். சவுநகர் மகிழ்ந்து சொல்லுகிருர். ஓ ஸ்வாமிகளே! மூதுமைப்பருவமடைந்த எனக்குவாலிபத்தைக் கொடுத்தமையால், யாகத்தி லுங்களுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுக்கிறேனென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து பணிந்துவிடைபெற்று, இந்த ஆச்சிரமத்துக்குவந்து தன்மனைவியோடு கூடிக்கலந்து வாழ்ந்து சுகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். சையாதிமகாராஜன் தன் மருமகனுகிய சவுநகமுனிவரைப் பார்க்கத் தன்பரிசனத்தோடு வனத்துக்குவந்து மருமகனைக் கண்டுவணங்கி, சவுநகரடைந்திருக்கிற வாலிப்பருவத்தைப் பார்த்து வியப்படைந்து, வாலிப்பருவ மடைந்ததற்குக் காரணமென்னவென்று வினவினன். சவுநகர் அஸ்வநிதேவர்களால் வாலிப்பருவமடைந்ததையெடுத்தோதினர். அரசன் மகிழ்வடைந்தவனுகிச் சொல்லுகிருன். ஓஸ்வாமி! அடியேன் நெடுநாள் மகுடாபிஷேகனுகிஇம்மைப்பயனெவ்வளவோ அவ்வளவையுமடைந்தேன் இனி மறுமைப் பயனைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்பயன் எனக்குச் சித்திக்கும்படி திருவுளங் களித்தருள வேண்டுமென்று வினவ சவுநகர் மகிழ்ந்து சொல்லுகிருர்.

ஓமஹாராஜனே! உனக்கு மறுமைப்பயன் கிடைக்கவேண்டுமென்ருல், யாகங்களைச் செய்யவேண்டும் யாகங்களுக்குத்தகுந்த பதார்த்தங்களைச் சேர்ப்பையாகில் யாகஞ்செய்து மறுமைப்பயனை அடையும்படி செய்விக்கிறேனென்றுகூற, அரசன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, யாகத்துக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களையெல்லாம் நகரத்திலிருந்து அழைப்பித்துக் கொண்டு அந்த யாகவேதிகைகளை யியற்றிச் சவுநகரையே குருவாகக்கொண்டு, சில முனிவர்கள் புடைசூழ்ந்து வேதமந்திரங்களைக் கூறத் தானுந் தன்மனைவியும் யாகதிக்ஷை வகித்து, சவுநகர் முன்னிலையில் அந்தயாகத்தை வேதாகமவிதிப்படி நடத்தினன். சவுநகர் யாக அவிர்ப்பாகத்தை அஸ்வநிதேவர்களுக்குக்கொடுக்கிறோமென்று வாக்குதத்தஞ் செய்தபடி அஸ்வனிதேவர்களை நினைக்க, உடனே அவர்கள் வரவும் யாகத்தைப்பூர்த்தி செய்து அவர்கட்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுக்க யத்தனித்தார். இந்திரன் இக்கருத்துணர்ந்து யாக அவிர்ப்பாகத்துக்கு நாமுரியவனுயிருக்க அஸ்வநி தேவர்களுக்கு இந்த சவுநகர் கொடுப்பது அக்கிரமமென்று கருதி, தக்ஷணந் தன் வச்சிரப்படையை யேந்திச் சவுநகரை அதமாக்க எண்ணினன். இந்திரன் கோட்பாட்டை திவ்வியாக்கினியாகிய சவுநகரறிந்து ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்தார் அந்த மந்திரசாலத்தால் இந்திரனுடைய கரம் ஸ்தம்பித்து அசைவற்றுக் காட்டுக் கொம்புபோலாயிற்று. மறுபடியுஞ் சவுநகர் அதிகசினங்கொண்டு, இந்த இந்திரனு

க்கு இவ்வளவு இறுமாப்பாவென்று கோபித்து, அவனை நாசப்படுத்தத் தாஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் யாகத்தில் வேறொருமந்திரத்தை யுச்சரித்து யாகஞ்செய்தார்.

அந்த யாகத்தில் அக்கினிக்கொழுந்து போலத் தலைமயிரும், பிறையை இரண்டு துண்டாக்கிவைத்தாற்போல் விளங்குங் கோரப் பல்லையும்பெற்று, காத்திரமான தேகத்தோடும் உடைவாளோடும் ஓர் அசுரன் வெளிப்பட்டனன். அந்த அசுரனை சவுநகர்பார்த்து, ஓபூதமே!இறுமாப்படைந்திருக்கிற இந்திரனை நாசப்படுத்தி வாவென்று கட்டளையிட்டனர். பூதம் வெளிப்பட்டது. இந்திரன் அச்சேதியறிந்து, கைகால்கள் உதறலெடுத்துக்கொண்டு முறையோ முறையோவென்று ஓலமிட்டு, ஓ சவுநகமுனீந்திரா! அடைக்கலம். அடைக்கலம் அடியேன்பிழையைப் பொறுத்து இத்தருணங் காப்பாற்றுவது உமது கடமையென்று புலம்பினன். கருணைக் கடலாகியுஞ் சாபானுக்கிரகசாமர்த்திய மூள்ளவராகியு மிருக்கிற சவுநகர்கேட்டு மனமிரங்கி, தாம்அனுப்பிய அசுரன் யாகத்திலடங்க மற்றொருமந்திர முச்சரித்து, அவ்வசுரனை யாககுண்டத்திற் போகச்செய்து, இந்திரனுக்குக் கைகால்கள் முன்போலாகும்படிக்குத் திருவுளங்கனிந்தார். இந்திரன் கைகால்களை யுதறிக்கொண்டெழுந்து, சவுநகரிடத்துக்குவந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டுப் பலவாறு புகழ்ந்து சொல்லுகிறான்: ஓஸ்வாமி! உமது மகிமையை அறியாமல் துர்ச்செய்கையை மேற்கொண்டேன். என்னை மன்னித்துத் தங்கள் கருத்தின்படி அஸ்வனிதேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங்கொடுத்து மனக்களிப்பெய்து மென்றுகூற, சவுநகர் யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்து, அஸ்வனி தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங்கொடுத்து, சையாதிமஹாராஜனைப் புனிதனுக்கி மறுமைப் பயனை உதவினர். இப்படி உரோமசன்மர் அந்த சையாதிமகாராஜன் யாகஞ்செய்தவிடமிதுவென்றும் சவுநகர்வாழ்ந்திருந்தசோலையிதுவென்றுங்கூற, தருமராஜன் வீமன்முதலானவர் கேட்டு மகிழ்வடைந்து, அந்நதியையுஞ் சோலையையுங்கடந்து யமுனநதியை அடைந்து, அந்நதியில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து, அதையுங்கடந்து வடதிசைநோக்கிச்செல்லும்போது அங்கொரு நெருங்கிய சோலை தோன்றிற்று. தருமராஜன் அந்தச் சோலையைக்கண்டு இது யாருடைய வனமென்றுவினவ, உரோமசன்மர் சொல்லுகிறார்.

அஸ்வமஹாராஜன் சரித்திரம்.

கேளும்தருமநந்தனு! முன்னொருகாலத்தில் அஸ்வமஹாராஜனென்னொரு அரசனிருந்தான். இவன் ஆறுசாஸ்திரம் நாலுவேதம் அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலியவற்றை யோதியுணர்ந்து, தருமதேவதை நாலுபாதத்திலும் நடக்கச்செங்கோல்செலுத்தி அரசாண்டிருந்தான். அவனுக்குப் புத்திரபாக்கியமில்லை, அதனால் மனவருத்தமுற்றுப் புத்திரபாக்கியத்தைப் பெறவேண்டுமென்றுகருதி, தன்னரசை மந்திரிகளிடத் தொப்பிவித்து, தானுந் தன்மனைவியுமாய் மரவுரி தரித்துக் காட்டிற்சென்று, அங்குள்ள பெரியோர்களைத் தரிசித்துப் பிருகுமுனிவரைக் கண்டு வந்தனைசெய்து, மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்நின்று பலவாறு புகழ்ந்தனன். தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய பிருகுமுனி அரசன் முகம்வாடி யிருப்பதை யுணர்ந்துகொண்டு சொல்லுகிறார். ஓ மகாராஜனே! நீயோ மண்டலேஸ்பரன். நீ காட்டுக்கு மரவுரிதரித்து வரவேண்டியதென்ன? உன்முகம் வாட்டமுற் றிருக்கவேண்டியதென்ன? என்று வினவவும் அரசன் புத்திரபாக்கிய மில்லாதிருக்கிறதை எடுத்தோதினன். அதைப் பிருகுமுனிகேட்டுச் சொல்லுகிறார். ஓ மகாராஜனே! உனக்குப் புத்திரபாக்கியம் வேண்டியதாக இருந்தால் யாகத்தைச்செய். அதன் மூலமாக உனக்குப் புத்திரனுண்டாவானென்று கூற, அரசன் மகிழ்ந்து, தக்ஷணந் தன்னகரத்துக்குத் தெரிவித்து யாகத்துக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களை அழைப்பித்து, யாகவேதிகையியற்றி, தானுந்தன்மனைவியும் யாகதீக்ஷை வகித்து, பிருகுமுனியைக் குருவாகக்கொண்டு சில முனிவர்களையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு ஏழுநாள் பரியந்தம் யாகத்தை நிறைவேற்றி, பிர்மா-விஷ்ணு-உருத்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங்கொடுத்து, யாகத்தாற் கிடைத்த சலத்தைக் கலயத்திலேந்தித் தருப்பையால் மூடிவிட்டு அன்றிரவில் யாவருஞ்சயனித்தனர்.

அரசன் நித்திரைசெய்திருக்கும்போது தாகமெடுத்தது, அரசன் ஒருவரோடுஞ் சொல்லாமல், யாக முன்னிலையில் வந்திருக்கிற கலயத்திலிருக்குஞ் சலத்தையெல்லாம் அரு

ந்தினன். சூரியனுதயமானவுடன் யாவரு மெழுந்து காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு யாகசாலைக்கு வந்தார்கள். பிருகுமுனி கலயத்தில் நீரில்லாம லிருக்கிறதைக்கண்டு, அரசனை யழைத்து இதில் நீரில்லாம லிருப்பதற்குக் காரண மென்னவென் றுவினவினர். அரசன் நடுங்கிச் சொல்லுகிறான் ஓஸ்வாமி! இரவிலடியேனுக்குத் தாகமுண்டாயிற்று. அத்தாக மடங்க அந்நீரை நான் அருந்திவிட்டேன் என்றுகூறினன். முனிவர்கேட்டுமனவருத்த முற்றுச் சொல்லுகிறார். ஓ மஹாராஜனே! அருமையாக யாகத்தைச்செய்து அந்தயாக முன்னிலையிற்பெற்ற சலத்தைப்புசித்து விட்டனையே அந்நீர்தான் புத்திரன். உன்வயிற்றில் புத்திரனுண்டாகி யிருக்கிறதே: இதற்கென்னசெய்கிறது மேலும் அந்தப் புத்திரன் பத்துமாதத்தில் வெளிப்படுகிறவனல்ல. நூறுவருஷங் கர்ப்பத்திலிருந்து பின்பு வெளிப்படுவான். அதுவரைக்கும் உனக்குக்கன வருத்தம் நேரிடுவதுமன்றி, அப்புத்திரன் வெளிப்படும்போது உன் வயிற்றைக்கண்டு வெளிப்படுவான். அக்காலத்தில் உனக்கழிவு வருமேயென்று மிகுந்த வருத்தப்பட்டார். அரசன் சொல்லுகிறான். ஓஸ்வாமி! அடியேன் வருத்தப்படுகிறதும் மரணமடைகிறதும் எனக்கோர் பெரிதல்ல, புத்திரனில்லாதிருக்கிறதே பெரியவருத்தமாதலால், புத்திரனுண்டானல் அதுவே மேலானபயன் நான் இவ்வுலகத்தி லடையவேண்டிய பயனையெல்லாம் அடைந்துவிட்டேன். இனியானடையப்போகிறது மறுமைப்பயன்தான். ஆதலால் மறுமைப்பயனைக் கொடுக்கும் புத்திரனுண்டானுற் போதுமென்றுகூறினன். அதற்குப் பிருகுமுனிமகிழ்ந்து, அரசனுக்குப்பல ஆசிகள்கூறி விடைகொடுத்தனர்.

பின்பு அரசனனவன் தன் பரிசனத்தோடு நகரம்வந்துசேர்ந்து அரசுசெலுத்தி, நூறுவருஷகாலங் கருவைச்சுமந்து வருத்தமுற்று, பின்பு ஒரு புத்திரனைப் பெற்றான். அப்புத்திரன் வெளிப்படும்போது வயிற்றைக்கீண்டுகொண்டு வெளிப்பட்டமையால், புத்திரன் முகதரிசனமானவுடன் அரசன் சொர்க்கலோகமடைந்தான். சொர்க்கலோகத்திலிருக்கின்ற அரம்பாஸ்திரீகள் அந்தப்புத்திரனை யெடுத்து, தேவாமிர்தமூட்டி வளர்த்து வந்தார்கள். அந்தப்புத்திரன் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தான். இறந்துபோன அஸ்வமஹாராஜனுடைய மந்திரிமார்முதலான யாவருங்கூடி அப்புத்திரனுக்கு மாந்தாதா வென்று நாமமிட்டு, சகலகலைக்கியானமும் விளங்க நூல்களைக்கற்பித்து, வில்முதலிய ஆயுதப்பயிற்சியுஞ்செய்வித்தார்கள். மாந்தாதா வாலைப்பருவமடைந்து மகுடாபிஷேகனுகி, நீதிதவறுமற் செங்கோல் நடாத்திக் குடிகளைப் பாதுகாத்துவந்தான். ஒருகாலத்தில் மழையில்லாமல் உயிர்களெல்லாம் வருத்தமுற்றன. அதுகண்டு மாந்தாதா மேகத்துக்கதிபனுகிய இந்திரனேடெதிர்த்துப்போரிட்டு மழைபெய்யும்படிசெய்து, சிலகாலஞ் சென்றபின்பு இந்த இடத்தில் யாகசாலையியற்றி அநேகம் யாகங்களைச் செய்தான். அதுதான் இதுவென்று உரோமசன்மர் கூறினர். தருமராஜன்கேட்டு மகிழ்வுற்றுச் சகோதரர்களோடு அங்குள்ள நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, அவ்விடத்தை விட்டு சரஸ்வதிநதிக்குவந்தார். அங்கொரு ஆச்சிரமந்தோன்றிற்று. அதனைக்கண்டதருமராஜன் உரோமசன்மருக்கு வந்தனைசெய்து சொல்லுகிறார்: ஓஸ்வாமி இந்தவனம் ஆருடையது? இதனது சரித்திரமென்னவென்று வினவ, உரோமசன்மர்சொல்லுகிறார்.

சோமமஹாராஜன் சரித்திரம்.

கேளும் தருமநந்தன! முற்காலத்திற் சோம மஹாராஜனென்றொரு அரசனுண்டு, அந்த அரசன் மகுடாபிஷேகனுகி நூறுகன்னிகைகளை மணந்து இன்பத்தோடு வாழ்ந்து வருகிறகாலத்தில், அவனுக்கு முதல் மனைவியினிடத்து குஷ்டநோயுடனேவிளங்கும் ஒருமுடப் புத்திரன் பிறந்தான். மற்ற தொண்ணூற்றொன்பதும் மனைவிகளும் புத்திரபாக்கிய மில்லாதவராகி யிருந்தார்கள். அதனுல்அரசனுக்கு மனவருத்தமுண்டாகி, தன் அரசை மந்திரிகளிடத்து ஒப்பிவித்து, தன்மனைவிகளோடுவெளிப்பட்டு ஒருமுனிவரிடத்துச்சென்று வணங்கித் தன்மனக்குறையைச் சொல்லிக்கொள்ள, அம்முனிவர் கேட்டு, உன்னுடைய மனக்குறையை நீக்க நீ விரும்பியபடி வேதமுறைப்பிரகாரம் நான் சொல்லுகின்றதை நீயும் உன்னுடைய பத்தினிகளும் மற்றைச்சேனங்களுந் தவறுதல் செய்யாமலும், யாதொரு மனவருத்தங் கொள்ளாமலும், ரோதனம் புரியாமலும், மனேதிடத்துடனே செய்வீர்களா வென்றுகேட்க,

அதற்கு அவ்வரசனும் அவனுடைய ஸ்திரீ
களும் வித்தியாசமில்லாமற் செய்கிறோமெ
ன்று ஏகமனதாகச்சொல்ல, அம்முனிவர்
அவ்வரசனை நோக்கி, உன்னுடைய மூத்த
மனைவியிடத்துண்டாகிய குஷ்டநோய் கொ
ண்டிருக்கும் மூடப்பிள்ளையை உன்கரத்தின்க
ணுள்ள கூர்மைபொருந்திய வாளாயுதத்தி
னுலே வகிர்ந்து யாககுண்டத்திற் போட்டுத்
தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங்கொடுப்பித்தால்,
உன்னுடைய நூறு பத்தினிகளுக்கும் நூறு
பிள்ளைகளுண்டாகுமென்றூர். உடனே அவ்
வரசன் யாகஞ்செய்வதற்கு வேண்டிய பதார்
த்தங்களை வருவித்து யாகத்திவளர்த்தி, அதி
ல் தன்னுடைய மூடப்பிள்ளையை முனிவர்
கூறியபடி யறுத்துப்போட்டுக் கிரமப்பிரகா
ரம் யாகஞ் செய்கையில்; அதிலிருந்து ஓர்
சுவர்னபாத்திரம் உண்டாகி, அதினிடத்தில்
மிக்க வெண்மைபொருந்திய சாத மிருக்கக்
கண்டு, அதையெடுத்து அவ்வரசனுடைய
நூறுபத்தினிகளுக்கும் பங்கிட்டுத்தர, அதை
அவர்கள் வாங்கிப் புசித்தார்கள். அதுவே
அந்த ஸ்திரீகளுக்குக் கெர்ப்பமாயிற்று. சில
காலஞ் சென்றபிறகு அம்முனிவர் சிசுஹத்தி
தோஷஞ்செய்வித்ததினுல் நரகலோகஞ்சேர்
ந்தார். இதரசெனங்கள் என்ன இந்த அர
சன் நூறுஸ்திரீகளைக் கலியாணஞ்செய்துந்
தொண்ணூற்றென்பது ஸ்திரீகளுக்குப் புத்
திரர்களில்லாமல், ஒரு பெண்சாதி யிடத்தில்
மாத்திரங் கடவுட்செயலாற் கிடைத்த குஷ்
டத்தோடுகூடிய ஓர் மூடப் பிள்ளையையே
னும் வைத்துக்காக்காமல், எப்படி மனந்து
ணிந்து கொன்று யாகஞ் செய்தானென்று
பழிபேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அதுநிற்க, அந்த நூறு ஸ்திரீகளுங்
கருப்பமுற்ற நாள்தொடர்ந்து பத்தாமாசத்
தில் நூறுபிள்ளைகளைப்பெற்றூர்கள். இந்தச்
சேதி அரசன் கேள்விப்பட்டு மிகுந்த சந்
தோஷமடைந்து, அந்த நூறுகுழந்தைகளை
யும் நாளொருமேனியாய் பொழுதொருவடி
வமாய் ஒன்றினுலொன்றுங் குறைவில்லாம
லும், பேதமில்லாமலும், சோர்வில்லாம
லும், மகா சாக்கிரதையாய் வளர்த்து, சகல
வித்தையையுங் கற்றுக்கொடுத்து நெடுநா
ளரசையாண்டான். காலமுடிவிற் பிள்ளைப்
பழிநிவர்த்தியாக நரகலோகந் தெரிசித்துக்
கொண்டிருக்க, நீதியாய் அரசைச்செலுத்தி
அதினுற்பின்பு சொற்கலோகம்போகப் பிரம
தேவன் கட்டளையாயிற்று. அந்தக் கட்டளை
யின்படி அவ்வரசன் நரகலோகத்தைத் தெரி
சித்து வரும்போது, தனக்குப் புத்திரபாக்கி
யந்தருவித்தவராகிய முனிவர் நரகவேதனை
யிலுழன்று கொண்டிருப்பதைக்கண்டு, யாது
காரணத்தினுல் இந்தச்சங்கட நேரிட்டதெ
ன்று வினவ, அதற்கு அம்முனிவர் உனக்கு
நற்பிள்ளைக ளில்லாக்குறையை என்னுடன்
முறையமிட்டுக் கொண்டதற்கு நான் செவி
கொடுத்துக் கேட்டுச் சும்மாயிராமல் உன்பிள்
ளையை யறுத்து யாகஞ் செய்யச்சொன்ன
தோஷத்திற்காக எனக்கு நரகமும், என்வா
ய்ச் சொல்லின்படி நீ நடந்துகொண்ட
தோஷ நிவாரணத்திற்காக இந்த நரகலோ
கத்தைக்கொஞ்சந் தெரிசித்துச் சுவர்க்கலோ
கத்திற்கு நீ போகவுமாயிற்று. ஆயினும்-
எனக்கிந்த நரகவாதனை நீங்கவேண்டுமெ
ன்று மனதிருந்தால் உன்னுலேயே நிவாரண
மாகலாமென்று வருந்திக்கேழ்க்க, அந்த
சோமமகாராஜன் தனக்கு அம்முனிவர் செ
ய்த நன்றியை யுற்றுணர்ந்து நல்லதென்று
சொல்லி, யமதர்ம ராஜனிடத்திற்குப்போய்,
அம்முனிவர் தனக்குச் செய்த சகாயத்தை
யெல்லாங் கிரமமாய்ச் சொல்லி, அச்சகாய
முன்னிலையில் அவருக்கு நேரிட்ட பாபத்திற்
கீடாய் நரகவேதனையைப் படும்படியாய் நே
ரிட்டது. அதற்கு நான்செய்த புண்ணியப்
பலன்களிலே பாதி அவர்க்காகத் தத்தம்பண்
ணுகிறேன். அவருக்குச் சுவர்க்கலோகங்
கிடைக்கச்செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக்
கேட்க, யமதர்மராஜன் நன்றிவகித்த அவ்
வரசனுடைய நற்குண நற்செய்கைகளைக்
கண்டு சந்தோஷப்பட்டு, அப்படியே கொடுத்
தேனென்று சொல்ல, உடனே அம்முனிவ
ரும் அவ்வரசனும்மனமகிழ்ந்து இருவரும்
ஒன்ருகச் சுவர்க்கலோக மடைந்தார்கள். அ
ந்த முனிவருடைய ஆசிரமம் இதுதானெ
ன்று தருமராஜனுக்கு உரோமசன்மர் காண்
பித்தார்.

சிபிச்சக்கிரவர்த்தி சரித்திரம்.

கேட்டீரோஜெனமேஜெய மகாராஜனே!
அப்பாற்சிலதூரஞ் சென்றபோது ஒரு ஆசி
ர்மந்தோன்ற, இஃது ஆருடையதென்று
தருமன்கேட்க, உரோமசன்மர் சொல்லுகின்
ருர்: ஓ உதிஷ்டிரமகாராஜனே! பூர்வத்திற்
பிரமதேவன் யாகஞ்செய்த இடம் இது.

இந்த இடத்திலிருக்கின்ற தீர்த்தமானது வெகு சிறப்பைப்பெற்றது. எப்படியென்னில் முன்னம் பரதனென்னப்பட்ட ஓர் அரசன் இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தான். மேலேழு லோகமும் அவன் கண்களுக்குக் காணப்பட்டபடியால் அவன் அநேக அதிசயமடைந்தான். ஆகையால் நீங்களும் இந்தத் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்வீர்களாகில், உங்களுக்கும் அதிசயங்களைத் தோற்றுவிக்கும். என்று உரோமசன்மர்சொல்லவும், அப்படியே தருமராஜனும், அவருடைய தம்பிமார்களும், திரௌபதிதேவியும், பிராமணர்களும், ஸ்நானஞ்செய்து, மேலேழு உலகத்தின் வளப்பங்களைக்கண்டு, பின்னுஞ் சுவர்க்கலோகத்திற்கு மேலாகிய உலகத்திலே பாண்டுமகாராஜனையுந் தரிசித்து, அதற்குமேல் தேவேந்திரனுடைய பட்டணத்தையுங்கண்டு, அதில் அருச்சுனன் மகாசந்தோஷ சாம்பிராச்சியத்துடன் வீற்றிருக்கின்றதையும் பார்த்து, உள்ளங் களித்து, உடலம்பூரித்து கரையேறிவந்து அப்பாற்போகப் புறப்பட்டார்கள்.

அப்போதவ்வழியில் சரஸ்வதிநதியைக் காண்பித்தார். அந்தநதிக்கு அநேகந் துறைகளுண்டு. அவற்றிலொரு துறையிலிறங்கி யாவரும் ஸ்நானஞ்செய்து தற்பணங்கள் பண்ணி அவ்விடம்விட்டுவடதிசைநோக்கிப் போகையில், தருமராஜனைப்பார்த்து உரோமசன்மர் சொல்லுகிறார்: இதுபூர்வத்தில்தக்ஷப்பிரஜாபதியின் யாகசாலை. அன்றியும் உங்கள் குலத்தில் நகுஷனென்னப் பட்டவன் தேவேந்திரபட்டம்பெறுதற்கு யாகஞ்செய்த சாலை. இது குரு க்ஷேத்திர பூமிக்கு வடக்கு. இதன் எல்லைமுடிவு அதோ இருக்கின்றது. அந்த எல்லைமுடிவில் தெரிகின்றதே: அது உங்கள் குலத்திலுதித்திருந்த யயாதிமகாராஜன் செய்தயாகசாலை. அதற்கருகிலிருப்பது பூர்வத்தில் நரநாராயணர்கள் தபசுசெய்த சாலை. என்றிவ்வாறு உரோமசன்மர் சொல்லிக் காண்பித்துக் கொண்டுபோகையில், சில தூரத்திற்கப்பாற் பிர்மவேதியென்கிற தீர்த்தத்தைக்காண்பித்து, இது தெய்வப்பிறப்பையபேக்ஷித்த மாந்தர்கள் இந்தத் தீர்த்தத்தில் முழுகித் தேகத்தை விடுவார்களாகில், தேவர்களாவார்கள். அந்தநதி சிந்துமாநதியெனப் பேர்பெற்றது. அதனுடைய கரைத்துறையில் ஜமதக்கினி மகாரிஷியினுடைய குமாரன் திரிநேத்ரதாரியாகிய பரமேஸ்வரனைக் குறித்து அருந்தவஞ்செய்து, மழுவாயுதத்தையும் பரசிராமனென்கிற பேரையும் பெற்றான். அதோ காண்கின்ற வனம் வசிஷ்டருடைய ஆசிரமம். அதற்கு அப்பாற் காணப்படுகிற சோலை சிபிச்சக்கிரவர்த்தி தவம் புரிந்த இடம். என்று உரோமசன்மர் சொல்லக்கேட்ட தருமன் சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு, சிபிச்சக்கிரவர்த்தியின் வரலாற்றைக் கடாக்ஷித்தருள வேண்டுமென்று கேட்க, உரோமசன்மர் சொல்லத்தொடங்கினர்

ஓ தருமபூபதி! சிபியென்னப் பட்டவர் மிகுந்த சத்தியப் பிரதாபத்துடன் நெடுநாள் ராச்சியபரிபாலனஞ்செய்து, பின்பு இவ்வனம்புகுந்து அநேகநாளாகத்தபசுசெய்து வருகையில், அவருடைய மனதைச் சோதிக்கத் தேவேந்திரன் வேடனாகவும், அக்கினிதேவன் புறுவாகவும் வேடம்பூண்டு, அவ்வேடன்கைப்பாணத்தினுல் அப்புறுகாயம்பட்டு உடலம் வருத்தமுற்று ஆபத்து சம்பவித்ததாகத் தோற்றி, சிபியினிடத்தே பறந்து அலறிஎழும்பிவந்து, சரணம்: சரணம் என்று முறையமிட்டது. புறுவைச் சிபியானவர் சீக்கிரத்தில் தன்னிருகையாலுமெடுத்தேந்தி, நீ பயப்படாதே. உன்னையார்வந்து பற்றவந்தாலும் என் பிராணனுள்ள பரியந்தம் உன்னைப் பாதுகாக்க உறுதியாக விருப்பேன். என்று அபயஸ்தங் கொடுத்துத் தம்மிடத்திலே வைத்துக் கொண்டார். வேடனாகிய தேவேந்திரன் தலையில்மயிலிறகும் உடலில்தழையாடையுங் கட்டிக்கொண்டு, அம்பறுத்தூணீரமும் வில்லுங்கையுமாக படபடப்பான பசியுடனே சிபிக்கெதிரில் ஓடோடியும்வந்து நின்று சொல்லுகிறான்: ஓ அரசனே! அந்தப்பக்ஷியைக் கொடுத்துவிடும். என் பெண்சாதிபிள்ளைகள் யாதொரு ஆகாரமுமில்லாமற் பசித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அதுதான் ஆதாரமாக வேண்டுமென்று கேட்டான். சிபியானவர் வேடனைப்பார்த்து ஓய் வேடராஜனே! உலகத்தில் ஓர் ஆத்மாவைக் காப்பாற்ற யாவருந் தங்கள் பிராணனையாவது பிராணனுக் கொப்பாகிய பெண்சாதியையாவது கொடுத்துவிடுவார்களே யன்றி, அடைக்கலமென்போரைக் காட்டிக் கொடார்கள். இப்புறு என்னைச் சரணாகதி என்கிறதாய் வந்தடைந்திருக்க, அதைக்கொடுத்துவிடென்று கேட்டாற் கொடுப்பேனோ! கொ

டேன். உன்பெண்சாதி பிள்ளைகளுக்குப் பசியாற்றல் செய்ய நவநவமாய்வேண்டிய மாம்சங்களைக் கொடுக்கிறேன். வேண்டுமானல் வாங்கிக்கொள்ளுக வென்றுகூறினர்.

அம்மொழிகளைக் கேட்ட வேடுவன் சிபியைப்பார்த்து ஐயா! நீர் எவ்வகைப்பட்ட இறைச்சிகளைக் கொடுப்பீராணுலும் அப்புருவினுடைய மாம்ஸருசி அவைகளுக்கிருக்காது ஆதலால் உம்மைச் சரணமடைந்த ஜீவனை விடமாட்டாத நீர் உம்முடைய தேகத்திலிருந்து அப்பக்ஷிக்குரிய அவ்வளவு தசையையறுத்துக்கொடுத்தால் மாத்திரம் நான் வாங்கிக்கொள்ளச் சம்மதிப்பேனென்று சொல்லினன். அதுகேட்ட சிபியானவர் மனமகிழ்ந்து, உடனே வாளைக்கொண்டு தன்னுடைய தேகத்திற் கொஞ்சந்தோலையும்எலும்பையும் அறுத்தெடுத்து, அதை நிரைகோலாக்கி, அந்தத் தராசைத் தன்னுடைய இடதுகையில் தூக்கிப்பிடித்து, ஒருதட்டில் அப்புருவைவைத்து, மற்றொருதட்டிற்சரியிடையாக இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோடத் தன்தேகத்திலுள்ள மாம்சங்களையெல்லாம் அரிந்து வைத்துஞ் சரிகாணுமையால், சிபி அவ்வேடனைப்பார்த்து, ஓ வேடராஜனே! நான் என்னுடைய சிதைவுண்ட எலும்புக்கூடுடன் அந்தத்தட்டில் நிற்கின்றேன். நீ தராசைத் தாங்கென்றர். அப்படியே அவ்வேடன் தாங்கி நிறுத்தி நிறுக்கும்போது சரியிடைகாணவே, சிபியானவர் வேடுவனைப்பார்த்து, இப்போது நீயும் உன்னுடைய பெண்சாதிபிள்ளைகளும் பசிதீரப் புசியுங்களென்று வருத்தமில்லாமல் மகாதைரியத்துடன் சொன்னர். அப்படிச் சொல்லுகின்றதை வேடுவனுகிய இந்திரன் கண்டு மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டு, அதிசீக்கிரத்தில் தான் வேடுவரூபத்தைப் போக்கித் தேவேந்திரனுகவும் புரு அக்கினி வடிவமாகவும் பிரத்தியக்ஷமாகி, சிபிக்குப் பழையபடி சரீரமுண்டாகச்செய்து, அவர் கோரியவரத்தை யெல்லாங் கொடுத்து அவரவர் ஸ்தானங்களை நோக்கிப்போனர்கள். ஆகையால் இந்தச்சோலை சிபிச்சக்கிரவர்த்தி தவம்புரிந்த யாகசாலையாகுமென்று உரோமசன்மர் கூறினர்.

அஷ்டகோணமகாரிஷியின் சரித்திரம்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! அவ்வைவரோடும் அப்பாற் சிலதூரஞ் சென்ற உரோமசன்மர் தருமனைப்பார்த்து, ஓ தருமநந்தனு! இதோ காண்கின்ற ஆசிரமம் அஷ்டகோணமகாரிஷியும் ஸ்வேதகேதுவென்பவருங்கூடி இருந்து தவம்பண்ண இடமென்றுகூறினர். அதுகேட்ட தருமராஜன் உரோமசன்மரை நோக்கி, அவர்களுடைய சரித்திரம் எப்படிப்பட்டதோ? அதைக்கொஞ்சந் தெளியச்சொல்ல வேண்டுமென்று வினவ, உரோமசன்மர் சொல்லத் தொடங்கினர். இப்பூமண்டலமெங்குங் கொண்டாடும்படியான அநேகபக்தரென்னும் நாமம்புனைந்த பிர்மரிஷியானவர் நெடுநாள்தவமிருந்து, பிறகு சுசாதுயெனப் பேர்கொண்ட பிராமணப் பெண்ணைக் கலியாணஞ்செய்து, அப்பிராமணப் பெண்ணுடன் காமநூலிற்கூறியபடி வாசமுடன் நேசித்துக் கூடியிருந்தார். பின்பு அந்தஅம்மாள்கருப்பமுற்று நெடுநாளாகியும் பிரசவிக்காமலிருக்கையில், அம்மாதினுடைய பதியாகிய அநேகபக்தர் பிள்ளை ஆசையினுல் கணக்கில்லாப் பிராமணப் பிள்ளைகளுக்கு இரவும்பகலும் இடைவிடாமல் வேதாகம சாஸ்திரங்களைப் போதிக்கும்போது; அப்பிள்ளைகளிலொருவன் நித்திரைமயக்கத்தாற் கண்ணைமூட, அவனைப் பார்த்து அடாபயலே! நித்திரை செய்கிருயோ வென்று அதட்டிக் கேட்க, சுசாதுவினுடைய கருப்பத்துள் நெடுநாளாக விருந்த பிள்ளையானது கருப்பத்திலிருந்தபடியே பிதாகோபமாகச்சொன்ன சபதத்தைக்கேட்டு ஓ பிதாவே! அறுபது நாழிகையிலும் ஏமாருமல் வித்தையைக் கற்பித்துக் கொடுத்து வந்தாலும் ஒருபோதாவது நித்திரைஏமாறிக் கைசெய்யாது விடுமோ? என்று சிசுசொல்லக் கேட்ட பிதாவானவருக்கு அக்கணமே கோபம்மிகவுமூண்டு, வேதவித்தைக்கு நீ இடையூறு சொல்லவந்தபடியால் நீ பூபதனமாம்போது அஷ்டகோணத்துடனேகூட முடவனுகப் பிறக்கக்கடவையென்று சபித்தார்.

அன்றுபோய் மறுநாள் அவர் பெண்சாதியானவள் புருஷனைநோக்கி, ஸ்திரீகளுக்குப் பிரசவகாலம் நேரிடப் பத்துநாளைக்கு முன்னதாகக் காயமருந்துகளைப் புருஷர்கள் சேகரித்து வைத்திருக்கின்றது வழக்கமாமே ஆகையால் தேவரீர் அவ்வௌஷதங்களைக் கிரமமாகச் சேகரித்து வைக்கவேண்டுமென்றுசொல்ல, நல்லதென்று பெண்சாதியை வீட்டிலிருக்கச் சொல்லி, மிதிலாபுரிக்குரிய

அரசனனவன் யாகஞ்செய்த சாலையிடமாய் அநேக பக்தர்போனர். அவ்விடத்தில் வந்திகரென்னப்பட்ட ஓர் பிராமணருக்கும் அநேக பக்தரென்னப்பட்ட இப்பிராமணருக்குஞ் சாஸ்திர தர்க்கஞ்சம்பவித்து, வந்திகரென்பவருடைய கேள்விக்கு அநேகபக்தர் சமாதானங்கூற வகையற்றுப் பின்னிட்டு, அந்த மனஸ்தாபத்தாற் சமுத்திரத்திலே கடுந்தவஞ் செய்யச்சென்றுரேயொழிய; தன் பெண்சாதியின் பிரசவகாலத்திற் குபயோகமாகும்பொருட்டுச் சேகரஞ் செய்யப்போன காயச்சாமானைச் சம்பாதித்து வீடுவந்து சேர்ந்தவரல்லர். இவ்வித சமயத்தில் அவருடைய பெண்சாதி கருப்பவாதையுடன் சுபமுகூர்த்தத்திலே ஓர் புத்திரனைப்பெற்ருள். அப்புத்திரன் பிதாவாக்கியப்படியே எட்டுக்கோணலாகப் பிறந்தான். அவனைத் தாயானவள் கிஞ்சித்துச் சந்தோஷமுங்கிஞ்சித்துத் துக்கமுமாய் வளர்த்துக்கொண்டும், அதோடுங்கூட காயமருந்து கொண்டுவரப்போன புருஷன்வரவு மாயமானதைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, இச்சுசாதுவினுடைய தமக்கையைத் தானவரென்னப்பட்ட முனிவர் கலியாணஞ்செய்து அந்த வனத்தில் ஒரு ஆசிரமத்திலிருந்தார். அவளிடத்திற் சுகேதுவென்னும் பிள்ளையொன்றுண்டாயிற்று.

அப்போது சுசாது ஆனவள் அஷ்டகோணப்பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு தமக்கை வீடுபோய்ச்சேர, இந்த அஷ்டகோணப்பிள்ளையானது தனது பெரிய தாயாருடைய புருஷனுகிய தானவரென்பவரைத் தனது தகப்பனுராகவெண்ணிக்கொண்டு, அவரிடத்தில் அவருடைய குமாரனுகிய சுகேதுவென்பவனுந்தானும் வேதமுதலிய சகல சாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந்திருக்கையில், ஓர் நாள் தானவரென்பவரைத் தன் தகப்பனுரல்லவென்று நிதானித்துத் தாயாரைக்கண்டு எனது பிதாவெங்கே என்றுகேட்க, அதற்குத் தாயாரானவள் கேள்ாய் குழந்தாய்! உனது தகப்பன் மிதிலாபுரியென்னும் பட்டணத்திற்குப் போனவிடத்திலே வந்திகன் என்னும் பேர் கொண்ட ஓர் பிராமணனுடன் சாஸ்திரவிதியில் வாக்குவாதஞ்செய்து தோற்றுச் சமுத்திரத்திற்போய்த் தபசுசெய்கிருரென்று சொன்னுள். அதைக்கேட்டவுடனே அஷ்டகோணப்பிள்ளையானது மிதிலாபுரியை நோக்கிப் போய் அப்பட்டணத்து ராஜனிடத்தில் நெருங்கி, தன் தகப்பனைச்செயித்த வந்திகரென்பவரை அழைத்து வரவும் அவரும் என் தகப்பனும் எந்தச் சாஸ்திரத்தில் வாக்குவாதஞ்செய்தார்கள் அதை நானறியச்செய்யவும் வேண்டியதென்றுகேட்க, அவ்வரசனும் அந்தச் சிறுபிள்ளையைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து வந்திகர் என்பவரை வரவழைத்தான். வந்திகரானவர் அஷ்டகோணப்பிள்ளையைப்பார்த்துப் புன்னகைகொண்டு, அப்பா! இன்னசாஸ்திரத் தர்க்கத்தினுல் உனது தகப்பனைத் தோற்கச்செய்தேன் என்ருர். அதுகேட்ட அஷ்டகோணப்பிள்ளை அப்படியா வெகு சந்தோஷமாச்சுது என்று சிரகம்மிதஞ்செய்து, ஆனுல் இந்த சாஸ்திரமுமக்குப் பரிச்சியமுண்டாவென்று ஓர்சாஸ்திரப்பேரைச்சொல்லி, அதில் நீரும் நானும் தருக்கஞ் செய்வோமாவென்று அப்பிள்ளை கேட்க, அப்படியே தருக்கஞ் செய்வோமென்று அவர் சம்மதிக்க, அவ்வரசனுடைய சபையிற்றுனே இவர்களிருவருந் தருக்கஞ் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

அப்போது அத்தருக்கமுடிவில் வந்திகர் என்பவர் அந்தப் பிள்ளையினுடைய ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானஞ் சொல்ல வல்லமையில்லாமற் போனபடியால், அஷ்டகோணப் பிள்ளையானது வெற்றியடைந்தது, உடனே ஜெயஸ்தம்பம் நாட்டித் தனது தகப்பனுரிருக்கின்ற சமுத்திரம்போய் அவரைக் கண்டு தரிசித்து, கைகூப்பி வணங்கித் தீர்க்க தெண்டஞ் சமர்ப்பித்து, வந்திகன் என்கிற பிராமணனைத் தான் ஜெயித்த வயணத்தையெல்லாஞ் சொல்லிற்று. அனேகபக்தரென்னப்பட்ட அத்தகப்பனுரானவர் அந்தப்பிள்ளையினுடைய சாமர்த்தியத்திற்கு மிகவுஞ்சந்தோஷமாகி, அப்பிள்ளையைத் தழுவிக்கொண்டு தமது ஆசிரமம் வந்து சுசாது என்கின்ற அவருடையபெண்சாதியின் துக்கத்தை மாற்றி, ஒருவர்க்கொருவர் பிரியாமலிருந்தார்கள். ஆகையால் அஷ்டகோணமஹாமுனி தபஞ்செய்தஆசிரமம் இதுவென்றுசொல்லி அப்புரம் போகையில், மற்ருேராசிரமங் காணப்பட்டது. அதைக்காட்டி இந்த ஆசிரமத்தில் தான் பாரத்துவாச ரிஷியினுடைய குமாரன் காமவாஞ்சையினுலே இறந்துபோனுன் என்று உரோமசன்மர் சொல்லி, பின்

னேயும் அவனுடைய பூர்வோத்திரத்தைச் சொல்லுகிருர்.

துல்யவக்கிரன் சரித்திரம்.

கேளும் தருமநந்தன! பாரத்துவாசமுனிவரானவர் துல்யவக்கிரனென்றெரு பிள்ளேயைப் பெற்றுர் ஹிரப்பமுனிவரென்பவர் இரண்டு பிள்ளேகளேப்பெற்றுர். இவ்விரண்டு முனிவரும் இணேபிரியாச் சிநேகிதர்களாக விருந்து அம்மூன்றுபிள்ளேகளுக்கும்வித்தைகளேச் சொல்லிவித்தார்கள். ஹிரப்பருடைய இரண்டுபிள்ளேகளுக்குச் சகல வித்தைகளுஞ் சம்பூர்ணமாகவந்தன. பாரத்துவாசருடைய பிள்ளேக்கு ஓர் அக்ஷரக்கியானமும்வரவில்லே அந்தப்பிள்ளேயாகிய துல்யவக்கிரன் காட்டினிடம்போய்த் தனக்கு வித்தை வரவேண்டுமென்று தபசு செய்யும்போது, வானவர்கோமானுகிய தேவேந்திரன் அவனுக்குப்பிரத்தியக்ஷமாகி வித்தை வரவேண்டுமாகில் ஓர் குருவினிடத்திற் போய்ப் பிரயாசைப்பட்டுப் படித்துவரப்பண்ணிக்கொள் என்றுசொல்லி மறைந்தான் திரும்பவுந் துல்யவக்கிரன் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் தேவேந்திரன் விருத்தப் பிராமண வடிவமாக மறுபடியுந் தோன்றி, கங்கையிலோடுகின்றபிரவாகத்தை மண்ணேவெட்டிப் போட்டுத் தடுத்து அணேகட்டடென்றுன். அதுகேட்ட இந்தத் துல்யவக்கிரன் நகைத்து, ஒருவராலும் தடுக்கக்கூடாத பிரவாகத்தை மண்ணினலணேகட்டடென்கிறீர். நீரோ தேவேந்திரன். ஆனல் என் கோரிக்கையை மோசஞ்செய்ய இந்தப் பிராமணவேடம் பூண்டு வந்தீர். ஆகிலும் உம்முடைய உண்மையான சரீரத்தைக்காட்டுமென்று துல்யவக்கிரன்கேட்க அப்படியே தேவேந்திரன் தனது நிஜரூபத்தைக் காண்பிக்க, அவனுக்குத் துல்யவக்கிரன் சாஷ்டாங்கதெண்டனிட்டு வித்தைவரும்படி வரந்தரவேண்டுமென்று கேட்டான்.

அதற்கு இந்திரன் சொல்லுகிறுன்; அப்பா சிறுவனே! வித்தையானது ஓர் ஆசான் முன்னிலேயில் உனக்கு வரவேண்டுமேயொழிய மற்றப்படி வாராதென்றுன். நீர் வேண்டுமானல் வித்தையொன்று தானுவரா து நீரே குருவாயிருந்து அக்ஷரக்கியானு க்கிரகம் பண்ணுமென்று தடுத்துத் தடுத்துச் சொல்ல, அப்போது இந்திரனுக்குச் சந்தோஷம்பிறந்து, உனக்குச் சகல வித்தைகளும் வரக்கடவதென்று சொல்லி மறைந்து போய்விட்டான். உடனே துல்யவக்கிரனுக்கு எல்லாவித்தைகளும் வந்தன. அதன்பேரில் தன்னுடைய தகப்பனுராகிய பாரத்துவாசரிடத்திற்குப் போய்த் தெண்டனிட்டுத் தான் வரத்தினுற் பெற்ற வித்தைகளின் வயணங்களேப் பெருமையாகச் சொல்ல தகப்பன்கேட்டு இவனுக்கு வித்தியா கெர்வமிருக்கிறதாகையால் இவனேத் தெளிவுறச் செய்யவேண்டுமென்று கருதிக் கீதவித்தையைச் சொல்லிவைத்தார். அதையும் அவன்செவ்வையாகக் கற்றுக்கொண்டான் இப்படியிருக்கத் துல்யவக்கிரனனவன் தன்னுடைய தகப்பனருக்குப்பிராணசிநேகராகவிருந்த ஹிரப்யரென்பவருடைய ஆசிர்மத்துக்குப்போய், அங்குஅவருடைய இரண்டு குமாரர்களிற் பராவசு என்பவருடைய பெண்சாதி திவ்ய செளந்தரியவதியா யிருக்கக்கண்டு மோகங்கொண்டான்.

அவளோ மேகங்களே அந்தரத்திலகற்றி, கூந்தற்பனேகளே வனங்களிற்றுரத்தி, கரியமணல்களே நதிகளிற்படுத்தி, இருட்கூட்டத்தைப் புதர்களிற் போக்கி, சைவலங்களேச் சிந்துவில்விடுத்து, சூரியனுடைய பிரபையை மாற்றுவேனென்று தாவிய ஊழிமாலேயினுங் கறுத்து, பனிநீர்தோய்ந்து சிக்கற்றவார்குழலும் இளம்பிறைபோன்றதிருநுதலும், மன்மதனுடைய கருப்புவில்லேப் பொருவும் புருவங்களும், அந்த மன்மதனழகுபார்க்குங் கண்ணுடிக் கிணேயாகிய கன்னங்களும், அவன்கணேகளும் வாரிதி நஞ்சுமஞ்சும்படியான வெற்றிவேற்கிணேயாகிய நெடிய விழிகளும், எள்ளிள மலரைப்பழித்த நாசியும், முல்லேமுகைகயைக்கடிந்த தந்தபந்திகளும், உரிசையில்முந்துஞ் செந்தேன்சிந்து மொழிகளும், ஒள்ளிய வலம்புரிச் சங்குக்கிசைந்த கழுத்தும், கொவ்வையிலுஞ் செவ்வையாய்ச்சிவந்த அதரங்களும், செவ்விள நீருட னெதிர்த்தமராடிவென்று அவைகளேக்கீழ்ப்படுத்தி, விலேயுண்டு-அடியுண்டு-உள்ளங்கையிற் றூக்குண்டு-குலேயுண்டு - இடியுண்டு-கண்ணீர் ததும்ப வெட்டுண்டலேச் செய்வித்த குசங்களென்னும் ஸ்தன்னியங்களும்; நெடியவேலேவென்ற சுஸ்தங்களாகிய அஸ்தங்களும், மதனராஜனுடைய ரொக்கப்பெட்டிக்குத் திறவுகோல் போன்று வானகம்புகழும் வானகங்களும், நெடுமால் பள்ளிகொண்ட வடவால்போன்ற உதரமும், மல்லிகை மலரினு மழகிய உந்தி

யும், சந்தேகமாகிய இடையும், ஆடவர்களு டைய ஆசையின் பிரமாணம் எவ்வளவோ அவ்வளவாகி அரவிலுஞ் சிறந்தோங்கிய அல்குலும் காமுகராகிய மதயானைகளைக் கட்டும்படியாகிய இரண்டு பசுங்கதலித் தொடைகளும், நண்டுபோன்ற முழந்தாட்களும், சினைவிராலையொத்த கெண்டைக்கால்களும், தராசிலுஞ் சிறந்தகணைக்கால்களும், கூர்மத்தின் முன்கைச்செயித்த புறங்கால்களும், செம்பஞ்சும் முதுபஞ்சு மிருதுவாகியபாதங் களும்பொருந்தியிருக்கின்ற இத்தியாதிலக்ஷணத்தை யுடையவள்.

இப்படிப்பட்டவள் அவ்வாசிரமத்தில் வீற்றிருக்கக்கண்ட அந்தத் துல்யவக்கிரனானவன் மயங்கி தயங்கி காமாந்தகாரியாக வியங்கிஇருக்கையில், ஒருநாள் அந்தச் சற்குண முடைய பொற்கொடியானவள் நற்குடங்கொண்டு தீர்த்தக்கரைக்குப்போகும்போது, மேற்கூறிய துல்யவக்கிரனானவன் அந்தப் பெண்ணரசியின் பின்தொடர்ந்து அடர்ந்து, மன்மதபாணத்தினாலே என்பிராணன் வாடுதென்றும், உன்னைத்தேடுதென்றும், சித்தம் நாடுதென்றும், காமாக்கினி நீடுதென்றும், உன்னிடத்தில் எனக்குமிகுந்த ஆசைவாதிக்கிறவிந்நேரமேசையோகிக்க வேண்டுமென்றுஞ் சொல்லி அவளுடைய கையைப்பற்றப்போகையில், அந்த மஹா கற்புடையவள்பார்த்துத் தன்னைத் தப்புவித்துக்கொள்ள யோசனைசெய்து, அவன்தன்னை அடாததுசெய்யத் தொடாதபடிக்கு இன்றையத்தினம் போகட்டும் நாளையத்தின மாகட்டுமென்று நல்வசனங்களாலே மாற்றிப்போய், தன்மாமனாகிய ஹிரப்பியரானவர் நேமத்துடனே ஹோமம் பண்ணுகையில் அவரை அவள் சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு, அந்தத் துல்ய வக்கிரன்செய்த அக்கிரமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டனள். அவைகளைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் அவருக்குக் கோபம்பிறந்து, ஒரு மந்திரத்தினாலே அந்தஹோமத்தி லாகுதியிடவும் அந்தஹோம அக்கினியிலே மிகுந்த அகோரதந்தங்களுடனே ஓர் இராக்ஷசனும் ஓர் இராக்ஷசியும் உற்பவமாகிவர, அவர்களை அம்முனிவர் பார்த்து, நீங்களிக்கணமே சென்று பாரத்துவாசன் பிள்ளையாகிய துல்ய வக்கிரனைக் கொல்லுங்கள் என்று ஆக்கியாபித்தனுப்ப, அவர்கள் அவ்விடைபெற்றுத் தடையின்றிப்போய் அந்த அக்கிரமமிகுந்த வக்கிரனைக்கொன்று மென்று தின்று போட்டுவந்து, மீளவும் அந்த ஹோமாக்கினியிலே விழுந்து மறைந்துபோனார்கள். பின்பு அந்தப் பழிவசனத்தையும் பிள்ளையிறந்து போனதையுங் கேள்விப்பட்ட தகப்பனாராகிய பரத்துவாசர் தமது பிராணனைவிட்டுப் பரலோக மடைந்தார். அந்தயிடந்தா னிது வென்றுசொன்ன உரோமசன்மர் பின்னுஞ் சொல்லுகிறார்.

பிருகுத்துய்ம ராஜன்கதை.

ஓ தருமபூபதி! அந்தஹிரப்பியரும் அவருடைய இரண்டு புத்திரர்களும் ஆசிரமத்திருக்கையில் இராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்து வரும்படியான பிருகுத்துய்ம னென்னப்பட்ட மஹாராஜாவானவன் தானொரு யாகஞ்செய்யவேண்டி, ஹிரப்பியரிடத்திற்குவந்து தீர்க்கதெண்டஞ் சமர்ப்பித்து, அவரைப்பார்த்து அந்தயாகத்தை நிறைவேற்றுவதற்குஉம் முடைய பிள்ளைகளிருவரையுந் தயவுசெய்து அனுப்ப வேண்டுமென்று வணங்கிக் கேட்டான். ஹிரப்பியர் சம்மதியாகித் தமதிரண்டு பிள்ளைகளையும் அவ்வரசனுடனே கூட்டியனுப்ப, அவர்கள்போய் அரசனுக்கு வீர தீக்ஷைகொடுத்துத் தாங்கள் ஆசிரியர்களாக ஏற்பட்டு ஒருவருஷபரியந்தம் இடைவிடாது யாகத்தைச் செய்துவந்தார்கள். அவர்களுடைய தகப்பனாராகிய ஹிரப்பியரானவர், என்ன நமது பிள்ளைகள்போய் நெடுநாளாகியுந்திரும்பி வராம லிருக்கின்றார்களே: நாமாவதுபோய் அவர்களைப் பார்த்தழைத்துக் கொண்டுவருவோமென்றுகருதி, தமது ஆசிரமத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு அவ்வரசனுடைய நாட்டைநாடித் தேடிவருகையில்; யாகஞ்செய்விக்கிற தமது பிள்ளைகளிருவரில் மூத்தபிள்ளை யானவன் தருப்பைவேண்டிக் காட்டைநோக்கிப்போய்த் தருப்பைகளைச்சேகரிக்கும்போது, அவ்விடந் தேடிக்கொண்டு வருந் தன்பிதாவை மனுஷனென்று குறியாமற் புலியென்று கிலிகொண்டு ஒருதருப்பையை மந்திரித்து எறிந்துவிட்டான். அந்தத் தருப்பையே ஓர் ஆயுதமாகவந்து ஹிரப்பியருடலிற்பட் டுருவிற்று. அவர் அக்கணமே இஷ்டதெய்வத்தினாமத்தை அலறிக் கூப்பிட்டுப் பூமிமீது வீழ்ந்திறந்தார்.

அப்பால்அச்சப்தத்தைக்கேட்ட பிள்ளையானவன் சற்று நிதானித்து, ஐயோ! புலி

யென்றெண்ணியல்லவா தருப்பையை மந்திரப்பிரயோகஞ் செய்தது! அந்தத் தருப்பை ஓர் மனிதனைக் கொன்றுவிட்டது போலிருக்கின்றதே! அதனாற்றான் மனுஷனுடையகூக்குரற் சப்தமாக விருக்கின்றது. ஆனதாற் போய்பார்ப்போமென்று வந்துபார்க்குமிடத்தில் அம்மந்திரத் தருப்பையினா லிறந்தவன் தன்னுடைய தகப்பனென்றுகண்டு, ஓவென்றலறிபழுது பெருமூச்செறிந்து, அந்தத் துக்கத்துடனே அந்தச்சாவின் சமாசாரத்தைத் தம்பியுடன் சொல்லுவோமென்று பட்டணத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். அப்போது பிர்மஹத்தியானது அவனை அப்புறமிப்புறம் அசையவொட்டாம லிருத்தித் தகைத்தது. அதற்கு அவன் மிகவும் பயந்து, கண்களைக் கெட்டியாக மூடிக்கொண்டு இருந்துவிட்டான். ஆனால் அவனுடைய தம்பியானவன் நெடுநேரம்வரையில் தமயன் வராமையினாலே தானுந் தமயனைப் போய்க் கண்டு அழைத்து வருவோமென்று காட்டினிடம் போகையில், பெருங்காற்றினா லடிப்பட்டு வேரற்றுவிழுந்த மரம்போல் இறந்து விழுந்திருக்கின்ற தகப்பனைக் கண்டு மிகவுந் துக்கப்பட்டு, பக்கத்திற் கண்ணைமூடிக் கிடக்கின்றதமயனையும் பார்த்து, தட்டி எழுப்பி விவரமெல்லாங் கேட்டறிந்து, தகப்பனாரை அவ்விடத்தில்தானே தகனஞ்செய்துப் போட்டுத் தமயனைப்பார்த்து, நீ அரசனிடத்திற்குப்போய் யாகசாலையினுடைய அலுவலைப் பார்த்துக்கொண்டிரு. நீதகப்பனைக் கொன்றதினால் உன்னைத்தொடர்ந்திருக்கின்ற பிர்மஹத்தியையும் அதனாலுனக்குண்டான பாபத்தையும் நான் விமோசனமாக்கி வருகிறேனென்றுசொல்லி அனுப்பி, அந்தப் பிர்மஹத்தியைத் தானேற்றுக்கொண்டு, பூமியிலிருக்கின்ற புண்ணிய தீர்த்தங்களாடி, தேவதாபூசைகளையுந் தரிசனங்களையுஞ் செய்து, அதனால் தினேதினே பிதாவைக் கொன்ற தோஷத்தையும் அதனாலுண்டான பிர்மஹத்திதோஷத்தையும் நிவர்த்திபண்ணிப்புண்ணியதேகியாகி, மறுபடியுந் தன்தமயன் யாகஞ்செய்து வைக்கின்ற அந்த அரசனுடைய யாகசாலையை நாடிப்போனான்.

அக்கால் தன்னை நாடிவருகின்ற தம்பியைப் பார்த்தவுடனே தமயனுக்குப் பொறாமை ஜெனித்து, பிருகுத்துய்ம னென்னப்பட்ட அரசனைநோக்கி, இவன் பிர்மஹத்தி சூழ்ந்தவன். இவன் இந்த யாகசாலைக்கு வரத்தகுந்த யோக்கியனல்லன். ஆகையால் இவனைப் புறம்பாக்க வேண்டியதே சரியென்றான். இதைக் கேட்டுக்கொண்டுவந்த தம்பியானவன் உடனே அவ்வரசனிடத்தில் நெருங்கி, ஓ அரசனே! பிர்மஹத்தியைத் தனக்குத் தெரியாமல் வரப்பண்ணிக்கொண்டவன் இவனேயென்று தன் தமயனைச் சுட்டிக்காட்டி, அந்த ஹத்தியை நான் ஏற்றுக்கொண்டு பூமிப்பிரதக்ஷணம்வந்து புண்ணியநதிகளில் ஸ்நானம்பண்ணி தேவதாபூசைகளைச் செய்து புனிதனாகி இவனையுஞ் சுகப்படுத்த வந்தேன். அதற்கு இவன் சந்தோஷப்படாமல் வீணாக என்பேரிற் பொறாமைகொண்டு உம்முடனேயேசொல்லுகிறானே! இது தர்மமா? இது உமக்குச் சரியாக விருந்தால் நான் செலவுவாங்கிக் கொள்ளுகிறேன் என்றுசொன்னான். இதுகளைக்கேட்ட அந்தஅரசன் அவ்விருவருள் தம்பியிடத்திற் சந்தோஷப்பட்டு, தமயனுந் தம்பியும் வேற்றுமையின்றி யொற்றுமையா யிருக்கும்படியாகச் செய்து, அவ்விருவர்களைக் கொண்டே தானெண்ணிய யாகத்தை நிறைவேற்றி வந்தான். அப்படி நிறைவேற்றி வருகையில் தேவர்கள் எல்லாரும் வந்து அவிர்ப்பாகங்களைப் பங்குபடிவாங்கிச் சாப்பிட்டுச் சந்தோஷமடைந்து, அவ்வரசனுக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கொடுத்து, அப்பிராமணப் பிள்ளைகளைப்பார்த்து உங்களுக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளுங்கள் தருகிறோமென்று தேவர்கள் சொன்னார்கள்.

அப்போது தமயனுந் தம்பியுந் தேவர்களைநோக்கி, எங்களாலிறந்துபோன எங்கள் பிதாவையும், அந்தப்பிதாவினா லிறந்துபோன துல்யவக்கிரனையும், அந்த வக்கிர னிறந்தானென்று உயிர்விட்ட பாரத்துவாசரையும் பிழைப்பிக்கத்தக்க வரத்தைக் கடாக்ஷிக்க வேண்டுமென்று கேட்க, தேவர்கள் அப்படியே அவர்கள் எழுந்து வரக்கடவர்களென்று அனுக்கிரகம்பண்ணினார்கள். அக்ஷணத்தில் தானே ஹிரப்பியரும் பாரத்துவாசரும் வக்கிரனும்வந்து தேவர்களுக்குத் தீர்க்கதெண்டஞ் செய்தார்கள். அவர்களைத் தேவர்கள் ஆசீர்வதித்தார்கள். அப்போது வக்கிரனானவன் தேவர்களைப்பார்த்து, ஹிரப்பியர் என்னைக்கொல்லவும் நான் சாகவும் நேரிட்டது எந்தவிதத்தினாலென்றும், அந்தஹிரப்பியர்

ஒரு மானிடனிடத்தில் வாசித்துக்கொண்டவர். நான்தேவேந்திரனைநோக்கி நெடுநாள் தபஞ்செய்து அவருடைய வரப்பிரசாதத்தினற் சகல வித்தையும் வாசித்துக்கொண்டவன். நான் அவருக்கும் மீசுரப்பட்டவனாக இருக்கவேண்டுமே: அப்படிக்கில்லாமல் அவர் மீசுரப்பட்டகாரியம் எப்படியென்று வினவினன். அதற்குத்தேவர்கள் ஓ வக்கிரா! ஆசிரியனிடத்திற் கிரமமாக வாசித்த எவர்களும் எப்போதுந் திறமைசாலிகளாகத் தானிருப்பார்கள். மற்றப்படி வரப்பிரசாதத்தினல் வாசித்தவர்கள் அவர்களுக்கீடாகமாட்டார்களென்று சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். பின்பு பிருகுத்துய்ம னென்னப்பட்ட அரசனானவன் தான்கோரிய யாகத்தை முடித்த ஆசாரியர்களிருவருக்கும், அவர்களுடைய பிதாவாகிய ஹிரப்பியருக்கும், வக்கிரனுக்கும், அவனுக்குப் பிதாவாகிய பாரத்துவாசருக்கும்வேண்டிய நிதிகளைக்கொடுத்துச் சாஷ்டாங்க தெண்டஞ்செய்தான். அவர்களும் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு ஆசிகூறி, அவனிடத்திற் செலவுபெற்றுக்கொண்டு தத்தம் ஆசிரமம்வந்துசேர்ந்து நெடுங்காலந்தபத்திலிருந்தார்கள்- அவர்களுடைய ஆசிரமங்க ளிவைகளென்று உரோமசன்மர் சொன்னர்.

உரோமசமுனிச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது

வீமன் மந்தாரபுஷ்ப யாத்திரைச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

எண்டோளா னிதயத்தி லிருப்பவனச் சுதனுங்கு
திண்டோளா னிதயத்திற் செறிந்திருப்போன் சிவனுமாற்
பண்டோதி யுணர்ந்திரண்டாய்ப் பகர்சமய வாதிகளைக்
கொண்டோதே னவரையுமோர் பொருளாயுட் கொள்ளேனல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இவையனைத்துங் கேட்ட தருமராஜன் சந்தோஷப்பட்டு, அவிடத்திலுள்ள தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்து, ரிஷிகளெல்லார்க்குந் தெண்டனிட்டு ஆசீர்வாதம் பெற்று, கங்காநதிக்கரையில் வந்து ஸ்நானஞ் செய்து தர்ப்பணங்கொடுத்து, அதற்கு மேலும் உரோமசன்மர் காண்பிக்கப்பட்ட எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, பிறகு இந்திரநீலசயிலமென்னப்பட்ட பர்வதச்சாரலுக்குப்போனர். அங்கே அந்தப்பர்வதத்தினுடைய உன்னத முதலானதையுங் கண்டு அதிலுள்ள சுனைகளில் ஸ்நானஞ்செய்து அப்பாற்போகையில், உரோமசன்மர் தருமனைப்பார்த்து ஓ மகாராஜனே! உம்முடையதம்பி அருச்சுனன் தபசுசெய்த ஸ்தானம் இதுவென்றுசொன்னர். அப்படிச்சொல்லவே யாவரும் உதிர சம்பந்தத்தினுலும் பிராதுர்வாஞ்சையினலும், அவ்விடத்திலேயே அருச்சுனனைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டவர்கள்போல ஆநந்தப்பட்டு, தசாங்கரென்னப்பட்ட ரிஷியாசிரமம் போனர்கள். அங்கிருந்த தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்ததுமல்லாமல் ரிஷிகளாலும் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று அப்பாற்போகையில், இதுதான் தேவர்கள் அமிர்தங்கடைந்த மந்தரகிரி என்றுகாட்டி வணங்கச்செய்து, கங்காநதிகளும் அருவிசொரியப்பட்ட காந்தர்ப்பமென்னு மலையிதுவென்று காண்பித்து, அந்தப் பர்வதச் சாரலில் தவஞ்செய்கின்ற ரிஷிகளெல்லாரையுங் கண்டு தரிசிக்கச்செய்து, தருமராஜனைப் பார்த்து உரோமசன்மர் பின்னுஞ் சொல்லுவதாயினர்.

கேளும் தருமநந்தன! இவ்விடத்திற்கு நூறுயோசனை தூரத்தில் என்னையாண்டருளிய பரமசிவன் எழுந்தருளி யிருக்கப்பட்ட கிரி இருக்கின்றது. அதோவாகையுடன் தோகைமயிலின்மீது எழுந்தருளாநின்ற சுப்பிரமணியருடைய ஸ்தலம். அந்தக் காந்தர்ப்ப கிரியிலே ஓர் ஆண்டுவரையில் தவஞ்செய்து

கொண்டிருப்போம் வாருமென்று உரோம சன்மர் சொல்லக்கேட்ட தருமன் சந்தோஷப்பட்டு, அப்படியே செய்வோமென்று இணங்கித் தானுந் தம்பிமார்களும் பிராமணர்களும் அவிடத்திற் போய்த்தங்கி, காய் கிழங்குகளைப் பக்ஷணம் பண்ணிக்கொண்டு தவத்திலிருந்தார்கள். ஓர்நாள் மேகவாகனனாகிய தேவேந்திரனுடைய சிரத்திலிருந்து புஷ்பமொன்று நழுகி அக்கினிகுமாரத்தியாகிய திரௌபதிதேவி முன்பாகவந்து விழுந்தது. அதைக்கண் டெடுத்தவள் வாயுபுத்திரனாகிய வீமராஜனைப்பார்த்து, இந்தப்புஷ்பம் பிரமதேவனிடத்தில் வாசமாக யிருக்கப்பட்டதோ? சூரியபகவான் கையிலிருக்கின்ற மந்தாரபுஷ்பமோ திருப்பாற்கடலில் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியுடன் பிறந்த மலரோ? ஒன்றுந்தெரியவில்லை. இதின் மணம் எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றது. என்றுசொல்லி, இதுபோலொத்த புஷ்பமொன்றைத் தனக்குச்சம்பாதித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டாள்.

அதுகேட்ட வாயுகுமாரனாகிய வீமன் சந்தோஷமாய்ச் சம்மதித்து, அப்புஷ்பத்தை வாங்கிக்கொண்டு உரோமசன்மருடைய பாதத்தில்வைத்து தீர்க்கதெண்டஞ்செய்து, இந்தப் புஷ்பத்தைப்போ லொன்றைச் சம்பாதிக்க வேண்டியதற்கு இடம்எவ்விடமோ? அவ்விடத்தைத் தேவரீர் தெரியச்சொல்ல வேண்டுமென்றுகேட்டான். அதற்கு உரோம சன்மர்-ஓ வீமராஜனே! இவ்வித புஷ்பங் குபேரனுடைய பட்டணமாகிய அளகாபுரியிலுந் தேவேந்திரனுடைய பட்டணமாகிய அமராபதியிலுஞ் சம்பாதிக்கலாம். ஆனால் முன்னொருகால் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி ஒரு ஸ்திரீயினிமித்தந் தேவலோகத்திற்குப்போய் ஒரு புஷ்பங்கொண்டுவர, அவர் பட்டபாடு மெத்தவுண்டு. அவருக்கே அப்படியானபோது, உனக்கு அதிலும் வெகுபிரயாச மிருக்கலாமென்றுசொன்னார். வீமன் உடனே அவருக்கு மறுபடியுந் தெண்டனிட்டுத் தன் கையிற் கதையும் வில்லும் எடுத்துக்கொண்டு, திரௌபதிதேவிபாற் செலவு பெற்றவனாய், மும்மதம் பெருகித் தான்போனவழியே சம மதமாக நடக்கும் யானையைப்போல அளகாபுரியை நோக்கி நடந்தான்.

இவ்வாறு தனிமையாக அளகாபுரியை நோக்கி ஒரே நெட்டாகச் செல்லுகையில், மகமேருவைப்போல் விளங்காநின்ற அவனுடைய சரீரத்திற்குத்தகுந்த தாஷ்டீகமான கைவீச்சு கால்வீச்சுகளினா லுண்டாகின்ற காற்றுகளினாலே வழிநடையிலுள்ள பர்வதங்கள் மராமரங்கள் முதலிய யாவும் வேர்களற்று விழவும், உகாந்த காலத்துப் பெருங்காற்றென்று சங்கங்கள் புலங்களில் முத்துக்களை ஈனவும், அந்த முத்துக்களினுடைய ஒளியானது சந்திரோதயம்போற் பிரகாசிக்கவும், அப்பிரகாசத்தைக்கண்டு ஆம்பற்புஷ்பங்கள் மலரவும், இவ்விதத் தன்மையோடுங் கூடிய குருநாட்டு வளமைக் கதிபதியாகிய வீமராஜன் நடக்கிறவிசை பின்னும் எப்படியிருந்ததென்றால் ஸ்ரீராமருடைய தூதனாகிய அனுமான் இலங்காபுரிக்குத் தூதுபோகும் போது அவ்விடத்துள்ள அரசர் குலத்தை அதஞ்செய்ததுபோல், வீமனுடைய நடை வழியிலிடையிலகப்பட்டவேடர்கள் இராக்ஷசர்கள் பக்ஷிசாலங்கள்-மிர்கசாலங்கள் - விருக்ஷசாலங்கள்-பர்வதசாலங்கள் -இவைகளெல்லாஞ் சுருண்டு, புரண்டு, திரண்டு, உருண்டு போகும்படி நடந்து, காஞ்சனவனத்தைக் கடந்து, வடமேற்றிசையிற் குலைகுலையாய்க் காய்த்திருக்கின்ற கதலிவனத்தைக் கடக்கும் போது, அக்கதலிவனத்தைக் காத்திருக்கின்ற இராக்ஷதர்களெல்லோரும் வீமனைவந்து சூழ்ந்துகொண்டு அப்புறம் இப்புறம் போகவொட்டாமல் மடக்கிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் எல்லோரையும் வீமசேனன் அகாகதப்படுத்தி ரத்தாரூடும்படிச் செய்தான். அதைக்கண்டிருந்த நாகலோகத்தாரும்தேவலோகத்தாரும் பயந்து கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். அத்திசைக்காவலனாகிய தன் தந்தையுந் திப்ரமைகொண்டவனாய், பின்பு தன்றனையனென் றுணர்ந்து சிறிதுதேறிக் கவலையொழித்திருந்தனன்.

வீமசேனன் அனுமானோடுவாதித்துப் பின்பு சினேகித்து விஸ்வரூபந் தரிசித்தல்.

பின்னும் வீமன் வடதிசையாகப் போகையில், அங்குள்ள வனங்களும்-ஜெனங்களும்-மலைகளும்-பூமியும்-சமுத்திரமும்-யானைகளும் - அந்தத் திசைக்காவலர்களும், கிடுகிடாயமாகும்படியாய் நடக்கின்ற அதிர்த்தலைப் பர்வதாகிர்தி புஜத்தோடுங்கூடிய ஆஞ்சநேயன்கேட்டு, முன்ன மிலங்காபுரிக்குப்

போகக் கடலைக்கடக்கவேண்டியதற்கு உபய
பாதங்களையுந் தோள்களையு நீட்சிசெய்து
கொண்டுபோய் இராவணனுடைய நகரத்தை
யெரித்த நீண்டவாலுடனும், ஸ்ரீராமமூர்த்தி
யின் நேத்திரத்திற்கு மாத்திரங் காணப்படுங்
காத்திரமாகியமகர குண்டலங்களிரண்டுடனு
ம் பிரகாசிக்கத்தக்கதாய், ஓர் உன்னதமாகிய
பர்வதத்தின்பேரில் மற்றொரு பெரியபர்வதந்
தோன்றினாலெப்படியோ? அப்படி விளங்கி
யிருந்தான். விந்தகிரிக்குச் சமதியாகிய தோ
ட்களையுடைய வீமசேனன் ஆரவாரத்தோடு
ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டேவந்து அனுமனைக்
கண்டு, இவனும்வாயுபுத்திரனாகிய அனுமா
னின் மாய்கையால் நமக்குச் சகோதரனாக
வேண்டுமென்று கருதி, உடனே பயங்கொ
ண்டு நயங்கொண்டொடுங்கி நின்றான். அப்படி
நடுங்கி ஒடுங்கி நின்ற வீமசேனனை ஆஞ்ச
நேயன் பார்த்துக் கோபித்துச் சொல்லுகி
றான்: இவ்விடத்தில் தேவர்கள் முதலிய யா
வர்களும் மற்றைவீராதிவீரர்களும் வரப் பய
ப்படுகிறதானால், நீயோ மனிதன் எப்படி
அஞ்சாமற் கெஞ்சாமல் வந்தாய்என்று அத
ட்டி உதட்டியாகக்கேட்டு மறுத்தான்.

அதற்கு வீமன்-ஓவானரவீரனே! ஏன்
என்னைத்தடுக்கிறாய்என்றான். உடனே அனு
மானுக்குக் கோபம்பிறந்து வீமனைப்பார்த்
து, உன்கையில் வில்லுகெதையும் இருக்கி
ன்றதென்கிற ஆண்மையினாலல்லவோ இந்
தச்சேவகம் பேசுகிறாய் உன்னை நீ அறியாத
மனிதனானாலும் என்னையேனும் நீ அறியச்
செய்கிறேன் உன்பிரதாபத்தையும் பார்ப்போ
ம், இதோ குறுக்கேகிடக்கின்ற என்வாலைமா
த்திரஞ் சற்றப்பாலெடுத்துப் போடுவையே
யானால் உன்னை வீரனென்று சொல்லப்படு
மென்று அனுமான்கூற, அதற்கு வீமசேனன்
ஓவானரமே! இராகவருக்குத் தூதராகக்கட
லைக்கடந்து இலங்காபுரியை யடர்ந்து, அப்
பட்டணத்தைத் தீயவிட்டு, இராக்கதரை மா
யவிட்டு, சீதாபிராட்டியைக் கண்ணினாற்கண்
டுவந்த என் தமயனாராகிய அனுமந்தரைப்
பார்க்கிலும் நீ தொட்டகுரங்கோ அவரு
டைய வாலிலும் உன்வால் பெரியதோ என்
று அலக்ஷியமாகச்சொல்ல, அனுமன் நகை
த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ நரனே! உன்னைப்
போல நரனாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியைச் சும
ந்து சுமந்து தோள்கள் தேய்ந்து சொல்ப
பலத்துடன் கிடக்கின்ற அனுமனையா என
க்குச் சமானமாகவும் அதிகமாகவும் பேசி
னாய். ஆ! ஆ! நன்றாயிருக்கின்றது. நீ அவ
னை மதித்தபோதேஉன்பண்டவாளமும் இப்
போர்ப்பட்டதென்று வெளிப்பட்டது. என்று
ஏனைய குரங்குகளுக் கொப்புறவாகப் பேசி
வருகின்ற அனுமனைப்பார்த்து வீமராஜன்
சொல்லுகிறான்: ஓ மற்கடகமே! அரக்கர்
குலத்திற் கதிபனாகிய இராவணேச்சுரனு
டைய இலங்கா த்வீபத்தை வாலினாற் சுட்
டெரித்த மகாவீராதிவீரனாகிய அனுமனை நீ
அவர்குலத்தனாகியிருந்தும் இப்படிகேவலம்
இகழ்வாகப் பேசுகிறது ஞாயமோ? என்று
நகைத்து அதட்டிக்கேட்டான்.

இப்படிக்கு ஒருவர்க்கொருவர் வாதுபே
சி அனுமன்றானே அனுமந்தனை இகழவும்,
அந்த அனுமந்தனையே இந்தவீமன் புகழ
வும், அச்சமயத்தில் நல்லது அனுமனையும்
ஸ்ரீராமனையும் தூஷணையின்றிப் பூஷணமா
கப்பேசி வருகின்றனையே: நீயார் நீ இங்கு
வந்த காரியமென்ன என்று வீமனைப்பார்
த்து அனுமன் வினவினன். அதற்கு வீமன்
சொல்லத்தொடங்கி, ஓ வானரவீரனே! மகா
நீதியுடன் அரசுசெலுத்தப்பட்ட கருமராஜ
னுக்கு நான் தம்பி. அருச்சுனனுக்குத் தம
யன். என்பேர் வீமன். வாயுவினுடைய புத்
திரன்என்றான். அதுகேட்ட அனுமன் வீம
னைப்பார்த்து, ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய பிர
தாப மூதலானதையெல்லாஞ் சொன்னையே:
நீ யாவராற் சொல்லக்கேள்விப்பட்டாயென்
றான். அதற்கு வீமன் பாரத்துவாசரிஷி
சொல்லக் கேள்விப்பட்டேனென்றான். நல்
லது உன்னுடைய விர்த்தாந்தத்தைச் சொ
ன்னையே. என்னுடைய விர்த்தாந்தத்தைச்
சொல்லுகிறேன் கேள். என்று அனுமான்
வீமனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ வீம
ராஜனே! வாயுபகவானுக்கும் அஞ்சனாதேவி
க்கும் பிள்ளையாகப்பிறந்து, சுக்கிரீவனுக்கு
மந்திரியாகி, ஸ்ரீராமமூர்த்திக்கு மெய்யடிமை
ப்பட்டு, ஸ்ரீசிதாதேவியைக்காண நெடுங்கட
லைக்கடந்து, இலங்கா த்வீபத்திற்குப்போய்ச்
சீதாலக்ஷ்மியைத் தரிசித்து, அநேக ராக்ஷ
சர்களை நாசப்படுத்தி, அவ்வூரைக் கொளு
த்தி, திரும்பவும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியைத் தரிசி
த்து, இந்நேரம் வரையிலும் அவருடைய
நாமத்தை ஸ்மரிக்கப்பட்ட அனுமனவன்
நான்தானென்றான்.

இப்படி கூறக்கேட்ட வீமன்தன் இரண்டுசெவிகளிலுந் தேவாமிர்தத்தை நிறையச் சொரிந்ததுபோல் மனங் குளிர்ந்து, தேகம் புளகித்து, அனேக ஜெனனங்களிலே செய்த தபோபலன்களெல்லாம் இப்போது பலித்ததென்று குதித்துக் குதித்து, ஆஞ்சநேயனுடைய பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டான். இப்படித் தெண்டனிட்ட தம்பியாகிய வீமனைத் தமயனாகிய அனுமான் வாரியெடுத்து மார்புறக் கட்டியணைத்து, உச்சியை முகந்து, சகோதரவாஞ்சைத் தயையுடனே அவனைப்பார்த்து, அப்பா வீமா! நீ சிறுபிள்ளையாச்சுதே: உன்னுடைய கால்கள் சிவந்துபோகும்படி ஓண்டியாய் இங்குவந்த காரிய மென்னவென்று கேட்டான். வீமன் சொல்லுகிறான்: ஓ அண்ணா! எங்கள் ஞாதியாகிய துரியோதனனும் அவனுடன் கூடிய துன்மார்க்கர்களுஞ் சகுனி மாமனை எடுத்துவிட்டு மாயச்சூதாடச்செய்து, அதனால் எங்களைத் தோற்கப்பண்ணி, எங்கள் செல்வங்களையும் நகரங்களையும் பிடுங்கிக்கொண்டு, வனவாசமிருக்கச்சொல்லிக் கெடுவுவைத்துத் துரத்திவிட்டபடியால்; நாங்கள் நாட்டைவிட்டுக் காட்டினிடஞ் சஞ்சாரஞ் செய்யவந்தோம். அங்கு ஆகாயத்தினின்று மந்தாரப்புஷ்பம் ஒன்று திரௌபதிதேவி முன்பாக விழக்கண்டு, அதைப்போன்ற புஷ்பத்தைச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அவள் என்னைக்கேட்டுக்கொண்டமையால், அந்த மாதிரிப்புஷ்பம் அமராபதியில் அல்லது அளகாபுரியில் அகப்படுமென்று உரோமசன்மரிஷியுரைத்த பிரகாரம் இவ்வழியாக நான் வந்தேனென்று கூறினன்.

அதுகேட்டவுடன் அவ்வீமனுக்கு தமயனாகிய அனுமந்தன் ஆச்சரியமாகி, அப்படியா? தம்பிவீமா, அந்தப்புஷ்பம் உரோமசன்மர் சொன்னப் பிரகாரமே, அளகாபுரியிற் குபேரனுடைய வீட்டுப்புறக்கடையில் அவன் வீட்டார் விளையாடப்பட்ட மஞ்சன வாவிக் கரையிலே புஷ்பித்திருக்கின்றது. அது தேவர்களுக்குங் கிடைப்பது அருமை. அந்த விடத்தில் அசுரர்களும், இயக்கர்களும், கின்னரர்களும், பச்சாதாபம் பூததயையில்லாத பாமரசெனங்களும், காவலாள்களா யிருப்பார்கள். எப்படிப்பட்ட வீரர்களும் அவ்விடஞ் செல்ல அஞ்சுவார்கள். ஆனால் உன்னிடத்தில் வாய்மையும்-தூய்மையும்-அறிவும்-பொறுமையும்-ஞானமும்-நற்றபோபலமும் நற்குணமும்-நற்செய்கையு மிருக்கின்றபடியால், உனக்கு அந்தப் புஷ்பங் கிடைப்பது பிரயாசமாயிராது. என்று அனுமான் சொல்லக்கேட்ட வீமன் ஓ அண்ணா! உம்முடைய கிருபாகடாக்ஷமும், எங்கள் தமையன் தருமராஜனுடைய தபோபலமும், என்னுடைய தோள் பலமும் இருக்கின்றவரையில், தேவர்களும் - இராக்ஷதர்களும் - மும்மூர்த்திகளே முதலான யாவர்களும் அவ்விடத்தில் வந் தென்னோடெதிர்த்தாலும், அவர்களைச்செயித்து அந்த மந்தார புஷ்பத்தைக்கொண்டு வருவேன். எனக்கூறக்கேட்ட அனுமன் சந்தோஷப்பட்டு, இன்னும் என்னாலாகவேண்டியதைக்கேள் தருகிறேனென, வீமன் களங்கமில்லாத உள்ளத்தோடு உங்கள்வாக்கு விசேஷமே எனக்கு வெகு பாக்கியமாயிற்று. ஆனால் இந்தப் பதின்மூன்று வருஷமுங் காடேகதியாய்ச் சஞ்சரித்து. அதற்குமேல் நாடேபதியாய் வகித்துச் சத்துருக்களைச் செயிக்கின்ற பக்ஷத்தில், அத்தருணத்தில் தாங்கள் தடையின்றிவந்து தம்பியாகிய அருச்சுனனுடைய தேர்மீது சிறப்புடன் இனிது வீற்றிருந்தால் மாத்திரம், நாங்கள் ஜயமடைவதற்கு யாதோ ரனுமானமிராது. ஆகையால் இந்த வரமொன்றை மாத்திரந் தாங்கள் தயைபுரிந் தருள்வீரென்றான்.

அதுகேட்ட அனுமான் நல்லது வீமா! அப்படியே தம்பி அருச்சுனனுடைய இரதத்திற்கு அக்காலையில் துவஜமாகவந்துயிருப்பேன். இவ்வரங்கொடுத்தேன். மேலென்ன வேண்டுந் தெரிவியென்றான். அதன் பேரில் வீமன் அவனைப்பணிந்தெழுந்து, ஓ அண்ணா! ஸ்ரீராமமூர்த்தி பின்சென்று இராக்கதர்களை நாசஞ்செய்தகாலையில் தாங்கள்எடுத்த விஸ்வரூபத்தைச் சற்று என்மீது கடாக்ஷித்துக்காட்டவேண்டுமென்று வேண்டினன். அனுமானனவன் வீமனைப்பார்த்து, நல்லது நான் விஸ்வரூபத்தைக் காண்பிக்கிறேன். நீ பயப்படாமற்பாரென்று அந்த நிமிஷத்தில்தானே ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர் மஹாபெலிச் சக்கிரவர்த்தியிடத்தில் மூன்றடிமண் தானங்கேட்கும்போது எவ்விதப் பெருமையாக விஸ்வரூபத்தை எடுத்தாரோ? அவ்விதப்பெருமையாக விஸ்வரூபத்தை எடுத்தான். அப்போதவன்பாதம்வரையில்பூமியெல்லாமறையவும் அவன் இடுப்புவரையில் ஆகாயமெல்லாம்

நிறையவும், அவன்தேகமும் சிரசும் அண்ட முகடுவரையில் அளாவவும், அவனுடைய வாலானது மந்தரகிரி உன்னத உயரத்திற் பூர்வம் அமிர்தங்கடைந்த வாசுகிபேழையிட் டுக்கொண் டிருந்ததுபோலிருக்கவும், ஆதித்தியாதிநவக்கிரகமுந் தாரகாகணமும் பிரதக்ஷணஞ் செய்து வரும்படியான மஹாமேருகிரியொப்பாகப் பெருத்து நிமிர்ந்து வளர்ந்து விஸ்வரூபத்தைக் காட்டினன். அதை விண்ணுலகத்திலிருக்கின்றதேவர்களும், மண்ணுலகத்திலிருக்கின்ற நாகர்களும், குவலயத்திலிருக்கின்றசகல ஜெனங்களும்கண்டு நடுங்கிக் கண்களை விழிக்காம லிருந்தார்கள்.

அப்போது வீமன் அவனுடைய பாதத்தைமாத்திரங் கண்டு, மற்ற அவயவங்களைக் காணத் திப்பிரமை கொண்டு, இரண்டு கரங்களையும்உச்சிமேற்கூப்பி அவன்பாதத்தில்விழுந்து, போதும்போதும்: அண்ணா ஆஞ்சநேயக் கடவுளே! தங்களுடைய இவ்விதப் பெருமையோடுங் கூடிய இந்த ஸ்தூலதேகத்தையடக்கிப் பழையபடி சூட்சுமதேகத்தை நான்பார்த்து மகிழக் கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அனுமன் தயையுடன் தத்பூர்வ தேகத்தைக் காட்டினன். உடனே வீமன் சாஷ்டாங்கமாக அனுமந்தனுக்குத் தீர்க்க தெண்டஞ் செய்து, தேவரீருடைய மகத்துவத்தை யறியாமல் முன்னம் நான் பேசிய பிழையைப் பொறுத்து அருள் செய்ய வேண்டியதென்று மிகவும் பிரார்த்தித்தான். ஆஞ்சநேயக் கடவுளானவனும் சம்பூர்ண கடாக்ஷத்துடனே வீமனைப் பார்த்து, தம்பி! நீயும் உன் தமயன் தருமநந்தனனும் உன்னுடைய தம்பிமார் மூவரும் திரௌபதிதேவி முதலானவர்களும்-உங்களுடைய சத்துருக்களையெல்லாம் அதஞ்செய்து வெகுகாலம் வரையிலும் இதமெய்தி இராச்சியம் ஆண்டு, முடிவில் நம்பெருமானுடைய பாதத்தில் வந்து சேரக்கடவீர்களென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்தான். அந்த ஆசிர்வாதத்தைப்பெற்ற வீமன் குபேரனுடைய பட்டணத்திற் போகின்ற மார்க்கமுதலானதை அவ்வனுமானிடத்தில் வகை விபரமாகக் கேட்டுக்கொண்டு, ஓர் நாழிகையளவில் வித்தியாதாருடைய காடுபோய்ச் சக்கரநாகம் என்னப்பட்ட மலையைக்கண்டு, அம்மலைச்சருவில் தபசு பண்ணப்பட்ட பெரியோர்களைத் தரிசித்து, திவாகரப்பர்வத மார்க்கமாக வந்தான்.

புண்டரீகன் வதை.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அவ்விடத்தில் புண்டரீகன் என்றொரு இராக்ஷதன் உளன். அவன் அஞ்சனமேகம்போன்ற நிறமும் - வஞ்சனையே குடிகொண்டிருக்கும் உரமும் - செந்திப்போலொத்த சுருட்டைத்தலைமயிரும்-சூரியமண்டலமளாவிய சிரசும் மஹாபர்வதங்களி லிருக்கின்ற குகையொத்த வாயும்-மூன்றும்பிறை நிகர்த்த கோரதந்தங்களும் - பன்னிருகாத வழிதூரம் பரந்த தோள்களும் - இருநூறுகாதவழி தூரத்தை நொடியிற் கடக்குங் கால்களும் - ஏறுடையானாகிய பரமேஸ்வர கணங்களோடுயுத்தத்திற் செயிக்கும் பலமும்-திசைகளெட்டையுஞ் செயித்துத் திரைகள்வாங்குந் திறனுங் கூடியவன். இப்படிப்பட்ட பராக்கிரமம் பொருந்திய அவன் கண்களில் நெருப்புப்பொறிகள் பறக்கும்படியான பார்வையுடன் வீமனைப் பார்த்து, சப்தமேகங்களும் நடுங்கத்தக்கதாகச் சிரித்து, பற்களை நெறநெறவென்று கடித்து, அடா மானிடப்பயலே! இந்தவழியே இந்திராதிதேவர்கள் முதலாகிய மற்றையாவர்களும் வரப் பயப்பட்டுக்கொண்டிருக்க, நீ சொல்பமனிதன் அஞ்சாமல் மனந்தொஞ்சாமல் வந்தாயல்லவா? இப்போது எனக்கு நீ ஆகாரமாகப்போகிறாய். அது இருக்கட்டும். இங்கு முன்னே நீ வந்தகாரியத்தைச் சொல்லென்றான்.

அதற்கு வாயுபுத்திரனாகிய வீமன் புஜங்கள் குலுங்கும்படி நகைத்து, இங்கு உன்பிராணனை வாட்ட வந்தேனேயன்றி உன்னிடத்தில் வேறு காரியமாக வரவில்லையென்றான். அங்ஙனே புண்டரீகனுக்குக் கோபம்பிறந்து வீமன்பேரிற் சாய்ந்தான்: அவன்பேரில் வீமன் பாய்ந்தான். அதற்குமேல் ஒருவரோடொருவர் மலையும்மலையும் எதிர்த்தாற்போல நெடுநேரம் இளையாமற் சளையாமல் மல்யுத்த முதலிய நல்யுத்தஞ் செய்தார்கள். அப்போது ஆகாயத்திலிருந்து அசரீரி-ஓ வீமராஜனே! இந்தராக்ஷசன் எதுமுகாந்திரத்திலுஞ் சாகான். அவனைச் சாகச்செய்ய வேண்டுமானால் ஓர் ரிஷி சாபம் அவனுக்கிருக்கிறது. அந்தச் சாபப்படி தோமரத்தை அவன்பேரிற் பிரயோகம் பண்ணினால் உடனே இற

ந்து போவானென்று சொல்லிற்று வீமராஜன் உடனே தன் கதையினலே அந்த இராக்ஷசனுடையதோள்மேல் அடித்தான். அந்த அடியாலே பூர்வம் வாயுதேவன் மந்தரகிரியைப் பேர்த்துவந்து திருப்பாற் கடலிற் போட விழுந்ததுபோலப் புண்டரீகன் பூமிமீது விழவும், அவன் பிராணன் யமனுக்கு ஆகூதியாகப்போயது. அவனுடலமானது நாய்களுக்கும்பேய்களுக்குந் திருப்திகாமான விருந்தாயது அதன் பின்பு வீமன் சந்திர சயிலத்தையுங்கடந்து அளகாபுரியில் நடந்து, அந்நகரத்துத்தென்பாரிசத்தில் மலைபோல நின்றுகொண்டு பார்த்து, மந்தாரபுஷ்பவனமிருக்கிறதைக்கண்டு சமீபத்திற்சென்ருன்.

குபேரன் புஷ்பவனக் காவலாளர் கதை.

அந்தப் புஷ்பவனத்தைக் காக்கின்றவர்கள் விசாலமான மார்பகங்களும், ஆகாசபரியந்த மளாவிய தோள்களும், வாய்களில் அகோர தந்தங்களும், நெருப்பைக் கக்குகின்ற கண்களும், இருட்டைத் தானே திரட்டிவைத்த கறுத்ததேகங்களும், பெலத்துவாரங்களைப்பார்க்கிலும் பெரியவாய்களும், முதுகில் முகங்களும், மார்பில் மூக்குகளும், செம்பட்ட மயிர்களோடுங்கூடிய சிரங்களும், ஆயிரமாயிரங் கரங்களும், ஆயிரமாயிரங் கால்களும், ஆயிரமாயிரங் கண்களும், ஆயிரமாயிரங் காதுகளுமா யிருப்பதல்லாமல்; ஒருநாழிகையிற் பதினனுலகத்தையு மகஞ்செய்யும் பலத்தை யுடையவர்களும், திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது கூடயிருந்த அசுரர்களெல்லாம் இளைத்தோடும்போதுங்கூட ஒடிப்பிழைத்து அன்றுமுதல் இன்றையவரையில் நீண்ட ஆயுளோடுங்கூடி யிருக்கப்பட்டவர்களும், வகைதப்பிப் பகைநேரிட்ட காலத்துந் தர்ம நினையாமல் அதர்மத்துடன் உறவாடி குடிகெடுக்கின்றவர்களும், அனேககாலந் தவசுசெய்து-அனேக வரங்களைப்பெற்று அனேகவேதங்களைக் கற்று - அனேக ஜாலங்களையுற்றுச் செய்யவல்லவர்களு மானவர்கள். கூர்மைபொருந்திய வாள்கள்-வேல்கள் சூலங்கள்-சக்கரங்கள்-முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்து, விழித்தகண் விழித்தபடியே நிமைகொட்டாமற் காத்திருக்கின்ற இவ்வெண்ணிறந்த இராக்கதர்களும்-இராக்கதவீரர்களும்-வீமனைப்பார்த்து, அங்கே யாரோ ஒருமனிதன்பயப்படாமல் வந்தானென்றுபோய் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு, நன்ருய் அண்ணாந்து பார்த்து, தங்கட்பங்குக் கதாயுதனாக வந்த காலனாகிய வீமன் இவன்தானென்று எண்ணாமல் அலக்ஷியஞ்செய்து, சூலங்களாலே குத்துவோமென்றும், பாசங்களாலே கட்டுவோமென்றும், கரங்களினலே நசுக்குவோமென்றும், கால்களினலே பிசுக்குவோமென்றும், தசையார நசிப்போமென்றும், பசியாரப் புசிப்போமென்றும், இவ்விதக் கொரேமாகிய பற்பலவித வசனங்களை வசனித்துக்கொண்டே, அடா நரனே! இந்திராதிதேவர்களுங்கூடக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாத இந்தப்புஷ்பவனத்தினிடத்துவந்த நீ, உன்பிராணனை இழந்துபோகாதற்கு முன்னமே விபரத்தைச் சொல்லென்று ஆக்கிரமித்துக் கேட்டார்கள். அதற்கு மறுமொழி கூருமலே குறுநகைசெய்து, மாரவேளை நெற்றிக்கண்ணினுற் பஸ்மீகரித்த சடாமகுடதாரியாகிய ஈஸ்வரனைப்போலிருந்து, ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமல்-வெற்றிக்குந் துஞ்சாமல்-மறுமொழி சொல்லத் தொடங்கினன்.

ஓ இராக்ஷதக்கிருமிகளே! யான் இவன் வந்தகாரியம் இதோ இருக்கின்ற மந்தாரப்புஷ்பத்தைப்பார்த்து, உங்களையெல்லாம்வருத்து, உங்கள் உயிரை இயமன் அருந்தும்படி விருந்து செய்விக்க வென்று அறிவியுங்கள். வேருென்றற்கல்ல. அப்படிவந்த என்னைக் கேவல மனிதனென்றல்லவா இகழ்கின்றீர்கள் பூர்வந் தீண்டாத வொரு கோதண்டங் கையிலேந்தி உங்கள் குலத்தை அழித்துக் கொன்று குவித்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியை மனுஷனென்றே நன்ருயறிந்திருக்கின்ற நீங்கள், என்னை இகழ்வாகப் பேசுவதேனென்ருன். அதுகேட்ட உடனே இராக்கதர்கள் எல்லோரும் இரைந்து பொங்கி ஆர்ப்பரித்து, வால்கில்லியர் முதலிய படைவீரர்களோடு ஏககாலத்தில்வீமனைநெருங்கி, அவன்பேரில் அநேக ஆயுதங்களை எறிய, அவைகளை வீமசேனன் தன்கைத் தண்டாயுதத்தினலே எத்தித் தட்டிப் பொடிசெய்தும், சிலரையடித்தும், சிலரைவாரி ஆகாயத்தி லெறிந்தும், சிலரைக் கையினுற் பிசைந்தும், சிலரைக் காலினுல் தேய்த்தும், சிலரை வாளினுற் சிதைத்துக் கொன்றுங் குவிக்கையில்; பின்னும் நூருயிரம் இராக்ஷதர்கள் சகலஆயுதபாணிகளாகவந்து எதிர்க்க, வீமன் கெதையைப் போட்டுவிட்டு, வில்லைக் கையிலேந்தி, அஷ்டதிக்கஜங்களு மூர்ச்சை யாகும்படி குணத்தொனிசெய்து,

ஆதிசேஷனும் பயந்து விஷத்தைக் கக்கும் படியான பாணங்களைச் சொரிந்தான். அப் பாணங்கள் அவர்கள்மேற் பட்டதனால், ஸ்ரீராம பாணத்திற்குக் கரனென்னப்பட்ட இராக்கதனுடைய ஜெனங்களெவ்வாறு மாண்டார்களோ அவ்வாறு மாண்டார்கள். மேலும் அவ்விராக்கதக் கூட்டங்கள் சூலாயுதமுதலிய நாலாயுதங்களை வீமன்பேரிற் பிரயோகம் பண்ணினர்கள். அவைகளை யெல்லாம் வீமன்தட்டி வெட்டி, அவர்களையெல்லாங் கண்டதுண்டமாக்கி, சிங்கங் கர்ச்சனை செய்ததுபோற் சிரித்து நின்றான். இவைகளையெல்லாம் பார்த்திருந்த சாரணரோடி, இயக்கர்பிரானாகிய குபேரனிடத்தில் வந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு, எழுந்து கைகட்டி வாய்புதைத்து, ஓ ஆண்டவனே! யாரோ ஒரு நரன் வந்து புஷ்பவனத்தினிடத்திற் காவலாக விருக்கின்ற இன்னாரை இன்னாரை அவர்களுடைய அனேகஞ்சேனையோடு கொன்று குப்பற் குப்பலாகக் குவித்து யானை-குதிரை முதலிய கூட்டங்களையும் அதஞ்செய்து, இடி ஏறுசிங்கத்தை நிகர்த்துநிற்கின்றான். என்று சமாச்சாரஞ்சொன்னார்கள்.

குபேரனா லனுப்பப்பட்ட சங்கோடணன் வீமனாலபஜயப்பட்டோடி முறையிடுதல்.

அந்தச் சமாசாரத்தைக் கேட்டுக் கொண்ட குபேரனனவன் தன்னருகிலிருக்கின்ற படைவீரர்களில் மூனநாயனாக விருக்குஞ் சங்கோடனைப் பார்த்து, நீ உன்னுடைய திரண்ட சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் அந்தநரனைக் கொன்றுபோடாமற் பிடித்த பிடியிற்றானே அவனைப் பின்கட்டுகட்டி என் முன்கொண்டுவாவென்று கட்டளையிட்டான் அந்தக் கட்டளையை அவன்குனிந்த ஆசாரத்துடன் சிரமீது வைத்துக்கொண்டு, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெற்று, அவனுடைய சேனாசமுத்திரங்களைப் பின்பற்றி வரும்படி உத்தரவுசெய்து, வீமனுக் கெதிர்வந்து அவனை நகமுகமுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு, அனேகமனேகம் விதமான பாணங்களைப் பிரயோகஞ்செய்தான். அவைகளை வீமன் சின்னாபின்னமாகச் சிதறவடித்துப்போடவும், பின்னும் அந்தச்சேனைநாயகன் முதலாயினோர் வேண்டிய பாணங்களைச் சரமாரியாகப் பொழிந்தார்கள். அவைகளை யெல்லாம் வீமன் தன்கைப்பாணத்தால் அறுத்தெறிந்து அத்தனைப்பேரையுங் கொன்று, தன்னடையாள மிருக்கும்படி அப்படைத் தலைவனாகிய சங்கோடணனுடைய மார்புக் கெதாயுதத்தால் ஓர் அடி அடிக்கவும்; அவ்வோரடிக்குச்சங்கோடணன் இடிக்குப்பயந்த நாகம்போற் பயந்து நடுநடுங்கி ஒடுங்கி, குபேரனிடம் ஓடிப்போய்த் தெண்டனிட்டு, சுவாமி! தாங்கள்கட்டளையிட்டபடியே புஷ்பவனத்தினிடம் இருக்கின்றவனைக் கேவலம் மனிதனென்றெண்ணி நெருங்கி யுத்தஞ்செய்தோம். செய்த யுத்தம் இலேசானதல்ல. அப்படிச்செய்தும் அவன் எம்மைப் பின்னிட்டு முதுகுகாட்டி ஓடோடும்படி அதோகதப் படுத்திக்கொண்டு வருகின்றபடியினாலே, அவன் மனிதனன்று. ஆகையால் இந்நேரம் அவனுக்கு நவநிதிகளைத் திரைகளாகக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து நல்லவார்த்தைபேசி அவனைச் சந்தோஷமா யனுப்பினால் மாத்திரம், நாம் இன்னுஞ் சிலகாலந் தப்பிப்பிழைத்து உயிரோடிருப்போம். இல்லையாகில் அவன் நம்முடைய பட்டணத்தை யெல்லாஞ் சூறையாடி எல்லாவற்றையுங் கொள்ளைகொண்டு, நம்மை எல்லோரையும் நாசப்படுத்திச் சத்தியமாய் வெற்றிகொள்ளும்படியான வீரதீரனாக்கும், என்று சங்கோடணன் ஆசார உபசாரத்துடன் சொன்னான்.

குபேரன் தன்குமாரனாகிய உருத்திரசேனனால் வீமனைச் சமாதானப் படுத்துதல்.

இதைக் கேள்விப்பட்ட குபேரனுக்கு ஆச்சரியமிகுந்து, அப்படிக்கொத்த நரனொருவனு மிருக்கினறானா அவனுடைய சமாச்சாரத்தை இன்னும் நன்றாயறியவேண்டும். என்று தனக்குள் கருதினவனாய், தன்னுடைய குமாரனாகிய உருத்திர சேனனைப்பார்த்து, நீபோய் அந்த மனிதனுடைய சவிஸ்தாரத்தை யறிந்துவாவென்று உத்திரவுகொடுத்தான். அவன் அந்த உத்தரவைச் சிரசாகவகித்து வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு, புஷ்பவனத்தினிடத்து மகாபராக்கிரமத்துடனிருக்கின்ற வீமனைக்கண்டு, நீர்யார் இங்குவந்த காரியமென்ன ஏன்வீணாக இவ்விடத்துப் பிரசைகளை நாசப்படுத்துகிறீர் இந்த வனத்தினிடத்தில் வண்டுகளும்வந்து மொய்க்கக்கூடாதே: இவ்விதவனத்தில் நீர் வந்தகாரிய மின்னதென்றும், நீர் இன்னா

ரென்றுஞ் சொல்லும். அதன்பேரில் உமக்காகவேண்டிய காரியத்தை நான் முடித்துக்கொடுக்கிறேனெனச் சொல்ல, அதுகேட்ட வீமராஜன் உத்தரஞ்சொல்லுகிறான். முன்னொருபோது இந்த அளகாபுரிக் கதிபனுடைய பிள்ளைகள் ஓர் சாபத்தினாலே மருதவிருக்ஷமாக, அப்போதவர்களைச் சாபநிவர்த்தி செய்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்கு மைத்துனனாகிய தர்மராஜாவினுடைய தம்பி நான். வாயு குமாரன். குந்திபுத்திரன். என்பேர் வீமசேனன். திரௌபதிதேவிக்கு மந்தார புஷ்பம் வேண்டியதைப்பற்றி இங்குவந்தேன். என்றவுடனே உருத்திரசேனன் சந்தோஷமாச்சுதென்று தக்ஷணமே வீமனுக்குவேண்டியவரையில் மந்தார புஷ்பங்களை யளித்து, இனிய வசனங்கூறிப் போய்வாருமென்று செலவுகொடுத்து, பிதாவாகிய குபேரனிடத்திற்குப்போய் நடந்த சமாச்சாரத்தையெல்லாஞ் சொன்னான், அந்தச் சமாச்சாரங்கேட்ட குபேரன்மிகவுஞ் சந்தோஷங்கொண்டிருந்தான். வீமன் அந்த மஞ்சனவாவிக்கரையில் ஸ்நானஞ்செய்து தீர்த்தபானமும் பண்ணிச் சற்றிளைப்பாறி யிருக்கும்போது, நடந்த வர்த்தமானத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும் ஜனமேஜெய மஹாராஜனே என்று வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

தருமராஜன் கடோற்கஜனோடு சென்று வீமசேனனைக்கண் டழைத்து வருதல்.

ஓ மகாராஜனே! வீமசேனன் அளகாபுரியிற் குபேரனுடைய புஷ்பவனத்திற்குப்போனதைத் தருமநந்தனரறியாமல், வீமன் போன வயணமென்னவென்று திரௌபதிதேவியைக்கேட்டார். திரௌபதி தேவியானவள் ஆகாயத்தினின்று மந்தார புஷ்பம் விழுந்ததும், அப்புஷ்பத்தைப்போற் சில புஷ்பந் தனக்கு வேண்டுமென்று வீமனுடன் சொன்னதும், அதற்கு வீமன் தனிமையாகக் குபேரனுடைய பட்டணத்திற்குப் போனதும் விபரமாகச் சொன்னாள். இதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் இடிக்கொடிபெற்ற தேவேந்திரனுடைய குமாரனாகிய அர்ச்சுனன் தன்னைப் பிரிந்து தவசுக்குப்போனதுமுத லிதுவரையில் வராதிருப்பதினால், அவனை எப்படி காணப்போகிறேனென்று தவித்துக்கொண்டிருக்கிற தருமராஜனுக்குப் புண்ணிற் கோலிட்டதுபோல் மனதில் மிகுந்த வியாகூலம் வந்து நேரிட்டு, அதிதீவரத்தில் இடும்பிக்கு மகனாகவும் இடும்பாசுரனுக்கு மருமகனாகவுங் காட்டில்தானே வாசஞ்செய்துகொண் டிருக்கிற கடோற்கஜனைத் தன்மனதிலே நினைத்தார். அந்நினைப்பைத் தெரிந்துகொண்ட கடோற்கஜனானவன் தனது இரதத்தின்பேரி லேறிவந்து, ஜேஷ்டபிதாவாகிய தர்மராஜனுக்கு சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு, என்ன கட்டளை என்றான். தருமன் அவனைத்தழுவி மார்புடனணைத்து, அப்பா மகனே! உன்தாயாராகிய திரௌபதை சொல்லைக்கேட்டு, உன்தகப்பன் வீமசேனன் என்னுடன் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் தனிமையாகக் குபேரனுடைய பட்டணம் போனான், அவன்போன இடத்தில் அவனுக்கு ஓரபாயமும் வாராததற்கு முன்னமே, நாம்போய் அவனைக்கண்ணினாலே பார்க்கவேண்டும். என்று சொல்லி நகுல சகாதேவ ரிருவரையும் பார்த்து, நாங்கள் போய் வருமளவும் பிராமணர்கள் - பிராமணஸ்திரீகள்-தௌமியாசாரியர்-உரோமசன்மர்திரௌபதைமுதலான நீங்களும் இந்தப் பன்னகசாலையிற்றானே யிருங்கள். என்று திட்டஞ் சொல்லி, கடோற்கஜன் கொண்டுவந்த தேரின்மே லவனுடனேறிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகப்போனார், அஃதெப்படி இருந்ததென்றால் - வாயுவேகம் பின்னிடும்படியாகவுஞ் சூரியனுடையதேருக்குச் சமதியாகவும் ஆகாசகெங்கை பரியந்தந் தேரை நடாத்திச்சென்று, நான்கு நாழிகைக்குள் குபேரனுடைய திரண்ட சேனைகளைக்கொன்று இரத்தயாறோடப் பிணங்களை மலைகளைப்போலக் குவித்துச் சோலையினிடத் திளைப்பாறும் வீமனைக்கண்டார்.

அப்படி கண்டமாத்திரத்தில் தேரைத் தாழ்த்தி வீமனிடம் வந்துபார்த்து, தருமன் தன்மனதிலிருந்த துயரநீங்கிச் சந்தோஷமடைந்தார், கடோற்கஜனானவன் தன்தகப்பனுக்குத் தீர்க்கதெண்டஞ் செய்தான். அவனுக்கு வீமன் ஆசீர்வாதஞ்செய்து, தமயனாகிய தருமராஜனுக்கு மும்முறை பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் புரிந்து, அநேக மந்தார புஷ்பங்களைப் பாதத்திலர்ச்சித்து, சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு எழுந்து கைகட்டி வாய்புதைத்து, மகா உபசாரமாக அவரெதிரில் நின்றான். அவனைப்பார்த்து ஒருபோதுங் கோபி

த்துப் பேசத்தெரியாத தருமநந்தனர் சொல்லுகிறார். அப்பா வீமசேனா! என்னுடைய அனுமதியில்லாமல் ஸ்திரீபுத்திகேட்டு இந்தப்புஷ்பத்தை ஒரு பொருட்டாக எண்ணி இங்குவந்து இத்தனைகோடி சேனங்களைக் கொன்று இந்தப் புஷ்பத்தைப் பெற்றையல்லவா? என்னைத் தமயனாகவுடைய நீ என் சொற்படி நடக்காமல் உனக்குச் சம்மதமான படி நடப்பாயேயானால், உனக்கு இளையவர்களாகிய தம்பிமார் மூவரும் உனக்குக் கீழ்ப்பட்டு நடக்கப்போகிறது எப்படி? அதைத் தெரிந்து கொள்ளப்பா வென்று சொல்லி, பின்பு தானுங் கடோற்கஜனும் அந்த மஞ்சனவாவிக்கரையில் ஸ்நானஞ்செய்து, புஷ்பவனத்தைவிட்டுத் தருமனும் வீமனுங் கடோர்க்கஜனுமாக ரதமேறி, திரௌபதிதேவி முதலானவர்களிருக்கிற பன்னகசாலையிடம் வந்திறங்கி, உரோமசன்மருடைய உபயபாதங்களில் மந்தார புஷ்பத்தைச் சொரிந்து சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு, திரௌபதிக்குச் சந்தோஷம் வரும்படி மந்தார புஷ்பங்களைக் கொடுத்து, கடோர்க்கஜனைக் கானகம் போயிருக்கச் செலவளித்து, உரோமசன்மரிடத்திற் பார்வதி சமேதராகிய பரமசிவனுடைய சரித்திரங்களைச் சிரவணானந்தமாகக்கேட்டுச் சந்தோஷச்சித்தரா யிருந்தார்.

வீமன் மந்தாரபுஷ்ப யாத்திரைச்சருக்கம் முற்றிற்று.

எட்டாவது

சடாசுரன் வதைச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

தாரார் கொன்றைத் தண்சடை யானுந் தலமீன்ற
நீரார் போதிற் கண்டுயில் வானு நிகழ்கின்ற
சீரார் பற்பல தேவரு மானோன் றிருமேனிக்
காரார் வண்ணங் கரு துவர் கருவைக் கருதாரே.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! தருமனுந் தம்பியர் மூவருந் திரௌபதிதேவியும் பிராமணர்களும் அவ்வனத்திலிருந்து உரோமசன்மரால் அநேகம் புண்ணியக் கதைகளைச் சந்தோஷமாகக்கேட்டுக்கொண்டு வருகையில், அக்கானகத்தில் இடைவிடாது தவஞ்செய்யும்படியான ரிஷிகளும்பிராமணர்களும் கூட்டமாகத் தருமராஜனிடம் வந்து ஓ தருமநந்தனா இந்த ஆரண்யத்தில்வாசஞ் செய்யும் யானைகள் புலிகள் சிங்கங்கள் யாளிகள் முதலான துஷ்டமிருகங்கள் எங்களைச் செய்யும்படியான தொந்தரவினால், எங்களுடைய செபதபங்களுக்கு மிகவும் விக்கினம் வந்து நேரிடுகின்றது. ஆகையால்- நீர் அம்மிருகங்களையெல்லாம் அதஞ்செய்து எங்களைரக்ஷிக்கவேண்டிய தென்று கேட்டுக்கொள்ள, அதற்கு நல்லது உங்களிஷ்டப்படியே செய்கிறேனென்று தருமராஜன் சொல்ல, வீமன் அதுகேட்டுவந்து தமயனுக்குத்தெண்டனிட்டுக் கைதட்டிநிற்க, அவனைத் தருமன்பார்த்து, தம்பிவீமா! நீ இந்தக் காட்டிலுள்ள துஷ்டமிருகங்களையெல்லாம் நிமைநேரத்தில்தானே அதோகதப்படுத்தி, ரிஷிகள்முதலிய பிராமணர்கள் சந்தோஷமாகயிருக்கச் செய்துவா வென்று கட்டளையிட்டார். அந்தக் கட்டளையைப் பெற்றுக்கொண்டு வீமன்போயினான்.

இங்கு தருமராஜன் முதலியவர்கள் சத்காலக்ஷேபத்தோ டிருக்கிற தருணத்தில், ஓர் இராக்கதன் மைநாகபர்வதம் போன்ற தேகமும் பிலத்துவாரம் போன்றவாயும் அகோரமான தந்தங்களும் அக்கினிச்சுவாலையொத்தகண்களும் சிவந்த அரக்குகம்பியை நிகர்த்த செம்பட்ட மயிர்களும் உடையவனாய், பாபமேரூபமாகவும் தேவர்களுடனே சார்வதா யுத்தஞ்செய்கிறதே தொழிலாகவுங் கொண்டிருக்கிற ஜடாசுரனனவன் பிராமணரூபங் கொண்டு, பாண்டவர்களிருக்கின்றபர்னகசாலைக்குவந்து, ஓர் நொடியில் மாயமந்திரத்தினாலே யாருடைய கண்ணுக்குந் தன்னைத்தெ

ரியவொட்டாமல், பின்வருங் கெடுதியையு நினையாமல், பர்னகசாலையி லிருக்குற திரௌபதிதேவியைப் பிடித்து எடுத்துக்கொண்டு ககனமார்க்கமாகப் போனான். அப்படிப்போகையில் மகா பதிவிரதையாகிய திரௌபதி தேவியானவள் அபயம் அபயமென்று கூக்குரலிட, அதைக்கேட்ட நகுலசகாதேவரிருவர்களும் வில்லம்பைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ஒடி மறித்து, அடா பாதகா! நீ பிராமணவேடத்துடன் வந்து பிறருடைய ஸ்திரீயை வஞ்சித்துத் திருடிக்கொண்டுபோகிறது எந்தபலத்தைக்கொண்டோசொல்லடா? பூர்வத்தில் ஸ்ரீராமருடைய மனைவி சீதாதேவியை உங்கள் குலத்துதித்திருந்த ராவணன் வஞ்சித் தெடுத்துக்கொண்டு போனதினால் அவனும் அவனுடைய வம்சமும் நாசமானதையறிந்தும் நீ மறந்தையோ? என்றுகேட்டுவில்லில் நாணேறிட்டுக் குணத்தொனிசெய்து பாணப்பிரயோகஞ் செய்தார்கள்.

அந்த இராக்கதன் அந்தப்பாணங்களை ஒருபொருட்டாக வெண்ணாமல் ஆகாயமார்க்கமாகப் போய்க்கொண் டிருக்கும்போது, முன்னம் ரிஷிகள் பிராமணன் இவர்கள் நிமித்தமாக மிருகங்களைக் கொல்லப்போன வீமராஜன் அக்காட்டிலிருந்த துஷ்ட மிருகங்களையெல்லாங்கொன்று, ரிஷிகள் முதலானவர்களுக்குச் சவுக்கியத்தை யுண்டுபண்ணி, அவர்களால் ஆசீர்வாதம்பெற்றுப் பர்னகசாலையைநோக்கி வருகின்ற தருணத்தில் ஆகாயவீதியில் அவ்விராக்கதன் தோளின்பேரில் திரௌபதிதேவி முறையமிட்டுச்சொல்லுகிறதையும் நகுலசகாதேவாள் பூமியின்கணிருந்து அவ்விராக்கதன்பேரிற் பாணங்களைப் பிரயோகஞ் செய்கிறதையும் வீமன்கண்டு மிகவுநகைத்து, தோள்களைத்தட்டி, கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கப் பிரளயகாலத்துப் பெருங்காற்றைப்போற் பரந்தோடி, ஓர் மராமரத்தைப் பிடுங்கிக் கையி லேந்திக்கொண்டு, அடா இராக்கதா! இடும்பாசுரனை பகாசுரனை புண்டரீகனை இன்னும் அநேக இராக்கதர்களையுங் கொன்று இயமனுக்கு விருந்திட்டேன். அடா பிள்ளாய்! இப்போது உன்னையு மந்த இயமனுக்கு விருந்துண்ணச்செய்கிறேன்பார். என்று அம்மராமரத்தைக் கரகரவென்று சுழற்றி அவன்பேரி லெறிய, அதுபோய் ஜடாசுரன்மேல்விழுந்து நல்ல அடியைக்கொடுக்கவும்; அந்த அடியைப்பட்டுக்கொண்ட ஜடாசுரனானவன் பூமியிடம் வந்து திரௌபதி தேவியைப் போட்டுவிட்டு உடனே உன்னதமாகிய ஓர் மலையைப்பிடுங்கி வீமன் பேரிலெறிந்து ஹா ஹா வென்று கர்ச்சித்தான்.

அப்படி கர்ச்சிக்கவும் அந்தமலையை வீமனானவன் கையினால் தட்டிப்பொடிசெய்து நிமிர்ந்து பார்க்கையில், மறுபடியும் ஜடாசுரன் ஆகாயமார்க்கமாயெழும்பினான் வீமன் அவனைத்தொடர்ந்து அந்தரத்தில் எழும்பி அவன்தோளைத்தன் தோளுடனுறச்செய்து கையினாலிறுக்கி, காலினாற்பின்னி, அங்கிருந்து அந்த இராக்கதனைப் பூமியிற்காயம்பட அதிக வேகமாகத் தள்ளி, அவன் மேலேறி, பூர்வத்தில்மகா மேருகிரியைப் பேர்த்தெடுக்கப்போய் ராவணேச்சுரன் நசுங்கி அகப்பட்டதுபோல் அவனவயவங்களெல்லாம் நசுங்கிப்போகும்படி துவைத்து, அவன் முகம் முதுகின்பக்கம்வரும்படி கழுத்தைமுறுக்கிக் காலினாலுதைத்தான் அதுகளை யெல்லாஞ் சமாளித்துக் கொண்ட அந்த இராக்கதன் வீமனையடித்து இழுத்துப் பூமியிற்படத்தள்ளினான். உடனேவீமன்எழுந்திருந்து, முன்னம் கம்சனென்பவன்விட்ட மதயானையினுடைய இரண்டு தந்தங்களைக் கிருஷ்ணபகவானானவர் பிடித்து நாசஞ்செய்ததுபோற் சடாசுரனுடைய கோரப்பற்களி ரண்டையும் பிடுங்கி யெறிந்தான். ஜடாசுரன்உடனே நிலவில்லா இராக்காலம்போலக் கறேலென் றிருக்கப்பட்டமேகம்போல் மின்னலில்லா இடியை நிகர்ப்பவந்து, வீமன் மார்பகத்தின்பேரிற் பெருமலையிற் பேரிடி விழுந்த தன்மைபோல் இரண்டு கைகளினாலும் ஓங்கிக் குத்தினான். இவ்விதமாக இவ்விருவரும் அநேக நேரமாக மல்யுத்தம் முதலிய பலயுத்தங்கள் செய்கையில், ஜடாசுரனை வீமன் ஒடுக்கிப்பிடித்து, கைகால்களைக் குண்டுகட்டாகச் செய்து தனது முழங்கால்களால் அமுக்கிப்பிடித்தெடுத்துக் கரகரவென்று சுழற்றிக் ககனமார்க்கமாக வெறிந்தான்.

ஓ மகாராஜனே! அது எத்தன்மையையொத்திருந்த தென்னில் ஸ்ரீ ராமரானவர் சுக்ரீபன்முதலான படைத்தலைவர்கள் ஆச்சரியப்படத்துந்துபி என்னும் பேர்கொண்ட எலும்புமலையைக் காலினாலெத்தி யெடுத்தெரிய அது ஆகாயம்போய்ப் பூமியில்வந்துவிழு

ந்து எவ்வாறு துகளாயினதோ? அதுபோல ஜடாசுரனானவன் பூமியில்விழுந்து சின்னு பின்னப்பட்டு இயமலோகம்போய்ச் சேர்ந் தான். அதைப் பார்த்திருந்த பெரியோர்க ளெல்லாரும், அடாதகாரியஞ்செய்த சடா சுரன் படாதபாடுபட் டிறந்தானென்று சந் தோஷித்தார்கள். கேதுக்கிரகத்தால் பீடிக்கப் பட்ட சந்திரன் போலவும் புலியினிடத்தில கப்பட்ட மான்போலவும் விஷங்களையடக்கி அமிர்தங்களைப் பொழியப்பட்ட கண்களையு டைய திரௌபதிதேவியானவள் ஜடாசுரன் கையில் நின்றுந்தப்பிப்பிழைத்து, வீமநகுல சகாதேவாளுடன் கலந்து நடந்து பன்னக சாலையில்வந்து, தருமராஜனுக்கு சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு, சென்ற சேதியையெல்லாஞ் சொன்னாள். அதுகேட்ட தருமன் மிகவும் வருத்தமாகி, மகா உருக்கமாகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டு, பிறகு உரோமசன்மருந் தம்பிமா ர்களும் பிராமணர்களும் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு ஸ்தபதி நாராயணரென்கிற ரிஷி வசித்திருக்கின்ற ஆசிரமம்போய் அவரைத் தரிசித்து, அவருடைய ஆசீர்வாதம்பெற்று அப்பாற்போகையில் அஷ்டகோண மகாரி ஷியின் ஆசிரமத்தைக்கண்டு அவரைத்தரிசி க்க, அவர்இவர்களை வரவழைத்துப்போய்த் தன்னிடத்தில் நெடுநாள்வரையில்வைத்திரு ந்தார். அப்போது அவரால் அநேக புண் ணியக்கதைகளைக் கேட்டிருந்தார்கள். அது வரையில் ஒன்பது வருஷகாலமாகக்காட்டிற் காலத்தை கழித்துவந்தார்கள். பின்பு பத்தா ம்வருஷத்தில் நடந்த வர்த்தமானங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும் ஜெனமேஜெயமகா ராஜனே யென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

சடாசுரன் வதைச் சருக்கம் - முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது,

வீமன் பாரிஜாதபுட்பயாத்திரைச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

மண்ணா டின்பம் வானிடை யின்ப மதியாதோர்
கண்ணா டென்றுங் கண்டு களிக்கும் பொருளாவ
தொண்ணா டெண்ணி லேம்படை தாங்கு மெழில்வீறிப்
பெண்ணா டெய்து மஞ்சன வண்ணம் பெருமன்றே.

ஓமகாராஜனே! பாண்டவர்கள் இவ்வித மாக அஷ்டகோண மஹாரிஷியினுடைய வனத்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டு வரும் போது, அவிடத்திற் பொருந்திய மிருகங்க ளியாவு மருண்டு வெருண்டு நாடவும், வலைப் பாம்புகள் அரண்டு புரண்டுவாடவும், நுரை கள் திரண்டு-திரைகளெழுந்து-திவலை பொ ழிந்து-விரைவி லிரைந்துபாயும் ஓர் நதியா னது புதிதாகிய வெள்ளத்தாற் பெருக்கெடுத் தோடவும், குயில்கள்பாடவும் மயில்களாடவு மாக யிருக்கின்ற சிங்காரங்களை நோக்கினர், திரௌபதாதேவியும் சில பிராமண ஸ்திரீக ளும் அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து அந்த நதி யினிடத்திற் சென்று ஸ்நானஞ்செய்கையில், மிகுந்த பராகநிறைந்த தகுந்தசுகந்த பரிமள மிகுந்த ஓர் பாரிஜாத புட்பமிதந்து வரக்க ண்ட திரௌபதாதேவியானவள் தனது கர ங்களாற் றடுத்தெடுத்துக் கொண்டுவந்து, வீமசேனமஹாராஜனை யடுத்துக் கரத்திற் கொடுத்து வணங்கி, முன்னெனக்குக்கொண் டுவந்தளித்த புஷ்பத்தைப்பார்க்கிலும் உயர் ந்த நிறமும் மணமுங் குணமுமுண்டாகிய இந்தப்புஷ்பம், எந்தநிலையில் எந்தமலையில் எந்தநதியில் எந்தப்பதியிலிருந்தாலும் இல் லை என்னாது, இப்போதே எந்தனுக்கு ஈதல் வேண்டுமென் றிரந்துகேட்டாள். அப்படி கேட்ட திரௌபதையை நோக்கி, ஓ அழற் கடவுள் அளித்த அணங்கே! அமராபதியி லும் அளகாபுரியிலும் அலங்காரமாக நிறை ந்து சிறந்திருக்கின்ற இந்தமலரை அதிசீக்

கிரத்திற் கொண்டுவந்து தருவேன். இந்த ஜாதிமலரைக்கொண்டு வராவிடிற் சத்துருக்களாகிய துரியோதனுதிகளைப் படைமுகத்தில் வென்று என் சபதத்தை யெப்படி நிறைவேற்றுவேன்? என்று பற்பல உறுதிவார்த்தைகளைச்சொல்லிப் பாஞ்சாலியை அவிடத்தில் நிறுத்தி, வீமசேனமஹாராஜன் தன்தமயனுகிய தருமராஜனுக்கும் தம்பிமார்களுக்கும் தௌமியா சாரியருக்கும் மற்றையாருக்குஞ் சொல்லாமல், தனிமையாக வாளும் கதையும் வில்லும் அம்புருத்தூணியும் ஆகிய யிவைகளையே தனக்குத் துணைகளாகக்கொண்டு, இடும்பாசுரன் பதைக்கச்சிதைத்த யிரண்டு தோளும் அசையும் விசையில் இருபக்கத்திலுமுள்ள மலைமரமுதலியனவும் வேர்பறிந்தாடவும், கார்சுழன்றோடவும், தனது வேகம் பின்செல்ல, மனதின்மோகம் முன்செல்ல, விரைமலர்வந்த நதியின் கரைமேல்நடந்து நெடுந்தூரஞ்சென்று, சந்திராதித்தர் முதலிய நவக்கோள்களியாவும் வலம்வரா நின்ற இரத்தினகிரிச் சாரலோரமாக வருகிருன்.

அப்படி வருகையில், முத்து-பவளம் கோமேதகம்-புஷ்பராகம்-நீலம்-மரகதம்-மாணிக்கம்-வச்சிரம்-வைரேயம்-பொற்சன்னம்-இயானைத்தந்த முதலியவைகளை யடித்தலைத்து வாரிக்கொண்டு வரா நின்ற கான்யாறும், வரைச்சுனையும், பளிங்குப்பாறைகளும், சந்திரகாந்தக் கல்மேடைகளும், கின்னரர்-கிம்புருடர்-கருடர்-காந்தருவர்-யக்ஷர்-சித்தர்-வித்தியாதரர் முதலியபேர்களும், இவர்களுக்குரிய மாதர்களும், சரிகமபதநிச வென்னுஞ் சுரமுல்யமும் பேதமில்லாமற்பாடி ஆடியும்-கலவியமளில் ஊடியும்-உடனே கூடியும் விளையாடியு மிருக்கின்ற விந்தையும், மும்மதமிகுந்த கைமலைகளெல்லாம் பெண்யானைகளுடன் கலந்து சுனைச்சலத்தை நாடிவந்து ஒன்றுக்கொன்று அருந்தி தாகவிடாய் தீர்த்து மாதவத்தினோர்க்குக் கமண்டலத்திற் கங்கையை நிறைத்துக்கொண்டுவந்து கொடுத்து வலம் வந்து பணிந்து கோடசைத்துச் செல்கின்ற யானைகளின் சிந்தையும், கர்ப்பமாயிருக்கின்ற பெண் குரங்குக்கு ஆண்குரங்கு மூங்கில் நுனியிற் கட்டியிருக்கிற தேனைக் கொண்டுவந்து நல்ல கிழங்குகளைச் சுட்டு வைத்துச் சிறுகச்சிறுக ஊட்டிவைக்கும் உரிமையும், வேர்ப்பலாப்பழத்தை விரைந்துண்ணத் தலைகவிழ்ந்து தின்னுங் குரங்கின் சிரத்தில் அதற்குமேலாக விருக்குங் கனியற்று விழத் தலைபுதைந்தமையைப் பார்த்த உரிய பெண்குரங்கானது அதின்வால் பிடித்திழுத்து வழிகாட்டிவரும் அருமையும், புலி-கரடி-சிங்கம்-சார்த்தூல முதலானவையெலலாம் இருந்தத்தானத்தில் இரைபுசிக்கும் பெருமையும், நல்லோரனுபவிக்கும் இருமைமையும், மற்றெல்லா வதிசயங்களையுங் கண்டான் கண்டதுண்டமாகப் புண்டரீகனென்னும் இராட்சதனைக்கொன்ற வீமசேனன். இப்படிகண்ட வாயுபுத்திரனுனவன் நன்று நன்றென்று கொண்டாடிக்கொண்டு அப்பாற் போகையில், வடதிசைக் கதிபனுடைய பட்டினமும் அதைச் சூழ்ந்துயர்ந்த மதிலும் அம்மதிலாழ்ந்தகன்ற அகழும் சிகர கோபுரமும் காவலினுல் நெருங்கிய நான்கு வாயில்களுந் தோன்றப்பார்த்து, மேற்கு வாயிலிற் சென்று நின்று, தனது பாரியசேயரிச் சங்கத்தை வாயிற்சேர்த்து ஊழிக்காலத் தொனிபோற் பம் பம்மென் றூதினுன்.

அந்தத் தொனியானது பட்டினத்திலுண்டாகிய மஹாஜனங்களுடைய காதுகளிற் சென்று, முன்வந்து வெகுபேரை முடித்துவிட்டுச் சென்றவன் இன்னும் இருப்பவரை யமலோகம் ஓட்டவந்தானென்று இசைப்பதுபோ லிருந்தபடியால் யாவருங் கலகலத்து நடுநடுங்கி யொடுங்கி யிருந்து, பின்பெழுந்து விழுந்து, இப்படி தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறித் தங்களாற்றெழுந் தகவினையுடைய சேனுபதியினிடத்திற்போய்ச் சொல்லித் துதித்தார்கள். பதைபதைத்தார்கள். அதுகேட்ட சேனுபதி உடனே யாவருக்கும் பயந்தீர உறுதிகூறி, இரதகஜதுரக பதாதிகளுடனே சுத்தவீரர்களோடு சகல மேளவாத்திய முழங்க ஆரவாரித்து வந்து, ஆரடாநரன்! ஆரடாநரன்! என்று உறக்கக்கூவித் தருமனுக்கிளையோனை வளைத்துக் கொண்டார்கள். அவனது உருவத்தைக்கண்டார்கள். ஓட்டங்கொண்டார்கள் அதிலொரு வித்தியாதரன் நல்ல வல்லமையுடைய வீரன். அதிசூரன். மஹாதீரன். அப்பேர்ப்பட்டவன் தயிரியத்துடன் நெருங்கி, சிரமுதற் காலளவும் பார்த்துச் சந்தேகமுற்று, சுப்பிரமணியக் கடவுளோ? அப்படியானுல் வேலெங்கே தண்டைக்காலெங்கே அல்லது விஷ்ணுவோ அவரானுல் சங்குசக்கர கதாகட்க கோதண்டம் பீதா

ம்பரம் துளபமாலை இவை யிருக்கவேண் டுமே: அல்லவென்றால் இந்திரனோ அவ னானால் வச்சிராயுதமெங்கே ஆயிரங்கண்ணெ ங்கே என்று இப்படி பற்பலவிதமா யோசித் துப்பார்த்து, அப்பாவென்று அலறிக்கீழே விழுந்து புரண்டு உருண்டு எழுந்து, மீட்டும் ஓடி வாடி யாடி நாடி ஒன்றுந் தோன்றாமல் உலர்ந்த மரம்போல் நின்றான். அப்படி நின் றதை மற்றயாவருங் கண்டுவந்து அவனைத் தேற்றி என்னவென்று வினவும்போது, இ வன் முன்னொரு விசைவந்து வெகுபேரைக் கொன்று உயிரைக் கவர்ந்துபோன தென்றி சைப்பாலன். வடதிசைக்கிப்போது மறுபடி யும் வந்தானென்று சொல்லிக் களைத்தான். இளைத்தான். திரும்பியோடி சேனைக்கதிபதிக ளுடன் சொன்னான். அவர்களெல்லோருந் தங்கட்கெல்லாம் பெரிய தலைவனாகிய மணி மாலனுடன் உரைத்தார்கள்.

குபேரன் சேனாபதிகள் வதை.

அதைக் கேட்டவுடனே கண்களிரண் டுஞ்சுழன்று திருகி மறுகிச் சிவக்கக் கோபங் கொண்டு, நடநடவென்று பல்லைக்கடித்து, நிலத்திலோங்கியடித்துபாரியவில்லைக்கரத்திற் பிடித்து, யுத்த சன்னத்தனாக வெளியேபுறப் பட்டு, மற்றைய வீரர்களை நோக்கிக் கலகல வென்று நகைத்து, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்? ஈரேழு பதினான்கு லோகத்திற் கும் யானைமுதல் எறும்பீறாகவுள்ள எண் பத்து நான்கு லட்சம் யோனிபேதங்களாகிய ஆன்மகோடிகளுக்கும் ஆதாரபூதமா யிருக் குங் கைலாசபதியாகிய பசுபதிக்கு உற்ற துணைவனென்றும், யக்ஷகுல இராஜசிரே ஷ்டனென்றும், நவநிதிக்கோனென்றும் புக ழ்பெற்றிரா நின்ற குபேர மஹாராஜனுடைய பட்டினத்திலே ஒரு மானிடனாகிய சிறுவ னோ இப்பேர்ப்பட்ட துன்பம் விளைக்கின்ற வன் பளா! பளா! வெகுநேர்த்தி! யானை சிக் கிக்கொள்ளும்படியாகச் சிலந்திப்பூச்சி நூல் வலை கட்டியதைப்போலாயிற்றென்று வெகு ளிமேற்கொண்டு, இவன் எவ்வளவு மனு ஷன்? எவ்வளவு புருஷன் எவ்வளவுவீரன் எவ்வளவு சூரனென்றெண்ணி நமது யஜமா னிடத்திற் சொல்வது அழகல்ல இவனைக் கொன்றுபோட்டு ஜயத்தைத் தெரிவிப்பது நமது வெற்றிக்கியல்பென்று யோசித்து, திடச்சித்தத்துடனே படையெடுத்து, சது ரங்கச்சேனைகளும் அவ்வவர்கள் சேனாதி பதிகளோடு யுத்தசன்னத்தராய் வரும்படி உத்தரவுசெய்தான். தக்ஷணஞ்சாலேந்திரன் முதலிய எண்ணாயிரஞ்சேனாதிபதிகளும், அவ் வவர்களுடைய அளவிறந்த சேனைகளும், பேரி பங்கா உருமி தவுண்டை மல்லரி கொ ம்பு குழல் முரசு காகள முதலிய வாத்தியங்க ளோடு, குடைகொடி பீலிக்குஞ்ச முதலிய விருதுகளும் நெருங்க, ஈட்டி எறிபீட்டி வாங்குசாங்கு வச்சிராயுதம் குந்தம் சூலம் வேலாயுதம் தோமரம் இருப்புலக்கை வச்சிர தண்டம் இவைமுதலிய திவ்வியாஸ்திரங்க ளுடனே, கடலேழுங் கரைபுரண்டு வருவன போல் அதிர்த்திடித்து முழங்கிவந்து; வீம சேனனை நாற்புறத்தும் வளைந்து கொண் டார்கள்.

இப்படி எண்ணாயிரஞ் சேனாபதிகளும் அவ்வவர்களுடைய ரதகஜதுரக பதாதிகளு ஞ்சேர்ந்து சூழ்ந்துகொள்ளவுங் கீசகாரி நடு வில்நின்றது எப்படி யிருந்ததென்றால் சே னைகள்யாவும் பாற்சமுத்திரங்கவிந்திருப்பது போலும், குந்திபுதல்வன் அச்சமுத்திரத் தைக் கடையும்படி மஹா விஷ்ணுவினால் நாட்டிவைத்த மந்தரகிரியைப்போலவும் நடு வில் நின்றான். அக்காலையில் சேனைகளெல் லாம் ஒருமுகமாக நின்று, சுடர்நாடிய கதி ரோனைப் பனி மூடியதுபோலும்-விளக்கை விட்டிற்பூச்சிகள் மொய்த்ததுபோலும் விட முடைய நாகத்தைத் திடங்கூறித் தேரைகள் வளைத்ததுபோலும் ஒரு சிங்கத்தைப் பல யானைகள் சூழ்ந்ததுபோலும் கதாயுதனைப் பதாதிகளுடன் வந்து யுத்தந் தொடுத்துக் கொண்டார்கள். அதுகாலையிற் குந்தி புதல் வன் சந்தோஷத்துடன் மந்தா மனைய வில் லை அந்தரம்வரையி லுயர்த்தி, கந்தர முழக்க மூங்கலங்க நாணியேற்றி, சுந்தரமாகப் பிடி த்துவந் தெதிரில் நின்றான். அதைக்கண்ட சாலேந்திரன் சமீபத்தில் நெருங்கி, தங்கள் சேனைகளைக் கையமர்த்தி, இடும்பன் வயிரிக் கெதிரிற்போய் நின்று, நீயார்? இவ்விடத் திற் றனித்துவருந் தயிரியமனக் கென்னமா யுண்டாயிற்று? சங்கர நண்பனுடைய தனி நகரமென்று பயமில்லாமல் வந்த நீசீக்கிரஞ் சொல்லு உன் பிராணன் போகுமுன்னமே நீயிருக்குமூருக்குச்செல்லு. இவ்விடத்திற்று னே எங்களாயுதங்களா விறக்கவேண்டுமானா ல்நில்லு. என்றுசொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்ட பகாசுர மர்த்தனன் கலீரென்றுநகை

த்து, முன்னிவடத்தில் வந்து மந்தாரபுட்ப பம் வாங்கிப்போன வீமசேன னென்றறியீர் களா? இத்தனை சீக்கிரத்தில் மறந்துவிட்டீர் களா? ஆனாலிப்போது பாரிசாத புட்பத்தை நாடிவந்தேன். தந்தாலாச்சுது இல்லாவிட் டால் என்றென்றைக்கும் என்பேர் கியாபக மிருக்கும்படியாக இயற்றுவேனென்றுசொ ல்லினன். அதுகேட்ட சாலேந்திரன் கடுகடு த்துச்சினந்து, பூமியிலிருக்கிற அல்பமனி தர்களோ இந்தப் புஷ்பத்தைமுடிப்பவர்கள் எங்கள் புஜபல பராக்கிரமத்தை யழிப்பவர் கள்? அடடா! தன்பலமும் எதிரிபலமும்பார் க்காமற் பேசுகிறுயென்னடா? நீ எங்களிடத் தினின்றுந் தப்பிப் பிழைத்துப் போகிறவனு கிற் புட்பங்கொடுப்போம் நீயுமெடுத்துக்கொ ண்டுபோவாய்! எங்களாயுதத்திற் கெம்மாத்தி ரம்? இப்போ திறக்கப்போகிற நீ குள்ளநரி போல் மருட்டுகிறுயென்ன? நல்லதடா உன் னைவிட்டோமாவென் றதட்டி யுறுக்கி, தன் சேனைகளையெல்லாம்நோக்கி, சீக்கிரத்திலிந்த ஏழை மானிடனுடைய பிராணனை யகற்று ங்களென்று உத்தரவுசெய்தான்.

அவ்வுத்திரவானவுடனே யாவரும் நா னுவிதமாகிய ஆயுதங்களைப் பிரயோகஞ்செய் தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் வாயுமைந்தன் கோபங்கொண்டு, மறமுந்திறமும் வாமுஞ் சிரமுமுடைய பாணங்களை யெடுத்துக்குணத் திற்றெடுத்து, ஆகர்ணபரியந்த மிழுத்து விடுத்தான். அவர்கள் தொட்ட அம்பும் பல பராக்கிரமத் தென்பும் அழிந்து விழுந்து ஒழிந்தார்கள். தங்கள் சேனைகளில் உதிரவெ ள்ளம் வழிந்தோடக் கண்ட வித்தியாதரர் மனஸ்தாபமுங் கோபமுங் கொண்டெதிரில் வந்துநின் றறைகூவி, இலக்கமற்ற கணை களையேவி; மழைத் திவலைகள் போற்றாவி, அடாபாவி! எங்களுக்கென்று யெங்கிருந்து வந்தாயடாயென்று மேவி, நாலுபக்கங்களி லுந் தாவி, இன்றழியப்போகின்ற துன்னுவி யெனக் கோபித்து அடர்ந்து வந்தார்கள். அப்படி வந்தவர்களை யெல்லாந்தொடர்ந்து வந்ததிவினைபோற் படர்ந்துவந் தெரிக்கும் விடந்திணிந்த ஆசுகங்களைவிடுத்து, அவர் கள் தொட்டகணைகளையும் அவர்களையுந் தடு த்துப் படுத்தான்வீமசேனன். அதைக்கண்ட சாரணர்கூடி, நமக்கும் எதிரியென்றொருவ னிருக்கிறுனென்றுநாடி, வீரப்பாடல்களை ப்பாடி, இரதகஜ துரகபதாதிகட்கும்நயமுண் டாகும்படி மடங்கற் கோடியோனை வளைத்து இதுவரையிலுமிளைத்து இறந்து போனவர் களைப்போலெங்களை யெண்ணுதே. இதோ பார் உன்கண்ணாலே யுன்தேக மண்மேலே யென்றுசொல்லி, வீமனுடைய மெய்முழு துங்கெல்லி, சல்லடைக்கண் ணுக்கும்படியா ய்ப்புல்லி, வில்லினிடத்திருந்து கொல்லனு லைக்களத்திற் காய்ந்து சிவந்து விஷத்திற் றேய்ந்து சத்துருக்களி னுயிர்களையெல்லா மேய்ந்து சகல நிர்வாகமும் ஆய்ந்து வீரப் பட்டங் கழுகிறகு பூண்டிருக்கிற கருடாஸ் திரம் மாயாஸ்திரம் இடியாஸ்திரம்விருக்ஷா ஸ்திரம் பர்வதாஸ்திரம் கமலாஸ்திரம் பிறை முகக்கணையே முதலிய கங்கபத்திரங்களைப் பாண்டு புத்திரனுடைய அங்கத்திலழுந்தி இகழ்ந்தார்கள். தங்களைத் தாங்களே புகழ்ந் தார்கள்.

சிங்கக்கொடியோ னதுகண்டு, உகாந்த காலத்திங்கட் சடையோ னெனவெகுண்டு, அங்கங்கிருந்தவர்க ளெங்கெங்கு மோடிப் பொங்கிப் புகழ்ந்தவர்கள் மங்குதலில் வாடி யோடும்படியாக அயிந்திராஸ்திரங்களினுற் சாடவும்; யாவரும்வருந்தி, மறுபடியுங்கூடி ப்பொருந்தி, இரதங்களைவிட்டு நிலத்திலிற ங்கி, கதைகளைக்கையிலெடுத்து வீமசேனனை த்தடுத்து, எங்கேயுன் வல்லப மிதிற்றெரியப் போகுதென்று இரைந்தார்கள். இயாவரும் விரைந்தார்கள். இதைநோக்கிய வாயுகுமா ரன் திரிபுர தகனனென நகைத்து, யாவருந் திகைத்துப் போகும்படி தன் கரத்திலிருந்த வில்லை நாணி தளர்த்தித் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு, யாளிமொயம்பினன் றூளியெழும் படியாய்க் கூளிகணின்றுகொண்டாட வாளி கொண்ட வலதுகரத்திற் றண்டாயுதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு எதிரிலேவந்து கோடிபே ருக் கொருவனுகநின்று, ஓடி வாருங்களென் று விருவிறெனச் சுழற்றினுன். அவர்களும் நான்கு திசையிலுமோங்கிக் கதையைக்கரகர வென்று வீசியடித்தார்கள். வீமசேனனும் அதைத்தட்டிவிட்டு அவர்களைக் கிட்டியெட் டி நீட்டிமாட்டினுன். சிலர்கள் அம்புகளைப் பொழிந்தார்கள் சிலர்கள் எறிவலயம் கை வேல் சொருகீட்டி எஃகம் இவைகளைக்கொ ண்டெறிந்தார்கள். அவைகள் வீமனுடைய கதைவேகத்தினுல் அடிபட்டு முறியவும், வெடிபட்டுப் பிரியவும், கதைகளுடன் கதை தாக்கும்போ துண்டாகும் கனலும், பாணங்

களிலிருந்துதிரும் அனலும், சக்கரங்களோடுசக்கரங்கணெருங்க வெழும்புகையும், கோபமேலிட்டுண்டாகும் பகையும், இவர்கள் கண்களினின்றெழும்பும் கோபாக்கினியும், கருத்தினின்றெழும்பி மின்னுந் தாபாக்கினியும் நவகண்டங்களிலு நிறைந்து அண்டங்களிலுறைந்து கடல்நீருஞ் சுவற வறண்டுபோகும்படியாய் ஆகவே; சாரணர் கூட்டமுழுமையு மோய்ந்து மாய்ந்து சாய்ந்து அவிந்தார்கள்.

உடனே யக்ஷகுல சிரேஷ்டர்களெல்லோரும் நெருங்கிவந்து, கரத்திலுஞ் சிரத்திலும் உரத்திலுங்கணைகளாற் றுளைத்தார்கள். வீமசேனனை வளைத்தார்கள். அந்தச் சமயத்திற் பிரசண்ட மாருதம்போ லெதிர்த்து, அவர்கள் தொட்ட பாணங்களையெல்லாமுதிர்த்து, மத்தியிற்போய்க்குயவன்றிகிரி போற்சுழன்று: யாவருமுயிர்கழன்றுபோகும்படி மோதினன் கீசகாரியானவன். அந்த அடியினுற் கரமுறிந்து சிரமுடைந்து உரமழிந்து உதிரம் வழிந்தோடவும், பேய்களாடவும், கழுகு பருந்துகள் கூடவும், சேனைகளும் வீரர்களுந் தலையறுபட்டுநின்றாடவும் இப்படியிருக்கின்ற சமயத்தில் இதைப்பார்த்த இராட்சதரும் பிழைத்தோடி நின்ற யக்ஷாளும் நால்வகைச் சேனைகளில் இறந்தவர்போக இருந்தவர்களைக் கூட்டிவந்துகதாபாணியை வளைத்துக்கொள்ள, பதாதிகளொருபக்கட ஹதாஹதஞ்செய்கிறேம்பாரென்று நூறுவிதமாகிய கத்தி கடாரி ஈட்டி பாங்கு சாங்கு முதலிய ஆயுதங்களினுல் வருத்தினுர்கள் அஸ்திர சஸ்திரங்களினுல் அநேகங் கோடிபேர்களூரத்தி லழுத்தினுர்கள் கெதை கவுண்டு கலப்பை முதலியவைகளினுல் வெகுபேர் பொருத்தினுர்கள்: இவைகளை யெல்லாமொறுத்துப் பூமியிற் பொறுத்திருந்த மகாமேருவைப்போன்ற வாயுகுமாரன் நகைத்து பதினுயிரமான் கூட்டமத்தியில் அகப்பட்ட வேங்கையைப்போல் ஆக்ரமித்து, பராக்கிரமத்துடன் மலைமிசைவீசும் வாயுபோலும் நிலமிசை பொங்கும் நெடுந்திரைபோலுஞ் சீற்றங்கொண்டு திரும்பிச் சுழன்று, மாற்றலரெல்லா மண்ணிலுழன்று, கையுமெய்யுங் காலுந்தறிந்து, ஐயகோவென்றங் கலறியே இறக்கக் கெதையினுற் புடைத்துக் கதிவழி சேர்த்தான்.

மணிமாலன் வதை.

காற்றினுற் பறக்கும் பூளைப்பூப்போற், கருதலரிற் சிலர் கதறியோடி, அளகாபுரியிலமர்ந்தசேனுபதி, மணிமாலன்வீர மணியணிப் பதத்தில், வீழ்ந்து வெதும்பிமெலிந்து நலிந்து, கண்ணீர்சோரக் கால்தள்ளாட, செந்நீர்பெருக ஸ்திரமொழிகுளற, வாக்கும் நாக்கும்மனமுந்துடிக்க, கையுமவரைக்கையிணைலணைத்து, நில்லுமென்றுரைத்துச் சொல்லுமென்றுகேட்க, தேவரீரனுப்பிய திரண்டசேனைகளில், மண்ணுற்றுவந்தவம் மானிடனொருவன், எண்ணற்றபேரை இறக்கவிடுத்து, தானிங்குவந்த சங்கதியுரைத்து, தானையுள்ளதுவுந் தாங்களுமிருக்கும், தலைவர்களியாவருஞ் சேர்ந்தொரு தரமாய்ச், சீக்கிரம் வாவெனச்செப்பியனுப்பினுன். சீவராசிகளை கொல்லும் யமனே, இந்தவுருவாகி இப்புவிக்கண்வந்தானென்று சொல்லிவிழுந்தார்கள் இந்த வசனத்தைக்கேட்ட மணிமாலன் உடல்பதைத்து ஓங்காரமிட்டு, இதுவரை நாம் பிழைத்தபிழைப்பெல்லாம் ஒருமனிதனுல் அவமானமாகுங்காலமாஇதுவென்று கண்சிவந்து, பக்கத்திருக்கும் பலசாலிகளைநோக்கி, சகலவிருதுஞ் சம்பிரமக்கோலமும், ஆயுதவகைகளும் அங்கையிற்றுங்கி, தங்களுக்குத் தாங்களே யொப்பென்றுசொல்லி, சட்டவார்த்தைகள் சாற்றும் நீங்கள், சமயத்திலொரு மசகமவ்வளவு மனிதனைச் சிதைத்தெறிந்து வந்துசெய்திசொல்லாமற் சிங்கத்தைக்கண்டு திரண்டோடிவந்த யானையைப்போ லிருக்கின்றீர்கள்.

ஆ! ஆ! சேனுதிபதிகளே! உங்கள் திறங்களெல்லாந் தெரிந்தேனென்று சினந்து கேயூரமணிமகுட குண்டலாதிகளைத் தாங்கி வீரகண்டை யார்த்து, வீரப்பட்டங் கட்டி, வாகுப்பட்டையணிந்து, உடைவாள் படைவாள் உறுவேல் எறிவேல் வில்லு அம்பறுத்தூணி கதை சக்கரம் எறிவளையம்இவைமுதலிய ஆயுதங்களுங் கட்டிக்கொண்டு, யுத்தப்பிரசண்ட கோலனுகவும் வீரப்பிரதாப லோலனுகவும் யானையைக் கொண்டுவரச்சொல்லி அதன்மேல் ஆரோகணித்துக்கொண்டு, பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் யானைத்தலைவர் சேனைத்தலைவர் படைத்தலைவர் அணித்தலைவர் குடைத்தலைவர் கொடித்தலைவர் ஆயுதத்தலைவர் இவர்கள் யாவருஞ்சூழ, சகல

மேளவாத்தியங்களு முழங்க, பட்டுவான்கள் கட்டியர் வந்தியர் புகழ்வோர் இவர்கள் நெருங்கிவரப் பிரயாணப்பட்டகாலத்தில், மணிமாலனேறும் யானையானது சோனாமேகம் போல் மதம்பொழிந்து, உரலடிபெயர்த்து நிழலைக்கருவி, பாகனையெடுத்துப் பந்துபோலெறிந்து, தறியைப்பெயர்த்துச் சங்கிலியை அறுத்துநிகளத்தைமுறித்துநிலத்தையுதைத்து, நெடுநீரைக்கலக்கி, நிசாசரைவிலக்கி மேகத்தைபிழிந்து தாகத்துக்கருந்தி, கிம்புரி கோடோங்கக்கிளர்கத்திகட்டி வீரப்பட்டமும் விபூதிரேகையுஞ்சிந்தூரத்திலகமும்திகழ்பாற்கும்பமும் நான்குகாலுக்கும் வீரவெண்டயமும் கர்னகவரியும் கந்துகச்செருக்கும் இருபுறந்திர்க ளிலங்குபெட்டியும் வாலுக்குக் கத்தியும் வாயினுக்குலக்கையும் உடைத்தனதாய் மதர்த்து இருமாந்து எவரையும் சீறிக்கொண்டுவர, மண்ணுலகமும் விண்ணுலகம் எண்ணங்கொள்ளும்படியாகவந்து, புண்டரீகனைக்கொன்ற தண்டதரனைக்கண்டு, வடவாமுகாக்கினியையும் விழுங்கி ஏப்பமிடத்தக்க வல்லவர்களாகிய நீங்களெல்லோரும் இந்த மனிதனை யின்னமும் உயிரோடு வைத்திருக்கின்றீர்களாவென்று தன்சேனைகளைப் பார்த்துக்கோபித்து, இனியேனுமென் முன்சென்று அஞ்சாமல் எஞ்சாமல் துஞ்சாமல் மிஞ்சி வந்த மனிதனை மிதித்துத் துவைத்து மிர்த்தியுவுக்காகார மாக்குங்களென்று பெருங்கூச்சலிட்டுரைத்தான். இந்தமணிமாலனுடைய கூச்சலையும் அவனது உள்ளக்காச்சலையும் சேனாசமுத்திரத்தின் பெருக்கத்தையுங்கண்ட வீமசேனன் கைகொட்டி நகைத்து, திசாதிசைகளுந் திகைக்க ஒரு பேரொலிசெய்தான்.

அந்த வோசையைக் கேட்ட மணிமாலனேறிவந்த யானைபயந்து, சேனையின் பின் போனதைக்கண்ட அச்சேனை வீரர்களெல்லோருஞ் சேனாதிபதி நன்மை முன்சென்று யுத்தம் பண்ணச்சொல்லித் தான்பின்பலமாக வந்தாரென்று நினைத்து ஆர்ப்பரித்து பற்பல ஆயுதங்களும் பாணங்களும் அஸ்திரங்களும் சஸ்திரங்களும் அம்புகளும் வளைதடியேமுதலிய கொம்புகளும் விடுத்தும் அடித்துந் தொடுத்தார்கள். அப்போது கைலாசபதியினுடைய திவ்ய கழலிணையைப் பூசிக்கும் மார்க்கண்டேயர் தம்மைத் தாவிவந்த யமனைக்கண்டு சுவாமியின் பின்புறத்தில் ஒதுங்கிப்பதுங்கியபோது காலபாசத்தைக் காலன் வீசியிழுக்கும் வரையிலுமிருந்து பின்பெழுந்து உதைத்தருளிய கண்ணுதல் போல், கடோற்கஜன் றந்தையானவன் சற்றிருந்து கனன்றெழுந்து கொழுந்துவிட்டுப்பணைத்திருந்தமராமரத்தை சல்லிவேர் ஆணிவேர்புறவேர்யாவுங்கழன்று வரும்படியாய் மடமடவென்றுபிடுங்கி, நடநடவென்று பற்கடித்து வந்தசேனைகள் யாவும் விடவிடென்று நடுங்கியொடுங்கி ஓடும்படியாய் விறுவிறென்று சுழற்றிச்சாடினான். அந்த அடியினால் அவர்கள் தெழித்துவிட்ட ஆயுதங்க ளெல்லாம் வொழிந்து, தாங்களும் உடலுடன் உயிருமிழந்து அழிந்தார்கள். நான்கு திசையினும்பிணமலையும் உதிர அலையுமாக விளங்கக் கண்ட மணிமாலன் திப்பிரமைகொண்டு திரும்புவது அழகல்லவென்று வெட்கத்துக்கஞ்சி, கைமிஞ்சிவீசும் வீமன் எஞ்சும்படி அஞ்சுதேவதாஸ்திரங்களை விடுத்தான். அதைவீமன் பஞ்சாகப்பறக்க அடித்தான். மறுபடியும் மணிமாலன் நூறுபாணங்களைத்தொடுத்தான். அவைகளையும் வீமன்மடித்துக்கெடுத தான். மீட்டுமவன் ஆயிரங் கணைகளை யெய்தான். அவைகளை இவன் தூளியாகச்செய்தான். மணிமாலன் கோடிவச்சிர தண்டங்களை யேற்றினான். தண்டதரன் அவைகளை மாற்றினான். நண்ணலன் நாகாஸ்திரங்கோடாகோடிகொண்டு மோதினான். நரேசனேரடியாலூதினான். கருதலன் சூலாயுதங்கொண்டு துளைத்தான். காலின்மகன் கரத்தினுலதைவளைத்தான். மணிமாலன்விண்ணெலாம் பகழியென விதிர்த்தான். அண்ணலதையெல்லாம் மண்ணிலுதிர்த்தான். மணிமாலன் அக்கினிக்கணையால் வீமசேனன் வீசிய மராமரத்தை அகைத்தான். வீமசேனன் அங்கை கையில் வில்லையெடுத்துப் பிடித்து நிறுத்தி நாணியேற்றி மணிமாலனை நோக்கி நகைத தான்.

இந்தப்படிக்கு இருவருடைய வில்லுஞ் சுழல மனமுமழல நெடுநேரம் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அந்தச் சமையத்தில் மணிமாலன் பர்வதாஸ்திரந் தொடுத்து வீமன் வில்லையொடிக்க விடுத்தபோது, அவன் தனது கடுத்தவில்லை இடதுகரத்திற் பிடித்துக்கொண்டு வலது கரத்திற் கெதையையெடுத்து யெதிரேறிவந்து பூமியிலோர் காலூன்றி, யானையின்மத்தகத்தி லோர்கால் நாட்டி, மிகப் பருத்தோங்கி வீங்கியமணிமாலன் தோளின்

பேரிலும் மார்பினிடத்திலு மோரடியடிக்க வே, அவன் துடிதுடித்துப் படிமிசைவீழ்ந்து, எலும்புகளெல்லாம் பொடிப்பொடியாக நொறுங்கி, நரம்புகளறுந்து, இந்திரியங்கள் கலங்கி, மந்திரி தந்திரிமார்கள் நழுவ இடிவிழுந்த அரவமென யேங்கி, சற்றுநேரம் பிராணமூர்ச்சையாகத் தூங்கி, உடனே சோபநீங்கி, வீரர்களெல்லா மிகழுவார்களே யென்று குறுகுறுத்து, இவனை வெல்லும் வகையைக் காணேமேயென்று கறுகறுத்து, வஞ்சனையாற்கொல்லவேண்டு மென்றுன்னி வானத்தில் மாயையினாற்றன்னிமறைந்தான் இப்படி மறையவே மணிமாலனை வாயுகுமாரன் வனமெல்லாந்தேடி பிணமலையெல்லாம் நாடி நிற்குங்காலையில் உலகமெல்லாமிருண்டது. அது பார்த்து மாயாஸ்திரமறைந்து தொடுத்தா னென்றறிந்து, சூரியாஸ்திரம் விடுத்ததனை நீக்கிப் பிரகாசிக்கச் செய்தான் உடனே மணிமாலன் அங்கிருந்தபடியே அக்கினியாஸ்திரம் விடுத்து நெருப்புமழை மயமாக்கினான் அதை வீமன்வருணாஸ்திரம் விடுத்து வெப்பத்தைத் தவிர்த்தான். வாய்வாஸ்திரந்தொடுத்துச் சூருவளியைக்காட்டினான். நாகாஸ்திரம் விடுத்து அவ்வளியை யோட்டினான். பர்வதாஸ்திரம் யெடுத்துவிடுத்தான். இடியாஸ்திரம்விடுத்துக்கெடுத்தான் நாகாஸ்திரமெய்து தூற்றினான், கருடாஸ்திரம்பெய்து மாற்றினான். இப்படி அநேகமாகிய பாணங்களை மணிமாலன்றொடுக்கவும் அவைகளுக்குச் சத்துருவாகிய அஸ்திரங்களை வீமசேனன்விடுத்து யுத்தஞ்செய்துவந்தான். இந்தப்படி இலக்குமணனும் இந்திரசித்தும் யுத்தஞ்செய்த தன்மைபோல் மாயா யுத்தம்பண்ணிய மணிமாலன்மேல் வாயுபுத்திரன் நாராயணமந்திரத்தை யுச்சரித்து திவ்யாஸ்திரமொன்றை யேவினான்.

அதனால் மாயைகளெல்லா மற்றுப்போகவும் மணிமாலன் சூலாயுதமொன்றை யெடுத்துத்துதித்துமந்திரித்துயேவினான். அதை வீமசேனன் கண்டு பிர்மாஸ்திரத்தைப் பூசித்துவிடுத்துத் தாவினான். அந்த பிர்மாஸ்திர முஞ்சூலமுந் திக்குகளெல்லாஞ் சிதையப் புதையயுத்தஞ்செய்து போராடிப் பிர்மாஸ்திரத்தினாற் சூலம்பொடியாகிவிழவும், உடனே வீமன்கிருஷ்ணமூர்த்தி தனக்குபதேசித்திருந்த பாசுபதாஸ்திர மந்திரத்தை யோருருத்திராஸ்திரத்திற் பிரயோகஞ்செய்துவணங்கிவிடவே; அது புறப்பட்டு அண்டரண்ட பிர்மாண்ட பகிரங்களெல்லாங் கரிய, எல்லா மெரிய, யாவும்பொரிய, மிகவும்பெரிய காலாக்கினிரூபங்கொண்டு மணிமாலன் மேற்செல்லும்போது; அநேகமாயுதங்களை விடுத்துத் தடுத்துப் பார்த்துந்தடைபடாமல் வருவதை நோக்கிய மணிமாலன் வாடியோட, அவனை விடாது பின்றொடர்ந்து அவன் பிராணனை வாங்கிச் சமுத்திர ஸ்நானஞ்செய்து வீமசேனனிடத்தில்வந்துசேர்ந்தது. உடனேமணிமாலன் ஓர்பெரியமலை வேரறுந்துவிழுந்தன்மைபோலும், சூற்கொண்ட மேகந்தவறிப் பூமியிற்கரிந்து விழுந்ததன்மைபோலு மிறந்து விழுந்தான். இதைக்கண்ட சேனைகளிலுஞ்சேனாதிபரிலும் பிழைத்திருந்தவர்கள் வீமனைவாழ்த்திப் போற்றி, கரத்தைச் சிரத்திற்கூப்பி எமக்குயிர்ப்பிச்சை கொடுத்த உத்தமனே இனிஉன்னுடையது இந்தஅளகாபுரி யென்றுசொல்லிக்கொண்டு திரும்பித்திரும்பி பார்த்தவண்ணமே அளகாபுரிக்குஓடினார்கள் அப்பாற்சற்றுநேரமிருந்து பார்த்துக் கதாயுதன் ஒருவரும் யுத்தத்துக்கு வராமலிருப்பதைக்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு தன்கையிலிருக்குஞ் சேயரிச்சங்கத்தை வாயில்வைத்தூதி, ஒருவருந் தனக்கு நிகரில்லாம லுலகநடுங்க உச்சாகத்துடனுலாவிச் செயஞ்செயமென்று குலாவிக்கொண்டிருந்தான்.

தருமராஜன் வீமனைத்தேடி விசனப்படுதல்.

இவ்விடத்தில் தருமராஜனுந் தௌமியாசாரியரும் பன்னீராயிரம் பிராமணக் கூட்டங்களும் உரோமசன்ம மகாரிஷியும் மற்றெல்லோருஞ் சேர்ந்திருந்து தருமசாஸ்திர முதலிய நூல்களைப்பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது, தருமராஜன் சுயேச்சையாய்த் தன் பக்கத்திற் றிரும்பிப்பார்க்க, அப்போதெப்போது நீங்காதிருக்குந் தம்பியைக் காணாதேங்கி எங்கேயென்று வினவ, பக்கத்திலிருந்த பாஞ்சாலி தீர்க்கதெண்டன் செய்தெழுந்து நின்று ஐயா! இன்றையத்தினம் பெருக்கெடுத்துவந்த அந்நதியில் ஸ்நானஞ் செய்யப் போனேன். அவ்விடத்திற் பாரிசாதபுட்பமிதந்துவரக்கண்டு, அதனையான் கொண்டு வந்து அவர்கையிற்கொடுத்து, இந்தப் புட்பத்தின்பேரிலெனக்கிச்சை யிருக்கின்றதென்று விரும்பிவருந்தினேன். ஓ திருந்திழையே

இதோகொண்டுவந்தேனென்று அளகாபுரிக்
குச்சென்றனரென்ருள். அதைக்கேட்டவுட
னேஇரண்டு செவிவழியிலும் பிரிவாற்ருமை
யென்னும் விஷங்களேறி, தலைமயக்குற்றுத்
தளர்ந்து தலத்திற்சாய்ந்தார். உடனே அவ
ரைத்தம்பிமாருந் 'திரௌபதியும் பெரியோர்
களுஞ் சமீபித்துத்தூக்கி, மார்போடணைத்
துச் சாந்தாற்றிகளினுல் விசிறியுபசரிக்கவே
சற்றுநேரந்தரித்து மூர்ச்சை நீங்கியெழுந்து
உரோமசமகாமுனி பாதங்களில் விழுந்து,
மிகுந்தவிசாரத்துடன்தேம்பி, ஐயனே! அழ
கிற்பிறந்த இவள்நிமித்தம்நாடு நகரமியானை
சேனை செல்வஞ்சீர்முதலியாவற்றும் விடுத்து
காட்டில் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு காலங்கழி
த்து, எப்போது நல்லகாலம் வருமென்று
பெரியோர்களுடைய ஆசீர்வசனங்களை விரு
ம்பிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

இதல்லாமல் அரவகேதனன்செய்தபொ
ல்லாங்கினுல், அவன் அவன் தம்பிமார் என்
னு நூறுபேரையுங்கொன்ற பிற்பாடு கையினு
ற்றண்ணீரள்ளிப் பானம் பண்ணுவதேயன்
றி, அதுவரையிலுங் கதையினுற் சலத்திலடி
த்து மேலெழுந்திவலைகளை நாவினுற்புசித்து
வருவேனென்று சபதங்கூறி, பத்துவருடம்
வரையிலுங் காலங்கழித்து வந்துவிட்டான்
வீமசேனன் நானித்தனை யவமானமடைந்
தும் அவனைப்பற்றி உயிர்வைத்திருக்கின்
றேன். அவனே? எங்களை இதுவரையிலுங்
காப்பாற்றிக்கொண்டு நேரிட்ட துன்பங்களி
யாவையு நீக்கி ரக்ஷித்துவந்த உத்தமன் அவ
னெருவனில்லாவிட்டால் மற்றெவ்னுலென்
னுகும் (தம்பியுடையவன் தரியலர்க்கஞ்சான்)
என்னுந் தன்மையினுலவனைக்கொண்டுகடல்
சூழ்ந்த உலகமென்னும் பூவைப்பறித்து,
இத்திரௌபதியினுடைய குழலை முடித்து,
தலைவாயலில் செயபேரியடித்து, இடையூறு
செய்தோரை யினிதுமுடித்து, பெரியவெற்
றிக்கொடியை அஸ்தினுபுரத்தின் கோட்டை
மதில்மேல்விரித்துப் பிடித்து வாழ்வென்னு
ம்பெருக்கத்திற் றம்பிமார்களுடன்பொருந்தி
யிருக்க வெண்ணின யெண்ணத்தை விருதா
வாக்கினுளிந்தப்பூவை. இதன்றியு மூன்னெ
ருதரமிப்படித்தானெரு புட்பநிமித்தமனுப்
பியபோது, எனக்குப் பின்னிட்டுத் தெரிந்து
மெத்தவருத்தப்பட்டு, பெரியவர்க ளன்பினு
லுந்தெய்வானுகூலத்தினுலு நானேபோய்க்
கண்டு அழைத்துவந்தேன். பின்பு அவனை
யும்வைத்துக்கொண்டு இந்தபாவைபோன்ற
வளுக்கு எத்தனை விதத்திலேயோ புத்திசொ
ன்னேன். என்தம்பியே இளங்கன்று பய
மறியாதென்பதுபோ லெதுவுந் தனக்கிணை
யில்லையென்றிருப்பவன். அவனைப்பிடாரன்
பெட்டியிலடக்கி வைத்திருக்குங் கொடியவிட
மூடைய நல்ல பாம்பைப்போல் மந்திரித்து
வைத்திருப்பவன் யான். இன்று ஏமாறிப்
போனேன்.

அந்தோ! குபேரனென்ன இலேசான
வனு! கயிலாசபதியினுடைய தோழன். சனக்
கட்டும் பணக்கட்டும் உடையவன். அவ்விட
த்திலேதாகிலு மொருகுறைவு என் தம்பிக்கு
நேரிடுமாகில், க்ஷணப்போதிவ்விடத்தி லியா
ருமிருக்கோம். உடனே இறப்போம். இதெ
ன்னகாலம் என்னுடைய விதியோ தெய்வ
கதியோ என்தம்பிக்குப் புன்மதியோ இனி
யான் கேட்பதென்னகதியோ ஆனுலுமென்
போலனியாயமான பேர்களியாரு மிரார்கள்.
ஒருதம்பி தவஞ்செய்து வருவேனென்று வி
யாசரருள்பெற்றுப் போயினுன். அவனே
தமயனை நீங்கிய வியாபக மில்லாமற் றனித்
துத் தெய்வலோகத்திற் சகலபாக்கியங்களையு
மனுபவித்துக் கொண்டிருந்து விட்டான்.
இத்தம்பி குபேரனுலகம் போய்விட்டான்.
மற்றிருதம்பிகளறியாதவர்களாயென்னுடன்
வருந்தியிருக்கின்ருர்கள். அப்படியானுலும்
அர்ச்சுனன் தேவர்காரியங்களி லிருக்கின்ரு
னென்றுசிந்தைமகிழ்ந்தேன். இவன்போன
காரியம் விருதாவேயன்றி வேறில்லை. தெய்
வமே! என்னையே னிப்படிவைத்து இந்தத்
துன்பவார்த்தைகளைக் கேட்கவும்நோக்கவுஞ்
செய்தாய் என்றுசொல்லி மகாமனவருத்தத்
தோடுஞ்சோர்வுற்ருர் உதிஷ்டிரனுனவர். பக்
கத்திலிருக்குந் தம்பிமா ரிருவருந் துயர்கூற,
பாவகன்பெற்ற பாஞ்சாலிமாதுந் துன்பூற,
பெரியோரியாவரும் அவரருகிலணுகித்தேற்
றி, துயர்மாற்றி, களையாற்றி, ஆசீர்வசனங்
களினுல் வாழ்த்தினுர்கள். உடனேசிறிதுதே
றிஎழுந்த தருமராஜன் அப்பெரியோர்களைப்
பார்த்து, ஓ சுவாமிகளே! உங்களாதரவே
யன்றி வேறுதுணையில்லை யென்றுசொல்லி,
உரோமச மாமுனியினுடைய பாதத்தில்விழு
ந்து பதறிக்கதறியழுதார்.

தருமராஜன் உரோமசன்மராற்றேறி நகுல சகாதேவர்-திரௌபதி-இவர்களோடு கடோற்கஜன் தேரேறிச்சென்று வீமனைக் காணுதல்.

உடனே இவருடைய துயரம்போகும்படி உரோமச மாமுனிவரானவர் சற்றுநேரம்நிதானித்து, ஒ தருமநந்தனு! நீரேன் அதைரியப்படுகிறீர்? பயப்படவேண்டாம். குபேரலோகத்தி லுமது தம்பி வீமசேனன் வெகுகோடிபடைகளை வெட்டிமறுத்துவெதுப்பிப் பூழியாக்கிவிட்டான். இதைக்கேட்ட குபேரனுடைய பெரியசேனாதிபதி மணிமாலன்வந்து மாயாயுத்தமுதலிய வஞ்சனைகளைச்செய்து வீமசேனனாலிறந்து போனான். இனியொருவருமெதிர்த்து வருவதற்கில்லாமற் சங்கத்வனிசெய்துகொண்டிது வரையிலுஞ் சுகமாகவிருக்கிறான். தப்பிப்போன படைகளிற்சிலர் அளகாபுரிக்குப்போயிருக்கின்றார்கள். குபேரனிடத்திற்சொன்னாலினி யென்ன நடக்குமோ தெரியாது. ஆகையால் நீர்விசனத்தைமாற்றி, தம்பிமார்களையுந் திரௌபதியையுந்துன்பப்பட வொட்டாமலாற்றி, இதற்கு நடக்கவேண்டிய கருமங்களை யோசிக்கக்கடவதென்று உரோமசமஹாமுனிவர் சொன்னார். அப்படிசொல்லக்கேட்ட தருமராஜன் களித்தெழுந்து, இந்த யுத்தங்களையும் வெகுபேரிறந்துபோன சேதிகளையுங் குபேரன்கேட்டுக்கோபித்துவந்து என்தம்பியை வளைத்துக்கொள்ளுவதற்கு முன்னமே, நானவ்விடத்திற்குப் போகவேண்டுஞ் சுவாமீ! இதற்கெப்படி என்னையனே! இவ்வாபத்து நீங்கும்படியாயெனக்கோருபாயஞ்சொல்ல வேண்டுமையாவென்று தருமராஜன்கேட்க, உரோமசன்மர்சொல்லுகிறார். கேளுந் தருமராஜனே! இடும்பிகுமாரனாகிய கடோற்கஜனிவ்விடம்வரும்படி நினைப்பீராகில், அவனாலுமதெண்ண நிறைவேறுமென்றுசொல்ல, அதுகேட்டவுடனே தருமராஜன் கடோற்கஜனை நினைத்தார்.

அப்படி நினைத்தவுடனே கடோற்கஜனானவன் பேய்கள்கட்டியிருக்கு மிரதத்துடனே வந்து, தன் பெரிய தந்தை பாதங்களிலும் சிறியதந்தை பாதங்களிலும் பெரியதாயார் பாதங்களிலும் பெரியோர் திருவடிகளிலும் பணிந்து, பாவராலு மாசிபெற்று நின்றான். அப்படிநின்ற குமாரனைத் தருமராஜனணைத்து, அப்பா! உன் தந்தை என்னிடத்திற்சொல்லாமல் உன் தாய் வார்த்தையினாற் பாரிசாதமலர் கொண்டுவரும்படியாய்க் குபேரலோகத்திற்கு மறுபடியும்போயிருக்கிறான் அவ்விடத்திற்கொடிய யுத்தம்நடந்திருக்கின்றதாக உரோமசன்ம மகாமுனிவர்சொன்னார். இனிக்குபேரன் கேட்டாலெப்படியாமோவென்று அவர்சொல்லவும்எனக்குக்குலையுடன் தலையுநடுக்கமுற்றன. ஆதலால் நீ யெம்மைக் கூட்டிப்போயுன்றந்தையைக் காட்டி வரவேண்டு மென்றுகூறவும், இரதத்திற்கட்டிய கூளிகள் மீறவும், தருமராஜன் நகுல சகாதேவர் திரௌபதி உரோமசன்மர் முதலாயினோேறவும். இரத மாகாயவீதியிற் பாறவும், நிலத்திலுற்றோர்க்குக் காதலத்தைக்குவித்து வணங்கி நிமிர்ந்தார்கள். குபேரனுடைய பட்டணத்தின் மேற்கு வாசலிற் போயிறங்கினார்கள். அவிடத்திற் சிங்காரவனமும் திருமதிலும் மணிமேடையும் மலரோடையு மிகுந்திருப்பதைக் கண்டு பேரானந்தங்கொண்டு, வீமசேனனைக் காணும்படி உள்ளே நுழைந்து போக; அங்கே இரத்த வெள்ளந்தோய்ந்து நானாமுகத்திலுங் காய்ந்து வீரப்பிரதாபர்களுடன் யானைகளுஞ்சேனைகளுமாய்ந்து பலவாறாய்க் கிடக்கக்கண்டமெய்விரதனடுங்கிக் குழைந்து, அப்பாற்றேறிச்செல்லும்போது ஜெயப்பிரதாபத்தோடும் இன்னுமெதிர்க்க வருபவருளரோ வென்று சமர்க்கு விழைந்துநிற்கும் வீமசேனன்கண்டோடிவந்து, தமயன் பாதங்களிற் பற்பல மலர்தூவிப் பணிந்தெழுந்து, வாய்புதைத்துக்கைகட்டி வணக்கமிணக்க மடக்கமொடுக்கத்துடனிற்க, தம்பிமார்களுந் திரௌபதியுந் தனயனும் வீமசேனனைத்தழுவி வணங்கி நின்றார்கள்.

தருமராஜன் வீமசேனனுக்குப் புத்தி கூறுதல்.

அந்தவேளையில் வீமசேனனுடையமுகத்தைப்பாராமற் பூமியைப்பார்த்த வண்ணமே அவ்வறத்தின் மைந்தன் வீமனைக்கூவி, அப்பா? உன்னை நம்பியிருக்குமென்னை இப்படிச் சதிசெய்யலாமா? முன்னொருதரஞ்சொல்லாமல்வந்த உன்னை வெகுவாகிய நீதிசொல்லித் தருமங்கூறி, என் விசனங்களுஞ் சத்துருக்களுடைய வெண்ணமும் நாங்காலங்கழித்துவரும் வண்ணமுந் தெரிவித்துத்திருத்தி யிருக்கவும் என்னுடன் சொல்லாமல்

திரௌபதி வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிறு பிள்ளைபோலிப்படி வரலாமா? நேரிட்டிருக்கு நமது துன்மமெல்லா முனக்குத் தெரியாமலி ருக்கலாமா! நல்லது குபேரமஹாராஜனென் பவன் யார்? அவனை இன்னானென்றும், இன்னாருக்குச் சிநேகனென்றும், அவனு டைய பலமுந் துணையுந்தெரிந்து கொண் டையா! நீந்த வறியாதவனை ஆறுகொண்டு போமென்கிற மொழி மறந்தையா! அல்லது என்றம்பியாகிய பார்த்திப னிவ்விடத்திலில் லாத வேளையென்று நீயறிந்திருந்தும் இப் படிசெய்வது உனக்கழகா! தான்தொழுந்தெ ய்வமானாலும் பொய்ச்சத்தியஞ் செய்தாற் சகிக்குமா? நமது வீட்டிலேற்றிய விளக்கா னாலு முத்தமிடப்போகுமா? பெற்ற தாயானா லுங் குற்றமெத்தனை பொறுப்பாள்? முன்னொ ருக்கால்வந்து வெகுபேரை முடித்ததுமல் லாமல் இப்போதும்வந்து இவ்வளவுகோடி சேனையினுயிரை யமலோக மேற்றினையே: குபேரன் உத்தமகுணவானா யிருந்தபோதி லும் இதுகளைக்கேட்டு வெகுளி மேற்கொண் டுவந்துன்னை வளைத்துக்கொண்டால், அப் போதென்செய்குவாய்! மறந்திருந்தேன்பிரா ணனே வாவென்றால் வருமா! நமதுகாலத் தையோசித்து யாவரையுமுறவாக்கிக்கொண் டால் ..லம். விரோதஞ் செய்துகொண்டால் நமது பகைவருக் கனுகூலம்.

தம்பிவீமசேனா இதுகளையெல்லாம்யோ சிக்காமற்சிறுபிள்ளை கட்டுஞ்சிற்றுடையென ச்செய்தாய் உனக்குநானெத்தனை விதத்திற் சொன்னாலுங் கேட்காவிட்டால் நானென்ன செய்வேன் அவனவனுக்காய்ப் புத்திவரவே ண்டுமேயல்லது வேறல்ல. என் பேச்சைக் கேளாதிப்படி நடப்பையாகிலு லுனக்குந் தம்பிமார்க ளிருக்கின்றார்கள். அவர்களுன் பேச்சைக்கேட்பார்களா? (முன்னளந்தநாழி பின்னளக்கும்.) என்னுமொழியை யோசிக்க வில்லையே. தம்பி! ஒரூரிலொருகிழவன் தான் முன்னஞ் சம்பாதித்துவைத்திருந்த பொரு ளைத் தானுமுண்ணாமல், பந்துக்களுக்குங் கொடாமல், தானதருமமுஞ்செய்யாமல், தன் பிள்ளையினிடத்தி லொப்பிவைத்தான். அந் தப்பிள்ளை சம்பாதியாத கிழவனுக்குத்தெண் டச்சோறு போடவேண்டியதேனென்று அ வன்கொடுத்த திரவியங்களைக் கெட்டிப்படுத்த அவனையே புறக்கடைக்குக் காவலாகப்போ ட்டு, அவனுக்கு ஓரோட்டிலேகஞ்சிவார்த்து வந்தான். அதை இவன் பிள்ளைப்பார்த்து, ஒரு நாளோட்டை யெடுத்து ஒளித்து வைத் தான். கிழவன் ஓட்டைக்காணுமல் மகனடிப் பானேயென்றழும்போது, மகன்வந்து நித்த மொரு ஓடா உனக்குடைப்பதென்றடித்தான் அதைக்கண்டு சமீபத்திருந்த பேரனானவன் அப்பா! ஐயாவை யேனடிக்கிறு யென்றான். இந்தக் கிழவன் நித்தமும் ஓட்டைப்போக் கடிக்கிறபடியினா லடிக்கிறே னென்றான். இ தோயிருக்கிறது ஓடு. நான்தானெடுத்துவை த்தேன். என்று கொண்டுவந்தபோது நீயே ண்டா யெடுத்தொளித்தா யென்று கேட்க, அவன் தன்தந்தையைநோக்கி, உனக்கொரு வோடு நானெங்கே சம்பாதிப்பேன்? நாளைக் கு வெண்டுமே. அதற்காகவெடுத் திப்போதே வைத்துக்கொண்டேனென்றான். அப்பிள்ளை மொழியைக்கேட்டு வெட்கி, நாளைக்கு நமக்கு மிதுதானோ கெதியென்று அன்றுமுதல்தன் தந்தையை யுபசரித்து வைத்திருந்தான். என்று முதியோர்கள் சொல்லுவார்கள் அது போல நீயெனக்கடங்கி நடந்தாலல்லவா உன் தம்பிமாருனக் கடங்கி நடப்பார்கள். மேலும் உன் றம்பியாகிய விஜயன் சின்னவ னானாலும் ஈஸ்வரனைக் குறித்துத் தவமியற் றிப் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றுக்கொண்டு, தே வர்களுக்குதவியாகக் காலகேய நிவாதகவசா ளைக்கொன்று ஜயம்பெற்று, வெள்ளையானை யின்மேலேறிப் பவனி வந்து, தேவர்கள்மகி ழக்கிரீடம்பெற்று இந்திரனுடனுண்டு, கற்ப கப்பூங்காவினிழலி லிந்திராசனத்தி லமர்ந்தி ருக்கின்றானும். இந்திரன் முதலிய தேவர்க ளுங் கண்மணிபோற் றழுவி யிருக்கின்றார்க ளாம். அவனப்படி தேவர்சகாயனா யிருக்க. நீயிவடத்தில்வந்து குபேரனுடைய பகை யைப்பெற்றாய். இவனைப்பற்றி ஈஸ்வரன் பகைவரும். அப்பால் நமக்கென்னயிருக்கின் றது? இந்தமகாராஜன் வடதிசைக்கதிபன்: செல்வமுடையவன். இவனை வணங்கித் தவ மிருந்தாலும் நமக்குவேண்டிய வுதவியெல் லாஞ்செய்வன் ஈஸ்வரனுடைய அன்புநமக் குண்டாம். என்று பலபலவான புத்திகளை யெல்லாம் யெடுத்தோதிக் கொண்டிருந்தார் தருமநந்தனர்.

சேனாதிபதிகள்மாண்டதைக்கேட்ட குபேரன் யுத்தசன்னுத்தனாக, அவனையவன் பிள்ளையாகிய உருத்திரசேனன் அடக்குதல்.

அப்போது வீமனா லடிபட்டுக் களைத்தோர்களிலொருவன் களை நீங்கியு மெழுந்திருக்கப்பயந்து, ஆமைபோற் பதுங்கிப் பிணக்குவைகளி லொளித்திருந்தவன் சற்றே தலை நீட்டிப்பார்த்து, தருமராஜன் வீமசேனனுக்கு இப்படிக்கெல்லாஞ்சொல்லி இறந்தவர்களைக்குறித் துவிசனப்பட்டுக் குபேரனையனேகமாக ஸ்தவுத்தியஞ்செய்ததை கேட்டிருந்து இனி நமக்குப் பயமில்லை. இந்த உத்தமர் மெத்த இரக்கமுடையவர். என்றெழுந்து ஓடிப்போய் குபேர மஹாராஜாவினுடைய காலில்விழுந்து புரண்டழுது, ஐயா! புட்பவனத்திற்குக் காவலாயிருந்த ஆயிரங்கோடி கின்னரர்களும் யக்ஷர்களும் சாலேத்திரன் முதலிய எண்ணாயிரஞ் சேனாதிபதிகளும்பெரியசேனாதிபதியாகிய மணிமாலனும் மற்றயாவரும் ஒருமானிடனால் மடிந்தார்களென்று சொல்லவே; கண்களில் அக்கினியும்புகையுங் கப்பிக்கொண்டுவர நிலத்தி லுறைந்து, ஆ! ஆ! என்சேனாதிபதி மணிமாலனு மிறந்தானென்று நானுமுயிருடனிருந்து கேட்டேனல்லவா! இது வெகுநேர்த்தி! வெகுநேர்த்தி! நானிவ்வளகாபுரிக் கிறைவனா யிருந்து, பூமியிலிருக்கு மற்பமனிதனால் என்சேனையுஞ் சேனாதிபதிகளு மிறந்தார்களென்று கேள்விப்பட்டேனல்லவா? இனிஎன் செல்வத்தையும் அவனே வந்துகைக் கொள்ளுவான். இனி என்னயிருக்கிறது இது என்னகாலம் பளா! பளா! காற்றிலடிப்பட்டுப்போம் பஞ்சு ஒரு மந்தரகிரியைக் கசக்கி விட்டதென்று சொல்லுங்கதையாச்சுது என் வீரம் ஓபரம சிவமே! ஒரு இலேசாகியமானிடனோடுநானுஞ்சரியாய்நின் றெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யும்படியாக உமக்குத் திருவுளமிருந்ததோ என்றுஉடல்பதறி, சந்திரசூரியர் திக்குப்பாலகர் முதலிய தேவர்களானால் இந்நேரம் நானெதிர்ப்பதற்குத்தடையில்லை. சொல்பமனிதனை யெவ்வாறெதிர்ப்பது ஆனல் வியாதி அல்பமென்றும் விஷஞ்சொல்பமென்றும் உன்னக்கூடுமோ உடனே அவிழ்தம் பலமாகக்கொள்ளவேண்டுமல்லவா நல்லது இப்போதுமென்ன ஓ அசுரரள்-கின்னராள்-காந்தருவாள்-வித்தியாதராள்-சாரணாள்- முதலிய என்மித்திரர்களே! இந்நிமிடத்தில் யாவரும்யானை சேனை பரிவாரங்களுடன் பயணமாகுங்கள். இதோ நா[illegible]ம் வந்தேன். என்று யுத்தகோலங்கொண்டு புறப்பட்டு விமானங்கொண்டு வரச்சொன்னான். யக்ஷராஜன்.

அதைக்கேட்ட குபேரனுடைய பிள்ளை உருத்திரசேனனோடிவந்து பாதங்களிற் பணிந்து, ஐயா! அவனை மானிடனென்றெண்ணவேண்டாம் மானிடனானல் நமது பட்டினத்தில் வந்து இப்படி உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளுவதுண்டோ இதினுடைய பூர்வோத்திரம் யான் விசாரித்துக்கேட்டபடி சொல்லுகிறேன் கேளும். அஃதென்னவென்றால் பூமிதேவியார்பூமிபாரம்பொறுக்கமாட்டாமற் கயிலாசபதியினிடத்தில் வந்து முறையிட, அவரப்பாரத்தை இன்னுஞ் சிலநாளையிற் றீர்த்துவைப்போமென் றுசொல்லி நாராயணனாகிய கடவுளையும் ஐந்து இந்திரரையும் பூமியிற் கிருஷ்ணமூர்த்தியாகவும் பாண்டவர்களாகவு மேற்படுத்தி, நமக்கெல்லாஞ் சகாயமாகப் பிறப்பித்திருக்கின்றார். அந்தப் பாண்டவர்களில் வீமசேனன் வாயுவின் புத்திரனாகப் பிறந்த மிகுந்த பலசாலி, அவன்தா னிவ்விடத்தில் வந்திருக்கின்றவன். இவன் தம்பி அர்ச்சுனன் பரமேஸ்வரனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று, தெய்வலோகம்போய் இந்திரனுக்கு நெடுநாட் பகையாகிய காலகேய நிவாதகவசகர்களைச் செயித்து, தெய்வலோகத்தில் தேவேந்திர போகத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு இன்னுமங்கிருக்கின்றான். தேவர்களுக்குபகாரியாகிய இவர்களை மானிடரென் றிகழ்ச்சியாகச் சொல்லப்படாது. ரூபத்தில் மாத்திரம் நீறால் மூடப்பட்ட நெருப்பைப்போ லிருப்பார்கள். யுத்தத்திற் பிரவேசித்தா லிவர்களைச் செயிப்பது தேவர்களுக்கு மரிது. இவர்களுக்குரியதுணை கிருஷ்ணபகவான். மேலுஞ் சங்கரபக்தாள். ஆனபடியினாலே மாபலியினிடத்திற்குத் தானம்வாங்கச் சென்ற வாமனவுரு மானிடமேயன்றி வேறோ அன்றியும் இராவணனைக்கொன்ற இராமவுரு மானிடமேயன்றி வேறோ உரு மாத்திர மானிடமே செய்கையோ தேவர் செய்கையிலுஞ் சிறந்தது. ஆகையால் இவர்கள் தேவர்களுக்கும் பூமிதேவிக்கும் உபகாரி

யா யவதரித்திருக்கின்றவர்கள். அப்படியா னுலும் உமது சேனுதிபதிகளைக் கொன்றத னுற் கோபமேலிட்டிருக்கின்றது.

அதுகாரண மென்னவென்ருல் உலகத் திற்சமமாகிய பெலவான்கள் ஏழுபேர் பிறந் தார்கள். அவர்களுக்கு நிகராக ஒருவரையு மொப்புசொல்லக் கூடாது. அவர்களுக்கு ஈஸ்வரனரு ளெப்படியென்ருல், அவரவர் கள் செய்யும் அதர்மங்களே அவரவர்கள் பெலத்தையுந் தவத்தையுங் குறைக்கும். இ தில் எவனெருவன் மூந்தி யொருவனைக் கொல்லுகின்ருனே அவனுடைய பெலமிவ னைச் சேரக்கடவதென் றருள்புரிந்திருக்கிற படியால், இந்த வீமன் இடும்பனைக்கொன்று அவனுடையபெலத்தையும்-பகாசுரனைக்கொ ன்று அவனுடைய பெலத்தையும்-சராசந்த னைக் கொன்று அவனுடைய பெலத்தையும் மணிமாலனைக் கொன்று அவனுடைய பெ லத்தையும் பெற்றுக்கொண்டான். இனி கீசக னெருவன் துரியோதனனெருவ னிருக்கின் ருர்கள். ஆகையால் தேவரீர் கோபங்கொள் ளக்கூடாது. அல்லவென்று யுத்தஞ்செய் தாலும், யக்ஷசிரேஷ்டன் நரனுடன் யுத்தஞ் செய்தானென்று வசனிப்பார்கள். வென்ரு லுந் தோற்ருலும் வசையல்லாமலிசையில்லை இப்படி நினைப்பதிற் பசையில்லை. இப்படி யெல்லாங் காட்டி யுத்தத்தை நிறுத்திவிட வேண்டுமென்று புத்திரன் வணங்கிச் சொல் லியுங் கேளாமல், ஒ பிள்ளாய்! என் சேனைக ளுஞ் சேனுபதிகளும் போனுலும் போகட் டும். என்னுயிர்க்குயிராகிய மணிமாலனையும் பறிகொடுத் திங்கிருப்பேனே கொன்றவனைக் கொல்லாமல் விடுவேனே என்று இதழ் துடி க்க புருவந்துடிக்க விழி துடிக்க மீசை துடிக்க லெயர்வு பொடிக்கப் புட்பகத்திலேறி, படை களெல்லாம் நடக்கக்கூறி, சினக்குறிப்போ டுஞ் சீறி, இந்நிமிடத்திற் றூறிவிடுகிறேன் பாரென்று சுற்றிலும் அனேக விமானங்கள் சூழ, முற்றிலும் யானை சேனைகள் நெருங்க, பேரி-பாங்கா தவுண்டை மல்லரி மேளம் இ வைகள் யாவுமுழங்க, சேனுபதிகளுந் தானு பதிகளுந் திரண்டு சமுத்திர மடியோடு புர ண்டு வருவதுபோற் றனக்கு முன்னும் பின் னும் வரப் புறப்பட்டான் அளகாபுரிக்கிறை வன்.

அப்படிவந்த குபேரனையும் அவனேடு வந்த படையையும் பலவருணக் குடையை யும் சேனைகளின் நடையையுங்கண்ட கரு ணைக் கடலாகிய மூரசக்கொடியை யுடையோ ன் இருகரங்களையுஞ் சிரத்திற் குவித்து எதிர் நோக்கிச் சென்று, தம்பிமார்களுந் தானுந் தீர்க்க தெண்டமாக விழுந்து எழுந்து, இவ் வளவு வம்புக்கிடஞ்செய்த வீமசேனனைப் பார்த்து வெறுத்து, குபேர மஹாராஜனு டைய திருவுருவத்தைக் குறித்து வணங்கி ஸ்துதிக்கத் தொடங்கினர். "அனகனே யம லனே யளகைவேந்தனே, தனதனே சங்க ரன்றன் சகாயனே, புனிதனே குபேரனே புலத்தியன் குலச், செனகனே செல்வனே தேவதேவனே, வெறுப்பதோ விளைந்தது மிகையதாயினு, மறுப்பதோ யென்மொழி மாறுகொண்டெதிர், செறுப்பதோ விளைய வர் செய்ததீமைகள், பொறுப்பதே பெரும் புகழ் புனிதமூர்த்தியே ஓ அனகனே! ஓ அம லனே! ஓ அளகைக்கிறையாகிய குபேரனே! ஓ சிவனண்பனே! ஓ பரிசுத்தனே! ஓ நிதிக் கோனே! ஓ புலத்திய பிர்மாவினுடைய குல த்துதித்த புத்திரனே! ஓ திருவுடையவனே! ஓ தேவர்களுக்குத்தேவனே! எளியேங்களால் வெறுத்துக்கொள்ளும் பொல்லாங்குகள் மிக விளைந்தாலுந் தேவரீரவைகளை மாற்றத்தக் கதே: என்னுடைய அடைக்கல வார்த்தைக் குப் பகைகொண்டு கொல்ல நினைப்பதோ? ஏழைகள் செய்த தீங்குக ளெல்லாவற்றை யுஞ் சகிப்பதே மேலோர்களுக்குப் பெரும் புகழ். ஓ சுத்தமூர்த்தியே! என்று போற்றி வாழ்த்தி ஏற்றித் துதித்தார் இப்படி துதித்த அறத்தின் மைந்தனை இருநிதிக் கிழவன் நோக்கி, கோபதாபங்களாறி, விமானம்விட் டிறங்கி, குதளைத்தாருடையவனை அதிக சந் தோஷத்துடன் மார்புற இறுகத்தழுவி, அய்யா மகாராஜனே! சத்தியமும் குணமும் நிறையும் நிதானமும் புத்திநுட்பமும் பொ றுமையும் உம்மிடத்திற் குடியாக இருக்கக் கண்டேன். உம்மாலே சந்திரகுலந் தழைக் கும். உலகமும் பிழைக்கும். தருமமுஞ் செழி க்கும். தென்றிசைக்கோனுடைய புத்திரனை உம்மைக் காணப்பெற்றேன். இனி என்னு டையசெல்வமும் அவைகணிறைந்த அரண் மனை முதலிய நகரமும் மற்றயாவும் உம்மு டைய சொந்தம். நீர்வேறு யான்வேருக இனிமேல் நினைக்கவேண்டியதில்லை, ஆகை யால் நீர்மற்றவர்களோடு என்னுடைய அள காபுரி பட்டினத்திற்குள்ளாக வந்து. அரண்

மனைமண்டப முதலியயாவுங் கண்டு, யான் கீர்த்திபெற மகிகூஷிகொண்டு போகவேண்டு மென்றுதழுவி, விமானத்திலியாவரையுமேற் றிக்கொண்டு போவதாயினன்.

குபேரன் தருமனுதியரை யழைத்துப்போய் விருந்தளித் துபசரித்தல்.

அப்படி போகும்போது அளகேசன் வீமசேனனைப்பார்த்து, அப்பா என்தம்பீ! உன்னுடையசெல்வம் நிறைந்த நகரத்திற்கு வந்து வேண்டியதைப் பெற்றுக்கொண்டு போகாமல், அனேகம் வீரர்களையுஞ் சேனுப திகளையு மடித்துவிட்டனையே: நான்கொண் டுவந்த கோபாக்கினியையெல்லாந் தருமராஜ னென்னுமேகமல்லவா ஆற்றிக் குளிரச்செய் தது ஆகிலும் உன்னை வெறுக்கவேண்டிய தில்லை வினைப்பய னிப்படி முடியும்படியாக விருந்தது. போகட்டும். இனிமேலும் நீங்க ளும் யாமும் பிதுர்வாற்சல்யமாக இருப் போம் என்று பேசிக்கொண்டு அளகாபுரியிற் சென்று அனேகங்கோடி யக்ஷர் வீதிகள் முதலிய சாலைகள்சோலைகள் மேடைகள் உப் பரிகைகள் தடாகங்கள் கூபவாவிகள் திருமஞ் சனச்சாலைகள் கொலுக்கூடங்கள் சேனைச் சாலைகள் யானைக்கொட்டாரங்கள் குதிரைப் பந்திகள் விமான நிரைகள் ஆயுதச்சாலைகள் கச்சபநிதி கற்பநிதி நந்தநிதி நீலநிதிபதும நிதி மகாநிதி மகாபதுமநிதி முகுந்தநிதி பொன்மலைகள் வெள்ளிமலைகள் நவரத்தினக் கேணிகள் தனக்குவைகள் இவைகள் முதலா கிய எல்லாவதிசயங்களையுங் காண்பித்து, தி ரௌபதிதேவியைத் தன்னுடையபெண்சாதி யினிடத்திற் கனுப்பினன். அந்தத் தேவியை இந்தத்தேவி நமஸ்காரஞ் செய்துகொண்ட வுடனே வாரியெடுத்தணைத்து, மாலை சந்த னம் மஞ்சள்குங்குமம் சீரைபட்டுபட்டாவளி திவ்யமணிமாலை நவமணிமாலை இதுகளெல் லாங்கொடுத்து, அமிர்தபோசனமுஞ் செய் வித்து, தாம்பூலம் பஞ்சவிடயங்களுடனளி த்து உபசரித்திருந்தாள்.

கின்னரர் பிரானும் நன்னயமுடனே மன்னவர் தமக்குநன்னதியால் நீராட்டஆடி பொன்மயமான இலைக்கலத்திற் கன்னியர் போஜனங் கொண்டுவந்துண்பிக்க உண்டு, சந்தன தாம்பூல புஷ்பமுத லுபசாரங்களுங் கொண்டு, சகலசம்பிரமத்தோடு மன்னிப்பொ லிந்திருக்குங் காலையில், தனபதியானவன் த ருமபூபதியைநோக்கி, இன்றெனக்குநல்லகா லம்.நீங்கள்வந்துஇவ்விடத்திலிருந்து உலா விப்போகப்பெற்றதும், இனிமேலும்உங்களு டைய படைவலிமையுதவி யெனக்குற்றதும், இதுவே மகா பாக்கியம். இதுவே மிகவும் யோக்கியம் என்று சிலாக்கியத்துடன் குபே ரன் கொண்டாடும்போது, உதிஷ்டிரனுபசரி த்து, உங்களுடையபாதங்களுக்கடிமையாகிய எங்களிடத்தில் தாங்களன்பு வைக்கப்பெற்ற எங்கள்பாக்கியத்தைவாக்கினற்சொல்லத்தக்க தோ! என்று உபசாரமாக இருவரும் நெடு நேரம்வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச்சமயத்திற் குபேரனுடைய பிள்ளை உருத்திரசேனன் வந்து, தருமராஜனையும் வீமசேனனையுங்கண்டு சந்தோஷமடைந்து, வெகுநேரம் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கு லாவிக்கொண் டிருந்தபோது உருத்திரசே னன் தெய்வலோகத்தி லிருக்கும் அர்ச்சுன னுடைய வீரப்பிரதாபமும், மேலாகிய இன் பத்தையடைந்து தேவர் சகாயனென்றுபேர் பெற்றிருப்பதும், நாளைக்கே இந்திரனுமவ னும் பூலோகத்திற்கு வரப்போகிற சேதிகளை யுஞ்சொல்லி; பாண்டுபூபதியுங் குந்திதேவி யுஞ் செய்த தவமேதவமென்று புகழ்ந்திருந் தான். அப்போது திரௌபதாதேவிவந்து குபேரனுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்தாள் நரர்பிரான் இருகரங்களினாலேயும் பற்றியெ டுத்து உபசரித்து, அம்மணி! உம்மைத் துரி யோதனன் சபையில் நிறுத்தித் துகில்களை யச்சொன்னகாலையில்விரிந்த இக்குழலும் அ ன்னோனுடைய உயிருமுடிக்கத்தக்க பலசாலி யெவனென்றால் என் சேனாதிபதிகளானஎண் ணாயிரம் வீரர்களையும், இவ்வெண்ணாயிரவாக் குந்தலைவனாகிய மணிமாலனையும் வென்று அதமாக்கிக்கொன்ற வீரப்பிரதாப வீமசேன மஹாராஜனொருவன் தான். அவர் இதோ யிருக்கின்றார். உமக்கொரு குறைவுமில்லை என்றுமங்களாசனஞ்சொல்லி, அணிமணிப் பணிகளோடு பட்டுத் துணிவகைகளுங்கொ டுத்து, கடோற்கஜனுக்குஇராக்ஷசாளணியுங் கடககங்கண வீரப்பட்ட விருதுகளெல்லா மளித்தான்.

குபேரன் தன் பரிசனத்தோடு வந்து பாண்டவரை வழிவிடுதல்.

அப்போது வீமசேனனெழுந்து, நா வாகனனுடைய கழலிற்பணிந்து, ஓ தனவா

ளுகிய கனவானே! நானறியாதவனுகிய சிறியேன். தமது குணநிசயத்தைக் குறியேனுகிய வறியேன். இப்படிப்பட்ட வெறியேன் செய்த குற்றங்களை மனம்பொறுத்து இரக்ஷிக்கக்கடவது. "நீர்கிழிய வெய்த வடுப்போல மாறுமே, சீரொழுகு சான்ருேர் சினம்" என்பதுபோல என்மீதுள்ள சகலகோபமும் இப்போதே மாறிவிட்ட தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இனி யுங்களை யொருக்காலு மறக்கமாட்டேன் என்று துதிக்க, அவனைக் குபேரன் எடுத்து யிறுகவணைத்து, ஒன்றுக்கு நீ யோசிக்கவேண்டியதில்லை. கொன்றவனுங் கொல்லுவித்தவனும் வேருகவிருக்க, உன் பேரிற் கோபங்கொள்ள வேண்டியதேன்? நீங்கள் அப்படிக்கொத்தவர்களல்ல உன்னை நானினைத்து வருத்தங்கொள்ளுவனுகில், எய்தவனிருக்க அம்பை நொந்தவனைப்போலாவேனென் றுபசரித்து, தேவதாஸ்திரங்கள் முதலிய திவ்யாஸ்திரங்களும்-அதற்குத் தகுந்த மந்திரங்களும்-மற்றுமுள்ள முஷ்டியாதி பலகஷ்டநிலையுங் கற்றுக்கொடுத்து, வணங்கிய நகுல சகாதேவர்களுக்கும் வேத மொழியால் வாழ்த்தி, யாவருந தன்னிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுப் பயணப்படும்போது தானுங் குமாரனுந் தகுந்த சேனைகளுடன் கூடவேவந்து, தமது பட்டினத்தின் தெற்குக் கோபுரவாயில் வகைக்கு மிருக்கிற வேடிக்கைகளையுங் காட்டியுபசரித்து, நானெருவ னிவ்விடத்தி லிருக்கிறே னென்னுஞ் ஞியாபக முக்கியமாக இருக்கவேண்டும். என்னுலாகத்தக்க காரியங்களைத் தெரிவிக்கவேண்டும். என்றுசொல்லி விடைகொடுத் தனுப்பினன் அளகாபுரிக் கிறைவனுகிய குபேரமகாராஜன்.

அப்பால் தருமராஜன் அக்குபேரனை வீமசேனனுடன் தாழ்ந்து பூமியில் வீழ்ந்து வணங்கி, கடோற்கஜனுடைய இரதத்தில் யாவரு மேறிக்கொண்டு, ஆகாயமார்க்கமாக வருகிறபோது தம்பிமார்களுந் தையலு மிக மகிழ வானமளாவிய மலைவளம் - நதிவளம் வனவள மியாவுங் காண்பித்துக்கொண்டு, நந்திசேனருடைய ஆசிர்மத்திலிறங்கி, சந்தியாவந்தன முடித்துக்கொண்டு அம்மகாரிஷியினுடைய பாதங்களில் யாவரோடும் பணிந்தார். பணிந்துநின்ற வெல்லோருக்கும் அம்முனிவர் வேதமந்திரசாகைகளால் ஆசிர்வதித்து, ஒ புண்ணியநாதா! என்ன சமாச்சாரமென்று வினவினர். அதற்கு மூரசக்கொடி முதல்வன்-சுவாமி! சுயோதனுதிகளால் வருந்திப் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசம் பண்ணும்படி வந்து வருத்தமுற்று, இப்போது பத்தாவது வருட நடந்தேறி வருகின்றது. இப்படியிருக்க, இத்தம்பி வீமசேனன் அத்திரௌபதியினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, முன்னெருதரங் குபேரலோகத்திற்குப்போய் மந்தாரைமலர் கொண்டுவந்தான். அப்போது நான் வருந்தி பயந்து ஏதேதோ புத்திமதிகளைச் சொல்லியிருந்தேன். இப்போது மறுபடியும் அந்தப் பாஞ்சாலி பாரிசாதமலரை விரும்பிக் கேட்டதாக என்னிடத்திலுஞ் சொல்லாமல், நிதிக்கிழவன் பதிக்குப்போயளவிறந்த சேனைகளையுஞ் சேனுபதிகளையுமதமாக்கியதல்லாமல், அவனுடைய பிராணபதமாகிய பெரியசேனுபதி மணிமாலனையுங் கொன்ருன். அச்சேதி கேட்டுக் குபேரன் கோபங்கொண்டெழுவதற்கு முன்னமே இத்தம்பியின் குழந்தையாகிய கடோற்கஜனைத் துணையாகக் கொண்டு, அங்குபோயிவனைக் கண்டு, குபேரனை வணங்கிநின்று, அவனுடைய வுபசாரமரியாதையாகிய சிநேகத்தைக் கொண்டு வராநின்றேன் அப்படி வரும்போது யான்செய்த தவப்பயனுந் தேவரீராச்சிரமங்கண் டிறங்கினேன். என்று சொல்லக்கேட்ட அவ்வுத்தமரானவர் வீமசேனனைநோக்கி இதனைச்சொல்லுகிருர்.

அப்பா! நல்லோர்கள் ஒரு காரியத்தை முடிக்கயத்தனித்து வீரகங்கணங் கட்டினுல், திரேக வருத்தமும்பசியும் நித்திரையும்நினைக்காதிருப்பதோடு, எவர்களுடைய பொல்லாங்கு இடையில் வந்தாலும் அவைகளையும் அவைகளாலுண்டாகும் அவமரியாதையையும் தங்களுடைய அருமையையும்எண்ணிப் பார்க்கமாட்டார்கள். இதன்றியிலும் ஆரியக் கூத்தாளுலுங்காரியமே கண்ணெனபரறிஞர் இவைகளையெல்லா நினைத்து நீங்கள்கொண்டிருக்கும் விரதத்தை முடித்து, சபதத்தை நிறைவேற்றுகிறவரையிலும் அதற்குவேண்டியதானபலங்களைத் தேடவேண்டும். தருமங்களை அநுசரிக்கவேண்டும். அதைவிட்டு நல்லோர்களுடைய பகையைத்தேடிக்கொள்ளக் கூடாது. தமயன் வார்த்தையைத் தட்டிநடக்கலாகாது என்று வெகுவாகிய நீதிகளைக் கூறிவாழ்த்தினர்பின்புதருமநந்தனர் கடோ

ர்கஜனுக்குத் தான் குபேரனுற்பெற்ற அணி முடிமுதலிய ஆபரணங்களோடு, அளவற்ற சின்னங்களுங் கொடுத்து ஆசிர்வதித்தனர். அவன் அவ்வாசிர்வாதத்தோடு விடையும் பெற்றவனுய், தந்தையர் பாதத்திலுந்தாயார் பாதத்திலும் பெரியோர் பாதத்திலும் வணங்கி ஆசிபெற்று, சகல சத்துருக்களையுஞ் செயஞ் செய்யும்படியாகத் தந்தையின் முதல் வன்றந்த சற்குண வாக்கியங்களையுங் கொண்டு, இடும்பவனம் போய்ச் சேர்ந்திருந்தான். பாண்டவர்களும் மற்றையரும் இவ்விடத்தி லிருந்தார்கள்.

வீமன் பாரிசாதபுஷ்ப யாத்திரைச்சருக்கம் - முற்றிற்று.

அருச்சுனன் வனமீட்சிச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

நாலிதழிடையி லிருந்தவீரியனும் நாலிரண்டிதழிருந் தவனுந்
தோலுலாமீரைந் திதழிருப்பவனுந் துவாதசகோணம்வை கினனுந்
தாலமூலத்திற் சோடசவிதழ்மேற் றரித்திரண் டிதழ்பொருந் தினனு
மேலுமாயிரப்பொற் கமலம்வைகின னு மெவனவனிருபதம் விழைவாம்.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இப்படியாகப் பாண்டவர்கள் நால்வரும் பாஞ்சாலியும் பன்னீராயிரம் பிராமணர்களோடுந்தௌமியாசாரியரோடும் பற்பல வனங்களிலும் ஆச்சிரமங்களிலுமுள்ள திவ்விய தீர்த்தங்களிளெல்லாம் ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு, உரோமசன்மரால் நல்ல காலக்ஷேபஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அர்ச்சுனனுனவன் கைலாயகிரிக்குச் சென்று தவசுசெய்து, ஈஸ்வரனுடைய கிருபாவினேத விளையாட்டிற்குப்பாத்திரனுகிப் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று, தேவர்பகைகளைத் தீர்த்திருந்தானென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கின்றேனல்லவா இப்படியிருக்க தேவேந்திரன் தனக்கு எந்தெந்தயிடத்திற் சல்லியமுண்டோ அவைகளையெல்லாம் இவனைக்கொண்டு முடித்துக்கொண்டவனுய், அட்டதிக்குகளிலுந் திட்டனிக்கிரகனிவ்வர்ச்சுனனே யென்று பட்டவர்த்தனர் முதலாயினோர் புகழ, ஓர் வீரப்பட்டத்தை விதிப்படி அவன் நெற்றியிற்கட்டி, கட்டுவர்க்கங்களும் பட்டுவர்க்கங்களுங் கொடுத்து இந்திரன் இட்டமுற்றிருக்குங் காலையில்: இவனுடைய வீரமும் உதாரமும் உலகத்தில் நிறைந்திருப்பதுபோல் தெய்வமுத்தாரமுஞ் சுகந்த பரிமளக் கற்பகப் பூவாரமும் இவன் மார்பிற் பொருந்தி யிருக்கக்கண்ட ரம்பாஸ்திரீக ளெல்லோரும் அப்போதைக்கப்போது நெருங்கி, விஜயனுடைய அழகையெடுத்துப் பேசி, மண்டலஞ்செய்த புண்ணியம்விண்டலஞ்செய்யவில்லையே புண்டரீகன் முதலண்டருங்கண்டு களிக்குஞ்சுந்தரத்தைக் கொண்டவனண்டையி லிருக்க விரதமிழைத்த பெண்டுகளெத்தனை தவமிழைத்தவர்களோ! என்று கொண்டாடி, நமதிந்திரனுக்குஞ் சண்டையெல்லா மொழித்து அமுதமுண்டிருக்கச்செய்த நமது இஷ்டதெய்வமிவனேயென வாழ்த்தி, ஆலாத்திமுதலிய உபசாரங்க ளெல்லாஞ்செய்து ஆசீர்வதித்தார்கள்.

அப்படி யிருக்கிறநாளில் ஓர்நாள் காண்டீபன் மகிகூஷியுடனெழுந்து ஆகண்டலனிடத்தில்வந்து பணிந்து, ஐயா! ஆரணியத்தில் என்தமயனையுந் தம்பிமார்களையும் பன்னீராயிரம் பிராமணர்களையுந் தௌமியா சாரியையும்விட்டுவந்து நெடுநாளாய்விட்டது நான் பூலோகத்திற்குப்போக இச்சைகொண்டுஇங்குவந்தேனென்ருன், உடனே வலாரியுஞ் சந்தோஷித்து, தானுங்கூடக் கொண்டுபோய் விட்டுவர வேண்டுமென் றிஷ்டங்கொண்டு, மாதலியையழைத்து இரதங்கொண்டு வரச் சொன்னுன் இதற்குள்ளாக அர்ச்சுனன் இந்திரன்மனைவியைச் சந்தோஷத்துடன் சென்

று நமஸ்கரித்தான். அந்த அம்மன் மகாவிசுவாசத்துடன்வாழ்த்திசத்துருக்களைச்செயஞ்செய்து நல்லோர் பெரியோர்களுடைய நன்மைகளைப் பெறக்கடவையென் றுபசரித்தனுப்பினுள். அக்காலத்திற் சகலதேவர்களுஞ் செயமங்கள்ங்கூற, தேவதாஸ்திரீகள் புட்ப மலரிறைக்க, தேவ துந்துமி முழங்க, வேத கோஷ்டம் வழங்க, தானதரும முதலியவைகளெல்லாந் தங்கள் தங்களிஷ்டப்படி அவரவர்கள்கொடுக்க, சமுத்திரமுழக்கம்போ லமராபதிமகாகளிப்படைந்திருந்தது. அச்சமயத்திற் பதினுயிரங் குதிரைபூண்ட தேரைமாதலிகொண்டுவந்துநிறுத்தினுன். மேகவானன் அந்தத் தேரின்பேரிற் பற்குனனை யேற்றி, தான் நான்கு கொம்பினையுடைய அயிராவதத்திலேறிப்புறப்பட்டான். சகலதேவர்களும் விமான நிரைகளிலேறி அர்ச்சுன னிரதத்தைச்சூழ்ந்தார்கள். இப்படியாவரும் பொருந்திவநது ஆகாயத்தினின் றுகொண்டு, சுவேதவாகனனை மாத்திரம் இரதத்துடன் தருமராஜனிருக்கும் நந்திசேனர்வனத்திற்குஅனுப்பிவித்தார்கள். அப்படியே அனுமக்கொடியோன் பகற்காலத்தை யளக்குஞ் சூரியபகவானைப்போற் கோடி சூரியப்பிரகாசமாக விளங்கிக்கொண்டு யாவரும் பிரமிக்கும்படியாக வந்திறங்கினுன்.

இந்திரன் தருமனுதியரைக் கண்டு குலாவி உரோமசன்மரை யழைத்துக்கொண்டு போதல்.

அப்போது தருமராஜன் முதல் யாவருங்கண் டெதிரெழுந்தோடி வரக்கண்ட ஆண்டொழின் மைந்தன் சயந்தனத்தை விட்டிறங்கி, உதிஷ்டிரனுடைய பாதங்களிற் பணிந்தான். அவரவனை இருகரங்களினுலும் வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து, முகத்தோடுமுகம் வைத்து, தோளோடு தோளணைத்து உடல்பூரித்து, கண்களிகூர்ந்து, காணுது கண்டவர்களைப்போலவும் நித்தியமிடியோன் நிதிப்புதையல் பெற்றதுபோலவும் உளங்களித் துபசரித்து வாழ்த்தினுர். உடனே வீமசேன மஹாராஜனுடைய தாள்களில் வணங்கவும், அவன் தோள்களி லெடுத்தணைத்து உச்சிமோந் துபசரித்துப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தான். நகுல சகாதேவ ரிரண்டுபேரும் மண்மீது வீழ்ந்து பணிந்தார்கள். அவர்களைக் கேசவற்ரேழன் கிருபையுட னணைத்து ஆசீர்வதித்தான். திரௌபதிவந்து வணங்கி நிற்க, அதுகண்டு சிவபெருமானருளால் உன் சிந்தைத் துயரம் நீங்கக்கடவதென்ருன். தௌமியாசாரியருக்கும் உரோமசன்மருக்கும் பன்னீராயிரம் பிராமணர்களுக்குந் தீர்க்க தெண்டனிட்டான். யாவரும் வேத கோஷஞ்சொல்லி ஆசீர்வதித்தார்கள். நந்திசேனருடைய திருவடியை நாடிப் பணிந்தான். அவரும் உன் அண்ணன் தம்பிகளுடன் சத்துரு செயஞ்செய்து கூடி வாழக்கடவதென்ருர். இப்படியிருக்கிற சமயத்தில் சுரேந்திரனும் அமரர்களும் பூமியிலிறங்கினுர்கள். அவர்களைக்கண்டு உதிஷ்டிர ரெதிரோடிப் பணியும்போது கோபதியெடுத்து மார்போடணைத்து, ஓ பூபதி! உம்முடைய தர்மமே தர்மம். உமது பாக்கியமே பாக்கியம் என்று புகழ்ந்து தேவர்களுடன் மகிழும்போது, முரசுயர்த்தோன்-ஐயா! யான் மஹா பாவியானவன். என்னை இப்படி புகழவேண்டாமென்று சொல்லினுர். அச்சொல்லைக் கேட்ட புருகூதன் சொல்லுகிருன்.

ஓ தருமராஜனே! உமது தம்பி என்னர சாக்ஷியை நிலைக்கச்செய்து, இந்திரலோகங் குடியேற்றினுனென்பது யாவருக்குந் தெரிந்திருக்கின்றது. வீமசேனன் குபேர லோகத்திற்குப்போய்த் தன்னை யெதிர்த்துவந்த பல சேனைகளி னுயிரையுஞ் சேனுநாயகனுகிய மணிமால னுயிரையுங் கொள்ளையிட்டதுங் கேட்டேன். இப்பேர்ப்பட்ட பலசாலிகள் உமது சமீபத்திலிருக்க, நாடுநகரங்களை யெல்லாஞ் சொக்கட்டானிலாடித் தோற்றதுமல்லாமல், அவமரியாதையாகிற பேச்சுங்கேட்டு உத்தம ஸ்திரீயை மயிரைப்பிடித் திழுத்து வந்து சபையில் நிறுத்தி ஆடை களையச் சொன்னபோதுந் தம்பிமார்களை மீறவொட்டாமல் அடக்கிக்கொண்டு, நீரும் பொறுத்திருந்தீரன்ருே? உம்முடைய பொறுமையும் புண்ணிய நினைப்புந் துரியோதனுதிகளை வறுமையாகச் சுற்றிக்கொண்டு நாளையே யழியப் போகிருர்கள். சகலபுவன ராஜசிரேஷ்டராக நீரே தம்பிமாருடனிருந்து வாழ்வைப் பெறப்போகிறீர். அப்போது நாங்களே வந்து காணப்போகிருேம், நீரேன் விசனப்படுகிறீர்? வேதங்களாலு முணரக்கூடாத உண்மைப்பொருளாயுள்ளவர் உமது தம்பிசெய்த தவத்திற் கெதிர்வந்து, வேடவுருபத்துடன் வில் யுத்தமும் மல்யுத்தமுஞ்செய்து வாது

புரிந்து, வில்லடியும்பட்டு, மேலாகிய பாசுபதாஸ்திரமுங் கொடுத்தருளினர். அப்படி கொடுக்கப்பெற்ற உத்தமனைத் தம்பியாகப்பெற்ற உமக்குஞ் சத்துருக்களுண்டா? உங்களை யடுத்த எங்களுடைய பகைவரெல்லாம் நாசமாகிறபோது உங்களுக்கென்னதாகுி! ஆ! ஆ! ஈதல்லவோ கண்காட்சி? இதோ ஆச்சுது: சமுத்திரந் தாண்டிவிட்டீர்கள். இன்னுஞ் சிறுகால்வாய் தாண்ட இரண்டுவருட மிருக்கிறது. நல்லகாலம் வருகின்றது. பார்வதாதேவியாரும்-பரமேஸ்வரனும் விஷ்ணுவும்-பிரமாவும் - இன்னுஞ் சகலமானபேர்களுந் திவ்வியாஸ்திரங்கள் கொடுத்ததல்லாமலும், ஜெயம் ஜெயமென்றே வாழ்த்தினர்கள் இந்தம்மாளுக்கும் விரித்தகுழல் முடித்துச் சத்துருவினுயிர் முடிக்குங்காலம் இதோ வந்தது. லோகத்திலே இப்படி தவம்பண்ணி ஈசனைக் கண்டு அஸ்திரம்பெற்று, அதைக் காலகேய நிவாதகவசாள்பேரிற் பிரயோகித்துக் கைபழகித் தேறினவர்களை யானிதுவரையிலும் பார்த்தறியேன். இப்போது உம்முடைய தம்பி அர்ச்சுனனு லறிந்தேன் என்று சொல்லிய பொன்னகர்க்கிறைவனை மன்னவர்க்கிறைவன் மகாபக்திவிசுவாசத்துடன் பலமுறை துதித்து வணங்கி, எல்லாமுங்களுடைய ஆசீர்வசன பாக்கியமே யென்று புகழ்ந்தார். அதுகாலையில் மருதநிலத்திறைவன் தீர்த்தயாத்திரைசெய்து வைக்கும்படி யனுப்பிய உரோமசன்மரை யழைத்துக்கொண்டு, யாவரையு மிவடத்தி விருக்கும்படி மங்களாசனஞ் சொல்லிச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு வானுலகமுற்ருன். இவர்களுமகிழ்ந்து போற்றித் துதித்துக் கானகத்தி லிருந்தார்கள்.

அருச்சுனன் தான்போய்வந்த சேதியைத்
தருமனுதியர்க்குரைத்தல்.

அப்போது மெய்விரதன் அருச்சுனனுகிய தம்மைப்பார்த்து, என் அப்பனே! உன் பாக்கியமே பாக்கியம். உன்னேடு பசுபதியாகிய பரஞ்சோதி வந்து விளையாடப்பெற்ற உன் தவத்தை என் அகக்கண்குளிரவும் மற்றியாவருங் கேட்டு மகிழவும், ஒன்றையும் விடாமற் சொல்லவேண்டுமென்று வருந்தி வினவ, சுரேந்திரன் மைந்தன் சொல்லலுற்ருன். என் அண்ணுவே! நானுங்களை விட்டகன்று, காடு-மேடுமலை-வனம் வனுந்திர முதலானவைகளைக் கடந்துபோய் இமோத்கிரிச்சாரலில் தவச்சாலை யேற்படுத்திக்கொண்டு, பூருவாக்கினி தக்ஷணுக்கினி வாருணுக்கினி உத்தாராக்கினி சூரியாக்கினி என்னும் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து சிலநாள் வரையில் அருமையான தவஞ்செய்துகொண் டிருந்தேன். துரியோதனன் மனதுக்கிசைந்த மூகனென்றுசொல்லும் ஒரு ராக்ஷசனுனவன் பன்றிருபமா யென்னைக் கொல்ல வந்திருந்தான். அதுயெனக்குத் தெரியாது. பராசத்தியாருடைய பணிப்பெண்க ளவ்விடத்திலிருந்த வஞ்சகனைக்கண்டு அஞ்சனுக்ஷியினிடத்திற்சொல்ல, அவராற் சிவபெருமானறிந்து அபிராமவேடருபங்கொண்டு சிவகாமியுடன் குன்றுதோருடல் செய்பவனைக்குருத்துக்குழந்தையாக்கி மடியிற்கட்டி அநேகம் நாய்கள் சூழக் காட்டைவளைத்துப் பறைகள்முழக்கி,மறைகளை வேடப்பாஷையாகப்பேசிக்கொண்டு வந்தார். அந்தச்சந்தடியைக் கண்டு பன்றி என்மேற்றுவ, யான் பாணப்பிரயோகஞ்செய்ய, அபிராமவேடருங் கணைதொடுக்க, இறந்துவிழுந்த பன்றியைக் கிட்டிநோக்கி என் பேரில் வீண்வழக்கிட்டு, நான்துரத்தி வந்த பன்றியை நீயேனடா அடித்தாயென்று யுத்தஞ்செய்து, என்வில் நாணியையறுத்தார். உடனே எனக்குக் கோபம்வந்து ஓங்கித்தலையிலடித்தேன் அவ்வடியானது என்தலையிற்ருனே விழுந்தது போலிளைத்து நின்றேன். அப்பாலுன்னை விடுகிறதில்லையென்றுவந்து என்னுடன் மல்யுத்தஞ்செய்து என்னை வாரி ஆகாயத்திற் சுழற்றியெறியவும், சங்கரசம்போவென்று பூமியில்வந்து விழுந்து, சற்று நேரந்தரித்து எழுந்து வேடர்பிரானை வாரியெறிவதற்குப் பார்த்தேன்.

அப்போதவ்வேடுவர் மாயமாய் மறைந்து, ஆகாயத்தில் வெள்விடையின்மீது ஐந்துமுகமும் சிவந்த சடையும், புலித்தோலுடையும் சூலப்படையும் அரவாபரணமும் அம்புலிச்சடையும் கரியினுரியும் கபாலக்கரமும் முப்புரிநூலும் கொன்றைகூவிளம் அறுகுஎருக்கு இவைமுதலிய பத்திரபுஷ்பங்களும் திரிபுண்டரமும் திரிநேத்திரமு மிலங்கும்படியாய், பச்சைக்கொடியைப் பாகம்வகித்து, நாராயணன் பிரமன் ஆகண்டலன் விநாயகர் சுப்பிரமண்யர் வீரபத்திரர்இன்னுமுண்டான சகல தேவர்களுடனே பிரசன்னமாகி,

தேவபூரி தேவசங்கம் தேவமுரசு தேவதுந்துமி முதலிய வாத்தியங்கள்கோஷிக்க, ஜெய ஜெயவென்று புஷ்பமாரி வருஷிக்கத் தரிசனந்தந்தனர். உடனே நான் எழுந்தோடி விழுந்து வணங்கி, அரனேபோற்றி யாதியேபோற்றி ஆரணமறியா வமலனேபோற்றிஎன்று துதித்துக் கண்ணீர்சோரக் கால் தள்ளாடி நின்றேன். நின்றவென்னை நிமலனணைத்து சந்தோஷத்துடன் தானவன் பன்றியாய் வந்தவாறுரைத்து, பாசுபதாஸ்திரமளித்து, மந்திரோபதேசஞ்செய்து முஷ்டிநிலையுங் கற்பித்தனர். உமையவளுஞ் சத்தியளித்துச் சத்துருஜெயஞ் செயய்யக்கடவை என்ன, பிர்மா விஷ்ணுமுதலிய யாவரும் அநேகமாயுதங்களும் அஸ்திரங்களும் கணைகளுங்கொடுத்தார்கள். நான் அவர்களை வணங்கிவாங்கிவாழ்த்தி யிருந்தேன். தேவர்களுடனே சிற்பரநாதன் சங்கரியோடுதன்சாரலுக்கெழுந்தருளினர். அக்கால் தேவேந்திரன் தன் விமானத்தின்மீது ஏறும்படிசொல்லி, தேகந்தவமிழைத்து இளைத்திருக்கின்ற படியால் தெய்வலோகம் வந்திருந்து பின்பிங்குவாலாமென்று அழைக்க, அப்படியே சென்றேன். யாவரையுங்கண்டேன். வெய்யிலிலுங் காற்றிலும் பனியிலுமிருந்து வருந்தியிழைத்ததவத்தினாலுற்ற ஆயாசமெல்லாந் தணிந்தேன் அதுகாலையில் இந்திரன் வந்து என்னையிரந்து, சத்துருக்களைக்கொன்று இந்திரலோகத்தை நிலைநிறுத்திவையென்றுகேட்க, நல்லதென்று காலகேயரையும்நிவாதகவசத்தார்களையுங்கொன்று, தேவதத்தமென்னுஞ் சங்கமும் எட்டுத்திசையும் கிரணம் வீசுங் கிரீடமும்பெற்றுக் கொலுவிருக்கும்போது, இந்திரன்மகிழ்ந்து அமுதபோசன மூட்டவுண்டு, இந்திராணியு மகிழ்ந்துபசரிக்கச் சில நாள் வாழ்ந்தேன்.

அப்படியிருக்க என்மீது ஊர்வசிமோகங்கொண்டுவர, நான் தாயென்றுவிலக்க, அப்போதவள் என்னைப் பேடிரூபமாகச் சபித்தாள். உடனே தேவராஜனறிந்து அச்சாபத்தை விலக்கிவிடும்படி அந்த ஊர்வசியை யழைத்தார். அவள்வந்து சாபத்தை மாற்றும்போது, அப்பேடியுருவத்தை நான் எப்போது நினைக்கின்றேனே அப்போது வரவும், மற்றவேளையில் நீங்கவுஞ்செய்து, இஃதுனக்குதவுங்காலமுண்டென்று சொன்னாள் அப்படியே யான் பெற்றுக்கொண்டு, தேவரீரைவிட்டுப் பிரிந்து நெடுநாளாகையாற் பூமியில் தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று இங்கு வந்தேன். இதுவரையிலும் நான்போய்வந்த வர்த்தமானம். என்றுசொல்லி நமஸ்கரித்த தம்பியைத் தருமராஜனணைத்துப் புளகமுற்று, இவ்வளவு பாக்கியம் யான்செய்யாமற்போனேன். ஆனாலுன்னைக் கண்டேன் ஈஸ்வரனோடு தழுவியதேகமிது. அவரால் வாரி எறியப்பட்ட சரீரமிது. அவருடைய பாதங்களிற்வருமுத சிரமிது அவரைவில்லினால் மோதியடித்த கரங்களிது. என்றவ்வங்கங்கள்தோறு முத்தமிட, மகிழ்ச்சியுடன் மற்ற யாவருங் களித்திருந்தார்கள்.

அருச்சுனன் வனமீட்சிச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினோராவது,

நகுஷன் சாபவிமோசனச் சருக்கம்.

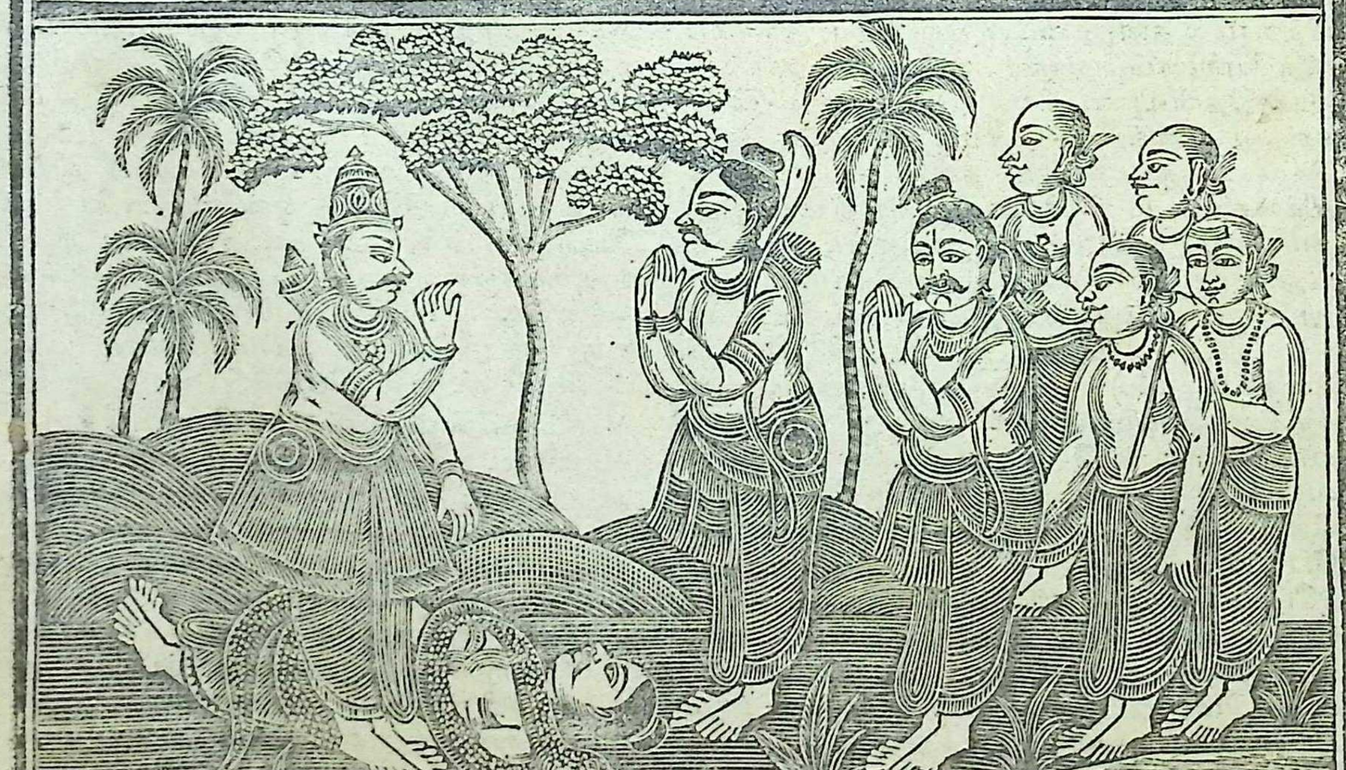
கண்ணன் துதி.

தாயாடு யுற்பவகா ரணனாகித் தமராசிச் சாட்கியாகி
மாயாவிப் பிரபஞ்ச மயக்கறுக்குங் குருவாகி வானோராகி
நீயாகி நானாகி யவனாகி யகம்புறமாய் நிமிர்ந்தமூர்த்தி
நேயா நல் லருள்பொழியுந் திருவடியென் கருவடியத் தெரிசித்தேனே.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! கைலாசபதியைத் தரிசித்துப் பாசுபதாஸ்திரமும் பலவரங்களையும்பெற்றுத் தேவேந்திர போக மனுபவித்து வந்து தருமனாகிய சகோதரரோடுங் கலந்துகொண்ட சவ்யசாசியை மஹானுக்களெல்லோரும் வந்துகண்டு, ஈஸ்வரனுடைய திவ்யகுணங்களையும் தெய்வலோக மகத்துவங்களையும் நித்தநித்தம் நவ

தேவேந்திரன் அர்ச்சுனனுக்கு இளவரசு பட்டமளித்தல்.

நகுஷன் சாபவிமோசனம்.

நவமாகக்கேட்டுக்கொண் டிருக்குங்காலையில்; வீமசேனன் மெள்ள வெழுந்து, தருமனுக்கும் மற்ற யாவருக்குந் தெரியாமல் வனங்களிற்சென்று, யானை முதலான மிருகங்களை யெல்லாமருட்டி வெருட்டி யோட்டியும், மலைப்பாம்புகளைப் பிடித்துத் தலைகீழாக ஆட்டியும், மரங்களையும் மலைகளையும் பிடுங்கி மாறி மாறி நாட்டியும் விளையாடிக்கொண்டு வருவான். அப்படியிருக்குநாளில், ஒருநாளோர் மலைப்பாம்பானது மிகுந்த நீளத்தையும்-உயர்ந்த கனத்தையும்-திணிந்த படத்தையும்-சுவாலையாகிய விடத்தையும்-மிகுந்த அடத்தையுமுடைய தாயோடிவந்து, அவனைக் கால்முதல் தலைவரைக்கும் இறுக்கிப் பந்தித்துக்கொண்டது. அஃது எப்படி இருந்ததென்றால்-மந்தரகிரியை வாசுகியானவன் ஆயிரஞ்சுற்றுறச் சூழ்ந்ததுபோ லிருந்தது. அதுகாலையில் வீமசேனன் பயந்து நடுங்கி யொடுங்கி, பெருமூச்சுடன் களைத்து இளைத்து, தேககாந்தியும் புத்தியினலமும்போய், பதினாயிரம் யானையின் பெலமுங்குன்றி, அந்தப்பாம்பின் பிணிப்பைவிடுவித்துக்கொள்ளச் சக்தியில்லாமல் தன்னுடைய புஜபல பராக்கிரமங்களையெல்லாம் எண்ணி, இடும்பன்-பகாசுரன் ஜராசந்தன்-புண்டரீகன் - மணிமாலன்-இவர்களுடைய வல்லபங்களையும் அவர்களை வெகு சொல்பமாகக்கொன்ற தன்னுடைய ஆண்மிக்கையையும் யோசித்து, சரிதான்; இது நமக்கு முடிவுகாலம். (ஜெயமிருக்கின்றவரையிலும் பயமில்லை) என்று பழமொழி யொன்று சொல்லுவார்கள். அது சரியாய்விட்டது.

இஃதல்லாமலும் (மூத்தோர்சொல் வார்த்தையமிர்தம்.) என்பார்களாகையால், நமக்கு அபஜெயகாலமோ? அல்லது நமது தமயன் தன்னைவிட்டு நீங்காதிருக்கச்சொல்லிய வார்த்தையைக் கடந்துவந்த தீவினை மேலிட்டோ! மற்றியாதோ! இப்போது நல்வினை போய்விட்டதென்று வருந்தி, ஆனாலும்உயிர்போம் போதுந் தயிரியம்விடலாகாதென்று பெரியோருரைத்திருக்கின்றார்களே: அந்த உறுதியைக்கொண்டு கூடியவரையிலும் பார்ப்போமென்று கருதி, தன்தேகம் பூரிக்கும் படியாய் வாயுவைக் கும்பித்துப் பார்த்தான். அப்போதும் பிணிப்பு தளரத்தக்கதா யில்லை. போகட்டும்: நயமொழியினால் ஜெயமுண்டென்று ஒருவாக்கிய மிருக்கின்றதால், அதையாகிலும் நடத்தி யறிவோமென்று கருதி, கேதுவினா லகப்பட்டு ஒளியிழந்து வருந்துஞ் சந்திரன்போலுருகி, ஓ ஐயா நாகராஜேந்திரா! ஓ ஐயா யோகபோகேந்திரா! இவ்வுலகத்தில் துஷ்டகண்டகனென்று பேர்பெற்று இருமாந்து ஒருவரும் நிகரில்லாமல் மதத்துத்திரியும் யான், இன்று உம்மிடத்தி லகப்பட்டு வருந்தி யிருக்குங்காலம் வாய்த்தது. இத்தேகமோ? என்றென்றைக்கும் அனித்தியமேயொழிய நித்தியமன்று நாய்-நரி-எறும்பு பருந்து - கழுகு - இவைகளினாகாரத்திற்காய் வளரும் புழுக்கூடு. அப்படி விருதாவிற்போகிற ஓர்பொருள், உமக்கு இரையாகிறது எனக்கு மெத்தலாபம். ஆகிலும் நான்சிறியேன். அறியாமற் கேட்டபோதிலுங் கோபங்கொள்ளாமற் சொல்லவேண்டும். அஃதென்னவெனில் - ஓ உத்தமனே! நீரார்? தேவர்கள் முதலியபேர்கள் என்பொருட்டாகச் செய்ததிங்கோ? சத்துருக்கள்செய்த வஞ்சகமோ? உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் பூர்வப்பகையோ? அல்லது என்னுடைய விதியோ? தெய்வஞ்செய்யுஞ்சதியோ? நான் யாதொன்று மறியேன். உமக்கு நானொரு பொல்லாங்குஞ் செய்யவில்லையே: யாதொரு பகையு மில்லையே: என்மறமுந்திறமு மெல்லாம் எங்கேபோ யொளித்தவோ? என்று வருந்தவும், அவனைநோக்கி மலைப்பாம்பானது சிறி, அடா! என்னிடத்திலகப்பட்டு இறந்துபோகப்போகிற நீ இத்தனை பரிதாபப்படுகிறாய் என்னை யாரென்று கேட்கிறாய். நல்லது: உன்னுடைய ஆசையையும் எண்ணத்தையும் அறிந்து வெல்லவேண்டும். நீயார்? அதனையெனக்கு முன்னஞ் சொல்லென்று பாம்புவினவ, கதாபாணி சொல்லுகிறான்:

நாகம் வீமன்வரலாற்றைக் கேட்டறிந்து,
பாண்டவருக்குந் தனக்குமுள்ளபகை
காட்டிப் பயமுறுத்துதல்.

ஓ விஷ்ணுவுக்குப் பாயாகவும், பரமசிவனுக்கு ஆபரணமாகவும், பூமிக்கு ஆதாரமாகவு மிராநின்ற உத்தமகுலத்துதித்த கர்த்தனே! கேளும். சந்திரவமிசத்திலுதித்த பாண்டுபூபதியினுடைய புத்திரர்களிற்சிரேஷ்டராகிய தருமராஜனுக்கு இளைய வீமசேனன். யான்வாயுவி னமிசைபெற்றபுத்திரன். துரியோதனாதிகளால் நாடுநகர மியாவுமிழந்து காடேகதியாய் வந்திருக்கின்றோம். என்று சொல்லக்கேட்ட நகுஷனாகிய நாகங் கலகல

வென்று நகைத்து, சிரத்தை பசைத்து, நாக்கைநீட்டி, விஷத்தைக் கோபத்துடன் கக்கி, விசனத்தினுல் விக்கி, அடடா!! தேடிப்போன மருந்து காலிலகப்பட்டாற்போலாச்சுது. என்னெண்ணம் வாய்ச்சுது. அடாவீமா! அவனெங்கே உனக்கிளைய வர்ச்சுனன்! அவனைத்தான் நானென்ன விட்டேனே! என்றிருக்கியுருக்கி, பூர்வத்தில் உன் தந்தையாகிய வாயுதேவன் என் தந்தையாகிய ஆதிசேடனை மகமேருவில் வளைத்துக்கொண்டு நெடுநாள் யுத்தஞ்செய்து அவமானப்படுத்தி இருக்கின்றுன். விஜயன் காண்டவவன தகனஞ்செய்யும்போது எங்கள் கூட்டத்தாரைக் கும்புகும்பாய் நெருப்பில்வெதுப்பிவிட்டான். அல்லாமலும் என்னுடைய பந்துவாகிய தக்ஷகன் பெண்சாதியைத் தலையறுத்துக்கொன்று, அச்சுவ சேனனென்னும் பிள்ளையை வாலறுத்து வருத்தினுன். உங்கள் வமிசத்தலைவனுகிய சந்திரன் முன்காலத்திலே எங்கள் பெரியவர்கள் அமுதமுண்ண மாறுவேடங்கொண்டு வந்தபோது உளவு சொன்னதின்பேரில், அவர்களுடைய தலையைச் சொட்டையாக விஷ்ணு அடித்திருக்கின்ற பகைநாளதுவரையில் உமிழ்தலுண்ணலென்று உலகத்திருக்கின்றமையால்; அந்தக்குலத்தில் யாருதித்தாலும் எங்களுக்குப் பகைவரேயன்றிவேறில்லை நாங்கள்விடோம்.

மேலும்-துரியோதனன் எங்களுக்கு நெருங்கிய சினேகன். அவனுக்கு வேண்டிய துணையும் உதவியுஞ் செய்வோம். அது எதினுலென்றுல்-சிலநாளைக்கு முன்னே எங்களை வருந்தி ஒருவரங்கேட்டுக்கொண்டான். அது என்னவென்றுல்-தன் முடியிலுஞ் ஜெயமாகிய கொடியிலும் நீங்களிருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, அன்றுமுதலின்றைய வரைக்கும் அரவக்கொடியோனெனப் பெயர் கொண்டிருக்கிறுன். ஆகையால் அவனுக்கு நீங்கள் பகைவரானதினுலும், இத்தனை விதப் பெரும்பகை உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் நேரிட்டிருக்கின்றதினுலும், முன்னம் உன்னை விழுங்கிவிட்டு, அர்ச்சுனனிருக்குமிடத்திற்கும் இதோபோகிறேன். அவனையும் விழுங்கி என் பகைதீர்ப்பேனென்று சொல்லிற்று. இப்படி பெரும்பாம்பு சொலலக்கேட்ட இடும்பிநாயகன் என்செய்வான்? ஐயோ! (கிணறுவெட்டப்போய் பூதம்புறப்பட்டது.) என்னுங்கதையாக முடிந்ததே: (குளிசங்கட்டக் குட்டியிரட்டித்தது)என்னுங் கொள்கையாய் நேரிட்டதே: (எள்ளை நீக்கிக் கொண்டுபோன பேய்எண்ணை யேந்திக்கொண்டு வந்தது.) என்னுமியல்பாய் வாய்ச்சுதே: என்றேங்கி, ஏது! ஏது! இனிநாம் பிழைப்போமென்னும் இச்சை வைக்கவேண்டியதில்லை, ஓதெய்வமே! நான் பாண்டுபூபதிக்கு வாயுதேவ னனுக்கிரகத்தாற் பிறந்து வளர்ந்து, இப்போதிக்கடுங்கோபங்கொண்ட விடநாகத்திற்கு இரையாகவோ இருந்தேன்! ஓ நீலமேகச் சாமளவண்ணு ஓ கயிலாசபதியாகிய முக்கண்ணு ஓ என் அண்ணுவே என்று திடத்துடன் உயிராசையை நிராசைசெய்து, ஐம்புலன்வழியில் அறிவுசெல்லாதபடி அந்தக்கரணத்தை யடக்கி, தகேதத்தியான பரனைப் பரமசிவன் பதத்திலின்புற்று, சமாதி நிஷ்டையைப் பெற்றவனைப்போலத் தத்துவங்களெல்லாம் அடங்கியிருந்தான்.

வீமனைக்காணும்ல் வருந்தித்தேடிய தருமன் அவனுக்குண்டான வாபத்தைக்கண்டு நாகத்தைத் துதித்தல்.

இவ்விடத்திலிவ னிவ்வாறிருக்க, அவ்விடத்தில் தருமராஜன் அர்ச்சுனனுடைய வெற்றிலாபங்களைக்கேட்டு, தம்பி வீமசேனு! உன்தம்பி அனுமக்கொடியோன்பெற்ற பெருங்கீர்த்தியைப் பார்த்தையா வென்று சொல்லிக்கொண்டே அவனைநோக்கத் தன் பக்கத்தில் திரும்பினர் விருகோதரனைக்கண்டிலர். உடனே அருகிருந்த மற்றையரை நோக்கி, என்தம்பி எங்கே போனுனென் றெழுந்து கேட்கும்போது, அவர்கள் இப்படி வனத்திற்கு இப்போதுதான் சென்றுனென்றுர்கள். உடனே அவனடிச்சுவட்டைப்பற்றித் தொடர்ந்து, அடர்ந்து படர்ந்திருக்குங்காட்டில் நுழைந்து, அந்தணர் முதலியோரும் பின்தொடர்ந்துவர நான்கு முகத்திலுந்தேடி, எங்குங்காணுமல் வாடி, தம்பி வீமா வீமா என்று கூவிக்கூவி மேவிவரும்போது; ஆவிபோம்படியாகிய நிலையில் ஆழியிலமிழ்ந்த மந்தரம்போல் மதிமுகமாத்திரந் தோன்றப் பர்வதா கிர்தியாக இருக்கக்கண்டு, பயந்து அயர்ந்து நடுநடுங்கி, வாய்வெருவி, கண்ணீரருவிபோலோடச் சமீபித்து உற்றுநோக்கி, அவனைச் சூழ்ந்துகொண் டிருக்கிற புஜங்கராஜனைக்கண்டு, தம்பிக்குப் பிராணனிருக்கின்றதோ போய்விட்டதோவென்று தெரி

ந்துகொண்டு, தீர்க்க தெண்டமாக விழுந்து, முறையோ முறையோவென்றழுது, ஓபழுதி லாக்குலத்திற் பிறந்த பாக்கியவானே இவனோடு உமக்கு வேண்டிய இரைகளைச்சொன்னால் உடனே அநேகங் கோடியாகக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும் பெலசாலியாக்கும். நித்தியம் நீர் இருந்த யிடத்திலிருந்து அருந்தலாம். உமக்கு இவனூழியனை இன்று முதல்விட்டுவிடுகிறேன். இவனுக்கெவ்வளவு தேகம் இவனைப் புசிப்பதினால் உமக்கு இவனூழியனை இன்றுமுதல் விட்டுவிடுகிறேன் இவனுக்கெவ்வளவுதேகம் இவனைப் புசிப்பதனால் உமக்குப்பசி எப்படிதணியும்! உமது கடைவாய்க்கும் பத்தானே: எங்கள் தாய்தத்தை இவனை வெகுதவமிருந்து பெற்று வளர்க்க, எனக்குதவியாக இங்குற்றிருக்கின்றான். இன்று செத்தானேயாகில் எனக்கென்ன வாழ்வு? என்ன இன்பம்! ஒன்றுமில்லை எங்களையும் நீர் விழுங்கிவிட்டுப் பசியையாற்றிக்கொள்ளும். ஓ எந்தலையென் றிரந்துநின்றார்.

இவ்வாறிரந்துநின்ற உதிஷ்டிரரை அந்நாகமானது கோபமுடனே நோக்கி, நான் புசிக்கப் பிடித்திருக்கும் இவனைக்குறித்து இத்தனைப் பரிதவுறுஞ் சுத்தமான நீயார்! அதனை முன்னம் எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்ட அரவைநோக்கி இதனைச் சொல்லுகிறார் ஐயா சந்திரவம்சோத்தாரகன் பாண்டுபூபதி குந்திதேவி-மாத்திராதேவி இவ்விருவரும் அவர்மனைவியர். இவர்களுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகள் ஐவரில் யான் மூத்தவன். என்பெயர் தருமன். நீர்பிணித்திருப்பவன் வீமசேனன். இவனுக்கிளையவன் அர்ச்சுன நகுல சகாதேவர்கள். நாங்கள் துரியோதனனுடைய பொறாமை வஞ்சகத்தால் உங்களைப்போலொத்த பெரியோர்களே தஞ்சமென்றுகாட்டில் வந்திருக்கின்றோம். என்று சகலமுந் தெரிவிக்கவே, இதைக்கேட்ட பாம்பானது கண்ணீர் சொரிந்தழுது, குழந்தாய் தருமபூபதி! என்னுடைய கதியைக்கேளும் சந்திரகுலத்திற் பிறந்த தோன்றல் ஆயு மஹாராஜன் அவனுடைய மைந்தன் நான். என்பெயர் நகுஷன் யான் நான்குவேதம்-ஆறுசாஸ்திரம்-பதினெண்புராணம்-முப்பத்திரண்டு உபநிடதம் - இருப தெட்டாகமம் அறுபத்ினன்கு கலைக்கியானம் இவைமுதலிய கிரந்தங்களை யாவுங் கற்றுணர்ந்து, உலகமெல்லாம் ஒருகுடைநிழலி லாண்டவன். சகல வரசரும் வணங்க, சத்துருக்களென்றும் பகையில்லா திணங்க, நூறு அசுவமேதமுஞ்செய்து, விக்கினமின்றி தேவர்களுக்குப்பூரணாகுதிகொடுத்து, கலகம்-பயம்-அசுசி பொய்-பொறாமை - லோபம்-இவைகளில்லாமல், அமரர்கள் வாழ்த்த அமராபதிக்கு வந்து தேவராஜனானேன். அப்படி தேவேந்திரனாகித் தேவபோகத்தையெல்லாங்குறைவற வனுபவித்திருக்குங் காலையில், ஜென்மாந்திர வினையினால் அகஸ்தியர் சபிக்க, இவ்வல்பகதியை யடையலானேன். வெகுகாலமாகத் தேடிக்கொண்ட பெரும்புகழாகிய பதத்தை ஓர் சொல்பபோகத்தைக் கருதி நிமிஷத்திலிழந்தேன்.

ஓ தருமபூமதி! நான் என்னசெய்வேன்! பின்பு அச்சாபத்தினால் வருந்தி விழுந்து, அகஸ்தியருடைய பதத்தைப்பற்றி, சுவாமி! அடியேற் கருள்புரிகவென் றிரந்தேன். அப்போது என்பேரில் இரக்கமுற்ற அந்தக் கருணாநிதியானவர் அருள்புரிந்தது-என்னவெனில்-நான்கூறிய சாபம் பொய்மையல்ல, மெய்மையே: நீ இந்தப்பதத்தை யிழந்து பாம்பின்வடிவமாய்க் கானகத்திற் சென்று, பாரியவுடலுடன் பருவதச்சாரலிற் பொருந்தி, யானை-யாளி - சிங்கம் - சரபசார்த்தூலமுதலிய எவைகள் வந்தாலும், எவ்வளவு பெலமுற்றிருந்தாலும், உன் பெலத்திற்கு அடங்கி யொடுங்கிப்போக நீயவைகளை விழுங்கி, காட்டிற்றானே காலங்கழித்துவரும் நாளையில்; உன்குலத்திற் பிறந்த உதிஷ்டிரன் தன்தாயாதியர் உபத்திரவத்தினாற் கானகம் வரும்போது, அவன் தம்பியை நீபிடிப்பாய். அப்போதவன்வந்து உனக்குப்பிரியவசனஞ் சொல்லுவன் அப்போதவ்வுத்தமனால் தருமசந்தேக மென்னுமொழிகள் உன்காதாரக் கேட்பாய், அதனால் இந்தச்சாபம் உடனே நீங்குமென் றுரைத்தனர். அதைக்கேட்டுக் கொண்டு இந்தவனத்தில் அன்று வந்து விழுந்து வருந்தி, தெய்வமே! எப்போது என்குறையை நீக்குவையென் றெண்ணிக் கொண்டிருக்குங்காலையில், இந்த உத்தமன் வந்தான் உடனே நமக்குச் சித்தியாகுங்காலமென்று பற்றினேன். உம்முடைய தரிசனமுங் கண்டேன். சாபவிமோசன காலமென்று சந்தோஷங்கொண்டேன். ஆகையால் என்னையும் இரட்சித்து, உன்தம்பி தன்னையும் பெறக்கடவையென்று சொன்னவையைக்கே

ட்ட மன்னவனுனவன்-அண்ணலே! உமது கால்வழியில்வந்த அல்பனுகிய நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன்! எனக்கென்னதெரியும் நானென்ன தருமங்களை யறிந்தேன் என்ன சந்தேக நிவர்த்தி சொல்லுவேன் ஆகிலும் ஆபத்பாந்துவானவ னொருவனிருக்கின்றுன். ஆதலால் உமது சந்தேகத்தைக் கேளுமையாவென்று உதிஷ்டிரன்சொல்ல, நகுஷ ராஜன் கேட்கின்றுன்.

நாகன் தருமசந்தேகங் கேட்கத் தருமன் விடைதரல்.

இந்தப்பூமியிலுதித்தபேர்களில் உயர்ந்த ஜனனமுள்ளோர்யாரென்று நகுஷன்கேட்க மானிடஜனனரென்றுதருமர்மறுமொழிசொலல் அதிலுமுயர்ந்தவராரென பிராமணனென்றுசொல்ல அவனுக்கு என்னகுணமிருக்க வேண்டுமென்ன, சத்தியம் சவுசம்நன்னெறி பொறுமை தவம் ஜெபம் இவைகளிற் குறைவில்லாமல் இருப்பதே நற்குணமென்றுசொல்ல: அவன் என்னபொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்ன, இன்பம் துன்பம் மோகம் உலோபம் இவைகளை நீக்கி நடப்பதேயவன் பெறவேண்டிய பொருளென்ன இந்தக்குணங்களிலும் பொருள்களிலுங் குறைவுபடுமாகில் அவனை என்னென்று சொல்லுவதென்ன, ஒன்றுகுறைந்தாலும்பிராமணதத்துவம் போய்ச் சூத்திரதத்துவம் வருமென்ன: இந்தக் குணங்களும் நற்பொருளுஞ் சூத்திரனிடத்துறுமாகிற பிராமணனென்று சொல்லலாமோவென, அதற்கு முரசக்கொடியோன் சொல்லுகின்றுர். ஓ ஏந்தலே! பூர்வத்தில் இத்தப் பூமியிற்பிறந்த மானிடர்களில் வருணக்கட்டுப்பா டில்லாமற் சங்கரமாக மயங்கியிருக்கையில், சூரியவமிசத்தில் மநுவென்பவன் பிறந்து, வேதவிதியையநுசரித்து, மநுவிக்யானமென்றோர் விதியைவிதித்திருக்கின்றுன். அவ்விதியிற் சொல்லியிருக்கின்றது யாதெனில், ஒழுக்கம்-சத்தியம்-சவுசம்-நற்குணம்-கிருபை-தர்மம்- இந்தக் குணங்களெல்லாஞ் சூத்திரனிடத்திலு முண்டாயிருக்கலாம் அப்படியிருந்தால் அவனைச் சற்சூத்திரனென்று சொல்லுவதேயல்லாமல், பிராமணனென்று சொல்லத்தக்க தல்லவென்று சொல்லியிருக்கின்றது. என்று தருமனுரைக்கக்கேட்ட நாகன் சந்தோஷமடைந்து, ஓ புண்ணியசாலி! இப்போது நீர் சொன்ன குணங்களியாவுமுடைய சூத்திரன் மோக்ஷமடையக்கூடுமோவென்று வினவ, தருமநந்தனன் சொல்லுகிறுர்: அப்படியமைந்திருந்தால் இவனுக்குப் பதவியுண்டு; மோக்ஷமில்லை யென்றுர்.

பின்பு நாகம் பதவியானது என்னென்று கேட்க, இந்திரபதவி-குபேரபதவி-சந்திரபதவி-யமபதவி என்று சொல்லப்பட்ட இப்படிப்பட்ட பதவிகள் இப்பதவிகளை அவரவர்கள்செய்யும் நற்கருமங்களுக்குத் தக்கதாகப் பெறுவார்கள். மோக்ஷமென்றுலோ! சூத்திரன் மேற்சொன்ன குணங்களிலொன்று மாருமலிருந்தானுகில், வைசியகன்மத்தில் வந்து, அதிலுஞ்சிறந்திருப்பானுகில், க்ஷத்திரியனுகவந்து, அதிலுஞ் சிறந்திருந்தாற் பிராமணக்கருமத்திற் சிறந்து, அதிலுஞ் சிறந்திருந்தால்மோக்ஷமடைவான். இந்தக் கருமங்களில் எதுகளிலாவது பாபலோபசம் பந்தங்கள் ஏதாகிலும் நேரிடுமாகில், பழய கதிக்குந் தாழ்வாகிய புன்கதியிற் கொண்டுபோய்விடும். ஆகையால் நற்குணமுடைய சூத்திரனுக்கு மோக்ஷ மிப்படி வருமென்றுர். பிராமணனுடையகுணங் குறையுமாகிற் சூத்திரனுவானென்றீரே, அவனுக்குக்கதியென்னென்றுவினவ அந்தச் சூத்திரகன்மங்களொழிந்து, நல்லொழுக்க நன்னடக்கைகளைச்செய்து படியேறி; பழய பிராமணக்குலத்தின் கன்மங்களைச்செய்து மோக்ஷமடைவான். தவறிவிட்டாலோ! இழிவாகிய யோனிகளிற் பிறந்து, அளவிலாதவனுபவங்களை அனுபவிக்கவேண்டியதே: அதெப்படியென்றுல் உயர்ந்த உப்பரிகை-அல்லது கோபுரம் அல்லதுமரம் அல்லதுமலை-இவைகளிலேறினவர்கள் ஜாக்கிரதையாகப் பூமியைப் பார்த்து நடந்தால், காயம்படாமலுங் குறைவில்லாமலும் உச்சிவரையில் ஏறலாம். மத்தியில் வழுவினுலும் நழுவினுலுந் தவறினுலுங் கவிழ்ந்து பார்த்தாலும் பூமியிற் கொண்டுவந்து விடும். விட்டதுமல்லாமற் கைகால் முறிந்து இக்காயமும் பலகாயம்படுமல்லவா ஆதலால் மேலேறவேண்டுமானுலும் அப்படியே: இதுபோலவென் றறியும் என்றுர்.

நாகன் வீமனைவிடுத்துத் தருமனையுமவனை
யும் வாழ்த்தி விடைபெற்றுச் சொர்க்க
லோக மடைதல்.

இவ்வாறான காரியங்களை நாகங்கேட்க வே அதற்கு மிகுந்த சந்தோஷம்வந்து, தான் பூண்டிருந்த தேகத்தினால் வருந்திய வீமசேனனை விட்டுவிட்டு, திவ்விய தேவதேகத்தைப்பெற்று, தருமராஜனையும் வீமசேனனையும் மார்போடணைத்து இறுகத்தழுவி, உச்சியைமோந்து முத்தமிட்டு, ஓ சற்குணவான்களே! ஒருகுலத்தி லொருபிள்ளைபிறந்தால் அவனால் மூவேழு தலைமுறையுங் கரையேறுவார்களென்று முன்னோர் மொழிந்திருக்கின்றார்கள். மேலுந் தாய்வமிசம்-தந்தைவமிசம்-மாமனார் வமிசம்-என்று சொல்லப்பட்ட எல்லாவமிசங்களிலேயும் பொல்லாங்கை யடையமாட்டார்கள். அவர் யாரென்றால்-பழிச்சொல்லில்லாத குணநிறைந்த பிள்ளைகளைப்பெற்றவர்கள். ஆகையால் சந்திரவமிசம் என்னதவத்தை யுடையதென்று யான் சொல்லுவேன்! உலகமதிக்கும் உத்தமனாகிய நீர் ஒருவன் பிறந்திருந்தபடியினால், சகல யாகமுஞ்செய்து இந்திரபதவிபெற்று, பின்பு அதுவுமற்று மலைப்பாம்பாயிருந்த என்னைக் கரையேறவைத்தீர். ஓஎன்குலமணியே ஓ என்கண்மணியே என்று வாழ்த்தி உடல்பூரித்து வீமனைநோக்கி, அப்பா! நான் இறுக்கிப்பிடித்ததினால் உன்தேகம் வருந்தியதோ பயப்படாதே இன்றுமுதல் யான்பாம்பாக இருந்த பெலமும் உன்னைச்சேரக்கடவது. சத்துருக்களாகிய யாவரும் உன்னாலழியக் கடவது. என்று ஆசீர் வதித்துக் குவலைத்தாரனைப்பார்த்து, நம்முடைய வமிசத்தில் இதுவரையிலுந் தாயாதிவிரோதஞ் சத்துரு பகையில்லாமல் யாவர்களும் அரசு புரிந்து வந்தார்கள். இப்போது தறிதலையன் சுயோதனன் தலைப்பட்டு இப்படி அநியாயங்களைச் செய்துவந்தான். அல்லாமலுங் குடும்ப ரக்ஷகியாகிய குலமகளைச் சபையில் அவமானஞ் செய்து வைத்தான். நீங்கள் கொண்ட சபதக்கருத்தின் வண்ணம் அவன் யாருடனேயும் உங்கள் கையினால் மாண்டு போவான். நீங்களொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம் என்று உபசாரஞ் சொல்லி, அனேகம் ராஜநீதிகளுந் தருமங்களுமுரைத்து, படை-குடி-கூழ்-அமைச்சு என்று சொல்லப்பட்ட இவைகளின் விபரங்களுஞ் சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு. தெய்வலோகத்திற்குச் சென்றனன் நகுஷமஹாராஜன்.

அப்பால் தருமபுத்திரமஹாராஜன் வீமசேனனையும் பிராமணர்களையுமழைத்துக்கொண்டு வந்து, வனத்திலிருந்த தவமியர் முதலிய எல்லோரையுங்கண்டு நமஸ்கரித்து, ஓ மகான்களே என்னைவிட்டுச் சற்றுநேமர நீங்கினான் வீமசேனன். இவனின்று பிழைத்து வந்தது குந்தியம்மன் கர்ப்பத்திலிருந்து இப்போதுதான் பிறந்ததுபோலென் றெண்ணுங்கள். என்று சொல்லவும், அவர்கள் அஃதென்னவென்று அதிசயத்தோடுகேட்க, தருமன் நடந்த விர்த்தாங்க ளனைத்தையுஞ் சொல்லி, ஆனாலின்று நான்பெற்ற சந்தோஷம் அர்ச்சுனன்பெற்ற இன்பசரித்திரத்தைக்கேட்ட பலனா யிருந்தது. அஃதென்னவெனில் எங்கள் சந்திரவமிச சிகாமணியாய் தேவேந்திரப்பட்டம் பொறுத்திருந்த நகுஷமஹாராஜனைக்கண்டு தரிசித்தேன். என்று சொல்லவும் யாவருமகிழ்ந்து புகழ்ந்து எல்லாங் கண்ணனுடைய அருளுங் கண்ணுதலுடைய கிருபையுமென்று சந்தோஷித்திருந்தார்கள்.

நகுஷன் சாபவிமோசனச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது,

மார்க்கண்டேயமுனிச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

அண்ட முட்டையி னகத்தினும் புறத்தினு மாகிக்
கண்ட வன்பர்கள் கண்ணினு நெஞ்சினுங் கலந்தோன்
பண்டை வேதங்கள் பழிச்சியு மறியொணாப் பழையோன்
முண்ட காசன னாதியர் மூவர்கண் முதல்வன்.

கேளுஞ் சந்திரகுலோத் துங்கனே! பாண்டவர்கள் பத்துவருடம் வனவாசஞ்செய்து பதினொன்றும் வருடம் நடந்துவருங்காலையில், வானமெல்லாமிருண்டு குளிர்காற்று

மிகுந்துகுமுறலும் இடிப்பெருக்கமுமிகுந்து நாலுபக்கங்களிலேயு மின்னிஇந்திரதனுசுஞ் சிறந்து இந்திரகோபப் பூச்சியுமலிந்துசூரிய சந்திர காந்திகளுமறைந்து இருள்கள்செறிந்து மரங்களுமுறிந்து மலைகளுஞ்சரிந்து செடிகளுமொடிந்து கொடிகளுமறுந்து குணங்களுநிறைந்து கான்யாறுகளும் மலையருவிகளும் வழிந்து பெருக்கெடுத்தோடவும் மயில்கள் வனங்களிலாடவும், தாமரைமலர்கள், குவியவும், குயில்களொலிக்கவும், அன்னங்களொதுங்கவும், வானரங்கள் மலைச்சாரிற்பதுங்கவும், சோனைமாரியாகிய விடாமழைபொழியவும் கார்காலம்நேரிட்டது. அப்போது எவ்விடங்களிலேயும் வெள்ளப்பெருக்கமாகச் சிவேலென்னும் நிறங்கூடி, நுரைகளும் அலைகளும்பெருகி விருக்ஷசாலங்களையும் மிருகக்கூட்டங்களையு மடித்துக்கொண்டு வாராநின்ற நதிப்பெருக்கத்தின் இரைச்சலினாற்சிங்கங்களுடைய கெர்ச்சிக்குங்கூச்சலும் யானையடங்கியிருக்கும் ஓச்சலும் புலியின்பேரொலியும் காட்டுமாடுகளின்முழக்கமும் மான்கள் முதலியவைகளின் குமாளமும் காட்டுமுருக்கு செங்காந்தள் முதலியவை புட்பித்திருக்கும் அலங்காரங்களும் வானநதி மலையிலிருந்திழிந்துவருந் தன்மைபோல் மலைப்பாம்புகளூர்ந்து சஞ்சரிக்குமாக்ஷியும் மலைபடுதிரவிய முதலியவைகளை மணத்துடனடித்திழுத்துக் கொண்டுவருஞ் செழுமையும் ஆகிய இவையனைத்தையும் பாண்டவர்முதலிய பலருங்கண்டு, மழைவிட்டபோது மலைவளங்களையுஞ் சுற்றிப்பார்த்து, மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் சரஸ்வதி தீர்த்தம் போய்ச்சேர்ந்து அந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து சங்கல்பத்தோடு தற்பண முடித்துக்கொண்டு, அவ்விடத்தி லிருக்குந் தவசிரேஷ்டராகிய முனிநாதர்கட்கெல்லாந் தெண்டஞ்செய்து அவர்களாசீர்வாதமும் பெற்றுக்கொண்டு, அங்கங்கிருக்குந் தேவாலய தரிசனத்தோடு அவ்வவ்விடங்களில் நடத்தவேண்டிய நன்னெறிகளையெல்லாம் வேதவிதிப் பிரகாரம் நடத்தி, பெரியோருட னுறவாகக்கலந்து சிலநாள்கழித்து வருகையில், முன்னிருந்த காமியவனம் போகவேண்டுமென்று கருதினவர்களாய்த் தௌமியாசாரியர் முதலிய பலரோடுஞ்சென்று, அவ்விடத்தில் தாங்கள் தங்கியிருந்த பர்னசாலைகளுந் திரௌபதிதேவியார் சில ஸ்திரீகளுடனிருந்த தனிமனையும் புதுக்கிக்கொண்டு, முன்ன மவிடத்திலிருந்த பெரியோர்களெல்லாம் வந்துசூழ்ந்து தழுவி இடையிற் பிரிந்திருந்த வுயிர் மீட்டுமினிதோடிவந்து தேகத்திற்பொருந்தியதன்மைபோற் சந்தோஷமுறும்படியாய்க் கூடிக்குலாவ, தாங்களுமவ்வாறே கூடிக்குலாவி, ஒருவரோடொருவர் இதுவரையிலும் நடந்த அதிசயமியாவுங் கேட்டுங்கூறியும் மகிஷியுற்றிருந்தார்கள்.

அந்தச் சமயத்தில் தற்செயலாய் துவாரகாபுரிவாசர் பாண்டவநேசர் ஜெகம் நிவாசராகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் சத்தியபாமைலோலராக இரதத்தின்மீதில்வர, அதுகண்டபாண்டவர்கள் முதலிய யாவரும் யெதிர்கொண்டு பூசித்து, சகலவுபசார சந்தோஷத்துடன் அழைத்துவந்து ஆசனத்திலிருத்தி சத்தியபாமையைப் பாஞ்சாலியிருக்குந் தனிமனைக்கனுப்பி, தாங்களொருவருக்கொருவர் முகமன்கூறிச் சம்பாஷித்துக்கொண்டு இனிதுவீற்றிருந்தார்கள். அப்போது தருமபுத்திரரானவர் அக்கண்ணனுக்குப் பார்த்தன் தவசுசெய்யப் போனதும், பரமசிவன்உவைமையுடன் வேடுவருபங்கொண்டு வந்து திருவிளையாடல் புரிந்து அர்ச்சுனனுக்குத் தீங்குசெய்ய வந்திருந்த மூகாசுரனென்பவனைக் கொன்று தொடுவழக்கிட்டு வாரியெறிந்து மகிழ்ந்து சகலதேவர்களுஞ் சந்தோஷிக்கப் பாசுபதாஸ்திரமும் முஷ்டி நிலை மந்திரமுங் கொடுத்ததும், அக்காற்பற்பல ஆயுதங்கள் கிடைத்ததும், தேவேந்திரன்வந்து தன்னிரதத்தி லேற்றிக்கொண்டு போயுபசரித்துத்தவமியற்றிய விடாய்தீர அமிர்தபோசன மூட்டிக் காலகேய நிவாத கவசரென்னுஞ் சத்துருக்களைக் காட்டிமடிவித்துத் தேவதத்தங் கொடுத்துக் கிரீடமுந்தரித்துபசாரஞ்செய்து ஆசீர்வதித்ததும், சிலநாள் அர்ச்சுனன் இந்திரப்பட்டஞ் செலுத்தி மறுபடியும் இந்திரனுக்குப் பொன்னுலகத்தைச் சுதந்தரமாக்கிவைத்து வந்ததும், அவன் வருகிறவரையிலுந்தாங்கள் விசனப்படாமலிருக்கும்படியாக அவ்விந்திரன் உரோமசன்ம ரென்னு மகானுபாவனை யனுப்பிவைத்துச் சகலபுண்ணிய சரித்திரங்களும் புண்ணிய தீர்த்த மகத்துவங்களும் அவரால் தாங்கள் கேட்கவும் ஸ்நானஞ்செய்யவுஞ் செய்வித்ததும், அதனுல் தங்கள்காலம்வெகுசுளுவில் அகற்றும்படியாயிருந்ததும், அம்முனிவராற் பரசிரா

மர் தரிசனம்பெற்றதும், அப்பார்கிரீடி தங்
களிடத்தில் வந்துற்றதும், அருச்சுன னீங்கி
ப்போனபிற்பாடு தாங்களிருந்தவிடத்தில்நட
ந்தவித்தைகளும், வீமசேனன் குபேரனுலக
த்திற் கிரண்டுதரம்போனவயணமும், அவன்
அனுமார் தரிசனம் அளகையாளி தரிசனம்
பெற்ற வரலாறும், திரௌபதியைக்கொண்டு
போன ஜடாசுரனை வீமன்வதைத்து மீட்ட
தும், அவ்வீமனால் நகுஷன் சாபம் விலகிய
தும், ஆகியயாவையுஞ்சொல்ல, இவையனை
த்துங்கேட்ட ஜனார்த்தனனாகிய பகவான் சந்
தோஷமடைந்து, தன் மைத்துனனாகியவிஜ
யனைப்பார்த்து மகிழ்ந்திருந்தார்.

பாண்டவரைக்காண மார்க்கண்டேய முனிவர் வருதல்.

அக்காலையில் வையகத்திலுற்ற சிவனடி
யார்களுக்கு ஜெயமும் வானவர்முதல் மற்றி
யாவருக்கும் பயமும் வரமிருந்து பெற்றதாய்
தந்தையர்க்கு நயமுஞ்செய்துவைக்க மஹே
ஸ்வரனுடைய மலரடியை வருந்திவிரும்பிப்
பூசைபுரிந்து, மறலியை மண்ணில்விழமாய்
த்து, மறுபடி யருள்புரியப்பார்த்து என்றும்
பதினாறுவயதென்று ஈசன்விளம்ப யேற்று,
சகலசாஸ்திர புராணங்களையுங் கற்றுச் சந்
தோஷமுற்ற மார்க்கண்டேயரானவர், அநே
கமகாமுனிவர் நெருங்க, தண்டுகமண்டல
விபூதி உருத்திராக்ஷத் தாழ்வடங்களிலங்க,
ஜடாமகுடந் துலங்க, கிருபாசமுத்திர மோங்
கப் பாண்டவரிருக்கும் வனத்திற்குவந்தார்.
அவரைக் கண்டவுடனே பாண்டவர் திடுக்
கென்றெழுந்து எதிர்சென்று, தாயைக்கண்ட
சேயைப்போலும் மழையைக்கண்ட பயிரைப்
போலும் புயலைக்கண்ட மயிலைப்போலு மன
மகிழ்ந்து, ஏகாங்கத்திரியாங்க பஞ்சாங்க
அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து,
தகுந்தமிகுந்த உபசாரத்துடன் அழைத்து
ஆசனமமைத்து அதின்பேரிலெழுந்தருளச்
செய்து, அவருக்கும் அவருடன் கூடவந்த
முநீஸ்வரர்கள் ரிஷீஸ்வரர்கள் முதலியயாவ
ருக்கும் அர்க்கியபாத்திய ஆசமன்னிய அட்
சதை தூபதீப அலங்காரங்கள் யாவுஞ்செய்
துபணிந்தெழுந்தனர். அப்படி பணிந்தெ
ழுந்த பாண்டவர்களுக்கு அம்முனிவர் அள
வற்ற ஆசிகள்வழங்கி, பெருங்கோஷ்டியா
யுள்ள மற்றெல்லோரையும் நெருங்கியிருக்கக்
கட்டளையிட்டு, பிற்பாடு தருமராஜனைநோக்கி,
ஓமகாராஜனே நீங்கள்செல்வமாகியகுலத்திற்
பிறந்துஞ் சகலவளங்களையும் விட்டு, வருந்தி
கானகத்திற்றவமியற்றிக் காய்கிழங்குபச்சிலை
களைத்தின்று, வெய்யில் பனி காற்று மழை
இவைகளில் வருந்தும் எங்களைப்போல்நீங்
களும் வருந்தியிருக்கின்றீர்களென்று கேள்
விப்பட்டு, உங்களையுந் திரௌபதாதேவியா
கிய உத்தமகுணத்திற் சிறந்தஉங்கள்பத்தினி
யையும் பார்க்க அபேட்சித்துவந்தேன்.

ஓ தருமநந்தனா! எவ்வளவு உயர்ந்தகுல
த்திலுந் தனத்திலும் ஜனத்திலும் உறுதி
கொண்ட மனத்திலுங் கனத்திலும் மற்றனை
த்திலுஞ் சிறந்திருந்தாலும், வினைப்பயனை
வெல்லுவதற்கு வேதன் முதலிய மற்றியாவ
ராலு முடிவதரிது. அதை யனுபவித்தேதீர
வேண்டும். கோடி பசுக்கூட்டங்களி லொரு
சிறியகன்றைக் கொண்டுபோய் விட்டால் அ
துதன்தாயை நாடிச் சேருமாறுபோல், இவ்
வுலகத்தின்கண்ணடங்கிய ஆத்மகோடிகளில்
எவன் எந்த வினையைச் செய்தானோ? அந்த
வினை அவனைத்தேடிப்பிடித்துக்கொள்ளுமா
கையால், உங்களுக்கு விசனம்வேண்டிய தில்
லை. இன்னுங் கொஞ்சநாள் கழித்துவிடவே
ண்டியது இஃதல்லாமலும், சர்வலோகசரண்
யன் சாமளநாதன் ஆபத்பாந்தவன் ஆதி
மத்தியாந்தரகிதன் ஜனார்த்தனன் பக்தவற்ச
லன் பரமதயாளன் பரம புருஷோத்தமன்
என்று சொல்லும்படியான திவ்வியமங்களத்
திருநாமங்களைப்பெற்ற இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண
மூர்த்தி உங்கள் அகங்கை நெல்லிக்கனிபோல்
அமையக் கிடைத்திருக்கையில், உங்களுக்கு
நாளுங்கோளும்நமனும் வினையுஞ்சத்துருவு
முண்டென்று சொல்லத்தக்கதோ எவர்களா
லுஞ்செய்கிறதற்கு அருமையாகிய காரியங்க
ளையெல்லாஞ்செய்யவல்லபமுடைய அந்நாத
னே! உங்களுக்குரிய மைத்துனன். எங்களு
க்கோ? அறிதற்கரிய சித்தினன். இவனைப்
பெற்றிருக்கும் உங்களுக்கு என்னதாட்சி?
இதல்லாமலும் இவ்வர்ச்சுனனோ? பஞ்சாக்
கினிமத்தியினின்று அரியதவத்தினைச் செய்
துதவத்தினராலும் சகத்தினராலும் மறை
களினாலும் மற்ற முறைகளினாலும் காண்ப
தற் கருமையாகிய காலகாலனைக் கண்ணுறக்
கண்டு, விண்ணவர் மகிழ்ந்து அண்ணலைப்
புகழ்ந்து வேண்டிக்கொள்ள அத்தாண்டவ
மூர்த்தியுடன் விளையாடி முடிமேலடித்து,
மற்கட்டித் தழுவிவிழுந்து புரண்டு பேரான

ந்தமடைந்து, பாசுபதாஸ்திர முதலியபடைகளைப் பெற்றிருக்கின்றான். அவனோர் தம்பியாக உமக்குக் கிட்டியிருக்கப் பகைவரென்பதேது? ஓ மண்ணுலகெல்லாம் வாழ்த்த மகுடாபிஷேகங்கொண்டு வாழ்வைப்பெறப்போகின்ற வள்ளலே! உமக்கு வஞ்சகமிழைத்தோர் மடிந்தழிவார்கள். நீங்கள் மகிழ்ச்சி பெருவீர்கள் ஆதலால் நீங்கள் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழிவாழியென்று மார்க்கண்டேயர் ஆசீர்வசனமாகச் சொல்லினார்.

அதுகேட்ட உதிஷ்டிரனெழுந்து தாழ்ந்து வணங்கி சுவாமி! நீருண்ட காளமேகம் போன்ற வண்ணனாகிய கண்ணனருளுந் தேவரீருடைய கிருபையுமிருக்க, எங்களுக்குத் தாட்சியொன்றுமில்லை, ஏதோ ஈதெல்லாம் ஒருகாலகதி. இதற்கு ஒருவரைநோகத் தக்கதேயில்லை. எனக்கு ஒருவரும் விரோதியென்பதில்லை துரியோதனன் எங்கள் நாடு நகர முதலியயாவுங் கைக்கொண்டாலும், ஸ்திரீயைச்சபையி லவமானப்படுத்தினா னென்னும் விசனத்தைத் தம்பிகள் சகிக்கமாட்டாம லிருக்கிறார்கள், எனக்கு அவனளவில் மெத்த சந்தோஷ முண்டா யிருக்கின்றது அஃதேனென்றால் நான் பட்டினத்தில் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்தால் இங்ஙனம் பெற்ற பெருமையும் உத்தமர்கள் தரிசனமுந் தேவரீருடைய கிருபாநோக்கமும் நான்பெறக்கூடுமோ!ஈதெல்லாஞ் சுயோதன னுடைய தருமமென்று நினைத்திருக்கின்றேன்.ஆனால் தம்பிகளுக்கு இந்தக் கருத்தைக் காட்டமாட்டேன். என்னை அவர்கள் மெத்த நிந்திப்பார்கள். நடக்குங்காரியம் எந்தவிதத்திலேனு நடக்கும். பழுத்தபழங் கொம்பி லிராதென்று தம்பிமா ரறியமாட்டார்கள். அதிபாலியாளாக விருந்தாலும் என்னை இதுவரையிலும் பூசித்து என்வார்த்தையைத் தட்டாமல் வருகின்றார்கள். அதுவும் உங்களுடைய ஆசீர்வாதத்தின் பலனேயன்றி வேறன்று இன்று உங்களைக் காணப்பெற்ற எங்களைப்போற் பாக்கியவான்கள் எங்குமில்லை. ஆதலால் ஓ ஐயனே! தேவரீர் ஏதாகிலுமொரு தருமசரித்திரந் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று தோத்திரஞ்செய்து கேட்டுக்கொண்டார் தருமபுத்திரர். அப்படி கேட்டுக்கொண்ட தருமராஜனை மார்க்கண்டேயர் இருக்கும்படியாக உத்தரஞ் செய்தருளினார்.

நாரதமுனிவர் வருதல்.

அதுகாலையில் தவுமியாசாரியர் மார்க்கண்டேயரை வணங்கி நோக்கி: சுவாமி! தேவரீர் கருணலையனாற் கடாக்ஷம்பெற்ற பிற்பாடு எத்தனை பிரமப்பிரளயம் பார்த்திருப்பீர்? வடபத்திர சாமியாகியகடவுளுடன்கூட எத்தனை விசை மகிட்சி யடைந்திருப்பீர்? அவைகளையெல்லா மடியேங்கள் கேட்டுக் கடைத்தேறக் கருணைபுரிந் தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். அப்போது நாரதமகாமுனிவர் வீணையும் - மாலையும் - பொன்னும்பரமும்-முப்புரிநூலும்-திருவெண்ணீறும்-திலகமுமிலகும்படிவர, அவரைக்கண்டுமகிழ்ந்து யாவரும் விழுந்து பாதங்களிற் றெழுதார்கள். உடனே யாவர்களுக்கும் பூர்ணசீர்வாதமாகவாழ்த்தி முரசக்கொடியோனை நோக்கி, ஓ தருமநந்தனா! என்தவமே தவம். சாக்ஷாத்காரமாகிய பரமசிவனை அன்பென்னும் அகத்திலடக்கிய ஐயனும் ஆதிமூலப் பொருளுமாகிய பரந்தாமனோடு, மற்ற அரியமாதவரும் ஏககாலத்தி லிவ்விடத் திருக்கப் பெற்றேன். அதேனென்றால் - ஒருநாள் துவாரகைக்குப் போய் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப் பார்க்கக்கருதி அரண்மனையிற் சென்றேன். அவர் அவ்விடத்திலில்லை. அப்பால் ஊரெங்குந்தேடினேன் எங்குமில்லை. எவர்களெந்தயிடத்திற் சொன்னார்களோ? அந்த யிடங்களெல்லாம் பார்த்துக் காலோய்ந்து வரும்போது, அவர் ஒரு வீட்டில் விளையாடிக்கொண் டிருக்கக் கண்டு, நடந்துவந்து திரிந்து அலுத்த வருத்தமெல்லாம்போகப் பேசிக்கொண்டிருந்து சிலவுபெற்றுப் போகும்போது, எனக்கெதிரிலே வருகின்றார். அங்கே யிருந்தீரே இங்கேயெப்படி வந்தீரென்றேன். இங்குதானிருக்கின்றேனென்றார். அங்கேயுமவரை விட்டு வரும்போது மற்றோரிடத்தில் என்னைப்போல மற்றொரு நாரதரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும் பேசிக்கொண்டுபோகப் பார்த்தேன். ஐயையோ!! நம்மைக்கூட வேறாகச்செய்து விட்டதுபோ லிருக்கின்றதேயென்று ஓடி வணங்கி உத்தமனுடைய திருநாமங்களைப் பாடி, சர்வேஸ்வரனா யெங்குந்தானுயிருக்கு மிரக்ஷக னிவரேயென்று மதித்துக்களித்தேன். அப்பேர்ப்பட்ட திருவுருவும் இந்த மார்க்கண்டேயரும் உமக்குத்தரிசனமானபோதே இனி குறைவில்லையென்று சொல்லி, மார்க்

கண்டேயரை நோக்கி, ஓ மகானுபாவரே! தேவதேவனுகிய பரமசிவனுடைய கிருபை யென்னுங் கடலிற்குளித்தெழுந்த நீர், இந்த தருமராஜனுக்கு வேண்டியதருமங்களைச்சொல்லிக் கிருதார்த்தனுகச் செய்யவேண்டும். சந்திரன் குளிர்ச்சியாகக் காய்ந்தாலுஞ் சூரியனையே லோகத்தார் நாடுவார்கள். அதுபோல மகாரிஷிகளால் எத்தனைகதை கேட்டிருந்தாலுந் தேவரீரிடத்திற் கேட்கத் தருமராஜன் விரும்புவார். என்று சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியையும் பணிந்தெழுந்து, நாரதமகாமுனிவர் தமது கருத்துக்கிசைந்த விடத்திற் போயினர்.

மார்க்கண்டேயரைத் தருமராஜன் வருண முறைகேட்க அதற்கவர்சொல்லுதல்.

அவர் போனபிற்பாடு மார்க்கண்டேயர் குந்தி புதல்வனை நோக்கி, ஓ மகாராஜனே! உமக்குச் சந்தேக மிருக்கின்றவைகளைக் கேளுந் தோன்றினமாத்திரஞ் சொல்லுகிறேனென்ருர். அதுகாலையில் உதிட்டிரர் சுவாமி பாக்கியமென்று இரண்டுகரத்தையுஞ் சிரத்திலிருத்திக் கேட்கின்ருர் சுவாமி! பிராமணர் செய்யவேண்டிய முறைமையும், க்ஷத்திரியர் நடக்கவேண்டிய திறமையையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்று வினவ, சோடச வயதினையுடைய சுந்திரன் சொல்லுகின்ருர். கேளும் அரசனே! எந்தவருணத்திற் சரீரமெடுத்தாலும் இறந்துபோம். மறுபடி யுற்பவிக்கும் இது ஸ்தூலபூத சம்பந்தமான தேகத்தின் சுவாபீகம். இந்தத்தேகம் எத்தனைவிதமாக மாறினுலும் இருவினைப் பற்றுமாத்திர மாருது. நல்வினைகட்குத் தகுந்த நலன்களையுந் தீவினைகட்குத் தகுந்த பலன்களையும் அநுபவித்துத் தீரவேண்டும். இதன்றியிலுங் கன்மத்தினுற் சாதியேயன்றி ஜன்மத்தினுற் சாதியில்லை. நீர் சொல்லிய நன்னெறி நல்ல நடக்கையுடையவ னெவனே? அவனே நல்ல ஜனனம் அவனே பிரமக்கியானமுடைய பிராமணன். அவனுக்கே மோட்சம் உயர்ந்தோரென்பவர் நெறிவழுவி யிருப்பார்களாகில் அவர்களே பாவிகள். அவர்கள் அடையுங் கதிதான் நரகம். இவ்வுலகமுறைமை நாலுபங்காகத் தருமசாஸ்திரங்களில் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ஒருவன் மிகுதியாகிய திரவியசம்பத்தைப்படைத்துந் தானுமுண்ணுமல், தானதருமமுஞ் செய்யாமல், பந்துக்களுக்கு மீயாமல், வித்துவான்களுக்குங்கொடுத்து மேலாகிய புகழைப் பெறுமல், தேவாலயம் விஷ்ணுவாலயங்களுக்கு முதவாமல், பெட்டியிலிட்டுப் புதைத்து, உன்னையெடுத்தால் அறுத்துத் தின்னுவேனென்று ஒட்டிட்டுக்கொண் டிருக்கின்றவன் யாவராலும் லோபியென்று எப்படி பேர்வகித்துக்கொண்டானே? அப்படியே பரலோகத்திலும் அவன் சுகமடையப் போகிறதில்லை. மேலும் இவ்விடத்திற் பொருள்களைச் சேகரித்துத் தானும் புசித்து, வேண்டியவர்களுக்கும் இல்லையென்னுதுகொடுத்து, சீலம்-விரதம்-ஆசாரம்-ஸ்நானம் - சந்தி-ஜெபம்-தபம்-நோன்பு-தெய்வபூசை இவை முதலியவைகளுஞ்செய்து, சரீரமும் வருந்தி, யாவராலும் புகழைக்கொண் டிருப்பவ னெவனே? அவன் அவ்விடத்திலும் இத்தன்மையவாகிய போகபாக்கியங்களைக் குறைவிலாது அநுபவிப்பன். அன்றியும், அன்னதானம்-வித்தியாதானம் - கன்னிகாதானம்-யாகம் இவை முதலியனசெய்து, நல்ல வாகனுதிகளையும் போகங்களையும் அநுபவிப்பவர்கள்; சத்தியலோகத்திலும் இப்படியே நிறைந்த செல்வந்தரா யிருப்பார்கள். இப்போது சொல்லிய நன்மைகளில் யாதொன்று மில்லாமல், பொய்-கொலை-களவு-கள்-காமம்முதலானவைகளிற் சிறந்து, வெகுளிவீசத் துற்பாஷைகளும்பேசி, இகத்தில் யாவராலும் என்ன மேன்மையைப் பெறுவார்களோ? அவர்கள் பரத்திலுந் துற்கதி துற்சோபம்-துர்வியாதி இவைகளில் இருந்து வருந்தி யழிபவர்களென்றறியும் ஓ தருமநந்தனு! இதற்குச்சாட்சி நீரேதான். எப்படியென்ருல் உமக்குத் துன்பஞ்செய்த துரியோதனனை யுலகமென்ன சொல்லுகின்றது! மனம்பொறுத் திருந்தவும்மை யென்னவென்று கொண்டாடுகிருர்கள். நாளைக்கே உமது சத்துரு குடும்பத்துடன் அழியப்போகின்ருன் நீரே இவ்வுலகமெல்லாம் அரசுபுரிந்து ஆளப்போகின்றீர். அதற்கு ஓர் திருஷ்டாந்தமுமக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

அயராஜன் சரித்திரம்.

ஓ மகாராஜனே! இந்தப்பூமியை முன்னுண்ட அரசர்களில் அயனென்ருெரு ராஜாவுண்டு அவனுடைய குமாரன் துந்துயென்னப்பட்டவன். அவன்வேட்டைக்குப்போய்,

காட்டிலுள்ள கரடி-புலி-முயல்-கடமைமான் கலை-காட்டுப்பன்றி-யானை-பட்சி யினங்கள் இவைகளையெல்லாம் அடித்தும், பிடித்தும், அழித்தும், வலைகள்கட்டியும், கண்ணிகள் வைத்தும், படுகுழிவெட்டியும், இப்படிப் பலபலவிதமாக வேட்டையாடி சந்தோஷித்துவரும்போது, பராரையையுடைய மராமரத்தி நீழலிற் சகலவேதசாஸ்திர புராணபண்டிதராகிய ஒரு ரிஷீஸ்வரன் புள்ளிபொருந்திக்கொம்புகாதுகளுடனிருந்த மான்தோலைச்சரீரமுழுதும் போர்த்துக்கொண்டு நிஷ்டையிலிருந்தார். அப்படி யிருக்கும்போது அத்துந்துவென்பவன் ஒற்றைமா னிருக்கின்றதென்று உன்னி, தன் பாணத்தினல் உருக அடித்தான், உடனே அசைவற்றிருந்த அம்முனிவன் நிஷ்டைகலைந்து கிருஷ்ணவென் றகூவி யிறந்துவிழ, அதைக்கண்டராஜகுமாரன் வெருண்டு, ஐயையோ ஆரோ மகாநுபாவரிவரென்று சமீபித்து வந்துபார்த்து, வில்லையும் அம்பையும் பூமியிலெறிந்து மகாதுக்கத்தோடும் பூமியில்விழுந்து புரண்டுஉருண்டு பதறிக்கதறிப் புத்தி சிதறி, உடலுதறவெடுத்து மூர்ச்சைபோய்ச் சற்றுநேரத்தில் தெளிந்தெழுந்து, அந்தோ பிரமஹத்திக்கு ஆளாயினேமேயென்று துக்கமுற்று மந்திரிகள் பிரதானிகள் சேனைகள் யானைகள் முதலானவைகளை விட்டுத் தன்னகரத்தைநாடி, கால்வேகங்கொண்டோடி, தந்தையின் பாதத்திற்போய் விழுந்தழுதான். அயமகாராஜன் பிள்ளைவருந்தி வியர்த்துவிழுந்து அழுவதைக்கண்டு அவனையெடுத்து அணைத்துயென்ன குழந்தாயென்று யென்றுகேட்க, அவன்தன்னல்நேரிட்ட தோஷத்தைச்சொல்ல, அதுகேட்ட அவ்வரசனுங் கூடவேவந்து, ரிஷியிறந்துகிடக்கும் இடத்தை வந்துபார்த்து, தெய்வமே யென்றேங்கித் தியங்கி மயங்கி, ஐயோ! இதுவரையிலும் நான் செய்துவந்திருந்த நீதிநெறி யாவும் போய்விட்டதே; இனி பிரமஹத்தி யுடையவனென்னும் பேர் நேரிட்டதே. என்று புலம்பும்போதுபரியாரி தலைமாட்டிலிருந்தழுந் தன்மைபோற் கண்ட புத்திரன் இனிப்பிராணனை விட்டுவிடவேண்டியதே யென்றெண்ணங்கொள்ள, அக்குறிப்பை இறைவனறிந்து, புத்திரனைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு, அப்பா இனிப்பட்டினம் போகலாகாது. காட்டிலேசென்று புலிமுதலியமிருகங்களுக்கு இரையாவதே நலமென்று இருவரும் முகம்விட்டவாறே நெடுந்தூரஞ்சென்று, காடுகள் மேடுகள் கடந்துபோவதானர்கள்.

அவ்வாறு போனவர்கள் தாக்கரென்னு மகாமுனீஸ்வரன் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்குஞ் சூழலைக் கண்டோடி, அவரை இருவரும் பிரதக்ஷணம் வந்து வணங்கிக் கைகட்டிவாய் புதைத்துக்கொண்டுநிற்க, அவர்களைத் தாக்கரென்னும் உத்தமர் கண்விழித்துப்பார்த்து, ஓ! ஓ! அரசனே! வாரும். உட்காரும். நான் உம்மைப்பூஜித்து உபசரிப்பதற்கு நீர் மகாயோக்கியர். நீதிநிறை குன்றாத சத்தியவான். என்று சொல்லக்கேட்ட அரசன்கண்ணீர்பொழிந்து, ஐயோ! நான் மகாபாவி. பிரமஹத்திதோஷமுடைய துரோகி தேவரீரைக்கண்டு நமஸ்கரித்து அத்தோஷத்தை நிவாரணஞ்செய்து கொள்ளலாமென்று வந்த என்குறையை யறிந்ததனலன்றோ சுவாமிகளிவ்வாறு என்னை இழியாதிழித்துச்சொல்லிய வசனம்? ஆ ஆ தெய்வமே! என்று உடல்நடுங்கி வாய்மொழி பதறி நாவுலர்ந்து தடுமாறுகையில், அதைமுனிவர்கண்டு, இவன் மிகவும் பயங்கொண்டு வந்தவனென்று தெரிந்துகொண்டு, நல்லது பயப்படவேண்டாம் உமக்குநேரிட்ட துன்பத்தைச் சொல்லும். என்றுகேட்க நடந்த விர்த்தாந்தங்களை அவன்சொல்ல, அது எந்தயிடத்திலென்று கேட்டறிந்து கொண்டு, தன்னுடைய குமாரன் சாந்தமகாரிஷியை யழைத்து, இவர்களுடன் கூடப்போனல் ஒரு மகாரிஷியைக் காட்டுவார்கள். அவரை நீயெழுப்பி இவர்களுக்கு ஆசியும் வாங்கிக்கொடுத்து வாபோ வென்று உத்தரவுசெய்தார். அவ்வுத்தரவை சாந்தரிஷி சிரசாகவகித்து, இவர்களை யழைத்துக்கொண்டுபோய் அந்தயிடத்திற் சாய்ந்து கிடக்கிற மகாத்துமாவைக்கண்டு, வேதமந்திரங்களினு லெழுப்பிப் பழயபடி நிஷ்டையிலிருக்கச் செய்தபோது, இவர்களிலரசன் அவரைப் பணிந்து வாழ்த்தி, சுவாமி! என்புத்திரன் துஷ்டனல்ல. பெரியோர்களுக்கு உபகாரி. வேட்டையாடவந்து தெரியாமையினல் அபராதியாயினன். அவ்வபராதத்தைத் தேவரீர் மன்னிக்கவேண்டுமென்றிரந்தான். அதுகாலையில் அந்த உத்தமர் அவ்வரசனைப்பார்த்து, ஐயா! உமது பிள்ளையால் எனக்குண்டான குறைவு யாதொன்றுமில்லை. கயிலாசபதியினுடைய கட்டளைப்படி

நடந்தது. ஆதலால் நீர் மகாராஜனாக இருக்கக்கடவதென்று வாழ்த்தினர். அவ்வாழ்த்தலைப்பெற்ற அரசன் அவரிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுக்கொண்டு, சாந்தமகாரிஷியுடன் சேர்ந்துவந்து தாக்கருடைய திருவடிகளிற் பணிந்து. ஓ ஆண்டவனே! ஓ எத்தனை ஜனனமெடுத்தாலுந் தீராத அத்தியைத் தீர்த்துவைத்த தெய்வமே! தேவரீரனுக்கிரகத்தால் யாங்கள் பிழைத்தோம். ஆனால் ஒரு சந்தேகமிருக்கின்றது. அதைத் தாங்கள் தயவுசெய்தாற் சொல்லுகிறேனென்ன, சொல்லுமென்றுமுனிவர்கேட்க, அயமகாராஜன் வணங்கி, என் இறையே! பாணம்பட்டு இறந்துபோன பாக்கியவானைப் பிள்ளையினை லெழுப்பி வரும்படி உத்தரவுசெய்து, எங்களையும் பவித்திரராக்கிய வல்லமை எதினால் நேரிட்டது. அதனைத் தேவரீர் தயைசெய்யவேண்டுமென்ன, தாக்கமகாரிஷி மகா சந்தோஷத்தோடுஞ் சொல்லுகிறார்.

கேளும் அரசனே! கிருபையும்-சத்தியமும்-தவமும் பற்றில்லாமையும் பொருந்தி, வேதவிதியின் வண்ணநன்னெறிகளை நடாத்துநடையும் நித்தியகரும அனுஷ்டானங்களும் யாவரிடத்தும் இன்சொல்லும்-எவர்கள்மனமும் எவைகள் மனமும் வருந்தாதிருத்துதலும் ஆகிய ஒழுக்கங்களை வகித்து, நல்ல உத்தம ஸ்திரீயுடன்கூடி, இல்லறவாழ்க்கையை இயல்பாக நடத்தி வருகின்றவனெவனோ? அவனுக்கு இதுமாத்திரமல்ல: இன்னும் எப்பேர்ப்பட்ட பெரிய காரியங்களும் அதிசொற்பத்தில் முடியுமென்று வேதவிதியில் விளம்பி யிருக்கின்றது. இதல்லாமலும், பூர்வத்தில் இந்தவனத்தின்கண் பெரியோர்கள் சுத்தசீலராகத் தவஞ் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். அப்போது பரமேஸ்வரரெழுந்தருளி யாவருக்கு மருள்புரிந்து, தவத்தினுறுதியையும் பெரியோர்களுடைய அன்பையும் நோக்கி, இந்தவனத்தில் யாவத்துவமான சீவராசிகளும் பசி-நோய்-மூப்பு-துற்சொற்பனம் - துற்பயங்கரம்-துர்வியாதி-துர்மரணம்-இவைகளில்லா திருக்கும்படியாயனுக்கிரகஞ்செய்து, ஒருவேளை தப்பி விதிவசத்தால் மரணம் நேரிட்டதாகில் உடனே எழுப்பி விடும்படியாக அப்பெரியோர்களுக்கும் எனக்கும் வேதமந்திரம் அருள்புரிந்திருக்கின்றார். அந்த சோமசுந்தரக் கடவுளினுடைய கிருபையினால் இப்போது அகஸ்மாத்தாயிறந்த மகாநுபாவர் பிழைத்ததேயன்றி, நம்மாலாகத்தக்க தொன்றுமில்லை. என்றுசொன்ன தாக்கமகாரிஷியினுடைய சரணங்களில் அவ்வயனென்னுஞ் சூரியவமிசத்தரசனுந் துந்துவென்னுங் குமாரனும் விழுந்து ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொண்டு, சேனைசமுத்திரத்திற் கலந்து, சம்பிரம சந்தோஷத்துடன் பட்டினஞ்சேர்ந்து, முன்னிருந்த நன்னெறியிலும் மேலாகியவிதியை யனுஷ்டித்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். ஆகையால் இப்பேர்ப்பட்ட செய்கையும் நீதிநெறியுங் களங்கமற்ற மனதுமுடையவர்கள் பிராமணரென்று சொல்லப்படும். அந்த உத்தமர்களுடைய மகத்துவங்களை யெடுத்துச் சொல்ல என்தரமல்லவென்று மேலுஞ் சொல்லுகின்றார்.

அத்திரிமகாரிஷி சரித்திரம்.

ஓ உதிஷ்டிர மகாராஜனே! அரசராகிய க்ஷத்திரியர்களுடைய நன்னெறி - ஒழுக்கம் இவைமுதலிய நீதிகளையுங் கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும் அதிரியென்றொரு பிராமணன் வேதங்களையெல்லாங் குற்றமறக்கற்றுச் சுத்தபவித்திரனாகி, உத்தமத் தருமபத்தினியுடன் சித்தசலோலனாக வெற்றிமிகுந்த அனேகம் பிள்ளைகளைப்பெற்று மகிழ்ந்து வாழ்ந்துற்றிருக்குநாளையில், பத்திசெறிந்து புத்திநிறைந்த அப்பத்தினியானவள் கற்பில் அருந்ததியும் இவளிடத்திலெடுத்துப் பழகவேண்டுமென்று சொல்லும் நன்மார்க்கத்தோடு புருடனுக்கு உபசரித்து, ஒருமொழியு மறுத்துச் சொல்லாமற் பணிவிடைபுரிந்து வருவள். அப்படி வருபவளாகிய அத்தேவியை அப்பிராமணனோக்கி, பெண்ணே! எத்தனைகாலம் இவ்வாழ்க்கையில் முறைமையாயுற்றாலும் பற்றுவிடாது மோகமறாது. மோக்ஷத்தை விரும்புமவர்கள் தவமிருந்து வருந்த வேண்டியதாகையால், இதுவரையிலும் பெற்ற பிள்ளைகள்போக இன்னுஞ்சில சுதரை நீபெறவேண்டி யிருக்கின்றது. அவர்களைப்பெற்றவுடனே நான்தவஞ்செய்ய வனம்போக நாடியிருக்கிறேன். ஆதலால் உன்னுடைய கருத்தென்ன? இவ்விடத்திற் பிள்ளைகளுக்குத் துணையாக யிருக்கின்றாயோ? அல்லது எனக்கு உபசாரஞ்செய்யக் கூட வருகின்றாயோ? என்றுகேட்கவே அவரை அம்மாது நமஸ்கரித்து, சுவாமி! தருமதே

வதையே ஒருருவாக வெழுந்தருளியதென்று சொல்லுந் தேவரீரையே நித்தியபூசை-நித்தியவிரதம்-நித்தியநோன்பு என்று சொல்லும்படியான இவைகளால் வரும் பயனுக நம்பித் தமது திருவடித் துணையைப் புணையாகப்பற்றிக் கரையேறக் காத்திருக்கின்ற அடியாள், இந்த வையகவாழ்வையுங் கிஞ்சித் போகத்தையுங் காதலரையு மாதாவென்று நம்பித் தேவரை விடத்தக்கதல்ல. யாரும் மாதர்கருக்குழியில் அறுகுநுனிபனிப்போலமைந்து பத்துமாதமுஞ்சென்று பூமியில் வரும்படிசெய்யுங் கடவுள் ஒருவருண்டல்லவா! அவ்வையன் பெருமையை யாவரறிகுவார்! எவரையும் உய்யச்செய்வது தெய்வச்செயலே: இதற் கையமில்லை. ஆதலால் யானது களுக்குப் பிணையல்ல. அவைகளெனக்குத் துணையல்ல. அணியும் பணியும் அணையும் துணையும் தேவரீர் பொற்பாதகமலமேயன்றி வேறில்லை.

அன்றியும் கற்பினின்றும் வழுவாமல் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, தனக்குற்ற நாயகனை உண்டிமுதலிய வகைகளினு லுபசரித்து, தங்களிருவரிடத்தும் நீங்காநன்மையமைந்த புகழைக் காப்பாற்றி, முன்சொல்லிய நற்குண நற்செய்கைகளிலும் மறதியில்லாமலிருப்பவளே பெண்ணென்று நீதிகூறியிருக்க அப்பெண்களாயினோர் பர்த்தாவை விட்டுப் பிரியக்கூடுமோ! ஆதலால் தேவரீருடன் யானுந் தவசுக்கு வரத்தக்கவளே. ஆகிலும் உலகத்தோடொத்து வாழவேண்டுமென்றும், அப்படியல்லாதவர்கள் பலகற்றிருந்தாலும் பிரயோசனமில்லை யென்றுங் கூறுகின்றமையால், தேவரீர்தபசுக்குப்போக யானுங்கூட வந்துவிட்டால் இவ்விடத்திற் பிள்ளைகள் வருந்தி துன்பப்படுவார்கள். அப்போது யாவரும் நம்மை நிந்திப்பார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட உத்தமனே தவசுக்குப்போய் விட்டபோது நமக்கென்ன யிருக்கின்றதென்று உலகமும் நாடும் நாம் அப்படிச்செய்யாமல், பாசபந்தங்களி லாழ்ந்தவர்களைப் போற் காட்டிப் பணங்கள் சேகரித்து இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு ஆதாரமாக வைத்துவிட்டுப் போவதே உத்தமமென்று நினைக்கின்றேன் ஆனல் தேவரீர் எங்கே பணஞ்சம்பாதிப்பதென்றுயோசிக்கவேண்டாம். தாங்கள் நினைத்தால் கடவுளருளினல் வேண்டிய திரவியம் வரும். அதெப்படியென்னில் தமிரியமகாராஜன் அசுவமேதமென்னும் யாகஞ்செய்கின்றான். அந்தராஜனிடத்தில் சென்று திருவாய்மலர்ந்தருளுவீராகில் வேண்டிய திரவியங் கொடுப்பான். அவைகளைப் பிள்ளைகளிடத்தில்வைத்துவிட்டு நாமிருவரும் போகலாமென்று சொல்ல, அம்மொழி தனக்குஞ் சம்மதமாகக்கொண்டு, தமிரியமகாராஜனுடைய யாகசாலைக்குச் சென்றனர். இவரைக் கண்டவுடனே இராஜனெதிர்கொண் டோடிவந்து வணங்கி, உபசாரத்துட னழைத்துப்போய் உயர்ந்த ஆசனத்திலிருத்தி, அறுகு-மலர் அக்ஷதை - சந்தனம் சுத்தோதகங்களினல் அபிஷேகஞ்செய்து, ஆடையாபரணதிகளால் அலங்கரித்து, தூபதீப உபசாரமுஞ்செய்து துதித்தான்.

அவனுக்கு உடனே இந்த மகாரிஷியானவர் வேதமந்திரங்களா லாசீர்வாதஞ்சொல்லி, சதமகனும் பிரமதேவனும் துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீஹரியும் வில்வஜடாமகுடதாரியாகிய சிவபெருமானும் மற்றத்தேவர்களும் ஒருருவாகக்கூடித் தேவதா சரீரமாகப்பெற்ற மகாராஜனுகிய உம்மிடத்திற்குக் கொஞ்சம் பொருளவாக்கொண்டு வந்தேனென்று தோத்திரஞ்செய்தார். அந்த வசனங்களை யாகத்தின் பொருட்டு வந்திருந்த மகாமுனிவர்கள் ரிஷீஸ்வரர்க ளெல்லோருங்கேட்டுச் சகிக்கமாட்டாமல், அருவருப்புங் கர்னகடூரமுமாகி வெறுத்துக்கொள்ள, அந்தச்சமயத்திற்சூரியனைப்போலும் விளங்கிக்கொண்டிருந்த கௌதமர் அவ்வத்திரி முனிவரைப்பார்த்துப் பிரளயகாலாக்கினி உருத்திரனைப்போற் கோபங்கொண்டு, இவ்வரசன் செல்வத்திற் சிறந்து பூமியைப் புரந்தாலும் மனிதனேயன்றி வேறல்ல. அப்படியாகிய அரசனைக் கயிலாசபதியென்றும், விஷ்ணுவென்றும், பிரமனென்றும், இப்படியெல்லாந் துதிக்கவும் மதிக்கவும் எந்தவேதத்திற் சொல்லி யிருக்கின்றது! பொருளாசை கொண்டுவந்தாய் அதற்குத் தக்க நியாயங்களைப்பேசி இதங்கள் சொல்லிப் பெறவேண்டுமேயன்றி, இப்படியும் நரஸ்துதி சொல்லுவார்க ளுண்டோ! இதுவரையிலுங் கேட்டறியேன். நீர் சொன்னபடி சகலதேவர்களு மிவனுனல், நாமெல்லோரும் இவனைக்குறித்தே தவஞ்செய்து தொழுது வேண்டிய வரங்களைப்பெறலாமே நம்மையேன் இவன் பூசித்து விசுவாசிக்க வேண்டியது! என்று பற்பலவாருகப் பேசிய

போது எல்லோரும் ஒரேமுகமாய் வார்த்தை யாடினர்கள். அதைக்கேட்ட அத்திரிமகா ரிஷியானவர் சிறிது நிதானித்து, இப்போது யான் சொன்னது சரிதான். வேதவாக்கியமே யப்படி சொல்லுகின்றது நீர் (பிரதிபதே விஷ்ணு) என்னும் வாக்கியமறந்து பேசுகிறீர். அதை யுணராதவர் என்னைச் சங்கிக்கத் தகாதென்று சொல்லவும், அதைக்கேட்ட கௌதமரெழுந்து, நீரே தாரதம்மிய மூணாமற் பேசியிருக்க, அதை மறுபடியும் ஸ்திரப்படுத்துகிறீரா! என்று இரண்டுபேரும் பெருவழக்கிட்டு, ஆராகிலும் ஒரு பெரியோரிடத்திற் சொல்லிக்கொள்ளுவோம் வாருமென்றெழுந்து, சகல கூட்டத்தாரையும் இராஜனையு மழைத்துக்கொண்டு, பூர்வத்திற் கல்லாலின்கீழ் எழுந்தருளிய பரமசிவனிடத்தில் மௌனோபதேசம் பெற்ற நால்வர்களிற் சனர்க்குமாரரென்பவரிடத்திற் சென்று சொல்லி நின்றார்கள். அவர் இவர்களுடைய வசனத்தைக்கேட்டு யோசித்து, இருதிறவர்களையும் இருக்கச்செய்து, மனுமையக்கத் திரும்பிடி இதனைச் சொல்லுகிறார்.

கேளுங்கள் மகாரிஷிகளே! இந்தப்பூமியில்வாழ்கின்ற ஜனங்களுக்குக் கண்ணும், கருத்தும், பிராணதாரமும், காவலும், நீதியும், நெறியும், இன்பமும் கதியும், இராஜனுலாகவேண்டியதே, தேவாலயம், விஷ்ணுவாலயம், தீர்த்தம், திருநாள், இவையாவும் அரசனுலாகத்தக்கதே, மாதமும்மாரியும், பயிர்விளைதலும், மகாரிஷிகளுடைய ஜெபங்கள் யாவும், மன்னவனுடைய உதவியினுலாகவேண்டியதே யாகம் ஓமம் பிதுர் கர்மம் சோபனம் மங்களம் கல்யாணம் இவையாவுக்கும் ஏந்தலேதுணை, வருணச்சிரமந் தப்பாமல் நடப்பதும், வந்தனமரியாதையும்ஸ்திரிகளுடைய பதிவிரதாதன்மமும், வேந்தனலன்றி வேறல்ல. ஆகையால் துஷ்டஜன நிக்கிரகஞ் சிஷ்டஜனபரிபாலனமென்னு முறைமையை வகிப்பதினலும், மன்னுயிரெல்லாந் தன்னுயிர்போலோம்புதலினுலும், கடவுளர்க்குச்சரியான பெருமையும் அருமையுமுடையவன் அரசனென்று சனர்க்குமாரர்சொல்லி, அத்திரிமகாரிஷிசொல்லிய வாக்கியம் வேதவாக்கியமேயென்று விளம்பினர். அதைக்கேட்ட மகானுக்களெல்லாஞ் சனர்க் குமாருடைய பாதங்களில்விழுந்து பணிந்துவாழ்த்தி உபசாரவிதிகளெல்லாம் நடத்தி பிற்பாடு அத்திரிமகாரிஷியைக் கௌதமரும் மற்றப் பெரியோர்களும் பார்த்து, நாங்களிப்படி கேட்டோமென்றுகோபஞ்செய்யலாகாது. இன்று உம்மால் எங்களுக்குச் சந்தேக நிவர்த்தியாய் விட்டது. என்றுபோற்றிப் புகழ்ந்து தயிரிய மகாராஜனுடனே யாகசாலைககுவந்து, யாகத்தை ஆரம்பஞ்செய்து, தேவர்களுக்குப் பூரணுகுதியுங்கொடுத்து, அரசனையாவரும்வாழ்த்திச் சகல திரவியமும் ஆடையாபரணங்களும் பெற்றார்கள். பின்பு அரசன் இந்த அத்திரிமகாரிஷியைப் பணிந்து, சுவாமீ! கருணைக்கடலாகிய தேவரீர்க்கு அல்பனுகிய யானென்ன உபகாரஞ் செய்யப்போகிறேனென்று வேண்டிய திரவியங்களும் பட்டுபட்டாவளியும் அணிமணிப் பணியுங்கொடுத்து அனுப்பிவைக்க, அவைகளையெல்லாம் அந்த மகாரிஷி வாங்கிக்கொண்டுவந்து மனைவியினிடத்திற்கொடுக்க, மனைவியார்பிள்ளைகளுக்குஆஸ்திஜாஸ்தியாக வைத்துவிட்டு, அவர்களைக் கிரகாச்சிரம தருமத்திலிருத்தி பதியுஞ் சதியுஞ் சதியைக் கருதித்துதியைப் புரிந்து, கயிலாசபதியின் திருவடித் தியானபராகத் தவமிழைக்கப்போனார்கள். ஆகையால் ஓ தரும பூபதி! நீதிநெறிகுன்றாது அரசாக்ஷிசெய்யும் புவனசக்ரேஸ்வரன் மூக்கடவுளராலுந்துதிக்கப்பட்ட முதல்வனென்றும், பூலோகதெய்வமென்றுஞ்சொன்னேம். இன்னுஞ்சொல்லுகின்றேம் கேளும்.

தர்க்கமுனிவர் சரித்திரம்.

ஓ பொறுமையுடைய புண்ணியவானே! பாரதிகிதையென்னும் ஒருகதையுண்டு அது என்னவென்றால் தர்க்க முனியென்பவர் வேதசாஸ்திரங்களெல்லாம் பயனும்தேர்ந்து, எவர்களும் நினைத்தற்கருமையாகிய தவத்தைப்புரியும்போது, ஆகாயவாணி பிரசன்னமாகவந்து உமக்குவேண்டியதென்னை வினவுமென்ன, அவர் அவ்வன்னையை நோக்கி, என்னதானஞ்செய்தால் மேலானபதத்தைப் பெறுவார்களென்று மகாரிஷிகேட்டார் அதற்கு ஆகாயவாணி சொல்லுகின்றாள். நல்ல சாதுவாய், விஸ்தாரம் பால்கொடுக்கத் தக்கதாய், சுத்தவெள்ளையா யிருக்கின்ற கன்றோடு கூடியபசுவை அதற்குத்தகுந்த பால்கறக்குஞ் சொம்பு தும்பு அணைகயிறு இவைகளுடன் கொண்டுவந்து, அந்தப்பசுவைக் குளிப்பாட்டி, மஞ்சள்பூசி, குங்குமமிட்டு, அக்ஷதைசா

த்தி, நாலுபாதக் குளம்பிலுஞ் சொர்னம் வைத்து, சதுர்வேத பண்டிதனுகியும் அவாவற்ற சாதுவாகியு மிருக்கின்ற ஓர் வைதிகப் பிராமணனுக்குத் தானஞ்செய்தவர்கள்: தங்களுக்குரிய குடும்பத்துடன் தெய்வலோகபோகத்தை அளவிறந்தகாலம்அநுபவிப்பார்கள் இதன்றியும் சுத்தவெள்ளையாகிய எருதைத் தானஞ்செய்தபேர்கள், முன்சொன்ன பலனிலும் பத்துபங்கு அதிகமாகிய போகத்தையனுபவிப்பார்கள். ரசிததானஞ் செய்தவர்கள், சந்திரபதவி பெற்றுவாழ்வார்கள். பொன்தானம் பண்ணினவர்கள், குபேரபதவியனுபவிப்பார்கள் கன்னிகாதானஞ் செய்தவர்கள், தம்பதி சமேதராய்க் கற்பகத்தரு நிழலிலிருந்து சகலபோகங்களையும் நிங்காமற்பெறுவார்கள். யாகாதிகளைச்செய்து தேவர்களுக்கு அக்கினிமுகத்தில் அவிர்ப்பாகங்களைக் கொடுக்கிறவர்கள், மேலாகிய சத்தியலோகத்தில் நித்தியராக இருப்பார்கள். தேவர்களும் அவர்களைவிட்டு நீங்காதிருப்பார்கள். பூதானஞ்செய்பவர்கள், வருணபதவியைப் பெறுவார்கள். வஸ்திரதானம் - வித்தியாதானம் இவைகளைச் செய்பவர்கள், சூரியபதவியைப் பெறுவார்கள்.

இப்போது சொல்லிவந்த தானங்களிலுந் தவங்களிலுஞ் சிறந்த தொன்றுண்டு. அதுயாதெனில் வாக்குமனமுமொத்து, பிரயாசையும் வெற்றியும்பெற்று ஒரு அசுவமேத யாகஞ்செய்து, மோகம் லோபம் கோபம் கலகமில்லாமல், தேவர்களுக்குப் பிரீதியாகஆகுதிகொடுத்தபேர்கள், பரமபத மடைவார்கள். இப்படி நூறுயாகஞ்செய்து, அவிர்ப்பாகங் கொடுக்கும்போதும் யாகஞ்செய்ய ஆரம்பிக்கும்போதும் எந்த இஷ்டத்தைக் குறித்துச் சங்கல்பம் பண்ணிக்கொண்டு ஆகுதி கொடுக்கின்றார்களோ! அந்தப் பலனைப்பெறுவார்கள். ஆதலாற் சிலபேர்கள்தேவேந்திரப்பட்டமும் பெற்றிருக்கின்றார்கள் அப்படியல்லாமற் பரமபதமே விரும்பி யடைந்தபேர்கள் வைவச்சு மநுமுதலான பெரியோர்கள். என்று தானங்களினுடைய பெருமையும் யாகங்களினுடைய அருமையும் பதவிகளின் இன்பமும் ஏல்லாவற்றையு மெடுத்துச்சொல்லி ஓ முனிவனே! தானத்தின் பெருமையும் அத்தானத்தாலுண்டாகும் பதவியு மிவ்வகைத் தானபோதிலும், (பாத்திரமறிந்து பிட்சையிடு, கோத்திரந்தெரிந்து பெண்ணைகொடு) என்னும் பழமொழியும் யோசிக்கக் கடவை என்று தெரிவித்து அடங்கினள். ஆதலால் அவனியை யாளுமரசன் இவ்வருமையான தானங்களையும் யாகத்தையும் வகித்தலால், அரசன் யாவராலுஞ் சிறந்தவனுகின்றான். என்று மார்க்கண்டேய முனிவர் கூறினர்.

மனுராஜன் சரித்திரம்.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்வாறுகூறிய மார்க்கண்டேய முனிவரைக்குவளைத்தாரான்வணங்கி ஒ குவலயத்திற் பதினாறு வயதுகொண்டருளிய கோமுனியே! மநுவென்பவருடைய சரித்திரமகத்துவத்தைக் கேட்கவிரும்பினேன். அதனைத் தேவரீர்திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்றுமலரடிபரவலு மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகின்றார். ஓ மூன்னவர்பெருமையை யுன்னிக்கேட்கும் மன்னவர் பிரானே! கேளும் சூரியபகவானுக்குஞ் சாயாதேவியாருக்கும் பிறந்தபிள்ளைகள் மூவர் பெண்களிருவர். இவர்களில் ஒருபிள்ளை சநிபகவான், ஒருவன் யமன், மூத்தபிள்ளை மநு. இம்மநுவென்பவர் பதினுயிரம்வருடந் தவசுசெய்து புநிதருபனுகயிருந்து, நூறாயிரம் வருடம் இராச்சியபரிபாலனஞ்செய்து, மறுபடியுந் தவத்தை நினைத்துப்போகும்போது ஒருதடாகத்தைக்கண்டு அதிலிறங்கி ஸ்நானஞ்செய்து, நித்தியகரும விதிகளை முடித்துக் கொள்ளக்கரையிலிருக்கையில் ஒருசிறியமீன் ஜலத்தை விட்டுநீங்கி இவருக்கெதிரிற் குதித்துப் பதைத்தது. அதையவர் ஆச்சரியமாகப்பார்க்கையில், அந்த மச்சமானது மநுராஜனுக்குச் சந்தோஷமும் இரக்கமும் வரும்படியாக ஒருவார்த்தை சொல்லியது. ஓ மன்னவனே! பொடி மீனெல்லாம் பெருமீனுக்கு இரையென்று சொல்லியபடியே, என்னைஇந்தக்குளத்திலுற்றஜெந்துக்களெல்லாந்தின்று விடக்காத்திருக்கின்றன. இப்போதுஎன்னைப் பிடிக்கவந்த ஒருபெரியமீனின்பயத்தாற் கரையில் தாவிவிழுந்தேன். ஆகையால் என்னை எடுத்துப்போய் எங்கேயாகிலும் ஓரிட தில் விட்டால் நான் பிழைப்பேன். இல்லாவிட்டால் இறந்துபோவேன், என்னை இப்போது காத்து இரக்ஷிப்பீராகில் உமக்கும் ஒருகாலத்திற் பதிலுபகாரம் என்னாற்கிடைக்கும். ஆனல் நான் சலசரமாகிய அல்பஜெந்து வென்று என்னை நினைக்கவேண்டாம். (அறுகின் கட்டையும் நல்ல ஆபத்துக்குதவும்.)

என்கிறமொழியை யுன்னி எனக்குச் சகாயம் பண்ணுமென்று சொல்லிற்று இப்படிசொன்ன மச்சத்தின் வாக்கியத்தை அரசன் இச்சையாகக்கேட்டு, இருகரத்தையுங் குவித்துச் சலத்துடனெடுத்துக் கொண்டுபோய் ஒரு கூபத்தில்விடுத்து, அதற்கடுத்த வனத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டு, நித்திய மொருதரம் வந்து மீனைப்பார்த்துப் பேசிப்போவார்.

அப்படி போகும்படியான அரசனை மச்சம்நோக்கி, எனக்கு இந்தக்கிணறு இடம் போதாது. ஆதலால் வேறொரு விசாலமான இடத்தில் என்னைக்கொண்டுபோய் விடுமென்றுசொல்ல, அப்படியேசம்மதித்து எடுத்துப்போய் ஒரு துரவில்விட்டு, நிதம்வந்து பார்த்துப்போவர். அப்போது ஒருநாள் துரவு நிறைந்திருக்க, அதுகண்ட அரசன் மச்சத்தைநோக்கி, ஓமச்சமே! என்னஉன்னுடைய கதியென்றுகேட்டனர். அதற்குமச்சமானது இதுவு மிடம்போதா தாகையால் வேறொரு இடத்தில் விடுமென்ன, அப்படியே கங்கையிற்கொண்டு போய்விட்டு வழக்கப்படி பார்த்துவரும் நாளையில், ஒருநாள் அக்கங்கைஇருகரையும் ஒன்றாகப்பொருந்தி யிருந்தது. அக்காலரசனம் மீனைப்பார்த்து, என்ன உன்கதியென்றுகேட்டனர் அதற்கு மச்சம் ஓ ஐயா! நானென்னசெய்வேன்! இவ்விடமும் எனக்குப்போதாது. ஆதலால் வேறே யிடத்திற் கொண்டுபோய்விடுமென்ன, அப்படியேகொண்டுபோய் இந்த லவணசமுத்திரத்தில் விட்டனர். அப்போது அந்த மீனானது ஓமநுவே! எனக்காக மெத்தவும் பிரயாசையெடுத்துக்கொண்டீர். இப்பவும் உமக்குபகாரமாக ஒன்று சொல்லுகிறேன்கேளும். இந்த ஏழு சமுத்திரமும் பொங்கிப் பதினாலுலோகமும் ஆத்மகோடிகளுடன் அழியப்போகின்றன. அதற்கு முன்னடி மரத்தினால் ஒருஓடம்பண்ணிக்கொண்டு, அதிற் சாப்பிடத்தக்க வஸ்துக்களும்நிரம்பச்சேகரித்து, சப்தரிஷிகளுடன் நீரும்வந்து இந்தக்கடற்கரையி லிருந்தால் உமக்காற்றல் செய்வேனென்றுசொல்லித் துள்ளி மூழ்கிப்போய்விட்டது. அதைக்கண்ட மநுவரசனானவர் சந்தோஷமடைந்து திரும்பிவந்து, சிலநாளையிலோடஞ் செய்து, அதில் மச்சஞ்சொல்லியபடி புசித்தற்கு வேண்டியவைகளை யமைத்துக்கொண்டு, சப்த ரிஷிகளையுங்கண்டு வணங்கி ஓரிடத்திலேற்றினவராய், இலவண சமுத்திரத்தருகிற் சென்று அந்த மீனை நினைக்க, உடனே அம்மச்சம் அலைமீது பறந்துவந்து, ஓடத்தினணிமுகத்தில் தொங்கிய கயிற்றை வாயிற் கவ்விக்கொண்டு சமுத்திரமத்தியிற் கொண்டுபோயது.

அந்தக்காலத்திற் சப்தமேகங்களும் ஒன்றாகக்கூடி இடித்துமின்னி ஆர்ப்பரித்து, திசையானைகளின் துதிக்கைப்பிரமாணம் ஒரு முகூர்த்தகால மழைபொழியவும், அதனால் எழுகடலும் வொன்றாகி; குலகிரிகளெல்லா மூழ்கி, மகமேருவி னுச்சியிலும் வெள்ளம் பரவி, சந்திரசூரியரு மறைந்து, இருள் நிறைந்து, ஆத்மகோடிகளும்இறந்துபோக நேரிட்டது. அப்போது மச்சமானது அம் மிகுதிவெள்ளத்தில் இந்தவோடத்தைக் கவிழவொட்டாமல், பக்குவமாக எவ்வளவு தண்ணீருயர்ந்தாலுங் குன்று பருவதங்களிற் சென்றாலுங் குறைவில்லாமற் காத்து வருகையில்; அநேகங்கால நீங்கிக் கடல்களெல்லாம் பிரிந்து, அஷ்டகுலாசலங்களு மேற்பட்டு, சந்திரசூரியரும் பழய கதியின்படி வந்து பிரகாசித்தனர். பூமி முதலியவைகளெல்லாஞ் சலம்வறண் டுலர்ந்து, கழுவி யுலர்த்தியது போலிருந்தன. அக்காலையில் மச்சமானது அந்த ஓடத்தை யிழுத்துவந்து, ஒரு மலையில் மாட்டிக் கட்டிவிட்டு, தண்ணீரில் மறைந்து தலையை நீட்டு, ஓ மநுவேயென்று கூவி யழைத்து, மிகமகிக்ஷியுடன் அம்மநுவோடிருக்குஞ் சப்தரிஷிகளைப்பார்த்து ஒருவசனஞ்சொல்லியது. அஃதென்னையெனில் - இப்போது உலகமழிந்து, மழைபொழிந்து, கடலேழுமெழுந்து, குலகிரியுமழிந்து, மகமேருசிகரமும் வழிந்தோடநேரிட்ட இந்தக்காலத்தை யறிந்தீர்களல்லவா? இதுவொரு மநுவந்தரமென்றுபேர். இந்த மனுவழிந்தால் ஒரு அந்தரம். அப்படி இவரழியாமல் இரண்டு மனுவந்தரங் காத்தேன். இந்த இரண்டுக்குந் தப்பிப்பிழைத்தான் இந்த மநுமகாராஜன். ஓ சப்தரிஷிகளே! உங்கள் நிமித்தம் நான் மீனாகவந்து உங்களையுங் காத்தேன். உங்களுக்குப் பின்துணையாக இந்த நீதிபரனையும் இரக்ஷித்தேன். நானே? இத்தனைப் பிரளயத்திலுஞ் செழித்த தாமரைக்கமலத்தில் நிஷ்டையிலிருந்து விழித்த பிரமனென்றறியுங்கள். என்று மீனுருவகன்று மறைந்துபோயினர். சகல சராசரங்களையுஞ் சிருஷ்டிக்குந் தொழில்படைத்த இரண்ய கருப்பனவர்.

பின்பு சப்தரிஷிகளும் மநுராஜனும் அவரை வந்தித்துச் சிந்தித்துப் பணிந்து வாழ்த்தி, ஓடம்விட்டிறங்கி, நெடுநாள் தவம்புரிந்து கண்ணைவிழித்து நோக்க, அப்போது பூமி சுத்தமாய் ஒரு புற்பூபாதி செந்துக்களும் இல்லாதிருக்கக்கண்டு, மநுவும் ரிஷிகளு மும்மூர்த்திகளிடத்திற்போய் வணங்க, அவர்கள் மநுராஜனை மகாமகிழ்ச்சியோடு நோக்கி, ஓ அரசனே! நீர் மகாதவத்திற் சிறந்தவர். இப்போதும் அநேககாலந் தவஞ் செய்திருக்கின்றீர். உமக்குச் சப்தரிஷிகளும் உதவியா யிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இவ்வுலகத்தை யேர்ப்படுத்தித் துரைத்தனஞ் செய்யக்கடவீர். என்று உத்தரங்கொடுக்கவும் அம்மநுவானவர் அவர்களின் பொற்றாளை வணங்கிப்பூசித்து, சப்தரிஷிகளோடும் வந்து பிரமனத்தினருளினால் உலகத்துயிரை யேர்ப்படுத்தி, சகல மரியாதையுடன் மநுநீதியு மியற்றி நெடுநாள் அரசுசெலுத்தி வாழ்ந்தார். ஓ தருமபூபதி! முன் யுகாந்தரத்திற் பிறந்து இரண்டு மநுவந்தரங்கழித்து இறவாதிருந்து மெய்யைப்பெற்ற ஐயனாகையால், இந்த மநுவினுடைய நாமத்தை யுச்சரித்தவர்கள்-சொன்னவர்கள்-கேட்டவர்கள் ஆகிய யாவர்களுக்குத் துன்பநீங்கி, இகத்தில் இன்பமுற்றுப் பரத்திற் குடும்பத்துடன் நெடுநாள் வரையிலுஞ் சுகபோகத்தை யநுபவிப்பார்கள். இதன்றியும்-இவ்வுலகத்திலே ஏதொரு காரியமும் ஆத்மலாபமாகத் தொடங்கும்போது சங்கல்பஞ் சொல்லிக்கொள்பவர்கள் (வைவச்சுதே-மன்வந்தரே) என்று சகல காரியங்களுஞ் சித்தியாகும்படியாய் இந்த சித்திபுருடரைச் சிந்திக்கத்தக்கது. என்று மார்க்கண்டேயருரைத்த வாக்கியங்களைத் தருமன் முதலிய யாவருங்கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்று வணங்கி, சுவாமி! மன்வந்தரத்தின் வகையைக் கட்டளையிட்டீர். கிருதார்த்தரானோம். ஊழியென்பதும், சகல ஆத்மகோடிகளழிதலும், மறுபடியுற்பத்தியுந் தெரிவிக்க வேண்டுமென்னுள்ளத் தெளிவேயென்று இரந்த முரசக்கொடி முதல்வனைநோக்கி, மிருகண்டேய புத்திரர் அகமகிழ்வுடன் சொல்லுகின்றார்.

பிரபஞ்சலயோற்பவம்.

கேளும் பூபாலனே! கிரேதாயுகம்-திரேதாயுகம்-துவாபரயுகம்-கலியுகம்-இந்த நாலுங்கூடியது மகாயுகம். இந்த மகாயுகம்இரண்டாயிரங் கூடினாற் பிரமதேவனுக்கொருநாள் அந்தவொருநாளில் பாதியிரவு. பாதிபகல். ஒருபகலுக்கு ஆயிரஞ் சதுர்யுகம். இதிலே பதினாலு தேவேந்திரபட்டம் அறிந்துபோம். பிரமதேவனுக்குப் பகற்பொழுது நீங்கும் அப்பால் ஆயிரஞ் சதுர்யுகம் இராப்பொழுதாகும். அந்தவேளையில் பிரமதேவர் ஒரு தாமரை மலரிற்போய் நித்திரைசெய்வார். அந்தவேளையிற் சப்தமேகங்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, இடிகுமுறலுடன் உலகநடுங்கப் பொழியும். அச்சலப்பெருக்கம் மகமேருவினுச்சியை நாடும். உடனே யெங்கு மிருள் மூடும். இவ்வாறு சலப்பிரளயத்தாற் பூமியிலுற்ற சராசரங்களெல்லா மழிந்து வொன்றுந் தோன்றாமல் எங்கும் ஏகாரணவமாய் நிரம்பி யிருக்குங் காலத்தைத்தான், கற்பமென்று சொல்லப்படும் இப்பிரளய கற்பமொன்றில் எல்லாமழிந்து நானொருவன் அந்த மகமேருசிகரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு அலையிலலைந்து கவலைமிகுந்து வருந்தியிருந்தேன். அப்படி யிருக்கும்போது, இந்தவுலகம் விரிந்ததைப்போலொத்த ஒரு ஆலிலையின்மீது ஓர் சிறிய குருத்துக்குழந்தை மல்லாந்து திரையில் மிதந்து என்னருகில் வரக்கண்டு, மனங்களித்து ஆனந்தங்கொண்டு, நிராதரவாகிய காலத்திலுற்ற நெடுந்துணைபோற் பார்க்குங்காலையில், ஓமார்க்கண்டேயரே! ஏன் விசாரப்படுகிறீர்? என்வாயிற்புகுந்து வயிற்றிற் சுகமுற்றிருக்கலாம், வாருமென்றழைக்கவும்; யான் மனத்துணிவுடன் சென்றேன். அந்தவயிற்றிற் பதினான்குலோகமுங் கண்டேன். சந்திரசூரியர்-வசுக்கள்-திசைப்பாலர் ஏகாதசருத்திராள்-தேவர்கள்-இவர்கள் முதலான யாவர்களையும், மற்றெல்லா உயிர்வகைகளையுங்கண்டு, தொகையிறந்த நாள் அவர் கர்ப்பத்தி லிருந்தேன். பின்பு-அவருக்கே மனமிரக்கம் வந்து தன்வாயைத்திறந்து வாவென்றழைக்க, யானவ்வாயி லிருந்துவந்து குறுகியிருக்கும் வெள்ளத்திற் குதித்தேன். எனக்கு நிலையில்லாமல் ஆலிலையைப்பற்றிக்கொண்டு நீந்தி இந்தச் சிறுகுழந்தையின் முகத்தைநோக்கி, வெள்ளத்தில் முழுகிப்போகிற என்னை அன்னைபோல் வந்து ஆதரித்த ஐயனே! தேவரீர் ஆர்? உம்முடைய பூர்வோத்திரமென்னை? அதையெனக்கருள் புரிய வேண்டுமென்றிரந்தேன்.

அதுகாலையில் அந்தக்குழந்தை நகைத்து, ஐயா மார்க்கண்டேயமுனியே! என்னை இரட்சகனென்றும் வைகுந்த வாசனென்றுஞ்சொல்லுவார்கள். இது பிரளயகாலமாகையால் நீர் மெத்தவும் வருந்தித் துயரப்படப் போகிறிரென்று உன்னி, உம்மிடத்திருந்த கிருபையினல் இரக்ஷிக்கவேண்டி வந்தோம். இனிமேலும் எத்தனை யுகப்பிரளயம் வந்த போதிலும் நீரெங்கே யிருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கின்றீரோ? அந்தயிடத்திற் சுகத்துடனிருக்கும்படி யருள்புரிந்தோம். இன்னுஞ் சிலநாளையில் உலகமும்-கடலும்-மலைகளும்-மற்றியாவு முண்டாம். ஆதலால் நீர் இவ்விடத்தில்தானே யிருமென்றுசொல்ல, அதுகேட்ட யான் நடுங்கி, சுவாமி! தேவரீருடைய கர்ப்பத்தில் யானுற்றிருக்கும்போது ஒன்ருகிய அகண்டப்பரப்பும், இரண்டு சந்திரசூரியரும், மும்மூர்த்திகளும், நான்கு வேதங்களும், ஐந்துபூதங்களும், ஆறுமதமும், ஏழுகடலும், எட்டுமலையும், ஒன்பது கிரகமும், பத்துத்திசையும், பதினேரு ருத்திரரும், பன்னிரண்டு ஆதித்தரும், அனந்த சாஸ்திர ஆகமாதிகளை எல்லாங்கண்டேன். குறைகளெல்லாம் விண்டேன். அவைகளெல்லாம் இனி யுலகில்வந் தெப்படியுண்டாகும்? பிரமனென்பவர் நித்திரைபோவதென்ன? அவர் நித்திரைகொள்ளுங்காற் பிரபஞ்சமெல்லாம் அழிவுறலென்ன? சலமும் இருளாய்த்தயங்குவதென்ன? சலமுந்தேவர் திருவயிற்றி லுறங்குவதென்ன? இதென்ன சகாயம்? இதென்னமாயம்? இதென்ன உபாசஞ்சொல்லவேண்டுஞ் சுவாமியென்று தொழுதேன். ஓ தருமநந்தனு! அதற்கு அந்தச் சர்வலோக சரண்யனுஞ் சர்வஜீவதயாபரனுமாகிய குழந்தை ரூபங்கொண்ட பகவான் சொல்லுகிறர் ஓ மார்க்கண்டேயரே! பிரளயமாகின்ற நகரத்திற் பிரபஞ்சத்தைக்கர்ப்பத்திலடக்கிக் காக்குந்தன்மையால், எனக்கு நாராயணனென்று மூலநாமம் வந்தது. இதன்றியும் - பிரமனுகயிருந்து சிருஷ்டிசெய்தும், விஷ்ணுவாகயிருந்து இரட்சித்தும், உருத்திரனுகயிருந்து சங்கரித்தும், இந்தப்பூமியே பாதமாகவும், ஆகாயமேசிரமாகவும், இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களெல்லாம் எனக்கு அவயவமாகவும், மேலுலகங்களெல்லாம் முகமாகவும், சந்திரசூரியர் கண்ணுகவுங்கொண்டு, இத்திவ்யதேகம்பெற்ற விராட்டாகி உலகமெல்லாம் என்னை நீங்காமலும்-தான் அவைகளை நீங்காமலும் கர்ப்பத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்து காப்பேன்.

இதன்றியும்-பலம் நிறைந்த ஆதிவராகமாக ரூபீகரித்து, பாதலத்திற்சென்று பதுங்கியிருக்கும் பாவசம்பவரைக்கொன்று, தேவர்முதலிய யாவரையு மிரக்ஷிப்பேன். பாற்கடல்கடைந்து அமுதமெடுத்துத் தேவர்களுக்கு அளித்து, அவர்கட்கு நரை-திரை-மூப்பு பசி-நோய்-இவைகளில்லாமற் காத்தபோது; ஆதிகூர்மமாக இருந்து மந்தரகிரியைத் தாங்கினேன். ஆயிரம் பணமகுடமுடைய ஆதிசேடனுக இந்தப்பூமியைச் சுமப்பேன். இப்போதுவந்த இந்தப் பிரளயமும், எல்லா உயிர்களி னெடுக்கமும், இனி வாழ்தலும், சூரிய சந்திரர்காய்தலும், யாவத்மான உயிர்கள் மீட்டும் பிறத்தலும், எல்லாம் என்னுடைய விளையாட்டென் றறியக்கடவை. இதல்லாமலும்-துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்யும்படியாகவும், தருமங்கள் கெடாதிருக்கவும், அத்தருமதானம்-பரவுபகாரம்-பெரியோர் விசுவாசம்-புராணகாலக்ஷேபம்-இவைமுதலிய சற்புண்ணியங்கள் விர்த்தியாகவும், யுகந்தோறும் பிறந்து வருபவன்யான் கிரேதாயுகத்தில் வெள்ளைரூபமும், திரேதாயுகத்திற் சிவப்பு ரூபமும், துவாபரயுகத்தில் நீலரூபமும், கலியுகத்திற் பச்சைரூபமுமாகப்பிறந்து; தருமதேவதை ஸ்வரூபமாய் விளங்கி இருப்பேன். இதல்லாமலும்-இந்தப் பிரமதேவனை என்னுடைய திருநாபியிலிருந்து தோன்றும்படியாகச்செய்து, இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கச்செய்வேன் அவனுறங்கும் இராக்காலம் வருகையில், சகலபுவன சராசரங்களையுங்கர்ப்பத்தில் வைத்துக்கொண்டு, இந்த ஜலப்பிரளயத்தி லுழலுவேன் இவைகளெல்லாந்தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும்-மற்றியாவர்களாலு மறியக்கூடா. நம்முடைய மகா மாயையை யாவராலும் அளவிடக்கூடாது. நீர் நமக்குரிய பத்தராயும் ரிஷி துல்யருமாகிய வாற்ருல், உம்மிடத்தில் மனங்கலந்து இந்தத் தேவரகசியங்களைச் சொன்னேம். இப்போது பிரமதேவ னுறங்குமிடம்போய்ப் பாருமென்று சொல்லி என்னை அந்தயிடத்திற்கனுப்பினர்.

உடனேநான்போய்ப்பார்த்தேன் அவர் இன்னுமுறக்கம் நீங்காதிருக்கக்கண்டு, சில நாளவ்விடத்தில் தானே யிருந்தேன். அப்

போது நித்திரை நீங்கி எழுந்திருந்தார். நித்திரைசெய்து எழுந்திருக்குமொருராத்திரிக்கு ஆயிரஞ் சதுர்யுகமாயின, உடனே வெள்ளங்களெல்லாம் வடிந்து, சூரிய சந்திரோதயமாகி, நக்ஷத்திரங்களும் நவக்கிரகங்களும் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணுயிரம் ஜீவராசிகளும் தாபரசங்கமங்களுமுண்டாக, சிருஷ்டிதிதி சங்காரமுதலிய தொழில்களுங் குறைவிலாது நடந்துவந்தன இந்தப்பிரளயம் நான் கயிலாசபதியைப்பூஜித்து எமனைவென்ற முதற்காலத்திற் கண்ட பிரளயம். இப்பால் நடந்த பிரளயத்திற்குக் கணக்கில்லை. இவைகளெல்லாம் நாமறிவோம். கேளுங் குந்திபுதல்வனே இவ்வுலகத்தில் முதல் மநுவந்தரப்பிரளயம். அப்பாற் பிரமப்பிரளயம், அப்பாற் சர்வசம்மாரப் பிரளயமென்று சொல்லத்தக்கது. இனிமேலும்இப்பேர்ப்பட்ட பிரளயமெத்தனைவருமோ? அத்தனைக்கும் வடபத்திர சாயியாகிய மகாகடவுளின் கர்ப்பமே காவலாக இருக்கும். அப்படிக்கிருக்கும்படியான திருவிளையாட்டை மேற்கொண்டருளிய ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியே இங்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுகத் திருவவதாரஞ்செய்து உங்களுக்கு மைத்துனனென்னும்பந்துவிஷய சம்பந்தமாக உடன்பட்டிருக்கும்போது; உமக்குச் சரியாக யான் ஆரைச் சொல்லப் போகிறேனென்று மார்க்கண்டேயர் சொல்லியருளினர்.

கலிகால முறைமை.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவையனைத்தையுந் தருமராஜன் கேட்டு, அவராுகில் ஏதுமறியாதவரைப்போற் புன்னகைகொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடையமுகத்தையுநோக்கி, மனதில் தியானித்து, மார்க்கண்டேயருடைய பாதங்களிற் பணிந்து, சுவாமி! தேவரீர் அநேகயுகங்களையும் ஜலப்பிரளயங்களையுங் கண்ட உத்தமராகையால், பெரியோர்கள் சாஸ்திரபுராண ரீதியாய் இனிவருங் கலியுகத்தில் வருணாச்சிரமமுஞ் சகல தருமங்களுங் குன்றிப்போமென்றுசொல்லி இருக்கின்றார்களே: அதினுடைய விபரங்களையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார். கேளும் பூமுமதிவட்டக் குடையினையுடைய முதல்வனே! தருமதேவதையென்று சொல்லப்பட்டது பரிசுத்தமாகிய வெள்ளைஎருதின்ரூபமாக, நாலுகாலும் இரண்டு கொம்பும் உயர்ந்த முசிப்பும் பூமியிற்படியும் வாலுமுள்ளதா யிருக்கும். இது முதல்யுகத்தில்நாலு பாதத்துடனும், இரண்டாம்யுகத்தில்மூன்று பாதத்துடனும், மூன்றாம்யுகத்தில் இரண்டு பாதத்துடனும், கடையுகத்தில் ஒருபாதத்துடனு நடக்கும். அதென்னவென்றால் யுகந்தோறும் பஞ்சிட்டுப் பாரமேற்றுந் தன்மைபோற் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் பாவமேலிட்டுவந்து, இந்தக் கலியுகத்திற் பீடிக்கும் அதெப்படியெனில், பிராமணாள்உதய ஸ்நானம் செபம் காயத்திரி அவுபாசம் ஓமம் கருமம் தவம் வேதாத்தியயனம் சுசி ஆசாரம் நியமம் தேவாதாபத்தி இவைகள் முதலிய யாவும்விட்டு பொருளவாக்கொண்டு, தம்மைவணங்குமிடத்திற்குத் தாம்போய் வணங்கி யாசித்துக்காலத்தை வீணாகக்கழிப்பார்கள் அவர்கள்முகத்திற் பிரமதேஜசிராது வாக்குப்பலிதமிராது யாவருமதியார்கள் வந்தனைகளுடன் துதியார்கள். மமதாங்கார மேலிட்டுத் திரிவார்கள்.

இதனால் க்ஷத்திரியர் நித்தியஸ்நான செபங்களையும், நீதியாகிய விக்கியானங்களையும், தருமதானாதிகளையும், தேவதார்ச்சனை காலநீதி விசாரணை சாதுக்கள் தரிசனம் இவைமுதலியவைகளையும் நீங்கி திரவியத்திலாசை யதிகங்கொண்டு, தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைநோக்குவது விடுத்து, உயிரைக் கைக்கொள்ளும் யமனைப்போற் கடுகடுத்து, அன்னிய ஸ்திரீகளி னாசைகொண்டு, பெரியோர்களுக்கு, உபகார முபசாரமில்லாமல், யாகாதிகளை நடத்தித்தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாக மீயாமல் கொடுங்கோல்செலுத்திக்குறைவார்கள். இதனால் மாதமும்மாரி பொழிதலும், குடிகளினுடைய வளங்களுங் குறைபடும் பயிர்கள் பாழாகும். துற்சோபம் துற்பயங்கரம் துர்மாணம் துர்வியாதி இவைகள்மேலிட்டு, உலகத்திலுற்றோர்கள் கொலை களவுகள் காமம் பொய் இவைகளிற் பயின்று, குடிகேடராகத்திரிவார்கள். அதனால் மானுக்கள் தவமும் யாகமுஞ் செய்வதற்கில்லாமற் பயமுடையவர்களாய், மிருக உபத்திரவங்களுமேலிட்டு மெலிந்துவாடித் திரிவார்கள். உலகத்திற்பொய்யும், பொல்லாங்காகிய பகையும் கெடுநினைப்பும், அசத்தியமும் பெருகும். பிறருடமை பிறர்பொருள் பிறர்தாரம் இவைகளைக் கவர்தலேமேலாகும். மனிதர் மரங்கள்

விலங்குகள் பக்ஷிகள் இவைமுதலியவைகட்கு
வலிகுறையும் பூமியிலுண்டாகுங் கிழங்குமுத
ற்சகல வஸ்துக்களுக்கும் ருசிகெட்டுப்போம்,
ஜலம் வெப்பங்கொண்டுப்பாகும் பூத்தல் காய்
த்தல் பழுத்தல் இவையாவுங் குறையும்பாலு
ள்ள மாடுகள் முதலியதும் வறண்டுபோம்.
சகலமான பேர்களுக்கும் வியாகூலமுந் துன்
பமுநிறையும் மேலாகிய குலத்தோர் தாழ்வா
கிய அற்பத்தொழிலைச்செய்தும் அற்பகுலத்
தோர் மேலாகியதொழிலைச்செய்தும் பிழைப்
பார்கள். தெய்வதூஷணை யுண்டாகும்விரதம்
நோன்பு பிதுர்கன்மம் இவைகளெல்லாம்
பொய்யென்றிகழ்வார்கள். ஏதோ ஜன்மாந்
திர தவத்தையுடைய புண்ணியர்கள் ஒருவே
ளை இவைகளையெல்லா மநுஷ்டித்துவந்தால்
மற்றையவர்கள் கூடிப்பழிப்பார்கள்.

பின்னுஞ்சிலர் பிரமனுதியர் அர்ச்சாவ
தாரங்களை நிந்தித்து, தெய்வமெங்கே! தரு
மத்தின் பலனெங்கே! பிதுர்த்தேவதையெங்
கே! என்றுகேட்டிகழ்வார்கள். ஆகாரம் நித்
திரை மைதுனம் இம்மூன்றே யுள்ளதன்றி,
வேறொன்றுமில்லை யென்பார்கள். தானதரு
மம் பரவுபகாரம் தயைசாந்தம் பொறுமை
பண்பு சிவகாருண்யம் இவைகளையெல்லாம்
நீங்குவார்கள். பெரியோர்களுடைய மடால
யம் கோவில் குளம் தீர்த்தம் திருநாள் இவை
களெல்லாவற்றையுங் கெடுப்பார்கள். செய்ப
வர்களையுந் தடுப்பார்கள். அண்ணன் தம்பி
சுற்றம் தாய்தந்தை ஆசான் இவர்கள் முத
லிய பேர்களையும் விலக்கிக் கலக்கிவிடுவார்
கள். பரஸ்திரீ பிள்ளைக்குச் சகலகன்மமும்
பாக்கியமுஞ்செய்து, குலஸ்திரீ பிள்ளையைக்
கோமனுண்டி யாக்கிவிடுவார்கள். அக்கினி
சாக்ஷியாகவும், ஆதிப்பிராமனுள்-பந்துக்கள்
சால்-கரகம்-அரசாணிக்கால்இவைகள் சாக்ஷி
யாகவும் பிராமாணஞ்செய்து, வேதமந்திரங்
களை வேதியரோடோதித் தாலிகட்டிப்பாணி
க்கிரகணஞ்செய்த மனைவி மனம்நொந்துகு
ழைந்துவாட, பரஸ்திரீகளைக்கூடிப் பூரித்து
மகிழ்ச்சியுறுவார்கள். தருமசொத்து பிராம
ணருடைமை சிவசொத்து விஷ்ணுசொத்து
இவை முதலியவைகளையெல்லாந் தருமஸ்வ
ரூபியெனக் காட்டி அபகரிப்பார்கள் பிறர்
பொருளை அறத்தின்வழி செலவழிப்பார்கள்.
தம்பொருளைத் தாழப்புதைப்பார்கள் மதுமா
மிச பக்ஷணஞ்செய்வார்கள். புருடரை ஸ்தி
ரீகள் மதியார்கள். பிள்ளைகள் தந்தை தாயை
த்துதியார்கள். ஆசாரியரைச் சதிசெய்வார்
கள். ஆசாரியருஞ்சிஷ்யரை வஞ்சிப்பார்கள்
இப்படி பலவிதங்களாக சகலமுங்குறுகி, இ
ந்தயுகமுடிவிற் புருடர்வயது பதினாறாகவும்,
ஸ்திரீகள்வயது பன்னிரண்டாகவும், ஏழு
வயதிற் புதல்வனையும் புதல்வியையும் பெறு
வார்கள். இப்போதிருக்கிற ரூபங்குறைந்து
குள்ளமாவார்கள். மெத்தவுந் தரித்திரப்படு
வார்கள் ஈனர்கள் மேலிடுவார்கள் எல்லாமத
ஸ்தருக்கும் ஒரேகடவுளென்றும் நாமெல்லா
மவருக்குரியவர்க ளென்றும், சமயபேதஞ்
சாதிபேதமில்லையென்றுஞ் சகலத்தையு மாற்
றுவார்கள் தாழ்வு உயர்வு யென்பதில்லாமல்
ஈனர்வேதசாஸ்திர புராணஞ் சொல்லவும்,
மேலோர் அதைக்கேட்கவு நேரிடும் ஸ்திரீ
கள் பதிவிரதையென் றெண்ணப் படாமற்
போகும் அநேகர் குருபிகளாயங்கவீனராய்ப்
போவார்கள்.

இப்படி வருணசங்கரமாக முறைமைமா
றிப்போகுங்காலத்தில், சர்வரக்ஷகனுகிய வி
ஷ்ணுதேவர் அவதரித்து, ஈனர்களைமாட்டி
பிராமணர்களை நிலைக்கநாட்டி, காயத்திரி மந்
திரஜெப மோம யாகங்களெல்லாஞ் செய்து
வைத்து,சகலசாதியாரையும் வருணாச்சிரமந்
தப்பாமல் நடக்கும்படியாக்கி தருமதேவதை
ஒருபாதத்தில் நடப்பதை நீக்கி நாலுபாதங்
களில் நடக்கவுஞ்செய்து கோயில்-குளம்-தீர்
த்தம்-திருநாள் இவ்வயாவும் தொடரப்பண்
ணி உலகத்தைச் சுகப்படுத்திவைப்பார் அது
முதலாகக் கிரேதாயுகம் பிறந்து, தர்மதேவ
தையுஞ் சந்தோஷத்துடன் நடக்கும் மாத
மும்மாரி பொழியும். மநுவிக்யானமுடைய
மன்னவர்களும் மறையவர்களுந் தானம்தரு
மம் உபகாரம் முதலியவைகளை நடத்தி, சத்தி
யத்தைவகிப்பார்கள். ஸ்திரீகள் நல்ல நடத்
தையுடையவராவர். ஆயுசுவிர்த்தியாகும் தா
ன்யமலியவும் விளைவும் பெருகும். சுவர்க்க
லோகவிர்த்தியும் நரகலோகம்பாழும் யாகாதி
தருமங்களும் தேவர்களின்களிப்பும் அவிர்ப்
பாகச்சிறப்பும் அரசர்நீதியுமோங்கி, யாவ
ரும்நித்தியமங்களமாக வாழ்வார்கள். ஆகை
யால், பிராமணனாலே ராஜநீதி மழைமன்னு
யிர் தழைத்தல் ஆயுள்விர்த்தி தபம் ஜெபம்
ஓமம் யாகம் வேதமந்திரம் தேவதா பூஜை
ஆசீர்வாதம் இவையனைத்துமேன்மேல்வள
ருமென்றறியக்கடவீர். பிர்மா விஷ்ணு பர
மேஸ்வரன் தேவேந்திரன் முதலியதேவர்க

ளுக்கு மேலானவர்கள் பிராமணர்கள். இவர்களாலே எவர்களுக்கும் பூஜாவிதி முதலியவைகளை நடத்தல்வேண்டும். இதுவேதங்களிற் கூறியிருக்கும்விதி. இந்தப்பிரகாரம் யாரொருத்தர் அந்தப் பிராமணர்களுடைய மகத்துவங்களைக்கேட்டுவருகின்றார்களோ! அவர்களுக்குச் சகலதுன்பமும் நோயுஞ் சத்துரு பீடையுமகன்று நித்தியராவார்கள். என்று சொன்ன உத்தமரைத்தருமபுத்திரர்பணிந்து ஓ சித்தசனையெரித்தருளிய நெற்றிக் கண்ணனிடத்திற்பத்திசெலுத்திய சத்வகுணமுடையகர்த்தனே! இன்னும் பிராமணர்களுடைய பெருமையைச்சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்கச் சொல்லுகிறார்.

பரிச்சித்துராஜன் சரித்திரம்.

கேளும் அரசனே! அயோத்தியா புரியையாண்ட சூரியகுலதிலகனாகிய பரிச்சித்தென்றொருராஜனிருந்தான். அவன் ஒருநாள் சகலபடைகளோடும் வேட்டைமார்க்கம்போய்ச் சகலமிருகங்களையுங் கொன்று விளையாடியுலாவித்தனியாய்த் திரியும்போது, சூரியன் உச்சியில்வந்தான். கடும்பகலாகையால் அரசனுக்குத்தாகம்நேரிட்டு, ஓர்தடாகத்தை நாடியோடிவாடியமன்னவன் தானுடியவேட்டையால்வந்த வெப்பவருத்தந்திர அத்தடாகத்திறங்கப்போகையில், அந்தக்குளத்தின் கரையில் ஒருஸ்திரீ நிற்கக்கண்டு விசனங்கொண்டு யாரோ எவரோ அமராபதிமாதோ அளகாபுரிமங்கையோ நீருறைமாதோ வரைவளர் தேனோ, நாகலோக நங்கையோ, யக்ஷகந்திருவரரிவையோ, அல்லது மன்மதன்விடுத்த தெரிவையோ, என்று நைந்து நொந்தவனாய், கரும்வண்டைப்போன்ற விழியும், பூச்செண்டைப்போன்ற முலையும், சூற்கொண்டல்போன்றகுழலும், கற்கண்டைப்போன்ற மொழியும், வாழைத்தண்டைப்போன்ற தொடையும் பெண்யானைக் கன்றைப்போன்ற நடையும், பாதம்வரையிற்சூழ்ந்த ஜடையும், என்னைநோக்கும் அருள்விழிக்கடையும், சிவந்த விதழாகிய செங்கிடையும்-காமன் படையும்-அவனது குடையு முகமாகக்கொண்டு நின்றுபார்க்கும் மாதரசியாரோ, மாமலைமேலுலாவும் மயிலோ, மாமரச்சோலையிற் குலாவுங்குயிலோ, வாள்விழியிரண்டும் அயிலோ, அல்லது மருண்டு புரளுங் கயலோ, மலர்மேலுற்ற அன்னமோ, வடிவஞ்சொலிக்குஞ் சொர்ன்னமோ, என்று மயங்கிச் சமீபத்திற் சென்று வார்த்தையாடும்போது, அந்த நங்கையானவள் சொல்லுகின்றாள்.

கேளும் அரசனே! நான் ஆயுதமகாராஜனுடையபெண். என்பேர் சோபனை. உம்முடன் கூடிவிளையாடி வாழ்வதற்கு உன்னிவந்தேன். ஆனாலொரு வரங் கொடுக்கவேண்டும் அஃதென்னவென்றால்-உம்மைக் கலந்து நான் வாழும்போது என்னைச்சடலத்தில் விடாது யெத்தனைநாள் வைத்திருந்தாலும் இருந்து மருவுவேன். தண்ணீரில் யெப்போ திறங்கவைப்பீரோ, அப்போதும்மை விட்டுப்பிரிவேன் என்று சொல்லிய அப்பூவையின் மொழியைக்கேட்டுச் சம்மதித்து, இருவரும் அந்தக்காட்டிற் காந்திருவர் விவாகமாகக் கலந்து, தேகத்திலுண்டாகும் வியர்வையைத் தென்றற்காற்றினாற் புலர்த்தி, இருவரும் ரதமேறிப் படைகளுடன் கலந்து கடலென மேளமார்ப்ப அவ்வடவிகள் நீங்கி அயோத்தியாபுரியிலோங்கி, மாரனும் இரதியும்போலும்-மாலுந்திருவும்போலும் பாலுநீரும்போலும் பாடலும் பொருளும்போலுஞ் சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். இப்படியொருவரையொருவர் பிரியாமல் ஒருமையாக மருவும்போது வசந்தகாலம் நேரிட, அப்போது சுகந்த பரிமளமேவிட்ட ஓர் சந்தனச்சோலையில் அச்சோபனையும் ராஜனும் புகுந்து, அங்கிருந்த தடாகத்தில் வந்திருந்த ஸ்திரீகளுடன் கலந்து தாம் முன்சொன்ன வார்த்தையை மறந்திறங்கி இருவரும் மற்றியாவரும்விளையாடினார்கள். அப்போது ஸ்திரீகளெல்லாருமிருக்க அரசன் சோபனையைக் காணாமலேங்கித்திகைத்து, குளமுழுமையுந் தடவிப்பார்த்து, அந்தச்சலமியாவையும் ஒருநொடியி லிறைப்பித்து சேற்றுக்களையும் வாரிக் கரைமீதேற்றித் தேடினன். அப்படியுங்காணாமல் யெப்படிப் போவாளென்று நெடுநேரஞ் சிந்தைசெய்து, இவ்விடத்தில் தவளைகள்தானே யிருக்கின்றதன்றி வேறொன்றினையுங் காணோமே: ஆகையால் இந்தத் தவளைகளை விழுங்கி விட்டதென்று பெண்ணின் மயலால் மதிமயங்கி யேதொன்றுந் தோன்றாதவனாகி, (அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம்பேய்) என்பதுபோல் அவைகளையெல்லாங் கொல்லச் சொன்னான்.

இன்னமும் ஒருவன் ஒரு குடும்பத்தில் புகழ்பெற்றாலும் இகழ்வுற்றாலும் அவனைச் சார்ந்த குலத்தாருக்கெல்லாம் ஆகுமல்லவா வென்றெண்ணி, ஊர்களிலும் நாடுகளிலு மிருக்குங் குளங்கள் - நதிகள் - குட்டைகள்- ஆறுகள்-மடுக்கள்-வாவிகள்-கூபங்கள்-தரவுகள்-கயங்கள் - ஓடைகள்-கழனிகள் - பள்ளங்கள்-படுகுழிகள் இவைகளிலிருக்குந் தவளைகளையெல்லாமுங் கொல்லச்சொல்லிச் சேனைகளுக்கு உத்தரஞ்செய்தான். அப்படியே எல்லாவற்றையுங்கொன்று குவித்தார்கள். அந்தச்சமயத்திற் சாதிமானஞ் சமயமானஞ் சங்கிரமருக்கும் உண்டென்று சொல்லுந் தன்மையினால் இந்தத் தவளைகள் இறந்துபோவதைக்கண்டு தரியாதிரங்கிய இவைகளுக் கரசனாகிய மண்டுகேநாதனென்பவன் பிராமணவேடங்கொண்டு வந்துநின்று, அரசனைக்கண்டு சிறப்புடன் வாழ்த்தி, ஐயோ! சூரியகுலத்திலுதித்த மன்னவர்கள் ஒன்றைத்துயருறக் கொல்லார்கள் தங்கள் பிராணனையாகிலுங் கொடுத்து ஆபத்து வந்தகாலத்து இரட்சிப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட குலத்தில் தோன்றி வெகுவாகிய அல்பவுயிர்களைக் கொல்லத் துணிந்தவாறு சொல்லவேண்டுமென, கேளுமையா பிராமணனே! என்னுயிர்க்குயிராகிய மனையாளுடன் ஓர் தடாகத்திலிறங்கி விளையாடும்போது அவளைக்காணேம் சலத்தையும் இறைத்துப் பார்த்தேன். இந்தத்தவளைகளன்றி வேறொன்றையுங் காணேன். ஆதலால் தவளைகள்தான் அவளை மோசம்பண்ணி விட்டனவென்று கோபங்கொண்டு கொல்லலுற்றேன் என்று சொல்லக்கேட்ட பிராமணரூபன் சொல்லுகின்றான்.

ஓ அரசனே! ஸ்திரீகளுடைய மனது தங்களுக்கிச்சையிருந்தால் எத்தனைபேர் தடுத்தாலுங் கேளார்கள் இச்சை யில்லாவிட்டால் ஈசன்சொன்னாலு மிணங்கார்கள் இஃதுனக்குத் தெரிந்திருந்தும், சாஸ்திரங்களெல்லாங் கற்றுணர்ந்தும், இப்படி பழியும்பாவமுஞ் சுமக்கலாமா? அல்லது நமக்கிடில்லாத சொல்பஜெந்துக்களைக் கொன்றதினால் நீங்கிப்போனபெண் வருவாளா? இதென்ன அநியாயம்? போகட்டும்: இப்போது என் பெண்ணுக் கென்னவகை சொல்லுகிறீர்? நான் நெடுநாளாய்ப் பிள்ளையில்லாமல் வருந்தித் தவத்தினாற்பெற்று வளர்த்து வந்த அச்சோபனை யென்னும் பெண்ணானவள் கன்னிதடாத தீரத்தி லுலாவிக்கொண்டிருக்கக்கண்டு நீரழைத்து வந்துவிட்டதாய்க் கேழ்விப்பட்டு ஊரெல்லாந் தேடிக்கொண்டு வந்தேன். ஆதலால் என்பெண்ணைக் கொண்டுவாருமென்று கேழ்க்கவே அரசன் பயந்து இதென்னபாபம்? இனி என்னவிளையுமோ? ஏதாய்முடியுமோ அப்பெண் நான் அரசன் குமாரத்தி யென்றாளே: அந்தோ! தவளைகளைக் கொன்றபாவமும், பிராமணனிடுஞ் சாபமும் நமக்கு ஒன்றாய் நேரிடுங்காலமோ விதுவென்று ஏங்கித்தியங்கி, மாறுத்தரஞ்சொல்லவு மனமெழாதிருக்க அவனே அப்பிராமண உருவநோக்கி; ஓ அரசனே, பயப்படாதீர். அந்தப் பெண்ணானவள் உம்முடன் கலக்கப் பேசும்போது யென்னை நீரிலிறங்கவொட்டாமல் வைத்திருமென்று சொல்லியிருக்க, அம்மெல்லியல் மொழியை மறந்து நீரிலிறங்கி விளையாடித் துறந்து மிகவும் வாடுகின்றீர். எங்குந் தேடுகின்றீர். வேறொன்று நாடவேண்டியதில்லை. நான் பிராமணனல்லேன். தவளைகளுக்கெல்லாம் அரசன் என்பேர்தான் ஆயுதன் நீர்மொழிதப்பவும் நீரில் முழுகிப் போகியபெண் என்குமரி அவள்பேர் சோபனை என்று சொல்லவும் இராஜன் நகைத்துச் சிரக்கம்பஞ்செய்து, நீரும் உம்முடைய பெண்ணும் அஞ்சலசித்தனாகிய என்னைச் சஞ்சலசித்தனாக்கி விட்டீர்கள். ஆ! ஆ! இது மெத்தக்கெட்டி, ஐயாவே எங்கேயும்முடைய பெண்ணை யென் கண்ணிற்காட்டி யென்விசனத்தை யோட்டிவையும் இல்லாவிட்டால் என்பிராணனுக் கழிவுவரு மையனேயென் றிரங்கினன்.

உடனே அப்பிராமண ரூபனாகிய ஆயுத ராஜன் பெண்ணைத் தருவிக்கவும், மங்கையானவள் வந்து தந்தையைப் பணிந்து, மகாராஜனுடைய அகங்கையைப் பிணைந்து நின்றனள். அப்படி நிற்கக்கண்ட வேந்தன் வெகுகாலம்விட்டு நீங்கிய உயிர்வந்து உடலில் உற்றமைபோற் களித்து நிற்கையில், தந்தையானவன் பெண்ணைநோக்கி, அம்மா! மறுப்படாத இரவிகுலோத்துங்கனை வையகம் பழிக்கப் பாவமேற்றி வைத்தாய், உன்னாலே வெகு தவளைகள் மாண்டன. ஆகையால் இந்தப்பாவம் உனக்கேயொழிய தோன்றலுக்கில்லை அதனால் உன்வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைகளெல்லாங் கொடிய பாவ துஷ்டாளாய்ப் பிறக்கக்கடவவென்று சபித்து, இனி

மேலும் பயமில்லாமல் வாழ்வைப் பெறலாமென்று கன்னியின் கையைப்பிடித்து மன்னவன் கரத்திலமைத்துக் கையடை கொடுத்து விடுத்து, அடித்துக்கிடந்த தவளைகளையெல்லாம் எடுத்துக்குளத்தில் விடுத்து, கடவுளினுடைய அருளினுல் அவைகளெல்லாம் பிழைக்கத்தான் மறைந்து, பழயபடி தான் குளத்திற்புகுந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான் ஆயுதனுனவன் இப்பால் பொறையும் நிறையுமுடைய இறையும் இறைவியுங் கூடிக்கலந்து அரண்மனைசேர்ந்து வாழ்ந்திருக்கும் நாளையில், இந்தச் சோபனையானவள் கர்ப்பவதியாக விருந்து ஒருபிள்ளையைப்பெற்றுள். பிறகொரு பிள்ளையைப் பெற்றுள். அரசன் இவர்களுக்குப்பேர் ஜலன்-நலன்-என்று நாமதேயம்புரிந்து, ஆறுகருமமுஞ் சிரமமாகச்செய்து. இராஜநீதிமுறை-வில்-வாள்-வேல்-கதை - யானை-குதிரை-தேர் இவை முதலாகிய யெல்லாக் கல்வியுங் கற்பிக்க அவையனைத்துங் கற்று விளங்கிய பிள்ளைகளில் மூத்தபிள்ளையாகிய ஜலனுக்குப் பட்டங்கட்டி, முத்திரை மோதிரமுஞ் செங்கோலுங் கொடுத்து, இராஜநீதிகளெல்லாஞ்சொல்லி,மந்திரி-பிரதானி-சேனுபதி-முதலியபேர்களுக்கும் புத்திமதிகளைச் சொல்லிவிட்டு, பரிட்சித்து மகாராஜன் தபசுசெய்யக் காட்டுக்குப் போய்விட்டான்.

ஜலன் - நலன் - என்னு மிவர்கள் சரித்திரம்.

ஓ தருமராஜனே! இப்பால் இந்தப் புத்திரன் நாட்டையாண்டு வரும்போது, ஒருநாள் காட்டிலிருக்கும் மிருக உபத்திரவங்களைக்கேட்டு, வேட்டையாட வீட்டைவிட்டுச் சகலசேனைக் கூட்டத்துடன் அசுவங்களைப் பூட்டிவந்த இரதத்தின்மீதில் தாஷ்டியுடனேறி, மேட்டிமையாகக் கோட்டியையுடைய குஞ்சரங்கள் சூழப்போய்க் காட்டைவளைத்துக்கலைத்து மிருகங்களை வெருட்டிவதைக்கும்போது, ஒருமானுனதுபாய்ந்துவேகத்துடனேடகண்டவேந்தன் அதிககோபத்துடன் அதை யடிக்கவேண்டிச் சாரதியை நோக்கி இரதத்தை முடுக்கிவிடுகவென்று மொழிய, அதுகேட்ட சூதனுனவன் சுவாமி! நமது தேரிற்கட்டிய குதிரைகளெல்லாங் காலைமுதற்கொண்டு திரிந்தபடியாற் கால்களோய்ந்து வியர்வைபாய்ந்து விலாழிபெருகிக் கருகிப் போயிருக்கின்றன. இனி இதுகளோடாது. தேவரீருக்கு மானையடிக்க மனமிருக்கின்றமையால் உறுதிமொழியொன்று சொல்லுகிறேன் அது என்னவெனில் நமக்கெதிரில் வாமதேவ மகாரிஷியினுடைய ஆச்சிரமந்தெரிகின்றது. அங்கேபோவோமாகில் அவரிடத்தில் நல்ல அசுவங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளை இதிற்போட்டுக்கொண்டுவாயுவேகம் மனேவேகத்துடன் நடத்தி மகனைக்கொன்று உமது மனமகிழ்ச்சி யுறலாமென்றுவலவன்சொல்ல, அதுகேட்ட அரசன் அந்த மகானுபாவனுடைய ஆச்சிரமத்துக்குத் தேரைநடத்திப் போய் இறங்கி, அவரெதிரிலே சென்று வணங்கியெழுந்து நின்று, சுவாமி! தேவரீருடைய குதிரைகளைச் சற்றுநேரத்திற்கு இரவலாகக் கொடுத்தால் இந்தரதத்திற் பூட்டிக்கொண்டு நான் நாடியமானை அடித்தபிற்பாடு தேவரீர் குதிரைகளைக் கொண்டுவந்துவிட்டுவிடுகிறேன். அதுவரையில் என்குதிரைகளையும் இங்கேதானே கட்டிவைத்துப் போகிறேனென்று கேட்டான்.

அதைக்கேட்ட வாமதேவர் மன்னவனை நோக்கி, நீங்கள் மகாராஜர்கள். செல்வவந்தாள் நாங்களேழைகள். உங்களுக்கு ஒருபொருள்கொடுத்தால் திரும்பவுங் கொடுக்கமாட்டீர்கள். நாங்களும் உங்களைக்கேட்கப்படாது கேட்டால் மனவருத்தமுங் கோபமும்வரும். என்று சொல்லக்கேட்ட அரசன் சுவாமி பிராமணருடைய சொத்துகள் அற்பமானுலும் ஆசைவைக்கப் படாதென்று பெரியோர்களாலுஞ் சுருதி வசனங்களினுலுங் கேட்கும் உணர்ந்து மிருக்கும் யாகங்கள் அப்படி வைத்திருப்பதில்லை. (ரிஷிப்பிண்டம் இராத்தங்காது,) என்னும் பழமொழிபோல உடனே அனுப்பிவைத்துவிட்டு மறுகாரியம் நோக்குவேன். இதற்குச் சந்தேக மில்லை. என்று உறுதிவசனஞ் சொல்லிக் குதிரையை வாங்கி இரதத்திற்பூட்டிக்கொண்டுவனத்திற்சென்று, மானைக்கண்டு அதையடித்துக்கொன்று, சந்தோஷத்துடன் திரும்பிவாமதேவரிஷியின் வனத்தைவிட்டு வேறுமார்க்கமாகப் பட்டிணம்போய்ச் சேர்ந்தான். இப்படியிருக்க-சிலநாள் தரித்து வாமதேவரானவர் தன்னுடைய சிஷனையேவிக் குதிரைகளை வாங்கிவரச்சொன்னுர். அப்படியே அந்தப் பிராமணப்பிள்ளையானவர் அயோத்தியாபுரிக்குவந்து, சிங்காசனத்திலிருக்கும் ஜலமகாராஜனைக்கண்டு ஆசிர்வதிக்க, அரசன் நீயாரென்

றுகேட்டான். உடனே இந்த சிஷனுனவன் நீர்சிலநாளைக்கு முன் காட்டுக்கு வேட்டையாடவந்தபோது உம்முடைய குதிரைகளினைத்தபடியால் வாமதேவ மகாரிஷியினிடத்திற் குதிரைகள் வாங்கிக்கொண்டுவந்து உடனே கொடுக்கிறதாகச் சொல்லி இதுவரையிலுங் கொடுத்தனுப்பவில்லையே: அரசன் பலவிதக் கியாபகத்தினல் மறந்துவிட்டாற்போலுமிருக்கின்றது. நீரோய் எச்சரித்து வாங்கிவாவென்று என்னை அனுப்பிவைத்தாரென்று சொல்லினன்.

அதைக் கேட்டவுடனே ஜலன் கலகலவென்று நகைத்து, ஓய் பிராமணனே! நான் கொடுத்தவன்ருன். அவர்வாங்கினவர்தான். நீர்பெற்றுப் போகிறவர்தான். போங்காணும்போம்; என்றுநகைத்தான். அதைக்கேட்டு அந்தச் சிஷனுனவன்போய் ஆசாரியரிடத்தில் நடந்த வர்த்தமானங்களைச் சொல்ல, உடனே அவருக்குக் கோபம்வந்து, சிலபிராமணர்கள் தம்மைப்புடை சூழவந்து அயோத்தியா நகரத்திற்புகுந்து, அரசுபுரியுஞ் ஜலனிடத்து அடைந்து, ஓ செல்வந்தனே! நீரென்பரிகளை என்னசொல்லி வாங்கிவந்தீர்? நானென்ன சொல்லிக்கொடுத்தேன் அவற்றைமறந்து யென்னை யேளனஞ்சொல்லி அனுப்பிவைத்திராமே ஆ! ஆ! சீமானே! என் குதிரைகளை ஏதொருதடையுங்கூருமற்ருரும் என்று கேட்கும்போது ராஜனுனவன் சொல்லுகிருன். நான் உம்முடைய குதிரைகளைக் கொடுக்கமாட்டேன். என்னுடைய இரண்டு குதிரைகளையுந் தருவேன். இன்னும்வேண்டிய குதிரைகளுங் கொடுக்கிறேன். திரவியங்களுந்தருகிறேன். நீர் உம்முடைய தபோவனத்திற்குப்போம். இனி இந்தக் குதிரைகளின்மீது ஆசைவைக்கவேண்டாம். நிராசைபண்ணிக்கொண்டு நல்ல மனதுடனே யெழுந்துபோம். என்றுசொல்ல வாமதேவருக்குக் கோபம்வந்து, வேந்தனே அன்று நீபரவசஞ்சொல்லிக்கொண்டு வந்து, (கையிலகப்பட்டபொருளுக்குக் கணக்கில்லை) என்னும் பழமொழிபோல் இப்படி சொல்லத்தகாது. மேலும் பிராமணர்களுடைய சொத்துக்களையும்-அடைக்கலம் வைத்த பொருள்களையும்-அபகரிக்க ஆசையுற்றவர்கள் பாவமாகிய நரகத்திலழுந்துவார்கள். பசிக்குப் பனம்பழத்தை யுண்டாற் பின்னர்பமேபாட்டைப் படுவோமென் றுன்னுதிர். நரகமென்பதை நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளுவோமென்று மறைநீதிதப்பி நினைப்பீராகில், என்குதிரைகள் இரண்டும் இனி உமக்குதவாது. இப்போதே நல்ல மனதுடன் கொடுத்துவிடுமென்று கேட்டனர்.

அதற்கவ்வரசன் புன்னகைசெய்து, ஓ வேதியரே! கேடாகிய நரகத்திற்குப்போகயிருக்கும் நான் கொடுப்பனே? சுகங்கெட்டால் விரதலாபம். விரதங்கெட்டாற் சுகலாபம். இரண்டுங்கெட்டால் என்னவுண்டென்று இறைவன்சொல்ல, மறைமுனி சொல்லுகிருர்: வீணுக என்பிராணனுக்கு ஆனி தேடிக் கொள்ளுகிறீர்? வேண்டாம். குதிரைகளைக் கொடுமென்று மீட்டும் பற்பல இன்சொற்களாற் கேட்டனர். அப்போது இராஜனுக்குக் கோபம்பிறந்து, கண்கள் சுழலச் சமீபத்திலிருந்த ஒரு வீரனைநோக்கி, உன் சூலாயுதத்தால் இந்தக் காட்டு மனிதனைக் குத்திக் கொன்றுவிடென்று கோபித்துச்சொன்னுன். உடனே அந்தவீரன் பலபராக்கிரமத்துடன் பற்கடித்துச் சூலத்தையோங்கிச் சமீபத்தில் வர, அவன்வருமுன்னமே நெற்றிக்கண்ணை மறைத்து வந்த உருத்திரனைப்போன்ற வாமதேவர் வெகுண்டு மனவருத்தமுற்றுங் காலையில், அநேகம்பேர் இராக்ஷதசிரேஷ்டாள் பிண்டி-பாலம் சூலம்-வேல்-கதை தோமரம் இவைகளுடன் உலகம் நடுங்க அங்குற்றவர் யாவரு மொடுங்க வந்து, ஜலனென்னும் இறைவனையுஞ் சூலம்பற்றிவந்த வீரனையும் வாரிப்பிடித்துக் கிழித்தெறிந்து போய்விட்டார்கள். மகாத்மாவுந் திரும்பித் தானிருக்கும் வனம்வந்து சேர்ந்தனர். இப்பாலிவ்விடத்திருந்த அமைச்சர்-சேனுபதியர்-முதலிய பேர்களுந் தம்பியு மளவற்ற துக்கமுற்று, மிகுந்த விசனத்துடன் அண்ணலைக் கொண்டுபோய் ஈமத்தில் வைத்துச் செய்யுங் கருமங்களெல்லாஞ் செய்து முடித்து, பத்துநாளுஞ் சூதகமிருந்து, அந்தியகருமமுந் தீர்த்துக்கொண்டு புனிதராகி, உலகத்திற்கு இறைவன் வேண்டியபடியால் இறந்தவனுக்கு இளையவனுகிய நலனுக்குப் பட்டாபிஷேகங் கட்டி வைத்தார். அந்நலன் யாவரும் வணங்க மகாமேன்மையோடும் வாழ்ந்துகொண்டு வந்தான்.

கேட்டீரோ தருமநந்தரே! இந்த நலனென்னுமிராஜன் அரசாண்டு வருகையில், ஓர்சிறந்தராஜகுமாரத்தியைவிவாகஞ்செய்து

துன்முகனென்னுமோர் புதல்வனைப்பெற்று வளர்த்துவந்தான். சிலநாள் சென்றபிற்பாடொருநாள் வாமதேவ மகாரிஷிவந்து நலனை நோக்கி, உன் தமையன் வாங்கிக்கொண்டு வந்த என்குதிரைகளை நீயாவது நன்மையாய்க்கொடுத்து விடுவென்றுகேட்க, அவனுக்குக் கோபம்வந்து, என் தமயனை மாறுபாடாகிய வஞ்சமாயையினாற் கொன்று போட்டு ஓடிப்போனவுன்னை அன்றுமுதலின்றளவுந் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். உன் பொல்லாத கூலங் கூட்டிவந்துவிட்டது. உன்னை உயிருடன் விடமாட்டேனென்று சாரதியைநோக்கிஇரதங்கொண்டுவரச்சொல்லி, வில்லைக்கையிலெடுத்துத் தன் பல்லைக்கடித்துப்பிடித்துப் பாணத்தைத் தொடுத்துவிட்டான். அதிவேகங்கொண்ட அப்பிறைமுகப் பாணம் புறப்படுவதற்கு முன்னமே, இந்த முனிவர் அப்பா நலனே! நீ தொடுக்கும்பாணம் உன் மூத்த பிள்ளையாகிய துன்முகனைக் கொல்லக் கடவதென்றுசொல்ல, உடனே பிள்ளையிறந்தான். பாணம்பட்டென்று வெளிப்பட்ட சத்தங்கேட்டவுடனே அந்தப் புறத்திலிருந்த ராஜஸ்திரீகளெல்லாம் அலறியோடி வந்தார்கள். அதைக்கண்ட அரசனானவன் இன்னமென்ன நஷ்டம் வந்தாலுந் துஷ்டனாகிய உன்னைக்கொல்லாமல் விடுவதில்லையென்று மீட்டும்வில்லையிழுக்கவும், அதைக்கண்ட புண்ணியமூர்த்திநகைத்து, உன்னுடைய வில்லும் இரண்டுகரமும் உயர்ந்து ஸ்தம்பிக்கத் தக்கதென்று சொல்லினர். இப்படிசொல்லவும் அவனுடையவில்லும் அவ்வில்லைத் தாங்கிய கரங்களும் ஏற்றக்கோல்போல் மேலெழும்பி அசைவற்றுநிற்க, அதுகண்ட ராஜஸ்திரீகளெல்லாம் அருகில்வந்து, வாமதேவர் மலரடியில்வீழ்ந்து அழுது துன்புற்று, சுவாமி எங்கள்பேரில் இரக்கம்வைத்துக்கோபத்தைத்தணிக்கவேண்டுமென் றிரந்துகேட்டுக்கொண்டனர்.

உடனே அவர் கிருபை யுடையவராக, இரங்கி ஸ்தம்பித்தகரங்களும் வில்லும்வளையும்படியாக உத்தரஞ்சொல்ல, அவைகளப்படியேஆக, அரசன் பூமியில்விழுந்து புரண்டழுது, நான் பாவ சம்பந்தத்தினால் இந்தக் கோபங்கொண்டேன். தேவரீர் மனஸ்தாபமில்லாமல் என்பிள்ளையைக் காப்பாற்றி என்னையும் இரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பரிந்து உபசாரத்துடன் வருந்திநிற்க, அம்மன்னவனைக்கண்ட திருந்திய சிந்தையையுடைய அருந்தவத்தினோன் இறந்துபோகியபிள்ளையை மறுபடியும் பிழைக்கச்செய்ய உடனே அவன் தாய்மார்களும் மந்திரி பிரதானிமுதலிய பேர்களும் வந்து வணங்கித்துதிக்க, அவர்களையும் முனிவர் ஆசிர்வதித்து மீட்டும் அரசனைநோக்கி, இனி உன்பிள்ளை துன்முகனால் பழியும் பாவமுமில்லாமல் அரசாக்ஷி நடக்கும் யாதொன்றற்குங் குறைவில்லை என்றுஆசிசொல்லவுங்கேட்ட அரசனாகிய நலன் சந்தோஷமடைந்து, தன் தமயன்வாங்கிவந்த இரண்டு குதிரைகளையுங் கொடுத்து, வேண்டிய உபசாரத்துடன் பணிந்து மங்களாசனம்பெற்றுக்கொண்டு, அயோத்தியாபுரி பட்டினத்திற் சுகத்துடன் அரசுபுரிந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். இப்பால் வாமதேவ மகாரிஷியானவர் தன் குதிரைகளை வாங்கிக்கொண்டு வனம் போய்ச் சேர்ந்திருந்தார். ஆகையால் கேளுந் தரும பூபதி! பிராமணர் முறைமைதப்பா துற்றிருந்தால், அவர்கள் மகத்துவமும் பெருமையையும் ஒருவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லக்கூடாது. என்று மார்க்கண்டேயர்சொல்ல, அதுகேட்டு மனமகிழ்ந்த தருமராஜன் வணங்கி, சுவாமி! தேவரீர் யாவரிலும் பெரியவரென்று யாங்களெல்லாஞ்சந்தோஷ மடைந்திருக்கின்றோம். அப்படியிருந்த போதிலுந் தேவரீரைவிடப்பெரியவர்கள் உலகத்தி லிருக்கின்றார்களா! இல்லையா! அந்தச்சந்தேகந் தெளிவிக்கவேண்டுமென்றுகேட்க மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார்.

இந்திரதுய்மராஜன் சரித்திரம்.

ஓ தருமநந்தன! ஆதியிற் சந்திரவமிசத்தையாண்டு, உலகத்திற் பற்பலகீர்த்திகளைச் சம்பாதித்து, யாகாதிகளைச்செய்து பெருமையடைந்து, தேவவிமானமூர்ந்து, தேவலோகத்தில் நித்தியஞ்கத் தேவேந்திரனுடனே சரியாசனத்திலிருந்து, சகல போகங்களையும் அனுபவித்து சந்தோஷமுற்றிருந்த இந்திரதுய்மனென்னும் ஒருராஜன் தெய்வலோகத்தில் நெடுநாள் வாழ்ந்திருக்கையில், நூறு அசுவமேதயாகஞ்செய்து தேவேந்திர பட்டத்திற்கு வந்தஇந்திரர், தேவவருடத்திலொவ்வொருவரும் நூறுவயதுவரையில் இருந்து இறந்துபோனவர்கள் அநேகருண்டுஅப்படியிருக்க இவன்மாத்திரம் இறக்காமல், முன்பு இரண்டு மநுவந்தரஞ்சொன்னேனே அந்த

மநுவந்தரம் எத்தனையோவந்தது. அவைக ளுக்கெல்லாமிவன் தப்பிப் பிழைத்திருக்கை யில் தேவர்கள்கூடி, பூமியில் உம்முடையபே ரழிந்துவிட்டது. மறுபடியும்பூமியிற்பிறந்து பேருண்டாக்கிப் பிரபலப்படுத்துமென்றுதள் ளிவிட்டார்கள். ஓ தருமநந்தனு! ஒவ்வொரு வனும் பூமியிலே அழியாதிருக்கும்படிசெய்த நற்செய்கையா லுண்டாகிய பேருள்ளவரை க்குந் தெய்வபதவி பொருந்தி யிருப்பார்கள். ஆதலால் தன்பேர்விளங்கும்படியாக சாவடி சத்திரம் தடாகம் குளம் கோவில் அல்லது நற்குணமுடைய பிள்ளைகள் இவைகளிலே தாகிலுமிருக்கவேண்டும். இப்பால் தேவர் களால் தள்ளப்பட்ட அவ்விந்திரதூய்மனெ ன்னும் ராஜன் பூமியில்வந்து திரிந்து, என் னைக்கண்டு வணங்கித் தன் சங்கதிகளெல்லா ஞ்சொல்லி, என்பேர் உலகத்திலிருக்கிறதா அழிந்துபோய்விட்டதா சொல்லு மென்று கேட்டான். அதற்கு நான் சிவபெருமானு டைய கிருபையினுல் யமனைச்சாதித்து என் றும்பதினறு வயதென்று பெற்ற நாள்முதல் அந்தராசன் என்னைக்கேட்ட நாள்வரையில் கணக்குப்பார்த்து, நூற்றெண்பத்தேழு பிர் மாயுசுநடந்து, இப்போதிருக்கிற பிர்மாவுக்கு வயது எழுபத்தாருச்சுது. இன்னும் இரு பத்துநாலுவயது இருக்கப்போகிருன் இந் தப்பிரமன் ஆதலால் இதற்குள்ளாக நீர்து ரைத்தனஞ்செய் திருக்கவில்லை இதற்கு முன் னுதாக இருக்கவேண்டுமென்று நான் சொல் லினேன்.

அதைக்கேட்ட அந்த அரசன் உம்மை விடப் பெரியவருண்டோவென்றுகேட்க, இ மோத்பர்வதத்தில் ஒருகோட்டான்தவம்பண் ணிக்கொண்டிருக்கிறதென்று எனக்குக்கேள் வி;அதைக்கேட்டால் தெரியுமென்றேன். நீரு ங்கூடவரவேண்டுமென்று அழைத்தான். நல் லதென்று செல்லும்போது இந்திரதூய்மனு கியராஜன் ஒரு வெள்ளைக்குதிரையாய் வடிவ மெடுத்து, என்னை ஏற்றிக்கொண்டுபோய் அ ந்த மலைச்சாரலில் விடுத்து, குகைக்குள்ளே தவசுசெய்து கொண்டிருக்கிற கோட்டானைக் கண்டுபணிந்து, தான் வந்தவர்த்தமானங்க ளைச் சொல்லினன். அதைக்கேட்டு அந்தக் கோட்டான் நகைத்து, நானெரு அற்பாயசு உடையவன் என்னை நீர் கேடகவந்தீர் நான் இதுவரையிலும் இருநூற் றிருபத்துனலு பிர்மாயுசு கண்டேன் இதற்குள் இல்லை. நீர் இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்து இதற்கு முன் னிருந்தா லிருக்கவேண்டும். ஆனாலும் என் னிலும் மூத்தவர் சரஸ்வதிதீரத்தில் தவ மிருக்கின்ருர். அவர்பேர் குரண்டதேவர் அவரைக்கேட்டறியுங்களென்று சொல்லிய கோட்டானையுங்கூட வேற்றிக்கொண்டு, அந் த இடத்திற்போ யவரையழைத்தனன். அந் தக் கொக்கானது வெளியேவர, இந்திரதூய் மன் அதைநோக்கி வணங்கித் தன்னுடைய சங்கதிகளைச் சொல்லினன். அதுகேட்ட குரண்டம் ஓ அரசனே! நான் இருநூற்றை ம்பது பிர்மாயுசு அறிவேன். இதற்குள்ளாக உம்முடைய பேரைக்காணேம் இன்னுமுன் ஞக இருக்கவேண்டுமோ யென்னமோவென் னக்கேட்ட இறைவன் ஆச்சரியமுற்று, ஐயா குரண்டதேவா! உங்களைவிட இன்னும் பெரி யவர்களுண்டோவென்று கேட்டனன் அப் படி கேட்கவும் அதற்கு அந்தக்கொக்கு சொ ல்லுகின்றது மெத்தப்பெரியவர் கோபஞ்சக த்தில் தவமிழைக்கிருர். அவர்பெயர் கூர்ம தேவர். ஆதலாலவரிடத்திற்குப்போங்களெ ன்று சொல்லவு மக்குரண்டத்தையுந் தன் முதுகிலேற்றிக்கொண்டு அவ்விடத்திற்குப் போய் அவரை யழைத்தனன்.

உடனே அந்தக் கூர்மமானது வெளி வந்து, இராஜனுடைய வாய்மையைக்கேட்டு இரக்கமுடன் கிருபைகூர்ந்து, கண்களில் ஜலம்பெருகப் பெருமூச்சுவிட்டு, ஓய் ராஜ னே! நீர் நீதியுடன் துரைத்தனஞ் செய்யும் போது எனக்கொரு சத்துருவினுல் அபாயம் நேரிட்டது. அக்காலத்தில் தருமதேவதை யாகிய இந்திரதூய்மன் துரைத்தனத்திலும் இப்படி துன்பம் வந்ததல்லவா? என்று நானினைத்தேன். உடனே உமது ஆக்ஞாசக் கரம் வந்து என்சத்துருவையகற்றி என்னைக் காப்பாற்றிவிட்டது அதையெக்காலத்திலும் மறக்கமாட்டேன் என்றுசொல்லி உம்முடன் கூட வந்திருப்பவர்களில் இவராரென்றுகே ட்க, அரசன் ஓ கூர்மதேவா! இவர் கறை கண்டருக்குக் காலகாலனென்னும் பேர்தந்த மார்க்கண்டேயரென்று சொல்ல, அக்கூர்ம தேவர்-ஐயா மார்க்கண்டேயரே! நீர் பரமே ஸ்வரனுடைய கிருபைபெற்ற இளங்கன்று னபோதிலும், புத்தியுள்ளவனே பெரியவன் ஆகையால் நானிருக்குமிடத்திற்கு வருத்த மெடுத்துக்கொண்டுவர நான் செய்ததவம் எப்படிப்பட்டதோ அறியேன். என்று உப

சரித்து, ஓ அரசனே! இதோ யிருப்பவர் ஆரென்று கேட்டறிந்துகொண்டு, ஐயாகோட்டானே! என்னுடைய பாக்கியமேபாக்கியம் யான் இருந்தயிடத்திலிருந்து உங்களைக்காணப்பெற்றேன் என்றுபசரித்தான் பின்பு மற்றொருவரையும் இவராரென்றுகேட்டு, குரண்டதேவரென்றறிந்து துதிசெய்து, ஆனால் நீங்களெல்லாஞ் சிறுபிள்ளைக ளானபோதிலுந் தவசிரோமணிகள் எனக்குமெத்த இளையவர்கள் என்று சொல்லக்கேட்ட இறைவன் தேவரீருக்கு வயதென்னவென்று வினவ, அப்பா இராஜகுமாரனே! நான் மூந்நூற்றறுபத்தொரு பிர்மாயுசு தான் கண்டேனென்று சொல்லி, கேளுங்கள் உத்தமர்களே! இந்த ராஜனை நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள் போலும் ஆயினும் நானறிந்தமட்டுஞ் சொல்லுகிறேன் யாவருங்கேளுங்கள்.

ஓ நண்பர்களே! இந்தமன்னவன் துரைத்தனஞ் செய்யும்போது நடத்திய நீதிநெறிகளைச்சொல்ல வென்தரமல்ல இப்புனிதன் யாகாதி கிருதிகளைச்செய்து தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகம் ஊட்டிவைத்ததையும் அளவிடமாட்டேன். சோடச மகாதானங்களைச் செய்த தொகைகளையும் அதின துவகைகளையுஞ்சொல்ல வெனக்குக்களைவிளையும். ஆயாசம் உண்டாகும். நான் தள்ளாதவனுகையால் உபாயமாகச்சொல்லுகிறேன். நிதானமாய்க் கேளுங்கள். இந்நித்திய கோதானஞ்செய்த சத்தியவந்தனன் ஆளும்நாளையில் உத்தமப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கும் பசுக்கள் மிதித்த குளப்படிப்பள்ளமிது. அதோயிருக்கும் வெள்ளம் அப்பசுக்களைத் தானங்கொடுக்கும் போது வார்க்குந் தீர்த்தஞ்சேர்ந்த வெள்ளந்தான். அவ்வெள்ளத்தினின்றும் பிரிந்து கோபஞ்சகமென்னும் பெயரினையுடைய இந்தமடு மகா முக்கியமுடையது. ஆனதால் நானிதிலிருந்து பரமேஸ்வரனைக்குறித்துத் தவமிழைக்கிறேன். என்று கூர்மதேவர் கூறியவனைத்துங்கேட்ட நாங்கள் ஆனந்தங்கொள்ளவே, உடனே தேவர்கள் தேவவிமானங்களுடன் புட்பமாரி பொழிந்துவந்து, கோபஞ்சகதீர்த்தக்கரையில் இறங்கி இருந்த அரசனை நோக்கி, இந்தப் புகழ்குன்றுமல் இன்னும் விர்த்தியாகும்படியாய் உம்மை அனுப்பிவைத்தோம். இப்போது கேட்டவர்களும் இந்தக்காலமன்றி யெந்த யுகாந்தரங்களிலேயும் அழியார்கள். இவர்கள் உள்ள மட்டும் உமது கீர்த்தியுங் குறையாது. நீருந் தேவபதவி பிரியாமலிருக்கலாம். ஆதலால் நீர் வாருமென்று தேவதூதருந்தேவர்களும் அழைக்க, அதுகேட்ட அரசன் மகிழ்ந்து சொல்லுகிறுன்.

ஓ பண்ணவர்களே! சற்றுநேரம் யிருங்கள். இவர்களை யென்காரிய நிமித்தமாக அழைத்துவந்து இவ்விடத்தில் விட்டுப்போகிறது நன்மையல்ல அவரவர்களை யதாஸ்தானஞ்சேர்த்து வருகின்றேன். என்று ஆமையினிடத்தில் விடைபெற்றுக் குதிரைரூபமாகி, அவர்களை முன்போல வெடுத்துக்கொண்டு, குரண்டத்தை சரஸ்வதி தீர்த்தக்கரையில் விடுத்து, கோட்டானை இமவத் பருவதத்தில் விடுத்து, யென்னையுங் கொண்டுவந்துவிட்டு நமஸ்கரித்து ஆசிபெற்றுக்கொண்டு, இந்திரவிமானத்திலேறிப் பொன்னுலகமுற்ற அந்நாள்முதல் இதுவரையிலும் எத்தனை தேவேந்திரரிறந்து பிறந்திருப்பார்கள் இதுவரையிலுங்கூட அழிவில்லாமற் சகல சம்பிரமங்களையும் அனுபவித்துக்கொண் டிருக்கிறுன் இந்திரதுய்மனென்னும் ராஜன் ஆதலால் எத்தனை நல்வினைகளைச்செய்தாலும் அந்தவினைகள் பூமியிற் கெடாம லிருக்கிற வரையில் தெய்வலோக பதவியுண்டு அவைகளழிந்துபோனல் மறுபடியும் பூமியில்வந்து பிறக்கவேண்டியதே. அதற்காகத்தான் இவ்வுலகத்தில் யாவருஞ் சத்திரம்-கோவில்-குளம்-சாலை-சோலை - மடாலயம்-நாடு-நகரங்களெல்லாஞ் செய்கிறதும்; பிள்ளைகள் வேண்டுமென்று தவமிழைப்பதும், இவன் பிள்ளை இன்னனென்று சொல்லுவதற்குத் திதிப்பிரயோசனஞ் செய்வதென்று வைத்து நாமதேயங்களைச் சொல்லுகின்றது மென்றறிந்து கொள்ளும் எல்லாஞ் சொல்லுகிறூர்களா வென்றுல்? சந்ததி முழுமைக்குமென்று நீர் இறைக்கவேண்டியது. இப்படி யெல்லாங் கூறியிருக்கின்றது வேதவிதி, ஓ தருமநந்தனு! தவத்திற்சிறந்து ஆயுளிற் பெரியவர்களா யிருப்பவர்களை யெல்லா மறிந்துகொண்டீரல்லவா? என்று கேட்ட மார்க்கண்டேய முனிவரைத் தருமபூபதி வணங்கி, சுவாமி! தங்கள் கிருபையினு லறிந்து கொண்டேனென்றுசொல்லி மற்றொன்று கேட்கலாயினர்.

துந்துமாரமகாராஜன் சரித்திரம்.

ஓ என்னுண்டவனே! சூரிய வமிசத்திற் பிறந்து சகல வேத நீதியுந்தெரிந்து, கோப மென்பவைகளை யகற்றி, லோபமாதிகளை நீங் கித் துரைத்தனஞ் செய்துவந்த இட்சுவாகு மகாராஜனுடைய வமிசத்திற் பிறந்த ஒருவ னுக்குத் துந்துமாரனென்று ராக்ஷசப்பெயர் வரவேண்டியது என்னகாரணம்? அதனை யெனக்குச் சந்தேக நிவர்த்தியாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்கவு மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார். கேளும் இறைவனே! இந் தப்பூமியில் உதங்கமகாரிஷியென்பவர் பரிசு த்த சாத்மீக சிலசம்பன்னராகத் தவமிழைத் து வருங்காலையில், சங்குசக்ர கதாகட்ககோத ண்டபாணியாய்த் துளபமாலை கவுஸ்துவா பரண முதலியவையிலங்கக் கருடவாகனரூட ராய்ப் பரமபதநாதன் பிரசன்னமாக, அது கண்ட உதங்கர் எதிரெழுந்து பணிந்து, சுவாமி! சமுத்திரத்தினலைபோலும் ஊசலைப் போலும் இறந்தும் பிறந்துமுழலும் வருத் தத்தைநீக்கித் தேவரீருடைய திருவடி நீழல் தந்து இரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று கேட்க, அந்த உதங்கரிஷியை யவர்நோக்கி, இனி மேல் உமக்கு இறத்தலில்லை நித்தியராகஇரு ந்து நம்மைத் துதித்துக்கொண்டிருக்கக் கட வீர் உம்மால் ஒரு உபகாரம் உலகத்திற்குத் தேவர்களுக்கும் ஆகவேண்டி யிருக்கிறது. என்று மறுமொழியுரைத்துப் பரவாசுதேவ ன் பரமபதத்திற்குச்சென்றனர். அதுகேட்டு மகிழ்ந்த அம்மகாரிஷி அவ்வனத்திற்றனே தவம்புரிந்துகொண்டு சிலநாளிருக்கின்ற நா ளையில், சூரியகுலத்தரசரில் இட்சுவாகுமகா ராஜனிருந்தான். அவன்புத்திரன் யதுமகா ராஜன். அவன்சுதன்-காகுத்தன்-அவன்மக ன்-பிரசேனன். அவன்பிள்ளை-பிருது அவன் மதலை-புத்ரீகன். அவன்கான்முளை-மறதிகன் அவன்குழவி-ஆசு, அவன்சிசு-சாபத்திரன். அவன்சேய் - பிருகுதச்சுவன் அவன்மகவு- குவலையாச்சுவன் அவன் மகிழ்வு-இருபத் தோராயிரம் பிள்ளைகள்.

இந்த யிருபத்தோராயிரம் பிள்ளைகள் மிகுந்த திரத்தினையுடையவர்களாக இருக்க வும், குவலையாச்சுவனே துரைத்தனம் பண் ணிக்கொண்டுவந்தான். அந்நாளையில் உத ங்கமகாரிஷியென்பவர் அவனிடத்தில் வர, அதுகண்ட அரசன் உபசார நமஸ்காரங்க ளெல்லாஞ்செய்து, சுவாமி! இந்த வுலகத் தாசையை விடுத்துக் காட்டுக்குப்போய்த் தவ மிழைக்க நினைத்திருக்கின்றேன். ஆதலால் எனக்கு அநுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டுமென்று சொல்ல, அதுகேட்ட உதங்கமகாரிஷியான வர், ஓ வேந்தே! நீதிகுன்றாமல் யாகங்களைச் செய்து வேதவிதிப்பிரகாரம் மநுக்களை இர க்ஷித்து வருகிற ராஜனடையும் பலனைத் தவ மிழைப்பவர்கள் பெறமாட்டார்கள். ஆகை யால் நீர் அரசுபுரிவதே தருமம் இதைவிட மேலானது வேறொன்றுமில்லை. மேலும் உம்மிடத்தில் ஒரு லோகோபகாரமாக காரி யத்தைப்பற்றி வந்தேன். அது என்னவென் றால், ஸ்ரீமந்நாராயணன் பாற்கடலில்ஆயிரம் பணமகுடமுடைய ஆதிசேடன்மீது கியான நித்திரை செய்யுங்காலையில், அவருடைய சுவாசத்திலிருந்து இரண்டு ராக்ஷசாள் பிற ந்தார்கள். அவர்கள் மது கயிடவரென்னும் பேருடையவர்கள். இவர்கள் யமனும் நடு ங்கி யாவத்துமாகிய உயிரும் நடுங்கி யொடுங் கும்படியாக உலகமெங்கும் யுத்தஞ்செய்து, பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பரந்தாம னிடத்தில் வந்து பலபலவித உபத்திரவங்க ளைப் பண்ணுகையில், மகாவிஷ்ணுவுக்குக் கோபம்பிறந்து, பஞ்சாயுதத்துடனெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தும், அவர்களைக் கொல்லக்கூ டாம லிளைத்து, தன்பெலமுந் தனக்குத் தெ ரியாமல் நின்று மயங்கி, இவர்களை உபாயத் தினாற் கொல்லவேண்டுமென்று கருதி, இத னைச் சொல்லுவதாயினர்.

ஓ பெலவான்களே உங்கள் திறத்திற்கு நானிளைத்துப் போய்விட்டேன். இப்போது எனக்கு உங்கள்மீது மிகுந்த சந்தோஷமுண் டாச்சுது. உங்களுக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்கள் தருகின்றேனென்று சொல்ல, அதையவர்கள் கேட்டுக் கலீரென நகைத்து பளா! பளா! வெகுநேர்த்தி! (துட்டுப்போடா தவர்களுக்கு இரட்டைப்பங்கு) என்பதுபோ ல் நீபட்டபாட்டையோசிக்காமல் எங்களுக்கு வரமா கொடுக்கப்போகிறாய் போதும் போ தும் இன்னும் ஊரிலுன்னைத்தேவனென்று யாவருங்கொண்டாடுகிறார்கள் உனக்குச்சக்தி யில்லாதபடியால் வேண்டிய வரங்களைக்கேள் நாங்கள் தருகிறோமென்று சொன்னார்கள், அப்படிசொல்லிய இருவரையும் விண்டுநோ க்கி, சொல்தப்பா திருப்பீர்களாகில் உங்களை நான் வரங்கேட்பேன். நீங்கள் வேளைக்கொ

ருபேச்சுப் பேசுகின்றவர்களாச்சே யெவ்வா றுகேட்பதென்றனர். உடனே அவ்விருவர்க் குங் கோபம்பிறந்து, நீதான்சொல்தவறுகிற வன். மோசக்காரன் நாங்க ளொருக்காலுத் தவறமாட்டோம். என்றவுடனே விஷ்ணு சொல்லுகிறுர். ஆனுல் நான் எனக்குவேண் டியவரத்தைக் கேட்கின்றேன். அஃதியாதெ னில் நீங்களிருவரும் என்னுல் இறந்துபோ கவரங்கொடுக்க வேண்டுமென்ன, அதற்கவர் கள் நகைத்து, நீ சூதனுனபடியால் இப்படி ப்பட்டவரத்தைக்கேட்டாய். அப்படியேகொ டுத்தோம். ஆனுல் தண்ணீரில்லாதவிடத் தில் எங்களைக் கொல்லென்று சொல்லினர். உடனே தம்முடைய இரண்டு தொடைமிலு மிருக்கும் உதிரத்தையும் நீரையுமொதுக்கி வைத்து, அந்த யிரண்டுபேரையுந் தொடை ச்சந்திலிறுக்கிக் கொன்றுவிட்டார்.

உடனே அவர்களுடைய குமாரனுகிய துந்துவென்பவன் இந்தச் செய்திகளைக்கே ட்டு, பிரமாவைக்குறித்து அரிய தவஞ்செய் தான். உடனே பிரமன் பிரசன்னமாகவே யெழுந்து விழுந்துவணங்கி, விஷ்ணுவைக் கொல்ல வரங்கேட்டான். அதற்குப் பிர்மா சொல்லுகின்றதாவது. நீமெத்தபெலசாவி யாகுக ஆனுலும் இன்னுஞ்சிலகாலம் என் னிடத்திற்பெற்ற இவ்வரத்தைப் பெலப்படுத் திக்கொண்டு அப்பால் விஷ்ணுவிடத்திற்செ ன்று யுத்தஞ்செய்யக்கடவை. என்று சொல் லக்கேட்ட அவன் எப்படி வரத்தைப்பெலப் படுத்துகின்றதென்றுகேட்க, சமுத்திரக்கரை யோரத்திற் படுத்துக்கொண்டு சிலநாளைக்கு நித்திரை செய்தால், ஒருவருஷத்துக்கொரு சுவாசம் புறப்படும் அதனுற் பெலமுண்டா மென்று சொல்லிப்போனுர் உடனேயவன் கடற்கரையில்வந்து படுத்துக்கொண்டு நித்தி ரைபோகிறுன். அப்போதவனுக்குச்சுவாசம் புறப்படும்போது,மலைமரமுதலிய யாவத்தும் வாடையுந்தென்றலு மடிக்க மடிந்துவிழுந் தன்மைபோ லிருந்தன. அந்தமூச்சில் அகப் பட்டுக்கொண்ட என்னுடைய ஆச்சிரமமும் நானுங்குடிசையும் ஊசலாடா நின்றேம். அந்தவனங்களுடைய வளங்களெல்லாம் அ ழிந்துபோய்விட்டன பெரியோர்களெல்லாம் வாடி யோடிப்போனுர்கள். நான்மாத்திரம் உலர்ந்த சருகானேன். தேவர்கள் வருந்து கின்றுர்கள். ஆகையால் எங்களைப்போலொ த்தவர்களுக்கு ஒருஆபத்து வருமாகில் உல கத்தையாளும் அரசன்தானே துணையாகவி ருந்து காப்பாற்றவேண்டும்? உமக்குவேண்டி யபெலங்களும் எங்கள் தபோபலங்களுங்கொ டுக்கின்றேம் நீர்தயவுசெய்து படையெடுத் துப் புறப்படும் உம்மால் அவன் அபஜெயப் படுவானென்று சொல்லினர்.

அதைக்கேட்ட குவலயாச்சுவன் தனது ரதகஜதுரகபதாதியோடும் இருபத்தோராயிர ம்பிள்ளைகளோடும் இரதாரூடனுகப்புறப்பட் டான். சகலதேவர்களும் பெரியோர்களும் வாழ்த்தினுர்கள். அப்படியே சமுத்திரக்கரை யில் வந்துபார்த்து, தூங்குகிற துந்துவென் பவளையெழுப்பச்சொல்லித் தன்பிள்ளைகளுக் குத்தரவுசெய்தான். உடனே இருபத்தோரா யிரம் பிள்ளைகளும், பிண்டிபாலம் உலக்கை வச்சிரதண்டம் கொழுமழு முசலம் சூலம் வேல் இவைகளைக்கொண்டு குத்தியும், அடித் தும், இடித்தும், துவைத்தும், இப்படிபல விதமாகத் துன்பப்படுத்தும்போது, அவனு டைய தீவினைவசத்தாற் கும்பகர்ணன் நித்தி ரைதெளிந்ததுபோ லெழுந்தான். அவனு டைய சுவாசத்தினுல் அப்போது வந்த யா னைசேனைப் படைகளும் இரத முதலியவும் எதுகைமோனை விட்டபாட்டைப்போல் ஓட் டங்கொள்வதாயின. அந்தவேளையில் அரச னும் அவன்பிள்ளைகளும், சேனைகளும், சிற ந்த வித்வான்களால் திருத்தப்பட்டுக்கற்பனை யலங்காரங்கொண்ட கவியைப்போல் வளைந் துகொண்டுயுத்தஞ்செய்தார்கள். அப்போது துந்துவானவன் சோம்பல்நீங்கி யெழுந்து, காலாக்கினிபொழியுங் கண்ணையுருட்டி விழி த்து நெடுநேரம்போராடி, சேனைகளெல்லாம் இளைக்கவும் இருபத்தோராயிரம் ராஜபுத்தி ரர்கள் களைக்கவுஞ்செய்தான். அக்காலவனை அரசனெதிர்க்கவும், தானுமவனையெதிர்த்து இருவருஞ் சூலம் வேல் முதலியவற்றுல் ஒருவருக்கொருவர் சோனைப்பெய்தலைப்போ லும் சித்திரைத் தீக்காச்சலைப்போலும் யுத் தஞ்செய்தார்கள்.

அந்தவேளையில் அரக்கன் சூலாயுதமெ டுத்துவிடுத்துக் கெடுத்தேனுலகத்தை யென் றுகடுகடுத்தான் அதற்கு அரசன் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை யுச்சரித்து வச்சிரதண்டம்பிரை யோகஞ்செய்யவும், அவுணன் சூலம்பொடி யாயது அதுகண்ட அரக்கன் தண்டாயுதத்தி னுற்சாடினுன். இராஜனும் ஒருபிரம்மாஸ்தி ரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்தான். அந்த அஸ்

திரமானது தண்டாயுதத்தையுந் தகர்த்துத் துந்துவென்பவனுடைய சரீரத்தைஇரண்டு துண்டாக்கியது. அதைக்கண்ட தேவர்கள் பலவாறு அரசனைக்கொண்டாடிப் புஷ்பவருஷந்தூற்றினர் ரிஷீஸ்வரர்கள் தவசிகள்முதலிய யாவரும் மங்களாசனஞ்சொல்லி வாழ்த்தினர். பின்பு அத்தேவர்களும் மற்றையர்களும் உதங்கமகாரிஷியுடன் கூடிக் குவலயாச்சுவ மகாராசனைப் பார்த்து, ஓ புண்ணியவானே! எவர்களாலுஞ்செயிக்கக்கூடாத துந்துவென்னும் அரக்கனைக் கொன்று எங்களுக்கின்று சவுக்கியங் கொடுத்தபடியால் இன்றுமுதற்கொண்டு உன்னையாவருந்துந்துமாரனென்றழைக்கக்கடவது. உலகமுள்ளமட்டும் இந்தப்பேரே உனக்கு வழங்கக்கடவது என்று இன்னுமவனுக்கு வேண்டிய மந்திரார்த்தங்களுஞ்சொல்லி, உனக்கு வேண்டுவனவாகிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றோமென்றனர். அவர்களை அரசன் தீர்க்கதெண்டமாகப் பணிந்து, சுவாமிகாள்! தங்களாசீர்வாதத்தினற் சகலமும் பெற்றிருக்கின்றேன். ஆனல் ஒரு வரமுண்டு. அதாவது எனக்கும் என்கால்வழியில் வருபவர்க்கும் எக்காலத்திலும் பிராமணவிஸ்வாசமும் பகவத்பத்தியு மிருக்கவேண்டும் அப்பிராமணுதிகள் பொருட்டில் எங்களுக்குச் சகல வெற்றியும் உண்டாகும்படியாய் அநுக்கிரகஞ்செய்ய வேண்டுமென்று வருந்திய பூபதிக்கு அப்படியே வரங்கொடுத்து, வேதமந்திரங்களினுல் திவ்யாஸ்திரங் கொடுத்துப் புகழ்ந்து போயினர்கள். மகாரிஷிகளெல்லாம் வனம்புக்கினர்கள் இப்பால் உதங்கமாமுனிவர் அரசனை அயோத்தியிற் கொண்டு வந்துவிடுத்து, புத்திரவர்க்கத்துடன் வாழ்ந்திருக்க வருளளித்து, தானுஞ் செலவுபெற்றுக் கொண்டு தவச்சூழலுக்குப் போயினர். இந்தச் சூரியவம்சத்து ராஜனுக்குமுன்பேர் குவலயசுவன். இந்தத் துந்துவென்னும்அரக்கனைக்கொன்ற ஜெயத்தினுல் துந்துமகாராஜனென்று பேர்வாய்த்ததென்று மார்க்கண்டேயமகாமுனிவர் தருமராஜனுக்குச்சொல்ல, தம்பிமாரும் வேதபுங்கவரும் சுத்தநிட்கள ஸ்வரூபராகிப் பக்தவச்சல பரமாத்மாவாய்விளங்காநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியோடுங்கேட்டு மகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

கௌசிகன் சரித்திரம்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே இப்பால் தருமபுத்திரர் மார்க்கண்டேயரை வணங்கி, சுவாமி! இந்தப் பாஞ்சாலியை விவாகஞ்செய்து கொண்டநாள்முதல் இதுவரையிலும் எங்களைந்துபேருக்குங் காலமறிந்தும், சமயமறிந்தும் தருணமறிந்தும், உண்பனதின்பன வற்றிலும் புனைதலணிதல்முதலெவைகளிலும் குறைவிலாதியற்றி யாங்கள் மனேமகிழ்ச்சி கொள்ளத்தக்கதாய் நன்மார்க்கமாக நடந்து வருகின்றுள். ஆகையால் உலகத்தில் இந்தத்திரௌபதைக்கு மிஞ்சின ஸ்திரீகளுமில்லையென்று அடியேன் நினைத்திருக்கின்றேன். இப்படிப்பட்ட விசுவாசத்தோடு இவளிருக்கின்ற காரணமும், உலகத்திற்பெண்களைப் பெற்றவர்கள் ஒருவனுக்குப்பாணிக்கிரகணம் பண்ணிக் கொடுத்தவுடனே அந்தஸ்திரீயானவள் புருஷனுக்குரியவளேயன்றித் தாய்தந்தையர்களுக் குரிமையில்லாமற் போவதும், பிள்ளைகளைப் பெறுகின்ற வருத்தம் இன்னருடையதென்றும், தீயகருமங்களையுடைய ஸ்திரீகள் என்னகதி புகுவார்களோ? அதையும், எனக்குச் சந்தேகந்தீரச் சொல்லவேண்டுமென்று துதித்துக் கேட்ட உதிஷ்டிரனைநோக்கி மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகின்றுர். ஓ அரசனே! ஸ்திரீகளுக்கு மூன்று காவலுண்டு. அஃதென்னவெனில் பெற்று வளர்த்துக் காத்தல் தாய்தந்தையின் கடமை. ஒருவனுக்குக்கொடுத்துவிட்டாற் காப்ப தவன்கடமை அப்பாற் புத்திரன்கடமை. இப்படியிருக்க ஒரு ஸ்திரீ புருஷனிடத்திற் கிட்டி வாழ்விலுற்றுல், கற்பு, அன்பு, நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு, நற்குண நற்செய்கை, புத்திரப்பேறு, விருந்தோம்பல், இவைகளெல்லா முடைத்தாயும்; நாயகனே தெய்வம் விரதம், பலன், நோன்பு முதலியவென் றுன்னிப் போற்றி நடந்துவந்தும், இல்லற வாழ்க்கைக்கோர் இன்றியமையாத துணையா யிருந்துகொண்டும் வாழ்வுற்றவளெவளோ? அவளே இல்லறக்கிழத்தி, இவ்வில்லறம் ஏனைய அறத்துக்கெல்லாந் துணையாகையாலும், நாயகனும் நாயகியும் அதற்குரியவ ராகையாலும், அந்த நாயகனே இந்த ஸ்திரீக்குச் சகலசுபமும் பலமென்றறிவீர்.

இதல்லாமல் தந்தையானவன் புண்ணியவசத்தினுற் பொருளைத்தேடி, பிள்ளைவேண்டுமென்று தவம், தானம், விரதம், நோன்பு இவை முதலியவைகளைச்செய்து, மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் இவைகளைத் தரித்து, நல்

லோர் பெரியோர்களை நாடி, ஓர் புத்திரன் பிறந்தபிற்பாடு அவனுக்குப் புத்திரோச்சவம், ஜாதகன்மம், நாமகன்மம், அன்னப்பிராசனம், சவளம், உபநயனம், அக்ஷராப்பியாசம் இவைகளெல்லாந் தன் கடமையாகச்செய்தாலும்; தாயார் பத்துமாதமுஞ் சுமந்து பெற்று வருத்தமுற்று அமுதமூட்டி வளர்த்தாலும், இருவருக்கும் இந்த வருத்தஞ் சரியென் றறியக்கடவீர். இப்படி பிறந்த பிள்ளையானவன் உலகந்துதிக்கக் கல்வியைக்கற்று, நல்ல பண்பிற்சிறந்து, யாவரும் இவனைப் பெற்ற தாயுந்தந்தையு மென்னதவ மிழைத்தார்களோவென்று புகழும்படியாகச்சிறந்து, தன் மனையாளுடன் இல்லறதருமத்திற்குரிய ஒழுங்கின்படி மருவி, தன் தாய்தந்தையரைப் போற்றி, அவர்கள் நிரியாணத்திற்குரிய கடன்முறைகள் யாவு மியற்றி, நீர்க்கடன்தீர்த்து, நிலைபெற்று வாழ்பவனெவனோ? அவன்றான் சற்புத்திரன். அவனால் ஏழுஜனனங்களிலுந் தந்தைதாய்க்குப் பழியில்லையென் றறியக்கடவீர். பெண்ணாகப் பிறந்தால்தனபதிவிரதா நிலையைக் காப்பாத்தி, உண்டிமுதலியவற்றாற் புருஷனை யுபசரித்து, நல்ல புகழைப்பெற்று, உலகமகிழ வாழ்வதே தனக்கும் தன்னையீன்ற தந்தை தாய்களுக்கும்பிரயோசன மென்றறியும் புருடனிலெந்த விரதங்களுமின்றி ஈனவிருத்திகளைச் செய்துகன்மம்நீங்கி நடப்பவன், பாவகதியை அடைவான் அதைவிட்டுமேலாகிய உத்தமர்களையும் புராண சித்தாந்தங்களையுங் கேட்டுக் கன்மம்வழுவாது செய்துவருபவன் கதியைப் பெறுவான். ஓ தருமநந்தன! இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு பிராமண சிரேஷ்டனாகிய கௌசிகனுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கேளுமென்று மார்க்கண்டேயர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஓ முரசத்துவஜனே! விசிட்டபுரமென்னும் பட்டணத்திற் கௌசிக னென்றொரு பிராமணன் வேதாப்பியாசம் பெற்றுச் சன்மார்க்கத்தையடையவேண்டி, வசிஷ்டர் ஆச்சிரமத்திற்குச்சென்று நெடுநாள் பாடங்கேட்டு வருகையில், ஒருநாள் வெப்பத்தினால் வருந்தி ஒருமரத்தின் நீழலில் வந்துநின்றான். அப்படிநிற்கவும் அந்தவிருக்ஷத்தின் மீதிருந்த ஒரு கொக்கானது எச்சமிட, அது இவன் தலையிற்பட, உடனே கோபம்வந்து கண்களைச் சிவக்கவிழித்து மேல்நோக்கினன் அந்தக்குரண்டமானது வெந்து சாம்பராகப் போயது அதனால் இந்தப் பிராமணன் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து, நமக்குமிஞ்சிய பெரியோர்களுமுண்டோவென்று நினைத்து, தவச்சிரேஷ்டனாய் விட்டோமென்னும் ஆங்காரம்படைத்து, நாள்தோறுந் தனக்குள்ளவழக்கப்படி அந்த ஊர்ப்பிராமணரிருக்கும் அக்ராரத்துட்புகுந்து அன்னம்வாங்கி யுண்பவன், ஒரு வீட்டினுட்போய் (பவதி பிக்ஷாந் தேகி) என்றிரந்தான். அதைக்கேட்ட அவ்வீட்டு உத்தமியானவள் தன் புருடனுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரத்தில் மிகுந்த அன்பும்பத்தியும் பொருந்தினவளாகி, அவன் அன்னமுண்டு வாய்பூசிச் சயனத்திற்குச்சென்றவுடனே அந்தப் புண்ணியவதி அவன் கால்கரங்களை யமுத்தி வருடிக்கொண்டிருந்து, அவன் நித்திரைபோனபிற்பாடு இந்தப் பிராமணனுக்கு அன்னமெடுத்து வந்தாள்.

அதைக்கண்ட பிராமணன் கோபங்கொண்டு, நான் பிட்சைக்கு வந்துகேட்டுஎத்தனை நாழிகையாய் விட்டது. இதுவரையிலும் உண்டென்றும் இல்லையென்றுஞ் சொல்லாமல் என்னைக் கார்க்கவைத்தாயல்லவா? அதிதிக்கு உபசாரம்பண்ணுகிறதைப்பார்க்கிலும் புருஷனுக்குப் பத்திசெலுத்துவது பெரிதோ என்று கண்களைப் புரட்டிப்பார்த்துக் கோபித்தான். அப்போதந்த ஸ்திரீயானவள் நகைத்து, கொக்கென்று என்னைப் பார்க்கின்றையோ? ஓபிராமணனே! நீ அறியாதவன். உனக்குத் தருமத்தின் வழிதெரியாது. சொன்னாலுங்கிரகிக்கமாட்டாய். இன்னும் நீ அத்தருமத்தை யுணர்ந்து பக்குவப்படவேண்டியிருக்கின்றது. இதற்குள்ளே அவசரப்பட்டு விட்டாய் அது உன்னைக் கெடுக்கும்படியாக வந்து உன் தலைமீதிருக்கின்றது. இதற்குச் சாஸ்திர விசாரணையுந் தக்கவநுபோகமுஞ் சாதுசங்கப் பழக்கமும் உறவேண்டும். நான் ஏன் இப்படி சொல்லுவதென்றால் எனக்கு விதித்திருப்பது தன்னைக் காத்தலுந் தலைவனைப்பூசித்தலும் நற்குணமும் நற்செய்கையுமென்றும், விரதம்நோன்பு தவம் இவைமுதலிய யாவும் புருடனென்றும் வேதத்திற்சொல்லி யிருக்கின்றமையால், என்நாயகனுடைய பணிவிடைகளில் யானிருக்கும் போது, சாக்ஷாத்மூர்த்தியாகிய கயிலாசபதி வந்தாலும் எனக்கு நிமித்தமில்லை. இப்படியிருக்க நீ தெரியாததன்மையாற் கோபங்கொள்ளுவது

அழகல்ல வென்றனள். என்று சொல்லவே அவ்வந்தணன் பயந்து நடுங்கி, வனத்தில் நமக்குத் தெரியும்படி நடந்தகொக்கின் சங்கதியைஇவ்விடத்திலிருந்து சொன்னஇந்தப் பாக்யசாலிபோலும் விரதசீலியாயிருக்கிறார்களென்று மூன்றுதரம் வலம்வந்து பாதங்களில்வீழ்ந்து, தாயே எனக்கு நல்லுணர்வுவரத்தக்க தருமத்தைக் கட்டளையிடவேண்டுமென் றிரந்தனன். அப்படியிரந்த அந்தணனுக்கு அவ்வுத்தம குணவதி உள்ளமகிழ்ந்து சொல்லுகின்றாள்.

ஓ வேதியனே! மிதுலாபுரியில் தருமவியாதனென்னும் ஒரு வேடனிருக்கின்றான். அவனிடத்திற் சென்றால் உனக்கு தருமசந்தேகங்களும் நீதியும் விளங்குமென்றுசொல்லினள். அதற்கவன், தாயே! என்னுடைய ஜன்மாந்திர தவமாக்களுந் தாங்கள் இப்படி உருக்கொண்டு சொல்லும்படி நேரிட்டது. நான்தெரியாமற் கோபங்கொண்டதை க்ஷமிக்கவேண்டும். என்று நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, அம்மா துசிரோமணிசொன்னபடி மிதுலாபுரிக்குச்சென்று தருமவியாதனென்னும் வேடனை விசாரித்தான். அப்போது அவன்கடைவீதியி லிருப்பானென்று சிலர்சொல்ல, அதைக்கேட்டு வந்து பார்க்கும்போது அந்தவேடன்கடைவீதியில்மாமிசங்களை யறுக்கிறதும் வெட்டுகிறதுங் கொத்துகிறதுமாக இருக்கக்கண்டு, இந்தப் பிராமணன் மனவருத்தமுற்று, என்னபாவம்? இப்பேர்ப்பட்ட ஈனத்தொழிலைச் செய்பவனிடத்தில் அனுப்பிவைத்தாளே அந்தவுத்தமியென்றுநினைத்து, மீட்டும் நல்லது, ஒன்றைநாடிவந்தால் அதினது உண்மையை யறிந்து போகவேண்டும். (எந்தப்புற்றில் எந்தப்பாம்பிருக்கிறதோ?) என்பார்கள். இதன்றியுங் கமலஞ்சேற்றிலும், மூத்துசிப்பியிலும், அக்கினிகோலிலும் உண்டாவதன்றி, புநுகுமுதலிய வஸ்துக்களும் அற்பமான விடத்தில் உற்பத்தியாகின்றன. குணம்பெரிதேயன்றிக் குலம்பெரிதல்ல. என்று நினைத்துக்கொண்டு அவ்வேடன் சமீபத்தில் நெருங்காமல் தூரமாக வொரு திண்ணையின்மீது போயிருந்தான். அப்படியிருக்கக்கண்ட அந்த வேடனெழுந்து, தன் வேலைகளெல்லாம் முடிந்த பிற்பாடு துட்டுகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு, கைகால்களைச் சுத்திபண்ணி, இந்தப்பிராமணன் இருக்கும் இடத்திற்குவந்து தீர்க்கதெண்டஞ்செய்து, சுவாமி! இன்ன அகரத்திலிருக்கும் இன்னவுத்தமிசொல்லி அனுப்ப வந்தவரல்லவா நீரென்று அவ்வேடனானவன் கேட்டான்.

அதைக்கேட்ட கௌசிகன் ஆச்சரியமும் வருத்தமுமடைந்து, இதென்னவினோதம்! இப்பேர்ப்பட்ட உத்தமர்களை நாம் எப்படி சிறுகநினைப்பது? இதெல்லாம் ஈஸ்வரச்செயலேயன்றி வேறல்ல. என்று உன்னி நிற்கும்போது வேடன் அந்தணனைப்பார்த்து, ஓசுவாமி! நீர் விசிஷ்டாசாரந் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிவந்தவர். நான் புன்தொழிலையுடைய வேடன். அவ்வாசாரத்தைக் குறித்து என்னென்ன தெரியும்? என்று சொல்லவே வந்த பிராமணன் மதிமருண்டு, இவன் அகம்புறமிரண்டுந் தெரியும்படியாகிய மகாஞானியாயிருந்தும், நமக்கென்ன தெரியுமென்றே சொல்லுகின்றான். நாம் யாதொன்றுந் தெரியாதவனாயிருந்தும், தவசிரேஷ்டராகிய வசிஷ்டமகா முனிவருடைய சார்பிலிருந்த மகுத்துவத்தாற் கொக்கையெரித்த போதே, எல்லாந் தெரிந்ததாய் ஆங்காரங் கொண்டோம். ஆ! ஆ! என்ன பேதைமை? என்று உன்னும்போது அந்தத் தருமவியாதக்கிராதன் இவனைப்பார்த்து, வாருமென்று தன் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போய் ஒரு ஆசனங்கொடுத்து அதிலிருக்கச்செய்து, இவர் எப்படியும் பிராமணகுலத்திற் பிறந்த தருமதேவதை ஸ்வரூபமாய் விளங்கப்பட்டவர். இவருடைய மனதிலிருக்குஞ் சந்தேகங்களைத தீர்த்துவிட்டு வேண்டியநூல்களும் அவைகளின் பிரயோசனமும் அறியும்படி செய்யவேண்டுமென்று வேடன் நினைக்கும்போது, இந்தப்பிராமணன் தருமவியாதனை நோக்கி, நீர் தேவதாஸ்வரூபமாய் விளங்குகின்றீர். உம்மிடத்தில் இருக்கும் நெறிகள் யாவும் பார்க்க எனக்கு மெத்த சந்தோஷமாச்சுது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட நீர் இந்த ஈனத்தொழிலிலிருந்து வாணிபஞ்செய்கிறதற்கு எப்படி சம்மதமாயது? யாவத்துமான பாவங்களிலும் பெரிது கொலை. பஞ்சமாபாதகத்திலும் முன்னணியிலிருக்கின்ற அல்பத்தொழிலை நீர் அனுஷ்டிப்பது அழகல்ல வென்று சொல்லினன்.

அதைக்கேட்ட தருமவியாதன் - ஐயா கௌசிகரே! கேளும்: பிராமணர்கள் சாந்தம் பொறுமை - ஒழுக்கம்-ஆசாரம் - ஜெபம்-வி ர

தம்-தவம்-இவை முதலிய கருமங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. அரசர்கள் ஜெபம்-தவம்-விரதம்-நீதி-இரக்கம்-தன்னுயிர்போல்மன்னுயிர்காத்தல் - விகிதர்களைக் காப்பாற்றுதல்-அகிதர்களைத் தண்டித்தல்-இவைமுதலியதுகளை நடத்தவேண்டியது. வைசியர் உழுது பயிர்செய்தல் பசுகாத்தல் பொருளீட்டல்தருமம்புரிதல் இறைவழியினிற்றல் பெரியோரைப்பூசித்தல் இவைகளைச் செய்யவேண்டியது. சூத்திரர் இந்த மூவருக்கும் ஏவற்றொழில் புரிந்து ஆணைகடவா திருக்கவேண்டியது இப்படியிருக்க, நாங்கள் வேடர்குலம் பட்சி-மிருகம் இவை முதலியவற்றைக் கொன்று மாமிசங்களைவிற்றுச் சீவனஞ் செய்யவேண்டியது எங்கள்குலதர்மம். இப்படி அவரவர்கள்குலத்தொழிலை நடத்தாவிட்டால், இந்த மிதுலாபுரி ஆளப்பட்ட சத்திய சந்தனாகிய ஜனகமகாராஜன் தன்பிள்ளையானபோதிலுந் தண்டனைசெய்வார். அதினால் நான் என்ஜாதி ஆசார முறைமைப்படிக்குக் கொன்றுகொண்டு வருகிறவர்களிடத்தில் விலைகொடுத்து வாங்கிவிற்று, வத்தலாபங்களில் தேவாலயங்கள் விஷ்ணுவாலயங்கள் பெரியோர்கள் பிராமணர்கள் அதிதிகள் சுற்றத்தார் வேலைக்காரர்கள் அண்ணன் தம்பி பெண்சாதிபிள்ளைகள் இவர்களுக் கெல்லாங்கொடுத்து, என் தாய் தந்தையருக்கு முபசரித்தூட்டி, மிகுந்ததை யான் புசிக்காநின்றேன்.

இதன்றியும் எனது தாய்தந்தையரைப் பூசாவிதி முறைமைப்படி நித்தியமும் பாதபூசைபுரிந்து, சத்திய சவுசம் நித்தியஜெப நியமந்தப்பாமல், பொறுமையுஞ் சாந்தமும் உடைத்தாய், கிருபை, நற்குணம், சீவகாருண்யம், இவைகளை வகித்து, அன்னியதார மிச்சியாமலும், பிறர்பொருள் கவராமலும், துஷ்டயிஷ்டஞ்செய்யாமலும், தெய்வதூஷணை, பெரியோர்தூஷணை, வேதாகமபுராண தூஷணை இவையில்லாமலும் பெரியோர்கள் விதித்திருக்கும் விரதம் நோன்பு, நன்னடக்கை இவைகளை அநுசரித்து, பொய்க்கருமங்களிற் பிடிவாதமில்லாமல், மெய்க்கருமங்களில் உறுதிகொண்டு, மனம் அடங்கியபேர்களுக்கு வேதநீதியின் அநுபோகங்களைத் தெரிந்தமாத்திரஞ் சொல்லி, என்றும் நல்ல காலமாகக்கழித்து, எவர்கள்மனமுந் திடுக்கிடச்செய்யாமல், இந்த யீனகுலத்திற் பிறந்தும் எவர்களுக்கும் பாததூளிபோன்றவனாகயிருக்கின்றேன். இவைகளை உம்முடன் சொன்னதைப்போல் இதாளுக்குச் சொல்லமாட்டேன். இஃதல்லாமலுந் தன்குலாச்சாரதருமந் தப்பாமல் நடக்கிறதே உத்தமம். எந்த ஜெந்துக்களிடத்திலேயும் பூர்த்தியான இரக்கம் வைத்து நடக்கிறவன் இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலுஞ் சவுக்கியம் பெறுவான். உள்ளும்புறம்பும் ஒத்தநடக்கையும் நினைப்பும் உடையவன் உத்தமன். சத்தியசவுசம் உடையவனெவனோ? அவனே சுசியானவன். பேராசை நீக்கி, கோபம், லோபம் மோகம்இவைகளைவிடுத்து, புத்திசிதறவொட்டாமல் தரும வழியிலேநின்று, ஒருவன்செய்த தீங்கினைப் பொறுத்து, உடனே அதைமறந்து, துஷ்டவுறவைவிலக்கி, வீண்காலம்போகவொட்டாமல் நல்விஷயத்தைப்பெற்று, பிறன்பழிகூறல்-குடிதோஷ முரைத்தல்-இவைகளை அகற்றி, பெரியோரையும் உலகத்தையுந் தழுவி நடக்கும் நெறியைவிடாமலும், பிரமசாரிகிரகஸ்தன்-வானப்பிரஸ்தன்-சந்நியாசி இந்த நான்காச்சிரமத்தில் எதைப்பற்றினாலும் அதின் வழியில் உறுதியாக நின்று சாதித்தல் வேண்டும்.

இப்படி அநேகமாகிய நன்மார்க்கங்களை அநுஷ்டிப்பதெல்லாம் நல்லநடக்கைஇவைகளைத்தப்பி நடத்தல் தீயநடக்கை. நல்லவழிகளால் மேலான மோக்ஷமுண்டு. தீயவைகளால் நரகமுண்டு. எப்போதும் அந்தக்கரணஞ் சுத்தியா யிருக்க வேண்டும். இதுகளையெல்லாம் வழுவாமல் நீர் நடத்துவீராகிற் பிறருக்குக் கியானோபதேசஞ் செய்யும்படியாகிய ஆசாரியத்துவ முண்டாவதன்றி, மேலான மோட்சத்துக்கும் விதைபோலுமாகுவீர் மேலும் ஜீவயிமிசையைக் குறித்துச் சிலது சொல்லுகின்றேன்கேளும். அதாவது-வேதவேதியர்களெல்லாம் எத்தனை பசுக்களை யாகத்தில் வதைக்கின்றார்கள். அரசர்களெல்லாம் வேட்டைமார்க்கத்தில் எத்தனை சீவனைமாய்கின்றார்கள் யுத்தகளத்திற் கண்டகண்ட துண்டதுண்டமாக எத்தனைகோடி சதுரங்கச்சேனைகள் இறக்கின்றன. பூர்வத்தில் அரசர்களில் வெகுபேர் தினம் ஒன்றுக்கு இரண்டாயிரம் பசுவரையிலும் வதைத்து யாகம்பண்ணி இருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் நற்கதியேயன்றி துற்கதி கிடைத்ததில்லை. இவ்வுலகத்தில் வெகுபேர் ஜீவயிமிசை செய்கின்ற தில்லையென்று வாக்

கினுற் சொல்லுகின்றூர்கள். அவர்கள் நடக்கிறபோதும் படுக்கிறபோதும் மண்வெட்டி கொண்டு வெட்டும்போதும் கோவில் குளம் ஏரிதுறவு கிணறு இவைகளெல்லாஞ் செய்யும்போதும், அநேகங்கோடி சீவன்கள் மாய்ந்துபோகின்றன தங்களுக்குத் தெரிந்திருந்துங் கொல்லுவதில்லையென்று சொல்லுவது மயக்கமேயன்றி தெளிவல்ல.

ஓ கௌசிகரே! பிரமதேவனுற் சிருஷ்டியாகும்போது இன்னயின்ன ஜெந்துக்கள் இன்னுர் இன்னுால் இவ்விதமாய் இவ்வேளையில் இப்படியாவதென்று நேமித்தபடி நடக்கயிருக்கின்றபோது, இவர்களேன் நான் கொல்லுவ தில்லையென்னும் மொழிகூறுவது? ஆனுல் இவர்களால் ஒன்றைக்கொல்லவும் பிறப்பிக்கவுங் கூடுமாயிருந்தால், இந்த மொழி சொல்லலாம். இவர்கள்கதியே இவர்கட்குத் தெரியாதிருக்கும்போது, மற்றொரு ஜெந்துவின் கதியைப் பேசவேண்டியதில்லை யாவுங்கடவுள் சித்தமென்று மனப்பூர்த்தியாயிருக்க வேண்டியது மேலும் எவனொருவன் தன் குலாச்சார தருமந்தப்பாமல் நடக்கின்றுனே? அதுவே கொல்லாவிரதம் அதுவே ஒருவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லாவிரதம் இவைகளைத்தப்பி நடந்தவர்களெல்லாம் விரதத்தைப் பூண்டவரல்லர் பின்னையும்பூர்வ ஜென்மத்திலேசெய்த நல்வினை தீவினைகளினுலே இந்த ஜனனம்வந்தது இந்த ஜன்மத்திலும் ஜாக்கிரதைப்படாமற் கர்மங்களைச்செய்து பொய்யாம் புழுக்குரம்பையை மெய்யென்றுகருதி, நான்செய்தேன் நான்போனேன் என்னுடையது என்சம்பாதனை என்றுசொல்லிக்கொண்டு இந்தச்சரீரத்தைப் பாதுகாத்தலினுல், எத்தனை காலங்களானுலும் இது நழுவிப்போய் மோசப்படுத்தும். மறுபடியும் வேறு புதுவஸ்திரந் தரிப்பதுபோல் தேகம் வரும் அதோடு வியாதி துல்பம் சுகம்துக்கம் பாலியம் யௌவனம் கௌமாரம் விருதாப்பியம் இவைமுதலியவைகள் வந்து திரும்பவும் இறந்துபோம் இதில் நல்வினையைச் செய்திருந்தால் தேவாமிசைஆவார்கள். நல்வினையுந் தீவினையுஞ் செய்திருந்தால் மானிடராவார்கள். சுத்ததீவினைகளையே செய்திருந்தால் தாபரசங்கமங்களில் பிறந்து, இப்படியாக வருத்தப்பட்டு இறக்கிறதும் பிறக்கிறதும் இதுவே ஓயாதவேலையாய் முடியும்: கறையேறவொட்டாது.

ஆகையால் உடலைவெறுத்து, அதற்குள்ள பாசபந்தங்களையும் அகற்றி நிலைபெற்று, பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கி, நிராசையாகவிருந்து கடவுளைக்கியானத்தில் நிறுத்தினபேர்கள்; பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்துவார்கள் இதல்லாமலும் பூதம் ஐந்து, கன்மேந்திரியம் ஐந்து, ஞானேந்திரியம் ஐந்து, பொறி ஐந்து, அந்தக்கரணம் நான்கு, இவைகள் ஆத்மதத்துவம் இதுகள் கூடிய தே ஒருதேகம் எல்லாத்தேகத்திலும் மானிடதேகம் உத்தமமென்று சொல்லப்பட்டது. அது எப்படியென்றுல் இது நன்மைதீமை என்று அறியப்படுங்காலம் எதுவோ? அப்போதுதான் இது நல்லஜனனம். அறியாத வரையிலும் மிருகத்திற்கும் இதற்கும் பேதமில்லை. கருமமும்விடாது பிறப்பும் இறப்பும் நீங்காது ஆகையாற் புலன்வழியில் அறிவு செல்லாமல் ஞானவழியிலே அறிவை நடத்தி, தன்னை அறிந்து, தலைவனையு நோக்கிக் கண்டு கலந்தகாலையில்; அன்றைக்குக்கிடைக்கும் மேலாகிய பெரும்பதவியென்னு மோட்சம் என்று சொல்லக்கேட்ட கௌசிகன் பிரமானந்தத்தை அடைந்து ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகநின்றுன். அதைக்கண்ட தருமவியாதன் தன்னுள்ளே அறிந்து, அவ்வந்தணனுடைய பக்குவநெறிகண்டு அவ்விடம்விட்டு உள்ளறையில் அழைத்துக் கொண்டுபோய் ஆசனங்கொடுத்து இருக்கச்செய்து, இதனை நடத்துவதாயினுன்.

அஃதென்னவென்றுல் தன்தாய்தந்தையரை மெல்லிய ஆசனத்தில் வைத்து ஊசலில் அமைத்து, நித்தியபூசையை நியதிப்படிசெய்து துதித்து, வலமிடமாகப்பிரதட்சணம்வந்து நமஸ்கரித்து, தன்பத்தினி ஜலம் புட்பம்-சந்தனம்-அட்சதை - இவைமுதலியவை கொண்டுவர அவைகளினுல் ஸ்நானஞ் செய்துவைத்து பாதங்களில் மலர்களால்அர்ச்சித்து, சந்தனுட்சதைகள் அணிந்து, புருஷனேடு பத்தினியுமாய் வணங்கிக்கொண்டு, நேத்தியாகிய மாமிசவகைகளும் பழவகைகளும் அன்னமுதற்பற்பல கச்சாயவகைகளும் உபசரித்தூட்டி, கரங்களாற்சுத்திசெய்து, தாம்பூலங்கொடுத்து, பழயபடி ஊசலில்யேற்றி உபசரித்து இன்னும் உங்களுக்கு வேண்டிய விதங்களைக் கட்டளையிட வேண்டுமென்று வேண்டினன். அப்படிவேண்டிய பிள்ளையை அவர்கள் நோக்கி, அப்பா! எங்களுக்

கொரு தாட்சியுமில்லை உன்னைப்போலொத்த நற்குணம்நிறைந்த பிள்ளையைப்பெற்ற எங்களுக்கு ஏழு ஜன்மங்கள் ஒருவேளை யிருந்தாலும். அந்தக்காலங்களிலேயுந் தீயவைகள் நீங்கி மேலாகிய பதவியைப் பெறுவோம். ஆனல் நீயும் உன்பத்தினியுந் தீர்க்காயுவாய் நிலைபெற்ற தருமங்களைச்செய்து புகழைப் பெற்று வாழ்வதே எங்களுக்கு வேண்டியதென்று உரைக்க உடனே அவர்கட்கு இந்தப் பிராமணரைக்காட்டி, பதிவிரதையினல் அனுப்பவந்த மகாநுபாவரென்று சொல்லினன். அதைக்கேட்ட அவ்விருத்தரிருவரும் இறங்கி நமஸ்கரித்து, சுவாமி! எத்தனைவிதவிரத நோன்புகள்செய்து தவமிருந்தாலும், தாய் தந்தையரைப் பூசித்து மனைவாழ்க்கையிலிருந்து வாழ்வதற்கு மிஞ்சினபலன்கள் எதுவுமில்லை. என்று அவர்கள்சொல்லி ஊசலினிடத்துமிட்டு மமைந்தார்கள்.

இப்பால் தருமவியாதன் பிராமணரை நோக்கி, கேளும் ஐயனே! பூமியிற்பிறந்த பேர்கள் புண்ணியத்தையும் மோக்ஷத்தையும் பெறுவதற்கு அநேக நதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்தும், தேவாலயங்களைத் தொழுதும், பிரதக்ஷணம் பண்ணியும், விரதமிருந்தும் நோன்பிழைத்தும், ஓமங்கள் யாகங்கள் தவங்கள் இவைகளைச்செய்தும், சோடச மகாதானங்கள் வழங்கியும், வெகு வருத்தப்படுவார்கள். அதுகளினல் யாதொரு பிரயோசனமுமில்லை. சூக்ஷமத்தில் விதித்திருக்கின்ற தருமங்களைக்கேளும், சத்தியமேமதில். பொறுமையே அகழி. சத்வகுணமே ரதகஜதுரகபதாதிகள். தவமே ஆயுதம். சற்பாத்திரங்களுக்குக் கொடுக்கிற தானமே கோட்டைவாயிலும் உறுப்புக்களும்தேவதாபத்தியே மந்திரிகள். இன்சொல்லுகளே கவசம். நல்லொழுக்கமே இரதம் இப்படியாகக்கொண்டு. காமக்குரோத லோபமோக மதமாச்சரியமென்னும் பகைகளை வேரறுத்து, ஆத்மதத்துவமாகிய கடவுளைக்கண்டு சிங்காசனமேறி யிருந்து பட்டஞ்செலுத்த வேண்டியது பிரமசாரிவிரதம் வெகு வருத்தப்பட்டுச் செய்கின்றார்கள். அஃது சுத்தப்பொய். தன் தாரமன்றிப் பரதாரத்தை விரும்பா திருப்பவனெவனே? அவன் பிரமசாரி ஒருவர் பொருளுக்கு ஆசைவையாதிருப்பவனெவனே? அவன் சோடசதானஞ்செய்த கிரகஸ்தன். சத்தியவசனந் தப்பாமல் நடப்பவனெவனே? அவன் யாகங்களைச்செய்து பலன்பெறுகின்ற வானப்பிரஸ்தன். நன்மை தீமை இரண்டையுஞ் சரியாகப் பார்ப்பவனெவனே? அவன் சுத்தக்கியானியாகிய சன்னியாசி யென்றறியும்.

ஓ அந்தணசிகாமணி! இன்னுங்கேளும்: சிலர் துறவறமென்றுசொல்லுவார்கள் அதிற்கொஞ்சமுந் தப்பாமல் நெருப்பாறும் மயிர்ப்பாலமுமாக நடக்கவேண்டும். தப்பினலோ? அதோகதியிற் கொண்டு வந்துவிடும். இல்லறதருமமோ? தெரிந்துந் தெரியாமலுஞ்செய்த பாபலோகங்களெல்லாந் தான்நம்பி நடத்துஞ் செய்கைகளாலும், கொடுக்கும் உபகாரங்களினலும் நல்ல பலனைத்தரும். ஆபத்தினின்றுங் காப்பாத்தும். அதனல் இல்லறமே பெரிதென்று எல்லா நூல்களினலும் பெரியோர்கள் சொல்லி யிருக்கின்றார்கள். மற்றமூன்று விரதத்தையுடைய பேர்களுக்கும், பிதுர்களுக்கும், தரித்திரருக்கும், அவத்தி விரந்தோர்க்கும், அதிதியருக்கும், சுற்றத்தாருக்கும், இல்வாழ்வானென்பவனே துணை. அதற்குந்தகுந்த மனையாள் வாய்க்கவேண்டும். அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திரீ வாய்ப்பாளாகில், அவளுக்குப் பிரமன்-விஷ்ணு-உருத்திரன்-இந்திரன் முதலிய யாவரும் நிகரல்ல. தன்புருஷனே சகலமுமென்று அவனிஷ்டப்படி உபசரித்தலே அவளுக்கு விரதம். அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திரீயினேடு தன் தாயையுந் தந்தையையுங்காத்து இரக்ஷிப்பதே அவனுக்குவிரதம். இந்தப் பிள்ளையைப் பெற்ற உத்தமனுத்தமி யெவர்களோ? அவர்களுடையதே தவமென்று சொல்லும்படியாகிய வாக்கியம் உலகத்தி லுண்டாவதே அத்தாய் தந்தையர்களுக்கு நலமும்,குலமும், கலமும், மோக்ஷமுமாம். இதல்லாமலும்-குபேர சம்பத்தோடுங்கூடி இல்வாழ்க்கையைச் செய்வதானலும், நற்குணம்-நற்செய்கை-பெருமை-புகழ் - இவையில்லாத பெண்சாதி கிடைத்திருக்கில் என்னலாபம்? மேற்சொல்லிய துற்குணமில்லாமல் நற்குணஞ்செறிந்திருக்கும் ஸ்திரீ வாய்த்திருந்தால், மேலாகிய பதத்தின்படியி லேற்றிவைக்கும். இல்லாவிட்டால் துற்கதியிற் சேர்க்கும். ஆகையால் எந்தவிரதத்திலேயும் இல்லறவிரதமே பெரிதென்றுசொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறன்.

ஓ பிராமணரே! நீர் உம்முடைய தாயுந் தந்தையும் வருத்தப்படும்படியாகச்செய்து, அவர்களுடைய அநுமதியில்லாமல் வெளிப்பட்டு எத்தனை தவமுஞ் செபமுஞ் செய்யக்கற்றாலும், அவர்கள் படுந்துன்பம் உம்மையும் அவைகளையும் ஈடேற்றாது. ஆகையால்-இப்போது நான்சொல்லிய நெறியின் வண்ணமும் அநுபோகத்தின்படிக்கு மிகுந்து பொருந்தி வாழ்வைப் பெறக்கடவீர். என்று சொல்லியவேடனைக் கௌசிகன் நோக்கி, ஐயா! நீர் இவ்வளவு சாஸ்திரவிசாரணையுஞ் செய்து, தாய்தந்தையரைப்பூசித்து நன்னெறிப்படி நடந்து வருமியற்கை உமக்கு எப்படிவந்தது? ஜன்மாந்தர தவத்தினாலல்லவோ வந்தது? அந்த ஜன்மாந்தரத்தில் நிரம்பிய தவம் இவ்வளவு நற்குண நற்செய்கைகளை நல்கியும், குலத்தில் மாத்திரம் இன்னுமேலாகிய குலத்தைத்தராமல், இந்த வேடுவகுலத்திற் பிறக்கச்செய்ததென்ன காரணமோவென்று கௌசிகன்கேட்க, அதற்குத்தருமவியாதன் சொல்லுகின்றான். ஓ ஐயரே! நீர் கேட்டது நல்லஞாயம். விவேகமுடையவர்களுக்குப் புத்தியின் சூக்ஷ மிப்படியிருக்கவேண்டும். எனக்குமெத்தச் சந்தோஷமாய்விட்டது. கேளுஞ்சுவாமி! நான் பூர்வத்தில்உத்தமகுலத்திலுதித்தபிராமணன். தநுசாஸ்திரங் கற்றுக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு ராஜபுத்திரனுக்கும் எனக்குஞ் சிநேகம்நேரிட்டு, அவனுடன் பிரியாத்துணையாயிருக்கும்போது, வேட்டைக்கு என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போனான். நான் ஓரிடத்திற்சென்று தனித்து வேட்டையாடும்போது, அவ்விடத்தில் ஒரு பெரியவர் மான்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு தவத்திருந்தார். நான் தெரியாமலடித்தேன். உடனேசிவாவென்று சொல்லிவிழுந்தார். அதுகண்ட நான் ஓடிப்பார்த்து, பாணத்தைமெள்ளப்பிடுங்கிவிட்டு உபசரித்து, தண்ணீர்கொண்டுவந் துதவினேன். உடனே களைநீங்கி எழுந்தார். அப்போது ஓர் காயமாறு மூலிகை நான்கொண்டுவந்து, பாணம்பட்ட காயத்தில்வைத்துப் பாதத்தில்விழுந்து, சுவாமி! தங்களை மானென்றுன்னி அடித்தேன். மனதறிந்துசெய்த குற்றமல்ல ஆனதால் தேவரீர் க்ஷமிக்கவேண்டும் என்றுகேட்கவும் அவர்க்குக் கோபம்வந்து, நல்லவேதோத்தமனாக இருந்தும் உனக்கேன் இந்தக்கேடென்று சிறி, நீ வேடுவனாகக் கடவதென்றார்.

அந்தவேளையிற் கண்ணீர்சொரிந்து கதறியழுதுதொழுதேன். அதைக்கண்டு மனமிரங்கி, நீ அப்படி கிராதகனாகப் பிறந்தாலும் வேதமுதலிய நன்னெறி நூல்களைக்கற்று, கியானஸ்வரூபியாகி, எவர்களுக்குஞ்சந்தேக நிவர்த்தியாக உலக நடக்கைகளை நடந்துகாட்டிக்கொண்டு, நல்லமனைவியுடன் இல்லறதருமத்திருந்து பெருமையுற்று, மேலானவிரதமிழைத்துப் பழயபிராமணனாகக் கடவையென்று சாபத்தீர்வு கூறினார். அச்சாபத்தீர்வோடு மவரைப்பணிந்து விடைபெற்று வந்துவிட்டேன். உடனே அந்தச் சாபம் எனக்கு நேரிடவே, அந்தரூபத்துடன் வேடுவகுலத்தொழிலைப் புரியாநின்றேன். இதுவிட்டு நீங்கினால் பழயகதியைப் பெறுவேன். என்று சொல்லக்கேட்ட கௌசிகன் சந்தோஷமடைந்து, அவனுக்குச் சகலவித மரியாதை-உபசாரம்-வந்தனை - வழிபாடுகள் யாவும் இயற்றி விடைபெற்றுக்கொண்டு மகா பதிவிரதையாகிய பிராமண ஸ்திரீயினிடத்தில் வந்துவணங்கி, தாயே! நானுமது பிள்ளை. உம்மாற்கடைத்தேறினேன். சகல தன்மமுந்தெரிந்துகொண்டேன். என்றுசொல்லி நமஸ்கரித்தான் பின்பு அவ்வம்மன்கௌசிகனை நோக்கி; அப்பா! இல்லறத்திற்கு மேலாகிய அறமில்லை. ஆகையால் நீபோம் நல்லமனையாளை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு வாழக்கடவையென்று ஆசீர்வதித் தனுப்பினள். உடனே அம்மாது சிரோமணி யிடத்தினின்றும் விடைபெற்று நீங்கிபோய்த் தன்மரபில்விசாரித்து, நற்குணவதியாகிய உத்தமியைக் கலியாணஞ்செய்துகொண்டு, தாய்தந்தையரைத் தருமவியாதனைப்போற் போற்றிப் பூசித்து, அளவற்ற விசுவாசத்தோடும் நேசித்துவாழ்ந்துவந்தான் கௌசிகனென்னும் பிராமண சிரேஷ்டன். ஆகையால் உத்தமியாகிய பத்தினியையுடையவர்களுக்கே இல்லறதருமம். உங்களுடைய இஷ்டப்படி நடந்து வரும் இந்தத் திரௌபதா தேவியினாற் சகல ஜெயமும்-நயமும்-நற்கதியும்-பதியும் - பெறுவீர்களென்று மார்க்கண்டேயர் தருமராஜன் முதலிய யாவருங்கேட்கச் சொல்லினர்.

ஸ்ரீகுமாரசுவாமி சரித்திரம்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே இவ்வண்ணம் மார்க்கண்டேயர் சொல்லிவந்தசரித்திரங்களைக் கேட்ட தருமராஜன் முதல்

யாவருஞ் சந்தோஷ மடைந்து வணங்கி, குமாரசுவாமியாருடைய உற்பவங்கேட்கவிருப்பங்கொண்டோமென்று துதித்துச்சொல்ல மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகின்றார். கேளுஞ் சந்திரகுலதிலகனே! திங்களையுங் கங்கையையும் அணிந்து பொங்கரவபூஷணம் பூண்ட சங்கர சயம்புவானவர், கிருபையே வடிவமாயோங்கிய கயிலாசத்திற் பார்வதிதேவியாருடன் கொலுவாக எழுந்தருளி யிருக்குங்காலையில் தேவேந்திரனும் அமரர்களும் ரிஷீஸ்வரர்களும் வந்துவணங்கி, தங்களுடைய மன வருத்தங்களைத் தீர்த்து இரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று அசுரர்களுடைய உபத்திரவங்களைச் சொன்னார்கள். அவைகளைக் கேட்டருளிய கண்ணுதலுக்குக் கோபஞ்ஜனித்து, தேகமுழுமையும்பொங்கி, வீரியப்பொறி துளியாகச் சிதறிப்பாரியவுலகத்தை நீறுநீறாகப் புரிந்தது. அப்போது நேரிலிருந்ததேவர்யாவருங் கலங்கிப் பாரில்விழுந்து பயந்து, சுவாமி! இந்த வருத்தமாத்திரம் இப்போது நீங்கி யாங்கள் பிழைத்திருந்தால், அசுரர்கள் செய்யுந் துன்பத்திற்கு அப்பாற் பார்த்துக்கொள்ளலாமென்று அபயம் புகுந்தார்கள். உடனே கருணாநிதி இரங்கி, சமீபத்திலிருக்கும் அக்கினி தேவனை அவ்வீரியப் பொறியைப் பரிக்கும்படி கட்டளைசெய்தார். அக்கினிதேவன் அந்தப்படியே பொறிகளைத் தாங்கி, அதினுடையவெப்பத்தை யாற்றமாட்டாதியங்கி எல்லா வஸ்துவையும் எரிக்கும்படியாகிய என்னைச் சுடுகின்ற இப்பெருநெருப்பை நானெப்படி சகிப்பேனென்று விசனமுற்றிருந்தான்.

இப்படிச் சிலநாள் சென்றபிறகு வச்சிரபாணிமுதலிய யாவரும் அசுரருடைய வருத்தங்களைச் சகிக்கமாட்டாமல் துயரங்கொண்டிருக்கும்நாளையில், இந்திரனும் சப்தரிஷிகளுங்கூடி சத்துருஜெய சாந்தி யென்றொரு யாகஞ்செய்யும்படி யோசித்துத் துவக்கினர். அக்காலையிற் சகலதேவர்களும் மற்றியாவர்களும் நெருங்கியிருந்துயாகம் நடாத்தி, சப்தரிஷிகளுடைய பத்தினிமார்கைகளினால் அவிர்ப்பாகம் அக்கினி தேவனுக்குத் திர்ப்தி செய்துவைக்கும்போது, அவ்வக்கினி தேவன் அந்த ரிஷிபத்தினிகளுடைய சுந்தரங்களை நோக்கி நொந்து, அக்காலத்திலவர்கள் கையைத்தொடப் பயந்திருந்து, பூரணாகுதிநிறைவேறியவுடனே விடை பெற்றுக்கொண்டு ஒரு பூங்காவனத்திற் போயிருந்து மன்மத விரகத்தினால் வாடிமெலிந்து வருந்தி யிருந்தான். அக்குறிப்பை மனைவியாகிய சுவாகாதேவி அறிந்துகொண்டு, சப்த ரிஷிகளின் பத்தினிகளின் ஒருத்தியைப் போல் உருவமெடுத்துவந்து, அவனெதிரில் மறைதலும் நாணப்படலும் இப்படியாக இருந்து மயலூட்டினள், அதைக்கண்ட அக்கினிதேவன் அதிவேகமாக எழுந்து எதிர்நோக்கி, ஏது இவ்வளவுதூரந் தயைபுரிந்துவந்ததென்று வினவினன். அதற்குஅந்த ஸ்திரீயானவள் சொல்லுகின்றாள். ஓ அனற்கடவுளே! யாகத்தில் அவிர்ப்பாகங் கொடுக்கும்போது உம்மைக்கண்டோம் மோகங்கொண்டோம். ஆகையால் உம்மைக்கூடிக் காமந்தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டி யான்வந்தேன். மற்ற ஸ்திரீகளும் வருவார்கள். நீர் இவ்விடம்விட்டு நீங்காதிரும் என்று சொல்லினவளாய், உடனே அவ்வக்கினி பகவானிடத்தில் தோய்ந்து விளையாடி அவனுடைய நெடியமோகத்தைத்தீர்த்து மகிட்சிகொண்டு விடைபெற்றுச் சென்று, அந்த வனத்திற்குப் பக்கத்திலிருக்கும் ஓர் நதியினிடத்தில் அந்த வீரியத்தைக் கொண்டுபோய் விடுத்து ஸ்நானஞ்செய்து, மீட்டும் வேறொரு ரிஷிபத்தினிபோல் உருவமெடுத்து வந்து கலந்திருந்தாள்.

இந்தப்பிரகாரம் ஆறு ரிஷிபத்தினிகளைப்போலவும் வந்துகூடி, ஆறுதரமும் வீரியத்தைக்கொண்டுபோய் அந்தக் கங்கையில்விடுத்து, ஏழாவது வசிஷ்டருடைய பத்தினி அருந்ததியைப்போல் வடிவமெடுக்கப் பார்த்தாள். அப்போது அந்தச் சுவாகாதேவிக்குக் கூடாமையால் வருத்தமுற்று, முதல்வந்தஸ்திரீயைப்போலவே வந்தாள். அதைக் கண்ட அக்கினிதேவன் என்ன நீதானேமறுபடியும் வந்தாய்? அருந்ததி யெங்கேயென்றான். உடனேயவள் நகைத்துப் பாதகமலங்களில் வணங்கி, தன்னுடைய நிஜ உருவத்தைக் காட்டிநின்றாள். அப்படி நின்றவளைக் கண்டு அக்கினிதேவன் வெட்கமுற்று, நாம் சப்தரிஷிகளுடைய பத்தினிமார்களின்பேரில் மோகங்கொண்ட செய்திகேட்டு நமது பத்தினியே மாறுவேடம் பூண்டு வந்தாளோ? என்னமோ? உடனே இதற்கெப்படி யென்று அக்கினி பகவான் பயந்திருக்கையில், சுவாகாதேவி அக்கினியைநோக்கி, என்னைக்

கண்டவுடனே அருந்ததி யெங்கேயென்றும் மறுபடியும் நீதானே வந்தாயென்றும் இப்படிகேட்ட மதிமயக்கம் என்ன வென்றாள். உடனே அக்கினிதேவன் பொய் சொல்லா விரதம் பூண்டோன் ஆகையால், உண்மையைச் சொன்னான். தானும் அஃதறிந்து, வேடங்கொண்டு வந்து கூடிய விதங்களைச் சொல்லி, சப்தரிஷிகள் பத்தினிகளின்பேரில் உத்தமராகிய நீர் இப்படி சத்தியந்தப்பி வித்தியாசம் நினைக்கப்படுமோ வென்றுஞ்சொன்னாள். அதைக்கேட்டு நாணமுற்றான்உடனே சுவாகாதேவி அவன் கொண்ட எண்ணத்திற்கு மனம்வருந்தி உபசாரஞ்செய்து, நாயகனையழைத்துக்கொண்டு தன் மனையிற்போய் மருவி வாழ்ந்திருந்தாள். இப்பால் உலகத்தில் அக்கினிதேவனுடனே சப்த ரிஷிகளுடைய பாரியர்களில் அருந்ததி தவிர மற்றையர்களெல்லாங் கூடினார்களென்னும் மொழி வழங்கக்கேட்ட மகாரிஷிகள்வருந்தி, பழியானசொல் நேரிட்டதே யென்று தங்கள் தங்கள் பத்தினிகளை நிந்தித்து வெறுத்து, உங்கட்கு நேரிட்டிருக்கின்ற இழிச் சொல்லைப் போக்கி வாருங்களென்று நீக்கிவிட்டார்கள்.

உடனே அந்த ஸ்திரீகள் ஆறுபேருஞ் சரவணப்பொய்கை ஓரத்தில்வந்து பரமேஸ்வரனைக் குறித்துத்தவம் இழைத்து, எங்கட்குநேரிட்டிருக்கும் பழிச்சொல் நீங்கும்படியாய்த் தேவரீரே காப்பாற்றி இரட்சிக்கவேண்டுமென்று போற்றித் துதித்திருந்தார்கள் இஃதிப்படியிருக்க சுவாகாதேவினாற் கங்கையில் விடப்பட்ட சிவனுடைய வீரியத்தைக் கங்காதேவி சகிக்கமாட்டாமற் சரவணப்புற்களினால் நிறையப்பட்டிருந்த ஓர் பொய்கையிற் கொண்டுவந்து விடவும், உடனே ஆறு பிள்ளையாகி, திவ்யதேசோமயமாக விளங்கியிருப்பதைக் கயிலாசபதி திருவுள்ளத்தில்அறிந்து, பார்வதியாரை அழைத்துக்கொண்டு உல்லாசமாக அந்தப்பொய்கைக்குபோயினர் அப்போது அம்மனுடைய திருப்பாதங்களில்அணிந்திருந்த சிலம்புகள் ஒன்றோடு ஒன்றுதாக்கி ஒன்பதுபொடிகள்உதிர, அவைகளிலிருந்து நவவீரர்கள் பிறக்க, அதைக்கண்டு மகிழுஞ் சுந்தரியைநோக்கி இவரா ரென்று பரமசிவன் வினவ, இவர்கள் எனது காற்சிலம்புகளினின்றும்பிறந்தார்களென்று உமையவள்சொல்ல, அதைக்கேட்டு இவர்களும் நமது பிள்ளைகள்தான் என்று மகிழ்ச்சியுடனழைத்துக்கொண்டு சரவணப்பொய்கை ஓரத்திற்போய்நின்று வேடிக்கைபார்த்திருக்கும் போது, உமையவளுடைய திருக்கண்களால் ஆறுகுழந்தைகள் அந்தப்பொய்கையில் மிதக்கக்கண்டு அதிசீக்கிரத்தில் அக்குழந்தைகளை அன்போடுசென்று வாரி அணைத்தெடுத்தனள் அவ்வாறெடுக்கவும் ஆறும் ஒன்றாகக்கூட, அவ்வுருவைப்பரமேஸ்வரரிடத்திற் கொண்டுவந்துகாண்பித்தனள். அதைக்கண்டசம்பு சந்தோஷமடைந்து, இதுவும் உன் குழந்தைதான். ஆனல் அமரர்சிறை மீட்கவும்அசுரர்குலம் மாய்க்கவுங்கொண்ட கோலமிதுவென்று உரைத்தனர். அதைக்கேட்ட என் தாய் சந்தோஷங்கொண்டு, இந்தப்பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்க வேண்டுமே யென்றுலோசித்து அவ்விடத்தில் தவம்இழைத்திருந்த ரிஷிபத்தினிகள் அறுவரையும் அழைத்து அருள் அளித்து, உங்கள் அரும்பழி தீர்ந்து பெரும்பதவியை யடையும்படி இந்தப் பிள்ளைக்குப் பால்கொடுத்து வளர்க்கக்கடவீர்களென்று உரைத்துக்கொடுத்து, கயிலாசபதியும் அம்மனுந் தங்கள் வெள்ளிமாடத்திற்கு எழுந்தருளினார்கள்.

இப்பால் அச்சண்முகக்குழந்தை இந்த ஆறுபேர்களும் மிகுந்த அன்புடன் வளர்த்து வரும்நாள்களில், பிள்ளைசெழித்து வளர்ந்து நவவீரர்களுடன் கூடி, விளையாடிக்கொண்டு கந்தமாதனகிரிவந்துசேர்ந்து, திக்குயானைகளைப்பிடிக்கின்றதும் ஒன்றோடொன்றுமுட்டவிடுகின்றதும்மேற்கடலைக்கீழ்கடலுடன்கலக்கச்செய்கின்றதும் இந்திரலோகத்திற் புகுந்து கற்பகக்காவினை யழிக்கின்றதும் மலைகளைப்பிடுங்கி மாறி நாட்டுகின்றதும் இப்படியெல்லாஞ் செய்தற் கரியனவாகிய வேலைகளைச் சிறிய விளையாட்டாகச்செய்து அவனுறைந்துவருங் காலையில், இந்த அதிசயங்களையும் அண்டரண்டங்கள் கிடுகிடுத்துப்பயங்கொள்ளுந் துயரங்களையுங்கண்ட தேவர்கள்முதல் யாவருந் தேவேந்திரனிடத்திற் சென்று, ஐயா (சணப்பன்வீட்டுக்கோழி தானே தாள்களில் தலைமாட்டிக்கொண்டது) என்னுந் தன்மைபோற் சப்தரிஷிகளைக்கொண்டு யாகஞ்செய்யச் சொன்னீரே: அந்தயாகத்தில் வந்த ரிஷிபத்தினிகள்பேரில் இச்சைகொண்டு சேர்ந்த அக்கினிதேவனுடைய வீரியத்தினாற் பிறந்த ஒருபுத்திரனானவன்,

ஆறுமுகமும்-பன்னிரண்டுதோளும்-இரண்டு தோளும்-ஒன்பதுபேர் வீரர்கள் அவனுக்கு ஆளுமாக அமைந்து, உலகத்தையெல்லா மழிக்கின்ருர்கள் இனிச்சிலநாளில் அண்டம் புரண்டுபோகும் ஆதலால் நாம் துண்டத்தனமாகிய அரக்கரைச் சாதிப்பதற்கு முன்னமே, நமக்கு வந்திருக்கும் இந்தகெண்டாதிகெண்டத்தைத் தப்பித்துக்கொண்டால் உண்டாகும் நமக்கு வாழ்வு இல்லாவிட்டால் உடனேவருந் தாழ்வு இன்று உரைக்கக்கேட்ட இந்திரனுனவன் ஆயிரங்கண்ணும் கொதிக்க வெழுந்து, வெள்ளையானையின்பேரில்ஆரோகணித்துக்கொண்டு, வச்சிராயுதத்தோடு வில்லும் அஸ்திரங்களுங்கொண்டு, திக்குப்பாலகர் அஷ்டவசுக்கள் அமரர்-சித்தர்-கருடர்-காந்தருவர்-கின்னரர்-யக்ஷரென்று சொல்லும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களோடு இரதகஜதுரகபதாதிகளு நெருங்கச்சென்று, சப்தமாதர்களுடனேயும் வளைத்து யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கினன்.

அதுகாலையிற் சண்முகக்கடவுளோடு விளையாடிவரும் நவவீரரும் ஒன்ருகச்சேர்ந்து, தேவர்முதல் யாவரையும் அவர்களேவிய ஆயுதங்களையும் அழித்துப் புறமுதுகிட்டோடும்படி முடிக்கிவிடவும், அதனுலொருவரும் நிலைகொள்ள மாட்டாமலோடி இந்திரனை நோக்கி, ஏதேது? இனிப்பிழைப்பதற்கு இடமில்லையென்று சொல்லினர். அதைக்கேட்டு இந்திரன் பல்லைக்கடித்து, வில்லைப்பிடித்து, மெல்ல அடுத்துச் சிற்சில அஸ்திரங்களைத் தொடுத்தான். அவைகளையெல்லாம் மத்தியில்தானே அற்றுவிழும்படி முத்துக்குமாரசுவாமி அருள்புரியக்கண்டு மீட்டும் அனேகவித அஸ்திரங்களும், எறிவலையம் முசுண்டி பிண்டிபாலம் இவைமுதலிய யாவும் விடுத்துக் கடுகடுத்து நின்று வச்சிராயுதத்தையும் உந்தினன். அதுவரும்போது பாரிலுள்ள மலைகளெல்லாம் பழமையை நினைந்து உருகவும், பலபல விருக்ஷங்களெல்லாங் கருகவும், தீப்பொறிகள் பெருகவுமாக வந்தது. அப்படி வருகின்ற வச்சிராயுதத்தைத் தனது வலதுபுஜத்தில் தாங்கினுர் வடிவேலர். அப்பால் அவ்வச்சிராயுதம் இவருடைய தோள்களிலுருவமாட்டாமல் திரும்ப, அதைப்பார்த்துத் தியங்கி மயங்கி நிற்கின்ற தேவநாதனுடைய சிரத்திலும் உரத்திலும் இருப்புலக்கைகொண்டு சாடும்படியாகச் சிவசண்முகக் கடவுள் தனது திரண்டதோளை நோக்கினர் அதிலிருந்து கோடிவீரர்கள் உற்பவமாகிக் கூடி, ஆகாயமும் பூமியும் ஒன்ருகநின்று சுவாமியை வணங்கி, திடவீர பராக்கிரமத்துட னெருங்கி, விடாதீர்கள்: பிடியுங்கள் அடியுங்கள் என்று பேரொலி பிறப்பித்தனர் அதைக்கேட்ட இந்திரன் பின்னிடும்போது இந்த வீரர்கள் தொடர்ந்து ஓடி அடித்தார்கள்.

அப்போது பிராண மூர்ச்சைகொண்டு பூமியில் விழுந்துபுரண்ட புரந்தரனைத்தேவர்கள் சேர்ந்துவந்து களையாற்றித்தேற்ற, உடனே இந்திரன் தெளிந்து எழுந்துவந்து நிற்குஞ்சமயத்தில் தேவகுருவானவர் வந்து அமராபதியோனைக்கண்டு, ஓ இறையே! மறந்துபோனீரோ? மதிமயக்க முற்றீரோ இவரை யாரென்றுன்னி யுத்தஞ்செய்தீர் முன்னம் முக்கண்ணனை முனிவருடன் சென்று வணங்கி முறைகூறியபோது, இன்னுஞ்சில நாளையில் உங்களிடையூறைத் தீர்க்கும்இறைவன் வருவானென்று இசைத்திருந்த மொழிப்படிவந்த நம்மீசனிவனென் றுன்னுது எதிர்த்தீர். போம்போம் பயித்தியக்காரரே யென்று புகன்று, பிரகஸ்பதியானவர் சப்தரிஷிகளோடு தேவர்களுஞ் சசிமணுளனுந் தம்மை நெருங்கிவர அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சரவணப்பொய்கையிற் பிறந்த சரவணேத்பவனிடத்திற் கொண்டுவந்து விட்டனர். உடனே யாவருஞ் சரணஞ் சரணமென்று துதித்து, வைகாசிமாதம் விசாகநக்ஷத்திரத்திற் பிறந்தபடியால் விசாகப்பெருமாளே என்று வணங்கி, இப்படி அநேக நாமங்களைச்சொல்லி வழிபட்டு அடைக்கலமடைக்கலமென்ருர்கள். இந்திரனுந் தேவரீரைப் பெரு நெருப்பென்று தெரியாமற் சிந்தை நைந்தேன், தகுவர்களால் மிகநொந்தேன். என்னைக் காத்தருளல்வேண்டுங் கயிலைநாயகரின் கன்றேயென்று பூமியில் தீர்க்கதண்டமாய் வீழ்ந்து, அவரது பொன்னடியே நன்முடியாகக்கொண்டு வணங்கினுன். அப்படி வணங்கிய புரந்தரனை ஆதரித்து, நீரிப்புங்கவர்களுடன் இங்குதங்கி இருமென்று அருள்புரிந்தனர். அவ்வருள்வாக்கியங் கேட்ட யாவருந் துயர்கூர்ந்து கண்ணீர்சொரிய, அதைக்கண்டருளிய ஸ்காந்தமூர்த்தி என்ன உங்களுடைய வருத்தமென்று வினவினர். உடனே அவர்கள் மீட்டும் பணிந்தெழுந்

து,கச்சியப்பபிரமாவுக்குப் பிறந்தவர்கள்மூன்றுபிள்ளைகள், அவர்கள் சூரபன்மன் யாளிமுகாசுரன்சிங்கமுகாசுரன் சூரபன்மனுடைய பிள்ளை பானுகோபன். இவர்கள் முதலிய அசுரர்களால் நாங்கள்பட்ட துன்பஞ் சிறிதல்ல இந்திராணியைச் சிறைபிடித்துத் தேவஸ்திரீகளுடன் கைப்பற்றினர். என்றுஅவ்வரலாறுகள் யாவுஞ் சொல்லக்கேட்டருளிய சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவர்களைப் பரிந்து நோக்கி, ஓ விண்ணவர்களே பயப்படாதிர்கள். யாம் உமக்குற்ற துணையாகின்றோமென்று அருள்வழங்கினர்.

உடனே யாவருமகிழ்ந்து பூமாரிசொரிந்து, கயிலாசபதியினிடத்திற் சென்று துதித்துப் பணிந்தார்கள் சிவபெருமான் செவ்வேளை அழைத்து, நீ இவ்வேளைத் தெவ்வரைக் கொன்று இந்தத்தேரைக் காக்கக் கடவதென்று அருளளித்து, சிவபெருமானும் உமையவளும் மகிழ்ச்சியிலோங்கிவாழ்த்தினர்கள். தேவர்களுங்களித்துத் தேவர்சேனுபதிப்பட்டமிவர்க்குக் கட்டத்திட்டஞ் செய்யவேண்டுமென் றரனை இரக்க, உடனே ஷண்முகக்கடவுளும் சம்மதமாக, இந்திரனுதியோர் தெய்வத்தச்சனல் ஆலயம்-மேடை அணிமுகப்புச்சாலை இவையாவும் இயற்றுவித்து, தெய்வலோகத்திலிருந்து கற்பகப்பூமாலை இரத்தினகிரீடம்-இரத்னகவசம் வீரகண்டை சகலாபரணம் பீதாம்பரம் இவையாவுங் கொணர்வித்து, பரமேஸ்வரனும் பார்வதியாரு மகிழ்ச்சியுறச் சகல முனிவரும் சகல ரிஷிகளும் சகலதேவர்களும் நிறைந்துநின்று, ஸ்நானஞ் செய்துவைத்து, திருவெண்ணீற்றுக் காப்பணிந்து, அலங்காரத்துடன் நல்லமுகூர்த்தத்திற் சேனுபதிபட்டங் கட்டினர்கள். தேவதுந்துமி-வீணை - இவைமுதலிய யாவுமுழங்க, திவ்யாஸ்திரப்படைகளுந் தியங்க கடவுளர் கடப்பமாலைமுதலிய புட்பங்கள் குமாரனுக்குத்தரித்து, மங்களமாக வாழ்த்தினர்கள். பராசத்தியாரானவர் ஞானசத்தியென்னும் வேலாயுதமுந் திவ்யக்கணைகளுங் கொடுத்து ஆசிகூறி விடுத்தார். அப்பாற் சண்முகதேவர் சகலவீரர்களுடன் யுத்தகோலங்கொண்டு, தாய்தந்தையரை வலம்வந்து பணிந்து, நவவீரர்களுஞ் சூழ்ந்துவரப் பிரயாணமாகி, அக்கினிபகவானே இரதமாகவும் வாயுதேவனே சாரதியாகவும் மனோவேகமே குதிரையாகவுமுடைய தேரின்பேரிலெழுந்தருளி, தேவகணங்கள் பூதகணங்கள் ஜெயஜெயவென்று நெருங்கிச் சகல மேளவாத்தியங்களு முழங்கவரும்போது, வழியில் மலைவடிவமாக ஒருவராலும் அழிவில்லாமலிருக்குங் கிரவுஞ்சமென்னும் மலையைக் கண்டு, தனது கரத்திலிருக்கும் ஞானசத்தியைக் கைபழகு மாறுபோல அதன்மீது பிரயோகஞ்செய்தனர்.

உடனே அச்சத்தி ஈரேழு பதினன்கு லோகமும்-இடர்முதலிய திருடர்களும்-எரிந்துவருந்துந் தன்மையைக்காட்டி, அதிலுருவாக விருந்த தாருகனைக்கொன்று மீண்டது உடனே உதிரவெள்ளம் புரண்டு இவர்கள் போகும்வழியை அடைத்து விட்டபோது, குமாரதேவர் இஃதென்னவென்று விசாரிக்குமளவில் இறைவனே! நிறைவுற்ற தவத்தினர்களையும் முறையாகிய யாகங்களையும் துறையாகிய உலகங்களையுங் குறையாகச்செய்த, கொடிய பாவியாகிய தாருகனென்றொரு சூரனிறந்தான். இனி எங்கள் சங்கடம் விட்டதென்று சாற்றி, மலர்களைவாரி மாரிபோல் தூற்றி மகிழ்ந்தார்கள். அந்தவேளையில் அசுரனை முடிப்பதற்கு முதற்பலியென்று எல்லோரும்புகழ யாவருமகிழ வழிகொண்டு நடந்து, திருச்செந்தூரிற் போயிறங்கி, திரண்ட வீரர்களுடன் தேவர்சேனுபதி சிந்தைமகிழ்ந் திருந்தனர். அப்போது தேவகுரு வானவர் வந்து தீர்க்கமங்கள ஜெயங்கூறித் திருவருள் பெற்றிருக்க, அவரை யென்னுருத் துயர்களைய ஆறுமுகங்கொண்ட ஐயன் நோக்கி சூரபன்மனென்பவன் யாண்டுளன்? அவனது சேனைகளின் பெருக்கம்யாது அதைத் தெரியப்படுத்த வேண்டுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய செங்கதிர்வேற் செல்வனைத் தேவகுருவானவர் பணிந்து, எங்கள் பவக்கொழுந்தைப் பறிக்கவந்த சிவக்கொழுந்தேஎன்றுதுதித்து, அச்சூரபன்மனுடைய செல்வம் சிறப்பு படை ஊக்கம்வலி வரங்கள் பட்டினம் புத்திரர் குடும்பம்கோபம்உற்பவம் இவையாவுஞ் சொல்லினர் இவையனைத்துமென்னையன் கேட்டுச்சிறுநகைகொண்டு, வீரவாகுதேவரை யழைத்துச் சூரபன்மனிடத்தில் தூதுவிடுக்க, அவர் போய்ப்பேசித் தன்னுற் கூடியவரையிலுந் தருமங்களையுஞ்சுவாமிஅவதாரத்தின் சரித்திரங்களையுஞ் சொல்ல அதைக்கேளாது வெகுண்டசூரனைத் தூறிப்பேசிக் காவலாளை யெல்லாமடித்து வந்து,

காங்கேயரிடத்திற் போய்வந்த காரியங்களைச் சொல்லி யுத்தத்துக்கே சம்மதித்திருக்கின்றானென்றுகூறினர். உடனே அவன்மீது தமது படையெடுத்துச்சென்று பிரபலயுத்தங்கள் செய்யும்போது, மாயாவிசித்திர வல்லமைகளுடன் அவன்பிள்ளையாகிய பானுகோபன்முதலிய அசுரர்கள்செய்த யுத்தத்தின் திறத்தை என்னொரு நாவாற் சொல்லி முடிவதோ?

ஓ தருமராஜனே! குமாரசுவாமியும் நவவீரர்களுஞ் சகலகணங்களும் ஒருங்காகச்சேர்ந்து யாவரையுங் கண்டதுண்டமாகப் படுத்தி, கரம்வேறு-சிரம்வேறு-உரம்வேறு-கால்வேறு-தோள்வேறு-உடல்வேறு-குடல்வேறு இந்தப்பிரகாரம் பதைக்கச் சதைத்துச் சிதைத்துப் புதைத்து, வதைத்துக் கொன்றுவென்று, யாவருமழிந்து உதிரவெள்ளம் வழியப் போர்செய்யும்போது அவ்வவுணர்கள் அநேககோடி மாயாஸ்திரங்களோடுமலைகளு மரங்களும் பொழிய, அவைகளெல்லாம் பொடியாக என்னையன் மடித்தும் அடித்தும் ஜெயங்கொள்ள, அதுகண்ட அசுரர் பயங்கொள்ள, சூரன்மாத்திர மடங்காது யெதிர்த்துள்ள, அவன்சேனைகளின் தலைகளெல்லாங் கொள்ளைகொள்ளச் செவ்வேளானவர் தேவதாஸ்திரங்கள் விடுத்து மடித்தபோது,தமது தந்தையாகிய ஈஸ்வரனாற் கொடுத்திருந்த இந்திரஞாலத் தேரேறி எதிர்வந்தான் சூரபன்மன் அவனுடன் அசுரகுலகாலன் ஆறுமுகனென்னும்பாலன் எதிர்த்துப் போர்புரிந்து, அநேக மாயைகளினால் வருந்தி மறுபடியும் பொருந்திப் பஞ்சாக்ஷரமே துணையாகக்கொண்டு அந்தச்சூரனை வெல்லும்போது, அவன் சகல பலங்களும்-சகலசேனைகளும்-தனக்குற்ற துணைவர்களும்-ஆகிய யாவும்போய் மடியவே மனமடிந்து, மாயவேடமராமரமென உருக்கொண்டு-மான் மருகனுடைய ஞானசத்தியினாற் பிளப்புண்டு-மயிலுஞ்சேவலுமெனும் வடிவாக, அதுகண்டு மந்திரவிபூதியினால் வாகனமாகவும் பதாதையாகவுங் கொண்டருளிய மயிலேறுஞ்சேவகனை மாயா வாரணத்துவஜனைக்கண்ட வானவர்கள்முதலிய ரிஷிகளும் - சந்திரசூரியர்களும்-திசைப்பாலரும்-வசுக்களும் உருத்திரகணங்களும் - மற்ற யாவரும் நெருங்கி, அடிகளிலிறைஞ்சி மலர்மாரிபொழிந்து வாத்தியமுழக்கஞ்செய்ய, மனமகிழ்ச்சியுடன் திரும்பிவந்து மயேஸ்வரியையும் பரமேஸ்வரரையும் வணங்கி நின்றனர்.

அப்படி வணங்கிநின்ற பிள்ளையை மடிமீதிருத்தி, மற்றவீரர்களையும் வாழ்த்தி மகிழ்ந்தார்கள். அப்போது தேவேந்திரன் தேவர்களோடு சோமஸ்கந்தமூர்த்தமாயெழுந்தருளியிருக்கின்ற இறைவர்களைத் தீர்க்கதெண்டஞ்செய்து, ஓ உமாபதி! எளியேங்கள் துன்பம்நீக்கி இன்பம் அளித்த சுப்ரமண்யக்கடவுளுக்கு ஒப்பாகிய என்குமாரத்தியை விவாகம் பண்ணிக்கொடுத்து, என் மருமகனென்றும்-தேவர்சேனபதித் தலைவனென்றும்-பேர்பெறும்படி அருள்புரிய வேண்டுமென்று நமஸ்கரித்து இந்திரனிறக்க, அதற்கவனிஷ்டப்படியே சுபமுகூர்த்தம் நேமித்து, சகல கூட்டங்களுடனே பிரகஸ்பதியுஞ் சப்தரிஷிகளுஞ் சடங்குகள் செய்யத் தெய்வயானையைத் திருமணஞ்செய்து வைத்தனர். பின்பு சண்முகதேவர் தெய்வயானையின் சமேதராய்ச் சகல சம்பிரம வைபவமோங்கச் சந்தோஷித்திருந்தார், அந்தக்காலையிற் பரமேஸ்வரன் யாவர்களையும் நோக்கி, என்னைத் துதித்துப் போற்றி வணங்கிப் பெரும்பலன்கள் யாவுங் கொடுப்பதற் குரித்தாகிய கடவுள் நமதுகுமாரசுவாமி யாகையால், எனது பூரணவுருவிற் றோன்றிய இப்புனிதமூர்த்தியைப் போற்றி யாவரும் பெறவேண்டிய யாவு முறலாமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். உடனே பராசத்தியாரும் அருளளித்துக் கிருபையுடன் வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர். அந்தச்சமயத்தில் அக்கினிதேவனும் சுவாகாதேவியும் வந்து எதிரில் நின்று, கடவுளே! எங்களுக்கு அருள்புரியவேண்டுமென் றிரக்க, அவர்களினுள்ளக்குறிப்பறிந்து அருளளித்தனர். சப்தரிஷிகளும் வந்து தோத்தரித்தார்கள். அவர்களுக்கு மனோபயம்அகற்றி மகிழ்வுறச்செய்தனர். கங்காதேவிவந்து கண்டு மகிழ்ந்திருக்கப் பார்த்து, அம்மணி! யாம் உம்மாற் காங்கேயனென்னும்நாமம் பெற்றனவென்று கருதிச்சொல்ல, அதைக்கேட்டுக் களித்தனள்.

பின்பு ஆறுபேர் ரிஷிபத்தினிகள் வந்து எதிரில் நின்று பூர்வத்தில்நடந்த வர்த்தமானங்களை யெல்லாஞ்சொல்லி, எங்கள் நாயகராலும் உலகத்தாராலும் நிந்திக்கப்பட்ட எங்கள் குறைதீரத் தவமிழைத்துத் தேவரீரை வளர்த்தனம். ஆதலால் இரக்ஷிக்கவேண்டியதென்று துதித்தார்கள். அவர்களை

நோக்கிச் சந்திரனுடைய பத்தினிகள் இருபத்தேழு பேர்களில் மூன்றுவதுதேவி அபிசித்தென்பவள் தவசுபுரிந்துமோக்ஷமடைந்திருக்கின்றுளாகையால், சந்திரனுக்கு அசுவனிமுதல் இருபத்தாறுபேர்கள் இப்போதிருக்கின்றுர்கள். இதுமுதல் அந்தமோக்ஷமடைந்த நக்ஷத்திரத்திற்குப்பதிலாகக் கிருத்திகையெனப் பெயர்கொண்டு, நீங்களறுவருமங்கிருந்து யாவராலும் பெருமையுறத்தக்கது உங்களையுலகத்தில் யாரொருவர் அனுஷ்டித்து விரதம் பத்தியாகச்செய்து, உபவாசம்-அல்லது மாவு - அல்லது பழவர்க்கம்-இவைபுசித்து நோற்பார்களாகில், அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களுஞ் சத்துருஜெயங்களுமுண்டாம். பழிபாவமும் நீங்கச்செய்வோம். இதன்றியிலும் கார்த்திகேயனென்றெரு நாமமும் பெற்றேமென்று அவர்களுடைய துன்பம் அகற்றி, அவர்களைச்சந்திரனுடைய இன்பப்பதவியி லமைத்தார். தான்பிறந்த விசாகநக்ஷத்திரத்திலுஞ் சூரனைக்கொன்ற சஷ்டியிலும் விரதமிருந்து தவமிழைப்பவர்களுக்கு, வேண்டிய இஷ்டலாபங்களும் இகபரசவுக்கியங்களு முண்டாமென்றுர்.

அப்பாற்சப்தமாதர்கள் வந்துபணிந்து எங்களுக்கு அருளளிக்கவேண்டும் இறைவனேயென் றேத்தினர்கள். அவர்களைநோக்கி நீங்கள் பூமியின்கண் சிறுபாலர்களுக்கு வரும் நோய்முதலிய பீடைகள் யாவும் நிவாரணஞ்செய்து, அவர்களாற் பூசை பொங்கல் உபசாரமெல்லாம்பெற்று நித்தியமாக இருக்கக் கடவீர்களென்று அநுக்கிரகஞ் செய்தனர். அதன்பின்பு அரம்பை-ஊர்வசி-மேனகை-திலோத்தமை-முதலிய அப்சரஸ்திரீகள் ஆடல்பாடல் செய்யவும், துந்துபி - பேரி-பாங்கா-முரசு-இவைமுதலியவாத்தியங்களெல்லா முழங்கவு மெழுந்தருளி, திருச்செந்தூரினில் தெய்வயானையுட னமர்ந்து, பின்பு திருப்பரங்குன்றம் - திருவாவினன்குடி - திருவேரகம்-சோலைமலை-குன்றுதோறுடல் இவைமுதலாகிய பிரதான ஸ்தலங்களிலு மெழுந்தருளி, தினைப்புனத்திலுற்ற வள்ளியம்மனை மணந்து, ஆறுசமயத்தில்ஓர்சமயக்கடவுளாயமர்ந்தருளினர். இவ்வாறு அஞ்சு முகங்கொண்டு அகிலங்களை யெல்லாங் காய்ந்த அவுணர்களைச் சங்கரிக்க ஆறுமுகங்கொண்டெழுந்தருளித் தேவர்களாதியோர் சிறைதீர்த்த குமாரசுவாமியினுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்டோர்-படித்தோர் - எழுதினோர்-ஒருவருக்குத் தெரியும்படி யுணர்த்தியபேர்கள் இவர்களுக்கெல்லாந் தீர்க்காயுசுங் குறைவிலாச்செல்வமும் நோயற்றவாழ்வும் புத்திரபாக்கியங்களு முண்டாகும். சகலவிடையூறுகளு நீங்குமென்று மார்க்கண்டேயர் தருமராஜனுக்குச்சொல்ல, யாவருங்கேட்டு மகிழ்ந்து எழுந்து, அம்மகாநுபாவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி வாழ்த்தினர்கள்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் சத்தியபாமையோடு துவாரகைக் கெழுந்தருளல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இந்தப்பிரகாரம் மார்க்கண்டேயர் தருமராஜனுக்குப் பலவித நீதிகளையும் - சரித்திரங்களையும் - குமாரசுவாமியினுற்பவச் செயலையுஞ் சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது, கிருஷ்ணமூர்த்தியுடன்வந்த சத்தியபாமை திரௌபதா தேவியினிடத்திற் சென்றுற் றிருந்தனரென்று முன்சொல்லியிருக்கின்றேமன்றே? அவ்விடத்தில் நடந்த அதிசயங்களைக்கேளும். திரௌபதி சத்தியபாமையைக் கண்டவுடனே உபசரித்தழைத்து ஆசனங்கொடுத்து வார்த்தையாடிக்கொண்டு வரும்போது, பலபத்திரர்-தேவகிதேவியார்-யோகணிதேவியார்-சுபத்திரை - அபிமன்னு-இன்னுமுள்ள பந்துக்களெல்லோருடைய க்ஷேமங்களையும் விசாரித்துக்கொண்டு மனங்கலந்து பேசிவந்தனள். அக்காலையிற் சத்தியபாமை திரௌபதியை நோக்கி, அண்ணி! இவ்வுலகத்தில் ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் புருஷனுடைய மனேபீஷ்டப்படி நடந்து திர்ப்திசெய்வது வெகுவருத்தமாக இருக்கின்றது. எத்தனைவித வுபசார மரியாதைகளைச் செய்தாலும், அவர்கள் கோபிக்கின்றுர்கள். தூறுகின்றுர்கள். வேறெரு ஸ்திரீயினிடத்தில் இச்சைவைக்கின்றுர்கள். அல்லது தன்பத்தினியை நீக்கி விடுகின்றுர்கள். தண்டிக்கின்றுர்கள் கடுமொழி கூறுகின்றுர்கள். தங்களைத்தாங்களே நொந்து கொள்ளுகின்றுர்கள். இப்படிப் பற்பல விதங்களாக இருக்கின்றன. அப்படியிருக்கத் தேவரீர் ஐந்துபுருஷரை வசப்படுத்தி, அவர்கள் எந்நேரமும் பிரியம் விடாமலும்-மற்றஸ்திரீகளை நாடாமலும் - கோபமில்லாமலும்-மனங்களிக்கச்செய்து வைத்தி

ருக்குந் திறம் யாதோ? இதென்ன உபாய மோ? தந்திரமோ? அல்லது மந்திரமோ? அவுஷதத்தின் பலமோ? மூலிகையின் திற மோ! குணவிசேடமோ! குறியின் நிதான மோ? பற்பல சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய பக்கு வமோ? இதுகளின் முறைமை எனக்குத் தெரியப்படுத்தவேண்டியது. ஏனென்றால்- இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணரானவரை எத்தனைவிதத் தில் வசப்படுத்தினாலும், என்பக்ஷத்தி லிரு க்கவில்லை. எங்கெங்குந் திரிந்துகொண்டிருக் கின்றார். ஆகையால் நீர் தயவுசெய்தால் இவரை என்னைவிட்டு நீங்காதிருக்கச்செய்து நானும் பாங்காக இருப்பேன். உமக்குஞ் சுகிர்தமுண்டு அவருக்குந் தேகசவுக்கியமு ண்டு. இல்லாவிட்டால் நான் மெத்த வருத் தத்தில் நையும்படியாயிருக்கின்றேன். என்று சொல்லிக்கேட்ட சத்தியபாமையை நோக்கி ஐவர்க்குரியாள் சொல்லுகின்றாள்.

கேளும் சத்தியபாமா! இவ்வுலகத்தி லுதிக்குஞ் செந்துக்களிலெல்லாம் ஸ்திரீஜெ னனம் மகாபாவங்களை யுடையது. ஆனால் இந்த ஸ்திரீ ஜனனத்துக்கு மேலாகிய புண் ணியஜனனமும் இல்லை. அதெப்படியெனில் அக்கினிசாட்சியாய் விவாகம் பண்ணிக்கொ ண்ட நாயகனே தெய்வமென்றும், அவனுக் கேவிரதம் நோன்பு புகல் பூசனை இவைமுத லினவென்று மெண்ணி காலமறிந்து உண்டி உபசாரங்களுந் தந்து, தடுத்துரைக்காமல், அவர் மனோபீஷ்டமாக நடந்து வருவார்க ளாகில், இதைவிட வேறு புண்ணியங்களில் லை. இதற்கு மாறுபட்டு நடப்பதெல்லாம் பா வங்களாகும். ஆகையால் உம்முடைய புண் ணியதேகத்தின் தன்மையையும் பாக்கியவச த்தையும் நினைத்தவர்கள் கேட்டவர்கள் கண் டவர்கள் இந்தயாவருக்கும், புனித சவுக்கிய ங்கள்கிடைக்கும். அதுபற்றி உம்மைத் தரிசி க்கும்படி வெகுபேரெண்ணி யிருப்பார்கள் நானும் அப்படியே நினைந்தேன். உம்மு டைய நிலைமையை யோசிக்குமிடத்தில் உம் மைத்தரிசிக்கவும் பேசவும் பழகவும் யோக்கி யதையைக் காணோம். அதென்னவென்றால் தேவர்களும் ரிஷிகளுந்தேடியுங்காணக்கூடா ததிருவடிகளையுடைய ஜகநிவாசனே ஸ்ரீகிரு ஷ்ண மூர்த்தியாக அவதரித்து உம்முடன் கூடிவிளையாடி மோகங்கொண்டிருக்கப் பெற் றிருந்தும், புத்திச்சபலமாயினீர். இந்தஅம் மாள் யாரென்று எவர்களாகிலும் விசாரிப் பார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய பத்தி னியென்று சொல்லும் வாக்கியமே உமக்கு வெகுபாக்கியம். அதுவே யுலகத்திற்கும்யோ க்கியசிலாக்கியம். அப்படியிருக்க பதிவிரதா பத்தியென்பது எவ்வளவும் நினைக்காமல், பொருளாசையுங் காமத்தையும் விரும்பிய அ ல்பஸ்திரீகளைப்போலெண்ணங்கொண்டு, மந் திரமும் மருந்தும் விரும்பினீர். இப்படி பல வித உபாயங்களினால் புருஷரைக் கைவசப் படுத்த நினைக்கும் பூவைமார்களைப் பெண் ணிற் சிறந்தாளென் றெண்ணத்தகாது. புன் மையாகிய வேசிதாசியென்று விளம்பவேண் டியது. இந்தத்துற்குணங்களை யுடையபெண் களுக்கு நீங்காத நரகமும் நோயும் தரித்திர மும் குடிகொண்டிருக்கும்.

ஓ சத்தியபாமா! பாண்டவர்கள் என்னி டத்திலிருக்கும் விசுவாசத்தி நன்மையைக் கொஞ்சங்கேளும். இந்தஐந்துநாயகர்களும் ஐந்து கர்த்தர்க ளென்றும், இவர்களை விட வேறுதெய்வமில்லையென்றும், நோன்பு-விர தம்-தீர்த்தம்-திருநாள் - யாவுமிவர்க ளென் றும் நினைத்து, இவர்களுக்கு மனதுகளிக்க நடந்து வணங்குவதே வரம்பெற்றசெல்வ மென்று நான் கருதி திரிகரண சுத்தியாகப் பத்திசெலுத்திவருகின்றேன் அதனால் அவ ர்கள் பரஸ்திரீகளை விரும்பத்தக்க தில்லை. ஒருவேளை காமம் யாரையும்விடாது. எப்பேர் ப்பட்ட உத்தமர்களின் மனத்தையுங் கலைக் கும். ஆகையால் இவர்களப்படியேஇச்சித்து வேறு பெண்களைப் புணர்ந்தாலும், நானுங் கூட வநுகூலமாக இருந்து, வந்த ஸ்திரீ களை விசாரித்து, தேகத்தின் திறமறிந்து நல்ல வஸ்திர பூஷணங்களால் அலங்கரி த்து அனுப்பி வைப்பேன். அந்த மாத ர்களுக்குக் கொடுக்கும்படியாகிய வெகுமதிக ளையும் ஐவர் மனங்குளிரக் கொடுத்தனுப்பு வேன் இதன்றியும் கோடைக்காலம் மழைக் காலம் முன்பனி பின்பனி இப்பேர்ப்பட்ட காலமறிந்து, இவர்களுக்குத் தகுந்த போஜ னாதிகள் வஸ்திரங்கள் படுக்கைவீடுகள் மே டைகள் உப்பரிகைகள் சாலைகள் சோலைகள் இவைகளில் எந்தெந்தக் காலத்தில் ஏதேது வேண்டுமென்று நினைக்கின்றார்களோ? அத தை அந்தந்தக் காலத்தில் நினைக்கு முன்ன மேதெரிந்துகொண்டு அமைத்து விடுவேன். எத்தனைபேர் சுயம்பாகிகள் வேலைக்காரரிருந் தாலும் என் கண்ணாற் பார்த்துக் காங்களா

லெடுத்துபசரித்துத் திர்ப்தியடையச் செய்வேன் அவர்களுடைய கோபம் சந்தோஷம் தயாளம் வீரம் பொறுமை இவைகளின் குறிப்பறிந்து நடந்துகொள்ளுவேன் மேலுங் கொலுவுக்கும் பவனிக்கும் பரராஜ கண்டனத்திற்கும் புறப்படுங் காலமறிந்து, அந்தக்காலத்திற்குத் தகுந்த ஆபரணங்கள் வஸ்திரங்கள் அட்சதைமுதலிய பொட்டுகள் ஆயுதவிதங்கள் வாகனாதிகள் இவை முதலியயாவும் அலங்கரித்து வைப்பேன். பசுநிரைகள் யானைவரிசைகள் குதிரைகூட்டங்கள் பதாதியினங்கள் இதரவகைகள் இவையாவும் விசாரித்து, எவைகளைக் குறைக்க வேண்டுவனவோ எவைகளை யதிகரிக்கவேண்டுவனவோ? அவற்றையறிந்து அந்தப் பிரகாரஞ்செய்துவைப்பேன். இவைகளைக்காக்குந் தொழிலாள்களுக்குச் சம்பளமுதலிய வெகுமதிகளும், விசாரணை தெண்டனை கண்டனை இவையெல்லாம் நானேநடத்தி, எதினுங்குற்றமில்லாமலுங் குறைவில்லாமலுஞ் செய்வேன். சிவாலயம் விஷ்ணுவாலய முதலாகியதையும் தருமங்கள் தானங்கள் முதலாகியதையும், அன்னசத்திரங்கள் மடாலயங்கள் முதலாகியதையும், அப்போதைக் கப்போது விசாரித்து, உலகிலுள்ளோர்களெல்லாம் பாண்டவர்களுடைய துரைத்தனமேதுரைத்தனம் மற்ற அரசர்களுடைய துரைத்தனமெல்லாம் அரைத்தனமென்று கீர்த்திகொண்டாடச் செய்வேன்.

மேலும் எக்காலத்திலும் பட்டினத்துள்ளோர்களெல்லாம் நித்தியமங்களமாக இருக்கச்செய்வதன்றி, அரண்மனைவாயிலிடத்தில் முழங்குகின்ற ஜயபேரிகைமுதலாகிய யாவும் கொடி குடை மகர தோரணம்இவைமுதலியவைகளெல்லாமும், அந்தந்தக் காலமறிந்து அலங்கரித்திருக்கச் செய்வேன். மேலும் அவைகளையெல்லாம் அப்போதைக் கப்போது சிதல்களினாலேனும் மற்றெவைகளினாலேனும்பழுதுபோகவொட்டாமற்காத்து, ஆயுதங்களுக்கெல்லாந் தயிலபூசைசெய்து துருவுபற்றாமற்பண்ணி, சித்திரச்சாலை திருவிழாச்சாலை மயிலாடுங்கூடம் குயில்கூவுமாடம் அன்னம்உலாவு மாளிகை ஆடவர்சிக்கு மாண்மனை இவைகளையெல்லாம் புதுக்கிக்கொண்டும்வருவேன். சிலகாலங்களில் ஊழியக்காரர்களைப்போல் வருத்தமாகிய வேலைகளைச்செய்வேன் மந்திரியைப்போற் சிலயுத்திகளையுந் தெரிவிப்பேன். நீதிகளைப் பேசுவேன். சிநேகிதரைப்போல் மருவியிருப்பேன். நான் என் புருஷர்களிடத்திற்கு வரும்போதுநல்லவஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களும் அணிந்து, சந்தனம் புநுகு சவ்வாது முதலியவைகளைப் பூசி, சகல அலங்காரங்களுடன் வருவேன். வெளியே புறப்படவேண்டியிருந்தாலும் அரண்மனையி லிருந்தாலும் நாலு பேர்களைப் போல நானும் ஒருத்தியாக இருப்பேன். அது ஏனென்றால் வெளியே வருகிறபோது நான் சகலவித ஆபரணங்களும் வஸ்திரங்களும் அலங்கரித்து வருவதைப் பரபுருஷர்கள் பார்ப்பார்களேயொழிய, எனது நாயகர்கள் பார்ப்பதில்லை. அதினால் எனக்குப்பாபமும் பழிச்சொல்லுமேயன்றி வேறில்லை. இதல்லாமலும் பாண்டவர்களுக்கு என்னை அல்லாமல் இன்னும் வேண்டிய ஸ்திரீகள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களில் நான் மூத்தவளாகையாற் காலமறிந்து மனையிற்படுக்கச்செய்து, வேண்டிய பூஷணாலங் கிரதங்களுங்குறைவில்லாமற்கொடுத்து, அவர்கள் என்பேரில் மிகுந்த ஆசைகொண்டு நீங்காதிருக்க நடத்திவருவேன். மறுதேசத்து அரசர்கள் கொண்டுவருங் கப்பங்களைக் கணக்கின்படி அறிந்து வாங்கி அவைகளைக்கெட்டிசெய்து வேண்டிய வரிசைகள் அவர்களுக்கு நடத்த ஐவர் நினைத்தால், அந்தப் பிரகாரங்கொடுத்து அனுப்பிவைப்பேன் பாண்டவர்களுக்கு வேண்டிய கிரீடமுதலிய சகல ஆபரணங்களுஞ்சேகரித்து வைப்பேன். இன்னது வேண்டியது; இவைகள் இல்லை; என்னும்படியானமொழி அவர்கள் காதுக்குப் புகவொட்டாமற் செய்வேன்.

இதன்றியிலும் தருமராஜனுடனே பதினாயிரம்பேர் பிராமணர்கள் சமபோஜனஞ்செய்து வருவார்கள். நித்தியம் அவர்களுக்குப் பத்தியும் அன்பும் பண்பும் நிறைந்து, உபசாரங்களும் நடத்திவருவேன். மாமியாராகிய குந்தி அம்மனையும் இன்னுமுள்ள பெரியோர்களையும் இஷ்டதெய்வம்போற்பூசித்து மரியாதைகளிலும் பணிவிடைகளிலுங் குன்றாமல் நடந்துவருவேன். அதிதிகள் விருந்தினர் சுற்றத்தார் இவர் முதலானவர்கட்கெல்லாந் தக்கபடி உபசரித்து வருவேன். பிதிர்த்தினம் பஞ்சபருவம் விரதநாள் என்னும் விசேஷநாள்களில், செய்யவேண்டிய சிறப்புக்களையெல்லாம் லோபமில்லாமல் என்னாய

கர்கள் சந்தோஷிக்கும்படி செய்துவருவேன் இப்படியாகப் பலவித காரியங்களும் நடத்தி பெருமையையுங் கீர்த்தியையும் பாண்டவர்களுக்கு ஆஸ்தியாகச் சம்பாத்தியஞ்செய்து சேகரித்து வைத்துவரும் நன்னடத்தைகளைக்கண்டு அவர்கள் என்னிடத்தில் அன்புசெலுத்திக்கொண்டு வருகின்றார்கள். இதையன்றி வேறொரு விதமுமில்லை. உம்முடைய புத்தி இப்படி நினைத்திருக்குமென்று என் புத்தியிற்படாமற் போய்விட்டது. நீர்நினைத்ததல்லாமலும் என்னையும் அப்பேர்ப்பட்ட செய்கையை உடையவளாய்க் கருதிக்கேட்டது வெகுயோக்கியமாய் இருக்கின்றதென்று திரௌபதாதேவி சொல்ல, அதைக்கேட்டசத்தியபாமா மெத்த வருத்தமுற்று, அண்ணி! யான் சிற்றறிவினாற் கேட்டேன். உத்தமியாகிய நீர் சித்தம்பொறுத்து அருளவேண்டுமென்று எத்தனையோகோடி வணக்கம் புரிந்து நின்றனள். அவளைத் திரௌபதி நோக்கி, இனிமேலும் நான் சொல்லிவந்த பிரகாரம் ஒன்றாகிலுங் குன்றாமற்செய்துவருவையாகில், தண்டாமரைத்தாள் அண்ணலாகிய புண்டரீகாட்சன் கொண்ட மோகத்தை என்னண்டையில் தானே சொல்லிக்கொண்டாடப் போகிறாயென்றாள். அந்த வசனத்தைச் சத்தியபாமாகேட்டு, அண்ணீ! இவ்வுலகத்திலுள்ள கல்லெல்லாம் ஒருமாணிக்கக் கல்லுக்கொப்பாமோ? பெண்ணெல்லாம் உம்மைப்போற் பெண்ணாகுமோ? என்றுசொல்லித்துதிக்க, பின்பிருவரும் மகிழ்ந்து சந்தோஷித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படியிருக்கையிற் பாண்டவர்களிடத்தில் அந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி யாவருந்தொழ விடைபெற்றுக்கொண்டு மார்க்கண்டேயரிடத்திலுஞ்செலவுபெற்றுஇன்று நல்லகாலம்உம்மால்திவ்ய சரித்திரங்களெல்லாங் கேட்டேன் என்று அவரைப்புகழ்ந்து அந்தப்புரஞ்சென்றுசத்தியபாமையைப்பிரயாணப்படுத்தி திரௌபதாதேவியிடத்தில் உத்தரவுபெற்றுக்கொண்டு, வெளியேவந்து தமது ரதத்திலேறி நடக்கும்போது சத்தியபாமாவின் முகத்தைநோக்கி, பெண்ணே! இதுவரையில் நீயுந்திரௌபதியும் என்னபேசிக்கொண் டிருந்தீர்களென்று கேட்டனர். அதற்கு ஒன்றுமில்லையென்று சத்தியபாமா சொல்ல, ஒன்றும் பேசாமல் வாயை மூடிக்கொண்டா யிருந்தீர்கள்? நீங்கள் புருஷனுக்கு மருந்துவைத்து வசப்படுத்திக்கொள்ளப்பேசியவார்த்தையை நான் அறியப்படாதோ என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்லவே சத்தியபாமா வெட்கமுற்றுத்தலைகவிழ்த்துக்கொள்ள, உடனே சத்தியபாமையைத் தன் மடிமீதிற்சேர்த்து, ஒளிக்காமல் உண்மையைச்சொல் லென்றபோது நடந்த விர்த்தாந்தங்களில் ஒன்றொழியாமற்சொல்ல அதைக்கேட்ட கண்ணன் திரௌபதை சொல்லியவார்த்தை யனைத்தும் ஞாயமே என்று சொல்லித் தன்மனதிற் குறித்து வைத்துக்கொண்டு மற்ற அதிசயமொழிகளினாற் சத்தியபாமையைச் சந்தோஷப்படுத்தித் துவாரகாபுரிபோய்ச் சேர்ந்தார்.

ஸ்ரீராமமூர்த்தி சரித்திரம்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! குமாரதேவர் சரித்திரங்கேட்ட தருமபுத்திரர் மகா ஆனந்தசித்தராய் மார்க்கண்டேய மகாமுனிவரைத் திர்க்கதண்டமாய்ப் பணிந்தெநது, சுவாமி! சூரபன்மனாதிகளைச் சங்கரித்துத்தேவர்களைக் காக்கும் பொருட்டுச் சிவாம்சையிலுண்டான சரவணபவன் சரித்திரத்தைக்கேட்டுச் சன்மசாபல்ய மடைந்தேன். இராவணாதிகளைச் சங்கரித்து இமையவர் துயர்தீர்க்கும்படி விஷ்ணு வினமிசையாலுண்டான ஸ்ரீராமமூர்த்தி சரித்திரத்தைச் சாங்கோபாங்கமாகத் திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, மார்க்கண்டேயர் சொல்லத்தொடங்கினார். கேளும்உதிஷ்டிரனே! முப்பத்து முக்கோடிதேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரமுனிவர்களும் நித்தியஸ்நானஞ்செய்துதத்துவகியானத்தைப்பெறக்ருதவும், இவ்வுலகத்தாருக்குப் பெருமையும் அருமையும் நிறைந்த தாயைப்போலிரட்சிக்குந் தன்மையைச் சகலவளங்களுட னுதவவும், பாவவிமோசன பவித்திரமுடன் பிரகாசிக்குஞ் சரையுமாநதி விளைந்த கோசலதேசஞ்சூழ்ந்தது அயோத்திமாநகரம். அந்நகரத்தைச் சூரியன் முதற் பரம்பரமாய்த்துரைத்தனஞ்செய்துவந்த அரசர்களுடைய திருநாமங்களெல்லாங்கேள்வுற்றிருக்கின்றீர். ஒதருமநந்தனா? அந்த வமிசத்தில் அயனென்னுமிராஜனுடைய புத்திரன் தசரதமஹாராஜன் அந்த மகாராஜன் இவ்வுலகத்திற் சத்துருவென்பவரின்றி, நித்திய மங்களாகாரமாய் பத்தினிமார் மூவருடன் உத்தமமாயுலகத்தை சித்தசனெனப் புரந்துவர, அவ்வெற்றிமிகுந்த மன்னவனுக்குப் புத்திரனில்லாமையினா

ல்மெத்த வருத்தமுற்று, ஆசாரியராகிய வசிஷ்டரைநோக்கியழுது, அவர் மலரடியைத் தொழுது, இரவிகுலம் பழுதுபடலாச்சே: இனி இவ்வுலகினரென்னைப் பேசுவது மலடனென்னும் பேச்சே: புத்திரப் பேறுடையோர்களுக்குமுன் எனக்கதுமகாயிழிவாச்சே இன்னான்மக னின்னானென்று சொல்வதற்கில்லையே இனி எனக்கு மோக்ஷமென்பது மகாதொல்லையே என்னசெய்வேன்? ஐயோ கும்பி யென்னு நரகத்திற் கிலக்கானேனே நல்ல குமாரரைப் பெறத்தக்கதவம் பண்ணமற்போனேனே; என்று வருந்துவதைக்கேட்ட வசிஷ்டர் அரசனைப்பார்த்து, ஓமகாராஜனே! கலைக்கோட்டு மகாரிஷியினால் யாகஞ் செய்தால் மக்களைப்பெறலாமென்று சொல்ல அதின்படியரசன் யாகத்தைச்செய்து பூரணாகுதிகொடுக்க, அக்காலையில் ஒருபூதம் பொற்கிண்ணத்திற் பாயசங்கொண்டுவர, அதைக்கண்டு வாங்கிச் சரிபாகமாகப் பகுந்து ஒரு பாகத்தைக் கௌசலைக்கும் மற்றொரு பாகத்தைக் கைகேசிக்கும் அளிக்க, அதைக்கண்டு முகம்வாடி நின்ற சுபத்திரைக்கு அவ்விரண்டிலும் பாதியேற்றுக் கொடுக்க, அம்மூவரும் நமஸ்கரித்து வாங்கிப் புசித்துக் கர்ப்பவதிகளாகி, மூத்தகோசலை கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீராமரும் கைகேசியினிடத்திற் பரதனும், சுமித்திரை வயிற்றில் இலஞ்மணனுஞ் சத்துருக்கனுஞ் சுபமூர்த்தத்தில் நான்குவேதங்களைப்போற் பிறந்தனர். அப்புத்திரரை அரசன் கண்டு களித்து, ஜாதகன்ம முதலிய சட்கருமங்களு நடத்தி வளர்த்திவர, அந்தப் பிள்ளைகள் நால்வருஞ் சுக்கிலபக்ஷ சந்திரனைப்போல் விர்த்தியடைந்து வளர்ந்து வந்தனர்.

அக்காலையில் வசிஷ்ட மஹாமுனியாற் சகல வேதாகமங்களும் தனுர்வேத சாத்திரங்களும் யானை குதிரை இரதமுதலியவைகள் செலுத்தலும் நடத்தலும் ஆகிய யிவைகளோடு, சாந்தம்-பொறுமை-தற்குணம்-தருமம்-தயை-வீரப்ரதாபம்-ஊக்கம்- இவைகளெல்லாமும் ஒப்புவமையில்லாமல் விளங்கக்கற்றனர் அதைக்கண்ட தசரதமஹாராஜன் பரமானந்தமுற்றிருக்கு நாளையில், ஒருநாள் விசுவாமித்திரர் வந்து தசரதமஹாராஜனைக்காண, அவரெழுந்து நமஸ்கரித்து வணங்க, இரப்பவர்போற் கௌசிகர் இருகரத்தையும் விரித்து, ஓ சர்வசம்மார சூரனையழித்துத் தேவேந்திரப்பட்டம் நிலைக்கச்செய்த தன்யனே! எனக்கொரு வரங்கொடுக்கவேண்டும். அதாவது என்னுடையயாகம் நிறைவேற உன்னுடைய பிள்ளைகளில் நீலமேகச்சாமளவர்னனாகிய ஸ்ரீராமனைத்தருதலே என்று சொன்ன அம்மாத்திரத்திலரசன் உடல்பதறி உயிரை யமன் கேட்கும்போது அவர்கள் அடையும் துன்பம்போல் அயர்ந்துபூமியில் விழுந்துஅழுது அம்முனிவர் திருவடிகளிற் றொழுது சுவாமி! அறியாதகுழந்தை என்னைசைநிரவந்த அமுதம் என்னிருமைப்பேறளிக்குந்தவம் என்கருத்தை நிறைவேற்றவந்த தனிப்பேறு. அவனுக்குத் தானவருடன் சண்டைசெய்யத் தெரியாது தனுர்வேதமுதலிய மந்திரங்களும் வராது. தமது திருவடிக் கடிமை யானிருக்கும்போது அவனை விரும்பத்தகாது. இராக்கதமாயையோ? பெருஞ்சூது, அவர்களை நானேயழித்து நாசப்படுத்தி யாகத்தை நிறைவேற்றுவேன் என்று சொல்லக்கேட்ட முனிவன் முனிந்து, தீக்கொழுந்தனைய சடைகள்விரிந்து ஈரேழுலகமுங்கரிந்து இடியுங்கால மிதுவெனமுறிந்தெழுந்த தன்மையைச் சமீபத்திலிருந்த வசிஷ்டரானவ ருணர்ந்து, அரசனைத்தேற்றி, உன்குமாரனுக்கு இது நல்லகாலம். இசைந்தனுப்பாவிட்டால் இவர்கொண்டது கோபக்கோலம் அது ஈசனுண்ட மகா ஆலகாலம் அதனால் இமைப்போதிலழியு மிஞ்ஞாலம். ஆனதால் இவருடன் கூட்டியனுப்புவதே இணையற்ற கீர்த்தியுண்டாம் நெடுங்காலம் என்று மொழியும் வார்த்தையைக்கேட்ட அரசன் கௌசிகருடைய இணையடிகளைச் சிரத்திற் பூண்டு இறைஞ்சி மூத்தபிள்ளையையும் இலக்குமணனையுங் கையடைகொடுத்துக் காப்பதுன் கடனென்று விடுத்தான்.

அப்பால் விசுவாமித்திரன் மகிழ்ந்து, தசரதமஹாராஜனைப் புகழ்ந்து பிள்ளைகளிருவரையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் இராக்ஷசமாயையும் அவர்கள் செய்யும் அக்கிரமத்தையுஞ் சொல்லி, மந்திரார்த்தங்களும் உபதேசித்து, அவ்விருவரையுந் தனதிரண்டு பக்கத்திலுங் காவல்வைத்து யாகத்தைச் செய்தனர், அப்போது தாடகைவந்து மலைமரமுதலியவற்றை லெறிந்து யாகத்தையழிக்க, ஸ்ரீராமர் பெண்ணென்றுன்னி இளைக்க, அதைக்கண்ட கௌசிகர் தருமஞ்சொல்லக் கேட்டு, விண்ணின்றிழிவு மேகம்போற்றுண்ணென்று பூமியில்விழக் கணைதொடுத்துத்

தாடகையைக் கொன்றார். உடனே அவள் பிள்ளைகளாகிய சுவாகு - மாரீசன் இவ்விருவரும் வந்து வளைந்து, கொடுமையாகிய யுத்தங்களைச்செய்தார்கள். அவர்கள்பேரிலும் திவ்யாஸ்திரங்களைத் தொடுத்து, வெகுபேரிராக்கதரை யழித்து உதிரவெள்ளமாகச் சுவாகுவைக்கொன்று, மாரீசன் றலைக்குங் கணைபிடித்தனர். அதைக்கண்டு மயங்கி அவன்மறைந்து கடலிடத் தொளித்தனன். உடனே கௌசிகர்யாகத்தை நிறைவேற்றி அவிர்ப்பாகங்கொடுத்து இவர்களிருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு போகும்போது வழியிற் கருங்கல்லாய்க்கிடந்தவுரு பெண்ணுய் வரக்கண்டு, இதென்னவென்று இராமர்வினவினர் அதற்குக் கௌசிகர் இம்மாது கௌதமர் பாரியாகிய அகலியை, இவளை இந்திரன் கூடிக் கௌதமர் சாபத்தால்ஆயிரங்கண்ணுற்றுன். இவள்கல்லானுள். என்று சொல்லக் கேட்ட ராமர் கருணைகூர்ந்து அழைத்துக் கொண்டுபோய் கௌதமரிடத்தி லொப்பிவைக்க உடனே கௌசிகர் அவரை யழைத்துக் கொண்டு மிதுலாபுரிக்குச்சென்று சபாமண்டபத்திலிருந்த சனகன் முதலியவேந்தர் யாவருங் களிக்கக் குலமுறைகளெல்லாஞ் சொல்லி, இவனது கரத்தின் றிரத்தைத் தாடகை சுவாகுபேரிற் கண்டேன். காலின்றிறத்தைக் கௌதமர் பாரியாளாகிய அகலியை யளவிற் கண்டேன். இன்று உன்னுடைய வில்லைக் காணவும் வந்தேனென்று சொல்லினர். அதைக்கேட்ட சகலருஞ் சந்தோஷமுற்றார்கள் சதானந்தரும் உள்ளமகிழ்ந்தார். சனகராஜன் அப்படியே நேரிடுமாகி லென்னுடைய தவப்பயனென்று மகிழ்ந்து வில்லைக்கொண்டுவந்து சபையிற்போடவும், ஸ்ரீராமர் முகத்தை விசுவாமித்திரர் நாடவும், அவரவ் வில்லைவளைத்துப் பேரொலி யுலகத்தை மூடவும், அதுகண்ட சுபமங்கிலிகள் மங்களசோபனம் பாடவும், உடனே பாங்கிமார்கள் சீதையினிடத்திலோடவும், அவர்களலங்கரித்தழைத்து வந்தவுடன் அச்சீதாபிராட்டியாருக்குஞ் ஸ்ரீராமருக்குங் கலியாணங் கைகூடவும், வெகுசனங்களும் பிராமணர்களும் புகழ்ந்து பாடவும், வந்திருந்த தந்தைவருக்கத்தாருந் தாய்வருக்கத்தாருஞ் சந்தோஷத்துடன் கொண்டாட மற்றத் தம்பிமார்களுக்கும் விவாகஞ்செய்துகொண்டு, ஜனகமஹாராஜனிடத்தில் விடைபெற்றுச் சதுரங்கசேனை களுஞ்சூழ வரும்போது, வழியிற் பரசுராமர் வந்து தடுத்துச் சிற்சில வார்த்தைகளைப் பேச, அப்போது ஸ்ரீராமர் பயப்படாமல் எதிர்நின்று அவரைவென்று ஓட்டிவிட்டு, அவருடைய வில்லை வருணனிடத்தி லொப்பிவைத்துயாவரோடும் அயோத்தியாபுரிவந்தனர்.

பின்பு அங்குள்ள யாவரும் விசுவாமித்திரரை நமஸ்கரிக்க, அவர் எல்லோருக்கும் ஆசீர்வதித்துப்போக, அதற்கப்பால் மணவாளக் கோலமுடைய பாதனுஞ் சத்துருக்கனும் பாட்டனுகிய கேகயனிடத்திற்குப் போகும்படி யனுப்பிவைத்து, அப்பட்டினத்தில் ஸ்ரீராமரும் இலக்குமணரும் இருக்குநாளையில் ஒருநாள் தசரதச்சக்கரவர்த்தி வசிஷ்டர் முதலிய பெரியோர்களுடனிருந்து, இதுவரையிலும் யான் சுமந்திருந்த இந்தப் பூபாரத்தைச் சிரேஷ்ட புத்திரனுகும் ஸ்ரீராமனிடத்தில் ஒப்பிவைத்து யான் காட்டுக்குப்போய்த் தவஞ்செய்யக் கருதினேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட பெரியோர்களெல்லாஞ் சந்தோஷித்துப் பிரமானந்தமுற்று நல்ல காரியமென்றார்கள் உடனே முகூர்த்தநாள் நேமித்து, சகல சாமக்கிரியையும் புண்ணிய தீர்த்தங்களுஞ் சேகரிக்கச்செய்து, நாடுநகரமும் அலங்கரிக்கும்படி பறையறைவித்து, பட்டினமியாவும் புகழ்கொண்டாட மறுநாட்காலமே ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகமென்று விதிதப்படுத்தி, அன்றிராத்திரி யாவருந் தங்கள் தங்கள் இடத்திற்குச்சென்றார்கள். அரசு அரண்மனைக்குட் போனுன் சபையில் நடந்த சமாச்சாரங்களையெல்லாங் கேட்டிருந்த மந்தரையானவள் கேகயன் பாவையாகிய கைகேசியினிடத்திற்குச் சென்று, அம்மா! என்னசும்மா இருக்கின்றாய்? உன்புருஷனுகிய தசரதமஹாராஜன் கௌசலையின் பேச்சைக் கேட்டு அவள்மனங் கோணுமல் ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டங்கட்ட நாளைக்கே நாள் நேமித்துக்கொண்டார். நீ ஏதுந்தெரியாமல் நித்திரை போகின்றாய். என்றவள் விம்மிச்சொல்லுமுன் கைகேசியானவளெழுந்து புளகித்து, அவளுக்குமுத்தாரங்கொடுத்தாள். அதை மந்தரை கடுகடுத்து விலக்கி ஆ! ஆ! இதென்ன அநியாயம்? ராமனுக்குப் பட்டமானுல் உன்பிள்ளை பரதன்போய் அவனுக்கு ஊழியனுக ஏவற்றொழில்செய்து பிழைக்கவும், நீ கௌசலாதேவிக்குப் பணிப்பெண்ணுகவும்.

உன்மருமகள் கோசலை மருமகளாகிய சீதைக்கு வேலைசெய்யவும், உன்தகப்பன் வணங்கிப்பயந்து இராமனுக்குப் பகுதிகட்டவும், பின்பு நாமியாவரும் அந்த ராமனுடைய அபாரத ஆக்கினைக்குட்படவும், உன்னுடைய மனிதர் மக்கள்வந்தால் நீ கௌசலையை வணங்கி அன்னவஸ்திரமுதலிய திரவியங்கள் வாங்கிக்கொடுக்கவும், தன்னைப் பணிவாரைத் தான்பணிந்தேத்தவும், உன்னை நம்பியிருந்த நான் உலைந்தழுது வாடவும், ஏதொரு சுந்தரமு முனக்கில்லாமல் எல்லா மூத்த பெண்சாதி வசத்தி லொப்பிவித்து, பிண்டமுந் துண்டமுங் கண்டதன்றி வேறென்றுமில்லையென்று அரசனுன்னை யடக்கி விட்டானே:

ஐயோ கைகா! நீ பிறந்தசீரும் உன்சிறந்தபேரும் உன்றந்தையினாரும் உன் இச்சையின்படி யனுபவித்த செல்வமும் போய்க் கௌசலைவிட்டுத் தாதிக்குந் தாதியாய்ப் போகுங்காலமாய் நேரிட்டதே. சூரியனுக்குமுன் சந்திரன்போலும், சந்திரனுக்குநேர் மின்மினிபோலு மன்றி, உன்பிள்ளையை ராமனுக்கு நேராய்ச்சொல்லத் தகாதே. பரதனே மெத்த அறியாதவன். கபடு சூதுவஞ்சமொன்றுந் தெரியாதவன். உன்னுடைய மனம்போற் களங்கமற்றவன். அதெப்படியென்னில் கலியாணப்பிள்ளையும் பெண்ணும் வீட்டுக்குவந்து பெரியோரைப்பணிந்து ஆசிர்வசனம் பெறுவதற்கு முன்னமே அரசன்கௌசலையுரைத்த தலைக்கணை மந்திரத்தைமனதில் வைத்துக் கொண்டு, வஞ்சக நினைப்புடன் வழியிற்றனே பாட்டன்வீட்டுக்குப் போய்வாவென்று அனுப்பிவிட்டு, தன்பட்டத்தை இந்தராமனுக்குக்கட்ட நினைத்தான். என்ன கெட்ட நினைப்பு பார்த்தையா? இனிபேசுவதென்பது வார்த்தையா! இன்ன மூன்மனதிற்குத் தெரியவில்லையா மனுமொழி எனக்கொன்றுஞ் சொல்லையா! அழகியசிங்காதனத்தில் ஸ்ரீராமனிருக்க, சுமித்திரையின் பிள்ளை இலக்ஷுமணனுங் கூடயிருக்க, உன்பிள்ளை பரதன் கால்பிடித்துக் கொண்டிருக்க நேரிட்ட காலத்தைக் குறித்து நானென்னசெய்வேன். என்று மார்பிலடித்துக்கொண்டு வாய்விட்டழுதாள் மந்தரையானவள். இந்த வார்த்தையைக்கேட்ட கைகேசி மெத்தவும் வியாகூலமுற்று மயங்கி, நீசொன்ன வசனங்களெல்லாமுண்மையே நானென்னசெய்வேன்! எனக்கொரு உபாயஞ் சொல்லுவையாகில் அந்தப்படி நடப்பேனென்ற கைகேசியின் மனதையறிந்துகொண்டு, நமக்குவசப்பட்டாளென்றுணர்ந்து கூனிசொல்லுகின்றாள். அம்மா! பூர்வத்தில் தசரத மகாராஜன் உனக்கு இரண்டுவரங் கொடுத்திருக்கின்றா ரல்லவா! அதற்கு இது நல்லசமயம்வந்து வாய்த்தது சொன்னசொல்லைக் கடக்கவறியாத அரசனிடத்தில் முன்கொடுத்த வரமிரண்டையுந் தரவேண்டுமென்று கேட்டு உன் குமாரனாகியபரதன்நாடாள ஒருவரமும், ஸ்ரீராமர் பட்டம் நீங்கி காடாள ஒருவரமும் பெற்றுக்கொள்ளுவையாகில், நமக்கெதி ரொருவருமில்லை நாடுநகரமுதலிய செல்வமியாவும் நம்முடையதேயென்று மந்தரை சொல்ல, அப்புத்தியைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்த கைகேசியானவள் தலைமயிர்க ளெல்லாம் விரிந்து புரளவும், வஸ்திரஞ்சோர்ந்து கழலவும், பரிமளகெந்த புட்பமெல்லாம் பக்கத்திற் சிதறியிருக்கவுமாயினள்.

இப்படி அலங்கோலமாக இருக்கின்ற கைகேசியினிடத்திற்கு ஒன்றுமறியாத அரசன் ஆசையுடனேவந்து உன்குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நாளையென்றுசொல்லிப் பார்க்கும்போது, மிகுந்த விசனத்துடன் புலம்பிகொண்டிருக்குந்தேவியையெடுத்து மார்போடணைத்து, இந்த மனோதுக்கம் உனக்குவந்த விதம்யாது! ஓமயிலனைய மாதே! உனக்கிங்கு ற்றகுறைப்பாய் என்று விரும்பி வருந்தித் திருந்திழையைக் கேட்க, அதற்குச் சிற்சில வசனங்களை வெடிப்பாகவும் வெறுப்பாகவும் பேசி, மனங்குழையும் படியாகவுமேசி, எத்தனைவிதச் சமாதானஞ் சொன்னபோதிலுங் கேளாமல், இரண்டுவரம் எனக்குக் கொடுத்திருப்பதை இப்போதெனக்குத் தரவேண்டுமென்று கேட்டனள். அவ்வாறுகேட்டமனைவியை அரசன்பரிந்து நோக்கி, அன்றுசொல்லிய வாக்கியத்தை அழித்துப்பேசமாட்டேன். அப்படியே தந்தேன் பெற்றுக்கொள். விரைவில் எழுந்திரு முகத்தை யலங்கரித்துக் கொண்டு உன்பிள்ளையாகிய ராமனுடையபட்டாபிஷேகத்திற்கு வாவென்று அரசனழைக்கவும், அதைக்கேட்ட கைகேசி நகைத்து, இப்போதே கொடுத்தாலொழிய வரேனென்றாடினள். அதற்கரசனிசைந்து, பெண்ணே அப்படியே தருகிறேன்கேளென்றுகூற, நீர் கொடுத்த இரண்டுவரத்தில் ஒருவரம் பாதனு

டாளவும், மற்றொருவரம் ராமன் காடாளவுங் கொடுமென்றுசொல்லினள் அவ்வாக்கியம்இரும்பு நாராசம்போல் அரசன்காதுகளில் நுழைந்து, வேடனது கைப்பாணம்பட்டுவெருண்டு மருண்டு விழுந்த சிலைமான்போற் பூமியில்விழுந்து மூர்ச்சைபோனான். மறுபடிதேறி எழுந்து, பெண்ணே கைகா! எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை தரவேண்டும். உன்மகனாகிய பரதனடாளட்டும். ஸ்ரீராமன் மாத்திரம் வனத்திற்போகாமலிவிடத்தி லிருக்கட்டும். என்று அரசன்சொல்ல, அதைக்கேளாது அவள் நில்ல, பின்பு இன்னும் எத்தனைவிதத்திற் சொல்லியுங் கேளாமையால் முத்திரைமோதிரத்தைக் கழற்றிக் கைகேசிக்கு முன் எறிந்துவிட்டு, அடா குழந்தாய்! அடாராமா! அடாராமா! என்று பூமியில் விழுந்து தன்னைத் தான் மறந்தான் தசரதமஹாராஜன் இவிடத்திலிப்படியிருக்க, மறுநாட்காலமே வசிஷ்டர்முதலிய மந்திரிமார்களும் மன்னவர்களுங்கொலுச்சபையில்வந்து நிறைந்து, மங்கள வாத்திய முழங்க மன்னர் மண்டலீகருடன் ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகமென்று யாவரும் உள்ளக்களிப்புட னிருக்குங் காலையில், அந்தப்புரத்தில் நடந்த சங்கதியாவுமறிந்து கொண்ட ஸ்ரீராமர் மனமகிழ்ச்சியுடன் தசரதச் சக்கரவர்த்தியினிடத்திற்கு வரும்போது அவ்வந்தப்புர வாசலில் நின்ற கைகேசியை நோக்கித் திர்க்கதெண்டனிட்டுப் பணிந்தனர் அதைக்கண்ட தாயாகிய கைகேசி ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து, அப்பாராமா! உன்றந்தை இப்போது உன்னுடன் பேசத்தக்கவரல்லர். நீ யின்னிமிடம் பிரயாணமாகிப் பதினான்குவருஷங் காட்டிற்றிரிந்துவரக்கடவை. உன்றம்பி பரதன் இந்த நாட்டையாளக் கடவானென்றுரைத்தனள்.

கேட்டீரோ தருமபுத்திரரே! அம்மொழியைக்கேட்ட ஸ்ரீராமர் மனமகிழ்ந்து, அம்மணி! என்பாக்கியமே பாக்கியம். இதைவிடவுமுண்டோ சிலாக்கியம்? என்று அநேக முறைமையாகப் பணிந்து, என்னரசன் சொல்லாமற் போனாலுந் தேவரீர் கட்டளையைத் தள்ளி நடக்க வென்றரமோ? தாயே! நீர் சொல்லிய வாக்கியமே வேதவாக்கிய சிலாக்கியமன்றி வேறில்லை. இதுவே பிரயாணமாகப் போய் வருகின்றேனென்று அகமகிழ்ச்சியோடு வணங்கி, அடிக்கடி மண்மீதில் வீழ்ந்தது தாழ்ந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, தந்தை இருக்கும் அந்தப்புரத்திற்குப் போகாமல் தன் சொந்த கிரகத்துக்குவந்து, கேயூர மணிகுண்டல கிரீடமுதலிய யாவையுங்களைந்து, அச்சிற்றன்னையால் அனுப்பிவைத்த மரவுரியுங் காவிவஸ்திரமுந் தரித்துக்கொண்டு, காடே காணிகாக்ஷியாகப் புறப்பட்டனர் அப்போது தேவர்களெல்லாம் புகழ்ந்துபாரிசாத மலர்களைப்பொழிந்து, எங்கள் குறைய கற்றுமேந்தலே என்று வாழ்த்தினார்கள். அதுகாலையில் ஸ்ரீராமர் பட்டாபிஷேகக்கோல நீங்கிச் சடைமுடி மரவுரியுடன் வருந்தன்மையைக்கண்ட வசிஷ்டர் முதலான மகாரிஷிகளும்பலமன்னவர்களும் மற்றையர்களும் வாடிக்கலங்கி, ஏதொன்றுந் தோன்றாமல் ஏங்கியிருக்க, அதைக்கண்டராமசுவாமியானவர் வசிஷ்டரை வணங்கி, தாயாகிய கௌசலையையுந்தொழுது, அந்தம்மாளும் அழுது விடைதர நீங்கிச் சீதையினிடத்திற்கு வர, அவ்வம்மன் கண்டு கலங்கிக் கூடவரும்படியாகிய கொள்கையோடுற, அதையறிந்தழைத்துக்கொண்டு சுமித்திரையைக் கண்டிறைஞ்ச, அக்காலிவ் வார்த்தைகளைக் சொல்லக் கேட்டதம்பி இலக்குமணர் கோபங்கொள்ள, அதைமாற்றியவரையு மழைத்துக் கொண்டு தாங்கள் மூவரும் புறப்பட்டு அயோத்தியை நீங்கினர். அப்போது உயிரிழந்த உடல்போலியாவருந் துயரங் கொள்ளக்கண்ட கோதண்டராமர் அவர்களை நிறுத்திவிட்டு, தாங்கள் மூவருமாய் மூன்றுயோசனை தூரஞ்சென்று கங்கையைக்கடந்து, குகப்பெருமானுடைய உறவுகொண்டு, அப்பாற்சித்திரகூடம் போய்ச்சேர்ந்து, அங்கு சிவனடியார் திருமாலடியார் முதலிய பெரியோர்கள் வந்து ஆசிர்வதிக்க அவர்களுக்கு வணங்கியுபசரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறிம்மூவர்களும் வனநோக்கிச் சென்ற செய்தியைத் தசரதமகாராஜன் மந்திரியென்னுஞ் சுமந்திரன்சொல்லக்கேட்டு, ஆ! ஆ! மகனே? என்று கூவி ஆவியகன்றான். உடனே வசிஷ்டர் திருமுகமனுப்பக்கண்ட பரதசத்துருக்காளிரண்டுபேரு மயோத்தியாபுரியில்வந்து அரண்மனையிற்புகுந்து, அரசனிறந்தமையும் அண்ணன் அகன்றமையுமுணர்ந்து, தங்கள் தாய் முகம்பார்க்க வயிறெரிந்து, தந்தைக்குச்செய்யுங்கருமவிதிக ளெல்லாம் புரிந்து, ஐயோ! என்னைப் பழிக்காளாக்கி விட்டாயே தாயே என்றுகண்ணீர்சொரிந்து, கௌசலைத்தாயை

ப்பரிந்து, சபதங்க ளநேகமாகப் புரிந்து இனிமேல் என் தமயனைப்பிரிந்து இகத்தில் இமைப்போதும் உயிர்வைத்திருக்கேனென் றிரைந்து, என் அண்ணனைப்போல் யானுங் காட்டுக்குச் செல்கின்றேனென்று விரைந்து தவவேடங்கொண்டு புறப்பட்டனன், தம்பி சத்துருக்கனும் அதுவே கோலங் கொண்டு வந்து நின்றனன். தாய்மார் மூவர்களும் வசிஷ்டர் முதலிய முனிவரும் மற்றமந்திரி பிரதானிகளும் ரதகஜதுரக பதாதிகளும் நகரீத்திலுள்ள ஜனங்களியாவரும் கடல்நெருங்கி வருவதுபோல் வந்து நெருங்கி நின்றார்கள்.

உடனே பரதராஜனனவன் அவர்களனை வரோடும் பிரயாணமாகி, அண்ணன் திருவடி நாட்டிய இடங்களிற் றன்னுடைய திருமுடி சூட்டி, கண்ணீராறுகப் பெருகும்படியாய்க் கங்கைக் கரைபோய்ச்சேர்ந்து, அங்குகுகனை க்கண்டு வார்த்தையாடி,பின்பு ஓரிடத்திலேறி ச்சென்று சித்திரக்கூடம்போய் ஸ்ரீராமரைக் கண்டான். கண்டயாத்திரத்திற் பரதன் தாயைக்கண்ட சேயைப்போலும் பசுவைநோக்கிய கன்றைப்போலும்கதறி முறையிட்டலறி தந்தை இந்த சங்கதியைத் தமயனேடுகூடித் தாயாகிய சீதையின் சரணங்களிற் பணிய, பணிந்த பரதனை வாரி எடுத்துமார்போடணைத்த ஸ்ரீராமரும் இலக்குமணனும் வெகுவாகிய விசனங்கொண்டு விம்மினர்கள். அக்காலையில் வசிஷ்டரு மற்றுமுள்ள மஹாமுனிவர்களும் அவர்கள் துயர நீங்கத் தருமஞ் சொல்லி ஸ்நானஞ்செய்வித்து, அவிடத்தில் நடத்தவேண்டிய கருமங்களெல்லா முடித்தார்கள். பின்பு ஸ்ரீராமர் பரதனை நோக்கி, தம்பி! நான் மாதுர்வாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்யும்படியாம் வனத்திற் பதினன்கு வருடங் கழித்து, பதினைந்தாவது வருடமுதலிற் றசமினன்றைக்குவருகிறேன். அதுவரையிலும் நீ தாய்மார்கள் மனதின்படி நிறைமுறை தவருமனடந்து நீதிசெலுத்தி, மந்திரியர்-சேனாதிபர் ஆசாரியர் முதலிய யாவருமகிழத் துரைத்தனஞ் செய்யக்கடவை. என்று கட்டளையிட்ட சீதாபிராமனுடைய திருவடிகளிற் பரதன் பணிந்து, அண்ணலே! தேவரீருடைய திருவடியுந்தாயாருடைய திருவடியுஞ் செல்லும் வனங்களிற் கல்லும் புல்லும் நீக்கிக்கொண்டுவருகின்றேன். அல்லும்பகலும் விழித்துக் காவலிருக்கின்றேன். சொல்லும் ஏவற்றெழில்களைச் செய்து வருகின்றேன். என் அண்ணாவே! என்று அலறி அழும் பரதனை இராமர் எடுத்தணைத்து, அப்பா! தாய்தந்தையர் கூறியவாக்கியந் தப்பி நடப்பது நமக்கு யோக்கியமல்லவே, தம்பி! என் போலொத்த பிள்ளைபிறந்து மாதாபிதாவை வையகத்தார் பழிக்கச்செய்து நானரசுபுரிவது அழகல்ல. தருமமல்ல. நமது குலமுறைக் கடுத்ததல்ல. என்வார்த்தையை நீ தள்ளி நடப்பது இயற்கையல்ல. ஆகையாற் பதினன்கு வருடமும் பதினன்கு நாளாய்நினைத்து அரசு செய்திருப்பையாகில், நான் பதினன்கு நாழிகையாகக் கழித்துவருவேன் என்றுசொல்லிய வாக்கியங்கேட்ட பரதன் முகம் வாடி, ஸ்ரீராமருடைய பாதுகையை நாடிக் கண்களிலொத்திக்கொண்டு, இதையா கிலுங் கருணைபுரிந்தாற் சிங்காசனத்திலேற்றிப் பூசைபுரிந்திருந்து, எப்போது நடந்து வருமரசாட்சியைத் தப்பாமலொப்பிவைத்து, நானிப்போதிருக்குங் கோலத்துடன்தேவரீர்வருமப்போதுவரையிலுமுப்போதுண்ணுமலிருப்பேன். தேவரீர் வருங்காலமெனக்குச் சொன்னபடி வாராதிருந்தால், அக்கினியிலிறப்பேன். என்று சொல்லிய தம்பிக்குப் பாதுகை மகுடஞ் சூட்டியனுப்ப, உடனே விடைபெற்றுக்கொண்டு, யாவரோடும் உயிர் நீங்கிய உடல்போலும் சூரியன் நீங்கிய வானம்போலும் துன்பமுடன் திரும்பி, அயோத்தியாபுரிக்குவந்துசேர்ந்தான்பரதமகாராஜன்

இவ்வாறு அயோத்திக்கு வந்த பரதராஜன் நந்திக்கிராமத்திற் சிங்காசன மேற்படுத்தி, அதின்பேரிற்பாதுகையையமைத்து சடைமுடி மரவுரியுடன் ஸ்ரீராமமந்திரத்தைச் செபித்து, சிந்தைதளராமற் றென்றிசையை நாடி, ஸ்ரீராமரைவிட்டுப் பிரிந்தநாளை எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். சத்துருக்கனும் அவனுடன் கூடவேயிருந்தான். கேளும்தருமநந்தனா! இங்கே ஸ்ரீராமர் முன்னுஞ்சீதாதேவியார் மத்தியிலும் இலக்ஷுமணர் பின்னுமாக நடந்து, மகானுக்களையெல்லாம் நமஸ்கரித்து அவர்களாசீர்வாதம் பெற்றுக்கொண்டு, யாளி சிங்கம் யானை காடி முதலிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும் வனங்களிற்செல்லுவதாயினர். அப்போது வட ாமுகாக்கினி குடியிருக்குங் கண்களும், அதினுடைய கொழுந்து தாவிப்படருந் தன்மைபோன்ற சடைமயிரும், மலைபெயர்ந்து வரும்படியாகியந

டையும் வானமளாவிய முடியும். சப்தமேக
முழக்கம்போன்ற குரலும், சமுத்திரத்தை
யுறிஞ்சிக்குடிக்கும் வாயும், தேவர்களும் ரிஷி
களுந் தியங்கி நிஷ்டைகொண்டிருக்குங் கா
டுகளும், ஆகியவித் திடகாத்திர தேகமுடை
ய விராதனென்னு மிராக்ஷசன்வந்து; திடுக்
கிடச் சீதாதேவியை எடுத்துத் தோளிலேற்
றிக்கொண்டு ஆகாயவீதியிற்சென்றான். அப்
படி செல்லும்போது தாயார் துயரமுற்றுக்
கூச்சலிட்டலறக்கண்ட ஸ்ரீராமரும் இலக்கு
மணரும் பயப்படாதேயென்று உறுதிகூறித்
திவ்யாஸ்திரங்களைத் தொடுக்கவும், அதைக்
கண்ட விராதனிலத்திலிறங்கி இவர்களிருவ
ரையும் வாரியெடுக்கவும், இவர்களுமவன்
தோளிலேறிக்கொண்டு வாளையுருவி யோங்கி
வெட்டியகாலையில் அவனிரண்டு புஜமுமற்
றுப் பூமியில்விழவும், ஸ்ரீராமருஞ் சீதையும்
மனும் இளையபெருமாளும் நிலத்திற் றிடங்
கொண் டிருக்கும்போது; தேவவிமானத்து
டன் அனேக ஸ்தவுத்தியங்களைச் சொல்லிப்
பணிந்து சென்றான் விராதன். தேவர்கள்
அடங்கா மகிழ்ச்சியுடன் புட்பமாரி பொழிந்
தார்கள். அப்பால் மூவரும் நெடுந்தூரஞ்
சென்று, அங்கே விரதம்-ஓமம்-யாகம்-தவம்-
செபம்-சாஸ்திரப்பழக்க மியாவுமுணர்ந்து
பிரபஞ்சத்தின் வாழ்க்கையைப் பொய்யென்
றிகழ்ந்து மெய்யை நாடிக்கொண்டிருக்குஞ்
சரபங்கருடைய ஆசிரமத்திற்குவந்து, அந்த
மஹாரிஷியேமுதலிய மாதவத்தினர்க்கெல்லா
ம் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவர்களாசீர்வசன
மும்பெற்றுக்கொண்டு, ராக்ஷதரால்வருந்தும்
அந்த உத்தமர்களுடைய துன்பநீங்க அபய
ஸ்தங்கொடுத்து, மூவருமவிடத்தி லிருந்த
கோதாவிரி தீர்த்தத்தில் வந்து, இளையோனு
விடும்படியாகிய பர்ணகசாலையிற் சீதாதேவி
யும் ஸ்ரீராமரு மெழுந்தருளியிருக்க: இளைய
பெருமாள் கந்தமூல பலவர்க்கங் கொண்டு
வந்துபசரித்துக் கொடுத்துத் தலைவாய்தலிற்
காத்திருந்தார். அந்தநாளையில் இராவண
னென்பவன் சீதாபிராட்டியாரை எடுத்துக்
கொண்டு போனான். என்று சொல்லக்கேட்ட
தருமராஜன் வருந்தி நமஸ்கரித்து சுவாமி!
இராவண னுற்பவமும்-அவன் வந்து எடுத்
துப்போன விபரமும் முறையாகச் சொல்ல
வேண்டுமென்று கேட்க, மார்க்கண்டேயர்
சொல்லத் தொடங்கினர்.

ஓ தருமநந்தனா! பிரமதேவனுடையகுமா
ரன் புலத்தியப்பிரமன். அவன் குபேரனென்
னும் பிள்ளையைப் பெற்றான், அந்தப் பிள்
ளையானவன் அநேகந் தவங்களைச்செய்து
அளவில்லா நிதியும்-அளகையம்பதியும்-ஈஸ்
வரனண்பும்-ஈரேழு பதினான்கு லோகமும்
நொடியி லுலாவிவரும் புட்பகவிமானமும்பெ
ற்று இலங்காபுரியில் மதிப்பில்லாமல் வாழ்
வுற் றிருக்குநாளையில், பெற்ற தகப்பனாகிய
புலத்தியருக்குப் பிள்ளையாகியவிக் குபேரன்
பேரில் விருப்பில்லாமல் வெறுப்புடன் சலிப்
பாய்க் கோபங்கொண்டு, (மாதாபிதா மன
நோவ வாழ்வான தரு னொருநாளும்.) என்
னும் பழமொழிபோல் மனத்தினினைத்து,
இவனுக்குச் சத்துருவுண்டாகக் கடவதென்
று தனது சரீரத்தில் இடதுபாகத்தை நோ
க்கினர் அப்படிநோக்கவும் அந்த இடத்தி
லிருந்து தேககாத்திரமும் க்ஷாத்திரமுந்தோ
த்திரமுங்கொண்டு ஒரு சற்பாத்திரனாகிய புத்
திரன்பிறந்து நமஸ்கரித்து நிற்க, அவனைக்
கண்டு மகிழ்ந்து விச்சிரவாகுவென்று பேரி
ட்டு, சகல நன்னெறிகளும் அனுக்கிரகஞ்செ
ய்து தபசுக்கனுப்பினர். அவ்விச்சிரவாகு
வணங்கிச்சென்று ஒரு ஆச்சிரமமியற்றிக்
கொண்டு, அதிலனேககாலந் தவஞ்செய்திரு
ந்தார். இந்தச்சங்கதிகளை எல்லாம் இலங்
கையி லிருக்குங் குபேரன் கேள்விப்பட்டு,
நமது தந்தையின் இடதுபக்கத்திற் பிறந்த
இவரு நமக்குத் தந்தைதானென்று சிந்தித்
து, நமக்குச் சத்துருவாகப்பிறந்த விரோதத்
தைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்
றெண்ணி, அவருடைய ஆச்சிரமத்திற்கு வந்
து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து,ஐய
னே! உமக்குநான் பிள்ளையேயன்றிவேறல்ல.
பெற்றோர் இகழ்ந்தால் பிறரும் பழிப்பார்களெ
ன்னுந் தன்மைபோல் என்னைக் கைவிடா
மல் இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று வணங்கித்
துதிக்க, அக்குபேரனுடைய நன்மார்க்கத்
தைக்கண்டு மனமகிழ்ந்து இரக்கமுற்று, சாந்
த தயையுடையவராய் ஆசீர்வதித்தருளினர்.
அதுமுதற்கொண்டு குபேரனானவன் நித்திய
மும் அவரிடத்திற்குப் போகிறதும் வணங்கு
வதுமாகி, விச்சிரவாகுவின் பின்பு தன்னிட
த்திற் பூரணமாகும்படி நடந்து வந்தான்.
இப்படி இருக்கு நாள்களில் ஒருநாள் மஹா
லட்சுமிக்கு மேலாகிய சவுந்தரியங்களையுடை
ய மூன்று இராக்கத ஸ்திரிகளை அழைத்துக்

கொண்டுபோய் விச்சிரவாகுவின் பாதங்களில் வணங்கி அத்தனே! சித்தசன்மயங்கும் உத்தமாகிய இந்தப்பெண்களைத் தேவரீர் பணிவிடைக்குரித்தாய்க் கொண்டுவந்தேன். அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று துதிக்கவும் அவர் சம்மதித்துச் சந்தோஷங்கொண்டு மதிக்க, அதுகண்டகுபேரன் அங்கவர்களை விட்டு இலங்கைக்குப் போய்விட்டான்.

அப்பால் அந்த ஸ்திரீகள் மூன்றுபேரும் நித்தியநியம உபசாரப்பணிவிடைகளிற் குறைவுவாராமல் பத்தியாய் முத்திநிலையை நாடிய முனிவர்கள் நெறியை யேற்றிருக்குமவ்வுத்தமருக்குகந்த தொண்டுபுரிந்து வந்தார்கள். அந்த விச்சிரவாகுவின் தவம் நிறைவேறியபோது இந்த ஸ்திரீகளைநோக்கி, ஓ என்னிடத்தில் பேரன்புவைத்து இரவும்பகலுங்காத்து ஊழியம் பண்ணிக்கொண்டுவந்த உண்மையாகிய வாலிபப்பெண்களே! உங்களிடத்தி லெனக்கு மிகுந்த உற்சாகஞ் செனித்திருக்கின்றபடியால் நீங்கள் கேட்கும் வரங்களைத் தடையில்லாமற் றருவேனென்ன, அதற்கவர்கள் சந்தோஷமடைந்து வணங்கி, சுவாமி! எங்களுக்குக் கர்ப்பதானஞ் செய்யவேண்டுமென் றிரந்தார்கள். அப்படியே நல்லதென்று மூத்தவளாகியபுற்கடை என்பவளுடனே கலந்து, அவள் கருப்பத்தில் தசக்கிரீபனும் கும்பகருணனும் உதிக்கச்செய்து, இரண்டாவது பெண்ணாகிய மாலி என்பவளுடன்கூடி விபீஷணனைப் பெறச்செய்து, மூன்றாவது வாகை என்பவளுடன் புணர்ந்து பசாகரனைப் புரட்டும் மோசகரனென்பவனையும் - மறுபடியுஞ்சேர்ந்து ஆலகாலவிடத்தைத் திரட்டி யுருவாக்கிய சூர்ப்பனகை என்னும் பெண்ணையும் பெறச்செய்து இந்தப்பிள்ளைகள் நால்வரும் பெண்ணொன்றும் ஆக வைந்துபேரையும் அதிக மகிழ்வாய்ப் பாராட்டி, பிள்ளைகள் நால்வருக்கும் வேதவிதிப்பிரகாரஞ் சாதகன்மம் நாமகன்மம் உபநயனம் இவைமுதலியனசெய்து, நான்குவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநான்குகலைக்கியானம் தனுர்வேதமுதலிய வெல்லாங் கற்பித்து, பிரமதேவரைக்குறித்துத் தவசுசெய்யும்படி விடுத்தார் அப்படியே நாலுபுத்திரரும் ஆயிரம் வருடம் வரையிற் றவம்புரியுங்காலையில், அதுகாறும் பிரமதேவர் பிரசன்னமாகாம லிருக்கக்கண்டு கோபங்கொண்டு, மனவயிரத்துடன் பெரியவனாகிய தசக்கிரீபன் ஒருதலையை வாளினாலறுத்து ஓமாக்கினியிலிட்டு அவிகொடுக்க, அப்போதும் பிரமதேவர் வாராமையால் ஆயிரம் வருடத்திற் கொருதலையாக அறுத்து ஒன்பதினாயிரம் வருடத்திற்கு ஓமஞ்செய்து, பத்தாவது தலையையும் அறுக்கப் போகின்ற சமையத்திற் பிரமதேவர் பிரசன்னமாகவந்து கரமமைத்து, அறுத்துப்போட்ட ஒன்பது சிரமும் உண்டாகச்செய்து, அவனுடைய திடதயிரியத்தை நோக்கிக் களித்து இதனைப் பேசுவதாயினர்.

அப்பா தசக்ரீவனே! இதுகாறும் நீசெய்துவந்த இந்தத்தவத்திற்கு மெச்சினேன் உன்னுடைய தலைகள் எத்தனைதரம் அறுபட்டாலும் உடனே முளைக்கக்கடவது எந்த தேவர்களாலும் உனக்கு இடையூறில்லாமலும், எந்த ஆயுதங்களாலுஞ் சாவில்லாமல் மூன்றரைக்கோடி ஆயுளும்-வமிசவிர்த்தியும்-இலங்கைராச்சிய பட்டாபிஷேகமும் உண்டாகக்கடவதென்றுகூறி பின்னுமவன் விரும்பிக்கேட்ட வரங்களெல்லாவற்றையுங் கொடுத்து ஆலிங்கனஞ்செய்து மகிழ்ந்து கும்பகருணனை நெருங்கி, உனக்குவேண்டிய வரமென்னவென்று கேட்டனர். அதற்கவன் நித்தியதத்துவங் கேட்கத்திறக்கும் வாயிலிருந்து நித்திரை தத்துவமென்று மொழிமாறி வரவும், அப்படியே உனக்குக் குறைவில்லாமற் கொடுத்தேன் கொடுத்தேனென்றுகூறி விபீஷணனைப்பார்த்து, உனக்கு வேண்டிய வரங்களைச் சொல்லென்றனர் அதற்கவன் சொல்லுகிறான் ஓசுவாமி பாபரகிதமாய்ப்புண்ணியச்சகிதமாய், பெரியோர்கள் உத்தமனென்றுன்னவும், தீங்கில்லாச் சிந்தை துன்னவும், தயையுந் தாக்ஷண்யமும் அருளல்வேண்டும். என்று போற்றிச்சாற்றவும் அன்னவாகனத்தோர்க்கு ஆசைபெருகி, அப்பா விபீஷணா! நீ அசுரர் நடத்தையை நீக்கி, அமரர்சகாயநோக்கி, ஆனந்தவெள்ளந்தேக்கி, அசத்தியமென்பவைபோக்கி, அருணிறைந்த சத்தியவாக்கியாய் எக்காலத்திலும் அழிவில்லாமற் சிரஞ்சீவியாய் தேவர்சகாயனாய், தருமகுணவானாய், யாவருங் கொண்டாட விருக்கக்கடவையென் றருள்புரிந்து; கரனிடத்திற் சென்று அவன்கேட்ட பிரபல வரங்களையுங்கொடுத்து, பிரமதேவர் சீக்கிரத்திற் சத்தியலோகம் போய்விட்டார். அப்பால் தசக்கிரீவனுந் தம்பிமார்களும் இராக்ஷசக்

குமபுகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு, பூரியருக குப் புதுச்செல்வம் வந்த பொங்காரம்போற் பொங்கிப்புகழ்ந்து, லங்கையின்பேரிற் படை யெடுத்து வருவதாயினர்கள் அப்படி வரு தலைக்கேட்ட இருநிதிக்கிழவன் எதிர்நிற்க மாட்டாம லிளைத்து அளகாபுரிபோய்ச் சேர வும், இலங்கையைத் தசக்கிரீவன் கைக்கொ ண்டு ஏகபோகமாகயிருந்தான் அதைக்கண்டு பிலத்துவாரங்களிலிருந்த இராக்கதர்களெல் லாம் வந்து தெண்டனிட்டு இலங்கைக்குக் காவலாளராகவும் சேனாதிபதிகளாகவு மிரு ந்து பின்னும் அநேகமாயிரம் வெள்ளங்க ளாக நாளுக்குநாள் சமூத்திரப் பெருக்கம் போல் வந்து நெருங்கினர்கள். அப்படியா வதைத் தேவர்கள் கண்டு பயமடைந்து ஒடு ங்கவும், தவம் தானம் யாகம் ஓமம் எதுவு மில்லாமலிருக்கவும் இராவணன் துரைத்த னஞ்செய்து, மண்டோதரியைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு தம்பிமார்களுக்கும் விவா கம் நடத்தி, இராவணி-அதிகாயன்-அக்கன் சலன்-பிலவந்தன்-என்னும் அநேகம்பிள்ளை களைப்பெற்றுக்கொண்டு, வெகுவாகியஸ்திரீக ளையுந்தேவமணம்-காந்தருவமணம்-பூதமண ம்-ராக்கதமணம்-இப்படியாகச்செய்து, அவர் களிடத்திலும் புத்திரப்பேறுண்டாக லட்சம் புத்திரர்களைப்பெற்று, அப்பிள்ளைகளின் பல மும்தம்பிமார்களின்பலமும்சகோதரர்பலமும் சேனசமுத்திரபலமும் பிரமதேவரின்வரமும் மற்றநலமுங் கூடினவனாய், தனது மகத்துவ மகிழ்ச்சியினல் எவரையும் மதியாமல் அக்ர மம் அகந்தை இவைமுதலியவைகள் மேலி ட்டு தேவர்களை எல்லாங்கலக்கிச் சிறைபிடி த்து, தேவேந்திரனை யோடவிட்டடித்து, யாவருக்குந் திகிலுண்டாக நடத்தி வரு கின்முன்.

அப்போதுதேவர்களெல்லாங்கூடி இவ னுக்குத் தமயனாகிய குபேரனிடத்தில் முறை யிட்டுக்கொண்டார்கள். இதைக்கேள்வியுற்ற குபேரன் வியசனமடைந்து ஐயோ! நமது தம்பிமார்கள் சவுக்கியமாக இருந்தால் நமக் கழகு வருத்தமுற்றால் என்னலாபம்? தம்பி யுடையவர் படைக்கஞ்சாரென்னுந் தன்மை யாய் யான் சந்தோஷிப்பதற் கிடமில்லாமல், தேவர்களுக்கு விகிதாக இருப்பதைவிட்டு அகிதாக இருக்கின்றார்களே: என்று வரு ந்தி ஒருதூதனை யழைத்து, நீயின்னிமிடத் திற் தசக்ரீவனிடத்திற்சென்று. நமது வாழ் நாளுஞ்செல்வமும் நீடித்திருப்பதற்குப் பெ ரியோரைப்பணிதலும்-பொய்புறங் கூறாமை யும்-இயாகாதி கிருதுக்களுஞ் செய்யவேண் டியது தெய்வ சகாயத்தைப் பெறவேண்டி யது. என்று சொல்லித் தேவர்களிடத்திற் கிருபை வைக்கும்படியாய்த் தெரிவித்து வா வென்று அனுப்பினன். அப்படியேசென்ற தூதனைத் தசக்கிரீவன் கண்டு, குபேரன் சொ ல்லியனுப்பிய வார்த்தையை யுட்கொண்டு கண்கள்சிவந்து, தான் பரிசுத்தனும் யோக்கி யனும் நான் அசுத்தனும் அயோக்கியனா மாக நினைத்தோ புத்திசொல்லியனுப்பினன்? அப்பா தூதா! கெட்டவனுக்கு எத்தனைப்படி ப்பித்தாலுந் துட்டத்தனம் விடானென்று அவருடைய புத்திக்கு எட்டாமற்போனதெ ன்ன? கெட்டபால் நல்லபாலாமோ? செல் லாக்காசி செல்லுமோ? மேலோரறிவு கீழோ ருக்கு வருமோ? இப்படிக்கு யெனக்குச்சொ ல்லி யனுப்பியது செல்வத்தின் கர்வமோ? தேவர்களைச் சகாயமாகக்கொண்ட வர்மமோ? இவ்வா றேளனமாகச் சொல்லி யனுப்பியது தர்மமோ? என்று மடமட நடநடவென்று பல்லைக்கடித்து, அந்தத் தேவர்களையும் அவ ர்களைச் சகாயமாகக்கொண்ட புத்திமானாகிய குபேரனையும் இந்நிமிடத்திற் கண்டு வரவே ண்டியது சுங்கமுங்கூழும் இருக்கவிருக்கத் தடிக்கும். இப்போது நகத்தாற் கிள்ளுவதை இனிக் கோடாலிகொண்டு வெட்டவரும். ஆகையாற் கேட்டபோதே மாட்டிவிடவே ண்டும். தாட்டியுடன் யாவரும் வாருங்க ளென்று பற்பல படைகளுடன் சென்று, விற்படை வேற்படை முதலியவைகளைக் கொண்டு அளகாபுரியை வளைந்து, அம ரர்முதலிய பேர்களைத் தளைந்து, குபேரனைப் புறங்கண்டு, புஷ்பக விமானத்தை கைக் கொண்டு, அண்டமுகடுமுதல் மண்டலமும் எண்டிசையும் நடுங்க, விண்டலமார்க்கமாய் அப்புட்பகவிமானத்தைச்செலுத்திச் சண்ட ப்ரசண்டவேகமாகக்கொண்டு வருகிறான்.

அப்படி வருகையிற் பச்சைப்பசுங்கொ டிப் பார்வதியாருடன் பவளமலையாகிய பர மேச்சுரக்கடவுள் எழுந்தருளிய கைலையங்கிரி யின் சிகரத்தினேராய் வந்த புட்பகவிமானம் அசைவற்று நின்றுபோக அதுகண்ட தசக் ரீவன் தன்தம்பியர் தனயர் மற்றுச் சேனா நாயகர் முதலாமினரோடும் பயந்து ஏதுந் தோன்றாமல் மயங்கித்தியங்கி வாடுங்காலையில்

சொல்லுதற்கரிய தவத்தைப் புரிந்து பவத்தையொழிந்துச் சிவத்தையடைந்த நந்திகேசுரர்கண்டு, ஒப் தசக்ரீபனே! திரிபுரசங்கார மூர்த்தியாகிய சித்விலாச சத்வகுண சிவபெருமானெழுந்தருளிய வேதண்டமாகையால், உன்னுடைய விமானஞ் செல்லாமல் நின்றுபோய்விட்டது. வந்தவழி திரும்பிப்போகக்கடவாய். என்று சொல்லக்கேட்ட தசக்ரீபனுக்கு வினைவசத்தால் முன்பின் னெண்ணுமற் கோபம்வந்து, குரங்கு முகங்காட்டிச் சொல்லவந்த நீயாரென்று கேட்டனன். அப்படிகேட்கவுஞ்சர்வசமயத்தலைமைப்பொருளாகிய சாம்பசிவமூர்த்தியின் இனிய கிருபையைப்போன்ற நந்திதேவர் நகைத்து இராவணனைநோக்கி, என்னையோ குரங்குமுகனெனக் கூறினை? அடா அரக்கனே! உன்வாக்கினுற் சொன்ன வானரங்களினுல் உன் குடும்பமுதல் நீயும்இலங்காபுரியும் நாசமடையக் கடவதென்று சபித்தனர். அதைக் கேட்ட தசக்கிரீபன் சப்தமேகமும் இடிந்து தாரணியில் வீழ்ந்ததன்மைபோற் குதித்து, பளபளவென்று இருபது புஜத்தையுந் தட்டிக்கொண்டு, ஒருகாலூன்றி ஒருகால் மடித்து மண்டியிட்டு, சூலப்படையாற் கயிலேயங்கிரியைக் கெல்லி அடுத்து, தனதொருபது தோளேயுமடுத்து எடுத்தான். அமரர்-சித்தர்-அசுரர்-விஞ்சையர்-இயக்கர் -யட்சகர்-காந்திருவர்-முனிவர்-முதலியோரோடு பார்வதியாருந் திடுக்கிடக்கண்ட தேவதேவன் இடதுகாற் பெருவிரலே யூன்றவும் இராவணன் மாசற்ற மலேயின்கிழகப்பட்டு, மணிமுடி நெருங்க, அணியுரநொறுங்க, திணிபுயம் வருந்த, திருவும்-தேகமும்-சிறப்பும்-தீரமும்-திண்டோள்வலியுந் தவவலியுஞ் சிதைந்து தேய்ந்து, பேசுந்திறனின்றியழுது, நெடுநாளொடுங்கி வருந்தி யிருந்தான். அமரர்முதலிய யாவரும் அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து அரனைப்புகழ்ந்துபாடிப் பணிந்தார்கள். இப்படி பலநாளடங்கிக்கிடந்து வருந்துநாளேயில், மகதியாழ்கதிபனுகிய நாரதமஹா முனிவரானவர் மஹாதேவனேக்கண்டு வணங்கிக் கயிலேமலையை வலம் வரும்போது, நொந்து நைந்தழுது வாடிய இலங்கேசனேக்கண்டு, ஓ அறிவற்ற வெறியுற்றவனே! அடா நன்னெறியற்றவனே! எப்பொருட்கு மிறைவன் இறைவியுடன் வீற்றிருக்கும் இனிய கயிலேயங்கிரியையும், ஈசனடிக்கு முடிசூடும் எம்பெருமானுகிய நந்திதேவரையும் இகழ்ந்து இக்கெதி யடைந்தனே. இனித் தேறுவையோ? ஆகிலும்ஒரு உபாயஞ்சொல்லுகிறேன்கேள் இருக்கு முதலிய நான்குவேதங்களுள்ளுஞ் சாமவேதப் பிரியனுகிய சாம்பவமூர்த்தியைச் சார்வதாய்ப் பாடுவையாகில், பிழைப்பையென்று சொல்லி நாரதர் நீங்கினர்.

உடனே இராவணேச்சுரன் ஒருதலேயையும் ஒருகரத்தையும் அறுத்து வீணையுருவாக்கி, சகல தேவர்களும்-சகல முனிவர்களும்-சிவனடியார்களும் புகழ்ந்து மகிழும்படியாய்ச் சாமவேத கானம் பொழிந்தான். அதுகாலேயில் நந்திதேவருங் களிக்க, அமரர்முதலியோரும் பார்வதியாருடன் சொலிக்க, ஞானமுனிவர் முதலிய யாவரும் பிரமிக்க, சிவபிரான் அவ்விராவணனுக்குப் பிரசன்னமாகி உள்ளன்புடனுவந்து, அவன்கேட்ட வரமும் வாழ்நாளும் அஸ்திர சஸ்திர முதலியதுங் கொடுத்தனர். அவையனைத்தும் பெற்றபின் நந்திதேவர் முதலாகிய பலரையும்வணங்கி விடைகொண்டு, இராவணனென்னுங் கீர்த்தி எங்கும் பரிமளிக்கும்படியாய் இலங்காபுரத்தைச் சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தான். இப்படி சிலநாட் சென்றபிற்பாடு இராவணனைவன் கரதூஷணன் திரிசிரன் இவர்களேயழைத்து, அடர்ந்த தண்டகவனத்திற் காவலாக இருக்கும்படி சில படைகளுடன் அனுப்பிவிட்டு, தம்பிமார் பிள்ளைகள் முதலிய யாவரையும் இலங்கையி லிருக்கும்படி நிறுத்தி, தான் புட்பகவிமானத்தி லேறிக்கொண்டு, திக்கெட்டிலிருக்குந் திக்குப்பாலகரையுந் திக்குயானைகளையுஞ் செயித்து, ஒப்புவமையற்ற ஓர் முதல்வனுகி மற்றெல்லா வுலகங்களேயும் வெற்றிகொள்ளும்படி சென்றுன், இங்கே தனது வளமைதங்கிய இலங்கையிற் கும்பகருணன் பெருந்தூக்கத்தி லிருந்தான். புத்திரர்முதல் யாவரும் மலேச்சாரலிற் சென்று பசுபதிக் கடவுளேத்தொழுது, தவங்கள் யாகங்கள் விரதங்கள் பூசைகள் இவை முதலானவைகளெல்லாஞ்செய்து, அழகிய வில்லும்-திவ்யாஸ்திரமும்-திடவீர தைரிய பராக்கிரமமும் பெற்று வரும்படியாய்ச் சென்றுர்கள். இலங்கையிற் சில ராட்சசச்சேனேயும் விபீஷணனும் இருந்த சமயத்தில், தேவேந்திரனைவன் தேவர்கள் தேவகணங்கள் முதலிய எல்லோருஞ் சூழவந்து இலங்கையை வளேத்துக்கொண்டு, அரக்கர்முதலிய படைகளே

யெல்லாம் நொறுக்கி இறக்க அடித்து, ராட்
சசஸ்திரீகளையுஞ் சிறைபிடித்துத் துன்பமு
ண்டாகும்படி சின்னபின்னமாய் முடித்து,
இலங்கையைக் கொள்ளையடித்துதெய்வலோ
கம்போய்ச் சேர்ந்தான். அதனுல் விபீஷ
ணன்மாத்திர மிகவும் வருந்தி இருந்தான்.
அக்காலத்தில் திக்குவிஜயத்திற்குப் போயிரு
ந்த இராவணனும், தவஞ்செய்யப்போன
பிள்ளைகள் முதலாகிய எல்லோரும் இலங்கை
யில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

உடனே விபீஷணன் தேவர்கள் நடத்
திய அனியாயங்களையெல்லாம் இராவணனு
டனே சொல்ல, அதைக்கேட்ட மாத்திரத்
தில் அவ்விராவணன் அனற்பொறிசொலி
க்க நகைத்து, கையோடு கையறைந்து பெரு
மூச்சுவிட்டு, எயிறுதின்றெழுந்து சேனைகளி
யாவும் க்ஷணத்திற் சேரவேண்டியதென்று
தூதுபோக்கினுன். உடனேபிரமதேவனுல்வ
குத்த உயிர்த்தொகைகளெல்லாம் ஓரிடத்திற்
சேர்ந்ததைப்போற் கறுத்திருண்ட தேகமும்
செம்பட்ட மயிரும் செவ்வரக்கனைய கண்ணு
ம்தேவர்நடுங்குங் கூச்சலுமுடைய ராட்சசர்
கூட்செறிந்தார்கள். கும்பகருணனுந் தூக்க
கம்நீங்கிக் குலவ்ரைப் போலெழுந்து, இந்த
செய்தியைகேட்டுக்கொடுங் கோபங்கொண்டா
அந்தவேளையில் திணிந்து உயர்ந்து பூரித்
துப் பாரித்ததோள்களையுடைய வேளிற்சிற
ந்த இராவணியானவன் சிவந்த பொற்சிகர
ம்போல் எழுந்து, காளவிடமெனக்கடுத்து,
தேவேந்திரன்முதற் றேவர்களைக்கொல்லவும்
வெல்லவுஞ்சேனைப்படையேன் தேவரீரேன்
சிறியதந்தையேன் யானொருவனிருக்கவிடை
தாருமென்று பற்பலவரக்கருட னெழுந்து,
தெய்வலோகம்போய் அடர்ந்துஉறுதியாகிய
போர்புரியுங்காலையில், அஷ்டவசுக்கள்முதல்
திக்குப்பாலகர்கள் தேவர்கள் மற்றயாவர்களை
யும் பறக்கடித்தான். அப்படியடிக்கும்போது
இந்திரனெதிர்த்து வந்த அரக்கரையெல்லா
ங்காய்ந்துசிந்து சிந்தாக்க அச்சமயத்தில் இ
ராவணியாவன் அவனை எதிர்த்து தேவர்
கணேமுதல் மூவர்கணேகளையும் அழித்து தே
வர்கள்முதல் யாவரும் புறமிட்டோட அடி
த்து, நாகாஸ்திரத்தால் தேவேந்திர னுதி
யோரைப் பிணேத்துதெய்வலோகத்தைக்கொ
ள்ளையெடுத்து, வெகுபேரை மடித்து, அரம்
பாஸ்திரீகளைச் சிறைபிடித்து, யாவரையும்
இரதத்துடன் கட்டிக்கொண்டு சகலவாத்திய
முழங்க சகலபடைகளுநெருங்க இலங்காபுரி
வந்துசேர்ந்து தந்தையின் தாளிற்பணிந்து
சசிமணுளனைக் கொணர்ந்து கும்பகர்ணன்
படுக்கைவீட்டின் கம்பத்திற்றளைந்து வைத்
தான். அதைக்கண்ட இராவணேச்சுரன்இந்
திரசெயித்தென்று இராவணியை அழைத்து
இறுகத்தழுவிய காலையில், இவ்வுலகத்தை
படைத்தபிரமதேவர்கள் வருத்தப்படுவதைப்
பார்க்க மாட்டாமல் இராவண னிடத்திற்கு
வந்து, உபசார நயிச்சிகவார்த்தைகளைப்பேசி
மேகவாகனனுகிய தேவேந்திரனைக் கட்டவி
ழ்த்து விடச்செய்து ஆசீர்வதித் தேகினர்.
பின்புதசக்கிரீபன் தனக்குயாரு நிகரில்லாமல்
மூவுலகமுங்காவல்பூண்டு, தேவர்கள் எல்லா
ரும் ஊழியஞ்செய்ய தேவஸ்திரீகள் அடி
மைபட்டுய்ய திக்குப்பாலகர் ஏவற்றெழில்பு
ரிய வெள்ளைக்குடை நீழலிற்சிங்காசனத்தில்
வீற்றிருந்து, சகல வளப்பங்களுடன் குறை
வில்லாமல் இலங்காபுரியில் ஐம்பதுலட்சம்
வருடம் நற்கருமம் நல்லதருமம் இவைமுத
லானவைகளுக் கிடையூறுய் அரசுபுரிந்து
வந்தான்.

இப்படிதவஞ் செபம் ஓமம் யாகமுதலிய
பெரியோர்களின் கிர்த்தியங்கள் நடக்கவொ
ட்டாமல் அகிர்த்தியங்களைச்செய்து சகலதே
வர்களுந் தன்னூழியஞ்செய்ய நடத்திவரும்
அரக்கருடைய வருத்தஞ்சகிக்க மாட்டாமல்
முனிவர்யாவரும் மகமேருவிற்சென்று பிரம
தேவரைகண்டுவணங்கிநின்றுர்கள் அவரவர்
களைநோக்கி வந்தகாரியம் என்னவென்றுகே
ட்க ஐயா மண்பொதுத் தந்தையாகிய தெய்
வமே! தருமம் தானம் யாகம் அவிர்ப்பாகம்
தெய்வவணக்கம் நல்லிணக்கம் இவையாவை
யுங்கெடுத்து, தேவமாதர்பூமாதர் இயாவரை
யுஞ் சிறைபிடித்து, அறத்தைக்கெடுத்து, எங்
களை அவத்தில்விடுத்து அலையச்செய்தான்
பணைத்த தோளிணையுடைய இலங்கைக்கிறை
வன். அபனுல் அழிவதைப் பார்க்கிலும்,
ஐயா! உமதடியிணையே அடைக்கலமென்று
அடைந்து அழிவது மேலென்று வந்தோம்
எங்களைக் காத்துத்தருமத்தையும் நிலைநிறுத்
தக்கடவீர். என்றுமுறைகூறக்கேட்டபவளம்
போன்ற இதழும் படிகம்போன்ற மேனியுமு
டைய சரஸ்வதியாருக்கு நாயகன் அபயமெ
னவந்த அம்முனிவர்கள் பயமகன்றுநலமெ
ய்தஓரதிசயமானசங்கதியை உரைக்கலுற்றுர்
கேளும் முனிவர்களே! முன்னமே இந்த அ

ரக்கர்களுடைய பொல்லாங்கை யுன்னி இவர் களைமுடிக்கும்படியாய், க்ஷீராப்தி நாயகனுகிய திருமால் பூலோகத்திற் சூரியவமிசத் தலைவ னுகுந் தசரதனுக்குப் புத்திரனுகப் பிறந்திருக் கின்ருர். தேவர்கள் முதல் யாவரும் நந்தீச ருடைய சாபத்தின்வண்ணம் வானரசிரேஷ் டராயுதித்து, வனத்திலும் மலைகளிலும்வள ர்ந்துவருகின்ருர்கள். மந்தரையென்பவளை ப்பூலோகத்தில் அவதரிக்கும்படி அனுப்பி வைத்தேன். அவள் கூனியென்னும்பெயர் கொண்டு கைகேயன் மகளிடத்தில் தாதியாக அமைந்திருக்கின்ருள். அவளுடையபோத னையால் ஸ்ரீராமர் நாயகியுடன் வனத்திற் குப்போகும்படியாய் நேரிடும். அந்தக்காலத் தில் இளைய பெருமாளுங் கூடப்போவார். இன்னுஞ் சிலநாளில் அரக்கனும் அவனு டைய புத்திரமித்திர சுற்றத்தார்களும் அழி வார்கள். உங்கள் தவமும் அன்பும் அறமும் செழித்துப்பொழியும் பயப்படாதீர்கள். என் று தம்மையடைந்த முனிவர்களுக்கு பிரம தேவர்சொல்ல, அவர்கள் அகமுமுகமுமலர் ந்து களிகூர்ந்து, துன்பம் நீங்கி இன்பம் அடைந்தவர்களாய்ச் சென்ருர்கள். பிரமனு டைய வாக்கியப்படி சீதையின்பொருட்டால் இராவணன் குலத்தோடிறந்தான். என்று சொல்லிய மார்க்கண்டேயரை யுதிஷ்டிரன் பணிந்து வணங்கி, ஸ்வாமி! சீதைபொருட் டால் இராவணனிறந்த விதத்தைவிபரமாகச் சொல்லியருள வேண்டுமென்று கேட்க, புர த்தையெரித்த புனிதனைப் பூசித்தவரத்தினுற் பதினுறு வயதுபெற்ற பரமதயாளுவாகிய அ ம்மார்க்கண்டேயமுனிவர் சொல்லத்தொடங் கினர்.

கேளுந் தருமராஜனே! இராவணனு டைய தாயானவள் புற்கடை. இவளுடன் பிறந்த பெண்களில் மூன்ருவதுவாகையென் பவள் வயிற்றில் கரனுஞ் சூர்ப்பனகையென் னும்பாவியும் பிறந்தார்களென்று முன்னஞ் சொல்லி யிருக்கின்ருே மன்ருே? அந்தச் சூர்ப்பனகையானவள் திரிலோகசஞ்சாரியா கிஎனகங்களிற்றிரிந்து முனிவர்கள் செய்யுந் தபஜெப முதலியவைகளை அழித்து அறந் திறம்பி மறம் இழைத்து வருநாள்களில் ஒரு நாள் ஸ்ரீராமமூர்த்தி சீதாசமேதராய் எழுந் தருளியிருக்கின்ற பஞ்சவடிதீரத்திற்குவந்து ஸ்ரீகோதண்டபாணியின் திவ்ய திருவுருவத் தைகண்டுதிராக்காமநோய்மேற்கொண்டு, தியங்கிமயங்கி உயங்கி, விளர்த்துக் களைத்துத் தளர்ந்து, விழுந்துஎழுந்து சுழன்றுகொழு ந்துவிட்டெரியு மக்கொடிய காமத்தால் வரு ந்தி, தனது இராக்கதரூபத்தை மறைத்து, அரம்பா ஸ்திரீகளைப்போல வேடந்தரித்து, மகா அலங்காரத்துடன் துலங்க நடந்து, இருகொங்கைகளுங் குலுங்க நகைத்து, ஆரி யதல வீரியனிடத்தில் அடைந்து வணங்கி யொடுங்கி வொதுங்கி, ஐயனே! இன்றுயான் செய்த மாதவப்பலன் பெற்றேன். கைநிறை ந்த பொன்னிலுங் கண்ணிறைந்தகணவனே போது மென்பதைக் கையுற்றேன். என்று தனது மாயமோகினி நடத்தைகள் யாவற் றையும் பற்பலவாருகக் காணப்படுத்தினுள். இவைகளை யெல்லாம் மாருமறக்கண்ட வீர கோதண்டபாணி அவளைநோக்கி, பெண்பா வாய் உன் எண்ண மெல்லாந் திண்ணமே; ஆனுல் எனக்கோர் மனைவி யிருக்கின்ருள். தருமவிருத்தமாக ஒருறையி லிரண்டுவாள் நிறையலாகுமோ? உலகினர் பழிப்புக்கு உட ன்படலாமோ ஆகையால் அதோ இலக்கும ணனென்றிருக்குங் குமாரப்பருவமுள்ள பிள் ளைக்குத் தருமபத்தினி இவ்விடத்திலில்லை அவனிடம் போய்ச் சேருவையாகில் உனக் குத்தக்கபடி செய்யத்தக்கவன். என்று வழிவி டவும் பழியினையுடைய பாவி இளையவரிடத் தில் மேவி, மோகத்துயரினைக் கூவி, இருகர த்தையும் விரித்துத்தாவி, பஞ்சபாணனல் என்னுவி பதைபதைக்குதே பாவிநெஞ்சமும் மைப்பரிந்தழைக்குதே தாலிகட்டிக் கொண்டு பணிவிடைக்குத் தரவுசெய்யும். ஏன்மேற்பரி ந்து உங்கள்பட்சத்தை வையும் என்று பற் பலவிதத்தில் அவரை மயக்கம்பண்ணி நின் ருள். அதைக்கண்ட இளைய பெருமாளான வர் அவள் அண்ணனிடத்திற்போய் பேசி வந்த வண்மையும் அவள் அரக்கியேயல்லது வேறல்லவென்னுந் திண்மையும் அறிந்து கொண்டு, பெருங்கோபங்கொண்டு, அரையி லிருக்கும்வாளையுருவிக்கொண்டு, அவள்தலை யிலிருக்குஞ் சுருட்டைமயிரைப் பிடித்திழுத் துத் தள்ளிக்கொண்டு மலைக்குகைபோலொத் தமுக்கையும் கறுத்த மணியினையுடைய தனத் தையும்செம்பட்டமயிரையுடைய கொண்டை யையும் அறுக்கவும் அவள் மனம்வெறுத்து அண்டமுகடுநடுங்க உறுத்து, அபயமென்று காகுத்தனிடத்தில் ஓடிவந்து அலறிவிழுந்து இதனைச் சொல்லுகிருள்.

சுவாமி! தேவரீரை அறியாமல் இளையவர் இப்படிசெய்தார். ஆகிலும் பெரிதல்ல. அடியேன் மீதில் ஏதோதப்பிதம் இருந்து தண்டித்தீர்கள். நான்மீட்டுஞ் சுதந்தரியாய் விட்டேன். என்னை அங்கிகரிக்க வேண்டும். கரும்புக்குக் கணுவிருந்தாலுங் கசக்குமா? என்றுசொல்லித் சீதையும் பயந்து வாடத் திடுதிடுவெனச் சேரவருவதை வியர்த்த முகத்தினையுடையவராய் இளையவர்கண்டு உடைவாளை யுருவிக்கொண்டு, இன்னிமிடத்திலோடிப்பிழை. இவிடத்திலிருந்தால் இன்னும் பிழைவரும் என்று சொல்லக்கேட்ட அப்பாதகி சப்தமேகம்போல இரைந்து தனிவனமெல்லாங் கரிந்து எரிந்துபுகையவும், தாரைதாரையாய் உதிரம்பெருகவும் தம்பி அறுத்த மூக்கு முலை கொண்டை இவைகளைக் கைக்கொண்டு கானிடத்திற்சென்று, கதறிப்பதறிப்பதறிக்கலங்கி அழுதாள். அவன்காற்மேற்றெழுதாள். அதைக்கண்ட கரனுடைய கண்களிரண்டிலுந் தங்கைமூக்கிரத்தங் குடிகொண்டதைப் போலச் சிவந்து மெய்மறந்து, பதினாலாயிரந்தேர் கரிமுதலிய படைக்கூட்டமும் திரிசிரன் தூஷணன் முதலாயுள்ள துணைக்கூட்டமும், பேரிகைமுதலிய வாத்தியங்களும் குடைகொடிமுதலியபலவிதச்சின்னங்களும் விளங்கப் பயணப்பட்டுப் புறப்பட்டு சூர்ப்பனகை வழிகாட்டவந்து, சதயமொழி நாட்டிக் காட்டில் வந்திருக்கும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியைச் சூழ்ந்துகொண்டனன். உடனே அவர்தம்பியைநோக்கி, ஜானகியைச் சற்றுநேரங் காத்திருக்கக்கடவை இந்தச் சேனைகளை இதோஎமலோகம் ஏற்றித்தூற்றி விட்டுவருகின்றேன். என்று விஜயகோதண்டத்தைக் கரத்தில் எடுத்துப் பிடித்து வளைந்து இழுத்து நாணிமாட்டி டங்காரஞ்செய்து. ஓங்காரமீட்டுவந்த சேனைகளையுந் திரிசிரன் தூஷணன் இவர்களையுங்கொன்று குவிக்க, இதைக்கரன் கண்டு வாகைவிற்கொண்டு கையோயாமற்செய்யும் போரினில், ஐயன் அவன்வில்லைமுறித்துத் தலையைத்தறித்து, ஒரு நிமிஷநேரத்தில் வனமெல்லாம் இரத்தமும் பிணமலைகளும்-முண்டமும்-துண்டமும் - உருளும்படியாகச்செய்தனர். பின்பு தம்பியினிடத்தில் வில்லைக்கொடுத்துக் கைகாற் சுத்திசெய்து கொண்டனர். பிணங்களைப் பைசாசுகள் உண்டு களிக்கும்விந்தையைச் சீதை இலக்குமணர் ஸ்ரீராமர்-மூவருங்கண்டு மகிழ்ந்திருந்தார்கள். தேவர்கள் புட்பமாரிபொழிந்தார்கள். இவைகளைக்கண்ட சூர்ப்பனகை நடுநடுங்கிப் பயந்து ஓடுங்கி, இனி இவிடம் நின்றால் நமது தலையும் போம். இன்னொருமூலையும்போம் என்று இலங்கையில் ஓடி, எங்கும்நின்றாடி, இரைந்து வாடி, இராவணனை நாடி, இருகாலையும் பிடித்துக்கொண்டு ஒப்பனைசொல்லிப் பாடி, ஓ இந்திரசித்தே! ஓ என்னருமை மருமகனே! என்றுகூடி, ஆவினைப்பிரிந்த கன்றுபோற் கதறி ஓவென்றலறினாள் அரக்கர் குலாந்தகியாகிய அச்சூர்ப்பனகை.

இப்படி அலறியவளை இராவணன் பார்த்துப்பதறி நான்குதிசையிலுங்கோபாக்கினிப்பொறிச் சிதறி, அகட்டிலோங்கி அறைந்து, அஷ்டமாநாகமும் அஷ்டகெஜங்களும் அலைந்து உலைந்து பெருமூச்சுவிட ஆங்காரமிட்டெழுந்து அதட்டி, ஆரடி உன்னை அங்கயீனஞ்செய்தவன்? அயனா? அரியா? அரனா மற்றியார்? இவர்கள் மூவருங்கூடிச் செய்த வேலையோ? கரன்முதலிய நமதுபடைகள் அவிடத்திலில்லையோ நான்பிழைத்த பிழைப்பு இன்று இப்படிஆச்சே என் கீர்த்தி முதலிய வலிமை வீணாகப்போச்சே ஓ சூர்ப்பனகா! சீக்கிரஞ்சொல்லு சீக்கிரஞ்சொல்லு என்று கேட்கவும், அண்ணா! தேவர்கள்முதலிய திருமூர்த்திகளும் அல்ல அயோத்தியையாளும் தசரதனுடைய பாலராம். இராமன் இலக்குமணனென்று இருவருளர். இவருள் இராமன் பெண்சாதி சீதையென்பவள் இவர்கள் மூவரும் ரிஷிவேஷங்களுடன் பஞ்சவடியில் இருக்கக்கண்டேன். அரம்பாஸ்திரீகள் முதலிய யாவரும் அந்தச் சீதையம்மாளுடைய அழகுக்கு நிகராகமாட்டார்கள். அந்தம்மாளைவருணித்துச் சொல்ல ஆதிசேட க்கும் நாவுபோதாது அப்பேர்ப்பட்ட கனநாயகியானவள் திக்கெல்லாஞ் செயங்கொண்டசெல்வப்பிராணாகிய தேவரீருக்குக் கிடைத்திருந்தால் அதுவே திருவென்று எண்ணி, எப்படியாகிலுங் கொண்டுவந்து அண்ணனிடத்திற்சேர்த்து விடவேண்டுமென்று உன்னி மெள்ள வசப்படுத்தப் போனேன். அவிடத்திற் காவலிருந்த இளையவன் என்னைப் பிடித்து அங்கயீனஞ்செய்து, உன் தமயனிடத்திற்சொல்லிக்கொள்ளடி யென்று அனுப்பினான். நான் அழுது பழுதுபட்ட மூக்குமுதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு கரனிடத்திற் காட்டி முறையிட்டேன் அவன் கோபத்து

டன் சேனைகளியாவற்றையுஞ் சேகரித்து திரிசிரன் தூஷணன் முதலான இவர்களோடு வத்துவளைந்து கொடியயுத்தம் புரிந்தான். அந்தாமன் நொடியினிலவளைப் படியினிற் புழுதிபோல் மடியச்செய்தான் கெடிவீரப்ரதாபனாகவும் இருக்கின்றான் அவர்களிடத்திலிருக்கின்ற பெண்ணரசியை பெண்கள்பெருமாளை பெண்கள் மாணிக்கத்தை பேரெழிற்றிலகத்தை, பெண்ணிற் பெருந்தகையை, நீர் போய்க்கண்டால், அண்ணா! நான் அவிடத்திற்குப் போகத்தகும்தகாதென்று தேவரீருக்கு நன்றாய்த்தெரியும் நானெப்படிபோனாலும் போகட்டும் அந்த அணங்கரசியானவள் உம்மிடத்திலிருக்க ஒருநாள் பார்த்தாலும்போதும் அண்ணா! நான் இன்னமும் யென்னசொல்லப்போகிறேன். என்றுசொல்லிழைந்தனள்.

இவ்வாறு சொல்லிய சூர்ப்பனகையின் வார்த்தையை இராவணன்உற்றுக்கேட்டு, அனலிற்காட்டிய மெழுகுபோலுருகி, ஆசைமேலிட்டு,ஐயோசூர்ப்பனகா நீசொல்லிய பெண்ணை நினைத்தால் என்னுடலெல்லாம்உருகுதுஉயிருங்குருகுதுநல்லதாகட்டும்உன்னை இப்படி பங்கப்படுத்திய பசிதர்களை இந்நேரமே இவிடங்கொண்டுவருகிறேன். நீஇவ்விடத்திற்றானேயிருவென்று சொல்லி, இலங்கையை விட்டுப்புறப்பட்டுக்கோகரணம்வந்தான் அவிடத்தில் தாடகை சம்மார காலத்திலே ஸ்ரீராமருடைய பாணங்களுக்குத் தப்பிப் பிராணனைத் தப்பவைத்துக்கொண்டு தபசுசெய்கிற மாரீசன் பக்கலிற்போய் நின்றான். அந்தமாரீசனிவனைக்கண்டு திக்கென்றெழுந்து, சாஷ்டாங்கதெண்டனிட்டு ஏது இவ்வளவுதூரந்தயைசெய்தது சொல்ல வேண்டுமென்றுகேட்கவும், தசரத குமாரருள் இரண்டுபேர் சீதாதேவியோடு காட்டி விருக்கின்றார்களாம் நமதுசூர்ப்பனகையைக் கொண்டை மூக்கு முதலாயறுத்து, கரதூஷணன் முதலியபேர்களைக்கொன்று இருமாப்படைந்துஇருக்கின்றார்களாம். அந்தச் சீதை மெத்த அழகாயிருக்கின்றாளாம். அவளை நான் கைப்பற்றும்படியாய் அந்த. இராமலட்சுமணாள் இருவருஞ் சீதையைவிட்டுப் பிரிந்து போகும்படியாகிய மாயதந்திரங்களை நீ செய்யவேண்டும் இது உன்னை விடமற்றொருவரால் நடக்கமாட்டாது என் எண்ணமும் நிறைவேறமாட்டாது எனக்கு இந்த உபகாரம் நீசெய்யவேண்டும் என்றுவேண்டியவரையிலும் உபசரித்துமிகு தியுஞ்சொல்லவே, மாரீசன் நடுநடுங்கிசொல்லுகிறான் ஐயா அவர்களுடையதிருஷ்டிக்கு நீ நிகரல்லஉன்னையும் உன்பலத்தையும்உன்குலத்தையும்-உன்வரத்தையும் பெரிதாக எண்ணியிருக்கின்றாய். அவர்கள் பலத்துக்கு ஒருதிரணங்கூட சரிப்படமாட்டாய் இதுவும் அல்லாமல், உன்னைச் செயித்த பலசாலிகளாகிய வீரர்களை எல்லாம் ஒவ்வொரு கணைகளினாற் கொல்லத்தக்கவர்கள் வீராதிவீரர்கள். அவர்களை வஞ்சனை செய்வதென்பது நடவாது. தண்ணீருஞ் சாபமுந் தாழ்ந்தயிடத்திற் கல்லது, உயர்ந்தயிடத்திற்கு ஏறாது வஞ்சனையினால் ஒருவேளை பிரியச்செய்தாலும் உலகமாதாவாகிய வைதேகியை நீதொட்டு எடுக்கமாட்டாய் எடுத்துப்போனாலும் உனக்குத் தக்க பொருளல்ல. நாய்க்குமுழுத் தேங்காய் அகப்பட்டால் என்னசெய்யும்? எட்டாக் கனிக்குத் தொறடு கட்டுகிறாய் முடவன் கொம்புத்தேனுக்கிச்சை கொண்டதைப்போல் எண்ணுகிறாய். (அக்கிரமம் ஆரையும்விடாது) என்னும் பழமொழியை நீயுன்னிப்பார் என்வார்த்தையைத் தள்ளி உன் எண்ணப்படி செய்யத் துணிவையாகில், உன்புத்ர மித்ர களத்ராதிகளுடன், உன்கோட்டை - கொத்தளம்-தளம்-கனம்-இனம் - முதலியவை யெல்லாம் இழந்துபோய்விடுவாய் இது முடியாத காரியம். ஆதலாலிந்த யெண்ணத்தை நீ விட்டுவிடு, என்று மாரீசன் அவர்களுடைய பராக்கிரமங்களை வெகுவாகச்சொன்னான்.

இவ்வளவு சொல்லியுங்கேளாமல் இராவணனுக்குக் கோபம்வந்து, கயிலையங்கிரியைப் பெயர்த்த தோளும் - திக்குக்கஜங்களை வென்ற மார்பும் - உடைய என்னை இந்த அல்பமனிதர்களுக்கு ஈடல்லவென்று சொல்லப்போமா? ஐம்பதுலட்சம் வருஷம் ஆயிசுண்டாய்ச் சகலதேவர்களையும் நான் செயித்தேனே அல்லாமல், என்னை ஒருவரும் வென்றவர்களில்லை. அப்படியிருக்க, அல்பமனிதர்களுக்கு இளைத்தவனாக வாய்புளித்ததோ மாங்கா புளித்ததோவென்று சொல்லிப்போட்டாய். இப்போதும் என்படைகளுடன் எழுந்து யுத்தஞ்செய்து அந்த இரண்டுமனிதர்களையுங்கொன்று அந்தச்சீதையை நான் கைப்பற்றிக்கொள்ளத் திறம் இருந்தும், நான் செல்லுமென்று கருதிச் சசல மாயையினும் வல்லவனாதலால் உன்னைக்கொண்டு

துறையாய்க் கைப்பற்றலாமென்று உன்னிடத்திற் சொன்னால், எனக்குப் புத்திசொல்லுகிறுயல்லவா? நல்லது; இப்போதும் நான் சொல்லிய வண்ணங்கேட்டு உனக்குத்தெரிந்த மாயைகளெல்லாஞ் செய்து அந்தப்பெண்ணை எனக்குக் கிடைக்கச்செய்யாவிட்டால் உன்னை யென்கைவாளுக்கு இரையாக்குவேன். இந்த மண்ணுலகத்தைவிட்டுப் போக்குவேன் என்று சீறினன். அதைக்கேட்ட மாரீசன் சொல்லுகின்முன் ஓ ராவணு! கேளும். உன்னுடைய கையினலிறந்தாற் கொடிய நரகங்கிடைக்கும். தாசரதி கைக்கணையால் இறந்தாற் சுவர்க்கங்கிடைக்கும். அதனலே உன் கையில் இறப்பதைவிட, எனக்கு அதுமேல். இதோ நான்போய் இறந்து இடம்பண்ணி வைக்கிறேன். சீக்கிரத்திற் குடும்பத்துடன் வந்து சேரக்கடவையென்று சொல்லி, பொற்பிரகாசமாகிய மானுருக்கொண்டான். அதை இராவணன் மகிழ்ந்து உடன்கண்டான் அப்போதே மாரீசன் ஸ்ரீராமருடைய பர்னகசாலையினிடமேபோய், சீதாதேவியார் கண்ணுக்கு எதிரில் இத்தேசங்களிற் கிடையாத சிங்காரநிறத்துடன் திரிந்து திரிந்து விளையாட, அதைக்கண்ட அம்மன் அற்புதம் அடைந்து, ஒருநாளும் நான் பார்த்தறியாத இந்தமானைப் பிடித்துக் கொடுமென்று மேல்விளையப்போகிற காரணங்கள் தெரியாமல் ஸ்ரீராமரைக்கேட்கவும், இரகுபதியானவர் தம்பியைப் பர்னகசாலைக்குக் காவலாக்கி, வில்லும் அம்பும் கைக்கொண்டு விரைவுடன் மானைத்தொடர்ந்து போனர். அப்படி போகையில் தம்பி சில தருமநீதிகளையும் இராக்கதர் மாயைகளையுஞ் சொல்லித்தடுக்க, அதையுங்கேளாமற் காலைவிடுக்க, மானனது சமீபத்தில் வந்து துடிக்க. அந்தச் சந்தோஷத்தின்பேரில் தானும் அதனருகிலடுக்க, இப்படி நெடுந்தூரம்போயுங் கையில் அகப்படுந் தன்மைபோல் இளைத்துக்கூடியும், ஸ்ரீராமர் விரைந்துபோ யெட்டிப்பிடிக்க ஓடியும், இப்படி ஒரு யோசனைதூரங் கொண்டுபோகையில் அவருக்குக் கைகால்களெல்லாம் வருந்தி, அதிகவெய்யிலால் அவருடைய திருமேனியுங் கருகியது.

அப்போது இராமரானவர் சிரித்து, இது உண்மையான மானல்ல. தம்பிசொல்லியபடி மாயமானே: என்று எண்ணி வில்லிற்றெடுத்திருந்த பாணத்தைவிட்டனர். அந்தப்பாணம் மானினுடைய மார்பிற்பட்டு உருவும்போது, ஓ லட்சுமணுவென்றுகூவி இராக்ஷசருபத்துடன் பூமியில் விழுந்து இறந்தது. இவைகளை ஸ்ரீராமர்கண்டு, விசுவாமித்திரர் யாகத்தில் அடிபட்டு ஓடிப்போன மாரீசனிவன். ஏதோ ஒருவஞ்சனைசெய்யக் கருதி வந்தான், இவன்கூவிய சப்தத்தாற் பர்னகசாலையில் ஒருவிந்தைஉண்டாயிருக்குமென்று எண்ணிக்கொண்டு, அதிகவிரைவுடன் ஐயன் நடந்து வருமுன்னமே சீதாபிராட்டியார் காதில் இலட்சுமணுவென்று கூவிய கூச்சல் கேட்டு மைத்துனனை நோக்கி, ஐயா மைத்துனரே! அரக்கரால் ஏதோ அபாயம் வந்து உம்மைக்கூப்பிட்ட ஓசைகேட்டும், போகாமலும் பாராமலும் இருக்கலாமாவென்று சொல்ல; அதற்கு இலக்குமணர் சொல்லுகின்முர். என்தாயே! கேளும்: அரக்கராலும் அரசராலும்-ஆகாயவாசிகளாலும் மற்றெவர்களாலும் எங்கள் அண்ணனுக்கு அபாயம் ஒருக்காலும் வராது. நான் முன்னமே யிது மாயமென்று சொல்லியபடி, மாரீசனென்னு மான் அவருக்கு மயக்கமுண்டாகச்செய்த மாறுபாடான வஞ்சகமன்றி வேறல்ல. எங்கள் அண்ணனுடைய கூச்சலேயல்ல. இந்தப் பதினன்கு வுலகமும் அழிந்தாலும் எங்கள் அண்ணன் கலங்கத்தக்கவரல்லர். நீர் மயங்கவேண்டாம். இதோ வரப்போகின்முர். என்று அநேகவிதத்திற் றேறுதல்சொல்லியுஞ் சீதைக்கு மனதுவொப்பாமல் மெத்த விசனப்படவும், அதை இலக்குமணர் பார்த்து அம்மா! அப்படி எங்கள் அண்ணனுக்கு அபாயம் வருங்காலத்தில், ஆகாசவீதியில் தேவர்களும்-சந்திரசூரியர்களும்-நவக்கிரகங்களும் மற்றியாவும் நிலைபெற்றிருக்க மாட்டா. நீரேன் பிரமிக்கின்றீர்? என்று வணங்கிச் சொல்லக்கேட்டு ஜானகியம்மன் சொல்லுகின்முள். ஆ! ஆ! நீர் சொல்வது (செத்தவனுடைமை யிருந்தவனுக்கு அடைக்கலம்.) என்னும் பழமொழிபோலவும், (மைத்துனனிறந்தால் மயிர்போச்சு கம்பிளியெனக்காச்சு.) என்பது போலவும் இருக்கின்றது. இவ்வளவு அபாயக்கூச்சல்கேட்டு மனந்தாளி யிருக்கின்றீர் அல்லவா? இலக்குமணரே! ஆனல் இதோ நான்போய் எரியுங்காட்டழலில் விழுந்து இறக்கிறேன். என்று எழுந்து நடக்க யத்தனித்தனன்.

அதை இளையபெருமாளானவர் கண்டு இரண்டு காதுகளையும் இருகரத்தால் மூடிக்கொண்டு, ஸ்ரீராமா! ராமா! என்று பலமுறை ஸ்மரித்தவராய் மனம் விண்டு, ஊழ்வினை யொருவரையும் விடாது - தாயே! உந்தன் இஷ்டப்படி இதோபோய் வருகின்றேன். நீர் பத்திரமாய்ப் பன்னகசாலையில் இரும். என்று சொல்லிப் பலபல எண்ணங்களையும் யோசித்துக் காவலைவிடுத்து, என் வந்தாயென்று தமயன்கேட்டால் என்ன உத்தரஞ் சொல்லுவோமென்று யேங்கி நடந்தார் இளையபெருமாள். இவ்விடத்திற் சீதாதேவியார் ஸ்ரீராமரைக்குறித்தேங்கிப் பர்னகசாலையில் தனிமையாக இருக்குங்காலத்தில், இது நல்ல சமயமென்று இராவணன் விருத்தவத வேடம்பூண்டு பர்னகசாலையில்வர, அதைக் கண்ட ஜானகி எதிர்கொண்டோடி, மஹா ரிஷீஸ்வரரென்று அர்க்கியபாத்தியம் அளித்து ஆசனங்கொடுத்து உபசரித்தனள். மாய வேடக்காரன் அவ்வாசனத்திலிருந்து, நீர் ஆர்? இவ்விடத்தில் தனிமையாய் இருக்க வந்த காரணமியாது? என்றுவினவ வைதேகியார் சொல்லலுற்றார்: ஐயா! அயோத்தியாபுரியாண்ட தசரதமகாராஜன் பாலர்களாகிய ஸ்ரீராமர்-இலட்சுமணர் இவ்விருவரும் பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்யப் பதினான்குவருஷங் கானகம் வந்தார்கள். நான் கோதண்டபாணியின் தருமபத்தினி. என்பேர் சீதை. நான் இவ்விடம் இருக்கின்றேன். அவர்கள் ஒருமானைத் தொடர்ந்துபோ யிருக்கின்றார்கள். இதோ வருவார்கள் என்று மொழியவே அக்கபடசன்னியாசி மிகவு மிரக்கங் கொண்டவனைப்போற் சீதையைப் பார்த்து, ஐயோ! உம்மைப்போலொத்த சௌந்தரியவதிக்கு இந்தக்காட்டி விருப்பஞ்சைக் குடிசையிலிருக்கவும், அல்பமனிதர்களுக்கு ஸ்திரியாகவும், இளமைப்பருவகாலம் வீணாய்ப்போகவுஞ் செய்து வைத்தான் அல்லவா பிரமன்? உமக்குத்தகுந்த புஜபலதிர விஜய பராக்கிரம தசக்கிரீபனை ஏற்படுத்தாமற் போனேம்: அப்படி கிடைத்தால்-அடடா!! என்னபாக்கியம்! என்னயோக்கியம்! என்ன சிலாக்கியம்! நன்மைவாக்கியம். இயாவும் அனுபவிக்கலாமே: என்று சொல்லக்கேட்ட என் தாய் இடிவிழுந்த அரவம்போலேங்கி, இவனை ரிஷியென்றல்லவோ மரியாதை செய்தோம். இந்தப்பாவி அரக்கனேயென்று மதித்துத் திடங்கொண்டு, அடா பதிதா! தண்டகாரண்ய வாசிகளுக்கு அபயஸ்தங் கொடுத்து அசுரர்குலத்தை அழிக்க வந்திருக்கும் ஆண்டவனை அறியாமல், மாண்ட பிணமென இருந்து ஊசனித்தாய்: சேண்டயங்குந் தேவர்கள் நகைக்க நீ ஈண்டிறப்பதற்குள்ளே ஓடிப்பிழையென உத்தரஞ்சொல்லித் தாயார் பர்னகசாலைக்குள்ளே போகவும், மாயரூபத்தை மறைத்துத் தன்னுடைய பேயாங் கோரரூபத்தைத் தெரியப்படுத்திப் பின் தொடர்ந்தான்.

அதைச் சீதைகண்டு தியக்கங்கொண்டு வாதைப்பட, உடனே அப்பாதகன் வலுவினிற்பிடித்துத் தன்தேரிலேற்றிஆகாயவீதியாய்ச்செலுத்த, அக்காலையில் இரதத்தில் விழுந்து எழுந்து புரண்டு ஓவென்றலறி உடல்பதைத்து, ஓ வனதேவதைபே! ஓ தெய்வமே, ஓ பூமிதேவியே. ஓ என்னம்மாவென்று அழுது அரற்றும் இந்த ஓசையைக் கேட்ட சடாயுவானவர் தனித்த மேகம்போல வந்து வளைத்து, மநுநீதிகளும்-தருமசாஸ்திரங்களும் - ஸ்ரீராமருடைய புயவலிமையும் அநேகமாகச்சொல்லியும் அரக்கன் கேளாமல் தேரைநடத்த, 'ஸ்ரீராமஜெயமென்றுகூறி றெக்கையால் மோதித் தேரைப் பொடிப்பொடியாக்கி, அவன் தேகமெல்லாங் கால் நகத்தாற் கிழித்துப் போர்புரிவதாயினர். அப்போது இராவணனுக்குக் கோபம் வந்து பரமசிவன் கொடுத்த வாளினால் உயிர்நிலை கேட்டு இறகினைவெட்டிப் பூமியிற்றள்ளி, புஜத்தின்மேல் ஜானகியைத்தாங்கி ஆகாய மார்க்கமாகப்போனான். அப்படிப்போகையில் அம்மன் அழுது அலறிப்புரண்டு சடாயுவைக்கூவி, சுவாமிவருமளவும் உயிருடன் இருந்து என்செய்தியை உரைப்பீரென்றுசொல்லிஇரைந்துபோகும்போது, ஓர் மலையினுச்சியிற் சிலபேர் கூடியிருக்கக்கண்டு, தன்னுபரணங்களைக்கழற்றி, அழகிய கச்சிற் சுருட்டி அவிடத்திற்போட்டு, என்னாண்டவன்வந்தாற்கொடுங்களென்று அயர்ந்து சோர்ந்து அவசமுற்றிருந்தனள். இரர்வணன் இலங்காபுரிக்குப்புகுந்து அசோகவனத்தில்அம்மனை வைத்து, அரக்கியர் காவல் அமைத்து, அநேக வசனங்களால் திருத்தி என்வசப்படுத்துங்கள் என்றுசொல்லி, இராவணன் தன்னரண்மனைக்குட்புகுந்து அளவிடற்கரிய சந்தோஷமுற் றிருந்தனன்.

இப்பால் தமயனைத் தேடிக்கொண்டுபோனதம்பிக்கு ஸ்ரீராமர் எதிர்ப்படவும், ஸ்ரீராமருடைய பாதங்களில் தம்பியானவர் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்யவும் தம்பி! நீ யென்ன சீதையை ஒண்டியாய்விட்டு வந்துவிட்டாயென்று கேட்கவும், அண்ணனுக்கு நடந்த செய்திகளில் ஒன்றையும் விடாமற் சொல்லவும், அவையனைத்தும் ஸ்ரீராமர்கேட்டு, அந்தோ! சீதையை இழந்தோம் என்றுசொல்லி, மனதில் ஒன்றுந்தோன்றாமல் இரண்டு வீரர்களும் விரைவாக ஓடிவந்து சீதையைப் பார்க்க, அங்கு காணாதபடியால் பெருமூச்சு விட்டு வியாகூலமுற்று, தம்பிநான் சொன்னபடி சரியாச்சுதென்று ஏங்கி பூமியிற்சார்ந்து விசாரத்துடன் மூர்ச்சைபோயினர். உடனே இலக்குமணர் தமயனைத்தேற்றி, தேவரீரே இப்படி விசனப்படப்போமா? அடியேனுக்கு உத்தரங்கொடுத்தால் எப்பேர்ப்பட்ட பலசாலியானாலும் அவனையுமுடித்து, எங்கள் தாயாரையுந் தேவரீரிடங்கொண்டுவந்து சேர்ப்பேன். என்ற தம்பி வாக்கியத்தைக்கேட்டுச் சிறுநகை நகைத்து, பிரளயகால உருத்திரனைப்போற் கண்கள் சிவந்து, அனற்பொறி மலியச் சினங்கொண்டு, தேவர்களும் பார்த்திருந்தார்களல்லவா? இந்த மூன்றுலோகத்தையும் இன்னிமிடத்தில் மாண்டுவிழச் செய்கின்றேன், பாரென்று கோதண்டத்தை வளைத்து நாணேற்றினர். உடனே இலக்குமணர் சமீபித்து, அண்ணா! ஒருவன்செய்த பெரும் பழிக்கு உலகமூன்றையும் பாழாக்க நினைப்பதுதருமமல்லவே: என்தாயையெடுத்துப்போன பாவியைக்கண்டு, அவனுயிரைக்கொண்டு, தேவர்தேவியைப் பட்டுப்போ விருக்கச்செய்வதேவீரம். அதுவே புருஷதருமம். என்று தம்பி சொல்லக்கேட்ட இரவிகுலபுங்கவன் மனந்தேறி துணிவுகொண்டு, எல்லாம் ஊழின்படி நடக்குமல்லது வேறில்லையென்று நிடத்துடனெழுந்து சீதையைத்தேடி இருவரும் போகையில், அவ்விடத்தில் ஒரு ரதம் வந்து திரும்பிப் போயிருக்கும் வழியைப்பற்றிச் சிலதுதூரஞ்செல்ல, அவ்வழியில்இறகு துணிந்து கிடக்கப்பட்ட சடாயுவைக்கண்டு தமது கையிலெடுக்க, இன்னானெடுத்துப்போனானென்று பெயரைச்சொல்லுவதற்கு முன்னே அச்சடாயுவின் பிராணன் சுவர்க்கலோகம் போய்விட்டது. உடனே ஸ்ரீராமர் தான் கொண்ட துயரத்திலும் மேலான துயரமடைந்து, ஐயா! மருமகளுக்கு உபகாரமாக வந்து வாளினால் வெட்டுப்பட்டிறந்தையோ? ஓ எங்கள் சிறியதந்தையே என்று புலம்பிக் காஷ்டத்தில் ஏற்றித் தகனஞ்செய்து கருமக்கிரியைகள் யாவுமுடித்து, இருவருந் தென்றிசையைநோக்கிச் சீதையைத்தேடி வருவதானார்கள்.

அப்படி வரும்போது அவ்வழியிற் கவந்தன் என்னும் ஒரு இராக்கதன், தலை வயிற்றுக்குட்சென் றிருக்கத்தக்கவன். ஒருயோசனைதூரங் கைகளை நீட்டி அதற்குள் அகப்பட்ட செந்துக்களியாவையுந் தனக்குளிரையாய் வாயிற்றள்ளிக்கொண்டு அநேகநாளாய்ப் பிழைத்திருக்கின்றவன். அவன்கையில் அவ் விராமவிலக்குமணரிருவரும் அகப்பட்டுக்கொள்ள, அவன் இவர்களைத் தன்வாயிற்றள்ளிக்கொள்ள, அதுகண்ட இவ்விரண்டுவீரர்களும் வாளையுருவிக்கொண்டுதிரண்டுபருத்திருக்கும் அக்கவந்தனுடைய புயத்தை வெட்டித் தள்ளினார்கள். உடனே அவன் தேவவிமானத்திற்றோன்றி இவர்களை வந்தித்து, பூர்வத்தில் நான் வித்தியாதரன், பிரமதேவர் சாபத்தினால் இந்தப் பாபதேகம்பெற்று வெகுநாளாய்த் துன்பமுற்றேன். தேவரீருடைய கிருபாநோக்கினாற் பாபந்துலைந்து பரிசுத்தனானேன். ஐயா! நீங்கள் சுகமாக வாழக்கடவீர்களென்று வாழ்த்தி, வணங்கி, என்தாயாகிய சீதாதேவியாரைத் திருடிக்கொண்டு போனவன் இலங்கைக்கதிபனான இராவணன். அவனைச்செயிப்பது எளிதல்ல. அநேகவரங்களையும் அரைக்கோடி ஆயுளும் பெற்றிருக்கின்றான், ஆகையால் இன்னுஞ் சிலதூரம் தெற்குநோக்கிச் செல்வீர்களாகிற் பம்பாநதியொன் றிருக்கின்றது. அவிடத்திற் கிட்கிந்தமென்றொரு மலையிருக்கின்றது. அந்தமலையில் வாலி சுக்ரீபரென்று அண்ணன்தம்பிகள் இருக்கின்றார்கள். இருவர்களில் ஒருவர்க்கொருவர் கொடியபகை நேரிட்டு, சுக்ரீபனென்பவன் முகமனென்னப்பட்ட மலையிலிருக்கின்றான். அவனுக்கு மந்திரிமார்கள் வாயுதேவனுக்கும் அஞ்சனாதேவிக்கும் பிறந்த அனுமார்முதல் நால்வரிருக்கின்றார்கள். அவிடம் நீங்கள்போனால் அவர்கள் உங்களுக்கு மிகுந்த நண்பராய் ஏற்பட்டு எழுபதுவெள்ளம் வானரங்களுடனேசுக்கிரீபனும்படைத்துணையாக வந்துகூடுவான். அப்பால் நீங்கள் கடலைக்கடந்து இலங்கையை வளைந்து

இராவணனைக்கொன்று வெற்றியைப் பெறுவதற்கு உதவியாவார்கள். தேவரீர் என்தாயாகிய சீதையைக்கொண்டு சுகமேவரலாம். என்று தொழுது வணங்கித் தனது யதாஸ்தானமாகிய வித்தியாதரர் லோகம்போய்ச் சேர்ந்தான். இப்பால் இவர்கள் இரண்டுபேர்களும் பம்பா நதிக்கரையில்வந்திறங்க, அவிடத்திலிருக்கும் பக்ஷிகள்-மிருகங்கள்-மலைகள் வனங்கள் - புட்பங்கள் இவைகளைப்பார்த்த ஸ்ரீராமமூர்த்தி சீதாதேவியின் அவயவங்களுக்கு ஒப்புசொல்லிக்கொண்டு விசாரப்பட்டிருந்தனர்.

அக்காலையில் இவர்களைக்கண்ட சுக்கிரீபன் திகில்கொண்டு அனுமாரை யனுப்பிவைக்க, அவர்வந்து விருட்சத்தின்மீது இருந்து இவர்களுடைய திருவுருவத்தைப் பார்க்கும்போது, ஸ்ரீராமர்கண்டு குண்டலதாரியாகிய நீ யாரென்றுவினவ, அதற்கு நான் வாயுவுக்கும் அஞ்சனாதேவிக்கும்பிறந்த அனுமானென்று சொல்லி அடியினைவணங்கி வாய்புதைத்துக் கைகட்டி நிற்க, அதைக்கண்டு தங்களுடைய வரலாற்றை அவருக்குத் தெரிவிக்க, உடனே அவர்போய் சுக்கிரீபனை அழைத்துவத்து சரணம்புகச்செய்து இருவருக்கும் உறவுண்டாக்க, பின்பு இருவரும் ஸ்ரீராமரை வணங்கி அழைத்துக்கொண்டு தாங்களிருக்கும் மலையிற்போய் அலங்காரச் சாலையிற் எழுந்தருளச்செய்து, சுக்கிரீபன் தன்னுடைய தமயனுக்குந் தனக்கும் பெண் சாதியினால் நேரிட்ட பகையைச் சொல்லினன். அதைக்கேட்கவே இராமர் மெத்தவும் விசனமுற்று, அந்த வாலியைக்கொன்று உனக்கு கிஷ்கிந்தையைப் பட்டங்கட்டி வைக்கிறேனென்று அபயஸ்தங் கொடுத்தனர். அதைப்பெற்ற சுக்கிரீபனனவன் ஸ்ரீராமரை நோக்கி சுவாமி! அடியேனுக்கு ஒருசந்தேகம். தேவரீர் வாலியைக்கொல்லுவது உண்மையாகில், வருஷத்திற்கொருதரம் ஏழுமாமரத்தை இழுத்துப்பார்த்து விட்டுவிடுகிறதும், துந்துபியென்னும் இராக்ஷதன் எலும்பை நித்தியம் அசைத்து விடுகிறதுமாய் இருக்கின்றான். அவைகளை அவன்செய்யும் வலிமைக்கு மேலாகத் தேவரீர் காட்டினால் என்மனந் திடங்கொள்ளும். என்று சுக்கிரீபன்சொல்ல, நல்லதென்று அந்த மாமரத்தினடிவாரத்திற்போய் நின்று, அதுஒரு சாப காரணத்தாற் பாம்பின்மேல் முளைந்திருக்கும் மரமென்று அறிந்து, அதின்வாலை மிதிக்கவே ஏழுகோணலாயிருந்த அந்தபாம்பு ஒரே ஒழுங்கில் வரக்கண்டு, ஒருபாணத்தால் ஏழுமரமும் உருவவெய்து, பின்பு துந்துபியின் எலும்பையுங் கால்விரலால் உந்திவிட்டனர். அதைக்கண்ட வானர அரசனும் மற்றையர்களும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து வணங்கி, இவராலே வாலியைக் கொல்லப்படுமென்று நிச்சயங்கொண்டு, மறுபடியுந்தாங்களிருக்கும்ஸ்தானத்திற்குவந்து, சீதாதேவியார் கழற்றியெறிந்துபோன நகைமூட்டையைக் கொண்டுவந்து ஸ்ரீராமருக்கு எதிரில்வைத்து, சிலநாளைக்கு முன்னே இராவணன் ஒரு அம்மனையெடுத்துப் போகும்போது அந்த அம்மாள்போட்ட மூட்டை இதுவென்று சொல்லினர்.

உடனே ஸ்ரீராமர் அம்மூட்டையைப்பிரித்து தலைநகைமுதற் பாதநகைவரைக்குஞ் சரியாக அமைந்திருக்கப்பார்த்து, உடனே தம்பியைநோக்கி, இது ஆருடைய உடமையென்று கோதண்டபாணி கேட்க, அதற்கவர்-அண்ணா! திருவடியிற்சூட்டும் நகைகள் மாத்திரம் தாயாருடையது. மற்றஆபரணம் ஆருடையதோ எனக்குத் தெரியாதென்று இளையபெருமாள் சொன்னார். கேட்டீரோ சுருமநந்தனா! ஸ்ரீராமர்கேட்ட வினாவுக்கு இலக்குமணர் தந்த விடையெப்படி யிருந்ததென்றால், தமயன்பத்தினி தாயாகையால் திருவடிதரிசனம் அன்றி மற்ற மேல்நோக்கம் இல்லையென்றும், கொழுந்தன் இருக்கவேண்டிய மரியாதை உபசாரம்இதுவென்று வேதமுறைமையினால் விளங்கக் காட்டியதைப்போலும் இருந்தது. அந்தவார்த்தையைக் கேட்டுஞ் சீதையின் திருவாபரணங்களைப் பார்த்தும் ஸ்ரீராமர் விசனப்படும்போது சுக்கிரீபன் எழுந்து திருவடிகளில் விழுந்து, சுவாமி! தேவரீர் விசனப்படவேண்டாம். என்னிடத்திலெழுபது வெள்ளம் வானரப் படைகள் இருக்கின்றன. ஒருநொடிப்போதினில் இலங்கையைக் கலங்கச்செய்து, இராவணனைச் சாவண்ணம்புரிந்து, தாயாரையுங் கொண்டுவந்து தமது திருவடிகளில் ஒப்பி வைக்கிறேன். என்று வானரமகிபன் சொல்லக்கேட்ட இராமர் மகிட்சியடைந்து புளகமுற்றவராய், இப்போது நடக்கவேண்டிய காரியமென்னவென்று கேட்க, வாலியைச் சம்மரிப்பதேயென்று சுக்ரீபன் சொல்ல, நல்லது நீ வாலியினிடத்திற் சென்று போர்புரி

யும்படி அழைத்துக்கொண்டு வாக்கடவையென்று அனுப்பி, தானுந்தம்பியுங் குற்றுச்செடிமறைவிற் கோதண்டபாணியாக நின்றார் அதுகாலத்திற் சுக்கிரீபன் வாலியின் அரண்மனைக்குப்போய், சுத்தவீரப்பிரதாபம் உனக்குஇருப்பது நிசமாகில் இப்போது புறப்படு யுத்தத்துக்கென்று அறைகூவினன். அக்காலையில் வாலியின்தேகத்தில் நிறைந்திருக்கும் உதிரமனைத்தும்பொங்கி, கோபம்கொழுந்துவிட்டோங்கி, இன்றைக்கு இவனைக்கொல்லுவதென்று மனவுறுதியைத் தாங்கி, இருதோளும் வீங்கும்படிஎழுந்து பளபளவென்று புசத்தைத்தட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் பயணப்படுகையில், தாரையென்பவள்ஓடிவந்து தன்புருஷனைத்தடுத்து ஆறுமாசத்திற் கொருதரம் வருகின்றவன் இப்போது தான்உன்னால் அடிபட்ட பச்சைஉதிரம் இன்னுங் காயாதிருக்குமுன்னமே வந்து சண்டைக்கு அழைக்கின்றதை யோசிக்கவேண்டியது.

இதல்லாமலும் நானொரு சொப்பனங்கண்டேன். அயோத்தியைஆளும் தசரதமகாராசனுடைய பிள்ளைகள் இராமலட்சுமணர் என்னும் சுத்தவீரர்கள் சீதாதேவியுடன்பஞ்சவடியில் வந்து இருக்கும்போது, இராவணன் மோசமாயைசெய்து ஜானகியைத் திருடிக்கொண்டுபோய் இலங்கையிற் சிறைவைக்கவும், அந்தம்மாளைத் தேடிக் கொண்டுவந்த அவ்விருவரையும் உங்கள்தம்பி அடுத்துச்சரணம் அடைந்து, ஏழுமராமரத்தையுந் துந்துபி எலும்பையும் பரிக்ஷைபார்த்து, அவர்கள்பலத்தின்பேரில் இவ்வளவு சீக்கிரமாய்ச் சண்டைக்குவந்து அழைக்கிறதாகவும்நானொருசொப்பனங் கண்டேன். ஆகையால்இன்று போவதை நிறுத்தி நாளைக்குப் போகலாம். இன்றைக்கே போவீராகில் ஜெயங்கிடைக்கத் தக்கதாய் இருக்கவில்லை வினைவலியுந் தன்வலியுமாற்றான் வலியுந் துணைவலியுந் தூக்கிச் செயல் என்று நீதிசொல்லியிருப்பதால், சாரணர்களைவிடுத்து எதிரிபலத்தை யறிந்துகொண்டு யுத்தத்திற்குப் போவது இராஜதருமம் என்றுதாரை சொல்லகேட்ட வாலியானவன் மகாகோபத்தோடும் உடைவாளை யுருவிக்கொண்டு, அடிபாவி குற்றமில்லாத சூரியவமிசத்திற்குக்குற்றஞ்சொன்னாய், ஒருக்காலுஞ் சூரியகுலத்தரசர்கள் வஞ்சகத்துக்கு உடன்படமாட்டார்கள். மகாயிரக்கமுள்ள குலம். ஒரு புறாவுக்காகத் தன்தேகந்தை அறுத்துத்துலையேற்றிய வமிசத்தையா பழிப்பாகச் சொன்னாய்? இந்நேரம் உன்னைவெட்டியெறிவேன் நீ பெண்ணாகையால் மனம் பொறுத்தேன். ஆனாலுந் தேவர்களுக்கு அமுதங்கடைந்து கொடுத்த எனக்குச் சகாயப்படாமல் இவனுக்கு ஆர் சகாயப்படுவார்கள். அப்படிவந்தாலுந் தன் பெண்சாதியை அபகரித்துபோன இராவணன் என் வால்மயிரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தவன். அவனை என் வீரப்பிரதாபங்களையும் யான்பெற்றிருக்கின்ற பெருவரங்களையுங் கேட்டறிந்திருக்கும் தான் என்னைக் கொண்டு ஜெயித்துக்கொள்ளாமல், என்னிடத்தில் அடிபட்டு நான்போகக்கூடாமல் ஒரு ரிஷிசாபம் நேரிட்டிருக்கிற மலையில்ஒதுங்கிக் கிடக்கும்அல்பனாகிய சுக்ரீபனைக்கொண்டோ இவன்பகையை முடித்துக் கொள்ளக் காத்திருக்கிறான்? அவனாயென்னை செயிப்பவன்? மேலும் அந்தராமனுக்கும் எனக்கும் எந்தவிதத்திலும் ஒருவிதப் பகையுமில்லை. அவன் என்பேரில் சண்டைக்கு வரக்கூடாது. அப்பேர்ப்பட்ட சகாயவலிமையையும் சுக்ரீவன் கொண்ட மனவுறுதியையும் இன்றைக்கேநான்பார்க்க வேண்டியிருப்பதால் யுத்தத்திற்கென்று வெளிப்பட்ட யான் மறுபடியுந்திரும்பமாட்டேன். சுக்ரீபனையும் அவனுக்குச் சகாமாக வந்த அவர்களையும் முடித்துத் திரும்புவேன் வீட்டுக்குள் போவென்று அனுப்பிவைத்து, தம்பியின்பேரில் முனைகொண்டுவந்து ஆர்ப்பரித்தான்.

அம்மாத்திரத்தி லிருவரும் நாலடி இரண்டடியில் திருகி, இருந்து எழுந்துபதுங்கி தாவிமேவி கூவி இடம் வலஞ்சுழன்று, ஒருவரையொருவர் கோடையிடிபோற்குத்தி, காலினால் எத்தி கரத்தினாற்பற்றி காகரவென்று சுழற்றி, ஆகாயவீதியில் வீசி, தலைகீழுங்கால் மேலுமாகச் சுழன்று, பூமியில் இலகுவுகொண்டு நின்று, சுக்ரீபன் வாலியின்மார்பில் இருகரத்தையுங்கொண்டு மோதவும், உடனே வாலி சுக்ரீபனைப்பிடித்துக் கரங்களினால் அடித்து, உடலையொடித்து உயிரை முடித்துவிட வேண்டுமென்று நாடினான். அவனுடைய மனதைக்கண்ட சுக்ரீபன் ஓடினான். ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் திருவடிகளில் முடிசூடினான் சுவாமி என்னை இப்படி ஏவிவிட்டு என்னுடலில் உறையும் ஆவிவிட்டுப் போகும்படி பார்த்திருந்தது ஞாயமா? இஃதோ ரூபாயமா என்னையனே என்று அழுதுவருந்துஞ்சுக்ரீ

பனை இராமர்நோக்கி, அப்பா! நீங்களிருவருங்குயவன் திகிரிபோற்சுழலும்போதுநான் பாணப்பிரயோகஞ்செய்தால், அது உனக்கே படுமோ அவனுக்கே படுமோ என்னுஞ் சந்தேகத்தினாலும் நீயென்றும் அவனென்றுந் தெரியாமையாலும் மயங்கி யிருந்துவிட்டேன் வேசிமாதர் விஷசூரணப் பிரயோகம்போலானால் நான் என்னசெய்வேன் இனி அப்படி இரேன் இதோ இந்தப் புஷ்பத்தை நீ தலையில்முடித்துக்கொண்டு மறுபடியும் வாலியைஅழைத்துப் போர்புரியக்கடவை எப்படியும் அவனைமாட்டி விடுகிறேன் இதற்குச் சந்தேகமில்லையென்று ஒரு பூவைச்சூடி அனுப்பியபோது சுக்ரீபன்ஓடி, அடாவாலி எங்கும் ஓடாதேயென்று கூவியழைத்தான். அவ்வாறழைக்கவும் அவன் கோபந்தழைக்க ஓடிவந்து, சமர்செய்யும்போது, தாசரதி தனதுகோதண்டத்தி லவதரித்திருந்த பாணத்தை ஆகர்ணபரியந்தம் யிழுத்துவிட்டு வாலியின் கண்ணிற்படாமல் இருந்தார் அக்காலையில் அந்தப்பாணமானது வாலியின்மார்பிற் கனிந்த வாழைப்பழத்தில் ஏறியஊசிபோல் நுழையும்போது தன்காலினாலும் வாலினாலுந் தடுத்துப்பிடித்து இழுத்துப்பார்த்தான் அதில் ஸ்ரீராமன்யென்று யெழுதியிருக்கும்முத்திரையைநோக்கி மூர்ச்சையாய் விழுந்து போயினன்.

உடனே ஸ்ரீராமருமிலக்குமணரும்வெளியில்வந்து வாலியினிடத்தில் நிற்க, சுக்ரீபன் அங்கதன் அனுமார் தாரை முதலியபேர்கள் வாலியின்பேரில் விழுந்து, ஓவென்றுபதறிக்கதறி அழுதுஉபசரிக்கும்போது அவ்வாலிமூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து,ராமருடைய திருமுகமண்டலத்தை ஏறநோக்கிச் சொல்லுகின்றான். இதுவென்ன ஆச்சரியம்? சூரியவம்சத்திற்பிறந்த இராசனாகிய உனக்குச் சீதைபோய்விடவே, உன்னுடைய பொறுமை சாந்தமும்-புகழும் சீவகாருண்யமும் பேரறிவும் - தருமமும் நற்குணமுங்கூடப்போய் விட்டனவோ (கெட்டாலுமேன்மக்கள்|மேன்மக்களே) என்று சொல்லும் நீதிவாக்கியமுங் கெட்டதோ மநுவிக்கியான முதலிய நீதிசாஸ்திரத்தைமறந்தாயோ பாவம் பழிக்கஞ்சாதென்று இறந்தாயோ? உன்னளவில் ஒருகுற்றமுஞ் செய்யாதிருக்க, என்னகுற்றத்தைக் கண்டிப்படிசெய்தாய் ஒருராட்சசன் உன்மனைவியை எடுத்துக்கொண்டு போயிருக்க, மலையில்வாசமாயிருக்குங் குரங்கரசனைக் கொல்லும்படிவேதமுறைமையிற் கூறியிருக்கின்றதோ கிருபையுள்ள சூரியவம்சத்திற்கு நீபிள்ளையாகப்பிறந்து பழியும் பாவத்தையும் நிறைந்து வைத்தாயே உன்குலத்தில் முன்னிருந்த கிருபையை எவர்கள் தாங்குவார்கள். அப்பாராமா! எனக்குப்பயந்து ஒளித்திருந்த ஒருபஞ்சையாகிய சுக்ரீபன் வார்த்தையைக்கேட்டு, பாரியயோசனை செய்யாமல், சில காரியங்களைச்சாதிக்கலாமென்று நினைத்து எண்ணித் துணியாக்காரியஞ்செய்தாய். உனது பத்தினியை எடுத்துப்போன இராவணனை வெல்லவேண்டுமென்று ஒருவார்த்தைஎனக்குச் சொன்னால் என்னுடைய வால்மயிரே அவனையும் அவனிலங்கையையுங் கொண்டுவந்து வைக்குமே சீதாபிராட்டியாரை என்தோள் கொண்டுவந்துதிருவடியிற் சேர்ப்பிக்குமே. அப்படியிருக்க என்னைவஞ்சித்து மறைவிலிருந்து கணைவிடும்படி உனக்கு எந்த ஆசான் சொல்லிக்கொடுத்தான் என்ன விதியைக்கொண்டு எய்தாய் ஓ வீரனே காலத்திற்குத் தகுந்த புத்தி நேரிட்டதோ என்று வெறுத்துக்கொள்ளும் வாலியை இளையபெருமாள் நோக்கிச்சொல்லுகின்றார். தம்பிக்குத் தாரமாயுற்ற பெண்ணைத்தான் பெற்றபெண்ணென்று உன்னாமல் அபகரித்த உன்னைக் கொல்லாமல் விட்டால் தருமவிருத்தமென்று கொன்றோம். எதிரில் நின்று அடித்தால் நீயிரங்கிவரநேரும் அப்படிவருவையாகிற் சுக்கிரீபனுக்கு நாங்கள் கொடுத்த கிஷ்கிந்தை நகரப்பட்டந் தப்பிப்போமேயென்று மறைந்திருக்கலானோம் என்று சொல்லக்கேட்ட வாலி சொல்லுகிறான்.

ஐயா! நான் கானகத்திலிருக்கும் மிருகம் அதிலேயுங்குரங்குச்சாதி. இதுகளுக்குமுறைமையுண்டோ நீங்கள்செய்தது தருமத்தின் துறைகண்டோ! எதிரிலே உங்களைநோக்கிச் சரணம்புகுந்தால் அனுக்கிரகஞ் செய்யக்கூடாது என்பது சூரியகுலநிறையோ ஆனாலும்பரதமஹாராசன் தண்டிக்கவேண்டுமேயொழிய, சந்நியாசியாகிய நீங்களார் உங்களுக்குப்பாணமேது வில்லேது அரசின்முறையைச்சாந்தசொல்லேது! என்று வாலிகேட்கும்போது ஸ்ரீராமர் தம்பியைக்கையமர்த்திவாலியைப்பார்த்து, உனக்கும் நமக்கும் ஏதொரு பகையும்பழியும் இல்லை நான்கேட்டார் பேச்சைக்கேட்டு மனைவியைப் பிரிந்திருந்தவிசனத்தால் மற்றொருவனுக்கும் இப்படித்தானே

துன்பம் இருக்குமென்று பாணப்பிரயோகஞ் செய்துவிட்டேன். இது மிஞ்சிப்போனகாரியம் ஆனுல் பூர்வகர்மமும் வினைவசமும் இல்லாமல் இப்படி நடவாது. நீயுங்காயம்பட்ட வருத்தத்தினுல் இப்படி துக்கப்படவும் என்னைவிபகாரங்கேட்கவும், நீசொல்லிய ஞாயங்கள் என்மார்பைத் துளைக்கவும் ஆச்சுது இப்போது நான்விட்ட பாணத்தைவரவழைத்துவிடுகின்றேன் உன்னையும் பிராணனுடன் பிழைக்கச்செய்கின்றேன் உன்னுடையமநோபாவம் இப்போது தெரியவந்தது. உன்தம்பியும்நீயும் வயிரியங்களைவிட்டுச் சுகமாகவாழ்ந்திருங்கள். என்று ஸ்ரீராமர்சொல்லவும் வாலி குறுநகைசெய்து, சுவாமி: எங்கள் சாதியிற் காயம்படக்கூடாது காயம்பட்டால் உயிருடனிருந்து வாழக்கூடாது. நீங்கள் மூன் காயம் வாங்குவீர்கள். நாங்கள் வடுப்பட்டாச் சாதி வடிப்பட்டுப் பிராணனுடன் வாழமாட்டோம். மேலும் எத்தனைகாலம் இருந்தாலும் இறப்பது நிச்சயமே. இனியிருந்தாலும் இதுவரையிலும் அனுபவித்த இன்ப நலமே இந்தப்பூமியின் ஆசை பொய்யே: பெண்டுபிள்ளைகள் பொய்யே எல்லாம் மாயா விசித்திரமே அல்லது மற்றென்றல்ல தேவரீர் திரிமூர்த்தியும் ஒருமூர்த்தியாய் அவதரித்து அசுரர்குலம் வேரறுக்க வந்திருக்குங் கடவுள் உம்முடைய பாணத்தால் நானிறக்க எத்தனை நாள் தவஞ்செய்தால் எனக்குக்கிடைக்கும். உன்னுடையதவம் மேலானது. ஆதலால் என்னைக்குறித்து ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாம். இனி நடக்கவேண்டுங் காரியங்கட்கு யான் சொல்வதைக் கேளுமென்று சொல்லுகிருன்.

ஓ ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனுகிய ஐயனே! தேவரீரைச் சில ஞாயமும் இகழ்வுமாகப் பேசிவிட்டேன் அவைகளையெல்லாம் பொறுத்த தேவரீருடைய திருவடி எனக்குக் கட்டளையிடவேண்டியது. இதுவல்லாமல் என் தம்பி சுக்கிரீபன் அறியாதவன் என்பேரிற் காட்டியகையை அவன்பேரிலுங் காட்டாமல், கிஷ்கிந்தைக்கு இராஜனுகப் பட்டங்கட்டி, அங்கதனை இளவரசனுக்கி இரட்சிக்க வேண்டும் என்று வாழ்த்திச் சுக்கிரீபனையும் அங்கதனையும் அழைத்து, ஸ்ரீராமமூர்த்தி கையி லொப்பிவைத்து, தன் பக்கத்தில் இருந்து அழுந் தாரையைநோக்கி, பெண்ணே! நான் அநேக ஜன்மங்களிற்செய்த தபோபலத்தினுல் வைகுந்த வாசனுகிய ஸ்ரீ கோதண்டபாணியின் திருவடிகளில் ஐக்கிய மர்யினேன். நீயேதொன்றுக்கும் விசாரப்படவேண்டாம். எனக்கு மோட்சங்கொடுத்த தெய்வம் உன்னை ரட்சிக்கும். என்றுசொல்லி அங்கதனை அழைத்து, அவன்கையில் தாரையை ஒப்பிவித்து, சோனுமேகம்போற் பொழியுங் கண்ணீரைத் துடைத்து, ஸ்ரீராமக்கடவுளை நோக்கி, சுவாமீ! தேவரீருடைய பாணத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ வைகுந்தங் கட்டளையிடவேண்டுந் தேவதேவனே யென்று சிந்தையில் தியானஞ்செய்தான். அப்படியே கிருபாநோக்கஞ் செய்யவே, தேவர்கள் பாரிஜாத புட்பங்களை வாரியிறைக்க வாலிபோய் வைகுந்தவாசக்கதி அடைந்தான். உடனே வானரவீரர்கள் சுக்கிரீபன் அநுமான் அங்கதன் தாரை இவர்கள் முதலிய பேர்களெல்லாம் பூமியிற்புரண்டு அழுது, அடங்கா விசனமுற்றுத்தேறி தம் விதிமுதலிய கடன்களியாவும் ஆற்றி, ஸ்ரீராமர் திருவடிகளிற் றீர்க்கதெண்டஞ் செய்தார்கள்உடனே ஸ்ரீராமர் தன் தம்பியை அழைத்து கிஷ்கிந்தைக்குப்போய் வாலி சொன்னவண்ணம் சுக்கிரீபனுக்குப் பட்டங்கட்டி, அங்கதனுக்கு இளவரசுபட்டங் கொடுத்து, யாவருந் தாரையின் உத்தரவின் வண்ணம் நடக்கும்படி திட்டஞ் செய்து வரக்கடவையென்று அனுப்பினர். அவருமப்படியே சென்று, சகல சம்பிரமத்துடன் பட்டங் கட்டிவைத்து வந்தார்.

அப்பால் இயாவர்களும் வந்து ஸ்ரீராமருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, சுவாமி! வானரப்படைகளை அழைத்துவரத் தூதர்களை அனுப்பிவிட்டோம். வருவது மழைக்காலம் ஆகையால் இதையொழித்து வெயிற்காலம் வருகிறவரைக்கும் தயைசெய்யவேண்டுமென்று சரணம்புகுந்து கேட்க, அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்ல, அது கேட்ட யாவரு மவரை நமஸ்கரித்து விடைகொண்டு கிஷ்கிந்தையிற்போய் இருந்தார்கள். இப்பால் ஸ்ரீராமர் அம்மலைச்சாரலில் இலக்குமணராலுண்டாகிய ஓர் பர்னகசாலையிலிருந்து சீதாதேவி உருவத்தைக் குறித்து விசனம் அடைந்துகொண்டு, புரட்டாசிமாத முதல் மார்கழி மாதவரைக்குங் காலங்கழித்து இருக்கும்போது; பேரிடிகள் மின்னல்கள் பெருமழைகள் மந்தாரங்கள் அளவில்லாத வெள்ளங்கள் இந்திரதனுசு ஊதைக் காற்று

கள் இவைகளெல்லாம் நீங்கி, சூரியபகவானும் மகரராசியில் வந்து பிரவேசித்தான், உடனே ஸ்ரீராமர் மழைக்காலங்கள் நீங்கி வருகிறேனென்றுபோன சுக்ரீபன் வராமையால் தம்பியைநோக்கி, நீ சுக்ரீபனைக்கண்டு அழைத்துவா போ.வென்று அனுப்ப, அவர் அவ்வாறேசெல்ல, அவரைக் கண்டவுடனே சுக்ரீபன்முதல் யாவரும் ஓடிவந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, நான்குதிசையிலும் இருந்துவரும் வானரப்படைகளைச் சேகரித்து வந்தார்கள். இப்படியிருக்க ஆஞ்சநேயர் ஸ்ரீராமமூர்த்தியை நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகிறார்: சுவாமி! இந்தச்சேனைகள் இன்னுமுள்ளளவுங் கூடுமுன்னாக எனது தாயாரிருக்கும் இடத்தை முன்னந் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று சொல்ல, ஸ்ரீராமருஞ் சுக்ரீபனும் யோசித்து, இது ஞாயமென்று கிழக்கு வடக்குமேற்கு இந்த மூன்று திசைகளுக்கும் அநேகம் வானரங்களை அனுப்பிவைத்து, தெற்குத்திசைக்கு அனுமார் அங்கதன் சாம்புவந்தன் முதலாகிய வானரவீரர்கள் அநேகம்பேரை அனுப்பிவைத்தார்கள். கிழக்கு முதலிய மூன்று திசைகளுக்கும் போன வானரங்கள் சீதை அம்மனைத் தேடிக் காணாமல், மகா வருத்தத்தோடும் வந்து தெரிவித்து வணங்கி யிருந்தார்கள்.

இவர்களிவ்வாறாக-தனியே தெட்சணத்திசையிற்போன அனுமார் முதலாகிய வீரர்கள் பற்பல விடங்களிலுந் தேடிக்கொண்டு போகையில், மிகுந்த இருளுடனே ஒரு பிலத்துவாரத்தைக் கண்டு, அதிலே வழிதெரியாமற் கால்களினால் வழிதேடித் தடவிக்கொண்டுபோக, அங்கே இரத்தினகசிதமாய் அநேகங்கோடி சூரியப்பிரகாசமுடன் ஒருபட்டினங்காண, உடனே அதிற்புகுந்து தேடிப் பார்க்கையில், அங்கே விரிந்தசடையுஞ்சரிந்த கூடையும் உலர்ந்த சரீரமும்பெற்று, யோகஞ் செய்பவர்களைப்போல் அரைக்கண் பார்வையாய்க் கண்களை மூடிக்கொண்டு, சபரியென்னும் ஒருமகாநாயகியார் தபசிலிருக்கக்கண்டு சீதாதேவியார் இவர்தானே அல்லவோவென்று அனுமானங்கொண்டு அவிடத்தில் நின்று ஸ்ரீராமாராமா வென்று கூவினார்கள். அந்த ஸ்ரீராமமந்திரங் கேட்டவுடனே அச்சபரி நாயகியார்க்கு இந்திரனிட்ட சாபம் நீங்கவுடனே விண்ணின்றிழிந்த தேவவிமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஸ்ரீராமகாரியஞ் ஜெயமாகக்கடவதென்று சொல்லித் தேவலோகம்போயினர். இந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்ட அனுமார்முதலிய யாவருஞ்சந்தோஷமுற்று, பின்பு அவிடம்விட்டு வெளிப்பட்டுத் தெற்குநோக்கிச்சென்று, பட்டினங்கள் நாடுகள் நகர்கள் மலைகள் குகைகள் இவைமுதலியயாவுந்தேடி தென்சமுத்திரக்கரை வந்துசேர்ந்து, மாலியவந்தமென்னுங் கிரிமுதலிய இடங்களுந்தேடி, ஐயோ தாயாரகப்படவில்லையே நாமென்னசெய்வோம் ஸ்ரீராமரிடத்திற் சென்று சீதையம்மனைக் காணோமென்று சொல்லுவதிலும், புண்ணியசாலியாகிய சடாயுவைப்போல் ஸ்ரீராமகாரியத்திற் பிராணனை விட்டுவிட்டாற் கதிஅடையலாம் என்று அனுமார் முதல் யாவரும்பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதைச் சடாயு தமயனாகிய சம்பாதிகேட்டு, நீங்கள் ஆர்? இவிடம்வரவேண்டிய காரியம் யாது விசனப்படுவானேன்? என்தம்பியாகிய சடாயுவின்வார்த்தை இவ்விடத்தில் வரவேண்டிய காரணம் என்ன? என்று கேட்கவும் அனுமார் சொல்லுகின்றார். ஐயா அயோத்திமாநகரம் ஆண்ட தசரதருடைய குமாரராகிய ஸ்ரீராமரும் இலக்குமணரும் சீதாதேவியோடு பிதுர்வாக்கியத்தாற் காட்டில்வந்திருக்க, ஒருராட்சதன் வஞ்சித்து வைதேகியைக் கொண்டுபோக, அதைக்கண்டு சடாயுவானவர் எதிர்த்து தாயைமீட்கும்படி தடுத்துப் போர்புரிய, அப்போரில் அவரவ்வரக்கன்வாளினாற் சிறையறுபட் டிறக்க, அந்த ஸ்ரீராமரும் இளையவருங்கண்டு அவருக்கு உத்தரிமைகளை நடத்த, பின்பு எங்களரசனாகிய சுக்ரீபனும் ஸ்ரீராமரும் நண்புபூண்டு ஜனகன் மாது இருக்கும் இடந்தேடிவரஎங்களை அனுப்ப எவ்விடங்களிலுந் தேடியுங் காணாமையால்நாங்கள் விசனமுற்றோமென்று சொல்லினர்.

இப்படி சொல்லக்கேட்ட சம்பாதி சடாயுவைக் குறித்துத் துன்பமுற்று, ஐயோ என் தம்பி அரக்கனால்மாள யிருந்ததல்லவாவென்றுழன்று, மீட்டும் ராமகாரியத்தி லிறந்ததே எங்கட்குமேலான மோட்சமென்று மனமகிழ்ந்து ஐயா! வைதேகியாரை திருடிக்கொண்டு போனவன்இலங்கையிலிருக்கும்இராவணன் நேர்தெற்காகச் சமுத்திரத்தைத் தாண்டிப் போனால் அம்மனையும் அவனையும் அவனூரையுங் காணலாம். பலசாலிகளாயுள்ளபேர் கடலைத் தாண்டவேண்டும் என்று சொல்லி,

நீங்களெல்லோரும் ஸ்ரீராமமந்திரத்தைக் கூவிச்சொல்லுங்களென்று யோகத்திலிருந்து இருகாதிலும் இவர்கள்கூறிய மந்திரத்தை கேட்டுக்கொண்டே பிராணனைப்பிரிந்தார். அப்போதவருடைய பிள்ளையாகியசாம்புவந்தர் துயரப்பட, அத்துயரத்தை அனுமார்முதலியோர் அகற்றி, தாங்களுங்கூடயிருந்து அறக்காட்டருங் கடன்முடித்து, சமுத்திரத்தை ஆர்தாண்டுவது என்று யோசிக்கும்போது சாம்புவந்தர் அனுமாரைத்துதித்து, சுவாமியின் முத்திரைமோதிரங் கைக்கொண்ட மகாநுபாவர் நீரேயன்றி வேறல்லவென்று புகழ்ந்தனர். உடனே அநுமார் ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளை மனதிற்சிந்தித்து, ஸ்ரீராமஜெயமென்று கந்தமாதனத்தினின்றும் பந்துபோலெழுந்து, சிந்துவைக்கடந்து, இலங்கணியைவதைத்து, இலங்கையிற்குதித்து, அந்நகரத்திலுள்ள மாடங்கள் கூடங்கள் மண்டபங்கள் மேடைகள் சாலைகள் சோலைகள் ஆலயங்கள் ராவணனுடைய அந்தப்புரங்கள் சயனக்கிரகங்கள் இவையாவும் புகைபோல் நுழைந்து தேடி, அசோகவனத்திற்புகுந்து, அணில்போற்ருவி, அம்மன் இருக்கும் இடத்தில்மேவி, அவிடத்தில் நடக்கும் விதத்தையும் இராவணனுகிய பாவியின் எண்ணத்தை அறியவேண்டி மறைந்திருக்கையில், ஓதருமநந்தன சீதாதேவியாரைஇராவணன்எடுத்துவந்து அசோகவனத்தில் வைத்தானென்று முன்னஞ்சொல்லி யிருக்கின்ருேமன்ருே? அங்கே யவனிரண்டாயிரம்பேர் இராட்சதஸ்திரீகளையும் விபீஷணன் பெண்ணுகிய திரிச்சடையையும் காவலாகவைத்துப் பயங்காட்டும்படிசொல்லிப்போக, அவ்வண்ணம் அரக்கியர்கும்பு கூடிக்கொண்டு, இராவணனிஷ்டப்படி நடந்தால் ஈரேழுபதினன்கு லோகமும் உனக்குப் பணிவிடைசெய்யும்அப்படிநடவாவிட்டால் எங்கள் கையிலிருக்கும் ஆயுதங்களினல் ஏற்றுவோம். குற்றுவோம். கையிலானபடி கொல்லுவோம் கசகசவென்று மெல்லுவோம் எஃகுலக்கையைக்கொண்டு இடிப்போம் எலும்பையெல்லாமொடித்து அடிப்போம் முறிப்போமென்று பலவித பயங்காட்டுவர் அத்தன்மைகளாலுண்டாகும் பயத்தைதிரிச்சடைதேற்றுவள். இத்தேறுதல்களைக் கொண்டு என்தாய் இராமநாமமே அமிர்தவிருந்தாகவும், வேறு அன்னந்தண்ணீர் காய் கனி முதலியயாவும் ஆலகால மருந்தாகவும்கொண்டு, இரவும்பகலும் நித்திரை யில்லாமல், இருந்தயிடத்தை விட்டு எங்கும்பெயராமல், வெய்யல்-மழை-பனி-குளிர்-எதற்கும் அஞ்சாமல், இராமலட்சுமணர் எப்படியுஞ் சத்துருவைச்செயித்துத் தன்னை மீட்பார்களென்று கருதி மனமஞ்சாமல், கண்களில் தாரைதாரையாய் நீர்பெருக்கி, தும்புமுதலிய புழுதிகள் தேகத்திற்படியச் சகித்து இடைவிடாது பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, திரிச்சடைதவிர மற்ற அரக்கியர் முகத்தை ஏரெடுத்துப்பாராமல், வடக்குமுகமாய் முகம்வைத்துக் காலங்கழித்துவருவள். அத்தாயாரை அனுமார்கண்டு, இவளே லோகமாதாவென்று நிச்சயங்கொண்டிருக்கையில் சூரியன் அஸ்தங்கதனுய்ச்சந்திரன் உதயமானுன்.

அந்தவேளையில் அநேகம் ஸ்திரீகளும் அரக்கர்களும் புடைசூழ்ந்து நெருங்கிவரச் சகல ஆடம்பரத்துடன் இராவணன் அசோகவனத்தில்வந்து, ஓ மாதரசி! நான்பிரமனுடைய பேரனுக்குப்பிள்ளை சாதியிற்பிரமகுலம் அநேகங்கோடி வேதங்களைச்சிக்கறுத்து ஆயிரமாயிரமாகச் செய்து ஓதிய பராக்கிரமன். கயிலையங்கிரியைப் பெயர்த்தெடுத்தவன். அரைக்கோடி ஆயுள்பெற்றவன். இந்திரன்முதலாகிய யாவரும்வந்து பணியப்பெற்றதிண்ணியன். நூறுயிரம்பிள்ளைகளைப் பெற்றவன். தீரவீரவிசயபல பராக்கிரம சாலியாகிய தம்பிமார்களை உடையவன். அளவிறந்த சேனைகளுக்கு இறைவன் சமுத்திரமத்தியில் இலங்கை நகரமுடையவன் திக்குக்கசங்களை உதிரங்கக்கும்படி செய்தவன் தசக்ரீபனென்னும் பிரதாபநாமத்தை யுடையவன் இப்படிப்பட்டயான் உன்னை விரும்பி வேறு ஸ்திரீகளையும் நினையாமல்விடுத்து, உன்னையடுத்து வேண்டிக்கொண்டும் உனதுமனம் இரும்பிலுங் கொடியதாய் இருக்கின்றதேயன்றி இளகவில்லையே: என்னளவில் அன்புவைத்தால் எல்லாபாக்கியமு முன்னுடையதே கோடிபெண்களும் உனக்கடிமையே என்பிராணனும்உனக்குத்தத்தமே அந்தமானிடர் இந்தச்சமுத்திரத்தைத் தாண்டிவரமாட்டார்கள். வந்தாலுந் தப்பிப்பிழைக்க மாட்டார்கள். மும்மூர்த்திகளும் என்னைச் செயிக்கமாட்டார்கள். உன்னைஒருக்காலும் மீட்கமாட்டார்கள் ஆகையால்என்னிடத்திற் கிருபா நோக்கம் வைத்து என்பிராணனை அடிமைகொள்ளுக: என்று சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டஞ்செய்துஎழுந்து

கைகட்டிவாய்புதைத்து வணங்கிநின்று இரந்தான். இப்படியிரந்தஇராவணனை ஏன்றாய் சிறிதுநோக்காமல் தன்பிராணன்பேரில் ஆசைவைக்காமல், ஒருதுரும்பைப் பார்த்து, அடா இராவணத்துரும்பே! கயிலையைப்பெயர்த்தெடுத்ததும் அரைக்கோடிஆயுள்பெற்றதும், பலசாலிகளாகிய இலட்சம் பிள்ளைகளையீன்றதும், தம்பிமார்கள் உற்றதும், அஷ்டதிக்குஞ்செயித்தேன் என்னும் அகங்காரமும் ஆயிரம்வேதம் வருமென்னும் வித்தியாகர்வமுங்கொண்டிருக்கிற நீ உன்னுடையபத்துத்தலையும் இருபதுகையும் புத்திரமித்திர களத்திராதிகளும் நாளையே நாசம் அடையப்போகின்றாய்பதிவிரதைகளுடைய வயிற்றெரிச்சல் உனது குலகோத்திரம் இயாவற்றையும் எரிக்கும். இயாகங்களிற் றெடுக்குஞ் சோமபானத்திற்கு நாய் இச்சைவைத்தால் நடக்குமோ? தேவர்களுக்கும் தண்டகாரண்ணியவாசிகளுக்கும் ஸ்ரீராமர் கொடுத்திருக்கும் அபயஸ்தம் உன்னைவிடுக்குமோ? உன்தலைபத்தும்-கரம் இருபதும் பூமியில் உருள, அவற்றை காக்கை-கழு-நரி-நாய்-பேய்-இவைகள் பிடிங்கித்தின்னக் காலஞ் சமீபித்தது போடா துரும்பே! அடாபதரே! என்று சொல்லவும், இராவணன் கோபங்கொண்டு வாளையுருவி வெட்டவர கிட்டவிருந்த திரிச்சடைதடுக்க, சீதைபோனால் தன்னுயிரும் போமென்று இராவணன் நினைத்து இராக்கத ஸ்திரீகளைநோக்கி, இன்னுந் தக்கபடி பயங்காட்டும்படி சைகைசெய்து தனது அரண்மனைக்குப் போய்விட்டான்.

அப்பால் அரக்கியர் எல்லோருங்கூடி, அண்டரண்டங்களுக்கு அதிபதியாகிய தசக்கிரீபன் வந்து உன்னை ஒருபொருளாக நினைத்து நமஸ்கரித்துக் கேட்டால், நீ சிறிது மனம் இளகாமல் இருக்கின்றாயல்லவா? அவரிடத்திலிருக்கின்ற ஸ்திரீகளினுடைய அழகுக்கு நீ எம்மாத்திரம்? அவரை இகழ்ந்து பேசியபடியால் தாங்களே உன்பிராணனை வாங்குகிறோம் பாரென்று கோபங்காட்டி, இப்போது நாங்கள் சொன்னபடிகேட்டு இராவணனைத்தழுவி வாழ்ந்தாற் சுகப்படுவை. இல்லாவிட்டாற் சூலத்துக்கு இரையாக்குவோம் என்றுசொல்லிய இராக்கதஸ்திரீகளினுடைய பேச்சைக்கேட்ட சீதாபிராட்டியார் அலட்சியமாக நினைத்து, அடி அரக்கிமார்களே! உங்களிஷ்டப்படி கொல்லுங்களென்றுசொல்ல, திரிச்சடையானவளவர்களைக் கையமர்த்தி அப்பாற் போகும்படி செய்து சீதையைப்பார்த்து, அம்மா! எங்கள் தகப்பனாராகிய விபீஷணர் ஸ்ரீராமருடைய செய்திகளைச் சொல்லக்கேட்டேன். அதென்னவென்றால், மாயமானைத் துரத்திப்போனதும், அதுமடிந்ததும், 'ஓர் மாயக்கூச்சல்கேட்டு இலக்குமணரைத் தேவரீர் அனுப்பிவிட்டதும், இராவணன் மாறுவேடங்கொண்டு தங்களை எடுத்து வந்ததும், ஸ்ரீராமரும் இலக்குமணரும் பர்னகசாலையில்தேடி விசனப்பட்டு வரும்வழியில் உமக்காக இராவணனோடெதிர்த்திறந்த சடாயுவைக்கண்டு தகனஞ்செய்ததும், பின்பு சுக்கிரீபசிநேகமாய் வாலியைக்கொன்று அச்சுக்கிரீபனுக்குப் பட்டங்கட்டியதும் மழைக்கால நீங்கியவுடன் வானரப்படைகளோடு யாவரும் வரவிருக்கிறதும் இப்போது சுக்கிரீபனுக்கு மந்திரியாகிய அனுமார்முதலியபேரை நான்குதிசையிலும் போய்த் தேவரீரை தேடவிட்டிருக்கிறதுங் கேள்விப்பட்டேன் எனக்கும் ஒரு சொப்பனம் ஆச்சுது. ஸ்ரீராமதூதன் இவிடத்தில் வந்து உமக்கு நல்ல சமாச்சாரஞ் சொல்லக் கேட்கப்போகிறீர். பள்ளம் உள்ளவிடத்தில் தண்ணீர் நிற்கும் பதிவிரதைகளை இதராள் பாசம் வைத்தால் நாசப்படுவார்கள். நீர் கிலேசிக்கவேண்டாம். என்று திரிச்சடை கூறிய மொழியைக் கேட்டமாத்திரத்திற் சீதா பிராட்டியார் பிராணனையொழிக்க நினைத்த எண்ணத்தைவிட்டுச் சந்தோஷம் அடைந்திருக்க அச்சமயத்தில் அனுமாரானவர் தேகபுளகாங்கிதங்கொண்டு அரக்கியரெல்லாம் அயர்ந்து நித்திரைபோகும்படி அபிமந்திரித்து, தான் மெள்ள இறங்கி தாயாருக்கு எதிரில் வரும்போது ஸ்ரீராமா ராமாவென்று துதித்துவந்து தீர்க்கதெண்டஞ் சமர்ப்பித்து வணங்கி அடக்க ஒடுக்கத்துடன் எழுந்து இருகரத்தையுங் கூப்பி நின்றார்.

அப்படி அஞ்சலியஸ்தராய்நின்ற அனுமாரை அன்னைநோக்கி நீயாரப்பா அரக்கர் மாயமோ? இராவணன்செய்யும் அனியாயமோ? அல்லது அன்பனே! அரிபரந்தாமனுடைய தூதனோ? எனக்குத் தெரியச்சொல்லென்று கேட்கவும், தாயாருடைய திடச்சித்தத்தைக்கண்டு களித்து தெண்டனிட்டு, தாயே! நான் ஸ்ரீராமருடைய தூதன். என்பேர்

அனுமான். நான் குதிக்கும் வானரச்சேனைகள் உம்மைத் தேடிக்கொண்டுபோ யிருக்கிறுர்கள். நான் தெட்சணதிசைக்கு வந்தேன் என்று சொல்லக்கேட்ட சீதாதேவியார் முக மலர்ந்து அப்பா! ஸ்ரீராமரும் இளையபெருமாளுஞ் சுகமா யிருக்கின்ருர்களா? என்னை மறந்துபோனுர்களா? அல்லது மனதில் வைத்திருக்கின்ருர்களா என்று வினவியதைக் கேட்ட அனுமார் பணிந்து தொழுது, அம்மா! சுவாமி உம்முடைய வார்த்தையின்படி மாயமான் பின்சென்று அதைக்கொன்று திரும்புகையில், தம்பியைக்கண்டு பர்னகசாலையில் உம்மைக்காணுமல் வருத்தமுற்றுத் தேடிவர, வழியிற் சடாயுவைக்கண்டு சங்கதிதெரிந்து அவருக்குரிய கடனைமுடித்துக்கதியடையச்செய்து கவந்தனைமாட்டிப் பம்பா நதியோரத்தில் வந்திருந்து, எங்களரசன் சுக்கிரீபன் வந்து சரணம்புக அபயஸ்தங் கொடுத்து, தேவரீர்போட்ட நகைகளைக்கண்டு விசனங்கொண்டு, மறுநாள் வாலியைக்கொன்று சுக்ரீபனுக்குக் கிஷ்கிந்தையைப் பட்டங்கட்டி, அங்கதனை இளவரசாக்கி, எழுபதுவெள்ளம் வானரப்படைகளைக் கூட்டச்செய்து மழைக்காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு இப்போது உம்மைத் தேடும்படி சில வானரவீரர்களைச் சேனைகளோடு அனுப்பிவைத்தனர். அவருள்யான் இத்தெற்குத்திசைக்கு வெகு வானரச்சேனையுடன் வந்து, அவிடத்தில் அவர்களை நிறுத்திவிட்டு நான் மாத்திரம் இவிடம்வந்து இலங்கை முழுமையுந்தேடி, இவ்வசோகவனத்தில் தேவரீரைக் கண்டேன். காசாம்பூவை யொத்த திருமேனியையுடைய கருணையங்கடவுள் உம்மைக்காணும் வரையில் ஆவிவைத்திருப்பது அருமையாயிருக்கின்ருர். என்று அனுமார்சொல்லிய வனைத்துங்கேட்ட சீதாதேவியார் சிந்தைகளித்து, ஓ அனுமானே! ஸ்ரீராமருடைய சமாச்சாரங்களெல்லாம் இத்திரிச்சடையம்மன் சொல்லக் கேள்வியுற்றேன் ஆனுலும் ஒரு பாவியானவன் தொட்டெடுத்துப்போனவன் ,நமக்கு உதவியாகமாட்டானென்று ஒருவேளை யிருந்தாலும், மோசஞ்செய்த பாவியை நாசஞ்செய்து வெற்றியைப்பெறுவது இராஜதருமமென்று சொல்லக்கடவை நானிருக்குஞ் சுகதுக்கமுதலிய இயாவும் நீ பார்த்தபடியே சொல்லுவாய். அப்பால் அவர்சித்தம் எப்படியோ நான் அறிவேன். என்று கண்ணீர் பெருகச்சொல்லுந் தாயார் வசனத்தை அனுமார்கேட்டு திர்க்கதெண்டன் செய்தெழுந்து நின்று இதனைச் சொல்லுவதாயினர்.

அம்மா! உம்மையெப்போது காண்போமென்றும், இருக்குமிடத்தை என்றுகேட்போமென்றும், ஒருநாளை ஒருயுகமாகக் கழித்து வருகின்ருர் ஸ்ரீராமபிரான் இப்போது நான்போய்ச் சொன்ன மாத்திரத்தில் எழுபதுவெள்ளம் வானரப்படையுடன் வந்து, எட்டுநாளையில் இந்தத்துஷ்டனையும் அவன் குடும்பமுதலிய இயாவற்றையும் நீருகச்செய்து தேவரீரைமீட்க நாங்கள் பார்க்கப்போகிறேம் தாயே! இதோ உமக்குத்தமது திருவாழியை அடையாளமாகக் கொடுத்தாரென்று காட்டவும், என்தாய் இருகரங்களையு நீட்டி வாங்கிச் சிரத்தின்மீது வைத்து கண்களில் ஒத்தி மார்பிலணைத்து மகிழ்ந்து அனுமாரைப் புகழ்ந்து ஓ குழந்தாய்! ஓ அஞ்சனுதேவிக்கும் வாயுவுக்கும் புத்திரனுகிய மாருதியே நீ எப்போதுஞ் சிரஞ்சீவியாய்ப் பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழக்கடவை ஓ என்றுயர் நீங்கிய தெய்வமே! என்று மகிழ்ந்து ஆசீர்வதித்து, அனுமானே! ஸ்ரீராமருக்கு என்னுடைய சூடாமணியை அடையாளமாகக்கொடுவென்று கொடுத்து இதுவரையிலும் ஒன்பதுமாசமாச்சது இன்றுமுதல் முப்பதுநாளைக்குள்ளாக இவிடம்வந்து பாதகனுகிய இராவணனை மாய்த்து என்னையு மீட்டுக்கொண்டு போகாமற்போனுல், என்னுவியை வைத்திரேனென்று சொல்லுக என்று கூறியதைக்கேட்ட அநுமார் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, அம்மணி! அதிசீக்கிரத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியை இவிடம் அழைத்து வந்து பகையைமுடித்து உமதுசிறையைவிடுத்துச் சந்தோஷம்பெறச் செய்கிறேன் எனக்கு உந்தாரந்தாருந் தாயேயென்று வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு அசோகவனத்தை அழிக்கத்தொடங்கினர். அக்காலத்தில் அநேகங்கோடி அரக்கரையும் பஞ்சசேனுதிபதிகளையும் அட்சயன்முதலாகிய பேர்களையுங்கொன்று செயங்கூறியகாலத்தில் அவரை இந்திரசித்து வந்தெதிர்த்துப் பிரமாஸ்திரத்தாற் கட்டிக்கொண்டுபோய் இராவணன் சமுகத்தில்விடுத்தான் அப்படிவிடுக்கவும் அனுமாரானவர் தனது வாலைச்சுருட்டி உயர்ந்த ஆசனமாக அமைத்துஇருக்க, அதை இராவண

ன்கோபித்துப்பார்த்து ஆரடா குரங்கேயென்று அவன் ஒருமொழிகேட்க, ஸ்ரீராமருடைய தூதன் நானடா அடா இராவணாவென்று ஆயிரம் அடாப் பட்டங்கூற. இராவணன் தனதிருபது கண்களுஞ்சிவந்துவாளையுருவி வெட்ட வருவதாயினன். அக்காலையில் விபீஷணன் தூதரைக்கொல்லலாகாதென்றுவிலக்கஉடனே இராவணன் அரக்கரைக்கூவிவாலில் துணிசுற்றித் திக்கொளுத்தும்படி கட்டளையிட அவர்களப்படியேசெய்ய அப்போது அநுமார் தன்வாலைப் பற்றிய தீயினால் அசோகவனந்தவிர மற்ற இலங்கைப்பட்டினமுழுவதும் எரித்துக்கரியாக்க, அதனால்இராவணன் முதலியபேரும் அந்தரத்தில்ஒளிக்க, அங்குகாவலிருந்த அரக்கர் அரக்கியரியாவரும் இறக்க, மறுபடியும்இராக்ஷசத்தச்சனால் இராவணன் இலங்கையை ஏர்ப்படுத்திக்கொண்டு குடிபுகுந்திருக்க. பின்பு விபீஷணன் முதலாகியபேர் அநேகநீதிகளைச் சொல்லிச் சீதையை விட்டுவிடும்படிபேச, அதற்குச்சிறிதுமனமொவ்வாது வெகுகோபங்கொண்டுவீற்றிருந்தான் இராவணன்.

இப்பால் அநுமார் சீதையிருக்குந்திசையைநோக்கிப்பணிந்து, ஸ்ரீராமஜெயமென்று கடலைத்தாண்டிக் கந்தமாதனத்தில் வந்து குதித்தார், அங்கிருந்த அங்கதன்சாம்புவந்தர் முதலியபேர்களும் ஜெயஞ்ஜெயமென்று அநுமாரைத் தழுவிக்கொண்டு, சகலசெய்தியுங் கேட்டு மகிழ்ந்துமதுவனத்தில் வந்து நுழைந்து கொள்ளைகொண்டு தெற்கேபோன தூதரைக்காணோமே யென்று விசனப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கின்ற ஸ்ரீராமர் திருவடிகளுக்கெதிரில் விரைந்தோடி வந்து, வரும்போதே கண்டேன் கண்டேன் கண்டேன் சீதையை யென்று சொல்லிக் கொண்டுவந்து வணங்கி, சகலசமாச்சாரங்களையுங் கூறி சூடாமணியை யுங்கரத்திற்கொடுத்தனர். அதைக்கண்டமாத்திரத்தில் ஸ்ரீராமர் அளவிறந்த சந்தோஷமடைந்து புளகிக்க, இளையபெருமாள் இறுமாந்து தனதுவில்லை நோக்க, சுக்ரீபன்முதலியபேர்கள்ஆனந்தக்கூத்தாட, அநுமாரை யாவரும் ஆலிங்கனஞ்செய்து கொள்ள, ஆகாயவாசிகள் புட்மாரிசொரிய, அரம்பாஸ்திரீகள் சுபசோபனங்கள்பாட, அந்தச் சமயத்தில் நூறுகோடி வானரங்கள் புடைசூழ்ந்து வர நீலனென்னும் படைத்தலைவன் வந்து, ஸ்ரீராமர் இலக்குமணர் சுக்ரீபன் இவர்கள் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான் இரண்டு சதகோடிவானரர் புடைசூழக் குமுதனென்னும் படைத்தலைவன் வந்துநமஸ்கரித்துநின்றான். அறுபதுகோடி வானரர் புடைசூழச்சாம்புவந்தனென்னும் படைத்தலைவன்வந்துசாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து நின்றான். கவையன் கவையாக்கன் மயிந்தன் துமிந்தன் கேசரி இவர்கள் முதலாகிய படைத்தலைவர்கள் அளவிறந்த வானரப்படைகளுடனேவந்து வணங்கியிருந்தார்கள். இன்னும்வரப்பட்டசேனைகளையும் பதினெட்டு படைத்தலைவர்களையும் நோக்கி மகிழ்ந்து தென்முகமாகச் செல்லும்படி உத்தரவுசெய்து, ஸ்ரீராமரும் இலக்குமணரும் புறப்பட்டார்கள். இந்தச் சேனைகள் பத்துயோசனை அகலத்தில் பத்துநாள் இரவும்பகலும் நடந்து தெற்குச்சமுத்திரக்கரையைச் சேரவும், ஸ்ரீராமர் சுக்ரீபனை நோக்கி அப்பா சுக்ரீபா! நீசொன்னதொகைக்குமேற்பட் டிருக்கும்போல் இருக்கின்றது சேனைகளென்றுசொல்ல அதற்கவன்சுவாமி இதுபிரமன் ஏர்ப்படுத்திய தொகையெவ்வளவோ அவ்வளவு இதின்மத்தியில் விர்த்தியாகியதெல்லாங் கூடியிருப்பவைகள் எண்ணற்கரியன்வென்றான்.

அதைக்கேட்ட ஸ்ரீராமபிரான் மகிழ்ந்து தென்சமுத்திரத்தைக் கண்டு, இதைத் தாண்டிப்போம் உபாயம் எப்படியென்று யோசித்திருந்தார். அந்தக் காலத்தில் விபீஷணன் இராவணனுக்கு அநேகந் தருமங்களைச்சொல்லி, சீதாபிராட்டியாரைக் கொண்டுபோய்விட்டு ஸ்ரீராமரை வணங்கிக் கொண்டால் நமக்குநலம். இல்லாவிட்டால்ஒரு குரங்கால்வந்த அவகேடு இப்படியிருக்க, இன்னும் எழுபது வெள்ளங்குரங்குகளும் வந்தால் எப்படிமுடியுமோ? என்று சொல்லக்கேட்டஇராவணன் கோபங்கொண்டு, நீபயந்தால் ஓடிப்பிழை இப்படி யென்னிடத்தில் வந்து அடிக்கடிசொல்லவேண்டாம் போவென்று வாளையுருவி வெட்டவந்தான். அப்படிவரவுங் கிட்டநின்றவிபீஷணன் அவனிடத்தி னின்றுந் தப்புவித்துக்கொண்டு, நாலுமந்திரிமார்களுடன் ஆகாயவீதியாய்ப் புறப்பட்டு, ஸ்ரீராமமூர்த்தியின்பாதங்களில் வந்துவீழ்ந்து சரணம்அடைந்தான். உடனே ஸ்ரீராமமூர்த்தி அவனுக்கு அபயஸ்தங்கொடுத்து, இலங்காபுரிபட்டணம் உன்னுடையதென்று அருள்புரிந்துஆதரித்தனர்தேவர்கள் புட்பமாரிபொழிந்தனர்

அப்பால் இராமர்முதல் யாவருங்கூடி, அவ் விபீஷணனால் இராவணனுடைய சம்பத்து களையுஞ் சேனைப் பெருக்கங்களையுங் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். அப்போது ஸ்ரீராமர் ஏழுநாள் சரசயனத்திருந்து வருணனைப்பிரார்த்திக்க, அவன்வாராமையாற் (சிறுமை கண்டவர்பெருமைகண்டல்லது தேறுர்.) என்ற வாக்கியத்தை நினைத்து, விசயகோதண்டத்தைக் கொண்டு அக்கினியாஸ்திரந் தொடுத்தனர்: உடனேவருணனனவன் பொரிந்து கரிந்து ஓடிவந்து இராமருடைய திருவடிகளில்வீழ்ந்து தாழ்ந்து வருந்தினன். அதைக்கண்ட இராமர் திருவணை கட்டுவதற்கு எப்படி வகையென்றுகேட்க, அதற்குயான் முதுகுகொடுக்கிறேனென்று அவ்வருணனுடன்பட, ஸ்ரீராமருக்குச் சந்தோஷம்வந்துவானரங்களையேவி மலைகளைப் பிடுங்கிவரும்படி உத்தரவுசெய்ய, அப்படியே கோடிகோடி மலைகளைக்கொண்டு வந்துபோட, அவைகளை நளன்வாங்கி அடுக்கிப் பத்துயோசனை அகலமும் நூறுயோசனை நிகளமுமாய்த் திருவணையேர்ப்படுத்தி ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளில் நமஸ்கரித்துச் சொல்ல, அதைக்கேட்ட இராமர் சகலசேனு சயினியங்களுடன் சேதுபந்தனத்திற் சென்று இலங்கையை வளைக்க, உடனே கூடகோபுரமாட மாளிகைவனங்கள் முதலிய யாவற்றையும் வானரப்படைகள் அழித்து அட்டகாசம்பண்ணி அதஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கேளும் உதிஷ்டிரரே! இந்தச் சங்கதிகளையெல்லாந் தசக்கிரீபன்கேட்டுச் சுகசாரணரை அழைத்து, நீங்கள்போய் உளவறிந்து வாருங்கோள் என்று அனுப்பினன். அவர்களவ்வாறே வந்து வானரப்படைகளில் வந்துபுகுந்த மாயத்தை விபீஷணன் கண்டு ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் சன்னிதானத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர்களிடத்தில் இராமர் அநேக நீதியைச்சொல்லி இராவணனுக்குத் தெரிவித்துப் பிழைக்கும் விதத்தைத் தேடிக்கொள்ளச் சொல்லுமினென்று அனுப்பினர். அவர்கள்போய் இராவணனிடத்திற் சொல்லவும், அதுகேட்ட அரக்கன் கலகலவென்று நகைத்து, நரிக்கும்புகள் நாலுகோடி கூடிவந்தாலும் அரியாகிய சிங்கத்தை அசக்கலாமோ? இவர்களெல்லோரும் ஒரேகாலத்தில் என்கையால் முடியப் பிரமன் எழுதியிருந்தானுக்களும். என்று வீரமென் மைகளைப்பேசி உத்தரகோபுரத்தின்மீதேறிக்கொண்டு, சுவேலமலையிலேறி இலங்கையையும் இராவணனையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமர்-இலக்குமணர்-சுக்கிரீபன், விபீஷணன்-இவர்களையும், மற்றுமுள்ள வானரப்படைகளையும் சாரணர்காட்ட இராவணன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது சூரியகுமாரனாகிய சுக்கிரீபனுக்கு ஒரு வீராவேசம்வந்து கிளம்பி, கோடையிடியைப்போல வடக்கு கோபுரத்தில் வேடிக்கைப் பார்த்து நின்ற இராவணன்மேற் போய்விழுந்து, இருவரும் கட்டிப்புரண்டு அகழியில் விழுந்து எழுந்து, கரகரவெனச் சுழன்று, இடசாரி வலசாரி கால்மாடு தலைமாடாகத் திரிந்து, இராவணன் தலையிலிருந்த இரத்தின கிரீடங்கள் பத்தையும் பறித்துக்கொண்டு, சுவேலமலையிற் குதித்து, ஸ்ரீராமருடைய பாதங்களில் வைத்து, இராவணன் தலையைக் கொண்டுவந்தேன் கடவுளேயென்று வணங்கி நின்றான். இதைக்கண்டு யாவருஞ் சந்தோஷம் அடைந்தார்கள். ஸ்ரீராமர் சுக்கிரீபனைநோக்கி விசனப்பட்டு, இப்படி தனிமையிற் சொல்லலாகாதப்பா! என்று சில நீதிகளையும் இராஜதர்மத்தையுஞ் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அங்கே இராவணன் பத்து கிரீடத்தையும் போக்கடித்துக்கொண்டு, சுக்கிரீபன் கைக்குத்தாற் சரீரமுழுமையும் நொந்து, இராஜமண்டபம் போயிருந்து. பலவான எண்ணத்தாற் பரிதாபித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இப்பால் ஸ்ரீராமர் அங்கதனை அழைத்து நீராவணனிடத்திற்சென்று கண்டு, சீதையைக் கொண்டுவந்துவிட்டுச் சரணம் அடைகின்றையா? அல்லது யுத்தத்திற்கு வருகின்றையா? என்று இரண்டிலொன்று இராஜமுறைமைப் பிரகாரங்கேட்டு வாவென்றனுப்பினர் அதற்கவன் நல்லதென்று நமஸ்கரித்துப்போய் இராவணனுக்கு எதிரில்நிற்க, அவன் நீயாரென்று கேட்க, நான் ஸ்ரீராமசுவாமியின் தூதன். உன்னை முன்னொருபோது வாலிற்கட்டி யாட்டிய வாலியின் குமாரன் என்பேர் அங்கதன். நீ வஞ்சித்து உலகமாதாவைத் திருடிக்கொண்டுவந்தனை. அந்த அம்மனைக் கொண்டுவந்து இராமரிடம் விடுத்துச் சரண் அடைந்தாற் பிழைப்பாய். இல்லாவிட்டால் இறப்பாய் உனக்கு நல்லகாலம் இருந்தால் என்னுடன் கூடவாலாம். பொல்

லாதகாலம் இருந்தால் (கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோற்றாது.) என்னும் பழமொழிபோல் யுத்தத்திற்கு வரலாம். எல்லாச் சேனைகளும் வந்து இலங்கையை வளைத்துக்கொண்டார்கள். ஆதலால் நீ என்னசொல்லுகிறாயென்று கேட்கவந்தேன் என்றுசொல்லிய அங்கதனைப்பார்த்த இராவணன் அரக்கைப்போற் கண்சிவந்து, நடநடவென்று பல்லைக்கடித்து, அடா சிறுபிள்ளாய்! நான் கருதிக்கொண்டுவந்த சீதை திரும்பிவருவாள் என்று கனவிலும் நினைக்கவேண்டாம். யுத்தத்திற்கு வரச் சித்தமாயிருக்கின்றேன். ஆனால் என்னிடத்திலிருக்கும் பலபாணங்களில்ஒருபாணத்தாற் குரங்குகளையுங் கறுத்த மனிதர்களையும் கொன்றுவிட்டால், அப்பாலிருக்கும்பாணத்திற்கு ஆரும் இரையில்லையே என்று லச்சைபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றேன் மேலும் உன் தகப்பனுக்கும் எனக்கும் நெருங்கிய சிநேகமென்று நீயறிந்திருந்தும், உன்தகப்பனைக் கொல்லச்சொல்லிய சுக்கிரீபனையும் - அவன் பேச்சின்படி கொன்ற இராமனையும்-நீ பகையாளியாய்க்கருதி, என்னிடத்திற் சேர்ந்து அவர்களைக்கொன்று பழிக்குப்பழி முடிக்காமல், அவர்களுக்கு அடிமைபோலிருப்பது ஞாயமா? இராஜநீதியா? இதுவீரமா? பிள்ளைபிறந்து பேரைக் கெடுத்தாயே: எனக்கு நீ பிள்ளைமரியாதை உன்னை யான்பார்க்கவேமெத்தவிசனம் நேரிட்டது. இப்போதே சுக்ரீபனைக்கொன்று கிஷ்கிந்தைப்பட்டமுனக்குக் கட்டுகிறேன். நராளையுங்கொன்று சீதையை நான் கட்டிக்கொள்ளுகிறேன். என்று சிறிதுங் கூசாமற்கூறிய இராவணனை அங்கதனேக்கி, தனது தோள்களைத்தட்டி, அண்டங்குலுங்க நகைத்து அதட்டி, அடா இராவணா! அவிற்பாகத்துக்கு வைத்த நெய்யென்றறியாமல், அடுத்துவந்து நக்கும் நாய்போலொத்த நீயோ சிங்கக்குட்டிக்குப் பட்டங்கட்டுவது? நீகெட்டாய்! அடேபேயே! ஸ்ரீராமமூர்த்தியும் இலக்குமணரும் ஒரு கட்டாகவந்து வில்லைவளைத்துப் பாணம்பூட்டி உன் தலைக்குக் கணக்கு வைத்திருக்கின்றார்கள். அதைத் தப்பித்துக் கொள்ளடா, சவுங்கலே என்று கூறினன்.

இப்படி அங்கதன்கூறவே இராவணனுக்குக் கோபம்நைந்து, தன்னெதிரில் நிற்கும் நூறாயிரம்பேர் இராக்கதரைநோக்கி, இவனைக் கொல்லுங்கள் என்று உத்தரஞ்சொல்ல, அவர்களும்வந்து நெருங்க, அதைப் பார்த்து ஒவ்வொருவுதையும் - இடியும்-அடியும்-அறையும்-முறையாகக் கொடுத்துத் தரையில் வீழ்த்தி, ஒருவரையுந் தப்பவிடாமற் ஜடாவாய்க்கொன்று இராக்கதனைப் பார்த்து அடா துரோகி! தூதனைக்கொல்லச்சொல்லிய உனக்கு இதோவந்தது வேதனையென்று கூறி, ஸ்ரீராமரிடத்தில் வந்துபணிந்து சுவாமி! சீதையம்மனை விடுகிறதானல் தன்னுவியை முன்னதாய்க் கொடுக்கிறேனென்றுசண்டைக்குக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறான் இராவணனென்று சொல்லினன் அதைக்கேட்ட இளையபெருமாளுக்கும் அநுமாருக்குஞ் சந்தோஷம் அதிகரிக்க ஆகாயவாசிகள் சுகப்பட்டோம் என்றுபூரிக்க,ஸ்ரீராமரும் இலக்குமணரும் வில்லைவளைத்துக் குணத்தொனிசெய்து வானரப்படைகளைப்பார்த்து, இலங்கை மதிலையுங் கோட்டைகொம்மைகளையும் பெயர்த்தெரியுங்களென்று கட்டளையிட்டார்கள். அம்மாத்திரத்தில் வானரப்படைகள் சுற்றுமதிலைப்பெயர்த்து, அகழைத்தூற்று, இலங்கைக்குள் பிரவேசித்து, மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களை இடித்துப் பொடியாக்கி, இராக்கதர்முதலிய பேர்களை வதைத்து, பதைபதைக்கப் புதைத்து, ஆயுதங்களாலும் மரங்களினாலுஞ் சிதைத்து, காலினாலும் உதைத்துத் துரத்தியடித்தனர். உடனே இராக்கதசேனைகள் பாதலநடுங்க மீதலங்குலுங்கப் பற்பல முகத்திலும்பரவி, குரங்கினங்களைக் குப்பல் குப்பலாய்க் குவித்து, ஒட்டொழியாமல் அவித்து, ஒருவரையும் விடாமல் வளைத்துக்கவித்து வாட்டினார்கள். அதனால் வானரப்படைகள் ஓடோடியும்வந்து ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் திருவடியில் வந்துவீழ, இதைக் கண்ட சுக்ரீபன்முதலாகிய வானரவீரர்களும் புறப்பட்டு, ஓடிவந்த வானரப்படைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டுபோய் இராட்சசப்படைகளை கலக்கி அலமலக்க, அப்போது ஸ்ரீராமரும் பாணப்பிரயோகஞ்செய்ய, அதனாலநேகம் இராக்கதர் இரதகஜ துரகபதாதிகளோடும் இறந்து இரத்தவெள்ளங் கடலைப் பொருதும்படியாயது. இப்படியாக இலங்கைப் பட்டினங் கிடுகிடுவென்று நடுங்குஞ் செய்திகளைச் சாரணர்களோடி இராவணனுடனே சொன்னார்கள்.

அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட அவுணன் அதிக கோபங்கொண்டு, பத்துமுடியுந் திரு

த்தி, இருபதுதோளும் பருத்து, அளவற்ற ஆயுதங்களைத்தாங்கி, கேயூரமணிமகுட குண்டலங்களணிந்து, வீரகண்டாமணியுந் தரித்து இரதமேறினன். இந்திரசித்தனும்இருநூறுவெள்ளஞ் சேனைகளுடன் கலந்து இரதமேறினன். இப்படி யிவ்விருவரும் இரதாருடராய் வரவும், கழுகுகளுங் காக்கைகளும் ஒன்றோடொன்றடித்து வீழ்ந்தன. நாற்புறத்தும் உதிரமாரிசொரிந்தது. இந்த அவசகுனத்தைக்கண்டுஞ் சிறிது மதிக்காமல் இருவரும் எண்ணிறந்த இராக்கதச்சேனைகளோடுமெதிர்த்துவர, இங்கே ஸ்ரீராமர்-இலக்குமணர்-சுக்கிரீபன் - அனுமார்-அங்கதன்-விபீஷணன்-சாம்புவந்தன் இவர் முதலாகிய பேர் எழுபதுவெள்ளம் வானரப்படைகளுடன் எதிர்த்துவர, இருதிறச்சேனைகளும் பிரமுகாளுங் கைகலந்து யுத்தஞ்செய்கையில் வானரவீரர்களெல்லாம் மலைகள் - மரங்கள்-குன்றுகள்-இவைகளை ஓயாமாரிபோல் வாரியிறைத்துச் சாயாமல் நின்றனர். இராக்கதர்களெல்லாம் யானை-குதிரை-இரதம்-விமானம் புலி-கரடி-சிங்கம் - யாளி-கோவேறு கழுதை-கூளிகள்-நாய்முகப் பேய்கள்-நரிமுகப் பேய்கள் இவை முதலாகிய வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு, வில் - வாள் -வேல்-சூலம்-பாசம்-கதை-சக்கரப்-பிண்டி-பாலம்-எறியீட்டி-வாங்கு-சாங்கு-குடுதடி-குண்டாந்தடி-சுக்குமாந்தடி முறுக்குத்தடி -கிலுக்குத்தடி - வளைதடி-இன்னும் பற்பல ஆயுதங்களைக்கொண்டு போர் புரிந்தனர். அப்போதுஆயுதங்களினல் மலைமர முதலியவைகள் அழியவும்,மலைமரங்களினல் அஸ்திரசஸ்திர ஆயுதங்கள் ஒழியவும், அரக்கர் அநேகரிறக்கவும், வானரங்கள் வெகுபேர்பறக்கவும், உதிரவெள்ளங்கள் எங்கெங்குஞ் சிறக்கவும், இவ்விதமாகச் சிலநேரம் யுத்தஞ்செய்து இருபடைகளும்இளைப்பாறி, மறுபடியும் போர்தொடங்கினர்கள் இராவணன் வந்து ஸ்ரீராமரை வளைத்துக்கொண்டு இருபது கரங்கொண்டு பொழியும் பாணத்தாலும்-ஆயுதங்களினலும்-பனியினல் மறையுஞ் சூரியனைப்போலானர் இராமமூர்த்தி இந்திரஜித்து இலக்குமணரை வளைத்துக்கொண்டு பொருதினன். விருபாட்சன் சுக்ரீபனுடன் எதிர்த்தான். அங்கதன் அரக்கர் கூட்டத்தில் ஆண்புலிபோற்சிறி யேறினன். விபீஷணன் பிரகஸ்தனுடன் யுத்தஞ்செய்தான் இவ்விதமாக ஒருவருக்கொருவர் தொந்த யுத்தஞ்செய்தார்கள்.

இந்த யுத்தத்தில் இராவணன் ஸ்ரீராமருடன் நெடுநேரஞ் சண்டைசெய்து, தனது தேர்-குதிரை-கூளி-யாளி - சாரதி-கைவில்-பாணம்-கொடி-குடை-படை இவைமுதலிய யாவும் அழிந்து, இரத்தவெள்ளம் வழிந்து, உள்ளங்கழிந்து, தன்னேடுவந்த இருநூறு வெள்ளஞ் சேனைகளும் பெருங்காற்றில் அகப்பட்ட பஞ்சுபோல் ஒழிந்து, தன்தேகமும் ராமபாணத்தால் துறந்துபோக; அதனல் லச்சைகொண்டு நாணமுற்றுப் பத்துத்தலையும் நிலநோக்க இரங்கிநின்ற தசக்கிரீபனைத் தாசரதிபார்த்து, ஜானகியைக்கொண்டுவந்து விட்டு சரணம் அடைகின்றது நன்மையா? அல்லது சண்டைசெய்வது நன்மையா? முதல்நாள் யுத்தத்தில்தானே இப்பேர்ப்பட்ட கெதி அடைந்தாயே: ஐயோ! இனியேனும் நன்ருயோசித்துக்கொண்டு நாளைவா போவென்று சொல்ல, மறுவார்த்தையொன்றுஞ் சொல்லாதவனய்க் கால்நடையாக அரண்மனையைப் போய்ச்சேர்ந்தான் இராவணன். இளையபெருமாளுடன் யுத்தஞ்செய்த இந்திரசித்துவுஞ் சாரதி-குதிரை-தேர்-இவை முதலியவையோடு வில்லுமுதற் சொல்லும் அடங்கி, மிகுந்த பயமும் விசனமும் மேலிட்டு, பாதசாரியாகப் பட்டினம்போனுன். விபீஷணனிடத்தில் யுத்தஞ்செய்த பிரகஸ்தன் குடை - கொடி-குதிரை - படை - இவைமுதல் தேருங் குமிங்கிப்போய் மகமேருவனைய தண்டாயுதத்தை விபீஷணன் மார்பில் எறிய; அவன் ஸ்ரீராமஜெயமென்று அத்தண்டாயுதத்தைத் தனதொருகரத்திற் பிடித்துக்கரகாவெனச் சுழற்றித்திரிந்துமாறி அவன் மார்பில் விடுக்க, அதுபோய் வையகங்கலக்கும் வானத்திடிபோற்பிரகஸ்தனுடையமார்பிற்படவே அப்பிரகஸ்தன் வையம் ஆசையைமறுத்து யமலோகம்போய்ச் சேர்ந்தான் தேவர்களெல்லாம் விபீஷணனை வாழ்த்தி மலர்மாறிதூற்றி ஸ்ரீராமரை ஏற்றிப்போற்றினர்கள் இராக்கதப்படைகளெல்லாம் பயந்து அயர்ந்து ஓட்டமெடுத்துவாட்டமுடுத்து, இராவணனையடுத்து, உமதுதம்பி விபீஷணன் நமதுசேனைகளைக்கெடுத்து, பிரகஸ்தனென்னு மந்திரியையும் படுத்தானென்று சிலசொற்கள் தொடுத்தார்கள்.

அதைக்கேட்ட இலங்கைவேந்தன்குலுங்கநகைத்து, அவ்விபீஷணனைடித்திருக்கின்ற அனைவரையும் அலமலங்க அடித்து வெற்றிகொள்ளும்படி தூமாக்ஷனென்பவனைவிடுக்க, அவன் அளவற்ற அவுணர்களோடு ஆலகாலவிஷம்போல அடுத்து, அனித்தியகாலயமன்போற்கரத்திற் சூலகதைஎடுத்துப்பிடித்து, வானரங்களையெல்லாம் அடித்து பிரமுகானை லட்சயம்பிடித்தான். அதை அனுமார் கண்டு, கண்கள் சிவக்கக்கோபங் கொண்டுவாடியவானரச் சேனைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு, மலைகள் மரங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு இராக்கதர்பேரில் எறியவும், அவர்கள்பற்றியபடைகள் தறியவும், உடனே யாவரும் புறமுதுகிட்டுமுறியவும், அதுகண்டதூமாட்சன் அனுமாரை எதிர்த்துச்சாட, அனுமாருமவனேடு மல்யுத்தம் போட, மலையுடன்மலை எதிர்த்ததைப்போல் தலையுடன்தலை மோதியும், கரத்தோடுகரம்பத்தியும் காலோடுகால்பிணைத்தும் கிழுமேலாக விழுந்தும் கிறுகிறெனச்சுழற்றி எறிந்தும் திக்குமுக்கலாடி விக்கி உதிரங்கக்கும்படி தூமாட்சன் மார்பில் அனுமார்குத்த, அவனுவி இயம லோகத்தைப்பற்ற, அரக்கர் சேனை அடங்கலுஞ்சுழன்று மடிய, சுகசாரணரோடி, தசகிரீபன் அடியில் முடிசூடி, ஐயா நீர் இவிடம்வந்த பிற்பாடுவானரவீரர்கள் மேலிட்டு இராட்சசப்படைகளைமுடித்து தூமாட்சனையுங் கொன்று, இலங்கைப்பட்டினத்தையும் இடித்து, இந்தக் கடலையுந்துற்கின்றார்கள். என்று சொல்லக்கேட்ட இராவணன் இடிவிழுந்த மரம்போலெரிந்து, இவ்வளவு வானரங்களையும் இரண்டு நரர்களையும் எடுத்து விழுங்கி ஏப்பமிடும்படியாகிய என் தம்பி கும்பகர்ணனை இப்போதே எழுப்புங்கோளென்று இசைக்க உடனே அனேக இராக்கதர் கதைகளைக் கைக்கொண்டு இடித்து பேரி பாங்காசங்கநாதம் சிங்கநாதம் இவை முதலிய வாத்தியங்களை எண்டிசையு மதிரும்படிமுழக்க, அவ்விடியினுலும் பேரோசையினுலும் புரண்டுபுரண்டு நித்திரை செய்தவன் ஏதோவொரு விதிவசத்தால் விழித்துக்கொண்டு, என்னகாரியமென் றுகேட்டான். அகற்கவர்கள் விளைந்த தன்மைகளை விபரமாய்ச் சொல்லினர்கள்.

அதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் மகமேரு இரண்டு காலுங்கையுமுளைத்து வருவதைப்போல் தமயனிடத்திற்கு வணங்கி, நிற்க அவனைஇராவணன்நோக்கி, அடாதம்பி! இராமன் - இலக்குமணன் இரண்டுபேர் நரர்கள் சுக்ரீபனைத் துணைகொண்டு வானரவெள்ளத்துடன்வந்து பிரகஸ்தன் முதலாகிய படைத்தலைவர்களையுங் கொன்று, சேனைகளையும்வென்றுசெயங்கூறி நின்றார்களாம் அவர்கள் முழுமையும் உன் சூலத்திற்கிரையாகவும், அமரர்முதலியவர்களின் சந்தோஷ மழியவும், வெற்றிபெற்று வரக்கடவை விண்ணவர்க்கெமனே என்று இராவணன்சொல்ல, அதுகேட்டகும்பகர்ண னவனைப்பணிந்து, அண்ணு! மும்மூர்த்தியும்ஒருமூர்த்தமாகிய கடவுள் இராமன். அவனுடன்பகைத்து ஆரினிவாழ்வோர்? அம்மனைக்கொண்டுபோய் அடிமலர் சேர்த்து அபயமென்றிரந்தால் அருள்பெறலாம். தம்பி வார்த்தையையுந் தள்ளினீர். முன்னந் துட்டப்புத்தியை இட்டமாய்க் கேட்டீர். அழியாத இலங்கைக்கு அழிவுதேடிக் கொண்டீர் என்று சொல்லிய இளையவனை நோக்கி இராவணன் வெகுண்டு, எனக்கு நீதிசொல்லவா உன்னை எழுப்பினேன் விபீஷணனைப்போல் நீயும்போய்ச்சேரு போபோ எனக்கடிந்து புழுங்கினன். அந்தவேளையிற் கும்பகர்ணன் தமயனடிமலர்தொழுது, அடியேன்மீது ஆயாசம் வேண்டா மென்னண்ணாவே என்றுசொல்லி யுத்தகோலத்துடனே சூலந்தாங்கித் துரிதமாகச் சென்று, கோட்டைவாயலினின்றும் வெளிப்பட்டு இரதமேறி, இராக்கதப் படைகளுடன் சர்வசம்ஹார காலஉருத்திரனைப்போல் வருவதானன். அப்படிவருவதை ஸ்ரீராமர்கண்டு மகிழ்ந்து இவனாரென்று விபீஷணனைக் கேட்க, சுவாமி! இவர் என்தமயன் இராவணனுக்குத் தம்பி இவர்பேர் கும்பகர்ணன் இவருமனேகம் புத்திகளைச்சொல்ல, இராவணன் அவைகளைக் கேளாமற் கோபங் கொள்ள அவனுலிறப்பதைவிடத் தேவரீரால் மடிவதுமோட்சமென்றுகருதிவருகின்றார். என்று சொல்லக்கேட்டஇராமர் விபீஷணனைப் பார்த்து அப்பா புனிதனே! நீபோய் அந்தப் பாவியரக்கனுக் காயாவியழியாது நம்மைமேவிச் சுகப்படலாமென்றுசொல்லி அழைத்துவாவென்ன, அவன் அப்படியேபோய் அழைக்க, ஐயோ! நீ நல்லதவத்தை யுடையவன் இம்மையில் தானே நன்மையைப் பெற்றாய். என் வினையெனக்கு உன்வினை யுனக்கு ஸ்ரீ ராமரிடமே போய்ச்சேர்ந்து சுகப்படு என்றுசொல்லிவில்

வளைத்துப் பல்லைக் கடித்து நாணியேற்றி. நறநறவென வருஷம்போற் கணைமாறிதூற்றி, குரங்குப்படைகளை உறங்க அடித்து, சிரக்குவியலும் கரக்குவியலும் காற்குவியலும் மேற்குவியலுமாகச்செய்தான் கும்பகர்ணன்.

அதுகாலையில், அங்கதன் நீலன் வசந்தன் சாம்புவந்தன் முதலிய படைவீரர்களெல்லாந் தொடை தட்டிக்கொண்டு, மலைகளைப் பிடுங்கிக் கும்பகர்ணன் மீதில்எறிந்து நான்கு திக்குகளிலும் வளைந்து நமனும்உயிருளைந்து நடுங்கும்படிவீசி, நானவிதவார்த்தைகளினல் ஏசிப் போர்விளைத்தார்கள், சிலவானரவீரர்களோடிப் பாரியப்பருவதங்களையும் பருத்தமரங்களையும் வாரிக்கொண்டுவந்து அவன் மார்பில் எறிந்தும், கரங்களினற் குத்தியும், கால்களின லுதைத்தும் வால்களினல் வீசியும், இவ்வாறு சிதைத்துக் கைமிளைத்து, இவன் காலகாலனே! ஆலகாலமோ! என்றுவருந்தி இருந்தார்கள். இதை ஆஞ்சநேயர் கண்டு ஒருபெரிய கிரியை அடிவேருடன் பிடுங்கி வந்து, கும்பகர்ணன் உரத்திலுஞ் சிரத்திலும்படவெறிந்தார். அப்படி எறியவும் அண்டமுகடெல்லா மதிர்ந்துபோகும்படி விழுந்த அம்மலை பொடிப்பொடியாய்உதிரவும் அதை யனுமார்கண்டு, இவனைவெல்ல நம்முடைய வல்லமையல்ல ஸ்ரீராமருடைய கோதண்டம் இவனைக் கொல்லக் காத்திருக்கிறதென்று படைத்தலைவர்களுடன் சொல்ல இதைக்கேள்விப்பட்ட சுக்ரீபன்வாயுவைப்போலெழுந்து அவன் இரதத்தில் விழுந்து கொழுந்துவிட்டெரியுங் கண்களுட னவனைப் பிடித்துத்தள்ள, அந்தச்சுக்கிரீபனைக் கும்பகர்னன்பிடித்து மெள்ளத் தேரிற்கட்டி இலங்கா புரிக்குத்திரும்ப வசந்தன் நீலன் முதலியோர் வந்துமறிக்க, அவ்வசந்தனையும் நீலனையுங் கசக்கித் திலசமாய்ச்சேர்த்து, தேகமுதலியதும் வியர்த்து, சங்கத்தொனி முழக்கி நடப்பதாயினன் கும்பகர்னன் அப்போது வானரச்சேனைகள் கரங்களை நெரித்துக் கண்ணீராற்கையலம்பிக் கலங்கி நிற்கக்கண்ட இளையபெருமாள், கரத்திலிருந்த உரத்த வில்லைவளைத்துக் குணத்தொனிசெய்து, கும்பகர்னன் அப்பாற்செல்லாமல் அயர்ந்துநிற்க அநேகம்பாணங்களை அனுசந்தித்து, அவனுடைய நெற்றியிற் பத்துபாணம் உருவிப்போகும்படி தொடுத்தனர். அவனல் அவன்மயங்கி மூர்ச்சையாய்ப் படுக்க, அந்தவேளையிற் சுக்கிரீபன் அவனுடையமூக்கையுங் காதுகளையும் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து ஸ்ரீராமருடைய பாதங்களிற்பணிய, வானர சிரேஷ்டாளுடைய வருத்தமெல்லாந்தணிய அமரர்யாவரும் அணிமலர்களைச்சொரிந்தனர்.

இப்பாற் கும்பகர்ணன் மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து, மூக்குங்காதுகளும் மூளியாயிருப்பதை அறிந்து தங்கை மூக்கைப்போல் என்னையுஞ்செய்த சமர்த்தர்களே ஒருமூளிக்கிரண்டுமூளியாய் இலங்கையூருக்கு எப்படிபோவேன்? உங்கள் கரத்தாற் சாவேன் இதோ வருகின்றது கொடிய விஷக்கணைஎன்றுசொல்லிக்கொண்டோடிவந்து இலக்குமணர்மீது விடுத்துச் சமர்புரிந்தான். அச்சமரில் இலக்குமணரால் அக்கணையோடு தானுமுறிந்து, இரதமும் அவ்விரதத்திற் பூட்டிய கூளிகளும் அழிந்து, சாரதியும் ஒழிந்து உதிரம் வழிந்து உலரவும், மீட்டுந்தெழித்துப் பூமியிற் குதித்து, வானரச்சேனைகளை வாரியெறிந்து வாணள்மடித்து, கரங்களாற் குத்தி, கால்களால் எத்தி, பாசங்களாற்கட்டி, தரையில் தேய்த்து, சவமாய்ச் சாய்த்து, போர்க்களமெல்லாம் புருஷதிரனுய்ஆர்க்கும் அடங்காமல் ஆரும் நிகரில்லாமல் உரைவிவினன். அப்போது வானர அரசனும் பதினெண் படைத்தலைவரும் விபீஷணனும் இளையமூர்த்தியும் ஸ்ரீராமரிடம் வந்து மனம் நொந்து, இந்தப்பாவியைக் கொல்லாமல் தேவர் வேடிக்கை பார்ப்பது விஷப்பரிக்ஷை போல் இருக்கின்றது. இன்னுஞ் சற்றுநேரத்தில் எம்மையும் உம்மையுமுடித்து, அம்மையையு மபகரிப்பான். இது உண்மை. என்று யாவருமுரைக்கும்போது திக்குப்பாலர்கள் தியங்கி மயங்கவும், இந்திராதி தேவர்களும் ரிஷிகளியாவரும் வெந்துயர்கொண்டு குலைகுலைந்து வாடவும், வானரப்படைகளும் மற்றுமுள்ள வீரரும் அலமாந்தோடவும், அண்டங்குலுங்கவும், அலைகடற் கலங்கவுமாக ஸ்ரீராமர் கரத்திற் பிடித்த வில்லைக் குணத்தொனி பண்ணி, யுத்தகளத்திற் சென்று நின்று அக்கும்பகர்ணனை யெதிர்த்தனர். அவரே நேரில்வந் தெதிர்க்கவுங் கும்பகர்ணனும் வில்லிற் குணமேற்றிப் பல்லைக்கடித்து அளவிறந்த அஸ்திரங்களை அபாரியாய்ச் சொரிந்தனன். உடனே அரக்கர் குலகாலன் அவைகளையெல்லாம் பொடியாய்ச் சிதைக்க, அரக்கனுஞ் சளையாதெதிர்க்க, இவ்வாறு

இருவரு நெடுநேரம் யுத்தம்புரிந்து, இராக்கதன் வில்லை ஸ்ரீராமர் அழித்தனர். உடனே அவன் ஒரு தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றிக் கொண்டல் வண்ணன்மேல்வீச, அது இரண்டு துண்டமாய்ப்போக மீட்டுமவன் ஒரு சூலாயுதத்தை ஏற்ற, அதையுமவர் தூளாக மாற்ற அரக்கன் இரண்டு மலைகளைப் பிடுங்கி வேகங்கொண்டு எறிய: அம்மலைகளிரண்டும் அமலன் விடுங்கணையால்தறிய; அப்பா லக் கும்பகர்ணனுனவன் யுத்தகளமெல்லாம்உலாவியுலாவி வானரங்களைவாரிப்பிடித்து வாயிற் போட்டுக்கொண்டு கசகசவென்று மென்று தின்றும் காங்களையுங் கால்களையும் வால்களையும்பற்றிக் கொன்றும், ஸ்ரீராமர்பேரிற் சில குரங்குகளைப் பிடித்துக் கரகரவென்று சுழற்றி எறிந்தும், ஆதிசேடனுடைய படமுறியும்படி நடந்தும், இவ்வாறுமீறி அமர்செய்யுங் கும்பகர்ணனுடைய இரண்டு கால்களையும் ஸ்ரீராமர் இரண்டு அஸ்திரத்தால் அறுத்துவிட்டனர்.

அதுகாலையில் தேகங்குழவியாகவும் பூமி அம்மியாகவு மிருந்த அக்கும்பகர்ணனுனவன் சற்றுஞ்சளையாமல், வானரப்படைகளை அரைத்துக் கடலிற்கரைத்து மானிடரையுங் கொல்வேனென்று நாக்கைநீட்டி, யுத்தகளத்திற் கிடக்கின்ற ஒரு பெரியமலையை நக்கி வாயிற்சேர்த்து, நடமுடவென்று கடித்து, சினக்குழலில் உண்டைவைத் தூதுந் தன் மைபோலூதி, இராமர் இலக்குமணர் வானரச்சேனைகள் படைத்தலைவர்கள் இவர்கள் யாவரும்பட்டு மயங்கச்செய்தான். அவரவர்களுக்குக் காயம்படவும் ஸ்ரீராமர் இவனுடைய வீரத்தைக் கொண்டாடிப் புகழ்ந்து, ஒரு ராமபாணத்தைவிட்டு அவன்தலையை வெட்டியெறிந்தனர். உடனே தேவர்கள் வாழிபாடி ஆழிபோலிரைந்தனர். சாரணர்களோடித் தேவரீர் தம்பி கும்பகர்ணன் இறந்தானென்று இராவணனிடத்திற் சொல்லினர். அதைக்கேட்ட இராவணன் மூர்ச்சைபோய், எழுந்து புரண்டு அரண்டு வெருண்டு அழுது இந்திரசித்தனைப் பார்த்து அப்பா நமக்குப் பழுதுவந்து விட்டதே நீயிருந்தும் என்தம்பியை இப்போது யிழந்தேனே என்று கண்ணீர்சோரவிட்ட இராவணனை இந்திரசித்து தேற்றி, ஐயா அவ்விரண்டு மனிதரையும் பழிவாங்கிகொண்டு வருவேனல்லது, இது மத்தியில் நான் வரமாட்டேன். என்றுகூறி சேனசயினியங்களுடன் புறப்படுமுன்னமே, இராவணன் பிள்ளைகள் வெகுபேரும் கும்பகர்ணன் பிள்ளைகளிரண்டுபேரும் யுத்தகளத்தில் வந்து இலக்குமணர் முதலாகிய பராக்கிரமர்களால் இறந்து அவிந்தார்கள். தூஷணன் முதலிய தம்பிமார்களும் வச்சிரவேகனும் பெருஞ்சேனைகளுடன்வந்து, சுக்ரீபன் அங்கதன் அனுமார் இவர்களுடன் யுத்தஞ் செய்து இறந்தார்கள். இச்சம்பவத்தையும் இராவணன்கேட்டு, இறகு ஒடிந்தபட்சிபோலிருந்தான் இச்சேதிகேட்ட இந்திரசித்தன் இரதகஜதுரகபதாதிகள் முதலிய சகலஆடம்பரங்களுடன் நெருங்கவந்து, வில்லைக்குணத்தொனிசெய்து, இரவிமுதற்கோள்களும்இந்திரன்முதல் திக்குப்பாலகர்களும் விடவிடவென்று நடுங்க விண்ணவர்களெல்லாம் ஒடுங்க, வேதவேதியரோடு ரிஷிகளெல்லாம் அடங்க அனுமந்தன் அங்கதன் சுக்கிரீபன் சாம்புவந்தன் நீலன் குமுதன் குமுதாக்கன்இவர்கள் எல்லோருஞ் சேர்ந்து யுத்தந்தொடங்க, நீங்களெல்லாம் படுங்களென்று விடங்களைப்போலச்சீறி, வெகுவாய் வார்த்தைகளைக் கூறி, நிராயுதருடன் யுத்தஞ்செய்வது நீதியன்றென்று இலக்குமணன் என்னும் வில்லாளியுடன்சண்டைசெய்வே னென்று யானை யாளியுடன் எதிர்க்க வந்ததுபோல் வந்து பராக்கிரமித்து நின்றான்.

அப்போது இளையபெருமாளும் வில்லைக்கொண்டு நாணிபூட்டி இழுத்து டங்காரஞ் செய்தனர். உடனே இராவணி அளவற்ற பாணங்களை வாசாமகோசரமாய் விடுத்து வானரங்களைச் சாடவும், இளைய பெருமாளும் அவனோடுவந்த அவுண சேனைகளெல்லாமாளும்படி கோடிபாணங்களைப் போடவும்இருவருஞ்செய்யும் யுத்தங்களைத் தேவர்கள்பார்த்து சமயுத்தமென்று சந்தோஷப்படவும், இராவணி தேரிலிருந்துகொண்டு யாதொன்றுக்குஞ் சளையாமற் பாணங்களை எய்யவும், இளையவர் பூமியில்நிற்பது நன்றல்லவென்று அங்கதனுனவன் தன்தோளி லேறிக்கொள்ளச்செய்யவும், பின்பவனிரதத்துடன் சுழன்று இடசாரி வலசாரியாக அங்கதன் தாவவும் வாயுவேகமும் எஞ்ச நமது இரதவேகத்திலுமிஞ்சி வருகின்றானென்று எவர்களும் அஞ்ச இராவணி ஒருகதையைச் சுழற்றி அங்கதன்மார்பி லெறியவும், இளையபெருமாள் அதைவெட்டி முறிக்கவும், மறுபடியும் ஒரு

வர்பேரில் ஒருவர்ஓயாமற்கணைகளும் அஸ்திரங்களும்-பாணங்களும்-பற்பல ஆயுதங்களும் உற்பவம்போல் எடுத்துவிடுத்துச் சமர்செய்தார்கள். அப்போது இராவணியிடும் ஆயுதங்களையெல்லாம் இலக்குமணர் உராவிய பொடிபோல் உதிர்த்து, அவனுடைய இரதகஜ துரகபதாதிகள் எல்லாவற்றையும் இடியும்பொடிபோல் மடியப்பண்ணினர் அக்கால் இராவணியொருவனும் தேருடன் நின்று திகைத்துப் பகைத்து மாயையினாலே மறைந்து மேகலோகம்போய் ஒளித்துக்கொண்டனன். அதை விபீஷணன் கண்டு விசாரமடைந்து, இளையவரைநோக்கி, இந்த மகாபாதகன் ஓடி ஒளித்தானென்று எண்ணப்படாது. ஏதோ ஒருவஞ்சனை நெஞ்சில்நினைத்து மறைந்தான். மாயச்சூதுகள் செய்வான். என்றுரைத்த வாக்கியத்தைக்கேட்ட இலக்குமணர் அவன் எந்தலோகத்திலிருந்தாலும் இந்த முகூர்த்தத்திற் கொல்லுகிறேனென்று வில்லையேந்தி அந்தரத்தில் அசையுங் கந்தரத்தைப்பார்க்க, இராவணி இளைய பெருமாளைப்பார்த்து மேகத்தில் ஒளித்திருந்த பிரகாரம் பிரமாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ் செய்தபிமந்திரிக்க, அவ்வஸ்திரமானதுஇராமர் இலக்குமணர் முதலாகிய வீரர்கள் எழுபதுவெள்ளம் வானரசூரர்கள் ஆகிய வெல்லாருடைய தேகத்திலு மளவிறந்த கணைகளாகவந்து பட்டுருவி, எல்லாரும் பூமியிற் சோர்ந்து விழும்படியாகச்செய்தது.

இராவணி அந்த நிமிஷத்தில் நாகாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்து, இலக்குமணரைக் குண்டுகெட்டாகக்கட்டி உருட்டிப்புரட்டியெடுக்க அசைத்துப்பார்க்கும் சமயத்தில், இந்தக்கணைகளாற் கட்டுபடாமல் இருந்த விபீஷணன் மிகுந்த விசாரங்கொண்டு, ஐயோ! பழிக்கு ஆளானேனேயென்று பரதவித்து, அனுமார் விழுந்துகிடக்கும் இடத்திற்குவந்து, அவருக்குமுகூர்த்தநேரம் இருக்குங் களையைத்தீர்த்து எழுப்பிக்கொண்டுபோய் இராவணி இளையபெருமாளைப் பலங்கொண்டு எடுப்பதைக்காட்ட, அவர் உகாந்தகால உருத்திரனைப்போற் கோபமும் மனஸ்தாபமும் திடமுங்கொண்டு, குதித்தெழுந்து சுழன்றுவந்து விழுந்து, இந்திரசித்தைக் கழுத்து ஒடியும்படி உதைத்தார். அவ்வுதையினால் அவன் பதைபதைத்துக் கண்சுழன்று திடுக்கிட்டெழுந்து, இலங்கையிற் சென்று தன் தந்தையைக்கண்டு விஜயங்களைச்சொல்லிப்பாடவும், இராக்கதருடன் இராவணன் ஆடவும், சீதையைக்கொண்டுவந்து இராமர் லட்சுமணரைக்காட்டவும், அந்தம்மாள் அழுதுப் புலம்பிவாடவும், திரிச்சடைதேற்றி விசனங்களைமாற்றி என்தந்தை யிருக்குமளவுஞ் சிந்தனையில்லையென்று போற்றவும், இவிடத்தில் விபீஷணனனவன் சாம்புவந்தர்-சுக்கிரீபன்-அங்கதன்-இவர்கள் முதலிய பேர்களை அந்த ராத்திரியிற் கண்டு, அவர்களெல்லாரும் மாயைதெளிந்து எழுந்திருக்கக்கொண்டு அவர்களைக் கூட்டிவந்து ஸ்ரீராமர் லக்குமணர்முதலிப பேர்களும் பிழைக்கும்படியாக யோசித்தனன் அப்போது சாம்புவந்தரானவர் சல்லியகருணி சந்தானகருணிமுதலிய சஞ்சீவிகளிருக்கும் மலையினிடமும் வழியுஞ்சொல்ல, அதைக்கேட்ட அனுமார் உடனேபாய்ந்து, அம்மலையைப் பெயர்த்துக்கொண்டு போதுவிடியுமுன் வந்து வைத்து, இவர்களுடைய தேககாயங்களெல்லாமாறச்செய்து, மறுபடியுஞ் சஞ்சீவிமலையை அத்திசையை நோக்கி விட்டெறிந்தார் பின்பு நாகபாசத்தாற்பட்ட கட்டவிழாமல் இருக்கக்கண்டு பெருக்கத் துயரங்கொண்டிருக்குங் காலையில், பிரமன்முதலிய தேவர்களின் உதவியால் கருடபகவான் வந்து வட்டமிட்டுப்பறக்க, நாகாஸ்திரமுங் கட்டுவிட்டு இறக்க, உடனே ஸ்ரீராமர் முதலியபேர்கள் இராகுகேதுக்களினால் தொட்டுவிட்ட சூரியசந்திரரைப்போற் சிறக்க, அக்கால் இவர்களை யிறக்கச்செய்த இராவணியையும் - அவன்தந்தை இராவணனையும்-அரக்கர்களையும்-இப்போதே பறக்கச்செய்கின்றோமென்று குரங்கு சேனைகளியாவும் உரக்கக்கூவி இலங்கையிற்சென்று கலங்கச்செய்து, ராக்கதரைக் கால்மாடு தலைமாடாய்-குப்பற் குப்பலாய் பிணமலையாய்க் குவிக்கத் தலைப்பட்டன.

அக்காலையிற் சாரணர்சென்று இராவணனிடத்தில் முறையிட, உடனே அவன் இந்திரசித்தை அழைத்து, அப்பா இராவணீ! நமது மந்திர நாகபாசக்கட்டும் விட்டுப்போய், நமதுகுட்டுங் கெட்டுப்போய் ராக்கதச்சேனைகளியாவும் பட்டுப்போங்காலங் கிட்டவந்ததென்று சொல்லினன். அதைக்கேட்டமாத்திரத்தில் அவன் அஷ்டதிசையும் நடுங்க வட்டமாகிய தேரிலேறி அட்டகாசம்

பண்ணிவந்து, விபீஷணனை நோக்கி,
அடா துஷ்டனே! என்று சிலவார்த்தைகள்
மொழிநது சூலாயுதத்தை விடுக்கத் தொட்
டெடுத்தான். அவனதைத் தொட்டெடுத்து
விடுக்கு முன்னமே யிளையபெருமாளுடைய
அஸ்திரததா லதுகெடவும், விண்ணுமண்
ணுங் குலுங்கச் சிலநேரம் வேறுவேறான
யுத்தஞ்செய்து, மேல்மண்டலத்தில் ஒளித்து
நிகும்பலையாகஞ் செய்யப்புகுந்து, ரகசிய
மாக அதற்குரிய வேலைகளை நடத்த வாரம்பி
த்தான். அப்படி நடத்தும் வேலையைத் தெ
ரிந்த விபீஷணன் ஸ்ரீராமருடனே சொல்ல,
அவர் தம்பியை அழைத்து ஆலிங்கனஞ்செ
ய்து சகல தருமங்களும் யுத்த முறைகளுங்
கூறிவிடுக்க, அவர்உடனே கோபங்கொண்டு
நிகும்பலையாகத்திற் சென்று, அனுமார்முத
லிய பேர்களாலியாகத்தை அழித்து, அவன்
தேகமுழுமையும் அஸ்திரத்தை அழுத்தி
னர். அதனால் அவ்விராவணி அதிக விசன
வெகுளி கொண்டு தேரேறி, இன்று நமது
பிராணத்தியாகம் ராமலட்சுமணர்களுக்குச்
செய்வது நிச்சயமென்றுதேறி, நீஎவ்வளவு
ஒருபஞ்சை மனிதன் என்றுகூறி, இதோ
பார் என்வீரத்திற் பாணத்திறத்தினால் உன்
னைத்தமயனுக்கி உன்தமயன் ராமனைத் தம்பி
யாக்குகிறே னென்றுசீறி, நூறுநூறுயிரங்
கணைகளைவாரி மாரிபோற்பொழிந்தான். அ
வைகளையெல்லால் இலக்குமணர் யிமைக்கு
முன் தடுத்துக்கெடுத்துக் கடுகடுத்து, அடா
இராவணி! உன்னை யிந்நிமிடத்திற்படுத்து,
இராவணனை உனக்குப் பிள்ளையாகக் கொடு
த்து, உங்களிருவருக்கும் விபீஷணனை விடுத்
துக் கருமஞ்செய்யத் தொடுத்துவைக்கிறேன்
பாரடா பாதியுத்தத்தில் ஒளியுந் திருடாவெ
ன்று சப்தமேகமுந் தாரைவிடுந் தன்மை
போற் பாணங்களைத் தூற்றவும், இராவணி
யுங்கனைத்து இரதத்தில் இருந்து அம்புகளை
யேற்றவும், இலக்குமணர் அங்கதன் தோளி
லேறிக்கொண்டு, அரக்கன்விட்ட அஸ்திரங்
களையெல்லாந் தன் பாணங்களால் அறுத்
தெறிந்து, பின்னுஞ் சிலகணைகளை விடுத்து
அவன் உடம்பெங்குஞ் சல்லடைகண்ணாய்த்
துளைத்தனர். இவ்வாறு இலக்குமணர் விடுக்
குங் கணைகளினால் இராக்கதவீரர்களும் அவ
ர்களுடைய ரதகஜ துரகங்கள் முதலியசேனை
களும் ஒன்றொழியாமல் இளைக்கவும், இரா
வணியின் கவசம் வீரபட்டம் கையில் தேர்
குதிரை கூளிசாரதி இவையாவும் அழிந்தொ
ழியவும், நான்விட்ட கணைகளெல்லாம் பொ
டிப்பொடியாய்ப் படியில் விழவுங்கண்டு, முடி
யிறங்கிக்கொண்டு பயந்து ஆகாயத்தில் ஒளி
த்து, இலங்கையிற் புகுந்து இராவணனைப்
பணிந்து, அப்பா! ஜானகியை விடுத்துச் சர
ணம் அடைவது நன்மை. என்னுடைய மா
ய்கை வல்லமையும் பிரமாஸ்திரம் நாகாஸ்
திரமுதலிய யாவுஞ் சூரியனைக்கண்ட பனி
போலாய்விட்டன. நம்முடைய வீரம் பல்
லில்லாதவர் செற்போலாயது. நமது பராக்
கிரமங் குடத்திலிட்ட விளக்காச்சுது. நம்மு
டைய பாணங்களெல்லாம் உவர்நிலத்தில்
இட்ட விதையாய்ப்போயின. இனிமேல்என்
னால் ஆவதுஒன்றுமில்லை. என்று முறையிட்
டான்.

இப்படி முறையிட்டு விளம்பிய மகனைக்
கொன்று தின்று விடத்தக்ககோபங்கொண்டு
அண்டர்களைவென்று நீலகண்டனைக்கண்டு
எண்டிசையுஞ்சென்று வென்று எமகண்ட
கன் என்று பேர்கொண்டிருக்குஞ் சண்டப்
பிரசண்ட உத்தண்டனாகிய என்னிடத்திற்
கோதண்டனைக்குறித்து இளைத்துச் சொல்லி
ய நீ என்குமாரன் அல்ல. நீ கெட்டாய்போ
என்று வாளையுருவி வெட்டவருவானை இரா
வணி நோக்கி, துட்டனாகிய இவனிடத்தில்
இறப்பதிலும் பட்டாபிராமனால் மடிவது
பாக்கியமென்று கருதி, சிறுமணிகள் கட்டிச்
சப்திக்குந் தேரேறி, இலக்குமணருக்கு எதி
ரில் வந்து நின்று. இரு கண்களிலுஞ்
சலம்பொழிந்து இந்திராஸ்திரம் சந்திரா
ஸ்திரம் வாயுவாஸ்திரம் தேயுவாஸ்திரம்
இவை முதலியவைகளை வில்லிற்றொடுத்து
விடுத்தான். அதைக்கண்ட இளையபெரு
மாளுக்குக் கோபம்வந்து இவன் எத்தனை
தரம் ஓடி ஒளித்து வருபவன் என்று
அர்த்தசந்திரபாணத்தை அவன் மேற்றொடு
த்து அவன்விடுத்த அஸ்திரங்களையும் அழித்
து, அவன்கரத்தையும் அணிமுடிபொருந்திய
சிரத்தையும் அறுத்துத் தள்ளினர். உடனே
வானரப்படைகளும் அமரர்முதலியயாவரும்
எழுந்து துள்ளினர். அக்கால் அங்கதன் இ
லக்குமணரைச் சுமந்தவண்ணமே அந்தச்சி
ரத்தை எடுத்துக்கொண்டுபோய்ச் சுவாமியின்
அடியிணையில்வைத்துப் பணிந்துநின்றுமகி
ழ்ச்சிகொள்ள, அரம்பாஸ்திரீகள் கற்பகமல
ரை வாரியிறைத்து மங்களம்பாட, இளையபெ

ருமாளும் பெரியபெருமாளைப் பணிந்துபோற்ற, தம்பியை மார்புடன் தழுவிமகிழ்ந்துசந்தோஷங்கொண்டார் தாசரதி அந்தக்காலத்தில் அவிடம் இருந்த சாரணரோடி இராவணனிடத்தில் இராவணி இறந்தான் என்று கூறவும், அம்மாத்திரத்தில் ஆருத்துயரங்கொண்டு, மாருக்கண்ணீர் பொழிந்து தேருவிசனமுற்று சிங்காசனத்தில் இருந்து பூமியில்திட்டென்று விழுந்து மூர்ச்சைபோய்இனியுலகிலுள்ள பெண்டுகள் கூட சண்டைக்கு வருவார்களே அப்பாமகனே இனிநான் என்னசெய்வேன் தம்பிமார் சொல்லையுந் தள்ளி, வீண்பழிக்காளாய் விருகாவிற் குடும்பங்களையுஞ்செல்வங்களையும் இழந்தேனே. இதோ நானும் ஒழிந்து அழிந்து வருகின்றேன். ஓ என்புத்திரபாக்கியமே என்று அழுது, பின்பு தேறித்துணிந்து திடங்கொண்டு சீதையிருக்கும் அசோகவனம்போய் இதனை நடத்துவதாயினன்.

ஓ சனகன் பெண்ணே என்பட்டினமும் பிள்ளைகளும் தம்பிமார்களும் அளவிறந்த சேனைகளும் மற்றியாவும்உன்பொருட்டினல் அழிந்து ஒழிந்தார்கள். நீபிராணனுடன்இருக்கும்வரையிலும் அந்த மனிதர்கள்விடார்கள். ஆகையால் உன்னைக்கொன்று விட்டால்அப்பால் ஒன்றுமில்லை. என்றுசொல்லிவாளையுருவிக்கொண்டு வெட்டவந்தான். அப்போது மாலியவான் என்னும்பாட்டன் ஓட்டமாயோடிவந்து உலகங்களையெல்லாம்வெற்றிக்கொண்டுகைலையங்கிரியையெடுத்து, அஷ்டகஜங்களைச் செயித்து அமரர்களை அடக்கி, உனக்கெதிர் ஒருவரும் இல்லையென்று வெற்றிபெற்ற வீரன் ஸ்திரீயின்பேரில் வாள்யெடுத்தான் என்ருல் உன்னுடைய புகழ்குன்றிப் போகாதா அப்பா, இதல்லாமலும், (ஓடம்வண்டியின்மீது வண்டிஓடமீது.) என்றுசொல்லுவார்கள் அதுபோல இராமனையுமிலக்குமணனையும்வென்று ஜெயத்தைக்கொண்ட நீ இப்போது சீதையை வெட்டிவிட்டால், நாளை ஆர்முகத்தில் விழிப்பாய் என்றுபேசவும் அக்குறிப்பை யுணர்ந்து மகிழ்ந்து அரண்மனைக்குவந்து, ஒருராட்சதனைஜனகனுக்கிமடல் விரியக்கட்டி, சீதைக்கு எதிர்கொண்டுபோய் நிறுத்தி, இதோ உன் தகப்பனைக்கொண்டுவந்தோம். நாளை பரதசத்துருக்களையுங் கட்டிக்கொண்டுவருவோம் இங்கே உன்னைக்கொண்டுபோக வந்திருக்கு மனிதர் இருவரையுங் கொல்லுவோம். உனக்கு ஆதரவுஎன்னயிருக்கிறது என்னையன்றி வேறேதுணையார் என்றுசொல்லவும் அந்த ஜனக வேடக்காரன் கண்ணிர்காட்டித் தளர்ந்து, அம்மா உன்னைப்பெற்று இந்தக் கெதிகண்டேன். அரக்கன் இஷ்டப்படி பொருந்தியிருந்தால் நான் சவுக்கியப்படுவேன். உன்தாயாரும்முதலியபேருந்தளர்வு நீங்குவார்கள். என்றுசாற்றவுந் தந்தையென்றே விசனங்கொண்ட தாயானவள் இதுமாய்கையினுற் செய்ததென்று ரகசியமாய்த்திரிசடைசொல்லத் தேறினள். இப்பால் இராவணன் மருத்துவனைச் சீதையாக்கி, இராமர் இலக்குமணருக்கு எதிரிற்கொண்டுபோய் ஆகாயத்தில் நிறுத்தி தலைமயிரைப்பிடித்து ஆட்டி இதோபாருங்கள் ஜானகியையென்று காட்டி, இவளாலேயல்லவா இவ்வளவு கலகம்விளைந்தது? இவளை வெட்டி யெறிந்தால் நீங்கள்செயித்து என்ன காணப்போகின்றீர்கள் என்றுசொல்லவும் அந்த மாயச்சீதையானவள் ஓ அனுமாரே ஓஇராமரே ஓதம்பி இளையபெருமாளே என்று அலறியழுதனள் அப்போது ஸ்ரீராமருக்கும் இலக்குமணருக்கும் ஒன்றுந்தோணுமல் மெய்மறந்திருந்தார்கள். அனுமார் முதலியபேரும் பெருங்கூச்சலிட்டு அழுது, இருந்தாளென்ற வாயால்இறந்தாளென்று எப்படிசொல்லுவோந் தெய்வமே நீதியிலையோ! நிலையிலையோ? என்று ஏங்கித் துன்புறவும் விபீஷணனறிந்து, இதுமாயவஞ்சனை நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். தாயார் சுகமாயிருக்கின்ருள் என்று தேற்றவும், யாவரும் அகமகிழ்ந்து களிகூர்ந்திருந்தார்கள்.

இப்பால் இராவணன் மூலபலச்சேனை வரும்படி உத்தரவுசெய்ய, அவ்வண்ணம்ஆயிரம்வெள்ளஞ் சேனைகளும் வந்து எழுசமுத்திரம்போலடர்ந்து நெருங்கி, ஸ்ரீராமர் இறங்கி இருக்குஞ்சுவெலாத்திரிவரைக்கும் நிறைந்து, ஆரவன் மனிதன் ஆரவன் மனிதன் என்று அண்டம் இடியக்கூவி அகில புவனங்களையுந் தாவி, நாய்முகம் நரிமுகம் கரடிமுகம் புலிமுகம் இப்படிப்பலபல முகங்களும் விகாரரூபங்களும் உடைத்தாய், விளக்கைவிட்டிற்பூச்சி வளைந்ததைப் போலும் பாம்பைத்தேரைகள் சூழ்ந்ததுபோலும் சிங்கத்தைப் பலகோடி யானைகள் கவிந்ததைப் போலும் சூரியனைப் பனிமறைத்ததைப் போலும் வளைத்துக்கொண்டு சகலவித ஆயுதம் அஸ்திரம்

சஸ்திரம் அம்பு கணை வில் வேல் வாள்கதை
முதலியதைக் கொண்டு மோதவும், வானரப்
படைகள் காதவழி கடலைக்கடந்து ஓடவும்,
சாம்புவந்தரும் அனுமாருந்தேற்றி அவர்
கள் பயம் ஆற்றித்திருப்பவும், பெரும்புறக்
கடலை உறிஞ்சிக்குடித்து ஏப்பமிட்டு வந்தெ
திர்த்த அம்மூலபலச் சேனைகளை யெல்லாம்
ஸ்ரீராமரானவர் வளைத்து, விஜய கோதண்
டத்தைக் கரத்திற் கொண்டு நாணியேற்றிக்
குணத்தொனிகாட்டி, நான்குதிசைச் சேனை
களையும் பம்பரம் போலாட்டி, பூமிமுழுமை
யும் நிறைந்த இரத்த வெள்ளங்களிற் புரண்
டழியமாட்டி, போக்கியசேனைகள்போக மிஞ்
சிமேலிட்டுவரும் படைகளை மோகனஸ்திரந்
தொடுத்துக்கெடுத்து, அங்கும் ஸ்ரீராமன்இங்
கும் ஸ்ரீராமன்மற்றெங்கும் ஸ்ரீராமனாக நின்று
நிலத்தோடு நிலமாக அத்தனை பேரையுமடி
த்து, யுத்தகளத்தை வெறுங்களமாக்கி, பூதப்
பிரேத பைசாசகணங்கள் பிணங்களைத் தின்று
கொழுத்துச் செயங்கொண்டாடச்செய்தனர்.
அதைக்கண்ட சாரணர்போய் இராவணனிட
த்திற்சொல்ல, அதைக்கேட்ட இராவணன்
நகைத்து, தலைக்குக் கிரீடம் பத்துஞ்சூட்டி,
மாலைஇருபதுந்தரித்து குண்டலங்கள் அணி
ந்து அரைப்பட்டிகைகட்டி ஆடைதரித்து
வீரகண்டைவீக்கி, விதவிதமாகிய ஆயுதம்இ
யாவும்அமைத்து, சந்தனபுட்ப சவ்வாதுக
ளணிந்து, யுத்தகோலம் ஒளிபெறக்கொண்டு
அந்தரத்தோர்கள் அலறிக்கதற அநேகம்
படைகொடு அரக்கர்நெருங்க, குடை கொடி
குஞ்சம் சாமரை பிஞ்சம் வீரவிருது இவை
முதலாகிய சின்னங்கள்விளங்க, டமாரம் காக
ளம் பூரி கர்ணு திருச்சின்னம் உடுக்கை பம்
பை உறுமி தப்பட்டை இவைமுதலிய வாத்
தியங்கள் முழங்க பாதலம்நடுங்க மீதலம் ஒடு
ங்க பாவையர்கள் வாழ்த்திப் பணிந்துபோற்
ற, அண்டம் அளாவிய மூண்டகக்கலசத்தே
ரினிலேறி, ஸ்ரீராமனை இன்றேயழித்து எழி
ற்சீதையை இயான் கண்டுகளித்து வாழ்ந்தி
ருப்பேனென்று சென்றனன்.

அப்போது எரிகொள்ளித் தேர்மேலெ
ண்ணிலவிழ்ந்தன செந்நீர்மாரி சேர்ந்து
பொழிந்தன. நரிகளும் நாய்களு நன்றூளை
யிட்டன. மாலைகள் கருகின மரங்களும்பட்
டன. இவ்விதமாக இடர்ச்சகுனங்கள் கண்டு
மெண்ணுது கைதவன் களித்து, வீணைக்கொ
டிமேல் விண்டலமளாவ காண்போரெல்லாங்
காலனென்றோட, வானவர் மகிழ்ந்து வண்
மைகள்கூற, வீரியமாகமேவினன்சமரில். அ
வன்வரவுக்கு ஸ்ரீராமர் முதலியோர் சிந்தை
களித்தெதிர்த்தனர். அப்போது தசகண்டன்
தேர்மேற்கொண்டு தாசரதி பூமியில் நின்று
யுத்தஞ்செய்வது நன்றல்ல வென்று அண்
டர்நாயகன் கண்டு, இந்திரவிமானங் கொண்
டுபோரும்படி மாதலியாகுஞ்சாரதிக்கு உத்தர
வுசெய்ய அதிவேகத்துடன் அவனுங்கொ
ணர்ந்தான். அமரர்பூமாரி அன்புடன் பொ
ழியக்கோதண்டபாணி மூதண்டம் அளாவிய
அவ்விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு குரங்குப்ப
டைகளும் பதினெட்டுப்படைத்தலைவர்களும்
பக்கங்களிற் சூழ்ந்து நிற்க, இளையபெருமா
ளும் அங்கதன்மீதில் ஏறி எங்கும் உலாவிய
அரக்கர்சேனைகளை அழித்துக்கொண்டு வர,
ஸ்ரீராமரும் இராவணனுங் கண்கள்சிவந்து
வில்லைவளைத்துக் குணத்தொனி காட்டி குய
வன் திகிரிபோற் குறைவரச்சுழன்று, இருவ
ருங்கையோயாமற் சரங்களை எய்தனர். இரா
வணன் ஏவிய எல்லாக்கணைகளுங்கோதண்ட
ராமன்விடும் பகழிகளாற் சுழற்காற்றில் அக
ப்பட்ட துரும்புபோல் அழிந்துபறக்க, காடு
கள் செடிகள் மலைகள் பிலத்துவாரங்கள் நதி
யோரங்கள் கிரிச்சாரல்கள் என்னுமிவ்விடங்
களிலிருந்து வந்த அரக்கரினமாகிய வெவ்வி
டச்சேனை வெள்ளமியாவுங் கார்வண்ணன்
கணையாற்கருதி இறக்க அதைக்கண்ட இரா
வணன் இருபதுகண்களுஞ் சிவந்து அக்
கினிப்பொறி பறக்கும்படி முனைந்து அளவி
றந்த அஸ்திரங்களை அம்புமாரியாய்ப்பம்பிய
மேகம்போல வெம்பிப்பொழிய, அக்கால் அ
கிலமுய்யவந்த ஸ்ரீராமர் தனது விஜயகோத
ண்டமணிகள் கலகலவென்று சப்திக்கவளைத்
துப் பலபலவென்று கணைகளைச்சொரிய, இப்
படியாக இருதிறத்தாரும் ஒருவொருக்கொரு
வர்ஒப்பில்லையென்று சொல்லும்படிமலைந்து
பரவையெண்டிசையும் பஞ்சபூதமும், எல்லா
ங்கலங்க எல்லாம் ஒடுங்க, இகத்தினிலுற்றயி
ன்னுயிர்யாவும், இரங்கிவேசாரியெண்டிக்கு
மோட, தேவர்கள் பயந்துசென்று மேலாட
திக்குப்பாலகர் தியங்கிவாட, திக்குக் கஜங்கள்
குப்புற்றுவீழ, அஷ்டமாநாகமும் அணி
மணிசிந்த இப்படியாகச் சகலபிராணிகளும்
மூக்கி உதிரங்களைகக்கி, உடல்குலுங்க விக்கி,
உயரலைந்து சொக்கிச்சோரும்படியாய் ஆக்கி

ரமத்துடன் பராக்கிரமத்தைக் காட்டியுத்தஞ் செய்தார்கள்.

அப்போது இராவணனானவன்இறந்துபோன யாவரும் பிழைக்கும்படி மாயமந்திரத்தை மறைந்து ஜெபிக்க, அக்குறிப்பை விபீஷணன் விளம்ப, அதை ஸ்ரீராமர்கேட்டுக் கியானாஸ்திரத்தை அபிமந்திரத்துப் பிரயோகஞ்செய்ய, அதனால் வெய்யிலில்விழுந்தபுழுவைப்போலும், வெந்தீயில்விழுந்த பஞ்சைப்போலும் அம்மாய மந்திரமியாவு மடிய, தசக்கிரீபனுக்குக் கோபஞ்சனித்து ஒருசூலாயுதத்தை எடுத்துப் பூசைசெய்து மிகுவேகத்துடன் காகுதஸ்தன்பேரில் விட்டுமுடுக்கவும் அதைத் தம்முடைய கைப்பாணங்களினால் வெட்டி, மடிக்கவும், மறுபடியும் ஒருதண்டாயுதத்தைச் சுழற்றியெறியவும் அதையும்பொடியாக்கி அவனுடைய கவசத்தையும் வீரப்பட்டத்தையும்அறுத்தெறியவும், இராவணன் சகிக்கமாட்டாமல் மழுகொழு சக்கரம் முஷ்டிகரம் வாள் முதலாகிய திவ்யாஸ்திரங்களையும் பலமாகிய ஆயுதங்களையும் வாரி வாரி ஆரியகுலவீரியன்மீது இறைத்தான். அவைகளையெல்லாந் தாசரதி கோடிபாணங்களினாற்குறைத்தார். இராவணன் தன்காலத்தை தானறிந்துகொண்டு ஒரு மூத்தலைவேலைப் பத்தியுடன்பூரித்துஓமனிதர்களே! நீங்கள் மடிந்தீர்கள்ஐயோபாவம்இந்தயிடாஉங்களுக்குவிதித்திருந்ததுஎன்றுஎடுத்துவிடுத்தான் அந்தவேலானது கடுகடுத்துப் படபடத்து விடமெனக்கறுத்து, மேகமென யிடித்து, வெய்யலெனக்காய்ந்து, வடவாமுகாக்கினிபோற் சீறி, வாடைக்காற்றுடன் ஏழுகடலையும் நூறி, அண்டமுகடுவரையிலும் ஏறி, அஷ்டகஜம் அஷ்டதிசைப் பாலகரையும் பீறி, ஆருயிர்களையெல்லாம் அதிரக்கலக்கி வருவதாயது. அதை அரக்கர்குலாலன்கண்டு அநேகங்கோடி அஸ்திரங்களை விடுக்கவும், அவைகளையெல்லாம் அவ்வேலானது முடுக்கவும், தேவர்கள்முதல் யாவருங்கண்டு அழுங்கவும், பதிவிரதா ஸ்திரீகளுடைய மனங்களெல்லாம் புழுங்கவும், அம்மூத்தலைவேலானது மேலெழுந்து ஸ்ரீராமருடைய திருமார்பில் உருவும்படி ஓங்காரமிட்டுச் சமீபித்துவர, அதைக் கண்டு தம்பிமார் முதலாகியபேரும் வெம்பி ஒதுங்கி ஒடுங்கிப்போக, இம்பரில் இறந்தோமென்று ஸ்ரீராமர்மயங்கி ஒன்றுந் தோன்றாமல் ஓவென்று ஒரு சப்தந்திறக்க அந்தச்சப்தக்காற்றுபடவும் வேலானது பொடியாய் ஓடிய அதைத் தசக்கிரீபன் கண்டு தழலெனக் கோபங்கொண்டு ஒரு மாயாஸ்திரத்தை எடுத்து மந்திரித்துப் பிரயோகஞ்செய்தான். அதையும் அரிபரந்தாமர் ஒருகணையால் அழித்து ராவணனை நோக்கி இதனைச் சொல்லுகிறார்.

அடா அரக்கனே! உன்மாயையின் திறம்-விற்றிறம் கைத்திறம் கணைத்திறம் வரப்பிரசாதத்திறம் உன்னுடைய பலத்திறம்யாவுமறிந்தேன். இப்பவு நானொரு அஸ்திரம் விடுக்கின்றேன். அதைத் தப்பித்துக்கொள்ளுஞ் சக்தி உனக்குண்டோ? என்று ஒரு பிரமாஸ்திரத்தை எடுத்து மந்திரவணக்கத்துடன்உந்திவிடவும், செந்துவர்வாயாள் சீதைகளிக்க, அசுவந்தரத்தமரர் இயாவருமகிழ, அண்டங்களெல்லா மதிரவந்து ராவணன் பத்துத் தலைகளையும் அறுத்துத் தள்ளியது. அப்பால் அறுந்த சிரங்கள் அந்நேரமே முளைக்க, அரிபரந்தாமன் திரும்பவுந் தறிக்க திரும்பவுங்கிளைக்க, திரும்பவுமுறிக்க, இராமர் விபீஷணன் முகத்தைப்பார்க்க, அவன் உடனே அமுதமுண்டவன் என்று விளம்ப அவ்வமுதஸ்தான நோக்கித் தசரதன்மதலை பிரமாஸ்திரத்தை அன்புடன் விடுக்க, அது உகாந்தகாலத்து உருத்திரன்போல் வந்து விழுந்து அமுதகலசத்தை மாற்றிச் சிரங்களைச்சிதைத்து தேவர்கொண்டாடப் பாலாழியிற்போய்ப் படித்துவந்து அம்பறாத்தூணியில் அடங்கி யிருந்தது. இராவணனிறந்து பூமியில் விழவே, ஆகாயவீதியில் அமரர்கள் யாவரும் அரம்பா ஸ்திரீகளும் வேதவேதியர்களும் மிகுதவத்தோர்களும் மற்றியாவரும் புகழ்ந்து இசையுடன் மகிழ்ந்து, பொன்னும் பூவும்பொழிந்து வாழ்த்தி, மங்களம் லாலி வகையுடன்கூறி அடங்காமகிழ்ச்சி அடைவுடன் கொண்டுகொண்டாடினர். நம்பொழுது விடிந்தது சுகப்பட்டேனென்று இந்திரன் புளகமுற்று ஸ்ரீராமரைத் துதித்தான். அனுமார்முதலாகிய வானரவீரர்கள் யாவருங் களித்தார்கள். அப்போது விபீஷணன் முகத்தளர்வுடனே இருக்க, ஸ்ரீராமரதுகண்டு, (தானாடாவிட்டாலுந் தன் சதையாடும்.) என்னும் வாக்கியம் இகத்தினில் வழங்கும். ஆதலால் நீபோய் உன்தமயனை அடக்கஞ்செய்து வருகவென்று உத்தரவு செய்தனர். உடனே விபீஷணன்போய் விச

னமுற்று, அப்பாற்றேறினவராய் அறக்காட்
டருங்கடனை அன்புடன்செய்து, மற்ற அர
க்கரியாவருக்கும் அருங்கடன்முடித்து, ஆதி
பாண்டரங்கன் அடியிணையில் வந்து தொழு
தான். அப்போது ஸ்ரீராமர் இளையபெருமா
ளைப்பார்த்து, தம்பி! இந்த விபீஷணனுக்கு
இலங்கை பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவரக் கட
வையென்று கூறவும்; அப்படியே சென்று
இருந்த அரக்கரையும் மந்திரிமார்களையும்
வைத்துக்கொண்டு சம்பிரமத்துடனே பட்
டாபிஷேகஞ்செய்துவைக்க, அதைப்பெற்று
மனமகிழ்ந்து வந்து ஸ்ரீராமருடைய மலரடி
யில் வணங்கி ஆசிபெற்றிருந்தான் விபீ
ஷணன்.

அந்தவேளையில் அனுமார் அங்கதன்
விபீஷணன் முதலிய யாவருந் தாயாரிருக்
கும் அசோக வனம் வந்து செயங்கூறிச்
சோபனம்பாடினார்கள். ஆடினார்கள். குதித்
தார்கள். இப்படி யாவரும் ஆனந்த பரவச
ராய்த் தாயார் பாதங்களிற் சரணஞ்செய்து,
ஸ்ரீராமருடைய செயத்தைப் புகழ்ந்து, அம்
மணீ! தேவரீர் ஸ்வாமியின் உத்தரவின்படி
தரிசனத்திற்கு எழுந்தருளவேண்டும் என்று
இறைஞ்சவும், அமுதச்சொல்லைத் தேவாமிர்
தம்போற் சீதாதேவி கேட்டு, அவ்விடம்விட்
டெழுந்து திரிசடையுடனே சென்று ஸ்ரீரா
மர்பாதங்களில் வீழ்ந்து தெண்டனிட்டுச்சமீ
பத்தில் நிற்க, அதுகண்ட தேவதேவன்
சீதையைப் பார்த்து, பெண்ணே! உன்னை
அரக்கன் தொட்டு எடுத்துப்போய் பத்துமா
தஞ் சிறையில் வைக்கவும், நீ பிராணனுட
னிருந்து நம்மிடத்திற்கு வரவும், நாம் அங்
கீகரிக்கவும் உலகம்பழிக்கவும் உள்ளார் நகை
க்கவும் அதனால் என்னுடல் நடுங்கி இலச்
சைப் படவுமாக யிருக்கும் காரியங்களுக்கு
உடம்பட்டு, யுத்தஞ்செய்தேனும் உன்னை
மீட்க வந்தவர்கள் நாங்களல்ல. எங்கள்
ஐயா சடாயுவைக்கொன்ற பழியை முடித்து
க்கொள்ள வந்து வெற்றிகொண்டோமன்றி
மறுவில்லாத சூரியகுலத்திற்கு வடுத்தேடிக்
கொள்ள வந்தவர்களல்ல. ஆகையால் நீ
மாசற்றவள் என்னும் வகையைத்தெரிவித்
தால் உன்னை ஒப்புக்கொள்ளலாகும். என்று
சொல்லிய இறைவன் மொழியைக்கேட்டும்,
பக்கத்தில் ஒருவரும் ஒன்றுஞ்சொல்லாதிருப்
பதைப் பார்த்த அம்மன் சொல்லுகின்றாள்.
சுவாமி! அரக்கன் வஞ்சித்து என்னை அப
கரித்தான். அப்படி அபகரித்தவன் புத்திர
மித்திர களத்திராதிகளோடு இறக்கக்கண்ட
பின் யான் என்சரீரத்தை விட்டுவிடுவதே தரு
மம். ஆனதால் இப்போது தேவரீர் கைப்
பாணத்தால் அவனிறக்கக்கண்டேன். இனி
மேல் நான் பிறந்தகுலத்திற்கும் பெருமை
யுண்டாகும்படியாய் அக்கினிப்பிரவேசம் ஆ
கிறேன். என்று நமஸ்கரித்துத் திரும்பி,
அங்கதன் அனுமார் சுக்ரீபன் விபீஷணன்
இவர்கள் யாவரையும் பார்த்து அருள்புரி
ந்து, இளையபெருமாளை நோக்கி, என் வினை
வசத்தால் உம்மையும் இகழ்ந்து பேசினேன்
அந்தக்குற்றத்தை மனதில் வைக்காமல் அக்
கினிவிர்த்தி பண்ணிக்கொடுக்க வேண்டும்.
என்று கேட்கவும் அண்ணனுடைய மனது
அறிந்த நல்லதம்பியானவர் ஒரு நொடிப்
பொழுதினில் அக்கினி வளர்த்த, வைதேகி
யார் அந்த அக்கினியைப் பிரதட்சணம்
பண்ணி, எனது வாக்கினாலும் மனத்தினாலு
ம் காயத்தினாலும் குற்றங்களுண்டா யிருக்கு
மாகில், என்சரீரத்தைக்கொளுத்திச் சாம்ப
ராக்கக்கடவது. என்று இரகுகுல புங்கவனை
யும் இதயந்திற் சிந்தனைசெய்து, செங்கால்
அன்னமானது செந்தாமரைத் தடாகத்தில்
இறங்குந் தன்மைபோல் அக்கினிக்குழியிற்
பாய்ந்தனள்.

அப்போது அந்த அக்கினிதேவன் தா
யாரைக் கரத்திலேந்தி, ஸ்ரீராமமூர்த்தியை
வணங்கி; சுவாமி! உலகத்திலுள்ள யாவற்
றையுஞ் சுடுகின்ற என்னை இந்தக்கற்பின்
சுவாலை சுடுகின்றது: என்று வைத்து வண
ங்கவும், அம்மகாலட்சுமியை ஸ்ரீராமரும்
இலக்குமணருங்கண்டு மனமகிழ்ச்சிகொள்ள
இவ்வளவு பாடுபட்டும் விருதாவாய் போய்
விட்டதே என்று விசனப்பட்ட வானரவீரர்
கள் முதலியபேரும் புளகாங்கிதம்பூப்ப பிரம
தேவன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும்
ரிஷீஸ்வரர்களும் ஸ்ரீராமரையும் இலக்குமண
ரையும் வந்து கண்டு, இவர்களுடைய வீரப்
பிரதாபமுள்ள தோள்களையும் வில்லுகளையும்
வாழ்த்திப் புகழ்ந்து தாயாருடைய எண்ண
மும் மனவுறுதியும் தீரமும் பதிவிரதா பக்தி
யுந் தெரிவித்து, தசரத தரிசனமுஞ் செய்து
வைத்து அயோத்தியாபுரிக்குப்போய்ப் பட்டா
பிஷேகம் பண்ணிக்கொண்டு சீதா லட்சுமண
பரத சத்துருக்க அனுமச்சமேத ஸ்ரீராமச்சந்
திரமூர்த்தியாய் வாழக்கடவது என்று வாழ்

த்தி இன்னமும் உமக்கு வேண்டிய வரங்கள் ஏதாகிலும் உண்டாகில் தருகின்றோம் என்று சொல்லினர். அதைக்கேட்ட ஸ்ரீராமர் கேட்கின்றார். ஓ மஹான்களே! என்னுடன்வந்த எழுபதுவெள்ளம் வானரப்படைகளும் பதினெட்டுவகைப் படைத்தலைவர்களுங் குறைவில்லாமல் நிறைந்து இருக்கவேண்டுமென்று கேட்க அப்படியே அருள்புரிந்து வாழிபாடித் தங்கள் தங்கள் இடஞ்சேர்ந்தார்கள். மாதலியும் இந்திரவிமானத்தைக் கொண்டு போனான். இப்பால் ஸ்ரீராமர் ஜானகியை நோக்கி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு: உன்னுடைய பதிவிரதாதருமம் யாவர்களுக்குந் தெரியும்படியாகவும் ஆபத்து வந்தகாலத்திலும் என்னுடைய நாமத்தையே உச்சரித்துக்கொண்டு இருந்த உன்னுடைய புத்தியின் விசேஷந் தெரியும்படியாகவும் இப்படி செய்ததல்லாமல் வேறல்ல. நீயுங் கற்புடைய ஸ்திரீகளுக்குக்கணவனே தெய்வமென்பதை நிலைநிற்கக்காட்டினை. என்று மிருதுவசனங்களைப்பேசித் தம்பியுந்தானும் படைகளும் வீரர்களும் அகமகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

இப்படிக்குச் சீதாசமேதராக எழுந்தருளிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியை யாவ்ரும் நெருங்கி வந்து வணங்கி நிற்க அப்போது தாசரதி விபீஷணனைப்பார்த்து நான் அயோத்தியை விட்டு வனம் வரும்போது என்தம்பி பரதனுக்குப் பதினாலு வருஷமுங் கழித்துத் தசமியினன்று வருகிறேனென்று சொல்லிய நாள் இன்று வந்தபடியால்; நான்சென்று அவனைப் பார்க்கவேண்டியது. என்றுசொல்லவும் விபீஷணன் புட்பகவிமானத்தைக் கொண்டுவந்து வைத்தான். அதில் யாவர்களும் ஏறிக்கொண்டு மந்திரத்தைச் செபித்தமாத்திரம் க்ஷணப்பொழுதில் இலங்கைப்பட்டினமுழுமையுஞ்சுற்றி திருவணையையுந் தாண்டிச் செல்லுவதாயது, அப்போது ஸ்ரீராமர் கிஷ்கிந்தை சம்பாதி ஜடாயு இறந்தயிடம் அகஸ்தியர் ஆசிரமம் பஞ்சவடிதீரம் இவை யாவற்றையும் எல்லோர்க்குங் காண்பித்துக் கொண்டு பரத்துவாசருடைய ஆசிரமத்தில் இறங்கி அவர் வேண்டுகோளினாற் போசனத்திற்கு ஒப்புக்கொண் டிருந்தனர். அப்போது ஸ்ரீராமர் அனுமாரைக்கூவி குகப்பெருமானையும் பரதசத்துருக்கரையுங் கண்டு என் வருதலைச்சொல்லி வரக்கடவையென்று அனுப்ப அவர் ஸ்ரீராம ஜெயமென்று அந்தரத்தில் எழுந்து கங்கைக்கரையில்வந்து ஓரிடத்தில் பந்துக்களுடன் இருந்து ஸ்ரீராமரைக் காணோமேயென்று கங்கையில் ஓடத்தைக் கவிழ்க்கப்போகிற குகப்பெருமானுக்கு ஸ்ரீராமர் இதோ பரத்துவாசர் ஆசிரமத்தில் வந்தார் என்றுசொல்லி சஞ்சீவிமருந்து உதவியதைப்போற் குகப்பெருமானை நிலைநிறுத்திவிட்டு நந்திக்கிராமத்திற்கு வந்தார். அப்படி வரும்போது கௌசலை கைகேசி சுமித்திவரா இவர் முதலிய பட்டினத்துச்சனங்கள் எல்லோரும் விசனப்பட அக்கினி வளர்த்தி மூன்றுசுற்றில்விழ முயன்றிருக்கின்ற பரதனையுஞ் சத்துருக்கனையுங் கண்டு இதோ வந்தார் ஸ்ரீராமர்என்று வானத்திலிருந்து மழைபோற் குதித்து அக்கினியைபவித்து அருள்மொழிகொடுத்து ஐயா! உங்களண்ணனாராகிய ஸ்ரீராமர் இலக்குமணரோடு சீதா சமேதராய் இவ்வயோத்தி நீங்கி ஆரணியஞ்சேர்ந்து சூர்ப்பனகையை மூக்கு முலையறுத்து, கரதூஷணரைக் காய்ந்து மாயமானைக்கொன்று இராவணன் சீதையைக் கொண்டுபோகக் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து சுக்கிரீபனுக்குப் பட்டந்தந்து வானரவெள்ளங்களுடன் கடலைத்திருவணைகட்டி லங்கையிற்சென்று ராவணன்முதல் யாவர்களையுங்கொன்று; இதோ சீதையம்மனுடன் பரத்துவாச ராசிரமத்தில் வந்திருக்கின்றனர். நான் ராமதூதன், என்பேர் அனுமான். என்று எழுந்து கிளம்பி மீட்டும் பரத்துவாசர் ஆசிரமத்திற்கு வந்து, இயாவர்களுடனும் பந்தியிலிருந்து ஸ்ரீராமருடைய பரிகலம் வாங்கிப் புசித்து, தான் போய்வந்த சமாச்சாரங்களைச் சொல்லினர்.

அதுகேட்ட ஸ்ரீராமர் ரிஷிகள் முதலிய பேர்களை நோக்கி, உங்கள் ஆசீர்வசனத்தினாலுங் இந்த அனுமானுடைய பேருதவியாலும் இராவணசங்காரஞ் செய்தேன். என்று புகழ்ந்து வாழ்த்தவும் யாவர்களும்மகிழ்ந்து ஆசீர்வதித்தார்கள். அன்று அவிடத்திலிருந்து, மறுநாட்காலமே யாவரும் புஷ்பகத்திலேறிக் கங்கைக்கரையில் வந்து, குகனை அழைத்துக்கொண்டு அயோத்தியாபுரி பட்டணம்வந்து சேர்ந்தார்கள். பரதன் சத்துருக்கன் மந்திரிமார்கள் பட்டினத்துச் சனங்கள் கோசலதேசாதிபர் கேகயதேசாதிபர் இன்னுமுள்ள சகலராஜர்களும் வந்து காகுத்தனை நெருங்கிவணங்க, வசிஷ்டராதி மகா

முனிவர்களுக்கும் தாய்மார்களுக்கும் தானுந் தம்பியும் சீதையும் வணங்கி, சகலசெய்திகளை யுஞ் சம்பிரமமாகப் பேசியிருந்து, எல்லோரு க்கும் விடுதி அமைத்து யிருக்கச்செய்து, எழு பதுவெள்ளம் வானரச்சேனையும்படைத்தலை வர்களும் நிறைந்திருக்கும் படியாக வீற்றிரு ந்தனர் ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தி அப்போது எந் தலோகமும் இந்தலோகத்திற்கு ஈடில்லைஎன் றுஎவர்களும் புகழும்படியாகஅவ்வயோத்தி யாபுரியானது ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கர்ப் பம்போல நலம்பெறயிருந்தது. வசிஷ்டர்மு தலிய மகாமுனிவரரும் தாய்மார்களும் தம்பி மார்களும் மந்திரிமார்களும்தந்திரிமார்களும் மற்றுமுள்ள அளவற்ற பிரமுகாளும் ஒன்று கக்கூடி, இம்மண்டல முழுமையும் எண்டி சைப்பாலரும் அண்டர்கள்யாவரும் தொண் டர்கள்பலருங்கண்டு கண்களிக்க ஸ்ரீராமசந்தி ரனுக்கு கவின்முடிசூட்ட இன்றுநாள் நன்று என்றனர். உடனே ஸ்ரீராமர் தம்பியருடனே சடைமுடிகளைந்து, அம்புவியெங்கு மருமை யாயுள்ள, புண்ணியதீர்த்தம் புனிதமால்மூழ் கி, வண்மைவேதியர் வாழ்த்தி யட்சதைகள், யெண்ணிலாதளிக்க யெவர்களுங்களிக்க, மந் த்ரவோமாக்கினி மறையுளிவளர்க்க, சுந்தரப் பணிகள் துலங்கவணிந்து சீதாசமேதமாய்ச் சீபெறவெழுந்து சிங்காசனத்தில் ஜெயமுட னிருக்க, எங்கோன்வசிஷ்டர் யெடுத்தணிமு டியை, திங்கள்மும்மாரி சீர்பெறவழங்க தரு மந்தழைக்க தானமோங்க, வேதம்வாழ்க வே தியர்வாழ்க தேவராலயந் தினந்தோறும்வா ழ்க, நித்தியமாக சத்தியமோங்கி, மன்னுயிரி யாவையும் நின்னுயிர்போலக் காத்திரட்சிக் கக்கடனுனக் கென்றே, தரித்தனர் வேதஞ் சாற்றினர் புலவர். மங்கலவோசை மழையெ னமுழக்கினர் விண்ணவர் பூமழை வியந்து பொழிந்தனர். அந்தரத் துந்துமியாதிகளா ர்த்தன. இப்பால் வரிசையாம் அரசர் வரி இறைகொடுக்க, மந்திரிமார்களும் மநுமுறை கூற, பகைவரின்றித் கொலையிலாச் செல்வ ம், நாளுக்கு நாளபிவிர்த்தியாகி தாரணிபுகழ ஜானகிசமேதனுப் பரதசத்துருக்கர் இலக்கும ணருடனே யாவருங்களிக்க அயோத்தியை ஆண்டனன். காயாம்பூவண்ணன் களங்கரகி தன் இரவிகுலோத்துங்கன் இராமச்சந்திரன் இச்சரித்திரத்தை இயம்பினோர் கேட்டோர் நிச்சயமாக நினைத்துத் துதித்தோர், யாவரு ங்களித்து இகத்தினில் வாழ்ந்து பரத்தினற் பயனும் பண்புடனடைந்து, ஐயன் திருவடி யடைந்து வாழ்ந்திடுவார். ஓ வையகம்புரக்கு மாமதிகுலத்தோய் வாய்மொழி தவறுவள்ள லே! என்றுமார்க்கண்டேய மகாமுனிவர்வகு த்துரைத்தனர். இவை யனைத்துங் கேட்ட பாண்டவர் - பாஞ்சாலி - தௌமியாசாரியர்- மற்றுமுள்ள பிராமணுள்யாவரும் அம்மார்க் கண்டேயரை அனந்தமுறை வணங்கித் துதி க்க, அவர் யாவருக்கும் ஆசீர்வதித்துவிடை பெற்றுக்கொண்டு, தமது ஆசிரமத்திற் கெழு ந்தருளினர்.

மார்க்கண்டேயமுனிச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்ருவது,

சித்திர சேனன் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

அவமாகியு முருவமாகியு மிரண்டலதா
யருவையாயரும் புருடனு யிவ்விரண்டலராய்த்
தருவதாயத் தரிவுப்பவ னேற்பவன்ருனுய்த்
தருவினவண்ணமா மொருவனைச் சரணடைகுதுமே.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே பாண்டவர்கள் இவ்வாறு நல்லகாலக்ஷேப ஞ்செய்துகொண்டு பெரியோர்களுடைய ஆசி யும்பெற்று சவுக்கியம்அடைந்திருக்குங்காலை யில், அஸ்திரனு புரத்திலிருந்து வந்த ஒரு பிராமணன் தருமராஜனையுந் தம்பிமார்களை யும்பார்த்து முகம்வியர்த்து, கண்ணீர்சொரி ந்து விசனமுற்று, ஆ! ஆ! பஞ்சவர்களே!

உங்களையுந் தெய்வம் இப்படி சோதித்ததல்லவா? என்று ஏங்கிகொஞ்சநேரஞ் சிலபிரிய வசனங்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு போயினன். இப்படிபோனவன் திரிதராஷ்டிர மகாராஜனைக்கண்டு ஆசிர்வதித்து, ஓ அரசனே! உமதுதம்பிபிள்ளைகள் ஐவரும் வனத்தி லிருக்கின்றார்கள். வெய்யில் மழை காற்று குளிரெல்லாம் அவர்கள் மேல் தாங்கிக் காலபோஜனமும் இல்லாமல் வருந்தியிருந்து பனிரண்டுவருடத்திற்சென்றதுபோக நின்றதை ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறார்களென்று சொல்லினன். அவன் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் வருத்தமடைந்து பாண்டு பூபதியைக் கருத்தில்நினைத்து தம்பி உன்னைப்போல் என்னைக் கொண்டுபோகாமல் உலகத்துள்வைத்து இந்தத் துன்பவார்த்தைகளை யெல்லாங் கேட்கச்செய்தனையோ? நான் வருத்தம்உற நோக்காதஉனக்கு மனம் வெறுத்தோ? என்றுவாடி விதுரனை அழையுங்களென்று சொல்லினன் உடனே சாரணரோடி அழைக்க அதுகேட்டு வந்து பணிந்துநின்ற தம்பியைத் தமயன் அருகிலிருத்தி அப்பா விதுரா நானென்ன சொல்வேன் வனத்திற் பாண்டவர்கள் மிகுந்தவருத்தமுற் றிருக்கின்றார்களென்று கேட்டேன். அதுகேட்டதுமுதல் எனக்கு உயிர் தாளக்கூடவில்லையே இன்னாட்டிலே அரண்மனைவீட்டிலே சகலபோகங்களையும் அனுபவித்திருந்த என்தம்பி புத்திரர்கள் காட்டிலே வருந்திக்கலங்க என்பாட்டிலே இருப்பது ஞாயமோ இதென்ன தெய்வசகாயமோ தம்பி! நாளைக் கணக்கிட்டிருக் கின்றார்களாமே. இன்னும் எத்தனை நாளிருக்கின்றது? அதனைச் சொல்லென்று கேட்டான், விதுரன் சொல்லுகின்றான். அண்ணா ஆச்சு தின்னும் ஒருவருஷந்தானிருக்கும் போலிருக்கின்றது அவர்கட்கு மற்றொரு வருத்தங்களு மில்லை. ஆனலிப்போது மந்திரத்திற் கடங்கியநாகம் போலிருக்கின்றார்கள். என்று சொல்லக்கேட்ட கண்ணில்லாவரசன் நடுநடுங்கி அப்பா! நாளாய் விட்டால் இவ்விடத்திற்கு வந்து போர்புரிவார்களே. நமது பசங்கள்முழுமையும் மடிவார்களே. என்பிள்ளைகளை யழைத்துப் பாண்டவர்களுங்களை நீருக்குவரென்று கூறினாலும் என்னைச் சீறுகின்றார்களே என் மனந்தேறவில்லையே என்பிள்ளைகள் கோபம் ஆறவில்லையே எனக்கொரு ஆறுதலைச்சொல்லவேண்டுமடா தம்பீ என்று பரிதாபித்து வெருவினன். அப்படி வெருவிய அரசனை நோக்கி விதுரன் சொல்லுகிறான்.

ஐயனே! முன்னமொருநாள் நாரதர்வந்து சிலமொழிகள் தந்துபோயினர். அவைகளை நினைத்தால் மனம் பகீரென்னும் அருச்சுனன் பரமேஸ்வரனைக் குறித்துத்தவஞ்செய்து அவருடன் விளையாடிப் பாசுபதாஸ்திரம்பெற்று காலகேய நிவாத கவசர்களைக்கொன்று இந்திரலோகப் பட்டமுங் கிரீடமும் பெற்று மேன்மையுற்று அநேக அஸ்திரங்களெல்லாம் மந்திரமுஷ்டி நிலையுடன் கற்றுப் பூலோகத்திலுற் றிருக்கின்றானென்றும், வாயுபுத்திரன் குபேரலோகத்திற்குப் போய், அநேகம் யட்சகின்னர கிம்புருடர் முதலியபேர்களையும் மணிமாலனையுங் கொன்று வெற்றியடைந்து தனதனுடைய தனதைப்பெற்று அநுமாராற் சிநேகமும் வரங்களுந்தாக்கொண்டு அநேகம் இராக்கதரையெல்லாம் அணுவாகச்செய்து பெரியோர்களுடைய ஆசீர்வசனம்பெற்றிழிக் கின்றானென்றுங் கேள்வியுற்றேம் உம்முடைய பிள்ளைகளோ ஒருவர்க்கடங்கினவரல்ல என்ன செய்யலாம் என்றுசொல்லிவாயடங்கினன் அதுகேட்ட திரிதராஷ்டிரன்பின்னுநடுங்கி ஆம்ஆம் நீசொன்னது சரியே ஐயோ முன்னிருந்த பலபராக்கிரமம் போகாதென்றோ இன்னமும்இப்பேர்ப்பட்ட திறங்களெல்லாங் கைக்கொண் டிருக்கின்றார்கள் இதல்லாமலும் முன்னொருநாள்உன்னையழைத்து யான்யோசிக்கும்போது,பாண்டவர்கள்யணைக்கும்இவர்கள் தலைக்குங் கணக்குச்சரிப்பிடித்திருக்கின்றான் நமனென்று துணிந்துசொல்லி இருக்கின்றாய். இப்போதுஎன்ன செய்யலாந்தம்பி நான்வெம்பிஉன்னை நம்பிக் கேட்பதற்கு உறுதிமொழி கூறக்கடவையென்றான். அதைக் கேட்ட விதுரனவன். ஐயா யானென்ன சொல்வேன் தேவரீர் பிள்ளைகள் ஒழுங்கானவழிக்கு வரார்கள். நமக்கு மாத்திரம் பிள்ளைகளென்னும் பாதகபத்தால் மனஞ்சஞ்சலிக்கின்றது இதனாலென்னபாபம் தேவரீர் பிள்ளைகள் ஒருவர் சொல்வழியுநடப்பவர்களல்லர். தெய்வசித்தமும்இப்படியிருக்கின்றது. நாம் செய்வதென்னை? தயிரியம் விடாமலிருப்பதே தவமென்றுகூறினான் இதனைக்கேட்டிருந்த ஒருதூதனேடிச் சுயோதனனிடத்திற் சொன்னான். உடனே அச்சு

யோதனன் மாமனையுங் கர்னனையுந்தம்பியையும் அழைத்துக்கொண்டு தந்தையிடம்வந்து பணிந்து இதனைச்சொல்லுகின்றான்.

விதுரனாற் பாண்டவர்வலிமைகேட்டுப் பயந்த திரிதராட்டிரனைத் துரியோதனன் தன்வலிமைகூறித் தேற்றுதல்.

ஐயா? பஞ்சபாண்டவர்களைக் குறித்து ஏதோசிலவார்த்தைகள் தங்களிடத்தில்வந்து பேசியவர்கள் தவத்திலும் வரத்திலும் உரத்திலும் அவர்கள் இப்போது சிறந்ததாகச் சொன்னார்களாம். உங்களுக்கு என்னால் துயரம்வேண்டியதில்லை. நீரேன் விசனத்தினால் உருகிவருந்துகின்றீர் எனக்குப்பயமில்லையென்றும் அவர்கள்சகலபலமு முடையவர்களென்றும் உமக்குச் சொல்லுகின்றவர்கள் வார்த்தை எப்போது தெரியுமென்றால் மூன்றாங் கட்டவிழ்க்கும்போது தெரியும். ஹரிஹரப்பிரம்மாதிகள் அவர்களுக்கு மாத்திரம் உறவும், எனக்குப் பகையுமென்று நினைக்கவேண்டாம். மந்திரங்களுக்கு அவர்கள் மாத்திரஞ் சுதந்தரர்களென்றும், நான் பரதந்திரனென்றும் உன்னுதீர். எனக்குச் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த நாடிருக்கின்றது. அவர்களுக்குச் சருகு விளைந்த காடிருக்கின்றது. நூறுபேர் யாங்கள் அண்ணன் தம்பிகள். அவர்கள் ஐந்துபேர். எங்களுக்குக் காலபோஜன சவுக்கிய முண்டு. அவர்களுக்கு அகாலபோஜன அசவுக்கியமுண்டு. நாங்கள் சிங்கம். எங்களால் அவர்கள்படப்போகிறது பங்கம் பரசிராமனைச் செயித்துச் சிதேந்திரியரா யிருப்பவராகிய வீஷ்டுமாச்சாரியரும், அங்கதேசாதிபதியாகிய கர்னனும், தனுவலாசியராகிய துரோணரும், திரிலோக கண்டகனாகிய அசுவத்தாமாவும், சத்தியவசன உத்தமராகிய கிருபாச்சாரியரும், இவ்வுலகத்தரசர்களில் தேவரைக்கொல்லும் வல்லவர்களும், எண்ணற்ற இராக்ஷசசிரேஷ்டர்களும் எண்டிசையிலுற்ற மண்டலேஸ்வரரும்,கணக்கிறந்த சேனைகளும், திவ்ய தேவாஸ்திரங்களும், வச்ரதேகமும், குன்றாதகவசமும், அரவத்துவசமும், இத்தியாதி பலங்களுமுடையயான் அவர்களுக்கஞ்சேன், என்பலமும் யானும் வெளிப்படுங்காலையில், அவர் பெற்றவரமும் உரமுங் கெடுங்கேட்டை நீர் கேள்விப்படப் போகின்றீர். கலைப்பார் கலைத்தாற் கல்லுங்கரையும். அதுபோற் பற்பல பேருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மயங்காதீர். இவ்விடத்தில் நம்முடைய அன்னங்களையும் வஸ்திரங்களையும் அனுபவித்து உண்டவீட்டுக் கிரண்டகம் நினைக்கும் அவர்களைப்போல், கடவுளும் பட்சபாதமா இருக்கமாட்டார். என்று உறுதிகூறிய செல்வக்குமாரனை இருகண்ணுமற்ற அரசன் இறுகத்தழுவி அணைத்து, அப்போதே பாண்டவர்களைச்செயித்த நயம்போல் அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து அடாயென்செல்வனே! அப்படியானால் உன்னிஷ்டப்படி சுகமாயிருக்கக் கடவையென்று விடைகொடுத்தனுப்பினன். உடனே அவனும் நமஸ்கரித்துச்சென்று, துஷ்டதுஷ்டாளான தாங்கள் நால்வருங் கூடி யோசிக்கத்தொடங்கினர்.

பாண்டவர்களை அவமானப்படுத்தவேண்டித் துரியோதனுதியர் ஆலோசித்தல்.

அஃதென்னவென்றால் கேளும் சகுனி மாமா! ஓ கர்னமகாராஜனே! தம்பீ துச்சாதனா! இந்த விதுரனனவன் பாண்டவர்களிடத்திற் சென்றான்போலும். அவர்கள் இவன்காலிலுங் கையிலும் விழுந்து அழுது முறையிட்டதின்பேரில், அங்கிருந்து இங்கு வந்து எரியுங்கொள்ளியை ஏறத்தள்ளுவதுபோலவும், அந்தமரத்திற் பேயுண்டென்று அருக்கல் செய்வதுபோலவும், நமது அரசனிடத்திற் பொய்யு மெய்யுமாகக் கலந்து புகட்டிவிட்டான். முன்னமே நொந்திருக்கும் எந்தையானவர் இந்த வசனங்களைக் கேட்டவுடனே அதுவே திகிலாய் அவவஸ்தையுற்றார். ஆகையால், அவர் நமது பிள்ளைகள் பலசாலிகளும் பாண்டவர்கள் பலயீனருமென்று தெரிந்துகொள்ள, ஒன்றுசெய்ய வேண்டுமென்று சிந்தைகொண்டேன். இதற்குத்தகுந்த யுத்தி பண்ணுவீர்களாகில் எனக்கு இந்தவிசனம் நீங்கும். யானும் என் தந்தையுஞ்சேர்ந்து சேனைவேலைகளெல்லாம் முடித்துப்போடுவோம். என்று துரியோதனன் சொல்லக்கேட்ட கர்னன் சொல்லுகின்றான். கேளும்அரசனே! தருமராஜனுடைய செல்வ முதலியயாவும் நீர்பெற்று இலட்சுமி கடாட்சத்தினாற் பெருமையுற் றிருக்கின்றீர். அவர்கள் கேடேகெதியாய் முகம்வாடி, பழிதேடி, உருமாறி நிலங்கிறி, ஒடுங்கி யிருக்கின்றார்கள். நமது நகரத்திற்குச் சமீபத்திலும் வந்திருக்கின்றார்களாம். ஆகையால் நாளை

குபேரசம்பத்தாகிய நீர் தம்பிமார் கூட்டத்
துடன் அலங்கரித்துக்கொண்டு, நமது அந்
தப்புர ஸ்திரீகள் யாவரும் அலங்கரித்துக்
கொண்டு வரச்செய்து, அவர்களுக்குப் பணி
ப்பெண்களுங் கூடவே சேர்ந்துவரக் கட்ட
ளையிட்டு, மன்மதனும் இரதியும் உங்கள் வடி
வினையும் அலங்காரங்களையுங்கண்டு வருந்து
ம்படி கோடிசூரியப் பிரகாச உல்லாசங்களுட
னே ரதகஜ துரகபதாதியர் யாவருங் கொடி
குடைகுஞ்சம் பிஞ்சமுதலிய சின்னங்களோடு
பேரி டங்கா பூரி மேளமுதலிய வாத்தியங்
களு முழங்கிவரச்சென்று, பாண்டவரிருக்
கும் வனத்திற்போ யிறங்கி, பலவித சித்திரா
ன்னங்களும் பலவித பதார்த்தங்களும் பல
வித பலகாரங்களும் பலவித பாயசங்களும்
அமைத்துப்புசித்து சந்தனம் புஷ்பம் பன்
னீர் புனுகு சவ்வாது முதலியவைகள்பூசி
பஞ்சவிடயத்தோடு பரிமளத் தாம்பூலவகை
கள் கொண்டு, அளவற்ற அரம்பாஸ்திரீகள்
நடுவில் தேவேந்திரபோகம்போலும் அநேக
நட்சத்திரங்களின் நடுவில் ஒரு சந்திரன் பிர
காசிக்குந் தன்மைபோலும் வெகுவாகிய
பெண்சிங்கத்தின் மத்தியிலொரு ஆண்சிங்
கம் உலாவுதல்போலும் நீருங் குணவதிகளா
கிய இராஜஸ்திரீகள் இத்தனைபேரும் யா
மும் பவனி வருவோமாகில் நம்மைக் கண்ட
வுடனே பாண்டவர்கள் உயிரைவிட்டிறந்து
போவார்கள்.

இதல்லாமலும் திரௌபதி நல்ல வயதி
னையுடைய பாலிய ஸ்திரீயாகையால் உங்க
ளுடைய ஸ்திரீகளையெல்லாம் பார்த்தவுட
னே வயிறெரிந்து பாண்டவர்கள் பேரிற்
போய் விழுந்து அடா பாவிகளே! ஒவ்வொ
ருவனுக்கிருக்கும் பெண்சாதிகள் உயர்ந்திரு
க்குஞ் சீருஞ் சிறப்பும் பார்த்தீர்களா? ஐந்து
பேருக்கும் நானொருத்தி மனையாட்டியாக
அமைந்தும் நானிருக்கும் அலங்கோலங்
களையுங் கண்டீர்களா? உங்கள் பவிஷ் இவ்வ
ளவுதானா? என்று கேட்பாள். அந்தவசனத்
தினால் வரும் விசனத்தினாற் பாண்டு புத்திர
னாகிய தருமராஜன் இறக்கவேண்டும். அல்
லது அந்த வனத்தைவிட்டுப் பறக்கவேண்
டும் இல்லாவிட்டாற் பாஞ்சாலி பாண்டவர்
களைத் தூஷித்துவிட்டு உம்மிடத்தில் வந்து
சரணம்புகுந்து, என்னையுங் காப்பாற்றுமெ
ன்று இரக்கவேண்டும். இந்த உபாயத்தால்
எந்தவிதத்திலாவது பாண்டவர்கள் நமது
கண்ணிலுஞ்சிந்தையிலும் இனிமேற் படார்
கள். என்று கொடையாளன் சொன்னவார்
த்தையைக் கௌரவ முதல்வன்கேட்டு கர்ன
னைக்கட்டி அணைத்துக்கொண்டு அண்ணா!
என்னெண்ணப்படி நண்ணாச் சொன்னீர்.
ஆ! ஆ!! இது மகா நல்லயோசனை. சரிதான்
இப்படி செய்வதற்கு நாம் அந்த வனத்திற்
குப் போகவேண்டும். நமது இறையறிந்தால்
அநுப்பமாட்டாரே: இதற்கெப்படி உபாயம்
என்று வினவும்போது சகுனி சொல்லுகின்
றான். என்னருமை மருமகனே! நமது பசுக்
கூட்டங்களை மேய்க்கும் ஆயனொருவனை அர
சனிடத்தில் அனுப்பிவைத்து, காட்டிலிருக்
கும் வேங்கைகள் கன்றுகளையும் பசுக்களையுங்
கொன்று விடுகின்றன. இன்றுவரையிலும்
இறந்து சென்றது இருபது. என்று புகன்
றால் நாம் அவரருகில் நின்று வேட்டை
போக உத்தரம் பெற்றுக்கொள்ளுவோம்.
என்று மாமன்கூறலும், சோமன் குலத்துதி
த்து நந்தியாவட்டத் தாமம்புனைந்தகோமா
ன் குலுங்கநகைத்துக் கொண்டாடி ஓ சீமா
னே! இந்தமதியை எங்கே வைத்திருந்தீர்?
என்று மகிழ்ந்தவனாய் உடனே தூதரையோ
ட்டி ஆயருக்குத் தலைவனை அழைத்துவரச்
செய்து அவனுக்குத் தக்கபடி போதனைசெ
ய்து, திரிதராஷ்டிரனிடத்தில் நாளையுதயஞ்
செல்லென்று உத்தரவுசெய்தான். அப்போ
து செங்கதிரோன் மேற்றிசையில் மறைந்து
சென்று, இரவு கழிந்தபின்பு கீழ்த்திசையி
லுதயமாயினன். அஃதெப்படி யிருந்ததெ
ன்றால் பாண்டவரிடத்திற் சென்று துரியோ
தனனுடன் சில பாவிகளுஞ்சேர்ந்து இந்த
யோசனை செய்தார்களென்று சொல்லிப்
போய், சித்திரசேனனையுங்கண்டு படையுடன்
வரச்சொல்லித் திட்டப்படுத்தி வைத்து தா
னும் மறுநாள் இந்தவேடிக்கையைப்பார்க்க
வந்தவனைப்போ லிருந்தது.

துரியோதனாதியர் திருதராஷ்டிரனிடஞ் சென்று வேட்டைக்குப்போக உத்தரம்பெற்றுப் பிரயாணமாதல்.

அந்தவேளையில் அரவத்துவஜ னெழு
ந்து நித்தியவிதிகள் முடித்துக்கொண்டு மா
மனும் அங்கர் பூமனுஞ் சூழ்ந்துவரத் தந்
தையின் அரண்மனையிற் புகுந்து சென்று
நமஸ்கரித்து ஆசிபெற்று நின்றான். அந்த
வேளையிற் பசுக்காப்போன் வந்து ஆசார

முகப்பிலிருந்து மிருகங்களினால் நேரிடும் உபத்திரங்களையும் பசுவின் நஷ்டத்தையுஞ் சொன்னான். அங்கிருக்கும் உயிர்ச்சேவகன்கேட்டு நொடியிலோடிவந்து அரசனுடைய அடிமலரிணையை இறைஞ்சி வாய்புதைத்து நின்றுரைக்க அம்மகாராஜன் கேட்டுச் சற்றுநேரம் யோசித்து தன்னிடத்து வந்திருக்குங் கர்னனையுஞ் சகுனியையும் எச்சரித்து பாண்டவர்கள் அவிடம் வந்திருக்கின்றதாகக் கேள்வியுற்றேன். என்பிள்ளைகள் அவ்விடம்போனால் அவர்கள் இவர்களைப் பார்க்கும்போது வயிறெறிந்து. இவர்கள் மாத்திரம் இவ்வளவு சவுக்கியத்தை அநுபவிக்கிறதும் நான் வருத்தப்படுகிறதாவென்று துண்டகரனாகிய தண்டதரன்கண்டால் விடமாட்டான். ஆகையாற் சுயோதனன் முதலிய பிள்ளைகள் தவிர மற்றவர்கள் போய் மிருகபயத்தை அகற்றி வாருங்களென்றான். அதைக்கேட்ட சகுனியானவன் சொல்லுகிறான். அத்தான்! என்ன நீங்களிப்படி உத்தரவு செய்கின்றீர்கள்? பாண்டவர்கள் எந்தவனத்தி லிருக்கின்றார்கள்? நாம் எந்த இடத்திற்குப் போகப் போகிறோம்? அவர்களிருக்குமிடத்திற் நமக்கென்ன காரியம்? கயிறுசுருட்டி விட்டதுபோற் போய் வரவேண்டியதேயன்றி வீணாகிய காரியத்திற்குப் போகமாட்டார்கள் தங்கள் குழந்தைகள் மேலும், (அரசில்லாப்படை வெல்லுமா? ஆளனில்லாப் பெண்ணுக்கு வாழ்வுண்டா?) என்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள். அது போல அரசருக்குரியது வேட்டையாடல். நல்லது அப்படிசென்றாலும் பாண்டவர்கள் கண்டாலும் சபையிற் கூறிப்போன பதின்மூன்று வருடமுங் கழித்தல்லோ பேசவேண்டும்? இதினிடையிலொன்றுஞ் செய்யார்கள். அவர்கள் வெகுயோக்கியர்கள். சத்தியந்தப்பி நடக்கமாட்டார்கள். அதுபோகட்டும் நமக்கென்ன இவர்களிருக்கும் இடத்தில்வேலை? நாமேன் அங்குபோகவேண்டும்? என்றுசொல்லித் துரியோதனனைப்பார்த்து அப்பா மருமகனே! இறைவர் சொல்லுவது சிலருக்குக் குறைவாயிருந்தாலும் அதைத் தருமநீதியென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே? ஆனால் நமது பசுக்கள் அவிடத்திலிருக்க வேண்டியதென்ன? அதுசரியன்று. இன்னும் அவைகளை அப்பாற் போகச்செய்து மிருகவேட்டையுமாடிச் சீக்கிரம் வந்துவிடுங்களென்று சொன்னான். இப்படி சகுனியின் வார்த்தையைக்கேட்ட இராஜன் நீர் போகவில்லையோவென்று கேட்க தம்பிகள் போகின்றார்களே நானென்னத்திற்கென்ன, அதுசரியல்ல நீருங் கூடப்போய்ப் பிள்ளைகளைச் சாக்கிரதையா யழைத்து வாருமென்று கட்டளையிட்டான் திரிதராஷ்டிரன். அதைக்கேட்கவே யாவரும் நல்லதென்று வணங்கி, அப்பெரிய அரசனிடத்தில் உத்தரம் பெற்றுக்கொண்டு மகாசந்தோஷத்தோடுந் திரும்பினார்கள்.

இப்பால் யாவரும் இராஜசபையில் வந்து பறைசாத்துவோனை அழைத்து, வணங்காமுடியுடைய மகாராஜன் வேட்டைமார்க்கம் போகின்றார். யாவருஞ் சகல அலங்காரங்களுடன் புறப்படத் தக்கதென்று விளம்பவைத்தார்கள். கர்னன் சகுனி துச்சாதனன் முதலிய தம்பிமார்கள் இவர்கள் யாவரும் உயர்ந்த இரத்தினமுடிகளும் கவசங்களும் ஆயுதங்களுந் தரித்துக்கொண்டு சகலவித அலங்காரங்களுடனே புறப்பட்டார்கள். துரியோதன மகாராஜன் கேயூரம் மணிமகுடம் குண்டலம் மதாணி வாகுவலயம் வச்சிராங்கி தும்பிப்பதக்கம் மோகனமாலை முத்துச்சரம் இரத்தினக்கோவை பத்துவிரல்களுக்கு மாதிரமயங்கு மோதிரங்கள் பட்டை அரைஞாண் வீரகண்டை அரைப்பட்டிகை திவ்யாஸ்திரங்கள் செந்தூரத்திலகம் இவை முதலானவைகளோடு சந்தன்முதலியபரிமளவர்க்கங்களும் நந்தியாவட்ட முதலிய கொந்தலர்மாலைகளும் விந்தைவிந்தையாக அணிந்தெழுந்தான். இத்துரியோனாதிகள் நூறுபேருடைய பத்தினிமார்களும் முத்துப்பணி இரத்தினப்பணி கொத்து சித்ரப்பணிஇவை முதலியவைகள் குலுங்கப் பாதாதி கேசபரியந்தம் அணிந்து, அநேகம்பேர் பாங்கியருஞ் சூழ, பணிப் பெண்கள்தாழ, பாதலஸ்திரீகளுங்காதலுற்றேங்க, பல்லக்குகள் இரதங்கள் குதிரைகள் பெண்யானைகள் விமானங்கள் இவைகளிலேறிப் புறப்பட்டார்கள். மறுதேசத்து அரசர்களும் வாகனாதிகளுடன் வந்தார்கள் அப்பால் விண்ணவர்களெல்லாங் கண்களிகூற பெண்ணினங்களுடன் எண்ணங்கள் நிறைவேற, அண்ணலும் இரதத்திலேறி, பேரி பாங்கா முரசு காகளம் கொம்பு கரணபூரிமத்தளம்தாளம் மேளம் இவைமுதலான வாத்தியங்கள் முழங்க, குடைகொடி குஞ்சம்

பிஞ்சம் மகரதோரணம் கருடடால் அநும டால் சிங்கடால் வேங்கைடால் வீரடால்ஆல வட்டம் தாலவட்டம் இவைமுதலிய விருது கள்விளங்க, அரவக்கொடி அண்டமளாவப் பிடிக்க, அகண்டதுந்துமி அசனியேறென இடிக்க, சமுத்திரம் புரண்டு தரணியில்திரண் டுவருவனபோல் வெளிவந்து கட்டியர் பட்டு வான்கள் வந்தியர் புகழ்வோர் இவர்கள்யாவ ரும்பாடிக்கொண்டாட சிலமங்கையர் நீராஞ் சனமெடுக்க பலநங்கையர் பூரணகலசதீபம் பிடிக்கசில அரிவையர் நிறைகுடமேந்திவர பலதெரிவையர் சாமரை இரட்டிவர சிலவஞ் சியர் கயலிணை நீட்ட பலகொஞ்சியர் கண்ணு டிகாட்ட, இவ்விதமான அஷ்டமங்கல வரி சைகள் நாற்புறங்களினும் புடைசூழ்ந்துவ ரும்படியாகிய போகயோக சம்பிரமத்துடனு ம்நடனசங்கீத கோலாகலத்துடனும் புறப்ப ட்டுக் காட்டுக்குவந்து, அன்றுபோதுமளவும் வேட்டையாடி மிருகங்களைக் கொன்றுதின்று கூடவந்த ஆயர்கட்கெல்லாம் வெகுமதிகொ டுத்தனுப்பி, அன்றிராத்திரி அவ்விடத்திலி ருந்து, மறுநாட்காலமே யாவரோடும் நித் தியவிரத முடித்துக்கொண்டு, பாண்டுபூபதி பரிந்துபெற்றெடுத்த மன்னவரைவரும்மறை யவருடனே வணங்கியிருந்து மகத்தைப் புரி ந்து மகிழ்வுற்றிருக்கும் வனத்திற்கு வந்து, மாதருந்தாமும் வரிசைவரிசையாய் மானின ம்போலும் மயிலினம்போலும் வளைந்துவ ளைந்து வனமெலாந்திரியா நின்றனர். இவர் களையெல்லாம் பாண்டு புத்திரர் பார்த்தும் பாராதிருந்தனர்.

துரியோதனன் அங்குஜலக்கிரீடைக்கு வந்த கந்தருவராஜன் படைகளோடு தன் தம் பியர்முதலியோரை விடுத்து வம்புப் போர்விளைத்தல்.

அந்தவேளையில் வந்த யாவரும் வியர்ந் துவெதும்பி வெய்யலால்வதங்கினவர்களாய் தாபிலிருந்த தோப்பினைக்கண்டு, தண்ணீர் த்தடாகமுஞ் சந்தனச் சோலையும் நிறைந்து இளைப்பினைத் திர்க்கும்படியான வளப்பமிகு ந்த இவ்வனத்தி லிறங்குவோ மென்றெண் ணிநடந்து அரசர் அமைச்சர் அன்பினோர் ஸ்திரீகள் ஆகிய இவர்கள் தங்குதற்கும் இர தகஜதுரகபதாதிக ளிருப்பதற்கும், தகுந்தயி டம்பார்த்துக் கூடாரம் போடுங்களென்று தூதரை அனுப்ப அந்தப்படியே சாரணர் விரைவாகப்போய்ப் பார்க்கும்போது, கோப க்கண்களும் குந்தாயுதங்களும் கூரியவேல்க ளும் கொடிய சூலங்களுங்கொண்டு, கூட்ட மாகக் காவலிருக்குங் கந்திருவச் சேனைகளைக் கண்டு, திரும்பி யோடிவந்து, ஐயா! அந்த வனத்திற் கந்திருவ ராஜன் ஸ்திரீகளுடன் ஜலக்கிரீடை செய்கின்ருராம்: ஒருவரும் வரக் கூடாதென்று காவலாளிகள் நிறைந்திருக்கி ன்ருர்கள். என்று சொல்லவே துரியோதன ன்கோபங்கொண்டு யாரானபோதிலும்ஓட்டி விட்டு இடத்தைக் கைவசப்படுத்துங்களென் று சிலவீரர்களையுஞ் சாரணர்களையும் அனுப் பினன். அவர்களோடி வந்து, ஆரப்பாகாவ லாளிகள் சீக்கிரம் ஓடிப்போங்கள். ஜகத்ரக்ஷ கனுகிய வணங்கா முடியுடையோன் ராசஸ்தி ரீகளுடன் வந்திருக்கின்ருர். அவர் இவ்வி டத்தில் இன்றுபொருந்தி யிருப்பாராகையா ல் நீங்களெல்லோரும் அப்பாற்போகவேண் டியது. தாமிசஞ்செய்யாதீர்கள் தலைபோய்வி டும் விரைவில் நீங்கிவிடுங்கள் என்று ஓங்கிச் சொன்ன வார்த்தையை அவர்கள் கேட்டு, போங்களடா தூங்கிவிழுகின்ற சோம்பற்பய ல்களே! உங்களுக்கும் உங்களிறைவனுக்குஞ் சாங்காலஞ்சம்பவித்ததோ? ஏன்காணும்வழி யிலிருக்குங் கோடாலியை வலுவிலெடுத்துக் காலிலிட்டுக்கொள்ளுகிறீர்கள்? ஏதுகாரணத் திற்காகத் தான்சாக மருந்துதேடுந் தன்மை போல் தேடிக்கொள்ளுகின்றீர்கள். ஓடிப்பி ழையுங்கள் என்று கந்திருவர்சொல்ல உட னேபோய் துரியோதனன். ராஜனிடத்திற் சொன்னர்கள். அதைக்கேட்டு அவனுக்குக் கோபம்பிறந்து, பக்கத்திலிருந்த படைவீர ரைநோக்கி, தடுத்துச்சொல்வோர்களை, நீக்கி க்ஷணத்தில் யாவரும்போய் அக்கந்திருவச் சேனைகளை மடிக்கியடித்துத் துறத்துங்களெ ன்று ஆக்யாபித்தான். உடனே அவர்கள் உகாந்தமாருதத்தைப்போலோடி, கந்திருவ ச்சேனைகளை நோக்கி, உங்களுயிர்களொழியு முன்னுக வோடிப் பிழையுங்களென்று உறத் துச்சொல்லவும் அவர்களிவர்களைப் பார்த்து இது மானிடருக்குத் தகுந்தவனமல்ல தேவ ரும் யக்ஷ காந்திருவரும் கடவுளர் மூவரும் முனிவர்முதலிய முதறிவோரும்சத்தியவான் களுந்தனித்திருந்து சஞ்சரிக்குமிடம். இந்த யிடத்தில் எங்களிறையாகிய சித்திரனேன். சிலஸ்திரீகளுடன் சேர்ந்து விளையாடிக்கொ ண்டிருக்கின்ருர். நீங்கள்தெரியாமல் துரிதப்

படுகின்றீர்கள். யமதருமராஜன் உங்களையிவி டத்திற் கனுப்பினான் போலுமிருக்கின்றது. ஐயோ நீங்கள் விரைவிற்போய் உங்களுடைய அறிவில்லா அரசனுக்குச் சொல்லுங்களென்றகற்றி விட்டார்கள்.

உடனே யெல்லாச் சேனைகளும் ஓடிவந்து அவர்களுரைத்த படியே தெரிவிக்க, அதைக்கேட்ட துரியோதனன் ஓங்காரங் கொண்டு, துச்சாசனன் தவிர மற்றத்தொண்ணூற்றெட்டு தம்பிமாரையும் இரதகஜதுரகபதாதிகளோடு சேர்த்து, அவ்விடத்தி லிடம்பு சொல்லியபேர்க ளெத்தனையோ? அத்தனை பேரையுஞ்சாய்த்துவாக் கடவதென்று அனுப்பினான். அப்படியேயவர்கள் சென்று அவ்வவர்களும் அதிக பராக்கிரமத்தோடு விற்பிடித்து, பற்பல வார்த்தைகளைப் படித்து, அவ்விடத்திற் காவலிருந்த யாவரையுமடித்துப் போர்புரியும்போது, சிலரோடி சித்திரசேனனுடைய சேனாபதிகளிடத்திற் றெரிவித்தார்கள். அவர்கள் பெருங்கும்பு கூடிவந்து நாலுமுகத்திலும் வளைத்துக்கொண்டு (கொட்டினால் தேள்-இல்லாவிட்டால் மண்தூள்) என்னுந் தன்மையைக்கொண்ட அறிவிலாதவர்களே என்று வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டுக் குணத்தொனிசெய்துஒருமுகப்பகழி இருமுகப்பகழி மும்முகப்பகழி நான்முகப்பகழி ஐமுகப்பகழி இப்படியாகக் கணக்கிறந்த கணைகளைத்தொடுத்தார்கள். அப்போதுஇவர்களும் இளைக்காமல் சளைக்காமல் களைக்காமல் ஒருமுகத்திற் காயிரமாயிரம் பாணமாகப் பற்பல அஸ்திர சஸ்திரங்களை விடுத்துப் போர்புரியும்போது, கடுகடுத்துவந்த கந்திருவச் சேனைகளோங்கி, காலாள்களையும் மேலாள்களையும் வில்லாள்களையும் மல்லாள்களையும் சின்னபின்ன மாகும்படிசிதைத்து, தேருருள்களையெல்லாமழித்து, தனுசைமுறித்து, சாரதிதலைகளையுமறுத்துப் பதைபதைக்க வதைத்தார்கள். அக்காலையிற் சேனைகளும் வீரர்களுந் தியங்கிமயங்கித் திகில்கொண்டு வாடியும் அச்சேனைவீரர்களோடு வந்த தம்பிமார்களுந் தங்களுடைய சவுரியங்களெல்லா மடங்கித்தேக முழுமையுஞ் செந்நீர் புரண்டோடியும், தேர்கள்முதலிய வாகனங்களெல்லாந் துகளாகிப் பறக்க நாடியும், அண்ணன் கண்ணெதிர்வந்து நின்றுகலங்கினார்கள். இதைக்கண்டகௌரவமுதல்வன் நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படி கரங்களைஏற்றி நெட்டுயிர்ப்புடன் நெடுங்கோபத்தைச்செலுத்தி நெடநெடவென பல்லைக் கடித்து வில்லைப்பிடித்து வளைத்து, கடகடவெனத் தேரோடவும் கிடுகிடுவெனப் பூமிகுலுங்கவும் மடமடவென மரங்கள் முறியவுமாக, படபடவென வருவதாயினன்.

சகுனியுங் கர்னனுங் கந்தருவராஜனுற் கலங்கித் துரியோதனனைத் தனியே விட்டோடிப்போதல்.

அதைநோக்கிப் பக்கத்திருந்த அங்கர் கோமானும்சகுனியும்துர்ச்சாதனனும்பட்டவர்த்தனரும் மன்னர்மண்டலீகரும் படைவீரர்பலருநெருங்கிச் சுயோதன மகாராஜனைப் பார்த்து நாங்களெல்லாமிருக்கத் தேவரீர் இந்த அல்பகாரியத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டுமோ? என்று ஆக்ரமித்து, அரசனைப் பின்னேக்கித் தாங்கள் முன்னேக்கிச் சென்றுபாரியவில்லை நிறுத்திவணங்கி, பாதலத்துரகரு மீதலத்தமரரும் பயந்துநடுங்கப் பலவான்திவ்வியப்படைகளையேவி, பார்நிறைந்து வளைந்த காந்திருவச் சேனைகளையுஞ் சேனாதிபதிகளையுங் கண்கலங்கச்செய்து, புண்களாகக் கொய்து, கரங்கள் சிரங்கள் உரங்கள் வரங்கள் முதலியயாவுந் தவறக்கடிய கொடியவிஷங்கொண்ட அம்புகளை யெங்கெங்குங் கிண்டச்சொரிந்து, கைவில்லும்போய் வாய்ச்சொல்லும்போய்க் கந்திருவர் யாவரும் நொந்துவருந்தக்கண்டகண்ட துண்டமாகக் கலக்கிவிட்டார்கள். அவர்களை விலக்கி விட்டார்கள். அதனாற்கண்கெட்டோர் சிலர் புண்பட்டோர் சிலர் மண்கண்டோர்சிலர் விண்கொண்டோர்சிலர் என்று சொல்லும்படியானவர்களாயினார்கள் அப்போது காடுகளெல்லாம் இரத்த வெள்ளமாக ஓடவும், கண்டயிடங்களெல்லாந்தலைபோன முண்டங்கணின்றுடவுமாயின. உடனே காய்ந்த கணைகளினால் மாய்ந்தவர்போக, மீந்தவர்களோடிக் கந்திருவராஜனிடத்திற் கலங்கித்தொழுது அழுதார்கள். அவர்களைக்காணவே சலக்கிரீடை சம்பிரமங்களை விட்டு, தனது ஸ்திரீ சனங்களையெல்லாம் இரதத்திலேற்றி வைக்கும்படி சாரதிகளுக்கு உத்தரவுசெய்து, சிலகாவலாளிகளையும் அவ்விடத்தில் நிறுத்திவைத்துவிட்டு, தான் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு சயந்தனமேறி, பதினாயிரம் பட்டவர்த்தனருஞ் சேனாநாயகருஞ்சூழ்ந்து இரதஞ்செலுத்தி வரும்படியாகச்செய்து, இடிபேரி முதலியவை முழங்க

வெளிப்பட்டு வனத்தில்வந்து ஆர்த்து, சேனைகளிறந்தும் சேனநாயகர் பறந்தும் மண்டைகள் தொண்டைகள் திறந்துங் கிடப்பதைக் கண்ணிற்கண்டு எண்ணங் கொண்டு, தனுவேதியென்னும் வில்லைவளைத்துச் சரமாரியாகப் பொழிந்து, சாரணர்முதலிய காரணர்களுமழிந்து சீர்கெட்டு அவர்களேறிவந்ததேர்கெட்டு அவ்வவர்களுடைய பேர்கெட்டுப் போகும்படியாய்க் கணையாடிக் கண்டித்துத் துண்டித்துத் துளைத்து, நான்குமுகத்திலும்வளைத்து, இடியும் பெருமழையுமெனத் துணிந்து வதைப்பதாயினன்.

மேலும் குரண்டகக்கூட்டத்தில் விழும் இராஜாளிபோலும், குஞ்சரப் பெருக்கத்திற் பாய்ந்த பஞ்சானனம்போலும் பறக்கவடித்தான் கந்திருவராஜன். அதைக்கண்டு துரியோதனன் தம்பிமார்களுஞ் சகுனியும்வந்து கூடி, அளவிலாதகணைகளைச்சாடி, மண்ணும் விண்ணும் ஒண்ணுகும்படி மாட்டி, பம்பரம்போலாட்டி, கந்திருவ சேனைகளைக் கலைத்து அலைக்குங்காலையில்: இவர்கள் விட்டகணைகள் அந்தரமுதலாக நிறைந்து நிற்பதைச் சித்திரசேனன் கண்டு, அக்கணைக ளழியும் படியாக வாய்வாஸ்திரமெடுத்து வாரி வாரியிறைத்து, வச்சிராயுதமுந் தொடுத்தான். சகுனி அவ்வச்சிராயுதத்தைத் தன்னுற் கூடியவரையிலுந்தடுத்து, அப்பாற் சத்துவமின்றித் தேகமுழுமையும் நொந்து மனம்வெந்து, தேருங்குதிரையு மழிந்து திரும்பினன். அந்தவேளையில் துச்சாதனன் முதலிய தம்பிகளுந் தங்கள்தேரில் அச்சாணி சக்கரமுதலியவைக ளழிந்து, வாயுலர்ந்து மதிமயங்கி வாடியகாலையில்; அதை நாடிய கர்ன்னனவன் ஓடிவந்து அவர்களுக் கெதிரே சென்று காந்தருவ ராஜன்மீது கணைகளும் பகழிகளுங் காலாக்கினி சொரூபமாகப்பொழிந்து கண்சிவந்து, காந்தருவப் படைகளையெல்லாங் கலக்கிக் கால்மாடு தலைமாடாகவிழ மாட்டினன். அக்காலையிற் கந்திருவர்கோன் கனன்று கர்னனை வளைத்துத் தனது வில்வளைக்க, ஒருவரையொருவர் பார்த்து முகம்வியர்த்து மீசைகள் துடித்து, வீரபாஷைகள் படித்து, இருவரும் வெகுளி மேற்கொண்டு, இடசாரி வலசாரியாய் இரதத்தை சுழலச்செய்து இந்திரக்கணை மோகனக்கணை இயமன்கணை வருணக்கணை வாயுக்கணை தேயுக்கணை மலரம்புகள் மலையம்புகள் மாயாஸ்திரம் தீயாஸ்திரம் இவைமுதலிய யாவும் இருவரு மாறி மாறி விடுத்து சீறிசீறியடித்து, வானத்தவர் முதல் தானத்தவர்களும் வதங்கி வெதும்பி மயங்கி தியங்கி வாடவும் பேய்கள் நின்றாடவும், சூறைத்தலை முண்டமோடவும் சேனைகள் வீடவும், பூமிமூடவும், கோபநீடவுமாக மன்னி இருவருந்துன்னி கர்னன் பிரமன் கணையைப் பூசித்துந்தவும், பரமன்கணையாற் பாழ்படுத்தினன் சித்திரசேனன். மறுபடியுங் கர்னன் ஆலகால விஷச்சுவாலையை யடைய நாகாஸ்திரம் விடுத்தான். அதைச் சித்திரசேனன் கருடாஸ்திரத்தினுற் பூமியிற் படுத்தான். அம்புகளாயிரக்கோடி கர்னன் தொடுத்தான். அவைகளை வாயுக்கணையாற் கந்திருவன் அழித்தான். கர்னன் சூலம் படையொன்று தொடுத்தான். கந்திருவன் அது நான்கு பிளப்புற ஆழிவிடுத்தான். மருந்துக் கணையினுல் மாட்டினுன் கர்னன் அதைப் பருந்துக்கணையினுற் பாறச்செய்தான் கந்திருவன்.

இப்பால் கர்னன் இடியாஸ்திரமெடுத்து ஏவி சித்திரசேனனுடைய தேரை பொடியாக வாக்கினன். உடனே கந்திருவன் வேறொரு தேரில் வீற்றிருந்து வெகுளிகொண்டு அம்புமாரிபொழிய, கர்னனுனவன் அவைகள் யாவுமழியக் கமலாஸ்திரம் விடுத்து அக்கந்திருவன் கைப்பற்றிய வில்லையும் நாணியையும் அறுத்தான். பின்பு சித்திரசேனன் வேறே வில்லெடுத்துக்கொண்டு நாரிபூட்டி வீரகேசரிபோல் வெளியில் வந்து அக்கினிக் கணைகளை அனேகமாகத்தொடுத்து அங்கர் கோன் கொடியையும் அபமுடன் தேரையும் அவனணிந்திருக்குங் கவசத்தையும் அழித்தான். உடனேகர்னன் வேறுதேரேறிவந்து சண்டப் பிரசண்ட வுத்தண்ட தூர்த்தண்ட மூர்த்தண்ட முடன் வாயுவாஸ்திரத்தை மந்திரித்து விட்டான். அந்தஅஸ்திரஞ் சித்திரசேனனுடைய நெற்றியிற் கட்டிய வீரபட்டத்தை யறுத்தது. அதைக்கண்டு கச்சையங் கொடியோன் கலகலவென்று நகைத்தான். அதனுல் மிகுந்த லச்சையுடையவனாய்க் காந்திருவன் கண்கள்சுழன்று மனமழன்று காலாக்கினி உருத்திராஸ்திரத்தைக் கருத்திற் றுதித்துக் கர்னன்பேரில் விடவும் அது அவனேறியிருந்த இரதத்தின் அச்சு மச்சு குத்துக்கால் கொடுங்கை சிகரம் ஆப்பாணி சுள்ளாணி கடையாணி அஞ்சூராணி சக்க

ரம் மேல்தட்டு நாயகத்தட்டு இவையாவும்
நொடிப்போதி லிடித்துத்தள்ளி, அவனையும்
பிடித்துத் தள்ளியதைப்போ லோங்கி யடித்
தது. அதனாற் கர்னன் மிகுந்த வருத்தமுற்
றப் பூமியிற் குதித்துதேகமுழுமையுந் துளை
யாய்க் களையாய்த் திரும்பிப் பார்த்தான்:
அந்தவேளையிற் சித்திரசேனன் சோனைப்பே
ய்ச்சலைப்போல் தேவதாஸ்திரங்களைச் சொ
ரிய அப்போது கர்னன் கரமுஞ்சிரமும் அடா
மற் கலங்கிநிற்க அவ்வேளையில்விகர்னனென
வனோடிவந்து தன்தேரை அந்தக் கர்னனுக்
குதவி தான் வேறேதேரை நாடிப்போனான்.
அக்காற் கலைந்துபோன கந்திருவச்சேனைக
ளெல்லா மறுபடியும் வந்து கூடிக்கொண்டு
காட்டை வளைந்து வேட்டையாடுபவர்களைப்
போலக் கர்னனையும் அவனோடுவந்த சேனை
வீரர்களையுங் கரிகரியாயெரிக்கவும், சித்திரசே
னனுங் கரவேக சரவேக உரவேகத்துடன்
புரமூன் றெரித்தவன்போல் நகைத்து, அக்க
ர்னன்பேரிற் சந்தோஷங்கொண்டு நல்ல
கைக்கார னிவனென்று கருத்திலுவந்து;
கோடை யிடியையொத்த கூரம்புகளை மெத்
தக்கூட்டி விடுத்தான். அந்தவருத்தஞ் சகி
க்கமாட்டாமல் தேரையோட்டிக்கொண்டுதிரு
ம்பினான் கர்னன். சித்திரசேனன் பத்தம்பே
வி அவன்தேரைச் செலுத்துஞ் சாரதி தலை
யைத் தள்ளினான். உடனே கவசகுண்டலன்
குதிரையின் கயிற்றைப் பிடித்துக் கடுகியடித்
துத் தேரைமுடுக்கி யோடுங்காலையில் கற்றோ
ரை யிகழுங் கல்லாக் கயவருக்குற்ற கடுந் தீவி
னையைப்போல் வழியிற் கடுஞ்சேற்றுப் பள்
ளமொன்று நேரிட்டு அதில் தனது மனமுத
லிய அந்தக்கரணங்களெல்லாந் தத்திக்கெட்
டுத் தடுமாறிநிற்கு நிலைமையினால் தேருங்
குதிரைகளுந் தானுமாக வீழ்ந்து அமிழ்ந்
தனன்.

சித்திரசேனன் துரியோதனாதியர்களையும்
ஸ்திரீகளையும் தாமணிப்பிணையலாய்க்
கட்டிக்கொண்டுபோக தப்பிய சில
ரோடிவந்து தருமராஜனிடத்
தில் முறையிடல்.

அந்தவேளையிற் காந்திருவராஜன் மீந்த
சேனைகளைக்கொண்டு, துரியோதனாதிகள் முத
லிய நான்குவகைச் சேனைகளையு மாய்த்து
வரும்போது எவர்களும் அவன் எதிரினில்
லாமல் ஒதுங்குகின்றவர்களும் பதுங்குகின்ற
வர்களுமாக இருக்கப்பார்த்து கௌரவ முத
ல்வ னண்டையிற்சென்று கடுங்கணை தூண்டி
கார்பொழிவதுபோல் கன உதிரம்பொழியக்
கரஞ்சிர முதலிய உடலெல்லாந் துளைத்து
இரதகஜ துரக சேனைகளையும் வளைத்து கழு
குக்கும் புழுவுக்கும் காட்டுநாய்க்கும் கூட்டப்
பேய்க்கு மிரையாக்குங் காலையில் வணங்கா
முடியோன் வாய்பேசாம லுணங்கி நிற்க,
அவனைப்பிடித்து மடலுடனிறுக்கி வரிந்து
கட்டி, அவன் மாதர்களையும் அம்மாதர் பா
ங்கிமார்களையும் அவரவர்கள் வஸ்திரங்களி
னாலேயே வரிந்து வரிந்து வரிசையாய்ப்
பிணைத்து தம்பிமார்களையும் மற்றச் சகுனிமுத
லோரையுங் கொடிச்சீரையினாலுங் குதிரைக்
கயிற்றாலுங் குழுவாகப்பிணித்து தாமணிப்
பிணையல்போற் சகலரையு மொருகூட்டாயிழு
த்துக்கொண்டு சங்கம் பேரி தாரை பூரி சின்
னம் கொம்பு செயகாகளம் இவைமுதலிய
வாத்தியங்களுங் கொடி குடை முதலிய சின்
னங்களு முழங்கி விளங்கும்படியாய்த் தே
ரைச்செலுத்தி, தனது சேனைகளுங் காந்தி
ருவஸ்திரீகளுங் களித்து மகிழ, நாட்டியப்
பெண்களு நடனம்புரிய, பட்டுவான்களும்
புகழ்வோரும் கட்டியங்கூற நந்தியாவட்டத்
தாமனும் துசுவாசனன் முதலிய தம்பிமார்க
ளும் மாமாசகுனியும் மற்றஸ்திரீஜனங்களும்
ஓவென்றழுது அலற, ஒறேவோட்டமாக
உத்திரதிசையை நாடிச்சென்றான் சித்திரசே
னன். அந்தவேளையில் ஓடி ஒதுங்கி அக்காட்
டுக்குத் தப்பிக்கொண்ட காலாள்களுஞ் சிற்
சில மந்திரி தந்திரிகளும் மற்ற மன்னவரும்
அச்சித்திரசேனனுடைய கண்ணுக்ககப்படா
மல் மறைந்துவந்து, புத்திநிறைந்து வெற்
றிமிகுந்து யுத்திசெறிந்து சத்தியநிறைந்த
குந்திதேவி புத்திரரிருக்கும் வனத்திற்குறுகி
தருமபுத்திரரை நோக்கி, முறையோ! முறை
யோ! என்று அழுதுதொழுது நொந்து,
வெந்து நைந்து நின்றார்கள். அப்படி நின்
றவர்களை உதிஷ்டிரர்பார்த்து, அவர்களு
டைய ஆகமமுழுவதுந் துளைபட்டிருக்கும்
அலங்கோலத்தையும் அவர்கள் ஆவிகுன்றி
அலைந்தோடிவந்த துன்பத்தையும் அறிந்து
கொண்ட குவளைத்தாரோன் அகம்பதறி,
அப்பா! நீங்களிங்கு என்னகாரியமாய் வந்தீ
ர்களென்று வினவினர். அதற்கவர்கள் ஐயா!
(தன்வினை தன்னைச்சுடும் ஒட்டப்பம் வீட்
டைச்சுடும்.) என்னுந் தன்மையாய் சகுனி

கர்னன் இவர்கள் பேச்சைக்கேட்டுச் சந்திர குலத்தோன்றல் தங்களை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்று வந்து சித்திரசேனனுட னெதிர்த்துத் தாங்களே சிறுமையுற்றார்கள். தாங்களுந் தங்கள் ஸ்திரீகள் முதலியபெருத் தாமணிப் பிணையலாக அவன்கையிற் சிக்கிக் கொண்டார்கள். கொண்டு போய்விட்டான். யமனுக்குச் சிலரை யொப்பிவைத்து விட்ட னன். குளத்தைக்கலக்கிப் பருந்துக்கிரையிடு பவர்போலிட்டுத் தானும் புறமுதுகிட்டுப் போய்விட்டான் கர்னன். சொல்வோர் சொன்னாலுங் கேட்போர்க்கு மதிவேண்டுமென்பது பொய்யோ? ஐயோ! இந்நேரம் எந்த மலையில் எத்தக்குகையில் அவர்களைக் கொண்டுபோய்ச் சிறைசெய்தானோ அறியோம். ஓ தருமபூபதி! உங்களை அவர்கள்செய்த அனியாயங்களை இந்தவேளையி லுன்னலாகாது. நல்லோர்களுக்குப் பொறுமையே துணையென்று நாடெல்லாங் கொண்டாடுகின்றார்கள். சீரியர் கோபம் க்ஷணத்திற்றீரும். பூரியர் கோபம் அவர்கள் பிராணனுக்கானி. (கெடுவான் கேடுநினைப்பான்.) என்னும் பழமொழிக்குச் சரியாய்வந்து கெட்டான் துரியோதனமகாராஜன். இந்தவேளை அவர்களுடைய இஷ்டதெய்வம்போ லிரங்கி இரக்ஷித்தருளவேண்டும். சந்திரசூரிய ருள்ளநாள்வரைக்கும் உங்கள்செல்வமும் இந்தவுதவியும் நீடித்துநிற்கும் என்று முறையிட்டார்கள்.

தருமராசன் துரியோதனதியரை மீட்கும்படி வீமனுக்குரைக்க, அவன் தடுக்க, தான் சமாதானங் கூறியனுப்புதல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இவ்வாறு முறையிட்டுக் கூறியவனைத்துங் கேட்ட தருமநந்தனர் அவர்கள் முகத்தை நோக்கிக் கரமமைத்துக் கருணைசுரந்துகண்களில் நீர்ததும்பக் கவலையுற்று தன் சமீபத்திருந்த தம்பியாகிய வீமசேனனை நோக்கி, தம்பி! அந்தணர் விருத்தர் வியாதிக்காரர் வித்துவான்கள் ஸ்திரீகள் தரித்திரர் பாலியர் படையிலிளைத்தோர் அடைக்கலம் புகுந்தோர் இவர்களையெல்லாம் உடனே காக்கும்படி தரும சாத்திரத்தில் விதித்திருக்கின்றது ஆகையால் நமது தம்பிமார்களை நீபோய் மீட்டுவரக்கடவை. என்றுசொல்லவும் அது கேட்ட வீமன் பூமியை யுதைத்துக் கிளம்பிக் கடுங்கோபங்கொண்டு அண்ணா! அடாது செய்தாற் படாது படுவரென்பது அசத்திய மல்லவே. மேலும் ஒருதுஷ்டன் சுவாமிபத்தியைச் செலுத்திய ஒருவனை இடக்குச்செய்தான். அவனந்தவேளையில் இந்தத் துஷ்டனோடு பேசினாற் சுவாமியைத்தொழுங் காரியங் கெடுமென்று இரண்டு பொன்கொடுத்தனுப்பி விட்டான். பார்த்தான் துஷ்டன். இது நல்லஉத்தியோகம். இப்படிவெகுபேரை நாம் துன்பஞ்செய்தால், ஆளொன்றுக்கு இரண்டுபொன் தருவார்கள். இதுநல்லசீவனம் என்று நினைத்து இன்னொருவன் அப்படியே இடக்குச்செய்தான். அவனோ? அத்துஷ்டனை உடனே மண்டை கிழிய அடித்தான் துஷ்டனிறந்தான். ஆகையால் அவன்நம்மைச்செய்த வஞ்சனைமுதலிய பொல்லாங்குகளை யெல்லாம் நான் கையிலாகாதவனைபடியாற் சகித்து, யெனக்குச் சரியானவர்களும் என்னிலுந் தாழ்ந்தவர்களும் நகைக்க உடம்பெடுத்திருக்கின்றேன். இது என்றலைவிதி அந்தக் காந்திருவராஜனுமப்படியிருக்கத்தகுமோ அவனுக் கென்னகாரியம் அவன்காந்திருவராஜன் இவன் பூமிக்கிறைவன். இவன் அவனுடன் வம்புசெய்யப் போனால் விடுவானா போகட்டும் நீர்தானென்றுஞ்செய்யக்கூடாதென்றாலும் தெய்வம்பார்த்துச்செய்யும்வேலையைத் தடுப்பானேன் நல்லது அடைக்கலம் வந்தவர் முதலியபேர்களைக் காப்பாற்ற வேதஞ்சொல்லிய தென்றீர். அந்த வேதமிவனுக்கு மாத்திரஞ் சொல்லியதோ? மற்ற யாவர்களுக்கும் உண்டோ அண்ணாவே பாம்புகளைக் கடிக்கவிட்டும், அன்னத்தில்விஷங்கலந்தூட்டியும், தண்ணீரிற் கட்டிப்போட்டும் அரக்கு வீடுகட்டி யதிலமைத்து நெருப்பைமூட்டியும் மோசச் சூதாடி நாடுநகரங்களையெல்லாம் பறித்துக் கொண்டும், சபையிற் குலஸ்திரீயை மயிர் பிடித்துவந்து நிறுத்தி வஸ்திரபங்கஞ்செய்தும் இழிவாகிய வார்த்தைகளைப்பேசியும் இப்படியாக அக்கிரமங்களைச்செய்யச்சொல்லி யெந்தவேதத்திலிருக்கின்றது? என்றுசொல்லிய வசனத்தைக் கேட்டஉதிஷ்டிரர் கலகலென்று நகைத்து, தம்பி வீமா! சபையினிடத்திற் சில அனியாயங்களைத்துரியோதனன் செய்தபோது நீ கோபங் கொண்டு உங்கள் நூறுபேரையுங் கதையினாலடித்துக்கொன்று துர்சாதனனுடைய உதிரங்களை வாரிக்குடித்துச் தாகந்தீருகிற பரியந்தமுந்தண்ணீரள்ளிக் குடிக்கேனென்று சப்

தங்கூறி, நாளது வரையிலுங் கதையினுலெ ற்றித் திவலைகளைக்குடித்து வருகின்றயே அப்பா! இப்போது அந்தச்சித்திரசேனன்இவர்களையெல்லாஞ் சேர்த்துக் கொண்டுபோய் வெட்டி யெறிந்துவிட்டால், உன் சபதமெங்கே என்தம்பியென்னும் பெயரெங்கே ஆகையாலவர்களை மீட்டு வைத்தாயாகில் நாளைக்கு யுன்வாக்கியம் பொய்போகாமல் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம். ஒறுத்தாரை யொன்ருக வையாரேவைப்பர், பொறுத்தாரைப் பொன்போற்பொதிந்து. என்றும், ஒறுத்தார்க்கொருநாளையின்பம் பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந்துணையும்புகழ் என்றும் திறனல்ல தற்பிறர் செய்யினுநோநொந், தறனல்ல செய்யாமை நன்று என்றும் வேதம் விளம்புகின்ற நீதிக்குச்செய்யவேண்டிய மரியாதையின் பொருட்டேனும், தற்காலத்து அவர்கள்பொருட்டில் நாம் பொறையுடைமையை வகிக்கவேண்டியதல்லவா ஆதலால் என்சொல்லுக்குத் தடைசொல்லாமல் விரைவில் அவர்களை மீட்டுக் கொண்டுவா அதுவரையி லெனக்குச் சலபானஞ்செய்யவு மனஞ் சம்மதியாது. என்று சொல்லி விரைவுசெய்தனர்.

அருச்சுனன் வீமனகுல சகாதேவர்களோடு சென்று கந்தருவப்படைகளை வளைத்துச் சரக்கூடங் கட்டுதல்.

இந்தப்படி சொல்லியபேச்சு நிற்பதற்கு முன்னே வீமன் யெழுந்து நமஸ்கரித்து, அண்ணு நிசந்தான் இதோ போகின்றேன் என்று வருமுன்னமே அருச்சுனன் வந்து, என் சின்னண்ணு! நமது தமயனுடையவார்த்தைக்குத் தடுத்துபேசவேண்டாம். நானுங் கூடவருகின்றேன் வாரும். என்றழைத்து நகுலசகாதேவருடனிவர்கள் நால்வரு முரசக்கொடியோன் பாதத்தில் முடிசூட்டி உத்தரம்பெற்றுக்கொண்டு அவடத்தில் வந்திருக்கு மிரதங்களிலேறி, வாயுவேகமனேவேகத்துடன்மண்டேளியெழுந்து முன் செல்லும்படியாக வடதிசைநாடி வருவதானுர்கள். அப்போதம்மண்டேளிசெல்லுவது எப்படி யிருந்ததெனறல், கந்திருவர்கோனைக்கண்டு, தண்டதரனுங்காண்டீபக்கரனுமிதோ அண்டையில் வந்துவிட்டார்கள். பெண்டுகளுடன் துரியோதனனைக்கொண்டுபோய்விட்டு உன் மண்டலம் போகலாம். இல்லாவிட்டால், அண்டரும் நீயும் யெண்டிசைப்பாலகரும் அவிந்துவிட வேண்டும். கண்டதுசொன்னேன் என்றது போலிருந்தது. இவ்வாறு வீமார்ச்சுனநகுலசகாதேவர்கள் விண்டலமெங்கு மண்டலமாகும்படிவந்து வளைக்கவும், இவர்களைக்கண்டகாந்திருவச் சேனைகள் கலித்து, மிகுந்தவேகத்துடனெலித்து நமது அரசனல் அடிபட்டோடினவர்கள் திரும்பி வருகின்றர்களென்றுநினைத்து, நிதானிக்காமல் அமோகமாகிய பாண வருஷங்களைப் பரப்பி, இவர்கள் வருகின்றவழியை மறைத்தார்கள். அந்தவேளையில் நகுலசகாதேவர்கள் கணைகளையிணையில்லாமற்பொழிந்து, அவர்கள் விட்ட பாணங்களெல்லாம் நடுவிலொடியும்படியாக வடித்து; அவர்களுடைய கொடியும் சிரத்திலணிந்தமுடியும் முழங்கும்படியாக துடியும் பூமியிற்படியக் கண்டார்கள். அதுகண்ட காந்திருவர்வடவாமுகாக்கினிபோற் பொங்கி வச்சிரதண்டம் இந்திரக்கணை வாயுக்கணை தேயுக்கணை இவைகளை வாரிவாரிசாரிசாரியாக மாரிபோலிறைக்கவும், வீமசேனனு மருச்சுனனுங்கண்டு மின்னெளிப்படை வெய்யவன்படை வேதனர்படை இவைகளை மேன்மேலுஞ் சொரிய, அவைகளினு லவர்கள்விட்ட பாணங்கள்முதலிய யாவுமொடிந்து மடிந்து-கரிந்து-பொரிந்து-உதிர்ந்து போகவும்,சிலசேனைகளோடித் தங்கள் சேனுதிபதிகளிடத்திற்சென்று தெரிவித்தார்கள். அந்த உத்தமர்களும் யோசிக்காமல்வந்து, சதமுக பத்திரமே முதலிய தனிக்கணைகளை யொவ்வொருவருக்குக் கோடியாக உந்தினுர்கள். அப்போது வீமசேனனுந் தம்பிமார்களு மவர்கள் முந்திப் போயவைகளை யெல்லா மறுத்துத் தறித்து அழித்தார்கள். அந்தவேளையி லருச்சுனனுஞ்சேர்ந்து, அண்டங்களையவிக்குந்துண்டப் பிறைக்கணை தசமுகக்கணை சதமுகக்கணை சகஸ்திரமுகக்கணை ஆயுதமுகக்கணை, இப்படியனேகங்கோடா கோடியாக விடுத்தான். கைகளோயாமற்றெடுத்தான். அந்தக்கணைகளின் வெப்பங்களினுலும் குப்பல்களினுலும் திணிந்தகோபத்தினுலும் மிகுந்த வேகத்தினுலும் அவைகள் துளைப்பதினுலும் தாங்கள் களைப்பதினுலும் நிலைபெறமாட்டாமல்முகம்விட்டவாறே ஓடவும், கணைகள்சாடவும், கந்திருவர்வாடவும், அதுகண்ட தனஞ்செயன் அதிசீக்கிரமத்தி லிவர்க ளாகாய மார்க்கத்தில் மறைந்து ஓடிப்போவார்களென்று தெரிந்து வாசாம கோசரமாகிய அம்புகளும் கணைக

சித்திரசேனன் துரியோதனாதிகளை பணைத்தல்.

சயிந்தவனை அவமானப்படுத்தல்.

ளும் அஸ்திரங்களும் கோல்களும் விடுத்து, திசைகள் முழுமையுங்கீழுமேலுஞ் சரக்கூடங்கட்டி, இனி யெங்கேயிவர்க ளோடிப்பிழைப்பதென்று சொல்லி கரும்பு ஆலையிலகப்பட்டதுபோற் கசக்கி விடுகிறேனென்று தம்பி தமயனுடன் பேசிக்கொண்டு நின்றான்.

சித்திரசேனன் அருச்சுனன்வரவந்து சமாதானஞ்செய்துகொள்ளுதல்.

அப்போது சில கந்திருவர் அரசனிடத்திலோடி, ஐயா மகாராஜரே! யாரோ நாலு வீரர்கள் கொஞ்சம் வலுவனையுடையவர்கள் எப்படியுந் துரியோதனாதிகளை மீட்டுக்கொண்டு போவதல்லாமல் விடுகிற தில்லையென்று பேசிக்கொண்டு, எங்களையெல்லா மாட்டுகின்றார்களென்று சொல்லினர். அதுகேட்ட சித்திரசேனன் நகைத்து, (அறுக்க மாட்டாதவனுக்கு அரிவாளைம்பது) என்பதைப்போல் இந்தமானிடர் நமது கையிலகப்பட்டு விடுவித்துக்கொள்ளமாட்டாமல் விழித்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கிந்த கர்வமானால், எனக்கெவ்வளவு வீரியமிருக்க வேண்டும்? விரலுரலானுலுரவெவ்வளவாகும் அடா பயித்தியக்காரர்களே இரும்புண்டநீர் திரும்புமாகி லிவர்களையவர்கள் விடுவித்துக் கொண்டுபோவார்கள். என்றுசொல்லி ஆக்ரமித்து விஷம்போற்சிறி புறப்படும்போது, அருச்சுனன் கட்டிய சரக்கூடினுக் ககப்படாது தப்பியசில சேனாதிபதிகளோடி வந்து, ஐயா! அந்நால்வரிலொருவன் கிழக்கு தெற்கு மேற்குவடக்கு இந்த நாலுதிக்கிலும் வழியில்லாமல் அண்டச்சுவர்போற் சரக்கூடங்கட்டிவிட்டு போனிலகப்பட்ட புலிகளைப்போலும் நமதுவீருருஞ் சூரருஞ் சேனைகள் முதலியவையோடும் வருந்த அடித்துக் கொல்லுகிறானென்றார்கள். அதுகேட்ட சித்திரசேனன். ஆ! ஆ! அப்படியா அவ்வளவு வல்லபமானிடருக்குண்டாயிருக்கின்றதா? என்று உறுக்கி விழித்துப்பார்க்கும்போது, உகாந்த காலத்திடிபோலொரு பாணம் வந்து சித்திரசேனனுடைய மார்பிற்பட்டுருவியது அப்போது அதை யிறுக்கிப் பிடித்துப் பார்த்தான். அக்கணையி லெழுதியிருக்கின்ற பெயரைநோக்கினான், விஜயகிரீட்டியென்றெழுதி யிருக்கக் கண்டான். உடனே வெட்கி மனஸ்தாபங் கொண்டான். ஐயோ! இவன் அண்டர்பிரானை ரக்ஷித்தவன். காளகண்டனை மண்டைகலங்க அடித்தவன். தண்டகரனுக்கிளையவன். தேவேந்திரனுக்குப் புத்திரனாகிய தனஞ்செயன். என்றால் இனி வேறுபேச்சேன்? பெருமூச்சேன்? என்று இரதத்தை விட்டிறங்கிப் பாதசாரியாயெல்லோருஞ்சூழவந்து, அருச்சுனனுடைய யிரு கரத்தையும் பற்றி ஏந்தலே! இதென்ன அனியாயம் நெருப்பையும் வஞ்சமான மனையாளையும் துஷ்டரையும் விரோதிகளையும் அனியாயக்காரரையும் அடிமைகளையும் திருடரையும் தீயவாழ்க்கையரையும் உடனுக்குடனே அடக்கிவிடவேண்டுமென்று நீதிசொல்லியிருக்க, இந்தப் பாவிக்குத் துணைபட்டு நீங்களேன் வந்தீர்கள். இவர்களைப் பிடித்துக்கட்டிக்கொண்டுபோக நானினைத்தவனல்ல. இந்தத்துரியோதனன் உங்களைவரையுந் திரௌபதாதேவியையு மவமானப் படுத்தவேண்டு மென்று ஆலோசித்து, நீங்களிருவரும் வனத்திற்கு வருகின்றதாக வறிந்து, தேவேந்திர னென்னையழைத்து, நீபோய் அந்த வனத்திலிருந்துஇப்படியாக யெண்ணங் கொண்டுவரும் அரவக்கொடியோனைப் பிடித்துக்கட்டிக்கொண்டு வாக்கடவையென் றனுப்ப வந்தேன். அந்த உத்தரவின்படி யுங்களுக்குச் சகாயஞ் செய்தயென்னை இப்படி வருத்தஞ்செய்யலாமா? அவனையு மீட்கப்போமா? என்று பல வார்த்தைகளைப் பேசிய சித்திரசேனனை அருச்சுனன் மார்போடணைத்து நோக்கிச்சொல்லுகிறான்.

சித்திரசேனன் அருச்சுனன்சொல்லுக்கிசைந்துசென்று தருமராஜனைக்கண்டு சன்மானித்து துரியோதனாதிகளைஒப்புவித்துச்செல்லுதல்.

ஓ காந்திருவ அரசனே! கேளும்; தன்மானமென்றும் பிறர்மானமென்றுஞ் சொல்வதுண்டல்லவா? அன்றியும் தொடையிலிருக்கும் புண்ணைவெளிக்குக்காட்டலாமா ஏதோ எங்களுக்குப் பற்பலதீங்குகளை யிவர்கள் செய்தபோதிலும், நாங்களும் அவர்களும் போராடவேண்டுமேயொழிய? பிறத்தியரால்துன்பநேரிடப் பார்க்கலாமா? இந்த அவமானம் இந்தத் துரியோதனாதிகளுக்கல்லவே என்னடாபாண்டவர்களுக்குத் தாயாதிகளிப்படிகட்டுபட்டார்களென்றல்லவா உலகஞ்சொல்லும் மேலும் தர்மருடையமனதை நீங்களறியமாட்டீர்களா? அவர் எதுவந்தாலுந் தருமமே ஜெயமென் றிருக்கின்றவர். இதைக்கேட்ட

வுடனே என்சிறிய தமயனாகிய இவ்வீம சேனமகாராஜனை நீபோய் மீட்டுவாவென்றார். இவர் அவர்களாற் பட்ட வருத்தங்களைச் சொல்லிக்கொண்டார். அதைக்கேட்டு வருத்தமுற்று, தம்பி வீமா! நீபோய் துரியோதனன் முதலிய தம்பிமார்களையும் ஸ்திரீகளையுமீட்டு வருவளவும் நான்ருகத்திற்குச் சலம்புசியேனென்று சப்தங்கூறினர். அதை யான்கேட்டு, இதென்ன பாவமென்று அண்ணுவையுந் தம்பிய ரிருவரையு மழைத்துக்கொண்டு, உம்மைக்கண்டுபேசி அவர்களை மீட்டுக்கொண்டு போகலாமென்று வந்தேன். இந்த சேனைகள் விஸ்தாரம் பாணங்களை மூடுக்கி அடித்தார்கள். தான்சாவ மருந்துண்பார்களா? ஆகையால் நாமுஞ் சில கணைகளை விடுத்து, அவர்கள் விட்டதைத் தடுத்து, உமக்குத்தெரியும்படி சரக்கூடங்கட்டினேன். இப்பவும் நீர் தயவுசெய்துவந்து யெங்கள் தமயனுகிய தருமபூபதியைப் பார்த்து வார்த்தையாடி வரலாம். ஆதலால் விரைவில் வாருமென்று உபசாரஞ் சொல்லவே சித்திரசேனன் மகிழ்ந்து, சேனுசயினியங்களுடன் தாமணிப்பிணையலாய்க் கட்டுபட்டிருக்கின்ற கைதவர்களையு மழைத்துக்கொண்டு திரும்பி, பாண்டவர் முதல்வனிருக்கும் வனத்திற்கு இரதத்தின்மீதி லேறிவந்து, மூரசக்கொடியோன் பிராமணருட னிருப்பதை நோக்கி இரதத்தை விட்டிறங்கிக் கால்நடையாய் வரவும், வீமார்ச்சுனுள் முன்னுடிவந்து தங்களண்ணுவிடத்தி லிதோ வருகின்றவர் தான் காந்திருவராஜனென்றுசொல்ல, அது கேட்கவே அவர் திடுக்கென்றெழுந்து எதிர்கொண்டுபோய்த் தழுவி முகமன்கூறி, சந்தோஷத்துடன் அழைத்துவந்து ஆசனமளித்திருக்கச்செய்து, மிகுந்த வருத்தங்கொடுத்தேனென்று சொல்லி, இவர்கள் நமது தம்பிமார்கள், இவர்களுடைய தர்மபத்தினிகள் அந்தப்பெண்கள் இவர்களை இப்படி கட்டும்படியாகிய கோபமுங்களுக்கு வந்ததென்ன? மேலும் நானிவிடத்தி லிருந்தேனே: என்னிடத்தில் ஒருவார்த்தை சொல்லலாகாதா? போகட்டும்: தயவுசெய்து கட்டுகளை யவிழ்த்துவிடுங்கள். என்றுகேட்கவுஞ் சித்திரசேனன் மிகுந்த பத்தியுடனிருந்து தன்னை இந்திரனனுப்பி வைத்ததும் இந்தப் பாவியாகிய துரியோதனன் சிந்தையிலெண்ணியவெண்ணங்களையுஞ் சொல்லினன். அதைக்கேட்ட குந்திதேவியினுடைய புதல்வரில் முதல்வன் சிந்தித்து வந்தனை புரிந்து, அந்த மகாராஜனுகிய தேவேந்திரனுடைய மொழிக்கு நான் தடுத்துச்சொல்லப்போமா? கூடாது. ஆனுலிவர்களை மீட்டு வருகிறபரியந்தந் தாகத்திற்குச் சலம்புசியேனென்று சபதங்கூறிக் கொண்டேன். அஃதொன்றிருக்கின்றபடியால் நானிவ்வளவுதூர மியோசித்தேன். இப்போது நீர் சுகமாகவே கொண்டுபோய் இந்திரதேவனிடத்தி லொப்பிவித்துவிடும். அப்பாலென்றம்பி அர்ச்சுனனையனுப்பி, என்சபதத்தைத் தீர்த்துக்கொள் அப்படியாய் அந்த தேவேந்திரமகாராஜனிடத்தி லுத்தரம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லினர். அப்படி சொல்லிய சந்திரகுலத் தோன்றலின் வார்த்தைகளையெல்லாங்கேட்ட காந்திருவராஜன் வியப்புற்று, அடடா! ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்? இப்பேர்ப்பட்ட சவுரிய பராக்கிரமமுடைய தம்பிமார்க ளிருக்கவும், இவர்யெவ்வளவு தாழ்மையும் வணக்கமுமாகச் சொல்லுகின்றார்? இவர் சுத்த சாட்குண்ய மூர்த்தியாகிய சாம்பவமூர்த்திக் கொப்பானவர்போலும். என்று மெத்தவும் பயந்து யெழுந்து வந்தித்து, பந்திக்குக் கொண்டுபோன துரியோதனுதிகள் முதலிய யெல்லோர்களையு மவ்விடத்தில் விட்டுவிட்டு தருமராஜனிடத்திலும் வீமார்ச்சுன நகுல சகாதேவர்களிடத்திலு முத்தரம் பெற்றுக்கொண்டு தன் சேனைகளெல்லாம் நெருங்கிவர மிகவு முபசாரத்துடன் சிலதூரம்போய்த்தேரேறிக்கொண்டுசித்திரசேனன் போய்விட்டான்.

தருமராஜன் தம்பிமார்களால் துரியோதனுதியர் கட்டவிழ்ப்பித்துப் பரிதாபப்படுதல்.

அப்பால் தருமராஜன் கட்டுப்பட்டுத் தலைகவிழ்ந்திருக்கும் அவர்களை யெல்லாம் நோக்கி கண்ணீர் சோரவிட்டுக்கலங்கி தன் தம்பிமார்களைப் பார்த்து, அவர்கள் கட்டவிழ்த்து விடுங்களென்று கருணைபுரிந்தனர். உடனே துரியோதனன் முதலிய தம்பிமார்களைவீமசேனனெருங்கிக்கட்டுகளையவிழ்க்கும்போது உயிருடன் செத்த பிணத்தைப்போலிருந்தார்கள். அருச்சுனன் நகுலசகாதேவர் இவர்கள் மூவருஞ் சகுனிமுதலிய பேர்களையும் பாங்கிகள் முதலிய ராஜஸ்திரீகளை

யும் அவிழ்த்து விட்டார்கள். தருமராஜன் ஆடவாயுள்ளாரையெல்லா மழைத்து இருக்கச்செய்து ஸ்திரீகளையெல்லாந் திரௌபதியிருக்குமிடத்திற் கனுப்பினர். பாஞ்சாலியம்மன் ஓரகத்திமார்களுங்கண்டு விசனங்கொண்டு, ஐயோ! நீங்கள் உலகத்தையாளு முயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தும், வணங்கா முடியினையுடைய மன்னவன் முதலியபேருக்கு வாழ்க்கை புகுந்தும் உங்கள் தலைவிதி இப்படியிருந்ததா? என்றுகூறிவிசனப்பட்டவளாய், அவரவர்கள் தலைமயிர்களையெல்லாஞ் சேர்த்து கட்டச்சொல்லி, கந்தை கந்தையாய்ப் போயிருக்கின்ற வஸ்திரங்களையெல்லாந்திருத்து மானந்தெரியாமல் மறைக்கச்செய்து, வாடியமுங் கண்ணீர்களைத் துடைத்துத் தண்ணீர் கொடுத்து சரீரத்தைச்சுத்திசெய்து கொள்ளப்பண்ணி வனத்தில் மகாரிஷிகள் முதலிய பேர்கள் தனக்குக் கொடுத்துங் குபேரமகாராஜ னளித்துந் தன்னிடத்திலிருக்கும் வஸ்திரங்களையெல்லா மெடுத்து அவர்களுக்கெல்லாம் அன்போடுகொடுத்து உபசரித்தனுப்பினுள். அப்பால் அறக்கடவுள் துரியோதனனைப்பார்த்து, தம்பி! எதுகெட்டுப் போனுலு மேன்மக்களுடைய விவேகங்கெடாதென்று பெரியோர் சொல்லியிருக்க, களங்கமில்லாத குலத்திற்குக் களிம்புதேடிக் கொண்டனையே: எத்தனைபேர்களை நீ வெட்டச்சொல்லவும் கட்டச்சொல்லவும் காவலில் வைக்கச் சொல்லவும் விடவும் ஆகிய பெருமையையுடைத்தாயிருந்து, இப்போது மற்றொருவனுற் கட்டுப்பட்டாயே: ஐயோ! பேதைமையுடைய ஸ்திரீகளைக் கொண்டுவந்து யேனிப்படிச்செய்தாய்? (கன்றுகள்கூடிக் களமடித்தால் வைக்கோலு மாகாது கூளமுமாகாது.) என்னும் பழமொழிபோலும், (நூற்றைக்கெடுத்ததுகுறுணி) சோற்றைக்கெடுத்தது உமி.) என்பதுபோலும், நமது குலத்தின் பெருமையைத் துன்மார்க்கருடைய பேச்சைக்கேட்டு இவிடத்திற் கெடுத்துவிட்டாய். அவர்கள் (மந்தி தான்கெட்டதுமல்லாமல் தங்கிய வனமெல்லாங் கெடுத்தது.) என்பதுபோலுன்னையும் ஸ்திரீகளையும் அவமானப்படுத்திவிட்டார்கள். எத்தனை செல்வம் அழகு ஆபரணமிருந்தபோதிலும், புத்தியிருக்கவேண்டும். புத்தியுள்ளவனே பெரியவன். கட்டிக் கொடுக்கும் அன்னமுங் கற்றுக் கொடுக்குஞ் சொல்லும்யெத்தனை நாளைக்குத் துணையாகும்? தம்பி! நல்லசாஸ்திரங்களெல்லாம் வாசித்துங்கேட்டு மிப்படி மதிமயங்கலாமாவிதியையு மதியால்வெல்லலாகுமென்று மேலோர் சொல்லுகின்றார்களே. சாதுக்களுடைய நட்பைச் சம்பாதித்திருந்தாற் சகலகாரியங்களையும் வெல்லலாம். தீயர்களுடைய சிநேகமும் ஓர் துணையாகுமோ? அப்பா என்னிளவலே! (ஆற்றுக்குப்பார்ப்பான் துணையல்ல. கட்டுச்சோற்றுக்குப் பயிற்றங்காய் கறியல்ல.) என்பதை யறியாயோ? பசுவின்வாலைப் பற்றினுற் கரையேறலாமே யொழிய எருமைவாலைப்பற்றினுலிறக்கத் தக்கதே யன்றோ தம்பீ! கட்டுக்காவலைவிட்டு இரக்ஷியுங்களென்று வெகுபேர் நம்மைநாடிவந்து யாசிப்பதுபோய் நாமொருவ னிடத்திற்சென்று உபசரித்துக் கட்டவிழ்த்துக் கொள்ளும்படி நேரிட்டதல்லவா ஐயோ பூவிற்ற கடையிற்புல்லுவிற்குங் காலமா தம்மைப் பணிவாரைத் தாம்பணியக் கூடுமா? புலிபசித்தாலும் புல்லைத்தின்னுமா உன் தம்பியாகிய அர்ச்சுனன் தேவர்பகைகளைந்து இந்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைத்து வந்திருக்க, வீணுய்நானந் தக்கந்திருவர்களைச் சட்டைசெய்து உன்னுல் வணங்கும்படி யாச்சுதே.

தருமராஜன் சகுனியைவெறுத்துக்கொண்டறிவுறுத்தி, துரியோதனுதியரை உடன் கூட்டி யனுப்புவித்தல்:

அப்பனே! நல்லது: உன்னை யித்தியகாரியங்களிலெல்லாந் தேற்றி, ஒன்றில்லாமற் களைகிறேனென்று சகல சவுரியங்களையும் நாட்டி, சிறுகுழந்தையாகிய உன்னைக் காட்டிக் காட்டிக்கொடுத்துப் போய்விட்ட கர்னமகாராஜனெங்கே? நமதுமாமா அவர்களுக்கும் இந்தக்கெதிநேரிட்டதோ அப்பா அயல்வீட்டாண்பிள்ளை ஆபத்துக் குதவுவானே? குதிகுதியென்பவர்களெல்லாங் கூடக்குதிப்பார்களோ அரகரவென்பவருக் கென்ன? அன்னம் படைப்பவர்களுக்கல்லவோ தெரியும். குட்டிகுரைத்துத் தாயின்றலையிற் சுமத்தியதைப்போல்ஆய்விட்டதே (கோடாலிக்காம்பு தன் குலத்துக்கீனம்.) என்றாற்போற் குறைவிலாத குலத்திற்குக் குறைதேடிக்கொண்டாயே: (சிறுவரிட்ட வேளாண்மை வீடுவந்து சேராது.) என்பதுபோலுஞ் செய்துவிட்டாயே மேலும் உன்னுடைய தமயனுகிய வீமனுக்கும் தம்பியாகிய அருச்சுனனுக்குமுள்ள

பலாபலங்களுனக்குத் தெரிந்திருக்கின்ற தல்லவா? அந்த பலாபலத்தைக்கொண்டு அவர்கள் அந்தக் கந்திருவர் கோனுடன்சண்டை செய்யத் துணிந்தால், உங்களை மீட்பதரிதாகுமே அப்படியில்லாமலவனை வணங்கி யுபசாரங்கள் சொன்னதின்பேரில் எவ்வளவுமரியாதையும் பயமுங்கொண்டு உங்களைவிட்டுப் போய்விட்டான்? நேரே நீ பார்த்தையே; குழந்தாய் வணங்கியவில் தைக்கும். வணங்காவில் தைக்கமாட்டாது. அன்றியும் தானென்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைப்பது சகசமாதலால், சகல சனங்களையும் வைத்து சவரக்ஷணைசெய்யுந் தன்னியனுகிய வுனக்கு, எண்ணித் துணிவது கருமமென்னும் யோசனையே இருக்கவேண்டும். என்றும் பற்பல வித நீதிவசனங்களைச் சொல்லி, சகுனியை நோக்கி, மாமா! எல்லாம்தெரிந்த நீரும் இப்படியான ஆபத்தில் இறைவன்குழந்தையைக்கொண்டு வந்து விடலாமா? நீ பார்க்கஇவ்விளையோன் எந்தவீரருடன் யெந்தயுத்தத்திலெதிர்த்துச் சண்டை செய்திருக்கின்ருன்! அறியாப்பிள்ளை தெரியாத் தன்மையாற் குறியாமலொன்று நினைத்தானுகில், பிரியாமலிருக்கு நீங்கள் உறுதிசொல்ல வேண்டிய தல்லவா அப்படி சொல்லுவதன்ருே பெரியோர்கள் கடமை. (காலத்திரையஞ் சொல்லியபல்லி கழுநீர்ப் பானையில் விழும்.) என்பதுபோலாச்சே: மாமா உம்முடைய பேச்சே. உமக்கென்னபோச்சே எங்கள்மரபுயிப்படியாச்சே (ஆர்குடி கெட்டாலென்ன? ஆண்டிகுடிதாத குடியானு லென்ன) என்பதுபோற் செய்து வைத்திரே என்னடா தாதா ஆண்டியானு யென்ருல், ஈஸ்வரன் கோயிற்றிருநாளாகையால் இதுவுமொரு கந்தாய மென்பதுபோலிருக்கின்றதே. ஐயோ! தலைநோயுங் காய்ச்சலுந் தனக்கு வந்தாற்றெரியும். பிறர்க்குவந்தாலென்தெரியும்? தான்தேடாப் பொன்னுக்கு மாற்றேது உரையேது செத்தவன்வீட்டிற் பாடுபட்டவ ரியாரோ? கண்ணிலெண்ணெய் பட்டாற் கரிக்கும். புருவத்திற் பட்டாற் கரிக்குமோ மாமா! அல்லவரு நல்லவரே: எழுதாப் பொறிக்கி யழுதாகத்தக்கதோ? எங்கள்கால மிப்படியாகவும், தம்பி மனம் வேருகப்போகவு மிருந்தபடியால்; எங்களுடைய குலமும் கோத்திரமும் பலமும் நலமுமியாவுங் குன்றி, கேட்போர்களுக்கும் பார்ப்போர்களுக்கும் பழிப்புக்கிடமாய் விட்டது. போகட்டும்: நீரடித்து நீர் விலகுவதில்லை. (தானுடாவிட்டாலுஞ் சரீரமாடும்.) என்னுந் தன்மையாதலினுல், எனக்கு நீங்கள் சிறப்பாகச் சவுக்கியமடைந்திருக்கின்றீர்களென்று கேட்கவு நோக்கவும் ஆசையுண்டாகி, பெருமைக்குக் காப்புகட்டிக்கொண்டு விருதுக்கு வேட்டை யாடுகின்றவனுக இருக்கின்றேன். என்னுடையமனந் தாளாமலிப்படியெல்லாஞ் சொல்லிவிட்டேன். இப்பவுமுங்களுக்கு யென்பேரிற் கோபம்வேண்டாம். மாமா! தம்பிமார்களையும் ஸ்திரிகளையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் அஸ்தினுபுரஞ் சேர்த்துவிடும். இனிமேலு மிப்படி தனிமையில் வரவேண்டாம். ஒருவர்பேரிற் பகைசெலுத்தவும் வேண்டாம். குபேர சம்பத்தாகிய செல்வச் செருக்குடன் துரைத்தனஞ் செய்துகொண்டு, ஐயா அவர்களையுந் தாயார்முதலிய பேர்களையுஞ் சம்ரட்சணை செய்து, மேலோர்களுடைய புத்திமதிப் பிரகாரநின்று வாழ்வைப்பெற்று கீர்த்தியைப் பொருந்தக் கடவீர்கள். என்று சொல்லி யனுப்பி வைத்தார் எல்லாம் இறைவன்செயலென் றுள்ளபடி யுணர்ந்த உதிஷ்டிரமகாராஜனுனவர்.

துரியோதனன் தயித்தியவனஞ்சேர்த்து தருமராஜன் செய்தநன்றியைச் சகியாது மனநோதலைச் சகுனிதேற்றுதல்.

இவைகளை யெல்லாங்கேட்ட கௌரவ முதல்வன் முதலா யாவரும் ஒருவார்த்தைகளும் பேசாமல் ஊமைகளைப்போ லுள்ள மாத்திரம் வேகும்படியாய்த் தலைகுனிந்தெழுந்து, நாங்கள் போய்வருகிருேமென்றுஞ் சொல்லாமல் நடந்து நெடுந்தூரஞ்சென்று, எதிரிலிருக்குந் தயித்தியவனத்தைக் கண்டார்கள். அந்தயிடத்திற் கூடார மடிக்கச்செய்து, அதில் யாவருங் கூடியிருந்து, ஸ்திரீகளையெல்லாம் வேருேரிடத்தி லிருக்கும்படியாக வமைத்துச் சிலயோசனை செய்தார்கள். அதென்னவென்ருல் இப்போதுநாம் பாண்டவர்களைப் பழிதேடிக் கொண்டோம். (பழித்தார்தலையிற் பாடுவரும்.) என்னுமொழி நமக்கே பலித்தது. சித்திரசேனனிடத்தில் யாவருமழிந்து வெட்டுப்பட்டதும் நஷ்டப்பட்டதும் கஷ்டப்பட்டதும் வெட்கங்கெட்டதும் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. அதேனென்ருல் இராஜாதி ராஜர்களுக்கு யுத்தஞ்

செய்கின்றதும் வெற்றிபெறுகின்றதும் அபசெயமாகின்றது மியல்பானகாரியம். இதனாலொருவரும் பழிப்பதற் கிடமில்லை. இந்தப் பஞ்சபாண்டவர்கள் நம்மைமீட்டிக் கட்டவிழ்த்தார்களென்று, நம்மால் ஒருமொழி யவர்களுக்குப் பெருமையாகக் (காக்கைப்பொன்.) என்னுங் கீர்த்தியைப்போல் வந்திருக்கின்றபடியால்: என்னுயிருள்ளவரைக்கும் அவர்களு மற்றப்பேர்களுஞ் சொல்லுவார்கள். ஆ தெய்வமே! இந்த யிழிவாகிய வார்த்தையைக்கேட்டு இவ்வுலகத்தி லியானுஞ் சீவனஞ் செய்துகொண்டு மனுஷத்தனமாக இருக்கத்தக்கதோ? ஓ மாமா! ஓ தம்பி துச்சாதனா! உதவியைப்பெற்றாலும் உயர்ந்தோர்களாற் பெறவேண்டும். அதனால் நமக்குப் பெருமையுண்டாகும். இவர்களோ? பஞ்சைகள். வயிற்றுக்கு அன்னமும் உடுக்க வஸ்திரமுமற்று, இருக்க யெள்ளத்தனையேனு மண் மனையொன்று மில்லாமல், வனத்தில் மிருகங்களைப்போல் வாடுகின்றவர்கள். இவர்கள் வணங்காமுடியுடைய என்னைக்காத்தார்களென்னும் வாக்கியங்கேட்டு, இந்த மண்ணிலியான் சிலாக்கியமான வாழ்வைப்பெற்றிருக்க ஆ ஆ விதியே! ஐயோ! என்மதியே! என்னசதிசெய்தாய்? இனி யென்னகதி? ஓ அதிபதியே! ஓ நிதிபதியே! அண்ணா கர்ணா! நீ எங்கு எவ்வாறாயினையோ தெரியவில்லையே: என்றாயேங்கி விசனப்படும்போது சகுனி துரியோதனனை நோக்கி, இறைவனே! நம்மை அவர்கள் மீட்டுவிட்டாலுந்தா னென்ன? ஏதோ உரிமையுள்ளவனைப்போல் தருமராஜன் சில அருமையாகிய நீதிகளைச்சொல்லிப் பெருமை யடைந்த திறமையைப் பார்த்தனையா? ஆடுநனைகிறதென்று அழுததாங் கோனாய். அதுபோல் வெகு புத்திகளைச்சொல்லும்பாவனையாகத் தன்மனதிலிருந்த வருத்தங்களையெல்லாங் காட்டி, சுடாதுபோற் சுட்டான் தருமராஜன். ஆயினுமிருக்கட்டும் இப்போதானென்ன முழுகிப்போய்விட்டது கிணற்றின் சலத்தை வெள்ளங்கொண்டு போகவில்லை, அந்தக் கந்திருவனெங்கே பிழைத்தான்? இவர்களெங்கே தப்பிவிட்டார்கள்? நல்லதாகட்டும். என்று நகைத்து, ஓ துரியோதன மஹாராஜனே! ஓ தம்பி என்னருமை மருமகனே! நீங்களேன் இப்படிநினைக்கின்றீர்கள்? இவர்கள் மீட்டார்களென்பதை நமது நாட்டார்கள் கேட்டால் நம்ப மாட்டார்கள். (ஓ அம்மணமாயிருக்கின்ற தாதா! உன்னண்டையி லிருப்பவரை யணைத்துப் போற்றலாகாதா?) என்றாப்போ லிருக்கின்றது இவர்களுடையகதி. (பழைய துமிருந்தாற் போடும் உமக்குப் பசியில்லாமல் மருந்துதருவேன்.) என்கிற வசனம்போல இவர்கள் தங்கள் விதியையே தொலைத்துக்கொள்ள மாட்டாமற்றயங்கி யிருக்கின்றார்கள். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் நம்மைக் காப்பாத்தினார்களென்பது பொய்யாகும். நீங்களொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். நானிருக்கின்றேன். இந்த வார்த்தைகளைத் திருப்பிக்கோர்த்து விடுகிறேன். சீக்கிரத்திலெழுந்து நகரத்திற்கு வாருங்களென்று சொல்லி யழைத்தனன்.

கர்னன் துரியோதனனிடம் வந்துமீட்டும் போருக்கு விடைகேட்க, ஊருக்குப் போகவிடைதந்து தான் தனியே உள்ளறையிற்சென் றிருத்தல்.

அச்சமையத்திற் சூரியகுமாரனாகியதோன்ற லிரதத்தைச் செலுத்திக்கொண்டுவந்திறங்கி, துரியோதனனிருக்குஞ் சாலையிற் போயவனைக் கட்டிக்கொண்டு மனவருத்தமுற்று, ஆ ஆ இதென்ன? வகைமோசமோ மாயவஞ்சமோ? மற்றியாதோ அறியேன். நானுங் கந்திருவனும் யுத்தஞ்செய்து, அவனது தேரையும் துவசத்தையும் வீரப்பட்டத்தையும் கவசத்தையும் வில்லையும் அறுத்து மார்பிலுந் தோளிலுஞ் சில வயிரக்கணைகளை விடுத்து, அவன் முகமாறிப் போகும்படி அடித்தேன். அவன் யென்தேரை யழித்தான். நமதுதம்பி விகர்னன் தன்தேரைக் கொடுத்தான். அதின்பேரிலேறி மீட்டும் போருக்கடுத்தேன். அங்கேயொரு பள்ளமும் அதில் நிரம்பிய வெள்ளமும் அள்ளலாகிய சேறுமிருந்து, என்னிரதச்சக்கரங்களுங் குதிரைக்கால்களும் அதிற் புதைந்து போய்விட்டன. என்னாற் கூடியவரையிலும் பார்த்தேன். இறங்கிவந்து விடலாமென்றா லென்னையுமூழ்கவைக்குஞ் சேறாகையாற் றிரங்கி யிருந்தேன். இப்போது அந்நீருஞ்சேறும் உலர்ந்துபோகவும், குதிரைகளும் வீரத்துடனிழுக்கவும், நான் தத்தளித்துத் தேரை நடாத்திக்கொண் டிங்குவந்தேன். என்விதி யிப்படியாய்விட்டது. உங்கள்கெதியென்ன? என்று கேட்ட அங்கர்கோனுக்குத் துரியோதனன்

தாங்கள் சித்திரசேனனுற்பட்ட பாங்கெல்லாஞ் சொல்லி, தருமராஜனேவலால் வீமார்ச்சுனர்கள்மீட்டுவிட்டதையும், தருமராஜன் தனக்குஞ் சகுனிக்குஞ் சொல்லிய நீதிகளையும், அவையனைத்தையுந் தலைகுனிந்த வண்ணந் தாங்களுயிரிழந்த உடல்போற் கேட்டிருந்ததையும், அப்பாலிங்குற்றதையும், தான் யெண்ணிய கருமங்களையுஞ் சொன்னான். அதைக்கேட்ட சவுரியன் கண்ணீர்பொழிந்து ஆ ஆ நமதுபிழைப்பு நன்றாயிருந்தது. ஐயோ! பழிப்புக்கிடமாச்சே: நல்லதுயெனக்கு விடைகொடும். நான்போய்ச் சித்திரசேனனைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து உம்மெதிரில் விடுகிறேன். அப்போது பாண்டவர்களும் தேவர்களு மும்மையிரந்து குறைதவிர்த்துக் கொள்ளும்படி இவ்விடத்தில் வந்து வணங்குவார்கள். என்றெழுந்து கோபாக்கினி பொழிந்து மொழிந்த பராயணியைத் துரியோதனன் பார்த்து, அண்ணா! இனியிவ்வாறேசிப்பதிற் பயனில்லை. (முதற்கோணல் முட்டக்கோணல்.) என்பதாகும். எனக்காக இந்த வருத்தம் நீங்கள் யெடுத்துக் கொள்ளுகிறதைவிட, யானொருமொழி கேட்கின்றேன். அதற்கு விடைதாரும். அது யாதென்றால் தேவரீர் நமது தம்பிமார் முதலிய பேர்களையும் ஸ்திரீகளையு மழைத்துக்கொண்டுபட்டினம்போய்ச் சேர்ந்து, துசுவாசனுக்குப் பட்டங்கட்டி, சகலவிசாரணையுந் தாமே பார்வையிட்டுக்கொண்டு, மாமாவைக்கைசோரவிடாமல், மற்றத் தம்பிமார்களையும் அரவணைத்து, என் தாய்தந்தையர்களுக்குமுறுதி கூறியவர்களைச் சம்ரக்ஷணை செய்து, இறந்தால் உத்தரிமைக் கடனியாவு நீரே முதற்பிள்ளையாகவிருந்து முடித்து வாழ்வைப்பெறக்கடவீர். யானிந்தவனத்திற் பிராணனைவிட்டுக்கொள்கிறேன். சித்திரசேனனிடத்தி லகப்பட்டுக்கொண்ட துரியோதனுதிகளைப் பாண்டவர்கள்மீட்டிப் பிராணபிச்சைகொடுத்தார்களென்னு மொழியைஉலகஞ் சொல்லக்கேட்டு நானிருக்க மாட்டேன். என் வாக்கியத்தை எவருந்தடுக்காதிர்கள். விரைவிற்போங்கோள் என்றுவிலக்கிக் கூடாரத்தினுட்போய் உள்ளறையிலிருந்துகொண்டு, ராஜயோகத்தைச் செய்பவர்கள்போற் பேச்சுடன் மூக்கையுமடக்கி, ஒரேதியானமாயிருந்து விட்டான் அரவக்கொடியோன். வெளியிலிருந்தோர்களெல்லாங் காச்சுமுச்சென்று கதறிப்பதறியழுதார்கள். வாசற்காவலாள்கள் சுயோதனனுடைய ஆக்கினையின்படி யாரையும் உள்ளே விடாமல், பேசாதிர்களென்று அமட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

துரியோதனனைப் பாதலத்தரக்க ரழைத்துப்போய்ச் சிலபரிவுகள்கூறி மிர்த்யுசஞ்சீவிமந்திர முபதேசித்தனுப்புதல்.

அந்தவேளையிற் பாதலத்திலிருந்த அரக்கரநேகம்பேருக்குப் பூமியில் நினைத்த அரவக்கொடியோனுடைய யெண்ணந் தெரிந்தபடியால், தங்களுக்குற்ற தேவதையாகிய ஒரு சத்தியையழைத்து உற்றதுரைத்து வெற்றியையுடைய திரிதராஷ்டிரன் முதற்புத்திரனை இவிடங்கொண்டு வாவென்று விடுத்தார்கள். அந்தப்படியே அச்சத்தி மாயையினுலொருவருக்குந்தெரியாமற் றுரியோதனனுக்கு மயக்கமுண்டாகும்படிசெய்து எடுத்துக்கொண்டு போய் பாதலத்திலிருக்கு மிராட்சசர்களுக்கெதிரில்விட்டது. உடனே அவர்களிவனைப் பார்த்து, உபசார மரியாதைகள்செய்து ஆசனங்கொடுத்துச் சொல்லுகின்றார்கள். கேளுமையா துரியோதனராஜனே இவிடத்தில் அரசுபுரிந்துக் கொண்டிருந்த இராட்சச ராஜனும் நாங்களுந் தேவர்கள்பேரில் யுத்தஞ் செய்து வெற்றி கொள்ளுங் காலையில், சில அரக்கர்களும் ராட்சசராஜனுந் தேவர்களாலிறந்து, நாங்கள் முறிந்துவந்து பரமசிவனைக்குறித்து எங்களிராஜனைச் சேனையுடனெழுப்பித்தரவேண்டு மென்று தவமிழைத்தோம். அக்காலையிற் கயிலாசபதியானவர் பிரசன்னமாகி, உங்கள் ராஜனுஞ்சில ராட்சசர்களும் பூலோகத்தில் திரிதராட்டிரன் காந்தாரி இவர்களுக்குப் பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்து பூமியை யாளுகின்றார்கள். இன்னுஞ் சிலர் சிந்துதேசாதிபதி சகுனி கர்னன் சோமதத்தன் பகதத்தன் இப்படியாகப் பிறந்திருக்கின்றார்கள். இவர்களெல்லாஞ் சுயோதனனுக்கு மெத்தவும் உரிய சிநேகிதர்கள் இதல்லாமலும் இந்திரன்முதலேவர் பாண்டவர்களாகப் பிறந்திருக்கின்றார்கள். தேவர்களிற் சிலர் வீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் இப்படி அவதரித்திருக்கின்றார்கள். இருந்தாலு மிவர்கள் மாத்திரம் உங்கள் ராஜனுக்கு ஒருகாரணத்தினால் துணையாயிருப்பார்கள். மற்றையதேவர்களெல்லாம் பாண்டவர்க்குச் சகாயமாவார்கள். என்றுசொல்லி அந்தரத்தானமாயினர்.

ஆதலால் ஓ துரியோதனராஜனே நாங்கள் சொல்வதைக்கேளும் இன்னுஞ் சிலநாளில் உங்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்குந் தாண்டவ ராஜன்புரியுந்சர்வசங்கார காலம்போல்யுத்தம் நடக்கப்போகின்றது. அந்தக்காலத்தில்நாங் களும்உமக்குப்படைத்துணையாவோம்நீர்விச னப்படவேண்டாம். எல்லாப் படைகளுமிற ந்து நீர்மாத்திரந் தனியே இருக்கும்படிநே ரிட்டபோதிலும், அந்த வேளையிலிறந்து போன யாவரையும்பிழைப்பூட்டிக்கொள்ளு ம்படியா யொருமந்திர முபதேசிக்கின்றோம். அம்மந்திரத்தை நீர்பெற்றுக்கொள்ளுமென் றுமிர்த்தியுசஞ்சீவிமந்திரத்தை உபதேசித்து சிலகணைகளுங்கொடுத்து, மேலுஞ் சொல்லு கின்றார்கள். இன்று நீங்கள் சித்திரசேன னைச்செயித்து வெற்றிபெறுவீர்கள். ஆனா லொருமோசம்நடந்திருக்கின்றது. அதுஎன் னவென்றால் கர்னனுடைய இரதத்தைப்பு தைந்து போகும்படியாய்ச் செய்து உங்களு க்கு அவமானந் தேடினவன் தேவேந்திரன். அவன் மாயையினாலின்று உங்களுக்கு அப ஜெயநேரிட்டது. இதல்லாமலும் இன்னுஞ் சிலநாளையிற் கர்னனுடைய கவசகுண்டலத் தைத் தானமாகக்கேட்டுவாங்கிக்கொள்ளுவா னிந்திரன். இதன்றியும் வேண்டிய அகிதங் களையுமக்கு மும்மைச் சார்ந்தவர்களுக்குஞ் செய்து, ஐவருக்கும் வேண்டிய இதங்களைச் செய்யப்போகின்றான். அப்படியெல்லா நட ந்தபோதிலும், நீரொன்றுக்கும் பயப்படவே ண்டியதில்லை. நாங்களிருக்கின்றோம். நீரிந்த வனத்திற் பிராணனை விட்டுக்கொள்ளும்படி நினைத்தகாரியமியாது? இப்போதென்ன அ திசயத்தைக்கண்டீர்? இன்னும் பின்னாலிருக் கின்றது தேருக்குள்ள சிங்காரம். ஆதலால் இதற்குள்ளாக இப்படி மயங்காதீர். என்று பற்பல உறுதிமொழிகளைக் கூறி, யாங்கள் சொல்லிய தேவரகசியத்தை ஒருவருடனே யுஞ் சொல்லாதீர். மர்மமாக வைத்திருந்து நடக்கநடக்கப் பார்த்துக்கொள்ளும்: என்று விடைகொடுத்து, இஷ்டசத்தியை நோக்கி இவரை முன்னிருந்த யிடத்திற்கொண்டுபோ ய்வைத்துவாவென்று உத்தரஞ்சொல்லிய நு ப்ப, அப்பத்தாகிய நிருதர் சித்தப்படியே வைத்து வந்துரைத்தாள் சத்தியானவள்.

துரியோதனனனைவரோடு மத்தினபுரஞ்செ ல்ல, வீஷ்மாதியர் விளைந்ததுசொல்லி விவேகங்கூற, அதுகேட்டு வருந்துதல்.

இப்பால் புவனகர்த்தனாகிய துரியோத னன் பூமியிற் சற்றுநேரமிருந்து மயக்கநீங் கியெழுந்து, மாமனையும் அங்கர்பூபனையுந் தம்பிமார்களையும் மற்றப்பேர்களையுந்தேர்களி லேறச்சொல்லி, யாவருடனுஞ் சிந்தைமகிழ் ந்துபேசிக் கலந்து சந்தோஷமுற்று அஸ்தி னாபுரத்தை நோக்கி, சகல வாடம்பரங்களு டன் சபையிற் போய்ச்சேர்ந்து தன்தந்தை யைக்கண்டு வேறொன்றுஞ்சொல்லாமல், வே ட்டையாடி மாட்டைக் காப்பாற்றிய விதங்க ளைச்சொல்லினான். அதைக் கேட்டு மகிழ்ந் தான் திருதராஷ்டிரனானவன். அதுகாலையிற் பாட்டனாகிய வீஷ்மரானவர் பேரனைப்பார் த்து, அப்பா துரியோதனா! என்னநினைந்து யாதுசொல்லி எவ்விடம்போனாய்? அவ்விட த்தில் நேரிட்ட அதிசயமென்ன மாமன் சகு னியையும் மார்த்தாண்டன்சேய் கர்னனையுந் தம்பி துச்சாதனனையும் மனதில் நீங்காமற் றரித்திருக்கின்றனையே வனத்திலிவர்கள்வல் லமைத்திறமும், நினைத்தவையெல்லா முடிக் குமறமும், அறக்கடவுண் முதலேவருங்காட் டிலுறக்கமுற்றிருக்கு மிருப்பும், அவர்கள் உனக்குச்செய்த உதவியும், கந்திருவன்திற மும், கதைவீமனுறமும், தனஞ்செயன் வின் மையும், தருமராஜனன்மையும், எங்கள் வார் த்தையிற் கசப்பும், மாமன் கர்னன் இவர்கள் வசனத்தில் இனிப்பும் இவையாவு நீயறிந் தாயல்லவா ஆகையால், இனிமேற் சாமம் தாமம் பேதம் தண்டமென்னு நான்கில்,முத லுபாயத்தின்படி ஐவரையும் அழைத்து ஸ் நேகஞ்செய்துகொண்டு இழிச்சொற்களை நீக் கிப் பெரியோர்களுக்கு வழிபட்டுக்கொண்டு பெருமையுங் கீர்த்தியும்பொருந்திவாழ்வதே உத்தமமாகும். நீங்கள் சித்திரசேனனிடத்தி லகப்பட்டபோது உங்களை மீட்டுப் பிராண தாரைவார்த்துக் கட்டவிழ்த்துவிடத்தக்கவல் லமைசாலிகள் துஷ்டர்களாயிருந்தால், உங் களியாவருங் கட்டுகளுடன் வெட்டி யடிக்க வெகுநேரஞ் செல்லுமோ உன்னிஷ்டர்களா கிலுமதை யோசிக்கவில்லையோ அப்பாபாண் டவர்கள் மெத்தவு மனம்பொறுத்த உத்தமச் சத்தியவான்கள். நல்லோர் பெரியோர்மன

நோகலாகாது. (தாயார் மனமெரிய வாழாளுருக்காலும்) என்னும் நீதிவசனஞ்சொல்லி யிருக்கின்றபடியால், இதுகளை யோசித்து பாண்டவர்களை நேசித்து; இருதிறவரும் விசுவாசித்து வாழ்வதேநலம். என்றுசொல்லியகங்கா புத்திரன் வார்த்தையைக் கேட்ட கர்னனும் சகுனியும் துஸ்வாசனனும் துரியோதனனுமொருவரையொருவர் நோக்கி நகைத்தார்கள். அந்த வேளையிற் காங்கேயனுக்குக் கோபம்வந்து, பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தகொள்கைபோ லாச்சென்றெழுந்து அரண்மனைக்குப் போய்விட்டார். உடனே துரோணச்சாரியார் மன்னவனைப் பார்த்து, அரசனே! இந்த வமிசத்திற்குமுதல்வனுகிய விரதசீலன் உங்களளவிலன்புவைத்து, உரிய பாசத்தினுல் நன்னெறிகளையும் நன்நீதிகளையுந் தெரிவித்து நடந்தசேதிகளையுஞ்சொல்லிவந்தால் இப்படி நகைக்கத்தக்கதோ இனி நானிலமெல்லா நகைக்கவிருக்கின்றதை நாமாத்திர நகைப்பது காரியமோ! கெடுவாய் கெட்டுப்போகாதே யென்றுகிட்டியிருப்பவர் சிலசட்டங்கள் சொன்னுல், இன்னுங்கெடுவேன் பந்தயம்போடு என்பதுபோலுமிருக்கின்றதே. குற்றமில்லா திருப்பதே சுற்றம் குறைவில்லாதிருப்பதே நிறை. ஆதலால் ஒரு குளத்திலுற்ற பற்பல மலர்களைப் போலுடன் பொருந்தி வாழ்வது வாழ்க்கை உமக்கும்பெருமை எமக்குஞ் சிறப்பு. எவர்க்குங்களிப்பு மேலும் அந்தப் பாண்டவர்களுடைய வரமுந்திறமுங் கேட்கக்கேட்க மகிழ்ச்சியும், உங்களை நோக்குங்காலையி லிகழ்ச்சியுமாகவிருக்கின்றது. இதனுல் உலகமென்ன சொல்லும் இன்னுரின்னுரிருந்தும் இப்பேர்ப்பட்டதீவினைவிளையப் பார்த்திருந்தார்களாவென்றுசொல்லி, எங்களையல்லவோ பழிப்பார்கள் இவைகளை யெல்லாம் யோசித்து, பெரியோர்களை நேசித்துப்பூசித்து, ஆசிபெற்றுக் காசினியானக் கடவையென்று அநேகமாகிய தருமங்களைச்சொல்லியகன்றுர். அவ்விடத்திலிருந்த மற்ற யாவர்களுந் தங்கள் தங்களிடத்திற்குப் போய்விட்டார்கள். அரவக்கொடியோன் அழகிய துணைவர்களும், அங்கதேசாதிபனும், சௌபலராஜனுந் தன்னைச் சூழ்ந்துவர அரண்மனைக்குட் சென்றுன்.

துரியோதனனிராஜசூயத்தா லிந்திரனை யவமானஞ்செய்யக்கருத வீஷ்மராதியர்மாற்றி வேறுவிதத்தால் நடப்பித்தல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே (ஆயமுடர்க் குரைத்தபொருளளற்றில் வீழ்ந்த பொருளொக்கும்) என்றுற்போல வீஷ்மருந்துரோணருங்கூறிய உண்மையில்ஒரணுவளவும் உள்ளத்தைச் செலுத்தாமல், அன்றிராத்திரி இவர்கள் நாலுபேரும் புசித்து ஒருமண்டபத்தி லிருந்துகொண்டு யோசித்தார்கள். அண்ணு கர்னமகாராஜனே! மாமா சகுனி! தம்பி துசுவாசனு!- நாம்வனம்போய் வந்ததைக் குறித்துச் சபாமண்டபத்திலிருந்த கிழவனென்னசொன்னுன் கேட்டீர்களா இவைகளிவனுக்கெப்படி தெரியுமென்றுன். பாண்டவர்கள்சொல்லி யனுப்பியிருக்கவேண்டுமென்றுன் துச்சாதனன். அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன் சொல்லுகின்றுன். நமக்கு நேரிட்டிருக்குமிந்த யிழிவாகிய விசனந்தீரவும் பெருமை கிடைக்கவும் ஒருகாரியம் உன்னியிருக்கின்றேன். அதென்னவெனில் தேவேந்திரன் நம்மை அவமானப் படுத்தச் சொன்னுனல்லவா ஆகையால் முன்பு பாண்டவர்கள் செய்த இராஜசூய யாகத்தை நாம்செய்து, சகல அரசர்களையும் வெற்றிகொண்டு, அவிர்ப்பாகங் கொடுக்கும்போது இந்திரனை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்றுயெண்ணினேன். அண்ணு கர்னு! இதற்கென்னசொல்லுகின்றீ ரென்றுன். உடனேயவன் ஆ! மெத்த நல்லகாரியம். இதுநல்ல புத்தி எனக்குச் சிலவுகொடுத்தாலீரேழு பதினுன்கு லோகத்தையும் ஒருநொடியிற் சுற்றிக்கொண்டு வெற்றிபெற்று வருகிறேனென்றுன். அப்போது மாமனுந்துச்சாதனனுமிது வேசரியென்றுர்கள். இந்நால்வரும் மறுநாட்காலமே நித்தியவிதிகளை முடித்துக்கொண்டு, சபாமண்டபத்திற் சகலசம்பிரமத்துடனே சென்றிருந்து, தந்தையைவணங்கி, இந்தக் காரியங்களைச் சொன்னுன் துரியோதனன். அதைக்கேட்ட திரிதராட்டிரன் வீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் அசுவத்தாமன் விதுரன்இவர்களைநோக்கி, தம்பிசொல்லிய வசனத்தைக்கேட்டீர்களா இதற்கென்ன சொல்லுகின்றீர்களென்று இறைவன்கேட்டான். அதற்கவரவர்கள் யோசித்து, அவருள் வீஷ்மருந்துரோணருமிதனைச்சொன்னுர்கள். ராஜசூய

யாகமொருநா ளிரண்டுநாளையில் முடிக்கின்ற தல்ல, திக்குவிஜயஞ்செய்யவேண்டியது. திரவியக்குப்பல் சேர்க்கவேண்டியது. ஒக்கலுடன்பகையின்றி வாழவேண்டியது. ஒருவரும் பகைசெய்யா திருக்கவேண்டியது. அப்படியிருக்க இப்போது அப்பாண்டவர்களுக்கும் நமக்கும் நடந்திருக்குங் காரியங்களில், பாண்டவர்கள் பட்சப்பாதியும் நமதுபட்சம் அதிற்பாதியுமாக இருக்குமாகையால், இப்போது அந்தவேளை வைத்துக் கொண்டால் நடப்பதுபிரையாசம். ஆனால் கர்னராஜன் உலகமெல்லாஞ் செயித்து வருவேனென்று சொல்லியிருப்பார். அந்த உறுதிகொண்டு அரசன் இப்படி உரைத்ததுபோலிருக்கின்றது. அதற்கென்ன மாங்காபுளிப்போ வாய்புளிப்போ வென்று தமக்கிஷ்டமானபடி சொல்லலாம். சொன்னபடி வெல்லுதல் பிரமனாலுங்கூடாதுஆகையால் அந்தயாகத்தின் பலனைத்தரத் தக்க மற்றொன்றைச் செய்தாற் செய்யலாமென்று சொன்னார்கள்.

அதைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் ஏதேனுமொன்றை யோசித்துச் சொல்லுங்களென்ன, அவர்களவ்வாறே யோசித்து, வயிணவயாகமென்றொன்றிருக்கின்றது. அஃதவ்விராஜசூயயாகத்தின் பலனையெல்லாந் தரத்தக்கது. ஆனதால் அரசர்களுக்கெல்லாந் திருமுகமெழுதி யனுப்பிவிட்டு, அவிடதில்யாகத்தைச் செய்யத்தொடங்கினால் அவரவர்கள் வரிசையுடன் வருவார்கள் பெருமையுமுண்டு என்று வீஷ்மருந் துரோணருஞ் சொல்ல, அதைக்கேட்ட அரசன் துரியோதனனுடனுரைக்க, அவனுஞ்சம்மதிக்க, உடனே அரசர்களுக்கு ஓலையனுப்பி அவரவர்களு மரியாதையுடன் வந்துசேரவும் யாகசாலை யேர்படுத்தி அநேகங் கோடி பிராமணர்களுக்கு அன்னமும் சொர்னமும் இன்னமும் வேண்டிய பொருள்களெல்லா மளித்து, யாகம்நடத்தும்போது ஒரு பிராமணனாற் பாண்டவர்களுக்குஞ் சொல்லியனுப்பி வைத்தார்கள். அப்பிராமணன் அவர்களிடத்திற்போய், ஐயா! வயிணவயாகத்திற்கு அழைத்துவரச் சொன்னான் உங்களை யாவென்றியம்ப, அதைக்கேட்ட தருமராஜன் அவ்வந்தணனைப்பார்த்து, ஐயா! என்ஐயாமுதலிய பெரியோர்கள் யாவர்க்கும் வந்தனைபுரிந்து வணங்கினேனென்று சொல்லும். மேலும் வனத்திற் பதின்மூன்று வருடங் கழித்துப் புரத்திற்கு வருவதென்று மன்னவர் சபையிற்சொன்ன மொழியைமாறி இப்போது நான் வரக்கூடுமோ? ஆதலால் என்தம்பிமார் யாவருக்கும் என்னுசீர்வாதஞ் சொல்லும். என்றுகூறலும் அவ்வேதிய னவரிடத்தில் விடைபெற்று வரும்போது, அப்பிராமணனைத் தண்டதரன் வளைத்துக்கொண்டு, ஓய் ஐயரே? நீரவாளிடம் போய் இப்படி சொல்லும். குருக்ஷேத்திரமென்னு மியாகசாலையில், துரியோதனாதிகளென்னு நூறுபசுக்களை, திரௌபதியினுடைய கோபாக்கினிமூட்டி, வீமசேனனுடையகதையினால், சதமென்னும் நெய்சொரிந்து, ஊழ்வினையென்னுங் காற்றடிக்க, பாண்டவர் பகையென்னுஞ் சமித்துகளிட்டு, கடுமொழியென்னு மந்திரம் புகன்று, திருதராட்டிரன் காந்தாரிமுதலிய சகல ஸ்திரீகளுடைய கண்ணீரென்னுந் தண்ணீரிறைத்து, யமனென்னுந் தேவனுக்கு அவிர்ப்பாகங்கொடுக்க யாகத்தைச் செய்வதற்கு நாள் நேமித்துக்கொண் டிருக்கின்றான். வீமசேனனென்று சொல்லும். என்று கூறிவிடுக்கவும், அந்தவேதியன்போய்ச் சபையிலிருக்கு மியாவருங்கேட்க, தருமராஜன் சொல்லிய தன்மையையும் வீமசேனன் சொல்லிய வன்மையையும் அவர்கள் சொல்லிய வண்ணமே சொன்னான். அதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் இளைத்துக் களைத்தான்: மற்ற யாவருங் கலக்கங்கொண்டார்கள். துரியோதனன் அவைகளையொன்றும் யோசிக்காமல், மகா மனமகிழ்யுடன் யாகத்தைக் குறைவற நிறைவேற்றி, வேதப்பிராமணர்கள் மஹாரிஷிகள் முனீஸ்வரர்கள் இவர்களியாவருங் களிக்க வேண்டிய தானங் கொடுத்து, தேவர்களுக்கும் அவிர்ப்பாகமளித்து சகல ராஜர்களுஞ் சகலதேவர்களுங் கொண்டுவந்த வரிசைகளைப்பெற்று, அவரவர்களுக்குத்தக்க வெகுமதிகளைச் செய்து, அன்னதானமே முதலாகிய சோடச மகாதானங்களெல்லாம் நடத்தி, பெரியோரியாவருமிந்தயாகத்தின் பெருமைபோலெங்குங் கண்டதில்லையென்று கொண்டாடிச்சொல்லவும், அரசர்களியாவருந் தங்கள் புரசனரியாவரு மகிழ்கொண்டு வாழ்த்தவும், அந்தந்த தேசங்களினின்றும் வந்திருந்த இராஜர்களெல்லாந் தமது சொந்த நகரங்களுக்கும் போகவும், இவிடத்திலிருந்த யாவருடனும் வணங்காமுடிமன்னன் கர்னன் சகுனி துசுவாசனன் இவர்கள் நால்வருஞ் சகல சம்பிரம

மேளவாத்திய நித்திய கலியாண மங்கள மனோகர மகிக்ஷியுடனிருந்தார்கள்.

தருமரார்ஜன் துர்ச்சொப்பனங்கண்டிடம் பெயர்க்க, வியாசர்வந்துமௌற்கல்ய மகாரிஷி சரிதங்கூறித்தேற்றிச் செல்லுதல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! துரியோதனன்செய லிவ்வாறுக பாண்டவரைவரும் வனத்திற் காலங்கழித்துக்கொண்டிருக்குநாளையில், ஒருநாள் தருமபுத்திர மகாராஜ னிராத்திரி பதினைந்து நாழிவரையிலும் விழித்திருந்து மாதவர்களுடன வார்த்தையாடி, அப்பால் நித்திரைசெய்துகொண்டிருக்கும்போது ஒருசொப்பனங் கண்டெழுந்து, தௌமியர்முதலிய தம்பிமார்களையும் வரவழைத்து, ஓ அன்பர்களே! இப்போது எனக்கொரு சொப்பனவஸ்தை யுண்டாகி, அதில் இந்தவனத்தி லிருக்கு மிருகங்களெல்லா மொன்றுகூடி வந்து, நீங்களிவிடம் வருமுன்னம் நாங்கள் சுகமாக இருந்தோம். இப்போது உங்களா லெங்களுக்கு வருத்தம் நேரிட்டது. நாங்கள் வெளியிற் புறப்பட்டுலவக் கூடாமையா யிருக்கின்றது. வேறொரு வனத்திற்கு நீங்கள் நீங்கிப் போகவேண்டியதென்று கேட்டதாகக்கண்டேன். உடனே யெழுந்தேன். உங்களிடத்திற் சொன்னேன். ஆகையால் இந்தவனத்தை விட்டு அப்பாற்போக நினைக்கின்றேனென்ன, தங்களிஷ்டப்படி செய்வதே கருமமென்றியாவருஞ்சொல்ல, உடனே யாவரோடு மெழுந்து காமியவனத்திற்றானே மற்றோரிடம்போய்ச் சேர்ந்து, வீமசேனனாற் கட்டப்பட்ட பன்னகசாலையி லிருந்து, காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு, சூரிய நமஸ்காரஞ்செய்து, அக்ஷயபாத்திரத்தில் வரும் அன்னங்களைப் பன்னிராயிரம் பிராமணர்களுடன் புசித்து மகிழ்ந்திருக்குஞ் சமயத்தில், வேதவியாசர் வந்தனர். அவரைக் கண்டவுடனே உதிஷ்டிரர் எழுந்துபோய்ப் பூமியில் விழுந்து தொழுதெழுந்து, அர்க்கிய பாத்தியமாசமன்யமும் நடத்தி, ஆசனமளித் தெழுந்தருளச்செய்தனர். அப்போது அம்முனிபுங்கவர் ஐவரை நோக்கி, அருச்சுனனுடைய தவத்தின் வரலாற்றைச் சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்லக்கேட்டு சந்தோஷமுற்று, உங்களுக்கென்ன தாக்ஷி? சர்வசாக்ஷியாகிய பரமசிவமே காமாக்ஷியுடன் வந்து காட்சிகொடுத்திருப்பதால், மோக்ஷமென்பதை யுங்களுக்குக் காணியாட்சியாகத் தேடிக்கொண்டீர்கள். இன்னுஞ் சிலநாளைமி லுங்களுக்கு வருகின்றது அரசாக்ஷி. இந்த அன்னதானமென்னு மாட்சிமையைச் செய்துவருகின்றதே மிகச்செழிச்சி. என்று புகன்றபோது உதிட்டிரபெழுந்து வணங்கி, சுவாமி! என்னையுந் தேவரீர் வாக்கினால் தானஞ்செய்பவனென்று உரைக்கலாகுமோ? நான் மகாபாவீ. பட்டினத்திலிருக்கும்போது பிராமணர்கள் முதலிய பேர்களுக்கு அன்னதானங்களுஞ் சொர்ன்னதானங்களும் நடந்துவந்தன. காட்டில் வந்த பிற்பாடு அட்சயபாத்திரமென்னும் ஓட்டில் வரும் அமுதைப்புசித்து உறங்கி இருக்கின்றோம். இஃதோர் மாட்சிமையோ? என்றுரைக்கக்கேட்ட வாதராயணர் சொல்லுகின்றார்.

ஓ மன்னவனே! கேளும்: ஒருமகாரிஷி மௌற்சல்யரென்பவர். அவர் சாஸ்திரங்களினளவுந் தவநெறியின் முகிவுந்தானங்களின் முறைகையுஞ் சம்பூரணமாகத்தெரிந்து, தானங்களிற் சிறந்தது அன்னதானமென்றுணர்ந்து, அந்தத் தானஞ்செய்வது ஒருவரிடத்தில் யாசித்தும் உத்தியோக வியாபாரங்கள் செய்து சம்பாதித்தும் ஒருவர் மனநோவத்தண்டனை கண்டனை இயற்றியும் இவற்றாற் பொருளைச்சேர்த்துச் செய்வது மகாபாவங்களென் றுன்னினவராய் மலைகளிலும் வளங்கொண்ட கழனிகளிலு முதிர்ந்து கிடக்கும் நெற்களைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து, அமாவாசையினன்று அதையரிசியாக்கி அன்னஞ்செய்து, காட்டிலிருக்கும் இலைக்கறிகளையுங் கூட்டி நாலுபாகமாகப்பிரித்து, ஒருபாகம் ஔபாச அக்கினிக்கும், ஒருபங்கு பிதிர்த்தேவர்களுக்கும் ஒருகூறு அதிதிகளுக்கும், ஒழிபிரிவு தனக்கு மாகக்கொண்டு: மறுநாள் தொடங்கி உதிர்ந்த நெற்களைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து, பௌரணையினன்று அதைத்தண்டுலகமாகச்செய்து நாலுபங்கிட்டு, மேற்கூறிய வண்ணங்கொடுத்துத் தானும் புசித்து, ஒருமாதத்திற் கிரண்டுதர மிப்படி யுண்டுவருநிற்பர். இதைக்கண்ட துருவாச மஹாரிஷியானவர் அம்மௌற்சல்ய மஹாரிஷியிடத்திற் சென்று, பசித்துவந்தேனென்று கூறினர். அதைக்கேட்டலுந் தான் பௌரணையினன்று பங்கிட்டுவைத்த பாகத்தில் அதிதி

யின் கூறையெடுத்துக் கொடுக்க, அதையவர்
வாங்கிப் புசித்து, வயிறு நிரம்ப இல்லையே
யென்று சொல்லினர் அப்படிசொல்லவுந்
தன்னுடைய பாகத்தையும் விசுவாசத்துடன்
கொடுக்க. அதையும்வாங்கிப் புசித்துப் போ
யினர். மறுதரம் அமாவாசையினன்றுவந்து
அன்னம் வேண்டுமென்றுகேட்க, உடனே
பாதபூசைசெய்து, அதிதிகளுக்கு வைத்திரு
ந்ததை இவரையு மதிதியாகக் கருதியளிக்க,
அதைவாங்கிப் புசித்தவர் முன்போல வயிற்
றுக்குப் பற்றுதென்று சொல்லவும் அவரு
முன்போல் அத்துருவாசமஹாரிஷிக்குச் சர
ணஞ்செய்து தன்னுடைய பங்கைக்கொடுத்
து தான் தண்ணீர் புசித்திருந்தார். இப்படி
யிருக்க மறுதடவையுந் துருவாசர் வந்து
கேட்க, அவரப்படியே கொடுக்க, ஐயா! மூன்
றுபட்சமாக எனக்கு உம்முடைய பங்கையுங்
கொடுத்துவிட்டீரே: உமக்குப்புசிப்பு எவ்வி
தமென்று வினவினர். அதற்கவர் சுவாமீ!
தேவரீர் பரிபூரணமாகக் கொண்டதே எனக்
குத் திருப்தியென்று சொல்லினர். அதுகே
ட்டலுந் தூர்வாசமுனிவர் சிந்தைமகிழ்ந்து,
நீர் தேவவிமானம் பெறக்கடவதென்று செ
ப்பிப்போயினர்.

இங்கே மறுபடியும் மௌற்கல்யமஹா
ரிஷி தனது நியமப்படி நடத்திவருங் காலை
யில், தெய்வலோகத்திலிருந்து தேவவிமான
மவந்து, அதினின்றுஞ் சிலதூதரிறங்கி,
ஐயா! இந்தவிமானத்தில் ஆரோகணித்துக்
கொள்ளும். உம்மை யழைத்து வரும்படி
தேவேந்திர னனுப்பிவைத்தார். என்றுசொ
ல்லக்கேட்ட மௌற்கல்யமுனிவர் அவர்களை
நோக்கி, ஓ தேவதூதர்களே! இவிடத்திற்
கவிடமிருக்கு மியல்பைச் சொல்லுங்களென்
ருர். அதற்கவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள்.
ஓ முனிநாதா! இவிடத்திற் றானதருமம் பர
வுபகாரம் சீவகாருண்யம் அன்னதானம்
இவைகள்முதலிய சற்கருமங்களைச் செய்த
பேர்கள். எந்தவுத்தமர்கள் மனமெப்படி மகி
ழ்ந்து களித்தார்களோ? அப்படியே அநேக
நாள்வரையிலும் அவிடத்திற்சவுக்கியமடை
த்திருக்கலாம். அந்தப் புண்ணியவசம் நீங்
கிப் போய்விட்டால், மறுபடியும் பூமியில்
வந்து பிறந்து, மேலாகிய சம்பத்தைப் பெற்
றுத் தானங்களைச்செய்து, தேவதேகத்தைப்
பெறலாமென்றார்கள். அதைக்கேட்ட இந்த
மஹாரிஷியானவர் சொல்லுகிறார். அப்பா?
உங்களுக்கும் உங்களை யனுப்பினவர்களுக்
கும் ஒரு கும்பிடுபோடுகின்றேன். நீங்கள்
வந்தவழியே போங்கள். இப்படிப்போகவு
மறுபடிவரவும் என்தரமல்ல. நானிங்ஙனே
இருக்கின்றேன். என்று அவர்களை யனுப்பி
விட்டு, சிலநாள் வரையிலு மேற்சொல்லிய
வண்ணமே நடத்தி வருங்காலையில், பக்த
பராதீனன் பரவாசுதேவன் பரமபுருஷோத்
தமன் பாஞ்சசன்யன் பஞ்சாயுதன் பரம
தயாளு பக்தவற்சலன் பங்கஜலோசனன் பர
ந்தாமன் பரசிராமன் பாரவிமோச காரணன்
பாண்டவர்களே உங்கள் சகாயன் பரமபத
நாதன் அந்த மௌற்கல்ய மஹாரிஷியினிட
த்திற்கு வந்துதோன்றினர். அந்தமஹாரிஷி
யானவர் உடனேயெழுந்து வணங்கி சுவாமீ
மலரயன்பொறி தலைவிலுரமல் வரமளித்தல்
வேண்டும். ஓ மாதவனே! ஓ ஸ்ரீதரனே! ஓ
துளபமாலையணி தோளனே! ஓ பங்கஜத்தா
ளனே! என்று வணங்கலும், அம்மாதவத்
தோனை மாலானவர் விமானத்திலேற்றி வை
குந்தத்தமைத்து என்றுமழியாச் சுகத்தில்
வாழ்வுறச்செய்தார். ஓதருமநந்தனு! வையக
மோம்பி வாழ்விற்சிறந்து, ஐயமே முதலிய
அறங்களைச்செய்தல் அருமையல்ல. மழைக்
காலத்தில் மேகம்பொழிவது சுபாவம். வற
ண்ட காலத்தின்றூறல் பொன்மாரியென்பா
ர்கள். ஆகையால் நீங்களிந்தவனத்திற் பன்
னீராயிரம் பிராமணர்களுக்கும், இன்னும்
வருபவர்களுக்கும், அன்னமளித்திருக்குமிந்
தக்காலத்தின் மகிமையைச்சொல்ல என்னுற்
கூடாது கண்ணனுடைய அருளினல் உங்க
ட்குச் சகலமுங்கைவல்லியமாகும், இன்னுஞ்
சிலநாள் கழித்துப் பொன்னுலகனைப்போல்
மண்ணுளக்கடவீர். பயப்படாதீர்கள்: என்று
பற்பல வார்த்தைபுகன்று, அவர்களடிவண
ங்கித்தொழ ஆசிபுகன்று அகன்றார் வேதவி
யாசர். ஐவரும் வனத்தில் அருமறையவ
ருடன், செய்யுங் கருமந்திறம்பலின்றி, வை
யகம்புகழ வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

சித்திரசேனன் சருக்கம் முற்றிற்று.

பதின்நான்காவது,

சயிந்தவன் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

கருங்கடலினிறத்தானைக் கமலமலர்முகத்தானைக் கருணையானைப்
பொருங்கடமாக்கோடொசித்த புண்ணியனைப் பூமானைப் புரிமார்போனை
பிருங்கமலப்பிருந்தையுறுந் தோளானையைவருக்குப் பின்சென்றானைக்
கருங்கலினைப்பெண்ணுக்குங் கண்ணனிரு திருவடியைக் கருதுவோமே.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! பாண்டவர்கள் காமிகவனத்திற் றவம்புரியுங் கருணை நிறைந்த மாதவர்களைக்கண்டு வணங்கியாசீர்வசனம் பெற்றுக்கொண்டிருக்குங் காலையில், ஒருநாள் தவசிகளெல்லாரும் வந்து தருமராஜனைக்கண்டு, ஓ தவத்திற்குச் சகாயனே! நாங்கள்செய்யுந் தவச்சாலைகளெல்லாங்காட்டுப்பன்றிகளு மியானைகளும் வந்துநெருங்கி விழுந்து அழித்துப் போடுகின்றன. அந்த மிருகங்களை வரவொட்டாமலும், அதனாலெங்களுக்குத் துன்பமில்லாமலுஞ் செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அப்பெரியோர்களுக்கு உற்ற இடையூற்றைத் தவிர்க்கும்படிகருதி, தௌமியாச் சாரியரையும் திரௌபதாதேவியையும் பன்னீராயிரம் பிராமணரையும் பன்னகசாலையில் வைத்துவிட்டு, தாங்களைவரும் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு, யோசனை தூரமிருகங்களினுபத்திரவ மில்லாமலிருக்கும்படிமிரட்டியோட்டிக்கொண்டு போனார்கள். இவிடத்திற் சிலபிராமணர்கள் வனங்களிற்சென்று மாவிலை தருப்பை புரசையிலை சமித்துஇவைகள்கொண்டுவரவும், சிலர் ஸ்நானஞ்செய்து நித்தியசெப முடித்துக்கொள்ளவும், தங்கள் தங்கள் பத்தினிகளோடு போய்விட்டார்கள் திரௌபதாதேவி மாத்திரம் ஒன்றியாய்ப்பயமற்றுப் பன்னகசாலையிலிருந்தாள். தௌமியருஞ் சிலபிராமணர்களுஞ் சபாமண்டபம் போலியற்றிய ஓர்சாலையிலிருந்தார்கள்.

பாண்டவர்கள் வேட்டைக்குப்போய்த்
திரௌபதி தனித்திருக்கும் போது
சிந்துராஜன்கண்டுவந்து
வசனித்தல்.

அந்தச்சமயத்திற் கௌடதேசத்துராஜனுடைய கன்னிகையின் சுயம்வரத்திற்குப் போயிருந்த காசி தேசாதிபதி முதலிய சகல தேசதேசாதிபர்களுஞ் சிந்துதேசாதிபதியுந் தங்கள் தங்கள் இரதகஜதுரகபதாதிகளோடு பாண்டவர்களிருந்த வனத்தோரமாக, பேரிபாங்கா கொம்பு தவுண்டை முரசு துடி தாளம் முழவு டங்கா இவை முதலிய வாத்தியங்கள் கணகணவென்று முழங்கத் திரும்பி வருகின்றார்கள், அவ்வோசையை யுள்ளரையிலிருந்த திரௌபதா தேவியானவள் கேட்டு, இதேது முழக்கம் முன்னே அந்தவனத்தில் வந்த துரியோதனனிந்த வனத்திலும் வந்தானோ? என்று சந்தேகங்கொண்டு வெளியே வந்து, தழைந்து மலர்ந்து புட்பங்களைச் சொரிந்துநிறைந்து நிழலைத் தந்து கொண்டிருக்குமொரு கந்தவிருட்சத்தின் கிளையை இருகரத்தினாற் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணோட்டிப் பார்த்திருக்கும காலையில் வெகு கும்புகளுடனே வந்த சயிந்தவராஜன் திரௌபதியைக்கண்டு, மன்மத விரகத்தினால் மோகங்கொண்டு, இந்தவனத்தில் இவ்வளவு காட்சியாக நின்று எதிரே தரிசனமாகின்ற விது என்ன ஆச்சரியமாக விருக்கின்றது. பூமிவரையிலுந்தோய்ந்து விரிந்த குழலும், காதுவரையிலும் பாய்ந்து அகன்றவிழியும், வள்ளையும்-முல்லையும்-அல்லியும்-எல்லின் மலரையுமுடைய கமலமுகமும், அழகிய தேகமும், சிறுத்த இடையும் நகைத்த இதழுமாகத் தோன்றிய இப்பெண்ணியாரோ? என்று ஏக்கங்கொண்டவனாய், தன் பக்கத்திலிருந்த யானைப்பாகனை நோக்கி, சீக்கிரஞ்சென்று அவ்விடத்தில் நின்ற தெரிவை இன்னாளென்று அறிந்தோடிவாவென் றனுப்பினன்.

அவன் உடனே வந்து, அம்மா! நீரார் உம்முடைய பேர்யாது? ஊர்யாது? உமது நாயகரெங்கே? தாய்தந்தையர்யார்? இத்தனிவனத்தொன்றியா யிருப்பதற்கேது? யாது

காரணம்? இவற்றைத் தயைபுரிந்து சொல்ல வேண்டும். என்றுகேட்ட தூதனைத் திரௌபதிநோக்கி, அப்பா! என்னைவிசாரித்து வரும்படியுன்னை யனுப்பிய வேந்தரியார்? அவருரும் பேரும் பதியும் அவரெங்ஙனமிருந்து எவ்விடஞ் செல்கின்றுரோ அதனையுமெனக்குச்சொல்லக் கடவையென்று கேட்க, அதற்கவன் தாயே சிலராஜர்கள் கௌடதேசராஜன் கன்னிகையின் கலியாணத்திற்குப் போய் வருகின்முர்கள். அதோ தேரிலிருக்கின்றவர் காசிதேசராஜன். அதோ விமானத்திலிருக்கின்றவர் திரிகர்த்ததேசவரசன். அதோகுதிரைமீதாரோகணித்திருக்கின்றவர் கலிங்கதேசபோஜன். அதோ சிவிகையூர்ந்திருப்பவர் அயோத்தியாபுரிநேசன். அதோ யானையின் பேரிலிருந்து உன்னை இன்னுரென்று அறிந்துவரச்சொல்லிய விசுவாசன் சிந்துதேசமகாராஜன். என்று சொல்லவுந் திரௌபதிகேட்டு, அப்பா! நான் பாஞ்சாலராஜன் கன்னிகை, பாண்டவரைவருக்கும் பத்தினி. என் பேர் திரௌபதி. துரியோதனுதிகள் மாயச்சூதாடி வஞ்சித்தனுப்ப வனத்தில் வந்திருக்கின்ரேம். என்மகிழ்நர் ஐவரும் வனத்தில் வேட்டையாடப் போயிருக்கின்முர்கள். என்றுசொல்லவும், அதுகேட்டவன் ஓடிச்சென்று, சிந்துராஜனேடு அந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னுன். உடனே அவன் யானையைவிட்டிறங்கி, உயர்ந்த இரதத்திலேறிக்கொண்டு திரௌபதிதேவி நிற்கும் இடத்திற்கு வந்தான். அவனைத் திரௌபதி கண்டவுடனே இன்முகங்காட்டி, அண்ணு வாருங்கள்வாருங்கள் என்று உபசரித்து ஆசனங்கொடுத்தாள். நான் அவசரமாகப் போகவேண்டுமென்றுன். இதோ உமது மைத்துனமார் வரப் போகின்முர்கள். இருந்து இளைப்பாறிகண்டு வார்த்தையாடிப் போகலாமேயென்றுள். அஃதிருக்கட்டும் உன்னுடைய கதியென்ன இப்படி காடெல்லாந்திரிந்து, முகங்கரிந்து, உடல்சரிந்து; உண்டியிழந்து வாடிவருந்தி யிருப்பானேனென்றுன். ஏதோ கடவுளின் சித்தம் இப்படியிருந்தால் நாமென்ன செய்யலாம்? எப்போது எங்களுக்கு நல்லகாலம் வருமோவென்று எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருக்கின்ரேமென்றுள்.

சிந்துராஜன் திரௌபதியோடு அடாத வார்த்தையாடித் துராத்காரமாய்த் தன்தேர் மேற் கொண்டுபோதல்.

அதற்குச் சயிந்தவன் சொல்லுகிறுன். ஐயோ! இனி நல்லகாலங்கூட வருமென்றுயெண்ணங்கொண்டிருக்கின்றீர்களோ? நித்தியதரித்திரனுக்கு ஆசையதிகம் (இராக்கண்டசொப்பன மிடாப்போல் வீங்கியது), என்கிற பழமொழிபோலு மிருக்கின்றது இயானைவாய்க் கரும்பு, பாம்பின்வாய்த் தேரையும் பெருமணலில் விட்ட நெய்யும், கமர்வெடிப்பிற் கவிழ்ந்த பாலும், யமன்கைக்கொண்ட உயிரும், அணைகடந்த வெள்ளமும், ஈரேழுபிறப்பினுள்ளு மொருபிறப்பி லொருவேளை திரும்பினுலும், என் மைத்துனனுகிய அரவக்கொடியோன் கைக்கொண்ட பொருள் இந்தப் பிறப்பிலும் மற்றெந்தப்பிறப்பிலுந் தலைகீழாகநின்று தவஞ்செய்தாலும் வாப்போகிறதில்லை. ஏன் வீணுசைகொண்டு வெதும்பி, இந்தப் பஞ்சைகளை நம்பிப் பருவத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளுகிருய்? இவர்கள் பராக்கிரம சாலிகளானுல், உன்னை வஸ்திரபங்கம் பண்ணிய காலத்திலும், இவர் சட்டுவிலங்குபோட்டு வேலைசெய்யச் சொல்லிமென்று விதுரனிடத்திற் சொன்ன காலையிலும் சும்மாயிருப்பார்களா அப்படியிருந்த இந்த விருதாவிழலரை யுறுதியாகநம்பி யொடுங்கிவிட்டாயே; உனக்கென்ன தாட்சி? பற்பல ஸ்திரீகளும் பலபல சேனையும் உன்னை அடிபணிந்துகேட்க, நீ சீருஞ்செல்வமுஞ் சிறப்பும்பெற்று, வையகங்களிக்க வாழ்ந்து மகிழலாம், என்றைக்கிருந்தாலு மிறப்பது நிச்சயம். இளமையும் பருவமுமின்பமு குணமும் நாளைக்கு வாவென்றுல் வரமாட்டா. கண்டதேகாட்சி கொண்டதே கோலமென்றிருந்து அநுபவிக்க நினைக்காமல், இப்படி அவ்வஸ்தைப்படுவானேன்! எனக்கு மிஞ்சிய இராஜருமில்லை. உனக்கதிகமாகும் அழகினையுடைய ஸ்திரீகள் ஒருவருமில்லை. எழுந்துவாபோவோம் என்னுமிருன்னதே: என்று பலமொழிக ளியம்பினுன்.

இவையனைத்துங்கேட்ட பாஞ்சாலி நடுநடுங்கி, ஓ சுவாமி! ஓ கிருஷ்ணு! ஓ அரிவாசுதேவா! ஓ ஆபத்பாந்தவா! ஓ அனுதரட்சகா! என்றுகூவி, இருகரங்களினுலுங் காதுகளை மூடிக்கொண்டு, ஹரி! ஹரி! என்ன வார்த்தை

சொன்னாய்? அண்ணா! சந்திரவமிசமென்னு ஞ்சாகரத்திற்பூத்த நூற்றைந்து தாமரைக் குள் ஓர் பொற்றாமரைபோற் பிறந்த துச்சலை யின் நாயகனென்றும், எனக்குத் தமயனெ ன்று மெண்ணி முறைதப்பாமல் உபசரித்த பாவமா நீர் இப்படிக்கெல்லாஞ்சொல்லியது நீர் நினைத்தது தருமந்தானா? இனி யுமது முகநோக்கிப்பேசினாற் றருமதேவதைக்கு அடாது, அமாவாசியை விரதத்திற்குப் புசித் துப்போவென்றால், உங்களுக்கு இருக்கும் ஆஸ்திபாஸ்தியைச் சொல்லுமென்று கேட்ட அழிம்புபோலு மிருக்கின்றதே நீர்சொல் லியசொல். என்றுசொல்லி, இந்தச் சண்டாளனெதிரில் தனியேயிருப்பது அழகல்லவெ ன்று கருதி, தௌமியாச்சாரிய ரிருக்குஞ் சாலையைநோக்கித் தனது தாமரை மலர்போன் றபாதத்தை யெடுத்து ஓரடிவைத்தாள். அப் படிவைக்கவு மவனுடனே தாவியெழுந்து, இருகரங்களினாலுந் தகைந்து, இராவணன் சீதாபிராட்டியாரை எடுத்தகன்றதன்மைபோ லிரதத்திலேற்றி, துரிதமாய்க் குதிரையைத் தூண்டிவிடுத்தான். அந்தத் துரோகியாகிய சிந்துராஜன் இப்படி வாரியெடுக்கும்போது திரௌபதியானவள் கோ கோவென்றுகூவி, அலறிப் பதைபதைத்து, துடிதுடித்து, நடு நடுங்கி, உடல்வியர்த்து, கண்ணீர்சொரிந்து, ஐயா தௌமியாச்சாரியரே! ஓ தருமபூபதி யே! ஓ வீமசேனமகாராஜனே! ஓ விஜயபராக் கிரமனே! ஓ நகுலமகாராஜனே! ஓ சகாதேவ தன்யனே! ஓ வனத்திலிருக்கு மஹாரிஷிக ளே! ஓ அடர்ந்து நெருங்கிய வனதேவதை களே! ஓமிருகராஜர்களே! ஓபட்சிராஜர்களே! ஓ அம்மா பூமிதேவி! ஓ ஆபத்பாந்தவா! ஓ அனாதரட்சகா! என்று அலறிக் கதறிப்பதறி ஸ்வாசமடங்கிச் சோர்ந்தாள்.

இந்த ஓசையைக்கேட்ட தௌமியாச்சா ரியரும் பிராமணரிற் சிலரும் அத்தேர்க்குப் பின்றொடர்ந் தோடி, அச்சிந்துராஜனுக்கு வெகுவாகியதருமநீதிகளைச்சொல்லி, அப்பா வேண்டாம்: இப்படி அனியாயஞ்செய்தஇரா வணனுடையபலமும்-குலமும்-நலமும்-கெட் டுப்போனதைக்கேட்டறியாயோ? ஒருவர்பத் தினி யொருவருக்குத்தாயல்லவோ? அப்படி கொண்டுபோகத் தக்கவன் பின்னாலே வேதை யில்லாமற் பார்த்துக்கொண்டு போகவேண்டி யது. இதோவரப்போகின்றார்கள் பாண்டவ ர்கள். ஐயோ! அவர்களுன்னை யமனண்டை யிற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவார்களே: இத ற்குள்ளாகத்துள்ளிக்குதித்துத்தொப்பென்று விழுவானேன்? உன் தலைப்புழு மாண்டுபோவ தறியாமற் றன்னையறியாச் சன்னதங்கொண் டாடுவானேன்? இனியேனு மரியாதையுடன் விட்டுப்போட்டு, உன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு ஓடிப்பிழை. என்று அநேகமாகிய வார்த்தைகளைச் சொல்லியுஞ் சிந்துராஜன் அவைகளையுணராமல், திரௌபதைமூர்ச்சை தெளிந்துகூவுஞ் சப்தங் கேட்கவொட்டாமற் பேரி முதலிய வாத்தியங்களை முழக்கிக்கொ ண்டு, தனது சேனைவெள்ளத்திற் கலந்து கீழ்த்திசையைநோக்கிச்சென்றான். இவனைத் தொடர்ந்தோடியதௌமியரிளைத்துக்களைத்து ஒரு விருட்சத்தடியில்வந்து சோர்ந்திருந்து விட்டார். சில பிராமணர்களும் ஓடியோடிப் பார்த்து வாடி நின்றார்கள்.

திரௌபதி தன்னைப் பாண்டவர் தேடிவருவதைக் கண்டு சிந்தைகளித்தல்.

இப்படி யிருக்குஞ்சமயத்திற் பாண்டவர் கள் வேட்டையாடி, மிருகங்களை யெல்லாந் தூரத்தொலைவி லோட்டிவிட்டு, வெய்யலில் வருந்தித் தமது பர்ணகசாலையைநோக்கிவந் தார்கள். அப்படி வந்தவர்கள் தமது பர்ன சாலைக்கருகில் தௌமியர் முதலிய பிராமணர் களைக்காணமல் திரௌபதை இருக்கும் இட த்தைநோக்கினார்கள். அவிடத்திலுமொருவ ரையுங்காணமையால் வருந்தி, இதென்னமா யம்? இதென்ன வஞ்சகம்? இதென்ன மோ சம்? என்று வாடி நாலுபுறமுந்தேடி நாடும் போது, வீமசேனனும் அருச்சுனனுஞ் சில குறி நிதானங்கண்டவர்களாய், இதோ இர தம்வந்துபோயிருக்கின்றது. இதோ திரௌ பதியினுடைய அடிபெயர்த் திருக்கின்றது. இதோ ஆரோவொருபுருஷனுடைய அடிச் சுவடிருக்கின்றது. இந்த ரதச்சக்கர மிப்போ துதான் ஓடி இருக்கின்றது. சீக்கிரஞ் சென் றாற் காணலாம். என்று இருவரும் வியர்க்க வருத்தமுற்று, வியாக்கிரவேகம்போல் பராக் கிரமத்துடன் வெகுதூரம் ஓடிச்சென்று, தௌமியரைக்கண்டு சங்கதிகேட்டுக்கொண்டு, தங்கள் காலிலுள்ள வேகமுழுமையுங்காட்டி ஓடுவதானார்கள். அப்போது தருமராஜனும் தௌமியரும் - பிராமணர்களும் - பின்னிட்டு மெதுவாகச்சென்றார்கள். நகுலசகாதேவரிரு

வரும் விசனமுடனிவர்களுக்குப் பிந்திச் செ
ன்றார்கள். இப்படி வரிசை வரிசையாக இவ
ர்களெல்லோருஞ்செல்லும்போது அதிவேக
த்துடன் இரதத்தைத் துரத்திக்கொண்டோ
டுஞ் சேனைப்பெருக்கத்தை யெதிரிற் கண்டார்
கள். விசனம்விண்டார்கள்.

இப்படி இதோ அண்டையிற் போகின்
றார்களென்று ஆனந்தங் கொண்டு சென்றோ
ர்களிற் றண்டதரனானவன் கைக்கொண்டிரு
ந்த வில்லை வளைத்து நாணேறிட்டுக் குணத்
தொனிசெய்து கணக்கிறந்த கணைகளைவாரிச்
சாடிக்கொண்டுநாடவும், இரதமுதலியசேனை
களோடவும், கிரீடி காண்டீபத்தைவளைத்துத்
தொனிசெய்து, இரதத்திற்பூண்டிருக்குங்குதி
ரைகளின்காலுகளிலேயும்-பதாதிகள் பாதங்க
ளிலேயும்-கஜங்களி னுரங்களிலேயும்-கடுஞ்சர
ங்களைச்சொரிந்தனன். அப்போது அவ்வவை
கள் நடுநடுங்கிப் பதைபதைத்து, வெப்பகால
த்து வெய்யலிற் சவட்டு மணலி லகப்பட்டுக்
கொண்ட பச்சைப்புழுவைப்போற் துடிதுடி
த்து,காலோய்ந்துகதிதடுமாறி, கண்ணீர்சோ
ரச் செந்நீரோடக் கலக்கமுற்று மயக்கங்கொ
ண்டு தியங்கின. அப்படி அவைகள் தியங்கிய
தையுங் காரிடிபோன்முழங்குங் கணைகளினொ
லியையுங்கேட்டுக்கண் ணுற்றுப்பார்த்த பாஞ்
சாலியானவள் சயிந்தவனைப் பார்த்துக் கனை
த்து, அடா துரோகி! அடா அழியும்பாவி!
இதோ வந்து விட்டார்க ளுன்னுண்டவன்
மார்! என்னைப்பார்த்த கண் ணும், என்னையெ
ண்ணிய நினைப்பும், என்னைப் பதறியெடுத்த
கரமும், பருந்துக்கு விருந்தாகுமடா! நாய்க்கு
முழுத்தேங்காய் கிடைப்பதி லென்ன லாபம
டா! நரியும் பரியா மென்பதை யறியாயடா!
உனக்கு வந்தது கேடடா! அடா நாசகாலா!
இவர்களுக்கெதிரில் யமனுநாடானடா! அவ
ர்களைச்சற்றுநாடிஉற்றுப்பாரடா! நீயாரடா!
அடாபதராகிய திருடா! பழிதேடிய சுமடா!
என்று பலவாறுகப்பேசி, அந்தப்பதி தன்
முகத்தைப்பார்க்கக் கூசி, பரிதிகண்ட பங்கஜ
மலர்போல் அரிவைமுக மலர்ந்து, அகமகிழ்
ந்து, மிகக்களித்திருந்தாள்.

பாண்டவர்கள் சிந்துதேசராஜனோடு அர
சர்களையெல்லா முறியவடித்
தோட்டுதல்.

இப்படி களித்திருக்குந் திரௌபதியை
அப்பாதகன் பார்த்து, ஓ மஹா லட்சுமிபோ
ன்ற வடிவிற் சிறந்த மங்கையே! பருவ நங்
கையே! என் வார்த்தையைச் சிறிது கேள்.
(காக்கையின் கண் ணுக்குப் பீர்க்கம்பூ பொன்
னிறம்.) என்பதுபோலும், (பொரிமாவைமெ
ச்சினான்பொக்கைவாயன்.)என்பதுபோலும்,
பூரியர்தஞ்செல்வம் சீரியதென்றான்னுந் திற
ம்போலும்பாரியயோசனையின்றி, வீரியமற்ற
காரிய மில்லாத ஒரிபோன்றவரைச் சீரியரெ
ன்று நம்பிப் பாரியாகயிருக்கு நீ, ஆரியமாகச்
சொல்லுகின்றாய். இதோபார் ஒரேகணை
ஒரேவில். இதனாலவர்களுடைய உடலையுங்கி
ழித்து, உயிரையுமழித்து, உன்னையுஞ் செழி
த்தபதவியில்இருத்தி, உலகமெல்லாங்கொண்
டாடச் செய்கின்றேன். என்று ஒருகாலைமண்
டியிட்டுக் கொண்டு வாய்மடித்து, மலரயன்
கணை-மாயவன்கணை-வாசவன் சரம்-வானவர்
சரம்-மழையின்பாணம்-மதியின் பாணம்-வரு
ணாஸ்திரம்-மாயாஸ்திரம் என்று சொல்லும்
படியானபகழிகளை மாரிபோலவாரிப் பிரசண்
டமாருதம்போற்றூற்றினான். அவனோடுசேர்
ந்துசெல்கின்ற மற்றமன்னவர்களும் பின்னி
டாமற்பாணப்பிரயோகஞ்செய்தார்கள். அந்த
வேளையில் அருச்சுனன் ஆலகால சுவாலா
மாலினி யென்னும் அஸ்திரங்களை விடுத்து,
அதற்கு உபகருவியாக அநேகம்பாணங்களை
யுந் தொடுத்தபோது, காசி தேசாதிபதியான
வன் தன்கரத்திற்பிடித்த வில்லுங் குதிரையும்
வீரபட்டமும்போய், மேனிமுழுமையுஞ்செந்
நீரோடப் புண்பட்டுத் தியக்கமுற்று, ஐயோ!
இதென்ன அநியாயம்? கூத்துப் பார்க்கப்
போனயிடத்திற் பேய்ப் பிடித்துக் கொண்ட
கொள்கைபோலாச்சுதே: நமது பெருமையுங்
கீர்த்தியும் வீணாகப்போச்சுதே: (எட்டியுடன்
கூடி இலவுந்தீப்பட்டது.) என்னு மியற்கை
நேரிட்டதே என்று வாடியோடினான்.

அப்போது வீமசேனன் திரிகர்த்தனை
வளைத்துக்கொண்டுதாக்க அவ னுஞ்சில அஸ்
திரங்களை வரிசைவரிசையாய் பந்திபந்தியாய்
அணியணியாய் கூட்டங் கூட்டமாய்க் குறித்
துவிட, அவைகளை யெல்லாம் வாயுகுமாரன்
முறிக்க, கமல காண்டிகை யென்னுங் கணைம
ழைகளைத் திரிகர்த்தன் சொரிந்து மனமெரி
ந்துபுகைந்து நிற்குங்காலையில், திரிமூர்த்தியும்
ஒரு மூர்த்தமாக வந்து எதிருற்றபோதிலும்
அதிலொரு கர்த்தனையும் விடத்தக்கவ னல்ல
இத்திரிகர்த்தனென்று சொல்லத் தக்க அப்
பராக்ரம வீரனை இந்திரகுமாரனாகிய சுவேத

வாகனனும் வாயுமகனுகிய இடும்பி கொழுநனும்ஒன்ருய்ச்சேர்ந்து தகைத்து, இடியாயிரம் நூறும் எரிக்கணை ஐஞ்ஞூறும் அவனிருபக்கத்திலுநெருங்கயிறைத்தார்கள். இவைகளையெல்லாந் திரிகர்த்தன் ஈட்டுக்குயீடாகிய அஸ்திரங்களைவிடுத்துத்தடுத்துஎதிர்த்தான். இப்படி இருதிறவரும் நெடுநேரம் போர்புரிந்து கணைமாரி சொரிந்து வரவும் பாண்டவ வீரமிஞ்சி, தசமுகக்கணை-சதமுகக்கணை-உருகம்பு-சொருகம்பு - இப்படி பலவிதக் கோல்களைத் தொடுத்து, திரிகர்த்தன் தேரையும்-குதிரைகளையும்-சாரதிதலையையும்-கொடியையும்-சிகரமுடியையும்போக்கினுர்கள். அந்தவேளையில் திரிகர்த்தன் மிகநேர்ந்தவனுகிப் பூமியில் நின்று, தெய்வமே! வல்லவனுட்டிய பம்பரம் மணலினும் ஆடுமென்பதுமெய்யாச்சே: வல்லவனுக்கும் புல்லும் ஆயுதமாகு மென்னும் வசனஞ் சரிபோச்சே: நமதுவாய் மதத்தால் வகைமோசம் வரலாச்சுதே: நமது வீணுசையால் வாணுளழியவாச்சுதே: என்ன வெதும்பிப்பதுங்கி மறைந்தான். அப்பால் நடோற்கஜன் தந்தையும் பற்குனனுங் கரவேகசரவேகங்களில்மாருமற் காலனைப்போல்வருவதைக் கண்ட மற்ற அரசரிருவருஞ் சிறிது நிதானித்து, நீஞ்சத் தெரியாதவனை யாறுகொண்டுபோமென்னு நீதி நினைவில்வந்து, நாம்எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தாலு மிவர்களை வெல்லப்போகிறதில்லை. ஆதலால், நாமிவர்களால் அவமானப் படுவதை விட அகன்றுபோதல் உத்தமமென்று கருதி, இரதத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு எதிரிகள் கண்களுக் ககப்படாமற் போய்விட்டார்கள்.

சிந்துராஜன் பாண்டவர்களோடு போராட முடியாமல் திரௌபதையை நிலத்திலிறக்கிவிட்டுத் தேரை விரைவிற் செலுத்திக்கொண் டோடுதல்.

இப்பால்நகுலசகாதேவர்கள் சேனைகளையெல்லாம் வளைத்துக்கொண்டு கால்மாடு தலைமாடாகக்கருணையாடிவரும்போது, சிலசேவகத்திறமுடையசேனுபதிகள்-யானைத்தலைவர்-குதிரைத்தலைவர்-இரதத்தலைவர்-பதாதித்தலைவர்-என்னு மிவர்கள் அந்நகுலசகாதேவரை எதிர்த்துக்கொண்டதை அருச்சுனன் கண்டு, மழைகளைப் போல அழற்கணைகளை விடுத்துமாட்டினுன். அந்த வேளையிற் சயிந்தவன் தேரின்மீது வீமசேனன் தாவிச் சென்று, கோடி பாணங்களைக் குபுகுபு வென்று குறித் தெய்து கூவி நெருங்க, அதைத் திரௌபதி கண்டு, அடா முறைமை தப்பியது கருமமே! புலிதின்னு மாமிசத்திற்குப் பேராசைகொண்ட பூனைபோன்ற பொய்யனே! அடாபுரட்டனே! இதோ உங்கள் ஐயன்வந்துவிட்டார் பாரடா! இடும்பாசுரன் - பகாசுரன் - புண்டரீகன்-சராசந்தன் ஆகிய மிவர்களையெல்லாம் எமலோகத்திற் கனுப்பிய இறைவன். இனி உன்பிராணனையும்என் துன்பத்தையும் இமைப்போதில் நீக்கிவிடுவார். என்று சொல்லக்கேட்ட சயிந்தவன் பல்லைக் கடித்து, இந்திரக்கணை- அங்காரகன் கணை-சந்திரக்கணை-அர்த்தசந்திரக்கணை-இவைகளைத் தூவினுன். இதற்குள்ளாகத் தனஞ்செயன் அச்சேனைவீரர்களைச்சாடி, அவர்களெல்லாம் இளைத்துத் திக்காலொருவரா யோடிச் சிதறிய பின்பு தானும் நகுலசகாதேவரும்வந்து சயிந்தவனைக் கண்டு, விடாதே; விடாதே: என்று அடா மழைபோலும் - வடவாமுகாக்கினிபோலும்- பலதொடைகளைப் படபடப்புடன் விடவும், அதுகண்ட சயித்திரதன் ஆயிரங்கோடியம்புகளைக் காயுங்கதிரோனை மூடும்பனிபோல விடுத்து, படாபஞ்சனமாக அடித்தான். உடனே நால்வருந் தேவர் நாயகன் கணையை எடுத்து விடுத்து, மண்ணும் விண்ணும் ஒன்ருகும் படி வளைந்து அடுத்தார்கள். அதைக்கண்ட சிந்துதேசன் சந்தேகங் கொண்டு, அண்டையில்வந்த அரசரு நீங்கிச் சேனைகளுங் குழுங்கிப்போயின. பக்கச்சொல் பதினுயிரமென்னும் நீதிபோல நமக்கு உறுதிசொல்லுவா ரொருவருமில்லை. என்று யோசித்து திரௌபதியைத்தேரிலிருந்து நிலத்தில்விடுத்து, சாரதியைக் கண்காட்டினுன். அவனுங் குதிரைகளையோட்டினுன் அப்போது வாயுவேக மனோவேகமாய் நெடுந்தூரங் காடேகெதியாய் வழிதுறையில்லாமல் ஓடி மறைந்தான் சயித்திரதன்.

தருமராஜன்பாஞ்சாலியைத்தேற்றி, வீமார்ச்சுனராற் சயிந்தவனை உயிரோடுபிடித்து வரச்செய்தல்.

இவிடத்திற்பூமியில்நின்றபாஞ்சாலியை நால்வரும்வந்துசூழ்ந்து உபசரித்துப்பயமகற்றிக்கொண்டிருக்கும்போது, பன்னீராயிரம் பிராமணருந் தௌமியாசாரியருந் தருமராஜ

னும் வந்துசேர்ந்து, திரௌபதாதேவியினுடைய மனவருத்தங்களை நீக்கி, அவன்வந்து எடுத்துப்போனவிதத்தைக்கேட்கவும், பாண்டவர்பிராட்டி பலபலவென்று கண்ணீர்சொரிந்து, இந்தப்பாவியை நான் தமயனென்னு முறைமையில் உபசரிக்கத் தகாத வார்த்தை மொழிந்தும், என்னைத் அராக்ரதமா எடுத்து வந்து உலக நகைக்கவும் நமதுசத்துருக்கள் ஒருங்கே பழிக்கவுஞ் செய்து வைத்தவனை, உயிருடன் விடுத்து இவனுற்றிருக்கின்றீர்களே: ஐயோ! இஃதென்னவீரமென்றுள். இந்த வசனத்தைக்கேட்ட வீமசேனன் கதையைக் கரத்திற்பிடித்து விறுவிறெனச்சுழற்றி வாயுவேகத்திலும் பதின் மடங்கதிகமாகப்பாய்ந்தான். அதைக்கண்ட தருமராஜன் வீமனையழைத்துத்திரௌபதியைநோக்கி, ஓமின்னலையொத்த அன்னமே! முன்னமே பிரமன் விதித்தவிதி இதுவென்று யெண்ணுமல், இப்போதவனைக் கொல்லும்படி கூறுகின்றனையே, அப்படி கொன்று விட்டால் உன்னைத் தொட்டு எடுத்தகுற்றமுங் குறையு நீங்கிப் பழிச்சொல்லுகளும் அற்றுப்போகுமா? சிறியோர்செய்த திங்கைச் சகிப்பவர்கள்யெவர்களோ அவர்களே தலைமை யுடையோரென்று தருமஞ்சொல்லியிருக்க, நாமும் அவனைப்போல் முன்பின் யோசிக்காமற் செய்வது முறைமையோ? நல்லது நாய்குரைத்து நத்தம்பாழாகுமோ? அந்தத் துஷ்டன் அக்கிரமத்தினுலுன்னை எடுத்தவந்தபடியால், (அரசமரத்தைப் பிடித்தபேய் பிள்ளையாரையும் பிடித்தது.) என்னும் வாக்கியம்போல் அவனுேடிய தல்லாமலும் அவனைச்சேர்ந்த அரசருஞ்சேனையும், அழிந்தும் பயந்தும் பதுங்கியும் ஒதுங்கியும் ஓடிப்போனுர்கள். இளைத் தோடினவரை எதிர்க்க லாகாதென்னுந் தருமமிருக்க; இப்படி அவசரப்படலாமா என்று சொல்லி வீமசேனன் முகத்தைநோக்கினுர்.

அப்படி நோக்கும்போது தான்சொல்லிய தருமங்களியாவும் அவனுக்குச் சம்மதமில்லா திருப்பதைத் தானறிந்து கொண்டு, தம்பி! அச்சயிந்தவனே? நமது நூற்றைந்து பேருக்கும் பின்பிறந்த அருமைத் தங்கைப் புருஷன். நமக்கு மைத்துனன் வாழையாடியும் வாழைக்கே நஷ்டம். முள்ளாடியும் வாழைக்கேசேதம். ஆகையால் அவனைக்கொல்லாமற் பிடித்துவந்தால் இவிடத்திலிருக்கும் பெரியோர்களுக்கு முன்பாகவைத்துத் தருமங்கூறி, மரியாதைத் தாழ்வும் பரியாச வார்த்தையுமாகச் சிலவார்த்தைகளைப்பேசி அனுப்பிவிடலாம். அது நமக்கு மேன்மை. அவனைக்கொன்று விட்டால் நமது தங்கைவிதவையாவளே: அவள் விதவையாயிருக்கப் பார்க்கும்போ தெல்லாம் நமக்கே துன்பமும் அடிமடி நெருப்புமாக முடியாதோ? அப்பா தம்பி? என்வார்த்தையைத் தள்ளாமற் பிடித்துக்கொண்டு வரக்கடவை. என்று தருமநந்தனர் கூடிமுடிவதற்கு முன்னமே வீமசேனன் கண்ணுக் கெட்டாமற் போய் விட்டான். அப்பால் விஜயனைநோக்கி, தம்பி! நீபோய்ச் சமீபித்திருந்து, உன் அண்ணனுடைய கோபாவேசத்தை யடக்கி, ஆளையுயிருடன்கொண்டுவருதல் உன்கடமை நானிவர்களை யழைத்துக்கொண்டு வனம்போய்ச் சேர்ந்திருக்கின்றேன் சீக்கிரம் வாருங்கள் என்று சொல்லியனுப்பிவிட்டு, தௌமியர் நகுல சகாதேவர் திரௌபதி மற்றப் பிராமணர்கள் இவர்களோடு பிரயாணமாகி நடந்து, தங்கள் பன்னகசாலையுள்ள காமிய வனம்போய்ச் சேர்ந்திருந்தார் தருமராஜன்.

வீமார்ச்சுனுள் சயிந்தவனைப்பிடித்துத் தேரிற்கட்டிக்கொண்டு வருதல்.

இப்பால் வீமசேனன் தன் தமையன் சொன்னவாக்கியமெவையுந்தன்காதிற்கேளாதவனுகமனவேகத்திலு மிஞ்சினவேகமாய்வந்து, வழிதுறையில்லாமல் வனத்தில் நுழைந்து, இரதச் சக்கரம் போயிருக்கின்ற தாரியைப்பற்றி வருகின்ருன். அப்போதுசயிந்தவர் நெடுந்தூரம் வரையிலுந் திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு, பட்சிவேகத்திலும் அதிக வேகமாகச்சென்று, குதிரைகளுந் தானுஞ் சாரதியும் இளைத்து வருத்தமுற்றபடியாலும் வீமன் முதலியபேர்கள் வராமையாலும் இரதத்தை மெதுவாய் நடத்தச்செய்து தானுஞ் சாய்ந்து, குதிரைகளும் ஓய்ந்து, உறங்கிக்கொண்டு செல்கின்ருன். அந்தச்சமயத்தில் தண்டதரன் இரண்டு பின்னடியும் பிடரியிற் படவோடிக் கண்டான். தேரைக்கண்டவுடனே கடலுங்கலங்க மலையுங்குலுங்க காருஞ் சுழன்றேட பாருங்கிழிந்தாட் ஓங்காரமிட்டு ஆரவாரஞ்செய்தான். இந்தப்போசையாற் குதிரைகளுஞ் சாரதியுமருண்டு வெருண்டார்கள். சோர்ந்திருந்த சயிந்தவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பி நோக்கி, சாரதி நமன்

வந்துவிட்டான். நடத்து தேரை. என்று தானுஞ் சாரதியுமாக அதிக விரைவில் மூடுக்கவே, வீமனும் விரைந்து பறந்துவந்து சமீபத்தில் அடுக்கவே, பக்கத்திருந்த அடர்ந்த பாரியபுதரிற் படுக்கென்றுபாய்ந்து மண்ணைக் கவ்விக்கொண்டவனைப்போற் பதுங்கிப் பூமியுடன் பூமியாயிருந்தான் அப்போது வீமசேனன்வந்து இரதத்தை மறித்துப் பார்க்க, அதிலவனைக் காணுமலிருந்தமையாற் சாரதியைநோக்கி, அடாசாரதி எங்கே சயிந்தவனென்றுன். அதற்கவன் நடுங்கி, ஐயா! நான் பார்க்கவில்லையேயென்று வாய்திறந்தான். உடனே பளீரென வறைந்தான். அச்சாரதி திடீரெனப் பாரினில் விழுந்து மரவட்டைப்போற் சுருட்டிக்கொண்டான். வீமன் அவனை வாரிப்பிடித்து அரட்டிப் புரட்டிப் பொம்மையைப்போல் அசைத்தான். அச்சாரதி வணக்கமுடன் பார்த்து, சுவாமி! நான் வெதுகுடும்பி என்னைக் கொல்லவேண்டாம்: உள்ளது சொல்லுகின்றேன். வள்ளலே! நீரிங்குநெருங்கி வரும்போது புறத்திலிருக்குங் காட்டிற் குதித்ததறிவேன். அது எந்தக்காடோ எந்தயிடத்தி லிருக்கின்ருரோ எனக்குத்தெரியாதென்று சொல்லி வணங்கினுன்.

அவனப்படிசொல்லவே அவனை நிலத்திற்போட்டுவிட்டுக் காட்டில்நுழைந்து, கொத்துச்செடிகளும் படருங்கொடிகளும் அடர்ந்தபுதரும் தழைந்த சோலையுந் தப்பாமல், ஒவ்வொன்ருய் ஒவ்வோரடி கதையினுல்அடித்து நொறுக்கிவரும்போது, அருச்சுனனும் வந்து அண்ணனைக்கண்டு, அகப்பட்டானுவென்று மிகுகோபங்கொண்டு கேட்டனன். அப்படி கேட்கவும் வீமன் இங்குதான் மறைந்தானுமென்று சொல்ல, உடனே இருவரு நுழைந்து காட்டைவேருடன் கெல்லிக்கொண்டு வரும்போது, ஒருபெரியபுதரைக்கண்ட வீமன் கதாயுதத்தா லோங்கியடித்தனன். அவ்வடியாலந்தப் புதர் பொடியாய்ப்பறக்கவும் அதிலிருந்து அப்பாஅப்பா என்று இரண்டு மொழியுண்டா யடங்கிவிட்டது உடனே வீமசேனன் உட்புகுந்து, அவன் தலைமயிரைப் பற்றிப் பறபறவென்று யிழுத்து வெளியில் வந்து பாரிலோங்கிமோதி பதத்தினுற்றுவைத்து, கரத்தினுலறைந்து, சிரத்தினிலுதைத்து, புயத்தினைநெரித்து, புறத்தினிலிடித்து, கண்விழிபிதுங்கக் கழுத்தினைப்பிடித்து, தலையுடன் கால் சேர்த்துச் சக்கரம்போலாக்கி, ஆயர்பாடியில் அமலனுனந்தன் சகட்டினையுதைத்த தன்மைபோ லுருட்டி, தலைமயிர் பற்றித் தரையினில் மோத ஆக்ரமித்தெடுத்தான். அப்படியெடுத்த அவசரநோக்கிய அருச்சுனன் அண்ணனை நெருங்கி வணங்கி, இவன் இப்போது இறந்தால் இசை நமக்கில்லை. இவனை உயிருடன்வைத்து உலகெலா நகைக்கச் சின்னப்படுத்த வேண்டுமென்று சிந்தைசெய்திருக்கின்றேன். அப்பால் தேவரீர்சித்தமெதுவோ அதுவே சிறியேன் பாக்கியம் என்று அருச்சுனனுரைத்துத் தேரினிற்கட்டுவோ மென்னவும், வீமனுக்குக்கோபம் எழுகடல்போற் பொங்கவும், உடனே தன் பல்லைக்கடித்துப் பிசைந்து கசக்கிப் பாரில்விட்டெறிந்தான். அப்போ சயிந்தவன்காற்று நீங்கிய துருத்தியொத்து, போட்டகாலும் போட்ட கையுமாய் பொம்மைபோல் மெய்யுமாய் பூமியிற்கிடக்க, அவனை அருச்சுனன் போயெடுத்துக் களையாற்றி, தேரில்வைத்திருந்த தண்ணீர் கொடுத்துத்தேற்றி, தேறி எழுந்தவுடன் அவனை இரதக்காலுடன் இருபுயம் ஒடியச் சேர்த்துக்கட்டினன்.

அப்போது வீமசேனனுடைய சிந்தை தாளாமல், ஓடிவந்து ஒரு உதை உதைத்து அரசிலைபோன்ற அக்கினிக்கணையில் அவன் தலைமயிரை ஐந்துப்பிரிவாக அமைத்து, மற்றவை எல்லாந் தீயினுற் கருக்கி, ஐந்துபிரிவிலும் அலர்களையுந் தழைகளையுங் கட்டி, கருமண்-வெண்மண்-பசுமண்-இவைகளைக் குழைத்து கத்தரித்தோட்டத்தும் பொம்மைக்கிடுங் கோலம்போற் புள்ளியிட்டுப் பார்த்து கக்கட கக்கடவென்று நகைத்து, சாரதியைநோக்கி இரதத்தைத் திருப்பி விடச்சொல்லி, அதில் தாங்க ளிருவருமேறி நாயகத்தட்டி லுட்கார்ந்து வரும்போது நடந்தசெய்திகளை யுன்னி யுன்னி இரத்தம்பொங்கி, இருகரத்தையு நெருப்புப் பொறிபறக்கத் தேய்த்து ஓரறைகொடுத்தான். அவ்வறை கொம்மென்றுபடவும், அப்பாவென்று கொட்டாவி விடுபவர்களைப் போல் வாயைத்திறந்துகொண்டான் சயித்திரதன். அப்போது வீமசேனன் இந்திரியங்களெல்லாம் புலன்வழி சிதறவிருந்த சயிந்தவனைநோக்கி, அடா குருதுரோகி! உன்னை வதைத்துச் சதைத்துப் புதைத்துப் போடுவதற்கு நினைத்தேன். என்தம்பி யுனக்குப் பிராணபிச்சை கொடுத்தான், ஆகையால் நீபிழைக்கவேண்டுமானுல் உனக்கொரு பேரிடுகின்

றேன். அதை எவ்விடத்திலும் எப்போது மறவாமற் சொல்லிக்கொண்டிருப்பையா என்றுகேட்டான். ஐயோ அதற்கவன் என்ன சொல்லுவான் சொல்லாமற்போனால் உதை மேலுதை அடிமேலடி குத்துமேற் குத்து. மொத்துமேல் மொத்து. என்ன செய்வான் பாவம்ஆண்டவனே நானிந்தப்பூமியிலுள்ள வரையிலும் நீங்கள் இட்டபேரைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதுமல்லாமல், என்பிள்ளைக் குக்கூட அந்தபேரை நிலைநாட்டிவைக்கிறே னென்றான். அதைக்கேட்ட வீமசேனமஹா ராஜன் சொல்லுகிறான். அடாமுறைதுறை யற்றமூடா. இன்றுமுதல் உனக்குப்பாண்டவ தாசனென்று பேரிட்டேன். எங்கேசொல்லு பார்ப்போம் எனவும், உடனே பாண்டவதா சன் பாண்டவதாசன் என்றுவழிமுழுவதுஞ் சொல்லிக்கொண்டுவந்தான்.

தருமராஜன் சயிந்தவன் கட்டவிழ்ப்பித்து வீமசேனனைச் சிலவினவ, அதற்கவன் விடைதரல்.

அப்படி அவன் சொல்லிக்கொண்டுவரும்போது இரதத்தை வேகமாகச் செலுத்திக் கொண்டு வனத்திற்குவந்து, தமயன் முதலிய யாவரு நெருங்கி யிருக்கக் கண்டு, இரதத்தை விட்டு இறங்கி, இவனை நோக்கி வாயைமூடிக் கொள். தருமபுத்திர மகாராஜன் கேட்கும் போது உரக்கச்சொல். பத்திரம். என்று தனது கரத்தை நீட்டி விரலைக்காட்ட, அதையவன்கண்டு, இவன் கையமன்சூலமோ? ஆலகால விஷமோ? வடவாமுகாக்கினியோ? என்று மதிமயக்கங்கொண்டு, என் இஷ்டதெய்வமே! உங்கள் சித்தத்தின்படியே சொல்லுகிறேனென்றுரைத்தனன். பின்பு சிந்துதேசனைத்தேரிலிருந்து இறக்கி, கட்டுடன் கொண்டுவந்து தருமபூபதிக்கு முன்னே நிறுத்தி, தாங்களிருவரும் அவரை நமஸ்கரித்துக் கொண்டு ஒரு புறத்திலொதுங்கி இருந்தனர். அப்போது திரௌபதாதேவி இந்ததுஷ்டாத்மனுடைய முகத்தைப் பார்த்து நகைத்து, மறுபடியும் நோக்கவெட்கமுற்றுத் தலைகவிழ்ந்துகொண்டனள். அப்போதுபிராமணர்களும்-தௌமியாச்சாரியரும்-தவசிரேஷ்டர்களும் - ரிஷிபத்தினிகளும்-பிராமணஸ்திரீகளும் நெருங்கியிருக்க, அந்தச்சமயத்தில்வீமசேனனைத் தரும ராஜன் பார்த்து, தம்பி வீமசேனா! இவனை எங்கேகண்டாய்? எப்படி அகப்பட்டான்? என்று வினவும்போது வீமன் சங்கதிகளெல்லாஞ் சொல்லி இவனுடைய பேரைக் கேட்டால் தங்களுக்கு எல்லாந் தெரியுமென்றான். என்னவேதருமநந்தனர்இதிலேதோவிந்தை இருக்கின்றதென் றுணர்ந்து, அப்பா சிந்து ராஜனே! உன்பேரென்ன? என்றுவினவவும், அவன்வெகுபேர் கூடியிருக்குமிடத்திற் சொல்ல வெட்கப்பட்டு, மெள்ளப் பாண்டவதாசனென்றான். தருமராஜனுக்குப் பின்பக்கமாக இருந்த வீமசேனன் உறுக்கிபார்த்து, இருகரத்தையுந் தேய்த்தான். அப்படி தேய்க்கவே தனதடிவயிறு குறியும்படியாகவெக்கி உரக்கக் கூவி, பாண்டவதாசன்பாண்டவதாசன் என்றுவாயோயாமற்சொன்னான். அதைக்கேட்ட அறக்கடவுளானவர் அடங்காத சந்தோஷமும் அவ்வளவு விசனமு முடையவரானார். மற்றையர்களெல்லாங் கலகலவென்று நகைத்தார்கள். தருமநந்தனர் சற்றுநேரம் பொறுத்துத் தம்பியைநோக்கி, இவனைக் கட்டவிழ்த்துவிடக்கடவை என்றார். உடனே அவருத்தரவின்படி தண்டதரன் கட்டவிழ்த்து விட்டனன்.

அதைக்கண்ட தருமராஜன் அந்தச்சயிந்தவனைச் சமீபத்தழைத்து நிறுத்தி, வீமசேனனைப்பார்த்து, இவனுக்குக் கண்ணைச்சுற்றி நாமமென்னவென்று கேட்டார். அண்ணா! திண்ணையிலிருக்குந் தாதனுக்குக் கண்ணைச் சுற்றி நாமமிருக்குமென்றார். ஆனால் இவனுடைய மீசை எங்கே என்று வினவினர். மீசையையுடைய வீரனாகில் தாய் - தங்கை-என்னுமுறைதப்பி நடப்பானா? இல்லாமையினால்தான் இந்தக் கெதியாயினனென்றான்: அப்பா! இவன் தலைமயிர் ஐந்துபிரிவா யிருக்கவேண்டிய தென்னவென்றார். குடும்பசவரக்ஷணை செய்து குலத்துக்குப் பழிதேடாமற் புகழைத் தேடுகின்ற பிள்ளைகளுக்குச் சவளமென்னுங் குடுமி கலியாணஞ் செய்கின்றதுண்டு: இவன் குலத்தையுங் கோத்திரத்தையுங் கெடுக்கவந்த பாவியாகையால், அலையும்படியான ஐந்துகுடுமித்தலைய னாயினனென்றான். அதுகேட்ட தருமபுத்திரர் மனமிளகி, இவ்வளவுவேலைஇவனைச்செய்வதற்கு உன்மனம் இளக்கவில்லையோ? என்றுகேட்கவும் வீமன் சொல்லுகிறான். அண்ணா! கைப்பெண்சாதி பிள்ளையானாலுஞ் செய்யுஞ்சடங்கைத் திட்டமாய்ச் செய்யவேண்டுமென்னு மொழிதப்பாமல் நடத்தினே னென்றான். இவ்வீமசேன

னுடைய திடத்தையுங் கோப அடத்தையுங் கண்டு, உதிட்டிரர் மறுமொழி கேட்காமல், தம்பி! இவன் சாம்பிரதாய குலத்திற் பிறந்தவன். சந்திரகுலத்திலுதித்த சகலராஜப்பிரபுடீகனுகிய சற்பக் கொடியோனுக்கு மைத்துனன்சிந்துதேசாதிபதி. மகாபுத்திசாலி. இவனுல்விளைந்த தொன்றுமில்லை. சொல்லுவார் பேச்சைக் கேட்டுக் கெட்டான். ஆகிலும் நீ இப்படி அவமானஞ் செய்யலாகாது. என்று கூறிய அண்ணனை வீமசேனன் பார்த்து, நாங்களொருகாலத்திலும் ஒருவரை அவமானம் பண்ணுகிறதில்லை. தேவரீருடைய வார்த்தையைத் தள்ளி நடப்பதில்லை. ஆகையாலுத்தரவின்படி இவனை உயிருடன் கொண்டு வந்தேன். இவன் தேடிக்கொண்ட பழியும் பாவமுமிவனை அவமானப்படுத்தியது. தேவரீருடைய தருமமுஞ்சாந்தமு மிவன் பிராணனைக் காப்பாற்றிவிட்டது. என்று வெகுண்டு விழித்தான்.

சயிந்தவனுக்குத் தருமராஜன் சிலதருமங் கூறிவிடுக்க, அவன்கைலாசபதியைவேண்டித் தவஞ்செய்து பாண்டவரை வெல்ல வரம்பெறுதல்.

அதைக்கண்ட தருமராஜன் அண்டையிலிருந்த தௌமியாச்சாரியரைப் பார்த்து, இந்தவண்டன்செய்ததுந் துண்டதனந்தான் அதனுல் தண்டதரனுக்குக் கோப மூண்டு, பண்டு மதனையெரித்த நீலகண்டனைப்போல் இவனை உண்டு இல்லையென்று கண்டுவிட நிற்கின்றுன். என்று சொல்லிச் சயிந்தவனை அழைத்து, அப்பாமைத்துனு! தாய்-தங்கை-தமர்-என்று நினைக்காமல் நிறை முறைதப்பி நடந்த உனக்கும், இந்தக்காட்டிலிருக்குமிருகங்களுக்கும் பேதமென்னயிருக்கின்றது? எடுப்பார் கைக்குழந்தைபோலவந்து இடியுண்டு ஏளனங்கொண்டாயே: இது உனக்குஅழகா? இகத்தில் அழியாப்பழிபூண்டாயே: இறைவனென்று உலகம் ஆண்டாயே: இது உனக்கு என்றென்றைக்கும் புண்தானே: என்று பற்பல நீதிவசனங்களைச்சொல்லி, நீ யின்னிமிடத்தில் ஆலஸ்யஞ்செய்யாமல் உன்னுடைய நகரம்போய்ச் சேரக்கடவை. உன்னைப்பார்க்கப்பார்க்க மற்றையருக்கு மாளாக்கோபமூளுகின்றது. என்று அனுப்பிவிடவுஞ் சயிந்தவன் மிகுந்தவிசனத்துடன் கண்ணீர்சோரத் தலைகவிழ்ந்து, தன்சேனைகளிற்போய்ச்சோமற் றனிவனத்திற் சென்று, அங்கே தயை சாந்தனென்னுமஹாரிஷி தவம்புரிந்திருக்கக் கண்டு, அவருடைய சரணங்களிற் ருழ்ந்து பணிந்து, தவஞ்செய்யு முறைமையுந் தகுதியாகிய மந்திரங்களும் பெற்றுக் கொண்டு, தனது ராஜகோலங்களை நீக்கிவிட்ட தருமராஜன்முதலிய பாண்டவர்களைத் தன்கையாற் கொல்லக்கருதி, ஆகாரநித்திரைமுதலியவைகளைவெறுத்து; கைலையங்கிரிக் கடவுளைநோக்கிக்கடுந்தவஞ்செய்தான். இப்படியிவன் அருந்தவ மிழைத்துவருங் காலையில், உமாமஹேஸ்வரர் விருஷபவாகனருடாராய்ப் பிரசன்னமாகிவர, அதுகண்டு எழுந்து பாதங்களில் விழுந்து, வெகுவாகத் துதித்துக் கண்ணீர் பெருகநின்றுன். அப்படிநின்ற சயிந்தவனைச் சாம்பவமூர்த்திநாடி, நீ நம்மைக்குறித்துத் தவமிழைத்த காரணமென்ன? உனக்குவேண்டியதைக்கேள். என்று சொல்லிய சிவபெருமானைப்பணிந்து வாய்புதைத்துக் கைகட்டி, வணக்கத்துடனின்றுவாழ்த்தி, ஓ எப்பொருட்குமிறைவனே! ஓ சுவாமி! பாரதயுத்தத்திற் பாண்டவர்களை நான்கொல்லும்படியாகியவரமும், ஆயுத உரமும் எனக்கருள்புரியவேண்டும் என்று கேட்டான் சிந்துதேசாதிபதி. அதையறிந்த பரமேஸ்வரன் சொல்லுகின்ருர். ஓ சயிந்தவனே! பூர்வத்தில் அருச்சுனன் நம்மைநோக்கித் தவஞ்செய்ய, நாம் வெளிவந்தபோது உபசாரத்துடன்வணங்கி, ஐயனே! இனி நடக்கப்போகிற பாரதயுத்தத்தில் எங்கள் சத்துருக்களை யெல்லா முடிக்கத் திவ்யாஸ்திரம் வேண்டுமென்று கேட்டான். அப்படியே சகலவரமும் அஸ்திரமுங் குறைவில்லாமல் கொடுத்துவிட்டேன். அவர்களை நீயெப்படி வெல்லுவை? உன்னுலாகாது. ஆனதால் அதைத்தள்ளி வேண்டியதைக் கேளென்றனர். அப்படிசொல்லவுஞ் சயிந்தவன் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து, கர்த்தனே! அடியேனுக்கு வேறு வேண்டிய தொன்றுமில்லை. அவர்களைச் செயிப்பதே யெனக்குத்தர வேண்டியவரம். என்றுசொல்லவும், நல்லது. நீயும் அருமையாகிய தவமிழைத்தபடியால்; பாரத யுத்தத்தில் அருச்சுனன் தவிர மற்ற நாலுபேரையும் ஒருநாளிற்செயிக்கக்கடவை. என்று அநுக்கிரகஞ் செய்து கைலாசத்துக்கெழுந்தருளினர்சாம்பசிவமூர்த்தி, இப்பாற் சயிந்தவன் அவரெழுந்தருளிய திசையை நோக்கி நமஸ்கரித்துக் கொண்டு, அங்குள்ள

தவச்சிரேஷ்டர்களேயும் பணிந்து ஆசீர்வசனம்பெற்று, பலநாட்சென்றபின் தனது நகரம்போய்ச்சேர்ந்து. இந்தப் பகையை விடாமற் பாராட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

திரௌபதிக்கு நேர்ந்த சம்பவத்தைக்கருதி வருந்திய தருமனை மார்க்கண்டேய முனிவர்வந்துதேற்றிச்சாவித்திரி சரித்திரமுரைத்தல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இவ்வாறு பாண்டுவுக்கு மூதற்புத்திரனாகிய தருமராஜன் சயிந்தவனுக்குச் சன்மார்க்கநெறிகூறி யனுப்பியபின்பு, தௌமியரோடுந் தம்பியரோடும் வசனிக்காமல், தமதுதர்மபத்தினிக்குநேரிட்டவிபத்தை நினைந்து, ஐயோ! நாம்யெவ்வளவோ மகிழ்ச்சியாய்ச் சாதுசங்கப் பழக்கத்தோடு சதாநிஷ்டையி லிருந்துக் கொண்டு அனித்யமாகிய இவ்வுலகவாழ்வை மறந்திருந்தும், நமது கன்மசம்பவம் இங்கேயும் விடாமற் குற்றமற்ற குணசாலியாகிய நமது திரௌபதியின் பக்கலிற்சென்று செருச்செய்கின்றதே. இப்போது சயிந்தவனால் நேரிட்டஅபகீர்த்தி சந்திரசூரியருள்ளவரைக்குந்தாழாதே. இதுபகைவர்செய்வித்த மாயமோ?பகவான்செய்வித்தநியாயமோ? என்று தனக்குள் தானே வருந்தினவரா யிருக்கின்ற சமயத்தில், தற்செயலாய் எண்டோண் மூர்த்தியைப்பூசித்து எமனைப் புறங்கண்ட மார்க்கண்டேய மகாமுனிவ ரெழுந்தருளினர். அவரைக்கண்ட உடனே தருமராஜன் முதலிய யாவரும்எழுந்து எதிர்கொண்டோடி, பேரானந்தமுற்றவர்களாய்ப் பூமியிற்படிந்து பணிந்து, மகா உபசாரத்துடன் அழைத்துவந்து மலராசனத்தி லிருத்தி, அருக்கிய பாத்திய ஆசமன்ய அக்ஷதை சந்தனாதிகளுங் கொடுத்து, தருமராஜனுந் தம்பிமாருந் திரௌபதையுமாய் நமஸ்கரித்தார்கள். உடனே அவர்களுக்கு மந்திரவாக்கியங்களினால் ஆசீர்வதித்து உட்காரும்படியுத்தரஞ்சொல்ல, யாவருமிருந்து புகழ்ந்தார்கள். அதுகாலேயில்தருமராஜன் மார்க்கண்டேயரை நோக்கி, சயிந்தவன் வந்து திரௌபதையை யெடுத்துக்கொண்டுபோனதும் தாங்கள்தொடர்ந்து அவனையடித்து அவமானஞ்செய்ததும் பாஞ்சாலிக்கு உலகம் பழிக்கும்படியாகிய வசனம் வந்ததையுஞ்சொல்லி,விசனப்பட்டார்.அதைக்கேட்ட மார்க்கண்டேயர் கிருபையுற்று, அவருடையமனத்துயராறும்படியாய் இதனைச்சொல்லத் தொடங்கினர். கேளாய் தருமராஜனே! துஷ்டராகிய பேர்களை கண்டித்தல் தருமம். உங்களுடைய மைத்துனன் செயித்திரதனைன்னு சும்மாய்விடாமல் அவமரியாதை செய்தனுப்பிவைத்தபடியால், இனிமேல் அவனும்பிழைப்பான். அவனுக்கு நல்ல புத்தியும் வரும். உலகத்திலுங்களுக்குங் கீர்த்தியுண்டு. ஏதோவிதனால் இந்தப் பாஞ்சாலிக்குப் பழிப்புவசன முண்டாமென்று நீங்கள் நினைக்க வேண்டாம். (உள்ளிய தெள்ளியவராயினு மூழ்வினைப், பைய நுழைந்துவிடும்) என்னும் வாக்கியம்பெரியோ ருரைதிருக்கின்றமையால், ஊழ் யாரையும்விடாது. மேலும் கோசல நாட்டுக்கும் அயோத்தி நகரத்திற்கு அதிபதியாகிய கோதண்டதீக்ஷா குருவின் பத்தினியை இராவண னெடுத்துப்போய் பத்துமாதம்வரையினுஞ் சிறையில்வைத்து, அவனுங் குடும்பமும் அழிந்த பிற்பாடு இட்டுக்கொண்டு வந்து பட்டத்திலிருந்த ஸ்ரீராமருடைய தேவியாகிய சீதையம்மனுக்கு நேரிட்ட விபத்தைச் சாங்கோபாங்கமாக உமக்கு நாம்சொல்லியிருக்கின்றோமல்லவா? அதிலச் சீதையாகியசிந்தாமணிக்கு என்னதாட்சி வந்தது தருமராஜனே! ஆகையா லுலகத்தில் அபவாதமும் அக்கிரமுந் துஷ்டர்களால் விளைவதுண்டு அவைகளை யுடனே விலக்கிப் பெருமைபெறுவதே நமக்குக்காட்சி. அத்தன்மையாகிய ஸ்ரீராமரும் சீதையும் அந்தப்பாடு பட்டபோது, மற்றையர் படுவதை வசனிக்கவும் வேண்டுமோ? இந்தத் திரௌபதியை அவனெடுத்ததும், நீங்கள் வனத்திலிருந்து வருந்துவதும், வினையின் சம்பந்தமேயன்றி வேறன்று. ஐயா தருமசுரூபி! சேய்மிதித்துத் தாய்வருத்தமுறுமோ? உறாது. அதுபோற் சயிந்தவன் எடுத்துப் போனதினால் இந்த உத்தமிக்குஒருக்காலுங் குறைவுவராது. அவன் உயிருடன் செத்தபிணம்போல் வீமசேனனால் அவமானம்அடைந்துபோயினன். கற்புடைய திரௌபதையுங் காளமேக மறைத்து நீங்கிய கதிரவன்போலாயினள்.

என்று சொல்லக்கேட்ட உதிஷ்டிரனெழுந்து அடியிணைவணங்கி, சுவாமி நல்லொழுக்கம் உள்ள கற்புடை மனைவியாற் கணவனுக்கு விபத்து நீங்கிச் சம்பத்துண்டாகும் விதமும் உண்டோ? என்றுகேட்கவும் மார்க்கண்டேய முனிவர் மனதிரங்கி, ஓ ஐவருள்

முதல்வனே சாவித்திரி யென்னும் ஓர்மங்கை
யினுற் சகலசுபமும் ஆயுசும்பெற்ற ஒரு அரச
னுடைய சரித்திரத்தைக்கேளும். மாதம்மாத
ம்வானம் மும்மாரி வழங்கவும், மன்னியபயிர்
கள் தழைக்கவும் துன்னிய உயிர்கள் பிழைக்
கவும் மாதவர் தவங்கள் மருவவும், மறைய
வர் யாகங்கள் வளர்க்கவும், கோயில்கள் குள
ங்கள் செழிக்கவும், கொடுமைக ளனைத்துங்
குறையவும், மனுநீதி குன்ருமல் அரசுபுரிந்
துவந்தமந்திரதேசாதிபனென் ம் அசுபதி
மகாராஜா வென்ருெரு அரசனிருந்தான்.
அவன் மாளவியென்னுந் தேவியுடன் கூடி
வாழுநாளில், சகல பாக்கியமும் நிறைந்திரு
ந்தும் புத்திரபாக்கியம் இல்லாதிருப்பதினுல்
அவன் மனமகிழ்ச்சிகுறைந்து வருந்தினன்
அக்காலையில் நாரத மகாமுனிவர் அவிடம்
எழுந்தருள, அவரையவன்கண்டு பாதபூசை
செய்து பணிந்து, பத்தினியுந்தானும் புத்தி
ரனில்லாக் குறையைச் சொல்லிப் பரதவித்த
னர். அவர்களுக்கு அம்முனிவர் ஆசீர்வதி
த்து, ஓ புனிதர்களே! நீங்கள் சாவித்திரியை
ச்சரணம் அடைந்து நோன்பிழைத்தால்உங்
கள்மனங் களிப்புறும். என்று அதற்குரிய
மந்திர உபதேசஞ்சொல்லி அந்நோன்பிழை
க்கும்மார்க்கமுந் தெரிவித்துப்போயினுர். அ
ப்பால் இவர்களந்த நெறியின்வண்ணம்நோ
ன்புநோற்று அன்பு செலுத்து நாளையில்,
அந்தச் சாவித்திரியார் பிரசன்னமாக, அது
கண்டு அவர்கள் பலவாருக வணங்கித்துதித்
துப் பரவசமாகவும், அச்சாவித்திரியை உங்
களுக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்களெ
ன்றுசொல்லினள் அதற்கவர்கள் அப்பாரதி
யாரைப் பணிந்தெழுந்து, அம்மணி எங்கட்
குப் புத்திரவரம் வேண்டுமென்று பணிந்த
னர். அதற்கச் சாவித்திரி உமக்கு ஒருபெண்
ணுண்டாமென்று அருள்புரிய, அதைக்கே
ட்டுமீட்டும் பணிந்தெழுந்து, தாயே பெண்
சந்ததியில் மோட்சம்வருவதற்கும் இராச்சிய
மாளுவதற்கும் யோக்கியப் படாதேயென்று
வருந்திக் கேட்கவும், அந்தப் பெண்ணினுற்
சகலவைபவமும் பிள்ளைகளுமுண்டாம். என்
றுவிளம்பி மறைந்துபோயினள். அப்பாலர
சனும் அரசியும் அவ்வம்மனையே ஆன்மார்
த்ததெய்வமாக வாழ்த்தித்தொழுது வாழ்விற்
சிறந்திருந்தனர்.

அந்நாளையில் மாளவியென்னும் இராஜ
பத்தினிகர்ப்பங்கொண்டு, பத்துமாதமுஞ்செ
ன்று திவ்யதேஜோமயமாகிய பெண்ணைப்பெ
ற்று, சாவித்திரியென்று பெயருமிட்டு, சகல
சிறப்புஞ் சீருஞ்செய்து, கணுவிலாக் கரும்
பைப்போல்வ்வளர்த்து, மங்கைப்பருவம்வந்த
காலத்தில் நங்கைக்குஇசைந்தநாயகன்வேண்
டுமேயென்னுமேக்கமுடையவர்களாய், எங்கு
வாய்க்குமென்று அ தந்தைதா யிருவரும்
ஏங்கியிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கையில் ஓர்
நாள்சடைமுடியும் மகதியாழுந்தாங்கியநாரத
மகாமுனிவர்வர, அவர்களவரைக்கண்டெதிர்
கொண்டு சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு அருக்
கியபாத்திய ஆசமன்யங் கொடுத்து, அந்தப்
புரத்திற்கழைத்துவந்துசிங்காதனத்தில் எழு
ந்தருளச் செய்து, அரசன் ஓராசனத்திலிரு
க்க, மாளவிதேவிவந்து வணங்கி மலரடியை
வாழ்த்தி, சுவாமிமகதியாழ்முனியே! எனக்கு
மலடியென்னும் வையக நிந்தையை நீக்கிய
எந்தையே! என்று மனங்குழைந்து விசுவா
சித்துநின்றனள். அக்காலையிற் காவியங்கண்
ணியையுடைய ஓவியம்போன்ற சாவித்திரிவ
ந்து, தன்தாய்தந்தையரைப்பணிந்து, பின்பு
தவமுனியினுடைய தாளிணையைப் போற்ற
வும், நாரதமுனிவர் அப்பெண்ணை அருட்
பார்வையால் நோக்கி, வேளியையீன்ற விமல
னுர் அருளால், வாழ்வினிலோங்கிவாழ்கவெ
ன்று வாழ்த்தினர். அப்போது அரசன் தன்
பெண்ணைத்தழுவி யெடுத்தணைத்துச் சிங்காச
னத்தில் இருத்திக்கொண்டு, நாரதரைப்பார்
த்து, ஓ சுவாமீ! தேவரீர் கிருபையாற் சகல
நலமும் நல்லெழிலும் உடைத்தாய் தவத்தி
ற்பிறந்த இச்சாவித்திரிக்கு, தகுந்த நாயகன்
வேண்டுமேயென்று சஞ்சலப்படுகின்ருேம்.
ஆதலால், தேவரீர் அவ்வெண்ணம் நிறை
வேற அநுக்கிரகம்புரியவேண்டுமென்றுவிண்
ணப்பஞ்செய்துகொண்டனன். அதற்குநார
தர் சொல்லுகின்ருர். ஓ அரசனே! (நிதியுங்
கணவனு நேர்படினுந் தன்தன் விதியின்ப
யனேபயன்.) என்று வேதவாக்கியமுள்ள
தாதலால் அவரவர்கள் வினையின்வண்ணம்
நடக்கும். நீங்களொன்றும் யோசிக்கவேண்
டாம். சர்வஜீவ தயாபரமூர்த்தியாகிய பசுப
தியார் சாவித்திரியின் மனதிற் குறித்திருக்கு
ந்தலைவனை ஏற்படுத்தியிருக்கின்ருர். அவனு
க்கே விவாகஞ்செய்து கொடுப்பது உத்தமம்.
என்று முனிசொல்லக்கேட்ட இறைவன்மகி
ழ்ந்து, குமாரத்தியின் முகத்தை நோக்கி அ

ம்மா, உன்மனதில் குறித்திருக்கின்ற நாய கனைச் சொல்லென்று கேட்டனன்.

அகற்கப்பெண் பருவமங்கை ஆதலினு ல் தலைகுனிந்து வெட்கமுற்று சற்றுநேரந் தரித்துச் சிந்தையில் நினைத்ததைத் தந்தை தாயிடத்தில் விந்தையாகச் சொல்லுகின்ருள் ஐயா நான் சிறுபெண்ணுகியகாலத்தில் உரிய தோழிமார்களுடன் பூங்காவனத்திற் போய் விளையாடும்போது, அழகும் இளமையும்ஆ ண்மிக்கையுமுள்ள ஒரு அரசன் குதிரையின் மேற் போகக்கண்டு இவர்யாரென்று பாங்கிய ரைவிசாரித்தேன். அப்போதவர்கள் சாலுவ தேசாதிபதியின் குமாரன் சத்தியவானென் ருர்கள் அன்றேமனதில் அவரைவரித்தேன் என்று சொல்லவும் இராஜன்கேட்டு, மனைவி யுந்தானும் மனமகிழ்ந்து, நாரதருடையநளி னமலர்போன்ற அடியிணையைப்போற்றி, அ னந்தமுதை எத்திப்புகழ்ந்துபணிந்து, ஓ கா சினிமுழுவது மறிந்து காலத்திரயமுந் தெரி ந்த உத்தம சத்துவகுணனே! தேவரீர் என் சுதனிசொல்லிய சத்தியவானுடைய உத்தம குணுதிசயங்களைச் சொல்லவேண்டும். என று கேட்கவும் நாரதர்சொல்லுகின்ருர். ஓ மகா ராஜனே அந்த அரசனனவன் அழகிற் சிற ந்தவன். ஆண்மையில் உயர்ந்தவன் சத்திய நெறியிற் றலைமைபூண்டவன். உத்தமகுணத் தில் ஒங்கியவள்ளல் நற்றவந்தருமம் நாளும் வளர்ப்பவன் கண்களிரண்டுங் கங்குல்பாய்ந் திட்ட, அன்னைபிதாவை அரன்எனத்தொழு பவன் சத்ருவிடத்திற் றரணிமுன்யாவும் பற்றறவிட்டுப் பதாதியாய்க்கானில், இன்ன லுற்றிருக்கு மியல்பினனவன். இனியோர் வருடததிறந்து போவான். என்றுசொல்ல வும் இராஜனுக்கு விசாரம்வந்து குமாரத்தி யைநோக்கி அம்மா நாரத மகாமுனிவர்சொ ல்லிய வாக்கியத்தைக் கேள்வியுற்றையா? நீ அவனைமறந்து இன்னெரு புருடனை நிதா னித்துக்கொள்ளுக. என்று இயம்பவும் அந் தமொழிக்கு அபபெண் இணங்காமல், தன் முகத்தை ஒருவாறு சுளுக்கியிருக்கக் காட்டி னள். அதுகண்ட தந்தையானவன் அப்பெ ண்ணைநோக்கி, அம்மா உன் எண்ணத்தின் வண்ணங் கலியாணஞ் செய்ய அச்சத்தியவா னுக்கு அல்பவாயுசாம். அவன் தாய்தந்தை யிருவருங் கண்ணில்லாதவர்களாம். தீங்கள் இராச்சியத்தைச் சத்துருவினிடத்தில் ஒப்பி வைத்துவிட்டுப் பதாதிகளாய் அன்னபலாதி களுக்கும் வருந்தி ஆரணியத்திற் கஷ்டதி சையாய் வாசஞ்செய்கின்ருர்களாம். அவர் கள் குமாரனை நீ விரும்பியது அனியாயம். ஆதலால் என் அம்மணீ, நீ வேறுபுருடனை விரும்பிக்கொள் என்று அரசன் கூற, அதற் கேற்றபடி அன்னையும் வருந்த, அதுகண்ட சாவித்திரியானவள் முகமலர்ந்து சொல்லு கின்ருள்.

ஐயா! பரமசிவனுக்கு ஒப்பாகிய நாரத பகவான் முன்னிலையில் நீர் கேட்டபோது, நான் வெழ்க்கத்தைவிட்டு மனதில் நிச்சயித் திருந்த நாயகன் சத்தியவானென்று விளம் பினேன். அவ்வாக்கினுல் வேருெருபுருடனை இனி விளம்பக்கூடுமோ அப்படிச் சொல்லு வேணுகில் தாய்தந்தை முதலிய சுற்றத்தாருக் குப் பழியும் பூலோகத்தில் நிலைபெற்றிருக் கும் பதிவிரதா தருமங்களுக்குக் குறைவும்; அரசுசெலுத்திய மநுநீதிக்கு அழிவும், எக் காலத்திலும் நீங்காத இகழ்வும் என்னெரு த்தியினுல் உண்டாகியதென்று யாவரும் நிந் திப்பார்களே; அப்படி நிந்திக்க இருப்பதை பார்க்கிலும் இறப்பதுஉத்தமம். மேலும்(கல் லென்ருலுங்கணவன் புல்லென்ருலும்புருட ன்) என் னும்உலகமொழிக்கிணங்க மனங்குவி ந்து நிச்சயித்த மகிழ்நனைவிட்டு, மற்ருெரு வரைச் சொப்பனத்திலும் நினையார்கள் உத் தமகுணமுடைய ஸ்திரீகள் ஆகையால் அவ ர்கள் வருத்தமுற்று வனத்தில்இருந்தாலும் இன்னும் வரத்தக்க தீவினைகள் வந்தாலும், அந்தச் சத்தியவானே நாயகன். நானே அ வருக்குப் பத்தினி. என்வினையின் வண்ணம் நடக்குமேயன்றி வேறல்ல. நீங்கள் ஏதொன் றும் யோசிக்காமல் விவாகஞ்செய்து கொடுத் துவிடுங்கள் என்று பிரகடனமாகச் சொல்ல வும் தந்தைகேட்டு மனநொந்து தெய்வமே யென்று தியங்கி, நாரதர் பாதங்களிற் பணி ந்து நைந்தனன். அப்படி நைந்துவருந்திய வேந்தனை நாரதர் எடுத்திருத்தி, உய்யும்படி சொல்லுகின்ருர். ஓ வையகம்புரக்கும் மன் னனே மகாலட்சுமிக்கு ஒப்பாகிய இச்சாவித் திரியானவள் மகா பதிவிரதை நற்குணம் நற் சிந்தையிற் சிறந்தவள். மேலும் ஜன்மாந்தி ரத்திற் சத்தியவானுக்கும் புத்தியில் உயர்ந்த உன்பெண்ணுக்கும் சம்பந்தம் உண்டாயிருப் பதனுல் இவளவன் விஷையத்தில் இவ்வள வு உறுதியாகப் பேசும்படி நேரிட்டிருக்கின் றது. எப்பொருட்டுக்கும் இறைவனுகிய ஈஸ்

வருடைய திருவுளச்செயல் எப்படியோ? அஃது நாமறியோம். இந்த உத்தமியின் தபோபலத்தினால் அவனுக்குத் தீர்க்காயுசு உண்டானாலும் ஆகலாம். நீர்சஞ்சலப் படாமல் எமது பெண்ணின் எண்ணத்திற்கொண்டவண்ணம் கலியாணம்முடித்து வைக்கக்கடவீர். என்றுசொல்லி நாரதமகாமுனிவர் விடைபெற்றுக்கொண்டு போயினர்.

இப்பால் அசுபதி அரசனும் - மாளவிதேவியும் - பந்துக்களும் - மந்திரிமார்களும்- பெரியோர்களும் - பற்பல நீதியுந் தருமமும் உலகவழக்கமும் எத்தனை விதத்திற் சொல்லியும், ஒன்றுங்கேளாமலொரேமனதாய் இருக்கின்ற சாவித்திரியை அரசனானவன் பல்லக்கில் எடுப்பித்துக்கொண்டு, இரதகஜதுரகபதாதியும் மேற்கூறிய சகலரும் நெருங்கி வரும்படியாகப் பிரயாணமாகி, சாலுவதேசாதிபதி வந்திருக்குங் காட்டை விசாரித்துக்கொண்டு, அங்கே இவர்கள் யாவரோடும்போய் அவர்களைக்கொண்டு இரதம்விட்டிறங்கி, அவர்கள் முன்புசென்று நின்று, நான்மத்திரதேசத்தை ஆளும் அசுபதி அரசனென்று தெரிவித்தனன். உடனே அச்சாலுவராஜன் அசுபதிராஜனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு, உபசார வார்த்தைகள் பேசி ஆசனம் அளித்து, க்ஷேமலாபங்களை விசாரித்து, தனக்கு நேரிட்ட பொல்லாங்குகளையும் அதனாற் பத்தினிக்கும் புத்திரனுக்குமுள்ள வருத்தத்தையும் ஒன்றேனும் விடாமற் சொல்லி, ஏது இவ்வளவுதூரம் என்பேரில் தயவுகொண்டுவந்தது என்று வினவினன். அதற்கு அசுபதியரசன் சொல்லுகின்றான். ஐயா! நெடுநாளாகத் தவஞ்செய்து பெற்ற சாவித்திரியென்னும் என் பெண்ணானவள், உம்முடைய குமாரனாகிய சத்தியவானைக் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளக் கருதினாள். அதற்குயாங்கள் சந்தோஷமுற்று வந்தோம். என்று சொல்லியதைச் சாலுவராஜன்கேட்டு நகைத்து, உம்முடைய பெண்ணாயகம் எம்முடையகுமாரனை வரிக்கப்பெற்றதே எங்கள் பெரியோர்கள்செய்த பாக்கியம். ஆகிலும் எங்கள் செல்வங்களெல்லாம் பறந்து, சேனைகளியாவு மிறந்து, அரசாட்சியுந் துறந்து, ஆரணியத்தில் இருந்து, யான் கண்களிழந்துகலங்கித் தவிக்குங்காலத்தில், எங்கள் கான்முளைக்குங் கலியாணஞ் செய்ய வேண்டுமோ? என்று சாலுவராஜன்சொல்ல அசுபதி மகாராஜன் அச்சாலுவராஜனைநோக்கிச் சொல்லுகின்றான். ஐயா! தேகமும்-இளமையும்- செல்வமும் நிலையோ? இன்பமும் துன்பமும் என்றும் இராது. இளைத்தவர் கிளைப்பார். கிளைத்தவர் இளைப்பார். மேடுபள்ளமாம். பள்ளமேடாம். ஓடம்வண்டியில். வண்டியோடத்தில். செல்வமும் வறுமையுந் தெரிந்தோர்க்கில்லை. வருகுவது தானேவரும். செல்வம் வந்தவர்களையும்-அஃதின்றிவருந்தி நொந்தவர்களையும் - அனுபவத்திற்பார்த்துங்கேட்டுமிருப்பதன்றி, சாஸ்திர விசாரணையினாலும்- சாதுசங்கப் பழக்கத்தினாலும் - உள்ளத்தையுள்ளபடி யறிந்திருக்கும் உமக்குச்சஞ்சலமே? என்று தேற்றிச் சத்தியவானைப் பார்த்தான்.

அப்போதவன் அவ்வரசனைநோக்கி, ஓ மகாராஜனே! தாய்தந்தையரைச் சம்ரட்சணை செய்வதேதருமமென்று நாளைக்கழித்துநடாத்திவரும் எந்தனுக்கு, கால்விலங்கு பூட்டிக் கலங்கச்செய்ய நினைப்பது நலமல்லவே: இந்தப்பருவமங்கையை நான் விவாகம்பண்ணிக் கொண்டால், இனி இவளுக்குவேண்டிய பக்குவ உபசாரங்களைச் செய்ய இதுகாலம் அல்லவே: பறப்போன் பயிரிழந்தகதையாய் முடியுமே: மேலும்-ஒருபெண்ணை விவாகஞ் செய்துக்கொடுக்கநினைக்குந் தந்தையர்கள், கல்விக்கியானம் உள்ள பிள்ளையைக் கருதுவார்கள். தாய்மார் நிரம்பிய பாக்கியவானைத் தேடுவார்கள். பந்துக்கள் பழமையாகிய உறவை நாடுவார்கள். பருவப்பெண்கள் கைநிறைந்தபொன்னிலுங் கண்ணிறைந்த கணவனைக் கூடுவார்கள். இவைகள் ஒன்றினும் உதவி இல்லாத என்னைக் குறித்தது ஏதுகாரணமோ? என்று கூறிய அப்புத்திரன்சொல்லை அசுபதிராஜன் ஆதரித்து, தாய்தந்தையர்-சுற்றத்தார் - நண்பினர்-இவைமுதலியோரினியற்கையும், ஊழ்வினையின் றிறத்தையும், மற்றுமுள்ள உலக நடக்கையையும் எடுத்துக்காட்டி, அப்பா! நீ கானகத்திற் சென்று கனி கிழங்குவகைகளைக் கொண்டுவந்து தந்தைதாயாருக்குஊட்டிவைக்கும்வரையில், இவர்களிடத்தில் இருந்து கால் கரம் முதலியவைகளைப் பிடித்து உபசரித்து, மிருகபயம் இல்லாமற் காத்து, தேகவாதைமுதலியவற்றைக் கழிக்கவிடுத்து, வஸ்திரங்களை மலினம் நீக்கி அலங்கரித்து, எப்போதுஞ் சமீபத்தில் துணையா யிருப்பதற்கு, இந்தப்பெண் உதவியாயிருக்கும். ஆதலால் இப்பெண்ணை நீ தர்மபத்தினியாகக் கொள்ளுக. உனக்கும் உனது தாய்தந்தையர்க்கும்

மகா உதவியாயிருப்பள். என்று சொல்லக்கேட்ட சத்தியவான் அதற்கிசைய, உடனே நல்லமுகூர்த்தம்நேமித்து, வேதபுங்கவர்கள் முன்னிலையிற் சகலசம்பிரமங்களுடன் கன்னிகாதானமாகச் செய்துகொடுத்து, நாடு நகரங்கள் - இயானைசேனைகள் - பாங்கர் பாங்கியர்- ஆடையாபரணங்கள் முதலிய யாவும் ஸ்திரீதனமாக அளித்து, மருகனையும் மற்றையரையும்நோக்கி, நீங்கள் காட்டில் இருந்து வருந்துவானேன்? நாட்டுக்கு வந்து விடுங்கோளென்று வருந்தி அழைத்தனன். அப்படியழைக்கவும் அவ்வரசனைச் சாலுவனேக்கி, ஐயா! எங்களுக்கு நல்லகாலம் வந்தபோது நாட்டுக்கு வருவதேயன்றி, இதன் மத்தியில் வரமாட்டோமென்று சொல்லினன். அப்பாலவன் தன் குமாரத்தியைநோக்கி, சில நீதி வசனங்களையும் பதிவிரதா மார்க்கங்களையுங் கூறி, மகளையும் அம்மகளைப் பெற்றகாலத்திலுண்டான மனமகிழ்ச்சியையும் அவ்வனத்தில் விட்டுவிட்டு, மருகனிடத்திலுஞ் சம்பந்திகளிடத்திலும் விடை பெற்றுக் கொண்டு, தன்மனைவிமுதலிய மற்றயாவரோடும் மத்திரதேசம்வந்துசேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

இப்பாற் சாவித்திரியுஞ் சத்தியவானும் மகாவிசுவாசமுடையவர்களாய்பாலும் நீரும் மலரும் மனமும் நகமுஞ்சதையும்சொல்லும் பொருளும் எள்ளும் எண்ணெயும் கரும்பும் இரசமும் உடலும் உயிரும் எவ்வாறு ஒன்றையொன்று சம்பந்தித் திருக்குமோ அவ்வாறு மனம்பொருந்தி மகிழ்விற்சிறந்துமருவிவாழுங் காலத்தில் சாவித்திரி மூன்ருவது சாமத்தில் எழுந்து, ஸ்நானமுதல் நித்திய விதிகளை முடித்துக்கொண்டு, தன்புருஷனை எழுப்பி, அவன் பாதங்களில் புஷ்பங்களினுல் அர்ச்சித்து, பிரதட்சணம்வந்து நமஸ்கரித்து பண்டுபலாதிகள் கொண்டுவரும்படி வனத்திற்கு அனுப்புவள். பின்பு மாமன் மாமியாரை நித்திரை நீக்கி, அவர்களுடைய நித்திய கருமங்களுக்குத் துணையாயிருந்து, அவர்கள் திருவடிகளிலும் மலர்தூவிப்பணிந்து, வஸ்திரமுதலியவைகளை நித்தியஞ்சுத்திசெய்து, இராத்திரி மிகுத்துவைத்த கிழங்குகனி முதலியவைகளை ஆசாரமாகக்கொடுத்து, தண்ணீர் அருந்தி, அவர்களோடுதருமகதைகளைப் பேசிக்கொண்டு, அவர்கள்கால்களையுங் கரங்களையும் பிடித்துக்கொண் டிருக்கும்போது பத்து நாழிகைக்குமேல் நாயகன் வருவன். உடனே கொண்டுவந்த பண்டுபலாதிகளை இருவருமாக மற்றிருவருக்குமூட்டி வைத்து, அப்பால் தன் காதலனுக்குக் களைதீரச்செய்து, அவன் உண்டபின்பு தானும் புசித்து, அத்தையும் மாமனும் உத்தமிஇவளெனச் சத்தியவான்மே லிருக்குந் தயையிலும் பதின்மடங்கு அதிகமாகவைத்துப் பாராட்டவும் இவள் காலிற்றைத்தமுள் தங்கள் கண்களிற் றைத்ததைப்போல் அன்பும் பட்சமும் அதிகமாகக்கொண்டுஆதரிக்கவும் கற்புக்கரசாகச்சொல்லும் அருந்ததியேஇவளெனஅகமகிழ்ந்து இருக்கவும் நடந்து வருவள்.

அந்நாளையில் தனக்கு நாரதமுனிவர் நவின்றவாக்கியத்தை மனதில்இருத்திவருந் தும்படியான இத்தையல் ஒவ்வொருநாளாக கணக்கிட்டு, முந்நூற்று ஐம்பத்தாறுநாள் சென்றுபோக இன்னும் நாலுநாள் இருக்கின்றது நமதுநாயகனுக்குஆயுளென்றுகருதி, மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடனே மாமன் மாமி உத்தரவின்பேரிற்கௌரிநோன்பு இழைக்கும்படி சிந்தித்து, வேதவிதிப்பிரகாரம் மூன்றுநாள் அன்னபானமுதலியயாவற்றையும்நீக்கி, நித்திரையை அகற்றி, மௌனங் கொண்டு பூசித்து, மூன்று தினமுங் கழிந்தபின்பு நான்காவதுநாள் உதயத்திற்கு முன் ஸ்நானஞ்செய்து, தன்கணவனைப்பணிந்துநோக்கி, தேவரீருடன் யானுங்காட்டுக்குவருகின்றேன் தடைசொல்லாமல் அழைத்துப்போக வேண்டுமென்று சொல்லினள். அதைக்கேட்ட சத்தியவான் திடுக்கிட்டு, தனக்குப் பத்தினியின்மீதிலிருக்கும்உரிமையினுல் அவளைப்பரிந்துநோக்கி, பெண்ணே! சத்தியைப் பூசித்து மூன்றுநாளாகச் சலபானமும் இல்லாது இருக்கும் நீ, இன்றுபாரணைசெய்தால் நாளைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகிறேனென்று சொல்லினன். அப்படிசொல்லிய நாயகனை சாவித்திரி நோக்கி, நாளைஎன்பது நம்முடையநாளோ? நமனுடைய நாளோ? அஃதின்னவிதமெனநாமறியோம். அன்றியும் - கௌரிநோன்பு நோற்பவர்கள் மூன்றுநாள் உபவாசம் இருந்து, நான்காநாள் இராத்திரி தீபதரிசனஞ் செய்து, அப்பாற் பாரணைசெய்யும்படி வேதவிதியிருக்கின்றது. ஆகையால் இன்று பகற்போதைக் கருக்கவேண்டி காட்டுக்குவருகிறேன். என்று சொல்லக்கேட்ட சத்தியவானனவன் என் தாய்தந்தையினுடைய உத்தரவின் பேரில்வருகின்றதானல்வரலாம் என்று சம்ம

திக்க அதுகேட்ட சாவித்திரி அம்மாமன் மா
மியாருடைய பாதங்களிற் சாஷ்டாங்கமாகத்
தெண்டனிட்டு அவர்களுடைய ஆசிர்பெற்று
வணக்கமுடனின்று எனக்கு ஒருவரந்தரவே
ண்டுமென்றுகேட்டனள். அதற்கவர்கள்புள
காங்கிதமுற்று, அம்மா உனக்கு வேண்டிய
வரத்தைக்கேளென்று சொல்ல மீட்டும் பணி
ந்தெழுந்து உங்கள் குமாருடன் நானுங்
காட்டுக்குப்போய் வருகிறேனென்றுசொல்லி
னள். அவ்வார்த்தையைக் கேட்டலும் அவ
ர்கள் புளகாங்கிதராய்ப் பூரித்து நல்வினைவச
த்தினால் உடம்பட்டு புத்திரனை அழைத்து,
அப்பா உன்பத்தினி மூன்றுநாளாய் உபவா
சமாக யிருந்தமையால் பத்திரமாக அழைத்
துக்கொண்டுபோய் வெகுசனாதியில்க்ஷேமகர
ங்களோடும் வரக்கடவீர்க ளென்று வாழ்த்தி
அனுப்பிவைத்தார்கள்.

உடனே அந்த ஸ்ரீ புருஷர்யிருவருஞ் சந்
தோஷத்துடன் வனத்திற்குச்சென்று அங்
குள்ள மலைகளும் அம்மலையருவிகளின்பெரு
க்கமும் மரங்களின் நெருக்கமும் மலைத்தேன்
களின் மிகுதியும் காந்தள் முதலிய புட்பங்க
ளின் மலர்ச்சியும் வேடுவர் குறவர் முதலாகிய
பெண்களின் விளையாட்டும் இயானைகளின்
கலிப்பும் புலிமுதலிய மிருகங்களின்ஒலிப்பும்
காட்டுப்பன்றிகள் கொம்புகளினால் உழுதநில
ங்களில் வேடப்பிள்ளைகள் தினைகளைவிதைக்க
முளைத்துக் காய்த்துக் கிளிமுதலிய பட்சிகள்
கதிர்களைக் கொய்துக்கொண்டு போவதும்
குறிஞ்சிநிலப் பெண்கள் ஆயாலோட்டும்
ஓசையும் அவர்கள் பேசிக்கொள்ளும்பாஷை
யும் காட்டெருமைகள் பசுக்கள் கும்புகும்பா
ய்க்கூடிமேய்ந்து இரைமாந்து மலைப்பாறை
களிற் பீரிடச்செய்யும் பால்களும் இருல்கிழி
ந்து வழிந்துவருந் தேன்களும் மின்னலைப்
போல தாவிவரும் மான்களும் பெருக்கெடு
த்து ஓடிவரும் ஆறுகளும் கொடிகள் செடி
களிடத்திற் படர்ந்து மேற்கட்டியைப்போல்
நெருங்கியிருக்குந் தூறுகளும் புள்ளாங்குழ
லின்நாதமும் பூவைகளின்கீதமும் குயிற்கூவு
கிறதும் மயிலாடுகிறதும் மலைப்பாம்புகள் புர
ண்டுகிடப்பதும் மலர்கள் செறிந்திருப்பதும்
காய்கனிகள் முதலிய இயாவும் நிறைந்திருப்
பதும் ஆகிய அவ்வனத்தின் வளப்பங்களை
யெல்லாஞ் சாவித்திரிக்குக் காண்பித்து, இரு
வருங் கண்களித்து மனமகிழ்ந்து அப்பாற்
சென்று இலைகள்காய்கள்கனிகள் நல்லநல்ல
மணமுடைய மலர்கள் இவைகளை யெல்லாம்
பறித்துக் கொடுத்துக் கொண்டே வரும்போ
து சாவித்திரியானவள் பருந்துடன் நிழல்
செல்வதைப்போலும் நாடாவினுடன் நூல்
செல்வதைப்போலும் உடலுடன் உடற்சா
யை செல்வதைப்போலும் பிரியாமல் தொட
ர்ந்து உலாவிவந்தனள்.

அப்போது சத்தியவான்பற்பலகனிகளை
யுடைய ஒரு விருட்சத்தைக்கண்டு அதில்ஏறு
வதற்கு விரும்பி, அதற்குத் தன்னால் முடியா
மல் தனது பத்தினியை நோக்கி பெண்ணே
இப்போது என்கரங்களுங் கால்களுஞ்சோரு
கின்றன. சரீர முழுமையும் நடுக்கங்கொள்கி
ன்றது இடைசாய்ந்து போகின்றது கண்கள்
சுழன்று ஒளிமழுங்குகின்றது சுவாசந்திணறு
கின்றது என்றுசொல்லி ஓய்ந்துசாய்ந்தான்.
அப்படிசாய்ந்த காதலனைச் சாவித்திரி தன்
மடியின்மீது சிரத்தைநாட்டி, மற்ற உடல்மு
ழுவதும் பூமியிற்படிய வஸ்திரத்தை விரித்
துப் படுக்கவைத்துக்கொண்டு, பராசத்தியை
உச்சரித்தவளாய் நான்கு திக்குநோக்கி ஏங்கி
யிருக்குஞ் சமயத்தில் இயமதரும ராஜனான
வன் சிரத்தினில் முடியும் செவியினிற் பிரகா
சிக்குங் குண்டலமும் வெண்டாமரை மலர்
போன்ற கண்களும் இருள்திரண்டதையொ
த்த உடலும் கரத்திற் சூலபாச தண்டாயுத
முங்கொண்டு திவ்யகந்தகஸ்தூரி பரிமளமல
ர்மாலை இலங்க, அநேகம் எமபடர்கள்தொட
ர்ந்துவந்து வணங்கி விலங்க எருமைக்கடா
வாகனத்தை விட்டிறங்கி, பதிவிரதையாகிய
சாவித்திரியம்மனை நெருங்கி அவ்வம்மனரு
கில்வர உடல்நடுங்கி, சற்று நிதானித்து மெ
துவாகவந்து, தன் அதிகாரத்தைச் செலுத்
தும்படியாக நினைத்து, சத்தியவானுடைய
பிராணனைக் காந்தம் இரும்பை இழுக்குந்
தன்மைபோற் கைக்கொண்டு தன்வாகனத்தி
லேறிநடந்தான். அப்படிநடப்பதைக் கண்ட
சாவித்திரி தன்மடியிலிருந்த களேபரத்தின்
தலையைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு எழுந்து,
தலைவனையிழந்து தரணியிலிருப்பது பிணத்
திற்கொப்பாகு மல்லவாவென்று சிந்தனைசெ
ய்து, தன்கண்களுக்கு நேராகக் காணுகின்ற
மகா புருடனுடன் தொடர்ந்து போயினள்.
அப்போது மறலியானவன் திரும்பிப்பார்த்து
நீர்யாரம்மாவென்று வினவினன். அதற்கவ
ள்சுவாமி! நான் சாவித்திரியென்னும் பெய

ரினள். ஆனுல் என் பிராணநாயகனுடைய பிராணனைக் கைக்கொண்டுபோகின்ற நீர் ஆரையாவென்று கேட்டனள். அதற்கு நமனுனவன் நகைத்து, பதிவிரதைகளின் மகத்துவத்திற்குச் சந்தோஷங்கொண்டு இதனைச் சொல்லுகிருன்.

அம்மா! நான் சம்ஹாரத்தொழில் செய்கிற இயமன். உம்முடையபதிக்கு இன்றுபதினைந்து நாழிகையுடன் ஆயுள்சரியாய் விட்டது. ஆயுள்முதிர்ந்தால் எப்பேர்ப்பட்டவர்களையும் இறக்கக் காண்பதல்லாமல், இருக்கக் காண்பதில்லை. ஆனுற்பாபிகளாகிய பேர்களை என்னுடைய தூதர்கள் பந்தித்துக்கொண்டு வருவார்கள். புண்ணியசாலிகளை நான்வந்து கொண்டுபோவேன். ஆதலால் இந்தச் சத்தியவான் உத்தமனுகையாலும் பத்தினியாகிய உமக்கு நாயகனுகையாலும், நானே வந்து கைக்கொண்டேன். பூமியில் நாமரூபங்களாகத்தோற்றியதெல்லாம் அழிந்துபோமென்று தேவரீருக்குந் தெரிந்திருக்கும். மேலும்நான் தேவன் நீர் மானுடம் உம்முடைய நற்குண நற்சிந்தையினுல் என்னைக் காணப்பெற்றீர். உமக்கு நிகராக உரைப்பதற்கு ஒருவருமில்லை என்று கொண்டாடினவனுய் நீரேன் காலவருந்தவருகின்றீர்? இவ்விடத்திற்றுனே நில்லும் நான்போகின்றேன் என்று சொல்லிச் செல்லவும் இந்த அம்மனுனவள் பின்றொடர்ந்து, ஐயா! நாங்களிருவரும் இகத்திலுடலுமுயிருமாய் மிக உரிமையோடுங்கூடிப் பதியென்றும் பாரியையென்றும் பெயரில்மாத்திரம் இருபிரிவா யிருந்த வெங்களில், உடலை மாத்திரம்விட்டு உயிரைக்கொண்டு போவது ஞாயமல்லவே என்னையுங் கூடக்கொண்டுபோவது உத்தமம். இனி இவ்விடத்தில் யானிருந்து இழைக்குங் காரியம்யாது? என் புருஷப்பிரசாதமாகிய மஞ்சள்-குங்குமம்-மலர்மனம்-இவை முதலியவெல்லாம் போய், இனிக்கைம்பெண்ணென்று சொல்லும்படி இவ்வுலகத்திருப்பதி லென்னபயன்? என்று இயம்பக் கேட்ட இயமன் அவ்வம்மனைப் பார்த்து, அம்மணி ஆயுள்முடியாமல் உம்மை அழைத்துக்கொண்டு போக எனக்கதிகார மில்லை. நீர் என்னைத்தொடராதீர்: நில்லும்நில்லும் ஓ நல்லகுணமுடைய நாயகியாரே! உமக்குமது புருடன் தவிர வேறுவரங்கள் ஏதாகிலும் வேண்டியிருந்தாற் கேளுந்தருகிறேன். என்றுகூறியமொழியை சாவித்திரிகேட்டு, ஆண்டவனே என்மாமனுராகிய சாலுவராஜனும் மாமியாருக்குங் கண்கள் தெரியும்படியாகக் கடாட்சிக்க வேண்டுமென்றுகேட்க, அப்படியேகொடுத்தேன் என்றுசொல்லி மறலியானவன் நடந்தான் இத்தப்பெண்ணரசியுங்கூடத் தொடர்ந்தாள். அப்படி தொடர்ந்து வருவதை எமதருமராஜன்கண்டு, ஏனம்மா மிருகங்கள் நிறைந்தகாட்டில் ஒண்டியாக வருகின்றீர் நீர்மெத்தவும் இளைத்திருக்கின்றீர் வியர்வைபெருக வருந்தி வருவானேன்? நின்றுவிடும். என்று கூறவும் அதைக்கேட்ட சாவித்திரி சொல்லுகிருள்.

ஓ சூரியபகவானுக்குஞ் சாயாதேவியாருக்குத் தோன்றிய தோன்றலே! நாயகனில்லா தவாழ்வு நட்டமென்றும் புருடனை யிழந்த பூவை பின்னமென்றும் எல்லோரும் பழிக்கவும், என்போலொத்த பெண்கள் யாவருஞ் செழித்துக்களிக்கவும் நான் கண்ணீர்சொரிந்து தத்தளிக்கவுஞ்செய்வது உமக்கழகல்ல. உயிர்போன்ற நாயகன் என்னை ஒருக்காலும் வஞ்சகஞ் செய்யார். உத்தமனே! நீர்தான் என்னைப் பிரித்துவிட்டுச் செல்லுகின்றீர். இது உமக்கு நீதியல்ல. என்னையும் பென்புருடனுேடு அழைத்துக்கொண்டுபோவீராகில் உமக்குக் கோடிபுண்ணியமுண்டு. என்று அடியிணைகளில் அலறி விழுந்தழுதனள். அந்த உத்தமஸ்திரீயை மறலிநோக்கி அம்மா அணைகடந்த வெள்ளம் அழைத்தால் வருமோ சிருஷ்டி திதி சம்ஹாரமென்னும் மூன்று தொழிலும் மாறுமோ? தெரிந்துந்தெரியாமல்வருத்துகின்றீர் யான் முடிவறிந்து கைக்கொண்ட உன் காதலனுடைய ஆன்மாதிரும்பமாட்டாது. என்னை நீர் வெறுத்துக்கொள்ளவேண்டாம். இவ்வுயிர் தவிர உமக்குவேண்டியவர மின்னுமேதாகிலுங்கேளுந் தருகிறேம். என்று சொல்லவுஞ் சாவித்திரிபணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே! என்மாமன் சாலுவராஜனுக்குப் பழையபடி இராச்சியசம்பிரமச் செல்வங்க ளெல்லாங் கிடைக்கும்படியாக அருள்புரிய வேண்டுமென்று வேண்டினள். அதற்கப்படியே கொடுத்தோமென்று சொல்லித் தென்றிசைக்கோன் நடக்க, சாவித்திரி அவ்வியமனிடத்தில் இரண்டுவிதவரம் பெற்ற இனிமையினுல் இரக்கமுள்ளவரென்றுதெரிந்து, அவரை மீட்டும்விடாமல் அடர்ந்து நெடுந்தூரம் வரையில் அவனைத்தொடர்ந்து போவதாயினள். அதுகண்ட கால

மூர்த்தி தனது வாகனத்துடன் நின்று, தாயே ஏனிப்படி வருந்திவருகின்றீர் நானொரு உறுதி சொல்லுகின்றேன்கேளும். இப்பூமியில் தந்தையின் கருப்பத்திலிரண்டு மாதமும், தாயின் கருப்பத்திற் பத்துமாதமுமிருந்து, இவ்வுலகத்துதயமாகின்ற மானிடர்கட்கும் மற்ற உயிர்களுக்கும் ஜன்மிக்கும்போதே ஆயுளிவ்வளவென்று நிச்சயித்திருக்கும். அது என்னுடைய கணக்கில் வந்துவிட்டபிறகு நான் காலம் பார்த்திருந்து, எவர்களெப்படி துன்புற்ற போதிலுங் கொண்டுவந்து, அவரவர்கள் நன்மைதீமைக்குத் தக்கதாய் நடாத்துவேன். தேவர்களாலும் மற்றியாவர்களாலும் விதித்த விதியினைத்தள்ளி நடக்கக்கூடாது. இத்தேகம் வினையொழிந்தால் அரை நிமிஷமும் நிற்காதென்று மேலோர்கள்சொல்லுமொழியை நீர் கேள்வியுற்றது மில்லையோ? ஆகையால் எவர்கட்கும் வந்தவேலை தீர்ந்தால் இங்கு என்னகாரியம் நீரிதைமறந்து உமது காதலனை நாடுகின்றீர். நானும் நாடி நீரும் நாடுகிறதிற் காரியமில்லை, என்னாலாவது ஒன்றுமில்லை, தேவரீர் மனதைத் திடஞ்செய்துகொண்டு திரும்பும், என்னை நீர் பின்பற்றிவருதல் உத்தமமல்ல எனக்குச்செல்ல விடைதாருமென்றனன்.

அதுகேட்ட குணவதியானவள் தீர்க்க தெண்டஞ்செய்து, தெய்வமே! மலையினுயர்ச்சி மலைக்குத்தெரியா தென்பதுபோல தேவரீருடைய வல்லமையைத் தேவரீர் தெரியாமற்பேசுகின்றீர், யான் சிறியவளானாலும் அசுபதி மஹாராசனுடைய புத்திரி, சாவித்திரி என்னும் பெயரினையுடையவள், என்தந்தையினிடத்திற்கு நித்தியம் வரும்படியாகிய உத்தமர்களைப் பணிந்து, மூத்தொழிலின் பிரதாபத் தன்மைகளைச் சற்று உணர்ந்திருக்கின்றேன், அவைகளிற் சாத்துவிக குணத்தைக்கொண்டு பிரமதேவர் இவ்வுலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கவும் இராசதகுணத்தைக்கொண்டுமகா விஷ்ணுதேவர் இரட்சிக்கவும் தாமத குணத்தைக்கொண்டு தேவரீர் சம்ஹரிக்கவும் இருக்கின்றமையால், மற்ற இரண்டுகுணந் தேவரீரைவிட்டு நீங்கினதில்லை, ஆதலால் உமக்கு மேலாகிய தெய்வங்களுமில்லை, இந்தமூன்று தொழிலும் உம்மால் நடக்குமென்று உயர்ந்தோருரைக்க உணர்ந்திருக்கும் யான் சம்பத்துமுதலியவற்றை விரும்பாமல் என் புருஷனுடன் என்னையுங் கொண்டுபோகும்படியாய் உம்மைச்சரண மடைந்தேன் ஓ கருணைக்கடவுளே! உன்னிஷ்டப்படி நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று வணங்கினள், அப்படி வணங்கிய கன்னியை அந்தகன் நோக்கி தாயே! உம்மைக் கொண்டுபோகுங் காலம் இன்னும் பின்னால் இருக்கின்றது இப்போது கொண்டு போவதற்கு என்னால் இல்லை, ஆதலால் உமக்குவேண்டிய வரம் இன்னும் ஏதாகினுமிருந்தாற் கேட்டுக்கொள்ளும், தடையில்லாமற்றருகிறேன், என்று கூறக்கேட்ட அப்பொன்னனையாள் அவனைப் போற்றிசெய்து, சுவாமி! என் தந்தைக்குச் சிந்தைகுளிரும்படியாக நூறுமைந்தரைத் தந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டனள், அதற்குமவன் தந்தேன் தந்தேனென்று மொழிந்து, இந்திர ஜாலத்தைப் போல் அந்தரத்தில் மறைந்து போயினன், அப்பாற் சாவித்திரியானவள் சிந்தைகலங்கி வந்தவழி தெரியாமல் மயங்கி, தருமமூர்த்தி எந்தவழி மறைந்தார் என்று ஏங்கி, தென் திசையைநாடி, ஓட்டமும் நடையுமாக ஓடிவருவதாயினள். அதை அந்தகன்கண்டு மனந்தாளாமல், முன்ன மார்க்கண்டேயரால் தனக்கு நேரிட்ட விபத்தை யாலோசித்து, தன்னுடைய வாகனமுங் காலெழாமல் நிற்பதைக்கண்டு மகா பதிவிரதைகள் மனநொந்தால் ஏதாமோ? எப்படி விளையுமோ? என்று நைந்து, அச்சாவித்திரி கண்ணுக்குத் தோன்றினன், அப்படி தோன்றலும் அப்புண்ணிய சாலி கண்டு தெண்டனிட்டு நிற்க, அவளைப் பார்த்து எமதருமாராஜன் சொல்லுகின்றான்.

ஓ புண்ணிய ஸ்வரூபியே! இவ்வுலகத்தில் எத்தனைபேர்வைதாலும் வயிரெரிந்தாலும் பயப்படாத நான் உமக்குப் பயப்பட்டேன்' ஏனென்றால் கற்புடைய தேவியான நீர் சிங்கங்கள்-புலிகள்-யானைகள்-கரடிகள் செந்நாய்கள் இவைகளோடு துட்டவேடுவரும் நிறைந்திருக்குங் காட்டில் ஒண்டியாய் வருவது ஞாயம் அல்ல உம்மைநான் விட்டுப்போவது தருமமல்ல மேலும் நீர் கேட்டுக்கொண்ட வரங்கள் எல்லாங் கொடுத்தும், இன்னமும் என்னைத் தொடர்ந்து வருத்துவது முறைமை அன்று, தாயே! மலரைக் கசக்கி மணங்கொள்வார் உண்டோ! அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம் இதையறியாமற் போசைகொண்டு என் பின்னால் வருவது தரும விருத்தம். வீணாலோசனை வேண்டாம் நில்லும். என்று சிறிது கடிந்து சொல்லவுஞ் சாவித்திரி

நமஸ்கரித்து, ஸ்வாமி! இப்போதுதான் எனக்கு நல்லகாலம்பிறந்தது. என்பேரிற்கோபம் வாராதவரையிலும் நான் பிழைத்திருந்தேன், உமக்குக்கோபம்வந்தபடியால் நானும் என்புருஷனுடன் கூடவந்து கூடி வாழ்வேன், என்ற வார்த்தையைக்கேட்ட நமன் குலுங்க நகைத்து, என்னம்மணி! உன்னுடைய கருத்து என்னசொல்லென்று வினவினன், அதற்குச் சாவித்திரி அவனைத் தொழுதெழுந்து, ஐயா! உத்தமர்களைக்கண்டு தெரிசித்தாற் சகல வினையுந்தீர்ந்து சௌக்கியத்தை அனுபவிப்பார்களென்று வேதபுராணாதிகள் முறையிடும்போது, எவர்களுக்குந் தரிசனமாகாத நீர் எனக்குத் தரிசனமானது மல்லாமல், உம்முடன் வார்த்தையுமாடி வரமுங் கொடுத்திருக்கின்றீர், அப்படியிருக்க நான் அமங்கலமாக இருந்தாற் பெரியோர்கள் சொல்லிய தரும நூல்களும்வேதபுராணங்களும் பூமியில் நிலைக்காதே: அவைகள் நிலைக்கும்படி செய்து பெருமை அடைவதே புண்ணியம். ஓ தேவ தேவனே! எனக்கு வேண்டிய வரங்கொடுத்தோம் என்று திருவாய் மலர்ந்தீர். தேவரீர் எனக்கு முன்பு கொடுத்தருளிய மூன்றுவரத்தைவிட இன்னமு மேலாகிய பாக்கியங்களைக் கொடுத்தாலும், பிரேதத்திற்குப்பூமாலையோடு பொன்னாபரணங்களைப் பூட்டிப் பார்ப்பது போல் இருக்குமே தவிர, என்னபலனைக்கொடுக்கும்? ஓ இறைவனே! என் புருஷனையுந் தயவுசெய்துவிடுப்பீராகில், நீர்கொடுத்தபாக்கியமெல்லாம் பிரயோசனப்படும். ஆனதால் என்னுயகனும் நானும் எப்போதும் எவ்வுலகத்திலும் பிரியாவிடையாய் இருக்கும்படி, எனக்கு மாங்கிலியப்பிட்சை அருள் புரிந்து இரட்சிக்க வேண்டும். ஓ ஜீவகாருணியம் உடைய தெய்வமே! என்று வாழ்த்தி ஏத்திப் பணிந்த பெண்ணரசியை எமதருமமூர்த்தி பார்த்துப் பூரித்து, அனலைக்கண்ட மெழுகு போல் உருகி, பருப்பதராஜகுமாரியான பராபரையே இவளென்று கருணைசுரந்து, இவர்களாற் பூலோகத்தில் தானதரும பரோபகார முதலியவைபெருகி, இல்லறந் துறவறமென்னுமிரண்டும் விளங்கி விருத்தியாகுமென்று கருதி, அகத்தில் அன்புகொண்டு, சாவித்திரியாரைப்பார்த்து இதனைச்சொல்லுகிறான்.

தாயே! நீர் சிறந்த உத்தமி, ஆதலால் உமது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டீர். மெத்தவு மகிழ்ந்தேன். இப்பவும் உம்முடையநாயகன் பிழைக்கவும் நானிலம் வாழ்த்தவும், சகல நலங்களையும் நீர்பெற்று வாழும்படியாகவும் வரம் அளித்தேன். இருவருங் கூடி இசையுடன்வாழக்கடவது. என்றுசொல்லி ஆசீர்வதித்தேகினன். அதுகேட்டசாவித்திரியம்மன் அகமகிழ்ந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டஞ் செய்து விடை பெற்றுக்கொண்டு திரும்பி, அதிக விரைவாகவந்து முன்னிருந்த இடத்தில் உட்கார்ந்து, புருடனுடைய சிரத்தை யெடுத்து மடிமீது வைத்து முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கும்போது, அச்சத்தியவான் நித்திரை நீங்கி எழுந்தவனைப்போல் எழுந்து தன்னுடைய ஸ்திரீயினதுமுகத்தைப்பார்த்து, ஓபெண்ணே! நான் அயர்ந்து நித்திரை செய்துவிட்டேன் நீயேன் எழுப்பாமற் போனாய்? பகற்போதும் போய் விட்டதே: தாய்தந்தை வருந்துவார்களே: ஓ அருந்ததிக்குச் சமானமாகியபெண்ணே! ஒருதிவ்யபுருஷன் என்னைக் கைக்கொண்டுபோகவும், ஒருஸ்திரீயானவள் பின்தொடர்ந்து பிரியவசனஞ் சொல்லி மீட்டுக்கொண்டுவரவும் சொப்பனங்கண்டுவிழித்துக்கொண்டேன் இஃதென்னகுறிக்கோதெரியவில்லையென்று சொல்லினன். அம்மொழியைக்கேட்ட சாவித்திரியானவள் நாயகன் முகத்தை நோக்கி நகைத்து, நீர்கண்டதுகனவு அல்ல. நிசமாகிய காரியம்: நாளைக்கே உம்முடைய நகரஞ்சேர்ந்து இராஜரீகஞ்செய்யப்போகின்றீர். குறைவு ஒன்றுமில்லை. எழுந்துவாருமென்றுசொல்லி அழைத்துக் கொண்டு இருவரும் வேகமாக நடந்துவரும்போது, இந்நேரம் அந்தமுதியோர் நம்மைத்தேடுவார்களே இருவருக்குங்கண்கள் தெரியாதே: அவர்களை உபசரிக்க நம்மிருவரில் ஒருவராகிலும் அவ்விடத்தில் இராமல் வந்துவிட்டோமே. பசியினால் வருந்துவார்களே: விடைநாயகனும் விடைஸ்திரீயும் ஆதலால் வனங்களிற் சம்பிரம சந்தோஷமாக இருந்துவிட்டார்களோ? நம்மை மறந்துவிட்டார்களோ? என்று நாடுவார்களே. இதுவரையிலுங்கட்டிக் காத்திருந்து நாம் பாடுபட்டதெல்லாம் இன்று வீணாகப்போய்விட்டதே; பாழாகிய நித்திரை பகையாய் நேரிட்டதே: என்று புலம்பிக்கொண்டு வருவதானார்கள்.

இவர்கள்செய லிவ்வாறாக வனத்தில் இருந்த தந்தைதாய் இருவரும் மனம்நொந்துவாடி, தாங்கள் இருக்குமிடத்தில் நிழல்

சாய்வதைநாடி, ஐயோ! பொழுதுபோய்விட்டதே: எம்புத்திரனையும் மருமகளையும் இதுவரையிலும் வரக்காணேமே மிருகங்களினுற் பயமுண்டோ? ஸ்திரீயையும் கூடக்கூட்டிக்கொண்டுபோனவிதத்தினு லபாயமுண்டோ? யாதேனுமோர் மனவெறுப்பினுல் அகன்ருரோ? நாமிருவரும் வேடிக்கையாய்வாழ்வோம் என்று சென்ருரோ? மரங்களிலேறி விழுந்து வருந்தினுரோ? கனிமுதலியகிழங்குகள் அகப்படாமற் பொருந்தினுரோ? வழிதெரியாமல் மயங்கினுரோ? வலைப்பாம்புகளினுல் தியங்கினுரோ? மற்றெதினுல் வருந்துகின்ருரோ? இன்னும்வரக்காண்கிலோமே; எங்களுக்கு ஏதோ தற்செயலாய்க் கண்கள் தெரிகின்றனவே? இதென்ன ஆச்சரியம்? என்று மயங்கி இருவருங் கூவிக்கொண்டு வழிதெரிந்து நடந்து, தங்கட்கெதிர் வருவோர்களைக்கண்டு கேட்டு, இப்படியாகவருந்தி வாடிவருஞ் சமயத்தில் மகனும் மருமகளும்வந்து சாஷ்டாங்கமாகத்தெண்டனிட்டு, தாய்தந்தையர்க்குக் கண்கள் தெரிவதைக் கண்டு சந்தோஷங்கொண்டார்கள்.உடனே அத்தாய்தந்தையர்மைந்தனையும் மருமகளையும் வாரி அணைத்து, மடிமீது இருத்தி முத்தமிட்டு, காலமேபோன நீங்கள் இதுவரையிலும் வராமலிருந்த காரணம் என்னவென்று கேட்டனர். அதற்குச் சாவித்திரியானவள் சொல்லுகின்ருள். ஓ மாமா! ஓ மாமி! நான் அசுவதி மஹாராஜனுக்கும் மாளவதேவியாருக்கும் வரத்திற் பிறந்து வளரும்போது, குதிரையின்மீது வந்த உங்கள் புத்திரனுகிய இச்சத்தியவானைக்கண்டு இவரே நமக்கு நாயகனென்று எண்ணமுற்றிருந்தேன். அதுகாலையில் எங்கள்தந்தைதாய் இருவரும்விவாகஞ்செய்யஎத்தனித்தபோது நாரதமஹாமுனி சாட்சியிற் சத்தியவானே நாயகன் என்று சித்தமாகச் சொன்னேன். அப்போது நாரதபகவான் என் தந்தையைப் பார்க்க, இன்னும்ஒருவருஷம்இருக்கின்றது அந்தப்பிள்ளைக்கு ஆயுள். அப்பால்இறந்து போய்விடுவானென்று சொல்லினர். அப்படி சொல்லக்கேட்டஎன்தந்தையுந்தாயும்என்னை வேறே புருஷனைநேமித்துக்கொள்ளச் சொன்னுர்கள். அதற்கு நான் சம்மதிக்காமல், அவரேநாயகன் நானேநாயகி என்று சொல்லினேன். அப்போதுஎன்தாய்தந்தையர்கோபங்கொண்டு, பந்துக்களுடன் கானகத்திற்கு வந்து, உங்களைச் சம்மதப்படுத்திக் கலியாணஞ்செய்துவைத்தார்கள்.

இப்படியிருக்க அன்றுமுதல் இன்றையவரையிலும் மூந்நூற்றைம்பத்தாறு நாளுங் கழிந்து, மூன்றுநாள்கௌரியைநோக்கி விரதம் இருந்து, இன்று கடைசியாகிய நான்காவதுநாளாகையால், உங்கள் உத்தரவின்பேரிற் காட்டுக்குப்போகிய கணவனுடன் கூடப்போய், என்புருஷனுடைய பிராணனை வாங்கிக்கொண்டுபோகின்ற இயமதருமராஜனைக் கண்டு வணங்கி, என்னையுங் கொண்டுபோய் ஐயனேஎன்றுவருந்தினேன். வருந்திய எனக்கு அவர் மூன்றுவரமுங் கொடுத்து, என் நாயக னுயிரையு மருளிச்செய்து, அப்பால் மறைந்து போயினுர். பின்பு யான் அவர்சென்ற திக்குநோக்கித் தெண்டனிட்டுத்திரும்பி, என்கணவனுடன் கூடிவருவதற்கு பொழுது போய்விட்டது. தேவரீர்கள்கோபங்கொள்ள வேண்டாம். என்று பணியும் மருமகளாகிய திருமகளை மார்போடணைத்துமகிழ்ந்தார்கள். அந்தக்காட்டில் வாசஞ்செய்யும் ரிஷிகள் ரிஷிபத்தினிமார்யாவரும் அச்சாவித்திரி மகத்துவங்கேட்டு நடு நடுங்கி, அற்புதம்! அற்புதம்! என்று ஆச்சரியங்கொண்டு, இப்படியும் புண்ணியவதிகளுண்டோவென்று தங்களைத் தாங்களே இகழ்ந்துகொண்டார்கள். அக்காலையில் மாமனும் மாமியாரும் மருமகளுடைய மகத்துவங்களை நினைந்து நினைந்து உருகி, ஓ அம்மணி! ஓ மனோன்மணி! ஓ உருக்குமணி! ஓ தெய்வசிகாமணி! ஓ சிரோமணி! ஓ சிந்தாமணி! ஓ மாசிலாமணி! நீ எங்களுக்கு மருமகளாகவாய்த்தபோதே இனி ஏதொருகுறைவுமில்லை.எங்கட்குகெட்டுப்போய்விட்டகண்ணை வரும்படி செய்த கேடுபடாத கண்மணியே! நீங்கிப்போன பாக்கியமும் ஓங்கச்செய்த சத்தியவாக்கியமே! என்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்து வாழ்த்தி, மஹாரிஷிகளுக்கு அன்னதானஞ் செய்து, மருமகளையும் பாரணை செய்யச்சொல்லி, பேரானந்தமென்னும் பெருக்கத்தினுல் அவ்விராப்பொழுதைக் கழித்து, விடியற்காலத்திலெழுந்து நித்தியவிதிகருமங்களை முடித்துக் கொண்டனர். அப்போது பெரியோர்கள்முதலிய யாவர்களும்வந்து வந்து, சாவித்திரியினுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்து ஆசீர்வதித்துவாழ்த்தவும், அவர்களை இவர்கள்போற்றவும், அவ்வனங்களிலிருக்கும் மரங்களியாவும் மலர்ந்து மணங்கள்

வீசவும், மிருகங்கள்முதலாகியபட்சிகள் ஒன்றுக்கொன்று பகையில்லாமல் உலாவவும், தேவர்கள்புஷ்பமாரிதூவவும், இத்தன்மையவாகியசம்பிரமங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு மகாசந்தோஷத்துடன் அவ்வனத்திற்றானே சிலநாள் வதிந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

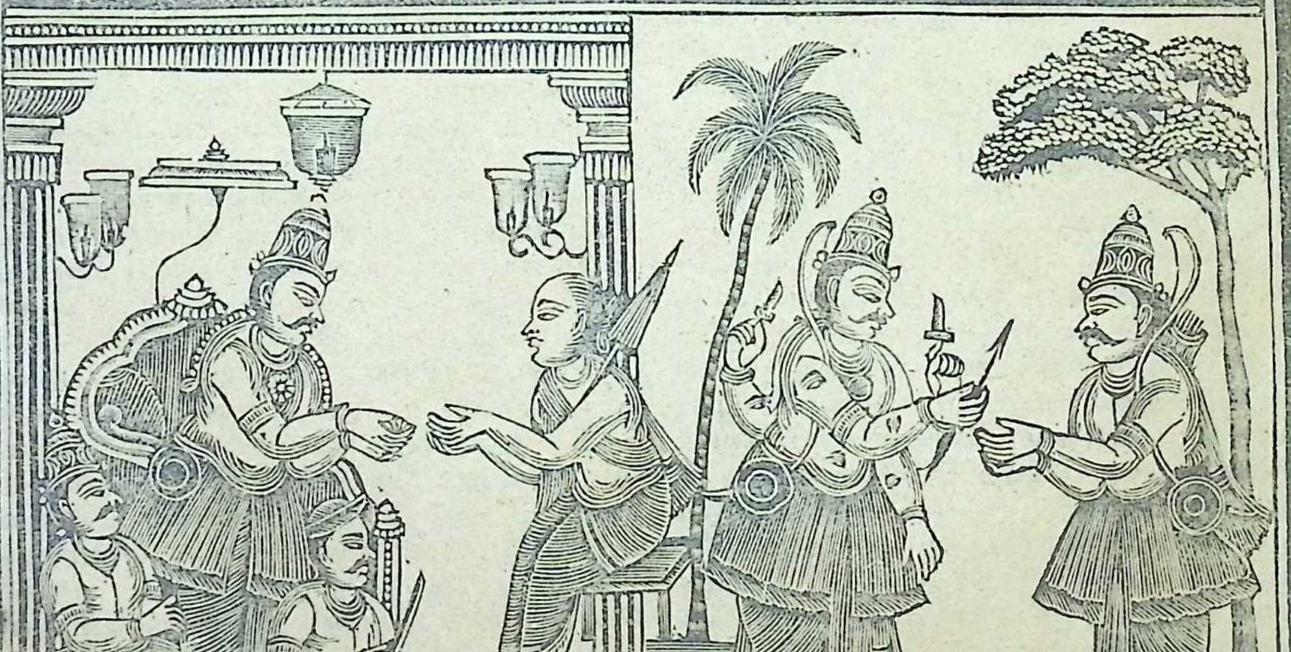
இப்படியிருக்குநாளையிற் சாலுவதேசத்தைச் சண்டையிட்டுச்செயித்த சத்துருவானவன் இறந்துபோய், பட்டினத்திற்கு அரசனில்லாமையாற் பழையமந்திரிமார்கள் இயானையை அலங்கரித்துக் கொண்டு தங்களிராசனுகிய சாலுவதேசாதிபதியிருக்குங் காட்டிற்குவந்து, அவ்வரசனைக்கண்டு அடிவணங்கி, சத்துருவுக்குநேர்ந்தசம்பவத்தைக்கூறி, உடனே அவ்வரசனை யானையின்பேரி லெடுப்பித்துக்கொண்டு, இராசபத்தினி-புத்திரன்-சாவித்திரி-இவர்களை வாகனங்களிலேற்றி, இராஜசின்னங்களெல்லாம் புடைசூழ்ந்துவரும்படி கொண்டுபோய் பட்டினப்பிரவேசஞ் செய்து வைத்து, அரண்மனையை அலங்கரிப்பித்துப் பட்டாபிஷேகமுஞ் செய்து, முன்போற் சிங்காசனத்திலிருந்து துரைத்தனஞ் செலுத்தும்படியாகச் செய்தார்கள். அந்தக்காலத்தில் அரசனும்அரசன்தேவியும், கஷ்டதிசையை நீக்கிய மருமகளை இஷ்டதெய்வம்போற் சிந்தித்து வந்தார்கள். இந்தச் சாவித்திரியினுடைய தந்தை அசுபதிராஜன் நூறுபிள்ளைகளைப்பெற்றுக்கொண்டு,செல்வங்களிற்சிறந்து மகிழ்ந்துவாழ்ந்தனன். அக்காலத்தில் அரிய தவத்திற்பிறந்த நமதுபெண்ணரசியானவள் என்ன வருத்தமடைகின்றாளோ? ஏது நினைத்து அழுகின்றாளோ? என்று மனம்வருந்தி மந்திரியரை விசாரிக்குங் காலத்தில், சகலசெல்வமும்பெற்று அரசுபுரிந்து தங்கள் சுதேசத்தில் வாழ்கின்றார்களென்று சொல்லக்கேட்டு, அசுபதிராஜன் ஆச்சரியங்கொண்டு, நால்வகைச்சேனையும்-மந்திரிமாரும் - புத்திரவர்க்கமும்-தனதுபத்தினியுஞ்சூழ்ந்துவரப்பிரயாணமாகிவந்து, சாலுவதேசத்திற் சேர்ந்து, அரசனைக் கண்டு பிரியவசனங்களைப் பேசி, மருமகனும்மகளும்வந்து பாதங்களில்தொழவும் அவர்களை வாழ்த்தி அணைந்து, அங்கு யாவரோடும்மனமகிழ்வுடனே இருந்தார்கள்.

அக்காலையிற் சாலுவராஜன் அசுபதி அரசனை நோக்கி, ஐயனே! இவ்வரசு உம்முடைய தவத்தினால் வந்த சாவித்திரி அளித்தது. இக்கண்கள் அந்த உத்தமியினால் கொடுக்கப்பட்டன. என்னுடைய புத்திரன் பிராணன் அந்தம்மாள் தயைசெய்து கொடுத்த பிச்சை உமக்குண்டான நூறுபுத்திரரும் அந்தமகா லட்சுமியினுடைய வரப்பிரசாதமே; இங்குள்ள செல்வமெல்லாம் அந்தப் பதிவிரதா சிரோன்மணியா லுண்டான காரியமே; என்று நடந்த சரித்திரங்களையெல்லாஞ்சொல்லக்கேட்ட அசுபதிராஜனும் மாளவிதேவியும் அகமு முகமுமலர்ந்தனர். மற்றயாவருங் களித்தார்கள். அசுபதிமகாராஜன் வேண்டிய வண்மை வரிசைகள் இயாவுங்கொடுத்து, இகபரமிரண்டிற்கும் இந்தப் பெண்ணினால் நலத்தைப் பெற்றோமென்று விருந்து போசனமுண்டு, தன்னகரத்திற்குப் போகப் பயணங்கொண்டு, புத்திரர் மருவச்சென்று பட்டினஞ்சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தான். இவிடத்திற் சாவித்திரியும் நாயகனுஞ் சுகத்தைப்பெற்று, மாமியுமாமனும் மகிழ்ச்சியுறப் புத்திரபாக்கியத்துடன் வாழ்ந்திருந்தார்கள். கேளும் தருமராஜனே! நல்லகுலத்திற் பிறந்தும் கோபநீங்கியும், நற்குண நற்செய்கையிற் சிறந்தும், உலகம் பழிப்பதற்கு இடங்கொடாமலும், சத்தியவிரதங் கெடாமலும், நாயகனே கயிலைநாயகனென்றும், தாய்வீடுமுதல் அண்டை அசலிற்செல்ல இச்சைவையாமலும், தன்முன்தானையே தனக்குக் காவலாகக் கொண்டிருக்கும் உத்தமியாகிய ஒரு பதிவிரதையினால், புருடனுக்கும் மாமன் மாமிக்கும் தாய் தந்தையர்க்கும் அழியாச்செல்வம் உண்டாகும். ஆயுள்விருத்தி யடையும், சத்துரு பீடை துற்வியாதி துற்மரணம் துற்சோபம் துற்பயங்கரம் இயாவும் நீங்கும். அறமுமோங்கும். ஆதலால், இந்தப் பாஞ்சாலியென்னும் பதிவிரதையினால் உங்களுக்குச் சகல சுகமுங் கிடைக்கும். சத்துருஜெயமும் உண்டாம். பயப்படவேண்டாம், என்று வாழ்த்தி அவர்கள்பணிய ஆசீர்வதித்து தம்முடைய சூழலுக்கு எழுந்தருளினர். மார்க்கண்டேய மகாமுனிவர்.

சமிந்தவன் சருக்கம் முற்றிற்று.

தூர்வாசருக்கு அமுதளித்தல்.

இந்திரன் கர்னன் கவசகுண்டலம் கவருதல்.

பதினேந்தாவது,

துருவாசமுனிச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

தன்னையொத்தாண மையிற்றெவ்வர் தனியூர்தன்னிற் றம்பியொடு
மின்னையொத்தா ளொடுநின்ற விற்சேவகனைக் கௌசலையாம்
அன்னையிழைத்த தவப்பயனை யகத்துட்கருதி யடிபணிந்தார்
பின்னையுலகி னொருநாளும் பிறவார்வினையி னிறவாரே.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! தருமபூபதியும் தம்பிமார்களும் திரௌபதியம்மனும் பன்னீராயிரம் பிராமணர்களும் தௌமியாச்சாரியரும் தவச்சிரேஷ்டர்களும் தருமமேமுதலிய நீதிகளைப் பேசிக்கொண்டு அந்தவனத்திற் சிறிதுநாளிருக்கையில், ஒருநாள் சடைமுடியும் காவிகாம்பரமும் முப்புரிநூலும் உருத்திராட்சத் தாழ்வடமும் விபூதி தூளிதமும் கோபக்குறி குடியாகியகண்களும் வாழ்த்தலுஞ் சபித்தலு மூந்தியநாவும் திருவடிகளில் மிதியடியும் இருடிகளிற் சிறந்த மேன்மையும் உடைய துருவாச ரிஷியானவர், அநேக முனீஸ்வரர்கள் கூட்டமுடன் ஆபத்துக்காலங்களில் அலைந்து அயர்ந்து அவதியுற்று வருபவர்களைப்போல், மத்தியானம் பதினைந்து நாழிகைக்குமேற் பாண்டவர்கள் இருக்கும் வனத்திற்குவந்தார். அப்படி வரவும் அவர்களைக்கண்ட பஞ்சவர்கள் எதிர்கொண்டு, அருக்கிய பாத்திய ஆசமனியங் கொடுத்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, ஆசனம் அளித்து, விசிறிகளினல் உபசரித்து, எங்கள் பெரியோர்கள் செய்த பூஜா பலத்தினல் இந்த உச்சிக்காலத்தில் தேவரீர்கள் எழுந்தருளப் பெற்றோம். என்று இருகாமுங்குவித்து இறைஞ்சி நின்றார்கள். இவ்வாறு இறைஞ்சி நிற்பொருள் இறையாகிய தருமபூபதியைத் தூர்வாசர்நோக்கி, எங்களுடைய இளைப்பு நீங்க போசனம் அளிக்க வேண்டுமென்று சொல்லினர். அதற்குத் தருமராஜன்முதல் யாவருங்களித்து, யாவருந் தடாகத்திற் சென்று நித்தியவிதி முடித்துக் கொண்டு வரலாமென்று வணங்கவும், அப்படியே அவர்கள் எல்லோரும் மத்தியானக் கடன்களை முடித்துக்கொள்ளச் சென்றார்கள்.

தமனுதியர் வருந்துவதையுணர்ந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி அங்ஙன மெழுந்தருளுதல்.

இப்பால் முரசக்கொடியோன் திரௌபதையைநோக்கி, இந்தமகாரிஷியானவர்வந்து புசிக்கவேண்டுமென்று நாம் எத்தனைகாலந் தவஞ்செய்தாலுங் கிடைக்கமாட்டார். இன்று நமக்கு நல்லகாலம் நேரிட்டது. ஆகையால் ஒருநொடிப்போதிற் பஞ்சகச்சாய பரமான்னமுடனே போசனந்திட்டஞ்செய்ய வேண்டும். என்றுசொல்லவுந் திரௌபதி இருகரத்தையும் நெரித்து, அடிவயிற்றைப் பிசைந்துகொண்டு, ஓ சந்திரகுலத்தேந்தலே! என்செய்வேன்? சூரியபகவானுகிய திரௌபதாதித்தன் நமக்கு அளித்த அக்ஷயபாத்திரம் பதினைந்து நாழிகையில் வேண்டிய புசிப்பைத தாத்தக்கதே அன்றி, அப்பதினைந்து நாழிகைக்குமேல் உதவமாட்டாதென்று தங்களுக்குத் தெரிந்து இருந்துஞ் செலவுகொடுத்தீர்களே: இதற்கு அடியேனுற் செய்யலாவது என்னவென்று திரௌபதை தியங்கினன். அதுகேட்ட கத்தியகுண சற்சீலனுகிய இயமதருமராஜனுடைய பாலன் மயங்கி, பெண்ணே! நான் கியாபகமில்லாமற் சொல்லிவிட்டேன். பெரியோர்களுடைய மனம்நொந்தால் ஏதாகவிளையுமோ? என்று ஏங்கியபோது வீமசேனன் தமயனைப்பணிந்து, அண்ணு! கந்தமூலபலாதிகளினல் திர்ப்தி செய்துவைத்து வணங்கிக்கொள்ளலா மென்றனன். அருச்சுனனும் நகுலனு மப்படி செய்வதே ஞாயமென்று சொல்லினர்.

அதைத் தருமராஜன்கேட்டு, அன்னமென்றுவந்தபேர்களுக்குக் காயுங்கிழங்குங்கொடுப்பது தருமமல்லவே: (பெரியவீடென்று பிச்

சைகேட்டாற் கரியை வழித்துக் கையிலிட்டான்) என்னும் பழமொழிபோலாச்சே,என்னுடையகாலம் விருதாவாய்ப் போச்சே என்று நொந்து, அந்தோ! இந்நேரம் பூசை முடித்துக்கொண்டு வருவார்களே: என்னசெய்வேன்? ஆசைகூறி மோசஞ்செய்த பாவியானேனே; துருவாசர் சாபத்தினுல் நாசமடையுங் காலத்தைப் பெற்றேனே; உலகமுள்ளவரையிலும் உலவாப்பழிக் காளாயினேனே, ஒன்றுக்கு மூதவாமற்போனேனே; என்று வருந்தித் தௌமியர் பாதத்தில் விழுந்து தளர்ச்சியுற்றனர். உடனே சகாதேவனெடுத்து அணைத்து, அண்ணு! நமக்கு நேரிடும் பொல்லாங்கெல்லாங் காலத்திற்குத் தக்கபடியாக வருமேயல்லது, வேறல்ல. மலை வந்தாலுந் தலைதாங்க வேண்டுமென்பது போல் இளைக்காமல், ஆபத்பாந்தவன் அநுதரட்சகன் பக்தவச்சலன் பரமதயாளுவாகிய ஜனார்த்தனன் இவிடம் வரும்படியாக நாமெல்லோருஞ் சிந்தித்தால், அந்தக் கிருஷ்ணமூர்த்திவந்து நமது துன்பத்தை இன்பமாகச் செய்வாரென்று சொல்லினன். அச்சொல் உட்கொண்ட மற்றயரும் பாஞ்சாலியுஞ் சிரத்திற் கரத்தைக் குவித்து, அவருடைய அளவற்ற திருநாமங்களைச் சொல்லித் துதி செய்தனர். அப்போது பாண்டவர் சகாயனுகிய ஆண்டவன், துரியோதனனேவலால் துருவாசர் அகாலத்திற் பிட்சைகேட்டதும், அதற்கவர்களொத்துப் பின்செய்ய மாட்டாமற் றியங்குவதுமறிந்து, இவர்களைக் காண்டல் நிமித்தியமாக வருகின்றதைப்போல் தாண்டலாகிய குதிரைபூண்ட இரதத்தின் மீது வந்து பாண்டவர்கள் முன்னின்ருர்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி துர்வாசமுனிவர் முதலியோர்க்கு அமுதவிருந்தளித்தல்.

அப்போது தேடிய மருந்து திருஷ்டிக்கெதிர்ப்பட்டதுபோல் வந்த சுவாமியைக் கண்டு, யாவரும் வீழ்ந்து வணங்கி, அகாலத்திற் றுருவாசர் வந்ததும் அவர்கேட்ட போஜனத்திற்குத் தாங்கள் யோசிக்காது இசைந்ததும் அட்சயபாத்திரத்தின் முறைமையையும் மற்ற யாவற்றையுஞ் சொன்னுர்கள். அதைக்கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுனவர் தமக்குள் யோசித்துக்கொண்டு, பாஞ்சாலியை நோக்கி, அம்மா! திரௌபதாதித்தன் கொடுத்த அட்சயபாத்திரத்தில் ஒன்றுஅரை அன்னம் ஒட்டிக்கொண் டிருக்கிறதா பாருமென்று சொல்லினர். அண்ணு! சுத்தமாகக் கழுவிக் கவிழ்த்தபாத்திரத்தில் அன்னமிருக்குமா? ஆகிலும்ஈஸ்வரச்செயலெப்படியோ? இயான் அறியேன். என்று சென்று ஆத்திரப்படாமற் பாத்திரத்தைப் பார்க்க, அதில் ஒருசாதம் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ட திரௌபதி மகா சந்தோஷத்துடன் எடுத்துவந்து ஜகரட்சகன் இடத்திற் கொடுக்க, அவரதைக்கரத்தில்வாங்கி, நான்குவேதங்களு மணக்குந் திருநாவில் வைத்துக்கொண்டு சுவைத்தனர். ஓ அரசனே! அவர்ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவாகிய கடவுளாகையாற் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அவ்வன்னத்தின் இரசம் அண்டரண்டங்களை வைத்திருக்கும் அவர்கருப்பத்திற்போய்விழுந்தவுடனே சராசரமுதலிய எண்பத்து நான்கு நூறுயிர யோனிபேதங்களாகிய உயிர்களும் பிரம்மானந்த பரிபூரணமாகிக் களித்தன.

அக்கால்தடாகத்திற்குச்சென்ற துருவாசர்முதலிய சகலரிஷிகளும் ஸ்நானஞ்செய்து விபூதி அணிந்து, நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு கரையிலிருந்து செபஞ்செய்யுங் காலையில்; அவரவர்களுந் தாய் முலைசுரந்து சேய்மிகவருந்துவதைப்போல் தேவாமிர்தத்தைத் திர்ப்தியாகப்புசித்து, வாய்வழிகளிலேயும் மூக்கின் வழிகளிலேயுந்தேக்கிவழிய ஏப்பமிட்டுக்கொண்டு, வயிறு எடுக்கமாட்டாமல், ஸ்ரீநாதனுகிய பரந்தாமன் செய்த விருந்து இதுவென்று துருவாசர் உணர்ந்து, அவ்விடத்தினின்று யாவரோடும் புறப்பட்டுவந்து, தரும புத்திரரையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியையுங்கண்டார் உடனே அவரையவர்கள் தெண்டனிட்டு, ஐயா முனிவரே! விரைவிற் போசனத்திற்கு வாருங்க ளென்று அழைத்தனர். அதற்குத் துருவாசர் பயந்து, ஓ தரும பூபதியே! எனக்கொருவரங் கொடுக்க வேண்டும் அதென்ன வென்றுல் விருந்தாகவந்து உம்மைக்கண்டபுண்ணியவசத்தினுல் அமரர்கள் புசிக்கும் அமுதமே உண்டோம். குசேலனுடைய அவலைத்தின்று அண்டத்துயிர்களியாவுங் குளிரச் செய்த ஆதிமூலப்பொருளையும் இவ்விடத்திற் கண்கள் களிக்கக் கண்டோம். இந்த ஜகரட்சகனைத் துணையாகக் கொண்ட உமக்குத் துன்பங்களு முண்டோ? என்றுவாழ்த்தி இதனைச் சொல்லுவதாயினர்.

துர்வாசர் தான்வந்த விதங்கூறி ஆசிர்வதித்துச்செல்ல, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியுந் துவாரகைக் கெழுந்தருளல்.

ஓ தண்டதானுக்குத் தமையனாகிய உத்தமனே! அஸ்தினபுரத்திலிருக்குந் துரியோதனனிடத்திற்கு இந்தக் கூட்டத்தோடும் ஒருநாள் போயிருந்தேன். அவன் நம்மை மிகவும் பூசித்து, அறுசுவையுண்டிகள் அன்புடன்படைத்தான். அதை நாங்கள் இயாவரும் புசித்து, சந்தனம் மாலை தாம்பூலம் இவைகளைப் பெற்றுச் சந்தோஷமடைந்து, உமக்குவேண்டிய வரங்கள் கொடுக்கிறோம் கேளுமென்றேன். அந்தப் பாவியானவன் வேறொன்றையும் விரும்பாமல், வனத்திலிருக்கும் பாண்டவர்களிடத்திற்சென்று என்னிடத்திற் புசித்தவண்ணம் அவ்விடத்திலுஞ் சாப்பிடும்படி வரங்கொடுமென்று கேட்டான் அப்படியே கொடுத்து உம்மை வந்து கண்டோம். ஒருநாளும் உண்ணாத அமிர்தமுண்டோம் அந்தத் துரியோதனன் தன்னுடைய செல்வ கொர்வத்தினால் உங்களை ஏழ்மையாக எண்ணி, நீங்கள் நல்லபோசன மிடாவிட்டால் நாமதனாற் சபிப்போ மென்றும், நீங்கள் கெட்டுப் போவீர்களென்றும், தான் வாழலாமென்றுங்கருதி என்னையனுப்பினான் ஆகையால் அந்தத் துண்டனானவன் இன்னுமிரண்டு வருடத்திற்குள்ளாகப் புத்திரமித்திரகளத்திராதிகளுடன் உருண்டுபோய்விடுவான். நீங்கள் திரண்ட செல்வத்தைப்பெற்று, தீனதயாளுவின் திருவடி அநுக்கிரகத்தினால் வாழக்கடவீர்கள். உங்களுக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்கள் தருகின்றேனென்றார். உடனே தருமராஜன் தாழ்ந்துவீழ்ந்து, ஓ சுவாமிகளே இன்னொருக்கால் ஆராகிலுந் தேவரீரை இப்பேர்ப்பட்ட வரங்கேட்டாற் கொடுக்காம லிருக்கவும்; என்னைக்கேட்டவர்களுக்கு எந்தவஸ்துவாகிலுமில்லை யென்னுமல் நான்கொடுக்கவும் அருள்செய்ய வேண்டுமென்று இரக்கமுடன்கேட்க, அப்படியே கொடுத்தேனென் றருள்புரிந்து, தன்னோடு வந்த தவமுனிவர் முதலியபேர்களுடன் கிருஷ்ண மூர்த்தியினிடத்திலும் பாண்டவர்களிடத்திலும் செலவுபெற்றுக்கொண்டு, திரௌபதியை ஆசீர்வதித்துவாழ்த்தி, மற்றத்தௌமியர் முதலாயினோரையும் மனமகிழ்ந்து போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டு, துருவாசர் போய்விட்டனர். அப்பால் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் செலவுபெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்கு எழுந்தருளினர். பின்பு பாண்டவர்களும் பிராமணர்களும் அகமகிழ்ந்து, பகவானுடைய கருணைப்பிரதாபத்தைப் பலவாறுபுகழ்ந்து பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள்.

துருவாசமுனிச் சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினாறாவது,

இந்திரன் கர்னன் கவசகுண்டலங் கவர்ந்த சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

மிகுதியுஞ் சுலபமும் வெம்மை தண்மையும்
தகுதியு னெறுபல ரதிகஞ் சார்ந்திடாப்
பகுதியோர் மிகுதியிற் பற்றிலார்பெருந்
தொகுதியுள் ளூறப்படுந் துணை யெமக்கரோ.

ஓ சந்திரகுலத்துதித்த இந்திரனே! கிருஷ்ணமூர்த்தி துவாரகையிலிருக்கும் நாளில், ஒருநாள் தேவேந்திரனை நினைத்தனர். உடனே அவன் வந்து சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு அஞ்சலியஸ்தனாக நிற்க, அதைக் கண்ணன்கண்டு ஆசனமளித்து இருக்கச்செய்து, ஓ ஆகண்டலதேவே! அருச்சுனனுக்குங் கர்னனுக்கும் ஆதிமுதற்கொண்டு ஏற்பட்டிருக்கும் பெரும்பகைகளும், காண்டாவன தகனத்தில் தட்சகனுடையபுத்திரனாகிய அசுவசே

னனுனவன் வாலறுபட்டுத் தாயையும் பறிகொடுத்து மனம்வருந்திக் கர்னனிடத்திற் போய்ச்சேர்ந்து காண்டிபனைக் கொன்று பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவேனென்று நாகாஸ்திரமாகவளர்ந்து வருவதும், உமக்குத் தெரிந்திருக்கின்றதல்லவா? அப்படிக்கிருந்தும் நீர் சும்மாயிருப்பது எப்படி? நாளையொருகாலத்தில் கர்னனால் விஜயனுக்கு அபாயநேரிடுமாகில், பாண்டவர்களில் மற்றநால்வரும் இறந்துவிடுவார்களே, அவர்கள்கூறிய சபதமுந் திரௌபதைவிரித்தகூந்தலும் முடியாமற்போகுமே இந்தப் பழிகளெல்லாம் உம்மையும் நம்மையுஞ் சாருமே இதற்கு வேண்டிய யுத்திபுத்திகளை யோசித்துச்சொல்லும் என்று பகவான்கேட்க, வலாரிவணங்கி, சுவாமி அடியேனால் ஆகத்தக்கதை ஆக்யாபித்தால் அவ்வண்ணம் நடந்துகொள்ளுவேன். என்றுசொல்லிய சசிமணாளனைச் சுவாமியார்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்.

இந்திரனுக்குக் கண்ணன் கர்னன்வரலாறு கூறிக் கவசகுண்டலங் கவரவனுப்புதல்.

கேளும் இந்திரனே! ஆதியில் வில்வித்தை பரிட்சைசெய்த காலத்திலும், வில்வளைத்த கலியாண காலத்திலும், கந்திருவனிடத்தில் அகப்பட்டு மெலிந்த காலத்திலும் விஜயன்பேரில் நேரிட்ட பகைகளைப் பாம்பின் விடம்போற் பல்லில்வைத்திருக்கின்றான். கர்னன் அதுவுமல்லாமற் எறியுங்கொள்ளியை ஏறத்தள்ளுவதுபோல் அச்சுவசேனன் என்னும் நாகாஸ்திரமுங் கைகூடியிருக்கின்றது. இதன்றியும் இவனுடைய பூர்வோத்திரஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். ஓ வெள்ளைவாரணனே! ஆதியில் இவன் ஆயிரக்கவசன்என்கின்ற இராக்கதன். அதிக வரங்களினால் தேவர்கள்முதல் மாதவர்களையும் வேரறக்கொன்றுவென்று வருவான். அந்த வருத்தங்கண்ட பிரமன் முதலாகியபேரும் ஆதிநாராயணமூர்த்தியினிடத்தில் முறையிட்டார்கள். அவர்நாராயண ரிஷியாக நரனுடன் பூமியில்வந்து, அவனோடு ஒருவருடம் யுத்தஞ்செய்து, அப்போதவனைச் செயிக்கமாட்டாமல் இளைத்துத் தவஞ்செய்யச்சென்றனர். அப்போது நரனவன் ஒருவருடஞ் சண்டைசெய்து, அப்பால் தானுங்களைத்துத் தவஞ்செய்யச் சென்றனன். பின்பு நாராயண ரிஷிவந்து ஒருவருஷம் வரையில் யுத்தஞ்செய்து களைத்துமீட்டுந் தவத்திற்குச்செல்ல, அதுகண்டு நரன்வந்து ஒருவருடகாலம் யுத்தஞ்செய்து வெல்லக்கூடாமல் களைக்க, இப்படியாகஇந்த இருவரும் அந்தராக்கதனை விடாமல் மாறி மாறிப் போர்புரிந்து, வருஷத்திற்கு ஒருகவசம் அழித்துவந்தார்கள்.

இந்தப்படி அமர்புரிந்ததில் தொளாயிரத்துத்தொண்ணூற்றொன்பது கவசம் அறுபட்டு, ஒருகவசம் இருக்கும்போது அரக்கன் இளைத்து ஓடவும், இவர்களுந்தொடர்ந்து போகையிற் சூரியனிடத்தில் அபயம்புகுந்து அமிக்கியமானான். அந்த இராக்கதன்றான் இப்போது கர்னனாகவந்து பிறந்து, மேற்கூறிய நரநாராயணரைப் பகைகொண்டு இருக்கின்றான். அந்த கவசகுண்டலம் இருக்கிறவரையிலும் அவன் இறக்கமாட்டான். அருச்சுனனுக்கு அபாயம்வரும். ஆகையால் நீர் விருத்தப் பிராமணவேடங்கொண்டு அக்கொடையாளி இடத்திற்சென்று அதைத் தானமாகக் கேட்டால், உடனே இரண்டையுந்தடையில்லாமற் கொடுத்துவிடுவான் அவனோ இல்லையென்னுஞ் சொல்லைக்கல்லாதவன் அப்பால் நாகாஸ்திரத்திற்கு நானிருக்கிறேன். என்று சொல்லக்கேட்ட இந்திரன் எழுந்து வணங்கிக்கொண்டு, தேவரீர் சித்தத்தின்படி நடப்பேனென்று விடைபெற்றுச் சென்று, பிராமணவேடத்துடன் கர்னனுடைய அரண்மனைக்குப் போவதாயினான்.

சூரியபகவான் இந்திரன் வருங்காரியத்தைக் கர்னனுக்கு முன்னதாய்ச்சென் னறைத்தும் பயன்படாது போதல்.

அப்படியவன் போவதற்கு முன்னமே சுவாமியும் அவ்விந்திரனும் பேசிக்கொண்டதைப் பார்த்திருந்த சூரியபகவான் விசனங்கொண்டு, நமதுபுத்திரனைக்கொல்ல இரண்டு பெரியமனிதர்களும் அந்த எண்ணங்கொண்டார்களல்லவா? அவரவர்கள் தமது பானைசாயப் பார்ப்பார்களா? தான்சாவ மருந்துண்பார்களா? என்றுநினைத்து உடனே அச்சூரியபகவான் வேதியருபங்கொண்டு கர்னனிடத்திற்சென்று, அவன்செய்த உபசாரபூசைமுதலிய யாவற்றும் பெற்றுக்கொண்டு அவனுக்காசிர்வதித்து, அப்பா! அருச்சுனநிமித்தமாகத் தேவேந்திரன் கவசகுண்டலங் கேட்கவருகின்றான். நீ அவனுக்கு அந்த இர

ண்டையுங் கொடுக்காமல் நிறுத்துவையாகில் திரிலோகங்களும் உன்னைச்செயிக்க மாட்டாது. கொடுத்தாயாகில் நீ பார்த்தன் கைப்பாணத்தால் வீணே இறந்துவிடுவாய். ஆதலாற்கொடுக்காதே என்றுசொல்லி, நான் உன் தகப்பன் நீ என்பிள்ளை. என்று பிறந்தவரலாறுந்தெரிவித்து, தான் சூரியனென்றுதன திருபத்தைக் காட்டினான். உடனே அங்கர் கோமான் புளகாங்கிதங்கொண்டு, புனித சலத்தினாலும் புட்பங்களினாலும் பூசித்துப் பிரதட்சணஞ்செய்து, ஏகாங்க திரியாங்க பஞ்சாங்க அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்கள்புரிந்து இதனைச்சொல்லுகின்றான்.

சுவாமி! என்பிராணனைக் கேட்டாலுங் கொடுத்து விடுவதேயென்று விரதங்கொண்டிருக்கும் அடியேனுக்கு, தேவரீர் இப்படிக் குக் கட்டளையிடலாகாது. இல்லையென்னுஞ் சொல் என் சத்துருவினிடத்திலும் வரக்கூடாது. உயிர்பெற்று இருந்தார் என்படாஈந்தவர்களன்றி ஈயாதிருந்தவர்களிறந்தவர்களே மேலும் ஈதலே அறமென்று வேதமும் விளம்பாநின்றது. சகல போகமுந் தியாகமும் யோகமுமுடைய தேவேந்திரனே தேகியென்று என்னை இரந்துகேட்க வந்தால் நானில்லையென்பதுவும் ஒருசொல்லோ? என்னுயிரும் இவ்வுலகமும் மற்றயாவும்போம். கீர்த்திமாத்திர மழியாமல் நிலைத்து நிற்கும். ஐயா இந்தப் பூதவுடலோ? நீர்மேற்குமிழி. இவ்வாழ்க்கையோ? நிலையில்லாதவான்மீன் இச்செல்வமோ? மாறிமாறி யுருளுஞ் சகடம். முடிவிலித்தேகமோ? தாய்-தந்தை-பிணி-பேய்-நமன்-நாய்-நரி-புழு - காக்கை-கழுகு - பருந்து - இயமன் - இவைகளெல்லாந் தங்களுடையதென்றுகாத்துக்கொண்டிருக்க, சூத்திர மூடையபிரதிமெய்போல்நடமாடிவரும். இப்பொய்யானதேகத்தைமெய்யென்றுநம்பிவிருதாவில் அழிவதைப்பார்க்கிலும், கேட்டவர்களுக்கு இல்லையென்னமல் அளிப்பதேகளிப்பாம். ஆதலால் கொடுப்பதென்பதைத் தடுக்காதீர். தேவரீர் என்மீது கருணைவைத்துவந்தபடியால், எனக்கு ஒருவரமாத்திரங் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று வணங்கினான். அப்படிவணங்கியபுத்திரனைச் சூரியபகவான்கண்டு, மறுமொழிஒன்றுஞ்சொல்லாமல்,விதியை அனுஷ்டிக்குமமதியென்று நினைத்து, புத்திரனுடைய உத்தமகுணத்திற்கு மெத்தவும் மகிழ்ந்து, இதனைச்சொல்லுகிறான்.

அப்பா தப்பாமொழியுடைய தனயனே! தனக்குமிஞ்சித் தருமமென்றும் சுவரைவைத்துக்கொண்டுசித்திரமெழுதவேண்டுமென்றும் உட்சுவர்தீத்திப் புறச்சுவர் தீத்தல் வேண்டுமென்றும் இப்படி உலகமொழியுண்டு. இதுகளையோசித்து, உன்பிராணனுக்கு அழிவுவரவொட்டாத கவச குண்டலத்தைக் கொடுக்காமல் நிறுத்துவையாகில், திரிமூர்த்தியும் ஒருமூர்த்தமாகவந்தாலும்உனக்குப்பயமில்லை. மிஞ்சிக் கொடுத்து விடுவையாகில், உடனே இறந்தாயென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. (பெற்றமனம் பித்து பிள்ளைமனங்கல்லு) என்பதை என்னிடத்திலும் உன்னிடத்திலுங் கண்டேன். என்று சூரியபகவான் சொல்ல, இவையனைத்தையுங் கர்னன்கேட்டு, சுவாமி! தோற்றமாகிய நாமரூபங்களெல்லாம் நிலைத்து நிற்கத்தக்கதோ? தேவரீருக்குத் தோற்றாத காரியமுண்டோ? வினைப்பயனேவென்றவர்களைக் கண்டதுண்டோ? தேவரீர் என்காதில் இல்லையென்னுஞ் சொல்லைப் போடாதீர். இல்லையென் பாரிடத்திற் செல்வ நில்லாது. வேண்டியசெல்வங்களைக்கொடுப்பதற்குத் துரியோதனமகாராஜன் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார். என்னுயிரையும் அவருக்கே கைமாறாகக் கொடுக்க விரும்பி யிருக்கின்றேன். சகல போகங்களையுமுடைய இந்திரனேவந்து இறப்பானாகில், இல்லையெனத்தக்கதோ?என்றுகூறியகச்சைக் கொடியோனைச் சூரியபகவான் பார்த்து உள்ளத்திற் களித்து, குழந்தாய்! உன்னுடைய மனதுஇப்படியிருப்பதால், நான்சொல்லியும் இன்னுமெவர்கள்சொல்லியும் பிரையோசனமில்லை. ஆனாலும் அந்தஇந்திரனிதோவரப்போகின்றான். அவனுக்கு உன்னிஷ்டப்படி கொடுத்த பிற்பாடு, அந்த இந்திரனிடத்தில் மீளாதவேலொன்றிருக்கின்றது. அவ்வேலோ சிருஷ்டி திதி சம்ஹார திரோளபவானுக்கிரக மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீகயிலாசபதியீன்றருளியசிவ சுப்பிரமணியக் கடவுள் கைக்கொண்டிருக்கின்ற சத்திவேலாயுதத்தின் அமிசை பெற்றுள்ளது. அதையாகிலும் வாங்கிக்கொள் அப்பால் உன்னுடைய இஷ்டம். என்று ஆசீர்வதித்து விசுவாசத்துடனே சூரியபகவான் தன் கதியை நோக்கிப் போய்விட்டான்.

இந்திரன் அந்தணருபியாய்க் கர்னனிடம் வந்து கவசகுண்டலம்வாங்கி, ஓர்சத்தி வேலை அவனுக்குத்தந்து செல்லுதல்.

உடனே கர்னமகாராஜன் நித்தியவிதிகளை முடித்துக்கொண்டு, தானதருமங்களெல்லாஞ் செய்து, தேவப்பிராமணர்கள்-ரிஷிகள்-தரித்திரர்கள்-குருடர்-குட்டர் - செவிடர்-மூடவர்-கூனர்-குள்ளர் - வியாதியோர் - இவர்கள் முதலாகியபேர்களுக்கும் அவ்வவர்கள் கருதியவற்றைக் கொடுத்து, இன்னும் யாராகிலுமுண்டோ வென்று விசாரித்து, தேவேந்திரன் எப்போதுவருவானென்று எதிர்பார்த்திருக்குங் காலத்தில், வில்லைப்போல் வளைந்த உடலும்-நடுநடுங்கியகால்களும்-ஒய்ந்தநடையும்-கையிற் குடையும்-கங்கையின் நுரையைப்போல் நரையும் - கன்னமுதலியன சுருங்கிய திரையும்-கந்தை யுடுத்திய அரையும் - காலிற்றெடுத்தமிதியடியும் - கையிற்பிடித்த மூங்கிற்றடியும்-மார்பில்முப்புரிநூலும்-இன் முண்டான கோலத்தோடு ஒப்புவமை இல்லாத கிழவேடங்கொண்டு அத்தினபுரவீதியிற் பதினைந்து நாழிகை வெய்யலில் நடக்கமாட்டாமற் புழுவைப்போற் பதைபதைத்துத் துடிதுடித்து, ஒட்டமும்நடையுமாகவருகின்றான் தேவேந்திர மகாராஜன். இப்படி வருகின்றதைக்கண்டவர்கள் எல்லோரும் அவனுக்குக் கைகொடுத்து உபசரித்து அழைத்துவரவும், மாயவேடத்துடன் வருந்திவந்த இந்திரன் கர்ன மகாராஜனுடைய தானவாச லெங்கே? அரண்மனையெங்கே? என்று பலரையுங் கேட்டுக்கொண்டுவந்து, கோட்டைவாசலில்நுழைந்தான். அப்போது காவலாளிகள் தடுத்து, ஐயா! இன்று தானங்கொடுத்தாய் விட்டது. நீர்போம்; போம்: நாளைக்குவாரும். என்று சொல்லவும் அதைக்கேட்ட ஆகண்டலவந்தனன் ஏக்கமுற்றவன்போல்நிற்க, அப்படிநிற்கின்றவனை இடையூறகற்றுங் கர்னன் கண்டு எதிர்கொண்டுவந்து, சாஷ்டாங்க தெண்டஞ் செய்து, சுவாமீ! என்பாக்கியமே பாக்கியம். இவ்வளவு பிரயாசையுடன் தேகம் வருந்த எனக்குத் தரிசனந்தந்தீர். என்று வணங்கிக் கைகொடுத்து அழைத்துப்போய் ஆசனத்திலிருக்கச் செய்து, அருக்கியம் - பாத்தியம் - ஆசமனீயம்-சந்தனம்-அட்சதை- தூபதீபம் - இவையாவுமளித்து, உபசாரத்துடன் வந்து நின்றான்.

அப்படி வந்தித்து நிற்கின்ற அதரித்திரனை அந்தணன்நோக்கி மங்களாசனங்கூறி, அப்பா! என்னுடைய ஆசைமுன்னுக்குஇழுக்க, கிழத்தனமாகிய தள்ளாண்மை பின்னுக்கு இழுக்க, கால்கள் வழுக்க, கனவருத்தப்பட்டு வருவதற்கு மத்தியானமாய் விட்டது. நானென்ன செய்வேன்? வாயிற் காவலாளர் வரேலென்கின்றார்கள். என்று சொல்லக்கேட்ட கச்சைக்கொடியோன் குலுங்கநகைத்து, ஓ சுவாமிகளே! நீர் காலந்தப்பி வந்தோமென்று கவலைப்படவேண்டாம். உம்முடைய மனோபீஷ்டப்படிக்குக் கேளுந் தருகிறேன் என்று சொல்லவுந் தேவேந்திரனாகிய மறையோன்மகிழ்ந்து, கற்பகவிருட்சத்தைப்போற் கேட்டதைக் கொடுக்கமாட்டுவையா என்றான். அதுகேட்ட கவசகுண்டலன் துடிதுடித்து, சுவாமி! யவர்கள் எதைக்கேட்கினும் இல்லையென்னுமற் கொடுக்கும்படியாகத் துவஜங்கட்டியிருக்கிறேன். அப்படிக் கொடாமல் மாறுவனேயாகில், யுத்தமுதுகிற் புறமுதுகிட்டு ஓடியபாவிபோல் துற்கதி அடையக்கடவேன். நீர் தடையில்லாமற்கேளும். ஓ புருஷசிலாக்கியனே! ஓ வேதவாக்கியனே! என்று கர்னன் சொல்லவும் வச்சிராயுதன்புகழ்ந்து, உன்னுடைய தேகத்தோடு பிறந்திருக்குங் கவசகுண்டலத்தைகொடுவென்றுகேட்டனன். உடனே கனகக் கொடியோன் அகமகிழ்ந்து கொடுக்க எத்தனித்தான். அக்காலையில்அசரீரிதேவதை உரக்கக்கூவி, ஓ மிகுகொடையாளனே! வந்தவன் இந்திரன் உபேந்திரனாகிய கிருஷ்ணபகவானுடைய போதனையால் அருச்சுனனுக்குச் சகாயமாக உன்னிடத்திற் கவசகுண்டலத்தைப்பெறும்படி பிராமணருபத்துடன் வந்திருக்கின்றான். இவ்விரண்டையுங்கொடுத்து விடுவையாகிற் காண்டீபனுடைய கணையால் இறந்து போவாய். ஆகையாற் கொடாதே; கொடாதே: என்று தடுத்தனள்.

அப்படிதடுத்துங்கர்னன்கேளாமல்,கவசகுண்டலம் இரண்டையும் மாயப்பிராமணனிடத்திற் கொடுத்து, மலர்போன்ற பாதங்களில் வீழ்ந்து, ஐயனே! தேவரீர் வந்து இருகரத்தையும் நீட்டிக் கேட்டதற்கு இயான் கொடுத்தது ஒருபொருளோ? என்றுபிரியவசனமுஞ் சொல்லினன் அதற்குத்தேவேந்திரன் புளகாங்கிதமுற்றுத்தன்னைமறந்து, இவனுடைய தவமே தவமென்று ஆசிகூறவும், பாரிஜாத புட்பங்களைத்தேவர்கள்வாரிமாரிபோல்தூறி,

தேவதுந்துபி முதலிய வாத்தியங்களை முழக்கினர். வையகத்துள்ளயாவரும்வாழ்த்தினர். அக்கால் ஐயமில்லா மனத்தோனாகிய சவுரியன் களித்து நிற்க, அப்போது தேவநாதன் தன்னுடைய யதாருபத்தை எடுத்து எதிரில் நிற்க, அதுகண்ட ஈகையாளி அவனை இறைஞ்சிப்போற்றினன். உடனே இந்திரனவனையெடுத்து அணைத்து, அப்பனே! உன்னுடைய கருணைசுரந்த மனத்தினுக்கு நான் இளைத்தேன். அருச்சுனன் நிமித்தத்திற் கவசகுண்டலம் வாங்கவந்தேன். அசரீரி தடுத்தும் அந்த மொழியைத் தடுத்துக் கொடுத்த அன்பனே! உனக்குக் கைமாறு இயான்செய்வதென்னவென்று தன்கையிலிருக்குஞ் சத்திவேலாயுதத்தைஎடுத்துக்கொடுத்து, இதைக்கிரீடி தவிர மற்றப்பேர்கள்பேரிற் பிரயோகஞ்செய்வையாகில், உடனே தப்பாமற் கொல்லும். என்று பல்லாண்டுகூறினன். உடனேகர்னன் நமஸ்கரித்து, இரண்டு கரங்களினாலும் அவ் வேலைவாங்கிக்கொண்டான். அப்பால் இந்திரன் கர்னனிடத்திற் செலவுபெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்குப்போய், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடத்திற்கவசகுண்டலத்தைவைத்தனன். அது கண்டபகவான் மனமகிழ்ந்து, இனிப்பாண்டவர்களுக்கு ஏதொருகுறைவும் இல்லையென்றுசொல்லி, கர்னனுடைய உதாரத்தைக்கேட்டுப்புகழ்ந்தனர். பின்பு இந்திரன் கண்ணன் விடை கொடுக்கப் பெற்றுத் தெய்வலோகம் போய்ச் சேர்ந்தான். இப்பால் உலகத்தார்முதல் யாவருங் கர்னனைக் கொண்டாடினார்கள். பாண்டவர்களுக்கு இடதுகண்ணும் இடதுதோளுந் துடித்தன. இனிமேல் ஜெயம் பாண்டவர்களுடையதென்று வீஷ்மத் துரோணாதியர்கள் தங்களுக்குள்பேசிக்கொண்டார்கள். ஓ மகாராஜனே! இவ்வுலகத்தில், (இட்டோர் பெரியோர் இடாதோர் இழிகுலத்தோர்) என்னும் வாக்கியப்படிக்கு இல்லையென்னுமற்கொடுத்த சூரியபுத்திரன் இன்னமும் புகழுடம்பு கொண்டு இருக்கின்றான். இருந்தும் இல்லையென்னும் லோபியர் உயிருடன் செத்தபிணமாக உழல்கின்றார்கள். ஆதலால் ஈகையையுடைய தீரனே தீரன்.

இந்திரன் கர்னன் கவசகுண்டலங் கவர்ந்த சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது,

பழம்பொருந்து சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

மண்ணுடன் புனலுந்தேயு வாயுவா காயந்தன்னோ
டெண்ணரு மிரவிதிங்க ளியமான னெனுமோரெட்டு
வண்ணமு மாகியெல்லா வடிவினுஞ் சிறந்துநின்ற
கண்ணரு ளுடையகோவைக் கருதினோர் பிறவிதீர்ந்தோர்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! பாண்டவர்கள்பன்னீராயிரம்பிராமணர்களோடுந்தவுமியாசாரியரைவணங்கிச் சத்காலக்ஷேபஞ்செய்து கொண்டு வனத்திற் சஞ்சரித்திருக்கும்போது, ஒருநாள் சாயங்காலவேளையில் அருச்சுனனுந் திரௌபதியும் உல்லாசமாக வனத்தின் அதிசயவேடிக்கையைப் பார்க்கும்படியாக வந்து, வெளியே பெரியோர்கள தவஞ்செய்யும் நெருக்கமும் விருட்சங்களின் மிகுதியும் மலையருவிகளின்ஓசையும் மிருகங்களின் ஆர்ப்பம் மலர்கள் நிறைந்த மணமும் இன்னமும் பற்பலவித வளப்பங்களையுங்கண்டு களித்துவரும்போது அங்கே ஒரு நெல்லிமரத்தில் ஓர் கனியானது மிகுந்த பிரகாசத்துடன்பழுத்து கொம்பில் இருக்கக்கண்டு, அம்பனைய கண்ணளாகிய பாஞ்சாலி இதை அறுத்துத்தாரும என்று அனுமத்துவஜத்தோனைக் கேட்க, விஜயன் காண்டீபத்தை வளைத்துச் சரத்தைத் தொடுத்து அறுத்து உடனேகொடுத்தான். அதைக்கண்ட மாதவ

பழம் பொருந்துதல்.

நச்சுப்பொய்கை.

ர்கள் எல்லோருங் கூட்டமாகக்கூடிக்கொண்டு கிரீடியைநோக்கி, அடடா என்னகாரியஞ் செய்தாய் ஐயோ பெரும்பழிதேடிக்கொண்டனையே பெரியோருடைய சாபத்துக்கு ஆளாகினையே இந்தப் பழத்தின் காரியம் என்னவென்று எங்களைக்கேட்கலாகாதா பதறிஅறுத்துக்கொடுத்தனையே பாவத்திற்கு உடம்பட்டனையே இனியாங்கள் என்ன செய்வோம்? என்று ஏங்கி இரைந்து விசனப்படும் பெரியோர்களை அர்ச்சுனன் பார்த்து, முகமுந்தேகமும்வியர்த்து, பூமியில்வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து சுவாமிகளே! என்பேரில் அபசாரம் தெரியாமல் அறுத்துவிட்டேன். தேவரீர்கள்மன்னிக்கவேண்டும். இந்தாரும் உங்கள் நெல்லியங்கனி என்று பூமியில்வைத்துச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கினன்.

அருச்சுனன் ஆமலக்கனிவரலாறுணர்ந்து
தருமனிடஞ் சென்று முறையிட
அவருந்தவித்தல்.

அப்படி வணங்கிய பற்குனனைப்பார்த்து அந்தப் பெரியோர்கள் சொல்லுகின்றூர்கள். ஓ இராஜபுத்திரனே! இந்தக்கனி எங்களுக்குச் சொந்தமல்ல. மித்திர மஹாரிஷீஸ்வரர் இந்தவனத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டு இருப்பதினுல் இந்த வனத்திற்கு மித்திர மஹாரிஷிவனம் என்றுபேர். யாங்கள் எல்லோரும் அவருடைய அடிமைகளாக இருக்கின்றோம். அந்த உத்தமர் நித்தியம் ஒருவேளை இவிடத்திற்குவந்து, இந்த ஆமலக விருட்சத்தின் அடியில் உட்கார்ந்து, சற்று நேரம் யோகஞ்செய்து, பிற்பாடு எங்களுக்குத்தவம்-தருமம்-நீதி இவை முதலிய யாவுஞ் சொல்லிப்போவார். அவருக்கு ஆகாரமாக ஈஸ்வரானுக்கிரகத்தினுல் இந்தநெல்லிமரம் இரண்டுவருடம் பிஞ்சாகி,இரண்டுவருடங்காயாகி, இரண்டுவருடஞ் செங்காயாகி, நான்கு வருடத்தில் இரசம்பெருகிக் கனியாகி, அந்த மஹாரிஷியினுடைய கரத்தில்வந்து இறங்கும். அந்தக்கனியைக் கைலாசபதிக்கு அற்புதஞ்செய்து, தானுந் தன்னினமாகிய தவத்தினரும் புசித்துக்களித்து, மறுபடி பனிரண்டுவருடம் வரைக்குங் காத்திருப்பார். அந்தமாதவருக்கு நாளைக் காலமே உதவியாகுங் கனியைக் கன்னிகையின் வார்த்தையைக்கேட்டு அறுத்து ஈந்தனையே அந்தோ என்ன செய்யலாம் என்றெல்லோரு மிரங்கக்கேட்ட இந்திரகுமாரன் இடிந்து இளைத்து, அக்கனியைக் கைக்கொண்டு தருமராஜனுக்கு எதிரில்வந்து, அவருடைய பாதங்களில்வீழ்ந்து அழுது பயந்து இதனைச் சொல்லுவதாயினன்.

அண்ணா! பாஞ்சாலி வார்த்தையைக் கேட்டு இந்தப்பழத்தைஅறுத்துக்கொடுத்தேன். தவத்தைச் செய்யும் ரிஷிகளெல்லாம் மித்திர மஹாரிஷியினுற் சாபம் வருமென்றும், பனிரண்டு வருடத்திற்கு ஒருதரம் இந்தப்பழங் கிடைப்பதென்றுஞ் சொல்லுகின்றூர்கள். இது நான் விவேகமில்லாமற் செய்தவேலை. (பெண்புத்திகேட்டோர் பேதையாவார்) என்னும்பழமொழியையும் பாராமற்செய்து பாபியானேன். என்னைக் கோபியாமல் இரட்சிக்க வேண்டும். என்று வணங்கலும் உதிஷ்டிரர் அண்டையில் நின்ற தண்டதரனைப்பார்த்து, அப்பா வீமா! (பட்டயிடமேபடும் கெட்ட குடியேகெடும்.) என்பது நமக்குப் பலித்தது. நாமென்னசெய்யலாம்? மோர்சுடுகிறதென்று ஊதிக்குடிக்குங்காலத்திலும், இந்தத் திரௌபதியினுல் என்ன என்ன பொல்லாங்குகள் நேரிடுகின்றன. இன்னும் என்ன விளையக் காத்திருக்கின்றதோ? நானறியேன் (கற்பகத்தைச் சார்ந்தவர்க்குக் காஞ்சிரங்காயீன்றதே, முற்பவத்திற் செய்தவினை) என்னும் பழமொழிபோல், அனுபவிக்க வேண்டியதெல்லாம் அனுபவிப்போம். என்று உதிஷ்டிரன் விசனப்படும்போது, காண்டீபன் துதித்து, என்னுல் ஒரு அபாயம்வந்தது என்னும் பெயர் வேண்டாம். பழத்தை அறுத்தவன் நான். ஆகையால் என்னையேசபிப்பார். ஒருக்காலும் உங்களைச் சபிக்கமாட்டார். எய்தவன் இருக்க அம்பைநோவாரெவருமில்லை. அவருடைசாபத்திற்கு நானே ஈடாகஇருக்கிறேன். என்று கூறினன். அப்படி கூறிய வெற்றி விசயனை தருமபுத்திரர்பார்த்து, தம்பீ! நீசாபத்தினுல் இறக்கவும், நாங்களெல்லோரும்பிழைக்கவுங் கூடுமோ? இறந்தால் எல்லோரும் மாய்வதே காரியம். இஃதல்லாமல் ஒருவர்போய்நால்வர் நிற்கிறதும் நால்வர்போய் ஒருவனிற்கிறதுந் தருமத்தின் உரிமைப்பாடல்லவென்றனர்.

பாண்டவர் கிருஷ்ணமூர்த்தியைத் தியானிக்க அவரெழுந்தருளி அவர்களை ஆதரித்தல்.

இப்படியாகப் பாண்டவர் கலங்கியிருக்குஞ்சமயத்தில் அவருட்சகாதேவன்தருமனை எதிர்கொண்டுவணங்கி, அண்ணா! பாண்டவர் சகாயனாகிய ஆண்டவன் - ஆபத்பாந்தவன்- என்று சொல்லும்படியாய் நம்மைச் சார்ந்தவனாயிருக்கின்ற ஒருவன் மடிந்தபோது அல்லவோ? நாம் இறக்கவேண்டும். அவனிருக்கும்வரைக்கும் நமக்கொரு குறைவும் இல்லை. அந்தக்கருணாநிதி இவிடம்வரும்படி சிந்தித்தால் நமது ஆபத்து நீங்கும். என்று இளையவன் சொல்லக்கேட்ட யாவருங் களித்து, ஏகமனத்தராய்ப் பக்தவத்ஸலனாகிய பகவான் இவிடம் எழுந்தருளி இரட்சிக்கவேண்டுமென்று துதித்தார்கள் அக்காலையில்ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் பாண்டவர்களைப் பார்க்க வருகிறவரைப்போற் சத்தியபாமை சமேதராய் இரதத்தில் எழுந்தருள, உடனே ஆபத்துக்குப்பாபமில்லை என்பதாய்த் தருமநந்தனன் முதலாகியபேர்கள் சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டஞ்செய்து, நெல்லிக்கனியினால்நேரிட்ட குறையைச் சொல்லினார்கள். அதுகேட்டகண்ணன்மனந் துடித்து, அடடா!! இதென்னகாரியம்? இப்படியுஞ் செய்யலாமா? ஈசனுடைய அடியார் மனம் எரிந்துபுகைந்தால் வீண்போமா? இந்தக்கனியைப் பொருந்தசெய்ய என்னாலாமா? ஓ தருமநந்தனா! ஓ வீமசேனா! என்று அலறி அபயம் என்பவர்களுடன் தானுங்கூடி அவலிக்கத்தொடங்கினார். அதைக்கண்டபஞ்சவர் முதலவன் தஞ்சமையா அஞ்சனமேனியனே! எங்களைத் தளரவிடாதீர் என்று தோத்திரஞ் சொல்லினர். அச்சொல்லைக்கேட்ட மாயன் சற்றுநேரம் யோசித்து, இதனைச்சொல்லுவதாயினார்.

ஓ முரசத்துவசனே! உங்களிஷ்டப்படி முடிப்பதற்கு நான் தேவனல்ல. மந்திரதந்திரங்களில் வல்லவன் அல்ல. ஆனால் பெரியோருரைத்த வேதமொழிஒன்றுண்டு. அதாவது (உற்றது பகர்ந்தால் அற்றது பொருந்தும்.) என்பதுதான் இது உண்மையானது. மந்திரங்கால் மதிமுக்கால் என்பதுபோல், அந்தமரத்தின் அடியிற்போய் நின்று, அவரவர்களுடைய மனோநிச்சயத்தைச் சொல்லுங்கள். எப்படியும்பொருந்தும் (ஜனவாக்கியந்துகர்த்தவ்யம்.) என்பது பொய்யல்ல. என்றுரைத்து இவர்களை அழைத்துக்கொண்டுசென்று, அந்தமரத்தின் அடியிற்போய்நின்று, தன்கரத்திற் பழத்தையெடுத்துக்கொண்டு, ஓ ஆகாயவாணி! ஓ பூமாதேவி! ஓவனதேவதா!ஓவேதமுதல்வனே! இந்தப் பாண்டவர்கள் சொல்லும் உண்மை வசனத்தினாற் பெரியோருக்கு அபசாரமாக அறுத்து விட்ட பழமானது பொருந்தக்கடவது. என்று இயம்பித் தருமராஜன் கரத்திற் கொடுத்தனர். அதையவர் வணக்கமுடன்வாங்கி, வழிபடுகடவுளைத் தியானஞ்செய்து நின்றனர். மற்றையரும் அவ்வாறே தியானசிந்தையராயிருந்தனர்.

தருமநந்தனனுரைத்த மனோநிச்சயம்.

அப்போது கிருஷ்ண மூர்த்தியுந் தனக்கிஷ்ட தேவனாகிய சம்புவைத் தியானித்து, பாண்டவர்களையும் பாஞ்சாலியையும்பார்த்து எச்சரிக்க முதலாவது ‘வெல்லுகவறமு மெய்மையும்பொறையு மேகமேனியனும் வெல்லாமற், செல்லுகபாவம் பொய்மொழி கோபந் தெயித்தியர் குலமெனத் தெளிவுற், றல்லும் வெம்பகலு மென்மனநிகழு மலகையாமன்னையை முன்னங் கொல்லுதல்புரிந்தோயென்றனன்’ இவனாரெனில் முரசங்கோட்டியகொற்றவெங்கொடியோன் இப்படியாக ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியை ஓ ஆதியில் வஞ்சகமாதாவாகி வந்த பூதகியைப்பாலைக் குடிப்பதுபோலவள் பிராணனைக் குடித்துக் கொல்லுந் தொழில் புரிந்தகோவேயென்று கூவி, தருமமும்சத்தியமும் பொறுமையும் நீலமேகவண்ணனாகிய நீரும் நித்தியமாக என்னிடத்தில் நீங்காமல் நீடூழி நிலைபெற்று வாழத்தக்கதுவே யல்லாமல், பாவமும் பொய்மொழியும் கோபமும் இராக்கத குலங்களைப்போல் நசித்துபோகக்கடவதென்று தெளிந்து என்னுள்ளமானது இரவும் பகலும் இதுவேவேலையாக நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. என்று முரசமெழுதிய வெற்றிக் கொடியினையுடைய தருமராஜன் தனது உண்மை யுறுதியைக் கூறியவுடனே, அகங்கையிலிருந்த ஆமலகம் இரண்டுமுழம் உயர்ந்து நின்றது. அதைக்கண்டு யாவருஞ் சந்தோஷித்தார்கள்.

வீமசேனனுரைத்த மனோநிச்சயம்.

இப்பால் இரண்டாவது பிறர்மனையவரைப் பெற்றதாயெனவும் பிறர்பொருளெட்டியேயெனவும் பிறர்வசையுரைத்தல் பெருமையன்றெனவும் பிறர்துயரென் றுயரெனவுமிது தியேவரினு மென்மனக்கிடக்கையெம்பிரானிவையெனவுரைத்தான் இவனரெனில் மறவியுமடியுமாதுமல்லியற்கை வலிமைகூர்வாயுவின்மைந்தன். இப்படியாக ஸ்ரீ வேணுகோபாலனை ஓ என் கர்த்தனே யென்று கூவி, அன்னியர்களுடைய தருமபத்தினிகளைக் காணில் என்னைப் பெற்ற தாயெனவும் பிறருடைய பொருள்களைக் காணில் எட்டிப்பழமெனவும் ஒருவரையொருவர் வசைமொழிந்து புறங்கூறுதல் பெருமையல்லவெனவும் வேறொருவர் வருந்தும்படியாக நேரிடுந்துயரம் எனக்குவந்த துயரமெனவும், எனக்கு இறுதிவந்து போங்காலநேரிடுஞ்சமயத்தும் என்மனத்தைவிட்டு நீங்காதிருக்கும் இந்தத் திடத்தை நீரே யறிந்துகொள்ளும். என்று இயமனை மடியச்செய்யும் வலிமையுங்குற்றமற்ற இயல்பையுமுடைய வாயுவின் குமாரனுகிய வீமசேனன்சொல்லவே அந்தநெல்லிக்கனியானது பின்னுமிரண்டுமுழம் உயர்ந்து நின்றது.

விஜயனுரைத்த மனோநிச்சயம்.

இப்பால் மூன்ருவது ஊனமேயான ஊனிடையிருக்கு முயிரினைத்துறந்து மொண்பூணு, மானமேபுரப்ப தவனிமே லெவர்க்கும் வரிசையுந் தோற்றமுமரபு, ஞானமேயான திருவடியுடையாய் ஞாலமுள்ளளவு நிற்றலினு, லினமேயுயிருக் கியற்கையாதனு லென்றனன். இவனுரெனில் வீமனுக்கிளையோன் இப்படியாக ஸ்ரீவாசுதேவனை ஓமெய்ஞ்ஞான உருவாகிய திருவடிகளையுடைய விமலனே யென்றுகூவி, மாமிசம்-இரத்தம்-சீழ்-நரம்பு எலும்பு-தோல்-இவைகளாற்கூடி நீர்க்குமிழிபோல் அழியும் உடலிற் பொருந்திய ஆத்மாவை இழந்தாகிலும், ஒழுக்கமுடைமையும் மதிப்பாகிய சத்திய மொழியும் நல்லக் குடிப்பிறப்பும் பூலோகமுள்ள வரையிலும் நிலைபெற்றிருப்பதனுல், இவற்றைப் பொருளாய்ப் பெறவேண்டும். அப்படியவற்றைப்பெருமல் மனத்தேகமெடுத்து விருதாவில் இறப்பது ஆத்மாவுக்கு ஈனம். ஆகையாற் புருடராகச் சனனமெடுத்தவர்கள் மெய்ஞ்ஞான போதத்தை அறியவேண்டும். அல்லதுயுத்தசங்கிராமவீரனுகவேண்டுமென்று என்னுடையகடைப்பிடி என்னையாவது என்வில்லையாவது என் தமயனையாவது பழித்தவர்களையும், என்னோடு எதிர்த்தவர்களையும் கொன்று வெற்றித்து வஜம் நாட்டுவதே எனக்கு மேம்பாடாகியகீர்த்தியென்று எண்ணங்கொண்டிருக்கின்றது. என்னிதயம் என்று வீமசேனனுக் கிளையபார்த்தன்சொல்லவே, அதுகாலையில் கனியானதுபின்னும் இரண்டுமுழம் உயர்ந்தது.

நகுலனுரைத்த மனோநிச்சயம்.

இப்பால் நான்காவது குலமிகவுடைய ரெழின்மிகவுடையர் குறைவில் செல்வமுமிகவுடையர், நலமிகவுடைய ரென்னுங் கல்வி ஞானமற்பமு மில்லாவரை, வலமிகுதிகிரிச் செங்கையாய்முருக்கின் மணமிலா மலரென மதிப்பேன், சலமிகுபுவியிலென்றனன்" இவனுரெனில் வாகைத்தார்புனை தாமரைவல்லான்இப்படியாக ஸ்ரீபரந்தாமனை ஓ பலமிகுந்த சக்கிராயுதத்தைத் தரித்தருளிய செந்தாமரைக்கையனே யென்றுகூவி, மேலாகியகுலத்திற் பிறந்தோர்களானுலும், நல்லழகுகளெல்லாமுடையவர்களானுலும், அழியாச் செல்வத்தை அதிகம்பெற்றவர்களானுலும், சகலநலங்களையு முடையவர்களானுலும் கல்வியும் அந்தக் கல்விக்குத் தகுந்த கியானமும் அற்பமேனுமில்லாதபேர்களைச் சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூலோகத்தில் வாசனையற்றமுருக்கம்பூப்போல்மதிப்பதேயன்றி, அவர்களைத் துதிக்கேன் என்று வேகத்தின் கதிமாருத குதிரைக்குவல்லவனுகிய வெற்றிமாலைபுனைந்த நகுலமகாராஜன்சொல்லவே, அந்தப்பழமானது பின்னுமிரண்டு முழம் உயர்ந்துநின்றது.

சகாதேவனுரைத்த மனோநிச்சயம்.

இப்பால் ஐந்தாவது ஒருமொழியன்னை வரம்பிலாஞான முற்பவகாரண னென்றுந், தருமமேதுணைவன் கருணையேதோழன் சாந்தமே நலனுறுதார, மரிபதிண்பொறையே

மைந்தன் மற்றிந்த வறுவருமல்லதாருறவெண், டிருவளர்மார்பா வென்றனன். இவனுரெனில் ஒருநாற் றிண்ணியர்க்குந் திகழிளவல், இப்படியாக ஸ்ரீபக்தவத்சலனே ஓ அஷ்டலட்சுமிகள் குடிகொண்டு வளருமழகிய மணிமார்பாவென்று கூவி, சத்தியமேதாய். அளவுபடாத்ஞானமே தந்தை. எந்நாளும் தருமமேசகோதரன். கிருபையேதோழன் சாந்தகுணமே சகலநன்மையைத்தருந்தருமபத்தினி அருமையாகித் திணிந்த பொறுமையேபுத்திரன். இந்த ஆறுபேரும் எனக்கு உறவினர். ஆதலாற் குந்திமாதேவியும் மாத்திராதேவியும் பாண்டுராஜனும் எனக்குத் தாய்தந்தை அன்று தருமராஜன் வீமசேனன் அருச்சுனன் நகுலன் இவர்கள் சகோதரர் அன்று. இந்தக் கிருஷ்ணதேவர் எனக்குத் தோழன் அன்று சேபை என்பவள் பத்தினி அன்று. விரசுகோத்திரனும்-சுதசேனனும் - எனக்குப் புத்திரர் அல்லர். என்று தருமராஜன்முதலிய நால்வருக்கு மிளையோனுகிய சகாதேவன் இயாவருங்களிக்கத் தன்னுடைய இருதயகமலத்தில் இருந்ததை எடுத்துக்கூறவே, அது காலையில் அந்தப்பழமானது பின்னும் இரண்டுமுழ முயர்ந்தது.

திரௌபதியுரைத்த மனோநிச்சயம்.

இப்பால் ஆருவது ஐம்புலன்களும்போலவரும்பதிகளாகியு மின்னம் வேறெருவ: னெம்பெருங் கொழுந னுவதற்குருகு மிறைவனேயென துபேரிதய, மம்புவிதனிற் பெண்பிறந்த ரெவற்கு மாடவரிலாமையி னல்லா; னம்புதற்குளதோ வென்றனள். இவளாரெனில் வசிட்டனல்லற மனைவியே யனையாள் இப்படியாக ஸ்ரீஜனர்த்தனனே ஓ எனதருமையோர்ந்த அண்ணுவேயென்றுகூவி, ஒன்றைவிட்டொன்றுநீங்காத ஐம்புலன்களைப்போல் பாண்டவர் ஐவரும் எனக்கு நாயகராகியிருந்தும், இன்னமும் வேறெருவன் எனக்குப் புருடனுகும்படியாகவிரும்புகின்றஎன்னுடைய பெரியமனம் ஆனாலும் அழகிய பூமியிற் புருஷர்க ளென்னும் பேரற்றிருக்குமாகிற் பெண்ணுகப்பிறந்த யாவரையும் பதிவிரதைகளென்றுசொல்லலாம். புருஷர்களுள்ளவரையிலும் பதிவிரதைகளென்று நம்புவதற்கு இடமுமுண்டோ? என்று வசிஷ்டமகாரிஷியினுடைய வாழ்கைத் துணைநலத்திற் கமைந்த மனைவியாகிய அருந்ததிக்குவப்பான பாஞ்சாலியானவள் சொல்லவே, மித்திரமகாரிஷிக்கு ஆகாரமாகிய நிறைந்தஇன்சுவையினையுடைய தேவாமிர்தம்போன்றநெல்லியங்கனி முன்னிருந்தகிளையினிடத்தில் ஒட்டிக்கொண்டது ஓ மகாராஜனே! பிரம்மாதிபஞ்சகர்த்தாக்களையொத்த பாண்டவர்களும், வாணிபாதிபஞ்சசத்திகளை யொத்த பாஞ்சாலியுஞ் சொல்லிய வாக்கியத்திற்கு, வாக்கியம் வேதமேயன்றி வேறன்று.

பாண்டவர்கள் தங்களிருக்கைவந்து சேர்ந்தபின்பு, கிருஷ்ணமூர்த்தி துவாரகைக்கெழுந்தருளல்.

அப்போது மகாலட்சுமியையுங் கவுஸ்துவாபரணத்தையுந் துளபத்தையு மணிந்த தருமார்பினை யுடைய துவாரகாபுரிவாசன் இவைகளையெல்லாங் கேட்டு ஆச்சரியங்கொண்டு, கேட்டீர்களோ பாண்டவர்களே! உண்மையுரைக்கில் உண்மைபலிக்கும்! நன்மைபகரில் நன்மையைத்தரும்: ஆதலால் உற்றது உரைக்கில் அற்றது பொருந்துமென்று பெரியோர்கள் பேசியிருக்கும் வாசகத்தின் மகத்துவத்தை அறிந்து கொள்ளுங்கள்". என்று சொல்லவே யாவருஞ் சந்தோஷங் கொண்டு வணங்கி, தாங்களிருக்கும்வனத்திற்குச்சென்றூர்கள். அக்கால் தாமரைக்கமலத்தின் அரும்பைப்போ லெழுந்து விரியாது குவிந்து விளங்கும் ஸ்தனங்களையுடைய ஆயர்மாதர்களின் மலர்போன்ற கைகளிலணிந்தவளையல்களின் தழும்பு நீங்காத மரகதமலைபோன்ற ரூபசிங்காரமுடைய எமன் கிருஷ்ணபகவான் இளைத்துவருந்தியபாண்டவர்களின் துன்பங்களை இன்பமாகச் செய்து பொங்கியெழுந் தரங்கமுடைய பாற்கடலானது தனது நாயகனை விட்டுப் பிரியாதபடி உறையுந் தன்மைபோன்ற அகழ்சூழ்ந்த வளப்பந்தங்கிய துவாரகையை நோக்கிப்போகத் திரும்பினர். இங்ஙனம் ஐவர்களும் இறைவனை இறைஞ்சி இருந்தார்கள்.

இவ்வாறு கூறிய வைசம்பாயனமுனிவரை ஜெனமேஜெய மகாராஜன் வபுஷ்டாதேவியுடனெழுந்து வணங்கி ஐயனே பாஞ்

சாலியானவள் புருஷர்களில்லா விட்டால் ஸ்திரீகள் உத்தமிகளென்றும் புருஷர்களிருந்தால் மத்திமர்களென்றுஞ் சொன்னதாகச் செலவுகொடுத்தீர், அஃதென்ன காரணம்? என்று அரசன்கேட்க வைசம்பாயனர்சொல்லுகின்றார். ஓ இறைவனே கேளும். ஏந்தெழின்மிக்கானினையானிசை வல்லான்காந்தையர் கண்கவருங்காட்சியான் வாய்ந்த நயனுடையின்சொல்லான் கேளெனினுமாதர்க்கயலார்மேலாகுமனம். என்றும் தந்தையாயினும் விழைவிற் றன்னுடனே யொருவயிற்றிற் சார்ந்தாரேனும், மைந்தராயினுமிகவும்வனப்புடைய ரெனிலவர்மேல் மடநல்லார்தம் சிந்தைநடந்திடும் என்றும் எழிலுடையோர்முகநோக்கி வழன்முகத்தி லிழுதென்ன மாதருள்ளங் குழையுமென யானுரைத்தல் குறிகொண்டாயிலைபோலும் என்றும் எல்லா நீதிகளுஞ்சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால்பேதமை என்பது மாதர்க்கணிகலம் என்றபடி சிந்தையானது சிறிது நிலைக்காதபடி சஞ்சரிக்குந்தன்மையினால், மகளிர்க்கு மனந்தாவுமென்பதுபற்றிப்பாஞ்சாலி அப்படி உரைத்தாள் அதைக்கேட்டுத் தனது பத்தினிக்கு மிஞ்சினபேர்களில்லை என்றுயிருந்த தருமராஜனும் வெகுவாயோசித்து அந்தரகசியம்அரிபரந்தாமனறியத் தக்கதேயன்றி நம்மாலறியத் தக்கதல்லவென்று அஞ்சியிருந்தார்: ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியுஞ் சத்தியபாமையும் துவாரகைபோய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பழம்பொருந்து சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது,

நச்சுப்பொய்கை சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

விசும்பினை யாதியாய் விரியும் பூதவித்
தசும்புள வாழ்க்கையிற் சார்வரோ கொலாம்
லசும்பிள முலையலர் மங்கை யாள்பவன்
பசும்புயல் வண்ணமே பரவும் பற்றினோர்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! பாண்டவர்களைவரும் பாஞ்சாலியுந் தங்களுக்கு நேரிட்டதுன்பத்தையும் பகவானால் நேரிட்ட இன்பத்தையும் தங்கள் சம்பத்தையும் நினைந்து நினைந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்து, தாங்களிருந்த வனத்தை விட்டகன்று, சார்வளம்- நீர்வளம்-கந்தமூலபலாதிவளம்நிறைந்த விண்டுசித்தமகாரிஷியினுடையவனத்தில் வந்து, பனிரண்டாம் வருஷத்தை கழித்துக் கொண்டிருக்கையில், அத்தினபுரத்தில் இருக்கப்பட்ட துரியோதனன் - கர்னன் - சகுனி- துச்சாதனன் - என்னும் இந்தத் துஷ்டசதுஷ்டர்கள் கூடி, பாண்டவர்கள் பனிரண்டு வருஷமுங் கழித்தார்கள். இன்னும் ஒருவருஷம் அக்கியாதவாசம்போக்கிவிட்டு, இவிடம்வந்து தங்களுடைய பகையை முடித்துக்கொள்ளுவார்கள். ஆகையால் அக்கியாதவாசம் ஆகுமுன்னமே நாம் ஏதாகிலும் ஒருகலகஞ் செய்துவிடவேண்டும். அல்லது அவர்களைக்கொன்றுவிடவேண்டும்: இதற்கு எவ்விதவுபாயந்தேடலாமென்று துஷ்டர்நால்வரும் யோசிக்கும்போது, மாமன் சகுனி மருமகனை நோக்கி, காமனைவென்ற காளமாமுனியைக் கடிதினில் அழைத்தாற் காரியமாகும். என்று சொல்லவும் இதுசரிதானென்று இவர்கள் பேசிக்கொண்டு, எதிரில் இருந்த தூளமாமுனிவனை விடுத்து அக்காளமாமுனியைக் கையோடழைத்து வாருமென்றுரைக்க, அம்முனிவன் அவ்வாய்ச்சொல்முடியுமுன்னே அழைத்துவந்தான். உடனே துரியோதனன் எழுந்து, அவருடைய அடிமலரிணைகளு அர்க்யாதிகளளித்து, சாம்

பிராணிதாபமுஞ் சாஷ்டாங்கதண்டமுஞ்செய்து, எந்தையே போற்றி, ஈசனே போற்றி, சுந்தரவேடத்தோன்றலேபோற்றி, பகைமேவிட்ட பாண்டவர்தம்மை, மாண்டிடச்செய் துவையகமுழுதும், தாண்டாச் சுடர்போல் துன்பமொன் றின்றியான், ஆண்டிடச்செய் வதுன்னருளே யாதலால், என்சிந்தையின் மருளைத்தீர்த்து இரட்சிக்கவேண்டுந் தேவனேஎன்று துரியோதனன்போற்றவும் சகுனி துச்சாதனன் கர்னன்இவர்கள்மூவரும் இருகரங்குவித்து, அரசன்எண்ணப்படியே அருள்செய்ய வேண்டுமையா முனிவர் பிரானே என்று வணங்கினர்.

துரியோதனாதிகள் காளமாமுனியைக்கொண்டு பாண்டவர் பொருட்டுமாரண ஓமஞ்செய்வித்தல்.

இவ்வாறு துரியோதனன்முதலிய துஷ்டசிரோமணிகள் நால்வரும் வணங்கிகேட்டலும், காளமாமுனிவர் கலங்கிப்பயந்து, இடிவிழும் பாம்புபோல் ஏங்கி இளைத்து பாவிகளிடத்தில் பக்ஷமாய் வந்தோம் இவர்களால் நமது இழிவுங் குறையும் உலகப்பழிப்புநம் முயிரினிழப்பும், தவத்தின் பலன்களுஞ் சத்தியவிரதமும் அழியுங்காலம் அடுத்ததென்றெண்ணி, அரவக்கொடியோய் ஐவர்மேற் கொடுமை, தீயர்கள் நினைப்பினாற்செய்ய நினைப்பையேல், அரசும் வாழ்வும் ஆக்கமும்புகழும் புத்திரமித்திரரும் பொன்றுவதுண்மை உன் வார்த்தையினால் உடம்பட்டு ஓமஞ்செய்து பூதத்தை அனுப்பினாலும், பூதகியைக் கொன்ற பூதநாதனும் புண்ணியபுருஷோத்தமனும் பாண்டவர் சகாயனும் ஆகிய கிருஷ்ணபகவான் அவர்களை ஆண்டிரட்சிப்பான். நீயும்நானும் மாண்டுபோவோம் இந்த எண்ணம் உனக்கு வேண்டாம். சத்துருக்களைச் சண்டையில் வெல்வது சத்தியதருமம். அதனால் வெற்றியும் உண்டாம். மோசநினைப்பு நாசம்விளைக்கும். ஆதிநாளையில் நீ அன்னத்தில் விஷத்தைக் கலந்து ஊட்டி வைத்தும், வசியை நாட்டிவைத்தும், மனையில் தீயை மூட்டிவைத்தும், இவைகட்கெல்லாந் தப்பிப்பிழைத்தவர், இன்னும் எதினால் இறப்பார்கள்? அப்பா! நீசுகப்பட்டு ஏகசக்கிராதிபதியாய்த் துரைத்தனஞ் செய்யவேண்டுமானால், நான் சொல்லும்வண்ணம் நில்லு. கணப்படுவாய். நல்லோர்க்கு பொல்லாங்குநினையாதே நாமே பிழைக்கவேண்டும் பிறர் கெடவேண்டுமென்று உன்னாதே: நலமிலாத் துஷ்டரைச் சேராதே: நானிலம்பழிக்க நடவாதே: தாய் தந்தைவார்த்தையைத் தள்ளாதே: தானதருமங்களை மறவாதே: பெரியோர் தம்மை இகழாதே: பேதையர்பேச்சைக் கேளாதே: சத்தியந்தப்பி நடவாதே: தையலார் மோகங்கள் கொள்ளாதே: வஞ்சக நினைப்பு வையாதே: வாழ்நாள் வீணிற்போக்காதே. இத்தன்மையவாகிய நீதியை அனுசரித்தால், உனக்குச்செல்வம் நாளுக்குநாள்நிறைவாகும். குறைவென்பது சிறிதுமிராது. ஆயுளுங் குறையாது. விஷப்பரிக்ஷைபார்ப்பவர்களைப்போல் மனது அறிந்து வசநாபியைப் புசிப்பார்களா? அரசனே! என்று தபோமுனிசொல்லினர்.

இவை யனைத்தையுந் துரியோதனன்கேட்டு, காளமாமுனியின் காலில் விழுந்து கண்ணீர் சொரிந்து, சுவாமி! என்வாக்கியத்தைத் தள்ளாமல் அவர்களைக் கொல்ல வேண்டுமேயொழிய, சமாதானங்கள் சிறிதுஞ் சொல்ல வேண்டாமென்றுவருந்தி அவர்வாயையடக்கினன். மற்றயருஞ் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு, ஒரேபிடிவாதமாய்ப் பிடித்தனர். என்ன செய்வார்முனிவர்? விநாசகாலமுடையோனுக்கு விபரீதபுத்தி விளையுமென்று மேலோர் உரைத்த விதியின்வண்ணம், வினைவசத்தால் அவரும் நல்லதென்று உடம்பட்டு யாகத்திற்குவேண்டிய வஸ்துக்களெல்லாம் எடுப்பித்துக்கொண்டு, தாமிருக்குமிடத்தைவிடுத்து, ஒருவருமில்லாமல் நாயும்-நரியும்-பேயும்-கழுகும்-பூதப்பிரேதமும் - கள்ளியும் - சுள்ளியும்-நெருங்கியிருக்குஞ் சுடுகாட்டிற்போயிருந்து, அதர்வணவேதவிதியை அனுசரித்துமாரண ஓமஞ்செய்து, மாடு-ஆடு-பன்றி-யானை இவை முதலிய பலிகள் கொடுத்து, அசாஸ்திரவஸ்துக்களும்-ஓமவிறகுகளும் - விதிக்கு மாறுபாடாகிய நெய்களும் விடுத்து ஆகாயம்வரையிலும் புகைபரவும்படி ஓமம்செய்து, அளவற்ற குரூரமந்திரங்களை உச்சரித்து, ஒவ்வொன்றுக்கு சகஸ்திர அகப்பை நெய்வார்த்து, துஷ்டதேவதைகளையெல்லாங்கட்டிக் காவல் செய்து, பட்டப்பகற்போல்தீயைமூட்டிப் பூரணாகுதிவிட்டு வரும்போது, அந்த ஓமகுண்

டத்திலிருந்து துரியோதனனுடைய பேராசையைப்போல்வளர்ந்து, அவனுடையமனதைப்போற் கறுத்து, செவ்வானத்திற் கொப்பாகிய மயிரும் - வடவாமுகாக்கினி போன்ற கண்ணும் - அகோரப்பல்லும் - பெரியகரமும் - சிறியகாலும் உடையதாய், விகாரத்தன்மை பொருந்தினதாய், தீர்க்கமும் பருமனுஞ் சிவேலெனுநிறமுமாக ஒரு பெரும்பூதம் பிறந்து, ஓமகுண்டத்தை உதைத்து எழும்பிப் பூமியிற்குதித்தது. அதுகண்ட காளமாமுனிவர் பொம்மென நடுங்கிப் பிரமைகொண்டு, அது தன்வயப்பட்டிருக்கும்படி வசிய மந்திரங்கள் கூறி, அப்பூதத்தை நோக்கி மந்திரக் கவசத்தினல் வலுவேற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றார்.

யமதருமராஜன் பிரமசாரியுமானுமாகச்சென்றுபாண்டவரைக்கடும்பாலவனத்திற் கொண்டுபோய் விடுத்தல்.

ஐயா மகாராஜனே! இப்படியிவர் இவிடத்தில் இருக்க, பாண்டவர்களுக்கு நேரிடும் நன்மையைச் சொல்லுகின்றோம் கேளும். இந்தக் காளமாமுனிவர் செய்யப்போகின்ற யாகத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அறிந்து, யமதருமராஜனை நினைத்தனர். உடனே அந்த யமதருமராஜன் ஒரு பிரமசாரிப் பிள்ளையைப் போல் வேடங்கொண்டு, பாண்டவர்கள் இருக்குங்காட்டில் ஒடிவந்து, அபயம் அபயமென்று அலறி அழுது அவர்களெதிரில்விழுந்தனன். அப்போது ஐவர்களும் ஒடிவந்து, அந்தப்பிள்ளையை அழைத்துப்போய், உட்காரச்செய்து, ஓ சிறுவனே! நீயேன் இப்படி அபயமிட்டு அழுகின்றாய்? என்றுகேட்க அந்தப்பிள்ளை சொல்லுகின்றான். ஓ அரசர்களே! நான் பிராமணப்பிள்ளை. எனக்கு உபநயனம் ஆகவில்லை. (ஜன்மனுஜாயதேசூத்திர, கன்மனுஜாயதே துவிஜஹா, வேதபாடேன விபரஸ்யாத், பிர்மக்கியானேன் பிராமணஹா.) என்னும் வாக்கியம்போல் நானிருக்க, என்னைச் சிலபிராமணர்கள்கண்டுநிந்தித்தார்கள். நான் ஒருபெரியவரை அடுத்து என்குறையைச்சொல்லிக்கொண்டேன் அந்தப்பெரியவர் உபநயனம் நான்செய்து வைக்கிறேன். நீ பயப்படாதே. ஆனல் அதற்குஒருமான்குட்டி நாலுகாலும் வெளுப்பாய், தேகம் பரிசுத்தமாய், பால்மறந்ததாய், தருப்பையைப்புசிக்குங்காலத்திற்பிடித்து அதினுடைய தோல் கொண்டுவந்தால், முப்புரிநூலிற் கட்டி உபநயனம் முடிக்கலாமென்று சொல்லினர். இப்படிசொல்லக்கேட்ட ஒரு வருஷகாலமாய் இந்தவனத்தில்வந்து ஒருவேடனைச் சிநேகித்து, அவனுடன்திரிந்து, அவ்வாறுன ஓர் குட்டியைக் கண்டுபிடித்து, அந்தக்குட்டியின்தோலை அவ்வேடனைக்கொண்டுரித்துக்காயவைத்துபின்பு அவன்கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு, இன்று அந்தக் கருமம் முடித்துக் கொள்ளக் கருதி நான் போகாநின்றேன். போகும்போது ஒரு கலைமான் ஒடிவந்து, என்கையிலிருந்த தோலைப்பிடுங்கிக்கொண்டு போய்விட்டது. ஓ ஐயமீர்! நான் இனி என்னசெய்வேன்? என்று ஏங்கி விசனப்பட்டான் அவ்வெமதருமப் பிரமசாரி.

அதுகேட்டபாண்டவர்கள் மனதிரங்கி, ஐயாபயப்படாதீர். நாங்கள்கொண்டுவருகின்றோம். என்று கரங்களில் வில்லும் பாணமும் எடுத்துக்கொண்டு, ஐவரும் அந்தமான்போன வழி எதுவென்று கேட்டுக்கொண்டு போய் அந்தமானைக்கண்டுதொடர்ந்தார்கள். அந்த மான் இவர்களைக்கண்டுபயப்படாமல் நிற்கும். சற்றுநேரம் படுக்கும். பின்பு எழுந்துநோக்கும். இவர்கள் கையில் அகப்படுவதுபோற் றியங்கும். அப்பாற் காற்றிலுங் கடியவேகமாய் ஓடும். சிலநேரம் அயர்ந்து இளைத்து இருக்கும். இப்படிக்கி இவர்களுக்கு மனவெறுப்பு வரவொட்டாமல், தானும் அகப்படாமல், பாண்டவர்களை நீண்டவனத்தில் நெடுந்தூரங்கொண்டுபோய்விட்டுமறைந்தது. அப்போது பாண்டவர்கள் பகல் பத்துநாழிகை வரையிலும் ஒடி இளைத்துக் களைத்து, மான் அகப்படாமையால் வருந்தி, அந்தப் பிராமணப்பிள்ளைக்கு மான்தோலும் நேரிடாமையால் மனமெலிந்து, காடுகள், மலைகள், வனங்கள், வனந்திரங்களெல்லாந் தேடி, கடும் பாலைவனத்தை நாடி, தங்களுடையகாதுகள் கும்மென்று மூடி கண்கள் இருண்டு நாவறண்டு நாபிவரையிலும் உலர்ந்து நடுக்கமேவிட்டு அவர்கள் வருந்திய துன்பத்தை ஆயிரம் நாவினலுஞ் சொல்லிமுடியாது. தேகவிளைப்பும் தாகவிடாய்ப்பும் பிராமணப் பிள்ளைக்குத் தோல்கொண்டு வந்து தருகிறோமெ

ன்று கூறிவந்து அந்தமான் அகப்படாமற்போன உளைப்பும் எல்லாம் ஒன்றுபடவே தருமராஜன் தளர்ந்து காலோய்ந்து சந்தன விருட்சத்தினிழலில் விழுந்துவிட்டார். தம்பிமார்களுஞ் சோம்பிவெம்பி விழுந்தார்கள். சற்றுநேரந் தரித்துத் தருமராஜன்கண்ணை விழித்துப் பார்த்து சகாதேவனை அழைத்து இதனைச்சொல்லுகிறார்.

யமனாலுண்டான நச்சுப்பொய்கையால்
வீமனாதியநால்வருமிறக்க தரும
னுயிர்சோர்தல்.

அப்பா தம்பி என்னுயிர் போகின்றது. கொஞ்சந் தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் இந்நேரம் மெத்த உதவியாயிருக்கும். என்று சொல்லவுஞ் சகாதேவன்கேட்டு தன்னுடைய மெய் வருத்தத்தையும் பாராமல் காலோய்வையும் நோக்காமல் அவ்வனத்தில் நெடுந்தூரம்போய்த் தண்ணீர்தேடி வாடி வருந்தி எங்குஞ் சலமகப்படாமல் திரும்பிவந்து ஒருபெரிய குன்றின்மேலேறி நான்குதிக்கும் பார்த்தான். அப்போது மேற்குத்திசையில் ஒருபெரிய ஆலமரந் தழைத்திருக்கக்கண்டு அவிடத்தில் தண்ணீரிருக்குமென்று உட்கொண்டு போய்ப் பார்க்கும்போது ஓர் பெரிய தடாகமிருக்கக்கண்டு கால்கரஞ் சுத்தி செய்துகொண்டு இருகரங்களினாற் புனலைவாரி வாயினாற்பருகினான். உடனே தலைசுழற்றி மயக்கமுற்றுக் கரைமீது ஏற அங்கே தள்ளாடித் தடுமாற்றங்கொண்டு விழுந்து இறந்துபோனான். இதனையறியாத மூரசத்துவஜன் நகுலனைநோக்கி! உன் தம்பி சகாதேவனை இதுவரையிலுங் காணோம். எவ்விடத்திற்றண்ணீர் தேடுகின்றானோ? அல்லது வாடுகின்றானோ? ஒன்றுந் தெரியவில்லை. நீயாகிலும் போய் அவனையழைத்துக்கொண்டு தண்ணீர் மொண்டுவரக்கடவாய். என்று அனுப்பவும் அவனுமப்படியேபோய்த் தேடிக்குன்றேறிக் குளத்தைக்கண்டு, அந்தத்தடாகத் தண்டையிற்போகும்போது தம்பி விழுந்துகிடப்பதை நோக்கி, ஐயோ! இதென்ன தலைமயக்கமோ? அல்லது நிலத்தியக்கமோ? களைபோ? என்றுன்னிவனாய், தானும் ஜலத்தைப்புசித்துத் தம்பிக்குங் கொடுத்தெழுப்பிக்கொண்டு தமயனுக்குங்கொண்டு போவோமென்றுகரங்களிற் கங்கையைவாரிப் பருகினான். உடனே கண்கள் சுழலமிட்டு அங்கனேவிழுந்து இறந்தான். தருமராஜன் நகுலனும் வரத்தாழ்க்கவே, இப்பால் ஒப்பாருமில்லாமற் சுப்ரதீபம்போல்நின்ற அருச்சுனனைப் பார்த்து, அப்பா பற்குனா!என்மெய்யோமெலிகின்றது உயிரோசோர்கின்றது தம்பிமாரிருவருஞ்சலதிவரவில்லை. நீயாகிலும்போயவர்களையழைத்துக்கொண்டு நிமிஷத்திற் சலங்கொண்டுவா வென்றனர். உடனேயவன் முன்சென்றவ ரடிச்சுவடுதெரிந்து சென்று குன்றேறிக்கண்டு குளத்தைச்சார்ந்து, தம்பிமாரிருவர் சாய்ந்தகதையோர்ந்து, தண்ணீரள்ளித் தானுங்கொள்ளயேற்றில் யானை சிக்கியவிதம்போல், பார்த்தனும் பூமியிற் படுத்திறந்திட்டான்.

இவிடத்தில் உதிஷ்டிரர் இளைப்பினால் வாடி, மூர்ச்சைபோகவு முன்னின்ற வீமன், அண்ணனை மடிமேல் அணைத்துச் சாத்தி, தண்ணீர்கொண்டு தருவேனென்று சந்தனமரத்திற்சாயச்செய், ஓட்டமாயோடி உதகத்தைக்கண்டு, உயிரிறந்துகிடக்கும் உத்தமர்மூவரை, பார்த்தவுடனே தாகம்பறக்கவேர்த்துவிதிர்த்து விசாரத்தில் மூழ்கி, கண்ணீராறாய்க்கசிந்து பெருக கையாலசைத்துக் காரியமிலையென, அறிந்தோனாகி ஐயோவிதற்கென், செய்வோம் சிவனே தேவர்தந்தேவனே கானியாரெல்லாங் கடந்தோம் சிறிய கால்வாய்த்தாண்டக் கதியற்றிறந்தோம். பாஞ்சாலிகூந்தலைப் பறக்கச்செய்தோம். பண்ணியசபதம் மண்ணிலுகுத்தோம். வீரமும் புகழும்வெட்டவெளியாச்சே தெய்வ சகாயந் தெரிந்து போச்சே. தீயோர்செய்கை செம்மையாச்சே திருடர்க்கெல்லாந் திடமாப்போச்சே வினையேவலிமை. வினையே உறுதி. வினையேயெல்லாவிளைவுஞ்செய்யும். அண்ணனாவி அகன்றதோ உளதோ? திண்ணெனப்போயிச் செய்தியைச்சொன்னால் ஆவியவர்க்கு ஆவென்றுபோமே, அண்ணன் பாற்போய் அறைவதைப்பார்க்கிலும், கண்களினீரைக்கறப்பதைப்பார்க்கிலும், தண்ணீர்குடித்துத தம்பிமாருடனே, இறப்பதே சிறப்பது என்றுண்ணாடி, இவர்களிறந்தது இந்தவிஷத்தால் தேவர்கள்செய்த தீங்கிதுவாமோ சத்துருதன்னாற் சமைத்தசலமோ வஞ்சகர்செய்த நஞ்சமிதுவோ அண்ணன்றருமன் ஆயாசநீங்கி அல

றியெழுந்தடிச் சுவடினையறிந்து, ஓடிவரில வ்வுத்தமன்தன்மை, நாடியெழுப்புவார் நா வறண்டமையால், விஷஜலமென்று நிதானி க்காமல், வேஷ்டையாற் பருகினுல் விளிந்து போய்விடுவார். ஆகையா லவருக் கறிவிப் போமென, மணலைப்பரப்பிமா ராஜ ராஜஸ்ரீ அண்ணு அவர்கட்கு அடியேன் சரணம். விண்ணப்பமொன்றுவிளம்புவ தியாதெனில் தம்பிமார் மூவருந் தமியனுமிந்த, கஞ்சமலர் க்கய நஞ்சமருந்தி, கானகத்திடைநாள் கழி க்கவந்ததுபோய், காலனுக் குயிரைக் கழித் தோம். தேனலர் மாலைத்தேவனே தெரிதி. என்றிவையெழுதி இடும்பி நாயகனும் சென் று நீர் புசித்துச் சிவன்பொன்றினன். ஒன்றி யாய்த்தனித்த உத்தம உதிட்டிரன், நன்மை யின்றி நால்வரும் பிரியவே, கண்ணீர்ததும் பிக்கால்களுந் தளர்ந்து, துக்கமேலிட்டு விக் கிச்சோர்ந்தனர்.

மாரணயாகத் துண்டானபூதம் பாண்டவ ரிறந்ததைநோக்கிக் காளமாமுனியை வதைத்தல்.

ஓமகுண்டத்தில் உதித்தபூதம், என்னைப் பிறப்பித்தது யாதுகாரணம் இயான்செய்யுந் தொழிலை இயம்பெனக்கேட்க, மாமுனிபயந் தவணங்கிப் பணிந்து, காட்டில் வாழ்குந்தி காளயரைவரை, நாட்டில்வாழ் துரியன் நன வின்படியே, அழித்துவருக ஆவேசு ஆவே சு, என்றுகூற எழுந்து பூதம், பாண்டவர் என்கண்பட்டாற் கொல்லுவேன். காண்டலி லாவிடிற் கடிதுமைக்கொல்வேன் என்றுபோ ற்றி ஈரேழுலகும், இடித்து முழங்கி எரிவிழி காட்டி, கரங்கால் விசையால் மரங்கள் முறிய மண்ணும் விண்ணும் மாறிப்புரள, வனங்க ளிலுள்ள மாதவர்வாட சினங்கொண்டு வந் து தென்மேற் றிசையில், மூர்ச்சையாலிறந்த முரசத்துவசனை, சந்தனமரத்திற் றனிமுடி சாய்ந்து, கிடக்க நோக்கிக் கிட்டிப்புரட்டி, பொன்றினனென்று போய் நான்குபேரை யும், கண்டுயிரிறந்த காட்சியைநோக்கி, காள மாமுனிமேற் கறுவிச்சினவி, காளமாவிடம் போற்கறுத்தெதிர்வந்து, குருடன் மகன்றன் கொடுமையைக்கேட்டு என்னையுண்டாக்கி இற ந்தவர்பேரில், ஏவிப்பழியை எனக்குச் சுமத் தினை உத்தவரைவரும் உயிரிழந்தவிந்தார். செத்தபேர்களைச் சிதைப்ப தெவ்வண்ணம்? பாவமும்பழியும் படரப்பெற்றீர். பாண்டவ ருமக்குப் பகையோவிகிதமோ? துஷ்டர்கள் வார்த்தை நஷ்டப்படுத்தும். தீயோருறவுநா ய்போலாகும் தெரிந்துந்தெரியா திறந்திரை யா என்றுமொழிந்து எறிந்து சூலத்தால், காளமாமுனியின் கடுந்தலையறுத்து, தீயினில் எறிந்து க்ஷணத்தில் மறைந்து, போயது பூதம் பூமியும்வானும், பாவிகளென்ன ஆவி யிழந்தான், முனிவனென்று எங்குமுழங்க, துரியோதனன் முதல் நால்வருங்கேட்டு, வெ ளிக்குவராமல் வியசனமாயிருந்தார். பிர்மத்தி தோஷமும் பிடித்ததிவர்களை வீஷ்மர் துரோ ணர் கிருபர்விதுரனும், கேட்டு நகைத்துக் கிலேசமுற்றார்கள். பஞ்சவரைவருங் கொஞ் சநேரம்போய், பிழைத்த செய்கையின் பெரு மையைக்கேளும்.

தருமராஜன் சகோதரரிறந்தது நோக்கித் தானுமிறக்கத்துணிந்தபோது, யமன் சரீரியாய்த்தடுத்தல்.

ஜெனமேஜெயனெனுந் திங்கள் மரபோ ய்? சந்தனமரத்திற் சாய்ந்ததருமன் கொத்த லர்வீசுங் குளுங்காற்றினுலும், ஜன்மாந்திர வினைத் தகைமையாலும் வழிபடுங்கடவுளின் வல்லமையாலும், தருமதேவதையின் தயவி னுலும் போனவுயிர் தன்பொந்தியில் வரவும் கண்கள்திறந்துகைகாலாடி, புரண்டெழுந்தி ருந்து புலர்ந்த தாகத்தால், தண்ணீர் தண் ணீர் தம்பி தம்பீ! என்றுதேடி ஏங்கிநடந்து இறந்துகிடக்கும் இளையோரைநோக்கி, இவ ர்களிறந்தது இயாதுகாரணமோ? சத்துருக் களின்மேற் சண்டையிட்டோ காலவிலங்கா ற்கலங்கியழிந்தோ பசியினுல் நொந்து பதை பதைத்தயர்ந்ததோ? வசையினுற்கலங்கி வா ளுளிழந்ததோ தாகவிடாயாற் சலம்புசித்த யர்ந்தோ பேய்பூதகணத்தாற் பிசகுவந்துற்ற தோ தெய்வச்செயலோ தீவினைவலியோ ஜெ ன்மாந்திரத்திற் செய்தபாவமோ தவத்தினர் கோபமோ சாபவிசேடமோ அவத்திலிறக்க அநியாயமேதோ தாய்தந்தைசெய்த தகாத கர்மயோ உத்தமர் மனதுமெத்தவருந்தியோ என்னமோதெரியேன் ஈசனேயிவர்கள், பின்

னமில்லாமற் பெருநிலத்தவிந்தார். என்று கலங்கி இளையதம்பியரை, தனித்தனிபுரட்டித்தடவிப்பார்த்து, மயங்கியகாலையில் மருங்கிலிருந்த, மணலினெழுத்தை வாசித்தறிந்து, விஷசலமிதனல் வீய்ந்தனர் நால்வர் என்றுணர்ந்தெழுந்து இனியென்செய்வேன் துரியன்செய்த சூதிதுதானோ நினைப்பின் வண்ணநிறைவேற்றினனோ என்னைப்பிரியா எம்பியர்மடிந்தார் இவர்களுயிரினு மென்னுயிர் சிறந்ததோ தம்பியரிறக்க நாம்தரணியிலிருந்து வருந்தி வாடுவதிலும் மாய்வதேபெரிதென, குளத்திலிறங்கிக் குடங்கையில்நீரை, அள்ளியபோது அசரீரிதடுத்து, பஞ்சவர்முதல்வனே நஞ்சிது அருந்தேல். இந்தநால்வரும் என்மொழிதப்பி, இதனைப் புசித்து ஏங்கியிறந்தார். என்றுகூற ஏங்கித்தருமனும், சென்றவருடனே யானுஞ் சேர்வேன். என்றலுமந்த வெழில் சரீரி, ஆனலொருமொழியறையக்கேளும். தருமசந்தேகச் சங்கைகளுண்டு, உம்மை நான்கேட்க உத்தரஞ் சொல்லி, அப்பாற் சலத்தை அருந்துமென்ன, நல்லதென்று நகைத்தனர் தருமர்.

உதிஷ்டிரனல் சரீரிதருமசந்தேகம் வினவிச் சுயரூபங்காட்டி, இறந்தவருக்குயிர்தந் தியன்றதுரைத் தேகுதல்.

இப்பால் அசரீரிமகிழ்ந்து அறச்சேயை நோக்கி ஐயா! மேதினிதன்னில்இளங்குநூல்களில், யாதுபெரிது அம்மாவேதமேபெரிது ஐயா தருமங்களிற் சிறந்தது யாது அம்மா மனையாளுடன் கூடிவாழும் இல்லற தருமமே சிறந்தது. ஐயா புட்பங்களிற் சிறந்தது யாது? அம்மா! சாதிமல்லிகையே சிறந்தது ஐயா! முனீஸ்வரர் முதலிய பெரியோர்கள் தொழுங் கடவுள் எவன்? அம்மா! துளபமாலையணிந்த முகுந்தனே பெரியோர்தொழுங் கடவுள். ஐயா கிரகத்திற்குரிய பாக்கியம் யாது? அம்மா! குழந்தைகளே கிரகபாக்கியம். ஐயா செவிக்கு இன்பம்யாது அம்மா! அக்குழந்தைகள் மழலைச்சொல்லே செவிக்கின்பம்ஐயா! உலகத்தில் நிலைபெற்றுநிற்பதியாது அம்மா சற்கீர்த்தியே நிலைபெற்று நிற்பது. ஐயா கற்கவேண்டிய தியாது அம்மா சாகவிருக்குங்கல்வியே கற்கவேண்டியது. ஐயா அற்பமென்பதியாது? அம்மா பிறரையாசித்தலே அற்பம். ஐயா மெய்யுறுதி யென்பதியாது? அம்மா சத்தியமே மெய்யுறுதி. ஐயா நீக்க வேண்டுவதுயாது? அம்மா பொய்யொன்றினையே நீக்கவேண்டுவது. ஐயா விரதத்திற் சிறந்ததுயாது? அம்மா ஐம்பொறிகளினுற் குற்றம் வராமற் காப்பதே சிறந்த விரதம். ஐயா நோன்பிலுயர்ந்ததுயாது? அம்மாகொல்லாமையே எல்லா நோன்பிலு முயர்ந்தது. ஐயா! கடனென்பதியாது? அம்மா! பிதுரர்க்குச் செய்யவேண்டுவதே கடன். ஐயா கடவாதிருத்தலென்பது யாது? அம்மா தாய் தந்தையர் சொல்லையே கடவாதிருத்தல் இந்தப் பிரகாரம் யமதருமராஜன் அசரீரியாய் அநேகஞ் சங்கைகளைக்கேட்கவும், தருமராஜன் துன்பமென்பதில்லாமல்இன்பங்கொண்டு அன்புடன்சொல்லவும், யமதருமராஜனுக்குச் சந்தோஷம்வந்து தனது நிஜரூபத்துடனே எதிரில் நின்முன். உடனே உதிட்டிரன்கண்டு, தம்பிமாரிறந்ததையுந் தாகவிடாய் கொண்டதையுமறந்து சாஷ்டாங்கமாக தண்டஞ்செய்து அனேக ஸ்தவுத்தியஞ்சொல்லினர். அப்படி துதித்தபுத்திரனை எடுத்து அணைத்து முத்தமிட்டு, ஓ சத்தியவானே உன்புத்திக்கு மெச்சினேன். யான்கேட்ட கேள்விக்கும் நீ சொல்லிய உத்தரவுக்கும் நான் என்னஉதவி செய்யப்போகின்றேன். ஆனலும் ஒருமந்திரமுபதேசிக்கின்றேன் அதனை இறந்துபோன உன் தம்பிமார்களில் ஒருவன் காதில் ஓதுவையாகில், உடனே பிழைப்பான்என்றுசொல்லி உபதேசிக்கவும் அந்தமந்திரத்தை உதிஷ்டிரர் வணங்கிப் பெற்றுக்கொண்டு நகுலமஹாராஜனுடைய காதில் ஓதினர்.

அதைக்கண்ட யமதருமராஜனவன் ஓ தருமநந்தன திடகாத்திர பலபராக்கிரமனுகியவீமசேனனிருக்க, காலகேய நிவாதகவசர் குலவைரியாகிய அருச்சுனனிருக்கஅறியாத பிள்ளையாகிய நகுலனை எழுப்பநினைத்தற்குக் காரணம் என்ன? அம்முறையைச் சொல்லும். என்று கேட்கவுந் தருமராஜன் சொல்லுகின்முர். தெய்வமே! பாண்டு பூபதிக்குக் குந்தி தேவியா ரென்றும் மாத்திரா தேவியா ரென்றும் - இரண்டு பாரியருண்டு. இத்தாய்மார்களிற் குந்திதேவியாருக்குச் சிரேஷ்டபுத்திரன் நானொருவ னிருக்கின்றேன். மாத்திராதேவியாருக்குச் சிரேஷ்ட புத்திரன்

நகுலனுகையால், அவனை எழுப்ப நினைந்தேன். என்று சொல்லவும் யமதருமராஜன் இதயங்களித்து, ஏந்தலே! உன்னுடைய நல்ல குணமே உனக்குத்துணையாகக்கடவது. என்று ஆசிசொல்லி, மற்றப் புத்திரர்களையும் அந்த மந்திரத்தைக் கொண்டே எழுப்புவித்தனன். உடனே அவர்கள் உறக்க நீங்கினவர்போலெழுந்து நமஸ்கரிக்க, அவர்களை யமதருமராஜன் தழுவிக்கொண்டு, நீங்களைந்துபேரும் நாளை நடக்கப்போகின்ற யுத்தத்தில் நித்தியராய் வெற்றிபெறக்கடவது என்றுவாழ்த்தி, வில்லும்-அம்பும்-மந்திரமுஷ்டி நிலையுங்காட்டிக்கொடுத்து, அவர்களை இருக்கச்செய்து ஓ குழந்தைகளே! நடந்தவர்த்தமானங்களைத் தெரிந்துகொண்டீர்களா? இதோ நான் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள். அஃதென்னவென்றால், துரியோதனன்-சகுனி-கர்னன்-துசுவாசன் - இவர்கள் நால்வருங் கூடி, துரியோதனன் மற்ற மூவரைப்பார்த்து, பாண்டவர்களுக்கு வனவாசந் தொலைந்தது. இனி அக்கியாதவாசம் இருக்கின்றது. இன்னுஞ்சிலநாளையில் அதையும் போக்கிக் கொண்டு வந்து விடுவார்கள். நாடுநகரங்கேழ்ப்பார்கள். இல்லையென்றால் நாமெல்லாம் இறக்க ஒருகைபார்ப்பார்கள். ஆகையால் ஒரு உபாயஞ்செய்து கொன்றுவிடுவதே காரியமென்ன, அண்டையில்நின்ற மாமனும்மற்றையரும் ஆம் ஆம் என்ன, பின்பு தங்களுக்குள் ஆலோசித்து, காளமா முனிவனைக் கொண்டு மாரண ஓமஞ் செய்து மடிப்பிக்கவேண்டுமென்று அந்த முனிவனையழைத்துச்சொல்லி, வேண்டியஓமத்திரவியங்களும் பலிபாகங்களுங் கொடுத்து அனுப்பினர்.

அந்த முனிவனுனவன் மசான பூமியிலிருந்து யாகம்வளர்த்தியபோது, அந்த அக்கினியிலிருந்து உக்கிரமாக ஒரு பூதம்பிறக்க, இவைகளை எல்லாந் தெரிந்துகொண்ட யாம் அஃதம் முனிவனிடத்தினின்றும் வருமுன்னமே நீங்களிருக்கும் இடத்திலவந்து, பிரமசாரியாக நின்று குறைகளைச்சொல்லி, அக்குறைதீர்க்க நீங்கள்வெளிப்பட்டபோது உங்களெதிரில் மானாகத் தோன்றி, நெடுந்தூரம் உங்களை இழுத்துக்கொண்டு வந்து, எங்குந் தண்ணீரில்லாமற்செய்து, இந்தத்தடாகத்தை உண்டுபண்ணி, இதின் சலத்தை விஷமாக்கி, உங்களுக்குத் தாகவிடாய் ஏற்படுத்தி, இந்தச் சலத்தைப் புசிக்கச்செய்து, தம்பிமாரை இறக்கவைத்து, உன்னை வனத்தில் களைக்கச்செய்து; உங்களைவரையுங் கொல்ல உதித்தபூதம் வருமாகில் உங்கள் பிரேத சரீரத்தைப் பார்த்துப்பிணங்களென்றுதள்ளிவிட்டுப்போகவும், தன்கைச்சூலத்தால் உங்களைக்கொல்ல வனுப்பியகாளமாமுனிவனைக்கொன்று அக்கினியிற் சூரந்துபோகவுஞ் செய்வித்து, அப்பால்உன்னைப்பிழைக்கச் செய்து, நீவந்து சலம்புசிக்கும்போது அசரீரியாக யிருந்து தடுத்து, அத்தடைக்கு மஞ்சாதிறக்கநின்ற உன்னைச் சில தரும சந்தேகங்களைக் கேட்டு பின்பு உனக்கு எதிரில் நமதுருபத்துடன்வந்து ஆசிர்வதித்தோம். நாம் யமதருமராஜன். உங்களிடத்திற் சத்திய மிருக்கின்றமையால் ஒரு காரியமுந் தாழ்வு வரப்போகிறதில்லை. சத்துரு நாசஞ் செய்து சபதமுடித்து வெற்றி கைப்பிடித்து மேதினியாள்வீர். இதுவரையிலும்பனிரண்டு வருஷம் வனத்திற்கழித்துவிட்டீர்கள். இனி ஒரு வருஷம் அக்கியாதவாச மிருக்கின்றது. ஒரு நகரத்திலுறைந்து ஒருவருக்குந்தெரியாமல் மாறுருபமாய் மறைந்து காலங்கழிப்பதற்கு நானொரு மந்திரஞ் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள் என்றுசொல்லி அம்மந்திரத்தை தருமராஜனுக்கு உபதேசித்து, சகல துன்பங்களு நீங்கி இன்பங்களைப் பெறக் கடவீர்களென்றுவாழ்த்தி, ஐவரும்வணங்கமங்களாசனங் கூறி, யமதருமராஜன் மறைந்துபோயினன். இப்பால் பாண்டவர்கள் பால்போன்ற அந்த தடாகசலத்திற் குளித்துப் பருகி, அத்தடாகத்தைவிட்டு நீங்கித் தாங்களிருக்கும் வனத்திற்குச் சாயங்காலம்வந்து, தௌமியர் முதலாகிய சாஸ்திரியர்களுக்கு சரணஞ் செய்து, திரௌபதையின் முகத்தையும் நோக்கி, தாங்கள் புறப்பட்டதுமுதல் நடந்தசரித்திரங்களை ஒன்றொழியாமலுரைத்து, நீலகண்டன் பாதங்களை நினைத்து, பிராமணர்கள்முதல் யாவர்களும் பல்லாண்டுகூற மங்களமுகத்தராய்வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

பாண்டவரை வீஷ்மராதியர்வந்து கண்டுபோதல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! அப்போது துரியோதனனுற் காளமாமுனி அழிந்தான் என்கிற மொழியும், பாண்டவர் பிழைத்தபரிசும் எங்கும்பாவ; அதைக்கேட்ட

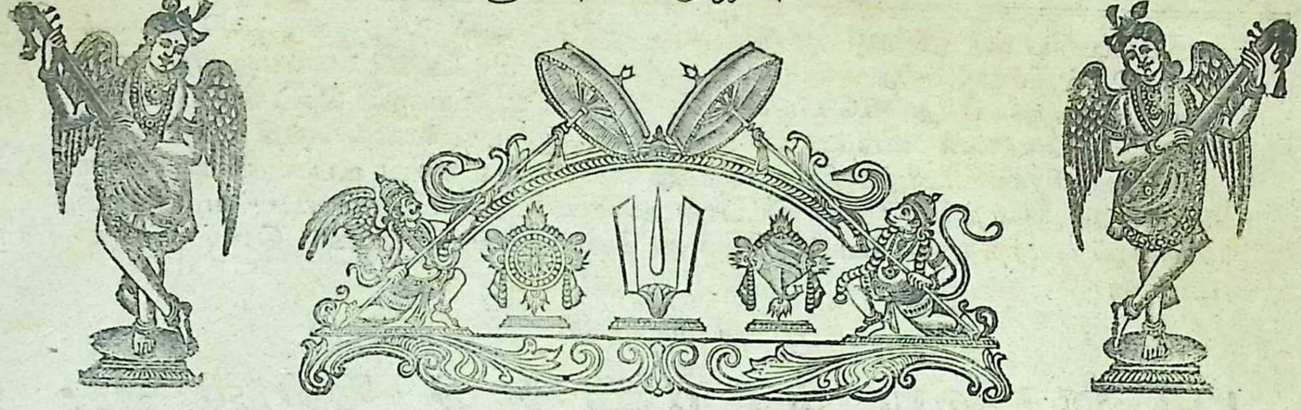
பாட்டன் வீஷ்மாசாரி-துரோணசாரி-கிருபாசாரி-அசுவத்தாமா-விதுரன் - பாஞ்சாலன் - இன்னுள்ள மேலோர் அரசர் - அமைச்சர்-சேனாநாயகர்முதலானயாவரும் ஐவர்வாழும் ஆரணியத்திற்கு வந்தனர். அவர்களை அவ்வைவரும் எதிர்கொண்டு தண்டமிட்டு, அவ்வவர்கட்குச் செய்ய வேண்டிய வணக்கமுதலிய உபசாரங்களை நடத்தி, ஆசனந் தந்திருக்கச்செய்தார்கள். அப்போது வீஷ்மாச்சாரியர் தருமராஜனைப் பார்த்து, அப்பனே! உன்னுடைய தவமே தவம். வீமார்ச்சுனருடைய புண்ணியமே புண்ணியம் - யாங்களெல்லாம் மனிததேகமெடுத்தும் என்னலாபம்? உங்களைப்போ லனுபவிப்பதே மேலாகிய லாயம். அத்தனே! இந்த அருச்சுனன் ஆதிபாண்டரங்கனைக் கண்டு, அவருடைய சடாமகுடங் குலுங்க அடித்து பாசுபதமும் பெற்று, காலகேயநிவாதகவசர்களையும் இரணியபுரவாசிகளையுங் கொன்று, இந்திரனுக்குப் பட்டமுங் கட்டி; இந்திராணி களிக்க இந்திரபதவியுமாண்டு, தேவாமிர்தமுந் தெவிட்டப் புசித்து வந்ததும்: இந்த வீமசேனன் அளகாபுரிக்குச்சென்று, மணிமாலன் முதலிய பேர்களைக் கொன்று, குபேரனுடைய சன்மானம் பெற்று, ஆஞ்சநேயருடைய சிநேகமுங்கொண்டு, நகுஷனென்னுமிந்திரன்சாபந்தீர்த்து, அவனாற்பல ஆசீர்வாதங்களும்பெற்றுவந்ததும், யாங்களெல்லாங் கேள்விப்பட்டு சந்தோஷமாயினோம். காளமாமுனிபூதத்தை அனுப்பியதும், நீங்கள் வருந்தியதும், இயமதருமராஜனாற் பிழைத்ததும், துஷ்டருறவுபற்றிய காளமாமுனிஇறந்ததுங்கேள்வியுற்றுமனது தாளாமல் உங்களைப் பார்க்கும்படியாக வந்தோம். என்றுசொல்லவும் அதற்குத் தருமராஜன் சாஷ்டாங்க தண்டஞ்செய்து, ஐயா! தங்களைப்போலொத்த பெரியோர்களின் கிருபையினால் இதுவரையிலும் பிழைத்திருக்கின்றோம். இப்போது தேவரீர்களுடைய தரிசனமானபோது இனியொருகுறைவுமில்லையன்று உபசாரங்கூறவும்யாவர்களும் ஆசீர்வதித்து பாண்டவர்களிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு அஸ்தினபுரம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இப்பாற் பாண்டவர்கள் திரௌபதியினிடத்தில் இருந்தபாங்கியரைக்கூட்டிப் பாஞ்சால இராஜனிடத்தி லனுப்பிவிட்டு, மற்றப் பரிசனர்களையுந் தங்கட் கிசைந்தவிடஞ் செல்ல விடைகொடுத்து பின்பு தாங்கள் பன்னீராயிரம் பிராமணர்களும் தௌமியாசாரியரும் புடைசூழத் திரௌபதா தேவியோடு வனத்தில் வாசஞ்செய்துகொண்டு, பக்தவச்சலனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியைச் சதாகாலமுந் தியானித்திருந்தார்கள்.

நச்சுப்பொய்கைச் சருக்கத்தோடு

ஆரண்யபர்வம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீருக்மணிசத்தியபாமாசமேத ஸ்ரீ வேணுகோபால பரப்பிரம்மணே நம:

ஸ்ரீமகாபாரதவசனம்.

நான்காவது

விராடபர்வம்.

கண்ணன் துதி.

பஞ்சவர்க்குத் துணையான வரத்தினனைப் பாங்குறுபஞ் சாயுதமார் கரத்தினனைக்
குஞ்சரத்துக் கிடரகற்று மாழியானைக் குண்டலியிக் கண்படுவா லாழியானை [னைத்
அஞ்சனமா வெனுமெழில்சீர் நடையுளானை அசுரரையழித் தணிதுளபத் தொடையுளா
தஞ்சமென்றூர்க் கருள்செயுஞ்செந் தாளினனைச் சரணடைந்தார் தாரணியிற் றளர்விலாரே.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு ஆதிபஞ்சகத்தின் மூன்றும் பாகமாகிய ஆரண்யபர்வத்தைக் கூறிய வைசம்பாயன முனிவரை ஜெனமேஜெய மகாராஜன் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி? பாண்டவர்கள் பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனம் பண்ணவேண்டி வனம் புகுந்து தௌமியாசாரியரோடும், பன்னீராயிரம் பிராமணர்களோடும், பாஞ்சாலி சமேதராய்ச் சூரியதேவனாற் கிடைத்த அக்ஷயபாத்திரத்துக் குண்டாகுமமுதத்தை அருந்தவர்க்களித்துத் தங்கள் கந்தமூல பலாதிகளுண்டு காலங்கழித்து வருநாளையில் வேதவியாசர் கட்டளையின்படி அருச்சுனன் தவநிலைகொண்டு கைலாசபதியிடத்திற் பாசுபதாஸ்திரம் வாங்கி இந்திரன் பகைகளைந்து தேவலோக பட்டாபிஷேகம்பெற்று வந்ததும், திரௌபதி வேண்டுகோளின்படி வீமசேனன் மந்தார பாரிஜாத மலர்களுக்காக யாத்திரை சென்று ஆஞ்சநேயரைச் சிநேகங்கொண்டு புண்டரீகன் மணிமானுதியரை வென்று, குபேரனோடு சன்மானித்துச் சடாசுரனைச் சங்கரித்து நகுஷனுடைய சாபந்தீர்த்து வந்ததும், இதுகாறுந் தருமனுதியர் உரோமமுனிவராலும் மார்க்கண்டேய முனிவராலுங் காலக்ஷேபங்கேட்டுக் காலங்கழித்ததும், சித்திரசேனனாற் கட்டுண்ட துரியோதனுதியரை பாண்டவர் மீட்டுவித்துத் தரௌபதியைக் கைக்கொண்ட சிந்துராஜனை அவமானப்படுத்தித் துரியோதனனாற் சபித்து

வரும்படி யேவிய தூருவாசமுனிவரின் ஆசிபெற்றுக் கிருஷ்ணமூர்த்தி சகாயத்தால் நெல்லிக்கனியாலுண்டான சாபத்தை நீக்கிக்கொண்டு எமதருமராஜன் அனுக்கிரகத்தால் நாகக்கொடியோன் காளமாமுனிவனுற் செய்வித்த மாரண யாகத்தாலுண்டான விபத்தைக்கடந்ததும், இப்படி வனவாசத்திற்குறிய வருஷம் பன்னிரண்டையுங்கழித்த சரிதங்களை அவ்வவற்றின் உபசரித்திரங்களோடுங்கேட்டு ஆனந்தித்தேன். இப்பால் நான்காம்பாகமாகிய விராடபர்வத்தையுந் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்க வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினுர்

முதலாவது

பாண்டவர் கரந்துறை சருக்கம்.

துதி.

நாள நாடனை நாராயணன்றனைக்
காள மாமுகிற் கண்டன்ன மெய்யனை
வாளை நேர்விழி மாமலர் மங்கையி
னீளு மன்பனை நெஞ்சு ணிறுத்துவாம்.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அரவக்கொடிபடைத்த துரியோதன மஹாராஜன் கருத்தையும் அம்புவிகுலத் தோன்றலாகிய தங்கள் பெரியதந்தை யுத்தரவையு நிறைவேற்ற வேண்டிப் பாண்டவர்கள் திரௌபதாதேவி சமேதராய் தௌமியாச்சாரியருடனும் வனவாசம்புரிந்து, கானகத்துண்டான கந்த மூல பலாதிகளாலுங் கதிரவனளித்த அக்ஷயபாத்திர வமுதினுலுங் காலங்கழித்து; வெய்யில்-பனி-மழை-காற்று இவைகளைச் சகித்து இரவும் பகலும் இருடியர்களால் தர்மார்த்த காம மோக்ஷத்திற்குரிய சத்காலக்ஷேபஞ் செய்துக்கொண்டு பன்னிரண்டு வருடம் பற்றறக் கழித்தபிற்பாடு, தருமநந்தனர் அக்ஞாதவாசஞ் செய்வதற்கு ஆலோசிக்கவேண்டுமென்று தாங்கள் தங்கிய வனத்தைவிட்டு அப்பாற் போயிருந்து, தருமதேவதையைத் தொழுது, எந்தையே! நாங்கள் நினைத்தகாரியந் தடையில்லாமல் நிறைவேறும்படி நச்சுப்பொய்கையில் தேவரீர் வரங்கொடுத்த வண்ணம் இப்போது கைகூட வேண்டுமென்றிரந்து, தங்களுடனிருந்த வேதவேதியரை நமஸ்கரித்து ஓ பிரமஞானமுள்ள மேலோர்களே! நீங்களித்தனைநாளு மெங்களுடன் பொருந்திமெத்த வருந்தி வனவாசம் புரிந்து உபவாசமிருந்தீர்கள். இனிமேல் நாங்களொருவருடம் மறைந்திருக்க வேண்டியகாலம் நேரிட்டிருப்பதால், நீங்கள் யாவரும் ஆசீர்வதித்து எங்களுக்கு விடைகொடுத்தருள வேண்டுமென்று உபசரித்துக் கேட்டார். இவ்விதமாகக்கேட்ட முரசக்கொடி முதல்வனைப்பார்த்து வேதியர் விளம்புகின்றுர்கள்.

தருமராஜன் சோகமுறத் தௌமியாசாரியருந் தம்பியருந் தேற்றுதல்.

ஓ பாண்டவ முதல்வனே! நீங்களெண்ணிய காரியமெல்லாந் திண்ணமாய்க் கைகூடும். இனிமேல் யாதொரு தாழ்ச்சியுமில்லை. இன்னுஞ் சிலநாளையில் நீங்கள் வெளிப்பட்டுச் சத்துரு சங்காரஞ்செய்து சகல ராஜ வைபவத்துடன் தரணியாளப் போகின்றீர்கள் என்று மங்கள வாழ்த்துதலுடன் ஆசீர்வதித்தார்கள். இப்படிக்காசீர்வதித்த மகாத்துமாக்களை நோக்கித் தருமராஜன் சொல்லுகின்றுர். ஓ உத்தமர்களே! இப்போதெங்கட்கு நேரிட்டிருக்கிற ஆபத்துநீங்கி வெளிப்பட, யதாப்பிரகாரம் உங்களுடன் கலந்திருந்து, இக்காலம்போல் எக்காலமும் உலவாமகிழ்ச்சியைத் தரத்தக்க உசித வசனங்கள் பேசி நேசிதது விசுவாசித்திருக்கக்கூடுமோ கூடாதோ? நான் தேடிய புண்ணிய வசன மெப்படியோ? அஃது அடியேனுலறிந்துகொள்ளுந் தகைமையதன்று. என்று கண்ணீர்பெருக உள்ளமுருகிச் சோர்

ந்தார். அப்படிச்சோர்ந்த தருமராஜனைத் தம்பிமாரணைத்து உபசரித்து, ஆயாசமாற்றித் தேற்றிப் போற்றினார்கள். அப்படித் தேற்றியுந் தேருமல் தியங்கிய சத்தியவானைத் தௌமியாச்சாரியர்கண்டு, ஓ உதிஷ்டிரமகாராஜனே! தைரிய விஜயசாந்த உதார தருமமுதலிய புகழ்ப் பிரதாபங்களிலும் சத்திய விரத சவுரசம்பத்கர சாஸ்திரவிசாரணைகளிலும், பிரபல நீதி நிறைந்த கருணையங்கடலாகிய நீர் தாமே விசாரப்பட்டால், மற்றியார்தான் சகிக்கக்கூடும்! ஓ நிருபனே! முத்தொழிலியற்றிடு மூவர்க்கானாலும், பொற்றலத்துற்ற தேவர்க்கானாலும், முற்றத்துறந்த முனிவர்க்கானாலும், கற்றுத்தேர்ந்த கவீச்சுரர்க்கானாலும், ஆபத்தென்பது வராமற்போகாது. வந்தால் அதை அநுபவிக்காம லாரையும் விடாது. இதற்குத் திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுகிறேன்கேளும். தேவர்கட் கதிபதியாகிய தேவேந்திரன் சூட்சும ரூபமாய் ஒருதாமரைத்தண்டினுள் ஒளித்து வெகுகாலந் தவஞ்செய்திருந்து, பின்பு தனக்கு நல்வினைப்பயன் நேரிட்டபோது வல்லவனானன். உலக ரக்ஷகனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் அதிதியின் கருப்பத்திலடங்கி, வாமனமூர்த்தியாய் வந்து மகாபலிச்சக்கிரவர்த்தியினிடத்தில் தானமாக மூவடி மண்கொண்டு, திரிவிக்கிரம அவதாரமாய் வானமளாவிச் சேவடியால் மூவுலகையுமளந்து, தன் சிந்தையி லெண்ணியவண்ணம் முடித்தருளினான். அக்கினிதேவனானவன் அவுரமஹா முனியின் மனையாளுடைய தொடையில் மறைந்து, நெடுநாளிருந்து, தீவினைதீர்ந்தபிற்பாடு வெளிப்பட்டான். சூரியபகவானானவன் பசுவின் வயிற்றிலொளித்து, பலபகல் கழித்து பண்ணவர் முதலிய விண்ணவருங்கொண்டாட மீட்டும் பாரிலுதயஞ் செய்தருளினான்.

இவ்விதமாக இன்னுமநேகரும் இப்படியே காலத்திற்குத்தக்க கோலங்கொண்டு, இஞ்ஞாலத்தில் வாழ்ந்து வாழ்நாளைக் கழித்தார்கள். ஆகையால், தீவினையா லெய்துகின்ற ஆபத்தானது யாவரையுந் தீங்குட்படுத்தும். நீங்களும் அப்படியே அஞ்ஞாதவாசந் துலைத்து விஞ்ஞான மேலிட நிலைத்து, முன்போலவே இராஜ்யபரிபாலனம் புரிய வருவீர்கள். என்று அன்புடனுரைத்த புரோகிதர்சொல்லை இன்பமுடன்கேட்டு மகிழ்ந்து எங்கள் வினை இனி எப்படியோ வென்று தியங்கிமயங்கித்தேறிய தருமராசனை மகா பலசாலியான வீமசேனன் பார்த்து, முகம்வேர்த்து, ஓ எங்களண்ணாவே, கதாபாணியாகிய நானும், காண்டீபதரனாகிய விஜயனும், நகுல சகாதேவரும், உமது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து இஷ்டப்படி நடந்துவரும்போது, இப்போதும் இனியெப்போதும் உமக்கென்ன குறையிருக்கின்றது? தேவரீர் உள்ளங்கலங்க வேண்டிய காரியமில்லை. இப்பவுஞ் சற்றே கடைக்கண் நோக்குவீராகில், இதுவரைக்கும் பற்பல துன்பங்களை செய்துவந்த பகையாளிகளை அடிவேரறுத்து, முடிசாயவீழ்த்தி, இப்படியாளுமன்னர் முடியால் வணங்கக் கெடிஸ்தலாதிபனென்னுங் கீர்த்தி உமக்குண்டாக்கிவைப்போம். சீக்கிரத்தில் உத்தாரங் கொடுத்தருளும். ஓ முத்தார மணிந்த முதல்வனே! தேவரீரரசாளும் வேலையை முன்னடி முடித்துவிட்டு, மற்ற வேலைகளைபின்னுடிப் பார்க்கின்றோமென்று துடித்தெழுந்துரைத்ததம்பியைத் தர்மராஜன் கையமர்த்தி அப்பனே! எஃதெப்படியானாலுஞ் சத்திய நிலையைக் காத்து, தருமமுறையைப் பார்த்து, உத்தம கீர்த்தியைச்சேர்த்து, உண்மைக் குறியை நிறுத்தவேண்டும். ஆதலால் மெத்தநாளில்லை இன்னுஞ்சற்று நாளிருக்கின்றது இதற்குள் ஓ க்ஷத்திரவான்களே; நீங்கள் ஆத்திரப்படவேண்டாம். என்று தம்பிமார்களுடன் சாந்தமாய்ப் பேசிக்கொண்டு, இரண்டு நாழிகைவழி தூரஞ் சென்று, மேல்நடக்க வேண்டிய காரியத்தைக்குறித்துத் தௌமியாச்சாரியர் முதலிய பெரியோர்கள் முன்னிலையில் தம்பிமாரோடு ஆலோசனைசெய்யத் தொடங்கினார்.

தருமராஜன் தம்பியரோடு ஆலோசிக்க அதற்கவர்கள் கூறுதல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜய மகாராஜனே! சகல கலைக்கியானங்களையும் ஐந்திரியு அறியாமையில்லாமல் கற்ற தருமராஜன் வையம் புகழு மஹாவீரர்களாகிய தம்பிமார்களை நோக்கி, ஓஎன்சகோதரரே! கல்லும்புல்லு நிறைந்த காடுமேடுஞ்சேறிந்த கருங்கல் மலையுயர்ந்த இடங்கள்தோறும், நமக்கிருப்பிடமாகப் பொருந்திப் பன்னிரண்டாண்டு பலருமறியக்

கழித்தோம். இனி யொருவரு முணராமல் ஒருவருடந்தொலைக்கவேண்டியிருப்பதால், நாம் மறைந்திருப்பதற்குத் தகுதியான இடம்யாதோ! அதை முன்னே யோசியுங்கள். என்று விசுவாசமுள்ளதமையன்கூறவும் இந்திரன் மைந்தனை அருச்சுனன் எழுந்து, தாமரைக் கமலம்போன்ற அவர் தாள்மேற் பணிந்து. அண்ணா! நமது குருசேதத்திற்குச் சமீபத்திற் பாஞ்சாலதேசம்-மச்சதேசம், சாளவதேசம்- விதற்பதேசம் பாகுலிகதேசம்-விதேகதேசம் - தசார்னதேசம் - சூரசேன தேசம்- கலிங்கதேசம்-மகததேசம் - இவைகளெல்லாம் மநோரம்மியமா யிருக்கின்றன. இத்தேசங்களுக்குள் மிச்சமாய்ச் சிறந்தது மச்சதேசம். அதேனெனில், நீதியு நெறியு நிறைந்து, நிலவள நீர்வளமுயர்ந்து, நிலையும் பொறையுமிகுந்து, நிலையாய் மும்மாரியாய் பொழிந்து; தருமமுங் கருமமுந் தழைத்து, சகல நீதிகளுஞ் செறிந்து; பழுதற்ற குடிகளும்பரிந்து, படைகளுங் கடைகளுஞ் செழிந்து இருப்பதல்லாமல், மநுநீதி வழியே அஷ்டதிக்களவும் ஆக்கியாச்சக்கரம் போக்கிச் செங்கோற்செலுத்தி வேதவேள்வி வேதியர் பலரும்,வானவர் விற்பனர்மாதவர் சிலரும், மாதுர்ஸ்தானம்போற் பொருந்தி வாழ்வைப் பெறும்படியாக விராடனென்னுமிராஜனுடைய ஆளுகைபெற்றது அந்த மச்சநாடு ஆதலால் இத்யாதி நன்மைகளுக்கிருப்பிடமான அப்பட்டணஞ் சேர்ந்து, நமதுருவமறைத்து, பயமில்லாமற்காலங்கழிப்பதே ஜெயமாகும். நமக்கொரு நாளுந் தீங்கில்லை. ஓ எங்கள் நாதனே! வேறொரு நாட்டை விரும்புவோமாகில், நமதுகாரியகாரணங்கள் ஒருவேளை வெளிப்பட்டாலும் வெளிப்படும்.

இதன்றியும்-துரியோதன னுடையதூதர்களும் காரியஸ்தர்களும், மந்திரி சாமந்தர்களும், தினந்தோறும் போவதும் வருவதுமாயிருப்பார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட நிர்ப்பந்தமான வருத்தம் நமக்கிந்த விராடநகரத்திலிருக்க மாட்டாது. மேலும் அந்தப்பட்டணத்து மச்சராஜன் நமக்குப் பூர்வசம்பந்தப் பொருத்தத்தனும், அவன் மெத்த குணசாலியானதினாலும்; நாம் காட்டில் அநுபவித்த கஷ்டத்தை அந்நாட்டில்ஆற்றிக்கொள்ளும்வகைக் நுகூலித் திருப்பதினாலும், அஸ்தினாபுரத்தைவிட்டு வனவாசஞ் செய்யவரும்போது ஜோதிடநூலோருரைத்த ஆரூடத்தினாலும், நாமிந்தப்பேச்சைப் பேசும்போது நல்ல சகுனங்கிடைத்ததினாலும்,அடியேனுக்கிந்த நகரத்தின்மேல் ஆசையுண்டாகி, பரிசுத்தபவித்திர மகத்துவசுகத்தைத்தருமென்று தோன்றியதனால்என் புத்தியினால் தோன்றியதைப் புகன்றேன். உத்தமர் கற்றவர் நற்றவர்பலரும் புகழ்ந்து பேசும் பொன்னுலகமும் பின்னுடும்படியானது அந்நகரத்தின் பெருமை அப்பால் தேவரீர் சித்தமெப்படியோ? அதனை யறியேன் சிறியேன். என்று வணங்கி இதைவிடவேறோரிடமில்லை யென்றான். மற்றத் தம்பிமார்களும் இதுவேசரியென்று சம்மதி கூறினர். இவ்வாறு அருச்சுனன்சொன்ன மொழியையும், அதுவே சரியென்றிணங்கிய மற்றத் தம்பியர் கருத்தையும், அருளுக்காதாரமான தருமராஜன் கேட்டுத் தீர்க்காலோசனை செய்து. தங்களைக்காணும்படிக்கு வனத்தில்வந்திருந்த அரசர்களுக்கு இச்சங்கதி தெரியாமலடக்கி, அவர்களை யழைப்பித்து நோக்கி, ஓ இராஜர்களே! இன்னமுமெங்களைப்பீடிக்காநின்ற தீவினைகள் தீரும் வழியைப் பார்க்கின்றோம். நீங்களுங்கள் பட்டணம்போய்ச் சேருங்கள். என்று விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டு, பரதேசிகளானவனவாசிக ளென்னும் பிராமணர்களைப் பார்த்து, ஓ சுவாமிகளே! இனி யெக்காலம் உங்களை நாங்கள் காணப்போகின்றோம்? தேவரீர்களுடைய திவ்விய சகவாசத்தாற் சென்ற பன்னிரண்டு வருடமுங் கழித்ததுபெரிதல்ல. நின்ற ஒருவருடங் கழிப்பது ஒரு யுகமாக யிருக்குமாதலால், எளியேங்கள்மீது கிருபைவைத்து ஆசீர்வாதத்தோடும்விடை கொடுத்தருள வேண்டும். என்று இவ்விதமான இன்பவார்த்தைக ளன்புடன்பேசி. அவர்கள் மனங்கனிந்துரைத்த வார்த்தையையும் ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு, முக்காலும்வலம்வந்து முடியுற வணங்கி, எக்காலு முங்கள் கிருபை எங்கள்மேல் இருக்கட்டுமென்று உபசரித்து, பிறியப்படாத பிரியத்துடன் அவ்வவர்களினிடத்திலும் அன்போடு விடை பெற்றுக்கொண்டு அப்பால் நடந்து போவதானார்கள்.

பாண்டவரும் பாஞ்சாலியும், பாங்கர் பாங்கி யரோடுந் தௌமியாசாரியரோடும் விராடபுரம்போதல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜயமகாராஜனே! இப்பால் பாண்டவரைவரும் பாஞ்சாலியும் பலகலைக்கியானங்களை யுணர்ந்த தௌமியாசாரியரும் பாங்கர் பாங்கியரும், அன்றிரவு முழுதும் நடந்து, சூரியோதயத்திற்கு முன்னதாகச் செல்வச்சிறப்பபோங்கியவிராடபுரஞ் சேரவேண்டுமென்றுதொலைத்தற்கரியதூரந் தொடர்ந்தடர்ந்து படர்ந்திருக்கின்ற காடுகள் மலைகள் முதலிய வெல்லாங் கடந்து, பருக்கைக்கற்களும் பாலைவனங்களுமுள்ள பல விடங்களையுந்தாண்டி, வருக்கை - மா - தேக்கு-தெங்கு-இவைமுதலியன நிறைந்த சாலையும், வகுளம்-கோங்கு-மந்தாரை - கொன்றை-இவை முதலியனவளர்ந்த சோலையுங் குறுகி, அருவிகள் பெருகிய ஆறும்-குருவிகள் மருவிய தூறும் - ஏரியெதுவாய் நாடும்-பள்ளர்வாழும் வீடும் - பரந்தமணலார்ந்ததிட்டையும் - பதுமமலரார்ந்த குட்டையும் - பற்பலபாஷை வேந்தரும் - விற்பன விவேக சாந்தரும் - ஆகிய வளங்கள் மிக்க சந்திரவட்டக் குடையினையுடைய விராடராஜனது மச்சநாட்டெல்லையில் வந்தார்கள். அப்போது பச்சைப்புரவி பூட்டி, ஓராழி யச்சுத்தேரினையோட்டி வருகின்ற சூரியனுங் கிழக்குத்திக்கில் எழுந்தான். அன்றிரவுமுழுது நடந்த பாண்டவரும் - பாஞ்சாலியும்- புரோகிதரும் - இனிமேல் தங்களெண்ணம் பலித்ததெனக் களித்து, மிதமற்ற மீன்கள்- முதலேயினங்கள் - நீரானைகள் - நீர்க்குதிரைகள் பொருந்திய தடங்களையும், மிளிருற்ற சித்திரங்கள் சிங்காரவனங்கள் - நடைபாவிகள் நவமணிமண்டபங்கள் பொருந்திய இடங்களையும், பயிர்ப்பலங்கள் சூழ்ந்திருக்கின்ற நல்லநாட்டையும், காவலனிருக்குங் கோட்டையையும், கால்நடை நடக்கும்பாட்டையையும், மாடமாளிகை பாட்டையையும், மகாதோரணவாயற் பேட்டையையும், மேகமளாவிய சிகிரிகளையும், மாகமளாவிய நகர்களையுங்கண்டு களிகூர்ந்து, பாதலம் வரைக்கும் ஆழ்ந்துநிறைந்த ஒருதாமரைத் தடாகத்திலிறங்கி, நித்தியவிதி முடித்து, அருக்கியங் கொடுத்துச் சூரியநமஸ்காரஞ் செய்து, வழிநடந்த வருத்தந்தீர ஓர் மரத்தினிழலில் தங்கி, அருள்குடிகொண்ட தௌமியரைநோக்கி, இருகரங் குவித்திறைஞ்சி வாழ்த்தி, இதுவரையிலும் நிகரற்ற வாழ்வைப்பெற்ற நாங்கள் இனி நடக்க வேண்டிய முறைமையைக் கட்டளையிட்டருளுமென்று மேலான நூலாய்ந்த தருமராஜன் கேட்க, நூலாகிய வேதமுணர்ந்த தௌமியாச்சாரியர் சொல்லுகின்றார்.

ஓ சந்திரகுலத் திந்திரனை தருமநந்தனா! நீங்களறியாத காரியம் நானென்ன சொல்லப் போகின்றேன்? ஆகிலுங் காட்டிற் காலங்கழித்தது பெரிதல்ல. நாட்டிலொருவருடம் மறைந்திருந் தொழிப்பதே பெரியகாரியம். ஆதலால், நீங்கள் உருவமறைந்துறையு நாளையில், உங்கள் சொரூபத்தினாலாவது - பேச்சினாலாவது-செய்கையினாலாவது-கொஞ்சமேனுந் தெரியுமாகில் மறுபடியும் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசஞ் செய்ய நேரிடும். ஆனதால் உங்களை ஒருவரும் அறியாதிருக்கும்படி மாறுவேடந் தாங்கி, வெவ்வேறு பேர்கொண்டு, குலச்சிறப்புற்ற விராடராஜனிடஞ் சென்று, உங்கள் ஊக்கத்திற்குரிய தொழில்செய்து, அத்தொழிலுக் கிணங்க நடந்து காலங்கழிப்பதைவிட வேறுவுறுதியில்லை. என்று வைதீகக்கருத்தரான தௌமியர்சொல்ல, அவருடைய வார்த்தையைக்கேட்ட தருமராஜன் மகிழ்ந்து. இவ்வாறு நடத்துகிறதைவிட இன்பம் வேறில்லையென்று ஒப்புக்கொண்டார். அவ்வாறு ஒப்பிய தமயன்பாதத்தில் தம்பியர் வீழ்ந்து, மதிமருண்டு மயங்கி, அண்ணா! நமது குலத்திற்கு முதலாகிய சந்திரனும், நம்மைப்பெற்ற பாண்டு பூபதியென்னு மித்திரனும், உம்மையல்லது வேறில்லையென்று நாங்கள் வணங்கி வாழ்த்துகின்றோம். எங்கட்கு ஜேஷ்ட பிராதுருவாய் விளங்கிய சுதந்தரரும், களங்கமில்லாமனத்தினரும், ராஜபூஜா துரந்தரரும், கெடிஸ்தலாதிபரும், நிரந்தர காருண்யரும், காமக்குரோதிகளற்றவரும், தாமப்புனல் மேருவையொத்தவரும், ஆகிய தேவரீர்உமக்குக்கீழ்ப்பட்ட ராஜனிடத்திற்போ யிணங்கி, அவன் மனதின்படி வணங்கி வேலைசெய்யத் தக்கதோ; ஐயா! ஓ பொய்யாமொழிப் புநிதராகிய தௌமியரே! ஐயையோ! இந்த அநியாயத்திற் கென்செய்வோம்? இவ்வுலகத்

தைப் பணமுடியால் தாங்கும் ஆதிசேடன் போலும் சப்தமேகம் வருஷிக்குந் தாரை போலும் பொருளமுதம் பொழிந்து, கலைக் கியான முதலிய 'வேதக்கருத்துங்கடந்து, சத்துரு செயம்புரிந்து வெற்றிமாலை புனைந்து, எத்திசையிலுமுள்ள கொற்றவர் பலரும் வந்து பணிந்துகொள்ள முற்றும் பெருமை பெற்று, அருமையுற்ற திருமுகமுடித்து, சம்ராட்டு முதலிய சகலசிறப்பும்படைத்து, ஜகரட்சகனைத் தனியரசு நடாத்தியம தரும சொரூபியோ? ஏழையரிடத்தி லடங்கி இளைத்தொதுங்கியிருப்பது, ஆஹா! வினை வலியே வலிஎன்று வாடி வாய்விட்டரற்றினார்கள்.

தருமராஜன் தன்கொள்கையைக் கூறுதல்.

இவ்விதத் துயரால் துன்பக்கடலுளாழ்ந்த தம்பிமார்களைத தருமராசன் நோக்கி, ஓ என்னுள்ளத்திற் கொப்பான சகோதரர்களே! நீங்களென்னைக் குறித்து விசாரப்பட வேண்டாம். பின்னால் இப்படி வருமென்று முன்னாடி நான் ஜாக்கிரதையா யிருக்கின்றேன். அஃதென்னவெனில், திக்குப்பாலகரிலொருவராகிய தென்றிசைக்கடவுள்எனக்குப்பக்குவமாக அநுக்கிரகித்தருளிய மந்திரமொன்றுண்டு. அம்மந்திர வசத்தால் நான் வேதவேதாங்க முணர்ந்த வேதியனாகி, மச்சராஜனது உச்சிதச் சபைக்குட்புகுந்து, அவ்வரசன் முதலிய யாவரும் எனக்கெதிர்வந் திறைஞ்சவும்-நான் அவர்கட்கு ஆசீர்வசனஞ் சொல்லவும் - பெற்றிருக்கின்றேன். இதல்லாமலும்-அவ்வரசன் யென்னை நோக்கி, உமக் கிருப்பிடம்யாது? உமது பெயரென்ன? நீரிவ்விடம் வந்ததற்குக் காரணமேது? என்று கேட்பானாகில், நான் தருமராஜனை விட்டுப்பிரியா நண்பனானவன். அவர் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசஞ் செய்யப்போன நாளையில் நானுங்கூடப் போயிருந்தேன். இன்னுமொரு வருடங் கழிப்பதற்காக இவ்விடம் வந்தேன். என் பெயர் கங்கப்பட்டன். என்றுரைப்பேன். இதன்றியும், பெரியோர்களா லியற்றிய அக்ஷரவிலக்ஷணம்-கணிதம் - சங்கிராம லக்ஷணம்-வேதம் - வேதாங்க-புராணம் - வியாகரணம் - நீதிசாஸ்திரம் - ஜோதிடசாஸ்திரம் - தருமசாஸ்திரம் - யோகசாஸ்திரம் - போகசாஸ்திரம்-மந்திரசாஸ்திரம்-சகுனசாஸ்திரம்-சிற்பசாஸ்திரம் - வைத்தியசாஸ்திரம் - சொரூபசாஸ்திரம்-இதிஹாசம்-காவியம் - அலங்காரம்-மதுரபானம் - நிருத்தம் - சத்தபிரமம்-வீணை-வேணு-மிர்தங்கம்-தாளம் - அஸ்திரபரீக்ஷை-சஸ்திரபரீக்ஷை-இரத்தினபரீக்ஷை கனகபரீக்ஷை - இரதபரீக்ஷை - கஜபரீக்ஷை - அஸ்வபரீக்ஷை - ஆயுதபரீக்ஷை - பூமிபரீக்ஷை - மல்யுத்தம் - ஆக்ருஷ்ணம் - உச்சாடனம் - வித்துவேஷணம் - ஜாலாதிஜாலம் - மோகம்-வசியம்-இரசவாதம்-மந்திரவாதம் - காந்தருவவாதம் -பைபீலவாதம் - தாதுவாதம்-காருடம்- நட்டம் - முட்டி - ஆகாயப்பிரவேசம்-பரகாயப்பிரவேசம்-அதிரிசியம் - இந்திரஜாலம் - மகேந்திரஜாலம் - அக்கினிஸ்தம்பனம்-ஜலஸ்தம்பனம்-வாயுஸ்தம்பனம்-வாக்குஸ்தம்பனம்-சுக்கிலஸ்தம்பனம் -சுவாசஸ்தம்பனம்-கட்கஸ்தம்பனம்- அவஸ்தைப்பிரயோகம்-இவை முதலிய கலைக்கியானங்களெல்லாமறிவேன். திக்கெட்டுங் கொண்டாடுஞ் சொக்கட்டானும் பக்குவமும் எனக்குண்டு. ஓ விராடராஜனே! நீர் தயவுசெய்து உம்மிடத்தில் நானிருக்கச் செலவுகொடுப்பீராகில், ஒருநாளைப்போல் ஒருவருஷமும் இவ்விடம்விட்டு நீங்காமல் இன்புற்றிருப்பேன். என்றுரைத்து அந்தராஜன் பக்கத்திலிருந்து, அவன் கருத்துக்கிசைந்த தேசவர்த்தமானகாரிய காரணங்களைக் காலசமய மறிந்து பேசி, விநோதமான விந்தைகளை நிந்தையில்லாமற் சொல்லி, விதரணையான அரசாட்சிப் பெருமையுடன் நடத்தி, வேந்தனுள்ளங் களிக்கச்செய்து, சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்த வெற்றிவீரர்களும் - கற்றவர் முதலிய நற்றவத்தர்களும் - தந்திரி மந்திரி சாமந்தர்களும் - உத்தமரிவரென்று கொண்டாடும்படிக்கு மெத்தவும் மேன்மையாகக் காலங்கழிப்பேன். ஓ சித்த சுத்திப்பெற்ற தம்பிமார்களே! என்று ஏழுலகத்திற்கோராழி செலுத்துங் குரு குலக் கோமானாகிய தருமராஜனுரைத்தருளினர். அவருடைய பெருமிதவாக்கியத்தை வீமார்ச்சுனர் முதலிய தம்பியர்கேட்டு, நமது தமயனுருக்கு இந்தத் தொழில் தகுந்தகுமென்று சந்தோஷமானார்கள்.

வீமராஜன் தன்கொள்கையைக் கூறுதல்.

அந்த வேளையிற் பொறுமையைப் பூஷணமாகப் பூண்ட தருமராஜன் வீமசேனனுடைய முகத்தைப்பார்த்து, கருணைவெள்ளங் கவிந்து, கனிந்துள்ளமுவந்து, கருத்தினுற்பரிந்து, கண்ணீர்சொரிந்து, ஓ நினைத்தற்கரிய பலத்தையுடையவாயுபுத்திரனே! நீ அரக்குமாளிகைவிட் டெழுந்தபோது உரக்கக்கூவிக் கொடும்பகை கொண்டுவந்தெதிர்த்த இடும்பனைக்கொன்றும், வேத்திரகீயத்தி லிருந்த வேதியர்களின் துன்பமாற்றும்படிக்குப் பகாசுரனுயிரை வென்றும், கிம்பிராசுரனைக் கெடுத்தும், குபேரலோகம் புகுந்து பவுண்டரீகனுயிரும்-மணிமாலனுயிரும்-வாங்கி மந்தாரைமலர் பாரிசாதமலர் பறித்துவந்ததும், சடாசுரனைத்தாக்கியும், இன்னுமிப்படி போருக்கெதிர்த்தபேர்களைப் போக்கியும், இரக்கமில்லாக்கொடியோனாகிய துரியோதனன் அன்னத்தில் விஷங்கலந்தூட்டி அநேகங் கொடிகளாற் கட்டி ஆற்றுப் பெருக்கத்திற் போட்டகாலையில் நாகலோகம் புகுந்து விஷாமிர்த முண்டிருந்த உன்னை நாங்கள் ஏழுநாள்வரையிலுந்தேடிப் பட்சிபோற்பறந்து பரதவித்தலைந்த துக்கத்தை எட்டாநாள் வந்து விலக்கியும், அவ்வணங்காமுடியோன் செய்த யெத்தனையோ வஞ்சனைகளினின்று நீங்கியும், உன்னைத் தனித்து செய்ததல்லாமல் எங்களையுங்கூட்டிச்செய்த பற்பல ஆபத்துக் களினின்றும் நம்மைபெற்ற தாயான குந்திதேவியாருடன் எங்களையுங் காத்துரட்சித்த தாஷடீகவண்ணலே! நீ யொருவனுடைய நகரஞ்சேர்ந்து, அவனைக் காலமறிந்து தாழ்ந்து, அவனுக்கிசைவாகிய தொழில்புரிந்து, நாம் கடத்தவேண்டிய நாளைக்கழிக்கவறிவையோ? நீ ஒருவரிடத்திலடங்கி யேவற்பணிசெய்திருக்கும்படியாய்ப்பாவியான என்னிருகண் பார்க்கத்தக்கதோ? ஓ படுவினையே! என்று பரதவித்துப் பெருமூச்சுவிட்டு, அப்பா தம்பி! நமது காலபலனறிந்து வேளைக்குத்தகுந்த வேடம்புனைந்துநாளைப்போக்கத் துணிந்தபோதிலும், நீ ஒருவரைவணங்கி இதம் பேச அறியாயே: ராஜசமயந்தெரிந்து நலம்பெற உறவாடிநேசவிசுவாசமுற நினைக்கமாட்டாயே:எந்தவேளையில்எத்தொழில் செய்ய வேண்டியதோ? அந்தவேளையில் அந்தவேலைமுடித்து அரசனை மனமகிழச்செய்யுமார்க்கங்கற்றிலையே: ஐயோ! பரிசுத்த குலத்தானாகியவிராடன்புகழவும், அவனைச்சேர்ந்தசபையார் மகிழவும், நாமிவ்விடத்தில் மறைந்திருப்பதை மற்றவர்களறியா திருக்கவும், அக்ஞாதவாச மகற்றவும் வேண்டுமே: நீ எவ்விதமிருக்கப்போகின்றாய்? ஓ என்னிளவலே என்று தளர்ந்து இமைகொட்டாமல் ஏக்கமுற்றிருந்தார்.

இவ்வண்ணந்தம்பியைக்குறித்து வெம்பிய அண்ணனைப் புகழ்ப்பிரதாப பூஷணமணிந்த புயவீமன் வணங்கி. ஓ அண்ணா! ஓ தந்தையிறந்த தளர்ச்சிதோன்றாமற் காத்த தமயனே! தித்திப்பு-புளிப்பு-உவர்ப்பு-துவர்ப்பு-கார்ப்பு-கைப்பு-இவ்வறுவகைருசியுடன், பலவிதக் கச்சாயங்கள் பலவிதப் பச்சடிகள்-பலவகைக் கறிகள்-பலவகை ரசங்கள்-பலவகைக் குழம்புகள் - பலவகைப் பாயசங்கள் முதலியவைகளோடு, புளியோதனம்-எள்ளோதனம்-மிளகோதனம்-ததியோதனம் - பாலோதனம் - சக்கரைப்பொங்கல் - அக்காரவடிசில்-முதலிய பலவகைச் சித்திரான்னங்களும், பலவகைப் பலகாரங்களுந் திருத்தமாகச் செய்யக் கற்றிருக்கின்றேன். இந்தச் சுயம்பாகத்தொழிலால் இரத்தக் கறை நீங்காத வேலாயுதந்தாங்கிய விராடனும் மற்றவர்களுந்திருப்தியடைந்து, அமுதத்தை இகழ்ந்து, நான் செய்யும் பாகத்தைப் புகழ்ந்து, பாகசாஸ்திரங்கற்ற பக்குவனென்றென்னை மகிழ்ந்து, யாவரும்உபசரிக்கும்படியா யிருந்து விருந்துமுதலியதும் புரிந்து, எந்தச்சமயத்தில் எதுவேண்டியதோ! அந்தச் சமயததில் ஆச்சுதென்றளித்து, அடுப்புக்கு விறகு வேண்டியபோது மற்றொருவரைக் கேளாமல், ஆகாயமளாவிய விருக்ஷங்களைக் கோடாலிகொண்டும் பிளக்காமல், என்னிருகையினாற்றானே முறித்து ஏற்படுத்திக்கொள்வேன், ஒருவேலை மலையொத்த திண்புயனாகிய மச்சராஜன் மல்லர்களுடன் சண்டைசெய்ய விடுப்பானாகில், மற்போர்வல்லவரைச் சொற்பமாயழித்துப் பற்பலவிதப்பரிசும் பெற்றும், விற்பனவிவேகள் மெச்சப் பேரெடுப்பேன். இன்னும், யாளி-சிங்கம்-புலி-கரடி-யானை முதலிய மிருகங்களைப் பிடித்து, இராசனுக்கு முன்னே விடுத்து, மாச்சரியமூட்டி ஆச்சரியங்காட்டு

வேன். உன்பெயர் என்னவென்னிற் பலாயன னென்பேன். உன்நகரேதென்ருல், தருமராஜன் கீர்த்தியைப்புகழ்ந்து பேசுகின்ற புண்யநகரமென்பேன். உன் குலகோத்தி மென்னவென்ருல், அறபெருங்கடவுள் மைந்தனுகிய முரசகேதனருக்கு அடிமை செய்யுமடியேன் அறிவிலாச் சூத்திரனென்னென்பேன். என்று வாயு சேயனுன வீமசேனன்சொன்னுன். இவன் சொன்னசொல்லைச்சாந்தகுணத் தருமஜராஜன் கேட்டு,இரு புயமும் பெருமலைபோலோங்கி, பசுவானது கன்றின்மேல்வைக்கும் பக்ஷத்திலும்லக்ஷம் பங்கதிகமாய்க் கருணைகூர்ந்து தம்பி! இந்தத்தொழில் உனக்குரியதுதான். என்றெனறைக்கும் அன்னத்திற்குக் கருப்பில்லை. இதுகாறுஞ் செய்துவந்த வனவாசத்திலும், நீ இவ்வக்ஞாதவாசத்தை வெறுப்பில்லாமல் நிறைவேற்றலாமென்று வியந்து கூறினர்.

அருச்சுனராஜன் தன் கொள்கையைக் கூறுதல்.

இப்பால் தருமபுத்திரர் தன்பக்கத்திற் சாய்ந்து நிற்கின்ற சவ்வியசாசியென்னும் பார்த்தனுடைய முகத்தைப்பார்த்து, சொல்லுதற்கரிய துயரங்கொண்டு, அப்பா அர்ச்சுன! தேவர்களாலுஞ் செயிக்கப்படாத காண்டாவனத்தை யழித்து அக்கினிதேவனுக்கு அவியாயளித்துப் பசிதணித்தனே. மகமேருவுக் கப்பாலுஞ்சென்று விஜயம்பெற்று விசயனென்று புகழ் ஸ்தம்பநாட்டி, அரசர்களளித்த திறைகளியாவற்றையுங் கொண்டு அடங்கா மறுமன்னரையும் வென்று ஜெயத்துடன்மீண்டாய். இதல்லாமலும், நான்குவேதமும்-நான்முகனும் நாரணனும்-நாகலோகத்தினர் முதலியவரு மறிதற்கரிதாகிய தேவாதி தேவனை, திரிநேத்திர தாரியை, ஆதிபாண்டரங்கனை, ஆதிமத்தியாந்தரகிதனை, சேற்கெண்டைபோன்ற தடங்கண் வாய்ந்த செகதீஸ்வரியுடனே விருஷபவாகனரூடரா யெழுந்தருளிவந்து தெரிசனந்தரப்பெற்று; உன்னிருவிழியும் உள்ளமுங் களித்து ஆனந்தபாஷ்பத்துடன் தொழுது பழுதுபடாத இன்பம்படைத்தனே. மூலகாரணனை அக்கண்ணுதலாற் பாசுபதமும் பெற்ருய். பிரமாவினுலும், அஷ்டவசுக்களினுலும், அஷ்டதிக்குப் பாலகராலும், துளபமாலை தரித்த நாரணனுலும், இந்திரனுலும், தேவர்களாலும், பற்பல மந்திரக்கணைகளைப் பெற்ருய் கற்பக நாட்டாருக்கு நெடுநாட்பகைவராகிய காலதேய நிவாதகவசர்களை நொடியிற் பொடியாக முடித்தாய். மானுபரணமும் ஞானுபரணமுமணிந்த மகாபதிவிரதையான இந்திராணி, உன் திராணி யறிந்து, சாவாமருந்தாகிய தேவாமிர்தத்தை ஊட்டுவிக்க இன்பமாயுண்டு, தேவேந்திரனுடன் சிங்காதன மேறிச்சிறப்புற்றிருந்தாய். அரவக்கொடிபடைத்த துரியோதனனையும்-அவன் தம்பிமாரையும்-அவர்கட்குரிய தருமபத்தினிகளையும்-தாமணியாயாகக் கட்டிக்கொண்டுபோன சித்திரசேனனைக் கைப்பிடியாகக் கொண்டுவாவென்று நான்சொன்னவாய்மூடு முன்னே சென்று, அவனைத் திருப்பிக்கொண்டு வந்து என் முன் நிறுத்தி, கட்டுப்பட்டயாவரையுங் கட்டவிழ்த்துவிட்டாய் மேலும்-தேசுடையவரில் அக்கினி தேவன்போலும், தேசராசர்களில் திசையானைகளில் சுப்பிரதீபம்போலும், செயகீர்த்தியில் விடையோன்போலுமிருக்கின்ருய், ஓ அநுமத்துவசமும், அழியாவில்லும், அக்ஷயதூணியும், அழகியதேரும், சுவேதப்புரவியும்படைத்த சுந்தரனே! விசித்திர வில்லாளி யென்னும் விராடராஜனுடைய பதியிற்புகுந்து, உன்வேடமாறி, வித்வத்திலுயர்ந்த உன்னுள்ளமடங்கி, ஒருவருட மொடுங்கி, எத்தன்மையான சிற்றேவல் செய்வையோ? என் அத்தனே! என்று புத்திமருண்டுகண்ணீர் ததும்ப உண்ணீர் வெதும்பக்கரைந்துவருந்தினர். இவ்வாறு வருந்திய தருமராஜனது உள்ளத்தளர்ச்சியும்-சற்று நிதானித்து ஆராய்ந்தெண்ணிய சவ்வியசாசி, ஓ என் அண்ணு! என்னைக்குறித்து எண்ணமுருதிருக்கும்படியாய் அடியேன் ஒரு வாசகஞ் சொல்லுகிறேன். தேவரீர் திருவுளமகிழக் கடவது. என்று வணங்கிச் சுபத்திரை மணுளன் சொல்லத்தொடங்கினன்.

ஓ தருமகுணுலயமே! பூர்வம் யான் தெய்வலோகம் போயிருந்தபோது வண்ணப் பெண்ணுன ஊர்வசியின் எண்ணத்திற் கிசையாத என்னைப் பெண்தன்மையிலும் ஆண்தன்மையிலும், இழிந்த பேடித்தன்மையாகச் சபித்தாள். அந்தச்சாபத்தால் தளர்ந்து வருந்திய வாட்டத்தை ஆயிர

நாட்டமுள்ள ஆயிராவதத்தன் அறிந்து, அந்த ஊர்வசியினிடத்திற் சென்று, அடி பாவி! தேவர்கட் கனுகூலஞ்செய்த செஞ் சிலை விவேகனரச்சப்பாவகாரியாகிய நீ இப்படிச் சபிக்கலாமா? ஆ! ஆ! துரோகி! இப்போது நீயிட்டசாபத்தை விலக்கி என் சஞ்சலத்தைத் துலக்கிவிடடி. என்று வருந்திச் சொன்னார். அவ்வார்த்தைகேட்ட ஊர்வசியானவள் நானிட்டசாபம் பழுதுபடாமல் இவர் வேண்டும்பொழுதுவந்து ஒருவருட மிருக்கவும், வேண்டாமென்றபோது அகன்றுபோகவுங் கடவதென்று பிரதிசாபங் கொடுத்திருக்கின்றனள். அந்த நாளையில் வந்தசாபந் தந்தையான இந்திரன்உபகாரமென் றெண்ணிவந்தேன். இப்போதந்த ஊர்வசியிட்ட சாபமானது நாம்நாடிய வழிக்கு உபயோகப்பட்டு, நன்மைசெய்கின்றது போலாச்சுது. ஓ உதிரக்கறை யோங்கிய வேல்தாங்கிய காவலனே! நானப்படியே பேடியுருவமெடுத்து, இம்மச்சராஜனிடத்தி லடுத்து, பெண்களுக்குப் பரதநாட்டியம் படிப்பிக்கவல்லவளென்று பகர்ந்து, அவனருள்பெற்று ஆடரங்கச்சாலையிலிருப்பேன் உன்பெயரென்னவென்றால், பிரகநளையென்றுரைப்பேன். நீ யிருந்த பட்டணமெது வென்றால், தீயிற்பிறந்ததிரௌபதாதேவிக்கு நடனத்தொழில் நடாத்தினவளென்பேன். நீயேதிப்படி வந்தாயெனில், பாண்டவர்களுடன் பாஞ்சாலியும் வனவாசஞ் செய்யப்போனநாளில் நானுங் கூடப்போயிருந்து, ஒருவருஷம் அக்ஞாதவாசஞ் செய்வதற்காக உன்னிடத்தில் அடைந்தேனென் றிசைத்து, அவ்வரசனைச் சந்தோஷப் படுத்துவதற்கு என்மனங் குவிந்திருக்கின்றதென்று பற்குனன்பகர்ந்தான். அவன்கருத்தையறிந்த தருமராஜன் இவையுனக்குத்தக்கது தானென்று மகிழ்ந்து, பக்கத்தில் நின்ற நகுலனைப் பார்த்து பரதவிக்கத் தொடங்கினர்.

நகுலராஜன் தன்கொள்கையைக் கூறுதல்.

ஓ எந்நாளு மென்னைவிட்டு நீங்காத விளஞ்சிங்கமே? நீதான்சொன்னப்படிகேட்டு நடக்கத்தக்கவனே யல்லது, உன்சுயபுத்தியா லொன்றைத்தொடங்கிச் செய்யும் வல்லவனல்லவே, மெய்வருந்தும் வேலையிற் பிரவேசிக்கமாட்டாயே, வியர்வுண்டாக மேனிகசங்காயே, முன்பின்னென்று முணராயே, அறியாச் சிறியவனான நீ சத்துருவின் கண்ணுக்குக்கிட்டாமல், மச்சராஜன் தேசத்தில் உருவமாறி ஒருவருடமிருந்து எவ்வாறு காலங்கழிப்பாய்? அப்பனே! ஓ அஸ்வாரூடராஜனே! என்றுதருமராஜன் கேட்கவும், சிவபெருமானுடன் விற்போரும் மற்போருர்புரிந்த சிலைவிஜயன் தம்பியான நகுலராஜன் அமலனான அண்ணலைப் பணிந்து, கமலமலர்போல் முகமலர்ந்து, கருணைக் கண்ணார்ந்த அண்ணாவென்று கழறத்தொடங்கினான். ஓ தருமப்பிரபுவாகியதயாநிதியே! தேவரீர் அடியேனுக்குப் படிப்பித்த சாஸ்திரங்களில் அஸ்வசாஸ்திரத்தை முக்கியமா யறிந்தேன். பரிக்ஷையுந் தெரிந்தேன் அதனாற் குதிரைகளின் குலமும் குணமும்-குரலும்-நலமும்-பலமும்-நன்மையும்-வண்மையும்- திறலும்-தீதும்-தேசமும்-வாசமும்-சீரும்-சிறப்பும்-சித்தமும்-உன்மத்தமும்-பேதமும்-அபேதமும்-முகமும் - கண்களும்-சுழியும்-சுத்தமும்-துலக்கமும் - விலக்கமும்-வருணமும்-ஆரோகணமும்-அவரோகணமும்-வட்டமும்-கோணமும் - வளைவும்-வையாளியும்-சிறுநடையும்-பெருநடையும்-சிம்புட்கதியும் - பிணிகளும் - அவைகட்குக் கொடுக்குமருந்துகளும்-செவ்வையாகத்தெரிந்திருக்கின்றேன். ஆகையால்-அஸ்வசாஸ்திர அதிபதியென வேடம்பூண்டு, மச்சலாதிபனிடஞ் சென்று, அவனுக்கிச்சையுண்டாகும்படிக் கிசைந்து, பச்சைப்புரவி தூண்டும் பாகனிலு மேலாயிருப்பேன். அவர் என்னூரையும் - என்பேரையும் - என் சீரையும் நான்வந்த வாறையுங்கேட்பாராகில், குருமரபிலுயர்ந்த தருமராஜனுடைய நாட்டிற் குதிரை நடாத்திவருங் குமரன்யான். என்பெயர்தாமக்கிரந்தியென் றிசைத்து, அருமிக் குதிரைகளையுஞ் சராளமாய்த் திருப்பிவிடுத்து, சமயத்திற்குத் தகுந்த சவாரியுங்கொடுத்து, எஜமானைச் சந்தோஷப்படுத்தி, ஆடையாபரணமுதலாகிய பரிசுகளும்பெற்று, குதிரைத்தலைவர்கள் கொண்டாடும் படிக்குங் காலங்கழிப்பேனென்றான், அந்தத்தம்பியின் வசனத்தைக்கேட்ட தருமராஜன் மனக்களிப்படைந்து, காலத்திற் தகுந்த கோலமாய் நீ கொள்ளப்போகிற தொழில் மெத்தவும் நன்றென்று உரைத்து

மன்மதனிலுமுயர்ந்த வடிவமைந்த சகாதேவனை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

சகாதேவராஜன் தன் கொள்கையைக் கூறுதல்.

ஓ அதிபாலியனே! தந்தையான பாண்டுமகா ராஜன் மார்பிலும்-குந்திதேவி மடியிலும்-விந்தகிரிபோன்ற என்தோளிலும் வேற்றரசர்களின் தலைமிலும் விளையாடி மிதித்து நடைபழகியுலாவிய உன்மெல்லடிகள், செப்பருக்கைக் கற்களுடன் சிவந்த தீப்பொறிகலந்தமலைச்சாரலிலும் வனங்களிலுந் திரிந்து பன்னிரண்டுவருஷந்தொலைத்தும், இன்னுந்தீரவில்லை. ஐயோ! இது நீ முன்னஞ்செய்த தீவினையோ? ஓ கன்னெஞ்சனன அன்னவாகனனே! இவ்வறியாத பாலகனுக்கும் இவ்வனியாயவெழுத்தை அவருனந்தலையிற் பொறித்து வைத்தனையோ? கார்செறிந்த நீர்சொரிந்த பார்புரத்து தார்புனைந்த பாண்டு ராஜனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தும், அருளுற்ற என்போல்வர்க்குத் தம்பியாகப் பிறந்தும், சாஸ்திரகலைக்கியானங்களையுணர்ந்தும், சாதுசங்கப்பழக்கம்புணர்ந்தும், பழவினையொழியாது அநுபவித்தனையோ, ஓ பாலனே! என்னிருகண் சீலனே! புத்தியிற் பிரகஸ்பதியுஞ் சுக்கிராச்சாரியு நிகரென்று சொல்லும்படியாய் மந்திரசாஸ்திரமுற்றும் நீதிநூல்முதலிய மற்றுங் கற்றுணர்ந்த வல்லோனே! நீ யெத்தொழில் செய்வாய்? எவ்வாறு சிற்றேவல்புரிவாய்? எவர்க்குந் தெரியாதிருக்க எந்தவேடமெடுப்பாய் எப்படி நாளைக்கழிப்பாய்? அப்பா என்னிளவலே! என்று கண்ணீர்சொரிந்து ஏங்கி யிரைந்த தருமராஜனைத் திரிகாலமுந்தெரிந்த சகாதேவன் வணங்கிப் பேசத்தொடங்கினன். ஓ வையகநாடுஞ்செய கோலாடும் ஐயனே! தருமதேவதைக் கொப்பாகிய பசுவினங்களைச் சவரக்ஷணை செய்யுங்கோபால வேடங்கொண்டு, விராடராஜனிடத்திற் சென்று, பசுக்கள்மேய்ப்போனாகி, அப்பசுக்களுக்கு நேரிடுங் கோமாரி-அடைப்பன்-தெறிப்பன்-வெக்கை - தொம்பை-சூலை - இசிவு-வயிறுப்பல்-பொருமல்-செருமல் - இருமல்-வாய்வு அசைவுபோடா திருத்தல் - முதலிய நோய்களைப்போக்கி. புல்லுள்ள புலத்தில் மேயவோட்டி, நீருள்ள இடத்தில் தண்ணீர்காட்டி, நிழலுள்ள தோப்பில் மந்தைமைக்கூட்டி மடக்கி, ஆடிக்கறக்கும்பசு-அதட்டிக்கறக்கும்பசு - அணைத்துக்கறக்கும்பசு - பாடிக்கறக்கும்பசு-பழித்துக்கறக்கும்பசு - இவைகளைத் தெரிந்துக்கொண்டு, இப்பசுக்களின் தேசம்-வாசம்-குணம்-மணம் - இவை முதலியதுகளையு முணர்ந்து நடத்தவறியேன். உன்பெயரென்னவெனில், தந்திரபாலனென்பேன். நீ யாரிடத்தி லிருந்தனை யென்றால், பாண்டவர்களாகிய ஆண்டவமாரிடத்திற் பசுமேய்த்துக் காலங்கழித்தே னென்பேன். மேலும், நந்தகோபாலன் என்றன் மைத்துனனென் றுரைத்து, அவ்வரசன் சிந்தைகளிகூறச் செல்வமோடிருப்பே னென்பதாய்ச் சகாதேவன் சாற்றினன். அந்தவார்த்தையைக்கேட்ட தருமராஜன் மகாதேவ சம்போவென்று பெருமூச்சுவிட்டு நம்மெல்லோரிலுஞ் சிறந்த தொழில் இவன் பெற்றானென் றிசைத்து, அவனைத்தனதிருகண்ணிலு மொத்தி முத்தமிட்டு, கற்புக்கனியான பாஞ்சாலியின் மதிமுகத்தை நோக்கி விதிர்விதிர்த்து விளம்பத் தொடங்கினார்.

திரௌபதாதேவி தன்கொள்கையைக் கூறுதல்.

ஓ அழகுக்காலயமான அன்னமே! ஓ பிறவிச்செல்வமுள்ள பேதையே! உனக்கு அனேகந்தாதியர் ஏவற்பணிசெய்யத் துன்பமில்லாமல் இன்பமடைந்த தோகைமயிலான நீ, எத்தொழி லியற்றிக் காலங் கழிப்பையோ? ஓ இளம்பிடியே! என்றேங்கிச் சுவாச மேலிட்டிருந்த ஞானசம்பன்னனாகிய தருமராஜனது மனக்குறிப்பறிந்து, பெண்ணிற் சிறந்த பெருந்தகைப் பாஞ்சாலியானவள் கண்ணீருகுத்துக் கழறத் தொடங்கினாள். ஓ புண்ணியமனமுந் திண்ணிய புயமுமுள்ள வள்ளலே! நான் வண்ணப் பெண் ணென்னும் வடிவங்கொண்டு, மச்சராஜனுடைய மனைவியிடஞ்சென்று, ஆபரண அலங்காரஞ்செய்யவும் - கண்ணிற்கு மைதீட்டவும்-ஸ்தனத்திற்குத் தொய்யிலெழுதவும் - பலவகை மலரெடுத்துதொடுக்கவும் - பன்னிறமுத் தங்களைக்கோர்க்கவும் - கொண்டையில் பூவேற்றி முடிக்கவும்-கொ

டியிடையிற் பலசேலையுடுக்கவும்-நெற்றியில் விபூதிரேகையிடவும்- நிறமிக்க சிந்தூரத்தி லதம் வைக்கவும்-சாந்துசந்தனம் சவ்வாது கூட்டவும். சகலவிதகதம்பப்பொடி தீட்ட வும், இன்னும் பலவிதமான சின்னங்களுஞ் செய்ய அறிவேன். நீயிங்கு வந்தகாரிய மென்னவென்றுகேட்டால், உம்மிடத்தில் ஒருவருட மிருந்து காலங்கழிக்க வந்தேன். என்னைக் காதலித்தகணவர் ஜய விஜய ஜய ந்த ஜயசேன ஜயற்பாலரென்னும் ஐந்து காந்திருவர். அவர்களைப் பகைத்துப்போ ராடும் வல்லவர்கள் எங்குமில்லை. எப்பேர் ப்பட்டவர்களும் என்னைப்பார்த்துத் தப்பா ன எண்ணங் கொள்ளப்போகாது. அப்ப டியே தாறுமாறான நினைப்புக்கொண்டால், நூறுநூறுகூறாய் வேறு வேறாகி மாள்வார் கள். இப்பேர்ப்பட்ட வல்லவர்கட்கு இல் லாளான நீ வேலைசெய்ய வெளிப்படுவா னேனென்று கேட்டால், என்குலத்திற்குரிய நல்லொழுக்கமும், நாணம்-மடம்-அச்சம்- பயிர்ப்பு, குறைவுபடாமற் பிரதாபம்பெற்ற பாஞ்சாலிக்குப் பணிவிடைசெய்து, மாஞ் சோலைக் குயில்போல் விசுவாசத்துடன் வாழ்ந்தேன். அவ்விடம்விட் டிவ்விடம் வரும்படியான அவசியம் என்னவெனில், நல்வினைப்பயன் பெற்ற அம்மாது சிரோ மணிவல்வினைவசத்தால் வனவாசம்போன போது, நானுங்கூடப் போயிருந்தேன். இப்போதப்பெண்கொடி தன்கணவர்களோ டு அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யப்போயினள். நா ன் அந்தக் காட்டிலலைந்து விசனமடை ந்து, உன்னாட்டிற்சில பகல் கழித்து அவர் கள் வெளிப்படும்போது நாம்போய்க்கூடிக் கொள்ளலாமென்று யோசித்துவந்தேன். ஆதலால்-நீர் என்னைச் சேர்த்தாதரிக்கஇஷ் டமுள்ளதோவென்று கேட்டு இன்பமொழி புகன்று, அவளன்புட னுரைக்க ஆசையோ டிருந்து, சமயோசித வசனங்கள் தக்கபடி பேசி, முன்னிருந்த தாதியரெல்லாம் நாண ப்பட என்வல்லமையைக் காட்டி, அந்தச் சீமாட்டி இச்சைபடும்படிக் கணிமலர்சூட்டி, நாளுக்கு நாள் பக்ஷமுண்டாகநடந்து அஞ் ஞாதவாசங் கழிப்பேன். என்று கற்புக் கொரு பொக்கிஷம் போன்ற காதலிசொல்ல அற்புக்கு அருங்கடலாகிய தருமராஜன் கே ட்டு. ஓ வெற்புக்கிணையான சொற்கந்தாங் கிய மின்னலே! நீ சொன்ன நன்னயமொழி யால் நற்பயனைப் பெறுவை. என்றுரைத் துச் சில தருமங்களைச் சொல்லத் தொடங் கினார்.

திரௌபதாதேவிக்குத் தருமநந்தனர் சிலதருமங் கூறுதல்.

ஓ அன்னநடையும் - மின்னலிடையும்- பின்னு சடையும்-வன்னவுடையு முடைய மடமானே! என் வார்த்தையைச் சிறிது கேள் என் செந்தேனே! வேதியராயினோர் ஒழுக்கமும்-வேந்தராயினோர் தருமநீதியும்- மாதர்களாயினோர்கற்பும்வகித்திருக்கின்றன, அதனால் மாதமும்மாரிபொழிவதென்றும்; அம்மழையினால் கற்காடுகள் திருந்திப் புற் பூடுகள் பொருந்தி, செந்நெல்பயிர் நெருங் கிச் செகந்தழைத்தோங்குவதென்றும்; புண் ணியவான்க ளாயினோர் தவம்புரிவ தென் றும் பெரியோர் புகன்றிருக்கின்றார்கள் ஆத ல்ால்-அந்த நீதியைக்கேட்டு நெறிமுறை வழுவாமல் நடக்கும் நிலையினையுடையவள் நீயாகையால், உனக்கு விசேஷித்து என்ன சொல்லப்போகின்றேன்? ஒருகற்புள்ளமனை யாளைக் கலியாணஞ்செய்து கொண்ட கண வனுக்கு, விற்பன விவேக வேதசாஸ்திரங் களும்-பற்பலசகுணம் பரவியபயனும், அன் பும்-இன்பமும் அழகும்-புகழும்-வெற்றியும்- புத்தியும்-மெய்மையும்- பெருமையும் - செல் வமும்-சீரும்-திடமும் - தீரமும் - குறைவறப் பெருகுமென்று மஹாவாக்கியங்களிற் குறித் திருக்கின்றன. பாதியாளென்பதே பாரியா ளெனமருவிய மனைவியாவள். ஆதலால் - அம்மனையாள் (கற்பெனப்படுவது சொற்றி றம்பாமை) என்னுங்கருத்திற்கிணங்க நட க்கவேண்டியது. அவள் கணவன் கருத்தி ற்கு மாறுபடுவாளாகில், அம்மாறுபாடு அவ ள் புருஷனுடைய மெய்த்தவத்தையும்-செ ல்வத்தையும்-ஆயுள் முதலிய யாவற்றையும் அழித்து, மீளாநரகத்திற் காளாக்கி விடு மென்று இருக்கு வேதத்திற் சொல்லியிருக் கின்றது. பதிவிரதையுடன் கூடி, இல்லற தருமம் இயற்றி, நல்லமனதுடன் வாழ்வு கூர்ந்தபேருக்கு, கீர்த்தியும் பொருளுங் கி டைக்குமென்று உண்மைஞான முணர்ந் தோர் உரைத்திருக்கின்றார்கள். அதற்குத் திருஷ்டாந்த மென்னவென்றால்-மாதாவா கிய சீதாதேவியின் பதிவிரதா மகத்துவத் தால், இராமர் தேவர்முதலிய தண்டகாரண்

ணியரிஷிகளுக்கு அபயங் கொடுத்து, இராவண கும்பகர்ணாதியரை வதைத்துப் பட்டாபிஷேகம்பெற்ற கீர்த்தியைப் பலதாமுங்கேட்டிருக்கின்றனே, ஓ நிதமும் அருந்ததி துதிக்கும் அன்னமே! இப்படிக் கெல்லாமிருந்த போதிலும். (காவல்தானே பாவையர்க்கழகு) என்னுங் கருத்தின்படிக்கு, முதற் காவல் தந்தை, இரண்டாவது காவல் புருஷன், மூன்றாவது காவல் புத்திரன், இம்மூன்று காவலுக் குட்பட்டிருப்பவளே மகா பதிவிரதையாம். அதுவே பெண்கட்கழகாகும். நாம் அஞ்ஞாதவாசம் பண்ணவேண்டிய இத்தருணத்தில், உனக்கு யாதொரு காவலுமில்லை. ஆனதால், நான் சொல்லவேண்டுமதென்னெனில் - உன்புத்தியைப் பெருங்காவலாகக்கொண்டு, இஷ்டதெய்வத் துணையை யிடைவிடாமல் நம்பி, நிறையாகிய அழிவின்மையை முறையாய் நிறுவி, இக்காலத்தைக் கழிக்கவேண்டும். உன்னிடத்தே துஷ்டர்கள் கருதிக் கிட்டவந்தாலும், அம்மூடர்களை நீ பார்த்தபோதிலும், அவர்கள் கண்ணிக் கெட்டாமலகன்று அந்தக் கொடுமையாளருடைய துற்புத்திக்கும்- உனது சத்துருவின் பார்வைக்கும் - அகப்படாதிருந்து, இராஜஸ்திரீக்கு விரோதம் வாராமல் நடந்து, ஓ பாஞ்சால கன்னிகையே! நமக்கு நற்காலம் வருகிறவரைக்கும் இந்தத் துற்காலத்தைத் தொலைத்துவிட வேண்டும். என்று பகர்ந்த தருமராஜனுடைய சத்தியமொழியான தரும நீதிகளை உத்தமகுணசாலியாகிய பாஞ்சாலி வணங்கிக்கேட்டு, புத்திபுத்தியென்று பேசத் தொடங்கினாள். ஐயா பொய்யாவிரதப் புனிதமூர்த்தியே! தேவரீருரைத்த சிலாக்கிய வாக்கியத்தை ஜென்மாந்திர பாக்கியமென்றும், வேதமொழியென்றும், என் தலைமேற் கொண்டேன். தேவரீர்மொழிந்த தெவ்வண்ணமோ? அவ்வண்ணம் நடக்க அடியாளிருக்கின்றேன். எனக்காகச் சிந்தனை செய்ய வேண்டாம் ஓ சத்தியவத்துவின் தத்துவ நிலையே என்று கைகூப்பி,அவர்சரண்மேற் ருழ்ந்தாள்.

தௌமியாசாரியர் பாண்டவர்கட்குச் சில நீதி கூறி ஔபாசாக்கினி பெற்றுத் தவத்திற்கேகுதல்.

இப்பால் தருமநந்தனர் தௌமியரை நோக்கி, சுவாமி, அடியேங்களிழைத்தவினை இப்படியாச்சுது. அரசாட்சிமுதற் பெருமையும் போச்சுது. தம்மைப்பணிவாரைத் தாம்பணியக் காலமாச்சுது. இனித் தேவரீரால் யெப்படி கட்டளையோ? அக்கட்டளைக் குக் கீழ்பட்டிருந்து, தமது கிருபையின்படி நடக்கக் காத்திருக் கின்றோம். ஓ பரமரகசியபதிதபாவனனே என்று தருமராஜன் சாற்ற, தௌமியாச்சாரியார் சந்தோஷித்து, ஓ சத்திய சீலனே! நீங்கள் ஆறுபேரும் விராடரூபனையடுத்து, இதுகாறு மிருந்ததுபோல இச்சையின்படிக்குத் திரியாமல், ஒருவருக்குந் தெரியாமல், ஒருவரையொருவர் பிரியாமல, இப்போதிவ்விடத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டபடி வேறுவேடம்பூண்டு,அவரவர்க்குரியதொழில்களை அலுப்பில்லாமலும்-அவசரப்படாமலும்-செய்யவேண்டும். அப்படி செய்கிற விஷயத்தில், ஒருவன் களங்க மறக்கற்ற கனவானானாலுந் தனக்கு மேற்பட்ட புத்தியோரிடத்தில் ஆலோசித்து நடக்கத்தக்கதென்று நீதிநூலிற் பேசியிருப்பதால், நீங்களுணராத நீதிநெறியில்லை. அப்படிக்குணர்ந்துதெளிந்தபோதிலும். நானறிந்திருப்பதையுங் கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன். நீங்கள்யாவரும் வெறுப்பின்றி விருப்பமாய்க் கேட்டருளுங்கள். என்று விரத சிலாக்கிய வேதபுரோகிதன் விளம்ப லுற்றனர். ஓ ஐவர்களே !ஜெகமுழு ஒருகுடையிலாளுந்தீரனானாலும், திகாந்த வரையிலும் ஒரு நொடியிற் ஜெயிக்கும் வீரனானாலும், ஒருவரிடத்திற்சேவகஞ்செய்யப் புகுந்தால், தீரமும் வீரமுமொடுங்கிச் சேவகஞ்செய்யவேண்டு மென்று பாவக நீதி சாஸ்திரத்திற் பகுத்திருக்கின்றது - ஆனதால் நீங்களனைவரும் மாறுருக்கொண்டு விராடனிடஞ்சென்று தொழில்புரியு நாளையில் உங்கள் பெருமையையும் புகழையும் பேசாமல் மறந்துவிடவேண்டும். பூர்வகாலத்தில் துளபமணி பூண்ட ஆண்டவன் ஒவ்வொரு காரியங்களை நிறைவேற்றுதற்காக, எத்தனை பாடோபட்டு அவதரித்துக் காரிய சித்திகண்டு, கமலசம்பவன்முதலாகியதேவர்களுக்கு அருள்செய் திருக்கின்றார். அதுபோல் நீங்களுங் காலங்கருதி, உங்கள் சிறப்பை மறந்து மச்சராஜனிடமருவி, ஏவலாளரினும்எளியராயிருந்து நாளைக்கழிப்பது நலமாகும் ஒருவனிடத்தில் ஊழியஞ்

செய்வதும், அரசருக் கடிமையாவதும், வேறு வேஷங்கொண்டு வேலைக் கமர்வதும், கொடுமை, கொடுமை, இம்மூன்றில் - அரசனிடத்தில் உத்தியோகஞ்செய்கின்ற முறைமையும், ஏவற்றொழில் கேட்குந் திறமையும் அரசன்தயவைச் சம்பாதிக்கவேண்டிய நன்மையும், கீர்த்திதேடுந் தன்மையும் உச்சித வார்த்தைகளைச் சபைமெச்சப் பேசுமுசிதமும், நானுணர்ந்தபடிக்குசிதமாக விளம்புகின்றேன் கேளுங்கள்.

ஓ திங்கள் குலந்தழைக்கவந்தவர்களே! பகைவருடலிற் பரவிய உதிரமாமிசத்தை முனைத்தலையிற் சுமந்த வேலாயுதந் தரித்த ராஜனானவன் சபைக்கு வருமுன்னமே, தனக்குத் தகுந்த ஸ்தானத்தில் தான்வந்திருந்து, அரசன் வாக்கிலிருந்துவருஞ் சொல்லினுடைய பொருள்நுட்ப மறிந்து அந்தச் சொல்லின் சூக்ஷத்திற்குத் தகுதியாகப் பதிலுத்தரங்கொடுத்து,மரியாதையாயுடுத்து மனமகிழச்செய்தால், அவ்வரசனது பாக்கியங்களெல்லாம் அவனேபெறத்தக்க யோக்கியனாவான். உலகு காவலனாகிய வேந்தனிடத்தில் நாம் வந்தடுத்த அந்நாள் முதலின்னுள்வரையிலும் வீணாய்த்துன்பப்பட்டோம். இதனால் என்னபலன் கண்டோம்? என்று பலருமறியத்தூறி, மனவெறுப்போடொறுத்துக் கொள்ளுகின்ற அவசரப் புத்தியுடையவர்கள்; இனிமேல் இராஜனால் கிடைக்கப்போகிறபெருமை-புகழ் - ஐஸ்வரியம்-இவை முதலிய சன்மானத்தைப்போக்கடித்துக் கொண்டவர்களென்று சொல்லலாம். மன்னன் மாளிகைக்குமேற்பட்ட வீடும், அவன் சிறப்புக்கதிகமான சிறப்பும், அவன் நாகரீகத்திற்கதிகமாகிய நாகரீகமும், அவனலங்காரத்திற்கு அதிகமான அலங்காரமும்,அவனாபரணத்திற்குயர்ந்தஆபரணமும், அவனது சுகந்த பரிமளத்திற்கு மிகுந்த வாசனையும், அவன் வஸ்திரத்திற் குயர்ந்த வஸ்திரமும், அவன் சொல்லியநீதி பேதிக்கப் பேசுகின்ற துஷ்ட வார்த்தையும், மதிப்பில்லாத மரியாதையும், வணக்கமற்ற இணக்கமுங் கூடாது. இவைகளொருவேளை அதிகப்பட்டிருந்தால், நல்ல பாம்பின்விஷத்தை நாள்தோறும் அருந்துவதுபோல் நன்மையைக்களைந்து, உயிரழிக்குந் தீமையை விளைவிக்கும். பூபதிக்குரிய புத்திரரானாலும், அவர்களாசைக்குரிய மித்திரரானாலும் அவர்களன்புமேற்கொண்ட பௌத்திரரானாலும் இனவருக்கமானாலும், ஜனப்பெருக்கமானாலும், வெட்டிச்செயிக்கும் வீரமுள்ள சகோதரரானாலும், அரசனது ஆணைமீறி நீதிவழுவி நடக்கலாகாது. அப்படி நடப்பார்களாகில், அரசன் மிகுதியான கோபங்கொண்டு, மநுநெறிமுறைமைக்கு மாறாக உயிர்வதை செய்துவிடுவான்.

ஓ பாண்டுபூபதிக்குரிய பாக்கியசிலாக்யரே! மன்னர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத்தரு மைந்தர்களும், யுத்தமுனையில் வெற்றிபெறுஞ் சத்தியையுடைய சுத்த வீரர்களும், செய்யத் துணிந்து பிரவேசித்தயாதொரு காரியங்களில் ஏதாகிலுங் காரியத்தாழ்ச்சி நேரிட்டு அந்தச் சங்கதி அவ்விடத்திலிருக்கின்றமற்றப்பேருக்குத் தெரியுமாகில், அதை வெளியிற் பிரசித்தப் படுத்தப்படாது திக்குயானைகளையொத்த திறம்பெற்றவர்களானாலும், வேந்தனால் முடியாத காரியத்தை நானே முடிக்கிறேனென்று வீரியம் பேசப்படாது. இராஜன் நமக்கு மிகுநேச விசுவாசமாயிருக்கின்றானென்று அவனிடத்தில் தனக்கினிமையான காரியங்களைச் சொல்லி முடித்துக் கொள்ளுகிறபக்ஷமானது, அந்த ராஜனை அடுத்திருக்கிற சில பேருக்குத் துன்பத்தை விளைக்குமாகில், அது மகாகொடுமையென்றறிந்து, புத்திமான்கள் ஒருபோதும் பிரஸ்தாபத்திற் கொண்டுவரமாட்டார். தாங்கநினைத்தகாரியங்களில் யாதொரு பயனுமில்லாதிருக்குமாகில், வித்வச்சிரேஷ்ட மகத்துக்கள் கூட்டத்தில் அந்தப் பயனில்லாச் சொல்லைப் பகர்ந்து, பழிப்புக் கிடமாகிய இழிவடையப் போகாது. ஆலோசனையிலுயர்ந்த பேரறிவாளர்கள் ஏழையெளியோர் முதலிய யாவரானாலும் அவர்களைக் கடிந்து கறுவி, (வெட்டெனப் பேசேல்:) என்று மேலோருரைத்த நீதியை நினைத்துக் கோபங்கொள்ள மாட்டார்கள். வீரமுடைய வேந்தனிடத்தில் உரிமையாயிருப்பவர்களைப் பகைத்து தன்னருமை பெருமைகொடுமைமுதலிய ஆணவப்பேச்சால் விரோதமாகப் தூறிக் கடின வார்த்தைகள் சொல்லப்படாது. அப்படி விரோதிப்பார்களாகில்-எவராலு மாற்றப்படாத கூற்றுவனாற் செய்யுங் கொலைத்தொழிலை நாளுக்குநாள் விளைக்குமென்று 'நன்றாயுணர்ந்து, யாவருக்கு' நல்லவர்களாய் நடந்துகொள்ளவேண்

டியாது. தராதிபன் கொலுக்கொண்டிருக்குஞ் சபையில் தாராளமாய் எதிரில் நிற்கப்படாது. அரசனுக்குப் பின்புறத்திலு நிற்ப்கபடாது. சிங்காதனத்திலிருக்கும் வேந்தனுக்கு இருபக்கத்திலு நெருங்கி நின்று, அவனுடையகண்கள் யாரைப் பார்க்குமோ என்றும், அக்கண்ணுக்கானது கருணை நோக்கோ கலக நேக்கோ வென்றுங் கண்டறிந்து, காலமுமிடமுங் கருதி நடக்க வேண்டும்.

மேலும் அரசனுடைய வாக்கிலிருந்து வருகிற வசனத்தைக் கண்சிமிட்டாமற் பார்த்து, காது கொடுத்துக்கேட்டு எவர்களுக்கென்னசிலாக்கியமோ? ஏழைகளுக்கென்ன பாக்கியமோ? எதிரிகளுக்கென்ன போக்கியமோ? என்று யோசித்துக்கொள்ளவேண்டியது. அரசன் அரண்மனையிலுள்ள நன்மைதீமைகளைத் தானறிந்தாலும், ஒருவராற் கேள்விப்பட்டாலும், இராஜகாரியங்களெதுவானாலும், மற்றொருவருடன் சொல்லாமல் மறைக்கவேண்டும். உடனே அதை மறக்கவும்வேண்டும். அந்நியர் முதலிய மன்னவர்களாற் சண்டை சச்சரவு பொல்லாங்காகிய கட்டுவார்த்தைகள் நேரிட்டுக் கேள்விப்பட்டால், அதை உடனே தன் எசமானுக்குத் தெரியப்படுத்தி மேன்மையைப்பெற்று, அவ்வரசனுக்கு மெய்ப்படபொருந்தியிருப்பதுவே அழக்கழகாகிய அணியையுண்டாக்கும். ஐம்புலாதிகளை யடியோடறுத்து, ஆசை மூன்றையடி வேர்களைத்து, ஆரண்யத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற அருந்தவத்தோர்களையுங்கலவைமிதிர்ந்த சலவை யணிந்த கலச முனையார்களின் கடைக்கண் மருட்டுமாகில்; பஞ்சேந்திரியங்களுடன் நாட்டில் வாழுகின்ற நம்மை விட்டுவிடத் தக்கதோ? ஆதலால்-இராஜஸ்திரீக ளிருக்குமிடத்தில் தனித்துப்போகப்படாது. அவர்களுடன் சரசவார்த்தைகள் பேசப்படாது. நாணம்-மடம்-அச்சம்-பயிர்ப்பு-என்னும் இந்நான்குமமைந்த ஸ்திரீகளிடத்திலும், குள்ளனிடத்திலும், கள்ளனிடத்திலும், சிறுபிள்ளையிடத்திலும், ஈனசாதியி னிடத்திலும், சிநேகஞ் செய்ய லாகாது. சிநேகம் பண்ணினால், உடனே கலகநேர்ந்து, அவமரியாதைக் குள்ளாக்கி, உயிர்த் தண்டனைவரையிலுங் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும்.

ஓ பரம புருஷோத்தமரே! உலகமெல்லாந்தொழுதற்குரிய உயர்ந்தோராயினுஞ் சிங்காசனக் கொலுமுகநோக்கிச் சென்றால், அவ்வரசன் தனக்கு மரியாதை செய்திலனென்றும்-வாகனங் கொடுத்திலனென்றும் வசனித்தில னென்றும் - ஆசனமளித்திலனென்றும் - போஜனமருத்திலனென்றும் - வரிசை வண்மை மணியணிப்பணி தந்திலனென்றும்-விசனமேற்கொண்டு குறைப்படலாகாது. ஒருவேளை அக்கொற்றவனாற் சகல வெகுமானமும் பெற்றால் உடல் பூரித்து. தன்னைத்தானே மறந்து மனமகிழ்ந்து கர்வங்கொள்ளப் படாது. அதிக சந்தோஷம் அதிகதுக்கந் தருமென்று சாஸ்திரஞ் சொல்லுகின்றமையால், அவ்வரசனு லப்போதே அவமான நேரிட்டாலும் நேரிடும். அதைக்குறித்து சிந்தைவாடப் போகாது அரசனால் வந்த நன்மைதீமை யிரண்டுஞ் சமமாகக் கொண்டு சஞ்சலமில்லா திருந்தவர்கள், எல்லாமுணர்ந்த வல்லவர்களென்று இயம்பத் தக்கவராம். இராஜன் ஒருவர் மீது கோபங்கொண்டு அவன் செல்வங்களை கைக்கொள்ளக்கருதிய காரணத்தைத் தாங்களறிந்ததுண்டாகில், அந்தப்பேச்சை யாரிடத்தும் பேசலாகாது. அதைக் குறித்தரசனையு பேசலாகாது. கார்மேகங் கலந்து பொழிகின்ற மழையிலும், ஊர்வெந்து உலர்ந்து கரிந்துபோகக்காயும் வெயிலிலும், பைசாசு நித்திரைசெய்யும் பாதிராத்திரியிலும், கைசாயவீசிமோதுங் கடுங்காற்றிலும், வேந்தன் ஒரு வேலையாக அனுப்புவானாகில், தன்னிடத்திற்சொல்லிய காரியமேகண்ணாகக் கொண்டு தான்போன அந்தக்காரியத்தை முடித்துவரவேண்டும்மல்லது; வேறென்று நினைக்கப்படாது. இராஜகாரியம் நிறைவேறுகிறவரையிலும், சோகம்-சோம்பல்-தேகவருத்தம்-பசி-இளைப்பு-ஆயாசம்-தாகம்-மனஸ்தாபம்-நித்திரை - பெருமை - அருமை-சிறுமை - இவைமுதலிய ஒன்றையும்பொருளாய்க் கொள்ளாமல், மானத்தையும் மன்னன்சொன்ன தியானத்தையும் முக்கியமாகக் கருதி முடிவுபெற நடத்திவரல் வேண்டும். கொலுமுகத்தில் நின்ற வொருவனையழைத்துப் பகைவர்மே லனுப்பினால், அப்பகைவர் குடிகெடும்படி வென்று தங்களரசாட்சியைக் காக்கவேண்டும். அவ்வரசனைத் தங்கள் தங்கள் கண்மணிபோற் பார்க்க வேண்டும். எந்தவேளையும் அரச

னைப் புகழ்ந்து பேசவேண்டுமல்லது, எப்போது மிகழ்ந்து பேசலாகாது.

ஓ அறமாதி புருஷார்த்தங்களை ஆபரணமாகப் புனைந்த அருஞ்சீலரே! உற்ற துணையாய்க் கொற்றவனே சமம்பெற்றிருந்தாலும், அரசனவனை உயிர்போல் வைத்திருந்தாலும், அவனது பொன்னை-பொருளை பூமியை-நேமியை-கன்னற்கோற்கள் வரைப்போற் கைபற்றக் கருதலாகாது. கணக்கு முதலிய காரியங்களிலும் மறந்தும் வழுவலாகாது. ஒருவேளை இராஜன்சந்தோஷமடைந்து, பொன்னை-பொருளை - பூமியை - மாளிகையை - மனையைக் கொடுப்பானாகில், ஆசை அன்புடன் அவைகளைப் பெறத்தக்கது. மற்றோருபாய தந்திரங்களாற் கிரகிக்க நினைப்பது, ஆலகாலவிஷத்தை அமுதென்று நினைத்த ஆசைபோலாகுமென்று அறிவிலுயர்ந்தோர் மோசம் போகாமற் கிடைத்தவரையிலுந் திருப்தியடைந்து சத்திய தர்மந் தவறும லிருப்பார்கள். இதன்றியும் (காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள். கரும்புள்ளபோதே நாற்றிக்கொள்) என்னும்பழமொழியை நினைத்து, இந்தக் காலத்திற்சம்பாதிக்காமல் இனியெந்தக் காலத்திற் சம்பாதிக்கப் போகிறோமென்று கைகொண்டவரைக்குங் கொள்ளையடிப்பதற் குடம்படுவோர், கசடர்-அகடர்-கயவர்-குயவர்-என்றுரைக்கப் படுவது மன்றி முன்பின்னுள்ள முதலுமிழந்து, முனையுமழிந்து, தேகப் பிரஷ்டத்துவ மாவார்கள். கொலுக் கொண்டிருக்குங் கோவேந்தன் சபையில், பொய்-புரட்டு-பெருமோசம்-டம்பம்-ஜம்பம்-தும்பல் - விக்கல்-கக்கல்-நெட்டை-சோம்பல் - கொட்டாவி-குறுகுறுத்தல்-திமிர்விடுத்தல் - இவை முதலாகிய துற்குணங்கள் வரக்கூடாது. ஒருவேளை வருமாகில் அந்த இடத்தை விட்டு அப்பாற்போய்த் தீர்த்துக்கொண்டு வரவேண்டும். களிப்பாகச் செய்யுங் கபப்பாகிய வஸ்துக்களைக் கனவிலுங் கருதப்படாது. (கண்ணாரக் கண்டதும்பொய், காதாரகேட்பதும்பொய் தீரவிசாரிப்பதுவேமெய்.) இதுமுதியோர் மொழியாதலால், யாதொரு காரியத்தையும் நாவடக்காமற் பதறிச் சொல்லப்படாது, அப்படிச் சொன்னவர்களுக்குப் பெருந்துன்பத்தையும், மனுஷப்பதரென்னும் பெயரையும் வருவிக்கும், அரசனால் நியமித்த குற்றவாளி முதலிய கொலையாளருடன் கூடிக்கலந்து குலாவலாகாது. கூடினால், இவனும் அந்தக் குற்றங்களுக்குரியவனாவான். அரசன் கையெடுத்தழைத்தால் ஆனந்தப்படாமல், அந்தகன் அழைக்கவந்தபோது அவனைக்கண்டு நொந்தழுகின்ற அறிவில்லா ருயிர்போலொடுங்கியடங்கி, வாய்பொத்தி வணங்கிவரவேண்டும். இராஜனழைக்க வரும்போது பூமியதிரத் திடுதிடென்று நடந்து, அலட்சியமாய்ப் பதறி வரலாகாது. (அடக்கம் அமரருளுய்க்கும்.) என்னும் வாக்கியத்திற்கிணங்கமருவிச் சுகம்பெற வேண்டும்.

ஓ சர்வஜன மனோரதராகிய சத்திய சீலர்களே! வெற்றிவேலேந்திய வேந்தனிடத்திற் கட்டி காத்துப் பொருந்தியிருப்பவர்கள், கொசுகுபோன்ற சிற்றறிவுடையவ ராஜனும், அவர்களோ டெதிர்த்துப் பகைத்துக்கொள்ளப்படாது. அவர்கள் பகையானது நல்லதருணத்திற் கழுத்துக்குக் கத்தியாய்வந்து நேரும். இவ்வரசனிடத்தில் வெகுவாகிய செல்வமும் - சுபமாகிய இன்பமும்-பெறுகிறதற்காக வல்லவோ? இந்நேரமுங் கோள்குண்டினி சொல்லி நயிச்சிகமாக நடந்து கொண்டானென்று அரசனைச் சூழ்ந்திருப்பவர்க ளியாவரும் இகழ்ச்சியாய்ப் பேசிக்கொள்ளும்படிக்கு இடங்கொடுத்து, அதனாற் பலவித வளங்கள் சுலபமாய்க் கிடைப்பதானாலும், அறிவினை யுடையோர் அவ்விதப் பழிச்சொல்லுக்காசை வைக்கார்கள். இராஜன் கொண்டாடிப் புகழ்ந்தபோதிலும் பேரறிவாண்மையென்னும் பெருஞ்செல்லப் பெரியோர்கள், வெகுபேர்நம்மை மெச்சவேண்டுமென் றிச்சைகொண்டு, தன்னைத்தான் மறந்து, ஆணவத்தாற் சிறந்து அகந்தை கொள்ளமாட்டார்கள். பரிசுத்தவான்களாகிய உத்தமர்கள் உலக காவலனாகிய அரசனையும்-உபதேசஞ் செய்தருளிய குருவையும்-வித்தியாப்பியாசம் பண்ணிய உபாத்தியாயரையும் - முத்திபெறுதற்குப் பெற்றபிதாவையும் - பத்திசெலுத்துந் தெய்வத்தையுந் தந்தையெனச் சிந்தித்து, தினமுமேத்தித் தொழுதுவாழ்த்திப் போற்றுவார்கள். ஆதலால் - நீங்களனைவரும் இவ்வகையான உலகவியற்கைகளை மனதுட்கொண்டு, விராடராஜனை யடுத்து, நாள்தோறுங் குற்றமற்ற ஏவற்றொழிலை முடித்து, அகந்தையற்ற மனத்தினராய்ப் பெருமைபொ

ருந்தி, இன்சொல்விளைத்து, அஜ்ஞாதவாசம் ஒருவருஷமுங் கழிப்பீர்களாகில், அது உங்களிடத்திலுண்டாகிய நல்ல நினைப்புக்குத் துணைக்காரணமாயிருக்கும். என்று தௌமியாச்சாரியர் சொல்லவும். அப்போது பர்வதாகிர்தியாகக் குவிந்த தோளினையுடைய பாண்டவர்கள்ஜெயங்கொண்டதைப் பார்க்கிலு மேலான விருப்பமுடையவர்களாம், பௌரோகிதருடைய மனமகிழ இதனைச் சொல்லலுற்றார்கள். ஓ வேதியர் பெருமானே! காவலனிடத்தில் ஏவல்செய்யு முறைமைகளை எங்களுக்கின்றுகற்பித்தருளினீர். ஓ குறைவற்ற தவராஜசிங்கமே! நீருரைத்த திவ்விய மொழிகளை வேதபாடங் கற்குஞ் சந்தைபோலுஞ் சிந்தையுட்கொண்டோம். இனிமேல் நாங்கள் மறைந்துறைந்து ஒருவருடந் தொலைக்கிறவரைக்குந் தேவரீர் தவவேடம்பூண்டு, மாதவர்கள் வாழும் வனமடைந்து மருவத்தக்கதன்றோ? என்று செந்தாமரை போன்றஅவரது திருவடியைத்தொழுது போற்றி, இதுவரையிலும் பத்தியுடன் பூசைபண்ணிக்கொண்டு வந்த நித்தியாக்கினியை நெறியோடளித்தார்கள். அதனைத் தௌமியாச்சாரியார் அன்போடு கைப்பற்றிக்கொண்டு, பாண்டவர் தம்மைப்பட்சமாய்நோக்கி, அருண்மலர் முகத்தோடு ஆசீர்வதித்து, அவ்விடம் விட்டு அப்பாலெழுந்து, மாசற்ற மாதவர் வாழ்மனம் புகுந்து, தேசுற்ற தவத்தில் சீர் பெற்றிருந்தனர்.

பாண்டவர்கள் வில்முதலிய படைகளை வன்னிவிருக்ஷத்தடியிற் பதனஞ் செய்து வைத்தல்.

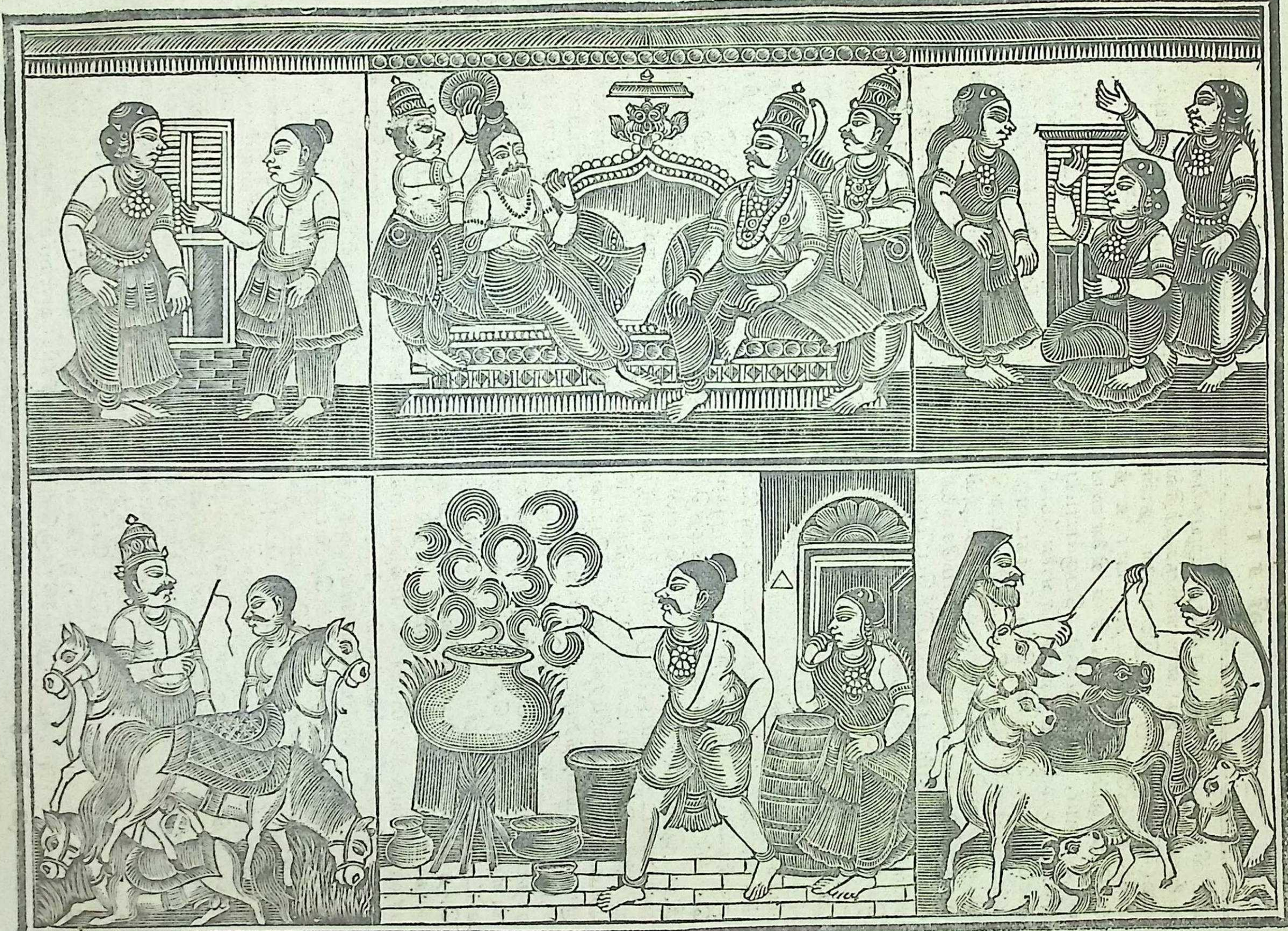
கேட்டீரோ ஜெனமேஜய மகாராஜனே! இப்பாற்பாண்டவர்கள் தங்களுக்குந் திரௌபதாதேவிக்கும் பணிவிடைசெய்து வந்த பாங்கர் பாங்கியர்களைத் பார்த்து, நாங்கள் ஒருவருட மொளித்திருக்குங் காலம் நேரிட்டபடியால், அதுவரையிலும் நீங்களியாவரும் விசனப்படாமல், மான்களுலாவும்வனஞ்சூழ்ந்த பாஞ்சால தேசஞ் சேர்ந்திருங்கள். என்று அவர்களுக் காதரவு சொல்லி யனுப்பிவிட்டு, பெருமையிற்சிறந்த அப்பாண்டவர்கள் மகாலட்சுமிபோன்ற பாஞ்சாலியுடன் சிலதூரம் போகையில், தருமராஜன் தன் தம்பியர்களை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார். ஓ என்னருமைச் சகோதரர்களே! நாம் இந்த இராஜன் சார்பிற்சார்ந்து நமது தொழில்களை நடத்துநாளில் நமது கரத்திலிருக்கும் ஆயுதங்களை ஒருவருமறியாமல் ஒளித்து வைப்போமாகில், நம்மைச் சத்துருக்கள் முதலாகிய யாவருங்கண்டுகொள்ள மாட்டார்களென்றார், அச்சொல்லைக்கேட்ட அருச்சுனன் வணங்கி, அண்ணாவே! தேவரீர் சொன்னது நியாயந்தானென்று வாய் விட்டேங்கி யிரைந்து, பெற்றதாயைப் பிரியுங் கன்றுபோலேங்கிப் பதைபதைத்து, தனது வெற்றிக்கொண்ட காண்டீபத்தையும்-அஸ்திர நிறைந்த அக்ஷயதூணியையும்-சஸ்திரமாகிய மற்ற ஆயுதங்களையுங் கஸ்தியுடன் கழற்றிக்கொடுத்தான். மாருதிமைந்தனாகிய வீமசேனனும் வாரிதிபோற் பொங்கி; சேருதற்கரிய கோபங்கொண்டு, சிந்தை சோர்வடைந்து, துன்பந்தாங்கி நைந்து, மேகங்கள் வெளுக்கச் சிதைக்கும் வில்லையும்-நாகங்கள் பதைக்கவதைக்குங் கதையையும்-மோகமும் மானமுமுடைய படையையுஞ் சோபத்துடன் அயர்ந்து மனமுருகி வைத்தான், நகுலசகாதேவரென்னுந் தம்பியரிருவருந் தலைவனாகிய தருமராஜனுரை தவறாதவர்களாய் பல்லோருங் கவலை கொள்ளும் வில்லாயுதமும் - வேலாயுதமும்-வாளாயுதமும் - தோமராயுதமும் - சூலாயுதமும் - கேடகமும்- அம்பறாத் தூணியும் அவிழ்த்துக் கொடுத்தார்கள்.

இப்பால் ஒப்பில்லாச் சித்தசுத்தமுள்ள தருமராஜன்-தன்னுடைய ஆயுதங்களையுங் கூடவைத்துமொத்தமாகச்சேர்த்து, இவைகளையொருவரும் உணராதிருக்கும்' இடந் தேடி வைக்கவேண்டுமென்று யோசித்து, செழுமையுடன் வளர்ந்து இருளுக் கிருப்பிடமாக வுயர்ந்து தழைத்து கவிந்திருந்த ஒரு வன்னிமரத் தோப்பின் வளப்பதைக் கண்டு, மகாசந்தோஷங் கொண்டு அதில் ஓர்மரப்பொந்தில்இவ்வாயுதங்களை வைத்து பகைவர் முதலாகிய பலருக்குந் தோன்றாமலிருக்க வேண்டு மென்று மான்தோலால் மறைத்து, அவைகளைமுடிக்கட்டும்படிக்கு வீமசேனனுக்கு உத்தரவு செய்து, அத்தருமசொரூபியாகிய தார்வேந்தன் தந்தையாகிய யமதருமராஜன் திருவடியை சிந்தித்து வந்தித்து சுவாமி! எங்களுக்கு வெற்றியை

யும் வீரத்தையுங் கொடாநின்ற ஆயுதங்களனைத்தையும் இந்த வன்னிவிருக்ஷத்தில் வைத்திருக்கின்றோம். இவைகளை நான் எடுக்கத்தக்கதே யன்றி, மற்று யார் வந்தெடுத்தாலும், இம்மரத்தின் கிளையை யடுத்தாலும், இவைகள் பெரும்பாம்புருவாய் ஆலாலவிடத்தைச் சுவாலை மாலிகையாய்வீசி, வெகுண்டு மேல்விழக்கடவது கள். என்று பேசிக் கட்டுரையாகிய உறுதி மொழியால் திடத்த வரத்தைப்பெற்று, அவ்வரத்தைப் பரீக்ஷிக்கவேண்டிய வீமசேனனை யழைத்து, நாம் பத்திரப்படுத்திய படைகளைப்போய் பாரென் றுரைத்தார். அப்போதே வீமசேனன்போய் அந்தமரத்தின் கிளை மேற்சார்ந்து எட்டியெடுக்கக் கிட்டியபோது, அவ்வாயுதங்கள் உடனே பெரும்பாம்புருவாகி, மட்டுமிதமற்ற கொடுவிடத்தைக் குபீரென்று கக்கி, அழலால் தகித்துத் துரத்துவதாயது. அதனைக்கண்ட வீமன் பெருமூச்சுவிட்டு, பொறிபுலன்கலங்கி, புகல் சொலிப் புலம்பி, பொன்போன்ற முகந்திரிந்து இரைத்தகன்றனன். அச்செய்கையைக்கண்ட தருமராஜன் முதலிய யாவருந் துதிக்கைபெற்ற யானைபோல் துயர்நீங்கிமகிழ்ந்து, அவ்வன்னிமரத்தருக் கெதிரேயாவரும்யாமளவேதத்தாற் றுதிசெய்யானிற்பச் சத்தகன்னியரு ளொருத்தியாய்ச் சங்குசக்ராதிப் படைகளோ டெழுந்தருளிய ஓர்மகா காளியின் திருவடிதொழுது, அவ்விடம் விட்டுநீங்கிச் சிலதூரத்திற் கப்பாலிருக்குஞ் செந்தாமரைப் பொய்கையைச் சேர்ந்து ஸ்நானம்பண்ணி, நீர் துவட்டி நெடுமயிராற்றி, வேதவிதிப்பிரகாரம் மத்தியானக் கடன் முடித்து அவ்வவர்கள் தந்தையரின் பதத்துணையைச் சிரமேற்கொண்டு, அத்தந்தையர் வசிக்குந்திக்குநோக்கித் தெண்டனிட்டு, ஓ தென்றிசைக்கடவுளாகிய யமதருமமூர்த்தியே! ஓ வடமேற்றிசைக் கடவுளாகிய வாயுபகவானே! ஓ கீழ்த்திசைத் தேவராகிய இந்திரமகாராஜனே! ஓ ஆகாய வாசிகளாகிய அஸ்வனிதேவர்களே! நீங்கள் நாங்க ளெடுக்கவேண்டிய வேடத்திற்குத் தகுந்த உபகரணப் பொருள்களெல்லாம் உதவி செய்து, சுஜாதிகப் பிரகாசமுந் தந்தருளவேண்டுமென்று வருந்திக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அவ்வாறே அத்தேவர்கள் தங்கள் தனையர்கட்கு அநுக்கிரகஞ்செய்தருளினார்கள்.

பாண்டவரும் பாஞ்சாலியும்
வேற்றுருவமைதல்.

கேட்டீரே ஜெனமே ஜயமகாராஜனே! இப்பால் தருமபுத்திர மகாராஜன் ஒளிவிடுங் கிரண வுதயசூரியன்போற் சதுர்வேதசம்பன்னனுருவாய், தழைத்தபின் குடுமியும், செழித்த முப்புரிநூலும், கவிந்தவெண்குடையும் தடித்த தண்டுகமண்டலமும், கையிற் பவுத்திரமும், கண்டவர்மதிக்கும் புண்டர நுதலும், கண்ணிற் கடாட்ச வீட்சணயமும் கரத்திற் செபமாலையும், கனிவுறும் வாக்கிற் பனிமொழியாசியும் பெற்று, முனிவரிற் சிறந்த முகவிலாசமுடையவ ராயினர். மற்போர்வல்லவனாகிய வீமனானவன் மடைத்தொழிலாள ருருவமமைந்து, நுதற்கிசைந்த திலதவகையும், செவிக்கிசைந்த திருமணிநகையும், பாகசாஸ்திரப்பேச்சும், சந்சன பாளிதப்பூச்சும், தாழ்ந்தவிருகரவீச்சும் சரிகை ஷால்வைப்போர்வையின்வேய்ச்சும் உடையவனாகி, சிருஷ்டிகர்த்தா வினாலுஞ் செய்தற்கரிய நூதனவேடங் கொண்டான். மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் போற்றிவிரும்பும் பவளமலைபோன்ற பரம சிவமும்- அப்பவளமலைமேற் படர்ந்த பச்சைப் பசுங்கொடிப் பார்வதியாரும்-ஆசைப் பெருக்கோடடுத்து முன்னின்றுஅருட் பார்வையளிக்க, தன்னிலைதவறுத் தவத்திலிருந்து, உன்னியகருவிக ளொருங்குடன்பெற்று, காட்சிகண்டருளிய காண்டீப அருச்சுனன், கண்ணுதல் தன்னுடன் கலந்து விளையாடிய, தன் திருமேனி தழைபிரகா சத்தை, நீக்கிவாசனை நெருங்கலர்க் குழலும், கலகலவென்று கலித்த கைவளையும், உடலைமறைக்கும் உபரரைச் சட்டையும், கருநிறக்குவளை கடுத்தகண்களும், உடுக்கைக்கிணையா யுற்ற சிற்றிடையும், உயர்ந்தசரிகை யோங்குபட்டுடையும், உலவுஞ்சொகுசாகிய பிடிநடையும், செந்தூரப்பொட்டணி செவ்விய நுதலும், தாளமுங் கோலுஞ் சதங்கையு முடையனாய்; பேடியரிலுயர்ந்த பேருருவமைந்தான். பின்னவரிருவரில் முன்னவனாகிய நகுலராஜனானவன், தலைப்புறந்துங் காதின் புறத்துஞ்சுருள்செய்து கத்தரித்துவிட்ட மயிர்க்குச்சும், வன்னப்பிச்சமும், முறுக்குமீ

பாண்டவர்கள் விராடராஜனிடத்தில் வேலைக்கமருதல்.

சையும், கனகமயச்சுருணைகலந்து கட்டிய வண்டிற்பாகையும், நெற்றியிற் கோபியும், கஞ்சுகக்கவசமும், கலகலவென்னுங் குதிரைச்சம்மட்டியும், கதிநடைபழக்குங்கயிறுங் கொண்டு; குதிரைகளினுடைய குணம்-குற்றம்-கோணம்-வட்டம்-வளைவு-மாரல் - பிணிதீர்க்குவிதம்-அவுஷதம் - இவைகளனைத்துமுணர்ந்த குதிரைப் பாகனைப்போற் குறைவில்லாவடிவெடுத்தான். மகாவிற்பன விவேக சகாதேவனனவன் சிரசில் நிறைந்து பரந்தகொண்டையும் வளர்ந்த தாடியுங் கிளர்ந்த மீசையும், செம்மண் வெண்மண் திலகக்காப்பும், கருங்கம்பளமுங் கச்சப்பையும், கயிறுங்கோலுங் கன்றின்வாய்ப்பூட்டும், காதணிகுழையுந் தாதுருதழையும், கந்தைவேஷ்டியும் பெருங்குரல் தாஷ்டியு முடையவனும், பலகோடி பசுக்களைப் பாதுகாக்கும் கோபாலனைப்போல் வடிவமானன். வேலாயுதம்போன்ற கண்ணினளாகிய பாஞ்சாலி தலைசீவி வகிர்ந்து, கூந்தல்விட்டுமுடிந்து, நெற்றிச்சுச் சுட்டிகட்டி, நீலவிழிக்கு மைதீட்டி, இரத்தினப்பணிகள் பூட்டி, வாளைப்பொடிகூட்டி, அண்ணல் முதலிய ஐவருங்களிக்க, வண்ணமகளுரு வாமெனச் சமைந்தாள்.

தருமராஜன் கங்கபட்டரென்னுமந்தண
சிரேஷ்டராய் விராடனுக்காசாரியத்
தன்மை பூண்டிருத்தல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்வாறு இவர்களருவருந் தாங்கள் நிச்சயித்துக்கொண்ட வண்ணம் வெவ்வேறு வேடந்தாங்கி, ஒருவரையொருவர் பார்த்து உற்சாகமடைந்து, மச்சராஜனிடத்திலொருவருடம் வாழலாமென்று இச்சை மேற்கொண்டு, அச்சமில்லாதவர்களாயிருந்தார்கள். அப்போதுமறுவகன்ற தருமராஜன் மனமகிழ்ந்து, பலவிதவுபாய வளப்பமும் பேசி ஓ திறமுடைய வர்களே! ஊன்நாறும் வேலோங்கிய விராடனிடத்தில் நான்போய்ச் சேர்ந்தபிற்பாடு, நீங்களேவரும் முறையாகத் தனித்தனிவந்து சேருங்கள். நானவ்விடத்தி லிருப்பதால் என்னை நோக்கி வணங்கி யிணங்கி போற்றுதற் கெளிதாயிருக்கும். என்று விளம்பிக் கிளம்பிய அறக்கடமை நீங்காத அண்ணல் தன் தம்பிமாரும் பாஞ்சாலியும் வாழ்த்திப் பரதவித்து வாட, தேவர் முதலிய யாவருங்கொண்டாட. மாதவவேதியர் வடிவங்கொண்டதற்கேற்பக் கங்கபட்டரென்னுந் திருநாமமும் இளஞ்சூரியன்போற் பிரகாசமும்-பாற்கடலைபோல் முப்புரிநூலும்-பரந்தமார்போடிபர்ந்த தோளும்-வெகுஉலாச-முகவிலாச-மந்தஹாச-சுகந்தவாச மாலையு முடையவராய், விகடதடகரடகட வாரணம் போற்சென்று, மராட-கர்நாட-கன்னட-கிராட-மலைநாடர் - முதலியோர் வந்திறைஞ்சு மணிக்கதவமைந்த வாசலிற்போய் நின்று, வெண்குடை நிழலில் நன்குடன் பொருந்திய விராடராஜனுக் கறிவிக்கச் சொன்னர். அவ்விடத்திற் காவலிருந்த தூதுவர் உடனே சென்று, அரசனிடத்திற் றங்கள் வாய்மூடிக் கைகட்டி, சுவாமி! பராக்: யாரோவொரு பெரியவர் நமதுகொலுமுக வாசலில் வநதிருக்கின்றுரென்றுர்கள். அவர்கள் பேச்சைக் கேட்ட மச்சராஜன் உடனே எதிரோடிச்சென்று, ஐம்புலனெடுங்கப் பணிந்து, முகமலர்ந்து, அகங்கனிந்து, கரமிரண்டுங் குவித்துச் சிரத்திற் பொருத்தி, கருத்தில் துதித்துச் சேவித்துநின்றுன்.

உடனே கங்கபட்டர் மங்களானிபவந்து என்று உபசாரஞ்சொல்லி, இடது கையை வலதுகையுடனெடுத்து இருக்குவேத சாகையினல் ஆசீர்வசன முரைத்தருளினர். அந்த விராடன் சபையிலிருந்த யாவரும் வந்தவேதியர் பெருமானைக்கண்டு, விந்தையென்றுட்கொண்டு தொழுதார்கள். அந்த வேளையிற் சந்திரவிம்ப பிர்மதேஜசு சொலித்து மகா சோப்பியமா யிருந்த கங்கபட்டரால் மங்களாசனம்பெற்ற மகாராஜன் அவரை இச்சைமேலான பட்சத்துடனழைத்துப்போய், வைதீகர்களிருக்கவமைத்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணி அவருபய திருவடிக்கு அருக்கியம் - பாத்தியம் - ஆசமனியம்-அபிஷேகம்-வஸ்திரம்-புஷ்பம்-அரிச்சந்தனம்-அக்ஷதை-தூபம்-தீபம்-நைவேத்தியம்-இவை முதலிய உபசாரங்கள் யாவும் புரிந்து, பக்திசெலுத்திப்பரிந்தேத்திப்போற்றி, வாய்பொத்தி நின்று, சுவாமி! தேவரீர்யார்; எவ்விடமிருப்பது? இவ்விடத்திற் கெழுந்தருளிய காரணம் யாது? தங்களுடைய நாமதேயமென்ன? என்று கேட்டான். அதற்குக் கங்கபட்டர் சொல்லுகின்றுர். ஓ அ

திவிரபக்குவமுள்ள அரசனே! இந்தச்சக்கரவாளஞ் சூழ்ந்தபூமியை ஆக்கிஞச்சக்கரஞ்செலுத்தி யாளுந்தருமராஜருடன் பழகியிருந்தேன் அவர்வனவாசம்பண்ணிய நாளையிலுங் கனநேசம்பண்ணிக் கலந்து திரிந்தேன். என்னைவிட் டொருவருடம் பிரிந்திருக்க வேண்டிவந்ததால், நானும்மிடத்திற்சிலநாளொழிக்கலா மென்றுவந்தேன். என்று வேள்வியினாலுங் கேள்வியினாலு மிக்கோனாகிய தக்கோனுரைக்க, மநுநீதிதவருத மச்சராஜன்கேட்டு, மகியால்மகிழ்ந்து துதியாற்புகழ்ந்து பரவசமடைந்து, தெளிவாகிய அறிவும்-அன்பும்-ஆசையும்-உள்ளக்களிப்பும்-ஒளிகொண்டிலங்க, ஓ என் ஆண்டவனே! தேவரீர் இந்தப்பட்டணத்திற் கெழுந்தருளிய பிரயோசனமானது நான்ஏழேழு பிறப்பிலுந் தேடிக்கொண்ட நல்வினையின் நலமேயல்லது, வேறில்லை. ஆதலால்-நாதகீத வேத முனிவராகிய தேவரீர், இவ்விடத்தி லெத்தனை நாளைக்கிருக்க இஷ்டமோ? அத்தனை நாளும் அதிபதியாயிருக்கலாம். என்று வித்தகவிராடன் புத்திமேற்கொண்டு சொல்லவும், கங்கபட்டரானவ ரவ்வாறே புநிதமாகிய சிங்காசனத்திருந்து, வேதியர் முதலிய பலமாதவரும் விராடர்முதலிய பல பூதராருந்தொழ பவளச்செபமாலை கரத்திலுங் குவளைத் தொடைமாலை உரத்திலுந்தரித்த தருமராஜன் இருந்தருளினர்.

விமார்ச்சுனுள்பலாயனனும் பிரகனளையுமாய் அட்டிற்றெழிலும் அருநடச்செயலுமேற் றிருத்தல்.

பின்னுஞ் சிலநாள் சென்றபிற்பாடு விற்போருக்கும் மற்போருக்கும் இவன்தானென்னும் பலம்பொருந்திய கதாபாணியாகிய வீமனானவன் தான்தெளிந்த தேவாமிர்தத்திற்கொப்பாகச் சமையற்செய்யும் பக்குவத்தைக் குறித்தும், கல்வியின் திடத்தைக்குறித்துந் தெரிவிக்க, ஏகபோகத்திற்கொருவனாகிய விராடன் சபைக்குட்புகுந்து, நாகரத்தினம்போல் நலம்பெற்றிருந்த தருமராஜன் திருவடியில் தண்டனிட்டு, இம்மண்டலத்தரசே! யான்மடைத்தொழிலுக்குரியவன். கூட்டுக்கறி-குழம்புக்கறி-குழைக்கறி- பொறிக்கறி-பச்சடி-கிச்சடி-இவைமுதலிய பலவகைக் கறிகளும், உண்டல்-தின்றல்-நக்கல்-பருகல் என்னுமின்னன் குணவுகளையும், அவ்வவற்றிற்குரிய அறுசுவை நிறைவோ டமைவுறச் சமைப்பேன். ஒருசமயத்தில் மல்லுகொடுப்பேன், ஒருசமயத்தில் வில்லுமெடுப்பேன் அல்லும்பகலும். நல்லவனாய் நடப்பேன். பலாயனனென்னும் பெயர்பெற்றேன். திரிபுவனத்தில் தேடிப்பார்க்கிலும் என் தொழிற்கிணைசொல்ல எத்தொழிலுமிராது. எனக்கீடானவர் எவருமில்லை. சமயபேதத்தால்தருமராஜனுக்கிளைய வீமனென்பவனை விட்டு, உம்மிடத்தி லொருவருட மிருக்கும்படியாய் உன்னிவந்தேனென்றான். இவ்வாறியம்பிய பலாயனன்பேரில் இஷ்டங்கொண்டு முகமலர்ந்த விராடராஜன் அவன்தலைமேற்கை வைத்து, பொன்னாரமும் - பூவாரமும்-இரத்தினாபரணமும்-முத்தாரமும்-வச்சிர வாகுவலயமும் மரகதமதாணியும்-மெல்லிய வஸ்திரங்களும்-யானை குதிரைபல்லக்கு முதலியவாகனங்களும் பெருமையாகக்கொடுத்து, ஓசுயம்பாகி! அரசனிடத்திலிருக்கின்ற உத்தியோகங்களிற்சிறந்தது தாய்போ லூட்டி வைக்குஞ்சுயம்பாகித்தொழில் ஆதலினால்-நீயின்று முதல் எனக்கும் என்சுற்றத்தாருக்கும் இனிமையுடன் உண்பிக்கும் உரிமையும், இங்குள்ளமடைத்தொழிலாளரனைவருக்குந்தலைமையாம் அதிகாரமும் உனக்குக்கொடுத்தோம். இந்தவேலையை உன் சொந்தவேலையாகப் பார்த்து, சிந்தை வேறுபடா திருக்கவேண்டும். என்றுசொல்லியனுப்பி, விந்தைதங்கும் புயத்தோனாகிய அவ்விராடன் மிகக்களித்திருந்தான்.

இப்படி வாயுபுத்திரன் சேர்ந்து மடைத்தொழிலிற்றலைமைபூண்டிருக்க, மறுநாட் காலையில் அறிவாலுயர்ந்த பிரகனளையென்னும் பேடியானவன் வட்டவெண் குடையும் மணிமகுடமுந்தரித்த மச்சராஜனிருந்த உச்சிதசபையானது சிறக்கும்படி சென்று, முப்பரிநூல்விப்பிரரான கங்கபட்டரென்னும் முதல்வன்பாதத்தில் ஒருக்களித்து வணங்கி, ஐயா! எண்டிசை கொண்டாடுங் காண்டீபதானன அருச்சுனனுடைய அரண்மனையிலிருக்கும் பேடியர் அநேகரில் நானொருபேடி. நாதப்பிரமம் - சத்தப்பிரமம் - ஒலி-ஒத்து தாளம் - மேளம் - இவைமுதலியாவையுங் கலந்து, சுரம் சுதி-லயை-இவைகுறையாமற்பாடவும் ஆடவும், நடனசாஸ்திரப்பிரசங்கஞ்செய்யுஞ் சபைக்கு யோக்கியமாகப் பேதைப் பருவப்பெண்களுக்குப் பர

தங்கற்பிக்கவுங் கற்றிருக்கின்றேன். பிரகநளையென்னும்பெயரினையுடையேன்.உமது செல்வமாநகரிலிருந்துசிலநாள் கழிக்கும் பொருட்டு அடைந்தேன். என்னைநீர் ஆதரிப்பீர்களாகில், வேதமும் வேள்வியுமுள்ள மேதினியில் உம்முடைய மரபுவிருத்தியாம். என்று பேடிவாழ்த்தவும், அவள் வாழ்த்தியதைச் சாஸ்திர முணர்ந்த விராடராஜன் கேட்டு, இத்தன்மை யானபேடி இக்கடல் சூழ்ந்த காசியினிற்கிடைப்பது அருமையென்று பெருமையாகப்பேசி, அளவற்ற பொன்னுடைகள் பொற்பூஷணங்கள்-பரத நாட்டியத் தொழிற்குரிய பலவகைக்கருவிகள்-சங்கீத சாஹித்யத்திற்குரிய பற்பல வாத்தியங்கள் - இன்னுமுண்டான வரிசை முதலிய வண்மைகளுங் கொடுத்து, இன்னு முனக்கு வேண்டு வனமெல்லாந் தருவேன் என் பெண்ணுக்கு உயிர்ப்பாங்கிபோற் கண்ணுக்குக்கண்ணுயிருந்து, பரதசாஸ்திரமுற்றிலும் பயிற்றுவிப்பா யென்று உத்தரகுமாரத்தி யிருக்கின்ற அந்தப் புரத்திற் கனுப்புவித்தான்.

நகுலசகாதேவர் தாமக்கிரந்தியுந் தந்திரபாலனுமாய்க்குதிரைகளையும் பசுக்களையும்பாதுகாத்துவருதல்.

பின்னுஞ் சிலநாள் சென்றபின்பு அழகில் மன்மதனையும் அறிவிற் சுக்கிரனையும் பழிக்கச்செழித்தநகுலராஜன்போய், விராடனுடைய குதிரைச்சாலைக்கெதிராகநின்றான். அன்று சாயங்காலவேளையில் மின்னலோங்கியவேல்தாங்கிய விராடராஜன் வன்னக் குதிரையேறிவையாளிவிட்டுவரும்பொழுது நகுலன் கடிவாளமும் கம்பியும்-கயிறும்-கிலுகிலுக்கும் - கட்டையும்-ஜாட்டியும்-பிடித்து. பார்த்தபேரெல்லாம்,அஸ்வசாஸ்திரந்தெரிந்தமூர்த்தண்ணியனென்று மதிக்கும்படியாயிருக்கவும்; அப்பரிவல்லவனை விராடராஜன் இச்சைமேற்கொண்டு உச்சாகப் பார்வையாகப் பார்த்துக் கையைநீட்டி, ஓ குதிரைச் சம்மட்டிகொண்டு நிற்கின்ற குதிரைப்பாகனே! நீ எங்கிருந்துவருகிறாய்? உன்பெயரென்ன? என்று கேட்டான். இவ்விதங்கேட்ட அஸ்வாரூடவரசனைக் குதிரைச்சேவகஞ் செய்யும் வேஷங்கொண்ட கோமானனவன் குறுகி, தன் தொழிலுக்குத் தகுந்த மரியாதைசெய்து அரசனே! பாண்டவரைவரில் நடுப்பிறந்தோனாகிய விஜயனுக் கிளையவன் நகுலனென்றுபலதிசையிலு மொழிய வெற்றிபெற்றவ னொருவனுள னன்றோ? அவனது கீர்த்தியைச் சொல்ல வல்லவருமுண்டோ? அந்த நகுலராஜனுடைய குதிரைச் சாலைகளுக்குத் தலைவர்களில் ஏழ்மையாகத்தாழ்ந்து வாழ்ந்தவன். தாமக்கிரந்தியென்னும் நாமம் புனைந்தவன். யானே? இமையவரும் இவுளியும் - இராஜர்களேறுங் குதிரையும்-இதுவிதுவென் றறிந்து, அவற்றின் மனமும் - வடிவமும் - சுழியும்-சுத்தமும்- நிறமும்- திறமும் - திடமும் - குணமும்-மணமும்-குலமும் - குரலும் - வேகமும்-கதியும்-தேசமும்-வீரமும் - ரோஷமும் - மறுவும்-பிறவுமுள்ள மார்க்கமு மறிவேன். அவ்வக் குதிரைக்களுக்குள்ள பிராப்பிணிகளுந் தீர்ப்பேன். மேலுமவற்றை மண்டலம் - கோணம்-வளைவு-முன்னோட்டம்-பின்னோட்டம்-நேரோட்டம்-இவை முதலியகதிகளின் வண்ணமோட்டுவேன். அவற்றை நரி-கரி-அரி-கிரி-வேங்கை-இவற்றி னடைபெறவுங் காட்டுவேன் தேருக்குப்பூட்டுங் குதிரையும்-போருக்குமூட்டும்புரவியும் பட்டாபிஷேகப் பரிகளும்-பார்வேட்டையாடு மரிகளும்-கலியாணவாசியும்-கடவுண்மகத் தாசவும்-இதுவிதுவென்றறிந்து, அவ்வவற்றின் வாயு வேகமனோவேக சரவேக சற்பவேக முதலியவை தெரிந்துவகுப்பேன். ஓ சத்துவகுண சாந்தனே! அண்டினோரையாதரிக்கும்பாண்டுமைந்தரைவரும்வனவாசம்பண்ணப்போனபின்பு, உண்டியு மிழந்தேன். உறுதியு மிழந்தேன் உமதுகீர்த்தியைக்கேட்டு இவ்விடம் வந்தேன். என்னை யாதரித்தருளும் உத்தமனே யென்றான்.

அந்தப்புரவித் தலைவனதுபொய்யாமொழியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், நுன்னிநெருங்கிய மன்னவரியார்க்கும்-பொன்னுலகோர்க்கும் பூவுலகோர்க்கும்-புனிதஞானியர்க்கும் பூசுரர்தமக்கும்-விசுவாசநேச மெய்யறிவோர்க்கும்-உற்றகவலையை யொருங்குடன் தீர்க்கும்-வித்தகவிராடன் மெய்ப்புளகிதனாய், மந்திரிமார்கள்மகிழ்ந்து கொண்டாட, செந்திருகலைமகள்சேர்ந்துநின்றாட பொன்னின்குடநிறைந்த தன்பொற்கோபுர

வாசலில் வந்திறங்கி, முன்னந்தன்னைவந் தடுத்திருக்குஞ் சத்தியநெறிபெற்ற தருமரா ஜன் முதலியவருக்குக் கொடுத்த வெகுமான த்தினும் மூன்றுபங்கதிகமாகக் கொடுத் துச் சம்மானஞ்செய்து, தன்னுடைய குதி ரை வல்லவருக்கெல்லாந் தலைவனென்று முதன்மையுங் கொடுத்தான். இவ்வாறு அ ஸ்வங்களை அபிவிர்த்தியாக அளிக்கும்படிக் கமைந்த நகுலராஜனுக் கிளைய சகாதேவரா ஜன் பின்பொருநாள் நந்தகோபன் மைந் தன்போல் வேடங்கொண்டு, அசைந்தாடிய செவிகளுக் கிசையச் சூடிய பச்சிலையுடன், புள்ளாங்குழ லிசைபாடுந் தடியும், தொறட் டுக்கோலும், கன்றணைக்குங் கயிறும், மாடு கட்டுந் தும்பும், சிக்கக்கச்சமுந் தோள்மேற் கொண்டசைந்து; கீர்த்தி தழைத்த விராட ராஜன்சபையைக் கிட்டினன். அவனைக் கண்ட அரசன்-ஓ கருங்கம்பளப் போர்வை யுடைய னவானே! நீயாரென்று கேட் டான். அப்போது தருமராஜனுடன் சம மாயிருந்த விராடராஜனைப் பணியாமற்பணி ந்து, ஓ மகாராஜனே! துரியோதனனுடன் சொக்கட்டானடி இக்கட்டடைந்து நாட் டைவிடுத்துக் காட்டையடுத்து வனவாசம் பண்ணிய பாண்டவர்களில், நான் இளஞ் சிங்கமாகிய சகாதேவ ராஜனுடைய பசுக் களைப் பார்த்து மேய்த்துக் காத்துவந்த கோபாலனையா! என்பெயர் தந்திரபால னென்றான். அவன் சொல்லைக் கேட்ட வி ராடராஜன் மகிழ்ந்து, அவனைத் தன்னருகி லழைத்து. வேண்டிய வெகுமானங்கொடுத் து, நமது பசுமந்தைகளை உன்சொந்தம் போற் காப்பாற்றிக்கொண் டிருவென்று அ னுப்பிவிட்டுச் சந்தோஷ முற்றிருந்தான்.

திரௌபதாதேவி விரதசாரணியாய் விராடன்மனைவியை யடுத்தல்.

இப்பால் ஓமாக்கினியில் உற்பவித்த திரௌபதாதேவி வண்ணப்பெண் வடிவா கிவந்து. மருமலர் மாலை வாசமேறிய திரு மலர்வேலைத் தேசம்வீறிய மச்சராஜனது தோளணைந்த சுதர்க்கணைவாழும் அந்தப் புரத்தை நாடி, அவ்விடத்திற் காவலிருக் கும் பாங்கியரை நோக்கி, யாரோவொருத்தி வந்திருக்கின்றாளென்று உங்கள் அரசிக்குச் சொல்லுங்களென்றாள். அவர்க ளவ்வா றே சென்று தங்க ளரசியை வணங்கி, எங்க ளையாளும் அம்மணி! தேன் நிறைந்த செந் தாமரை மலரிற் பிறந்த செந்திருவுற் தா முதற் குரியாளாகிய ஓர் பெண்பெருமாள், இடையசைய விசையாய்நடந்து, நமது தலைவாசலைக் கடந்துவந் திருக்கின்றாள். தாயே பங்கஜாக்ஷி! தேவரீர் கட்டளைப்படி நடக்கக் காத்திருக்கின்றோமென்று உபசரித் தார்கள். அந்தப் பாங்கியருரைத்ததைக் கேட்ட பாரமார்த்தியமுள்ளசுதர்க்கணை மி குந்த பட்சமுள்ளவளாய், தட்சணமே ய ழைக்க சொன்னாள். அந்நேரமே சேடியர் கூடி, பாடிடு குயில்போலோடி, வாடியமயில் போல் வாசலில் நின்றமங்கையைநாடி, ஓ நூதனமான மாதனமே! வாரும்: வாரும்: என்று அன்போ டழைத்தார்கள். அவ்விட மிருந்த வண்ணப்பெண்ணானவள் மகாபா க்கியமென்று வந்தாள். அம்மாதின் துடி யிடைப் பிடி நடைச் சுந்தரத்தைக் கண்ட சுதர்க்கணையானவள் திடீரென்றெழுந்து, செழுமுகமலர்ந்து, கைகொடுத்தணைத்து, பக்கத்திலிருத்தி குங்கும சந்தன கதம்ப தா ம்பூல மஞ்சளாதிகளோடு சுகுண நிறைந்த புஷ்பவஸ்திரா பரணங்களாற் பூசித்து, அ ன்னையே! உமது தேச வாசம்யாது? ஏதுகா ரணமிவ்வளவு தூரமெழுந்தருளியது. தம துபெயரென்ன? அடியாள் அறியச்சொல்லு மென்று நயமாகக்கேட்டாள், அப்படிக் கேட்ட சுதர்க்கணைக்கு உபசாரவார்த்தை சொல்லி, ஓ அருட்கண்ணிறைந்த ஆரணங் கே! பாண்டுபூபதியின் குமாரராகியபஞ்சவர் இந்திரப்பிரஸ்த முதலிய எல்லாவற்றை யுஞ் சகுனியாடிய சூதால்தோற்று, காடே வீடாகவும் - பட்சிமிருகங்களே பந்துவாக வும் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசம் பண் ண, அவர்கள் மருவிய பான்விருமடந்தை யுங்கூடச் செல்ல, நானவளைப் பிரியாதிருந் தேன். இப்போதவர்கள் ஒருவருஷம் அக் ஞாதவாசஞ் செய்யவேண்டி மறைய நான் பிரியலானேன். என்பேர் விரதசாரணி சந் தனுதிகந்தகதம்பம் பூசுவதிலும், சேலை மாலை சேர்த்துகட்டுவதிலும், பூஷணாபரண ங்கள் பூட்டுவதிலும், கூந்தல் வகிர்ந்து மு டித்துப் பின்னுவதிலும், மார்புக்குத் தொய் யலெழுதி யலங்கரிப்பதிலும், விழிகளுக்கு மைதீட்டுவதிலும், மிகவல்லவளாய் யாவ ராலும் புகழ்பெற்றேன். உமக்கிச்சையான

படி அழகுண்டாக்கி மனமகிழச் செய்யவேண்டுமென் றெண்ணி வந்தேன். ஓ பெண்கள் சிந்தாமணியே! இன்னமொருகாரியமியம்பக்கேளும். யான் என்தாய்வீட்டிற் சஞ்சரித்துலாவுங் கன்னிப் பருவத்தில்; ஜெய விஜய ஜயந்த ஜனசேன ஜயற்பாலரென்னும் ஐந்து காந்தருவரின் காவலிலடங்கிக் கற்புடையவளாயினேன். ஆதலால் என்னை மற்றமனிதர்கள் நோக்கப்படாது. நானுமற்ற மனிதர் வதனநோக்கி மகிழவுமாட்டேன். நீர் மாதவமுடைய மதியூகியென்று உமது மாளிகைநோக்கி வந்தேனென்றாள்.

இவ்வாறு கூறியவண்ணப்பெண் வசனத்தைக்கேட்ட சுதர்க்கணை திடுக்கிட்டுப் பயந்து, திடத்துடனயர்ந்து, மகிழ்ச்சியாய் விரும்பி, புகழ்ச்சியாய்த் திரும்பி, ஓ பூதேவி போன்ற சீதேவியே! தெய்வப்பெண்போல் வந்த உம்மைச் செவ்வையாகப் பார்த்துச் சிந்தைமகிழ்ந்தேன் இன்றுமுதல் நீர் என்னிருகண்ணுகவும் எங்களோடு ஒப்பாகவும்-வண்ணப்பெண்ணுகவும் என்னுடலுமுயிருமுமதுகாவலாய்க் காத்து, உற்றதாயாகிய நீர் பெற்ற தாயெனப்பார்த்து, புகழ்படவாழ்ந்து, நன்மொழி புகன்று, நலம்பெற நடத்துவது உமது கடன் அன்றியும் - எனக்கு யாதொரு குறைவு நேராதபடி இரட்சித்தருளும் என்னம்மணியென்று உபசரித்தாள்.

இவ்வாறுபசரித்த பூரண புத்திசாலியான சுதர்க்கணையைப் பாஞ்சாலி பார்த்து, அம்மா! அப்படியே யாகட்டும் என்றுசொல்லி எந்தெந்த வேளைக்கெப்படிசெய்யவேண்டியதோ? அந்தந்த வேளைக்கான அலங்கார நன்மைகளை வெறுப்பில்லாமல் விருப்பத்துடன் விதவிதமாகச்செய்து, நாளுக்குநாள் அதிகவிசுவாச முண்டாகும்படி நடந்துகொண்டாள். இந்தப் பிரகாரம் மைதீட்டியவாள்போல் நீட்டிக்காட்டுங் கருங்கண்ணமைந்த திரௌபதாதேவியுஞ் சந்திரகுலமைந்தராகிய பாண்டவர்களும் உருவமறைந்து, இராஜசின்னங்கள் யாவையுந்துறந்து, உல்லாசப் பேச்சுரைகள் மறந்து, அக்ஞாதவாசத் தொருவருடமுங் கழிக்கச் சிறந்துவருநாளையில்; மெய்ப்பயிர் விளைத்துப் பொய்க்களை களைந்து-தீவினை தீர்த்து நல்வினைசேர்ந்து-இராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்துவராநின்ற விராடராஜனுடைய மச்சநாடானது, நித்திய ஜெயமங்களப் பெருஞ்செல்வமும்-மாதமும்மாரியும்-நன்செய் புன்செய்களும்-விஞ்சி விருத்தியாகி, இரகதகஜதுரக பதாதிகளும் மிஞ்சி, நான்கு வருணத்தவருங்குலாவிக்கொஞ்சி, குருநாட்டுக் கொப்பாய்க் குறைவறவோங்கி, பூவாதமரமும் பூத்து, காயாதமரமுங் காய்த்து, பசுப்பாக்கியம் பாற்பாக்கிய மிகுத்து, சுபசோபனங்களுடன் சந்தோஷ சம்பிரமங்கள் நிரம்பி ஆனந்தத்துடன் வசிக்கின்றார்கள்.

பாண்டவர் கரந்துறைச் சருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது,

மற்போர்ச்சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

புவியதனைப் பாயலாய்ச் சுருட்டிப்போய்ப் பாதலத்திற் புகுந்தபொற்க
ணவுணனுயிர் குடிமைப்பி னப்புவியை முன்போலுண் டாக்குமாறு
நவமுறுமொண் பிறைக்கோட்டுப் பன்றியுருக் கொண்டருளி நகர்போற்றப்
பவமகற்றி யாட்கொண்டு பாம்பணைமேற் றுயில்கூரும் பரமனெங்கோவே.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! நித்திய கலியாண சுபசோப வைபவ நீங்காச் செல்வச்சிறப்போங்கிய விராடபுரத்திற் பாஞ்சாலியும் பாண்டவர்களும் போகபாக்கிய புனிதவினிமையிற் பூரணசந்திரன்போற் பிரகாசித்து, தாங்களருவருங் களங்க ரசிதராய்க் கலந்து, கூடுங்காலமறிந்துகூடி. பேசுங்கால மறிந்துபேசி, ஒரு

வர் கண்ணிற்படாமல்திரிந்து, ஒருவரை யொருவர் பிரிந்துருமற்பொருந்தித் தாழ் வற வாழும்நாளையில்: மச்சாராஜனு மற்றை யரும் யானை-புலி-கரடி- சிங்கம் - காட்டெரு மை-கலைமான்-முதலிய மிருகங்களுடன் மல் லரைச் சண்டைக்குவிட்டு, விதவிதவேடிக் கை இச்சையின்படி விளைத்து மகிழ்வுற்றிரு தார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட சமயத்தில்-வே லாயுதற்குப் பாலசுப்பிர மணியரென்றும், சூலாயுதத்திற்கு யமதருமராஜ னென்றும், வில்லுக்கு இராமனென்றும், சொல்லுக்கு அகத்தியனென்றும், மல்லுக்குநானே மகா தேவனென்றும், தேசந்திரிந்து சீருற்ற-வா சவனென்னும் பேருற்ற - மல்லனெருவன் கொலுமுகவாசலில் வந்தான். அவன் எப்பேர்ப்பட்டவ னென்றால்-அண்ட முக ட்டையளாவிய மெய்யான். உண்டிசை மட்டு மேந்திய கையான். வாகுவலயம் வளைந்த தோளான். வீரகண்டை புனைந்த தாளான். வாடைக்காற்றைமறிக்கும் வலத் தான் ஓடைக்களிற்றை பொடிக்கும் பலத் தான், சிவந்த மயிர்விரிந்த தலையான். தீர பராக்கிரமபுய மலையான். இப்படிப்பட்ட வன் தன்னைப் புடைசூழ்ந்த நிழல்போல் ஆயிர மல்லர்களடுத்து வரும்படி சப்தமாய் பூட்டிய ஒற்றையாழித் தேரினையுடைய சூரி யன்போல உன்னதத்தேரேறி, விருது-டால்- கொடி-குடை-ஜெயபேரி-டங்கா-பாங்கா-கொ ம்பு-தாரை-பூரி-வீரசின்னம் - எக்காளம் - இ வைமுதலிய பலசின்னங்களும் வாத்தியங்க ளும் விளங்கிப்பிரகாசிக்க, கடல்சூழ்ந்த உல கத்தில் இவனுடன் சண்டைசெய்யத் தக்க வர்கள் யாருமில்லையென்று கட்டியக்காரர் எச்சரிக்கைசொல்ல, பட்டுவான்கள் கொண் டாடிக் கொக்கரிக்க, நவமணிப்பணிமகுடஞ் சொலிக்க, நாகரத்தினத்தனிப்பட்டயமிலங் க நவமோகன மன்மதனிவனென்ன புவ னேசுரர் புந்தியில் மிகவுன்ன, இராஜசிங்கா சனத்திற் கொலுக்கொண்டிருந்த விராட பூ பதியின் சமுகத்திற்கு வந்தான். இவ்விதப டாடம்பத்துடன் வந்தவாசவனென்னும் அம்மல்லன் தேசபூஜிதராஜனைப் பணிந்து, ஓமகாராஜசிங்கமே எழுகடல்வளைந்த வட் டாரத்தில் என்னுடனெதிர்த்து மல்யுத்தம் பண்ணத்தக்கவரில்லை. நான் அநேகம் பட் டினங்களில் திரிந்து இராஜராஜர்களைக்கண் டு, என்சமர்த்தைக்காட்டிப் பொன் பூஷண வாகனுதிவரிசைகள் பெற்றிருக்கின்றேன். இவ்விடத்திலுமது மகாசபையை நோக்கி வந்தேன். என்வல்லமையைச் சொல்லுந் தரமல்லவென்றுரைத்தான். அந்த மல்யுத் தத் தொழில் முறை தெரிந்த விராடராஜன் வந்தமல்லன் கூறியவார்த்தையைக்கேட்டு, தன்சபையிலிருந்த ஆஸ்தான மல்லர்களை நோக்கி, உதட்டைபிதுக்கித் தலையையசை த்து, புதிதாகவந்த மல்லனுக்குக் கொடுக்க த்தக்க பரிசுகள் கொடுத்து, நமதுசபையில் நிர்வாகமுள்ள மல்லர்க ளில்லையல்லவா வென்று வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாமல் மனம்புழுங்கி யிருந்தான்.

வெளியூர்மல்லனுக்கும் விராடனூர் மல்லருக்கும் யுத்தம்.

அந்தச் சமயத்தில் விராடனுடைய சொந்த மல்லர்களுக்கு மனம் பொருமற் கோபாவேசங்கொண்டு, வந்தமல்லன் இவ் வளவு வரிசைபெற்றுப்போகவும்-நாம் வல் லமை யல்லவர்களாக இங்குக் குந்தியிருக்க் வும்-மானக்கேடும் மரியாதைத்தாழ்வு மாயிற் றே யென்றெழுந்து, காரிடிபோற் பேரொலி காட்டி, காண்டீரவம்போல் ஓரடியாய் நடந் து, ஆக்கிரமித்துப் பராக்கிரமம்பேசி, வியா க்ரமொத்துவெகுண்டெழுந்தேகி பதைத்து த் துடிதுடித்து, அதட்டிப் புயந்தட்டி, மீ சையை மேலெழமுறுக்கி. விழிகள் சிவப்பே றவுருக்கி. புழுங்கிப் பற்கடித்து, புதுமல்ல னை வளைத்து, இதுநல்ல சமையமென் றி ரைத்து, எங்களுடன் சண்டைபோட வா வென்று மறித்து, அவன்பெற்ற ஆடையா பரண வெகுமானங்களை யெல்லாம் ஒன்றை யும் விடாமற்பறித்து, அரிய மற்போர்நூலி ல்வகுத்தபடிக்கு விற்போர் வாட்போர்வித மெல்லாம் வளைத்து, வேந்தர்கள்முதலிய வெகுஜனங்காணப் பாய்ந்தெதிரோடிச்சண் டைசெய்தார்கள். இவ்வாறு ஒவ்வொருவ னுந் தனித்தனிசென்று அவனோடு சண் டைபண்ணும்போது, தானம்விட்டகலாம ல் தத்தியும், தருக்கி யொருவனை யொருவன் மொத்தியும், உடலுடனுடல் சேரவொத்தியும் உரத்துடனுரஞ்சேர எத்தியும், தாளுடன் தாளடித்துத்தத்தியும், தலையுடன் தலைதாக் கிச் சுற்றியும், இடசாரி வலசாரியோடியும், இரைப்பெடுத் தொருபுறம்வாடியும், இடை ந்து முன்பாய்ந்து கூத்தாடியும், இடம்விட்

டிடஞ்சாய்ந்து கூடியும், வச்சிரமுட்டியாலி டித்தும், வைரக்கையாலடித்தும், காலுடன் கால்கூட்டி மாட்டியும் கதாயுதந் தனைநீட்டிக்காட்டியும், கருங்கற்பாறையுடன் கருங்கற்பாறை யிடித்துக் கொள்ளுங்காட்சிபோல் மார்புமார்புங் கலங்கமோதி, வாரிவாரி யெடுத்துவீசி, நேரோடி வாதுபுரிந்து போராடும்போது: பார்ப்பவர்கள்கண்கள் பதறிக் கலங்க வேர்க்கவிதிர்க்க மல்யுத்தஞ் செய்தார்கள் அக்காலையில் - வெளியூரிலிருந்து வந்த மல்லன்கையால் விராடனூரிலிருந்த மல்லர்களெல்லாம் எமலோகஞ் சேர்ந்தார்கள். இவ்விதமாகத் தன்னுறுதியைச் சோரவிடாமல் யுத்தஞ்செய்து, விராடபுரத்து மல்லர்களை வீரசொர்க்கத்திற் கனுப்பியவர்சனென்று மல்லனை விராடராஜன்நேச விசுவாசத்துடன் மெச்சி, ஆ! ஷபாஸ்! நீமெத்தவு நல்லவன் கைமுடக்கிக் குத்தவும் வல்லவன் என்று புகழ்ந்து, உயர்ந்த வஸ்திராபரணங்களுமீந்து, விருது-முடி-குடை-கொடி இவைகளுடன் பற்பலமேன்மைச் சிறப்புகளுஞ் செய்துவிட்டு, போர்புரிந்திறந்த மல்லர்களைப் புதைக்கும்படி உத்தரவு கொடுத்து தானுஞ் சபையைவிட்டெழுந்து அரண்மனைக்குட்போய் அன்றிரவு விடியுமளவும் நித்திரைபிடியாமல் மெத்தவும் வருந்தி, மறுநாட்காலையில் நித்தியவிதி முடித்து இராஜ கொலுக்கூடத்திற்கு வந்து, தனக்குமுன் எழுந்தருளியிருந்த கங்கபட்டர் தாளில் வீழ்ந்து, அவராற் சுபமங்களாசீர்வசனம் பெற்று, மந்திரிசாமந்தர் முதலிய மன்னவர்களுடன் துன்னியிருந்தான்.

விராடன் தன் மல்லர்பட்டதை யெண்ணி
வருந்த. கங்கபட்டர் பலாயனன்
திறங்கூறி மகிழ்வித்தல்.

அந்தவேளையில் வாசவனுகிய மல்லன் வந்து பணிந்து, ஓ இராஜ, திராஜ போஜ மகாராஜனே! ஓ பூஜாதுரந்தர புநிதமூர்த்தி; அடியேனுக்குச் செலவுகொடுத்தருளுமென்று கைதொழுது நின்றான். அவனைக் கண்டமச்சராஜன் நேற்றிறந்த தன்சொந்த மல்லர்களின் பரிதாபத்தைப் பாராட்டி: இவனைச் செயிப்பதற்குத்தகுந்த மல்லர்கள் நம்மிடத்தி லில்லாமையாலன்றோ? இவன்இவ்விடத்தி லுண்டான மல்லரைபெல்லாம் வாரிப்போர்கொடுத்து, ஆருக்கும் பயங்கரமுண்டாகப் பேரெடுத்து, ஊருக்கும்போகப் போகிறானென்று மனத்தாங்கலாகப் பேசினான். அந்தக்கருத்தை அண்டையிலிருந்த கங்கபட்டரறிந்து, ஓமாங்குயிர்கூவும்வளநாட்டிறையாகிய மச்சராஜனே கேளும் அரசனிடத்தில் வரிசைபெற்று உரிசைகண்ட வாசனுகிய மல்லனை வெல்லவாவது கொல்லவாவது வேண்டுமானால், பலாயனனென்று நமது மடப்பள்ளியி லிருக்கின்றானே. அவனேயவனை வெல்லத்தகுந்த மல்லன். அவனோ? மெத்தவுநல்லவன் மகாசமர்த்துள்ள வல்லவன். பூர்வத்தில் தருமராஜனுடைய தம்பி வீமசேனனிடமா யிருக்கும்போது, வெகுபேர் மல்லர்களைவென்று, அப்பலாயனனென்னும் பேருங்கொண்டு, வெற்றிமாலையும் வெகுமதியும் பெற்றிருக்கின்றான். அஞ்சாநெஞ்சுற முற்றிருக்கின்றான் அசுரகுலகால னென்னும் பலசாலி. அவனுலிவனை யடக்கிப்போடலாமென்று நினைக்கிறேன். என்று கங்கபட்டர் சொல்லியதை அரசன் கேட்டுமகிழ்ந்து, அப்படியானால் அந்த மடைத்தொழிலாளியை வருவியுங்களென்றான். உடனே தூதரையனுப்பி யழைத்துவரச்சொன்னார். அவ்வாறு போயழைத்தவர்களைப் பலாயனன் கண்டு, அடா தூதர்களே! அரசன் அழைத்த காரணமென்ன? முன்னமதனை யெனக்குச் சொல்லுங்களென்று கேட்க, தூதர்கள்-ஐயா! யாரோவொரு மல்லன்வந்து நின்று, நமது சில்லரை மல்லரைபெல்லாங்கொன்று, அரசனுற் பல வெகுமானங் கொண்டு, நமக்கெல்லாம் அவமானங் கண்டான். ஆதலால், அவனோடு சண்டைபோடுவதற்கோ? அல்லதும்மைக் கண்டு பேசுவதற்கோ? நாங்களறியோம். அன்றியும்-உம்மைக்குறித்துக் கங்கபட்டர் செம்மையாகச் சொல்லியிருக்கின்றார். ஆதனு லழைப்பித்ததுபோலு மிருக்கின்றதென்றார். அவர்கள் வார்த்தைக் கேட்ட வீமசேனன் முகமலர்ந்து அகமகிழ்ந்து, இதோ வந்தேன்: வந்தேன்: என்று மகமேருவைச் சக்கிரவாளகிரிவளைந்ததுபோல இடுப்பிற் கச்சைவரிந்திறுக்கி, அண்ட முகட்டுக்கு முட்டுகொடுக்குந் தண்டமொன்று கையிற்கொண்டு, விஷாமிர்தம் புசித்ததிடகாத்திர தீர ஜெயசிம்மவீரன் சீக்கிரம்வந்து, சிங்காசனத்திருந்த கங்கபட்டரைத்தொ

மூது, ஸ்வாமி! பராக்: என்று சொல்லி நின்ருன். ஐயா! ஏதோ உமது அனுக்கிரகத்தாலும், இதோ எழுந்தருளியிருக்கும் பெரியோர்களின் ஆசீர்வசனத்தினுலும் போர் புரிய மாட்டுவேன். தேவரீர் காலதாமசமில்லாமற் கட்டளையிட்டருளும். இதோ ஒருநொடியில் இவனை ஸ்தானப்பிரஷ்டத்துவ மாக்கி ஸ்நானம்பண்ணி வருகிறேனென்ருன். அந்தப் பாகசாஸ்திரப் பலாயனன் சொல்லை விராடராஜன்கேட்டு நகைமுகங்காட்டி, புதுமல்லனை யழைத்து, இவனுடன் யுத்தஞ்செய்வதற்கு உனக்கிஷ்டந்தானுவென்ருன். ஆஹா! அதற்கென்ன தடை? ஆனுலொன்று சொல்லுகிறேன் கேளும். நீர் நல்லபுண்ணிய பூபாலன் உமது சபையிலிருந்த மல்லர்களையெல்லாம் வீணுய்மடித்துவிட்டேன். இவனுகிலும் மல்லனென்னும் பேருக்கிருக்கட்டும். இவனுமிறந்து போவானுகில் எனக்குமெத்த மனஸ்தாபமாயிருக்கும். உம்மைப்பற்றி யிவனை மருந்துபோல் வைத்துவிடுகிறேன். அந்தோ! அவனது ஊழ்வினைப் பயனுல் நமக்கு விருந்தாக வந்திருக்கின்ருன்போலு மிருக்கிறது. நீங்களும் இவனுயிருக்கு உலைவைத் திருக்கின்றீர்கள். என்பேரிற் குற்றஞ்சொல்ல வேண்டாம். எமனுடனெதிர்த்தவுயிரும், சிங்கத்தைப் பகைத்த யானையும், என்னுடன் போராடவந்தபேரும் பிழைக்கப் போகிறதேயில்லை. ஆகையால் - இவனின்றைக்கு இறந்துபோவான். இவனுக் காரமவது பெண்டு-பிள்ளை-தந்தை-தாய்-அண்ணன்-தம்பி-மாமன் - மைத்துனன்-உற்ருர்-உறவினர் - இவர்களில் யாரேனுமுண்டானுல், முன்னுடி சொல்லியனுப்பித் தலைமுழுகிப்போடப் பண்ணுங்கள். உங்களுக்குஞ் சம்மதமானுல் என்னுடன் சண்டைக்குவரச் சொல்லுங்கள். என்று அண்டையசலைப் பார்த்துக் கண்ணுருட்டிக் கறுத்துவிழித்து, மீசைமுறிக்கித் திரித்து, மேனிகுலுங்கச் சிரித்து, அண்டமதிர ஆர்ப்பரித்து, கொண்டல்சிதறக் கொக்கரித்து, வீமனுக் கண்டையில்வந்தான். அவ்விடமிருந்த கங்கப்பட்டரொருவர்தவிர மற்றவர்கட்கெல்லாம் பயமுண்டாகி, பாலாயன னிறந்துபோனு னென்று திண்ணமா யெண்ணங்கொண்டு, தியங்கி மயங்கித் தத்தளித்து நின்றுவிட்டார்கள்.

வாசவனேடு பலாயனன் மற்போராடி வதைத்தல்.

இவர்க ளிவ்வாறிருக்க, காமதகனனுக் கொப்பாகிய வீமன் தன்னண்டையிற் சண்டைக்குவந்த வீரமல்லனைக்கிட்டி உதயகிரி அஸ்தகிரி இரண்டும் நெருங்கிப் போராடப் புகுந்ததைப்போற் பொருந்தி, இருவருந் தோளடித்து, பெருங்குரல் முழக்கி யிடித்து பிரதாபப் பேச்சுகள் படித்து, காலாலுங்கையாலும் பின்னிப்போரிட்டுப் பிடித்தார்கள். ஒருவரை யொருவரடித்தார்கள். ஒருவர் காலை யொருவர் மிதித்தார்கள். ஒருவரை யொருவருதைத்தார்கள். ஒருவரை யொருவர் பற்றினுர்கள். ஒருவரையொருவர் சுற்றினுர்கள். ஒருவரையொருவ ரெறிந்தார்கள். ஒருவரை யொருவர் செறிந்தார்கள். ஒருவரைவிட் டொருவர் பிரிந்தார்கள். ஒருவர்க்கொருவர் பின் பரிந்தார்கள். மார்புடன்மார்பமுழுந்த இறுக்கிக் கட்டியணைத்துச் சுற்றினுர்கள். கைபைமுடக்கி மார்புந்தோளுந் துளைபடக்குத்தினுர்கள். காலைமேலாகியெழ ஏற்றினுர்கள். கைகீழாகிவிழச் சுற்றினுர்கள். புருவம்-வாய்-மூக்கு-காது இவை முதலிய உறுப்புக்களழியச் சிதைத்தார்கள். பொருப்பென்னும் புயங்களொடிய இடித்துப் பகைத்தார்கள். ஒருத்தரை யொருத்தர் துறத்தி நிறுத்திப் பிடித்தார்கள் ஒருத்தரை யொருத்தர் பழித்துத் தெழித்துக் கடித்தார்கள். ஓடி-வாடி-நாடி-தேடி-கூடி-பாடி - ஊடி - நிலையில் மீண்டார்கள். ஒதுங்கி-பதுங்கி-ஒடுங்கி-அடங்கி-பாய்ந்து - காய்ந்து - சாய்ந்து - வதங்கி வாடினுர்கள். இத்தன்மையாக இருவரும்போர் புரிந்ததில் புதுமல்லன் கற்ற வித்தைகளையும் - சாகசங்களையும் - கைலாகவத்தையும் - வீமசேனன் கண்டுகொண்டு, இவ்வளவுதானிவனிடத்திலிருக்கின்றமகிமையென்று தெரிந்து, எதிரிக்கிடங் கொடுத்து ஏழைபோல் நின்ருன். உடனே யவனை எதிரிலிருந்த புதுமல்லன் திடீரெனப்பூமியிற் குனிந்து குபீரெனப் பாய்ந்து, தொடையிற்கைதுறுத்துத்தூக்கி, தொப்பென்று பூமியிற் குப்புறப் போட்டுத் தோள்மேலேறநின் துணிந்தான். அப்போது இடும்பாசுரனையும்-பகாசுரனையும்- எற்றிக்குத்தி எமலோக மனுப்பி இவ்வுலகத்திற் பே

ருபசூரியெனப் பெயரெடுத்தவீமன் தன்னுடைய சரீரச்சமர்த்தினுல் வீராவேசங்கொண்டு, அந்த மல்லன் கையினின்றும் நீங்கி, நிலத்திற் பாய்ந்து பதறி நிமிர்ந்து குதித்து நிதானமாய்மதித்து, நேருக்குநேர்சென்று ஒருகையை நீட்டி அவனுடலைநெருக்கிப்பிடித்து, மற்றொருகையால் கழுத்தை மடக்கி யொடித்து நிலத்தினில் மோதிஒரே அமுக்காக அமுக்கி, பழுத்த பாலைப்பழம் போற் கொழுத்தகண்கள் பிதுங்கத்தக்கதாகக்காசரணுதிகளையொடித்து, உயிரைமடித்து, வெறுப்பில்லாமல் வீசியெறிந்து, எங்கே இவன் பின்னுல்வந்த மல்லரென்று புயங்கொட்டிப் பார்த்து, கண்கள்பொறியெழ விழித்து, முகம்வியர்த்து, ஆர்ப்பரித்து, வீறிட்டெழுந்தான். இவ்வாறடங்காத்திடங்கொண்டெழுந்த சுயம்பாகியை விராடன் கண்டு ஒப்புக்கொல்லுவதக் கிடமில்லாமல் அப்பப்பாவென் றயர்ந்து, இப்பாலென்ன வாமோவென்று பயந்து, உடனே முகநயந்து, ஒ ஜெகமகிழுந் திடவானேயென்று புகழ்ந்து, தன்னிருகரத்தாலு மவனையணைத்து, பொன்னரிமாலை முதலிய பூஷணங்கள் கொடுத்து, இனிமேலென்னுடைய போர் முகங்களுக்கு உன்னையன்றி யுற்றதுணை உளதோ உத்தம பராக்கிரமனேயென் றுபசரித்து, மன்னர்மதிக்கவாணர் துதிக்கப்பன்னற்கரிய பலவரிசைக ளளித்து, முன்னவனென்னப்பொருந்திய கங்கப்பட்டரைப் பூசித்து, சுவாமி! உம்மாலெனக்கிவ்வளவு பெருமை யுண்டாயிற்றென்று உவந்து வாழ்த்தி, பலாயனனைத் தன்னுடல்போலும் - தன்னுயிர்போலும்- தன்பொருள்போலும் - பக்கத்திலிருத்தி, இந்த அதிவீர பராக்ரமனுகிய சுயம்பாகிக் கொப்பாக ஸ்ரீராமனைச் சொன்னாலும் என்காதுக்கினிமையாயிராது. ஆ! ஆ! என்னசாகரஞ்செய்தான்? என்ன சமர் புரிந்தான்? என்று தினந்தினஞ் சந்தோஷமடைந்து சிறப்புற்றிருந்தான் இப்பாற் பாண்டுமக்கள் தத்தந் தொழில்களிற் குறைவின்றி அதிஜாக்கிரதையா யிருந்து, விராடராஜன் நடத்தும் மரியாதைகளினுல் அந்நியதேசத்தி லிருக்கின்றோமென்னும், வெறுப்பின்றி, விசனமற்ற சுகசனங்களுடன் இந்திரப்பிரஸ்தத்தி லிருந்து அரசாளுஞ் செல்வம்போற் சுகமுற்றிருந்தார்கள். இப்படியிருக்குங்காலையில் - இச்சங்கதிகளை இந்தப் பட்டினத்திற் கதிபதியாகிய மச்சராஜனுக்கு மைத்துனரும் சுதக்ஷணுதேவிக்குத் தம்பியருமான கீசகர்கள் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு, தேசங்கள் தோறுஞ் சிறப்படைந்துவந்த வாசவனென்னும் பேருடைய மல்லனைத் தங்கள் வாசலிலிருந்த மடைத்தொழில் மல்லன் நாசகால நமன்போலெதிர்த்துக் கொன்றுவிட்டதைக் குறித்துச் சந்தோஷங் கொண்டாடி, நேற்றிறந்த பழையமல்லரைக்குறித்து இரக்கமடைந்திருந்தார்கள். அன்றுமுதலாகச் சுயம்பாகியாகிய பலாயனனைப் பார்க்குந்தோறும் அவ்வூரிலுள்ளார்க்கும் மற்றவர்களுக்கும் மகாபீதியும்-பயமும்-உண்டாகி, அவ்விராடராஜனுக்குங் கீசகாதியர்க்குங்கூட வயிற்றிற் பெருநெருப்புண்டாயிருந்தது.

மற்போர்ச் சருக்கம் முற்றிற்று.

கீசகன்வதைச்சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

அருமறையைக் கவர்ந்துவிரி மகரவா ரிதியினிற்சென் றன்றொளித்த
பெருவலிகொள் சோமுகா சுரனுமத் தவுணனைமுன் பிறங்குமீனத்
திருவுருக்கொண் டறமாய்த்தம் மறைவயபுல கிடைவிரித்துச் சீவர்தம்மைப்
பொருவிலரு ளிற்புரந்து புயங்கமீ தறிதுயில்கொள புனிதபோற்றி.

கேட்டீரோ ஜனமேஜெய மகாராஜனே? இவ்வாறு பஞ்சபாண்டவரும் - பாஞ்சாலியும் வித்தியாசமின்றிப் பத்துமாதங்கழித்து, மற்றநாளுந்தொலைக்க வேண்டுமென்று ஒருநாள் ஒருயுகம்போற் போக்கி, யாதினுலுஞ் சோர்வடையாமலும் - தேகசுகம் பாராமலும்-தங்கள் வலிமையைப் பிறருக்குக்காட்டாமலும், - ஒருமார்க்கமாகக் காலங்கழித்தார்கள். அப்படி வருநாளையில் ஒருநாள் சுதரக்கணையுடன் பிறந்த நூற்றுநாலு பேருக்கு மூத்தவனும், விராடராஜனுக்கு மைத்துனனும், அவன் படைக் கதிபதியுமாகி; காமனைப்பழிக்குங் காந்தியும் அளவிடப்படாத ஆண்மையுமுடைய கீசகராஜன் தன் சகோதரியான சுதக்ஷணாதேவியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று வந்து, அந்தப்புரத்திற்புகுந்து, சிலம்புபுலம்பும் அவள் சீரடியிற்பணிந்து, கன்னமதம் - கபோலமதம்-பீஜமதம்-என்னு மும்மதம்பொழியும் வாரணம்போற்றணிந்து சிலநேரம் வரையிலும் பேசியிருந்து, தன் தமக்கையாளிடத்திற் செலவுபெற்றுச் சிங்காரவனத்தின் வழியாய் வந்தான். அவன்வரும்போது பாண்டவர்களின் தேவியாகிய விரதசாரணியானவள் ஆடகலோகத்திரைவனுகிய தேவேந்திரனது நந்தவனத்திற்கொப்பாகிய அந்தப்புரத் தோட்டத்திற் சுகந்த பரிமளமிகுந்த புட்பங்கள் பறித்து, சோடசகலைகணிறைந்த மதிமுகம்வெயர்த்து, சொருபவுலாசமும் இந்திர தனுசைஒத்த புருவவிலாசமும் பிரகாசிக்க, செந்தாமரை மூகைபோலும் - கூவிளங்கனி போலும்-யானையின்மத்தகம்போலும்-தென்னங் குரும்பையைப்போலும்-தங்கக்கிண்ணம்போலும்-மேருவைப்போலும் - பருத்துத் திரண்ட கொங்கையைச் சுமக்கமாட்டாமற் றுவண்டாடும் நூலிழைபோன்ற இடையும், அன்னநடையும், வன்னவுடையும் உடையவளாய், இவள் சாயல்கண்டு இளமயிலாட, குரலோசைகேட்டுக் குயிலிசைபாட, அளிமொழிக்கிடைந்து கிளியினம்வாட, அடிப்புறவடிக்கு ஆமையொளிக்க, பொன்னொளி பார்த்துமின்னல்நெளிக்க, இன்னெழில்பெற்ற கன்னிகையானவள், பொன்னங்காவிற் பொலிந்தெதிர்ப்பட்டாள்.

கீசகன் விரதசாரணியைக்கண்டு மோகித்தல்.

அப்போது செயற்கையழகின்றி இயற்கையழகுள்ள அப்பாவையைக் கீசகன்கண்டு ஆசைமேற்கொண்டு, மோகசோகமுச்சுமேலிட்டு, காமன்கணையாற் கலக்கப்பட்டு, ஆ! ஆ! ஆ! இப்படிப்பட்டபெண்ணை இதுவரையிலுங் கண்டிலேன். இவ்வுலக மயக்க வந்தமாயையோ? சும்மாயிருப்பவர்மேல் தொடுக்கு மோகனுஸ்திரமோ? திக்குப்பாலகருக்குச் சொக்குப்பொடியோ? பிரம்மாவமைத்த பெருவிசித்திரமோ? கம்மியன்செதுக்கிய கனகசித்திரமோ? அம்மா! ஏதொன்று மறிகிலேன். ஏதொன்றுந்தெரிகிலேன். தெய்வப்பெண்ணோ? தேவரம்பையோ? கந்திருவர்மானோ? கனவிஞ்சையர்தேனோ? இவளாரோ? எவளோ? என்று ஐயங்கொண்டு, அவளண்டையில்வந்து, இருகண்ணிமைக்குந்தன்மையாற்றுணிந்து காமுகனுகி, சிந்தைவருந்திநைந்து, நினைந்து, நினைந்து மையலால்வெந்து, வாடிவதங்கி, மானம்-மகிழ்ச்சி-பெருமை-புகழ்ச்சி-இவையாவு மறந்து, ஐம்புலனும்புரண்டு, அறிவுமருண்டு, ஓமோகப்பயிருக்காதாரமாகிய வித்தே! உன்மேற்கொண்டதாகத்தால்வருந்தும்என்னெதிரில் நீ நேரிட்டும், விரகசோகந்தீராச் சங்கடமென்னே? ஆ! ஆ! நேசப்பெண்ணரசே உன்சரித்திரத்தை இன்னவிதமெனக் கேளாத் தரித்திரனுயிருக்கிறேன். நீயாரோ? எவ்விட மிருப்பதுவோ? உன்னுயகனெங்கே? நீயென்னகாரியமாய்வந்தாயிங்கே? உன் பெயரென்ன? உன்மேல் மிகப்பரிவுற்ற என் பேரில்தயைபுரிந்து சொல்லாயோ? என்று பலவிதத்திலுங்கேட்டான். இப்படியெல்லாங் கேட்டதற்கோ ருத்தரமுஞ் சொல்லாமலிருந்த சித்திரப்பாவையைப்போன்றசெல்வியைக் கீசகன் மீட்டும்பார்த்து, ஓ பெண்ணரசீ! நானுனக்கோர் பொருளாகத்தோன்றவில்லையோ? என்சொல் உன்செவியிற் கேறவில்லையோ? நான்படுந்துயர் நீயறியாததோ? உன்காதென்ன கருங்கல்லோ? உன்கருத்தென்ன மகாகடிதோ? உன்னினைவென்ன பெரும் இரும்போ? உன்னெஞ்சென்ன உருக்கெழுகோ? என்னுடன் வார்த்தையாடினுல் உன் வாய்முத்துசிந்துமோ? ஆபத்து நீக்

காவிட்டாற் பாபத்திற்கிடமல்லவோ? என் பேரிற் கோபத்தை வைக்காதே நான்கொண்ட கோபத்தைத் தீத்தருளும். ஓ சோலைக்கண்ணுறையும் வாலைப்பருவக் குயிலே! நான் ஆலைக்கண்ணுறையுஞ் சோலைக்கரும்பானேன். ஐயோ! என்மனமகிழச் சற்று வசனியாயோ? என்று பலவாறு பிதற்றினவனாய், அவ்விரதசாரணி பக்கத்தில் தங்கிய பாங்கியரை நோக்கி இதனைப் பேசுவதாயினான்.

அடிதாதியரே! இந்தப் பெண்பெருமாளாரடி? இவளுக்கென்ன பேரடி? இவளெந்தவூரடி? இதுவரையிலும் நானறியேனடி? நீங்களாராகிலுஞ் சொல்லுங்களடி? என்று கேட்டான். அவர்க ளவனுக்குப் பயந்து, ஐயா! இந்தவண்ணமகள் உங்கள் தமக்கையாரிடத்திற் பத்துமாதமாம் வேலைக்கமர்ந் திருக்கின்றாளென்றார்கள். அந்த வாசகங்கேட்ட கீசகன் ஊழியஞ்செய்பவந்தவள்தானேயென்று இலேசாக நினைத்து, காமத்தீப் பெருக்காற் கருகியுருகி, நாணங்கொணடொடுங்கி முகங்கோணி முன்னின்ற விரதசாரணியின் பாதத்தில் வீழ்ந்து, ஓஎன்னுவியே! நான் மகா பாவியே! என்னைக் கொல்லுவது உன் ஆசை வசனுவியே! ஆதலால் வசந்தகாலவண்டைப்போல் உன் வாய்மலரிற் சுரக்குந்தேனையுண்டு, பிர்மாநந்தங்கொண்டு மேன்மைபெற விரும்புகின்றேன். உனக்குண்டாகிய வழகும், அந்தவழகுக்கேற்ற பருவமும், அப்பருவத்துக்குரிய வுருவமும், அவ்வுருவத்திற் கிசைந்த காந்தியும், அக்காந்திக்குத்தக்க சாந்தியுமுண்டாயிருந்தும்: உனக்குந்தகுந்த சொகுசு நாயகனில்லாமையால் உன்காலம் அநியாயமாயகன்று போகின்றதே. ஐயோ! ஓ அஞ்சுகமே! மிஞ்சிய மோகத்தாற் கெஞ்சுறு நானுனக்குக் கிரீட்டி. நீ யான் கொஞ்சற்கிசைவாகிய கண்ணாட்டி, அடி சீமாட்டி! இவ்வுலகின்கண் பெண்ணாகப் பிறந்தவர்கள் உன்னழகைக் கண்டு பின் தொடரவேண்டுமே அலங்கார மென்பனவெல்லாம் உனதலங்காரத்தைக் கண்டு அலறவேண்டுமே; இவ்வளவு நிறைவுற்றிருக்கு முனக்கு மெனக்கும் என்ன குறைவு? நாம் பேசிக் குலாவிக் கூடுவதே யுறவு. உனக்கு வேண்டுவதான நவரத்தினுபரணங்களும் - கட்டுவர்க்கங்களும்-பட்டு வர்க்கங்களும் - பொன்பாத்திரங்களும் - இன்னுமுள்ள பொருள்களும் தருகிறேன். எனக்கெவ்வளவு மோகங்கொடுத்தையோ அவ்வளவு போகங் கொடுக்கிறேன். நித்தியம் உன்னுத்திரவின்படி நடக்கிறேன். மற்றொருவர் முகத்தை நோக்கிலேன். சத்தியம்பண்ணித்தருகிறேன். சற்றேனு மனமிறங்கி வண்டுந் தையலே! என்று எத்தனையோகோடி யுபசாரவார்த்தைகள் சொன்னான்.

கீசகனுக்கு விரதசாரணி புத்தி கூறிக் கடிதல்.

அத்தனை மொழிகளுக்கும் எள்ளத்தனைப்பேச்சும் பேசாமல், ஓர் மரத்திரேனுமாய் மறைந்திருந்து, ஆ கீசகா! பாவமாகிய மூட்டையும்-பழிப்பாகிய கேட்டையும்-பாசப் பெருங்கோட்டையும்-ஏன் கட்டித்துள்ளுகிறாய்? ஏழைப்பெண் பாவத்தை ஏன் கொட்டிக் கொள்ளுகிறாய்? இம்மைப்பயனையேனழிக்கிறாய்? மறுமைப்பயனை யேனழிக்கிறாய்? இம்மை மறுமையிரண்டையும் யோசிக்கவில்லையோ? ஏதோ விபரீதமாய் நினைத்த இந்த வீண் நினைப்பை யின்னுமாற்றவில்லையோ? ஐயோ! இஃதுனக் கெந்நாளுந் தொல்லை. நற்குடிப் பிறப்பையும் போற்றிலை: நாடாத காரியங்களை நாடுகிறாய். வீணாகிய சொற்களைச் சொல்லுகிறாய். அந்தோ! இந்தப்பேச்சு உன்னுட னற்றுப்போகிறதா யிருக்க வில்லையே; அனேக மன்னரும் வெகுவாகிய ஆத்மகோடிகளும் வந்தொதுங்குகின்ற சந்திரவட்டக்குடை நிழலையுடைய விராடராஜனது பெருமைக்கும்- அவனது புகழுக்கும் - அழிவுதேட ஏற்பட்டாய் போலுமிருக்கின்றையே. ஓ முடிவு காலத்தைத் தேடிக்கொண்ட மூர்க்கனே! விவேகமற்ற வெறியனே! மன்மதபாணமாகிய நெருப்புக்குப் பயந்து, மகா பதிவிரதைகளின் வயிற்றெரிச்சலாகிய வடவாமுகாக்கினியில் வீழ்ந்து வாழ்நாளழிந்து பாளப் போகிறாய். அடபாவி! சிறந்த மரபிற்பிறந்தவர்கள் தங்களுடைய உடலழிந்தாலும், உடலிற்பொருந்திய உயிரொழிந்தாலும், பிறர்மனையையும்- பிறர்பொருளையும் - விரும்பமாட்டார்களே. வாய்புழுக்க வசைமொழி வசனிக்கார்களே. நொய்ய வுரையார்களே: நோவக்கண் பாரார்களே: அவர்களைத்தானன்றோ மிக்கோரென்று துதித்தும், தக்கோ

ரென்று மதித்தும், சாஸ்திரங்களிற் பேசியிருப்பது? நீ இறந்த பிறப்புள்ள ஈனனுகையால் துற்பாஷைகளே யேறக்குறையப் பேசினுய் அவைகளே யெல்லாஞ் சுதர்க்கனையைப்பற்றி மனம்பொறுத்தேன். அந்தமட்டும் உன் துற்புத்தியை விலக்கி நற்புத்தியைத் துலக்கினுல், தொல்லுலகி லின்னுஞ் சில நாளிருந்து வாழ்வாய். இல்லாவிட்டால் எமலோகஞ் சேர்ந்து நரகத்துள்ளாழ்வாய் என்னை நீயாரென்று நினைத்தாய். தேவ புருஷர்களாகிய ஐவருடைய காவலிலிருக்கின்றவள். அந்தத் தேவர்களுக்கு முனக்கு மிருக்கிற பேதத்தை யோசித்துப்பார். உனது நடத்தையை இதுவரையிலு மவர்களறியார்கள்போலு மிருக்கின்றது. அவர்களி லொருவனுகிய வீரபோஜனென்னுமேலோ னறிந்தானுகிற் கண்மூடித் திறப்பதற்கு முன் உன்னுடல் மண்மூடிப் போய்விடும். உன்னுயிர் விண்ணுக்காய்விடும் அடாகாலாந்தகா! என்று காமதேவதைகொண்ட கயவனுக் கெதிரில் நாமம்வேறுகொண்ட நாயகிபேசினுள்.

கீசகன் விரதசாரணிக்குத் தன்பராக்கிரமங் கூறிப் பிரதாபித்தல்.

இவ்வளவு சொல்லியும் அந்த நாசகாலனுகிய கீசகனுக்கு ஆசைநோயதிகரித்து, சிறிதுங்கூசுதலற்று அவ்வண்ணப் பெண்ணை நோக்கி, உம்மைப்பார்த்த கண்ணுக்கு மற்றொரு பெண்ணைப்பார்க்க எனக் கெண்ணமில்லையே: ஓ என்னிரு கண்ணணியே! அதற்கிசைந் நன்மணியே! அம்மணியினுளியே! அவ்வொளியிடத்தின் வெளியே! இந்திரலோகத்திற்கொப்பாகச் சந்திர மண்டலத்திற் கப்பா லளாவிய என்மாளிகையைத் தருகிறேன், அம்மாளிகைநிறைந்த சாளிகையைத் தருகிறேன். சகலவனுபவவதிகாரமுந் தருகிறேன். நானுமுமக் கேவல்செய்ய வருகிறேன். என்னை நீர் நிஷ்டூரஞ் சொல்லாமல் என்னிஷ்ட தெய்வம்போ லாண்டருளும். ஓ ஆடகலோகத் தமுகம்போன்ற ஆரணங்கே! உமதன்புள்ள கருணைப் பார்வையால் எனக்கு விபரீதத்தை விளைத்த காமப்பேயை யோட்டிவிடும். என் கலக்க மயக்கத்தை மாற்றிவிடும். நான் கடைத்தேறும்படி தேற்றிவிடும். கலவிய மாளியிலேற்றிவிடும். உமது சிறுநகை நிலவினுல் என்புத்திமருண்ட மோகவிருளைப் பிரகாசிக்கப்பண்ணும். மன்மதன்கணை துளைத்த என்மார்பின் புண்ணுக்கு மதமேறிய ஸ்தனத்தா லொத்தனம் போடும். உமது கமலம் போன்ற கரங்க ளிரண்டாற் கட்டியிருக்கும். என்னுவளுக்கு மருந்தாய் உம் மிதழமுதமூட்டும். உயிர்போ மெனக்கு உறுதிமொழி சொல்லும். மதப்பயல்சண்டைக்கு வந்து முன்னில்லும். என்னைத் தடுத்தாட் கொள்ளும், சரணஞ்சரணம் அபயமபயம். ஓ பெண்ணுயகச் செல்வமே! இவ்விதமாக வணங்குகிற வென்னை இன்னுனென் றறிந்துகொள்ளும். இத்திரன் முதல்யாவரையும் தந்திரத்திற் ஜெயிக்குஞ் சுதந்தரமுடையநான், திரிபுவனஞ்சேர்ந்தெதிர்த்தாலும் அபஜயமடையமாட்டேன். இளமைப் பருவத்தில் மாரன். வளமைச் செல்வத்திற் குபேரன். கல்வியிற் சேடன், கலவியில் விசேடன். நன்மைக்கு வந்தவன். நானுன் தன்மைக்குந் தகுந்தவன். இந்த மச்சதேசத்தில் நான் வைத்தது பிச்சை. இந்தநாட்டரசனுன விராடனை மேன்மையாயெண்ணுதேயும். அவனென் தமக்கைப் புருஷ னுகையாலும், சிங்காசனத்திலேறியிருப்பதற்கு எனக்குச் சாவகாச மில்லாமையாலும், இவனை இவ்விடத்திற்குமுடிசூட்டி நிலைநாட்டி ஆள்காட்டிபோல் வைத்திருக்கின்றேன். அவனுல் ஒன்றுமில்லை. எல்லாமென்னுலிருக்கின்றது என்பெயர் சொன்னுல் மராடமுதலிய கர்நாடகமு நடுங்கும், ஆதலால் நானவனை மதிப்பதுமில்லை. துதிப்பதுமில்லை என்மகிமையை நீர் நன்ருய் விசாரிக்கவுமில்லை.

ஓ பெண்கள் பெருமாட்டி! உமக்குளது வேண்டி யிருந்தாலும், நீயெப்படி நடத்த வேண்டுவதானுலும், உமது சொற்படிக்கெல்லா முடிக்கக் காத்திருக்கின்றேன் என் பெண்சாதிமார்களும் உமக்கேவல் செய்யப் பார்த்திருக்கின்றேன். நீர் வண்ணப்பெண்ணென்னுஞ் சின்னத்தொழிலைவிடுத்து,என்னையடுத்து மேன்மையாயிருக்கலாம். நீரெனக்கு வசப்படுவீராகில், விருஷபத் துவஜராகிய திரிநேந்திரதாரியை, பார்வதி பங்கரை, என்பரமேட்டியான பரமசிவத்தைப் பூசித்துப் பிரமோற்சவம் பண்ணிவைக்கி

றேன். யானிதுவரையிலும் பண்ணியபுண்ணியங்களை யுமக்கே தத்தஞ் செய்கிறேன். உடல்-பொருள்-ஆவி - மூன்றையு முமக்கே யொப்பிவிக்கிறேன். உமதாசையால் மோசம்போகிறேன். நான்கொண்ட மோகலாகிரி தலைக்கேறிவிட்டது. இந்தக்காமமயக்கத்தைத் தணியாவிடில், என்னுடலுமுயிருமொருங்கேபோய்விடும். அதனாலுமக்குப் பாவஞ்சம்பவிக்கும். ஓபருவரதியே! நான் மெத்தப் பெரியமனிதன். மகாமேன்மையுற வாழ்ந்தேன். காமக்குழியில் கால்தவறி வீழ்ந்தேன், மோகக்கடலி லாழ்ந்தேன். ஆதரவற்றலைந்தேன், ஆசைவலையாலுலைந்தேன். ஐயோ! அறிவுந் தொலைந்தேன். நீர் என்னுயிர்க்குறுதியாகித் தெப்பம்போற் கைகொடுத்துக் கரையேற்றவேண்டும் ஓ கலாநிதியே! ஓ நிலாமதியே! ஓ ஜீவசஞ்சீவியே! ஓ தேவவரப் பிரசாதமே! ஓ கருணைப் பிரவாகமே! ஓ காந்திப்பிரவாகமே என்னையித்தருணங் கைவிடாமற் காப்பீராகில், உமக்கு மேலாகிய புண்ணியமுண்டு. இனிநானென்ன செய்வேன்? உமது சித்த மென்பாக்கியம் தருமத்தையெண்ணித் தயவுபண்ணி, என்னை இரட்சிக்கவேண்டும். என்மனமோ? பதைபதைக்கின்றது என்னுடலோ? துடிதுடிக்கின்றது. என்பொறி புலன்களோ? கலங்குகின்றது. என்புத்தி மதிகளோ? விலங்குகிறது. நான் பிழைத்த பிழைப்போ? வீணாய்ப்போயிற்று. நான் உழைத்த உழைப்போ? பிறர்க்கு நகைப்புண்டாயிற்று. உள்ளமுருகுது, உடல்கருகுது, உயிருமலையுது, உரையுங்குழறுது, ஆ! ஆ! பெண்தெய்வமே! உமதரவிந்தப்பாதம் எனக்கடைக்கல ஸ்தானம், உம்மை நம்பினேன், நம்பினேன், முக்காலும் நம்பினேன், என்று வெம்பிவீழ்ந்து, அந்த விரதசாரணியின் காலடிப் பொடியில் இவன்தலைமுடி படும்படியாய்த் தாழ்ந்து, கண்டபடி பிதற்றினன்.

கீசகனுக்கு விரதசாரணி சில நீதியுந்
தன்னல்நேரு முபாதியுங்
கூறி நிந்தித்தல்.

அப்பொழுது வண்டுமொய்க்குங் கூந்தல் விரிந்த மாதரசி கைநெரித்து, ஜகத்திற் கடுமைகாட்டி, அடா கொலைப்பாதகா! அநாசாரமுடையவனே! உத்தம ஜாதியிற் பிறந்தும், உயர் வாழ்க்கையி லிருந்தும், யோசிக்காமற் போனாயே: பாத்திரமில்லாத சூத்திர சாதியாயும், ராஜஸ்திரீகளுக்குப் பணிவிடை செய்பவளாகியும், தாழ்ந்த நிசையிலிருக்கிற என்பேரிலாசைப்பட்டு மோசம்போய்ப் பேசுவது உனக்கு நாசகாலமல்லவோ? அடா ஏழையாகிய எனக்குக் கொடுக்கிறேனென்ற செல்வங்களை உன் குலத்துக்குரிய பெண்களுக்குக் கொடுத்து, அக்கினி சாட்சியாகக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு கலந்துண்டு அழகாயிருக்கலாமே; அவர்கள் சுகத்தை விட்டுவிட்டு, வயிறுவளர்க்கவந்த மாறு வேஷங்கொண்டு, தலையும்பம்பை-உடையுங் கந்தை-இக்கோலமான என்னை விரும்பியே னாசைகொண்டாய்? அடா வீணாசைகொண்ட வெம்பாதகா! ஓமகுண்டத் தமுதென்று உன்னுமற் கலங்குகிறாய். உயர்ந்த பொருளுக்குத் தளர்ந்தாசைப் படுகிறாய். அடா துன்மார்க்கனே! புத்திமானாகியவொருவன் தான்மணம்புரிந்த மனைவியைத் தனியே விட்டு அந்நியஸ்திரீகளை நாடி, அவர்கள் காலடியில் வாடிக்கிடப்பது அழகல்லவே; அக்கினி சாட்சியாகச் செய்த சத்தியந் தப்பினவர்களுக்கு இம்மையில் வாழ்வுமாறும். மறுமையில் நரகமீளும். எப்பிறப்பிலும் பழியும் பாவமும் அபகீர்த்தியுமேறும். ஐயோ! நான் சொல்லுவதைக்கேள். மறுமாதர்மேல் மையல் கொள்ளுவது அநியாயம். அம்மையலால் விளைவது அபாயம் எந்தவேளையும் அச்சமும்-துன்பமும் - சேரும். இதுவோ தொல்லை இன்பமோஇல்லை. அன்றியும் பரஸ்திரீகள் தங்களை விரும்பிய நாயகனுடைய சுகதுக்கத்திற்கு உரியராக மாட்டார்கள். அதேனெனில் - தங்களைச் சேர்த்த சோரநாயகனிறந்தால், அவனுக்குக் கருமக்கிரியை முதலாகிய சிரார்த்தங்கள் செய்ய அதிகாரமில்லை. அவள் கருப்பங்கொண்டு பெற்றபிள்ளையுந் தந்தை வழிக்கிசைந்த கருமச்சடங்குகளைச் செய்யவொண்ணாது. அந்தப் பிள்ளையினால் வம்மிச விருத்தியுமாகாது, ஒருவேளை வம்மிச விருத்தியானால் தந்தைகுலம் நசித்துப்போம். அபிமானத்தால்வந்த இந்தமைந்தன் தலையெடுத்து மேம்பாட்டையால். இவனெவ்வளவு செல்வம் பெற்றிருந்தாலும், எருமைச்சா

ணம் எக்கியத்திற்காகா தென்பதுபோலாம். குலத்திற்கொண்டவள் குரங்கானுலுங்குறை சொல்லுதற் கிடமிராது. வேத விதியும்-நீதிமுறையும்-பிசகாது. திதிமுதலிய பிதுர்க் கடனுக்கும் அதிகாரியாவான்.

அடாமுடனே! இவைகளை யெல்லாம் ஓதியுணர்ந்த கோத்திரத்தானுகிய நீ, ஜாதி யழிந்தவன்போல் அதர்மத்திற் குடன்பட வேண்டாம். என்னை நாடுவதும், இஷ்டமாகத் தேடுவதும், உன்குலத்திற் குரிமை யல்லவே; முடவனுக்குக் கொம்புத்தேன் எட்டுமா? மூடனுக்கென் அன்புத்தான் கிட்டுமா? ஓ மூர்க்கனே! நானொருவிரதம்பற்றி இவ்விடத்தில் வந்திருக்கிறேன். என்பேர் விரதசாரணி. நீ தப்புநினைப்புக்கொள்ளாதே. சாகநினைத்துத் துள்ளாதே பூர்வஞ் சீதையை யெடுத்துப் போய்ச் சிறையிற்வைத்து, உண்ணுமல்தின்னுமல் ஊரம்பலமாகி புத்திரமித்திர பௌராத்திராதியுடன் நிர்மூலமாய்ப்போன இராவணன் சரித்திரத்தைக் கேட்டிலேயோ? இந்நாட்டிலேயோ? உனக்குமதேகதி. உருளவந்ததே தலைவிதி. நீ என்னசெய்வாய்? என்னைக் கலியாணம்பண்ணிக் கொண்டகாந்திருவர் ஐவர். அவர்கள் மகா பராக்கிரமசாலிகள். என் விஷயத்தில் தீங்கு செய்பவர்களுடைய தலைகள் பனங்காயைப்போல் உருண்டலைய ஓங்கி விற்பிடித்திருக்கின்றார்கள். இந்த இரகசியத்தை நானுனக்குச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகிலும் விராடன்பத்தினியாகிய சுதர்க்கணையை யடுத்து அவளன்னம் புசித்து வருகின்றமையால், நன்றி குன்றாமற் சொன்னேன். கெடுவாய் கேடுநினையாதே யென்றால் இன்னமுங்கெடுவேன் பந்தய மென்ன வென்பதுபோல் என்னைவிரும்பி மேலுமேலுஞ் சின்னவார்த்தை பேசுகிறாய். துற்புத்தியை விட்டுவிடு வாய்கடக்காம் பிடிபிடித்து மண்டையுடைந்து மடியாதே. என்னண்டையடைந்து துடியாதே என்னுடன் பேசுவதற்குத் தெய்வ லோகத்தாருந் திடுக்கிடுவார்கள். அப்படியிருக்க நீ பயமில்லாமற் பேசினுய் அடபாவி! எனக்குரிய காந்திருவர்கள் இப்பொழுது இந்நகரத்திலிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு விரோதிகளில்லை. சிலசமயத்தில் விரோதியானவர்கள் ஆகாயத்திற்பதுங்கினுலும், அலைகடல் முழ்கி யொதுங்கினுலும், பாதலத்தில் மறைந்தாலும், பூதலத்திலுறைந்தாலும், திக்குப் பாலகருடைய பேருதவிபெற்றாலும், நவக்கிரகங்களின் நன்மையுற்றாலும், ஹரிஹரப் பிரமாதிகளானபோதிலும் அவர்களுயிரை யழிக்காமல் விடார்கள். ஆகையால்-நீ என்னிமித்தம் உன்னினத்தாருடன் மடியவேண்டாம். காமபாசத்தினுற் கொழுத்து ஏமபாசத்தை யிழுத்துக் கழுத்தில் மாட்டிக்கொள்ளக் கருதுவானேன்? அப்பாற் கண்ணீர்சொரிந்து கலங்குவானேன்? எரியும் நெருப்பை எடுத்து முடிவானேன்? கரியவிஷத்தைக் கண்டுகுடிப்பானேன்? தன் பலமும் எதிரிபலமும் எண்ணுமல் தவிக்கின்றனையே அடாசண்டாளா! அப்பாலொற்றிப் போடா உன்மனதில் யென்னைப் பெருநெருப்பென்று நினையடா! என்னைக்கண்டால் அண்டக்கூடாத ஆலகாலமுமஞ்சுமடா! என்னை நினைத்தால் யமனுமொடுங்கி யடங்குவானடா! என்று கெட்டியாய்க்கூவி யெட்டி நடந்தாள்.

விரதசாரணி சுதர்க்கணையிடஞ்சென்று கீசகன்செயல்கூற, அவள்சமாதானஞ் செய்ய, அங்குமவன்வந்து பீடித்தல்.

இவ்வாறு அட்டதிக்கும் ஜயஸ்தம்ப நாட்டிய பட்டாபிஷேகப் பாண்டவர் தேவியானவள் ஏசக்கேட்ட கீசகன் திடுக்கிட்டுச் சோர்ந்து, அவளை யடித்துப்பின் சென்று, கையால்தடுத்து முன்னின்று, ஆ! ஹா! என்னுசைக்கனியே! உமக்குரிய காந்திருவரால் என்னுயிர் போயினும் போகட்டும். என்னெண்ணங் கைகூடினுலுங் கூடட்டும் உமது கருணைப்பார்வை என்மேல் நீடட்டும். நீர் வேண்டுமென்று நினைத்தால் எம்மையுங்காத்து, உம்மையு மீத்துக்கொள்ளலாம். அப்பா லுமதுசித்தம் எனதுபாக்கியம். என்றுகீசகன் பேசினன். அக்காலையில் வடிவேற் கண்படைத்த வண்ணப்பெண்ணனைவள் வாய்வறண்டு கோபங்கொண்டு, இனி யிந்தப் பாதகனுக்கெதிரில் நிற்கப்படாதென்று தூதுவங்கனிபோன்ற வாயும் முத்துப்போன்ற பல்வரிசையுமுடைய சுதக்ஷணைதேவிக்கு எதிரோடி, நடுங்கிய தேகமும் ஒடுங்கிய யுயிருமாய் நாணமு மானமும் நாவரட்சியுங்கொண்டு, குருச்சந்திரயோகத்

திற் பொழியுமழைபோற் கண்ணீர்விட்டு, சித்திரப்பாவைபோல் அசைவற்றுத் திகைத்துத் திகைத்துத் தேம்பிநின்று, ஓ கடுங்கோபக் கண்ணிணையுடைய பட்டத்துயானைமேற் பவனிவரும் பார்த்திபன் பத்தினியாகிய தாயே! நமது பூந்தோட்டத்திற் புட்பம் பறித்துக்கொண்டு திரும்பிவரும்போது வீரகண்டைதரித்த உமது தம்பியானவன் சொல்லாத வார்த்தைகளைப் பலவாகச்சொல்லி, பொல்லாத எண்ணங்கொண்டு துரத்தினன். ஐயோ உம்மிடத்தில் நானூழியஞ் செய்யவரும்போது நான்கொண்டிருக்கும் விரதமும், எனக்குக் காந்திருவரைவரா லுண்டாயிருக்குங் காவலும், என்னையிச்சித்தவர்கட் குண்டாகும் இக்கட்டும், இன்னவிதமென்று உமக்குறுதியாகச்சொல்லி யிருந்தேனே ; இப்போது வீணய் வாணளழிய வழிதேடிக்கொண்ட உமது சகோதரனுக்குப் புத்திமதிகள் போதித்து. சரசசல்லாப சுரதலீலைகளைச் செய்யுந் தாசிகளை யழைத்துவந்து, அவன் தலைக்கேறிய காமத்தைத் தணித்துவையும். சத்தியந்தப்பாமற் புத்தியா யிருக்கச்செய்யும். உத்தமியாகிய நீர் முன்சாக்கிரதை படாமற்போனல் என்ஜாக்கிரதையில் நான் முந்தியிருப்பேன். அதனலவனுயிர்சிந்திப்போய்விடும். இந்தச்சொல்லு யுண்மையாக நம்பும், என்பேரிற்குற்றமில்லை. முக்காலுஞ்சொன்னேன். சொன்னேன். சொன்னேன். என்று கதறினள்.

இப்படி வையம்புகழுந் தையலுரைத்த சங்கதியைக்கேட்ட சுதற்கணையானவள் கையைநெரித்து, வயிற்றைப்பிசைந்து, சந்திரபிம்ப முகமலர்ச்சிதளர்ந்து, கேகயபட்சிபோற் கொஞ்சிப்பேசுகின்ற சொல்லுங்குழறி, மயிலுக்கொப்பானசாயலுமாறி, அன்னம்போன்றநடையுமசைந்து, கோடையிடியைக்கேட்ட பாம்பெனவொடுங்கி, பசலைக்கொடிபோலவாடிவதங்கி, வெதும்பி விப்பி வியர்த்து வண்ணமாமகளையணைத்து, கண்ணீர் துடைத்து, அம்மா! வாரும் ; கிருபைக்கண் பாரும், என்னருகிலுட்காரும், அவன் கெட்டான் கொடியதுஷ்டன், உம்மைத் தொட்டானு? அதற்காக நீர் பயப்படவேண்டாம். அந்தமட்டும் பாவிகையில் அகப்படாமல் தப்பி வந்துவிட்டதே நான்செய்தபாக்கியம். என்று அருமைபாராட்டி, அந்த அழகியசீமாட்டி அவள்மனந்தேறும்படி சிலபேசிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது முன்னந் துரத்திக்கொண்டுவந்த காமாட்டியாகிய கீசகனுனவன் பணிப்பெண்ணுகிய அம்மாலினியைப்பார்த்து, சுதர்க்கணையைப் பணிந்து, அம்மா! உம்மிடத்திற் பிரியமாய்ப் பணிசெய்யவந்திருக்கிற இந்த வண்ணப்பெண்ணுல் என்னுயிர் போவது திண்ணம். எனக்கு நேரிட்ட சோபத்தை நீக்கி, ஆபத்தைக்காத்து, உமதுகோபத்தை மாற்றவேண்டும். அன்னையே! நமது பூந்தோட்டத்தில் இவளைக்கண்டேன். மையல்கொண்டேன். மாஞ்சோலைக் குயில்கூவ, மன்மதன் கணைதூவ, அதனல் மனம்வேவ, இந்தச்சீதேவி காலில் வீழ்ந்தேன். உடனேயென்னை ஆதரிக்காமல், சீச்சீமூதேவியென்று முகத்தாலடித்து, விடவிடத்துப்பேசினள். படபடத்தேசினள். இவளுக்கு நாயகர் ஐந்து காந்தருவரென்றும், அவர்கள் அந்தகற் கந்தகரென்றுங்கேள்வி. அவ்வந்தகற் கந்தகர்க் கந்தகன் நானென்று உமக்கு நன்ருய்த் தெரிந்திருக்கின்றதல்லவா? அப்படியே யிருக்கட்டும், நானெருவேளை அவர்களால், வீணுயழியப் போகின்றதாயினும், நான் இவளுடன்கூடி இன்பமநுபவித்து, இவளுக்குச் சொந்தமான அக்கந்திருவர் கையால் இறந்துபோனலுஞ்சுகிர்தமுண்டு ஐயோயோ!! இவளைச் சேராவிடில் எப்படியும் நான் யமலோகஞ் சேருவேன். நானிறந்தால் உமது புருஷனுடைய ராஜாங்கமுழுவதும்பறக்கும். பகைஞர்கள் மேலிடுவார்கள். பார்த்தோருக்குக் கேலியாம், என்னுடன்பிறந்த உமது தாலிக்கு நித்தியகண்டஞ் சம்பவிக்கும். ஆகையால் நீர் யிவளுக்குத் தெரியப்படச்சொல்லி என்னுடன் இணங்கிவாழச் செய்வீராகில் உமதுமங்கிலியந் தீர்க்கமங்கிலியமாம். நல்ல செல்வங்களை யநுபவிக்கலாம். இந்த விராடராஜனது அரசாக்ஷிக்குத் தாழ்ச்சிவராது. நானிப்போது இவ் விரதசாரணிமேற் கொண்டிருக்கின்ற மோகதாபத்திற்கு முடிவு என்னுயிரேயன்றிவேறில்லை. இவளைக்கண்டதுமுதல் யெனக்கு மற்ருேர் விவகாரத்திலும்-மற்ருேர் விநோதத்திலும்-எனது மனஞ்சிறிதும்செல்வதில்லை. ஆதலால் - நானின்னுஞ் சிலநாளைக் கிருக்கும்படியாகக் கிருபைசெய்தருளுஞ் சகோதரியேயென்று சுதர்க்கணை பாதத்தைத்தொழுதான்.

சுதர்க்கணை கீசகனைச் சினந்துகண்டிக்க, அவனவளுக்குச் சிலநயபயங்காட்டிக் கெஞ்சுதல்.

இவ்வாறு மிகுந்த வணக்கமாகப் பணிந்து வேண்டிக்கொண்டகீசகன் முகத்தை நெருப்பைப்போற் பார்த்து, அவனுக்கிடங் கொடுக்காமல் அதட்டி, ஆமடாவென்று கறுவி, அடாதோஷி! என்னபேச்சுச்சொன்னுய்? அடாபாவி! ஹரி! ஹரி! என்று இரண்டு காதையும் பொத்திக்கொண்டு, மானம் பெரிதென்று மதித்தவருக்குப் பிராணன் துரும்பென்று மதியூகிகளெண்ணுவார்கள். புத்தியீனர்களோ? பிராணனைப்பொருளாக நினைத்து மானங்கெட வயிறுவளர்த்து, அப்பிராணனைச் சிலநாளில் இழந்துவிட்டு, மண்ணுள்ளவரைக்கும் வசையினிலழிந்து, விண்ணுள்ளவரைக்கு மிகுநரகிழிந்து, வேறுவேறு யோனியிற்பிறந்து, தாறுமாறுயலைந்து வீறழிந்து சங்கடப்படுவார்கள் ஐயோ! துரோகி! இந்தசைந்திரியானவள் என்னிடத்தில் வரும்பொழுது தனக்கு மானக்கேடு வாராமற் பெற்றதாய்போற் காப்பாற்றவேண்டுமென்றும், தன்னை யாரேனுஞ் சிந்தித்து நிந்திப்பாராகில் அந்திவண்ண னருளாற் றனக்கு நாயகராகிய கந்திருவரால் அநர்த்தம் விளையுமென்றும், தானொருகாரணத்தின் பொருட்டுச் சிலநாள் கழிக்கவேண்டுமென்றும், உனக்கு நானடைக்கலமென்றுஞ் சொன்னுள். நானு மவ்வாறே வாக்குத்தத்தம் பண்ணி, விராடராஜன் முதலிய வேந்தர்களாலும் மற்ற மாந்தர்களாலும் பொல்லாங்கு வரவொட்டாமல், பெண்பழி பெண்தோஷம் பேசவொட்டாமல், என் கருப்பத்தில் வைத்துக் காப்பதுபோல் இதுவரையிலுங் கண்ணுண்டாய்ப் பார்த்துவந்தேன். அடாதுரோகி! நீயென் கட்டுக்காவலையுமழித்து, என்பெயரையுங்கெடுத்து எங்களை நடுத்தெருவில் விடுத்து, உனதுயிரை நமக்குக்கொடுத்து, விராடராஜனது செங்கோலையுங் கொடுங்கோலாக்கி, நிஷ்டூரத்தாற் கஷ்டப்படு மார்க்கத்தை இலேசாகத் தேடிக்கொண்டாய். அடா தீவினையாளா! ஈதுனக்கழகல்லவே; இஃதோரறிவல்லவே; என் சொல்லைநம்பிப் பேசாமற்போய்விடடா தம்பி! இந்தப் பெண்ணணங்குக் கண்ணுகிய காந்திருவர்கள் கருடனுக்குங் காற்றுக்கும்மேலான வேகமுள்ளவர்களாம் வருணனுக்குந் தேவேந்திரனுக்கும் மேற்பட்டவல்லமையுள்ளவர்களாம். அக்கினியையுஞ் சூரியனையும் பழிக்குங் காந்தியுடையவர்களாம். அவர்களுடைய கோபாவேசத்திற்கு மூன்றுலோகமுந் தாங்கமாட்டாவாம். இந்த விர்த்தாந்தங்களை நான் முன்னுடி யறிந்திருக்கின்றேன். நீ பிழைக்க மனதுள்ளவனுகில், இப்பெண்மேற்கொண்ட மோகத்தைக் கனவிலு நினையாமல் மறந்துவிடு. மறவாவிடில் வீணேகெட்டழிந்து போவாய். ஆ! பழிகாரா! என்று சுதர்க்கணை கண்டித்துச் சொன்னுள்.

அம்மொழியைக் கேட்ட கீசகன் விந்தையாகச்சிரித்து, சிந்தைநொந் துருத்து, என்தந்தைக் கொப்பாகிய தமக்கையாரே! என் வல்லமை தெரிந்துந்தெரியாதவர் போற்பேசுகிறீர். அவ்வளவு பலவான்களாகிய காந்திருவர் பதினுயிரம்பேர் ஒன்றுகத் திரண்டுவரினும், என்னேடெதிர்த்து என்னைப்பகைத்து வெல்வார்களோ? நானொருவருக்குப் பயந்தவனே? அவர்களைப் பஞ்சுபோலடித்து. யமலோகநோக்கப் பறக்கவிடுத்து, இவளிதழைக்கடித்து, இன்பரசங்குடித்து, என்னெண்ணமுடித்து, உம்மெதிரில் நகைத்து உலாவி விளையாடப் போகின்ற என்னை: துன்பப்பட் டிறப்பாயென்று நீர் சொல்லியது என்னபேதை மதியோ? பெரியவளென்னப் பெயர்வைத்துக் கொண்டீரே: போம்: போம்: என்று நொடித்துப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறுன். நல்லதம்மா! அஃதப்படியே யிருக்கட்டும். நீர் பெண்ணுகப்பிறந்திருந்தும், எனக்குத் தமக்கை யென்னப்பேர் பெற்றிருந்தும், மனைவாழ்க்கையில் நன்ருய்ச்சிறந்தும், பெண்களுக்கு வேண்டிய பிரதான காரியங்களில் ஒன்ருயினுமுமக்குத் தெரியவில்லையே: உலகிலுள்ள பெண்களின் குணதிசயத்தையும் அந்தரங்கரகசியத்தை நீரறியாமற் பேசினீரே; ஸ்திரீகளின் சுபாவகுண மென்னவெனில், கைநிறைந்த பொன்னிலுங் கண்ணிறைந்த கணவனே போதுமென்றெண்ணுவார்கள். அன்றியும் - பெற்றவனுனும், கூடப்பிறந்தவனுனும், தான்பெற்ற பிள்ளையானுலும், சௌந்தரியமா யிருந்தால்

முறை பாராட்டாமல் மோகங்கொள்ளுவார்கள். அழகிலும்-இனிய மொழியிலும்-பருவத்திலும்-உருவத்திலும்-சங்கீத சாகித்தியத்திலும்-எல்லாராலு மசிக்கத்தக்க நாயகன் வாய்த்திருந்தாலும், அம்மான்பிள்ளை அத்தைபிள்ளையாயிருந்தாலும், அப்படிப்பட்டவர்கள்மேலாசையைவிட்டு, அந்நிய புருஷர்கள்பேரி லிச்சைப்படுவது பெண்ணுருவாய்த் தோன்றிய பேதமையோருக்கியற்கையென்று பெரியோர்கள் பேசியிருக்கின்ருர்கள். அஃதெப்படியென்ருல்-" தந்தையாயினும் விழைவிற் றன்னுடனே யொருவயிற்றிற் சார்ந்தாரேனும், மைந்த ராயினு மிகவும் வனப்புடைய ரெனிலவர்மேன்மடநல்லார்தஞ் சிந்தை நடந்திடுமதனுற் செய்யமலர்க் கணேவேளிற் செவ்விவாய்ந்தோன் பைந்தொடியா ரினிதமரு மகத்தினிடைத் தனிவருதல் பான்மையன்றே" என்றும் ஏந்தெழின் மிக்கானிளையா னிசைவல்லான் காந்தையர்கண்கவருங் காட்சியான் - வாய்ந்த, நயனுடையின் சொல்லான் கேளெனினு மாதர்க், கயலார்மேலாகுமனம்" என்றுமிருப்பதால் ஸ்திரீகள் விவஸ்தை யற்றவர்களென்றும், ஸ்திரீகளை நம்பப்படா தென்றுஞ் செப்பியிருக்கின்ருர்கள். மேலும், அத்திமலரு மருங்காக்கை வெண்ணிறமுங், கத்துபுனன் மீன்பதமுங் கண்டாலும்-பித்தரே கானுர்தெரியற்கடவுளருங் காண்பரோ, மானுர்விழியார் மனம்." என்னுந் தன்மையால், நீர் யிவளுக்கிப்போது நல்லபுத்தி மதியைப் போதித்து, என்னைக்கலந்துஇன்புறச்செய்விப்பது உமக்குரியகடமையென்று கெஞ்சினுன்.

கீசகன் சுதர்க்ஷணையாற்கடிந்து துறத்தப்பட்டுத்தன்மாளிகைசென்று விரகநோயாற்றவிக்க தாதியருபசரித்தல்.

இவவாறு கெஞ்சிய கீசகனைச் சுதர்க்ஷணை நோக்கி, அடா பஞ்சமாபாதகா! கொஞ்சமேனும் நாணமில்லாமல், பக்கத்திலிருக்கும் பாங்கிப் பெண்களையும் பாராமல், என்னிடத்தில் இந்தப்பேச்சைப் பேசலாம்பேசப்படாதென்றும் யோசிக்காமல். துணிந்து பேசினையன்ருே? நீ யென்னகதி யடைவாயோ? எப்பாடுபடுவாயோ? சைரந்திரிமேற்கொண்டமோகாக்கினியில் தனக்குத்தானே வீழ்ந்திறக்கின்ற விட்டிற்பூச்சிபோ லாவாயோ? நீயுமுன்னைச்சார்ந்தோரும் எவ்வாருவீர்களோ? பசிக்குப் பனம்பழந்தின்னப் பார்க்காதே: துஷ்டகாரியங்களைத் தொடங்கிக் கெட்டுப்போவார்கள் கோடாகோடியுண்டு. அடாமட்டி! என்னுடன் பிறந்தவர்கள் நூற்றைந்துபே ரென்னுங் கணக்கு இன்றைக்கொழிந்தது. குட்டாயிருந்த கட்டுந்தளர்ந்தது. காவலழிந்தது. போங்கால மாச்சுது. சாவுங்காலம் வாய்ச்சுது. இப்போது உன்னை யிழந்தவளாயினேன். இனி என் தலைவாசலை மிதிக்காதே. எனக்கெதிரில் நிற்காதே. நீ செத்தாலும் நான் முகத்தில் விழியேன். அடாதப்பகைக்காரு! இந்நிமிடத்தி லப்பாற் போடாவென்று அதட்டினுள். அப்பொழுது பாவபுண்ணியமெண்ணிய பாராத பாவியாகிய கீசகன் கோபமேலிட்டுக் கொதித்து, சோபதாபத்துடன் தன் மாளிகைக்குப்போனுன் அப்படி போகும்போதே சுரமும்-குளிரும்-சோம்பலும்-ஏம்பலும்-தேம்பலும்-திகிலு முடையவனுய் ஆ! ஆ! பணிப்பெண்ணுன பாதகி! என்னைக் கெடுத்தாயே: பாம்பின்வாய்ப்பட்ட தேரையாக்கினையே: என்று பரிதாபமடைந்து, மூச்சுத்திணறிப் பதைபதைத்தான். அந்த வேளையில் மன்மதன் பிரவேசித்து, இது நல்லதருண மென்று இடைக்கொள்ளைக்காரனைப்போல் முல்லை-அசோகு - நீலோற்பலம்-மாம்பூ-தாமரை-என்னும் பஞ்சபாணத்தை யெடுத்து, கொஞ்சமேனும் நெஞ்சிரக்க மின்றித் தொடுத்தான். அதனுற் கீசகன் சிந்தையழிந்து செயல்வேறுபட்டு தட்டுக்கெட்டுத் தலைதடுமாறி, மெத்தையின் மீது பொத்தென வீழ்ந்து, ஐயோ வென்னும் அவச்சொல் மிகுந்து, அரண்டு புரண்டு அவஸ்தைப்படும்பொழுது: தாதியர் கூடிச் சயித்தியோபசாரஞ் செய்தார்கள்.

அவர்கள் எத்தனைவித உபசாரம் பண்ணியும் அத்தனையும் அவனுக்கு வெறுப்பாயிருந்ததால், ஐயோ! இந்த மலரணை வெதுப்புதுதே: வாசப்பன்னீர் கொதிக்குதே: சந்தனச்சேறு தணல்போல்தகிக்குதே. அடிசிறுக்கிகளா! நீங்க ளெல்லோரும் பெண்ணுகையால் ஒன்ருய்ச் சேர்ந்துகொண்டு என்னைப் புண்ணுக்கவோ? அன்றி மண்ணுக்கவோ? பாலைநிலத்தின் நெருப்பை மெத்

தையென்று பரப்பிவைத்தீர்களே: சிற்றால வட்டம் - பேராலவட்டம் - பொன்னாலவட்டம் - பூவாலவட்டமென்று விதவிதமாய்ச் சொல்லி வீசுகின்றீர்களே: இந்த ஆலவட்டக்காற்றும், சாளரத்திற் புகுந்து பெரும் புலிப்போற் பாய்ந்து வருகின்ற தென்றலும் வாசுகிமுதலாகிய பாம்புகளின் விஷக்காற்றைப் போல் என்னுடலையு வாட்டுதே: ஓசைப்பட் டொலிப்பதென்ன கடலோ? அந்தக் கடலுக் கென்மேலென்ன அடலோ? இளஞ்சந்திரன் காயுதே, இதென்ன வட்வைத்தீயின் வாதையோ? கோடைக் காச்சலின் சூரியவேதையோ இந்தமாலைப்பொழுது வந்ததென்ன காளவிஷக் கறுப்போ? மகாதேவனுடைய நெற்றிக் கண்ணெருப்போ? இரவு முடி யெத்தனை காலமாச்சோ? பொழுதுவிடியாம லிருக்கும்படியாய்ப்பெண்கள் கூறிவிட்ட சாபப் பேச்சோ வண்ணப் பெண் முகச்சாயல் வந்து பாயுதோ? மதிதானெழுந்து காயுதோ? நித்திரைபிடியாதது சித்தப் பிரமையோ ? நெடுமூச்செறிவது மோகச் சிரமையோ ? கண்ணெதிர்ப்படுவது கண்டவாசனையோ ? கருத்திற் செல்வது காமவேதனையோ? அல்லதவள் கடைக்கண் சோதனையோ ? அம்மம்மா!! அவள் குரலோ? குயில்போற்கூவி யேசுவது. அவள் மொழியோ ? கிளிபோற்றூறிப் பேசுவது. என்னை மோகப்பேய் பிடித்துத் தலைசுற்றி யாட்டுதே: காமச்சோகபாசங் காலனூருக் கோட்டுதே: அடிதோழிகளே! அங்கே பேசுவதாரடி? பஞ்சவர்னக்கிளியோ? கொஞ்சும் பணிப்பெண்ணொளியோ? அவ்விடத்திலசைந்துநடப்பதுஅன்னமோ? இவ்விடத்திலிசைந்து நடப்பது விரதசாரணியாகியசொன்னமோ? என்று அன்றிரவு முழுதும் அவன் பட்டபாடு மற்றியார் படுவார்கள்? ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்விதமாக விபரீதம்விளைந்த சமயத்தில், ஊழியப்பெண்களியாவருஞ் சேர்ந்து, ஐயோ! ஈதென்ன அநியாயமென்று பயந்து சந்தன பாளித குங்கும பங்கஜ பராகங்களைக் கலந்து அவன் தேகத்தில் தெளித்து, தாமரைக்கொழுந்து- துத்துர்சரம்-வாழைக்குருத்து - இவை மூகலிய சீதளவஸ்த்துக்களினால் படுக்கை விரித்துப் பக்குவப பண்ணினார்கள். அத்தனையு மவனுக்கு ஒத்துக்கொள்ளாமல் மெத்தவருத்தப்பட்டு, ஐயோ! எரியுதே: மேனி பொரியுதே; கண்ணீர் சொரியுதே, கைகால் எரியுதே கண்களிருளுதே; கருத்துமருளுதே; கட்டுவிட்டுப் போகுதே; தட்டுகெட்டுமாறுதே; நாவும் உலர்ந்துதே; நாபிரிப் வரண்டுதே; செவியு மடைக்குதே: சிரசு முடைக்குதே: என்று கதறிக்கொண் டிருக்கும்பொழுதே பேச்சடங்கிப்போயிற்று.

கீசகன் மரணமூர்ச்சை யடையக்கண்ட
தாதியர்சுதர்க்கணைபால் முறையிட்டு
விரதசாரணியை யனுப்பும்படி
பலாத்காரஞ் செய்தல்.

அப்போது பக்கத்திலிருந்த பத்தினிமார்களும் பாங்கியரும்பார்த்து, ஆச்சுது, ஆச்சுது, பெருமூச்சு, வாய்ச்சுது பேச்சும் போச்சுது பிழைமோசமாச்சுது, என்று காச்சுமூச்செனக்கதறி. இனிமேல் நாம் சும்மா விருப்பது காரியமல்லவென்று பதறி பாவி படும்பாடு இவ்வண்ண முடிந்ததேயென்று கண்ணீர்விட்டழுது, தெய்வத்தைத்தொழுது, இவனினைத்த நினைப்புப் பழுது, ஆதலால் இது சொற்பமாகப் போகத் தக்கதலல வென்று பற்பலவாகப்பேசி அப்பாலியாவருந்தங்கள்பேரிற் பழிசாராமல் எஜமானிக்கறிக்கையிட வேண்டுமென்று கால்பதறவோடி, இராஜபத்தினியாகிய சுதர்க்கணையைப்பணிந்து, ஓ குலக்கொடியே! தேவரீர் கோபித்துக்கொண்ட கடுமையினாற் கூசாமற் சென்ற கீசகராஜன் படுக்கைமேல் வீழ்ந்து, காமத்தீயாற்கருகி, மோகக்காற்றால் மொத்துண்டு பித்தலும் பிதற்றலு முடையவராய்ச் சிந்தைவாடி, தியங்கிவருந்தி, தலையெடுக்கமாட்டாமல் தன்னைமறந்து, அரட்டலும் புரட்டலுங்கொண்டு அயர்ந்து போய் விட்டார். எங்களாற்கூடிய உபசாரமெல்லாஞ்செய்து பார்த்தோம், ஏதேது? தேறுவதாய்க்காணோம் காமக்கடலூடமுந்திப்போனார். இனிக்கரையேறுவாரென்று கனவிலும் நினைக்கவேண்டியதில்லை. ஆனால் உடன்பிறபெண்ணுங் கருணைபெருகி, அதனால் உமதுள்ளமுருகி, ஜீவகாருண்யஞ்செய்ய இரங்குவீராகில்: இன்னுஞ் சிலநாளைக்குக் கீசகராஜ னிருப்ப ரென்று ஒருவாறெண்ணலாம். அவருயிர்பெற்றால் மாத்திரந்தான் விராட் நகர்ப்புரிசையும், நமது வாழ்க்கையாம் வரி

சையும், குறைவுபடாமற் கண்டு மகிழலாம். எங்களைப்போன்ற ஏழைகுடும்பங்களுங் காலங்கழிக்கலாம். அப்படிக்கில்லாவிட்டால், கீசகருக்கு நேரிட்டகெடுதி வெளிப்பட்டவுடனே பகைவர் மேலிடுவார்கள். நானுவித விரோதங்களும் விளையும். அதனால் நமது மச்சநாட்டின் வட்டமும், பச்சைக் கொடி நாட்டிய பட்டமும்போம். அப்பாலுங்களையண்டிய நாங்கள் பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்க நேரிடும். ஓ கொச்சைமொழி மானே இனிமேல் வினைச்செய லெப்படியோ அறியோம் என்று கையை நெரித்துக் கண்ணீர்விடுத்து, சுதர்க்கணையின் கால்மேற் படுத்துக் கதறிப்பதறி யழுதார்கள்

அப்படி கண்கலங்கிய பாங்கியரைச்சுதக்கணை பார்த்து, சங்கதியென்னடி யென்று கேட்டாள். அப்போது அவ்விடம்நின்ற தோழியர்-அம்மா! பின்னையொன்றுமில்லை. நம்மிடத்துவந்திருக்குங் கருங்குவளைக்கண்ணளாகிய வண்ணப்பெண்ணென்னும் நுண்ணிடையாளை எப்பாடுபட்டாகிலும் வசப்படுத்திக் கீசகரிடத்தில் அனுப்புவீராகில், அவர்கொண்டவெறியும் கடுங்காதற்குறியும் தனக்குத்தானே தணிந்துபோய்விடும். போனபிராணனு மீளும். அவர் மனைவியர்களு மங்கிலியத்தோ டிருப்பார்கள் இப்படிப்பட்ட ஆபத்து எப்பொழுதும் வந்ததில்லை. இப்போது நேரிட்ட இந்தத் தத்துக்குத் தப்பிப்பிழைக்கும்படி நீரே சாந்திசெய்ய வேண்டும். ஓ ஏந்திழையே! இந்தவேளை நீர் யிரங்காமற்போனால், இப்பவோ? இன்னுஞ் சற்றுநேரத்திலேயோ? பொழுது விடியுங் காலத்திலேயோ? கீசகருயிர் நாசமடைந்துபோம் ஊழியராகிய எங்கள்மேல் தோஷஞ் சொல்லவேண்டாம். எங்களால் உபசரிக்க வேறு வழியுமில்லை. என்பதாய்ப் பாங்கியருரைத்த பசப்பு வார்த்தையைச் சுதர்க்கணைகேட்டு, ஓ தோழிமார்களே! ஆசைப்பட்ட பவியாவது வேறுபெண்கள்மே லாசைப்பட லாகாதா? ஐயோ! மோசம் வந்ததே, கந்திருதர் காவலிலடங்கிய தெய்வப் பெண்ணை நானெப்படி வசப்படுத்தி யனுப்புவது? அப்படிச்செய்வது நன்மையல்லவே; ஒருவேளை யனுப்பி வைத்தால், மோகாந்தகனாகிய பாவி மேல்விழுந்து தொந்தரை செய்வானாகில், இந்நாடும் நகரமும்-குலமுங் கோத்தரமும்-குடியும் படையும்-குன்றி போய்விடுமே, நானென்னசெய்வேன்? ஓ என் சகிமாரே! கெடுவழியிற் பிரவேசிக்கலாகாதே; என் மனதிற்குச் சஞ்சலமென்னுந் தணலை மூட்டினீர்களே. என்றுமுகத்திலும் வயிற்றிலும் அறைந்துகொண்டு, கலாபமயில்போ லசைந்து கலங்கினாள்,

அப்பொழுது வஞ்சனாகிய கீசகனுடைய தாதிமார் இராஜவஞ்சியைநோக்கி, அம்மா! நீரேன் அஞ்சுகிறீர்? பெண்ணென்பவரெல்லாமொன்றே நாமெல்லாம் ஸ்திரீயினமேயன்றி வேறல்ல மானமென்பதுயாவருக்குமுண்டு. கீர்த்தி அபகீர்த்தி எவர்கட்கு முள்ளதே இந்த விஷயத்தைக் குறித்து உமக்கும் உம்முடைய நாயகனுக்கும் பொல்லாங்கு நேரிடுமாகில். எங்களுக்குத் துன்பமுந் துயருமில்லாமற் போமோ? நீங்கள் நன்மையா யிருந்தாலல்லவோ எங்களுக்குச் சவுக்கியமுண்டு. நாங்கள் கீசகர்பக்கத்தில் நீங்காம லிருக்கும்போது, வேறுவித்தியாசம் விளையுமென்று நினைக்கின்றீரா? அப்படி நினையாதீர்? எங்களுயிரைவிட்டாலும் விடுவோமே யொழிய, அபகீர்த்திக்காளாக மாட்டோம். அவருடைய அக்கிரமத்துக் கிடங்கொடுக்கமாட்டோம் எங்கள் பேச்சை நீர் சத்தியமாய் நம்பும் நாங்கள் செய்யப் போகிற தந்திரத்தைக்கேளும். இந்த விரதசாரணியை யழைத்துப்போய் அவர் முன்னே நிறுத்தி, இவளைச் சுற்றிலு நாங்கள் நின்றுகொண்டு, இதோ வந்தாள் வண்ணமாதென்போம். இச்சொல் அவர்செவியில் விழுந்தவுடனே மோகினியைக்கண்ட முனிபோலெழுந்து, இவளுடைய கால்மேற் பணிந்து, கண்ணே-பெண்ணே-என்று புலம்பிக்கதறுவார். காமவேஷ்டையாற் பதறுவார். அண்டையிலிருக்கின்ற நாங்கள் இவரைத் தடுத்து, ஐயா! உமதுடம்புகசங்கி அசங்கியப்பட்டிருப்பதினால் ஸ்நானஞ்செய்து, சந்தனம்-புனுகு-சவ்வாது-பனிநீர்-சாந்து-கதம்பர்-கலவை இவைகளைத்திமிர்ந்து, போசனமுண்டு, தாம்பூலந்தரித்து, ஆபரணவலங்காரத்துடன் அடுத்து பழவர்க்கங்களும்-பட்டு- பட்டாவளியும்-புட்பச்செண்டுங்கொண்டு இந்தப் பெண்ணுக்குக் கொடுத்து, உல்லாசப்படுத்திச் சல்லாபமாய்ப் பூமேலேற்றித்தேற்றி, உடனே இந்தச்

சைரந்திரியை உம்மிடத்திற் கனுப்பிவிடு கிறோம். அம்மா! பெருநெருப்பை ஈ மொய்க்குமா? இரும்பைச் செல்லெரிக்குமா? எவ்வளவும் வித்தியாச மெண்ணுதீர். என்று உறுதியாய்ச் சொன்னார்கள்.

இவ்வாறு ஸ்திரமாய்ப்பேசிய சேடியரைச் சுதர்க்கணைப்பார்த்து, ஆமடி பெண் பெண்களே! நீங்கள் சொல்லுவது பக்கு வந்தான். இவ்வாறு நடந்தால் எவருக்குந் தோஷமில்லை ஒருவேளை கரைபுரண்ட வெள்ளம் அணைகடந்துபோனு லெப்படி? நீங்கள்தா னென்ன செய்வீர்கள்? நான் பாவிரயப் பழிகாரியாய்விடுவேனே, அன்றியும், கட்குடியன்-காமுகன்-பொய்யன் - பொருமைக்காரன்-புறங்கூறுபவன்-கள்ளன்- ஊராருடைமைக் குலைவைத்திருப்பவன் - வறியன்-மூடன்-முதலிய இவர்களுக்கு, சத்தியம் சவுசம்-ஆசாரம்-சாந்தம் - தண்மை - உண்மை-ஆணை-ஆக்கினை-இவைகளி லொன்று மிராதே, இப்படிப்பட்ட மூடர்கள் சற்றும் யோசிக்கமாட்டார்களே; மோகக் காற்றுங் காமத்தீயும் முழுகி வரும்பொழுது கைகொண்டு மறிக்கப்போமோ? அஃது வேறொன் ருற் கட்டுப்படுமோ? என்று கருமந்தவருத சுதக்கணையானவள் சொல்லும் போது, அந்தக்கீசகனிடத்திலிருந்து வேறு சிலதாதியரோடிவந்து, ஐயோ! அப்பா! எப்படி என்செய்வோம்? ஓ மைப்படிந்த கண்ணுளான மதனரதியே? உன்பேரிலாணைப்படிக்குக் கீசகர் முடியப் போகிருர். காலங்கிட்டிவிட்டது. ஜாலம்பண்ணுமல் இந்தச் சைரந்திரியை யனுப்பிவிடும். ஆபத்திற் குப் பாவமில்லை. இத்தருணத்தில் நீரவரைக்காக்கவேண்டும், இந்தம்மாள் பேரில் அவர் கைப்படவொட்டாமற்செய்து, இவள பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றி, உங்கள் சத்தியத்தையுங் கீர்த்தியையுந் தழைக்கப் பார்க்கிறோம். இல்லாவிட்டால் அவர் கொண்டிருக்கிற மோகலாகிரி எம்மனோராற் றீர்க்கத் தகுந்ததாயில்லை. நாங்களுபசரிக்குந்தோறும் அவர்கொண்டிருக்கிற விரகதாபாக்கினியானது அழலில் நெய்சொரிந்தது போல் அதிகரிக்கின்றது. ஆதலால் விரைவிற் கிருபைபுரியுமென்று பல்லைக்காட்டிக் கெஞ்சினர்கள்.

விரதசாரணியைக் கீசகனைக் கண்டுவரும்படி சுதர்க்கணை வருந்திப்பணிந்து கேட்டுக்கொள்ளுதல்.

இவ்விதமாக அத்தாதியர் பட்டபரிதாபத்தைப்பார்த்த சுதர்க்கணையானவள் காலகதியாற் கருத்து மயங்கி, ஊழ்வினைவசத்தாலுணர்வுமழிந்து, அந்தோ! அடாபாவி கீசகா! பாசாவேசங்களாகிய ஐம்புலாதிகளின் சேட்டையறிந்து கேட்டை யொழிந்து தேறித் தெளிந்த பாக்கியவான்களின் வாக்கியங்களைக் கற்றும், யோக்கியமாகக் கேட்டும், இன்னுந்தெளியாமற் போயினையே, மன்மத வேதமார்க்க மகிமையும் பார்த்திலையே, கேடுவரும்போது மதிகெட்டுவருமென் பதுபோல், நாசம்வரும்போது ஞானமும் உண்மையுங்கெட்டு, எல்லா நன்மையும்விட்டுப்போமே; மழைக்கா லிருட்டானுலுமந்தி கொம்புவிட்டுக் கொம்புபாயுமா? புலி பசித்தாலும் புல்லைத்தின்னுமோ? சிங்கஞ் சிறுத்தாலும் பங்கப்படுமோ? சிறுசிங்கமானுலும் யானையாமிசமன்றி வேறுமாமிசந் தீண்டுமோ? என்றழுது, (தானுடாவிட்டாலுஞ் சதையாடும்) என்னும் பழமொழிக்கிணங்கச் சகோதர பாசத்தால் வியாகூலப்பட்டு, நெஞ்சு புண்ணுய்க் கொட்டிய பஞ்சுபோற் படிந்து, கண்மாரிசொரிந்து, தன்னருகில்வந்த பணிப்பெண் கால்மேல்வணங்கி, ஓ பதிவிரதா சிரோமணீ! திருந்திய குலத்திற் பிறந்து அருந்ததியிலுஞ் சிறந்த தேவரீர்சிறிது கடைக்கண்ணருள் செய்வீராகில், எங்கள் செங்கோலும்-வாழ்வும்-நீதியும்-நெற்றியும்-சீரும்-சிறப்பும் - குறைவுபடாது. தேவரீர் கிருபை செய்யாவிட்டால், எங்களரசுரிமை முதலிய யாவும் அழிந்துபோய் விடும். எங்கள் தலைமே லிடிவிழுவதற்கு உமது வாய்மொழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றோம், நீர் ஆம்மென்றொப்புக் கொண்டால் நாங்கள் பிழைப்பதற் கிடமுண்டாம். நீர் ஒத்துக் கொள்ளாவிடில் நாங்களடியோ டழிந்து போகும்படியாய் நேரிடும் ஓ பூரணச்செல்வியே; நான்பேசப்போகிற வசனத்தைப் பொறுமையுடன் கேட்டருளுமென்று விராடராஜன் பத்தினி சொல்லத் துணிந்தாள்.

ஓ என்னுயிர்க்குயிராகிய துணையே! எனக்குத் தம்பியென்று பிறந்த வப்பன்

அறிவில்லாச் சிறுவனுகையால், மனவுறுதி யில்லாமல் மதனவெறியேறிப் போனாலும். மதிமயங்கிப் பிணமானாலும். இதுவரையி லும் உயிரிருக்கிறதோ இல்லையோ வென்று தாதியரோடிவந்து சேதி சொன்னார்கள். மூவாசையொழிந்த முதியோர்களையும் பெண்ணாசை விடாது. பிரபஞ்ச மாயையென் பது இதுதான். நான் மகாபாவியாயினேன். நீரென்பேரிற் கோபியாதிரும். உமது விரதங் குறையாமல் தாதியர் மெத்தப் பிரயாசைப்படுவோமென்று எனக்குச் சத்தியவசனஞ் சொன்னார்கள். அப்படிச்சொன்ன போதிலும், படாடம்பனான கீசகன் அடாத காரியமாக உம்மைநாடி யாசைப்பட்டது அநியாயம். ஆகிலும் உம்மை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். ஆபத்துக் காலத்திற் கிரங்கி, அடியேன் முகத்தைப்பார்த்து, என் மனச்சஞ்சலத்தையும் அவன் படுகிறதுன்பத்தையும் போக்குவகையை நீர் யோசிக்கவேண்டும். உமது கற்புக்கும் பழுது வராமல், என்னையும் புநிதவதியாக்கி, அவனும் பிழைக்குபடி கிருபைசெய்தருளும். நீரிவ்வளவு ஜீவகாருண்யம் வைத்து எங்களை ரட்சிப்பீராகில் உமது குலமும்-கோத்திரமும்-குணமும்-நீர் கொண்டிருக்கின்றநோன்பும்-குறைவுறாமல் மேன்மேலும் விருத்தியாகும். உலகுள்ள மட்டும் உமதுமகுத்துவம் நிலைநிற்கும். எங்கள் நூற்றைந்துபேரையும் பெற்று வளர்த்த தாயென்று நாங்கள் கொண்டாடுவதுமன்றி, உலகத்தாரும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து வாழ்த்துவார்கள். தினமுந் திருவிளக்கேற்றிவைத்து, எங்கள்குல தெய்வமென்று உம்மைக் கும்பிடுவேன். ஓ தீனரக்ஷகி! உமது பத்தினி தவத்தில் பங்கம் வரும்படியாகப் பார்க்கமாட்டேன். நானும்மை நம்பினேன் எனக்கொருவருந் துணையில்லை. என்று சொல்லி, கெதியில்லாத அடியாளுக்கு உமதிரண்டு பாதமேகெதியென்று பணிந்து, இரண்டு காலையும்பிடித்துக்கொண்டு, அம்மா! துணிந்து நானொருயுக்தி நினைந்திருக்கின்றேன். அது உமது சித்தத்திற் கெப்படியிருக்குமோ தெரிகிலேன் சிறியாளாகிய என் மொழியைச் சிந்தையிற் கொண்டருளவேண்டும். அஃதென்னவென்றால்-நாசகால வழியைநாடி மோசம்போய்க் கிடக்கின்ற கீசகனிடத்திற்கு நீர்போய், வாசப்பூமாலையுந் தேனும் உன் தமக்கை வரிசை யனுப்பினாளென்று கொடுத்து வருவீராகில், என்னிஷ்டம் உம்மைவிட் டெப்பொழுது மகலாது என்று அதிகவருத்தத்தோடுரைத்தும் இந்த உத்தமியை யனுப்புவதற்குச் சற்று மனமில்லாதவளாய்க் கவலைகொண்டிருந்தாள்.

இத்தன்மையாகச் சொல்லிய விராடன் மனைவியைக் கற்புக்கனியாகிய பாஞ்சாலியானவள் நோக்கி, ஓ என்னை யாதரிக்கத்துணிந்த அன்னையே! உம்முடைய தம்பியாகிய கீசகன் அற்ப விஷயத்திற் காசைப்பட்டுப் பூந்தோட்டத்திலிருந்து என்னைத் துரத்திக் கொண்டு வந்தபோது நீர் கடுமையாகப் பேசிய வார்த்தையாற் கொல்லத்தக்க பகை கொண்டு போனான். அவனுடைய கருத்து உமக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தும், அந்த இடத்திற்குப் போவென் றெவ்வாறு சொல்லுகிறீர்? அவனிடத்திற் கென்னை யனுப்ப நினைப்பது, உமது மேலான புத்திக்கழகல்லவே; நானும்மிடத்தில் வந்தடுத்தபோது என்பேரி லொருவர் காதல் கொள்ளப்படாதென்றும், கொண்டால் உடனே உயிரிழக்க வேண்டுமென்றும் முன்னமே சொன்னேனே; அப்படியே குறைவுவராமற் காக்கிறேனென்று வாக்களித்து, அதுமுதலிதுவரையிலுந் தளர்ச்சியின்றிக் காத்து, இப்பொழுது தந்தச் சண்டாளனிடத்திற் கனுப்புவதற்கு எப்படி யுமது மனமொப்பியதோ அறியேன். அப்படியே யாகட்டுமென்று உமது வார்த்தையைத் தள்ளாமற் போவேனாகில், அந்த வம்பன் என்னைக் கண்டவுடனே காதல்மீறிக் காமமேறிக் கைகலக்கத் துணிவானே; அப்போது நான் கண்கலங்கப் படுவேனே; அப்போது நான்கண்கலங்கப் படுவேனே; அப்பால் விருதாவாய் அநர்த்தம் விளைந்துபோமே; மறந்து செத்தேன் பிராணனே வாவென்றால் வாராதே; ஆதலினால் அவனிடத்திற் கென்னையனுப்புவதை நிறுத்தி, வேறெந்த வேலைக்கனுப்பினாலும் உமது சொல்லுக்குத் தடைசொல்லேன், இந்த வேளையி லென்னை விலக்கிவிடும் என்னைப்போல் இன்னும் அநேக தாதியரிருக்கின்றார்கள். அந்தச் சௌந்தரியவதிகளிற் சிலரையனுப்புவது உத்தமமா யிருக்கும். என் மர்மத்தை யுமக்குச்

சொன்னேன். அப்பால் உமதிஷ்டமென்று சைரந்திரி சொல்லினள். இவையனைத்துங் கேட்ட சுதர்க்கணை மீண்டும்வணங்கிச்சொல்லுகின்ருள் ஓ விதரணைசாலி! உம்மைக் கண்டு ஆசைப்பட்டு உயிரொழியும்படியாயுறக்கங்கொண்டு படாதபாடும் படுகிற பதிதனுக்கு மற்ருெரு பெண்ணைக் கண்டுபேச இச்சையுண்டாமோ? அப்படியல்ல வென்றனுப்பினுலும் உம்மேற்கொண்ட மோகம் மற்ருெருபெண்ணால் மாறுமோ? உமதுருவங் கண்டாலும், உமது இன்சொற்கேட்டலும், இறக்கவழிபார்க்குங் கீசகன் எழுந்திருப்பானென்று சொல்லுகின்ருர்களே. ஓ என்னிஷ்டமே! நீர்பட்ட கஷ்டத்தோடு என்கஷ்டமாய்ச்சென்று திரும்புவது மகா பாக்கியம். அதனால் நீர் நீடூழிவாழ்வீர். எங்களையு நிலைபெறச்செய்வீர் என்று போற்றினள்.

விரதசாரணி கீசகனிடஞ்செல்ல, அவன் தொடக்கிட்டலும் ஓடி விராடன் சபையி லபயம் புகுதல்.

இவ்விதமாக வணங்கிப் போகத் தகாத காரியத்திற்குப் போகச்சொல்லியசுதர்க்கணையைப் பேரறிவாலும் - பிசக மொழியாலும் - பெருமைவாய்ந் துயர்ந்த பாஞ்சாலிபார்த்து, ஓ மேதினிபோற்று மாதரசே! நீர் கொடியபாதக நிமித்தமாகக் குரூரவார்த்தையைக் கூசாமற் சொன்னபடியால், உமது சொல்லைத் தள்ளக்கூட ததாக்ஷிண்யத்தின் பொருட்டுப் போகின்றேன். பின்னலென்னகெடுதி விளையுமோ? அதைக் குறித்து நீ என்னைக்கேட்க வேண்டியதில்லை. ஓ அன்னமே; சொன்னேன். சொன்னேன். முக்காலுஞ் சொன்னேன். என்னை வெறுக்காதேயும். அப்பால் இக்காரியத்தில இதுவரையுந் தழைத்து விளங்கிய சுற்றத்தாருக்கும் மற்றையோருக்கும் மெத்த வருத்த மேலிடும் போ லிருக்கின்றது. (விநாசகாலம் விபரீத கோலம்.) என்பதை யோசிக்காமல், காலாநுகூலத்திற்குத் தகுதியாய் நிருமிப்படி கட்டளை யிட்டீர். அப்படியே நான்போய்வருகிறேன். என்றுசொல்லி வினையின்பயனே பயனென்றெழுந்து, முத்துப்போற் கண்ணீரை முகஞ்சோரவிட்டு, வாசப்பூமாலையுந்தேனுங் கைக்கொண்டு, அந்தப்புர வாசலுக்கு வெளியே வந்துநின்று, தேவேந்திரன் - வாயுதேவன் - எமதருமராஜன் - அஸ்வனி தேவர்கள்-இவ்வைவரையுந் தியானித்து, எஜமானியுத்தரவைக் கடக்கக்கூடாமையால் நாசகாலக் கீசகன் வாசஸ்தலத்தை நாடிப் போனுள். கேட்டீரோ ஜெனமே ஜெய மகாராஜனே! இந்தப் பாஞ்சாலி விரதசாரணியென்ன வேஷங்கொண்டு சுதர்க்கணையிடத்துக்கு வந்தபொழுது காந்திருவரைவர் தனக்குக் கணவரென்றும், மற்றவர்தன்னைத் தீண்டப்படாதென்றும, கண்ணேறிட்டுப்பார்த்தவர்கள் வெண்ணீருப்ப் போவார்களென்றும், ஒருதரத்திற்குப் பத்துதரமாகச்சொல்லியும். மகாபுத்திசாலியாகிய சுதக்ஷணதேவி நீதிநெறிகெட்ட கீசகனிடத்திற்கு இந்தமாதை யனுப்பிய விதத்தை யோசிக்கும்போது, ஆசானுபகுவைப்பெற்ற அமமச்சராஜன் மனைவியால் யாதொரு தோஷமுமில்லை. ஜன்மாந்திர வினைவசத்தால்வந்த அநுபவத்தை யாருமனுபவித்தே பொழிக்க வேண்டுமன்றி, அநுபவியாமல் வெல்லவல்லவர்களிலாருமில்லை. முன்னம் வீமன்கையல் அழிந்தவர்கள்போக, இன்னுமிக கீசகனு முடியவேண்டிய காரணமிருப்பதினுற் பாஞ்சாலியைப் பார்த்து அவனுசைப்படவும், இவளவனிடத்திற்கனுப்பவும். சமயத்திற்குத்தக்கபடி தாதியர் சொல்லவுநேரிட்டது. மேல்நடந்த விர்த்தாந்தத்தையுங் கேளும். இப்பாற்புட்பமாலையுந் தேனுங்கொண்டு சென்றதிரௌபதாதேவி முந்தி நினைத்துவந்த ஐந்து தேவருடன், சூரியன்-குபேரன்-வருணன் - உருத்திரன்-மகாவிஷ்ணு-விநாயகன் - சண்முகன்-பிரமன் முதலான தேவர்களையும், உருத்திரை-மகாலட்சுமி - சரஸ்வதி இத்தியாதி தேவதைகளையுந் தனக்குவந்து வழித்துணையாக வரும்படி வருந்தித்துதித்து, சத்துருசங்காரஞ் செய்யும்படிக்கு வந்தித்து, வேடன்வீசிய வலைக்குள் அகப்படப்போகின்ற மானபோற் கண்களிரண்டு மிரண்டு வெருண்டு, நான்குபுறமுந் தேங்கிப்பார்த்து இருட்டிலுண்டாகிய பயத்தினுலும்-நாணத்தினுலும், விதிர்விதிர்த்து மெய்சிலிர்த்து, இராஜவீதியாகப்போய் அந்தக்கீசக னரண்மனையிற் புகுந்து, தூக்கமும் ஊக்கமும்விட்டு மெய்மறந்து அன்னபானுதிகள் கசந்து அவஸ்தையாவுள்ளுடைந்து விரதசாரணி

யைப்போல் தனக்கெதிரில் உருவெளித் தோற்றங்கண்டு நாவறளவாய் பிதற்றிக்கொண்டு கண்டபடிக்கெல்லாம் புரண்டுருண்டு கிடக்கின்ற பேயனைக்கண்டாள்.

அப்பொழுது மோகத்தாற் கிதைந்து மோசவுளையிற் புதைந்து கிடக்கின்ற கீசகன் எப்படி யிருக்கின்றானென்றால்-தனக்கு அகாலமிருத்துவாகப் பூங்காவில் நேரிட்ட மங்கையை நினைத்து, புன்சிரிப்பாக நகைத்து, இதோ என்பேரிற் பாசங்கொண்ட ஆசைப்பெண்வந்தாள். என்னுத்மாவை இரட்சிக்கும் அமுதசஞ்சீவி வந்தாள். ஜீவகாருணி வந்தாள். தேகபோஷகி வந்தாள். ஜீமூதமான அஞ்ஞான கேவலத்தைப்போக்கும் ஞானசொரூபிவந்தாள். சித்தசன் தொடுங்கணையை வெற்றிகொள்ள வந்தாள் ஆசைக்கடலு ளழுந்திய நான் ஆதரவாகப்பற்றி நீந்திக்கரைசேருவதற்கு அமுதகொங்கைக் குடங்கொண்டு வந்தாள். என்னை அடிமை கொண்டாளு மங்கைவந்தாள். இருநிதிப்பொக்கிஷச் செல்விவந்தாள். பட்டாபிஷேகத்தேவி வந்தாள். என்சீமாட்டிவந்தாள். என்கண்ணுட்டிவந்தாள் என்றுசரசசந்தோஷச் சைகைகாட்டித் தலையாட்டி, இன்றெனக்கு நல்லகாலம் என்னுடைய சிறுகுடிலில் நல்லவர்கள் திருவடிபெயர்த்தருளப் பெற்றேன். ஓ சைரந்திரியாகிய தனமே! தேவரீர் செங்கமலப்பாதமுஞ் சிவக்க நடந்ததோ? அடிசேடிமார்களே! ஓடிவாருங்கள். ஓடிவாருங்கள். நான்பிறந்த பிறப்பு இன்றுதான் பயன்பட்டது. இதோ என்னெண்ணப் பெண் வந்தாள். இவள் வந்தெந்நேரமாகிறது? ஒதுங்கிநிற்கவேண்டிய காரணமென்ன? உபசாரஞ்செய்து உள்ளே யழையுங்கள். வாசங்கலந்த பனிநீர் கொண்டுவாருங்கள். ஸ்நானம் பண்ணி வையுங்கள். பத்தரைமாற்றுப் பசும்பொன்னினுற் சித்திரித்த உத்தரியப்பட்டுடுத்துங்கள். இந்திரவன்னப்பட்டு மேகவன்னப்பட்டு - வெண்பட்டு - செம்பட்டு - இவைகளா லமைத்திருக்கிற பாவாடை ரவிக்கையைக் கும்பிட்டுக்கொடுங்கள். முத்துமாலை மோகனமாலை - ஆணிப்பொன்மாலை - அலர்ந்தபூமாலை - மாணிக்கமாலை - வச்சிரமாலை மரகதமாலை இம்மாலையா லலங்கரியுங்கள். புநுகு-சவ்வாது-கதம்பம்-கஸ்தூரி-பனிநீர் - அத்தர் - சந்தனுதிகளைப் பூசுங்கள். மதுமாமிச பக்ஷணகச்சாயங்களும் கனிவர்க்கங்களும் இச்சையானமட்டுந் தின்னக்கொடுங்கள். வழிநடந்துவந்த இளைப்பாற்றுங்கள். ஓ விரத சாரணியென்னு மின்னே! என்பேரிலன்பு வருவதற்குஇத்தனைகாலம் சென்றதோ! வாரும் வாரும் என்மஞ்சத்திலுட்காரும், வாடிப்போன என்முகத்தைப் பாரும். உம்மைநாடிவந்த என்மோகத்தைத்தீரும் இதனுலுமக் கதிகபுண்ணியஞ்சேரும். ஓ இன்பரசமே! ஓ இனிய சுகமே! எனப்புலம்பி, மூடியகண்ணை விழித்துப்பாராமல் முறண்டிக்கொண் டிருக்கின்ற மூர்க்கனைப் பாஞ்சாலிபார்த்து, நம்மைக்கண்ணிற் காணுதபோதே கண்டபாவனையாகப் பேசிக்கலங்குகிற லோபியானவன், எதிரிற்கண்டால் என்னசெய்வானே வென்று மனங் கலங்கிப் பெருமூச்செறிந்து, இந்தப்பாதிராத்திரியிலிவனைப் பார்ப்பதைப் பார்க்கிலும் பொழுது விடிந்த பின்பு காணலாமென்று அழகிய பூஞ்சோலை நெருங்கிய ஓர் தடாகத்திற் புகுந்தாள். அக்கால் ஒருகாலுள்ள தேரைக்கூட்டி, மின்னற்கொடி நாட்டி, பரிமாவேழும் பூட்டி, படர்ந்த விருட் கூட்டங்களை யோட்டி, உதயகிரியினுச்சியினீட்டி, கதிர்க்கிரணங்களைக்காட்டி, முக்காலும் அருக்கியமேற்குஞ் சூரியனை எக்காலுங்கொண்டு வருவதுபோல் மெதுவாய்வராமல் அக்காலைபி லவசரத்துடன் கிழக்கித்திசையில் அருணன் கொண்டு வந்தான்.

இவ்வாறு முருக்கம் பூப்போன்ற சூரியோதயங் கண்டவுடனே செருக்கியெழுந்த சேவலாதிப்பட்சிகள் கண்விழித்து, தறிதலைக்கீசகன் பிதற்றிய சங்கதிகளைச் சகிக்கமாட்டாமற் சங்கடப்பட்டுப் பரதவித்துத் தியங்கித் திட்டுவதுபோல் றெக்கைகளினுல் வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு கூவிப் பறந்ததுகள். தடாகமென்னும் பெண்ணுனவள் திரௌபதாதேவியின் சஞ்சலத்தைப் பார்க்கமாட்டாமற் கண்களைச் சுருக்கிக்கண்ணீர் பெருக்கிக்கையைவிரிப்பதுபோல், கருங்குவளை முதலியபுட்பங்கள். குவிந்து தாமரைமலர்கள் தேன்சொரிந்து விரிந்ததுகள். மாபாவியாகிய கீசகனை யிகழ்ந்து பாடுவதுபோல் வண்டோலமிட்டது. இத்தன்மையாகியகாலத்தில், தெங்கு மா கோங்கு பலா கமுகு இவை முதலிய மரங்களோங்கும் வனஞ்சூழ்ந்த அப் பொய்கையினிடத்திற் பா

ஞ்சாலி இழிந்து, கைகாலாதிகளைக் கழுவிக் கொண்டு, நித்தியவிதி நிறைவேற்றி, சூரிய னுக்கு அருக்கியம்விட்டு, இருகரத்தையுங்கூ ப்பி நமஸ்காரமந்திரஞ் செபித்து வணங்கின ள். அஃதெவ்வாறெனில் - உலகெலாம் விள ங்குமொரு பெருஞ்சோதீ! சர்வசாட்சி தனிப் பரம்பொருளே! பாவமும் புண்ணியமும் பரிக் கும்பருதியே! புத்தியுஞ்சித்தியும் பொருத்து மாதவனே! சத்துரு ஜெயந்தரு மித்திரவெயி லோய்! உத்தமகுணமுஞ் சுத்தமும்வீடும், வி த்தகக்கல்வியும் மேம்படுசெல்வமும், பத்தி செய்வோர்கட் கித்தனைபேறும், பாலித்தருளு ம் பாபரகிதனே! எந்தையேபோற்றி, இரவி யேபோற்றி. சுந்தரச்செங்கதிர்ச் சுடரேபோ ற்றி. ஆயிரக்கிரணத்த லரியேபோற்றி, இருள் வலியொழிக்கும் இறைவனேபோற்றி தினகர வெய்யோ தினமணி போற்றி, பங்கயபதங் கப் பரிதியேபோற்றி பனிப்பகைபானுப் பக லோய் போற்றி, மித்திர விருச்சிக விண் மணியேபோற்றி, சித்திரபானு திவாகரபோ ற்றி. அண்டயோனி அறியமா போற்றி, அ ருக்கனனலியருணனே போற்றி, சுதெக்ஷிண தேவியின் சொற்பிசகாமல் கீசகன்தன்பாற்கி ட்டு மேழைக்கு துன்பங்கெடுதி துயரமெய்தா மல், இன்பங்கொடுத்தா லென்றூழொளியே! உன்னைத் தொழுதேற் குறுகணில்லாமல், இந் நகர்மன்னற் கிடர்விளையாமல், விராடன்தேவி விசனமுறாமல், என்குலதெய்வமா யென்றுமி ருந்து தன்மங்காத்தருள் சத்தியமணியே! சர ணஞ்சரணஞ் சவிதாசரணம் சான்றோய்சரண ம்தரணிசரணம் தருணந் தருணமென்று பிரத க்ஷிணதெண்டஞ் சமர்ப்பித்து பூமியைத்தொ ட்டு நெற்றியிற் பொட்டிட்டு, அப்பூமாதேவி முதலியோரை வழிபட்டு சலம்புரோக்ஷித்து, சங்கற்பஞ்சொல்லி, தற்சனிவைத்துச் சற்று நேரமிருந்து தக்கமந்திரத்தால் ஆசமன்யமு டித்துக்கொண்டு கரையேறி, காமவிகாரத்தா ற் கன்றிவருந்திய கீசனிருந்த கெடுமனை கிட் டி, நமனை யெதிர்ந்த உயிர்போல் மெலிந்து ஐயா உம்முடைய தமக்கையார் தந்த பூவுந் தேனும் இதுவென்று கொடுத்து, அவன் மா றுத்தரஞ் சொல்லுமளவும் வேறோர் புறத்தி லொதுங்கி யிருந்தனள். அந்தவேளையி கீச கன் கெதியெப்படியிருந்த தென்றால் ஆறாத மோகநெருப்பால் நீறாய்வெந்து வெதும்பி, தலைவிசிறி, நிலைதவறி, மதிபதறி, விதிகுறுகி மேனிகருகி மெலிந்து. ஊனுமுருகியுலர்ந்து செந்தாமரைக்கொழுந்தும்-இளவாழைக் குரு த்தும் யானைதந்தப் பலகையும்-அனிச்சந்த ளிரும் அலாந்தமலரும் -- அணையாகப்பரப்பி அதன்மேற் படுத்திருந்தான். அஃதெப்படியி ந்ததென்னில்-கட்டையுடன் முட்டை கலந்த டுக்கி, அதன்மேற் சுட்டெறிக்க நீட்டிவைத் தபிணம் போலத் துலங்கினான். இதன்றியும், சந்தனம் பாளிதம் குங்குமம் பனிநீர்-இவைக ளைத் தெளிக்கின்றார்கள். அஃதெவ்வாறிருந்த தென்னில் சமயதீக்ஷைவிடுவித்துக் கலசச்சல மிறைக்குங் காட்சிபோலிருந்தது. மேலும் அவனைச்சுற்றிலும் வாசனைவத்திகளைத் தா திப்பெண்கள் வைக்கின்றார்கள். அஃதெவ்வ ண்ணமிருந்ததென்னில் கருமக்கிரியை செய் வதற்குப் புத்திரனில்லாதவர்கள் பெண்கள் கையில் தற்பையளித்துக் கொள்ளிநாட்டுங் கொள்ளைப்போலிருந்தது. இவ்வாறு செய்த சமித்தியயோபசாரத்தினாலுந் தணியாமல், ஐ யையோ!! என்று ஓங்கியிரைந்து ஏங்கிய கீ சகனுக்கு, பாங்கிலிருந்த பாங்கியர் பலரும் ஆலவட்டம்-தாலவட்டம்-மயில்விசிறி - குயில் விசிறி-குறுவேர்விசிறி சிறுவேர்விசிறி பட்டு வார்விசிறி வெட்டிவேர் விசிறி-தந்தவிசிறி-ச ந்தவிசிறி இவைகளாலுபசரித்தார்கள் அவர் கள் வீசிய விசிறிக்காற்றினாற் கூசிமெய்குலைந் து. ஓ தோழிகளே! ஈதென்ன ஊழித்தீக்கா ற்றோ? அல்லது ஆழித்தீக்காற்றோ? என்னு ரைக்கொள்ளையாட வந்தகூற்றோ? ஆஹா!! என்னுன்மா அயருகிறதே என்று அவச்சத்த மிட்டான் அப்பொழுதே அவ்விடமிருந்த பெண்கள் ஆத்திரப்பட்டு பூவாரம் பொன்னா ரம்-புநுகாரம்-சந்தனாரம்-சந்திராரம் - முத்தார ம் என்னுமிவைகளை விஸ்தாரங்கொண் டுத் தாரஞ்செய்தார்கள் அவைகளவன் சரீரத்திற் பட்டவுடனே பளபள மளமள வென்று பொ ரிந்து. நீறு நெருப்புமாய் வெந்துபோவதினா ல் தளதளவென்று தக்காளிபழம்போற் கொப் புளமெழும்பக் குப்புறப்படுத்தான்.

இதன்றியும்-காமநோய் கலந்த கலக்கத் தாற் சந்திரனைத் தூஷித்து, சமுத்திர கோஷ த்தைக் கோபித்து, தென்றலைச் சீயென்றேசி, வரிச்சிறைக் குயிலை இருபிறப்பென்று பேசி. கிள்ளை மொழியைக் கடிந்து, கடகடவென்று

புரண்டு, கிடைகொடுக்காமல். உடை உடுக்காமல், உணவெடுக்காமல், கன்னியைவிரும்பி, அன்னியனுய் வெம்பி, நான்குபுறமும்நன்ருய் பார்த்து, மெத்தைமேல் வீழ்ந்து தத்தளிக்கா நின்ருன். அப்போதப்பாதகன் ஜன்மாந்திரத்திற் செய்ததவங் கைகூடியதுபோல், தாழ்ச்சியில்லாவண்ண மடந்தையைக் காட்சியாய் முன்னிற்கண்டான். அவளைக்கண்டவுடனே நான்பண்ணிய புண்யம் பலித்ததென்று கக்கடநகைத்து, பக்கமாய்ப்படுத்து, திக்கென்றெழுந்து, தீர்க்கமாய்வீழ்ந்து, சரணஞ்சரணம், இது நல்ல தருணந் தருணம். என்மாதவம் வந்தது. என்வழித்துணை வந்தது. என்னிஷ்டதெய்வம் வந்தது. நான் கும்பிட்டதெய்வம் வந்தது. என்பிராண சஞ்சீவி வந்தது. பேசப்பிரசம் பெருகுங் குமுதமிதோ வந்தது. என்னுகத்துயிர் வந்தது. மோகவித்துவந்து. போகமுத்துவந்தது. என்கண்ணிற் பாவைவந்தது. என்முன் வண்ணப்பூவை வந்தது. ஓ. ஆபத்திற்குதவு மணங்கே வாரும். ஓ தாகத்தைத் தணிக்கும் தயாரசமே வாரும். என்னருகிலுட்காரும். வறண்டுபோன என் மண்டைக்குந் தொண்டைக்கும், சுருண்டுபோன நாக்குக்கு மூக்குக்கும், பசையுண்டாம்படி மதுரவார்த்தையை பொழியும். என்னை யிறுகக்கட்டிச்சேரும். கைப்பாகிய என்வாய்க்குக் கனிவாய் முத்தந்தாரும். என்பவம் போக்கடிக்க வந்த பதமே! என்னைவிட்டுப் பிரியாதிருக்க வேண்டும் நிதமே நானுமக்குச் சதமே என்று நிலத்திற் குப்புறற்றிருந்த தலையை நிமிர்ந்து, எக்களிப்பிட்டெழுந்து, முன்பின்பாராமல் விரதசாரணியைத் தொட்டணைக்கக் கிட்டினுன். இப்படி மீளாநரகத்திற் காளாகுங் கீசகன் காமவிகாரத்தினுற் பேய்ப்போ லோடி வருவதை விரதசாரணிகண்டு ஆ! அடசண்டாளா! அடாதுரோகி என்னைத் தொடாதே. என்னையொருவருந் தீண்டப்படாதே. வீணசைகொண்டு வாணுளை யொழிக்காதே. நெருப்பிலமுந்திய புழுப்போற் சாகாதே. விளக்கில் வீழும் விட்டிற் பூச்சிபோல் வேகாதே. மறுமாதர்மே லாசைப்படாதே மையல் மோகத்தால் நாசப்படாதே காமப்பேயாய் கண்கலங்காதே. என்று கடுஞ்சொற்களாற் கண்டித்தாள். அவ்வாறு கண்டித்துந் தேருதவனுய், தேடியமருந்து சிக்கியதுபோற் கிடைத்த தேவியே. என்னுவியே நான் மகாபாவியேபெருகிய காமாக்கினியாலுருகி வாடுகிற நான் நூறாயிரம்பேர் தடுத்தாலும் உன்னைவிட மாட்டேன். துறட்டுக்கெட்டாப் பழம் வாய்க்கெட்டும்போது, அப்பழத்தைச் சுவைக்காமல் விட்டுவிடுகிற மூடனுண்டோ? ஓ தோகையே! என்று துரத்தினுன். அதனுல் நீஞ்சாத் துன்பங்கொண்ட பாஞ்சாலியானவள் பயந்து, உடல் வியர்த்து, கொலைவேடனைக்கண்ட கலைமானைப்போற் சேலைகுலைய, மாலையலைய, கமலமுகம் வாட, கண்ணீர்பெருகியோட, கருங்கூந்தலாட, கலைமான்களோட குடல்குலுங்க, குலைநடுங்க, துடியிடைமாதுள் விடவிடென் ரேடினுள். அவ்வாரேடியபாஞ்சாலியானவள் நவமணியிழைத்த கதிர்முடி தரித்த விராட ராஜன் கொலுவில் வந்து, தருமராஜன் முதலியபாவரும் பார்க்கும் படியாய் அபயம் அபயமென்றலறி, வாடிய கொடிய போல் வதங்கி வீழ்ந்தழுதாள்.

விராடவன் சபையி லடைக்கலம் புகுந்த
திரௌபதியையும் அவளைப்பிடிக்க
நேர்ந்த கீசகனையுங் கண்டா
க்ரமித்தவீமனைத்தரும
ரடக்குதல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே அந்த விராட புத்திரர் கங்கப்பட்டர் வந்த நாள்முதல் உதயத்திற் சபைசேரும்படியாய் வழக்கப்படுத்திய பிரகாரம், மகா ஜனங்களுடன் கூடியிருந்த மனுகுலத்தோன்ற லாகிய மச்சராஜனும் மந்திரிமார் முதலிய சாஸ்திரிகளும் தேம்பியழுகின்ற தெரிவையைக்கண்டு, கவலைமேற்கொண்டு கருத்துவேறுபட்டு ஒன்றுந் தோன்ரும லிருக்குஞ் சமயத்தில்; காமப்பிணியாற் கலங்கிய கீசகன சோமவதனத் திரௌபதையைத் தொடர்ந்து பிடிக்கத்துணிந்து அங்கெய்தினன். அந்தச்சமையத்தில் மகாலட்சுமிபோன்ற மாதரசியைப் பற்றுவதற்கு நீட்டிய கீசகன் கையிரண்டும் அந்தப் பதிவிரதையின்மேற் படவொட்டாமல், சூரியபகவா னநுக்கிரகத்தாற் சுழற்காற்றைப்போல் தோன்றிய ஒரு கிங்கரனுவன் அக்கேடுகாலக் கீசகன் கரத்தைப்பற்றி, கிறுகிறெனச் சுழற்றி விறுவிறென விட்டெறிந்து போனுன். அதனுற் கைவீச்சோடு கடுகிய கீசகன் பெருமூச்செறிந்து

பிரமித்து, மன்னர் நகைக்கக் குப்புறவிழுந்து பின்னுந்தேறிப் பிடிக்கவெழுந்தான். பின்பு தானிருக்குமிடத்திற்குந் திரௌபதை யிருக்கு மிடத்திற்கும் வெகுதூரமென்று கண்டு தலை கவிழ்ந்து, உடல்குனிந்து வெட்கி, சந்தடிகா ட்டாமல் வந்தவழி யோடிப்போனான். அவ்வி டத்தில் நடந்த அதியசத்தைக்கண்ட யாவரு ம் திக்கற்றவருக்குத் தெய்வமே கதியென்று சிந்தைநைந்துருகித் திகைத்திருந்தார்கள். இ ப்பால் அச்சபையில் வந்து விழ்ந்தழுத அவ் வேழைப்பெண்ணின் அலங்கோலத்தையும், தொட்டிழுக்க வந்த தன்மைத்துனனது து ராக்கிரமத்தையும் அதனால் தனக்கு நேரிட்ட நிந்தையையும் விராடராஜன் யோசித்து; அ வ்விடமிருந்த பெரியோர்களையும் இராஜராஜ ர்களையும் மந்திரிபிரதானி முதலிய மதிவல லோரையும் பார்த்து, ஓ விற்புத்தியுடையவர்க ளே! துற்புத்தியுடைய இக்கொடிய கீசகன் துறைதப்பி நடந்ததைப் பார்த்தீர்களா? என் று ஆத்திரப்பட்டு, அவனுக்கு நற்புத்திசொ ல்லி அவன் செய்தவேலைக்குத் தகுந்த தண்ட னைவிதிக்கத் தன்னாற் கூடாமையால், அக்கீச னுடைய திடதைரிய பராக்கிம திக்குவிஜயத் தைக்குறித்துப் பயந்து சிந்தித்திருந்தான். அந்தக்காலத்தில் இராஜ சபையில் நின்ற விர தசாரணியானவள், ஐஐயோ!! இதென்ன அ நியாயம்? ஓ தெய்வமே! தெய்வமே! என்றுவி சனப்பட்டாள். அப்பொழு தவ்விடத்தில் நி றைந்திருந்த வெகுஜனங்களுள் தானுமொரு வனாக வந்திருந்த வீமசேனனாகிய பலாயனெ ன்பவன் மனவேஷ்டை யடைந்து, அஞ்சிக் கெஞ்சிப் பஞ்சுபோற்பறந்து ஓடிவந்த பாஞ் சாலியையும் அவளைப் பிடிக்கவந்த கீசகனையு ம் பார்த்து, பஞ்சேந்திரியமும் பதறத்துடி துடித், ஆசாரவாசல் முகப்பிலிருக்கின்ற பெ ருந்தருவைப் பிடுங்கியடித்துக் கீசகனையும் விராடனையும் ஒருமிக்க முடித்துவிடுவதற் கெ ண்ணினான். அப்பொழுது தம்பியாகிய வீம ன் எங்கேபதறு கின்றானோவென்று அதுவே நினைப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தரு மராஜன் அவனது கோபக்குறியையும் எண் ணத்தையும் அறிந்துகொண்டு, அப்பா பா லனா! நீ மடைபபள்ளிற் கெசமானுகையாற் காய்ந்த விறகு எங்குண்டோ வென்று உயர்ந் த மரங்களைக் கண்ணோட்டமிடுகிறது போலு ங்காண்கிறது. நீ இப்போது பார்க்கிறவிருட் சம் அவரசத்திற்கு விறகாக மாட்டாதே: இ தைக்காயவைத்துக்கொள்ளலா மென்று கரு தினாலும் இன்னும் இரண்டுமாதஞ் செல்லா மல் உலராதே: முக்கியமாய் விறகுவேண்டிய திருந்தால் தகுந்த மனிதருடன் காட்டுக்குப் போய், நீ நினைத்த மரங்களைவெட்டி உன்னி ஷ்டப்படி முடித்துக்கொள்ள வேண்டுமே ய ன்றி; இவ்விராடராஜன் சபையில் விளைவாகி ன்றமரத்தை அவசரப்பட் டழிக்கக்கூடாதே: மிகுந்த பலசாலியாகிய உனக்கு எதுவும் லட் சியமில்லை. ஆதலின் இப் பட்டணத்திற்குப் புறம்பிற்சென்று, வேண்டு மரங்களை வேருட ன்கெல்லி எளிதாக எரிக்கலாம். இங்கிருக்குந் தருவானது அநேகம் பக்ஷிகட் காதாரமாகியு ம், நமது வாழ்நாளுக் குதவியாயும், குளிர்ந்த நீழலைக்கொடுத்துக் கொலுமுகத்திற் கழகாயி ருக்கின்றது. ஐயோ! இம்மரத்தைப் புத்திமா ன்கள் குறைக்க நினையார்கள். பச்சைமரத் தை வெட்டலாகாதென்று பெரியோராற் சொ ல்லப்பட்டிருக்கின்றது. என்ன ஆபத்து வந் தாலும் பாபத்திற்குப் பயப்பட வேண்டுமே- என்றுசொல்லித் தமதுகாலாற் பூமியைததே ய்த்தார். அவர் இங்கே விறகின்மேலேற்றி வெளிப்படையாகச் சொல்லியவற்றின் பொ ருள், பரோபகாரியாகிய விராடனைக்கொல்லா மற் கீசகனைக் காட்டிற்கொண்டுபோய்க் கொல் லவேண்டுமெனக் குறிப்பால் விளக்கியதால், அதையறிந்துகொண்ட வீமசேனன் சிறிது நிதானித்து, ஓ! ஓ! இவரிங்குந் தடையானு ரே யென்று உடலெங்கும் பதறி எழுந்த கோ பவேகத்தையடக்கி, திரௌபதைக்கு நேர்ந்த விபத்தையெண்ணிச் சிறிதும் ஆற்றமாட்டா தவனாயிருந்தான்.

திரௌபதி இராஜ சபையிலுள்ள விராட னோடும் பெரியோர்களோடுஞ் சிலதருமங்கள் கூறி முறையிட அவர்கள் தேற்றுதல்.

இவ்வாறு வீமசேனன் கொண்டிருக்கு மாற்றாமைமையும் அவனை யடக்கிய தருமபூ பதியினுடைய கருத்தையுங் குறிப்பா யறிந் துக் கொண்ட பாஞ்சாலியானவள் தனக்கு நேரிலிருந்த விராடராஜனை நோக்கி, ஓ மகா ராஜனே! நல்லொழுக்கத்தை முற்றிலும் ஒழு

கவிட்ட கீசகன் துன்மார்க்கமாய் என்னைத் தொடர்ந்து தொட்டிழுக்க வந்தது நீதானோ சாஸ்திரங்களைப் படித்தும், சாதுஜன சங்கத்தை யடுத்தும், தன்னுயிர்போல் மன்னுயிர்காத்தும், பரதாரஞ் சோதரமெனப்பார்த்தும், பாவபுண்ணிய மின்னவென் றறிந்தும், அடைக்கலம் புகுந்தோரை யாதரித்தும், தேவதாபக்திகள் ஆசாரிய பக்திகள் செலுத்தியும், குலமுறை பிசகாமல் நடத்தியும், ஏழைகள் மனது நோவாமலிரங்கியும், படை-குடி-கூழ் - அமைச்சு - நட்பு - அரண் - இவ்வாறினையுமுடையவனாகியுஞ் செங்கோல் செலுத்துஞ் சீமானாகிய நீர்; உமது மைத்துனனுடைய துற்புத்தியை விசாரித்து, எனது உள்ளக்கலக்கத்தை மாற்றி ஆறுதல் சொல்லி, ஆதறியா திருப்பது உம்தரசாட்சிக் கழகாகுமோ! ஓ நீதிபரனே! நெறிமுறையறிந்த நிருபர்கள் தம்மை யண்டினோர்களைத் தம்மக்களைப்போற் காக்கவேண்டுமென்று தருமசாஸ்திரஞ் சொல்லியிருக்கின்றதல்லவோ? ஓ தயாநிதியே! வலியவனாகிய ஒருவன் எளியனை யடித்தாலும், ஒருவன் பொருளை யொருவன் அபகரித்தாலும், வம்பு வார்த்தைகளைவழங்கினும், அவைகளையரசன் விசாரித்துத்துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனம் பண்ணவேண்டுவதுண்டோ இல்லையோ? அவ்வாறு விசாரியாத கொடுங்கோல் மன்னன் இருந்தென்ன? ஓஉத்தமனே! உயர்ந்தோர் முதலியசர்வசனங்களுந் துற்சோபம்-துற்பயங்கரம்-துர்மரணம்-துற்வியாதி - இவைமுதலிய பீடைகளடையாமல் சற்சினேகம்சன்மார்க்கம்-சற்குணம்சதாயு முதலிய நன்மைகளைப் பெறும்படிக்கல்லவோ அரசனுக்குச் சிங்காசனப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து? அவ்வாறு பட்டங் கட்டிக்கொண்ட அரசனுக்கினியா லல்லவோ வருணநான்கும் வரிசை தப்பா திருப்பது? பூர்வத்தில் ஒரு பாதம் சந்தனக்குழம்பிலும் மற்றொருபாதம் அக்கினிப் பிழம்பிலும்நாட்டி அரசாட்சி புரிந்துவந்த சக்கரவர்த்திகளின் சரித்திரத்தைக்கேட்டறியீரோ! ஓ தருமாத்மாவே! உமது தேவியாருக்குப் பணிவிடைசெய்து பிழைக்க வந்த ஏழையாகிய வென்னை இக்காட்சிகண்ட கீசகனைத் திரவிசாரியாமற் போவீராகில், எனக்கு வேறுகெதியேயில்லை, உமது திடத்தைத் தெரிந்துகொண்ட பாதகன் இனி யென்னை யெங்கும் பிழைக்க வொட்டான், எல்லாந்தெரிந்த பெரியோருக்குச் சொல்லாலுணர்த்துவதியாதொன்றுமில்லை. ஓ தோன்றலே இவ்வுலகத்தில் தவஞ்செய்வதும், யாகம்புரிவதும், தீர்த்தமாடுவதுந் தெய்வந்தொழுவதும் பெரிதல்ல. அபயம் என்றுவந்து அடைக்கலம் புகுந்தவர்களை யாதரிப்பதுவே தருமங்க ளெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததென்று, சதுமறைப் புரோகிதர் பிர்மசூத்திரத்திற் சாற்றி யிருக்கின்றனர்.

அதற்குத் திஷ்டாந்தங்கேளும். முற்காலத்தில் ஒருநாள் பிர்மாவினுடைய சபைக்குத் தேவேந்திரன் போனான். அவனைக்கண்டபிர்மதேவன் சந்தோஷித்து, ஓ இந்திரனே! சொற்கமத்திய பாதளத்தோர் நடத்துகின்ற தர்மாதர்மங்கள் உன்னுதினமா யிருக்கிறபடியால், நீ தருமசூக்கும மறிந்து. நடத்தவேண்டியதாயிருக்கிறது நீ அவ்வண்ணம் நடத்தாவிடில், இந்தப் பூலோகத்தார்செய்யும் பாபங்களிற் பேர்பாதியுன்னைப் பிடியாற்போகாது. அப்படிப்பிடித்த பாபங்களை நீ நீக்கிக்கொள்ளவேண்டுமானால், பற்பல அதர்மஞ் செய்கிறவர்களை உடனே யழித்துவிட வேண்டுமென்றார். இப்படிப் பலவாறாகிய அதர்மஞ்செய்யும் பாவிகள் யாரென்று தேவேந்திரன்கேட்க, வேதவிதியும் நீதிவழியும் உலகநடையுந் தப்பிநடந்தவர்கள்தான் பாவிகள் இவர்களில் நன்றிகெட்டவர்கள், அடைக்கலம் புகுந்தோரையாதரியாதவர்கள், இவர்களை மகாபாவிக ளென்னப்படும் ஆதலின், இக்கொடிய அதர்மிகளை வச்சிராயுதத்தால் மண்டை கிழியமோதி, பண்டுசெய்த பாபங்களைப்போக்கித் தருமத்திற்பிரவேசிக்கப் பண்ணுவைபாகில், அவர்கள் செய்த புண்ணியங்களிற் பேர்பாதி யுனக்குண்டாம். நீ மூவுலகத்திற்கு முதற்பதியோ னாகையால், இந்தத் தரும சூக்குமத்தை யுமக்குச் சாற்றினேனென்றார். அந்தச்சதுமுகன் மொழியைக்கேட்ட இந்திரன் பூலோகத்தில்வந்து துஷ்டர்களைச் சிக்ஷித்து, சிஷ்டர்களை ரக்ஷித்து, புண்ணியம் பெருகப் பொருந்திவாழ்ந்திருந்தான். என்று பெரியோருரைக்கக்கேட்டிருக்கின்றேன், ஓவிராடராஜனே! உன்மனைவியாரிடத்தில் வந்துசேர்ந்த அந்நாள்முத லிந்நாள் வரையிலும் இத்தன்மையாகிய துன்பம் நானறியேன். இன்றென் பொல்லாவினையால்

வல்லாண்மைக்காரக் கீசகன் இக்கொடியஎண்ணங்கொண்டான். அவன்தானப்படி நினைத்தாலும், ஜெகந்தாங்கிய நீரும் பேசாமலிருந்தது என்தீவினைதான் ஐயா! உம்மிடத்திலிப்பேர்ப்பட்ட குணமிருக்குமாகில், அரசாட்சியெவ்வாறு நடக்கும் உம்மையார் மதிப்பார்கள்? உம்மையார் துதிப்பார்கள்? உம்மையாரடுப்பார்கள்? வருந்திவந்தவர்களின் துன்பத்தை மாற்றிக் காக்கவேண்டியது உமது கடமையல்லவா? நீர் அவ்வாறு செய்யாமற்போனல் சாஸ்திரப்படிக்கு உமக்கு மோக்ஷங்கிட்டாதே. ஓங்கியநரகமும் உம்மைவிட் டகலாதே, அதிலும் பேதைப் பெண்கள் - நாதனற்றவர்கள்-மூடவர்-ஊமர்-செவிடர்-குருடர்-பிணியாளர்-தரித்திரர்-வசிகள்-இவர் முதலானேருக்குத் தாயுந்தந்தையும் இராசனுகையால், அவர்களைத் தன் பிராணனைப்போ லாதரிக்க வேண்டும். ஓ பழிக்குடம்படாத பார்த்திபனே! நான் அநாதையா யிருக்கிறேன். நீ ரென்னை நிராதரவு செய்யாமல் இரட்சிக்க வேண்டுமென்று சைரந்திரி சொன்னுள்.

இவ்வாறு சைரந்திரியாகிய விரதசாரணி மொழிந்ததை விராடராசனறிந்து, ஓ மங்கையே! நான் கீசகனை விசாரிக்கவில்லை யென்று கிலேசப்படுகிருய். உனக்கு மவனுக்கும்நேரிட்ட நேசமும், நீயவன் வீட்டிற்குப்போன காரணமும், உன்னைத்துரத்தி வந்த விசுவாசமும். இன்னதென்று எனக்குத் தெரியாமையால், ஒருதலைவழக்காகத்தண்டிப்பது உத்தமமல்ல. எதையும் காரணகாரியந் தெரிந்துக் கொண்டு தீர்க்கவிசாரணை செய்யவேண்டியது ஆயினும் உனக்குவந்ததிங்கு ஒருவாருய் விலகிப்போனதினுல், அம்மா! நீ இந்தவேளை மனம் பொருத்துக்கொள், என்று வாய்குளிரப் பேசினுன். அவனது இன்சொல்லைக் கேட்ட பாஞ்சாலியானவள் விராடராஜனுக்கு மநோதைரியமில்லையென்றுணர்ந்து ஐயா! நீர் சத்தில்லா வசனஞ்சொன்னீர். நான் உற்றதுரைக்கின்றேன் கேளும். அடியாளுக்குக் காந்திருவரைந்துபேர் கணவர்கள். புஜபலபாரக்கிரமசாலிகள், ஒப்பற்றவர்கள், விற்பனவிவேகிகள் அவர்கட்குப் பகைவரில்லை. யாருக்காயினும் அழிவுகாலநேரிடில், அவர்களவர்கட்குச் சத்துருவாய்த் தோன்றி அழிவார்கள், அக்காந்திருவர் வருகின்ற தேரோசையையும் அவர்கள் கைக்கொண்டிருக்கும் வில்லோசையும், எட்டுத்திக்குப் பாலகரையுந் திடுக்கிட்டு விழிக்கச்செய்வதுமன்றி, சக்கிரவாளமுடிமட்டும் உக்கிரமாக உடைபட்டுத் தத்தளித்தாடப் பண்ணும். அவர்களையண்டினேருக்குவேண்டிய பாக்கியங்க ளுண்டாம். அப்பேர்ப்பட்ட மகாபுருஷர்களை மாலையிட்டு மருவிவாழுமென்னை, இப்பேர்ப்பட்ட கேலிக்கிடமாக்கிவிட்ட கீசகனுக்கு நாசகாலங்கிட்டிய தென்பதற்கு சந்தேகமில்லை. ஐயோ! இரும்பைநசுக்கியொடிக்குஞ் சம்மட்டியானது நெருப்புக்கும் படுவதுபோல், உம்மையெங்கே மாட்டிக்கொள்ளுகிரதோவென்னுந் துக்கத்தால் இவ்வளவுதூரஞ் சொல்லியழுகிறேன், ஐயா மச்சராசனே! இத்தியாதிவல்லமைபெற்ற காந்திருவர்கட்கு மனைவியாகிய நீ என் தேவிக்கு வேலை செய்ய வருவானேனென்றல், வினைப்பயனை வெல்ல வல்லவரில்லாமையால் என் நாயகரைவருந் தீவினைவசத்தால் தங்களுருமாறியிருக்கின்றர்கள். அவ்வாறிருந்தபோதிலும் (கடுகுசிறுத்தாலும் காரம்போகாது.) என்பது போல் தங்கள் தீரவீரமாறினவர்களல்ல. இப்போதிவ்விடத்தில் நடந்திருக்கின்ற கலகத்தை அவர்களுமறிந்திருப்பார்கள். தடையின்றி எங்கு சஞ்சரிக்கும் நெஞ்சுரமுள்ளவர்கள். தமக்குத்தாமே சங்கதி தெரிந்துகொள்ளுஞ் சக்கியுடையவர்கள். இந்நேரம் இவன் பிராணனுக்கு முடிவுதேடி உலைவைத் திருப்பார்கள்.

ஆகிலும் மண்ணாளும் வேந்தன் வாய் பேசாதிருந்தால், பெண்ணுகிய நான்போவதெவ்வாரு? ஓ புநிதனே, நான் ஒருவரையும் நோகத்தக்கதில்லை. பூருவந்தேடிக்கொண்ட வினையையே நோகவேண்டும். என்றுபொருமி விம்மிப்புலம்பி, ஓ சபை நிரைந்த புண்ணியவான்களே சத்தியதருமமென்றும்-அசத்திய தருமமென்னும்- இரண்டுண்டு, அவ்விரண்டினுள் சத்தியதருமமே முக்கியம். இச்சத்தியதருமம் எவ்விடத்தில் விளங்குகின்றதோ? அவ்விடத்தில் மகாலட்சிமியுடன் மாயோனிருப்பார். அந்த ஸ்ரீயப்பதி யிருக்குமிடத்திற் கிளர்ச்சியுஞ் சத்துரு செயமுமுண்டாம். அசத்தியதருமம் எவ்விடத்தி லிருக்கின்றதோ? அவ்விடத்தில் மூதேவி குடிபுகுவாள். மூடருறவு எய்தும். அன்றியும் - அவ்வசத்திய தரு

மமுடையோர் கொடுநரகிற் காளாய்த் தளர்ச்சியுற்று, அல்லலும் அருந்துயரு மடைவார்களெனச் சுருதி முறையிடுகின்றது. ஆகையால்-ஆணைப்பெண்ணைப் பெற்ற நீங்களாயினுங் கவனித்து, தருமத்தை யனுசரித்துப் பொதுவாய்ப்பேசப்படாதோ? (அரசனெவ்வழி குடிகளவ்வழி.) என்னும் வாக்கியத்தை நிலை நாட்டினீர்களே. நீதிநெறி யற்றீர்களோ? ஐயா! இந்நீணிலத்தில் நான்பெண்ணுகப்பிறந்த பெரும்பிழையாதோ தெய்வம்! என்று தளர்ந்துவாடினுள். அவ்வழகியமாதின் தளர்ச்சியைச் சபையிலிருந்த சகலரும் பார்த்து, கீசகனையும் விராடனையும், நிந்தித்து விரதசாரணியின் பதிவிரதாதருமத்தைச் சிந்தித்து, பெண்ணிலக்கணம் பூரணமாக அமைந்திருக்கின்ற பெருந்தன்மையை நிதானித்து, இந்த அம்மாள் நல்ல குடிப்பிறப்பாகக் காண்கிறது. தேவபுருஷ சம்பந்தம் போலத் தோன்றுகிறது. குணம் - மணம்-குறல் - வசனம்-இவற்றைநோக்குங்கால், பதுமினி ஸ்திரீயாயிருக்கின்ருள். இத்தன்மையளாகிய உத்தமிகள் நினைத்த காரியங்களெல்லாஞ் சித்தியாகாமற் போகா. இந்தப் புண்ணியசாலியை லேசானப் பெண்களைப் போல் எண்ணப்படாது. கெட்ட மதியுள்ள கீசகன் துஷ்ட நினைப்பினுல் தொடர்ந்த மூடத்தனமானது அவன் பிராணமுடிவுக்கோ? அல்லது யாதுகாரணத்திற்கோ? ஏதுந்தெரியவில்லை. பூர்வஞ் சீதாதேவிக்கு ஷ்ரமம் நேரிட்டாப்போல் இந்த மாதுசிரோமணிக்கும் ஷ்ரமம் நேரிட்டதல்லவா? என்று தங்கள் மனதைத் தாங்களே தேற்றிக்கொண்டு, அம்மா சும்மா விரும், விசனப்படாதிர். உமக்கு நல்லகாலம் இந்த விராடபுரத்தில் தானே வரப்போகின்றது. உமக்குக் கெடுதி நினைக்கும் பாதகர்கள் விரைவிலழிந்து போவார்கள். நீர் யாதொன்று மஞ்சாதிர் என்று சொல்லி வாழ்த்தினுர்கள்.

திரௌபதியைத்தருமராசன்கடிய அக்குறிப்பறிந்துசபையை நீங்கிச் சுதர்க்கணையிடஞ்சென்றுகூற, அவளுமற்றையருங்கேட்டு வலித்தல்.

அக்காலையில் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து உள்ளே மாச்சரியமும் வெளிக்கு ஆச்சரியமுங் கொண்டிருந்த கங்கபட்டரானவர் அத்திரௌபதியைப்பார்த்து, ஓ சைரந்திரிப்பெயர்பெற்ற பெண்பாவாய்! பெண்களுக்குறியநாணமடமுதலிய நாற்குணங்களுமாறி, இராஜசபையேறி, அத்துமீறிப் பேசுகின்றுய். நீ மிக அநியாயக்காரி. தருமபதியாகிய விராடபூபதி மகாதயாநிதி, சத்தியவாக்கியர். சாதுசங்கப் பழக்கமுள்ள யோக்கியர். சகலவித சம்பத்துடைய பாக்கியர். சதுர்வேத மோர்ந்தவர். தநுர்வேதந் தேர்ந்தவர். மநுமுறைகற்றவர். மக்களைப் பெற்றவர். நடுவுநிலையாகவிசாரிப்பார். பக்ஷபாதமிராது நீயஞ்சாதே அவசரப்படாதே. இந்த மச்சராசன் விசாரியாமற்போனுலும், உனக்குறிய காந்திருவர்கள் அவசியம். விசாரிப்பார்களென்று உன் சொல்லினுலேயே விளங்குகிறது. நீ யிந்தச்சபையில் ஆத்திரப்படவேண்டாம். தற்காலத்துள்ள யசமான் கட்டளையைப் பரிபாலிப்பதே முக்கியதர்மம், சாந்தகுணமே தகுந்த பூஷணம், பெண்ணுகப் பிறந்தோருக்கு அடக்கமிருக்கவேண்டும். ஆதர வற்றவர்க்கு அரசனே தெய்வமென்று நம்பி வாயடங்கி ஒடுங்கிப் போகவேண்டும். அல்லது தாங்களெவ்விடத்தில் வேலைசெய்கிருர்களோ! அந்தவிடத்திற் சொல்லி அவர்கள் மூலமாக விசாரணைக்கு வரச்செய்யவேண்டும். அப்பொழுது உன்மனக்குறை எப்பொழுது மில்லாமல் நீங்கும். இப்பொழுது நீ அந்தப்புரம் போய்ச்சேர், என்று கங்கபட்டமிரைத்த கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டமங்கையானவள் அங்கைகுவித்து, புத்தியென்று போற்றி, சுதர்க்கணை யிடத்திற்போய்ப் பெருங்காற்றி லலைந்த முருங்கைபோற் சுருங்கி ஒடுங்கிநின்ருள். இவ்வாறு ஒய்ந்துநின்ற மாலினியை அரசன் பத்தினிபார்த்து, அம்மா! கருங்குவளை நெருங்கியகண்களும், வெண்டாமரைபோன் முகமும், சண்பகபூவனைய மூக்கும், முல்லையரும்பைப் பழிக்கும் பல்லும், அமுதமாகிய சொல்லும் கொவ்வைக்கனிக் கொப்பாமிதழும், ஆகிய யிவைகளெல்லாம், இராகுவினுல் தீண்டப்பட்ட சந்திரன்போற் குறைந்து, வதங்கிய உடலும் வாடிய நடையுமாய் வருவானேன்? கண்ணீர்சொரிவானேன்? போன இடத்தில் பொல்லாங்குண்டோ அப்படிக் கேதாகிலு முண்டானுல் இப்பொழுதே சொல்லும். நானிராஜனிடஞ் சொல்லித்தப்பாமல்

தண்டிக்கிறே னென்று கேட்டாள். அப்படி அன்புடன் கேட்ட சுதர்க்கணையைத் திரௌபதாதேவி பார்த்து, அம்மா கைவிரலாற் கண்ணைக்குத்திவிட்டு யார்குத்தினுர்கள்? குத்தியதற்கு காரணமென்ன? என்று கேட்பது ஆச்சரியத்தின்மே லாச்சரியம். ஆ! ஆ! என் நிர்வாகமுதலிய யாவற்றையும் முன்னுடிச் சொல்லியிருந்த என்னை உமது தம்பியினிடத்தில் கனுப்பிவைத்து, பின்னுலொன்றுந் தெரியாதவள்போல் துடிதுடித்துப் பேசுகின்றீரல்லவா? ஆயினும் பெரிதல்ல. உமது வார்த்தையின் வண்ணம் புட்பமுந்தேனுங் கொண்டு போய்க்கொடுத்தேன். அந்தக்கீசகன் என்னைக்கண்டவுனே எழுந்தோடிவந்து, என்கையிலிருந்த மாலையையும் மதுவையும் வாங்காமல், என்மேல்விழுந் தீர்ப்பதற்கெண்ணினுன். நான் அந்தப் பாதகன்கையிலகப்படாமல் தப்பியோடி, விராடராஜன் சபையிற்போய் விழுந்தேன். அப்பாலென்னைத் தொடர்ந்துவந்த பாவி எப்பாடு பட்டானே நானறியேன். என்றுசொல்லி இருகண்களிலு நீருகுத்தழுகியமுதாள்.

இவ்வாறு உறுகியழாநின்ற விரதசாரணியின் துக்கத்தையுஞ் சோபத்தையுஞ் சுதர்க்கணை நோக்கி, அம்மா அந்தப் படுபாவி என்தம்பியானுலும் மகாபதி விரதையான உமதுசித்தத்தைச் சிதையப்பண்ணிய படியால், கடைகஷ்டனுகிய துஷ்டனுனுன். (தாய்க்காகாத பிள்ளை ஊர்க்காகாது) என்பதுபோல், உனக்காகாதசாவான் எனக்குமாகாமற் போவான். உனக்கொருநாளும் குறைவில்லை. ஓ பங்கமில்லாத தங்கமே காமி-வாமி-வெறியன்-முறியன் வறியன்-சிறியன் இவர்களுக்குமட்டுமரியாதை கட்டுத்திட்டம் ஈனமானம் விதிவிலக்குவிவேக முதலியவுங் கிடையா. இவாள் நன்மையினுல் வசமாகமாட்டார்கள் விர்த்தியாகவு மாட்டார்கள். அவர்களுக்குச் சவுக்கடியே தெய்வம். ஆதலின்-முறைகெட்ட மூடனுகிய கீசகனைக் கொல்லவேண்டு மென்னும் நினைப்பிருந்தாற் சொல்லும், விராடராசனுடன் கலந்துபேசி வேலையை முடிக்கச் செய்கிறேன் உமதெண்ணத்தை எனக்குணர்த்தும். என்று சுதர்க்கணை கேட்க, அம்மொழியைக் கேட்ட விரதசாரணியானவள் அம்மா ஏதோ என்னுடைய கர்மானுபவம் இப்படியிருந்தது இராசசபையிலிருந்தவர்கள் நகைப்பதற்கிடமுண்டாயிற்று திக்கற்ற எனக்குத் தெய்வமிருக் கின்றது (அடாது செய்பவர் படாதுபடுவர்) என்னும் பழமொழியுண்டு. அது பழுதுபடாது என் விஷயத்தில் அபராதியாகிய கீசகன் கந்திருவரைவராற் கால்சாய்ந்து போவான். எனக்குரிய நாயகர்கள் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ வரப் போகின்முர்கள். அப்பொழு திவன் செய்த அக்ரமமனைத்தும், இவன் தலையோடு போமோ? அல்லது இந்தத் தரணியோடுபோமோ? நான்யாதொன்றுந் தெரியேன். ஓ அன்னையே நான் உம்மைவந்தடுத்து, உம்முடைய உப்புந் தண்ணீரும் புசித்து, ஒரு குறைவு மின்றிக் காலங்கழித்து வந்த என்னுல், உமக்கு ஒரு குறைவும் இல்லாதிருக்கும்படி என்னிஷ்ட தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். என்று வண்ணமகள் கூறினுள். அப்பெண்ணின் வார்த்தையைக்கேட்ட சுதர்க்கணையானவள் கண்ணீர்விடுத்து, அவள் கண்ணைத்துடைத்து, விம்மிமெலிந்து, நம்மிலொருவனுகிய தம்பி வெம்பி விழுங்காலம் வந்ததே, புத்திரமித்தி ராதியரை இழந்துபோக நேரிட்டதே என்று கலக்கமுற்று மிகவும் ஏக்கங்கொண்டிருந்தாள். இப்படி துக்கப்பட்ட சுதர்க்கணையாகிய வண்டுவிழியாளுக்குப் பண்டுதொட்டுத் தொண்டுபுரிந்து அண்டையில் நின்ற பெண்டுகளெல்லாம் ஒன்றுகூடி, மாலினியைக்கண்டு மதிமருட்கொண்டு, ஐயோ கண்டகனுகிய கீசகன் பண்டை வினையால் பொன்றுங் காலத்தைத் தேடிக்கொண்டானே அது பெருந்தீயைப்போல் மூண்டுவிட்டதே. விராட ராஜனுக்கும் விதண்டையான வியாகூலம் விளைந்ததே இந்தமோசத்திற்கு நாம் தப்பிப்பிழைக்கும் வகையெப்படி யென்று கிலேசித்து எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பால் பாஞ்சாலியை பிடிக்கவந்த கீசகன் திரௌபதாதித்தன் அனுப்பிவைத்த கிங்கரனுல் வீசியெறிய வீழ்ந்து, மிகவும் வேஷ்டியால் தாழ்ந்து, நாம்வாழ்ந்தவாழ் விதுவோ வென்று மனமெலிவடைந்து, தாஷ்டீகந்தளர்ந்து, மோகச்சமுத்திரம் வடிந்து, திம்மை திரும்பிச் சிந்தைதெளிந்து மயக்க மாறித் தன்மாளிகை போய்ச்சேர்ந்தான்.

தருமநந்தனர் சிலகுறைபாடுகளைக்கூறி விராடனைக்கடிய, அவன்சபைகலவித்து அந்தப்புரஞ் சேர்தல்.

இவனது நிலை இப்படியிருக்க-அச்சமில்லாதிருந்த மச்சராசன் கொச்சைமொழியாள் கேட்ட கேள்வியினுல் நாணப்பட்டு, சபையிலுள்ளோர் பேசிய தன்விபகாரத் தாழ்வையும் கிசகன் தேடிக்கொண்ட நாசத்தையும் தன்மனதுட்கொண்டு, மைத்துனனைக் கொல்லுந் திறந்தனக்கில்லாமையாற் புல்லிவர் தங்களைப் போற் பொருமலுற்றிருந்தான். இத்தன்மையிலிருந்த விராடராசனைவேத விதியும் நீதிவழியுந் தெரிந்த கங்கபட்டர் பார்த்து, பூதலமாண்மையாற் புரக்குமன்னவர், தீதொழில் புறிஞரைத் தெண்டியாரெனி, னீதியுஞ் செல்வமு நிலைபெறுங்கோலோ, வேதிலர் தமரெனவிரண்டு பார்ப்பரோ, ஓ சாந்தகுணவேந்தனே ஆண்மையுடன் அரசாக்ஷி செய்யும் அரசர்கள் துட்டரைப் பிடித்துக் கொட்ட மடக்காவிடில் அப்பட்டினத்துச் செல்வமும்-ராச நீதியும்-நிலைபெருவாம். புகழ்ப்பிரதாபமுங் கைகூடாது செங்கோற் செலுத்துந் திறமை யுடையவர்கள் விபகாரதிசையிற் தன்னவன் பிறன் என்னும் பக்ஷபாதம் பார்க்கப்போகாது. வயிறு வளர்ப்பதற்கு வந்து உம்முடைய மனைவியை யடுத்துக் குற்றேவல்செய்து சீவனம் பண்ணுகிற ஒரேழைமேல், மச்சராசன் மச்சான் இச்சைவைச்சானென்பது வசையோ? அன்றி இசையோ? இதுபெரிய மனிதனுக்குள்ளநேயமா? ஒருபெண்ணைத் துரத்திவந்தது ஞாயமா? சுத்தவீரனு யிருப்பவன் கொடுமை நினைத்தது தர்மமா? நீர்சும்மா இருந்துவிட்டது மர்மமா? இது கீழ்மக்கள் செய்கையல்லவோ? அக்கிசகன் தன்னைவிடப் பிரபஞ்சமில்லையென்று உம்மை மதியாதிருக்கின்ருன்: உமது துரைத்தனத்தில் இப்பேர்ப்பட்ட கெடுதியைச்செய்து கெலித்துப்போனுன். இவனுக்கு எதிரொருவருமில்லை. அப்பணிப்பெண்ணுக்கு திக்குஒருவருமில்லை அப்படிக் கிருந்தபோதிலும், எல்லோருக்கும் பொதுவில் தெய்வமொன்றிருக்கின்றதல்லவா? பாவபுண்ணியங்களைப் பார்க்குந் தருமதேவதையானவள். சற்றேனுஞ் சகிக்கமாட்டாளே: அரசன் அன்றேகொல்லும், ஆனுல் தெய்வமோ? நின்றுகொல்லும். உலகமாயை யொழித்த ஞானியையுந் தீவினைதொடராது விடாது. தருமத்திற்கு விரோதமான காரியம் எப்போதுங் கழுத்தறுப்பென்பது கதையிலுங் கேட்டறியீரோ பெண்ணிச்சை யென்று சொல்லும் இது, சகல ஆத்மகோடிகளுக்குஞ் சகசமாயிருப்பது. அவ்வாறிருப்பினும், இலைமறைவோ? காய்மறைவோ? என்றிருந்து, தராதரமறிந்து. காலமிடந் தெரிந்து, காற்றடித்தது தாழைபூத்தது) என்னுங் கற்பனைபோல் அநுபவிக்க வேண்டியது. அப்படிக்கில்லாமல், அதுவே உற்பனமாய்க் கண்டவிடத்தில் கண்ணுங்கருத்துஞ் செலுத்திப் பெண்டாசைகொண்டு பிதறித்தவிப்பது து பத்திலும் பெருந்துன்பமாய்ச்சேருமே. ஐயோ நீ ரிதுவரையிலும் பெற்ற மகிழ்ச்சியும் புகழ்ச்சியுங் கெட்டுப்போமே. இனி யிகழ்ச்சிக்கிட மாகுமே இறைவனே என்று தருமராசன் சாற்றினுர்.

இப்பால் விராடராசன் இங்ஙனமுரைத்த கங்கபட்டர் வாக்கியமும்-விரதசாரணிக்குநேரிட்டஅபாக்கியமும்அதனுல் தனக்குவந்தசிலாக்கியமும்-தன்னிருகாதைத்துளைத்து உருவிப்போனதினுற்களைத்து புத்தியுமிளைத்து, சிங்காசனம்விட்டெழுந்து, திருமனைகுட்புகுந்து, தியங்கித் திகைத்து, மயங்கிமலைத்து, பிரக்கினதப்பி யிருந்தான் அந்தக் கொலுமுகத்திலிருந்த வீமன் நெருப்பினும் அதிகமாகப்பொங்கி, பொறிசிதறக் கண்கலையுருட்டி விழித்து, நறநறவென்று பல்லைக்கடித்து, கையை தேய்த்து முறுக்கிமோதி, முகத்தைச்சுளித்து விராடனைப்பழித்து, விண்ணுமண்ணும் வேகக் கலகலவென்று சிரித்து, குகைகுட்புகுஞ்சிங்கம்போல் மடைப்பள்ளியிற் புகுந்தான். பின்பு தருமராஜனும் மற்றத் தம்பிமாருந் தங்கள் காலத்தை நினைந்து வருந்தி, தங்கள் தங்கள் இடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். வேற்றிவேலேந்திய விராடராசன் படுக்கைபொருந்தாமற்புரண்டு, அழிவில்லா அரசுக்கு அநர்த்தம் வந்ததேயென்று பழிகாரக்கீசகனை வெறுத்துக் குறுகுறுத்து, தன் தீவினியையொறுத்து, இனி நாம் முடிபொறுத்திருப்பது எப்படியென்று ஏங்கியிருந்தான். மகாலட்சுமிக் கொப்பாகிய சுதக்ஷணுதேவியானவள் துன்பமடைந்து, எப்படி விளையுமோ? என்னநேரிடுமோ? நமது செல்வங்கள் எவ்வாறுமோ? என்று திகிலடை

ந்திருந்தாள். அந்த மச்சநாட்டில் மருவிய நான்கு வருணங்களுந் தங்களுயிரின் மேலும் உடலின் மேலும் இச்சை விட்டு அச்சமோடிருந்தார்கள்.

ஓ அரசனே? இக்கொடிய செய்கைக்கு யார்தான்,விசனப்படார்கள்; என்று வைசம்பாயனர்சொல்லிவரும்போது சந்திரகுலத்தோன்றலாகியஜெனமேஜெய மகாராஜன் மனஸ்தாபப்பட்டு, இதென்ன பாவமென்றேங்கி, பக்கத்திலிருந்த தக்கமனைவியான வபுஷ்டாதேவியுடனெழுந்துபணிந்து, சுவாமி, மகாபதிவிரதையாகிய பாஞ்சாலி யம்மனைவள், அந்தத் துன்மார்க்கக் கீசகனைச் சபித்துத் தன் மகத்துவத்தை நிலைநாட்டி வரிசைபெறப் படாதோ; ஏன் சும்மாவிருந்தாள்? மானங்கெடுங் காலத்திலில்லாத மகத்துவம் மற்றொருகாலத்தில் இருந்தென்ன போயென்ன? அந்தக்கீசகன் எம்மாத்திர மனுஷன்? எவ்வளவு பலமுள்ளவன்? எந்தக்குலத்திற் பிறந்தவன்? சுதர்க்கணைக்கும் இவனுக்கும் சகோதர சம்பந்தம் எவ்வாறுண்டாயிற்று? இவனுக்கு விராடன் அடங்கியிருக்கவேண்டிய காரணமென்ன இந்த விபரங்களை யெல்லாம் எனக்கு அறிவிக்க வேண்டும் புண்ணியனே என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

கீசகன் வரலாறு.

கேளும் ஜெனமேஜெயமகாராஜனே? பிர்ம சிருட்டியாலுண்டான பிரபஞ்சத்திற் பிராமண ஸ்திரிக்கும் க்ஷத்திரியனுக்கும் பிறந்தோர்களைச் சூதகுலத்தாரென்று சொல்லுவார்கள் அந்தச் சூதகுலம் க்ஷத்திரிய குலத்திற்குத் தாழ்ந்த தென்றும், வைசியருக்கு உயர்ந்ததென்றும் ஜாதிநூலிற் சொல்லியிருக்கின்றது. அப்படிக்கிருந்த போதிலும், அதுமுதலிதுவரையிற் சூதகுலத்தில் க்ஷத்திரியர்கள் சம்பந்தம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். க்ஷத்திரியகுலத்திற் சூதகுலத்தாருக்குச் சம்பந்த மில்லை. இந்தப் பரதகண்டத்திற் கேகயராஜ னொருவனிருந்தான். அந்தக் கேகயராஜன் இராஜகன்னி யென்பவளை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு லோகப்பிரசித்தனாய் வாழ்ந்தான். அவனுக்கொரு பெண்பிறந்தாள். அந்தப் பெண்தான் இந்தசுதர்க்கணை யென்பவள். இவள்பிறந்தபின்பு வேறபிள்ளைகளில்லாமையால், இந்தசுதேஷ்ணதேவியைப் புஷ்பச்செடிபோல் அருமையாகவளர்த்து வந்தார்கள் இப்படியிருக்கையில், இவள் தந்தையாகிய கேகயராஜன் ஆண்பிள்ளை பிறக்கவேண்டு மென்னும் ஆசையால் மாளவதேவியென்பவளை இரண்டாவது மணம் புரிந்து கொண்டான் அவள்கருப்பத்தில் நூற்றுநாலு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் இந்தக் கீசகன்தான் மூத்தவன். சிங்கபலனென்றும் - பாணனென்றும்பேர் வாய்ந்தவன் மகாபலசாலி இப்படியிருக்கவிராடராஜனுடைய முதற்பெண்சாதியாகிய சுரதையென்பவள், சதானீகன் - சங்கன் - வராகன் - வராககேது - என்னும் இந்நால்வரைப் பெற்றுவைத்து இறந்துபோனாள். பிற்பாடு இந்தச் சுதர்க்கணையைக் கலியாணஞ் செய்து கொண்டான். உத்தரன். உத்தரை என்னும் ஆணும் பெண்ணும் ஒருபேருய்ப் பிறந்தார்கள். இவ்விராட ராஜனுக்கு அபிமான புத்திரனாக முதற்பிறந்த சுவேதனென்பவனொருவன். இவர்களியாவரும் குழந்தைகளான படியாலும், விராடன் தம்பிமார்கள் பதின்மர் திடந்தப் பினவர்களாகையாலும், விராடனுடைய மச்சதேசஞ் சகலவளங்களும் உள்ள தாகையாலும், சத்துருக்கள் அநேகரிருந்தார்கள். அதனால் விராடன் சித்தங்கலங்கி, சுதர்க்கணைக்குத் தம்பியாகிய கீசகன் சத்துரு சங்காரனென்று கேள்விப்பட்டு, அவனைவருவித்துத் தனக்குதவியா யிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அதற்குடன்பட்ட கீசகன் உபகீசகர்களாகிய தன் தம்பிமார்களுடன் இந்தவிராடபுரத்தை யடுத்து, சேனாதிபதிப் பட்டமுடையவனாய்த் திக்கு விஜயம்புரிந்து, சகலகாணியாட்சிக்குந் தானே சுதந்திரனானன்.

இப்பொழுது நான்சொன்ன கீசகர்கள் யாவரும் பூர்வசனனத்திற் காலகேயர்களென்னுங் காந்திருவர்கள் பாணனென்பவன் முதலாக அந்த நூற்றுநாலுபேர்களும்வாமகாரிகளாகவும் காமகாரிகளாகவும் சாமவேதியர் சாபம்பெற்றுப் பூமியிற் பிறந்தார்கள். பாணனென்னுஞ்சிங்கபல கீசகனானவன் அஸ்திர சஸ்திரங்களுக்குரியசாஸ்திரங்களை அப்பியாசித்து பதினாயிரம் யானைபலமுள்ளவனாய்ப் பகைவரை

க்கொன்று பலரையும் வென்று விராடபுரத்தரசை நிலைநிறுத்திவைத்தான். இவனைப் பகைத்தெதிர்த்த திரிகர்த்ததேசாதிபன்-தசாரண தேசராஜன்-கஜேருக தேசாதிபன் - மாளவதேச போஜன்-யவனதேசராஜன்-புலிந்த நகர்த்தலைவன் - கோசலதேச முதல்வன் அங்கராஜன் வங்கதேசன்-கலிங்கராஜன்-தக்கண தேசாதிபன் - நிடததேசாதிபதி இவர்கள் - முதலானோர்களும், கிராத குலத்தலைவர்களும் இவனுடன் போர்புரிந்து வெல்ல மாட்டாமல்; தேரழிந்து வில்லொடிந்து, இனிச் சாகிறபரியந்தம் இவனுடன் சண்டைக்கு வருவதில்லையென்று சபதம்பண்ணிக் கொண்டு, ஊர்முகமா யோடிப் போனார்கள். அதனாலிவன் அநேகவெற்றி பெற்றவனாய், மதிமந்திரியொப்பப் புத்திகற்றவனாய், இத்தேச முழுவதுஞ் தனக்குச் சுவாதீனமாக்கிக்கொண்டு, தனக்கொருவரு நிகரில்லாமல் யதேச்சையாக விருக்கின்றான். எல்லாமர்மங்களுந் தெரிந்தவனாகையால் இவனுக்கு விராடன் அடங்கி யிருக்கின்றான். இதனாலேதான் திரௌபதியைத் துரத்திவந்த துராக்கிரதத்தைப்பற்றி யொன்றுங் கேளாமற் போனது அதன்றியும் - திரௌபதியம்மன் கீசகனைச் சபிக்கப்படாதாளென்று வினாவினீரே; அதற்குக்காரணஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும், தனக்குரிய கணவர்கள் கண்குத்திபாம்பு போற்பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்திருக்கும் போது தான் சபிப்பது தருமமல்லவென்றும். சூரிய நமஸ்காரஞ்செய்த சுகிர்தத்தினால் தனக்குத் துன்பமில்லாமற்போமிற்றென்றும் எப்படியும் வீமன் தப்பாமற் கொல்லுவானென்றுந் தைரியங்கொண்டு; சபிக்காமல் விடுத்தாள். ஓ வெண்கதிர் குலத்தோனாகிய வேந்தனே? நீர் கேட்ட சங்கதியைச் சந்தேகமறச் சொன்னேன் மேல்நடக்குங் கீசகனுடைய அழிவையுஞ் சொல்லுகின்றேன்கேளும். என்று வைசம்பாயனர் ஸ்ரீ வேதவியாசரைச் சிந்தித்து வந்தித்துசெப்பத்தொடங்கினர்.

திரௌபதி வீமசேனனை மடைப்பள்ளியிற் சென்று கண்டு தன் குறைகூறி வெறுத்துக் கொள்ளுதல்

ஓ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே ! இப்பால் மாதமொன்றுக் கொவ்வொருவராகமகாமேருவை வலம்வருகின்ற துவாதசாதித்தர்களில், அந்தமாசத்திலுதயமான மித்துருவென்னுஞ் சூரியன் சதாதிரௌபதியம்மனாற் பூசிக்கப்பட்டவனாதலால்; திரௌபதாதித்த னென்று பேர் பெற்றான். அவன் விரதசர்ரணிக்குவிளைந்த வேஷ்டையைக் குறித்து அச்சூரிய குலத்தோனாகிய கீசகனைவெறுத்து அவன் குலதர்மத்தைவிட்டுவழுவினானென்னுங் கோபத்தினால்விஸ்தாரமுள்ளதன்கிரணத்தை ஒன்றுபடக்கூட்டி, அஸ்தமானகிரியில்தேரோட்டி, மேற்றிசைசிவக்க நாற்றிசையுவக்கச் சாய்ந்துசமுத்திரத்தில் தோய்ந்தான். அக்கால் அங்கிருள்ளோர் யாவரும் அடிவயற்றில் வடவாக்முகாக்கினியைக் குடிவைத்துக் கொண்டு, பசீரெனத்திகிலடைந்து, நித்திரை விட்டு, நினைவுங்கெட்டு, நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து, உயிராசை துறந்து உறக்கமற்றிருந்தார்கள். சுதக்ஷுணு தேவியினிடத்திலிருந்த திரௌபதா தேவியானவள் தீராத்துயரத்தினாற் சிந்தைவருந்தி, கண்கலங்கிக் கவலைகொண்டு ஜெபதபஸ்நான போஜனாதிகளுந்துறந்து, எண்ணாது மெண்ணி, நமதுபுகழுக்குப் பழுதுவந்ததேயென்று நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல் நெஞ்சமுருகி, ஏக்கமேலிட்டு தூக்கங்கொள்ளாமல், நடுராத்திரியில் வெளிப்பட்டு, தருமராஜனுடைய சரணார விந்தத்தைத் தியானித்து, காவளாளிகளின் கண்ணிற் படாமல் மடைப்பள்ளிக்குட் சென்று, வெண்பட்டுமெத்தைமேற்சயனித்து நித்திரை பிடியாமலிருக்கின்ற பலாயனனைப் பார்த்து, ஓ வருஷகாலத்து விருஷபம் போன்ற மன்னனே என் மானங்கெட நினைத்த கீசகனை வாட்டாமல் மெய்மறந்து உறக்கங் கொள்கின்றீரோ? கவலையுள்ளவர்க்குக் கண்ணுறக்கம் வருமோ? நான் பட்டபாட்டைப் பார்த்திருந்தநீர் கொஞ்சமேனும் பயபடப் பின்றி முற்றிலும்மறந்துவிட்டீரோ? நல்லது எழுந்திரும் எழுந்திரும்: என்றாள். இவள் வருவதற்கு முன்னமே எண்ணமிட்டுக் கண்ணைமூடிக்கொண்டு கலவரத்திலிந்த வீமசேனன் திடுக்கென்றெழுந்து, ஒபேதையே ! நாம் ஓரினத்தாரென்று ஒருவருக்குந் தெரியக்கூடாதே. அதையோசிக்காமல் நீ யிப்படியும் வரலாகுமோ வென்றான்.

அந்தச்சொல்லைப் பொறுக்கமாட்டாமற் பதைத்து, ஆ ஆ! நீர் சொல்வது நன்றாயி

ருக்கின்றது. நானெவ்வளவோ பரதவிப்போ
டுகுறை சொல்லிக்கொள்ள வந்தால், வந்தகா
ரியத்தைப்பற்றி யோசிக்காமல் ஆரோ? எவ
ரோ? ஏனோ? தானோ? என்பவனைப்போல் அல
ட்சியமாகப் பேசுகிறீர்வெகுநேர்த்தி,வெகுநேர்
த்திபாஞ்சால புத்திரியாகியும்-பாண்டவர்களுக்
குப் பத்தினியாகியும்-இந்திரப் பிரஸ்தத்திலிரு
ந்தஎன்னை அஸ்தினாபுரத்திற்கழைத்துவந்து
நூறுதுட்டரை வெளியிட்ட பட்டதேவியை
எனக்கிட்டமான மாமியென்று அவள் கிட்ட
வைத்துப்போய், சொக்கட்டானடித் தோற்று
திக்கெட்டுமுள்ள துராதுரைகள் நிரைந்த ச
பையில் துச்சாதனன் என்னை மற்கட்டியிழுத்
துவர, கர்னன் - துரியோதனன் முதலிய பல
ரும் இகழ்ந்து துர்பாஷைகள் வழங்க, அத
னால் என் அங்கம் பங்கப்படும்போது வீஷ்
மர்துரோணர்-கிருபர்-விதுரர்-திரிதராஷ்டிரர் -
இவர்கள் ஊமைபோலிருக்க, நீங்களைவரும்
ஐம்பொறியடக்கி யென்னும் ஆமைபோலிரு
க்க,ஆபத்பாந்தவனும்-ஆதிமத்தியாந்த ரகித
னும்-ஆதிமூலப் பொருளும்-அநந்தகல்யான
குணனும்-யதுகுல முதல்வனாகிய ஜநார்த்த
னன் சன்மானத்துடன் என்மானங் காத்தரு
ளினர். நீங்கள் அந்நாளிலிருந்த தன்மை
போலவே இந்நாளிலும் இருக்கப்போகின்
றீர்களென்று முன்சாக்கிரதை செய்ய முழுரா
த்திரியில் வந்தால், என்னையேன் வந்தாயென்
றுகடிகின்றீர். நான் பிறந்த அகத்திலும் பு
குந்த அகத்திலும் அதிகசெல்வமாய் ஓராயிர
ஞ்சேடியர் புடைசூழ்ந்து ஊழியஞ் செய்ய
வாழ்ந்திருந்தேன். உங்களுடைய வீரமில்லா
த சாந்தத்தினால் இப்போது கற்களும் முற்க
ளும்உள்ள கானகமெங்குந்திரிந்தலைந்து, கச
ங்கி வருந்தி, காய்கனியருந்தி, பனிரெண்டு வ
ருடங்கழித்தேன். இதுபோதாமல் இன்னும்
ஒருவருஷம்அக்ஞாதவாசஞ் செய்வதற்கு உ
ருமாறிப் பெயர்வேறுகொண்டு, என்னிருகை
யுங்கன்றி என்மெய்யொளியுங்குன்றச் சிற்றே
வல் புரிந்துவருங்காலையில், கொடியகீசகனென
வன் இவ்வித அவதிப்படுத்தினான். பூமண்
டலமுழுதும் புகழ்பெற விளங்கிய தருமராச
னைவர் வைதிக வேடம்பூண்டு ஒரு மார்க்கா
யிருக்கின்றார். திரிபுவனகண்டக ஜெயசிகா
மணியாகிய விஜயன் பேடியுருவெடுத்து, நா
டகத்தொழிலடுத்து, ஆடல் பாடல் தொடுத்
து, மூடிமுக்காடிட்டுக்கொண் டிருக்கின்றார்.
நகுலசகாதேவர்களிருவரும் வெளியில் தத்தம
கேற்ற தொழிலில் அமைந்திருக்கின்றார்கள்,
இவர்க ளிடத்திலெல்லாஞ் சொல்லிக் காரிய
மென்ன ஒரு லாபமுமில்லை, எனக்குறிய ஐவ
ரில் என்னெண்ணப்படி நிறைவேற்றஉம்மை
விட மற்றொருவரா லாவதில்லை எனக்கு உற்ற
துணை நீயே வாயாற்கூறிய சபதத்தையும், ம
னத்தால் நினைத்த குரோதத்தையும், முன்பின்
பாராமல் முடிக்கத்தக்க பலசாலி நீராகையால்
உம்மிடத்தில் என்குறையை முறையிட்டுக்
கொண்டேனென்றாள்.

வீமன் துரௌபதியைத் தேற்றிக்கீசக னைக்கொல்வதற்கான ஓர் சூழ்ச்சி யைச் சொல்லியனுப்புதல்.

ஓ மகாராஜனே இவ்வாறோதிய பாஞ்சா
லியின் மொழியை வீமன்கேட்டு வெடுக்கென்
றெழுந்து, காரண காரியங்களை யோசித்து,
"பொறையெனப் படுவதாடவர் தமக்குப் பூ
ணெனப் புகலினும் பொருந்தார், முறையறப்
புரிந்தா லக்கணத்தவர்தம் முடித்தலை துணிப்
பதே முழுப்பூ, ணறைமலர்க் குழலார் தமக்கு
மெய்யகலா நாணமே நலஞ்செய்பூணெனினு
நிறையுடைப் பெரும்பூ ணமளிவாய் நாண
நிகழ்வுறு நிகழ்ச்சியே யன்றோ" ஓ மாதே!
புருஷர்களுக்குரிய ஆபரணம் பொறுமை,ஆ
யினும்-நீதிவழுவிய நிர்மூடரைக் கணப்பொ
ழுதாயினுந் தாமதியாமற் குப்புறத்தள்ளியுதை
த்து, தலை பிளக்கமிதித்து, கீர்த்தியை நிலைநா
ட்டுவதே சிறந்த ஆபரணமாம். கலனிறை
ந்த மங்கையருக்கு நலனிறைந்த ஆபரணம்
நாணமென்பதுதான். ஸ்திரீபுருஷர்கள் கூடு
ங்காலத்திலும் அந்நாணம் நீங்காமல் சரசஞ்
செய்து அநுபவிப்பதே, பொற்பூஷணங்க
ளிற் சிறந்த நற்பூஷணமாகும். இப்படியிருக்க
எனக்குப்போதுமான பலமிருந்தும், என்கை
க்குத்தக்க கதாயுத மிருந்தும், என்தம்பி தன
ஞ்செயனுக்குத் சாற்றற்கரிய சௌரிய பராக்
கிரம மிருந்தும், அவன்கையில் திரிலோகத்
தையும் வெல்லவல்ல காண்டீபமிருந்தும், எ
ன்னலாபம்? அஸ்தினாபுரத்திற் சகுனியுடன்
சூதாடித் தோற்ற பொழுதும் உன்னைத்துச்
சாதனன் இழுத்துவந்த பொழுதும், இராஜ

சபையில் மானபங்கம் பண்ணிய பொழுதும் துரியோதனன் - கர்னன் - இவர்கள் வம்புவார்த்தைகள் பிதற்றிய பொழுதும், ஆற்றக்கூடாமல் உடல்பதறி யெழுந்த எங்களை ஆத்திரப்பட வேண்டாமென்று அடக்கிய அண்ணுவானவர், இப்பொழுதும் இந்த விராடன் சபையில் உன்னைத் துரத்திவந்த கீசகனைக்கொல்ல வெண்ணிய என்கோபக்குறி தெரிந்து, சவுக்ஞையாகப் பேசிச் சாடைகாட்டித் தடுத்துவிட்டார். இவர் என்றென்றைக்கும் இத்தன்மையாகவே இருந்தால், எங்கள் மானமுங் கெட்டு ஈனமும்பட்டுப் போவோ மென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. ஆதலால் ஓ நல்லாய்! இப்படி எங்களைச் சமயத்தில் மீறவொட்டமற் சங்கடப் படுத்திவருந் தருமராஜனு லுண்டாகிய மனஸ்தாபத்தையும் துரியோதனுதியரால் விளைந்திருக்கின்ற கோபத்தையும் இந்தக் கீசகன்பேரிற் காட்டிய, என்கீர்த்தியை நிலைநாட்டி யானைமத்தகத்தைப்பிளக்குஞ் சிங்கம்போற் பாய்ந்து, அவனுடலை வாட்டிக் குடலைப்பிடுங்குகிறேன். இனிமேல் இவன் விஷயத்தில் யார் குறுக்கிட்டாலும் நானுடன்படப்போகிறதில்லை. இவனை உயிருடன் விடப்போகிறதுமில்லை இவ்வுலகத்தில் அற்பர்களுடைய பெண்சாதிமார்களெல்லாரும் அதிக சௌக்கியமடைந்திருக்கும் போது, விற்பனர்களாகிய எங்கள்பத்தினியான நீ மெலிந்துவிசனப்படவேண்டிய விதியென்ன? நல்லதாகட்டும். வல்லவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டும் இப்படி வருத்தபடுகின்றோமேயென்று நீ சற்றும் மனமிளைக்கவேண்டாம்.

ஓ மாதரசி! முன்னுளில்தீவினைவசத்தால் அகஸ்யருக்கு அன்புடைய பத்தினியாகிய லோபா முத்திரை யென்பவள் கணவனுக்கு பணிவிடைசெய்து, ஆகாரம் நித்திரையின்றி நெடுநாள் கஷ்டப்பட்டு, பிற்பாடு நல்வினைப் பயத்தாற் சுபமுஞ் சுகமுங்கீர்த்தியும்பெற்றுள் இதன்றியும் யயாதிமகாராஜன் புத்திரியாகிய சுகன்னியானவள் சவனக மஹா முனிவருக்குச்சிசுருஷைசெய்து, சிலநாள்வருத்தப்பட்டு பலநாளும் பாக்கியத்துடன் வாழ்ந்து, கண்ணியம்பொற்றுப் புண்ணியலோக முற்றுள். வீமராஜன் மகளாகிய தமயந்தியானவள் பிள்ளைகளைப்பிரிந்து, புருஷனையுநீங்கித் தனியளாய்க்காட்டில் அலைந்து, கரும்பாம்பின்வாய்ப்பட்டு, வேடனுல் வெளிப்பட்டு, சிறிய தாயார் வீட்டிற்போய்ச் சேர்ந்து அங்கே குற்றேவல் செய்துகொண்டிருந்து, கொஞ்ச நாளைக்குள் தாய்தந்தையையடுத்து, பின்பு தூதுவிடுத்து பிரிவுற்ற நாயகனைக் கண்டுகூடித் தன் சேயோடு மகிழ்ந்து சிறந்து வாழ்ந்திருந்தாள், இவ்வாறு எத்தனையோ கோடி ராஜஸ்திரீகள் படாதபாடும் பட்டுக் கற்புக்கோரிடையூறு மின்றிப் பதம் பெற்றிருந்தார்கள், ஆகையால் தேவர்களானுலும் நல்வினை தீவினையை அநுபவித்தே தீர்க்கவேண்டும். இப்பொழுது நமக்குண்டாகிய துன்பம் இன்னும் முப்பது நாளைக்கு மேல் இன்பத்தை விளைக்கக் காத்திருக்கின்றது. (பட்டவர் பதத்தி லிருப்பார்கள்.) என்னும் பழமொழி யறியாயோ? அப்படிக்கிருந்தபோதிலும் இந்த பகையை எந்தவிதத்திலுஞ் சீக்கிரத்தில் நானே முடிக்கிறேன். ஓ பாக்கியவதியே! அஞ்சவேண்டாம் என்று வீமசேனன் சொல்லித் தேற்றினன். இவ்வார்த்தையைப் பாஞ்சாலிகேட்டு, ஐயா கதாபாணி! முரசக்கொடி முதல்வனுகிய தருமராஜன் உமது குறிப்பை அறிந்து கோபமேலிட வொட்டாமல் தணித்தாரென்று மனக்குறைவேண்டாம். நம்முடைய பகையாளி நிச்சயித்த பன்னிரண்டு வருடமுங்கழித்து ஒருவருடம் அக்ஞாதவாசஞ் செய்யும்படியாக இந்த விராடபுரத்தில் வந்து கொஞ்ச நாளாயிற்று. இன்னுஞ்சிலநாள் ஒருவரும் அறியாமலிருந்து காலம்போக்கவேண்டும். இதற்குள்ளாக நம்மை யாவரேனுங்கண்டாற் பகை வெல்ல வந்த நற்காலந் துற்காலமாம். பின்பு பழையபடி வனவாசம் பண்ணவரும். அதனுல் உங்கள் சீருஞ் சிறப்புஞ் சபதமும் பலவீனப்படும். என்றுநினைத்து உம்மை அவசரப் படவொட்டாமல் அடக்கினுர்,

இதல்லாமலும்-அவர் காலதேச வர்த்தமானந் தெரிந்த புத்திமானுகையால், உமது வெகுளியைக் கண்டவுடன் அடக்கவேண்டிய கடமைதான், அதனுல் அவர் பேரில் தோஷமில்லை இந்தப்பஞ்சையாகிய கீசகன் என்னைக்கொஞ்சமாக நினைத்தான்) அப்போ தவனை நான்பார்த்து, அடாபாவகாரி! அடா துரோகி! உனக்குக் கேடுகாலநேரிட்டது. எனக்கு காந்திருவர் ஐந்துபேர் கணவர்கள். மிகுந்த திடவான்கள். சத்துருவை வீரசொக்கம்

சேர்க்கும் விஷயத்தில் மகாவல்லவர்கள். மித்துருவானவர்களுக்கு உத்தமகுணமுள்ள நல்லவர்கள். எல்லாமறிந்தவர்கள். பொல்லாங்கொழிந்தவர்கள். எங்குமிருப்பவர்கள். நீசெய்ததீமைகள் அனைத்தையுந்தெரிந்து கொள்ளத்தக்கஞானமுள்ளவர்கள் சொல்லாமற்சொல்லிக்கொல்லாமற்கொல்லத்தக்கவர்கள் நீயும் உன் குடும்பமும் நீருயழியாதே: என்று பல நீதிகளையும், பழமொழியாய் நடந்திருக்கின்ற சிலசேதிகளையும் சொன்னேன் அந்தக்கீசகன் நான் சொல்லியவற்றை அலட்சியஞ்செய்து, போ: போ: அவர்கள் எப்பேர்பட்ட காந்திருவரானாலும் என் முன்னிற்பார்களோ? என்று ஏசித்துரத்திக்கொண்டு வந்தான். அந்தப்பதிதன் உமக்குமுன்எதிற்படுவானாகில், என்னபாடுபடான்? கருடனது நிழற்பட்டபாம்புபோற் கெடுவான். என்மனம்பற்றி எரிகிறது. அந்த நாசகால கீசகன் வந்தவழி போனவழிதெரியாமல் நொந்தழியும்படிக்கு நீர் பிரவேசிக்க வேண்டும். ஆனால் ஆத்திரப்படாதேயும். இன்னும் இரண்டொருநாள் காலதாமசஞ்செய்து இவனை முடித்தால், விரதசாரணிக்கு அன்பர்களாகிய காந்திருவர் கீசகனைப்பிடித்துத் துடிதுடிக்க அடித்து முடித்துவிட்டார்களென்று பேசிக்கொள்வார்கள். அப்போது உம்மேற் சந்தேகங் கொள்வதற்கிடமிராது, ஆகையால் உமதுயுத்திக்கு இசைந்தபடி பார்த்துக்கொள்ளும். என்று திரௌபதி சொன்னாள்.

அந்தக்கற்புடையாள் வார்த்தையை வீமன்கேட்டு, ஓ பாஞ்சாலி! கீசகனைக்குறித்துக் கிஞ்சித்தேனும் நீ யோசிக்கவேண்டாம் அவனென்றைக்கு உன்னைத் தொடர்ந்தானோ? அன்றைக்கே அழிந்தானென்று நம்புஉன்னிஷ்டமெப்படியோ? அப்படியே அவனுயிரை நஷ்டப்படுத்தி விடுகிறேன், ஆனால் இப்பொழுது விடியற்காலமாயிற்று. இனிநாம் அந்தக் காரியத்திற்குப் பிரவேசித்தால், அக்ஞாதவாசரகசியம் வெளிப்பட்டுப்போய் விடும் தருமபுத்திரர் சித்தத்திற்கு மெத்தவருத்தஞ் சம்பவிக்கும் அன்னமே! நீ முன்னமே சொன்ன வண்ணமே எண்ணித் துணிவது கருமமாதலால், இன்றிரவு முழுமையும் நாளைப் பகல் முப்பதுநாழிகையும் பொறுத்து, நாளை யிராத்திரியை எதிர் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறேன். நீ யந்தச்சுதர்க்கணைமாளிகைக்குப் போய்விடுவையாகில் அந்தத்துற்புத்தியுள்ள கீசகன் நாளைக்காலமே உன்னிடத்திற்கு வந்து, இறுமாந்து கெர்வங்கொண்டு ஓ விரதசாரணி! இப்பொழுது என்ன சொல்லுகிறாய்? நானுன்னைத் துரத்திவந்த போது என்னையார் கேட்டார்கள்? என்னையார் தடுத்தார்கள்? எனக்கும் எதிரில்லை. உனக்குந் திக்கில்லை. என்று சொல்லி மகாதாராளமாய்க் கிட்டிப்பேசுவான். அவனை நீ பார்த்தவுடனே அன்புள்ளவளைப்போல் அரைக்கண் பார்வைநாட்டி, அதிமோகமுக நயஜாடைகாட்டி, ஆசைவிநய அபிநயம்புகட்டி, மோகவிஷயத்தை அவன் முடிமேலேற்றி உன்கற்புக்குமாத்திரம் பழுதில்லாமல் அந்தக் கபவனுடன் கலந்துபேசி, விராடபுரத்திற்கு மேற்கிலிருக்கு மாஞ்சோலை சூழ்ந்த வசந்த மண்டபத்தில் நாளை இராத்திரி பத்துநாழிகைக்கு அவனை வரும்படி யாகப் பக்குவப்படுத்திக்கொள் என்று யுத்திசொல்லி திரௌபதியை அனுப்பிவிட்டு, தான் நெய்வார்த்த நெருப்பெனப்பொங்கி முகம் வேர்த்து, நித்திரை பிடிக்காமற் சித்தம் பிரமித்து, தான் குறித்த காலவளவைக்கருதி, பகலிரவென்று பாராமற் சுடச்சுடவேலை முடிப்பதிற்கில்லையோஎன்று மனக்கலங்கங் கொண்டு, படுக்கையில் மல்லாந்தெண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனாரெனில்-தருமராஜனுக்கிளைய சத்தியவிரதனும், கருமலைபோல் வளர்ந்த இருபுஜமுள்ளவனும், பதினாயிரம் யானைபலம் பெற்றவனுமாகிய வீமசேனன்.

பாஞ்சாலி வழக்கப்படி நந்தவனத்திற்குச்
செல்ல, அங்கெ:மீட்டுங்கீசகன்வந்து
வேண்ட, அவனை வீமன் குறித்த
விடத்திற்கு வரசொல்லி,
மீளுதல்.

இத்தன்மையா யிருந்த வீமனிடத்தில்விடை கொண்டு சென்ற விரதசாரணியானவள் சுதர்க்கணை மாளிகைக்குப் போய், பொழுது விடியுமளவும் ஒருவிதமாய் முகஞ் சுளுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அப்படிக்கிருந்த பாஞ்சாலியின் மநோ துக்கத்தைப் பரிகரிப்பது போல் அமமுககமலமானதை மலரக்காட்டும் படியாக, ஒளியைக்கூட்டி இருளையோட்டி க

திர்க்கிரணங்களை நீட்டிக்கொண்டு சூரியன் உதயமாயினன். அழகிய உதயகிரியிலெழுந்த ஆதித்தனைக்கண்ட சைரந்திரி யானவள் வழக்கப்படி காலக்கடனைமுடித்து, சுதக்ஷணு தேவிக்கு மலரெடுத்துத் தொடுத்துக் கொடுப்பதற்குப் பூஞ்சோலைக்குட் புகுந்தாள். அப்போது இராசஸ்திரீயாகிய சுதர்க்கனைமுன் தன்னை நிந்தித்த நிர்பாக்கியத்தால் மனம்வருந்திப்போன கீசகன் தன் தமக்கையைச் சந்தித்து க்ஷமை கேட்டுக்கொண்டு வருவோமென்று நினைத்து, மந்தமாருதமுலாவிய நந்தவனத்தில் வந்தான். அவன் வந்தவழியிற் சந்திர உதயம்போற்கொந்தலர் பறித்துக்கொண்டு நின்ற கோதையாளவள் அவனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் அந்தகனைக்கண்ட ஆன்மாவைப்போல் நடுங்கி, தெளிந்த சிதேந்திரியர்களைப்போல் உடனே தேறி, மனந்தளராமல், சங்கட ப்படாமல், தள்ளாடி ஓடாமல் தவித்து வாடாமல் சற்றும் அச்சமில்லாமல், தலை குனிந்து, தன்காற் புறவடியைப் பார்த்து நிமிஷத்திற் கொருதரங் கீசகன் முகத்தைநொக்கி, சற்றே புன்சிரிப்பாக நகைத்து, அவனது துற்புத்தி படருவதற்குத் தானே கொழுகம்பாகி, வீமனிடத்திற் பேசிக்கொண்ட சங்கேதப்படி நிறைவேற்ற யெண்ணினுள். அப்போதவ்விடத்திற் கற்புநிலை தவருமற் பொற்பிரதி மெய்போலிருந்த மாலினியைப் பழிவழிக்குவந்த முழுமூடன் பார்த்து. சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம்போற் பெருகி, சந்திரகாந்தக்கல்லைப்போலுருகி, செல்வத்தைக்கண்ட தரித்திரன்போல் மகிழ்ந்து, கலவிதி பொருளிற் கற்பனை யலங்கார கவிதை மேற்கண்ட கனவான்போல் முகமலர்ந்து, விழிகுளிர்ந்து, அவள் கால்முதல் தலைவரைக்கும் யிமையாமற்பார்த்து, தன்அறிவுகெட்டு, அற்ப்புத்திமேலிட்டு, திக்குநோக்கிக் கும்பிட்டு, இதனைப் பேசுவதாயினன்.

ஓ விரதசாரணி! எனக்குப் பிராணதாரம் நீயன்றி வேறில்லை. நான் சொல்லப்போகின்றதை நன்ருய்க் கேள் இந்தப் பட்டிணமும்-இந்நாட்டு வளப்பமும் விராடனுடைய வாழ்க்கையும்-என் தமக்கையாரது மங்கிலிய சூத்திரமும்-இதோ என் இடதுகையில் மூடிவைத்திருக்கின்றேன், என்கையை விரித்துவிடுவேனுகில், அவைக்ளெல்லாந் தூருவாசற் சாபத்தாற் சமுத்திரம் போயமுந்திய தேவேந்திரன் செல்வம்போலாய்விடும். என்னை என்னமோ வென்றெண்ணுதே. முன்னமே என் வல்லமையாவுஞ் சொல்லியிருக்கின்றேன். உன்னை நான்துரத்திவந்தபொழுது யாரென்னைத் தடுத்தார்கள்? எவர்கள் என்னருகில்வந்தார்கள் ? விராடராஜனுவது ஏனிப்படி செய்தாயென்று கேட்டானு ? உனக்காகிலும் உதவிஒத்தாசை செய்தானு? ஒன்றுமில்லை. ஆதலால்இன்னும் நான் உனக்குச்சொல்லவேண்டுமா? இந்தவேலைஎன்னையல்லாமல் இன்னொருவன்செய்திருப்பானுகில், இந்நேரம்அவனைஎமலோகத்திற் புழுவாய்த்துடிக்கச் செய்வேன். எல்லோரும் என்காரிற் வீழ்வதினுற் சகலமுமெனக்கேசொந்தமென்று உனக்குத் தெரியவில்லையா! இந்த விராடனுக்கு நான்கட்டிவைத் திருக்கின்ற பட்டத்தை இப்பொழுதே உனக்குக்கட்டி, உன்னைப் பெண்ணரசியாக்குவைக்கிறேன். வேண்டுமானுற் பிரத்தியக்ஷமாகப்பார். இதன்றியும் - உன்னைக்காக்குங் கந்திருவ ருண்டென்று பேதைமதியாமல் நம்பிப் பெருமோசம் போயிருக்கின்ருய். என்னைப்பேசாதும்பேசிக் கருக்கின்ருய் வீண்கர்வங்கொண்டுசெருக்கின்ருய், இப்பேர்ப்பட்ட ததியில் உதவிசெய்ய வாராதவர்களை உனக்கு உரியவர்களென்று எண்ணலாமா! அவர்கள் வண்டவாளத்தையும் பக்ஷத்தையுங் கண்டுகொண்ட நீ இனி வேறு பேசப்போமா! அற்ப கந்திருவர் பேச்சு அவலமாய்ப்போச்சு. நான் ஆருக்குமடங்காதவன். ஆர்படைக்குந் தோற்காதவன். என்னைக்குறித்து இன்னுமென்ன சொல்லப்போகின்ருய்? உன் எண்ணந்தா னென்ன! அடி வண்ணமகளே! ஒருவேளை என்பேரிற் குற்றம் எத்தனையோ இருக்கலாம் சிறியோர் செய்த பிழையைப் பெரியோர் பொறுக்கவேண்டுமென்று புண்ணியவான்கள் பேசியிருக்கின்ருர்கள் அந்தவார்த்தைக்கு விக்கினமில்லாமல் மன்னித்து, என்னைரட்சித்து, பொறுமையுடன் ஆதரிப்பது உன்கிருபைக்குரிய கடன் என்று தன் இருகரத்தையுந் தலைமேற்குவித்துச்சேவித்து, உன்கல்மனம் இளகி என்கருத்துமுற்றக் கனிவாய் திறக்கவேண்டுமென்று காலில் வீழ்ந்தான்,

இவ்வாறு பரதவித்துக் காலில்வீழ்ந்த கடும்பாவியை மாலினிபார்த்து, முகநயத்துட

ன் முறுவலுங் காட்டி, நாம் நினைத்தகாரியம் இன்றைக்கு நிறைவேறுமென்று மாயச்சாயல் மயக்கநோக்கம் வஞ்சனைப்பேச்சு இவைமுதலிய மார்க்கங்களினுல் வசனிக்கத் தொடங்கினுள். வாரும் கீசகராஜனே! நான் உம்மைத் தடுத்ததும் விரகதாபப்பட விடுத்ததும் உமதுமனம் வருந்தப்பேசியதும் என்னத்தினுலென்றுல், எனதுமேலான மரபினுலும் நல்லொழுக்கத்தினுலும் நான் கொண்டிருந்த விரதத்தினுலும் உமது எண்ணத்தைப் பின்னப்படுத்தினேன். நீ ரென்பேரில் ஆசைப்படுமுன்னமே நான் உம்மேற் பாசங்கொண்டிருந்தேன். அதல்லாமலும் - நீரென்மேல் வைத்த மோகம் நிலையானதுவோ? நெறியானதுவோ வேறொரு பெண்ணைக் கண்டாற் பின்வாங்குமோ? மனதேங்குமோ! என்னமோ? ஆதலால் ஆண்பிள்ளைகளின் புத்திசபலமாமே என்று சோதிக்கு நிமித்தமாக, இஷ்டமில்லாதவள் போல அபிநயித்தேன். என் மெய்தொட்டிருந்த காந்திருவர் ஐவரும் என்னைக் கைவிட்டார் போலுங் காண்கிறது. இனிக்காரியமில்லை. என்மேற் காவலுமில்லை. ஓ வீரியவானே நிராதரவான என்னைத் தாராதரமறியத்தக்க நீர் அபேக்ஷித்தபொழுதே, நான் புனிதவதியானேன், என்னைப்பெண்டாள நினைத்த உமக்குச் சீக்கிரத்தில் மேலான பாக்கியமுண்டாம். என்னுல் உமக்கு விளைந்தவருத்தமும் இன்று கூண்டோடு போய்விடும். பெண்களின்குணமறிந்திருந்தும் வீணே இத்தனை தூரம் பிரபலப்படுத்தி வைத்தீர். நீர் காணுதுகண்டு கருதிமோகித்ததும், வீணுசைகொண்டு விருதாப்பழி சுமந்ததும், நான் நாணுது நாணி நலிய வாதித்ததும், நீரென்னைப் பிடிக்கவந்ததும், நான் இராஜசபையி லோடிவிழுந்ததும், ஊர்நாடெல்லாஞ் சிரிக்க உடம்பெடுத்ததும், ஏதோ நம்மிருவருக்குங் காலவித்தியாசம். கடந்துபோய் விட்டது- போகட்டும் இவ்வுலகத்தில் ஆலாலவிடத்தையும் ஆவிபறிக்குமந்தகனையும் - யானை கவ்ட்டையும்-வேங்கைப் புலியையும் அறிவில்லா மூடரையும் ஒருவாறு நம்பலாம். சேலைகட்டுமாதரை க்ஷணமும்நம்பப் படாது,

அஃதெவ்வாறெனில்-இந்திரன் முதலாகியஇமையோரேவந்து ஆடையாபரணந்தந்து ஆசைப்பட்டாலும், ஸ்திரீகள் தாங்கள்கொண்ட மையலை வெளிப்படுத்தாமல், ஆசையற்றவர்போல் முகத்தைச்சுளித்து, மூடுக்காய் முறுக்கி, ஏன் என்னைப் பார்க்கின்ருய் நானென்ன வேசியா தாசியா? உனக்குத்தங்கை தமக்கையில்லையா? எங்கள் வீட்டார்கண்டாற் சும்மா விடுவார்களா? என்று தலைகுனிந்து, கலகலவென்று கண்ணீர்சொரிந்து, சிறுநகை காட்டி, குறுவியர்வு வழித்தெறிந்து, மாராப்புத் துணியைப் பத்துதர மிழுத்திழுத்துச் சொருகி, வாயைமூடிக் கையைநெரித்து, ஜாலமான மாய்க் காயக்கங்காட்டி, கால்கடுக்க நிற்பானேனென்று தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டு அம்பாற் சிலது தூரம்போய் இப்பால் வந்து எட்டிப்பார்த்து, ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கி தலை நீட்டிக்காட்டி மறுபடியுமறைந்து, மறுபடியுங்கிட்டி, உறவுகொள்வதுபோற் கலந்து உடனே ஓடி, ஊடிக்கலந்து கூடித்திரிவர் இதுபெண்களின் கெட்டசுபாவம். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் மனதை எப்படி தெரிந்துகொள்ளலாமென்றுல் - அந்நியபெண்டுகளாவது தாதிமார்முதலிய வேலைக்காரிகளாவது-குழந்தைகளாவது கிட்ட நின்றுல், அவர்கள்பேரில், விழுந்தும். வல்லிக்கொடிபோல் துவண்டு வளைந்தெழுந்தும், பிள்ளையை அணைத்துக் கொஞ்சி முத்தாடியும், புஷ்பத்தைப் புன்சிரிபோடு முகந்து, பெருமையாக டம்பம்பேசியும் விருதாவாய் ஒருவரையேசியும், சொற்பமானபேச்சுகளை ஓடியமாய்ச்சொல்லியுங் கூறுவார்கள். நாயகன் அவர்களைப் பார்த்தால் அவர்கள் நிலத்தை நோக்குவார்கள். நாயகன் அவர்களைப் பார்க்காதபோது தலையெடுத்துப் புருஷனை நன்றுய்ப்பார்த்து நாணி நகைப்பார்கள். இப்படி இன்னும் அநேகஜால தந்திரங்களுண்டு. இந்தக்குறிப்புகளை யெல்லாம் வேறுபாடில்லாமற் சரச நாயகன் தெரிந்து, மேளத்திற்குத்தகுந்த தாளம்போட்டு எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ளுவான். மற்றவன்கண்டாற் சங்கதியறியாமல், இதெப்படிபோமோ? என்னமாமோ; என்று பயந்து ஓடிப் போவான், ஆதலாற் பெண்கள்கொண்ட புருஷவிரகமானது லோபியர் பொருள்போல் அழுந்தியிருக்கும், ஆண்பிள்ளைகள் கொண்டமோகமானது கல்லாதான்கற்ற கல்வியைப் போல் வெளியாய்ப்போம், இந்தக்காரியந்தெரியாமல் அவசரப்பட்டவர்கள் பலனடையார்

கள். நீரும் அவ்வாறே ஆத்திரப் பட்டுவிட்டீர். இப்பொழுதுதானென்ன? உமது இஷ்டத்தை என்னிஷ்டப்படி முடிப்பதினுற் பாபமில்லை. உமக்குள்ள காமவெள்ளத்தைக் கடந்து கரையெறுவதற்கு வழிகாட்டுகிறேன். நீர் கள்ளமில்லாமல் வாரும் எத்தனைவித சாகசங் கற்றிருந்தாலும் உள்வீட்டிற் கரணம் போடலாகாது. என்கணவராகிய கந்திருவர் ஒருவேளை இந்தச்சேதி தெரிந்து வந்துவிட்டால் உம்முயிரும்போம். என்தலை மயிரும் போம்.

அன்றியும்-நேற்று என்னைத்துரத்திய உம்மை இன்னாட்டிலுள்ள பெண்களும் புருஷர்களும் இராஜன் முதலிய அனைவரும் நன்ருயறிந்தார்கள. லோகப்பிரசித்தியாச்சுது. அப்படியிருக்க நாமிருவரும் இன்றைக்கு உறவாடுவதைப்பார்த்தால் மெத்தவும் ஏளிதஞ்சொல்லிபழிப்பார்கள், உம்முடைய தமக்கையாகிய சுதர்க்கணைக்குத் தெரிந்தால் என்னைச்சுத்தமாய் நம்பமாட்டாள், இதுவரையிலும் நான் பிழைத்தபிழைப்பு பேய்பிழைப்பாய் விடும். அநேக பொல்லாங்குகளும் விளையும் நல்ல தல்ல ஓ சந்தனமணித்தோளனே! நீர் இன்றிரவிற் பத்து நாழிகைக்குமேல் வருவீராகில், என்னிஷ்டப்படி முடியுமென்று பாஞ்சாலி சொன்னுள். அந்தத் தேன்மொழியானது கீசகன் காதிற்புகுந்து அமுததாரைபோல் விரகாக்கினியை ஆற்றியபோது, வெளியெழும்பிப் போக வழிபார்த்திருந்த பிராணன் நிலைத்து, இளைத்தவுடம்பும் பூரித்து துன்பங்கள் நீங்கி இன்பஞ் செழித்தேறத் தேகம்பரவசமடைந்து, மோகஞ்சிறந்து, ஓ மேகங்கண்டாடு மயிலே இப்போதல்லவோ உன்சொல்லாகிய ஆபரணம் என்காதிற் கணியாயிற்று. இந்தக் கர்ம பூமியில் உடலெடுத்தபயன் இன்றுதான் லபித்தது, துற்பலனுன நான் நற்பலனுற்றேன், என்பாவங்கள் யாவும் பறந்தோடிப்போயின நானிதுவரையிலும் பண்ணியபுண்ணியம் இன்று ஈடேறியது என்பாக்கியமே பாக்கியம் நான் பிழைப்பதற்குத் துணைக்காரணமான உன்வாக்கியமே வாக்கியம். என்று வாய்புதைத்து கைகட்டி, மெய்பொடுங்கி வணங்கிப் பணிந்து, ஓ வன்னிஷ்டகாமியத்தை நிறைவேற்றிய ஆவியே! பாவியாகிய நான்எவ்விடத்திற்கு வரும்படியாய்க் கட்டளையிட் டருளுகின்றிரென்று கேட்டான். வாரும் ரசிகனே! விராடராஜனது கோட்டைக்குமேலண்டையிலிருக்கின்ற மாஞ்சோலையில், குயில்கள் கூவவும்-மயில்களாடவும் கிளிகள் கொஞ்சவும்-அளிகள் மிஞ்சவுமாகி, மகாவலங்காரமாகப் பளிங்குக்கற்களாற் கட்டிய வசந்தமண்டபத்தில் வந்துசேரும். நீர் வருமுன்னமே நான் வந்திருக்கின்றேன். ஓ மலைகள்பேரிலு மோட்டுந் தேரினையுடைய வீரியனே! இப்பொழுது நான்சொன்ன இடம் சந்தடியற்ற தனியிடமல்லவா? என்றுவிரதசாரணிவினுவினுள் அம்மொழியைக்கேட்ட கீசகன் ஆ! ஆ! என்கண்ணே அதுவேயெனக்குந்தகுந்தஇடம் தேவரீர்திருவாய்மலர்ந்த வண்ணஞ் சீக்கிரம் வருகிறேன், உமதுதிருமேனி புழுதிபடிந்து அசுத்தமாயிருக்கிறதென்று கூச்சம் வேண்டாம் உமக்கு நல்லநல்ல ஆபரணங்களும், விலையேறப்பெற்ற வஸ்திரங்களும், புநுகு - சவ்வாது-கதம்பம்-கஸ்தூரி-அத்தர்-பனிநீர்-இதைமுதலி பூச்சுவகைகளும், புட்பச்செண்டுகளும், பஞ்சகச்சாயங்களும் பரமான்னமும், பலகாரங்களும் பழவர்க்கங்களும் பஞ்சவிடையதாம்பூலங்களும் என்தலைமேற் சுமந்துகொண்டுவருகிறேன். நீர் அவைகளை யங்கீகரிந்து என்கோரிக்கையை யீடேற்றவேண்டும். ஓ கோமளமே! ஓ என்குலதெய்வமே! ஓ சித்தசன் கொலுக்கூடத்திற் கமைத்த பொக்கிஷமே! என்பிராணனை உமக்கே ஒப்புவித்தேன். இதைவிட வேறே யுபசாரஞ்சொல்ல அறியேன். அடிமைசிறியேன்- என்னுயிருள்ளமட்டும் உம்மை நான் பிரியேன் மறுமாதரை நோக்கேன் என்பேரிற் கிருபைவைக்கவேண்டும், என்று செலவுபெற்றுகொண்டு, காளவிடத்தை தாகத்திற்கு உட்கொள்ளக்கருதிய தரித்திரன்போற் கீசகன் சென்று, இந்தச்சூரியனெப்பொழுது தொலைவானென்று அந்தகன்பாசந் தன்னைக் கலக்கவிருக்கும் அஸ்தமானத்தை நாடியிருந்தான்.

திரௌபதி வீமசேனனைக்கண்டு நடந்த விதங்கூற, அவனவட்குச் சில திட்டங்கூறி யனுப்புதல்.

இப்பாற் கொலைசெய்யுங்கூர்வேல் போன்ற கண்ணுளாகிய பாஞ்சாலி சுதர்க்கணை மனைக்குப் போய்ப்பூமாலைகளைத் தொடுத்தளித்து, பூசுவனவுங் கொடுத்து, அவளுத்தரவின்

பேரில் மடைப்பள்ளிக்குச் சென்று, மதகரி வீமனைக்கண்டு, நாம் பேசிக்கொண்ட படிக்கு அவனை இசையச் செய்துகொண்டேன். அப்பால் தெய்வசெய லெப்படியோ என்றாள். அந்தத் திரௌபதியை வீமசேனன்பார்த்து, ஓ காதலி! நீயேன் கவலைப்படுகிறாய் ஒருவேளை யந்த கீசகன்வராமற் போவானாகில் நான்போய்கொல்லுகிறேன். அக்ஞாத வாசத்தவணைக்கு ளிவ்வூரார் அறிவார்களேயென்று யோசிப்பையாகில் இந்தவிராடபுரத்தி லுண்டாகிய ஆண்பெண் அடங்கலையும் கொன்று, துரியோதனாதியருக்குச் சேதிதெரியாமற் பண்ணுகிறேன், சிலவேளை துரியோதனனறிந்து பெரும்படைகொண்டு வந்து, அக்ஞாதவாசம் பூரணமாய் நிறைவேறாமற் குறைவுபட்டுக் கெட்டுப்போனபடியால் மறுபடியும் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசம் பண்ணவேண்டிய நிபந்தனைப்படிக்குப் போகவேண்டுமென்று புகன்றானாகில், அப்போதேயந்தத் துரியோதனனையும் அவனைச்சேர்ந்த மற்றவர்களையுங் கொன்று பள்ளத்திற் புதைத்து, அஸ்தினாபுரம் விராடபுரம் உபலாவியமுதலி உலகுக்கெல்லாந் தர்மராஜனைப் பட்டங்கட்டிவைத்து, எல்லோருங் கொண்டாட எங்கும் பிரக்கியாதியா யிருப்பேன். சண்டிபுரண்டாற் காடு கொள்ளாதென்னுஞ் சங்கதியறியாயோ? சமுத்திரந் தடையிருப்பது கரையினாலேயா? சத்தியத்தினாலேயா? ஓ பாஞ்சாலி நீ யாதொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம் போ என்றனுப்பினான். அவ்வாறே செலவு பெற்றுக்கொண்ட திரௌபதியானவள் வீமசேனனைப் பார்த்து ஓ கெடி வீரசிங்கமே! அங்கம் பங்கப்பட்டழியப்போகின்ற கீசகன், என்சொல்லை நம்பியெப்படியுந் தப்பாமல் வருவான். நீரின்று இரவில் அங்குசென்று, சாலஞ்செய்யாமல் - சந்தடிகாட்டாமல் - வேலையை முடிக்கவேண்டும் வேந்தனே! இப்படியாக இதனை நடத்திவிட்டால், சாந்தமூர்த்தியாகிய தருமராஜனுடைய சித்தங்களிக்கும். மற்றத் தம்பிமார்களுக்குஞ் சந்தோஷ முண்டாகும் சுதர்க்கணையும் மற்ற ஸ்திரீகளும் ஆதிமுதல் விரதசாரணி சொல்லிவந்த வசனம் நிசமானதென்பார்கள். உங்கள் யார்மீதுங் கலவரமில்லாமற் போய்விடும் இந்தச்சொல் வெளிப்படுமாகில், நமதெண்ணமெல்லாமழிந்து போய்விடும். அன்றியும் பதிவிரதையைக் கருதிய பாவியாகிய கீசகன் பாழாய்போனான் பார்த்தீர்களா வென்று உலகிலுள்ள பதிவிரதைகள் இப்போது மகத்துவமாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளும் வார்த்தைகளுங் கெட்டுப்போம், மேலும் பாண்டவர்கள் அக்ஞாதவாசம் பண்ணும்போது, தவணையொருவருஷங் கடப்பதற்கு முன்னுதாய் வெளிப்பட்டுவிட்டார்கள், சொற்சோர்வு பட்டார்கள் பஞ்சவர்பேச்சுப் பஞ்சுபோலாச்சு, என்று யாவரும் நகைப்பதற்கிடமாய் விடும். நீங்காப் பழிச்சொல் நிலையாய் நிற்கும். ஆகையால் நீர் மனம்பொறுத்து, அவசரப்படாமல், ஆடம்பரங்காட்டாமல், யாருமறியாமல், அடக்கமாய் முடிக்கவேண்டுமென்று- கூறினாள். அந்தமொழியைக்கேட்ட பலாயனன் சிந்தைமகிழ்ந்து, நல்லதப்படியே யாகட்டும். நீமாத்திரம் பிறரறியாமல்விரைவாய் அவ்விடம்வந்துசேர். என்று தலைவாயல் வரையிலும்வந்து விடைதந்து, இந்தச்சூரிய னெப்பொழுது அஸ்தமனமாவானென்பதாய்ச் சிந்தைவருந்தித் தியங்கியிருந்தான்.

திரௌபதியும் வீமசேனனுங் கீசகனுக்குக் குறித்தவிடஞ்சென்று அவன்வரவுக் கெதிர்பார்த்திருத்தல்.

இவ்விடத்தில் திரௌபதியானவள் சுதர்க்கணைக்கு வேண்டிய சித்திரான்ன விதமும் திவ்வியமணக் குழம்பும் - கச்சாயவர்க்கமும் கதம்பப் பொரியலும் - ஆகிய அறுசுவையுண்டிகளையுஞ் சுயம்பாக வீமனிடத்தில் வாங்கிவந்து கொடுத்து, வழக்கப்படிக்கு வேடிக்கையாக விளையாடி, சந்தனாதிகந்தந் திமிர்ந்து, சிந்தைநோயற்ற செல்வியைப்போற் கபடமில்லாமல், யாருடனுங் கலந்துறவாடி களங்கரகிதமாய்க் காலம் பார்த்திருந்தாள், அப்படியிருக்கும்போது - எட்டுதிக்குங் கெட்டழிந்தோடிய இருளெல்லாந் திரளாகச்சேர்ந்து, தங்கள் பகையாகிய சூரியனை வெல்லவந்தயாறுபோற் சூழ்ந்து கொண்டன. அவ்விருளைக் கண்டு பாபத்திற்குப் பந்தோடும் பாக்கியவான் களைப்போற் புண்ணியப்பொருளாகிய வெய்யோன்மேற்றிசை புகுந்து அஸ்தாமானகிரி அணைந்தாள். அக்காலத்தில் அளவிறந்த ஆசையை அடைத்துவைத்திருந்த கீசகனை

னவன் தான் மோசம்போவதறியால், வண்ண ப்பெண்மேற்கொண்ட மதவிகாரத்தினுல் வாச நீரில் தோய்ந்து, பூஜாவிதிமுடித்து, போஜ னமுண்டு, இளைப்பாறவுஞ் சமயமில்லாமல், சந்தன குங்கும - சிந்துர - பாளித - கந்த-கத ம்ப-மிகுந்த-சுகுந்த-நிறைந்த-மகரந்த மலர்மா லேயும் நவமணிபதித்த அழகிய ஆபரணமும் சித்திரித் தெழுத்தினிற் பிரித்திரத்ன கொத்து முத்து வைத்திழைத்த சரிகைகள் சுற்றிய வஸ்திரமும், கொத்துச் சரப்பணியும், ரத்தி னமுருகும், முருகும், முத்திரைமோதிரம் - அ ஷ்தகடகம் - விசித்திரமகுடம் - சுத்தபவித்தி ரம் - இவைமுதலிய - ஆபரணங்களு மணிந் து, வாசத்தாம்பூல முண்டு, திரௌபதாதே விக்குப் பற்பல பண்டுபலாதிகளுங் கொண்டு, கறுத்த இருளிற் காலால்வழிதேடி. அந்தக னிருக்குந் திக்குநோக்கிச் செல்வதுபோல்' அந்தமாலினி சொன்ன வார்த்தையை நிச மென்று நம்பி, அச்சுதர்க்கணை தம்பிமாஞ் சோலேயி விருக்கிற வசந்த னுக்கிசைந்த மண் டபத்தை நாடி ஓடிவந்தான் இவ்விதமாக வந் தகிசகனுடைய பிராணனென்னும் பனியைக் கொடுக்கப்புகுந்த சூரியன்போன்ற பாஞ்சாலி யானவள் இரவுதோன்றியவுடனே விரைவில் ஸ்நாஞ்செய்து, நித்திய செபமுடித்து. சூரி யன் முதலிய தேவர்களைத்தொழுது, அந்தப் புரம் விட்டுப்புறப்பட்டு, சத்துருக்களுயிரையு ஞ்சமபல் வேலேகளையும் இம் என்பதற்குமுன் முடிக்காநின்ற செம்பொன்மலேயை நிகர்த்த தோளும் - வீரகண்டை தாங்குந் தாளும் . உ டைவாளு முடைய வீமசேன னிடத்திற்குப் போய் விரைவிற் புறப்படுமென்முள். அவள் சொல்லேக்கேட்ட வீமசேனன் எந்த வேளையி ல் எந்த வேடமெடுக்க நினைத்தாலும் அவ னிஷ்டப்படிக்கு அமைய வரங்கொடுத்திரு க்கும் எமதரும ராஜனருளினுற் சகலாபரண அலங்காரச் சௌந்திரியப் பெண் ணுருவெ டுத்து, கையில் அள்ளிக்கொள்ளத் தக்கதா ய்க் கலந்த நள்ளிருளில் மெல்லச்சென்று, கீச கக்கள்ளன் வருவானே? வாரானே? என்று கவலேகொண்டு, கனகமயவுசித சிகரமாடமு டைய பளிங்கு மண்டபத்தை அடுத்து, தெய் வப்பெண்ணன திரௌபதாதேவியை அவ் விடத்திலொளித்து, வண்ணமகள் போலா கிய தன்னுருவத்தைத் தூணில் மறைத்து, கண்சிமிட்டாமற் காட்டுவழிமேல் நாட்டம் வைத்திருந்தான்.

கீசகன் விரதசாரணி வேடம்பூண்டிருந்த வீமனைக்கலவிக்குக் கொஞ்சுதல்.

அந்தவேளையிற் செத்தபிணமானது மெ த்தப்பணி பூண்டு வருவதுபோலும், எக்கிய த்திற்கிசைந்த நெய்யை நக்கிப் புசிக்கவரும் நாய்போலும் வருகிற கீசகன், உயர்ந்த மாம ரச்சோலேயிற் சாந்தினுல் மெருகிட்ட தாவள யமான வசந்தமண்டபத்தைக் கண்டு கெண் டையங் கண்ணுளிங்குவந்தாளோ. ஒன்றியா ய்வரப்பயந்து நின்றுளோ? மறைத்திருந்து மனஞ்சோதிக்கின்ருளோ? என்னமோ? அ வளெண்ணம் அறியேன். வாசப்பூ மலர்மே னிமானே! ஓ என்னுசைக்கோரளி மதுரத் தேனே! ஓ மன்மதன் படையை வாட்டவந்த துணையே! ஓ மாதவத்தை அழிக்கு மலர்விழி கணையே! என்று கூவிக்கொண்டுவந்த கீசக ராசனை ஆஜானு பாகுவினையுடைய தண்ட த ரனுகிய வீமன்கண்டு, வெட்கங்கொண் டொ துங்கும் பெண்களைப்போல் அந்தத் தூண் மறைவி லொதுங்கித் தலேயைநாட்டி, சந்திர பிம்ப முகங்காட்டி, இன்னும் பற்பல அபிந யங்களால் அவனைப் பேய்போலாட்டினன் அ ப்போது அடங்கிக்கிடந்த காமத்தீயைத்தொ டங்கச்செய்த சீமாட்டியை அந்தக்கீசகன் க ண் ணுருவக்கண்டு பெண் ணுருவெனச் சிந் தையுட்கொண்டு, குனிந்து நேராக அத்தை யல்கால் மேற்பணிந்து, என்னின் பக்கனியே வாராய். எனக்குன் இனியமுத்தந்தாராய். கு ம்மென்றிருக்கின்ற இவ்வனத்து, என்னை யொருபொருளாய் மதித்து, என்பேரிலிஷ்ட ம் வகித்து, இத்தனை தூரந்தனித்து, கால்வ ருந்தத் தக்கதாக வரும்படி பொருத்திவைத்த தவம் யாருடைதோ! இத்தலம்புரிதவமோ? என்குலம்புரிதவமோ? ஓ வலம்புரிக் கழுத்தி னையுடைய மாதே! அறியேன்: அறியேன்: காலதாமச மாச்சுதென்று கோபங்கொள்ள வேண்டாம். ஓ! ஓ! பருவரதியே? காமவெறி யேறிக் கருத்தழிந்துபோனநான் மானுபிமா னம் பாராமல் உம்மைத்துறத்திவந்து மனக் குறை விளேத்தேன். அப்பிழைபொறுத்து எ ளியேனை ஆண்டருள்வீர். என்று நலம்பொ

விமணிமுடி நிலம்பட வீழ்ந்து, மறுபடியு மெழுந்து, அன்னமே என்றுபுகழ்ந்து, செங்கையிரண்டையுஞ் சிரமேற்குவித்து, அவள் முகத்தைப்பார்த்து, ஓ செவ்விளநீரைப் பழித்துத்திரண்ட இரண்டு கொங்கைதாங்கியமங்கையே? ஓ புனல்படிந்து, புகைபரந்து புநுகளைந்து பூவணிந்து புள்ளுறைந்து பொங்கு மங்குலைப் பொருக்கித்! கங்குலைத் திருத்தி முடித்தகுழற் பூங்கோதையே! ஓ குழலிசைக்கினிய மொழிபலபயிலும் பேதையே! உமக்குத் தீதுநினைத்த மகாபாவிநா னுகையால் தேவரீர் தீர்க்கவைரம் வைபாமல், அதனால் உமது ளம் நையாமல், இத்ததியிலென்னை யாட்கொள்ளவேண்டும்.

இந்தக் கடுமையான காட்டில் கொடிய கயவர்மனம் போற் கறுத்த இருட்டில், அடியேனிமித்தங் கலவியைநாடிவந்து காத்திருக்கின்ற உமக்கு நானென்ன உபசாரஞ்செய்யப் பொகிறேன்? எவ்விதஉபகாரம்பண்ணுவேன் நீர் கிருபைவைத்து நடத்த நினைத்த உதவிக்குப் பிரதியுதவி புரிய வகையறியேன்; நீரின்று கொடுக்கப்போகிற தனத்திற்கு நான்கோடி தனங்கொடுத்தாலும் ஈடாகாதே: ஓ எண்ணுசைக்கண்ணே! இனிமேல் நானென்ன செய்வேன்? ஆகிலும் பதிலுதவி செய்வதற்கு ஒரு வகை யிருக்கின்றது அஃதென்ன வெனில்- என்னுயிரை உமக்கு ஒப்புவிப்பதுதான் உயர்ந்தகைமாறு. இதைவிட வேறு விதியில்லை. இப்போதுந் தமக்குவேண்டிய வஸ்துக்களெல்லாம் இதோ கொண்டுவந் திருக்கின்றேன். தயையுடன் அங்கீகரித்துக்கொள்ளும். ஓ தருணி! தவறுதப்பிய என்னைத் தாங்கிக்கொள்ளும், ஏன் சும்மாயிருக்கின்றீர்? ஐயோ இப்பொது அநியாயமாய்ப் போகின்றதே: அநேக போஜனவஸ்துக்கள் ஆறியலண்டு போகின்றதே; கிஞ்சுகவாய்திறந்து கொஞ்சம் பேசப் போகாதோ? ஓ பஞ்சவர்னக்கிளியே அஞ்சிய யென்னை ஆதறிக்கப்படாதா? எஞ்சிய வென்னை ஈடேற்றப்படாதா? தித்திப்பான உமது பேச்சு. என் செவிக்கேரும் கால மாச்சு ஓ தெய்வப் பெண்ணே! நீரிப்படி மர்ம்மமா யிருந்தீராகில் மன்மதனால் நொந்து வெந்துபோனநான் கடைத் தேறுங்கால மெதுவோ? நீரெனக் கிசைந்து இவ்வளவுதூரங் கிட்டவந்திருந்தும் ஒட்டாமலெட்டியிருப்பது என்னபாவமோ: உத்தமஸ்திரீகட்குள்ள சுபாவமோ? ஏதுவும் உமதுகருணைக்கெதிர் நிற்க மாட்டாதே: தழைந்திருக்குந் தோப்பில் தனித்திருக்கு நாமிருவருங் கொஞ்சி விளையாட வேண்டாமோ? ஆவி துளங்கத் தாவித்துளைக்கும் பாவிமதன்கணையோ பொல்லாது. என் னிஷ்ட தெய்வமும் அஷ்டயிஸ்வரியமும் உம்மையன்றி வேறொன்றுமில்லை. உமது காலடியழகுக் கீடுபடாத என் பெண்சாதிமார்களின் தேகத்தையும், அவர்கள் மேலுண்டான மோகத்தையும் இன்று துறந்தேன். உமதாணை, என்கண்ணாணை, இன்றுமுதலென்றைக்குங் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க மாட்டேன். இதுவேசத்தியம். என்சொல்லே நித்தியம். உம்மை யிணங்காத நான் அநித்தியம். ஆ பத்தினீ! என்னைப் பற்றியெரிக்குங் காமாக்கினி வெதுப்பிக்கருக்கிக் கவிழ்க்கப் பார்க்கின்றது. இந்தத்ததியில் நீர் கைகொடுக்க வேண்டும். இனித் தாளமாட்டேன். இன்னும் சற்றுநேரம் போனால் உம்மை நான் ஆளமாட்டேன் ஓ வாளாயுதக் கண்வாய்ந்த மநோரதமே! என்று அவளுக்கு தேர்சென்று நின்று, ஆ! ஆ! நீர் முந்திப் பேசலாகாதோ? பேசினால் உமது வாய்முத்துச் சிந்திப்போமென்றோ? என்பேரிற் கோபமோ அல்லது மனஸ்தாபமோ ஓ பெண்ணரசே! என்று பலவாறுகிய பஞ்சைப் பாட்டுகளைப் பாடினான்.

வீமசேனனுக்குங் கீசகனுக்கும் யுத்தம்.

அவன் பிதற்றிய மொழிகளைக் கொஞ்ச நேரம்வரையிலுங் கேட்டிருந்த வீமசேனன் தன்முகத்தைக் கீசகனுக்குக் காட்டாமல் தூணில் மறைத்து, ஒருபக்கத்திற் கொருபக்கந் திரும்பி, அவனைப்பார்க்கப் பார்க்க மனமுறிந்து, ஆணவமலமுதலான அஞ்ஞானவிருள் மூடிய ஆசாரயீனர் வாசாகைங்கரியஞ் சொல்லி ஊர்மெச்ச பால்வார்த்து உண்பது போல் உலகமெச்சச்செய்கிற படாடம்பபூசாவிதியின் புண்யபயனால் அப்பூசை செய்பவரையும் அவர் கால்வழியையும் நாசமாக்க நகைக்குங் கடவுள்போல் நகைத்து? கோபாக்கினியாற் கீசகனைக் குறித்து வெறித்துப் பார்த்தான். அதுகாலையிற் கீசகராஜன் கௌரவமாய்ச்சிரித்து, ஓ வண்டுலாவு மலர்க்குழல்மாதே! என்

மேலன்புவர இத்தனைநாழிகை சென்றதோ? இப்போதுதான் மனதிரங்கியதோ? இவ்வளவு தயவுபோதுமென்று தன்னிருகரத்திலுந்தாவி ஓ என் பிராணமோக்ஷகாரணி! என்று பாவி தழுவினன், அத்தூணில் மறைந்திருந்த வீமன் கீசகன் கைக்குச் சிக்காமல், யானைத்துதிக்கைபோன்ற தன்னிருகையையும் அத்தூணுக்கிருபாலு நீட்டி, முறைவழுவித் துறை தப்பித் தழுவநீட்டிய கீசகன் கையிரண்டையும் பற்றிக்கொண்டு நெருக்கினன். நெருக்கவே கீசகன் செந்தேள்கொட்டித் திகைப்பதுபோல் துடித்து, உதட்டைமடித்து,ஈதென்ன வாச்சரியம்? விபரீதமாய் தோணுதே: பெறு மோசம்போற்காணுதே: நாமெண்ணிய வண்ணமகளானல் அவளுடைய உள்ளங்கை தாமரைப் புட்பம்போல் மிருதுவா யிருக்குமே; இந்தக்கை கல்லினுங் கடிதாகக் காணுதே: இந்தப்பிடி எமலோகத்திற்கிழுத்துக்கொண்டு போகவந்த காலதூதரால் கழுத்திற்கிடுங் கத்திரிக்கோல் போலு மிருக்கிறதே: இது ஆர் செய்தமாயமோ? அவள்தேடிய உபாயமோ! என்னுத்மாவுக்கபாயமோ? ஒருவேளை நம்மை நம்பவைத்து மோசம்பண்ணி யிருப்பாளா? ஏறவிட்டேணியைவாங்கும் புன்னெறியரைப் போல் நினைப்பாளா? நமது தமக்கையினிடமாய் அண்டிப் பிழைக்கவந்த அநாதையானவள் வஞ்சனைவிரோத மனதில்வைப்பாளா கொஞ்சமேனும் நன்றி நினையாளா? எனைச் செய்யும் வினைச்செயலெப்படியோ வறியேன், ஆகிலும் ஸ்திரீகளை நம்பலாகா தென்பது பெரியபேச்சு அந்தச்சொல்லை யோசிக்குமிடத்தில் எல்லாப் பெண்களும் மோசமுள்ளவர்களாயிருப்பார்களா? சிலவேளை நாம்கொண்ட மோகசோபத்தினுற் புத்திமறண்டு சத்திமாறியதோ? நம்மை இவ்விடம்வரச்சொன்ன காதலி இவளோ? அல்லது இன்னுமெவளோ? இதை நன்ருய்ச் சோதித்தறிவோ மென்று தனக்குள்ளே கலவரங் கொண்டு இசனைப் பேசுவதாயினன்.

அடி என்கையைப்பிடித்த தையலே! எனக்கு மைலாகிரி மீறுதடி? நீசரசமாய் பிடித்தஎன் கையைச் சற்றே விட்டுவிடடி நீ பிடித்த பிடிப்புக் கிளையாதிருக்கிற என்பிராண வலுவைப்பாரடி! உன்பலத்திற்கென்பலம் ஒன்பதுபங்குயர்ந்ததடி? உன்னை நான் அடி பிடி என்பதாய்ப் பெசுகிறனென்று நீ ஆயாசப்படாதே. காமசரசக்கலவிக்களிப்பாற் கசிந்துவருகிற கசிதவுசித வார்த்தையடி! அடி என்னிருகண்ணே! அடி என்காதலிப்பெண்ணே! என்று தன் கையைப்பிடிங்கினன். இவனெத்தனையோ பராக்குக்காட்டி அசப்பில் தன்கையை யிழுத்தபோது ஜாக்கிரதையிலிருந்த வீமன் தான்பிடித்தபிடி விடாமல், வலதுகையை நீட்டி இடதுகையை யிழுத்து, இடதுகையை நீட்டி வலதுகையை யிழுத்து நிலைமததிட்டுத் தயிர்கடையுந் தன்மைபோல் மாறிமாறி யிழுத்து வலித்து, தூணுடன் தேய்த்து, பின்பு சரேலென்று ஓர் பக்கமாயிழுத்து! அவனிருகரத்தையுஞ் சேர்த்துத் தன்னெருகரத்தாற் பற்றிக்கொண்டு, மற்றொருகரத்தினல் மொத்தியும், குத்தியும், கிள்ளியும், நிமிட்டியும், பிசைந்தும், பிரமிக்கச்செய்தவனய்; இதுசரசக்குத்து. இது கலவிக்கிள்ளு என்று சொல்லி ஒவ்வொரு கிள்ளுக்கு அள்ளுச்சதை துள்ளும்படியாகவும், ஒவ்வொரு குத்துக்கு உழக்குரத்தம் பீரிம்படியாகவுஞ் செய்து, அவன்தேகத்தை வருத்தி அளவற்ற தீமைகளைப் புரிவதானன். அப்போது கீசகன் சகிக்கமாட்டாமல் வாய்விட்டிரைந்து, நாடத்திசையுநாடி, வாடதமுகமும்வாடி,எண்ணுத எண்ணமுமெண்ணி, குண்ணுதகுண்ணலுங்குண்ணி, தேகமெல்லாம்வியர்த்துசூரசம் மாரச்சுப்பிரமணியக்கடவுளோ? இராக்ஷசவயிரியாகிய மகாவிஷ்ணுவோ? என்றுநிலவரம் விண்டு, கலவரங்கொண்டுவகைதப்பி மாட்டிக்கொண்டதன்கைகளைத்தன்னுற்கூடியமட்டுஞ் சாகசஞ்செய்துவாங்குவதானன்அப்போதந்த வீமசேனன் மின்னெளிபோல் விளங்கி, கீசகனுடைய இரண்டு கையில் ஒருகையைவிட்டுவிட்டு, மற்றொருகையை பிடித்தபிடி தளராமலிறுக்கி, விறுறென்று சுழற்றி, விசைக்கயிற்றை இழுப்பதுபோல அவனுடைய தலைமயிரைப் பற்றியிழுத்து, நான்குதிசையிலுங் கரகரவென்றுசுழற்றி மேலேதூக்கிக் கீழேதாக்கி வீசினன். அப்போது கீசகன் பெருமூச்சுவிட்டெழுந்து, ஐயையோ! ஆண்டவனே! பெண்ணென்றெண்ணிய எண்ணம்போச்சுதே; இப்போதிது பேயுருவாய்வந்து வாய்ச்சுதே; இனிப்பிழைக்கும்வழி யெப்படி? இந்த வேளையிற் பெதறியிளைப்போமாகில் வந்திருப்

பவன் மனிதன். எப்படியும் நம்மை மாட்டு வான்போ லிருக்கிறது. நாமிவனை முந்திமுடி த்து விட்டாற் பிந்தி அந்தப் பெண்ணுடன் கூடிப்பேசிக்கொள்ளலாம். இவனைப் பிராண னுடன் விடப் போகாது. என்று விரைந் தோடி வந்தான்.

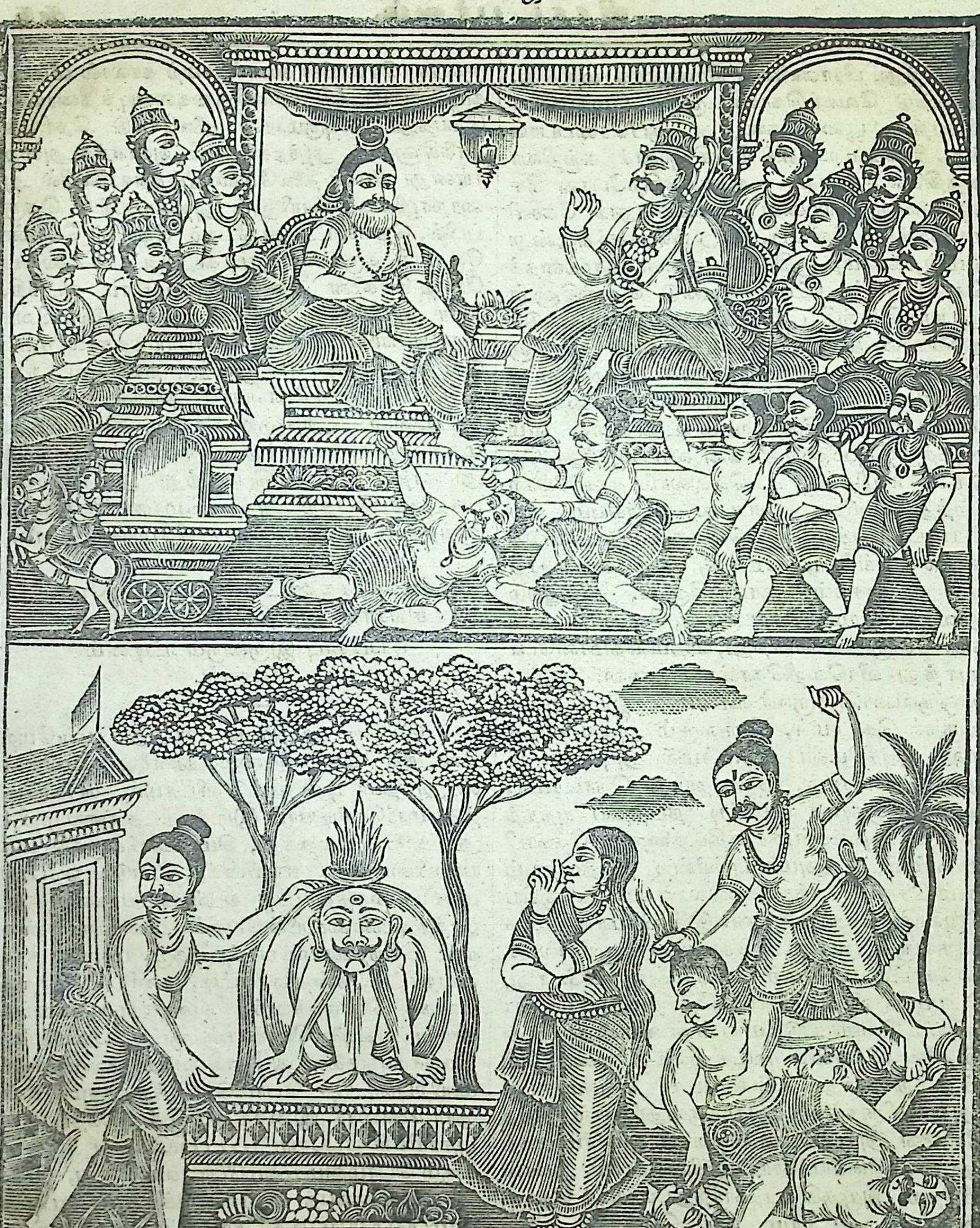
ஓ மகாராஜனே! இந்த மட்டுங் கிரகசா ரம் விட்டதென்று போகாமல் விரைந்தோடி வரவே, வந்தகீசகனை வீமன் மடக்கிப்பிடித் தான். அப்பிடிப்பைக் கீசகன் சடுக்கென்று தட்டினன். தட்டிய கீசகன்தலையிற் குட்டினன் குட்டிய வீமனை முகத்தைப்பார்த்துக் குத்தி னன் குத்திய கீசகன்மேற் கொதித் தெழுந்து குதித்து அவன் மூக்கில் தாக்கினன். தாக்கிய வீமனைத் தடுத்துப் பிடித்தான். பிடித்த கீச னைப்புரட்டிப் பூமியிற்சாய்ந்தான். சாய்ந்தவீம னைக்காலால்தளைந்தான்தளைந்த கீசகனைப்புரட் டி யுதைத்துத்தள்ளினன். தள்ளிய வீமனுக்கி ளையாமல் பின்னுங்கீசகனெழுந்து, முன்னம் பேசிய ஆணவமும் - நாணமும்-மானமும்-வி டாமல் மற்போற்கொடுக்கவந்தான். அவ்வே ளையில்வீமன் ஆக்கிரமித்தெழுந்து எதிரியின் தோள்மேற் கோடையிடிபோல் இடித்தான். அவ்விடியை படியத்தாங்கிய கீசகன் இவனை முடியப்பார்ப் பேனென்று விடியற்காலத்துக் காக்கைபோற்கதறி, அக்குத்துக்குப் பதிற்குத் துகுத்தினன். அவன் குத்திய குத்தை மக மேருவே பொத்ததோளில் தாங்கிய வீமசே னன் தத்தளிக்காமல், முகஞ்சுளித்துத் தன் கைவிரல்களை மடக்கி, கீசகன் மார்புகிழியவும் அவன்தலையேழுத்து அழியவும் - முதுகெலு ம்பு நொறுங்கவும் - பழுவெலும்பு முறியவும்- தலையோடுடைந்து இரத்தந் ததும்பி வழிய வுந் தாக்கினன். அந்தத்தாக்கு தலைமேற் கொண்ட கீசகன் ஆர்ப்பரித்துக்கனைத்து, வீ ரங்கொண்டு சுழன்று, இருகையுமுடக்கி இல குவுகொண்டெழுந்தான். எழுந்தவன் கரமி ரண்டுங் கொழுந்தென வதங்கிவாடும்படிக்கு, வீமன் தட்டிவிட்டு, குலத்திற்குப்பழுது தேடி க்கொண்ட கீசகனைத்துன்னி, தன்காலால் அ வன்காலைப்பின்னி, அப்பின்னலோடுசேர்த்து தூக்கிஎடுத்துத்திரௌபதியையழைத்து, தீரா மோகங்கொண்ட விகாரசுரூபனைப் பாரென்று காட்டி, சுழற்காற்றிலகப்பட்ட துரும்புபோலு ங்காற்றாடிபோலுங் கரகறெனச்சுற்றிக்கொக்க ரித்துபோற்சிங்கம்போற் பூரித்துப் பூமியிலெ றிந்தான். வீமசேனனால் எறியப்பட்டு வீழ்ந்த கீசகன் காமவின்பத்தைக் கட்டுடன்மறந்து, சோம குலந்துலங்கப்பிறந்த பாண்டவர்களில் இவன் விமசேனனென்று அறிந்து, துன்ப நிறைந்து ஐயையொ!! ஐயோ! இவனை யிந்த மட்டும் விட்டுவிட்டு என்னோட்டத்தை நீபிடி க்கமாட்டாய் போடாபோவென்று ஓடலா மெ ன்றால், இவன் நம்மை எந்நாளைக்கும்பிராண னுடன் விடப்போகிறதில்லை. நாமிதுவரையி லும் பிழைத்த பிழைப்புக்குப் பழுது வந்து போம். நம்மையாருஞ் சட்டைபண்ணார்கள் பெட்டாகிய குட்டுக் கெட்டுப்போய்விடும். ஆ கையால் இவனை ஒருகைபார்ப்போம் நமக்கு நல்வினைப்பயன் கைகூடுமானால் இவனை நம னுலகஞ் சேர்ப்போம். ஆகாமற்போனால் இ வனிடத்தில் நமது உயிரைத் தாரைவார்ப் போம் என்று எழுந்து விரைந்து கந்துபா ய்ந்து வீமன்தலைமயிரைப் பிடித்துக் கைவிர லிற் சுழற்றி, கரகரவென் சுழற்றி நிலக்கடை யாகத் தள்ளி, தன்னிருகாலாற்புரட்டிப்புரட்டி உதைத்து, அவனுடலைத் தேய்த்து, மழுங்கி ய திரண்ட கற்றூண் போலாக்கி, உள்ளங்கா லிரண்டும் இரத்த வெள்ளங்காண மிதித்து, அவன் தேகஞ்சிவக்கச்சீறி அறைந்தான். இ வ்விதமாகக் கீழேவீழ்த்தி மோதிப் பிடித்து மாறியடித்து மொத்துகின்ற கீசகன் வசத்தில் வகைமோசமாய் மாட்டிக்கொண்ட வாயுகுமா ரனைப் பாஞ்சாலிகண்டு பரதவித்து, ஐயை யோ!! பாபம்பெரிதோ? புண்ணியஞ்சிறிதோ? சத்தியங்குறைவோ ? அசத்திய நிறைவோ? ஓ தேவர்காள்? ஓ வனதேவதைகாள் ? வீமராஜ னுக்குப் பொல்லாங்கு நேரிட்டபிற்பாடு இம் மேதினியில்நானும் பிராணனுட னிருக்கவே ண்டுமா? அவருக்கு முன்னே என் உயிரை மாய்த்துவிடுகிறேன். ஐயா முதலையைக் கொ ன்று மூரியானையைக்காத்த முதல்வனே! என் றழுது பரதவித்தாள்.

அப்போது இந்தத் திரௌபதா தேவி யின் வியசனவசனமானது வீமன்காதில் நு ழைந்தது. அதனா லவனுக்கு வீரசன்னத மேறி, மேலான கீழாளாகப் புரட்டி கீழாள் மேளாகக் கண்ணுருட்டி, ஓபாஞ்சாலி! அஞ் சாதே; உயிர்விட மிஞ்சாதே: பதறாதே. இ தோ நான்பிழைத்தேன். என்று தேக ஆயா

சந்திர்ந்து, பிராணனைத் திரணமாக மதித்து, நீருண்டு வேகங்கொண்டழுந்த மேகம்போ லிரைந்து, பூவைதோய்ந்து, குபீரெனப்பாய்ந்து, கீசகனைப்பற்றிக் கிறுகிறெனச் சுற்றிவானத்திலெறிந்தான். ஆகாயத்திற்போன கீசகனுனவன் வாயுவை ஸ்தம்பித்துக் கேசரி மார்க்கத்திற் கிளம்பி, விறுவிறெனச்சுழன்று வீமன்றலைமேற் குதித்து, அவன் கழுத்தைக் கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொண்டு தொங்கினான் அப்படிதொங்கிய கீசகனை வீமசேனனெடுத்துக்கொண்டு அவனிருகரத்தையுந் தன்னொருகரத்திலடக்கி, ஆளையிழுத்துக் கீழேபோட்டு மடக்கி வயிற்றை மிதித்து, வாயிலுமுதைத்து பக்கப்பற்கள் பதினாறையும் உதிர்த்தான். வீமனிடித்த இடியினாற் கீசகன் வாய்கிழிந்து, கெடுநினைப்பழிந்து, பல்லெல்லாம் பதர்போற் பறந்துபோயின. அப்படி போகியும் அப்போதப் பொக்கைவாய்க் கீசகன் புறங்கொடுக்காமல் உரங்கொண்டேங்கி, மரங்களைப் பிடுங்கி வரிசைகள் தொடங்கினான், வீமனும் அவனைவிடாமல் தொடர்ந்து, வேண்டியமரங்களை வேருடன் களைந்து, விதம்விதமானபோர்புரிந்து வீரவெறிகொண்டாடினான். இப்படி ஒருவரையொருவர் விடாமல், இடம்வலம் வருதல் கெடாமல், இருவரும் அடிகள்படாமல், ஆயுதமென்பது எடாமல், அடிக்கடி முதுகு கொடாமல், சோபதாபந் தொடாமல், சூக்ஷாதி சூக்ஷமா யொட்டி நடத்திய யுத்தத்தையும், அவர்கள்மநோதிடத்தையும்-தேகாபிமானம்விட்டு அமர் புரிகின்ற திறத்தையும் நாம் சொல்லத்தக்கதேயல்ல, ஓ வல்லவனாகிய ஜெனமேஜெயராஜனே! இவ்விதமாகஇவர்களிருவருந் தங்கள் தங்களுடைய முழுப்பலங்களைக்காட்டி மாறுமற் போராடி வரும்போது, பொழுது விடியப்போகிறதே: நமது பூர்வோத்தியம் வெளிப்படுமே என்று வீமன்துடித்து இவனை விரைவில் முடித்துவிட வேண்டுமென்று நினைத்து, பங்கப்படாச் சிங்கமானது அற்ப மிருகத்தை அமுக்குவதுபோல் அந்த கீசகனை அமுக்கி, காலிரண்டையும் மேலாகத் தூக்கி, கவ்வாயக்காய்ப்பூமியில்தாக்கி, அவன் மீதேறி அமுக்கி உட்கார்ந்து மார்புந் தோளும்வயிறும் பிடரியும் வலிப்பெடுக்கக் குத்தினான். அவன் குத்தியகுத்தைச்சிங்கபலம்பெற்ற கீசகனுனவன் திரஸ்கரித்து, அதையொருவரவு செலவில் வைக்காமற் காலால் வீமன் கழுத்தைமடக்கி தன்னிருகையையுந் தரையில் தேய்த்து வாயுகுமாரன் தலையோடு நெரியத் தாக்கினான். அந்தக்கீசகன் அறைந்த அறையானது வீமன் தலைமேல் வீழ்ந்தகாலையில் அரைநாழிகைவரையிலும் அறிவுமயங்கி, நெருப்பில், நெய்விட்டது போற் கோபங் கொண்டோங்கி, கருப்பைக்குட் கட்டுபட்ட சிசுவைப் போற் கீசகனை அசைய வொட்டாம லடக்கி, ஒரே அமுத்தாக அழித்தி அவன் தலைமயிரை கெட்டியாய்ப்பிடித்து, வச்சிராயுதத்தால் மாட்டுவதுபோற் கையை முடக்கு நகங்களை நீட்டி முட்டி அடிக்கொப்பாய் அவன் உச்சியிற் குட்டினான். அதனாற் கீசகன் தலைகிழிந்து மலசலாதிகள் வழிந்து கண்ணிரண்டுங் கழிந்து, காதில் உதிரம் பொழிந்து அந்தக்கரண வாதனையாற்பதறி அந்தகன்மரண வேதனையினாற்கதறி, ஆவியழிந்து புவிமேற்சாய்ந்தான்.

வீமன் கீசகனுடலைப் பேய்ப்பதிபோல் சிங்காரித்துத் திரௌபதிக்குக் காட்டிப்பின்பு இருவரும்பட்டினம் போதல்.

இப்படி அழிந்து சாய்ந்து மண்மேற் கிடைந்த விராடன் மைத்துனனை வீமசேனன் அந்தமட்டில் விட்டு விடாமல் வாரிப்பிடித்து மார்பொடியாய் இடித்து, கையைமுறித்து, காலைக்குறைத்து, மெய்யைச்சுருக்கி கையாற்பிசைந்து, மாவிளக்கு போடுவதுபோல் மாமிசத்தைத்திரட்டி உண்டையாகவைத்து, அந்த உண்டையின்பேரில் மீசையுங் கண்களும் விரிந்தவாயும் பரந்தமுகமு முடைய தலையைநாட்டி, தன்தலையாட்டி, பணிப்பெண்ணுக்காகக் கொண்டுவந்த வஸ்திராபரணவலங்கார புட்பங்களையெல்லாஞ் சூட்டி, பண்டுபலாதிகச்சாயங்களை அதோடு வந்த தலைவாழையிலையிற்படையற் போட்டு, கந்த கதம்ப கஸ்தூரிகளைவாரி இறைத்து, இவ்வுலகத்துள்ள பூசாரிகள் பேயோட்டிப் பதிபோடச் சிங்காரிக்கும் பொம்மைமுகம்போ லமைத்து, இந்த வேடிக்கையைத் திரௌபதிக்குக் காண்பித்து காமப்பேயோட்டிக் காட்டுப் பூசைபோட்டுப் பேய்ப்பதி சிங்காரித்திருக்கின்றேன். பாரென்று சொல்லுவோ மென்பதாக நினைத்து

வீமன் கீசனுடலைப் பேய்ப்பதிபோற் சிங்காரித்துப் திரௌபதிக்குக் காட்டல்.

காயும்கனியும் பூவுமாயிருந்த ஒருபெரியமரத்தைப் பிடுங்கிக்கசக்கி, தீயெழத் தேய்த்து பூ வென்று நெருப்பெழவாயினலூதி, பக்கத்திலிருந்த காட்டைக் கொளுத்திவிட்டு எங்கும் ஜோதியாயெரியச்செய்து, திரௌபதியை யழைத்து வந்து, ஓ வெற்பெனத்திரண்ட சொற்கத்தைச்சுமந்த கற்பினிலுயர்ந்த பத்தினிப் பெண்ணே! உன் கால்மேல்வீழ்ந்த கடையனைப்பார், கயவனைப்பார், காமக்களிப் போட்டியபேயனைப்பார் என்று காட்டினன். அதை வேலுஞ்சேலும் விழியாயமைந்து பாலுந்தேனும்மொழியாய்ச்சமைந்தஅப்பங்கயப்பெண் பெருமாள் பார்த்து, தனதுவயிறும் வாயும் மனமும் பதறிக்கதறிய வாட்டமொழிந்து வீமசேனன்பேரில் நாட்டமாயிருந்தாள். கேட்டீரோ ஜெனமேஜய மகாராஜனே? அவரவர் தேடிய வினைப்பயன்களை அவரவர நுபவித்துத் தீரவேண்டு மல்லது இதுபலியாமல் விடாது. தாங்கள் ஒருகாரியத்தைப் பெற எண்ணினல் நினைத்தபடி முடியாது. எண்ணியவண்ணம் எவர்களும் பெறவில்லை, எண்ண முன்னுக்குவராது. தெய்வபலமிருந் தொருவேளை முடிந்தால் முடியும் சிங்கபலம்பெற்ற கீசகன் பாஞ்சாலியினளவில் நினைத்த பொல்லாங்கானது நாமெல்லோரும் நாவாற்பேசப்படாத பாபகாரியமாதலால், அதனுல் வந்த மிதமற்றபலனை உடனே அவன் அநுபவித்தான், அதைப்பற்றி நாம் பேசவேண்டும் அவசரமில்லை. இப்பால் வாயுசுதனுகிய வீமசேனன் அக்கினியிற்பிறந்த அணங்கை நோக்கி உனக்குப்பகையான கீசகன் ஒருவகையாய் அழிந்துபோனுன். உன் விஷத்தில் இன்னும் யாராவது மன்மத கோலாகல மயக்கத்தைக் கொண்டார்களாகில், அவர்களுமிப்படியே அநுபவிப்பார்கள். நீ ஒன்றுக்குமஞ்சாதே. இனிநாம் இவ்விடத்தி லிருக்கத்தகாது. பொழுதுவிடியுமுன் போய்விடவேண்டும். என்று இருவருங் காட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு மச்சநாட்டைநோக்கி வருகையில், வழியில் ஓர் தாமரைக்குளத்தி லிறங்கித்தேகபரிசுத்தஞ் செய்துகொண்டு. தீர்த்தமருந்தி, தெய்வப் பிரார்த்தனையுடன் சுதர்க்கணை அரண்மனைக்குப்போகும்படியாகத் திரௌபதியை அனுப்பிவித்து, வீமசேனன் மடைப் பள்ளிக்குப் போய், மலரணைமேற் படுத்து, நித்திரைவராமற் குத்துக்கா லிட்டுக்கொண் டிருந்தான்.

உபகீசகா ளிரவிலடவிச்சந்தடி கேட்டுஜ யுற்றுவந்து, தமயனுக்கு நேர்ந்த சம்பவங்கண்டு அறுதல்,

---

இப்படியிருக்க மடலவிழ்ந்து, இதழ்பரந்து, மலர்விரிந்து, மதுநிறைந்து, மணமுறைந்து, தளிர்தழைந்து, தலைசெறிந்து, கிளைமிகுந்து, மிகவுயர்ந்து இருளடர்ந்து கொடிபடர்ந்து காய்சொரிந்து கனியுதிர்ந்து, கதிர்மதிநுழையாக் களிப்போடிருந்த அம்மாந்தோப்பில், வீமராஜனுங் கீசகராஜனும் பேசியவோசையும், கைக்குத்தின் முழக்கமும், மண்டபத்திலுண்டான எதிலொலியும், மரங்களைப் பிடுங்கிமாட்டிய ஆர்ப்பும், சத்தடங்கிய இருபது நாழிகைச் சமயமாதலால் விராடபுரமுதலிய சுற்றுக்கிராமங்களிற் கேட்டன. கேட்டுஞ்சனங்கள் அப்போது இராக்காலமானதினுலும் நித்திரை மயக்கத்தாலும், எப்பொழுதும் யுத்தம் இல்லையென்றிருந்த மப்புப் புத்தியினுலும், காட்டின்கணெழும் ஓசையாயிருப்பதினுல் விசாரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லாமையினுலும், தாங்கள் வாழுநாட்டில் யாதொருகலவரமு மெண்ணுதவர்களா யயர்ந்து நித்திரைசெய்தார்கள். ஆனுல் முன்னமே கலவரங்கொண்டிருந்த கீசகன் தம்பிமார் இந்தப் பேரோசையைக்கேட்டு, படுக்கைவிட்டெழுந்து, உப்பரிகைமே லேறிப்பார்த்து, அந்தச்சத்தம் வருகிறவழியை யுற்றுக்கேட்டு, தங்கள் அண்ணன் நினைத்த எண்ணமும் வண்ணப்பெண் வகித்த வயிற்றெரிச்சலு-ஊரார் பேசிக்கொண்டவலதும்தங்களைச் சந்தேகத்திற்கொண்டுவந்துவிட, அதனுற்சிறிது அச்சப்பட்டு, கீசகன் படுக்கை வீட்டைப்பார்த்து, அவன் அவ்விடத்தி லில்லாமையாற் பாங்கியர் முதலாகிய பணிப்பெண்களைக்கேட்டனர், அவர்கள் இன்றிரவில் பத்துநாழிகைக்கு ஸ்நானம்பண்ணிச் சர்வாலங்கார சம்பிரமாய் மேனிமினுக்கி வெளியே போனுரென்றுரைக்க, அம்மொழிகேட்ட உபகீசகர்கள் பரதவித்து, சரிதான்: சரிதான்: நமது சுதர்க்கணைக்குச் சாந்து சந்தனுதிமலர் முதலியதும் புனைந்து வந்த தெய்வப் பெண்ணின்மேல் இச்சைவை

த்தமையால் அதுமுதல் அன்னத்து வேஷங் கொண்டு, தனக்குரிய போகமாதரையும் விண்டு, மன்மதன் கணையாலுடைந்து, பாகொத்தமொழியாளாகிய அப்பணிப் பெண்ணைத் தொடர்ந்தும்; தன்னெண்ணம் பயன்படாமையாற் சோகமேலிட்டு தூக்கமுங்கெட்டுத் துயரமாயிருந்தவன், தான்கொண்ட விரகவெப்பந் தணிவதற்காக மாமரச்சோலை வசந்தமண்டபத்திற்குப் போனவனாகவேண்டும். அந்தவேளையில் வண்டருமலர்க் கொண்டையையுடைய சைரந்திரியானவள் ஏதோ ஒருகாரியார்த்தமாய் அவ்விடத்திற்குப்போயிருக்கவேண்டும்பிரசண்டவேகமதயானைபோன்ற கீசகன் அவளைக்கண்டு, ஏதடா நமக்குடம்படாதவள் இவ்வளவுதூரம் வந்திருக்கிறாள்? இந்த இருட்டில் தனித்து வருவதற்குக் காரணமென்ன? என்று சற்றேனும் யோசனை பண்ணாமல், காமக்கலயை கருதினவனாகவேண்டும் இதற்கு முன்னாள் அவளைத்துரத்திச் சின்னாபின்னப் படுத்திய செய்தியை அவளுக்குரிய காந்திருவரைவர்கட்கு அவள் தெரிவித்திருந்தவளாக வேண்டும், அவர்கள் அவ்வாறேவசந்தமண்டபச் சோலையில் வந்திருந்தவராக வேண்டும் இவனுடைய பொல்லாவினை வசத்தாற் போர் மூண்டிருக்கவேண்டும். என்றுதங்களுக்குள்ளே நிச்சயித்து இதனைட்பேசுவதானார்கள்.

ஓ சகோதரர்களே? இனி நாம் சும்மாவிருக்கலாகாது, சீக்கிரம்போய்ப் பார்ப்போம். அப்படிபார்க்குமிடத்தில் நிந்தைக்குடன்பட்ட நிஷ்டூரன் உயிரோடிருப்பானாகில், வந்திருக்குங் காந்திருவருடன் முந்திப்போர்விளைத்து, அவர்களைக் கைப்படியாய்ப் பிடித்துக் கண்கலக்கப் படுத்துவோம் ஒருவேளை கீசகன் நாசமடைந் திருப்பானாகில், அவனைப் பறிகொடுத்து நாம் உயிருடனிருந்து மானமில்லாமல்வாழ்வது மரியாதையல்ல. கூடப்பிறந்த தோஷத்திற்காக அந்தக் காந்திருவருடன் போராடி, அவன் மடிந்த விடத்திலேயே நாமுமடிந்து போவோம்இதைவிட உறுதிவேறில்லை என்று தம்பியர் யாவரு மொன்றாய்க்கூடி, கண்ணிற்கனற்பொறியெழவிழித்து, கடகடவென்று பல்லைக்கடித்துவிடவிடவென்றுவில்லைப்பிடித்து மடமடவென்று பலவாயுதங்களுங்கொண்டு, தடதடவென்று விரைந்துவந்து, கசந்தமனம் போற் கருகிய விருட்டில் வசந்தமண்டபத்தைச்சேர்ந்து, சங்குச்சுண்ணந்தடவித் திங்களொளிபோற் பிரகாசிக்கும் அம்மண்டபத்திற் கொழுந்துவிட்டெரியுங் கோடழல்வெளிச்சத்தினால் அழிந்து சிதைந்து-அரைந்து - திரைந்து.திரண்டு-உருண்டு-மொத்தாகாரமாயிருந்த மாமிசத் திப்பையின்பேரில் தமையனுடையதலைமாத்திரம் அழியாமலிருக்கக்கண்டு, திக்கென்றுவயிறெரிந்து, திடீலென்று கீழேவீழ்ந்வாடிவதங்கி வயிற்றைப்பிசைந்துகைகளை நெரித்து, செய்வதென்னென்று வெம்பித்தேம்பி, விம்மிவிழித்து, மண்டபத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து, ஒருவரையுங்காணாமல் வாய்விட்டழுது, முகத்திலுந் தலையிலுமோதிக்கொண்டு புலம்பி, அண்ணனுடைய கால்கைமுதலான அவயவங்களொன்றுங் காணாதவர்களாய்ப் பிண்டாகாரமாயிருக்கும் பேருடலைக்கண்டு, ஓ ஓ ஓ ஈதென்ன விந்தை? இதுவரைக்கும் இகலற்று வாழ்ந்த எங்களுக்கு நேரிட்டதே நிந்தை. அளவிறந்த பல பராங்கிரமங்களுள்ள நமது ஜேஷ்டனை இப்படியாகக் கொன்றபேரெவர்களோ? இவனைக் கொல்லத்தக்க வல்லவருந் தொல்லுலகிலுளரோ? இவனைக்கொன்றவன் மானிடனல்ல. தேவப்பிறப்பாயிருக்கவேண்டும். வேறொருபிறப்பில் விளைந்தவனாகில், கழுத்தை முறித்து - வயிற்றைக்கிழித்து கைகால்களை யொடித்துக் கசக்கி கோசபீசத்துடன் நையக்குத்தி மொத்தையாகச் செய்வானா! ஐயோ! தன்னிஷ்டபடிக்கெல்லாம் வைச்சபதமிருக்கப் பிச்சைக்குப்போலானேன்? வசந்தப்பித்துர்மரண மடைவானேன். இருக்கட்டும் ஆனால்தானென்ன? அவனெப்பேர்ப்பட்ட தேவனாயிருந்தபோதிலும் இவன் அவன் கையாலிருக்கமாட்டான் ஏதோசூதுவிளைத்து தீதுசெய்துவிட்டார்கள். ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! ஐயோ! அந்தப் பெண்மோகத்தலும் இவனதுதீவினை வசத்தாலும் வீணாய் மாண்டானே: என்று மார்பிலடித்துக்கொண்டு மண்மேல் வீழ்ந்து புரண்டு மானம்போச்சுது வையகத்தார் பழிக்கும்படிக்கு ஈனமாச்சுது. ஆஹா! தெய்வமே! என்று கலங்கிக்கதறி இதனை யோசிப்பதாயினார்கள்.

உபகீசகாள் சுதர்க்கணேயிடஞ் சென்று
தமயன்செயல்கூற, அவளதுகேட்
டுநடத்த வேண்டுவ துணர்த்
தி யனுப்புதல்,

ஓ சகோதரர்களே! இவனிப்படி அழிந்ததைப் பிறரறியாம லடக்கம் பண்ணிவிட வேண்டும். பிறரறிந்தாற் பெருமோசம் வந்துவிடும், ஆனதால் நமதுசுதர்க்கணேக்கு மாத்திரந் தெரிவித்து அவள் கருத்தின்வண்ணணம் நடந்துகொள்வோமென்று நினைத்து அவளிடத்திற்குச் சென்று தங்கள்தலையில் அடித்துமோதி வீழ்ந்து, அவள்பாதத்தில் தாழ்ந்து, ஓமாதரசீ! நாம்வாழ்ந்த வாழ்வு இன்றோடழிந்தது, நமது வண்ணப்பெண் மோகங்கொண்ட அண்ணன் விண்ணுலகேறினுன். இனிமேல் நடத்துங் காரியங்களுக்கு நாங்கள் ஆலோசனை செய்யவந்தோம். என்று சொன்னுர்கள். அச்சொல்லை அந்தச் சுதர்க்கணே கேட்டு ஐயையோ!! தெய்வமே! என்று அலறி, தம்பிமாரைத் தழுவி நின்று, கொம்பிலாக் கொடிபோற் றுவண்டு, தரைமேலுருண்டு, தலையிலடித்துக்கொண்டு, பெருமூர்ச்சையடைந்து, பதறியெழுந்து, அடாபாவி! எங்களேத்தெருவில் விட்டாயே: வாழ்ந்த வாழ்வு இவ்வளவுதானு? உன்மேற்பாய்ந்து சாய்த்தது மன்மதபாணந்தானு? அதனுலேயா நீமரணமடைந்தாய் ஐயோ! அப்பா! என்றுடல் தளர்ந்து உயிருலேந்து, ஊசலாடி, ஓ சகோதரர்களே! நானெவ்வளவோ சொல்லியும் பாவிகீசகன்கேளாமற்போய்க் கழிந்தான். அந்நியஸ்திரீகளிணுசை ஆயுளழிக்குமென்றுமோகநிவாரண நூலில்மொழிந்திருந்தும்,அதைப்பலகாற்கண்டுங்கேட்டும், காலாந்திரத்தாற்கதிசேர்ந்தானே!ஐயோ! அடாகீசக்களிறே!என்றுகண்ணீர்வடித்து, அவனதுபுஜபல காரியங்களேப் படித்து, ஒருவரு முணராம லொப்பனேயிட்டமூத்துகீசகனிறந்தானென்னுங் கேள்வி பரராஜர்களுணர்ந்தார்படையெடுத்துப் போர்கொடுத்துஇப்பட்டணத்தை அபகரிப்பார்களேஎன் நாயகனுக்குமெனக்கும் இந்தநட்டத்தை வைத்தானே நடுக்கடல் துரும்பானேமேநடுத்தெருப்புழுதியானேமே; அடடா !! துட்டசாவானே!என்று பட்டப்பகலில்தோன்றியசந்திரன் போல் முகத்தொளி மழுங்கி, ஓ என் சகோதரர்களே! நானிந்த வார்த்தையை உங்களுடைய மைத்துனராகிய விராடராஜனுக்குப் பக்குவமாய்ச் சொல்லிவிடுகிறேன். நீங்கள் சீக்கிரத்திற் சென்று, அண்டையயலா லறியாமல் அடக்கம்பண்ணிப் போடுங்கள் பரப்பில்விடாதீர்கள். பழிப்புக்கிடம் பண்ணுதீர்கள். பதருதீர்கள், என்னேப் பரதேசியாக்கிப் போடாதீர்கள். நமக்கு நான்கு திக்கிலும் பகைவர்களிருப்பதினுற் கீசகனுயிருட னிருக்கின்றுனென்னுங் கொடியைக்காட்டி, அவனுக்குச்செய்யவேண்டிய உத்தரிமைத் கடன்களே தீர்த்துவிடுங்கள். என்று உறுதிகள்சொல்லியனுப்பிவிட்டு, உள்ளநடுங்கி யொடுங்கி, வெள்ளம்போற் கண்ணீர்விடுத்து, பூமிமேற் படுத்து, ஓ தெய்வமே என்று தேம்பித்தொழுது, துக்கமற்றவள்போல் பக்கத்தி லிருப்பவர்கட்குத் தெரியாமல் விக்கியிருந்தாள்.

உபகீசகாள் தமயனேத் தகனஞ்செய்ய
வரும் வழியில் விரதசாரணியைக்
கண்டு ஐயுற்றுமுடுக்க, அவள்
அலறிக் கூவுதல்.

இப்பால் அந்தச் சுதர்க்கணே சொன்ன வண்ணம் அண்ணனேத் தகனஞ் செய்வதற் கெண்ணிய தம்பிமார் நூற்று மூன்று பேரும் பிரேதத்திற்கு வேண்டியசல்லா - சாதராஷால் வை சந்தனக்கட்டைகள் - ஸ்நான திரவியங்கள்-இவைமுதலிய சகலமுங் கொண்டு, தமக்கை யரண்மனேயிலிருந்து சுருக்கிற் குறுக்கு வழியாய் வருவதானுர்கள். அப்போது வீமசேனனேவிட்டு வராநின்றவண்ணப் பெண்ணேத் தாங்கள் கண்ணிற்கண்டு வழிமறித்து நின்று, அவள்பேரில் அடங்காமனஸ்தாபங் கொண்டு, மனேதிடமுடைய தமையன் மாளுவதற்கு இவளேகாரணமல்லாது வேறில்லே. நாமெண்ணியபடி இவளே முடித்துவிட்டு, எங்ஙனே போயிருந்து இப்பொதுவருகிருள் இதற்கியாதொரு சந்தேகமுமில்லே. அவன் இவள்மேல் வைத்த ஆசையும் இவளவனேக் கெடுத்தமோசமும், அடியோடு நாசமாகும்படியாய் இவளேயு மவனுடன்சேர்த்துக் கொளுத்திவிடுவது உத்தமதர்மம். இம்மையிற் கலந்தெரிந்தால் அம்மையிலும் எம்மையிலும் பிரியாவிடையா யிருப்பார்கள். ஆகையால்

இவளைக் கூசாமற் பிடியுங்கள். என்று நான்குதிசையிலும் பரந்து நாய்போல் வளைந்து மான்போல்மருண்டு செல்லும்பாஞ்சாலியைத் துரத்தினர்கள். அக்கால் வனவேடர்போன்ற உபகீசகர்களைக்கண்ட சைரந்திரியானவள் எப்பேச்சும் பேசாமல், அல்லலடைந்து ஆவிபறியக் கதறும் அன்னம் போற்பதறி பொறி புலன்சிதறி கைகாலுதறிவிரைவிலோடி. ஆ! காந்திருவர்களே! எனக்குக்காவலாகிய தெய்வங்களே பேய்களுலாவுங்காலமாகிய இவ்விரவில் யமதூதரைப்போல் சில துஷ்டர்களடுத்து என்னைப்பிடித்து, நெருப்பிலிட்டுக்கொளுத்தும்படிக்கு நிச்சயித்தார்கள். அதனாற் கொழுகொம்பில்லாக் கொடிபோல் துவளுகிறேன். என்னசெய்வார்களோவென்று வாடுகிறேன். இந்த வீணர்கையி லகப்படாமலோடுகிறேன். இப்பாவிகள் வசம்பட்டு ஆவியழியுந் துன்பத்தைப் பார்க்கிலும் என்னில் நானே என் னுயிரையொழித்து விடுவதுஇன்பமென்று நாடுகிறேன். இந்தப்பஞ்சைகள் கையிலகப்பட்டுப் பரதவிக்கு முன்னே, அஞ்சேலஞ்சேலென்று நீங்களைந்துபேரு மோடிவாருங்கள். இந்த ஆபத்து வேளையில் வந்தென்னைக் காருங்கள். மலைகளை மண்ணாகவாட்டும் உங்கள் புஜபலத்தைக் காட்டுங்கள். அந்தத் துன்மார்க்கனை முடித்தது போல் இந்தக் கயவர்களையும் வாட்டுங்கள். மனோவேகத்திலுங்கடுக வோடிவந்து இவர்களை யமலோகத்திற் கோட்டுங்கள். ஓ ஜய விஜய ஜயந்த ஜயசேன ஜயற்பலனென்று நாமங்களை வாய்ந்த எனது நாயகர்களே! என்று அஞ்ஞாதவாச முதலில் நேமித்துக் கொண்ட சங்கேதப்பெயர்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாள்.

வீமசேனன் திரௌபதி கூச்சல்கேட்டோடிவந்து, உபகீசகாள் நூற்று மூவரையும் வதைத்தல்

அவள் கெட்டியாய்க் கூவிய ஓசையை மடைப்பள்ளியிலிருந்த வீமசேனன் கேட்டு, அதிவேகங்கொண் டெழுந்து, ஏதோபிரமாதம் விளைந்ததென்று இடையிற் கச்சையை யிறுக்கி வரிந்து, தொடையிலிரத்தந்துடிக்கப் பரிந்து, இதோவந்தோம்: இதோவந்தோம்: மனந்தளரேல், மனந்தளரெல். என்றுபேரிடிபோலிரைச்சலிட்டுக் கொக்கரித்து, மகா எக்களிப்புடன் எதிரிலிருந்த மரங்களைப் பிடுங்கி விறுவிறெனச் சுழற்றி, கையொடு கையறைந்து, காடுகலங்கக்குதித்து, வழியிலகப்பட்ட நீண்ட விருக்ஷங்களெல்லா மளமள வென்று நெறிந்து முறிய மிதித்துக்கொண்டுவந்தான் அவனுரவாரிப்புண்டாகிய திசையையும்-மரங்கள்முறியும் விசையையும்-உபகீசகர்கள் பார்த்து உடனே முகம்வேர்த்து, தங்களுக்குள் தயங்கி, தைரியமில்லாமல் மயங்கி, ஆ! தம்பிகளே! இவளிரைந்து கூவியபோது இதோ விரைந்துவந்தோமென்று ஒரு பேரொலி கேட்டது. அவ்வோசையடங்குவதற்குமுன்னேபெருங்காற்று புறப்பட்டது மரங்களியாவும் மடமடவென் ரேடுகிறது, பூமிகடகடவென் ரேடுகிறது. இவர்களுக்குரிய காந்திருவர் துணைவருகிறப்போலு மிருக்கிறது. நமதுதமயனையடித்து முடித்துவிட்டிப்பொழுதுதான் போகிறவர்கள்போலுங்காண்கிறது நம்முடையதமயனை இக்கேடுகெண்டவர்கள் நம்மையெளிதில் விடார்கள் போலுந் தோன்றுகிறது. இனி என்செய்வோம்? என்றுபயந்து, உடல்பதறி நடுங்கி, கட்டழகமைந்த விரதசாரணியை விட்டோடிபிழைப்பதே மேலென்று யோசிக்கு முன்னமே; காலபாசச் சூலங்கொண்ட காலனைப்போலும். ஆலகாலநிலம்போலும் வீமன் வந்து புகுந்து விளாசுவதானான். அப்போது புத்தித் தாழ்வாற் பிராணனைப்போக்கடித்துக்கொண்ட கீசகன் தம்பிமார்கள் சுற்றியோடிவிலகினர்கள். அவர்களை யவன்கொத்துப்போற் சேர்த்துவளைத்து, பத்துப்போர்க்கோரடியாயடித்து, ஒருவருந்தப்பிப்பிழைக்காதபடி யடித்து,அவரெலும்பையு மொடித்து மேலுலகி லேற்றினன். அந்த உபகீசகர்கர்கள் சகோதர வார்ச்சல்லியந் தப்பாமலும் தமையனைப் பிரியாமலு - அவன்போனவழியே இவர்களும் போனர்கள். கேட்டீரோ ஜெனமே ஜய மகாராஜனே! பண்ணிய வினைகளின்பயனலாது, தாமெண்ணிய கருமமற்றியாவரெய்தினர் திண்ணிய கீசகர்செய்த தீங்கவர்புண்ணியமானதாற் புகல்வதென்கோலோ; ஆதலால்யாவருக்கும் வினையின்வண்ண முடியுமேயன்றிதம்மிச்சையிலொன் றுமாவதில்லை கீசகாள்செய்துகொண்டபுண்ணியங்கள்இப்படிக்கிருந்தால், அவைகட்கியார் என்னசெய்யலாம்?

துவளுமிடையும்-சுவர்னப் பட்டுடையும்-அன்னநடையும்-அரம்பைத் தொடையும்-அருட்கட்கண்டயும் அணிபூஞ் சடையும்-கற்புடைமை யாங்களின் சீருடைமையுள்ள விரதசாரணியின்மேல் விருப்பம்வைத்த கீசகனை வீமசேனனழித்தபோது, அவன் ஒருவருமறியாமல் உபாயத்திலொழிந்தான்- இந்த உபகீசகர்களை மடித்தபோது, பொழுதுவிடியுஞ் சமயமாகையினாலும்-விராடபுரத்தைச்சமீபித்தவிடமாகையினாலும் அவர்களாலுண்டான பேரோசையினாலும்-ஊரரறிந்து, உறக்கந்துறந்து, காற்றுப்பறந்து, கலங்கிப்பயந்து, சரிதான்: சரிதான்; வண்ணமாதுமீ தெண்ணங்கொண்ட திண்ணியனாகிய கீசகனை அந்த பெண்ணுக்கிசைந்த காந்திருவர் வந்து கொன்றார்களாக்கும். அவனுக்காகப்பரிந்து அவன் தம்பிமார்கள் ஒன்றுகூடி வந்து சண்டை விளைத்துநிற்க, அந்நூற்றுமூன்றுபேரையும் வென்றார்களாக்கும். ஆகிலுந் தேவ ஸ்திரீயை மனிதன் நாடுவதுதீங்கு. தேவர்களுடன் மனிதரெதிர்த்துச் சண்டைசெய்வது அத்தீங்கிலுந்திங்கு. தன்பலமும் எதிரிபலமும் எண்ணாமற் சண்டையிட்ட கீசகர்களில் ஒருவரும் பிழையாமல் விண்ணுலகுற்றார்போலும் என்று பட்டணத்திலுள்ளவர்யாவரும்பற்பலவிதங்களாகப் பயந்து பழித்துப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

வீமசேனன்திரௌபதிக்கு ஜயைசரிதங்கூறித்தேற்றி, இருவருந் தமதிருக்கையை யடைதல்.

இவ்வாறு உலகநடுங்கி யொடுங்கும்படிக்கு அன்றிரவிற் கொடும்பாவியாகிய கீசகனை கொன்றதல்லாமல், உபகீசகர்களாகிய மற்ற நூற்றுமூவரையும் ஒரே மூச்சிற்கொன்று, அங்குள்ள நாய் நரி பேய் பிசாசம் காக்கை-கழுகு-கூளிகாளி-இவைமுதலியவற்றிற்குவிருந்தாக்கிவிட்ட சுயம்பாகியாகிய வீமசேனனும் பாஞ்சாலியும் அவ்விடம் விட்டுத்திரும்பும்போது வாயுகுமாரன் திரௌபதையை யணைத்து, ஓ! வண்டரு மலர்க்கூந்தல்வாய்ந்தமாதே! கற்புடைமாதர்க்கெப் போதும் ஆபத்துநேரிடாதுஒருவேளை தீவினைப்பயனல் நேரிட்டால்சூரியனைக்கண்ட பனிபோலகலும், மேலும் நற்குணநற்செய்கைகளையுடைய பதிவிரதைகள் தாங்களெப்படி நினைத்தாலுமுடியும் அதற்கொப்பாக ஒரு கதைசொல்லுகிறேன்கேள். பூருவத்தில் இமயபர்வத ராஜகுமாரியான பவானியிடத்திற் பணிவிடை பண்ணிக்கொண்டிருந்த ஜயை என்னும் பெயரினையுடைய தெய்வப்பெண்ணொருத்தி, இந்தப் பூலோகத்தில்வாழு மாதர்களுடைய இல்லறதர்ம மெப்படியோ வென்று சந்தேகங்கொண்டு பார்வதியாரைக்கேட்டாள் அதற்கு அவ்வம்பிகையார் அந்தப்பெண்ணைப்பார்த்து, நான்சொல்வதினா லுனக்கனுபவமாகாது நீபோய்ப் பூமியிற்பிறந்து, இல்லறதர்மத்தைக் காட்சிப்பிரமாணமாகக் கண்டநுபவித்து வரக்கடவாய். என்று சொல்லி அநுக்கிரகம் பண்ணினார். அவ்வாறே அந்தஜயையென்பவள் மண்ணிற்பிறந்து வளர்ந்து சிறந்துவருங் காலையில், தேவரதனென்றொரு முநிவன் தனக்குபசாரஞ் செய்வதற்கு உத்தமகுணசாலியான பத்தினியொருத்தி வேண்டுமென்று தேசமுழுமையுந் தெடித்திரிந்து வாடிவருந்திவரும்போது, ஒரு சிற்றூரக்கிராரத்தி லிருந்தஇந்தப்பெண்ணைக்கண்டு, கன்னிகை யென்றுணர்ந்து, இவளது பதிவிரதாகுணத்தைச் சோதிக்கவேண்டு மென்றெண்ணிப் பெரியராக்ஷரூபங்கொண்டு, கோரமாயெதிர் சென்று நின்று, அவளைப்பருந் துராய்ஞ்சும் பாவனைபோல் தூக்கிக்கொண்டு, மகா வாரணியத்திற்போய் நூறுயோசனை விசாலமுள்ள தாமரைத்தடாகக் கரைமேல்வைத்து, வெகுவித சந்தோஷ முண்டாக்கி, பற்பல கனி-தேன்கிழங்குகளுங் கொடுத்து, உற்பலம் தாமரைமல்லிகை முதலியபுட்பங் களுமளித்து, போகப்புணர்ச்சியின் பொருட்டுப் பேசுவனவெல்லாஞ் சரசமாய்ப்பேசி; தன்னுற் கூடியமட்டுந்திருத்தி, நயபயங்காட்டிப் பொருந்திப் பார்த்தான் அவளெந்தவிதத்திலு மயங்காமல் திடச்சித்தமாயிருந்து,கலவியமளியைக் கலத்தலுக்குச் சம்மதியாமற் போனாள்.

அப்போது இராக்ஷஸ ரூபங்கொண்டவன் தன் கையிற் பிடித்திருந்த கோலால் அவளைக் கீழேதள்ளி, பலவந்தமாய் ஒரு தலைக்காமப் புணர்ச்சிசெய்ய ஆரம்பித்தான் அவளதற்கு மஞ்சாமல், தன்னிருகையையுந் தலைமேற்குவித்து, ஓதர்மதேவதையே! நானிதுவ

ரையிலும்மநோவாக்குக் காயங்களினல்வழுவு தன் முதலியபழுதுகளில்லாமற் கற்புடைமை காத்து, ஒப்புவமை யில்லாதிருந்தேன். இப்போதிந்த இராக்கதன் கை யென்மேற் படு முன்னமே அல்பமாகிய என்னுடலங் கருங்கல்லாய்ப் போகக்கடவதென்று கூவினள். அவ்வாறுரக்கக் கூவினவளை அவ்விராக்ஷசன் அதட்டி வெருட்டிப் பயங்காட்டி, மீட்டும் மேல்விழுந்து தழுவப் போனன். அக்காலவள் கல்லாய்ச்சமைந்தாள். அவளுக்கு நேரிட்ட அபாயத்தைக்கண்ட முநிவன் இராக்ஷஸ ரூபத்தைவிட்டுப் பழைய வடிவெடுத்து, அவளுடல் கல்லாகியதைத்தடுத்து, தான் அதுவரையிலுந் தேடிய தபோமகிமையை அதனுக் கீடாகக்கொடுத்து, அவளைத் தன்வாழ்க்கைத்துணை நலத்திற்குறிய மனைவியாக்கி விபகாரவிதிப்படி புணர்ந்து, கொக்கோக நூலிற் கூறிய வண்ணம் ஆலிங்கன முதலிய யாவுநடாத்தி, அநேகவரங்களுமளித்து தன்னுச்சிரமமடுத்து, அறம்-பொருள்-இன்பம்-வீடு என்னு நாற்பயன்களையுந் திறம்பாம லடைந்து, இகத்தி லிவ்விருவரும் இல்லறவாழ்க்கையித்தன்மை யாதென்றியாவருமறிய நாட்டிவைத்தார்கள். ஓ பாஞ்சாலச்செல்வீ! நல்லவர்களுக்கொருநாளும் பொல்லாங்கு வராது. வந்தாலும் நிலையாயிராது. பின்னல் நன்மை யுண்டாகும். ஆதலால் எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்துகள் வந்தாலும் அதற்கஞ்சிவிசனப்படலாகாது இப்போதுனக்கு நேரிட்டகஷ்ட நிஷ்டூரங்களுக்காகத் துக்கப்படாதே. இன்னுஞ் சில நாளைக்குள் நமக்கு நல்லகாலம் வரும். என்று நயந்துபேசி சுதர்க்கணையிடத்திற் கவலைய னுப்பிவிட்டு. தானொரு தடாகத்திலிறங்கி ஸ்நானம்பண்ணி, நித்தியவிதி நிறைவேற்றிக்கொண்டு, வெளியேபோய்வந்த செய்தி ஒருவருமுணராதிருக்கும் படியாய் மடைப்பள்ளிக்குப் போய்விட்டான், இந்தப்பிரகாரம் வீமசேனன் போக, திரௌபதியானவள் பொழுது விடிந்துபோயிற்றே யென்று பயந்து, ஒடுங்கி, யொதுங்கி, வாடிவதங்கி, நம்மை யார் பார்ப்பார்களோ என்ன நினைப்பார்களோ? என்ன வென்றேசுவார்களோ? நாம் போகிற வழியில் யாரேனுஞ் சந்திப்பார்களோ ஏதோ? என்னமோ என்று அச்சத்துடன் போய்ச் சுதக்ஷணதேவியினரண்மனைக்குள் புகுந்தாள் இவ்விதஞ்சொன்ன வைசம்பாயனரை ஜெனமேஜய ராஜன் பரிந்து நோக்கி, ஓ சுவாமி! உபகீசகர்கள் கையிலகப்பட்ட பாஞ்சாலியை வீமசேனன் வந்து விடுவிக்காமற்போனல் உபகீசகாள் தங்கள் தமையனோடு சேர்த்துக்கொளுத்திப்போடுவார்களே. ஆ! ஆ! அந்த உத்தமிக்கு என்னவாபத்து வந்து நேர்ந்தது? என்று சொல்லிப்பரிதாபித்தான் அதுகேட்ட வைசம்பாயனர் சொல்லுகின்றார் ஓமதிமரபுதித்த மன்னவர்பிரானே! கேளும்: ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய கடாட்ச வீட்சண்ணியத்தினலும் தருமபுத்திர மகாராஜனுடைய சத்திய நித்திய தவத்தினலும், பாஞ்சாலியினுடைய பத்தினிதனத்தினலும். அப்பேர்ப்பட்ட பொல்லாங்கு நேரிடாது ஒருவேளைநேரிட்டாலும் அவளுக்குத் தந்தையாகிய அக்கினி தேவன் தான்பெற்ற பெண்ணைத்தானே கொளுத்துவானு? தானேசுட்டெரிப்பானு? அப்படி நேரிடுங் காலையில் தருமதேவதையும் அதற்குச்சகாயப்படுமா? தர்மந்தலைகாக்காமற் போமா? ஓ சந்திரகுலாதிபனே! என்று சந்தேகந்தீர்ந்து மேல்நடந்த வர்த்தமானங் களையுஞ் சொல்லத் தொடங்கினர்.

விராடனுஞ் சுதர்க்கணையுங் கீசகர்க்குரியகடன்களை முடித்து, திரௌபதியைத்தெய்வம்போல் போற்றி வருதல்.

இப்பால் ஜகத்தை மறைத்துப் போர்த்த கருத்தவிருட்டிரைக்களங்கத்தைஇரவியானவனிந்திர திசையினின்று மெழுந்து இகல்கொடு விலக்கி, நிலத்தை விளக்கி உதயகிரி முடிமேலேற்றிய மணிவிளக்கைப் போல் எட்டுத்திசையும் பிரகாசிக்கப் பிரபைவிட் டொளிகாட்டினன். உடனே அன்றிரவில் நடந்த யுத்த விபரீதமுஞ் சத்தப்பிரதாபமும் விராடபுர மெங்கும் பரவி. ஆயிரங் கிரணனிலு மதிகமாய் விரித்து, மச்சநாட்டுள்ள சனங்க ளெல்லாங் கோட்டைக்கு மேற்புறத்தடைந்து வனத்தில் மாண்டுகிடக்கின்ற உபகீசகர்களையும், அவியாமலெரிகிற மாஞ்சோலையில் ஆயி மகம்மாயிக்குப் பூசைபோடச் செய்த பதியலங்காரம் போலிருக்குங் கீசகன் தலையையுங்கண்டு விசனங்கொண்டு, பயந்து ஓட்டமாயோடிவந்து,

விராடராஜனுக்குச் சொல்லி வெறுப்படைந்தார்கள். இதற்கு முன்னமே கீசகனழிந்த செய்தியைத் தன் பெண்சாதிசொல்லக் கேட்டு வருந்தி ஐயையோ! ஓகன்னியன்னமே இனி நானென்னசெய்வேன்? என் தோள்வலி போச்சுசே: என்று துடித்துக் கண்ணீர்வடித்துப் படுக்கைவிட்டெழப் பலமற்றவனுய் பரதவித்துக்கொண்டிருந்த அப்பார்த்தியன் செவியில் உபகீசகர்களு முயிரொழிந்தார்களென் றுரைத்தவுடனே இடிமேலிடியும்-அடிமேலடியும்-எய்தியவாறுபோலிரங்கி யிரைந்து, விரைந்தெழுந்து, கொலுச் சாவடியிற் கூடிய தூதர்களைக்கூவி, என்மைத்துனரிறந்த காரணகாரியங்கண்டறிந்து வாருங்களென் றனுப்பினன். அப்படியேஅவர்கள்போய்ப்பார்த்து, சிதைந்து வதைந்தகீசகரைக்கண்டு, ஆச்சரியமுமாச் சரியமுமுள்ளவர்களாய்வந்து அரசன்திரு முகத்தைப்பார்த்து, ஓராஜாதிராஜனே! பராக்கிசகராஜனுடன் உபகீசகராஜரும்பறந்து உலக வாழ்க்கையைத் துறந்து மண்மேற்கரந்துஇறந்து போனுர்கள் அவர்கள்பேரு மிறந்துபோயிற்று, அந்தப்பிணங்க ளலங்கோலமாய்க் கிடப்பதை நோக்கி இந்தப் பட்டினத்துச் சனங்களெல்லோரும் பயங்கொண்டு வெளிவரமாட்டாமல் வேசாறி வெம்புகின்றுர்கள். இந்த விபரீத மெல்லாஞ் சைரந்திரியென்னும் பேண்ணுல் விளைந்ததன்றி. மற்றெருவராலுமல்ல. அந்தப்பாக்கியசாலி இன்னுஞ் சிலநாளிவ்விடத்தி லிருந்தால், இவ்வூரிலுள்ளோ ரியாவருஞ் சாகாமற் போகார்கள். ஓ தருமசீல தயாளுவாகிய தராபதியே! இப்பால் தாங்களே யோசிக்கத் தக்கது என்று சொல்லிச் சரணஞ் செய்தார்கள்- அன்னவர்களுரைத்த மொழியைவிராடராஜன் யோசித்து, மந்திரிகளுடன் கலந்து வார்த்தையாடி, ஓ என்மித்திரர்களே! நீங்களுங்கள் தந்திரயுத்தினுலும், மந்திரசித்தியினுலும்-அந்தக் கந்திருவரைக் கண்கலங்கப் பிடிப்பதற்கான உபாயந்தேடி, விற்படை வேற்படை யோங்கிய வீரர்களை விடுத்து மற்புயவலி மிகுத்த என்மைத்துனரை அற்பமாயெண்ணிச் சற்பனைசெய்து பிராணனை வாங்கிய துற்பலமுள்ள துட்டர்களை எப்படியாஞுலும் கைப்பிடியாகப் பிடித்து என்சொற்படி விரைவில், வரச்சொல்லுங்க ளென்று பற்கடித்துப் பகர்த்து, இறந்து போன மைத்தனருக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமவிதிக்கடன் முடித்து, இனியென்னமோசம் வருமோவென்று ஏக்கமேலிட்டுத் தூக்கம்பிடியாம லிருந்தான்.

இவன்செய லிற்வாருக நேற்றிரவில்நடந்த சங்கதிகளைப் பாண்டுமக்களைவரும் பாஞ்சாலியுந் தனித்தோ ரிடத்திற் சேர்ந்துகலந்து வார்த்தையாடி, அக்ஞாத வாசஞ் செய்யவந்த நமதவதிநாளாயிற்று, இன்னுமுள்ள கொஞ்ச நாளுந் தொலைந்தால் வெறுப்பாயெடுத்த இவ்வேடத்தைவிடுத்து, விருப்பாம்பழைய வேடமெடுத்து, வெகுஜனங்களுங்காணவெளிப்பட்டுப்பேசவேண்டியசேதிகளையெல்லாம் பேசிக்கொள்ளலாம். அதுவரையிலுஞ் சந்தடிபண்ணுதிருப்போமென்று பேசிக்கொண்டு, விற்பன விவேகிகளாகிய அவ்வேந்தர்கள் தங்கள் கற்பனைத்தொழிலிற் பக்குவமாகவிருந்து காலங்கழித்து வந்தார்கள்- அதுமுதல் விராடராஜனும், சுதர்க்கணையும், புறம்பிலுண்டான சுற்றத்தாரும், மற்றையர்களும், அந்த விரதசாரணி யிடத்திலதிகமாய் நெருங்கவும் வேடிக்கையாய்க் கொஞ்சவும் விநோதமாய்க்குலாவவும் போவாவென்று வாய்பேச்சுப்பேசவும் பயந்து, அவளாலாகவேண்டிய வேலைகளைத் தாங்களே செய்து கொண்டு, அம்மா! தாயே! நீர் சும்மாவிரும். என்றுபசரித்து, எங்களுக் குயிர்த்துணையாமிருந்த கீசகாள் உன்ம்மே லாசை வைத்து மானமாதிகள் கெட்டு மாண்டார்கள். நீ ரெங்கள் பேரில்யாதொரு குற்றங் குறைவையாமல், கோபதாபஞ் செய்யாமல் உமக்குக் காவலாகிய காந்திருவரிடத்திற்சொல்லி எங்களை ரக்ஷிக்கும்படி பிராணபிழைதாரும் நீரெங்களுக்குப்பக்கத்துணையிருந்துகாரும். என்று உபசாரம்பண்ணி பொன்னைப்போற்றி மாறுபோற் பூசித்துவந்தார்கள் அந்நகரிலுள்ள நான்குவருணத்தவருந் திரௌபதியம்மனைக்கண்டால் எதிர்சென்ருேடித் தீர்க்கதெண்டனிட்டு, மரியாதையுடன் பாதைபூசைபண்ணி, மஞ்சள் குங்குமம்-கந்தம்-கதம்பங் - அக்ஷதை - இவைகளைச் சாத்தி, தூபதீபங்கொடுத்து வணங்கி, வாய்க்குற்றம் கைக்குற்றம் வரப்போகின்ற தென்று வயிற்றில்வாள்கட்டிக் கொண்டவர்போற்பயத்துடன்மதித்துத் துதித்திச்சன்மானம்புரிந்து,தெய்வோபசாரம் இராஜோபசராம்போற்

பலஉபசாரங்களையுஞ் செய்துவந்தார்கள்பாஞ் சாலியும் இந்தப்பூனையந்தப் பாலைக்குடிக்குமா வென்பபோலவிளங்கி, ஓ ஐயமீர்! ஓ அம்மை :மீர்! எனக்கென்னதெரியும்? நானென்ன அறி வேன்! என்றுகூறிக்கொண்டு சுதர்க்கணைக் கி ணையாய்ப் பொருந்தி அமர்ந்து வாழ்ந்திருந் தாள்.

விராடராஜன் கீசகனிறத்தலைக்குறித்
துவிசனப்பட தருமபுத்திரர்
தேற்றி ஆதரணைகூறுதல்.

திரௌபதாதேவி இவ்வளவுபூசிதையோ டுமிருக்க கீசகர் நூற்றுநால்வரும் ஈடழிந்து நாடழிந்துகேடுகண்டதைக் குறித்து மச்சரா சன்பெருமூச்சுவிட்டுக்கிலேசமுற்று இந்நாள் வரையிலும் இந்தராச்சியத்திற் கிடையூறுவரா மற் காத்துச் சேனாதிபதித்துவ விசாரணையுஞ் செய்துஎனக்குதிகிலுந்திங்குமில்லாமல்தனது சொந்தம்போற் பார்த்து வந்தஎன் மைத்துன ன்மாண்டானே அந்தோஇனிநானெப்படிப்ப கைவரைவெல்லுவேன் இறைகேட்டனுப்பும் முறைமையுடைய வேந்தர்க்கு இல்லை யென் றென்னமாய்ச் சொல்லுவேன்? எங்கும்விரோ திகளாய்ப் படைகொண்டு சண்டைசெய்ய வருவார்களே அப்படி வருபவர்களுக்குப் பயிர்க்களை பறித்தி பாவனை யாயிற்றே: கோட்டையை யிடித்த கொள்கை போலா யிற்றே: என்னிடத்தில் வைத்த மதிப்புமுதலி ய கௌரவமும் இன்றோடு ஒழிந்ததே நமது கீசகனுக்குச் சமானமான பலசாலியைச்சம் பாதித்துச் சேனாபதியாக்க வேண்டுமே; தெய் வமே! என்று மனக்கவலையுற்றிருந்தான். அ ந்தச் சமயத்தில் அவன்பக்கத்திலிருந்த கங்க பட்டர் மச்சராஜன் மனதைத்தேற்றி, வாய்பி தற்றலைமாற்றி, ஐயா! துஷ்ட கீசகர்களுடைய நஷ்டத்தைப்பற்றிக் கஷ்டப்படுகின்றீர். அ ந்நியராஜ பயங்கரங்கொண் டச்சப்படுகின்றீர் நீர் யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். படு பாவியான கீசகன் பட்டதே உமதிஷ்ட தெ ய்வாநுக்கிரகமென் றெண்ணிக் கொள்ளும். இனியுமக்குநல்லகாலம் அந்தக்கீசகனின்னு மிருப்பானாகில், சத்தியவாக்கியமும்-சகலபாக் கியமும்- யோக்கிய சிலாக்கியமும் - ஒன்றுமில் லாமற் பாழாய்ப் போய்விடும். இதுவரையி லும் உம்மைப்பிடித்திருந்த ஏழரை நாட்டுச் சனிவிட்டுப்போயிற்று. துட்டத் துரோகியை நினைத்துத் துன்பப்படாதீர். நமதுமடைப் பள்ளி மல்லனைவிட வேறுசேனாபதியும் வே ண்டுமோ? இனியுமக்குப் பகைவரென்பாருமி ல்லை. உம்மைப் பகைத்துவந்து பிழைப்பாரு மில்லை. எமது சத்தியசவுசவாசார விரதம் உ ற்றதுணையாயிருந்து, மேலானசம்பத்தை யும க்குண்டாக்கி வைக்கும். நீர் சஞ்சலப்படவே ண்டாம். ஓ சாந்த குணனே! என்றுதருமசொ ரூப னுரைத்துக் சமாதானப்படுத்தியபோது, விராடராஜன் வேதியர் பெருமானுரைத்த புத் தியைக்கேட்டு, மிகு மகிழ்கிகொண்டு மேன் மையோ டிருந்தான். அந்நிய மாதர்மேல் வைத்த ஆசாபாசத்தால் மோசம்போய்த் தம் பிமார்களுடன் கீசகன் பட்டானென்று தேசா தேசமெல்லாம் பேசிக்கொண்டார்கள்.

கீசகன் வதைச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது.

தக்ஷண நிரைமீட்சிச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

மந்திரஞ்சேர் சமதக்னி றேணுகைபற் பரசிரா மப்பேற்பெற்று
மைந்தனெனத் தோன்றிமறை யோங்கிடர்செய் தறநெறியை மாய்த்தவேந்தன்
தொந்தமுறுங் குலமுழுது மறைச்செருத்தம் மறையோர்க்குத் துணையாய் நின்று
சிந்தைமகிழ்ந் துலகாண்டு பாற்கடலுட் டுயின்றவனென் சிந்தையானே.

ஓ ஜெனமேஜய மகாராஜனே ! பாண்ட வர்கள் அஸ்தினபுரத்திற் சொக்கட்டானடித் திரௌபதியோடு பன்னிரண்டுவருஷம்வன வாசஞ் செய்யப் புகுந்து காடாக்கினி யோங் கிய காட்டிலும் காளவிஷாக்கினி தங்கிய பா லை நிலத்திலும் வடவா முகாக்கினி வந்தது

குடிகொண்டமலேச்சாரலிலும்-திருபுராக்கினிசி வந்த பருக்கைக்கல் மேட்டிலும்-மதனக்கினி மலர்ந்த மடுக்கரைகுளக்கரை நதிக்கரைகளி லுந் திரிந்து, மழை பனி-காற்று-வெயில்-முத லாகிய வருத்தங்களேயும்பொறுத்து அலேந்த சரித்திரத்தை முன்னமே சொன்னேன் - பின் பவர்கள் ஒருவருஷ அக்ஞாதவாசங் கழிக்க வேண்டி உறுமாறி விராடராஜனிடஞ் சென் று, தங்கள் தங்கள் புத்திசாதுரியத்திற்கேற்ற நாமமுந் தொழிலுங்கொண்டு, வாசவனென் னுமல்லனேயுங் கீசகரென்னும் புல்லரையும் வதைத்துச் சகலரும் போற்றச் சிறந்திருந்த சரிதத்தை இப்போது சொன்னேன். இனிப் பஞ்சவரைக் காட்டி லோட்டி விட்டு, வீர கண்டைதாங்கிய தன்பாதத்திற் சத்துருவெ ல்லாம் மித்துருவாய்ப்பணிந்து கப்பணங்க ட்டிவரப் பொற்பணி முடிபூண்டு, எப்புவனங் களுக்கும் ஏகசக்ராதிபதியாயிருந்து துரைத் தனஞ்செய்து, வராநின்ற பாப இருதயம்ப டைத்த துரியோதன ராஜன் அக்சமில்லாச் சேனேகளுடன் மச்சநாட்டைப்பகைத்து, இ ச்சையின்படிக்கும் பசுமந்தைகளேக் கொள் ளேயிடலாமென்று கொச்சைமதியாமல் இலச் சைகெட்டுவந்த சண்டையைச் சொல்லுகிறே ன் கேளும்.

துரியோதனன் பாண்டவரிருக்கையறியத்
தூதரையேவ, அவர்கள்சென்று
ய்ந் தவலித்துவருதல்,

ஓ மகாராஜனே! மராடமன்னர் முதல்யா வரும் வணங்கும் விராடமன்னனிட. மேவியி ணங்கும் பாண்டவர்கள் அக்ஞாத்வாசஞ்செ ய்து வருநாளேயில், சகலவளமைகளும் பொ ருந்தி நிலேமைபெற்ற விருபுறத்திலும் அலே யெறிந்தொதுக்கிய பொற்சனனங்களும் நவ மணிக்குப்பைகளும் இராசிராசியாய்ப் புரண்டு பிரகாசித்திருக்கின்ற கங்கைவளமோங்கிய கு ருநாட்டுக் கதிபதியான துரியோதன ராஜன் அஸ்தினபுரத்தை யாண்டுவருங் குந்திதேவி யின் பிள்ளேகள் இன்னும் வனவாசஞ்செய்ய வேண்டியிருக்குமா? அல்லது அக்ஞாதவாச ம்பண்ணப் போயிருப்பார்களா! அவர்கள் நா ட்டை விட்டுக் காட்டுக்குப்போன நாளேக்கண க்கிட்டுப் பாருங்கள் சம்பிரதிகளே யென்றான் அவ்வரண்மனேக் கணக்கரில் பெரியராய சக் கார நெழுந்துவணங்கி, ஓ இராஜாதிராஜ பரமேஸ்பர ராஜமார்த்தண்ட ராஜபுத்தண்ட ராஜகெம்பீர ராஜப்பிரபுடீக ராஜதுரந்தர ரா ஜாராஜேஸ்வர வணங்காமுடிபொறுதத துரி யோதனமகாராஜனே! பராக்: ஆண்டவனு த்தாரப்படிக்குப் பாண்டவர்கள் வனவாசங் கழித்து அக்ஞாதவாச முக்கால்வாசியுங் தொ லேத்து விட்டார்க ளென்றான், அந்தமொழி யைக்கேட்ட அரவகேதனன் சிந்தைவருந்தி, மிகவவசரத்தோடு அருகினிறைந்திருந்த சா ரணர்களேயழைத்து, அடா தூதரே! பாண் டவருறைந்திருக்கும் பதியையும் அவர்கள் கொண்ட மாறுவேடத்தையுங் கண்டறிந்து நமக்கு வெளிப்படுத்துவீர்களாகில், உங்களு க்குக்கோடி திரவியமும், குதிரை-யானே-தேர்- குடை-கொடி-பட்டு-பட்டாவளி-இரத்னபரண ம்-சிவிகை-அருகுதீவட்டி - ஜெயபேரி-பங்கா வாத்தியம்-கிராமம்-பூமி-முதலாகிய வெகுமதி களுங்கொடுப்பேன். நான்குதிக்கும் நன்றாய் த்தேடிபார்த்து வாருங்களென்று சந்தன தாம் பூலங்கொடுத்து விடுத்தான்.

அரசன் சொல்லாசையை நம்பி அநேக தூதர்புறப்பட்டு, சபைமெச்சும்படி வெகுமதி பெறவேண்டுமென்னுஞ் சந்தோஷத்தால்வா னமளாவியமதில் வளேந்த கோட்டைகளும். மாடமாளிகை கூடகோபுரமுள்ள பட்டினங்க ளும் கிறூர்க் கிராமங்களும், அக்கிராரங்களும் துருவங்களும் நதி-குளம்-ஏரி-தடாகம்-ஓடை கயம்-கால்வாய்களும்வாழை-கமுகு-கரும்பு-தே ங்கு வருக்கை-இவைமுதலிய விருக்ஷ வளம் பெற்ற நாடுகளும், மேன்மைபொருந்திய வீடு களும், வண்டோலஞ்செய்யும் பூங்காடுகளும், விண்டலமுயர்ந்த பர்வதங்களும், சுரை-புன் னே-தாழை-கரும்பனே-இவைமுதலியன வடர் ந்த மணல்மேடுள்ள கழிக்கரையும், பற்பல வ ழிக்கரையுந்தேடி, பாண்டவர்களின் காலடிச் சுவடுண்டோவென்று நாடி, நாலுதிக்கும் பிரி ந்தவர்கள் கூடி, வேசாறி வாடி, நாமெல்லோ ரும் அதிர்ஷ்ட மற்றவர்களென்று தங்களேத் தாங்களே நொந்து கொண்டு, அஸ்தினபுர த்திற்குவந்து சேர்ந்தார்கள். அப்போதுசூரி யபுத்திரனுகிய கர்னன் சௌபலராஜகுமாரனு கிய சகுனி பரத்துவாசதநயன் துரோணச்சா ரி-சிவன்-காதலன்-அஸ்வத்தாமன்-சரத்துவந்

த மகாரிஷி சந்ததி கிருபாச்சாரி சந்தது நந்தனன் வீஷ்மர்-பச்சை முதலிய ரத்தனுபரணமும் வெட்சிமாலையும் புனைந்த திரிகர்த்தன்-வியாசன்வழித்தோன்றல் விதுரன்-குருகுலாதிபதி திரிதராஷ்டிரன் இன் னுமுள்ள பலதேசராஜரும் மந்திரி சாமந்தருந் தந்திரிசாலுவருஞ் சூழ்ந்திருக்க, சந்திரனை விட்டகலாத தாரகாகணம்போல் தம்பிமார் மொய்த்திருக்க, முடிமன்னர் முறைமையுடனிணங்கிக் கப்பணஞ்செலுத்திங்கால்மேல் வணங்க. முடியர்கூற. பட்டுவர்புகழ, துஷ்டர்கள்தாழ, கவிவாணர் துதிக்க, இசைவாண ரிசைக்க, மறையவர் ஆசீர்வதிக்க, பரதநாட்டியப் பாவையராட, சுரதசங்கிதத் தோகையர்கூட, வெண்சாமரைபோட, வீரர்களெதிரோட, வெண்பட்டுக்குடை, நிழற்ற, செம்பத்மராகத்தா லமைத்த வீரசிங்காசனத்தின்மீது, மத்தியானச் சூரியன்போல்வேந்தனுன சுயோதனராஜன் வீற்றிருந்தான்.

அக்கால - வினைப்பயனுக் கேற்க விதியைமதியாக்கிக் கொண்ட வேந்தனிருந்த கொலுமுகத்திற் பாண்டவர்களைத்தேடி இளைத்துவந்த தூதர்போய் நின்று தீர்க்க தெண்டனிட்டு,ஓ நந்தியாவட்டமாலைபுனைந்த நாதனே கொன்றைமாலை யணிந்த பரமசிவனுக்கு வலதுகண்ணுகிய சூரியகிரணங்கள் பாயு மிடங்களினும், அந்தச் சருவேஸ்வர னுக்கு இடதுகண்ணுகிய சந்திரப்பிரகாசம் பரவு மிடங்களினும், அவ்வாதி பாண்டரங்க னெற்றிக் கண்ணுகிய அக்கினிதேவன் பொருந்து மிடங்களினும், காலகண்டன் தாளருள்கண்ட காலனுடைய கரும்பாசஞ்செல்லு மிடங்களினும் புகுந்து; சோர்வில்லாமலராய்ந்து பார்த்தோம். எங்கும் பாண்டவரைக் காணுமற் பங்கப்பட் டிங்குவந்தோம். ஓ பார்த்திபனே! தங்கள் சமுகத்தில் நாங்க ளுண்மையாய்ச் சொல்லுகின்றேம். ஆண்டவனருளாற் பாண்டவர் மாண்டே போயினுர்கள். இதற்குச்சந்தேகமில்லை. தேவரீரிடத்தில் யாங்கள்தவணை வைத்துக்கொண்டுபோன நாள்முதலிதுகாறுந் தேடித்தேடி, எங்கள்கால்கள்வாடி, விருதாவாய்க் காலம்போக்குவதிற் பிரயோசனமில்லை யென்று தீர்மானித்து; சீக்கிரஞ்சென்று மன்னர் பெருமானுக்கு முன்னுடிச் சொல்லிவிட்டால் இன்னும் வேண்டிய வுபாயந் தேடிக்கொள்ளுவாரென்று எண்ணிவந்து விட்டோம், தேவரீர் கட்டளையின்படி நடக்கக் காத்திருக்கின்றேமென்று நமஸ்கரித்து, வாய்புதைத்துக் கைகட்டி, புத்திபுத்தியென்று விண்ணப்பம் பண்ணினுர்கள்,

---

கர்னன் பாண்டரிருக்கை இவ்வாறு இக்குமெனக் கூறுதல்.

இப்பாற் பஞ்சபுஷ்ப பாணங்களையுங் கருப்பு வில்லையுமுடைய மன்மதனை யொத்த வடிவமைந்த துரியோதன ராஜன் சாரணருரைத்த லோபமொழியைக் கேட்டு காதிரண்டுங் கும்மென்றடையக் கதறி, உடல் பதறி, இருகரத்தையுமுதறி, தன்னருகிலிருந்த சாதுக்கள் முகத்தைநோக்கி, ஐயா பெரியோரே! இந்தத் தூதர்கள் அவனிமுழுதுந்தேடி யலைந்துவந்து உரைத்ததைக் கேட்டீர்களே, இனி நான் செய்யவேண்டிய காரியமின்னதென் றியம்புங்கள். பாண்டுமக்க ளைவரும் பாஞ்சாலன் தையலுந் துவாதச வருடம் வனவாசம்பண்ணி, தேக மிளைத்துக் களைத்து ஆவியழிந்து போனுர்களோ ? அல்லது அஞ்ஞானவிருளைப் போக்கிச் சுஞ்ஞானச்சுட ரெரிக்கச் செய்யுந் தவமுனிவர்களினுர் மண்ணுசை பெண்ணுசை பொன்னுசைகளை விட்டு மனோதிடம் பெற்று, விஞ்ஞான விளக்கத்தால் வேதாந்தியானுர்களோ? ஒருவேளை யாருமறியாம லக்ஞாதவாசங் கழித்து, முடிவிலிவ்விடம்வந்து மூளைப்பார்களோ? யாதுந் தெரியவில்லை. அதனையுங் களுள்ளத்திற் செவ்வையாக நிதானித்து யோசித்துச்சொல்லுங்கள். என்று கள்ளமனத் தோனுனகாந்தாரி புதல்வன்கேட்க, சூரியன் புத்திரனுகிய கர்னன் சொல்லலுற்றுன்.

ஓ அவரவக்கொடி நிலவிய கௌரவகுல முதல்வனே! என் சொல்லுறுதியைக்கேளும். பாண்டவரைவரும் வனவாசம்பண்ணிப் பன்னிரண்டு வருடத்தையுங் கழித்து காடுவிட்ட கன்று, நாடுபற்றிச்சென்று. கூடுவிட்டுக்கூடு பாய்வதுபோல் தமாறுவேடம் பூண்டு, பெயர் வேறுகொண்டு, குலம்வேறுகாட்டி, குணம்வேறுநாட்டி, நீதிநெறிபிசகாமல் . ஆசாரம்வழுவாமல் - பழைமைச் செல்வம் பாராட்டாமல்- அடங்கி ஒடுங்கி, ஆயுதங்களை மறைத்து வைத்து, காலத்திற்குத் தக்ககோலமாக ஒவ்வொரு வேலையிலிருந்து, அக்ஞாதவாச வருடமுந்

தொலைத்து அப்பால் வெளிப்பட்டு, ஆபரண மணிமாலைகள் பிரகாசிக்கு மார்பினை யுடையவராய் - ஆயுதபாணிகளாய் - இறுமாந்திவ்விடம் வந்து, நாங்கள் முன்னஞ் சூதாடித்தோற்ற நாடுகொடுப்பையா? அல்லது போர்தொடுப்பையா என்று நம்மைக்கேட்பார்கள் இப்படி அவர்களுயிருடன் வருவார்க ளென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. வேறாக நினைக்கவேண்டாம். ஓ இலங்கிய வலம்புரிமாலையைப் பார்த்து அரம்பைய ராசைகொண்டடரும் அலங்காரமார்பனே! என்சொல்லை நம்பும் என்று வீரப்பிரதாபந்தெரிந்த மேலோனும், மந்திரசக்தி வரோதயனுமாகிய அங்கதேசாதிபன் அறைந்தான்.

துச்சாதனன் கர்னனுரையை மறுத்து,
பாண்டவர் தமக்குட் பகைத்
திறந்தன ரெனல்,

இவ்வாறிசைத்த கர்னன்கருத்தைத் துச்சாதனன் கேட்டுத் துடித்து, மனங்கொதித்தெழுந்து, கண்ணுங் கருந் துங்காதும் புகையக்கனன்று, அண்ணன் கமலவடியிற் பணிந்து, ஓ மலையிரண்டுதிரண்ட வயத்தோள் வள்ளலே! ஏழையாகிய வென்சொல்லையு மிரங்கிக் கேட்டருளும். பாண்டவர்கள் நாட்டைவிடுத்துக் காட்டையடுத்தபோதே செத்தபிணத்தோடொத்தபிணமானார்கள். மனுஷத்தனமுள்ள மானிகள் இந்நாள்வரையில் உயிரோடிருந்து இனியிவ்விடம் வரப்போகிறார்களென்றெண்ணுகின்றீர்களா? ஐயோ! பாவம்; அவர்களப்போதே கெட்டு மண்ணில் மக்கிவிட்டார்கள். அவர்களைப் புதைத்த விடமும் புல்முளைத்தாயிற்று. ஐவர்கள்பேரு மறைந்துபோயிற்று. அக்காரியங்களை நிதானிக்காமற் கர்ன ராஜன் இப்படி சொன்னது தப்பேயல்லாது வேறில்லை இதன்றியும் - அவர்களுயிருடனிருந்தாற் பாதாளபேத அஞ்சனம்போன்ற நம்முடைய தூதர்களின் கண்ணிலகப்படாமற் போவார்களா? இதுவே நமக்குப் போதுமான சாட்சியாயிருக்க, வேறுவேறெண்ணி விரிக்கவேண்டியதென்ன? தேவரீர் கட்டளையிட்டருளுவீராகில் காட்டிற் கஷ்டப்பட்டுக் காலங்கழித்த ஐவர்கள் தாறுமாறாயிறந்ததற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறேன். அதைக் கவனித்தருளும்.

ஓ பாவலர் புகழுங் காவலர்க்கிறையே! வாரேறிய மலைமுலையும், வாடியவல்லிக் கொடியிடையும், வாழைத்தொடையும், அன்ன நடையும் வர்ணவுடையுமுடைய மங்கைமார்க்கெல்லாங் கடைப்பட்ட அந்தஸ்தினால் வறுமையடைந்த பாஞ்சாலியானவள் மர்மம்விட்டுத் தர்ம ராஜனை நோக்கி, ஐயோபாவி! அன்னமில்லாமல் நானழுகின்றேனே; ஆவியொழிகின்றேனே ஏழையெளியதிர்க்குப் பெண்சாதியானவர்கள் எவ்வளவோ செல்வங்களை இன்பமா யனுபவிக்கின்றார்களே கோழையாகிய உங்களுக்குப் பெண்டாகிய நான் ஏழையாகிக் குக்கித்தவித்துக்கண்டார் சிரிக்கக் கலங்குகின்றேனே முகத்திற்கு மஞ்சளுண்டா? நெற்றிக்குக்குங்குமமுண்டா? கூந்தலுக்கு மாலைகளுண்டா? குட்சிக்குக் கஞ்சியுண்டா? அஞ்சலென்பவருண்டா? ஆதரிப்பவருண்டா? ஒஞ்சரித்துப்படுக்க வோலைப்பாயுண்டா! குந்தியிருக்கக் குடிசையுண்டா? வெளுத்தவாய்க்கு வெத்திலையுண்டா? ஆ? ஆ? தெய்வமே! சாண்பிள்ளையானாலும் ஆண்பிள்ளை மேலென்பார்கள். நீங்கள்வேலும் - வில்லும் - வாளும்- பூரித்த தோளுமுடையவர்களாயிருந் தென்ன பலன் பெற்றீர்கள்? எனக்கென்னநலம் வைத்தீர்கள்? நீங்களைவரும் ஆண்பிள்ளைகளிற் சேர்க்கைதானா? உங்களைப்போன்றவர்களைப் பார்க்கும்போது வெட்கமில்லையா? என்று நாள்தோறுஞ் சலித்துக்கொண்டு பேசி, வீணாய் வெறுத்து அவமதித்தேசி, முகங்கடுகடுத்துத் தினமுஞ் சண்டைதொடுத்தாள்,

அதனால் தர்மராஜன் குக்கல்வாய்ப்பட்ட முசல்போல் மனங்கூசி வருத்தமுற்ற நாளையில், தம்பிமார்நால்வருந்தமையனையடைந்து வடவைக் கனல்போற் கொதித்துக் கோபித்து, அடா துரோகி! உன்னுடன் பிறந்து என்ன பலன்பட்டோம். பெண்சாதிபிள்ளைகளை விட்டோம். நாடுநகரங்களைச சூதாலிழந்து கெட்டோம். சகோதரர்களாகிய துரியோதனாதியரைப் பிரிந்தோம். உண்டுதின்று உறங்கும் பருவத்தில் உண்ணாமல் தின்னாமல் ஓட்டாண்டியானோம். ஒருவருக்கொரு காசுகொடுக்கக்கதியற்றோம். யுத்தமுனையில் வெற்றி பெறுதற்கும் வகையற்றோம் இனியுன்னிடத்திற் பொருந்தி யிருப்பதுதர்மமா? எங்களையிப்படிக்கு ஏளிதஞ்செய்தது மர்மமா? பாண்

டுவுக்குப் புத்திரராகப்பிறந்த கர்மமா? ஒரு பிர
யோசனமு மில்லாமல் உனக்கு ஊழியஞ்செ
ய்ய எங்களை மடக்கி வைத்துக்கொண்டாய்.
ஓ வேப்பம் வித்துக்கொப்பானவனே! என்று
மரியாதைத்தப்பி யெதிர்த்துக் கொண்டார்கள்
தன்னோடொருநாளு மாறுபட்டுப்பேசாத தம்
பிமார்கள் வாயில்வந்தபடிபேசிய வருத்தத்தி
னாலும், திரௌபதிபடுத்துந் தொந்தரையினா
லும், தனக்குள்ளிருக்குஞ் சில அசந்தர்ப்பங்
களினாலும், அகால போசனத்தினாலும், காட்
டுத்தீவெப்பத்தினாலும், மலைக்கானலினாலும்,
பனியினாலும், தன்னைப்பிடித்த சனியினாலும்,
சமானவரசர்கள் பழித்துச் சின்னத்தனஞ்
செய்வதினாலும், பாபமும்பழியு மேலிட்டதினா
லும் நம்மிடத்தில் வந்து முகத்தில் விழிக்கப்
பவிஷில்லாததினாலும் தன்னாற்கூடியவர்ரையி
லுந் தாழ்ந்து குறைந்து விசனாக்கினியால்
வெந்து, சஞ்சலத்துடன் சலித்து உயிர் விட்
டான் தருமராஜன்.

என்றும் பிரியாமலிருந்த தருமராஜ னு
யிர்பிரிந்தபோது, தம்பிமாருந் திரௌபதியுந்
தழுவியழுது, அந்தோ! பழுதுவந்ததே என்
று பரதவித்து, அண்ணனைப் பறிகொடுத்து
மண்ணிலிருந் தென்னவாரிக்கொள்ளப் போ
கிறோம்? என்றைக்கிருந்தாலும் நமக்கு மிது
வே கெதியெனத்தேறி இறந்துபோனார்கள்.
அவ்விடமிருந்த கழுகு - பருந்து காக்கை-இ
வைமுதலியபட்சிகளும் மிருகங்களும் வயிறார
த்தின்று, கழித்துவிட்ட வெறும் புகள்மண்
ணில்மக்கி மறைந்துபோயின, அவர்களைக்
குறித் தின்னும்பேசுவது வீண். எனக்கநேக
விதங்களினால் திருஷ்டாந்தமாயிற்று. அண்
ணா! நான்திண்ணமாய்ச் சொல்லுகிறேன்,
கருமானுலையிற் காய்ச்சித்துவைத்த இரும்பி
லேறிய சலமானது திரும்பி வந்தாலும் வரு
ம் காடேறியபாண்டவர்கள் இனி நாடேறப்
போகிறதில்லை. என்சொல்லுக்கு எதிரெவர்
பேசினாலும் அது ஈடேறப்போகிறது மில்லை
என்றுரைத்த அந்தத்துச் சாதனன் சொல்லை
த் தேவர்கள் விரும்புந்திவ்யக்கியான இச்சா
சுதந்தரராகிய துரோணாசாரியார் கேட்டுப் பச்
சாதாபப்பட்டு, பின்னகை விளைத்து, பாண்ட
வர் பக்ஷத்தில்வைத்த பக்ஷமும் - பண்பும் - அ
ன்பும் - யாவருக்கும் பரிஷ்காரமாய்த் தெரி
யும்படிக்குச் சொல்லத் துணிந்தனர்.

துரோணாசாரியர் பாண்டவர் நிலைமை கூறித் துச்சாதனனுரையைக் கடிதல்.

ஓ ராஜாதிராஜனான சுயோதன மகாராஜ
னே! கேளும் உம்முடைய தம்பியாகிய துச்
சாதனராசன் க்ஷாத்திரமாகச் சொன்ன ஆத்
திர வார்த்தையையோசித்துப். பாரும், பாண்
டவர்களை இலேசாகநினைக்கவேண்டாம் சிறு
பிள்ளை யுடுத்தசிற்றாடைபோற்பேசாதீர்கள்:மு
ன்பின்எண்ணிப் பாராமல் முழுமோசம் போ
காதீர்கள் முறைதப்பான ஆலோசனைபண்ணா
தீர்கள், பாண்டவர்க ளெத்தன்மையரென்றால்
வேதமுறைவழுவாதவித்தகர்கள். விண்ணவர்
கொண்டாடு மேன்மைபெற்றவர்கள். யாவரு
டைய நாவுக்கு மினிமையானவர்கள். எத்தல
த்தவர்க்கு முதன்மையானவர்கள், மூவாசைய
ற்ற முனிவராலுங்காணுதற்கருமையானகண்
ணுதலாற்பெற்ற பாசுபாதமுதலிய பாணவலி
மையுடையவர்கள் மிகுந்தசுகந்த கற்பகமாலை
புனைந்தவர்கள், விற்பன விவேகமுயர்ந்தவர்
கள், எங்கும்விளங்கும் இளஞ்சூரியன்போற்
சுடையவர்கள். மந்திரஞானியர். எப்புவன
முமதிக்கும் ஒப்புவமையில்லாதவர் மருதமர
த்தையுதைத்திரட்சித்துக் குருந்தமரத்திற் கு
தித்துவிளையாடிய பன்னகசயனனாகிய திருமா
லைப் பாண்டவர் சகாயனென்றுயாவருஞ் சொ
ல்லும்படிக்குப்பெற்று இறுமாந்திருக்கும் பா
ர்த்திபர் காலகேயர் நிவாதகவசர்களுடைய உ
ரத்தையும்-வரத்தையும்,சிரத்தையும்-புரத்தையு
ம்போக்கி, தேவர்களிடரை நீக்கி, தேவேந்தி
ரனுக் காதிக்கமுண்டாக்கி வைத்து அழியாக்
கீர்த்தியைப் படைத்தோர். கடலிலுமுயர்ந்த
கண்ணரு ளுடையோர். அமுதினுமினிய அ
ன்புடையோர். சற்றும்பிசகாசச்சத்தியசம்பன்
னர். வித்தகமறுநூல் மேம்படு மன்னர். இ
த்தன்மையராகிய அந்தவுத்தம வேந்தரைச்
செத்தன ரென்பது தகுமோ? அத்தினபுரியில்
உத்தமர்கூடிய சபையிற்கூறிய உறுதிச்சபத
முடிக்காமற் போவரோ? மத்திமர்கூடி வசை
பேசும்படியாய்ச்சாவரோ? பாண்டவரை மா
ண்டவரென்று மனப்பால் குடியாதீர்கள். அவ
ர்கள் பகைவருக்குப் பாசகரென்று யோசிக்க
வேண்டியது தங்களுண்மையை நிலைநிறுத்து
ம்படி தவணைநாட்கழித்து இன்னுஞ் சில

நாளையிலிவ்விடம்வந்து சேரப்போகின்றார்க ள்- நாமெல்லோருங் கண்ணாற்காணப் போகி ன்றோம். தேனேங்கு மாலைதாங்கும் பூமானே நான்சொல்லியதைச் செவ்வையாகத்தெரிந்து உமதுள்ளத்தி லுறுதிகொள்ளுமென்று து ரோணாச்சாரியார் சொன்னார்.

கிருபாச்சாரியர் பண்டவர் பராக்கிரமங் கூறித் துரியோதினனுதியர்க் கறிவுறுத்தல்.

இப்பால் வில்லின்மறை வல்லவராகிய கிருபாச்சாரியர் சொல்லத்தொடங்கினர் நல்ல விவேகசுகபோகமுற்ற வேந்தனே! சத்தியம் விட்ட அசத்தியர்களுக்கு மிர்த்தியு கிட்டிவரு மேயன்றி, சத்தியந்தொட்ட உத்தமர்கட்கு உ ரியகாரிய நிறைவேறுமுன் மிர்த்தியுஎட்டிப் பாராது ஆதலால்-உண்மையுள்ள பாண்டவர் கள் மரணமானார்களென்று அகாலமரணத்தி ற்கு இடமானவர்களே சொல்லுவார்கள் புத் திமான்கள் அவைகளையொருபோதும் ஒப்புக் கொள்ளார்கள்- விம்முதலோடுஞ் சென்ற வே ந்தர்கள்ஐவரும் நம்மிடத்தி லொப்புக்கொண் ட ஈராறுண்டு மெளிதிற்கழித்து அக்ஞாதவா சங்குறித்து அவரவருருவ மறைத்து, எந்த நகரத்திலாவதடுத்து. எடுத்தகாரிய முடிப்பத ற்கும்-தொடுத்தவேலை நடத்துவதற்கும் காலங் கருதிகாத்திருப்பார்கள் அவர்களைக்கண்டு. பி டிப்பவர்களுமுண்டோ? ஓ மண்டலதுரந்தரா அவர்கள் மகாசூரர்கள். தருமமறைமுதலிய சா ஸ்திரமறிந்த வீரர்கள் சாதுசங்கப் பழக்கமுற் றதீரர்கள் தனகனக வஸ்துவாகன தர்மவிசா ரணையிற் குபேரன் போன்றவர்கள். மகா தவ ம்பெற்றவர்கள். மேலான மதியுற்றவர்கள் ஒ ருமையும் பெருமையுமுறவாய் கலந்தவர்கள். அவ்வைவர்களில் தருமநந்தனர் சதா நிஷ் டைகூடினர் அவாவறுத்தலும் பொறுமையும் அழுக்காறின்மையும் நற்குண நற்செய்கையும் புறங்கூறாமையு முடையவர். தம்பிமாரிடத்தி லன்புதவறாமல், அவர்களிஷ்டப்படி மாறுப டாது நடந்து, காலத்திற்குத்தகுந்த புத்தியு த்திகளை யெடுத்துக்காட்டி, அவர்களைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண் டிருக்கத்தக்கவர். அந் தத் தம்பிமார்களோ? தமையன் சொல்லுக் கிரண்டில்லாமலிருந்து, அவராற் கிரியகோ ட்டைக் கடவாமல் நடந்து தமயனைத் தந்தை யாக உட்கொண்டு நிந்தைதேடா, திருப்பவர் கள். ஆதலால்-அவர்களுக் கொருபோதும் பொல்லாங்கு நேரிடாது. அப்பேர்ப்பட்ட அ றிவாளிகள் மனவெறுப்பினால் ஜேஷ்டனைத் தாறுமாறாகப்பேசி, அவருமிறக்கத் தாங்களு ம் இறந்தார்களென்பது மாச்சரியமன்றி ஆ ச்சரியமல்ல-அந்தநினைப்பை முற்றும்மறந்து எப்படியு மிவ்விடம் வருவார்களென்னும் எ ண்ணம்வைத்து, அவர்கள்வந்து விட்டால் அதற்கு என்செய்வோமென்று அச்சத்தோ டிருக்க வேண்டும்.

ஓ மதிகுலவரசே! அவருள் அர்ச்சுன னேவென்றால்-அசகாயசூரன். அதிரதவீரன் மூன்றுலகையும் வெல்லுந்தீரன். சுந்தரத்திற் சொகுசுடையமாரன் தேவதாசாஸ்திரந்தெரிந் தகௌமாரன். வீம னெப்பேர்ப்பட்டவனோ வெனில் ஊழிக்காலத்துயமன்போல யுத்தம் பண்ணத்தக்க சண்டப்பிரசண்ட தண்டதரன் சாந்தகுண தர்மராஜன் சண்டைசெய்யவந்தா லோ? திரிபுவனமுந் திக்கென் றெரிந்துபோம் வடவா முகாக்கினியும் வாடிச் சாம்பராய்ப் போய்விடும் அவருடைய மகிமையை யாரும றியார்கள். அறியத்தொடங்கின லளவிறந்தி ருக்கும் ஓ அரவக்கொடியோனுய் விளங்கும் அரசனே! இளையவரிவர் எத்தன்மையரெனி ல் - இராமபாணத்திலுங் கொடிய அம்பினையு டையவர்கள் பரதன்போலும் இலக்குமணன் போலும் விரதங்காப்பவர்கள். பாஞ்சாலியோ பதிவிரதைகளுக்கெல்லாம் அதிதேவதையா னவள். சொல்லைக்கடந்து சொற்புகலாதவள். பல்லைத்திறந்து பலுக்கறியாதவள். இல்லை யென்றுரைத்தல் என்றுமில்லாதவள். வல்ல வர் தம்மால் மாறுகொள்ளாதவள். துடிப்பி னை யுடையவள். தூற்றலிலாதவள். நற்குணந ற்செய்கை வாய்ந்தவள். இப்பேர்ப்பட்ட எழி லுடையமானுள்தருமராஜனுடனேவெறுத்து ச்சண்டைபோட லாயினளென்பது, தவறிலு ந்தவறே இவர்கள் முக்கியமாய் அக்கியாதவா சந் தொலைத்து இவ்விடம்வருவார்கள். உங்க ளெண்ணத்தைப் பார்த்தால் அநர்த்தம் விளை யுமென்பதற்குமுன் ஐயமில்லை. அவர்கள் வெ ளிப்படுவதற்குமுன் எவ்வகையிலாவது கண்டு பிடித்து, சபையிற் பேசியிருக்கிறபடிக்கு மறு படியும் வனவாசம் போகச் செய்வோமாகில், நாம் சுகப்படலாம். அப்படிசெய்யா விடில்.

அர்ச்சுனன்கணை அதிக்கிரமித்துவந்து நம்மைக்கொண்டுபோய் நமனுலயத்திற் சேர்க்கும். இஃதன்றியும்-வேதியருக்கு வேதமேகண்கள். க்ஷத்திரியருக்குத் தூதரேகண்கள், ஆகையால் நீங்கள் சாரணரைவிடுத்து முன்ஜாக்கிரதைப் படவேண்டியது. நமதுயுத்திக்கு மேலான யுத்தியையுடைய பாண்டவர்கள் ஆண்டவனருளைப் பெற்றவர்கள் எவர்கண்ணுக்கும் அகப்படார்கள் பகலளவு போனுலொழிய இரவுவராது. இரவளவு சென்ருலல்லது பகல்தோன்ருது அதுபால்-உருவமறைந்துறையும் பாண்டவர்கள் அக்ஞாதவாசங்கழித்து வெளிப்படுவார்கள். நமது பலாபலத்தை நாமெண்ணி மெச்சும்போது, எதிரிகளின் பலாபலத்தையு மெண்ணித் துணியவேண்டியது, இப்படிக்கெல்லாம் யோசித்து ஒன்றைச் செய்தால், என்றென்றைக்கும் பழுதுபடாது அதைவிட்டுத் துராலோசனை செய்வதினுற்பிரயோசனமென்ன? என்று மதியிலுயர்ந்த கிருபாச்சாரியர் வகுத்தார்.

வீஷ்மாச்சாரியர் பாண்டவருள நகர் இவ்விதவியல்பையுளதாமைனெ அறிவித்தல்.

இந்தப்பிரகாரந் துரோணுசாரியருங் கிருபாச்சாரியரும் பேசிய விபரங்களைச் சபைநிறைந்த சகலருங்கேட்டு, பெரியோர்களின் கருத்தைத் தங்கள் தங்கள் புத்திக்கிசைந்தபடி யோசித்து, முடியப்போகிற காரணகாரியங்களை நிதானித்து, வாய்மூடி மௌனம்போலிருந்தார்கள். அந்தவேளையிற் கௌரகுலப்பிதாமகனுகிய வீஷ்மர் துரியோதனனைப் பார்த்து அப்பா திரிதராஷ்டிரனுக்குச் சுபுத்திரனும் எனக்குப் பௌத்திரனுமான சுகோத்திரனே! நீ தூதர்களையனுப்பிப் பாண்டவர்களைத்தேடச்சொன்னது ஞாயமே அவர்கள் தேசமெங்குந் தேடிப்பார்த்துத் திரும்பிவந்துரைத்தது, அபாயமே: அதற்காகக் கர்னராஜன் பேசியது நேயமே உன் தம்பி துச்சாதனன் அறைந்ததுனக் கநியாயமே துரோணுச்சாரியருங் கிருபாச்சாரியருமொழிந்தது காயமே நீயந்தப் பாண்டவர்களை யெப்படியுங் கைப்பிடியாகப் பிடிக்க வேண்டுமென்றெண்ணுவதுபாயமே இதனுற் காரியமில்லை. பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசஞ்செய்து அக்ஞாதவாச மோராண்டு தொலைப்பதற்குன்னி, தங்களுருவ மறைந்து, ஒருதேசததி லுறைந்து, முக்காலே மூன்றுமா முக்காணிவருஷமுங் கழித்துவிட்டார்கள். இப்போது நீங்கள் ஐவர்களைக்கண்டு பிடிக்கு முன்மற்ற நிகரற்ற மாகாணிவருஷத்தையு மொழித்துவிட்டு வெளிப்படுவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட அறிவுடையோர்களை மரணமடைந்தாரென்றுபேசினவர்கள் அந்தப் பாண்டவர்களால் மரணமடையத் தக்கவர்களே: அத்தன்மையான அவசரப்பேச்சை எத்தன்மையோனெடுத்திசைத்தாலும், புத்திமானுகிய நீயெவ்வளவும் நம்பப்படாது. ஆனுல் ஐவரிருக்குமிடத்தை நீங்களறிய வேண்டுமென்னும் முக்கியமுளதாகில், முந்நூலாசிரியர்களால் அதற்கோருபாயமுண்டா யிருக்கின்றது. அந்தக் குறிப்பின்வழியை நான்குறிக்கின்றேன். நீங்கள் நிதானித்துக் கொள்ளுங்களென்று காங்கேயர் சொல்லத் தொடங்கினுர்.

அப்பா துரியோதனு! பிரமாதிதேவர்களே யன்றி முனீஸ்வரர்களாலும் ரிஷீஸ்வரர்களாலும் மதித்தற்குரிய தருமராஜனும் திரௌபதாதேவியும் சகோதர்களும் ஒன்றுய்ப் பொருந்தி வாழ்கின்ற நாடும் நகரமும் மாதமும்மாரி வருஷிக்க வளங்கொண்டிருக்கும். காடுகரம்புள்ள மலைகளெல்லாந் தேன்வாரிகசிந்துகொண்டிருக்கும். ஆறுகுளத்தினலைகள்யாவும் நவரத்தினங்களைக் கொழித்துக்கொண்டிருக்கும். கழனிகளிலூர்ந்து தவழாநின்ற சிப்பிகள் முத்துக்களை முறைமுறையே ஈன்றுகொண்டிருக்கும். கருங்கடற்கரைகளிற் சிவந்த பவளக்கொடிகள் படர்ந்திருக்கும்- காடுகள்தோறுந் தேடுதற்கரி பொருள்வளம் நிறைந்திருக்கும் பசுவினங்கள் வேளைக்குப் பத்துப்படி பால்கறக்கும். வெகுசனங்கள் நடக்கும் வழிகளெங்குங் கரும்பாலை சிறக்கும். எப்போதுமுப்போகந் தப்பாமல் விளையும் நித்தியசுபமங்களமாயிருக்கும். அருந்ததியைப்போற் பதிவிரதையான ஸ்திரீகள் பொருந்தி யிருப்பார்கள். சாரபயம்வராது. சோரபயமிராது தெருக்கடோறுந் தருமக்கொடி நாட்டியிருக்கும் போர்முகத்தில் வெற்றிகொள்ளும் ஜெயக்கொடி காட்டியிருக்கும் வண்டினம் மதுவுண்டு மகரந்தந் தோய்ந்து காந்தாரம் பாடும் அந்நகரப்பதியோர் அண்டினபேரை யாதரித்துக் கீர்

த்திபிரதாபம் பெற்று ஜீவகாருண்யரா யிருப்பார்கள் துற்சோபம் துற்பயங்கரம் துர்மரணம் துர்வியாதி இவை முதலியதேக பீடைவாரா. யோகமார்க்க நெறிதேடித் தீவினையொழிந்திருப்பார்கள். பொதுச்சாலையிற் கட்டிய ஆராய்ச்சிமணி என்றுமசையாது அசையும்படியான அக்கிரமங்களு மிராது. எளியவரென்றும் வலியவரென்றும் பாராமல் யாவர்க்கும் நடுவுநிலைமையான நீதியொன்றுமிருக்கும் எவர்க்கு மறிவுகுறையாது. சகல கலைக்கியானங்களுந் தவறாது, உடனுக்குடனே துஷ்ட நிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனம் நடந்தேறிவரும். ஆசாரபூசாவிதிக ளதிகமாயிருக்கும் தேவாலயம் விஷ்ணுவாலயம் மிகுதியாய்ச் சிறப்புற்றிருக்கும். பாபத்திற்குங் கோபத்திற்கும் பயந்தடங்கி வாழ்வார்கள், புண்ணியத்திற்கும் பொறுமைக்கும் பொக்கிஷமா யிருப்பார்கள். தைரியம் கல்வி ஞானம் குணம் பெருமை மேன்மை தபம் செபம் தானம் நிதானம் வெகுமானம் சன்மானம் வேத மந்திரம் வேள்வி ஓமம் - பூரணகும்பம் - புண்ணிய போசனம்-நவமணிமாளிகையரசு - இவைகளனைத்தும் எங்குஞ் சிறந்திருக்கும். சுபமங்கள கல்யாண முரசும் - தியாகமுரசும் - வெற்றிமுரசும் - வலம்புரிச் சங்கங்களு மெங்கெங்கு முழங்கிக் கொண்டிருக்கும் காயாமாங் காய்க்கும். பூவாமரம் பூர்க்கும் கமலக்கருணைக் கண்ணனும் மகாலட்சுமியுடன் வாசமாயிருப்பார், இத்தன்மையாகிய உத்தமநகர மெதுவோ? அதுதான் புண்ணிய புருஷர்களிருக்கும் பதியென்றுணர்ந்துகொள்ளுக. இவைபெரியோர்கள் பேசிய வண்ணம் நானுமுண்மையாகச் சொன்னேன். இனிமே லுன்னுடைய வல்லமையினுல் யோசித்து உறுதி செய்துகொள்ள வேண்டியதென்று வீஷ்மர் விளம்பினர்,

---

கிருபாசாரியர் துரியோதனனைச் சொற்சோர்வுபடலாகாதெனக் கடிதல்.

இவ்வாறு வீஷ்மர் கூறிய வனைத்துங் கேட்ட கிருபாச்சாரியர் மனமகிழ்ந்து, வணங்காமுடி மன்னனை நோக்கி, ஓ வில்லும் வேலுந்தாங்கிய வேந்தே! உமதெண்ணப்படி முடியும் வண்ணஞ் சுளுவாகிய சூட்சியை உங்கள் பாட்டனர் சொல்லிவிட்டபடியால், திண்ணிய தூதரை விடுத்துத் தேடச்செய்வதற் கிதுவே நல்ல ஆதரவென்றிசைத்து, மேலுஞ் சொல்லுகின்றார். ! அன்புடைமையை ஆபரணமாகவுடைய பாண்டவர்கள் இராஜ சபையிற் சொக்கட்டானுடித் தோற்றநாளையில், என்போலொத்தவர்க ளேற்படுத்திய வாக்கியம் பழுதுபோகாமல், பன்னிரண்டு வருடங் காடுறைந்து ஒருவருடநாடுறைந்து காலங்கழிப்பதற்காகத் தங்கள் தங்கள்வடிவத்தை மறைத்திருப்பார்களென்பதற் கையமில்லை. பூருவமிந்த இராஜ சபையி லுடன்பட்டுப்பேசின பேச்சின் படிக்குச் சொற்சோர்வுபடாமல், விபகாரப்பழுது வராதபடி தவணைநாளைத் தவிர்த்துக்கொண்டு மெய் வழிநிற்கின்றார்கள். ஆதலால் நீர் முன்னம் அவர்களை நோக்கி, ஓ பாண்டவர்களே? இப்போது பெரியோர்கள் கூறிய இந்தப் பதின்மூன்று வருடமுஞ் சென்ற பிற்பாடு நீங்களிவ்விடம் வருவீர்களாகில், உங்கள் நாட்டை யொப்பிவித்து விடுகிறேனென்று உறுதியுடன் எங்களுக்கு முன்பாக நீர்சொல்லியிருக்கின்றீ ரல்லவா; நீர் அப்போதுரைத்த வாக்கியத்தை இப்போதுதவறி யேதேதோ பேசுகின்றீர். இன்னும் பாண்டவர்களைக் கண்டுபிடித்துப் பின்னும் பன்னிரண்டு வருடங் காட்டிலோட்டிவிட வேண்டுமென்று மெத்தப் பிரயாசத்துடன் சித்தப்பிரமை யடைவது அநியாயமல்லவோ ? ஐயோ ! தலைபோங்காலநேரிட்டாலும், சரீரத்தைவிட் டுயிர்கெட்டாலும், உம்மைப்போலொத்த உத்தமன்சொல் நிலைதப்பிச் சோர்வடையலாமோ ? அப்படி நிலைதவறு வீராகில், உமதரசாக்ஷி யென்ன பிரயோசனத்தைப்பெறும்? உம்மையார் தான் மதிப்பார்கள்? ஆனுல் எனக்கொன்று தோன்றுகிறது பாபங்களைந்து பாராளும்! பார்த்திபரிடத்திற் சத்தியசந்தப்பிரகுணந் தோன்றுமாகில், அவர்களினரசாட்சி பராஜர் பங்காய்விடும் அஷ்டலட்சுமியுமகன்றுகஷ்டலட்சுமி கலந் துறவாடுவாளென்று வேதத்தில் விளம்பியமொழி யொன்றுண்டு. அதையுன்னுமிடத்தில், உம்முடைய செல்வமுழுமையுஞ் சத்தியவான்களாகிய ஐவர்களுடைய தென்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை. இதை நீர் செவ்வையா யோசித்துப்பாரும். உம்முடைய நாவை ஸ்திரமாகக் காரும்,

ஓ சந்திரகுலத்தோன்றலே! ஆதிகாலத்தில் நாங்களெல்லோரும் உம்முடன் கூடிக் குலாவியிருந்து பேசிய வித மென்னவெனில் பாண்டவர்கள் வனவாசம் பண்ணிவந்தால், அவர்கள் நாட்டைக்கொடுத்து விடுவதென்னுந் தீர்மானமேயன்றி ; வேறொன்றில்லை. இப்போதுமக் கிஷ்டமாகிய தம்பிமார் முதலிய பேர்களோடு நீருந்தாறுமாறாய்ப் பேசுவது சரியல்ல. அறியாதவர்கள் அப்படி பேசினாலும், பெருமையு நிலைமையுமுடைய பெரியவனாகிய நீர் பேசப்படாது. உங்கள் குணத்தை நிதானிக்குமிடத்தில் நீங்கள் நினைத்த கருத்தை நேரேயறிந்தோம். நீங்களொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்குமென்னு நெறியறியீரோ? நீங்களெண்ணிறந்த நாள் தேடினாலும் உங்கள் கண்ணுக்குப் பாண்டவரகப்படப்போகிறதில்லை. அவர்களைக்கண்டு பிடிக்குஞ்சாமர்த்தியமு முங்களிடத்திலில்லை, அப்படிக்கல்லவென்று காண்பதற் கெத்தனிப்பீர்களாகில், வீணானபழியும் மேலானவிழிவுங் குறைவுநேரிடுமே யல்லது, நிறைவேறாது. அவர்களெந்நாளு நன்னாளாகவே யநுபவிப்பார்கள். ஆச்சுது: அக்ஞாதவாசமும் பண்ணி விட்டார்கள். நீர் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு இதுவரையிலுந் தேடவிட்டிருந்த தூதராற் பாண்டவரிருக்கும் ஸ்தானந் தெரிந்து கொள்ளாமற்போனீர். இனிமேல் தேடவிட்டென்னலாபங் காணப்போகின்றீர்? விருதா ஆலோசனை யாற்பிரயோசனமில்லை. ஏதொரு காரியத்திற்கும் முன் ஜாக்கிரதை யென்பதிருக்கவேண்டும். பின்னெண்ணிப் பார்ப்பது பேதையர்பக்ஷம், தவணைநாட்கழியுங் காலையில் தடவிப்பார்க் கத்துணிவது மேன்மையோர் பக்ஷமல்ல. ஆயினும் பாகீரதிபெற்ற கோமுனியாகிய பரிசுத்த ஹிருதயரான வீஷ்மர் சொன்ன குறிப்பின் படிக்கு, தூய்மையும் வாய்மையும் பொருந்தியதேசம் எவ்விடமிருக்கிறதென்று அதையாகிலுந் தெரிந்துகொள்ளும். அப்பால் மற்றக்காரியம் யோசிக்கலாம். என்று பூர்வாசாரியராகிய கிருபாசாரியார் பேசி முடித்தனர்.

தூதர்கள் துரியோதனனுக்கு மச்சநாட்டு வளமும், அந்நாட்டில் நடந்த விதமுங் கூறுதல்.

அப்போது அவரிடத்தில் நேச விசுவாசமுள்ள துரியோதன மகாராசன் மனம் வருந்தி, மாநிலமெல்லாந் தேடித் திரிந்தலைந்து வந்தசாரணர்களை நோக்கி, நீங்கள்பார்த்ததேசத்தில் எங்கள் ஐயா அவர்களுரைத்த வார்த்தையின் படிக்கு அழகும் - வளமும் - அன்பும்- நோன்பும்-நேயமும்- நிலையும் - நீதியும் - நெறியும் - மானமும் - தியானமும் - வண்மையும் - பண்பும் - இசைந்திருக்கும் பட்டினமியாதோ? அதைத்தெரியச் சொல்லுங்களென்று கேட்டான். உடனேவேவுகார ரெல்லோருங்கூடி, அரவக்கொடிக் கதிபனுடைய அடிமேற் பணிந்து விளம்பினார்கள். ஓ சுவாமீ! பராக்: பெரிய மூதாதை பேசியபடியே மாதமும்மாரியின் யோகமும், பூதலப்பயிர் பொருந்துமுப்போகமும், ஆதுலர்க்களிக்கும் அன்ன முதலாகிய தியாகமும், மற்றச்சீருஞ்சிறப்பும், திகழுநற் செல்வமும், அறம்பொருளின் பமேம்பாடும், நிறந்தரும் பசுக்கள் நெருக்கமும் பரிசுத்தப் பெருக்கமும் பாபச்சுருக்கமும், படையின் வருக்கமும், வாழை - கமுகு - தெங்கு - கரும்பு - இவை முதலியவைகள் வளம்படவிளைந்து, பார்ப்பவர் மனதையுங் கவர்ந்து, மேன்மேற்சிறந்த நாடு மச்சநாடல்லது மற்றநாடில்லை. வேறேமாற்றிச் சொல்லுவதற்கும் வகையில்லை.எங்குமாராய்ந்துணர்ந்தோம். அந்நாட்டின் மகிழ்ச்சியை நாங்களென்னென்று சொல்லுவோம்? ஓ எந்நாட்டுமிசைபெற்ற ஏந்தலே! நம்முடைய பிதாமகர் பேசியவார்த்தை பிசகன்று. அதுசத்தியமே: மேலும் அம்மச்சநாட்டில் மற்றோராச்சரியத்தைக் கேளும். யாரோவொரு பெண்ணானவள் சைரந்திரியென்றும் - மாலினியென்றும் - பணிப்பெண்ணென்றும் - வண்ணமாமகளென்றும் பேர்கொண்டு,விராடராஜனுடைய மனைவியினிடத்தில் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றாளாம். அவள்பேரிற் கீசகன் ஆசைகொண்டு துரத்தினனும். எவனோவொரு கிங்கரன் குறுக்கே நுழைந்து, அவனைப் பிடித்தெறிந்து வீசினனும். சபையிலிருந்தவர்களே சினார்களாம். அந்தக்கீசகனையும் அவன்தம்பி

மார்களையும் அன்றிரவில் மோசஞ்செய்து, பொழுது விடியுமுன்னமே சிலர் கொன்று போட்டார்களாம். இவ்விதமாகக் கொன்றவர்கள் யாரென்று விசாரிக்கு மிடத்தில், மேற்கூறிய வண்ணமாமகளுக்கு மெய்க்காவலாக விண்ணுலகிற் சஞ்சரிக்குங் காந்திருவ ரைவரென்று மண்ணுலகெல்லாம் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். நாங்களதை நன்றாயோசிக்குங்காலத்தில், அந்தக்காந்திருவரைவரும் பாண்டவர்களென்று துணிவாய்ச் சொல்லுவோம். இதுவே நிச்சயம். என்று ஸ்திரமாகச் சொன்னார்கள்.

துரியோதனன் தூதுவர்சொல்லைச் சன்மானித்துக் சபையாரை வினாதல்.

இப்பால் துரியோதன ராசன் சாரணர்கள் கூறிய ஸ்திரவார்த்தையையும், வீஷ்மர் மனங்கு விந்துரைத்த சத்தியமொழியையுஞ் சேர்த்து, தன்கருத்துக் கிசையச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, காரணகாரியத்தை யோசித்து, தனது பூரணமனதோடு இதனைப் பேசத்தொடங்கினான். ஐயா கிருபைக்கடலாகிய பெரியோர்களே! கேளுங்கள்: கீசகன் - வீமசேனன் - பகாசூரன் - மத்திரராஜன் - பலதேவன் - இவர் யாவரும் இந்திரன் முதலிய பேர்களாற் புகழத்தக்க தோள்வலிமையுள்ளவர்கள். பதினாயிரம் யானைபலம் படைத்தவர்கள், இவர்களில் ஒருவரையொருவர் கொல்லலாமேயன்றி மற்றொருவரால் மடியாரென்று பெரியோர்கள் பேசக்கேள் விப்பட்டிருக்கின்றேன். அப்படியிருக்க - காந்திருவர் வந்து கீசகர்களை மடித்தாரென்பதை யெப்படிநம்பலாம்? அந்தச்சைரந்திரி நிமித்தமாய்க்கீசகர்கள் சங்கரிக்கப்பட்டார்களென்பதை உன்னி யோசிக்குமளவில், அவள் சைரந்திரியல்லள் - துரோபதியென்றும், காந்திருவரல்லர் - பாண்டவரென்றும், அப்பாண்டவரில் வீமசேனனே கீசகர்களை நாசஞ்செய்தவ னென்றும், இவர்கள் யாவரும் பெட்டியிற் பாம்புபோலடங்கி விராட புரத்திலிருக்கின்றார்க ளென்றும் கெட்டியாய்ச் சொல்லுவதற்கு யாதொரு அட்டியுமில்லை. அதேனெனில் - வல்லிரும்பெனத் திருந்திய புயவலிபொருந்திய யக்ஷகர்கள் - அமரர்கள் - நாகர்கள் - அசுரர்கள் - இராக்கதர்கள் - காந்திருவர்கள் - முதலாகிய யாவரும் அந்தக்கீசகன் வல்லமைக்கு ஆற்றமாட்டாமல், கால்கை நடுங்கி யொடுங்கி யிருந்தார்கள். இவர்களிலொர் பிரிவாகிய காந்திருவர் வந்து கொன்றார்களென்பது எனக்கு மிகவு மாச்சரியமா யிருக்கின்றது தேன்றுளிக்கு மூடியோனாகிய கீசகனை மடித்தவன் காமனுக்கொப்பாகிய வீமனென்று நினைப்பதற் கியாதுஞ் சந்தேகமில்லை. வண்டுமொய்க்குங் கொண்டை வினையுடைய வண்ணப்பெண் வடிவினுள் ஐவர்க்குரிய தேவியே: இதற்கையமென்பதில்லை. ஆகையால். பாண்டவர்கள் விராடபுரத்தில் மறைந்திருக்கின்றார்கள். அக்ஞாதவாசத் தவணைகழிக்கு நாளின்னுமி ருக்கிறபடியால் தாங்கள் வெளிப்படாமல், இரசியமாய்ச்சிங்கபல கீசகனுயிரைத் தீர்த்துவிட்டார்கள். இதற்கு மேல் நடக்கவேண்டிய யோசனையென்ன? இன்னதென்றுரையுங்கள். ஓ என்பொன்னனைய பெரியோர்களே! என்று ஜெயங்கொண்டாடும் புயங்கக் கொடியோன் கேட்க, சூரிய குமாரனாகிய கர்னன் ஓர்மொழி யுரைக்கலுற்றான்.

கர்னன்மச்சநாட்டிற் பாண்டவரைக்காணற்கேதுகூற, திரிகர்த்தன்தன்பூர்வ பகைநாடியங்குசெல்ல, துரியோதனன் யுத்தசன்னத்தனாதல்.

ஓ மணங்காதலிக்கும் வணங்காமுடி மன்னனே! நீரெண்ணியதே நிசம், இன்னுமேன் தாமசம்? மேகமண்டலமளாவிய தேர்விதங்களும், மும்மதம்பொழி யானையினங்களும், குப்புற்றுலாவுங் குதிரைத்திரள்களும், ஆலாலம் போன்ற காலாட்களும் இக்ஷணமேபுறப்பட்டு, மச்சநாட்டை வளைத்துப் போர்கொடுத்து, பசுக்கணங்களைத் தடுத்து நமதூர்புகவிடுத்து கண்மூடிக் கண்திறப்பதற்கு முன்னமேகலகம் விளைத்து விடுவோம் நாமெண்ணிய வண்ணம் பாண்டவர்க ளிருப்பார்களாகில், விராடராஜனுக்குப்பரிந்து நம்மேற் சண்டைக்கு வருவார்கள். சும்மாவிருக்க மாட்டார்கள். அவர்களைக் கண்டுபிடித்து நமக்குள்ள விபகாரஞ் செலுத்தலாம் அவர்களவ்விடத்தி லில்லாமற் போனால், அப்போதும் மடக்கிய பசுமந்தைகளெல்லா நமக்கு அடைக்கலந்தானே இதனை

விரண்டு விதத்தினாலு நமக்கு லாபமிருக்கிறது. இதுவே பாங்கென்று அங்கதேசராஜன் சொல்ல, அங்கிருந்த அரசர்யாவரும் பொங்கிப்பூரித்து, இதுவே யெல்லோருக்குஞ் சம்மதமென்றிறைந்தார்கள். பெருமை யுடைய துரியோதன மாக ராஜனும் இக்கருத்துக்கொத்திருந்தான். அந்த வேளையில் திரிகர்த்த தேசாதிபனாகிய சுசர்மா எழுந்து, கரத்தை சிரத்திற்குவித்துப் பணிந்து ஓ கௌரவ குலாதிபனே! முன்னொருநாள் சேனாதிபதியாகிய கீசனுக்கும் எனக்கும் போர்விளைந்து அப்போதவன் விராடன்முதலிய மன்னர்களுடன் வந்து வளைந்து, என்னைப்பிடித்து இறுகப் பிணித்துத் தன்னகரத்திற் கொண்டுபோய் விட்டான். அவன்கையை விட்டுதப்பித்துவரப் பட்டபாடு தெய்வமறிந்தது. அந்தச்சத்துருவை வெல்லுவதற்கென்னாற் கூடாமையால். அந்நாள்முத லிந்நாள் வரையிலும் நன்னாள் நமக்கெப்போது வருமென்று நான் காத்திருக்கின்றேன். முன்னான் செய்த முழுவினைவசத்தால், அவன் தன்னாற்கெட்டான் காமாந்தகனாகிய கீசகன்வாசஞ்செய்த மச்சதேசத்திற்கு என்னைப் போகச்சொல்லு வீராகில், விராடன் முதலிய வேந்தரையும் பிடித்துக் கட்டி என்மனத்தில் வெந்துகொண்டிருக்குங் குரோதத்தையுங் காட்டித்திட்டி, அந்த விராடன் மைத்துனனாகிய கீசகன் என்னைப்பத்திய அவமானத்தை இவன்பாற்படுத்தி, அவ்விடத்தி லொளித்திருக்கும் பாண்டவரைப் பக்குவமாயறிந்து, மச்சராஜன் வளப்பங்களைக் கைவசப்படுத்தி கீசகன் பலத்தால் நமக்குக் கப்பணங்கட்டாதிருந்த கெருவத்தையடக்கி, பசுமந்தைகளையுமடக்கி அஸ்தினபுரம்வந்துசேருகிறேன். என்று திரிகர்த்தன் சொல்லவும், இராஜாதிராஜன் நகைத்து மகிழ்ந்து, இவன் படையிலுமொருவன் கொடையி லுமொருவனெனப் புகழ்ந்து, அண்ணா கர்ணா! சுசர்மா சொல்லிய வாக்கியம் உமக்கெப்படி யிருக்கிறதென்று கேட்டான். அடடா!! இப்போதேயப்படிசெய்வது உத்தமமென்றான் அப்பொழுதே சேனாசயின்யங்களைச் சேகரிக்கும்படிஉத்தரவுசெய்து, சுசர்மாவுக்கு வரிசைதளுந்தாம்பூலமரியாதையு நடத்தி, அண்டகடாகமதிரும் வாத்தியங்களுடன் சண்டைக்கனுப்பினான் அவ்வாறு விடைகொண்டு திரும்பிய திரிகர்த்தனனவன் விந்தரகிரிக் கொப்பான் தேரேறி, பூலோகதேவேந்திரன்போற் புறப்பட்டு சிறப்புப்பொருந்திய விராடபுரத்தின்மீது போர்புரியப் போயினான்.

இப்பால் நந்தியாவட்ட மாலை யணிந்த நராதிபன் சபையிலுயர்ந்த சாதுக்களை நோக்கி, ஓ பெரியோர்களே பூரணஞான புண்யசீலராகிய மூதாதை புகன்ற குறிப்பிற்கிணங்க, நமது தூதருரைத்தசொற்களினாலும் என்னுடைய நிச்சயித்தினாலும் அந்தவிராடபுரத்திற் பாண்டவரிருக்கின்றார்களென்பது பரிஷ்காரமாய்த் தெரியவந்தது. அதற்குக்காரணமென்னவெனில், கேகயராஜ குமாரனாகிய கீசகனிறந்த காட்சியே சாட்சியாய் விட்டது இப்போது நம்மிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுத் தண்டெடுத்துப்போன திரிகர்த்தனவன் மச்சநாட்டிற்புகுந்து மாட்டைமடக்குங் காலத்தில் எதிரிகள் சும்மா விருக்கமாட்டார்கள். எவ்விதத்திலேனும் அவர்கள் மேல்விழுந்து, போர்கொடுத்து மாட்டைத் திருப்பிக்கொள்ளுவார்கள். அப்போது நம்மிடத்தினின்றுஞ் சென்ற திரிகர்த்தன் அம்மச்சநாட்டாருடைய ஆயதங்களா லடிபட்டு, முனைகெட்டு, முறிபட்டு, பிடித்தபசுக்களை விட்டு முதுகிட்டோடி வரும்படிநேரிடும், அப்படிநேர்ந்த பிற்பாடு அவ்வருத்தத்தைக் கேட்டு, அதற்கேற்றபடி நாம் படையெடுத்துப்போவது நன்மையா? அல்லது இப்பொழுதே செல்வது நன்மையா? இதனை நீங்கள் யோசித்துக் கூறுங்களென்று வெற்றிபெற்ற துரியோதனமகாராஜன் கேட்க, புத்தியிற்சிறந்த கர்னராஜன் மணம்பூரித்து ஓ கொற்றவனே! வித்தக விராடராஜன் தன்மைத்துனனாகிய கீசகனைய் னுப்பி அடிக்கடியுத்தம்பண்ணச்சொல்லிநம்மைத்திடுக்கிடப் பண்ணிக்கொண்டிருந்தானன்றோ? அந்தவஞ்சந்திர நாமவனைத்தண்டிக்கவே வேண்டும்ஆதலால் உமது பெரியவர்களின்அநுமதிகேட்டு, பெருஞ்சேனைப் படைகூட்டிப் புறப்பட்டு போர்மாட்டென்று கவசகுண்டலன் கழற, அவன்மொழியைத் துரியோதனன் சிவன்மொழியா யுட்கொண்டு, பின்னும் பெரியோர்களைப் பார்த்து, நான் நினைத்த நினைப்புக் கென்ன சொல்லுகின்றீர்கள்? உங்கள் கருத்தையுமொளியாமல் வெளியிடுங்களென்று வினவினான். அப்போதங்கிருந்த விரதப்பொருளாகிய கிரு

பாச்சாரியரும் மெய்த்தவ வித்தகவீஷ்மரும்-வெதவித்தாகிய துரோணச் சாரியரும் படையெடுத்துப் போகவேண்டியதே முக்கியமென்றுசம்மதித்து, பொழுது போனபிற்பாடுபோவோமென் றுரைத்தார்கள். அந்தமொழியைச் சர்ப்பக்கொடியோன் கேட்டுச் சந்தோஷித்து துச்சாதனனை யழைத்து, ஓ எனக்கு நற்றுணையாகிய தம்பி! இரதகஜதுரக பதாதிகள்முதலிய சேனைகளைப் பிராண பேரிகை அறைந்து புறப்படச்செய்யென்முன். அவனப்படியேசெய்வேனென்று போய்ப் பிரயாணபேரி முழக்கிவைததான். உடனே புள்ளிப்படந் திருந்திய நாகக்கொடிபொருந்திய சுயோதனன் தம்பிமாராகிய அத்துச்சாதனனோடு தொண்ணூற்றொன்பதுபேரும், சல்லியராஜன் சௌபலராஜன் சகுனிராஜன் கர்னராஜன் முதலாகிய ராஜர்களுங்கூடி, துரியோதனனுடைய துர்க்கீர்த்திய நினைவின்படிக்கி யுத்தகோலங்கொண்டிருந்தார்கள்.

திரிகர்த்தன் பசுநிரைகளை மடக்குவதைக் கண்டகோபால ரவனோடெதிர்த் தினைத் தோடி விராடனுக்கறிவித்தல்.

இவர்கள் செய்தி யிங்ஙனமாக கொத்துச்சித்திரவேலை பதித்த ரதத்தைச்செலுத்தி மச்சநாட்டின்மேற் சென்ற திரிகர்த்த தேசாதிபனுடைய செய்தியாதாயிற்றெனில், ஓ மகாராஜனே! பெருமையிலுயர்ந்த பெரியோர் பேச்சைப் பொருளாகக்கொள்ளாத துரியோதானன் ஆக்யாபித்த வண்ணம் படைசேர்த்தெழுந்தவெட்சிமாலைபெற்ற அத்திரிகர்த்தனுனவன்முரசவாத்தியம் பேரி-டங்கா-பாங்கா-காளம்-சங்கம்-தாரை-பூரி- வீர-சின்னம்-தப்பட்டை இவை முதலாகிய வாத்தியங்களைத் திக்கெட்டுஞ் செவிடுபடமுழக்கி, கத்தி கட்டாரி கேடயம்-ஈட்டி-எரிவேல்-சூலம்-பிண்டிபாலம் - வாள்-முசலம்-தோமரம்-குந்தம்-சக்ராயுதம்--மற்றுமுள்ள ஆயுதங்களெல்லாம் பளபளவென்று விளக்கொளிபோல் மின்னப் பிடித்தவர்களாய் கவசகுண்டலம் கிரீடம்-மதாணி-கடககங்கணம்-தோளணிபதக்கம்- இவைதுலங்கியிலங்கும் வீரர்களையுந் திடகாத்திரதேக தீரர்களையுந்திசாதிசைகளிற் பாயவிட்டு ஒரக்குரோணிப் படைகளுடன் மச்சதேசத்திற்குத் தெக்ஷண பாரிசத்தில்வந்து இறங்கிகட்டுக்காவ லில்லாமல் யதேச்சையாகத் தின்றுகொழுத்துக் கன்றுகளுடன்தழைத்துத் திரிகின்ற பசுமந்தைகளைத் யுமடக்கினன் அப்போதந்த மாடுகளெல்லாங் காதுகளைநெரித்து, கண்களையுருட்டி விழித்து, கடைப்பார்வைபார்த்து, தலையேறிட்டு, தங்களை மடக்கினவர்கள் அந்நியரென்றறிந்து தங்கள் தங்கள் கன்றுகளுடன் பெயர்ந்து, கும்பலினின்று முறிந்து கும்மாளமிட்டு நாலுபக்கமும் பிரிந்து அம்மாவென்றலரி, வீறிட்டதிர்ந்து அயர்ந்து பயந்து செம்மான் பாய்வதுபோற் பாய்ந்து சும்மா வொருமூலையிற் கொம்பசைத்துக் கூட்டமாய்ச் சாய்ந்து, வெருண்டுபதறிக்கதறி, கால்தவறிக்கலங்கித் திகைத்து, மயங்கித் தியங்கி யகன்றோடும் படிக்காயின, அப்பசுமந்தைகளைச் சுசர்மனுடைய சேனசயின்பங்கள் துரத்தித்துரத்தி, மறித்துப்பிரித்து இருப்புக்கண்ணியால் தடுத்தார்கள் அந்தப் பசுமந்தைகளைக் காத்திருந்த காவலர்களும் - அதுகளை மேய்த்திருந்த கோவலர்களும் - ஆக்கிரமித்து அதிர்த்தெழுந்து, மூவுலக திரும்படித் தாவி, மேவலர் சேனைமேல் விழுந்து, அஸ்திர - சஸ்திர - ஆயுதங்களாலும், குடுதடி - குண்டாந்தடி - சுக்குமாந்தடி - வளைதடி - கிலுக்குத்தடி - முறுக்குத்தடி - பாணத்தடி - ஈட்டி எறியீட்டி திருகீட்டி சொருகீட்டி உருகீட்டி குத்தீட்டி குறியீட்டி பாலா பல்லயம் பற்ஜீ பட்டா பாங்கு சாங்கு கத்தி கட்டாரி பிச்சுவா கவண் உண்டைவில் சுண்டுவில் அம்புவில் இத்தன்மையாகிய ஆயுதங்கள் பலவுங்கொண் டெதிர்ந்து கோபமுதிர்ந்து பாய்ந்து, சினத்தாய்காய்ந்து, மாய்ந்து, போகும்படியாய்ச்சிலரை வெட்டியும், பலரைக்குத்தியும், சிலரை அடித்தும், சிலரை மடித்தும், சிற்சிலபேரை யுதைத்தும், சிற்சிலபேரை வதைத்தும், பற்பலரை மறித்தும், பற்பலரை முறித்தும், சிலரைத்துண்டித்தும், சிலரைக்கண்டித்து சுற்றியபேர்களைக் குத்தியும் பற்றியபேர்களை யெற்றியும், தங்கள் மாட்டையெல்லாந் திருப்பினர்கள்.

அப்போது திரிகர்த்தனைச் சேர்ந்த சேனைகள் சித்தம் பிரமித்து ஒருமுகமாகச் சாய்ந்து, கணக்குமிதமற்ற கடுங்கணைகளை நானுமுகத்திலுந்தூண்டி, மும்மதயானைகளை, முடுக்கிக்கோட்டை மதில்போற் குறுக்கிவகுத்து

சிகரம்பெற்ற தேர்களைச்செலுத்தித் திசைக ளிலோடிய நிரைகளைவளைத்து, குப்புற்றுப் பாயுங் குதிரையைவிடுத்துக் கூட்டமாகியசே னை நிலைகெட்டளியக் கடுகடுத்து, தன்சொந் த சேனைகளா லந்தச்சேனைகள் முறிந்துபோ கச்செய்து, மறுபடியும் மந்தையைத் திருப்பி க்கொண்டு கட்டுக்காவலமைத்து. ஜெயஞ்ஜெ யமெனச் சிங்கநாதமுழக்கி, அந்தப் பசுக்கூ ட்டங்களுக்காக மேலிட்டுவந்த கோபார்களையு ம் பூபாலர்களையும் வில்லெடுத்து வளைத்து, சரமாரி தொடுத்து, திசைமாற விடுத்து, விச னப்படும்படியாய் மாட்டி வாட்டினார்கள். அ ப்போது இடையர்களெல்லா முடைந்திடை ந்து, கைமிழந்தவரும் காலிழந்தவரும் மேலு ளைந்தவரும் கீழுலுளைந்தவரும் முடிபோன வரும் அடிபோனவரும் முனைகெட்டபேரும் நிலைவிட்டபேரும் ஆனவர்களாய்க் கண்ணீரா றுகரையின்றிப் பெருகி, மாரிநீர்வழிவதுபோ ல் வழியவந்து, விராடபுரத்திற் புகுந்து முடி வேந்தனுடைய கொலுமுகத்திற்கு முன்செ ன்று ஓ சங்காழி முடிந்தனைப்போற் சிங்காச னத் திருந்தருளிய எங்கோனே! சுசர்மாவுட ன் திரிகர்த்தர்களுங் குருசேனுசகிதராய்ச் சேர் ந்து தென்றிசையில் நிறைந்த பசுமந்தைகளை மடக்கினார்கள். அவர்களுடன் நாங்களும் ப கைத்து, எங்களாற் கூடியமட்டும் போரிட்டு ப்பார்த்தோம். அவர்களைவெல்ல வல்லமமில் லாம லடிபட்டு வெம்பி வெதும்பி யோடிவந் துவிட்டோம் அறுபதினாயிரம் பசுக்கள் அவ ர்வசப் பட்டதுகள். இன்னும் நாற்பதினாயி ரம் பசுக்களையுங் கைக்கொள்ளப் பார்க்கின் றார்கள். ஓ! நாதனே! தேவரீர் ஆலசியம் பண்ணாமல் அமர்க்கெழ வேண்டு மென்றார் கள். இவ்வாறு முல்லை நிலமாக்கள் மொழி ந்ததைக்கேட்ட வல்லவன் நகைத்து, கண்ணி ரண்டுங் கறுத்து, கையிரண்டுநெரித்து, பற்க டித்துச் சிரித்து, படைகள் துன்பைப்பொறு த்து, ஒ அமைச்சராகிய அறிஞர்களே! திரிகர் த்தனுடைய விசுவாசமோசத்தைக் கண்டீர்க ளா? சொப்பனத்திலும் நினைக்கப்படாத அற் பனாகிய இவன் எங்ளாற் கட்டுபட்டு நொந்து கால்மேல் வீழ்ந்திரந்து, என்றென்றைக்கும் அடிமையென்று புகன்று, இழிவுபட்டுக் போ னதை மறந்து, மூவர்முதலிய தேவராலும்வே று நினைக்கப்படாத விராடபுரத்திற்கு இப்போ து வந்து, மிகுந்த சேனையுட. னெதிர்த்துப் போர்கொடுத்து வெகு பேரைக்கெடுத்து, மா ட்டையுமடக்கி யிருக்கின்றானுமல்லவா? நல்ல தாகட்டும் ஓ சேனாதிபதிகளே! வீரப்பட்டம் பெற்ற நமது இரதகஜ துரக கால்பலமுள்ள ஓ ரக்குரோணி சேனைகளையும் யுத்தசன்னகப் படுத்துங்கள் என்று மெத்த முழக்கமாய் வெ டிபடச் சொன்னான்.

விராடராஜன் தன்தம்பிகளோடுந் தன யரோடும் போர்க்கோலங் கொண் டு பிரயாணமாதல்.

அந்தச்சொல் செவியிற் புகுமுன்னமே கரத்தில் வில்லுங் கழுத்தில் மாலையுந்தரித்த அதிரதர் அநேகர் எட்டுத்திசையிலு மட்டுப் படாத வாத்தியங்கள் முழங்கத் திரண்டதே ரேறி, வெள்ளம் புரண்டு வருவதுபோல் வந் து மொய்த்தார்கள். இதன்றியும் - வெல்லும் படியான பலகாவலர்களெழுந்து, நவமணிக ளாற் சிறந்த முடியும் - சூரியன் நாணத்தக்க மாணிக்கப் பதக்கமும் - ஆணிப்பொன் மதா ணியும் - நிறைவென்றோர் அணியுந் தும்பை மாலையும் - கேயூரமணி குண்டல கண்டியும் - பிரதாபவில்லும் - சபதச்சொல்லும் பொங்க மாகக்கொண்டு, சிங்கம்போற் சென்று, பொன் னுலகை விட்டிழிந்த தேவேந்திர னென்றும் படியாய்த் திக்கஜங்களுக் கொப்பாகிய யானை யின்மேலேறி, பெரும்புலி யெனச்சீறிப் புறப் பட்டார்கள். எண்ணிய எண்ணங்களை நிறை வேற்றுகின்ற திண்ணிய விடபுயகாத்திர தீரர் கள் யாவரும் ஒன்றாகக்கூடி விராடராஜன் வெளிப்படு முன்னமே நாம்போய்த் திரிகர்த் தனையும் அவன் சேனைகளையும் வென்று, பசு க்கணங்களைக் கொண்டு விராடனுக் கெதிர் சென்று, நாங்கள் செயித்துவந்தோம். நீங் கள் போகவேண்டிய அவசரமில்லை. என்று சொல்லி உயர்ந்த விருது பெறுவோ மென்ப தாக வாலோசித்தவர்களாய்; ஆணிவில்லை வ ளைத்து நாணுபூட்டி, அம்பறாத் தூணிமாட் டி, வாளும் - கேடகமும் - வல்லயமும் - பல்ல வமுங்கொண்டு, பகைவர் பட்டார்கள் - முது கிட்டார்கள் - அவர்கள் கெட்டார்கள்-என்று கெறுவித்தெழுந்து, கட்டுக்கடங்காமல் அட் டாளதேசமு முலாவிவரும் பட்டாடக்குதிரை களின் மீதேறி வந்தார்கள். சேனாவீரர்கள்

திரண்டு, திக்கென்றெறியச் செவ்விழிகாட்டிச் சிறிப்புகைந்து, செம்பொறி சிதறக்காய்ந்து, வீரகண்டையை யாட்டிவெதுப்பும்வெறுப்பும் காட்டி, ஆயுதங்களைப்பிடித்து. அரைக்ஷண முந்தரியாமல் துடித்து. அலைபரந்தகடலே மும் அடியோடு பெயர்ந்த அந்நாளிந்நாளென்று அகிலசராசரமும் பேசிக்கொள்ளும்படியாய்ப் பேரோசை முழங்கிப் பெருங்கும்புசேர்ந்தார்கள். இவ்விதமாகச் சதுரங்கசேனைகள் புறப்பட்ட வீராவேசத்தை விராடனுடைய முதற்பிள்ளை சுவேதனென்பவன் கேள்விப்பட்டு, நாமிருக்க நம்முடைய தந்தை வருந்துவானேன்? என்று தனது பிராணனையும் எதிராளியையுந் துரும்பாகமதித்து, பம்பரம் போற்சுழலுஞ் செம்பொற்றேரேறி, வீரலட்சுமியை விவாகஞ்செய்வதற்கு விரும்பிருந்திர புருஷனைப்போற் கூரம்புக்கூடுங் கார்முகக் கோடுங் கைக்கொண்டவனுய் குவலய நடுங்கக் கவலையோடடைந்தான்.

இரண்டாவது பிள்ளை சதானீகனென்பவன் சங்கதிகளறிந்து, முகச்சுளிப்புடன் வெளியே வந்து, அப்படியா? இந்நாள் வரையிலும் பின்னமில்லாத மச்சநாட்டிற் கொஞ்சமேனு மச்சமில்லாமற் பிரவேசித்து மாட்டை மடக்கிய லச்சைகெட்ட திரிகர்த்தனுடைய சேனைகளென்னுஞ் செய்கால் நிலத்தை என் வில்லம்பு கொண்டுழுது, இரத்த நீர் பாய்ச்சி. அவர்கள் உயிராகிய, விரையை விதைத்து, அக்கிரமமென்னுங் களையைக்களைந்து, வெற்றிப்பயிர் விளைத்து, பூபாரப்பிணப்போர்கட்டி, எமனுக்கு மேல்வாரங்கொடுத்து, என்தந்தைக்குக் கீர்த்தியென்னு நிலவாரங் கொடுக்கிறேன், ஆ! ஆ! ஏதுமற்ற திரிகர்த்தன் இந்தவழிக்கா வந்தான்? என்று திடுக்கென்றெழுந்து, வில் வளைத்து நாணேசைதெறித்து. பங்கப்படாத சிங்கக்குட்டியானது தங்கக்கிரியில் தாவுந் தன்மைபோல் விசாலமானதேரேறி வீதியில் வந்தான். மூன்றாவது பிள்ளை சங்கனென்பவன் சிங்கநாதஞ் செய்தெழுந்து, எங்கள் மாமனாகிய கீசகராஜ னிருக்கிறவரைக்குங் கொஞ்சங்கோப் பியமாமிருந்தது. அவனிறந்தபின் புமெத்தச் சாப்பியமாய் விட்டது. இனிமேற் பலரும் வசையாயேச, அந்த மொழியைக் கேட்டு நானுயிரோ டிருந்து இன்பமனுபவிக்கமாட்டேன். இதோ வாளாயுதமெடுத்துப் புறப்படுகிறேன். வந்தவர் நொந்தழியக் கொந்தித்தள்ளுகிறேன். அவர்களை வெல்லாமலுங்கொல்லாமலும் போவேனுகில், என்னுவியழிந்து பொன்னுலகம் போய்ச் சேருகிறேன். இதுவேசத்தியம். என்று சபதங்கூறிக் கவசமணிந்து விரைவுடனேடி, திசையனைத்தினுந் திப்பிரமிக்கச் சென்னுந் தேரேறி, தன்னையொத்த தராபதிக்குமரர்கள் மின்னுக்கிணையான ஆயுதந்தாங்கி வீராவேசங்கொண்டு வரத் தானும்பிரயாணமானுன். நான்காவது பிள்ளை வராக கேதென்பவன்நான்கு வேதமுந் தரும சாஸ்திரமும், தேர்ந்து. அறம்பொருளின்பம்வீ டென்பனவற்றை யறிந்து, பொறுமைக்கவசம் பூண்டு, மன்னுயிரனைத்தையுந் தன்னுயிராய்ப் பரிந்து பாதுகாக்கும் பருவநாயகன், அவன் குலமன்னர் கூட்டமும் - பலமன்னரீட்டமும், காலாட்படைகளும் - ரதகஜதுரங்கமும் - தன்னைச்சூழ்ந்து வரும்படியாகத் திட்டப்படுத்தி, தான் வேற்படை விற்படைமுதலியவைகளைக் கைக்கொண்டு, நமது மச்சதேசத்துத் தெக்ஷணதிசையில் லட்சியம் வையாத அந்தத்திரிகர்த்தனை இக்ஷணமே பிக்ஷாபாதனுக்கி வீர சொற்கத்தி லேற்றிவிட்டு வேறுவேலை பார்க்கிறேனேன்று விசித்திரக் கவசம் பூண்டு, தேரேறிப் போரேறுபோற் புறப்பட்டான்.

இந்தப் பிரகாரம் நான்கு பிள்ளைகளும் நால்வகைச் சேனைகளும் ஆரவாரித்தெழுந்து சத்திரம் - சாமரம் - ஆலவட்டம் - கொடி - குடை - பீலிக்குஞ்சம் - மகரதோரணம் டால் வகைகள் - ஆகியயிவைகளோடு, படைமன்னரும் - வாத்திய கோஷமும் - பின்னுமுன்னும் பெரும்புறக்கடல்போற் பெருகிவர, சிங்கநாதம்-சங்கநாதம் - எங்குநாதமாய் முழங்க, நிரை யானை நிரைமுதலிய பலமுறையுடன் சேர்ந்த திரத்தினை விராடராஜன் கண்குளிரக் கண்டு, பிள்ளைகள் நால்வருஞ் சொல்வதைப் பார்த்து, ஐயோ! இந்நாள்வரைக்கும் என்னை விட்டுப் பிரியாமலும் போர்முகமறியாமலுமிருந்த அறியாச்சிறுபிள்ளைகள் முன்பின் யோசியாமற்போக, நாமிவ்விட மிருப்பது நியாயமோ? அவ்விடம் விளைவது என்ன அபாயமோ? என்றெண்ணித் தன் சகோதரர்களாகிய சதானீகனையும் மதிராசுவனையும் அழைத்து, வாருங்கள் தம்பிமார்களே தெக்ஷண நிரைமீட்சிக்குப் போகின்ற நமதுபிள்ளைகளின் போ

ர்த்திறத்தையும்-குருசேனையுடன் வந்த திரிகர்த்தனது போர்த்திறத்தையும்-நான் பார்க்கவேண்டி யிருப்பதால், சீக்கிரத்தில் தேர்கொண்டு வரச்செய்யுங்களென்றான். தமையன் மொழி தவறாத தம்பியரிருவரும் இரதவலங்காரம் புரிந்து, திடவேகமுள்ள குதிரைகள் பூட்டி, மதிமோகனென்னுஞ் சாரதியுடன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள். அம்மாத்திரத்தில் விராடராஜன் பொன்தகடுவேய்ந்து நவரத்தின மிழைத்த அஸ்திரசஸ்திர திரஸ்காரவயவக் கவசந்தரித்து, அம்புப்புட்டிலும்-வரிநெருங்கிய வில்லும்-வாளும்-வேலும்-மகுடமும்-மகரகுண்டலமும்-வாகுவலயமும்-கச்சையும்- வீரகண்டையும் விரற்சாடு கரச்சாடும்-மின்னுதற் பட்டமுந்தரித்து, தம்பிமார்களும்-இராஜ குமாரர்களும்-மாகப் பிரபல்யசேனைகளும் புடைசூழ, விருதுமேள வாத்தியங்கள்-வெண்சாமரைகள்-வெள்ளைக்குடைகள்-மயிற்பீலிகள்- முதலிய சின்னங்களைப்பலர் புடைதாங்கிவரப் புறப்பட்டு, சேனாதிபர்களும் படைவீரர்களுமுன்னேடைகட்டியரும் பட்டுவான்களும் புகழ்பாட பருவக்கணிகை மங்கையரெதிர் நின்று பரதநாட்டியமாட, திருநீறணிந்த திரிநேத்திர தாரியாகிய உருத்திரமூர்த்தி இவனென்னச் சாதிக்கும் படியாப்புறப்பட்டு வந்தான். அம்மன்னனைத்தொடர்ந்து வழிவிடப்போன தருமராஜனைவீமசேனன்-நகுலன்-சகாதேவன்-இவர் மூவரும் பார்த்து, இந்த விராடராஜனுனவன் மாடுபிடிசண்டைக்கு நம்மைச் சகாயமாயழைக்காமற்போகின்றானே: இதென்ன காரணமென்று கண்ஜாடையிற் பேசிக்கொண்டார்கள்.

கங்கபட்டர் விராடனுக்குப் பலாயனனாதிய மூவர் திறங்கூறித்தாங்களுமு யுத்தகோலங் கொண் டுடன்செல்ல, உடனே யுத்த மூளுதல்.

இவ்வாறு சகோதரர்கள் பேசிக்கொண்ட கருத்தையறிந்த கங்கபட்டரானவர் மச்சராஜனை நோக்கி, நமதுமடைப் பள்ளியிலிருக்கின்ற பலாயனன் மல்லர்களை வென்றபோதே மகாபலசாலியென்று நீரறிந்தீரல்லவா அவன் மிஞ்சியமற் போரிலுங் கொஞ்சம் விற்போரிலும் பழகினவனாகத் தோன்றுகிறது. இதோ நிற்கின்ற தந்திரபாலனும் - தாமக்கிரந்தியும்- போர்புரிவார்கள் போலுமிருக்கிறது. இவர்கள் தருமராஜனிடத்தில் இருக்கும் போது கௌரவர்களுடன்கூடி ஆயுதபரீட்சையிற் பயின்றிருக்கின்றார்கள். சிலசமையத்திற் சண்டையிலுஞ் செயங்கொண்ட தாஷ்டீகர்கள். இவர்களை ரட்சிக்கும் நீர் சண்டைக்குப் போகும் போது, இவர்கள் உம்மை விட்டுத் தனித்திப்பது தருமமல்லவே: இம்மூவரையும் அம்மூவராப் பாவித்துக் கூட்டிப்போவது நலமாகும், அப்போது நான் மாத்திரந்தனித் திருப்பது நியாயமல்ல நீங்களியாவரு முன்னாடிச் செல்லுங்கள். நான் நடந்து பின்னாடிவருகிறேனென்று கங்கபட்டர்சொல்ல, அவரிசைத்தமொழியை யன்புடன்கேட்ட விராடன் சிந்தைகளித்து, இது என் தவப்பயனென்றுரைத்து. தம்பியாகிய சதானீகனையழைத்து, இந்த மகாஸ்வாமியாகிய கங்கபட்டருக்கும் மற்ற ஆசாமிகளுக்குஞ் சிங்கமுகலலாடத்தேரும் - பங்கப்படாதவில்லும் - அம்பறாத்தூணியும் - தினிசுவாரி ஆபரணங்களும் - ஆயுதங்களுங் கொடுத்து, அதிசீக்கிரத்தி லுன்னுடன்கூட அழைத்துவாவென்று ஆக்யாபித்துப் போனான். இப்பால் தருமர்மூலிய நால்வரும் அரசனுத்தாரப்படிக்குச் சகல வரிசையுஞ் சதானீகனாற் பெற்றுத் தடந்தேரேறி, எவர்களுக்கு முன்னுதாமிவர்கள் சென்று, விராட ராஜன் தெற்குக்கோட்டை வாசல் தாண்டுமுன்னமே சேனையுடன் கலந்துபோனார்கள். அக்காலையிற் பொன்மலையையொத்த எண்ணாயிரந்தேர்களும்-மும்மதம் பொழியும் ஐயாயிரம் யானைகளும்-இம்மெனப்பறக்கும்இருபதினாயிரங்குதிரைகளும்-பொம்மென நெருங்கிய லக்ஷங் கால் பலங்களும் தம்பிமார்களும் சாதுரியமுள்ள சூரர்களும் மந்திரி தந்திரி மகுடவர்த்தனரும் சுந்தரமைந்தருஞ் சுதந்திரவேந்தரு மேவினார்கள் உடனே கொம்புகொடி முதலிய சின்னங்களோடு முரசுமுதலிய வாத்திய கோஷ்டங்கள் எட்டுத்திக்குஞ் செவிடுபட்டுப்போக, தும்பு தூசிகள் அம்பரமட்டுமேக, செம்பரத்தம் பூப்போற் சிவந்த கண்களையுடைய படையைத் தூசியணியாகநிறுத்தி, தன்மாட்டைமடக்கிய சத்துரு சேனைகள்மேற் சென்று போர் தொடுக்கத் தொடங்கினான் விராடராஜன்.

இவ்வாறு விராடராஜன் கோபாக்கினியாற் பகைவருயிரை வாங்கச் செறிந்து வெ

றிவேல்தாங்கித் திரிந்து முகங்கரிந்து புரிந்த
சண்டையைத் தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்
களும் பார்க்கச் சொர்னமயமான விமானமூர்
ந்து சென்று ஆகாயத்தி லிடமில்லையென்ன
நெருங்கித்திரண்டு வேடிக்கை பார்த்திருக்கும்
வேளையில்; இருதிறப்படைகளுங் கைகலந்
து, யானையும்-யானையும், குதிரையும்.குதிரை
யும், தேரும்-தேரும் காலாளும் காலாளுமாக
க்கூடித் தொந்தயுத்தம் பண்ணினார்கள். அந்
தயுத்தத்தில் யாரையாரழித்தார்கள்? யாரையார்
துவைத்தார்கள்? யாரையார் வதைத்தார்கள்?
யாரையார் சிதைத்தார்கள்? எவரையெவர் கொ
ன்றார்கள்? எவரையெவர் வென்றார்கள்? எவ
ரையெவர் பொருத்தினார்கள்? எவரையெவர்
வருத்தினார்கள்? எவரையெவர் ஓட்டினார்கள்?
எவரையெவர் மாட்டினார்கள்? ஐயா ஜெனமே
ஜெய மகாராஜனே! அவற்றை இன்னவித
மென்று நானெப்படி சொல்லுவேன்? ஆனா
லும் வரிசையாகப் புகுந்து மாச்சரியத்துடன்
உடலைவகிர்ந்து இரத்த வெள்ளம் புரண்டோ
டச் செய்தபடியால், போரின் பெருமையைப்
புகழ்ந்து பேசவல்லவ ரில்லாமற் போனார்கள்
இத்தன்மையான காலத்தில் நூறுநூறாயிரம்
ரதங்கள் நீறுநீறாகியழிய பலகதியிற்றேர்ந்த
குதிரைகளிறந்து குவிய, கொம்புள்ள யானைக்
கும்புகள்யாவு மொழிய, மாறுமாறாகிய மன்ன
நடல்களும் வேறுவேறாகிய வீரர்குடல்களுந்
தாறுமாறாகிச்சிதைய, மலைநிகர்புஜபல மண்
டலேஸ்வரர்கள் தலைபோயுருண்டு சங்கடம
டைய, இதனைக்கண்ட யாவருமஞ்சி இன்
சொல் லுரைக்க, திறங்காட்டிவந்த திரிகர்த்த
ன்சேனைகள்புறங்காட்டிநொந்து புலம்பியோ
டும்படியாக விராடன் சேனைகள் மேலிட்டுச்
சாடியபொழுது; கோபமாயெழுந்த குருகுலச்
சேனைகள் கூறுகூறாய் நிலைகெட்டோடினார்
கள் வீறிட்டடர்ந்த விராடன்சேனைகளோ
டெதிர்த்துப் போர்விளைத்த குருகுலச்சேனைக
ள் ஆற்றமாட்டாம லஞ்சிப் பயந்தோடுகின்ற
அலங்கோலத்தைத் திரிகர்த்தன் தம்பியாகிய
திடனென்பவன்கண்டு முகம்வேர்த்து, அண்
டகடாகம் பிளக்கும்படி ஆர்த்து, வில்லெடுத்
து நாணி தொடுத்து, இருப்பாணங்களை விடு
த்து. சூரிய னுமஞ்சி யொதுங்கத் தேரைச்செ
லுத்திப்போராடினான். இவன் நீரை வாரிய
மாரிபோல் வாரிப்பொழியும் வாளியின்வல்ல
மையால்விராடனது நால்வகைப்படையும்ரதி
கர்களும் பின்னிடைந்து ரதமுடைந்து.யானை
குதிரைகளு மழிந்து, மானாபரணமகிப்புமொ
ழிந்து போனார்கள். இப்படிக்கு விராடராஜ
னோடுவந்த தநுர்வேத சாஸ்திரிகளும் சுவே
தனன் முதலாகிய பிள்ளைகள் நால்வரும் சதா
னீகன் முதலாகிய தம்பியரும் வெற்றிப்பயிர்
விளைக்கும் வீரவேந்தரும் விரணசாலிகளாகி
ய பலமாந்தரும் இசைகெட்டழிந்து திசைவி
ட்டோடும் படிக்குத் திரிகர்த்தன் தம்பியான
திடனென்பவன் மலைந்து ஜெயம்பெறுகின்ற
நன்மையைத் திரும்பிப்பாராமலோடிய துரி
யோதனன் சேனைகள்கண்டு, முன்பு வருந்தி
யதோஷம் போக்கிப் புகழ்ந்து, வாடியபயிர்
மழைகண்டவாறு போற் புளகாங்கிதத்துடன்
மகிழ்ந்து, கடல்முழக்கம்போ விரைந்து, தி
ரும்பி விரைந்தோடிப் புகுந்து, திரிகர்த்தன்
தம்பியைக் கலந்து, நான்குபுறமும் பறந்து
அணியணியாய்ப் பிரிந்து, வில்லினை இருகு
தையும் பொருந்த வளைத்து, கொல்லெனப்பா
ணங்களைக் குவித்துச்சொரிந்தார்கள்.

அந்தத் தெப்பலினால் விராடன்சேனைக
ள் வெருண்டு அரண்டு புரண்டு மருண்டு, மே
னியெல்லாம் புண்ணாகி விலங்கி, கண்களிரு
ண்டுங்கலக்கி, கருதாதெல்லாங் கருதிக்கசிந்து
ருகி, வியாகூலமடைந்து, அச்சமேலிட்டு, அ
மர்முனைவிட் டோடாநின்றனர். அப்போத
வர்களை விராடனுடைய முதற்குமாரனாகிய சு
வேதனன்கண்டு, கோபத்தாக் கொதித்து, ம
னம்பதைபதைத்து, ஓடாதிருங்களென்றுகை
யமர்த்தி, திரிகர்த்தனையுங் குருசேனைகளையுஞ்
சிதைத்து விடுகிறேனென்று தேரைச்செலுத்
திச் சென்று வைரவில்லைவளைத்து நாணிதொ
டுத்துக் குணத்தொனி செய்து அஸ்திரசஸ்
திர முதலிய அளவற்றபாணங்களை பெய்து,
மாறுபடாத யானைப்பெருக்கங்களையும் கூறுப
டாத குதிரைக்கூட்டங்களையும் வேறுபடாதமி
குதிரவீரர்களையும் நீறுநீறாகநெரித்ததுமல்லா
மல். மேலிட்டுவரும் வேந்தரையுமாட்டி, நூ
றிரதங்களை நொடியிற் பொடிபடக்காட்டி' மற்
றோர்திசையில் வளைந்து போர்முட்டி. சுற்றி
யபெருஞ்சேனைகளின் தலைகள் சுழலப் பேய்
போலாட்டிப் பின்னிடவோட்டினான். இவ
னுக்கிளையவனாகிய சதானீகனென்பவன் ம
ன்னவர்மதிக்க வயச்சிலைவளைத்து, பொன்னு

ருள் பூண்டதேர்மேல் வந்த மன்னர்முடிகளை
த்தென்னங் குலைபோற் சிதறவுதிர்த்து கன்ன
மத முதலிய மும்மதம்பொழியும் யானைவீரர்க
ளை முன்னும்பின்னு முடுக்கியதிர்த்து வாயுக
தி மனோகதியுள்ள குதிரைவயவரைச் சின்ன
ப்பட்டுப் பயந்தொதுங்கும்படியாகத் துன்பப்
படுத்தி, பராக்கிரமததிற் சிறப்புற்றபதாதிகளை
யெல்லாம் உருத்துச் சினத்து உறுக்கிச்சிரித்
து மகா உக்ரத்துடன்முனைந்து ஒருதிசைபுகு
ந்தான். அவனுக்குத் தம்பியான சங்கனென்
பவன் முன்னவன்காட்டிய மூடுக்கைப்பார்த்
து, தானொருதிக்கிற் சென்று வன்னத்தேரோ
ட்டி வரிச்சிலை யீர்த்து, நவமணிபதித்த கிரீட
ம் பொறுத்தவெற்றிவீரக் கொற்றவரேறிய ஆ
யிரந்தேர்களை யடித்துக்குறைத்து, அச்சுமச்
சுகள் முறியநிறைத்து, அநேகரை மடித்து,
பிணமலைகுவித்து, ஜெயசிங்கம்போல் தாக்கி
ச்சத்துருக்களை யமனிடத்திற்குப் போக்கினா
ன் இவனுக்கிளையவனாகிய வராககேதென்ப
வன் வாசமாலைகள் மணக்கத்தரித்து, பூசலு
க்குறிய புகழுடனெதிர்த்து, பலப்பெற்றசிலை
யைவளைத்து, பாணங்களால் உருவத்துளைத்
து, யாவரும் பதறிக்கதறிச்சிதறி முறியும்படி
க்குச் செய்து, வேங்கைப்புலிக் கெதிர்ப்பட்ட
மான்போலோடிய பகைவர் யாவருங் கெட்
டொழியும்படி நிர்த்தூளியாக்கிவிட்டு, பூண
ணிப் புயமிரண்டுஞ் செழிக்கப் பொருந்தி
னான்.

இந்தப்பிரகாரம் பாற்கடலை மந்திரகிரியா
னது கலக்கிக் கடைந்தவாறுபோல் விராட
ராஜனுடைய நான்குபிள்ளைகளும் நால்வகை
சேனைகளோடு எட்டுதிக்கும் புகுந்து மிகுந்த
போராடிய வேளையில், தந்தையானவிராட ரா
ஜன் அந்தப் புத்திரர்களின் சாமர்த்தியத்தை
க்கண்டு உற்சாகங்கொண்டு, ஆலமரத்தின்வி
ழுது அம்மரத்தைத் தாங்குமாறுபோல் தனக்
குச் சகாயமாய் வந்துவளைந்த தன்மக்களைப்
புகழ்ந்து மகிழ்ந்து, தளர்ச்சியில்லாமற் களித்
து, ஜயமாலையு முடியுந்தரித்த தானும் வெகு
ண்டு எக்களித்து, விசித்திர வின்னாணேற்றி,
விபரீத முழக்கங்காட்டி அச்சுடனமைந்ததே
ரோட்டி சங்குகளீன்ற முத்தினங்கள் சந்திர
னைப்போற் பிரகாசிக்கும் வயல்சூழ்ந்த வளநா
ட்டுக் கதிபனாகிய திரிகர்த்தன் தம்பியைவளை
த்து, பத்துக்கணைகளைப் பாயத்தொடுத்து, அ
வன் விடுத்த பாணங்களை யழியக்கெடுத்து,
அவனுடைய கொடி-குடை-தேர்-குதிரை-சார
தி-வில்-வாள்-இவைகளையு மொழித்து, அவ
னுடன் கூடவந்த வீரர்களையுங் குறைத்து,
நேருக்குநேர் தாராளமாய் நெருங்கி அவன்
மேல்மாறுவேக வடிக்கணை முடுக்கி, சேனை
வேறு யானைவேறு தேசராஜர் கூட்டமும்வே
றுவேறாகிச் சிதறும்படிக்குத் தாறுமாறாகமுறி
த்து, தனிப்படப்பிரித்து பெரும்போர்விளை
த்து நின்றான் அம்மச்ச தேசாதிபனானவன்.
அதனால் திரிகர்த்தன் தம்பியானவன் சிந்தை
வருந்தி, தோளுந் துளைபட்டு, வாளுந்தறிபட்
டு, சேனையுங்கெட்டு, செருமுகம்விட்டு, ஓடுகி
ன்ற பதாதியருக்கோரடி முந்திப் புறங்கொடுத்
தோடத் தலைப்பட்டான் இப்படி வெந்தொடு
த்தோடப் புறப்பட்ட புன்மையைத் திறம்ப
டைத்த விராடர்கோன்கண்டு, ஊழிக்காலத்
தொருவனாகிய உருத்திரமூர்த்திபோ லுருத்
தெழுந்து, வாடிப் போகின்ற குருசேனைக
ளை மறித்துத் தறித்துமடியச் சிதைத்து,
ஒருவருந் தனக்கெதிர்ப்பட வொட்டாமல்,
வதைத்து, பிணக்குப்பையின்மீது சக்கரம்பு
தையத்தேர் விடுத்துச் சென்றான்.

இந்தவிதமாக விராடபூபதியால் நிலைய
ழிந்துவிட்ட குருசேனையும்-திரிகர்த்தன் தம்பி
யும்-பலங்குறைந்து, படைமுறிந்து நொந்து
போனார்கள். அக்காலந்த யுத்தத்தில் இரத்தம்
பெருகிஆறுபோலோட பிணங்கள் மலைகளெ
னக்குவிந்து கூறுபோற்கூட, காக்கையுங்கழு
குங் கலந்து விளையாட, நாயுநரியுஞ் சீறிப்போ
ராட, பேயும் பூதமும் புகழ்ந்துகொண்டாட,
எமபடாளுயிரை யிழுத்துக்கொண்டோட, கூ
ளியும்பருந்தும், விருந்துண்டாட, பைசாசக
ணங்கள் பாடிநின்றாட, அறுபட்ட தலைகளை
ப் பூமிதேவி யம்மானாட, புயமுந்தலையும்
பொருந்திய புரள யாவரையும் பொடிப்பொடி
யாக்கி, ஒருகோடி சுடுசரங்களையும் அருகோ
டிய தேரையுந் தூண்டிச் செயங்கொண்டு வ
ருகின்ற விராடராஜனது திடத்தைத் திரிகர்த்
தன்கண்டு, வெகுண்டு கொதித்து வில்லைவளை
த்து, புரண்டு போன சேனைவெள்ளத்தைப்
போகவொட்டாமல் திருப்பி, சந்திரனைக்கண்
ட சமுத்திரம்போற் பொங்கி, அட்டதிக்கயங்க
ளும் அயர்ந்து நடுங்கி மதம்பொழியும்படியா
ய் நாணொலிசெய்து, வெற்றிப்பாடல்கள் பாடு

கின்ற நால்வகைப் படைகளுடன் சேர்ந்து, மகமேருவைப்போன்ற இரத்தினத் தேர்மேலிருந்து, கடுவிட நாகக் கணைமழைகளை அமோகமாகப் பொழிந்து, விராடன் சேனைகள் யாவும் விருதிழந்து புறங்காட்டச்செய்து, திக்கெட்டுந் திடுக்கிட்டுத் திக்குமுக்காடி விக்கிட்டோடச் செருவிளைத்து, மதயானைக் கூட்டத்தில் வந்துபுகுந்த மடங்கலென்னுஞ் சிங்கத்தைப்போற் பாய்ந்து, தேரனீகத்தையும் - யானையினத்தையும்-குதிரைப் பந்தியையும்-காலாள்களையும் - பலதிசைகளிலும் பதறிச்சிதறப் போக்கிவிட்டு, சோர்வடையாத தோளாண்மைபூண்ட அச்சுசர் மாவானவன் எட்டுத்திசையினுஞ் சுற்றிச்சுற்றித் தும்சஞ்செய்வதாயினன். அக்காலையில் விராடராஜன் பிள்ளைகள் வந்துமேல் விழுந்து, கொள்ளைகளான கொடுஞ்சமர் விளைத்தார்கள் அவர்களையெல்லாம் அத்திரிகர்த்தனுனவ ணுக்ரமித்து மடக்கிப் போராடி, அவர்கள் தங்கள்வெங்கணையாயுதமும் வில்லுமிழந்து-கரி பரி தேர் காலாளுங்குறைந்து-குடல்கலங்கி உடல்குமுங்கி-குலைகுலைந்து-தலைநடுங்கி-உயிரொடுங்கி - பெருமூச்செறிந்து உடன் பட்டோருடன் திடங்கெட்டோடவும், தேகத்தில் தாங்கிய காயங்களுடன் சேனைகள் மருண்டேங்கவும், பசுக்காவரும் படைவீரரும் பறந்து பின்வாங்கவும் படாத பாடுபடுத்தி; மச்ச ராஜனுடைய பசுமந்தையைத் தன்னிச்சையின்படி கைக்கொண்டு நச்சரவக்கொடியை நாட்டி, நாம் வெற்றிகொண்டோமென்று ஜெயபேரி யடித்துச் சிந்தைமகிழ்ந்து, சிலதூரத்திற்கப்பாற் சேனைகளையும் பசுக்களையுஞ் சேர்த்துத் ஜெயத்திறம் பேசியிருந்தான்.

திரிகர்த்தனால் விராடராஜன் கட்டுபட, அதுகண்டதனையாதியர் கங்கபட்டரிடமுறையிட, அவர்தம்பியரைச்செலுத்தித் தானுமேகல்.

இவ்விதமாக வீரகண்டையுஞ் ஜெயவீரபட்டமும்பெற்று, விண்மணிமுடியிற் செங்கழுநீர்மாலையுங் கரந்தைக் கோதையும் பொருந்தத் திருந்தியிருந்த பெருந்தகையான திரிகர்த்தராஜனை மச்சநாட்டன் கண்டுமதிமுகம் வேர்த்து, தேருடனெதிர்த்து, சிலைவளைத்திமுத்து. முறுக்கு நாணியையிருக்கி யேறிட்டு, ஐம்மலர்வாளி-ஐமுங்கவாளிஐஞ்சிகைவாளி ஐம்பூதவாளி - ஐம்பிரைக்கணை ஐஞ்சிறைக்கணை ஐந்திடிக்கணை ஐங்கடுக்கணை முதலியவேறு வேறு அஸ்திரங்களை விறுவிறெனவிடுத்து, திரிகர்த்தனேறிய தேரைமுறித்து, சாரதிதலையைத்தறித்து. கொடியைக்குறைத்து, குதிரையைவதைத்து வில்லைப்பிளந்து, நாணியைத்துணித்து. கவசத்தைபொடித்து, கருத்தைக்கலக்கி, அச்சமுண்டாகும் படிக்குப் பின்னுங் கொத்தாகிய பத்தம்பை அவனுடையமார்பில் விடுத்தான். அந்தவிராடன் விட்ட கணைகளினால் வருந்திச்சினந்து நேர்புகுந்த சுசர்ம்மாவானவன் தேரழிந்து, சிலைமுறிந்து, சீரோழிந்து- பரதவித்து, பின்பு நெஞ்சுரமுற்று, இந்த விராடனை நானெளிதில்விடமாட்டேனென்று சேமத்தேரேறிச் சிலக்கணைகள் கொண்டு சென்று, நேர்நின்று ஆரவாரித்து, இருபது பாணம் இடிபோல்தொடுத்து, அவனது தேரினுடைய அச்சு- மச்சு-குற்றுக்கால்-கொடுங்கை - கொடி- குடை. குதிரை- சாரதி- முதலிய வெல்லாந் தூளுதூளாக்கி, மற்றக்கொடி. குடை-ஆலவட்டம்- தாலவட்டம்- பீலிக்குஞ்சம் இவை முதலிய சின்னகளையெல்லாம் பஞ்சுபோற்கொட்டிப் பறக்கவிறட்டி, அவனுடைய இடக்கைவில்லினைச் சடக்கெனத்தறித்து, துவசகவசாதிகளையு மழித்துக்கிழித்துச்சாடினன். அப்போழுது தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறிவுலைந்து, கட்டுவிட்டுக் காவலழிந்து, நிலத்தில் நின்று மலத்திவிழித்த கண்களுடன் வாடி வருந்தினன் விராடராஜன், அப்பொழுது அவனுடன்வந்த சேனைகளழுது ஐயையோ!! நமதரசனுக்கும் வந்ததோபழுது? ஆ! ஹா! தேய்வமே என்றுதொழுது, நாவறண்டு நாணமேலிட்டு, யுத்தமுனைவிட்டுச் சித்தம்பிரம்மித்தோடும்படியாயின, இப்படி யாவரையுஞ் சிதறவோட்டிய திரிகர்த்தன் பலம்பெற்ற வில்லாளியாகிய விராடராஜன் கழுத்தில் வில்நாணியைமாட்டி, தனதுரதக்காலுடன்பூட்டி, ஜெயசங்கபேரிமுழக்கி, நால்வகைச் சேனையோடு சென்று, நான்குபுரத்தினுங் காவல்கொண்டடர்ந்து பசுமந்தைகள் தொடர்ந்துவரும்படியாக ஓட்டிக்கொண்டு, பணிக்கொடிதரித்த பார்த்திபனை நாடிப்போவதாயினன். அந்த அபஜெயத்தைக்கண்ட விராடன் மைந்தரும்- பசு

க்கூட்டங்களுக்குக் காவலாள நந்தரும்-படைத்துணைவந்த வேந்தரும்- பராக்கிரமவீர மாந்தரும்-தங்களாற்கூடியவரையிலு நேர்ந்து காலகதியையோர்ந்து மனநொந்து, நெடுந்தூரத்திலிருந்து யுத்தவிந்தையைப் பார்த்திருந்த கங்கபட்டரிருக்கு மிடத்திற்குவந்து. அவர்கால்மேல்விழுந்து, ஓமகானுபவரே! எங்கள் தந்தையை யிழந்தோம். எந்தையாகிய அரசனைப்பிரிந்தோம் என்றேங்கியழுதார்கள்.

அந்தவேளையில் தருமராஜனுன குருகுலக்கோம கன்பயப்படாதீர்களென்று அவர் படும் பரிதாபத்தை மாற்றி, தன்பக்கத்திலிருந்த பலாயனனுகிய தம்பிரைக் கடைக் கண்ணுற் பார்த்தார். அவரது கண்ஜாடையைக் கண்ட வீமசேனன் ஊழித் தீயைப்போ லெழுந்து, தன் உடலைமறந்து, யுகமுடிவில் தோன்றுஞ் சர்வசங்காரக்கடவுளாகிய உருத்திர மூர்த்தி போற் பேரோசை கொண்டு, தன்தந்தையான சண்டவேக வாயுதேவனனவன் உயர்ந்தமலைகளையும் உவரியலைகளையும் உலைத்து மோதிச்சிதைக்குமாறுபோல் திரிகர்த்தனுடைய தேர்முதலானவைகளை யெல்லாஞ் சின்னபின்னப்படுத்தி அவன் படை வீரர்களையுங்கொன்று பசுநிரைகளையும் விராடனையும் விடுவித்துக் கொண்டு திரும்புதற் கெண்ணினவனுய்: திடுதிடெனச்சென்ருன். இப்படியோசித்து எடுத்தடி வைக்குமுன்னமே ஏற்றக்கோல் தூரம் போய்விட்ட இளஞ் சிங்கத்தின் ஆத்திரக்குறி பைத் தருமராஜனறிந்து, ஓ! ஓ! ஓ! மோசம்வந்ததே என்றுவருந்தித் தம்பியைத்தனிப்பட வழைத்தணைத்து, அப்பா ஒப்பில்லாச் சுப்பிரதிபன்போன்ற உத்தமனே உன்கருத்தை நானறிந்து கொண்டேன். என்கருத்தை நீகண்டு கொள்ளவில்லை. ஆத்திரப்படாதே. நமதடக்கம் விடாதே. இதுவரையிலுங் கழித்த வனவாசத்தைக் கெடுத்துப்போடாதே. இப்போது உதையமான சூரியன் அஸ்தமனமாகிறவரைக்கும் நாம் இன்னுரென்று எவர்களுமறியப்படாது ஒருவேளைச் சத்துருக்கள் நம்மைத் தெரிந்துகொண்டால், நாமிதுவரையிலும் பட்டபாடு பாழாகிப்போம். இதையுன் கருத்திலிருத்திச் சென்று, பெருஞ் சண்டைவிளைக்கும் வீமசேன னென்னும் பெயரை வெளிப்படுத்தாமல், வில்லும் பாணமுங் கொண்டு தேர்மேற்சென்று திரிகர்த்தனுக்குன் திறங்காட்டிநின்று, அவனைத்தேருடன்வென்று நம் விராடராஜனை மீட்டிவிடுக. என்று வேண்டிய புத்தியுத்திகளைத் தருமராஜன் வீமனுக்குரைத்து, அவனுக்கு வீராவேச மேலிடாதிருக்கும்படி எமதர்மராஜனுகிய தன் தந்தையைப் பிரார்த்தித்து விடுத்தார். அவ்வாறு அண்ணன் சொல்லுக்கடங்கி வீமசேனன் கேயூரமணிகுண்டலமுதலிய பணிகள் பூண்டு,அம் பருத்தூணிமுதலிய வாயுதசின்னங்கள் யாவுந் தரித்து, ஆகாயமளாவிய முன்றனையதேர் மேற் பாய்ந்து, வில்லை வளைத்து நாணியேற்றி, வெற்றிபெற்ற சிங்கமானதுயானைமேல் தாவும் வீறுப்பைப்போலும் விண்ணளாவிவளர்ந்த அடவியைப்பற்றிக்கொண்டு வேகின்ற தீயைப்போலும்-மகா உக்கிரபாரக்கிம கோலாகலத்துடன் விரைந்துபோகின்ருன். அந்த வீமன்செல்லும் வேடிக்கையைப் பார்க்கும் படிக்குத் தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ஆகாயத்தினிறைந்து, அழகிய விமானந்தமர்ந்து பார்த்தார்கள்.

இப்பால் வீமனுக்குப் புத்திமதிவிளம்பி விடுத்த முரசக்கொடியோனுகிய தருமராஜன் மனந்தாளாமலும் தம்பியை நம்பாமலும் - நகுல சகாதேவர்களாகிய தாமக்கிரந்தி சந்திரபாலர்களைப்பார்த்து. அப்பா தம்பிமார்களே! உங்களண்ணனுகிய வீமனை யனுப்பியிருக்கின்றேன்: அவனே? மிகுந்த ஆத்திரமுடையவன் அவசரக்காரன். முன்கோபமுதல்வன் அவனொருவேளை சுசர்மன்பேறிற் பாய்ந்து சுடுசரந்தொடுத்துச் சமர்புரியும் வேளையில் அவனுலிவனுடைய வில்லும் பாணமு முறிந்து மேனிவருந்தி வம்புநேரிடுமாகில் இவன் தேரைவிட்டுக் கீழேகுதித்து, அம்புகள் பறக்குங்கும்பலிற்புகுந்து, விற்போர்விடுத்து மற்போர் கொடுத்து, மலைகளைமரங்களை வாரணத்தேர்களை வாரியடித்து மாறுகொடுப்பான். அதனுலிவன் வீமனென்று வெளியாகி, பாண்டவரில்விடத்தி லிருக்கிருர்களென்று பகைவரறிந்து கொள்ளுவார்கள். அவர்க ளறிந்தால் மறுபடியும் நாம் வனவாசம் பண்ணவரும். நாமெண்ணியவெண்ணம் ஒன்றும் நிறைவேருமற் போய்விடும். உலகம்பழிக்க இட முண்டாகும் என்று தம்பியரிருவருக்குந் தனிக்கச் சொல்லி, நீங்களிரண்டுபேருங் கூடச்சென்றிருந்து வீமனை மிஞ்சவொட்டாமலடக்கி திரி

கர்த்தனைமடக்கி யுத்தந்தொடங்கி, பசுக்களையு
ம் விராடனையும் விலக்கி, வேடிக்கை பார்ப்ப
வர்தலைகுலுக்கி வியக்கும்படியாய் அமர்முடித்
து, ஜெயத்துடன் வருவதே பெருமையென்று
உரைத்தனுப்புவித்தார். இளங்காளையரிருவ
ரும் அவருடைய இதோப தேசத்தைச் சிர
மேற்கொண்டு, அவ்வாறேமுடிப்போமென்று
அண்ணலைத் தொழுது விடைபெற்று, பொன்
மயமான பொர்த்தேரூர்ந்து நடத்தி கல்லென்
றிசைக்குங்கார்முகம்வணங்கி நூற்றிலொருவ
ன்ஆயிரத்திலொருவனென்னுமதிரதவீரர்தலை
கள் குதிரையின் காலிலும் யானையினடியிலு
மகப்பட்டுருளும் படியாகச் சேனைகளை நடாத்
திப் பாணப்பிரயோகம் பண்ணிக் கண்ணுக்
கெட்டியதூரம் பறந்து ஓட்டமா யோடுகின்ற
வாயுபுத்திரனாகிய வீமசேனன்மேல் நாட்டம்
வைத்து நாடிச்சென்றவர்களாய் திரிகர்த்தன்
சேனைவெள்ளத்தை நீந்திப்போய்த் தேருடன்
தேர்கலக்கப் போராடினார்கள். இங்கே தே
வர்கள் புகழாநின்ற குருகுலச் செயபதியான
தருமராஜன் மனந்தாமதிக்காமல், தம்பிமார்
மூவரும் போயிருக் கின்றார்களே; தாழ்ச்சியெ
ன்னமோ! சண்டையாதோ? என்று தானெடு
த்த வேடத்திற்குத் தக்கமரியாதையும் மகிமை
யுந்தப்பாமல், சம்மாரகாலத்திற் புரண்டெழு
கின்ற சலநிதிபோற் குணக்கடலு மருட்கட
லுங் குலவத்தேரேறி, அக்ஷதை யிரைத்து,
கட்டுகளெட்டுங் குச்சுப்பட்டுடைய வில்லைத்
தொட்டெடுத்துவாயுவேகமநோவேகத்துடன்
வந்து தம்மைத் தம்பிமார் பார்க்கும்படிக்குச்
சமர் முனையிற் கலந்தார்.

பலாயனன் திரிகர்த்தனை வென்று தன்தேரிற் கட்டி, விராடராஜனையும் பசுநிரை களையு மீட்குதல்.

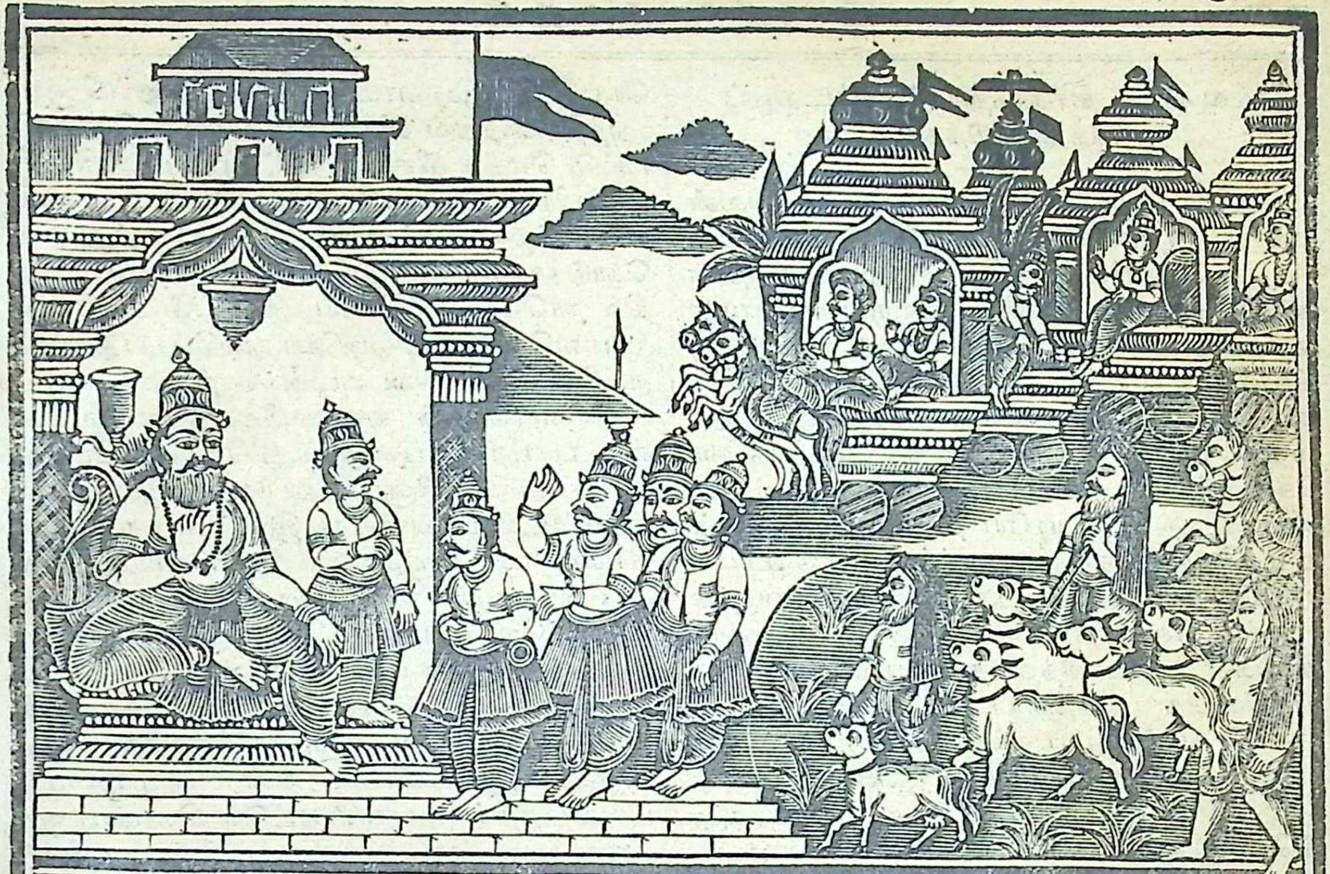
இவருக்குமுன்சென்ற தம்பிய ரிருவரும்
எப்புறத்துச்சேனைகளுமப்புறத்திலகலாதபடி
துப்பறவொழித்து, மன்னர்தம் உயிரை வா
னுலகேற்றிச் சின்னபின்னஞ்செய்து வருவ
தானார்கள். இத்தம்பிமார்களின் செய்கையை
வீமன்கண்டு மேலாகிய சந்தோஷங்கொண்டு
பலம்பொருந்திய தனது வில்லிற் சரங்களைப்
பூட்டித்தலம்புரண்டோடத் தாங்கினான். அவ்
வேளையில் திரிகர்த்தனானவன் இவர்களாரடா
அப்பாவென்று சென்றதேரைத்திருப்பி யெதி
ர்நின்று, வீரலட்சுமி விளையாடுகின்ற தனது
வில்லைவளைத்து, பாணங்கள் பற்பல திசையி
லும் பறந்திடச்சொறிந்தான். அக்காலையில்
அழிவில்லாப் பலம்படைத்த ஆண் சிங்கம்
போன்ற வீமசெனன் தன்தேரைத்திரிகர்த்தன்
தேருக்கெதிர் முடுக்கி, அமிந்திராஸ்திரங்களை
விட்டு மடக்கி, அவன் தொடுத்த கணைகள்
யாவையுந் தறித்து, வில்லையுமுறித்து, நாணி
யுமறுத்து சாரதி குதிரைகளின் தலைகளையும்
பறித்து தேரையுமுடைத்துத் தியங்கச் செய்
தான். அப்போது திரிகர்த்த னானவன் திட
தைரிய தீரம்விடாமல் வேறுதேரேறி, மின்
னென விளங்கும் வடிவேலையெடுத்து வீமன்
பேரில் வீசினான். அந்த வேலாயுத மானது
பூரண சந்திரனைப் பிடிக்கத்தாவியசெம்பாம்பு
போற்புரண்டுதிசாதிசையிலுந்தீப்பொறியிறை
த்துவருவதை மாருதி கண்டுமடமட வென்று
பற்களைக்கடித்துநின்று அதனைத்தனதுபிரமா
ஸ்திரத்தால் ஒடித்தான். வேற்படை முறிந்த
தைச் சுசர்மன்கண்டு வெகுண்டு, வச்சிரக்கட்
டுகளோடு முட்கட்டுகளுமுடைய ஓர்கதையை
சுழற்றிக் கரகரவென்றெறிந்தான். அது விறு
விறெனச் சுழன்று வீமனை நோக்கிவர, அ
தைப்பார்த்து நெருப்புத்தலைபெற்ற இருப்புக்
கணைகளைப் பத்தெடுத்துத் தனக்கு நேர்வருங்
கதாயுதத்தை நிமிஷத்திற் பொடித்து அசை
வற்றிருந்தான் அப்போது புலவர்கள்புகழும்
படிக்குப் பொடிபொடியா யுதிர்ந்தழிந்த தன்
கதாயுதத்தைத் திரிகர்த்தன் நோக்கி, வந்தவே
ளையெந்தவேளையோ? என்று மனநொந்துவா
டி வாளையுருவி விண்டலத்துயர்ந்து மண்ட
லத்திற்பாய்து வீசினான். அவ்வீரத்தை வீமன்
பார்த்து மகிழ்ந்து,நாகம்போற்சினந்துமேகக்
கணையொன்றுபோக்கி, அவன்தேகஞ்சோகங்
கொள்ளும்படித் துளைத்துத்தாக்கி, அவனைச்
சார்ந்தயானைசேனை பரிவாரங்களையுங் கலக்கி
அப்பாலோட்டுவித்து, அச்சுசர்மாவையுமவ
ன்கைப்பிடித்தவாளையு மலங்கோலமாக்கி அ
வனையெங்குநிலைக்கவொட்டாமலிலவம்பஞ்சு
போற்பறக்கவடித்து, அவன்தலைமயிரைப்ப
ற்றியிழுத்தான் அக்காலையில் திரிகர்த்தராஜன்
பொறிபுலன் மயங்கித் திக்குமுக்கிட்டு, தலையி
றக்கத்துடன் தத்தளித்துத் தளர்வுற்றிருந்தா
ன். அஃதெப்படி யிருந்ததெனில் பாண்டவர்

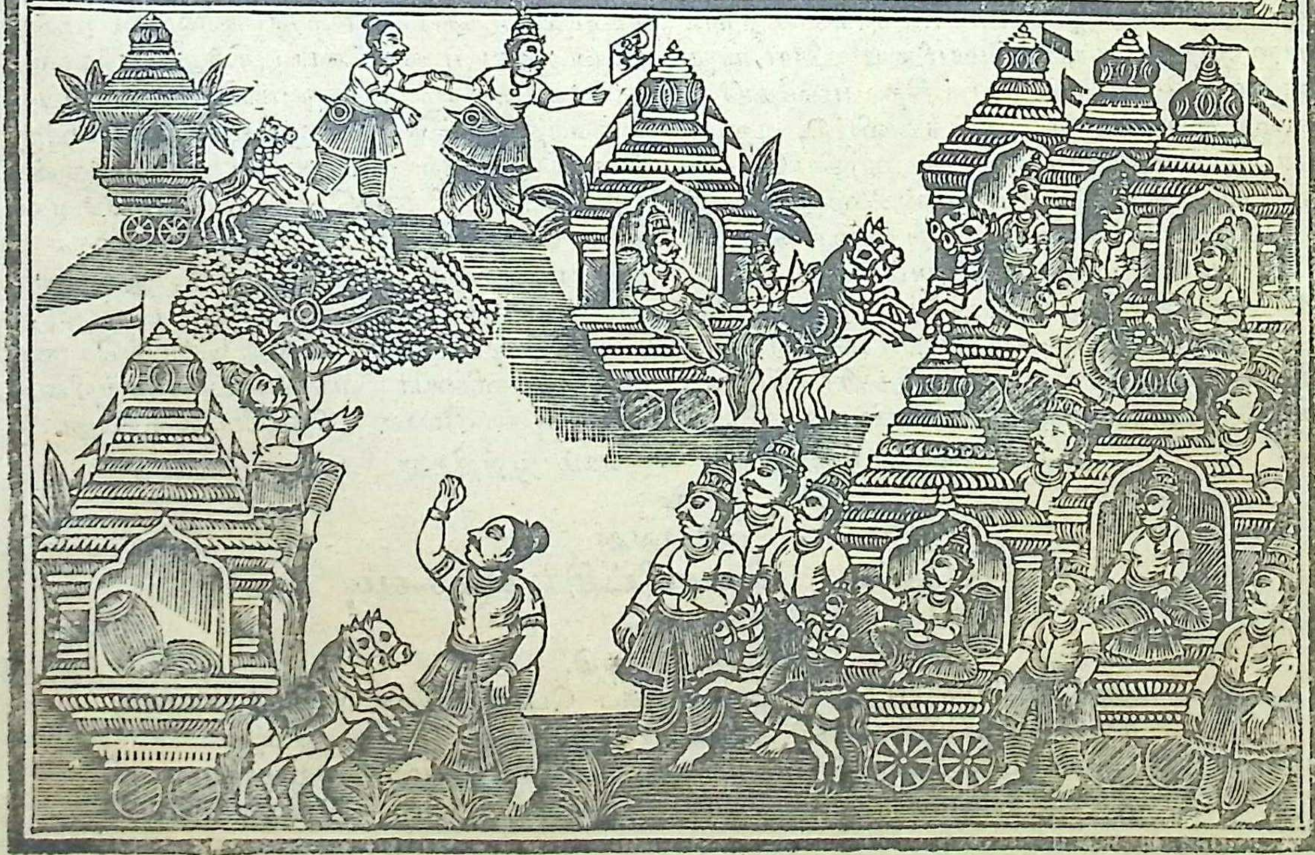
வனவாசம் பண்ணும்போது அவர்களைப்பங்கப்படுத்தவந்த துரியோதனன் சித்திரசேனனிடத்திற் சிக்கிப்புத்திரமித்திர பூவைமாருடன் தாமணிப்பிணியாகக் கண்டுண்டு பரதவித்த தன்மைபோல், யுத்தமுகத்தில் மற்றொருவரையும் வெற்றிபெற வொட்டாத சுத்தவீரத்திறமுற்றதிரிகர்த்த தேசராஜனென்னுஞ் சுசர்மாவானவன் சிங்கத்தினிடத்திற் சிக்கிக்கொண்ட மத்தகஜம்போல் வல்லமைகுறைந்துவாயுகுமாரனாகிய வீமனிடத்தி லகப்பட்டுப்போனான். உடனே வீமசேனன் விராடபூபதியைக்கட்டவிழ்த்து. அவனைத் திரிகர்த்தன் தேரினின்று தன்தேரி லெற்றிக்கொண்டு, தான்பிடித்த சுசர்மாவின் தலைமயிரைச்சுற்றிப் பிடித்தபிடிவிடாமல் தன்தேர்மேலிழுத்து, இரத்தஅளி பீரிட்டுச் சுற்றிலுந் தெறிக்கும்படியாய் மடலோடுமடல்சேர, மணிக்கயிற்றினால்இறுக்கிக்கட்டி;அவனைத்தன் எதிரிலிருக்குங்குருசேனைகளுக்குக்காட்டி இன்னுஞ் சண்டைசெய்ய சமர்த்துள்ளவர்க ளிருந்தால் வாருங்களென்று அவர்கள்மீது சரமாரிபொழிந்து கோபாவேசங்கொண்டு நின்றான். இப்படிநின்றவீமசேனனைச் சுசர்மாவின் சேனைகள்கண்டு பயங்கொண்டு புறங்காட்டி யோடிப்போனார்கள், அவ்வேளையிற் சர்வசம்மாரகால உருத்திரன் போலுருத்தெழுந்த வாயுகுமாரனை விராடராஜன்நோக்கி, நமதுபங்குத் தெய்வமோஇவ்வுருக்கொண்டெழுந்த தென்று மிகவு மகிழ்வடைந்தான். அப்போது பதினாயிரங் குதிரைவீரர்கள் பாய்ந்து கோபாலருடன் சேர்ந்து, திரிகர்த்தராஜன் கைக்கொண்ட பசுநிரைகளைத் திருப்பிக்கொண்டு, ஜெயம் ஜெயம் ஜெயம், என்று ஜெயக்கொடி நாட்டி, சிறுபறைகொட்டி. பலவித வாத்தியங்களையு முழக்கிக்கொண்டு, தங்கள் எதாஸ்தானமாகிய மச்சதேசத்திற்குத் தென்புறத்திற் கலந்து முன்போலிருந்தார்கள். கங்கபட்டராகிய தருமராஜன் தனதுபக்ஷஞ் ஜயமென்றறிந்து, முந்தியிருக்கும் ஓர்கூடாரத்துக்குப்போய் ஒன்றும் அறியாதவர்போல் தாமிருக்கத்தக்க ஆசனத்திலிருந்தருளினர்.

இப்பாற் சத்துருவாகிய திரிகர்த்தனைவென்று அவனைத் தேர்க்காலில் இறுகக்கட்டிக் கொணர்ந்த வீமசேனனும் விராடராஜனும் அத்தேரை நடத்திச் சென்று விராடராஜனுடைய தம்பியரோடுந் தனயரோடுஞ் சேனைகள் சூழத் தருமராஜனுக் கெதிரிற்போய்ப் பணிந்து நின்று, சுவா! தேவரீருடைய அநுக்கிரகத்தாற் இணையில்லாத கங்கபட்டர் அவர்களை யாசீர்வதித்து, அருகிலிருந்த ஆசனத்திலிருத்தினர்.

அப்போது கங்கபட்டரை விராடராஜன் பணிந்தெழுந்து, ஓ ஆண்டவனே!போர்முகத்தில்வீரர்களைப்பொருத்தியோட்டி,ஊர்முகத்தில்என்னைக்கொண்டுவந்துகாட்டி உலையாப் புகழைநிலைநாட்டிஎனக்குக் குலதெய்வமாய்த் தோன்றிப் பகைவர்கைப்பட்ட வென்னையும் பசுக்களைமீட்டி ரட்சித்த பாலாயனனுடைய பேருதவிக்கு நானென்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேன்? அப்படிக்கல்லவென்று செய்தாலும், இவர்புரிந்த உதவிக்கீடாகாதே; இதற்கொத்த கைமாறுளவோவென்று யோசிக்குமிடத்தில் இப்புவியினுமெப்புவினு மில்லை அன்றியும் இப்பிறப்பிலு மெப்பிறப்பிலுங் கூட இல்லை என்றுரைத்துப் பலாயனனை மிகமகிழ்வோடு தன்மார்போ டணைத்துக் கொண்டு, என்மைத்துனனான கீசகனைப் பறிகொடுத்துக்கதியற்றிருந்தவென்னை நீங்களிவ்வேளையிலடுத்து, எதிரிகையிற்பட்ட சிறையைவிடுத்து எனக்குயிர்கொடுத்தீர்கள். நிங்கள் இவ்வுதவி செய்யாவிடில் இந்நேரம் என்கதியெப்படியாமோ? அதைநான் அறியேன் ஆகையால் என்னரசுரிமையும், என்பட்டினமும், என்செல்வமுதலாகிய யாவும்; என்னுயிரோடு உங்களுக்கே தத்தமாகக் கொடுத்தேன். உங்கள்பெருமைக்கும் அருமைக்கும் நீங்கள்செய்த நன்மைக்கும் நான் தத்தம் பண்ணியபொருள்கள் தகுதியற்றனவா யிருப்பினும் பக்திசிரத்தையாகச் செய்கின்ற ஏழைப்பூசையை எப்போருட்குமுரிய ஈசன் அங்கிகரித்துக்கொள்வதுபோல், தாங்களுந் தயைபுரிந்து ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். எப்பொழுது மென்னை விட்டு நீங்காமலிருந் திரட்சிக்கவேண்டும். என்று பற்பலவிதமாக உபசாரவார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பிரார்த்தித்தான் அவ்வரசன் மொழியைக்கேட்ட தருமராஜனும் மற்றத் தம்பியர் மூவரு மகிழ்ந்து புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்கள்.

வீமன் திரிகர்த்தனுற் கட்டுண்ட விராடனைக் கைக்கொண்டு அவனைக் கட்டிவருதல்.

அர்ச்சுனன் கௌரவப்படையை கண்டோடும் உத்தரனைத்தேற்றி தன்சுயமுகத்தோடு போர்முகம் நிற்றல்.

கங்கபட்டர் திரிகர்த்தனைக் கட்டவிழ்ப் பித்து விடுத்தல்.

பின்பு முரசக்கொடியுடைய முதல்வன் மச்சதேசாதிபனாகிய மன்னனைப்பார்த்து, ஐயா! பாண்டவர்களிடத்திற் பக்ஷமாயிருந்தநாங்களைவரும் ஒருவரைவிட் டொருவர்பிரியாமல் உத்தமனாகிய உம்மிடத்தில் வந்தடைந்த அந்நாள்முத லிந்நாள்வரையிலும் நன்னுளாகக் கழித்து. அன்ன வஸ்திராபரணங்களு மநுபவித்து, மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தோம், நாங்கள் வெளிப்பட்டுப் போவதற்கு இன்னுஞ் சிலநாளிருக்கிறது அப்படியே நாங்கள்போனாலும் உமக்கெந்நாளுங் குறைவில்லை என்று உபசாரஞ்சொல்லி, ஓ பரிசுத்த இருதயம்படைத்த பார்த்திபனே! நீரளித்த சகலசம்பத்தையும் நாங்கள் அநுபவித்ததைப்போல் ஆயிரம் பங்கதிகமாக ஆநந்தப் படும்படியாக உமது தேரிற் கட்டுப்பட்டிருக்கின்ற திரிகர்த்தராஜனைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு, அவனை உபசரித்துச் சன்மான வெகு மானத்துடன் ஒருரதமுங்கொடுத்து அனுப்பவேண்டிய தென்றார். இவ்வாறு மகா இரக்கமாகச் சொல்லிய தருமராஜனுடைய கருணைமொழியை விராடராஜன் காதாரக்கேட்டு மறுவாய்திறவாமல் தானே எழுந்துபோய்க் கட்டவிழ்த்துவிட்டு, ஆபரணவஸ்திராதிகளும் வழங்கி, அழகிய தேருமளித்து ஓ திரிகர்த்தனே! முன்னொருநாள் நீயவமானம்பட்டிருக்கப் பின்னும் வந்தகப்பட்டமையால், மன்னர் முறைமைப் படிக்கு உன்னை வாளால்வெட்டவேண்டும், அப்படி வெட்டவேண்டிய வெட்டை இந்த மகாநுபவராகிய கங்கபட்டரானவர் தப்புவித்தார். இவராற் கிடைத்தது உனக்குப்பிராண பிச்சை இதையெப்போது மறவாமலிருவென் றனுப்பினன் அத்திரிகர்த்தன் விராடனைப்பார்க்க வெட்கப்பட்டு. மெத்த விசனமுற்று, புத்திமயங்கிச் சித்தப்பிரமைகொண்டு, சுயோதனன் முதலாகிய கொற்றவர் நமக்குப் பின்னுதவி வந்து கைகொடுக்காமற் போனார்களே: அவர்கள் முகத்தில் நாமெப்படிப்போய் விழிப்போம்? என்று மனமெலிந்து, ஒடியொதுங்கிப் பதுங்கியிருக்கின்ற தன் படையுடன் கலந்து, கங்கபட்டரென்பவரைக் கருணையில் தருமராஜனென்று புகழ்ந்து, பிழைத்தது போதும் போதும்: என்று போயினன். அப்பால் தருமநந்தன் விராடனைப், பார்த்து, இப்பொழுதுபோன திரிகர்த்தன் ஒருவேளை மேற்படைகூட்டிக் கொண்டு வந்தாலும் வருவானென்றுரைக்க அதைக்கேட்ட மதிகுலவேந்தனாகிய மச்சராஜன் ரதகஜதுரக பதாதிகளான நால்வகைப்படையையும் பிள்ளைகள் மூவரையும் பேரணி நிறுத்தி, மேற்படை வரு மார்க்கத்தில் வேவுகாரரை யனுப்பிவிட்டு, அன்றிரவுமுழுமையுமவ்விடத்தில் முகாம்போட்டுக் கொண்டிருந்தான். முன்புதிரிகர்த்தனாலடியுண்டு முறிபட்டோடிய மூத்தபிள்ளையாகிய சுவேதன் முக்கண்ணனாகிய முதல்வனைப் பூசித்து, எக்காலத்துமெவர்களுக்கு மிளையாமலிருக்கும் உரத்தை வரத்தினாற்பெறக் கருதித்தவஞ் செய்திருந்தான். அக்காற் சூரிய னஸ்தமானமானான். அஃதெப்படி யிருந்ததென்றால் வீமசேனன் திரிகர்த்தனைத் தேருடன்கட்டிய திறத்தைச் சமுத்திர நாதனான வருணன்கண்டு, இன்னும் பாண்டவர்களை வெளிப்பட வொட்டால் தடுத்திருக்கின்றான் சூரியனென்று கோபங்கொண்டு, தன்மேனியைச் சிவக்கக்காட்டி மேற்றிசையிற் கொண்டுபோன விதம்போலிருந்தது.

தக்ஷண நிரைமீட்சிச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

உத்தரை நிரைமீட்சிச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

அலையெறியும் பாற்கடலின் மத்தாகப் பொன்மலையை யமைத்துவானக்
கலைமதியை யடையாக்கி வாசுகிநா மத்தானைக் கயிறுப்பூட்டிப்
புலவர்குழாங் கடைபொழுதம் மலைகடலிலமுந்தாமற் புகழுமாமை
நிலவுருக்கொண் டடிதாங்கி யமிர்தோங்கப் பகிர்ந்தருளு நெடியோய்போற்றி.

ஓ ஜெனமேஜய மகாராஜனே! ஒப்பற்ற சித்திரமணித் தேரேறிக் குருசேனையுடன் கூடிவந்த திரிகர்த்த தேசாதிபனென்னுஞ் சுசர்மாவானவன் விராடபுரத்தின் தெக்ஷிணபாரிசத்திற் சேர்ந்து, ஆதிசேடனாற் சுமக்கப்பட்ட இப்பூமியதிரும்படிக்குப் பெரும்போர்தொடுத்து, விராடனுடைய மாட்டுமந்தைகளை மடக்கிப்பிடித்துச் செயம்படைத்துத் திரும்புங்காலையில்; பசுக்காவலரடிபட்டோடி விராடராஜனுக் கறிவிக்க அவ்வரசனுடனே ஓ ரக்குரோனிச்சேனையுடன் வந்து திரிகர்த்தனுடன் சண்டை புரிந்து தேரிற்கட்டுபட்டு, சுயம்பாகியினால் விடுபட்டு, மறுபடியுந் திரிகர்த்தனைப் பிடித்துத் தேர்க்காலுடன் கட்டி அவமானப்படுத்தி, கங்கபட்டர் மொழியால் விடுத்து அவன்கைக்கொண்ட மந்தைகளைத்திருப்பிக் கொண்டவிதத்தைச் சொன்னேன் இப்பால் திரிகர்த்தராஜனுக்குப் பின்படையாகிவரா யுத்தசன்னத்தரா யிருந்ததுரியோதனாதிய பெருஞ்சேனைகள் வந்து மச்சநகரத்தின் வடபாரிசத்திலடுத்து அங்கிருந்த மாட்டுமந்தையை மடக்கிப் பேடியினால் மானங்கெட்டுப் பசுநிரைகளைவிட் டோடிய சரிதையைப்பகருகிறேன்கேளும் ஓ குவலயம்புகழுங் குருகுலக்கோமானே! திரிகர்த்தராசன் தன்கைவசப்பட்ட மாட்டையும் விட்டுத் தானுங்கட்டுண்டு விடுபட்டுச் சேனையுடன் முதுகிட்டு திரும்பிவிட்ட செய்தியைத் துரியோதனன் சிலதூதுவரால் கேட்டு ஆக்கிரமித்து வியாக்கிரம்போலெழுந்து, இந்தச் சுசர்மாவானவன் நாம் சொல்லியனுப்பியபடி பாண்டவர்கள் பதுங்கியிருக்கும் பருவத்தைப்பாராமல், பசுநிரை மடக்கினவன் பக்குவத் துடன் பட்டினம் வந்துஞ் சேராமல், விருதாவேலை செய்துவிட்டானே யென்றுவெம்பி, ஐயோ! ஆண்மிக்கையுடையனிவனென்றுநம்பி வீண்மோசம் போனேமே அடா துர்ச்சாதனனாகிய தம்பீ! நமது நால்வகைப்படையுமெழும்படிவிளம்பி, என்வெற்றிமுடியை விரைவிற் கொண்டுவாவென்றுகிளம்பி நாம்திக்கெட்டுஞ்செவிடுபடப்பேரிகைமுழக்கிக் கொண்டு பட்டம் பகலிற் புறப்படுவது பக்குவமல்ல வென்று சொல்லி, விட்டெறிக்குங் கிரணங்களை யுடைய வெய்யோன் உதயஞ் செய்யு முன்பாக அட்ட கெஜத்திற்கிணைபட்டதுட்ட யானைகளை நடாத்திக் கட்டுக்காவ லுடன்மட்டுப்படாச்சேனைகள்புடைசூழப்புறப்பட்டு, விராடபுரத்து உத்தரதிசையிற் சென்று, நவதானியங்கள் விளைந்திருக்கு நாடுகாடுகளை யழித்து, தனது நால்வகைச் சேனைகளையு நிறைத்து, ஊரிலுள்ளோரை யோடவிட்டடித்து ஓடும்பேர்களையோடமல்மறித்து செழித்து வளர்ந்த கருப்பங் கொல்லைகளைத் தீயிட்டுக்கொளுத்தி, நன்செய் புன்செய் பயிர்களை நாசப்படுத்தி, ஆழ்ந்த குளங்க ளனைத்தையுந் தூர்த்து, தடங்கள் மடங்களைச் சரியவிடித்து ஆறு-கால்-ஏரி-அணைக்கரை-இவைகளை அழித்து போராகக்குவித்த நெற்களைப் பொறிபறக்கக் கொளுத்தி, நாடு காடாகக் காடுமேடாகக் கெடுத்து, மாடுகளைப்பிடித்து, அறம்பறந்தேங்கவும்-மறஞ்சிறந்தோங்கவும் - வில்லைவளைத்து அல்லல்விளைத்தான்.

கோபாலர் முறையிடக்கேட்டு தாயோடு வருந்திய உத்தரன் கருத்தை விரதசாரணி பிரகநளைக் கறிவித்தல்

அக்காலையில் அந்த மந்தைகளுக்குக் காவலாயிருந்த நந்தகோபாலர் வந்தெதிர்த்துப் போர் புரிந்து சிந்தைநொந்து, திறனழிந்து, ஊர்புகுந்து இராஜமைந்தனாகிய உத்தரகுமாரனேடோலமிட்டமுதார்கள். அவர்களை அவ்வரசிளங்குமரனேக்கி, உங்கட்கு என்ன துன்பநேரிட்டதென்றுகேட்டனன். அதற்கவர்கள் இராஜ குமாரனடிமேல் விழ்ந்தெழுந்து, இருகையுங்குவித்து, ஓ, இளஞ்சிங்கக் கன்றாகிய சுவாமி! பராக் தென்றிசையில் திரிகர்த்தன் வந்து புகுந்து மசுமந்தையை மடக்கிய செய்தியறிந்து அப் பசுக்குலங்களை மீட்கவேண்டிச்சேனைகளுடன் விராடபூபதி சென்றிருக்குஞ் சமயம்பார்த்து, அரவக்கொடியோனாகிய துரியோதனராஜன் பலம்பொருந்திய படைகளுடன் வடதிசையிற் கலந்து, பதாதிகளைப் பிரித்துவிட்டு, நாட்டிலுள்ள பலன்கள்யாவையுமழித்து அதாகதஞ் செய்து, மாட்டையுங் கவர்ந்து, கூட்டமா யெதிர்ந்த எங்களையுமாட்டிப்பிளந்து விட்டான். ஓ சந்திர குலேந்திரனே! நீர் இத்தருணத்தில் வீட்டிலிருப்பது தகுதியோ? என்று முறையிட்டார்கள். இவ்வண்ணம் உத்தர குமாரனேடு வினையுரைப் போர் விளம்பியசொல்லை அக்குமாரனைப்பெ

ற்ற சுதர்க்கணை யானவளறித்து, ஆ! இதெ
ன்ன விந்தை? யாரேனும் நாட்டில் அரசனி
ல்லாதவேளை பார்த்துவந்து மாட்டை மடக்
குவார்களோ? இஃதிராஜநீதிக் கேற்குமோ?
பெண்பாலாகிய நானென்செய்வேன்? என்
றேங்கித்தன் பக்கத்திலிருந்த பாங்கியரை
நோக்கி, அடிதாதியரே! இந்தவேளை தப்பி
த்துக் கொள்ளவதற் கெந்தவழியுங் காணும்
வந்திருக்குங் குருகுலச்சேனைகள் நம தந்தப்
புரம்புகுந்து தொந்தரை செய்யுமுன்னமேஜா
க்கிரதைப் படவேண்டும் அதற்கு என் சிந்
தையிலொரு தந்திரந் தோன்றுகிறது அதை
க்கேளுங்கள் எப்பேர்ப்பட்டவர்களும்பெண்க
ள்பேரிற் படையெடுக்க லாகாதென்று அரச
நீதி யிருக்கின்றது அதைப் பலரறியாவிட்
டாலுஞ் சிலராயினும் அறிந்திருப்பார்கள்.
பாவபுண்ணியம் பார்த்து நடப்பார்கள் ஆ
கையால் நீங்கள் யாவரும் ஆயுதபாணிகளா
ய்ப் புறப்பட்டு, கோட்டை மதில்மேலேறிக்
கூட்டங்காட்டி, நமது மச்சநாட்டுக்கோர் மறு
வுருதபடி கவனிப்பாய் வாருங்களென்று சொ
ல்லினுள்.

அவளுரைத்த வார்த்தையைக்கேட்ட உ
த்தாகுமாரன் நெருப்பில் விழுந்தபுழுப்போல்
துடித்துப்பெரு மூச்சுவிட்டு, பெற்றதாயைவ
ணங்கி அம்மா! நானிருக்க நீ யென்னசொன்
னுய்? ஓ! ஓ! ஓ! நீ யிப்போதுரைத்த மொழி
யானது மிகவு நன்றுயிருந்ததென்று வெகு
ண்டு நகைத்து ஐஐயோ!! என்னைக்கொல்ல
மாட்டாமற் புல்லியமொழி சொல்லினையே உ
னது வயிற்றிற் பிறந்து சகலகலைகளுமறிந்து
செல்வச்சிறுவனுக யிருந்து செழித்து அமுத
ருந்திய வென்னை மன்னனுக்குப்பிறந்த மை
ந்தர்களிற் கடைசியிற் பிறந்த மகனென்னப்பூ
ரித்து ஆதரித்துவந்த அன்னையாகிய நீஎன்
னைய நமையாக இதுவரையில் வளர்த்தது;
சத்துருக்களாற் பகைவந்து நேர்ந்தபோது
பெண்கள் கூடிச்சண்டைசெய்து தாங்குவத
ற்குத் தானே? இந்தவ்ஸ்திரீகளால் மச்சநாட்டு
க்குவந்த வருத்தநீங்கிப் போமானுல் நானுன
க்குப் பிள்ளையென்றிருந்து பிரயோசனமென்
ன? எனக்குவீரனென்னு மேம்பாடென்ன?
நான் கற்றவித்தைகளினுற் பயனென்ன? நா
னெருவனிருக்கிறேனென்று சற்றுமதியாது
பயனற்ற வார்த்தகளைச் சொல்லினையே; தா
யே! நானந்தச் சத்துக்களைச்செயிக்கமாட்டே
ன்றெண்ணினையாக்கும் சத்திக்குஞ்சத்தசமுத்
திரம்போற் படையெடுத்துவந்து நமதுபசுநி
ரைகளைக்கவர்ந்தபகைவருக்கெதிரில், நானெ
ருவனுமுனைந்து முழுப்போர்புரிந்து இமை
கொட்டுமுன்ன யிளைத்தோடவாட்டி, விஜயக்
கொடிநாட்டி, ஜெயபேரியடித்து யாவரும் பு
கழ்ந்து மெச்சும்படி திரும்பிவந்து உன்பொ
ன்னடியைப் பூசிக்கின்றேனம்மா! ஆனுல்
அந்தப்போர்முகத்திற் காலமறிந்து, சமயந்
தெரிந்து, மனக்கருத்துணர்ந்து, முகக்குறிப்
போர்ந்து, எதிரியினெண்ணங்கண்டு. என
துதேர்விடுக்கத் தக்கவனுகவும் எனதுமனது
க்கொத்தவனுகவும் ஓர் சாரதிகிடைப்பானுகில்
யாரென்னை வெல்லவல்லவர்கள்? அம்மணி!
அப்படிப்பட்ட சாரதியொருவன் இல்லாக்கு
றையினுல் நீயுரைத்த பேதைமைச்சொல்லுக்
குப் பின்னிட்டுத்தவிக்கிறேன் இப்போதுவந்
தெதிர்த்திரா நின்ற கர்னராஜன் வீஷ்மாச்சாரி
கிருபாச்சாரி துரோணுச்சாரி அரவக்கொடிப
டைத்த துரியோதனன் இவர்களியாவரும் பு
றங்கொடுத்தோடப் போராடி, அம்புலிக்குலத்
தில் அவதரித்திரா நின்ற மகாவீர சிகாமணி
யாகிய அருச்சுனன் கூட அதிசயிக்கும்படியா
கச் செயித்து, நமதுமாட்டு மந்தையைமீட்டு
க்காட்டுக்கோட்டி விட்டு ஒருகடிகை நேரத்தி
ல் இந்நாட்டில் வந்து அடிவைப்பேன் அம்
மா! இதைக்குறித்து வேறென்றும் யோசிக்க
வேண்டாம். என்று உத்தர குமாரன்சொல்ல,
அதைக்கேட்ட சுதர்க்கணையானவள் அவனை
க்கட்டி யணைத்து இதனைப் பேசுவதாயினள்.

என் அப்பனே! நீயிப்போதுரைத்த தெ
ல்லாஞ்சரிதான் உன்னிஷ்டப்படி தேரைச்
செலுத்தத்தக்கவல்லவனை நானெங்கேகண்டு
தேடுவேன்? உனக்குச் சாரதிதேடுதற்கு முன்
னமே எதிரிகள் வந்துகோட்டையைக் கைக்
கொண்டு போவார்களே: என்றுசொல்லித்தா
யுமகனு ஏக்கமுறுஞ் சமயத்தில், இருக்கருத்
தைப் பக்கத்னின்று கேட்டிருந்த பணிப்பெ
ண்ணனவள் உத்தரனுரைத்த உறுதிச்சொல்
லையும் அருச்சுனனைப் புகழ்ந்துபேசிய அன்
பையும் தன்சித்தத்திற்குறித்து, சற்றுநிதானி
த்து, சித்திரவிற்கொண்டு சிவபெருமானைப்பு
டைத்துப் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்ற தனஞ்சய
னுகிய பேடியிருக்கும் நாடகசாலையிற் புகுந்தா

ள். அப்போதுமிக்க அவசரமாகவந்த விரத சாரணியின் அக்கறையையும் முகக்குறிப்பையும் பிரகநளையாகியபேடிகண்டு ஓடிவந்து, தங்களுக்குள் அமைத்துக்கொண்ட சைகையினால் தனித்துச்சென்று, இத்தனைவிரைவோடிங்குவந்தகாரியமென்னென்றான். அதற்கவள் ஐயா! சிலகோபாலர்கள் வந்து உத்தரகுமாரனைக்கண்டு, தெற்குத்திசையில் திரிகர்த்தனை யனுப்பிவிட்டுத் திரண்டசேனையுடன் வடதிசையிற்புகுந்து மாடுமடக்கினான் துரியோதனனென்று கூறினார்கள். அந்தமொழியைக் கேட்ட சுதக்ஷுணாதேவிசிந்தை நொந்து, அருகிருந்த தாதியர்களை யழைத்து, விராடராஜன் வருகிறபரியந்தங் கோட்டை மதிற்மேற் கூட்டங்காட்டி நாட்டைக்காருங்களென்று நவின்றாள். அப்பேச்சைக்கேட்ட உத்தரகுமாரன் மனம்பொறாமல் மாதாவை வெறுத்து தனது வீரப்பிரதாப வெற்றியைப்பேசி, தன் மனதுக்கிசைந்தவனிருப்பானாகில் தனஞ்சயனுங்கொண்டாடச் சண்டைபோடுவான். பகைவரைச் சாடுவேன் க்ஷத்திரியத்திறத்தைச் சாதிப்பேன் என்றுசஞ்சலப்படுகின்றானென்று சொன்னாள் அம்மொழிகேட்ட விவேகத்திறவானாகிய பேடி ஆத்திரப்படாமல், தாங்கள் நடத்தவேண்டிய அக்ஞாதவாசத் தவணைநாளைக் கணக்குப் பார்த்து ஊர்வசியின் சாபமுற்ற ஒரு வருடத் தொகையோடு காலபலமுங் கண்டறிந்து கொண்டு, வெளிப்படுங்காலம் இதுதானென்று மிகமகிழ்ச்சியுடன் திரௌபதியைப் பார்த்து, ஓ பெண்ணரசகமே! இவ்வளவு தூரம் வந்துஎன் காதிலேற்றிய வீரரசமானது விருதாவாய்ப் போகாமல், எப்படியாவது சுதர்க்கணைக்கும் உத்தரனுக்குந் தெரியப்படுத்தி, சாரதிதொழிலுக்கென்னையிசைவிப்பது உன் கடமை என்று ஒருதரத்திற் கொன்பதுதரமாகச் சொல்லிவேண்டினான்.

விரதசாரணி பேடியை உத்தரனுக்குச் சாரதியா யமைத்தல்.

அவையனைத்துங்கேட்ட வண்ணப் பெண்பாவை அவ்வாறே செய்விக்கிறேனென்று சொல்லி விடைபெற்றுவந்து, நெருங்கித்திணிந்த தனமும் - சுருங்கிக்கனிந்த மனமும் - துவண்ட விடையும் - சிறந்தநடையு முடைய உத்தரைகுமாரனுக்குச் சங்கதியாவுந் தெரிவித்துஅவளைத் தன்னோடழைத்துக் கொண்டு சென்று, விராடன் புத்திரனாகிய வீரகண்டை தரித்த அவ்வுத்தர குமாரனைக்கண்டு ஐயா! நானொரு நன்மைசொல்லுகிறேன் ஐயமில்லாமல் அங்கீகரியும். வையமுழுதும் மைவாழ்த்தும். பொய்யில்லாப்புகழணிபூணலாம். இப்போது நேரிட்டிருக்கின்ற துஷ்டரை வெல்லுவதற் குமக்கிஷ்டமிருந்தால், திருத்தமாகிய தேரைப் பொருத்தமாகச் செலுத்துஞ் சாரதியில்லை யென்று சங்கடப்படவேண்டாம். இந்த உத்தரை நாயகியாருக்கு நடனத்தொழில் பயிற்றிவரா நின்ற பிரகநளையென்னும் பேடிக்கொப்பாகிய சாரதி எப்புவியிலுமில்லை. அவளெப்படிப்பட்டவளென்றால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியின் தங்கையான சுபத்திராதேவியைத் திருமணமுடித்த அர்ச்சுனன் காண்டாவனத்தையெரித்தகாலத்தில் அவனுக்குஅக்கினிதேவன் கொடுத்த அழிவில்லாஇரதத்தைச்செலுத்தி யாவருந்துதிக்கத் தேவருங்களிக்க அடுபோர்புரிந்துசெயம்பெற்றிருக்கின்றாள். நான் பாண்டவர்க் குரிய பத்தினி யிடத்திருந்த நாளையில், அந்தப்பேடியின் திறத்தை யறிவேன். மெத்த மகிமைபெற்றவள். வீரப்பிரதாபமுற்றவள். மிகவல்லவள். மேலுநல்லவள் என்பேச்சை நம்பியோசித்துப்பாரும். என்று விரதசாரணி சொல்லவும், உத்தர குமாரனுக்குடன்பிறப்பாகிய உத்தரை யானவள் அலர்ந்த செந்தாமரைக் கொப்பாகிய தமயன் முகத்தைத்தயவுடன் நோக்கி ஓ அண்ணா! இந்த மாலினி சொன்ன வாக்கியம் ஒருக்காலும் பிசகாது. ஒரு நாள் பரத சாஸ் திரத்தைக் குறித்து நானும் அந்தப் பேடியும் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, சாரதிதொழிற் குரிய சாஸ்திரப் பேச்சும் வந்தது. அந்தவிஷயங்கள் யாவையுங் கிரமமாகப் பேடி பிரசங்கித்து என்சித்தம் பிர்மிக்கச்செய்து, வேர்விதந் திறமெல்லாந் தனக்குத்திட்டமாய்த் தெரியுமென்று தன்னுண்மையைச் செப்பியிருக்கின்றாள். அதனால்-அந்தப்பேடியைவொப்புகொள்ளும்படியாக நானும் விரும்புகிறேன். என்று தங்கைபேசவும் இவ்விருவர்பேச்சையுங் கேட்ட உத்தரகுமாரன் கலீரெனநகைத்து, பளா!பளா நல்லவார்த்தை சொன்னீர்கள். கேடில்லாக் கீர்த்தியை யுடையவர்கள் பேடியையுஞ் சாரதியா

கப் பெறுவார்களோ? ஆணும்பெண்ணுமல்லாத அலியைச் சாரதியாகக்கொண்டு போர்க்களத்திற்சென்று சத்துருக்களை வென்று ஜெயம்பெற்றாலும் அது நிலைநின்றுபுகழாமோ? என் பெருமைக்கழகாமோ? பேடி முகத்தில் விழித்து விட்டு ஒருவேலைக்குப் போனாலும் அக்காரியங் கெடுதலாவதன்றி, நமக்குண்டாகிய ஆண்மையும் - அறிவும் : புகழ்ச்சியும் - மகிழ்ச்சியும் - பொருளாகாமற் போய்விடுமே: அடடா!! இப்பேர்ப்பட்ட அலிகளது முகாலம்பனமும் பண்ணப்படாதே: அந்தோ! பேதமைப் புத்தியாற் பேசவந்தீர்களே: போங்கள்: போங்கள்; என்று பொருமியுரைத்தான்.

இப்படி அறியாதவன் கொண்ட ஆத்திரத்தைக்கண்ட சைரந்தியென்னுந் திரௌபதா தேவியானவள் மீட்டுமவனைப் பார்த்து, ஓ விராடராஜ தனயனே! நான் சொன்னவனைப் பேடியென் றெண்ணிப் பேசாதீர், அவனுடைய காரிய மிப்போது தெரியாது. இனிமேல் தெரியப்போகின்றது அப்பொழுது எனை நீர் எப்பொழுதுங் கொண்டாடப்போகின்றீர். ஐயனே! அவனை வலவனாகக்கொண்டு ஜெயம்பெறப் போகிற மேன்மையும், நான் புகன்ற வாய்மையும், நீர் வசனித்த தூய்மையும், இன்னுஞ்சற்று நேரத்தில் அறியப்போகின்றீர். வெகுகாலமாய் அவனுடன்கூடி ஓரிடத்திருந்து பழகியறிந்தவள் நானாகையால், இப்பேர்ப் பட்டவனென்று அவள் குணங்களையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லித் துணிந்தேன். இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். உமக்கு நல்லகாலமிருந்து அவ்வல்லவியைச் சாரதியாகக்கொண்டு யுத்தகளத்திற் புகுவீராகில், வீரமும் பிரபலவெற்றியும் பெற்று, பசுமந்தையையு மீட்டுக்கொண்டு. சுபகரமாய்த் திரும்பி வந்து உமது அன்னையாகியசுதர்க்கணையைத் தொழுதுமகிழ்வீர், அவளுக்குக் கைவாசியுண்டு. அந்தப்பேடியை விட்டு நீர் வேறொரு சாரதியைக் கொண்டுபோனாலும், போர்முனையிம் இழிவாகிய அபஜெயமடை வதற்கு ஐயமேயில்லை. அன்றியும் - சாரதி யெப்பேர்ப்பட்டவனா யிருந்தாலுஞ் சாமார்த்தியனாயிருக்கின் உமக்கதனால் தாழ்ச்சியென்ன? (வல்லவனுக்குப் புல்லுமாயுதம்.) என்னும் வசனமறியீரோ? (மண்பூனையானாலும் எலிபிடிப்பதே காரியம்;) என்பதைக் கருத்தில்வையும். நானுங் கட்கு விரோதியல்ல. உங்களுடைய் சுகதுக்கங்களுக் குடன்பட்டவளே: ஓ இளங்களிறே! இனிநானுமக்குச் சொல்ல வேண்டியதுயாதொன்றுமில்லை. என்று பணிப்பெண் ணியம்பினள். உத்தரை குமாரத்தியும் அதற்கொத்துப் பேசினள். இவற்றை யெல்லாங் கேட்ட இளஞ்சிங்கமானவன் சாரதித்தொழிற்குவேறு வழியில்லாமல் ஒருவாறு சம்மதித்து, ஓ வண்ணமாமகளே! மண்குதிரையை நம்பி யாற்றிலிறங்கும் வகையாயிருக்கிறதே: உன்சொல்லை நம்பினேன். அப்படியே. யாகட்டும். தெய்வச்செயல் உள்ளபடியே நடக்கட்டும் அந்தப் பேடியை யழையுங்கள் பார்ப்போ மென்றான். இப்படி அவனுடம்பட்டமையைத் தெரிந்து கொண்ட பத்தரைமாற்றுப் பசும்பொன்னாகிய பணிப் பெண்ணும் உத்தரை குமாரத்தியும் ஓடியாகவோடி, பேடியுருவந்தாங்கிய பெருந்தகையைக்கண்டு, அம்மா! வாடியமைந்தன் மனதைத்திருப்பினோம், கூடியவரையிலுடன் பட்டு உன்னையழைக்கின்றான் ஆதலால் - நீர் வாருமென்றழைத்தனர்.

அச்சொல்லுக்கேட்ட மாத்திரத்திற் பிரகநளையானவள் இதோவந்தேன்: இதோவந்தேன்; என்றெழுந்து, வேகமாகநடந்து, கையிலணிந் தவளைகள் கலகலவென் றொலிக்க, கமலக்கண்ணிலங்கு மதிமுகஞ்ஜொலிக்க, ஒரே மூச்சில் வந்து இராஜ குமாரனைக்கண்டு உபசரித்து நின்றாள். இப்படியாக வந்த பேடியை இராஜபுத்திரன் பார்த்து, ஓ பேடி! அஸ்வங்களுடைய சுபாவமறிந்து, எசமானன் கருத்தும், காலசமயமுங்கண்டு, கைத்திறங்காட்டி, சமயோசிதமாகக் குதிரைகளை நடாத்திப் போர்முகத்தில் தேர்செலுத்துந்திறம் உனக்குண்டோ? என்று சிறுவன் கேட்டனன். அதற்கவனெதிரில் வணங்கிநின்ற பேடியானவள்-ஓ இளஞ்சிங்கமே! கூலிக்குக்குற்றுகின்றவர்களை கேளிக்கையாடச் செய்வதுபோல், நாட்டியங் கற்பிக்கும் அலியாகிய பேதையை விற்பூட்டிப்பொருதும் போர்முனையில் தேரிவிடச்செய்வது திறமோ? இராஜஇராஜர்க ளறியுந்தொழிலை நானறியத்தக்கவளோ?. ஆகிலும் அந்தச் சாரதித்தொழிலென்ன சாமானியமோ? ஓ அழகு-நகை-குணம்-புகழ்-மெய்மை - வண்மை-முதலிய யாவுமுள்ள மச்சராஜன் மகனே ஆணும் பெண்ணுமல்லாத அறிவிலியான

யான், உமதுள்ளக் குறிப்புங் குதிரைகளின் குணதிசயங்களு முணர்ந்து தேர்விடத்தக்க திறமுடையவளாவேனோ? என்று சிரமசைத்து, கரநெரித்து, குறுநகைகொண்டு சொன்னாள். அவள் காட்டிய புன்னகையின் குறிப்பை மன்னன்மக னறிந்து, இவளிடத்தில் ஏதோ கொஞ்சம் வித்தையின் இறுமாப் பிருக்கின்றதென் றோர்ந்து, அடிபேடி! என்மனதொத்த சாரதிமாண்டுபோய் விட்டான். அதுமுதல் என்பராக் கிரமமும் ஒய்ந்துபோய் விட்டது. இனியெனக்குத் தக்க சாரதி யெப்படியகப்படுவானென்றேக்கமுற்றிருந்தேன் இப்போதுன்னுடையதிறமையும் தெளிவும் - நெளிவும் - அநுபோகசாலிகள் சொல்லத் தெரிந்துகொண்டேன். தேர்விடுந் தொழிலுக்குஉன்னையே விரும்பியிருக்கிறேன்சுத்தவீரனானராஜன் எத்தனைபலசாலியாயிருந்தாலும். யுத்தஞ்செய்தல் ஓய்ந்திருத்தல்-உடன்சென்றெதிர்த்தல்-திரும்பியோடல்-போர்மறுத்தல் - பிராணனிறத்தற்முதலாகிய விவைகட்கெல்லாம், சமயம்-காலம் இடம்-திடம்-இவையறிந்து தேர்செலுத்துஞ் சாரதி தீர்க்காலோசனை செய்யாவிடில், எசமானனுக்கு இன்பமென்ப தெவ்வளவுமிராது. அன்றியும்-அரசன் வெற்றிமாலை யணிவதும் பெரும்புகழ் பெறுவதும், பெரியகாரியங்களை முடிப்பதும், எதிரிகளையோடவிட்டடிப்பதும் இவைகளியாவுஞ் சாரதியின் பேருதவியினாலுண்டாகத் தக்கனவேயன்றி; வேறில்லை. ஆதலால்-நான் விஸ்திரித்துச் சொல்லவேண்டுவதில்லை. நாமிப்போது செல்லுகின்ற போர்முகத்தில் தேர்செலுத்தும் உன்றிறமையை நான் கண்டுகொண்டால், அளவுபடாத என்சம்பத்துகள்யாவும் உனக்கே சொந்தமென்று ஐயமில்லாமற் கைமேற் கொண்டு இவ்வையகம் வாழ்த்த மகிழ்வுற்றுய்யலாம். ஓ வாசனைதங்கிய கருங்குழ லோங்கிய பேடி! என்னை நீ வேறாக நினையாதே. உன்மனம்போல் நடந்து கொள்ளுவேன். நமது விராடபுரத்து வடதிசையில் வந்து வளைந்திருக்கின்ற சத்துருக்களோடெதிர்த்து, சண்டைவிளைத்துச் செயித்து, மாட்டுமந்தையை மடக்கிவருவோம், சீக்கிரம் தேர்கொண்டுவா போவென்று கட்டளையிட்டான்.

உத்தரகுமாரன் யுத்தகோலங்கொண்டு ரதமேறிச்சென்று உத்தர திசையடைதல்.

இவ்வாறு உத்தர னுரைத்ததைக் கேட்ட பிரகநளையானவ ளவளைப் பார்த்து, ஓ இளங்கேசரியே! நான்பல வகைச் சாதுரியமுள்ள இச்சாரதிதொழிலுக்கு வல்லமை யற்றவளாயினும், இராஜலக்ஷண மமைந்த உமது கருணைக்கண்ணின் கடாட்ச வீட்சண்ணியத்தினாலும் மேன்மைதங்கிய விராடபூபதியின் சத்திய நெறியினாலும் பொன்னாட்டினர் புகழ-இந்நாட்டினர்மகிழ என்னாற்கூடியமட்டுந் தேர் விடுகிறேன். நீர் யாதொன்றுக்கும் மயங்காமல் யுத்தகோலங்கொள்ளும் என்று பேடிகூறியதீரமொழியை உத்தரகுமாரன் யோசித்து நிதானித்து, தேர்விடுந்திறம் இவனிடத்திலில்லாவிடில் நமது பணிமாது இத்தனை துணிவாகப்பகர்வாளா? ஏதோகொஞ்சம்பசையிருக்கிறது. இனிநமக்குப்பயமில்லை. எனதுமனங்களிகூர்ந்து யுத்தகோலச்சாலையில் நுழைந்துகுத்தினிச்சல்லடந்தொடுத்து, தட்டிவரிந்து அரைப்பட்டி கைகட்டி, வச்சிரக் கவசம் உருக்குக்கவசம். இப்புக்கவசம்-இவைகளைத் தரித்து, பாஜிபந்துங்கடகக்கங்கணமு மணிந்து, வாகுவலையம் புனைந்து, அங்கைமூடி - புறங்கைமூடி-விரற்சாடு-கரச்சாடு - முன்கைப்பூண்-பின்கைப்பூண்- முழங்கைத் தோற்கட்டு- இருப்புச்சீரா-மார்புறை இவைகளைப்பூண்டு, குண்டலம்பரித்து, திரிபுண்டரந்தரித்து, செந்தூர திலகமிட்டு, முந்தாரம்-இரத்தினாரம் மோகனாரம்-இவைமுதலியனவணிந்து, மாணிக்கப்பதக்கம் - வயிரப்பதக்கம் - தும்பிப்பதக்கம் - துத்திப்பதக்கம் - சரப்பணி - கண்டசரம் - உத்தரசஞ்சம் - மோகனமாலை இவைமுதலிய ஆபரணங்களும், தொடுத்தமாலை - கொத்தமாலை - தும்பை மாலை - வெட்சி மாலை - முதலிய மலர் மாலைகளுந் தரித்த சாந்து சவ்வாது பூசி, நவமணிபதித்த ஜோதிமா மகுடஞ் சிரமேல்தாங்கி, வீரப்பட்டங்கட்டி, வாளும் வேலுமருங்கிற்சேர்த்து. உச்சிதமாள பச்சை வில்லேந்தி, அம்பறாத்தூணி யழகுடனிருக்கி, காலில் வீரகண்டாமணிதொடுத்து, போரலங்கிர்தம்யாவும் புகழ்பெறக் கொண்டு யுத்த

சன்னதனுகத் தோன்றித் தலைவாசலிற்சென்று நின்ருன்.

இத்தன்மையான யுத்தகோலங்கொண்ட உத்தரகுமாரனைப் பெற்றதாயாகிய சுதர்க்கணை யானவள் கண்ணாரக்கண்டு கருத்துள மகிழ்ந்து, ஒன்றுந்தோன்ருமல் உள்ளங்குளிர்ந்து, திருஷ்டிபடப் போகின்றதென்று சிந்திக்கும் வேளையில் மைந்தனேடிவந்து சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து வணங்கினன். சேயானவன் தொழுத காட்சியைத் தாயானவள்பார்த்து, ஆசையாகத்தழுவி முத்தமிட்டு, அன்பினுலுருகி ஆநந்தம்பெருகி அடா என் கண்மணியே! நீ தேர் மேற்சிறந்து போர்முனை புகுந்து, தீரசத்தியினருளால் வீரவேந்தரைவென்று, வெற்றிமேற்கொண்டு பசுக்களுடன் மீண்டு பட்டிணம் வரக்கடவாஎன்று வாழ்த்தினள். அதற்குள்ளே பேடியானவள் நேர்பாய்ந்து, குதிரைப்பந்தியை யாராய்ந்து, சுழி-சுத்தம் - ஜாதி - குணம்-தேசம்-வாசம்-இராப்பிறவி-பகற் பிறவி மானம்-வயிரம்-தீரம் - திடம் - ரோஷம்வேதம் இவை முதலியவற்றிற் சிறந்த சுபகரமுள்ள குதிரைகளை நாடிப்பிடித்து, ரதத்திற் பூட்டி, அம்புமுதலிய ஆயுதவகைகளும் வைத்து, சுற்றிலும் பத்திபத்தியாகவெற்றிக்கொடிநாட்டி ஆசாரவாசலிற் கொண்டுவந்து அத்தேரை நிறுத்தினள். அந்தத் தருணத்தில் உத்தரன் தங்கையாகிய உத்தரைகுமாரத்திதன் தமயனுக்குமுத்து இரத்தினமுதலிய நவமணிகளால மைந்த ஆலஞ்சுற்றி, வெண்ணீறளித்து, விநோதமங்கள வாழ்த்தலினுற் போற்றி, அருமையான என் அண்ணுவே! தேவரீர்! யுத்தமுகத்திற்சென்று, சத்துருக்களை வென்று, அவர்கள் சிரத்திற்கட்டிய சித்திர வஸ்திர விருதுத்துணிகள் எல்லாவற்றையுங் கொண்டு வந்து எனக்குக்கொடும் நான் விளையாடும் பொம்மைகட்குக் கட்டவேண்டு மென்ருள். இளையவள் வார்த்தையைக் கேட்ட இராஜகுமாரன் வளையாத தலையைவளைத்து. (அக்காடு வெட்டிப் பருத்திவிதைக்குந் தருணத்தில் அப்பாயெனக்கொரு துப்பட்டிதாரும்) என்னும் பழமொழியை ஒத்திருக்கின்றதேநமது தங்கைமொழியென்று, மாறுத்தரஞ்சொல்ல மாட்டாமல் நகைத்துக்கொண் டிருந்தான், அவனுகருகிருந்த பேடியானவள் ஆ! ஆ! ஆ! அம்மா! அவ்வாறே கொண்டுவருவதற் கட்டியென்ன? சாமர்த்தியமுள்ள உன்தமயனுக்கு இது ஒரு பெரிதோ! அவரவர்களுடைய நிலைத்தலைப்பெற்ற நீண்முடியையெல்லா நேர்பட்டவரையிலுருட்டப் போகும்போது, அவரவர் தலைத்துணிகளைக் கொண்டு ஜெயம்பெற்று வருவதும் அரிதோ. நீ சந்தேகப்படவேண்டாம். என்று உருதியாகச்சொல்லி உத்தரனை நோக்கி, சகுனங்களெல்லாஞ் சரியாயிருக்கின்றன இதுவேநல்ல வேளையாயிருப்பதால், இரதத்தின்மீ தேறுமென்ருள். அவன் அப்படியேயாகட்டுமென்று, அன்னை முதலியபெரியோர் யாவரையும் வணங்கி விடைபெற்று, பொன்மலைபோன்ற தேரிற்பொருந்திப் போர்ச்சிங்கம்போற் பூரித்திருந்தான்.

அப்பொழுது சுதர்க்கணையானவள் தன் புத்திரனது முன்னழகையும் பின்னழகையும் பார்த்து, பொங்கிப் பெருமூச்சுவிட்டு, ஒரு பக்ஷத்திற் பூரிப்பும் மற்ருெரு பக்ஷத்தில் அறியாச்சிறுவன் யுத்தத்திற்குச் செல்லுகிருனே யென்ற ஏக்கமுங் கொண்டவளாகி நின்ருள். அவ்வேளையில் அரண்மனைப் பெண்களியாவரும் கற்பூரதீப நீராஞ்சனமெடுத்து, தங்கள் தங்கள் இஷ்டதெய்வங்களைப் பிரார்த்தித்து, பேடியைவாழ்த்தி எங்கள் பிள்ளை பத்திரம்: பத்திரம் என்றுசொல்லி நின்ருர்கள் பேடியும் அவர்களைப்பார்த்து, நாங்கள் போய்வருகிருேமென்று சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு, குதிரைகளின் கலினக்கயிற்றை இடதுகையாற் பிடித்துக் குறடாவை வலதுகரத்தில் தாங்கித்தேரின்மீது ஒருகால் ஊன்று முன்னமே. புரவிகள் கதிகவனம்தாவல் என்றுசொல்லப் பட்ட வேகத்தை யுடையனவாய்ப் பூமிகிடுகிடென் றதிரவும் தும்புகள் மேலெழுந்து ஆகாயத்தைக் கொள்ளவும், அதிவேகமாகச்சென்றதுகள் அந்த விராடபுரத்திலுள்ள பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திராதிகளில் ஆண்களும் பெண்களும் அணியணியாக நின்று, எங்கள் இளவரசாகிய உத்தரகுமாருக்கு மங்களமுண்டாகுகவென்று மனதாரவாழ்த்தி, தங்கள் தங்கள் வழிபடுகடவுளைத்தொழுது துதித்தார்கள் இப்படி யிருக்க கண்மூடிக் கண்திறப்பதற்கு முன்னமேவானுற நிமிர்ந்து வளைந்தமதில்சூழ்ந்தஇராஜவீதியையும்மற்றுமுள்ள பற்பல வீதிகளையுந்தாண்டி, ஒற்றைச்சக்கரமும் சப்தமாவென்னுங் குதிரையுமுடைய தேர்

மேற்பிரகாசிக்குஞ் செங்கதிர்போற் சங்கிராம ஜயவுத்தண்ட தீரனாகிய உத்தரகுமாரன் உத்தரதிசைக்கு வந்துவிட்டான்.

குருசேனையைக்கண் டஞ்சிய உத்தரகுமாரனுக்கும் பிரகநளைக்கும் வாது.

இந்தப்பிரகாரம் வடதிசையை நோக்கி அதிவேகமாக வருகின்ற இரதத்தில் இளஞ் சிங்கம்போன்ற அவ்வுத்தரகுமாரன் ஸ்ரீராமனைப்போலிருந்து கொண்டு அக்குபேர திசையை நோக்கிக்குறிக்குங் காலையில், வானமெங்கு இடமறச்செறிந்து நிறைந்த நக்ஷத்திரங்கள் போலும் அளவிடுதற்கரிய கடற்கரையின் கண்ணுள்ள மணல்போலும் திரண்டுபரவிய துரியோதனன் சேனைகள் தன்கண்களுக்கெட்டியதூரம் வெகுவாய் விரிந்துநிறைந்திருப்பதைக்கண்டு, ஆ! ஹா! ஹா! அடி பேடி! பொறு: பொறு: பொறு: பொறு: அவசரப்படாதே நீ விடுந்தேர் விறுவிறென்றோடுகிறது ஐயோ என்தலைகிறுகிறென்று சுற்றுகிறது பூமிநெறநெறென்று நெரிகிறது என்குலையோ? நடுங்குகிறது குடல் குழம்புகிறது: எதிரினிற்குஞ் சேனைகளைப் பார்த்தாற் கெற்பங் கலங்குகிறது அடிபாவி! தேரைச் சற்றே நிறுத்தடி நமக்கெதிராகிய படைகளைக் கண்ணுரப்பாரடி! யானையெத்தனை கோடியோ? குதிரையெத்தனை யெத்தனைகோடியே? சேனையெத்தனை யெத்தனை கோடியோ? தேர்களெத்தனை யெத்தனைலக்ஷமோ? நாம் எப்படி கணக்கிடப் போகிறோம்? என்னசெய்வோம்? ஐஐயோ!! ஆபேடி! நீயாலும் பார்த்துச்சொல்லடி! என்றேங்கி, உள்ளங்கலங்கி, கைகால்கள் நடுங்கி, கண்களிருண்டு, உடல்பதைத்து, உயிர்துடித்து நாவறண்டு, முடிசோர்ந்து, பிணம்போல் தேர்மேற் சாய்ந்துபோனான். இவ்வாறு பித்தற்றி முருகக்கடவுளாகிய செவ்வேள்விட்ட வேலாயுதத்தாற் கிழிபட்டுவீழ்ந்த கிரவுஞ்ச கிரியைப்போற்சிறிதும் போர்முனைபுகுதற்குச் சக்தியில்லாதவனாய்த் தேர்மேற்சாய்ந்த உத்தரகுமாரனைப் பேடிபார்த்து, தன்னிருகையாலு மணைத்தெடுத்து நிறுத்தி, வேர்வைதுடைத்து, சோபந்தீரத் தாகமளித்து, ஆளைத்தேற்றி, அவன்முகத்தைநோக்கி, ஏனப்பா இப்படியானாயென்று அறிவாலுயர்ந்த பேடி சிலசொல்லத்தொடங்கினாள்.

ஓ வாளும்வேலுங் கொண்ட விராடன் மைந்தனே! நீ எதிர்நிற்கும் படையைப்பார்த்துப் பயந்தாயோ? ஏன்கலங்கி வீழ்ந்தாய்? இறுமாந்தெதிர்த்த பகைவரை யெங்குமில்லாமல் அழித்து விடுவதொன்று அல்லது நாமாவது யுத்தகளத்தில் மாள்வதொன்று இதுவேசுத்தவீரருடைய துணிவு வேறேயோசிக்கத்தக்கதொன்றுமிலது இதைவிட யாதேனு முண்டாயிருக்குமாகில் அதையெனக்குச் சொல்லு முற்றிலும் வளைந்த சத்துருக்களை வெற்றி பெற்று வருகிறேனென்று நீ உன் அன்னை முதலிய யாவரிடத்திலும் உரைத்துவிட்டு, இப்போது உத்தரதிசையைநாடி இன்னுஞ் சற்றுநேர மாகவில்லையே: இதற்குள் மறந்து போனாயோ? நல்லது: கைப்பிடித்த வில்லைவளைத்துக் கடுங்கணைதொடுத்துப் போர்செய்து அணுவத்தனையேனுங் காயம்பட்டுத் திரும்புவையாகில், அப்பொழுது சிலர் உன்னைக்கிஞ்சித்துச்சூரத்துவ முள்ளவனென்றேனு மதிப்பார்கள். இல்லாவிடில் அதிக இலேசாக எண்ணுவார்கள். சற்று நேரத்திற்குமுன் நீ வீட்டிற்பேசிவந்த வீரவசனங்களை முற்றிலுமறந்து இப்பொழுது முதுகிட்டோடும் இழிவை யோசிக்குமிடத்திற் குறைந்தபெண்டுகள் கூடக் குலுக்கென்று நகைப்பார்களே இப்படிப்பட்ட உடம்பும் எடுக்கலாமோ? உன்னை யார்தான் பூசித்துப் புகழ்வார்கள்? ஐயோ! அடா தம்பி! நீ புறப்படும்போது புலிபோற் கெற்சித்து இதோபார்சத்துருக்களையெல்லாம் அதஞ்செய்து நமது மாடுகளை மடக்கிக்கொண்டு வருகிறேனென்று வாலப்பதட்டமா யுளறினையே அப்படி மகாவீரம்பேசி வெளிப்பட்ட நீ எதிராளிக ளிருக்குமிடத்தை மிதிக்குமுன்னமே உயிருலைந்து உடல்நடுங்கி திடனழிந்து திகைத்து விட்டையே உலக மென்ன சொல்லும்? படையைப்பார்த்து பதறிக்கதறி, யோடினானென்னும் பழிப்பிற்கிடமாமே இத்தன்மையாகிய நிந்தைநேரிட்டபின்பு உயிரிருந்தென்னலாபம்? மானங்கெட்டும்பிராணனைவைப்பது மரியாதையோ? நீயே யோசித்துப்பார். பயப்படாதே. தயிரியமாய்ரதத்தின் மீது உட்கார் அலைகடற் கொப்பாகிய பெருபடைகளை வென்றுவருவோம்.

அப்பா! இன்னொன்று சொல்லுகிறேன் கேள். கருங்கற்றூணனது சுமக்காட்டாத

பெருங்பளுவைத் தாங்கியபொழுதும், பிள ந்து முறிந்துபோய்விடுமன்றி, தளர்ந்து வ ளைந்து தலைசாய மாட்டாது அதுபோல் அ ளவிடப்படாத யானைசேனையடுத்தாலுங் கூடி யமட்டுஞ் சண்டைசெய்து, தளர்ந்தவிடத்து, அந்தப்போர்க்களத்திலேயே உயிரையொழி த்து விடவேண்டியது மெலிந்துவெருண்டு, புறங்கொடுத்தோடுவது வேந்தர்க்குத் தகுதிய ல்ல இப்படியாக விளம்பியிருக்குஞ்சாஸ்திரத் தை நீ விசாரித்ததில்லையோ? இப்பொழுது தானென்ன? ஒன்றுமுழுகிப்போகவில்லை போ ர்முக நிலையுங்கார்முக முறையுங் கடுங்கணைத் தொகையுங்கற்றிருக்கின்ற நீ பெரியமலையை க்குறியாகக்கொண்டடிப்பதுபோற்பெருங்கும் பாகிய சேனைகளின்பேரில் மொத்தமாகப்பா ணத்தூற்றிவிட்டால் கும்பலிற் கோவிந்தம் போடுவதுபோல் அம்புகள் போம்விழுந்து இன்னாரினியாரென்று பாராமல் யாவரையுங் கொல்லும் உனக்குத்தகுந்தபடி யானுந்தே ரைச் செலுத்துவேன் அப்போதுனக்குமே லான கீர்த்திவிளையும் வைத்தகுறிதப்பாமல்மா ட்டுகிறுன்விராடராஜன் மைந்தனென்று, கட ல்சூழ்ந்த உலகக்காவலரும் படைகளும் உன க்கெதிர்வாராமல் ஒருமிக்கவொழிவார்கள்- அ ப்பனே! நாமிப்படியாக அடித்து, வேந்தர்யா வரையு முடித்து, அவர்கைக்கொண்ட பசுக் கூட்டங்களைப் பிடித்து, ஜெயபேரிகையடித் து, விராடபுரம்போய்ச் சேருவோமாகில்; சந் திரவமிசத்தரசனைவரும்பந்துவர்க்கத்தாரெல் லோரும் உன்னைப் புகழ்வார்கள்- நெடுநாளை க்கு உன்கீர்த்தி நிலைபெற்றிருக்கும் அவ்வா றின்றிப் புறங்காட்டியோடுவையாகில். உல குள்ளளவுந் தீராதவசையடைவாய் வந்தப கைவரைவென்று திரும்புவோமாகில். வைய கமெல்லாங் கைகுவித்துப் போற்றுவதுமன் றி, உன் தந்தையுஞ் சிந்தைமகிழ்ந்து அள வில்லா ஆனந்தத்தை யடைவான். ஒருவேளை நமதெண்ண முன்னுக்கு வராமல் நாமிறந்து போனல், உடனே புகழுடம்புபெற்று, வீர சொற்கமுற்று, அரம்பா ஸ்திரீகளின் இளமு லைப்போகந்துய்த்து, கற்பத்தருவி னீழலில் வீற்றிருந்து வாழலாம். இரண்டு விதத்திலும் இன்ப நமக்குண்டாம்.

ஓ இளங்கன்றே! பேடியா யிருப்பரைப் பேடியென்று பேசுவது பெருமையன்று பெ ரும்போர்புரிவே னென்று வந்து, பேச்சுதடு மாறிச்சோர்ந்து: படையைக்கண்டு பயந்து, ஓடவழிபார்க்கும் ஒருவனையே பேடியென்று உயர்ந்தோருரைப்பார்கள். (சொற் சோர்வுப டேல். சோம்பித்திரியேல்) என்னும் வாக்கி யங்களைவிற்போருடைய வேந்தர்மறவார்கள். கலகத்திற்சென்று கல்நாட்டா நின்று, உயிரழி த்த வீரர்களினது கதையின்திறம் உணர்ந்தி லையோ? என்று பற்பல வகையினுலும் உத்தர குமாரனைத்தேற்றி, கலவரத்தைமாற்றி, கட்டு றையாகிய வீரதர் மங்களாற்கரைத்தாள் பேடி யானவள்இப்படிக் கெல்லாமெடுத்துக்காட்டி யும்பேடியின்கருத்திற்கிணங்காமல் தேரோடும் வீதியிற் சேருடுஞ் சிறப்பினையுடைய மச்சநா டன் மைந்தனுகிய உத்தரகுமாரன் விற்பிடிக்க வெருண்டு, பற்கடித்துமருண்டு, கண்ணீரு ருத்து, கடைவாய்குழைத்து, புருவநெரித்து, நெற்றிவியர்த்துப் பொருமிச்சொல்லுகின்று ன். அடிபேடி! சற்றேஉற்றுப்பாரடி! ஆ! குடி கேடி ! உனக்குக் கண்ணில்லையோ? அவர் கள் சேனைக் கெண்ணில்லையோ? இப்படை யோ டெதிப்பதாரடி? அப்படியே திருப்பிப் போவது சீரடி அப்பப்பா!! என்கொர்ப்பங் க லங்குகிறதே. குடைகளும் நாற்படைகளும் க ருங்கடல்போற்றுலங்குகிறதே பூமிமுழுதுஞ் சேனைக்காடாகப் பொங்கிநிறைகின்றதே: ஐ யோ! சித்தம் பிரமிக்கிறதே. இந்தக் கும்பலில் நானெருவனுஞ் சென்று மீண்டுவருவேனெ ன்பதுவிந்தைப்பேச்சே. பெற்றதந்தைக்கும் ஏச்சே. என்மதியுங் கெட்டுப்போச்சே; ஏதே துஇனிக்காரிய மில்லை.

அடிபேடி! நான் சண்டைக்குப் போனு ல் தப்பாமற் சாவேன். இதற்குச் சந்தேக மி ல்லை ஆதலால் சற்றே தயவுசெய்து என்கதி யைஇன்னதென்றறியடி! என்தந்தை தாய்க்கு நான் கடைக்குட்டிப் பிள்ளையடி!இனிப் பெற ப்போகின்றேமாவளர்க்கபோகின்றேமா வெ ன்றுஎன்னைமிகச் செல்வமாகவளர்த்தார்களே நானும்என்போலியாராகியசிறுவர் களோடுசே ர்ந்துஉண்டைவிற்கையிற்பிடித்துவிளையாடித் ரிந்துகொண்டிருந்தேனே: என்னைச் சண்டை முகத்திற்கொண்டுபோகாதேயடி! யுத்தஞ்செய் யும் பருவம்எனக்கின்னுமில்லையடி! நான் அ றியாதபிள்ளையடி! எனக்கேனிந்தச்சள்ளையடி ஆ! ஹா! இதென்ன அநியாயம் கொடையா

ளியாகிய கர்னன்-வீஷ்மர் - துரோணுச்சாரியர் கிருபாச்சாரியர் - அஸ்வத்தாமர் - மற்றுமுள்ள வீரர் பலருஞ்சேர்ந்து முனைந்த இந்தப்போர் முகத்தில், நான் புகுந்து போராட அறிவேனே? போடிபோ: அடிபோடி! ஒருவேளை தெய்வச்செலுள்ளபடி யாகிறதென்று மனேதிடங்கொண்டு சண்டைசெய்வோமென்றெண்ணினுலும், தேர்கள் கோடி, யானைகளதற்கிரட்டி, குதிரைகள் வெகுகோடி, பதாதியர் கோடா கோடி, இவையன்றியும் பட்டவர்த்தன ரென்ன? மகுடவர்த்தனரென்ன? அதிரத ரென்ன? சமரதரென்ன? மகாரதரென்ன? அர்த்தரதரென்ன? இவர்களை யெல்லாம் படைத்துணையாகக் கொண்டு வந்து நமது பசு மந்தைகளைக் கவர்ந்த வணங்கா முடியோனுக் கெதிரில், வணங்குமுடிபெற்ற பேடியாகிய உன்னை உதவியாக நம்பிப்போய்ச் சண்டை தொடங்கலாமோ? அடிபேடி! காலபலமும்-தன்பலமும்-மாற்ருன்பலமும் - துணைப்பலமும்-ஆகியஇவைகளை ஆராய்ந்துணராத அரசனது முயற்சிகளனைத்தும் பயன்படா தென்று பெரியோர் சொல்வார்கள் நானே? மெத்தவுஞ் சிறியவன் அதிலுஞ் சொற்பபலமுள்ளவன் இத்தன்மையனுகிய வென்னை, அதிரதரிற் சிவந்து - பின்பலம் விரும்பாமற் போர்முகத்திற்புகுந்து - மதயானைகளைப் பிளந்து · புஜபலபராக்கிரம விக்ரமம்பெறும் போர்விஜய சிங்கம் போன்ற அருச்சுன மகாராஜனென் றென்னைமதித்திருக்கின்றனையோ? ஐயோ! பேதையே! அகிதவிஜயன்புரியும் போர்க்களத்தில் எழுந்து பறந்துபோகாநின்ற பரமா அணுவுக்கு ஈடாகுவேனே? அடி பாவிஏண்டிவம்புசெய்கிருய்.

அடிபேடி! யாரெப்படி யானுலும், விளைத்தபோர் எப்படிபோனுலுங், உனக்கென்ன நயநஷ்டங்கள்? என்னைத்தானே சாரும். நீ ஏன் வீணுதுள்ளி விழுகிருய்? ராஜஸ்திரீகளுக்கு ஆடல்பாடல் கற்பித்துப் பத்துநாளைக் கிருந்து வயிறுவளர்த்துப் போகின்ற உனக்கேன் இத்தனைவீம்பு பிள்ளையருமை யறியாத பெருமுடிபோடி இப்பொழுதுதான் புதிதாக வில்வித்தையிற் கைப்பழகிவருகிற நான் நெடுநாளாகக்கற்ற வில்லாளருக்கெதிர் போய் வில் வளைப்பேனுகில், மானங்கெட்டு - ஈனம்பட்டு-மாள்வேனென்பதற்குச்சந்தேகமென்ன? ஐஐயோ!! உன்னுல்என்னுவிஒழியவந்திருக்கிறதே என்று கண்சிவந்து, கடுங்கோபங்கொண்டு ஓ பிரகநளையென்றும் அலியே! எங்கள் பசுமந்தைகளை யெல்லாம் பகைவர்கொண்டு போனுலும், மச்சநாடு முழுமையும் நாங்கள் இழந்தாலும் குடி - படை - அமைச்சு - நிதி - நிக்ஷேபம்- இவைகள் குறைந்தொழிந் தாலும். முடிமுதற் செங்கோல் முறையழிந்தாலும், இதனுல் வரும் பெரும்பழியெனக் கடுத்தாலும்; எங்களைத்தெய்வம்நடுத்தெருவில்விடுத்தாலும் உனக்கொன்று மில்லையல்லவா? என்னைத்தடுத்துரைக்கவேண்டிய அவசியம் உனக்கென்ன? நானிப்போது சொல்லுகின்ற சொற்படி வாயைமூடிக்கொண்டு, என்பேச்சுக்கெதிர்பேச்சு பேசாமல், அப்படி யிப்படிபோகாமல் ஊரை பார்க்கத்தேரைத்திருப்பு அடிமகராசி? உனக்குக்கோடிபுண்ணியமுண்டு. தயைசெய்துஎன் தாய்முகத்தில் விழிக்கும்படி பண். உனக்கு வேண்டியவையெல்லாந் தருகிறேன் நான்சொன்னசொல்மாறேன். சண்டைசெய்யப் போகிறேனென்று என்னுமிருள்ள வரையிலும் இனிப்பதறிக்கூறேன். என்று கூ கூ வெனக் கதறிப்பேசிய சிறுவன் மொழியைக் காண்டீபதரன்கேட்டு, அந்தோ! ஏது? இனிக்காரிய மில்லை. இவன் கருத்தைப் பார்க்குமிடத்துத் தேரைவிட்டுக் குதித்துப் புறமிட்டோடுவான் போலும் இருக்கிறது என்றெண்ணி, மறுபடியும் மனவெறுப்பில்லாமல் மன்னவன் மகனை மகிழ்ந்து நோக்கி, இதனைச் சொல்லுகிருன்.

அப்பா க்ஷத்திரியகுலாதிபனே! இப்பொழுது நிரை நிரையாக வந்தடர்ந்த பெருஞ்சேனைகளை யோருகணையாய் மாளப்பண்ணி திரிலோகத்திலும் ஏகச்சக்ராதிபத்தியமும் ஆக்கினைச்சக்கரமுஞ் செல்லும்படிசெய்து உன்சிந்தைமகிழ நிமிஷத்தில் திரும்பி வந்து விடுவோம் .நீ யாதொன்றுக்கும் பயப்படாதே உன்னைநம்பிவந்த வென்னை நீதிடமாகநம்பு. இந்தப்பகைவருடையவாளாயுதம் - வேலாயுதம்-பாலாயுதம் - குந்தாயுதம் - சக்ரா யுதம் - தோமராயுதம் - முதலிய ஆயுதங்களெல்லாம் நெல்லிற்பதர்போல் நெருப்பெழப்புடைத்துச்சேனையானைகளைத்துடைத்துச் செயம்படைத்து மேன்மையாகத் திரும்புவதைவிட்டு. இதுவரையுலுமுண்டாயிருந்த கீர்த்தியைப்போக்கி, விராடராஜன் பெற்றபிரதாபத்தையும் பாழாக்கி, எதிரிகளுக்கஞ்சி யோடினுனென்னும் ஏளனமுண்

டாக்கி, என்புகழையுமண்ணுக்கிப்போட நினை ப்பது க்ஷத்திரிய புத்திர னுக்குத்தகுதியோ? உ ன்தாயாகிய சுதக்ஷணுதேவியும் - உனக்கிளையா கிய உத்தரையும் உன்பந்து மித்திரவர்க்கங்க ளுந். உன்னிடம்வந்து வணங்கும் பணிப்பெ ண்களும் பட்டினத்தி லுண்டாகிய வேகுஜெ னங்களும் - நமதிளவரசனுகியஉத்தரகுமாரன் யுத்தத்திற்குப் போயிருக்கின்றுன்:சத்துருவை வென்று அவர்கள் கைகொண்ட பசுமந்தை யைத் திருப்பிவருவான், என்று மேகத்துளி யைவிரும்பிய பயிர்போல் வாட்டமுற்று வாய் திறந்து நீ வரும்வழியைப் பார்த்திருப்பார்க ளே: அப்பேர்ப்பட்டவர்கட்கெதிரில் நீ யெப் படிபோய்விழிப்பாய்? என்ன சொல் இசைப் பாய்? ஐயோ! இந்த அவமானத்தைப் பார்க்கி லும் நான் சொல்வது கசப்பா? நினைக்க நி னைக்கவெனக்கு விசனம் விளைக்கிறதே: நான் பேடியானபோதிலும் இதுவரைக்குந் தேர்வி டுத்த போர்முகத்தில் யார்பிழைத்தார்கள் கண் டதுண்டம்படக் கொன்று கைகண்ட தன்றி சண்டைக்குப்பயந்தோடிய சங்கதியைப் பார்த் துமறியேன்கதைகளிற்கேட்டு மறியேன், என் ணுற் பிசகுவந்ததுமில்லை என்னைநம்பியபேரு க்கிடர் தந்ததுமில்லை இப்போதுமென்ன? இ தழ்விரிந்தமலர்செரிந்த - மணமுறைந்த - வரி நிறைந்த - தொடையணிந்த படைதிணிந்த - பலவான்கள் அடங்கலும் விறுவிறென்றுதலை சுழன்று தந்நிலைதெரியாமல் தயங்கும்படி, இ ரதஞ்செலுத்துகின்ற என் கைச்சாதுரியத்தி ணுற் செல்வமிகுந்த உங்கள் பசுமந்தையைத் திருப்பிக்கொள்ளுவோம். திடதைரிய தீரச் சிந்தைசிதையாமல்வா. நான் விடப்போகின்ற தேர்ச்சாகசத்தைப்பார்.

அப்பா அரசிளங்காளையே! ஒருவேளை உ னக்குசத்துருக்களாற்குற்றநேரிடுமாகில், உட னே உன் னுயிருக்கென் னுயிரைத்துணையாகக் கொடுக்கிறேன். நீ என்னைநம்பித் தேரிலுட் கார். எத்தனையோகோடாகோடி சேனைகளெ ன்றிதயங்கலங்காதே, இன் னுமெழுகடபோற் படையெழுந்தெதிர்த்தாலும், பெரும்பொறை க்கடல்போற் பெயர்ந்து வந்தாலும், வரட்டு மென்று உறுதியாய் மனத்துணிவு பெருவை யாகில்; தேவர்கள் மதித்துத் துதித்துச் செய் யும் ஆசீர்வசனமும் தீரலட்சுமியின் கருணு கடாட்சமும் பூதலத்தோர்காதலித்துப்புகழும் புகழ்ச்சியும் உனக்குண்டா மென்பதற்கு யா தொருஐயமுமில்லை, நீமாத்திரங்குருகுல நாய கன் பேரைக்குறித்து வில்வளைத்துக் குணத் தோனியெழுப்பு, அத்தோனி எழுமுன்னமே நான் பெருங்காற்றிற் பறக்கு முருங்கைச் சருகு போலடித்து, வற்சலமந்தையைக் கைப்பிடித் து, க்ஷணப்பொழுதில் உன்னைமச்ச தேசத்திற் கொண்டுபோய்விட்டு மறுவேலை பார்க்கிறேன் இன்னுரைக் கொல்லவேண்டும். இவ்வாறு வெல்லவேண்டும். இப்படிக்குச் செய்யவேண் டும். என் னும்வருத்தம் உனக்கெவ் வளவும் வேண்டாம். நீயஞ்சாதே நன்மை தீமைக் குடன்பட்டு யென் னுடன் கூடிவா. என்று பு த்திமிலுயர்ந்த பேடியானவள் மெத்தவு மனம் வ நந்திச் சொன்னுள். இப்படிக் கெல்லாந்த ன்னுற்கூடியமட்டும் உத்திர னுடைய மனதை கரைத்துரைத்தும் பெண்யானைகள் போன்ற வெருமைகள் கடைபுரள விழுத்துக் கன்றை நினைத்துவிழியப் பொழிகின்ற பாலானது கா லில் வீழ்ந்து சென்றுமேலாகிய நெற்பயிரிற் பாய, அப்பயிற் கற்பம்போற் றழைத்துக் கதி ருடன்சாயும் வளம்பொருந்திய மச்சநாட்டுக்க திபதியாகியவிராடகுமார னுக்கு அவ்வார்த்தை யத்தனையிலும் அணுவத்தனை யேனுஞ் சித் தம்பொருந்தாமல் யுத்தவீரந் திருந்தாமல் மா னம்போ மென்ன வருந்தாமல், வேறென்றுந் தோன்றுமல், புறமிட்டோட நாணுமல், புகழா பரணம் பூணுமல் போக்கின்பேரிலேயே நோ க்கமுள்ளவனுய்ப் பெருமூச்செறிந்துபேச்சுந் தளர்ந்து. பேடியைநோக்கிப் பேசத்தொடங் கினுன்.

அடி மோசக்காரி! நான் எத்தனை விதத் திற்சொன்னுலும் எள்ளத்தனையுந் தெரிந்து கொள்ளச் சக்தியுனக்கில்லை உன் சுயவித்தி யாற் துணிவுபெறுவை யென்றுலோ? அதுவு மில்லை. சொற்பத்தியுஞ் சுபபுத்தியு மில்லாத் துஷ்டியைக்கொண்டு சண்டைக்கெப்படிபோ கலாம்? இவ்விடத்திற் மேகம்போற் கவிந்த துரியோதன னுடைய சேனைக்கெதிரில் யுத் தஞ்செய்யத் தெரியாதஎன்னைக்கொண்டுபோய் விட்டு, நீ வெற்றி பெறலாமென் றெண்ணி யோ? நரிவாலைக்கொண்டு கடலாழம் பார்க்க லாமோ? அதற்குநான் ஆளல்லவே; என்னை ப்பெற்றவனுனுலும்-அவனைப் பெற்ற என்பாட் டனுனுலும், நநூர்வேதங்கற்ற சாதுரிய ராணு

னும், இந்தப்படை வெல்லும் வல்லமையெவர்க்குண்டாயிருக்கும்? சொல்லடி பெருமூடி! அடி புத்திகெட்ட பேதையே! உனக்கென்ன தெரியும்? நீயென்ன வறிவாய்? மறுமன்னர்க்குண்டாகிய உறுதியும் போர்மேற்செல்லுந் திறமும், காலபல முதலியகாரியா காரியங்களுந் தெரியாத கபவருக்கென்னசொன்னாலுங் கண்டறிய மாட்டார்கள், ஐயோ! ஈதென்னபாவம்? அடியேன்டி வீணே பழிசுமந்து கொள்ளுகிறாய்! வேண்டாமடிபாவி! நான் சொல்வதை இன்னுங்கேளடி லோபீ! படமுடையபாம்புக் கொடிபடைத்த பார்த்திபனுடன் சத்தியவிரத சரதநெறிபெற்ற சாந்தரும், வெற்றிவே லேந்திய வேந்தரும், குற்றமற்ற தநுர்வெதங்கற்றவரும், முனைந்துசண்டைசெய்யப் போர்முகத்திற் கால்வைக்கமாட்டார்களே நமனும் எட்டிப்பார்க்க நடுங்கிக்கண் கலங்குவானே; அப்பேர்ப்பட்ட அதிரதர்களுக்குமுன் விற்பிடிக்கவறியாச் சிறுவனாக வென்னைக்கொண்டு போய்விட்டுச் சண்டைபோடென்பது உனக்குத்தகுதியோ? அவர்கட் கெதிரில் நானெப்படிபோய் நிற்பேன்? என்னயுத்தம் பண்ணுவெவேன்? நல்லது: உன் பேச்சை நம்பி நானெதிர்த்தபோதிலும், தொலை தூரத்தி லிருந்து பாணம்விடுப்பேன். நான் ஒருகணை விடுக்குமுன்னமே அவர்கள் ஓராயிரங்கணை தொடுப்பார்களே: அவர்களெய்யு மம்பினால் உன்கையும் மெய்யுங்கலங்கி முதற்பலியாய் நீவிழுவையே; உன்னைக் காக்கும் வல்லபம் என்றனக்கில்லையே: அப்பால்நான் செய்வதென்ன? அடிதப்பறைக்கா! பிற்பாடு என் தேருஞ் சாரதியுங் குதிரையுமழிந்து, வில்லுந் துணிந்து, நானு மரந்துபோனால் வெற்றி யெவர்பக்ஷமாகும்? ஐயோ! ஒருவேளைத் தெய்வச்செயலால் தப்பிப்பிழைத்தாலும் துரிதக்கணையேவி தூரத்தி யடிப்பார்களே. அதனால் துயருழந்து, துன்பமுழற்று, தேகமலக்கழிந்து, கால்நடுங்கி, கைநடுங்கி, கண்கலங்கி, புண்கள்பட்டு, கருத்தழிந்து, கீழ்விழுந்து, புரண்டெழுந்து, உள்ளங்கால் சிவக்க உரங்கெட்டோடி, மச்சநாட்டிற்போய்ச் சேர்ந்து வாடிவருந்துவது உனக்கிச்சையோ? அதனா விகழ்ச்சியோ புகழ்ச்சியோ நிதானித்துப்பார். ஐயோ! இதைவிட நாமேறி வந்த ரதமுறியாமல் வில்லழியாமல், குதிரைசாவாமல், நீயு மடிவுறாமல், நானுமடிபடாமல், ஒருகுறைவுமில்லாமல் உயிருடன் திரும்பி வீரங்கெடாதவர்போல் மீண்டு ஊர்புகுவது பெருமையோ சிறுமையோ யோசித்துச் சொல், அடியென் உயிரழிக்கவந்த பேடி! இனியேனு மென்சொல்லைத் தடுக்காமற் தேரைத்திருப்படி! என்று பற்பலவிதமாகப்பேசி, மலையருவிபோற் கண்ணீருருத்து உண்ணீருலர்ந்துள்ளமுருகி, கொடியபாவியாகிய இந்தப்பேடி நம்மைப் பிராணனுடன்விடமாட்டாள்- இவள்குடிக்கேடி என்று யோசித்தவனாய், கைப்பிடித்தவில்லையும் அம்பருத்தூணியையும் மற்றக்கணைகளையுந் தேர்மேற்போட்டுவிட்டு, பின்புறமாய்ப் பூமியிற்பாய்ந்து விராடபுரத்தைநோக்கி விரைவிலகன்றோடினான்.

உத்தரகுமாரன் தேர்விட்டிழிந் தோடக் கண்ட கௌரவாதியராலோசித்தல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜய மகாராஜனே! போற்முனையிற்சென்று வெல்லப் பூரணவாண்மை பெறாத விராடகுமாரன் தேர்விட்டழிந்தோடுவதைக் கருணைக்கடற் கொருமுதலாகிய அருச்சுனன்கண்டு, பச்சாத்தாபப்பட்டு, குதிரைக டிவாளத்தைத்தேர்க்காலிற் கோர்த்துவிட்டு நிலத்திற்குதித்து இளைத்தோடுகின்ற உத்தரகுமாரனைப் பின்றொடர்ந்தான். திரண்டகற் றூணையொத்த புஜபலஜெயசிங்க விஜயனாவன் உத்தர குமாரனுக்குப் பின்னோடியபோது, நந்தியாவட்ட மாலையணிந்த துரியோதன னுடைய படைமன்னர் பார்த்துச் சங்கதிதெரியாதவர்களாய் ஒவென்று சமுத்திரம்போ லிரைந்து, தங்களிற்றுங்களே பொங்கிமகிழ்ந்து, கைகொட்டிக் கலீரென்று நகைத்தார்கள். அந்தவேளையிற் சிவந்தகண்களையுடைய வீஷ்மரும் மற்றப்பெரியோர்களும் தமதுவிவேகத்தால் நிதானித்து, இப்படிபேசுவதானார்கள். அஃதெப்படியெனில் நமக்கெதிராகவந்து தேரைவிட்டோடுஞ் சிறுவனைத்தொடர்ந்து செல்லுஞ் சாரதியையோசிக்குமிடத்தில், விசாலமாக நீண்டவிழியும் ஏறுநெற்றியும் ஆஜானுபாகுவாகிய துணைக்கரமும் வச்ரமலைபோன்ற மார்பும் பச்சைவர்ணத்தாமரைமலரையொத்த முகமும் பருத்தவிடையும் கனத்ததொடையும் சிவந்தபதமும் சிரித்த நகையுமுள்ள சிலைவிஜயனைப்போற் றோன்றுகிறது

ஆனல் அணிந்திக்குங்காதோலேயினலும், திணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களினலும், கலகலக்கும் வளையல்களினலும், கட்டியிருக்கும் புடவையினலும், பின்புறமுடித்தகொண்டையினலும், முன்புறமைவிழிக் கெண்டையினலும், பெண்ணுருவாய்க் காண்கிறது. ஆகையால் பெண்ணுறுவென்றும், ஆணுருவென்றும், பெண்ணும் ஆணுமல்லாதபேடியுருவென்றும் எப்படிபேசலாம்? ஈதன்றியும் முத்துச்சரக்குடைகள் பத்திப் பத்தியாகச் சிறந்த விராடநகரத்திலிருந்து இந்த ஒருதேரேபுறப்பட்டது. அந்தத்தேரிற்பொருந்தினவன் சிறுபிள்ளேயாகத் தோன்றினன் அவன் நம்முடன் யுத்தஞ்செய்ய வெத்தனித்து விற்பிடித்து வந்தவன்போலு மிருக்கிறது. அவனுக்குத் தேர்விடுஞ்சாரதி ஆணென்றும் பெண்ணென்றுந்தெரியாமற் சந்தேகத்திற் கிடமுண்டாகிறது. அவர்களின்னரென்றும் இன்னகாரணமாக வந்தார்களென்றும் எடுத்துரைப்பார் யாருமில்லே, இந்தசூக்ஷியை யெவ்வாறறியலாம்? எப்படியுணரலாம்? அந்தோ! ஈதென்னசூதோ? இனி விளேயப்போகிறதென்ன வாதோ என்று மனமறுகி, மறுபடியுந்தெளிந்து உடனே ஆலோசனேச் சங்கங்கூடி, அவரவர்களும் நாடிவஸ்திரமாய்ச் சொல்லலுற்றுர்கள்.

திரிகர்த்த தேசவாசனன சுசன்மா வென்பவன்விராட நகரத்திற்குத் தெக்ஷணபாரிசத்தடைந்து பசுக்கூட்டங்களே யோட்டியகாலேயில், விராடராஜன் துடித்து, மலேபோற்றிரண்டதனது தோண்மீறியெழுந்து வைரங்கொண்டு, பற்கடித்து விற்பிடித்து நால்வகைத் தானேயுடனடந்து எதிரியையடர்ந்து, எவரையும்வென்று, பசுநிரையைக் கைக்கொண்டு, நாம்கேள்விப்பட்ட படிக்கி மண்ணுலகத்தோரும் விண்ணுலகத் தோருங் கொண்டாடும்படி ஜெயம் பெற்றவனுக வேண்டும் பாண்டுமைந்தரைவரும் இப்பதியிலிருப்பார்களென்பதற்குச்சந்தேகம் வேண்டுவதில்லே. மச்சராஜன் தெக்ஷண திசையிற் சண்டைக்குப்போகும்போது உத்தரகுமாரனென்னும் இளங்காளேயை விட்டு, மற்றப்பிள்ளேகளுட னுடன்பட்டு, அஞ்ஞாதவாசஞ்செய்வதற்கு மாறுவேஷத்துடன் அமர்ந்திருந்த தருமராஜன் வீமன் நகுலன் சகாதேவன் இவர்கணல்வருந் தன்னுடன்வரச் சென்றவனுக வேண்டும் ஊர்வசி சாபம்பெற்ற பேடியுருவத்துடன் வெளிப்புறப்பட வெட்கப்பட்டு இராஜகன்னிகைக்கு நாட்டியம் பழக்கிவரும் நபுஞ்சகனனவன், நரனுக வேண்டும், நாமெல்லோரு மிங்குதிரண்டுசமுத்திரம்போற்புரண்டு மச்சநாட்டின் வடதிசையடைந்து வீட்டை நாட்டை வேகக்கொளுத்தி மாட்டைக்கூட்டி மடக்கியவன்மையைத்தூதர்களோடித் துயருடன்சொல்ல, வில்வேளேப்போல் வீட்டிலிருந்து கேட்ட உத்தரகுமாரன் விசனமடைந்து, கண் சிவப்பேறி, என்றந்தையாருந்தமையன் மாருமில்லாச்சமயம்பார்த்து வந்தார்களே: எனக்கொரு சாரதியுமில்லேயே? என்று தயங்கிச்சோர்வடைந்தவனுகவேண்டும் இக்காரியங்களேக் கேள்விப்பட்ட அருச்சுன ராஜன் எக்களிப்புடனெழுந்து, பயிர்க்கொல்லேக் குத்திருஷ்டி பரிகாரமாகச்செய்து வைத்திருக்கிற புல்லாடவனேயொத்த உத்தரகுமாரனுக்குப் போர்க்கோலஞ்செய்து, தானே சாரத்தியம்பண்ணச் சமைந்தவனுகவேண்டும். அந்தப்பேடி பேசியசாதுரிய வசனச்சமர்த்தினலும் அச்சொல்லில் உறுதியூக்க முடமையினலும் தான் சிறுவனுயிருக்கின்ற தன்மையினலும் பின்முனெண்ணிப் பாராமல், எதிரியையுந் தன்னேயு மெண்ணுமல், மானுபிமானத்தை மதியாமல், (இளங்கன்று பயமறியாது) என்பதுபோல் தேர்மேலேறிப் போர்மேல் வந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இதுவே நிச்சயம். இதற்கு வேருகநினேக்க வேண்டியதில்லே.

மேலும் அந்தப்பேடி நடத்திய இரதத்தில் வந்த உத்தரகுமாரன் கங்குகரைகாணுத நமதுசேனேகளேப் பார்த்து, கருப்பமுமனமுங் கண்ணுங்கலங்கி, தானினேத்த சண்டை நினேப்பை மறந்து தாய்தங்கைய ரிடத்திலுரைத்த தைரியத்தையுந்துறந்து: வாட்டத்துடன் ஓட்டங்கொள்ள நினேத்தவறியனுகவேண்டும். அவன் மடமையைத் தெரிந்தசாரதி தான் சொல்லவேண்டிய கடமையையும் தீரவீரத்திரமையையும் இராஜ முறைமையையுந் தெளிவுறச்சொல்லித்தேற்ற, சிறிதுந்தேருதவனுய்த் தேர்விட்டிழிந்துஉயிர்க்குறுதிதேடி,ஊரைப்பார்த்தோடுகிருன். அதிகபயங்கொண்டோடுகின்ற விராடகுமாரனேச் சாரதியாகிய பேடி நோக்கிப் பின்றெடர்ந் தோடுகிருள் இதுதானிப்பொழுது நடந்திருக்கிற காரியமெ

ன்று ஆலோசனைச் சங்கமாகக் கூடியாவருந் தங்கள் பேரறிவினுல் நிச்சயித்தார்கள். இவர் கணிதானத்தைக்கேட்ட சுயோதனனும் அவன் மனதிற்கிசைந்த மன்னவர்களும் பயங்கொண்டு, இருதயத்திற் பசுமரத்தாணிபோற் பதித்து, காதில்நாராச மென்னநுழைத்து, என்னமோ? ஏதோ? என்னும் பிராந்தியாற்பதைத் தோடுகின்ற உத்தரகுமாரனைக் கண்சிமிட்டாமற் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தார்கள்.

உத்தரகுமாரன் தன்னைவிட்டு விடும்படி பிரகநளையை வேண்டுதல்,

இவர்களிப்படியிருக்க ஊர்முகமாயோடிய உத்தரகுமாரனைப் பிடிக்கப்போன பேடியானவள் க்ஷணப்பொழுதிலோடிச் சென்று அவனெதிர் நின்று மறித்து, அவனுடைய முன்கையைத் தொட்டிழுப்பதற் கஞ்சினுள். அதேனெனில் வீரப்பிரதாப மேன்மையில்லாத வேந்தனுனுலும், அவனுக்குத்தான் சாரதித்தொழிற் சிசைந்த தன்மையினுல்; எசமானன் கையைத்தொடுவதுமரியாதை யல்லவென்றிருந்தாள். இப்பால் எமபாசம்போல் இருகரத்தையும் விரித்துத்தடுத்தெதிர் நின்ற பேடியைப் பிதிர்கலங்கியோடுகின்ற உத்தரகுமாரன்கண்டு, மதிமயங்கித் தியங்கி வதங்கி மதிமுகம்வாடி, ஏடி? அடிபேடி! ஓ! குடிகேடி! ஆ! நிர்மூடி! இன்னுமென்னை விட்டு விடாயா? என்று பூனையைக்கண்ட கிளிபோலும், பூதத்தைப்பார்த்த உயிர்போலும் பயந்து மெய்நடுங்கி யொடுங்கி யுளறிப்பேசினுன். அவனைப் பேடிவேடப் பிரதாபன் பிரியத்துடன்பார்த்து ஓ இளவரசான இறைவனே! உன்னைத் துணையாக நம்பித் தேர்செலுத்தவந்த வென்னை யோசிக்குமிடத்தில், வினையைத் துணையாக நம்பிய வீணர்களை யொத்தேன் என்று சொல்லிவெறுத்து, சற்றுநேரம் பொறுத்து, ஆ! ஹா! ஹா! ஓ அரசிளங்கன்றே! இப்படியுஞ் சேய்பலாமா வென்றிசைத்தாள். அவன் பேச்சைக்கேட்டுக் கலகலத்த உத்தரகுமாரன் அந்தப்பேடியின் முகத்தைப்பாராமல், நிலத்தைப்பார்த்து நெடுமூச்செறிந்து, திக்குமுக்காடித் திடுக்கிட்டோடி, கண்கள் கலகலவென்று நீர்சொரியவும் கைகாள் விடவிடவென்று நடுங்கவும் முத்துப்போல் வேர்வை முகத்திற்றுளிக்கவும் எண்ணங்குலேயவும் இதயந்துடிக்கவும் மல்லுந்தளறச் சொல்லுங்குளற வெருண்டுவிம்மி இதனைச் சொல்லலுற்றுன்.

அடிசீமாட்டி! இவ்வுலக வாழ்க்கையை விரும்பிய உயிரானது நமனைக்கண்டு நடுக்கங்கொள்வதுபோல் உன்னைக்கண்டு ஒடுங்கி விட்டேன் நான்சொல்லு நன்மையைக்கேள். பிள்ளையாகப்பிறந்த வந்நாண்முத லிந்நாள் வரையிலும் நான் தாய்தத்தையை விட்டுப்பிரியாததநயன், நான் போர்க்கோலங்கொண்டு தேரேறிவரும்போது என்னைப்பெற்ற சுதக்ஷுணுதேவி என்முகநாடி தன்முகம்வாடி வாசற்படிவரைக்கும் வந்து வழிவிட்டாளே: அவளுடைய மனமும் வயிறும் எப்படி வருந்தியதோ? என்னதிகிலடைந்ததோ? நானறியேன் அவளப்படி அவலமுற்றிருக்க. நானிவ்விடத்தில்வந்து எதிரிகளைக்கொன்று வென்று விஜயத்துடன் திரும்பாமற்போனுல். தாய்வயிறெரியச் சம்பிரமங் கொண்டாடுந் தறிதலையர்களில் நானொருபாவியல்லவோ? அடிசதிகாரி! நான்வந்த சந்தோஷமாருமற் கொண்டு போய் விராடநகரத்திற் சேர்த்து விடுவையாகில் உனக்கு வெகுகோடி புண்ணியமுண்டு கண்ணியமுண்டு. சுகிர்தமுண்டு. சுபமுண்டு. என் தாய்தந்தையின் பக்ஷம் உன்பேரி லதிகமாயுண்டாகும். அவர்களுக்கு வெகுமானஞ் செய்யுமுன்னமே, யானை - தேர் - குதிரை - முதலிய இவைகளோடு அளவற்ற ஆடையாபரணங்களும் யான்கொடுக்கிறேன். அடிபேடி! உன்னைநான் கனவிலுமறவேன். நீயுநானும் உடலிரண்டு. மூயிரொன்றென மிகவுமொருமையாயிருப் போம். எக்காலமும் உன்பேர் விளங்கும்படியாக, இவ்வுலகிலுன் உபகாரச்செய்கையை ஸ்தாபித்து, என் னிஷ்டதெய்வமாக உன்னைக் கொண்டாடு வேன். நான்மாத்திர நகரம் போய்ச் சேர்வேனுகில் மன்னரை மடக்கி மாட்டை மடக்கிப் பின்னமில்லாச் செயம்பெற்றதுபோல் ஆவேனடி அடி உத்தமி! ஏதோ என்மனங்கலவரப் படுகி இன்னெருதர மென்தாயைப்பார்க்க இச்சை மேலிடுகிறதுமச்சநாடுபோய்த்திரும்பிவாராமற் சண்டைக் கடியெடுத்துவைக்க மாட்டேன். அடியென் மண்டைகோலே கொண்டு வந்த கொடும்பாவி!கண்மூடித்திறக்குமுன்னம்பட்டினம்போய்சேரடி! கலங்கவிடாதேயடி கடவுள்

முகத்தைப்பாரடிஎன்மார்பையுந்தொட்டுத்தேர டிஐஐயோ! என்குலை துடிக்கின்றதே; என்குண் டிக்காய் வெடிக்கின்றதே; கரைந்துருகிய வெ ன்னைக்காரடி! அடிபேடி நீயென்பங்கில்அஷ் டமத்துச் சனிபோல் எங்கிருந்து வந்தாயடி! நீ யாரடி? எனக்கென்ன நீ ஒட்டா? உறவா? ஒன்றுமில்லையே; ஆயினும் இந்தவேளை நீ தான் எனக்குத்தாயடி இவ்வளவு சொல்லியும் உன்னிருதயமென்ன இரும்போகருங்கல்லோ சற்றேனுமிரங்காயடி! என்க்கு முனக்கு மென் னபகையடி? எனக்கும் உனக்கும் ஜென்மப் பகையேதேனுமுண்டோடி? சிறிது தாக்ஷண் யம் வையடி! எனக்குத் தைரியம் பொய்யடி! நீ யாதொரு நன்மைதீமையுஞ் சொல்லாமல் இடத்திற்கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதே எனக் குச்செய்யு முபகாரமடி! ஓடிப்போ மென்னைத் தடுக்காமல் விட்டுவிடுவதே உனக்குக் கோடி புண்ணியமடி! என்று இவ்வாறு பற்பலவிதத் திலுங் கூறி, தப்பிபோடுவதற்கு வழியில்லா மல் மிரளமிரளவிழித்து வெம்பினன்.

பிரகநளை உத்தரகுமாரனை வலவனுகவி சைப்பித்து, வன்னித்தருவருகிற் தேர்செலுத்து வித்தல்.

இப்படி வெம்பிய விராடபுரத்தினை விஜ யன் பார்த்து மெத்த விசனப்பட்டு, ஏதேது? இவனினித்திரும்பான். எண்றெண்ணி, ஆகி லும் இப்போதிவனை விடப்படாது. மற்றொ ருவிதத்தால் மனந்தேறச் செய்யவேண்டும். என்று நினைத்தவனுய் உத்தரகுமாரனைநோக்கி ஓ விராடராஜ புத்திரனுகிய உத்தமனே! உன க்கு நித்தியவாழ்வைத் தரவேண்டு மேன்றெ ண்ணியிருந்த என்னெண்ணத்தைக்கெடுத்து நீயுமயங்கிப்போய்விட்டாய். போனது போக ட்டும். இனியாவது செவ்வைப்படும்படி உன துசித்தப்பிரம்மையை விட்டுவிடு நான் சொல் லப்போகிற உறுதி மொழியைக் கேட்டு உன் மனதைத்தேற்றி யென்மனம்போ லிசைந்து வருவையாகில் மேலானதிறம்பெற்ற வில்வல் லவர்களினுஞ் சிறந்தவனியென்று யாவருமதி க்க உன்னை முதன்மையாக்கி இப்பொழுது நேரிட்டிருக்குஞ் சத்துருக்கள்வாடும்படியாய் மாட்டி, நமது பசுமந்தைகளையெல்லாங் கூட் டி, பெருங்கீர்த்தியை நிலைநாட்டி விராடபுரம் போய்ச்சேருவோம். இவ்வாறு ஜெயம் பெறு வதற்குமுன் மனந்தளர்ந்து வந்தவழியே திரு ம்பியோடுவதைக்கண்டால், என்னைப்போலொ த்தவர்கள் ஏளனஞ்செய்யார்களோ? ஓ விராட ராஜபுதல்வனே! பேடியென்றென்னைப் பிழை பட நினையாதே. நீ யெப்போது ஜயங்கொண் டு வருவாயென்று உன் வரவை யெதிர்பார்த் திருக்கும் உன்தாயும் - தந்தையும் - பந்துக்க ளும்- சந்தோஷத்துடன் உன்னைத் தழுவவும் அன்பினுலுருகிப் பேரானந்தக் கண்ணீர் பெ ருகி முத்தந்தரவும், பொன்னுலகத்திற் கிணை யாகிய உன்னுலகத்தார் யாவரும் என்னையும் உன்னையும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து பூரித்தெதிர் கொள்ளவும், மலையாகிய கீர்த்தியைவளர்த்து- நிலையாகிய வெற்றியை விளைத்து - ஒரு நிமி ஷத்திற்கு நிமிஷம் செயம்பெறுகின்ற விஜய னென் றென்னைப்பலரும் நினைக்கவும், மந்த ரகிரியாலலைவு பட்டபாற் கடல்போற் பகைவ ரது சேனைக்கடலைப்படுபாழாக்கிக்கலக்கியடித் துகருந்துள் செந்தூளெழும்பமுடித்து, நீடு ழிவாழ்வை உனக்கு நிலைபெறச்செய்வேன். ஓ மச்சகுலாதிபன் மாதவப்பேறே! நீ இச்சொல் லுனக்கிணங்கி,சப்தமாவென்னும்பச்சைப்புர வித்தேர்க்கொப்பாகிய அச்சுவச்சிரத்தாலமை த்திட்ட நமது உச்சிதத் தேர்மேலிருந்து, அ ச்சமில்லாமற் சாரதித் தொழிலாகிலுஞ் செய் வையாகில், முச்சகங்கொண்டாட முதன்மை யைப்பெறலாம் இதற்காகிலும் உடன்பட்டு வருவையோ? வரமாட்டாயோ? என்று போரு க்கு முதற்பதமான பேடியுருவான அர்ச்சுனன் கேட்டான்.

அவையனைத்துங்கேட்ட உத்தரகுமாரன் சற்றுழ்ந்து யோசித்து நிதானித்து நாம்தனி த்திவள் கையிற் சிக்கிக்கொண்டோம் காலகதி என்னமோ? அஃதின்னதென்று தெரியவில்லை நாம்போர் செய்வோமென்றுபுறப்பட்டவேளை யெப்படிப் பட்டதோ? இன்று தயத்திலியார் முகத்தில் விழித்தோமோ? இந்தப் பேடிப் பாவி நமக்கெமன் போல் வந்து சேர்ந்தாள். இவள் நம்மை உயிருடன்விடால்போலு மிரு க்கிறது, எதிரியைப்பார்க்கப் பார்க்கப் பயமே லிட்டிருக்கிறது. (வாய் கொழுப்புச் சீலையில் வடிந்தது.) என்னுங் கதைபோல, என்வாய்ச் சொல்லே யெனக்கிடர் விளைத்து விட்டது. இனித் தெய்வச்செயலெப்படியோ தெரியாது

தாய்தந்தைதேடிய தவம் இதுதானோ? தர்மம் தலைகாக்குமென்பது பொய்யோ? இந்த நபுஞ்சகியாளவள் ஜெயம் பெறுகிற வில் வல்லபத்தைத் தீரர்களைப்போற் பேசுகிறாள். பயமகன்று சாரதித்தொழிலாவது பண்ணென்று பகர்கின்றாள். இதற்கு மாட்டேனென்று குதர்க்கம் பேசுவது தகுதியல்ல. நல்லது உள்ளபடியாகிறது. நாமும் கொஞ்சஞ்சாரதி சாஸ்திரம் பார்த்திருக்கின்றோம். ஆதலால் - தேர்விடுந் தொழிற் கிசைந்து கொண்டால், போர்முனை புகுந்தபேடியின் திறத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, சமயத்திற்குத்தக்கபடி பார்த்துக் கொள்ளுவோம் என்று ஒருவாறுடன்பட்டு, நடுக்கமு மேக்கமு நீங்கி, ஊக்கமேலிட் டுள்ளந்தேறி திடுக்கிட முடுக்குஞ் சிங்கம்போற்சீறி, வீரப் பார்வைகாட்டி, அடிசீமாட்டி! உனக்கு மெனக்கு மேதோவொரு சம்பந்த முண்டாயிருக்கிறது. அஃதின்னதென்று தெரியவில்லை. உன்னிஷ்டப்படியே ஒப்புக்கொண்டேன். என்னிடத்திற்றப்பொப்பிருந்தாலும், நீ யேசகிக்க வேண்டுமேன்று உத்தரகுமார னுரைத்தான். அதைக்கேட்ட அர்ச்சுனனுனவன் சித்த மகிழ்ந்து திரும்பி, உத்தர னுந்தானும் ஒருமையுட னொடிவந்து தேர்மேலேறி, கடிவாளம் பிடித்துக் குதிரைகளை முடுக்கச்செய்து, அதிரதனாகிய தான் நாயகனாக வமர்ந்து, பூர்வபுண்யப் பிரயோசனப்பலனிப் போது கூடியதென்று களித்து, வில்லும்பாணமுங் கரத்திலேந்தி, வேந்தனான உத்தர குமார னுக்குத் தயிரியஞ்சொல்லி. ஐயா விராடகுமாரனே! நமக்கு நேர்வடக்காகிய உருத்திர பூமியிற் சாமுண்டி சந்நிதானத்திலிருக்கும் வன்னிமரத்திற் குநேராக நமது தேரைச் செலுத்தென்றான். அவன் சொல்லி யடங்குமுன்னமேசாரதியான உத்தரகுமாரன் என்னமோ காரணந் தெரியவில்லையென்றெண்ணி, பொன்மயத்தேரை வன்னிமரத்திசையி லோட்டினான்.

ஒற்றைத்தேருந் துற்சகுனமுங்கண்ட. துரோணரும் வீஷ்மரும் வருபவன் அர்ச்சுனனென்றறிந்து சுயோதனனுக் கறிவித்தல்

இச்சங்கதி யிவ்விடத்தி லிப்படியிருக்க, நேராகவடதிசையை நாடிவந்த தேரானது மாறி வடகிழக்கிற் போவதைத்துரியோதனன் முதலிய அரசர்களும் மற்றப் பெரியோர்களும் பார்த்து, நமதுபடையின்மீது லக்ஷியம் வைத்து வருகின்றவன் அருச்சுனனல்லது மற்றொருவனுமல்ல. அந்நியனென்னுஞ்சந்தேகம் வேண்டுவதில்லை. அவனைப்பேடியென்று மதித்து நமது பேதமைத்தனமே; என்றெண்ணிப் போர்முனைவிட்டோடி, புத்தி மழுங்கி, பொறிபுலன் குன்றி, கண்கலங்கிக் கவலைகொண்டார்கள். உடனே அனர்த்தமான அவசகுனங்கள் விளைந்தன. இவற்றையெல்லாந் துரோணச்சாரியர் கண்டுயோசித்து விசனப்பட்டு, அரவக்கொடி படைத்த அண்ணலுக்குச் சொல்லுகிறார். ஓ மதிமரபுற்ற வணங்காமுடி பெற்றமகிபனே! யான் சொல்லுகிறதைக்கேள் வானமுழுது மதிர்ந்து திக்கெட்டுங் கம்பிதமெழுந்து, பகற்காலத்தில் நக்ஷத்திரமுதிர்ந்து மேகம் இரத்தமழை பொழிவது, பூமாலைகள் கறிந்து, புலால்நாற்றமிகுந்து யானை குதிரைகள் கண்ணீர்சொரிந்து, பருந்துங் காக்கையும் பறந்துமேல்விழ்ந்து நாயும்நரியும் புரண்டோளையிட்டு, கழுகுங் கூளியுங் கவிந்து நிரைத்து, ஆயுதமுனைகளனற்புகை மலிய, சேனைகள் தியங்கித் திடுக்கிட்டலைய, பற்பல துர்ச்சகுணங்களுண்டாகியதை யோசிக்குமிடத்தில் சகுன சாஸ்திரப்படி இராஜனுக்குத் தீங்கும் பயமும் விளையுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சாஸ்திரந் தப்பென்றெண்ணாமல், நீ முன்ஜாக்கிரதைப்படவேண்டும், என்றுரைத்து, வீஷ்மர் - கிருபாச்சாரியர்- முதலிய மேலோரை நோக்கி விளம்புகின்றார். ஓ அதிரத மாரத சமரதத்தலைவர்களே! சமுத்திரம் போற் பரவிய நமது தேர்வீரர்கட்கெதிரில், ஒற்றைத்தேர்செலுத்திவருவோன் உறுதியை யுணர்ந்தீர்களா? அவன் நமது எண்ணிறந்த சேனைகளையுமொருகணையால் வெற்றிபெறத்தக்க வீரப்பிரதாபனல்லாவிடில், தானொருவனாய்த் தனித்துவருவானோ? ஆதலின் - நம்முடன் எதிர்ப்பவர்களில்லையென்றிறுமாந்து வாய்மதம் பேசிமகிழ்ந்து திரிவது தகுதியன்று. சுத்த வீரர்கள் தங்கள் தங்கள் படைகளை யணிவகுத்துக் காத்துக்கொள்வதே உத்தமம். ஓ தெக்ஷண நிரைமீட்சிக்குச் சென்ற திரிகர்த்தனை இகழ்ந்த சாதுரியவான்களே! நமது தேக மழிந்தாலும், பிராண னொழிந்தாலும் மானமழியாமலும், மடக்கிய மாட்டை விடாமலும்,

திரவீரத்திடங் காட்டிச் செயம் பெறுவதே திடவான் கட்குரிய கடனும். என்றுரைத்து, அப்பொழுதே ரதகஜதுரக பதாதிகளை அணி வகுத்து, இடைக்கிடை படைத் தலைவர்களை நிறுத்தி, அவர்கட்கு நடுவிற் பசுமந்தையை மடக்கி வைத்துக்கொண்டு, கட்டுக்காவல் திட்டப்படுத்தி. மட்டுப்படாத தநுர்வேத வரோதயனின்றூர்.

இத்திறமோர்ந்த இராஜ வீரர்களனைவரும் இனியிந்தப் பசுநிரையைக் கவர்வாரு முண்டோமென்றிரைந்து பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள். அவ்வேளையில் தேவர்கள் கொண்டாடுஞ் சத்தியவிரத உத்தமனுகிய வீஷ்மரின் முகக் குறிப்பைத் துரோணுச்சாரி யாருணர்ந்து, தேவரீரெண்ணிய கருத்துக்குத் திருகில்லை. வருகிறவன் அர்ச்சுனனே, வாளாண்மை வில்லாண்மையிச் சிறந்த குருகுலச்சேனையை மதியாதவனுய் ஒன்றித்தேருடன் வெளிப்பட்டிருக்கின்றுன். இவன் வருகிற வகையை யோசிக்குமிடத்தில், சூரபன்மன்மேலெதிர்த்த சுப்பிரமணியக் கடவுள் போலிருக்கின்றது. இதில் யார்யார்மாள்வார்களோ? யார்யார்பிழைப்பார்களோ? என்ன அநர்த்தம் விளையுமோ? அறியேனறியேன், என்றுசொல்லிய துரோணுச்சாரியரை அருச்சுனன்பேரில் உள்ளன்புடைய வீஷ்மர்பார்த்து, ஓ வீரர்கள்மதிக்கும் வில்லாசிரியனே! நீர் முன்பு பேசிய வசனத்தின்படி ஒற்றைத்தேரையும் ஒழுங்கற்ற சகுனத்தையுக்கண்டயான் என்ன யோசித்தேனென்ருல், பாண்டவர்கள் அக்ஞாதவாசம் பண்ண வேண்டிய வொருவருடமுங் கழித்து வெளிப்பட்டிருப்பார்களா? அல்லது மாடுபிடி சண்டையென்று மகிழ்ந்து கோபத்தினுல் வெளிப்பட்டிருப்பார்களா? ஒருவேளை காலவளவைக் கடந்து அவசரப்பட் டிருப்பார்களானுல், மேல்நடக்கவேண்டுவ தென்னவெள்று வேந்தர் சபையில் நியமித்த நிபந்தனையைச் சிந்தித்து பார்த்தேனன்றி; வேறென்று நினைக்கவில்லை என்றிருவருங் கலந்து பேசிக்கொண்டு, துரியோதனனிடத்தில் தாங்களெண்ணிய கருத்தைக்காட்டாமல் வேறுவிதமாய் விளம்ப நினைத்து, வாருங் குருகுலசிந்தாமணியே! அந்தப் பாண்டவர்க ளிதுவரையிலும் பொறுத்த நுபவிக்கக் கடவதான நாள்முழுவதும் போக்கி, எதிரியுடனெதிர்த்துப் போர்புரியத்தக்க நாள் இன்றேயென்று புறப்பட்டார்போலுங்காண்கிறது. என்று வீஷ்மர் புகல அம்மொழிபேசியவுடன் தநுவேத சம்பன்னரானவர் தெவிட்டாவமிர்தமுண்ட தேவர்போற் களித்து ஒரு வசனஞ்செப்புகின்றூர். ஐயா மதிகுலவரோதய விரத சிகாமணியே! இவ்விட மிருக்கும் நமது சேனையை நாடி ஒருவில்லுடன் தேர் செலுத்திவரும் ஒருவன் திறத்தை யுன்னுமிடத்தி லெப்படியிருக்கிறதென்னில், ஒருபுருஷ சிங்கமானது வெகுகாலங் குகைக்குளடங்கிப் பசிதாகத்தாலிளைத்து, நற்கால நேரிடுகிற வரையிலும் வாட்டமுற்றிருந்து கரடகுஞ்சரக் கூட்டங்களைக் கண்டுகளித்துத் தாவியெழுந்து தனித்துவருந் தன்மை போலிருக்கின்றது கறைமிடற்றண்ணலாகிய பிறைமுடிப் பிஞ்ஞகனளித்த பாசுபதாஸ்திரம் பெற்ற பார்த்தனை யெதிர்த்துப் போர்தொடங்கத்தக்க வில்வீரர்கள் எந்தத்தொல்லுலகிலு மில்லை. வெயிலுக்கிணையாக மின்மினி பிரகாசிக்குமோ? ஓ சகலகலை வல்லவரே! நீரேயுங்கள் பேரனுக்குச் சொல்லுமென்று துரோணுச்சாரியர்சொல்லினர்.

கர்னன் துரோணர் கூறியவற்றைக்கடிய துரியோதனன் அவனைத்தணித்தல்

இச்சொல்லாகிய நாராசமானது கர்னன் காதில் நுழைந்த மாத்திரத்தில். செயலுஞ் சிந்தையுந் திகைத்துநொந்து. வாயுங் கண்ணும் வறண்டு புகைந்து, வேசாறி யுள்ளம் வெந்து, வெகுளிமிகுந்து, வில்வேதந்தெரிந்தவேதியரைப்பார்த்து, இருகண்களுஞ் சிவந்து ஆ! ஆ! என்ன சொன்னீரென்று கறுவி அங்கிருந்த மணிமகுட மன்னரெல்லாங் கூசி மடங்கவும் தடவிகடகுஞ் சர வீரர்கள் வாய் பேசாம லொடுங்கவும், சுற்றுமுற்ற மற்றச்சேனைகள் குலைகுலைந்தேங்கவும், மிக்க இறுமாப்புடன் ஒருத்தரஞ்சொன்னுன். ஓ தநுவேதியரே! சதுர்வேதமொழிந்த தன்ம முணர்ந்திரா? அஃதென்னவென்ருல் (நன்றிமறவேல்,) என்னுந்தன்மந்தான். அப்படியிருக்க, மகுடமன்னர்கள் வந்துவணங்கு மகா மண்டலேஸ்வரனுகிய சற்பக்கொடிதரித்த துரியோதனராஜன் உம்மிடத்திற் பட்சம்வைத்து, இராஜவைபவ வலங்கார அணிமணிப் பணியாடையும் - படையும் - வீரப்பட்டமும் - பெருமையுங்

கொடுத்து, சவுக்கிய போஜன சம்பிரமத்துடன் சீர்பெறச் செய்து, உமதுதவி யினுல் வெற்றிபெறலா மென்னு மாசையை மிகுதியும் வைத்திருக்கின்ருர். நானுமஃதுத்தமமென் றெண்ணி யிருக்கின்றேன் இப்பொழுதுமதெண்ணத்தை நிதானிக்குங் காலையில், எதிரிகளைக் கொண்டாடியவர்கள் புஜபலத்தைப்புகழ்த்து, அன்னமிட்ட ஆண்டவனுடைய ஆண்மையைக் குறைத்துப்பேசி உலகமிகழும்படிக்குச் செய்தநன்றிகுன்றி, மரம் வைத்துவளர்த்தவற்குப் பலன் கொடாமல் அண்டை வீட்டுக்காரன் அநுபவிக்கும்படியாகச் சாய்ந்த முட்க்குத் தென்னமரம்போற் குறைந்த மதியைக்கொண்டிருக்கின்றீர். தருணத்தில் தண்ணீர் வார்த்து வளர்த்த கௌரவகுல முதல்வனைவிட்டு, சொல்வண்மையும் வில்வண்மையுமுள்ள பாண்டவாள் பேரிற் பக்ஷங் கொண்டீர். ஐவர்பேரில் அன்புமாசையும் உமக்குண்டாயிருக்குமானுல், அந்தப் பஞ்சைகட்கு நீர் இளைத்ததாகப் புகழ்ந்துபேசவேண்டுமே யன்றி, மற்றையர்களைக் குறைத்துப் பேசுவதி லுமக்கென்னலாபம்? இதிலுமக்கு எவ்வளவேனு மேன்மைகிடைக்குமோ? எம்போலியரை வெல்லும்வல்லபம் அத்தப் புல்லியருக்குண்டா யிருக்குமாகில், போர்க்களத்திறங்கண்ட எம்போலொத்த வீரர்கள் அவர்களைப் புகழாதி நுப்பார்களோ? (கற்ருரைக்கற்ருரேகாமுறுவர்.) என்பதுபோல் வீரரைவீரர் வியந்துரையாரோ?

ஓ மணங்கமழு மாலைபுனைந்த தோளினையுடைய மறையோனே! நீர் இப்படிக்கெல்லாம் பூச்சிக்காட்டாதீர், இவ்வேளை நமக்கெதிரானவன் அசகாயசூரனுகிய விஜயனுனுலும் அவனுக்கெதிர் நானெருவனுமுனைந்து, வில்வளைத் தமர்புரிந்து, மண்ணுள விரும்பிய அவனைவிண்ணுள விடுகிறேன். இதுவேசத்தியம் உலர்ந்தசரகு எரிநெருப்பிற் கரிந்து வேகாதிருக்குமாகில், தேர்மேலேறிப் போர்மேல்வருஞ் சிலைவிஜயனுங் கீர்த்திபெறுவானென் றுணரலாம் நீரேன் விருதாவிற் சொற்சோர்வுபடுகிறீர்? வேதியர்குலத்தராகிய நீரேன் வீண்பழி சுமக்கின்றீரென்ருன். இப்படி கர்னன் சொன்னவார்களைக் காதிற்கொண்ட சுயோதன ராஜன் அண்ணு! எதிரியைப்புகழ்ந்து பெருமையாகப் பேசுகிறவர்களெல்லாம், பேசட்டும் நீரேன் அவசரப்படுகின்றீர் போர் செய்யவருகிறவன் பார்த்தனு யிருப்பானுகில், நமக்கு நல்லகாலமென்றே யெண்ணும் அதேனெனில் அவர்க ளொப்புக்கொண்டுபோன பன்னிரண்டுவருட வனவாசத்திலும் ஒரு வருட வக்ஞாதவாசத்திலும் நாட் குறைவிருக்கின்றது அதைக் கண்டுபிடித்து மறுபடியும் அவர்களை வனவாசம் பண்ணவனுப்பி விடலாம். அப்படிக்கல்லவென்ருல், இந்த யுத்தத்தி லுயிரழிந்து போவார்களென் றுறுதியாய்ச்சொல்லிவிடும், தாக்ஷணியமாக முன்பின்பார்க்கவேண்டுவதில்லை. என்று களிப்புடன்சொல்ல, தாமரைமாலைதரித்த தநுவேதியரும் பனைமாலைதாங்கிய வீஷ்மர்முதலாகிய வேந்தரும் - சரிதான் சரிதான் என்று சிரக்கம்பனஞ் செய்து, வரவரக்கண்டறிவோ மென்றிருந்தார்கள்.

பிரகநளை உத்தரகுமாரனை வன்னிமரத்தேறி ஆயுதமெடுவென. அவனங்கோரரவுகண்டஞ்ச, பின்பவனைத்தேற்றி இசைவித்தல்.

இப்பால் உத்தரகுமாரனை உடன்படுத்திக்கொண்டுவந்த விஜயனவனைநோக்கி ஓ! ராஜகுமாரனே! எப்பேர்ப்பட்டனுனுலும் எக்குலத்தானுனுலும் போர்முகவீரனென்று பேர்பெற்று யுத்தமுனை புகுந்தவன் முன்காயம்பெருமல் முடிசாய்க்கப்படாது, பகைவனுக்கிளைத்தோடிவருங் காலையினும் புகழுண்டாகப் புறங்காட்டாது மார்பிற்காயம்வாங்கி வரவேண்டும். அப்படி வரத்தக்க வல்லமையில்லாதவன் தேகம், ஆறில்லா நாட்டையும் அரணில்லாக் கோட்டையும் தர்மபத்தினியில்லாவீட்டையும் வளநீங்கியகாட்டையும் பொறையில்லாவரசையும் ஞானமில்லாக் கல்வியையும் நன்மணமில்லா மலரையும் மதியில்லா விசும்பையும் மைந்தானில்லாச்செல்வத்தையு மொப்பாமென்று தனுவேதத்திற் கூறியிருக்கின்றது. என்று இராஜதருமங்களால் அவன் மனத்தைத்தேற்றி, பயங்கரத்தைமாற்றி, வீராவேசம் விளைத்து, ஆறுகோடி மாயாசத்தியாலு மாறுபடாத அரன்போன்ற வீபற்சானவன் வன்னிமரத்தைச் சேர்ந்தான். அப்போது பராசத்திகோயிலும் பாலைநிலமுஞ் சிறந்தடர்ந்த வன்னிமரத்தோப்பில் வந்த உத்தரகுமாரன்

கன்னிப்போரால் வந்த சந்நித்தோஷத்தாற் கண்விழிக்கமாட்டாதவர்போற் கலங்கி அசைவற்றிருந்தான். அப்படிக்கிருந்த சாரதியைப் பேடிபார்த்து, அப்பா! நீ யென்சொல் தப்பாமல் இந்தமரத்திலேறி, வடபுறத்திற்பணைத்துப் பருத்த கிளையின்பொந்திற் சேமஞ் செய்திருக்கிற ஐவரது ஆயுதங்களையும் அம்பறுத்தூணியையு மெடுத்துவாவென்று கூறினன். அந்தப் பேடிமொழியால் தேறியமைந்தன் ஈதென்ன விந்தையென் றெண்ணி, உயர்ந்து தழைந்து விரிந்த வன்னிவிருக்ஷத்தை நோக்கி, ஐயோ! பூதப் பிரேதங்கட்குரிய பிணக்காட்டகத்தி லென்னை யநியாயமாகக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி இந்தப்பெரிய மரத்திலேறென்பதென்ன பேதமை? அடிபேடி! ஓரேமட்டா யென் னுயிர் வாங்குதற்கோ? அடிபாவி! இந்தமரம் என்னிரண்டு கைகளுக்கும் அடங்காதே; அணைத்தேறுவோ மென்றால்என் மார்பிடம்போதாதே: காலணைத்தேறும் வல்லமையுமில்லையே உனக்குக்கொஞ்சமேனுஞ் ஜீவகாருண்ய மில்லையா? அடிநபுஞ்சகி! நானொருயுத்திசொல்லுகிறேன் கேள். மச்சநாட்டை நோக்கிச் சற்றுதூரம் போவேனாகில், வேண்டியவேலைக்கார ரகப்படுவார்கள். அவர்களாலாயுத மெடுப்பிக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட மரமேறுகிற வாடிக்கை யெனக்கில்லை. கடன் வாங்கியிறை கொடுத்தவரும், மரமேறித்கை விடித்தவரும், தலையெடுக்கப் போகிறதில்லையே: ஓ வீரமாகாளி! நானிந்தப் பாவிகையிலகப்பட்டுக்கொண்டு உன் சந்நிதானத்தில் வந்தேன். இயாவரு மிறந்தழியுமிடஞ் சேர்ந்துவிட்டேன், இனியென் னுயிராசை விட்டேன். ஆ? ஹா! கெட்டேன் என்றிரு கண்ணிலுங் கண்ணீர் விடுத்தேங்கினன்.

இவ்வாறிரங்கிப் பின் வாங்கிய பலனையவன் பாங்கிலிருந்த அர்ச்சுனன் தன் கைகளாற்றாங்கி, மார்போடணைத்து, மகிழ்ச்சியாய் தழுவி அவனுடலைத்தடவிக்கொடுத்து உள்ளன்புகாட்டி, அப்பா! நீ அஞ்சாமலேறி ஆயுதமெடுப்பையாகில், அதனால் உனக்கதிக மங்களாகரமுண்டாம். ஆதலாற்றான்உன்கையாலே டுப்பிக்க யான்யெண்ணங் கொண்டேன். வேறாக நினையாதே. என்று சொல்லி அவனைத் தேர்க்கொடுங்கைச் சிகரத்திலேற்றி, மரக்கிளையிற்றாண்டிப் போகும்படிக்கான உபாயமுஞ் சொல்லிப் போக்கினன். கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மஹாராஜனே! அந்தந்தப் பேடிபேச்சுப் பிசகாமற் பின்னாற்பெற் றநுபவிக்கப் போகிற பெரும்பயனென்று காத்திருப்பதினாற் மச்சகுமாரன் அச்சமில்லாமற் கிளைமேற்றாவி ஆயுதங்களைப் பாண்டவர்கள் பதுக்கிவைத்தார்களென் னும்பேச்சு நிச்சயமோ வென்னமோ நிதானிப்போமென்று கிட்டி, கிருஷ்ணசலத்தினாற் கட்டியிருந்த கட்டையவிழ்த்துப் பார்த்தான். அப்போது உச்சிதமான கிருஷ்ணசற்பமொன்று சீரித்துரத்தியதைக் கண்டு, மதிமருண்டு மயங்கி, வருந்தித்தியங்கி, அடிவஞ்சகப்பேடி! சண்டைமுகத்திற்கு வரேனென்ற வென்னை உபாயமாய்க் கூட்டிவந்து வன்னிமரத்திலேற்றி, பாம்புக் கிரையாக்கவோ பார்த்தாய் நான் பண்ணியபாவ மென்னமோ உன்னைச்சாரதியாக வெண்ணிவந்த தோஷமோ? இன்னமு மென்னை யென்னசெய்யப் போகிறாய் இந்தமட்டு மென்னை விட்டுவிடடி எனக்குப்புத்திவந்ததடி! அடிசதிகாரி! என்று மயங்கி இறங்கிவரத்திரும்பியஉத்தரனியற்கையைப் புத்திசாலியாகிய புண்ணிய விஜயன் கண்டு, இறங்காதே; இறங்காதே; என்று கையமர்த்தி, நீண்டபாம்பானதுஉன்னைப் பதறிக் கடியாது அதற்கு நீபயப்படாதே. ஓ அதிகுணசாலியாகிய அரச குமாரனே! உனக்குப் பொல்லாங்கு விளைக்கும்படியான பொறாமை எனக்கில்லை. நீ விருதாவிற் கவலைப்படுகிறாய். இன்னுஞ் சற்றுநேரத்தி லுனக்கு மேலான சுபங் கிட்டப்போகின்றது. எப்போது மென் சொல் லுனக்கொப்பில்லா வின்பத்தை யுண்டாக்கக் காத்திருக்கின்றது. உங்களுடைய ஆதரவிலிருக்கின்றயான் ஒருக்காலும் உனக்குக் கெடுதி செய்யக்கருதேன். இங்கினி நடக்கப் போகின்ற சில காரியங்களால் நீயே சந்தோஷிக்கப்போகின்றாய் என்று அவன் கருத்திலெழுந்த கலவரத்தைக் களைந்தான்.

உத்தாகுமாரன் பிரகநளையின் சொற்படி ஆயுதங்கண் டதன்வரலாறு கேட்க அதற்கவன் விடைதரல்.

இப்பால் அம்மரத்தின் மீதிருந்த ராஜகுமாரன் சிறிது மனந்தேறி, பிராணன் போனாலும் போகட்டு இப்பேடி பரிந்துவருந்திச் சொன்ன பேச்சைப் பார்ப்போம் என்றுளத்

தெளிந்து, பேடியிடத்திற் சிக்கிப்பேய்போல லேவதிலும் பெரும்பாம்பின் வாய்ப்பட்டிறப்பது புண்ணியவசந்தானென்று துணிந்து, பாம்புருவாய்க்கண்ட படையின்பேரிற்கைவைத்துக் கலேத்தான் அப்போ தவனுக்கொருபொல்லாங்கு மில்லாதிருந்தது. அதையவன் பார்த்து அடடா!! இதிலென்னமோ மகுத்துவமிருக்கிறது என்று தனக்குத்தானே பூரித்து, பூமியில் நின்ற பேடியை நோக்கி, ஓ வீணை நிஷ்டூரத்திற் காளான விந்தைக்காரி! இந்த மரப்பொந்தில் வைத்திருக்கும் ஆயுதங்களுடன் மலைப்பாம்பொன்று சுற்றிக்கொண் டிருக்கிறது. உன்னுலெனக்கென்ன தைரிய நேரிட்டாலும், (பாம்பென்ருற் படைநடுங்கும்) என்னும் பழமொழியுண்டல்லவோ? அதனுல் என்மனம் அளவுபடாமல் வருந்தி வாடுகின்றது அப்படி யிருந்தபொதிலும், பாண்டவர்களின் படைக ளிவ்விடத்தில்வந்த வரலாறும். விஷாக்கினியுள்ள பாம்பொன்று சீறிக்கொண் டிருக்குந் தன்மையும், அவர்களிந்த வன்னிமரத்தி லொளித்துவைத்த காரணமும் இந்தரகசிய முனக்குத் தெரிந்த விதமும் எனக்கொளியாமல் விபரமாகச் சொல்லுவையானுல்: நானிந்த வாயுதங்களை யெடுத்துக் கொண்டு கூடவந்து நீ சொன்னபடி கேட்டுநடப்பேன். இல்லாவிடில், இம்மரத்தை விட்டிறங்க மாட்டேனென்று உத்தரகுமாரனுரைத்து அம்மரத்திலட்டகாசஞ்செய் தமர்ந்திருந்தான். அந்த மைந்தனறைந்த வார்த்தைகளை அர்ச்சுனன்கேட்டு, சிந்தை பூரித்துச்சிரித்து மகிழ்ந்து தேர்த்தட்டின்மீதேறி நின்று ஓ! அடுத்தோரைக்காக்கும் அரசிளஞ்சிங்கமே! பாண்டவர்கட்குரிய படைகளை இந்தவன்னிமரத்தில் மறைத்து வைத்தபோது, இருவர் தவிர மற்றவர்கள் கண்ணுக்குப் பாம்புருவமாய்த் தோன்றவக் கடவனவென்று தருமராஜனுரைத்த சத்தியவாக்கின்படிக்குச் சற்பமாகத் தெரிவதைக்கண்டு, சஞ்சலப்படாதே அஃதொரு பெரிய வில்லென் றறிந்துக்கொள்ளக் கடவை.

அந்தவில்லின் பிரதாபமும் அது கிடைத்தமுறமையும் எப்படிப்பட்டன வெனில் சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிர்மாவினிடத்தில் நூருயிரவருடம், தக்ஷகப்பிர்மாவினிடத்தில் பதினுயிரவருடம், தேவேந்திரனிடத்தி லாயிரவருடம், சந்திரனிடத்தி லைஞ்ஞுறுவருடம், வருணனிடத்தில் நூறுவருடம், மற்றும் பலரிடத்தில் நெடுங்கால மிருந்து; இவர்கட்குண்டாகிய பகைகளைக் களைந்து பின்னும் வருணனிடத்தில் வந்துசேர்ந்து. பொன்னுமணியும் பூசையாகக்கொண்டு, சிலவருடஞ்சென்ற பின்பு கடைசியில் அக்கினிதேவ னடுத்துக் கேட்க, அவனிடத்திலாசைவைத்த அவ்வருணராஜன் அன்போடு கொடுத்துவிட்டார். இந்தவில்லினுல் வெற்றி பெற்றுவரும் அக்கினிதேவன் காண்டாவனதகன காரணத்தினுல் அருச்சுனராசனுக்குக் கொடுத்து, தனக்கு வேண்டியகாரியங்களை முடித்துக் கொண்டார் அதுமுத லிதுவரையிலும் அறுபத்தைந்து வருடமாக அருச்சுனராசன் கரத்திற்கிசைந்து, அநாவிர்தகண்டம் அளாவிர்தகண்ட முதலிய வெண்டிசையும் வென்று, ஜெயமாலை புனைத்து, மனுேபீஷ்டங்களைக் கொடுத்து: தேவர்க ளுரைத்தருளிய ஆசீர் வாதத்தினுல் வெகுவித அதிசய வெற்றியைப்பெற்று, காண்டீபமென்னும் அசைவற்றிசைபெற்றிருக்கும் பேர்கொண்ட வில்லென் றறியக்கடவாய் இந்தவில்லுக்கொப்பாகிய வில் இந்திரவுலக முதலிய வெவ்வுலகத்தினுமில்லை. இந்திர நீலம்வைத்திழைத்த எழிலொளிபோற் பிரகாசிக்கும் அதனை நீ நன்ருய் நிதானித்துப் பார்க்கில், உனக்கே செவ்வையாய்த்தெரியும். அன்றியும் பஞ்சபூதங்களினுலும், பண்ணவர் முதலிய பதினெண் கணங்களினுலும், எக்காலத்தும் பழுதுபடாத வியல்பு அதனிடத்துள்ளதால்? அதற்குக் காண்டீபமென்னும் பெயருண்டாயது பூருவம் அருச்சுனனுனவன் சொற்கலோகத்தினுக்குற்ற துன்பத்தினை நீக்கும்பொருட்டுக் காலகேய நிவாத கவசர்களை வென்று யமபுரத்திற் கனுப்பிய திறமையும். இராஜசூய யாகத்திற்காக விஜயம்பெற்றுத் திரவியம் சேகரித்த முறைமையும், சித்திரசேனன் முதலிய காந்திருவரைக் கண்கலங்கச்செய்து துரியோதனனைக் குடும்பத்துடன் கட்டவிழ்த்து மீட்ட கருணையும் இக்காண்டீபத்தினுலென்றறியக்கடவை. இந்தமட்டு மிது நிற்க; சத்தாகிய பாற்கடலைக் கடைந்தமத்தாகிய மந்திரகிரிபோன்று, கொத்தாகிய மற்றவாயுதங்களுடன் கலந்து விளங்குகின்ற வெவ்விய கதையானது வீமசேனனுக் குரியது, மற்று

முள்ள வாயுதங்க ளியாவுந் தருமராஜ நகுல சகாதேவர்களுக் குரியனவாம் என்று அருச்சுனன் சொல்லவும் வெற்றிமேற்கொண்ட விராடகுமாரன் தன் மனங்கலக்கந் தெளிந்து, சகல படைகளையுங் கண்ணுற்கண்டு சொல்லுகின்முன்.

உத்தரகுமாரன் பாண்டவர்க்குநேர்ந்த சம்பவங்கேட்டவரெங்குள்ளாரோ வென்றுவருந்த, பிரகநளை உள்ளவாறை வெளிப்படுத்துதல்.

ஓ கடையேனுகிய வெனக்கு இவற்றையெல்லாங் காண்பித்தென்னை யாளாக்கிவிட்ட காரிகையே! ஓ இஷ்டதெய்வம்போ லென்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட வேந்திழையே! மகா புண்ணியவதியாகிய குந்திதேவி யீன்ற மைந்தரைவருந் தங்கள் தங்க ளுயிர்போற்கருதிய வாயுதங்களை யொருநாளும் பிரியார்களே: அப்பேர்ப்பட்ட மாகபுருஷர்கள் இந்த வன்னிமரத்தில் மறைத்துக் குறிப்பிட்டு வைக்கவேண்டிய அவசரமென்னமோ? இப்பொழுதவர்க ளெந்நாட்டி லிருக்கின்முர்களோ? என்ன கரத் துள்ளார்களோ? எப்படியானுர்களோ? அதையெனக் குணர்த்தவேண்டும் பாக்கியசாலி! என்று உத்தரன்கேட்க, வாசநிறைந்த மலர்போற் சிறந்த் வாள்விழியினையுடைய பேடியானவள் முகநயந்து புன்னகைபுரிந்து, ஓ அன்புள்ள வரசனே! பாண்டவரைவரும் நந்தியாவட்ட மாலையணிந்த நராந்தகனுடைய வஞ்சகத்திற்குள்ளாகிச் சொக்கட்டானுடி, அவ்வாட்டத்திற் ருேல்வியடைந்து சோர்வடைந்தவராகி, அத்தோல்விக்குப் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசமும் ஒருவருடமஞ்ஞாதவாசமுமவன்போக்க அதற்குடன்பட்டுச் சென்று, காட்டிற்கழிக்கு நாட்களைகழித்து, நாட்டிவிருக்கு நாளை நினைத்து, யாவராலுந் தங்களை இன்னுரென் றறியாதிருக்கும்படிக்குத் தங்களாயுதங்களை இம்மரத்தில் மறைத்து வைத்து, வேடமாறி வேற்றுருக்கொண்டு, எவரும் ஐயங்கொள்ளா திருக்கும்படிக்கு அவரவர்க்குத் தக்கதொழிலை மேற்கொண்டார்கள். இப்பொழுதவர்க ளெவ்விடத்தி லிருக்கின்முர்களோ? யெனக்குத் தெரியாது. என்று திங்கள்குலஞ் சிறக்கப்பிறந்த சிலைவிஜயன்கூற மறுவில்லா மச்சகுமாரன் பெருந்தகைபேசிய வார்த்தையைக்கேட்டுப் பெருமூச்செறிந்து, உடல் படபடத்து, உயிர்துடிதுடித்து, ஒரு வாக்கியம் புகன்முன் ஐயோ! தெய்வமே! சத்தியந்தப்பாத சாதுவானவர்கள் அசத்தியத்துஷ்டராகிய சுயோதனுதியரா லிப்பாடுபடத் தக்கவரோ? தரும மவர்கட்குச் சகாயம் பண்ணுமற்போயிற்ருே? கலிகாலமாயிற்ருே? பாவமேலிட்டதோ? நீதிவழுவிக் கெட்டதோ? கொடியோர்களித்திருக்கப் பாண்டவர்கள் துன்புற்றுத் தேம்பி வாடச்செய்தது தீவினையோ? தவத்தைத் தஞ்சமென்றுகருதி இவ்வுலகிலுள்ளோர்கள் கொண்டாடுகின்முர்களோ? அந்தோ! இனி யெப்படி தருமத்தை நம்பலாம்? அசத்திய மேலிட்ட அக்கிரமிகளுக்குத் துணைசெய்யுமாயின், சத்தியத்தை நம்பிச் சங்கடப்படுவது தகுதியோ? ஓ என்பிரமைதீர்த்த பிரகநளைப்பாவாய்! தருமமே சத்தியஞ் சத்தியமே நித்தியமென் றிருந்த தருமராஜனும் தோள்வலியைத் துணையாகக்கொண்ட வீமசேனனும், திறனுற்ற சிலைபெற்ற விஜயசிகாமணியும், மற்ற இளையவரிருவரும், பெருமையாகவாழ்ந்த புண்ணியர்க ளன்ருே! அவர்களுக்கு மித்தன்மைத்தான இடையூறுவரலாமா? வாசமணக்கு மலர்க்குழலினையுடைய திரௌபதிமாதுடன் எவ்விடத்திற் றுன்ப மநுபவிக்கின்முர்களோ? எத்தொழிற் செய்கின்முர்களோ? என்று வருந்திப் பின்னுஞ் சொல்லுகிருன்,

ஐயோ! இவ்வுலகத்தி லொருவர் பற்பல யாகங்கள் செய்து சோடச மகாதானமும் பண்ணி மேலாகிய வாழ்வநுபவித்துத் திரிபுவனத்துஞ் ஜெயம்பெற்றிருந்தாலும், அவ்வாழ்வைக்கீழ்ப்படுத்தித் தாழ்வைமேற்படுத்தி, நல்லாரைப் பொல்லாராக்கிப் பொல்லாரை நல்லாராக்கிப், விதவைகளை வீரர்களாக்கி, வீரர்களை விதவைகளாக்கி, ஜாதியீன்ரை சிரேஷ்டராக்கிச் சிரேடேரைச் ஜாதியீனராக்கி, தனவான்களைத் தரித்திராக்கித் தரித்திரரைத் தனவான்களாக்கி, புநிதரைப்பிணியராக்கிப் பிணியரைப் புநிதராககி, பொய்யரை மெய்யராக்கி மெய்யரைப் பொய்யராக்கி, இவ்வாறு தலைகீழாகப் பண்ணுவதோ ஊழ்வினைப்பயன்? என்றுருகித் தன்மனங்கருதி, கண்ணீர்பெருகியோடக் கசிந்து, பெருமூச்செறிந்து, ஓ தெ

ய்வமே! பாண்டவர்கள் இப்போது எங்கிருக்கின்றார்களோ? நல்லவர்கட்குத் தீவினைவிளையுங்காரண மென்னமோ? என்று உயிர்வேதையுட னேக்கங்கொண்ட உத்தரகுமாரனுடைய உண்மையையும் உறுதியையும் அருச்சுனன் தெரிந்துகொண்டு, உள்ளமகிழ்ந்து இதனை உரைக்கத் தொடங்கினான். ஓ பள்ள நீர்க் கயங்கடோறும் பால்பெருகியோடு மச்சநாட்டிறைவனானமைந்தனே! நிந்தையில்லாப்பாண்டவர்களைக்குறித்துநைந்துவருந்தாதே அவர்களிப்போது, உன்னாட்டிலும் நகரிலும் படைவீட்டிலு மிருக்கிறார்களேயொழிய; வேறெங்குமில்லை யென்று சொன்னான். அவன் வார்த்தையைக் கேட்ட உத்தரகுமாரன் சித்தம் பிரமித்து, அம்மம்மா எனது நாட்டிலும் வீட்டிலு மெப்படி யிருக்கின்றார்கள்? ஐயோ! அந்தவிந்தையை யெனக்கு விபரமாகச்சொல்லுந்தாயே! என்று உத்தரன்கேட்க விஜயன்சொல்லுகிறான். அப்பா! முதன்மையான குலத்தையும் முடிவில்லாக நலத்தையு முடையவராய், விராடராஜனுக்கருகாசனத்தி லிருந்து திவ்வியமங்கள விக்கிரகமாய் விளங்கி, விவகாரதருமநீதிகளை விளம்பி, கங்கபட்டரெனப் பெயர்பெற்ற கருணையாளர்தான் முரசக்கொடிபடைத்த தருமராஜன் நாவிற்கினிய அறுசுவை பதார்த்தத்துடன் அன்னஞ் சமைக்கும்படியாக உங்கள் மடைப்பள்ளியி லிருக்கும் பலாயனென்னுஞ் சுயம்பாகிதான் வீமசேனன். எங்கும் பிரசித்தமாகிய குதிரைக் கூட்டங்களுக் கெசமானனாகிய தாமக்கிரந்திதான் நகுலராஜன். உங்கள் பசுமந்தைகட்குத் தலைவனெனவந்த தந்திரபாலனானவன் உன் தாயாகிய சுதர்க்கணையி னிடத்திற் பணிப்பெண்ணாயமைந்த விரதசாரணியானவள் மகாலட்சுமிக்கிணையானதிரௌபதாதேவி. சகாதேவன்உன்தங்கையாகிய உத்தரைக்கு மத்தளதாளவிதத்துடன் தித்திமிதாவெனநர்த்தனம்பழக்கிக்கொண்டிருந்த பிரகநளை யென்னும்பேர்கொண்டபேடியாகிய நான்தான் அருச்சுனன் அன்றியும் உன் அம்மானான கீசகன் திரௌபதியின்மீது காதல்கொண்டு துன்மார்க்க நினைத்தமையால், அவனை வசந்த மண்டபச் சோலையி லடித்து அவன் தம்பிமார்களையு முடித்து, காந்திருவர்பேரிற்பழிவைத்தவன்வீமசேனனென்றுதெரிந்துக்கொள் வீமன்கொன்று பேர்ட்டுக் காந்திருவர்பேரிற் பழிசுமத்தியதேனென்றால், நாங்கள்கழிக்கவந்த அக்ஞாதவாசத்திற் கிடையூறு வருமென்றஞ்சிதான் அவ்வாறு சுமத்திமறைத்தோம். இதுவரையில் நாங்களறுவரும் உனது மச்சநாட்டிற்றானே மந்திரத்தால் தடைபட்டிருந்த கிருஷ்ண சர்ப்பம்போலடங்கியிருந்து, தவணைநாளைக் கழித்துவிட்டோம். நாங்களநுபவிக்க வேண்டிய பதின்மூன்று வருஷங்களும்நேற்றோடுதீர்ந்து போய்விட்டன. இனிமேலெங்கட் கியாதொருபயமுமில்லை. என்று உண்மையை விளம்பினான்.

உத்தரகுமாரன் அருச்சுனன் பெயர்களுமவற்றின் வரலாறுங்கேட் டையந் தீர்ந்து ஆயுதமெடுத்துத்தரல்

இவையனைத்துங்கேட்ட உத்தரகுமாரன் ஆச்சரியத்துடன் புகழ்ந்து, இதுநல்ல காலமாயிருப்பதால் இவ்வேளையி லின்னுஞ் சில ரகசியங்களை வெளியாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பி, ஒரேமனதாய்த் துணிந்து, ஓ பெண்ணுருக்கொண்டு நிற்கும் பெருந்தகையே! தேவர்கள் கொண்டாடநின்ற பேரழகும், சிவபெருமானளித்த அருளாண்மையும், சுத்த வீரர்கள் மெச்சுஞ் சிலைவிஜயத் திறமும் ஆகிய யிவைகளைப் பெற்ற தீரவீர அர்ச்சுனராஜன் நான்தானென்ன நீர் சொன்ன பேச்சை நானம்ப மாட்டேன், நீரே நானென்று ஸ்திரமாகச் சொல்லுவீராகில் உமக்கெத்தனை பெயர் கிடைத்திருக்கிறது? அப்பெயர்கள்வந்ததற்குக் காரணமென்ன? நீர் அவற்றையெல்லாம் என்மனக்கலக்கந்தீரச் சொல்லுவீராகில் நானுமக்கடிமையாவேனென்பதற் கியாதொரு தடையுமிராது. என்று உத்தரகுமாரனுரைக்க சித்திரப்பாவை போலிருந்து கேட்டவிஜயன் சிந்தைகளித்து சொல்லத் தொடங்கினான். ஓ வெற்றிபெற்றவிராடராஜனளித்தஉத்தரகுமாரனே! எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற பெயர்பதினென்று அவையாவன, பற்குனன்-பார்த்தன்-கிரீடி-தனஞ்சயன்-விஜயன் - சுவேதவாகனன்-வீபற்சு-சவ்வியசாசி - சிட்டினன்-அர்ச்சுனன் - கிருட்டினன். இவ்வாறமைந்த வென்பெயரை பேரியோர்முதலிய யாவரும் பெருமையாகக் கொண்டாடிப் பேசுவார்கள். இப்பெயர் வந்ததற்குக்காரணம் யாதெனில் பங்குனி யுத்தரத்

தில் பிறந்தமையால் பற்குணனென்னும் என்னையீன்ற அன்னைபெயர் பிரதையாதலின் பிரதை சம்பந்தம் பார்த்தனென்றும், தேவலோகத்திற் புகுந்து தேவேந்திரன் கொடுத்த கிரீடம் புனைந்து சிம்மாசனத்தில்வீற்றிருந்தமையாற் கிரீடியென்றும், இராஜசூயயாகமியற்றிய வந்நாளில் உத்தரகுரு கண்டத்துச் சென்று தேவர்கள் - காந்திருவர்கள் முதலிய பேர்களை வென்று எண்ணிறந்ததனக்குவையை மகமேருபோற் குவித்தமையின் தனஞ்சயனென்றும் திரிபுவனத்து மென்னைச் செயித்தவரின்றித் திசைமுற்றும் யானொருவனேவென்று விஜயங்கொண்டமையால் விஜயனென்றும் பரம சிவத்தின் வெள்ளி விடைபோல் விளங்கும் நான்கு சுவேதப்புரவிகள் பூட்டிய தேரேறி நடாத்துகின்றமையாற் சுவேதவாகன னென்றும், என்னைக்கண்ட வேந்தர்யாவரும் பொன் மண் - பெண் - என்னு மூவாசைகளைவிட்டுக் கண்ணைப் பிசைந்து கலங்கிப் பின்னிடவும் விண்ணைச்சேரவும் விடுக்குந்திறத்தால் வீபற்சென்றும், இடக்கை வலக்கை இரண்டினுலும் பாணந் தொடுக்குந் திரத்தாற் சவ்விய சாசி யென்றும், என்னையும் - என் வில்லையும்- என் தமயனையும் இகழ்ந்து பேசுகின்றவர்கள் மட்டறற்ற வல்லமைபெற்ற வானவராயினும் மன்னவராயினும் அவர்தலையை நட்டப்படுத்தி நாசஞ்செய்வேனென்று சபதங்கொண்டிருக்கின்றமையாற் சிட்டினனென்றும், பான் மரகதமணிபோற் பசப்புற்ற உடல்கொண் டிருத்தலால் அர்ச்சுன னென்றும். காண்டாவன தகனகாலையில் மாதவனும் யானும் வேற்றுமையின்றி மருவியவாற்ருற் கிருட்டினனென்றும், இத்தன்மையாயிசைந்த பதினொரு பெயருங் கற்றவராலும், சொற்றவராலும் நற்றவராலும் தேவர்கள்முதலிய மற்றவராலும்எனக்கு வந்துற்றன.

ஐயா உத்தரகுமாரனே! பூர்வந் திரிபுரமுநீறெழச் சிரித்தருளிய சிவபெருமான் அநுக்கிரகஞ் செய்த திவ்யாஸ்திரங்களும், பிர்மா - விஷ்ணு - இந்திரன் - முதலிய தேவர்களளித்த கூரிய பாணங்களும் பெற்றிருக்கின்றேன் அவைகளை நாங்கள் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்ய எத்தனித்தபோது, இந்தவன்னிமரபொந்தில் வைத்திருக்கின்ருேம். இப்போது உனக்குப் பாம்புருவமாகக் காணுகின்ற காண்டீபமும் - அக்ஷய தூணியும் - அக்கினிபகவானுற் கிடைத்தன. முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களுந் தேவேந்திரனுங் கொண்டாடிக் கொடுத்த தேவ தத்தத்துடன் பதினுயிரங் குதிரைபூட்டிய இந்திரவிமானத்தை மாதலி யோட்டிய காலையில் அதன்மே லாரோகணித்துத் தோயமாபுரத்திற்சென்று, மூன்றுகோடி நிவாதக்கவசாளைக் கொன்று ஜெயங்கொண்டு, தேவ ஸ்திரீகள் ஆலமெடுக்கவும் - புட்பமாரி பொழியவும் - புகழ்ந்து வாழ்த்தவும் - பிரதாபம் பெற்றேன். இரணியபுரவாசுகளாகிய அறுபதினுயிரம்பேர் காலகேயர்களையும் - அவர்கட்குதவியாக பதினுயிர மரக்கரையும் - பாசுபதக் கணையால் மாய்த்து, யான் மந்தாரமாலை புனைந்து வரிசை பெற்றுப் பூலோகத்திற்கு வந்த மேன்மையை நீ கேட்டறியாய்போலு மிருக்கிறது. நல்லது ஓ உத்தமகுமாரனே ! ஆயிரம்பேச் சென்னத்திற்கு? ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன். அதனை நீ யோகிக்கத்தக்கது: சத்துருக்களை யடிப்பதும், அவர்களுயிரைத் தாகத்திற்குக் குடிப்பதும், இவ்விரண்டும் எனக்கு அதிசொற்பமான வேலையன்றி: வருத்தமன்று. ஆதலால்நான் அருச்சுன னென்பதற்குச் சந்தேகங்கொள்ளாதே: இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக இப்போது நமக்கு நேராகியசேனைகளைக்கண் காணும லோடவடிக்கிறேன். கன்று களுடன் கலந்த பசு நிரைகளைமீட்கிறேன். நீ யினித்தாமதஞ்செய்யாமற் புறப்படென்று சொன்னுன் அம்மொழிகேட்ட உத்தரன் ஒருவாறுதேறி மகிழ்சிறந்து இனிநமக்குப் பயமில்லையென்று தானேறி யிருந்த விருக்ஷத்தை விட்டிறங்கி, இரதத்தின்மீது இளஞ்சூரியனைப் பனிமுடிய வாறுபோற் பேடியுருவமமைந்த பெருமானை வணங்கி, நெடுநாளாகத் தேடிய தேவரைப் பணியும் அன்பர்போற் பணிந்து, துன்பமுந் துயருந் தொடராச் சுகசொருப னுடைய திருவடியை சிரத்திலுங் கண்களிலும் முகத்திலுஞ் சேர்த்து முத்தமிட்டு தன்னைத்தான் மறந்து தனக்குத்தானே திடுக்கிட்டுப் பயந்து, இனியவசனமொழிந்து நயந்து நின்ருன்.

அக்காலையில்பார்த்தனுனவன் விரைவிற் றேர்விட்டிழிந்து, பிரியாப் பிரியத்துடன் முகமலர்ந்து உத்தரகுமாரனை உடல்குழையவணைத்து, ஐயனே! இன்னுமுனக்குப் பயமுண்டாயிருக்கின்றதோ ! என்னளவிற் சந்தேகமுண்

டோ? நீ யேதொன்றுக்கும் அஞ்சாதே. இனி நீ தீதில்லாச் செயம்பெற்றுவாழ்வாய், என்று உறுதிவார்த்தைக ளுரைத்துத் தேற்றினன், அதனுலுத்தரகுமாரன் களித்து முகமலர்ந்து சிவந்தகைகளைச் சிரத்திற்குவித்து கண்ணீர் பெருகக் கசிந்து உள்ளுருகி, ஓ பாற்கடல் போற் கீர்த்திபடைத்த பார்த்தமகாராஜனே! தேவரீரின்னரென் றறியாமற் கன்னு பின்னு வென்று ஏழைமதியாற் பிதற்றி. அபசாரங்க ளைப்பெரிய மூட்டையாகக் கட்டிக் கொண் டேன். நான் மஹாபாவியாயினேன் சிறியேன் செய்த பிழையைப் பொருத்து அருள்சுரந் தாளவேண்டும். ஓ அத்தனே! ஓ என்னிஷ் டமாகியகர்த்தனே! என்று பற்பலவசனங்களி னுற் பரதவித்துக்கூறி மேலுஞ் சொல்லுகின் ருன். ஓ கருங்கடலகடுகிழிய ஒருங்குட னேடி கலக்குங் கங்கை நீர் வளம்பெருகிய குருநாட் டரசே! கேட்டருளும்: தேவரீர் திருவடிபெய ர்த்தருளப்பெற்றுக் தங்கட்குச்சாரதித்தொழில் செய்ய எனக்குக்கிடைக்குமா? ஜன்மாந்திரப் புண்ணியபலன் எண்ணியவண்ணங்கைகூட்டு மா! என்று வெகுநாளாகக் கவலைகொண்டு மனங்கண்ணியிருந்தேன். அண்ணலே! மெத் தப்பிரயாசப்பட்டுத் தான்கற்ற வித்தையைத் தானேபுகழ்ந்து பேசுகிறவர்களைப்போற் பே சப்படாதென்றிருந்தாலும் தமதுகருணையான து என்னைப் பேசச்செய்கிறது அருமையறியு ம் பெருமானிடத்திற் பேசப்போகின்றேன்? அரவாபரணம்பூண்ட ஆண்டவருக்குவேதப் பரிதூண்டிய பிரமாவினுல் விதித்திருக்கின்ற சாரதி நூல்களெல்லாம் பார்த்து, எல்லாவல் லமையிலுங் கைதேர்ந் திருக்கின்றேன். ஓ கருணகடாட்ச காண்டீபதரனே? அதனுலவ் வித்தையைத் தங்களுக்குப யோகப்படுத்திப் பேர்பெறவேண்டு மென்பதே யெனது வெகு நாளையகருத்து என்று சொல்லிப்பணிந்தராஜ குமாரனை அருச்சுனன் தழுவியணைத்து, ஓ என்னிருதயத்திற் குவந்த இளஞ்சிங்கமே! நீயும் நானும் நெருங்கிய இஷ்டமானேம், இனி நெருப்புக்காற்றுஞ் சேர்ந்த பின்பு சத் துருவாகியகாடு நீறுபடாதிருக்கக் கூடாது இன்னும் யோசனைக்கிடங்கொடாது. விரை விலேறி இம்மரத்தி லொளித்து வைத்திருக் கும் நமது காண்டீபமென்னும் வில்லும் -அ க்ஷய தூணியமும் - தேவதத்தமு மெடுத்துவா வென்று விஜயன் விளம்பினன் உடனே உத் தரகுமாரன் தடையில்லாமல் ஏறி, உத்தரவின் படி தேவதத்தமும் - காண்டீபமும் - அக்ஷய தூணியும் - எடுத்துக்கொண்டு, மற்றவாயுதங் களையும் முன்போல் வைத்து, மான்தோலாற் கட்டிமறைத்து விட்டு மறத்தைவிட் டிழிந்து, அர்ச்சுனராஜனைத் தொழுது கொடுத்து, தன க்குச்சாரதித்தொழில் கிடைத்த சந்தோஷத் தால் திடீரென்று தேரிற்குதித்து, குதிரைக்கடி வாளங்களைக் கையிற்கொண்டான்.

அருச்சுனன் சுயரூபங்கொண்டு, இந்திராதிய ராலணிமணிக்கலனேடனுமக்கொடி படைத்துப் படைமுகம்போதல்

அப்பொழுது அருச்சுனராஜன் இந்தி ரன் முதலிய தேவர்களையும் ஊர்வசியையுஞ் சிந்தித்து, தந்தை - தாய் - தமையன் முதலா னபேர்களையும் வந்தித்து, தர்மதேவதையை யும் போற்றினன். அவ்வேளையில் விஜயனு க்குப் பாண்டுராஜன் பூருவந்தேடிய பாக்கியம் பலித்ததுபோற் பேடிரூபநீங்கி, ஆதிபுருஷ ரூபலாவண்ய வடிவமாயினன், ஆகாயத்தி லுள்ள அமரரியாவரும் வாழ்த்தினர்கள். அ ருச்சுனன் நிஜரூபத்தோடுங் கண்ட உத்தரகு மாரன் பெண்மையை அவாவும்பேரெழிலாட வரை யொப்ப அவாவினன். கேட்டீரோ! ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! க்ஷணத்திற்கு மு ன்னம் இருள் மூடியவாறுபோற் பேடியாயிரு ந்த அருச்சுனன் இப்போது பச்சைமணியி னது பிரகாசம் வீசிச்சொலிப்பதுபோற் றுல ங்கிய தன்மை யெவ்வாறிருந்த தென்னில் இந்திரஜாலங் கற்றவர்கள் க்ஷணத்திற்குக்ஷ ணம் வெவ்வேறு ரூபங்கட்டுகின்ற விந்தை போன்றிருந்தது. அருச்சுனனது தேககாந் தியைக்கண்ட உத்தரகுமாரன் மின்னலுக்கெ திரில் விழிந்தவர்போற் கண்கூசிக் கவிழ்ந்து, இரண்டுகையினுலுஞ் சேர்த்திறுகத்தழுவி, ஓ என்னையனே! உமது மாசற்றதிருமேனிக்கு இம்மறுவந்தகாரணம்யாதோ? என்று வணங் கிக்கேட்க விஜயன் சொல்லுகின்ருன். ஓ இராஜசெல்வமே! முன்னேருபோது இந் திரனேடு சொர்க்கலோகம்போய் தேவர்கட் குப்பகையாகிய காலகேய நிவாதகவசர் களைச் செயித்து வெள்ளை யானையின்பேரிற் பவனி

வந்து, அமுதபோஜனமுண்டு, அமரர் யாவரும் புடைசூழும்படியாக இந்திரா சனத்திலிருந்தேன், அப்படியிருந்த எனக்குச் சந்தோஷமுண்டாக்கும்படி அத்தேவேந்திரன் நினைத்து, அரம்பை - ஊர்வசி - மேனகை- திலோத்தமை இவர்களால் நாட்டிய மாடுவித்தார். அவர்களாடிய ஆட்டிலும் பாடியபாட்டிலுஞ் சிறந்த முகநயமுள்ள ஊர்வசியை நான்மெச்சிச்சிரக்கம்பஞ்செய்தேன். அவனிருந்த தேவர்முதலிய யாவரும் ஊர்வசி இன்று செவ்வையாய் நடித்தனளென்று கொண்டாடினர்கள். அன்றிரவில் எனக்கங்கமைத்த அரண்மனையிற்போயிருந்தேன். நடுராத்திரியில் அந்த ஊர்வசி என்னிடத்திற்கு வந்தாள். அவளையான் கண்டமாத்திரத்தில் எங்கள்பாட்டனை புருரவச் சக்கரவர்த்தியின் பத்தினியாதலால் மெத்தப்பயந்து' உடனே எழுந்து அவள்பாதத்தில் விழுந்து நின்றேன், அதுகண்ட ஊர்வசி கொழுந்துவிட்டெரியுஞ் சுடர்போற் கொதித்து நாணெண்ணிவந்த எண்ணத்தைப் பின்னம் பண்ணியபடியால், மண்ணினில் வாழு மனுக்களில் நீ பேடியாகுகவென்று சபித்துப்போயினள்.

அப்பாற் பொழுது விடிந்த பின்பு அவ்வுருவத்தோடு வெளியேவருவதற்கு வெட்கப்பட்டிருந்த என்னைத் தேவேந்திரன் கண்டு விசனமடைந்து, சங்கதியறிந்து கொண்டு, ஊர்வசியினிடத்திற்குச் சென்று, அவளுக்கு வேண்டிய உறுதிமொழிபுகன்று, எனக்கிட்ட சாபத்தை நிவாரணஞ் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கவளிரங்கி, அந்தச்சாபம் நானினைத்தபோது ஒரு வருஷம் என்னைத் தொடர்ந்திருக்கவும், நானினையாத போது என்னைவிட்டு நீங்கியிருக்கவும் அநுக்கிரகித்தாள் அந்த ஊர்வசியநுக்கிரகத்தால் உன்னுடைய விராடபுரத்தில் ஒருவருஷம் பேடியாயிருந்து அஞ்ஞாதவாசம் பண்ணும்படி நேரிட்டது அப்பனே எனக்குப் பேடியுருவமைந்த வரலாறிது. என்று உத்தரகுமாரனுக்கு உரைத்துசந்தோஷிப்பித்தஅர்ச்சுனன் பின்பு தன் தந்தையான இந்திரனையும்-வம்ஸஸநாயகனாகிய சந்திரனையும் திரௌபதியைப்பெற்ற வன்கிய அக்கினிதேவனையும்- சிந்தையிற்றுதித்து, வந்தனைபுரிந்து, தனக்குவேண்டிய அணிமணிப் பணிகளைக்குறித்து விரும்பினன்.

அவ்வேளையில் தேவேந்திரனானவன் தன்மைந்தன் பழைய கோலத்தினைக் கொள்ளப் பெறுவனென்று மகிழ்ந்து கதிர்மணிக்குண்டலம் கனகரீடம் - நவமணியிழைத்த-ரத்னாபரணம் இவைமுதலிய பலபூடணங்களுடன், ஒப்புவமையில்லா முப்புரிநூலுங் - கற்பகமாலையும் கந்தமுந் தந்தான் அவற்றையெல்லாம் அன்போடும் பெற்றுக்கொண்டு, ஊர்வசியம்மனை உள்ளத்தில் நினைத்துப் பஞ்சா யுதனைப் போலும் - செஞ்சிலை மதனைப் போலும் அஞ்சன மேனியின் அழகனாய மைந்து விளங்கிய அக்காண்டீபனென்னுங் காளையானவன் அக்கினிதேவனால் அநுமக்கொடியும் அஸ்வகதியும் வரும்படியாகச் செய்துக் கொண்டு, சகலாபரண பூஷிதனாய்ப் பூரணவலங்கிர்தத்துடனிருந்து, உத்தரகுமாரனைப் பார்த்து, அப்பா மச்சநாட்டரசே! நமது தேரில் நாட்டியிருக்குஞ் சிங்கக் கொடியைமாற்றி, அண்டமுகடதிர ஆகாயமார்க்கமாய்வந்த அநுமக்கொடியை அமைத்திடுகவென்று சொன்னான். அவனுமவ்வாறே யமைத்து, தனது சிங்கச்கொடியை வன்னிமரப்பொந்தில் மறைத்துவைத்தான். அஃதெப்படி யிருந்ததென்றால் அருச்சுனனுடைய அநுமக் கொடியை உத்தரகுமாரனுடைய சிங்கக்கொடியானது கண்டுதுவண்டுநாமிந்த அநுமக்கொடிக்குச்சரியாகமாட்டோம் இந்தஅநுமாரானவர் இராமராவணயுத்தத்திச் சங்கைதீர்த் திருக்கின்றவர். என்று தைரியம் விட்டுச் சந்துபார்த்து நுழைந்து ஒளித்துக்கொண்டதுபோ லிருந்தது.

இப்பால் அருச்சுனராஜனும் உத்தரகுமாரனும் ஒருவரையொருவர்நோக்கிக்களித்து அவ்விடத்திருந்த காளிகா தேவியைக்கைத்தொழுதெழுந்து இரதமீதேறி ஆகாயமளாவி தழைத்தவன்னிமரத்தைவலம்வந்துதொழுது விஜயகாண்டீபவில்லை நிறுத்தி. வாச மலர்மாலைசாத்திப்பூசைபுரிந்து. இருகுதையும்வளைய நாணேற்றிஷ்டங்காரஞ் செய்தான், அக்குணத் தொணியினல் உலகெலாம் பெயரும் ஊழிக்காலம்போ லோசையெழுந்து, எங்கு நெருங்கிப்பொங்கும் கடல்போன்றகௌரவச் சேனைகளெல்லாம் நின்றநிலையில் நிலைதவறிப் போய், யானை வீரர் - அஸ்வ தீரர் - அழகிய தேரர் - அணிபடைக்காலாளர் - அதிரத மகாதர சமரத அர்த்தரதர் முதலிய யாவரும் பே

ரிடிமுழக்கங்கேட்ட பெரும்பாம் பினம்போல் தலையெடுக்கமாட்டாமல் தட்டழிந்தார்கள் அக்காலையிற் கற்பகமாலையணிந்த மற்புய கோலாகல விற்பனவிவேக விதரணசாலியானவீபற்சு யாவருந் திடுக்கிட்டுக் கண்கலங்கும்படியாகத் தேவதத்தத்தையெடுத்துத் தனது செவ்விய வாயில்வைத்து ஊதினான். அவன் செய்த சங்கத் தொனியால் மகமேருமுதலாகிய மலைகளும் அதிர்ந்து, கடலுங் கீழ்மேலாகக்குழம்பி சப்தமேகங்களும் பிதிர்ந்து, அஷ்டநாகமுஞ் சிதைந்து, நக்ஷத்திரங்களும் உதிர்ந்து, அண்டமுகடுகளெல்லாம் விண்டு கடகடாயனமாயின, இவ்விதசங்கத்தொனியினாலும் வில்னாணோசையாலுந் தேரிற்கட்டிய புரவிகள்பதைத்து, சாரதியாகிய உத்தரகுமாரனுஞ் சங்கடப்பட்டுத் தலை நட்டுக்கொண்டு கையிற்பிடித்த கடிவாளத்தையும்விட்டு, கண்பொறி கலங்கச் செவிடுபட்டு உணர்வுகெட்டு ஒடுங்கி வீழ்ந்தான். இவ்வாறு நடுங்கி யொடுங்கி நிலத்திற் சாய்ந்த உத்தரகுமாரனை காண்டாவனதகன காண்டீபன்கண்டு தனது நீண்ட கைளாலெடுத் தணைத்து, ஆலவட்டங்களினாலும் சாமரைகளினாலும்வீசி ஆயாசந்தணித்து வியர்வுபோக்கி, அயர்வுநீக்கி, பன்னீர்தெளித்து, வெந்நீரளித்து விடாய்ப்பட்டிருந்த களையையாற்றினான். அப்போது களைதீர்ந்தெழுந்து, கண்விழித்துப் பார்த்த உத்தரகுமாரன் நடுக்கமுங்கவலையு நீங்காதவனாய், கும்மென்று காதடைபட்டு ஈனசுரமாகிப் பேசினான், அந்தப் பிள்ளையை அருச்சுனன் இரக்கமாகப்பார்த்து ஓ பொருப்பைக்குடைந்து கடைந்துபொருந்திய புஜபூரிப்பைப்படைத்த விராடர்கோனளித்த புனிதகுமாரனே! புகழ்கொள் விநோதனே! நான் செய்த சங்கத் தொனியினால்ஐம்புலாதிகளுமயங்கி அவசமடைந்த உன்பேதைத்தனம் யாதோவென்று கேட்டான்.

அக்கால் உத்தரகுமாரன் சிறிது தலையெடுத்துப்பார்த்து ஐயா! சப்த சமுத்திரங்களும் பொங்கி வழிந்து உலகமழியுஞ் சர்வசம்ஹார ஊழிக்காலத் தோசையென்பதுதேவரீர் முழக்கிய சங்கோசையைப்பார்க்கிலும் பெரிதாயிருக்குமோ? எல்லாவுலகினு மெழும்பற்பலவோசைகளியாவும் இப்போதிவ்விடத்தில் உமது வில்லாலுண்டாகிய விபரீத வோயைப்போல விந்தை விளக்கவல்லவோ? இத்தன்மையாகிய பேரோசையைக்கேட்ட தேவர்களிலுந் திக்குபாலர்களிலும் யார்தான் பயந்து மயங்காமற் போவார்கள் ? யார்தான் திகிலடையமாட்டார்கள் ? அப்படிக்கிருக்க உமது கால்மாட்டிலிருந்த நான்பயப்பட்டுவீழ்ந்தது பெரிதல்லவே, அந்தமட்டும் உயிர்தப்பிப்பிழைத்துத் தேவரீருடன் பேசப்புறப்பட்ட நான் மிகவுந் தைரியசாலியல்லவோ? முத்தொழில் நடாத்துகின்ற மூவருநடுங்கு முழக்கத்திற்குச் சித்தப்பிரமைகொண்டு தேறியவென்னை ஆதறித்தருளும் ஓ அருச்சுனராஜனே! இனி நானென்ன சொல்லப்போகிறேன்? என்றிரங்கியவிராடராஜகுமாரனை அருச்சுனன் அன்புடனோக்கி, தோளுடன்மார்புத்தோயத் தழுவி மாதவமுனிவரால் தான்கற்ற மயக்கந்தீரு மந்திரத்தை உபதேசித்து, ஓ உத்தரகுமாரனே! உனக்குங் குதிரைகளுக்கும் இனி யொருநாளும் பயமில்லை. ஈரேழுலகுங் குலுங்கினாலும், ஒரேழ்கடலும் கலங்கினாலும் என்றென்றைக்குங் கவலையில்லாதிருக்கலாம் இப்பொழுது விரைவில்தேர் செலுத்தென்று தனஞ்சயன் சொன்னான் அச்சொல்லைக் கேட்ட மச்சராஜன் மதலையானவன் தனக்கு அருச்சுனன்கிடைத்த ஆசையினால் அன்புமேலிட்டு, கையிற் கடிவாளம்பிடித்து. உச்சவான்கதிர்த் தேரிற்பூட்டிய பச்சைமாவோரேழையும் மோட்டிய அருணனைப் போற சவ்வியசாசியின் சுவேத வாம்பரிகளையொப்ப விளங்கிய குதிரையைப் படபடவென்றுசெலுத்தினான் அப்பொழுது பனியினால் மறையப்பட்டு ஒளிமழுங்கி உடலொடுங்கியிருந்த சூரியனானவன் தனது ஆயிரங்கிரணங்களோடும் அலைகடன் முகட்டில் உதயமான தன்மைபோல், பேடியுருவால் மறைந்து பெருமைகுறைந்திருந்த அருச்சுனன் பேசுதற்கரிய தன் பின்னழகும் முன்னழகும் பிரகாசிக்கச்சிறந்தது. நெடுஞ்சிலையுங் கொடுங்கணையுங் கைப்பிடித்து கௌரவமுதல்வன் சேனையிலுள்ள நிருபர்களியாவரும் நடுநடுங்கி நாவறண்டு கிடுகிடுத்துப்போகும்படியாக அவர்களுக்கு நேராகத்தோன்றினான்.

அருச்சுனன் வரவைக்கண்ட துரோணர் துரியோதனனுக் குணர்த்தி யறிவுறுத்தல்

இவ்விதமாகிய அழகியதேர்மேல் வந்த அநுமக்கொடிக்கதிபனை வீஷ்மர் முதலாகிய வீரர்கள்கண்டு, வேறுவேறெண்ணங்கொண்டு விருதுமுதலிய வீரசின்னங்களெல்லாஞ் சோரநின்றார்கள் அவ்வேளையில் நான் மறைக்கொடிபடைத்த துரோணாச்சாரியர் பாம்புக்கொடியும் நந்தியாவர்த்தமாலையு முடைய துரியோதனமஹாராஜனைப்பார்த்து, ஓ வணங்காமுடி பெற்ற மகிபனே! இதோநமக்கெதிரில் இசைபெற்ற விஜயன் சர்வசம்ஹாரகாலக் கடவுள் போற் சலனமில்லாமல் வருகின்றான்பார். அவனூர்ந்து வருகின்ற தேர்வேகத்தினால் இந்தப் பூமியைத்தாங்கும் பணாமகுடமுடைய ஆதிசேடன் என்னபாடு படுகின்றானோ? அந்தத் தேரிலிருக்கிற மஹா புருஷன் கைப்பிடித்திருக்கும் வில்லினது நாணோசையால் தேவலோகம் எப்படி தத்தளித்ததோ! அவன் போர்முகத்தில் முழக்குஞ் சங்கத்தைப்பூரித்த பேரொலியானது எட்டுத்திக்கையுஞ் செவிடுபடுத்தாமல் விட்டு விடுமோ? ஒண்டித் தேரும் ஒற்றைவில்லுங்கொண்டு ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமல் தனிமையாய்வருபவன் எப்படிப்பட்ட வீரனா யிருக்கவேண்டும்? இவ்விடத்திலிருப்பவர்கள் இன்னா ரின்னாரென்றறியாமலும் நன்மைதீமைகளை நாடாமலும் நம்மோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்ய வருகிறவன், அசகாயசூரனென்றுந் திடதைரிய தீரவீர பராக்கிரம முள்ளவனென்றுந் தேர்ந்தாயோ எப்போதும் யாதொரு காரியங்களையுஞ் செவ்வையாக நிதானித்து யோசிக்கவேண்டியதே. ஐயா துரியோதனராஜனே! ஜோதிப்பிரகாச குண்டலமும், சுடர்விடு கதிர்மணி மகுடமும், உதயகிரியிலெழுந்த சூரியன்போற் றுலங்கும்படியாக வருகிறவன் இந்திரன் மைந்தனென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை அதற்குத்திருஷ்டாந்தமென்னவென்றால் சந்திரனைப்பாதியாகப் பிளந்ததையொத்த கோரதந்தங்கள்பெற்ற கொடிய இராக்ஷசப்படைகளை அடியோடு மடியப் படுத்திய அநுமக்கொடிக்காட்சியே சாட்சியாக விருக்கின்றது

அன்றியும்-அவன் வருகிறதிறத்தைநோக்குமிடத்தில், வெற்றிபெற்ற வில்லைப்பற்றி ஈரேழுலகையும்இன்றேவென்றுசெல்வேனென்றுஇறுமாப்படைந்து யாவரையும் ஒருபொருளாகவெண்ணாமல் யானைகளைநோக்கித்தாவுகின்றாண்சிங்கம்போல்வந்துவிட்டான், மேல் நடக்கவேண்டிய தென்ன? இனிச்சும்மாவிருப்பது காரியமல்ல. அவனோ? இனி நமது சேனைகளை வீரியங்கெடச் செய்து சூரியனுக்கெதிர்ப்பட்ட பனிபோ லோடப்பண்ணுவான். அல்லாமலும் ஆழ்ந்தபேரறிவுடைய அவ்வருச்சுனன் இங்குசூழ்ந்த நமக்கெதிரில் வந்து வெல்லவேண்டுமென்று வில்வளைத்தானாகில், இவ்விடத்தில் நிறைந்த பெருங்கும்பலில் அவனோடெதிர்த்துப் போராடத் தக்க பேர் யாரிருக்கின்றார்கள்? ஒருவேளை அவனுக்குத்தப்பி ஓடிப்பிழைப்போமென்றாலோ? அவன்கையிலிருக்கும் அஸ்திரவலிமையால் அதலசுதலபாதாளம் போனாலும்அங்கும் வந்துபோர்புரிந்து கொல்லுவான். நாம் அறிந்த அருச்சுனனே அல்லது வேறல்ல. ஆகையால் நானென்று நினைக்கிறேன் நம்மோடவன் எதிர்ப்பதற்கு முன்னமே அஸ்தினாபுரத்திற்குப் போய்விடுவோமாகில், ஒருவருக்கும் ஒன்றுமில்லை ஊர்சிரிக்கும் பழியுமில்லை யோசிக்குமிடத்தில் வேறு வழியுமில்லை அப்படிக்கல்லாமல் தானென்னுங்கருவத்தால், தலைகாட்டி நிற்போமாகில் என்றைக்குமவனை வெல்லும் வல்லபம் நமக்கில்லாதிருந்தாலும், இன்றைக்கு நிச்சயமாக நாமவனைச் செயிக்கமாட்டோம். அதேனென்றால் நாம் நாடுவிட்டுப் புறப்பட்டது முதல் மாடுமடக்கிய யிதுவரையில் நேரிட்ட துற்சகுனத்தினாலும், மனச்சோர்வினாலும் வெற்றிபெறுவது அரிது ஆதலால் நாமடக்கிய பசுக்கூட்டங்களை ஓட்டிக்கொண்டு, பட்டினம்போய்ச் சேருவோமாகில், நமக்கு லாபமுண்டு, நாம்பயந்து ஓடிவிட்டோமென்று யாரும்பழியார்கள். அதற்கு ஓர் உபாயமுமுண்டு. அவ்வுபாய மென்னவெனில் குருகுல நாயகனாகிய வீஷ்மரும் கிருபாச்சாரியரும் அஸ்வத்தாமா முதலியபலரும் நானும் இங்ஙன நெருங்கிநின்று, எதிர்வருகின்ற தனஞ்செயனை மறித்து யுத்தஞ் செய்கின்றோம். நீயும் உனக்குரிய சிலவேந்தரும் வீரர்களும் பாதிச் சேனைகளும் மடக்கிய பசுக்கூட்டங்களோடு,

இவ்விடம்விட்டுப் பெயர்ந்து, அரவக்கொடி நாட்டிய தேரைத் திருப்பிக்கொண்டு தேசம் போய்ச்சேர்ந்துவிடு அப்படி போய்ச்சேர்ந்து விடுவையாகில் துரியோதனராஜன் பெரும்படையுடன் வந்து விராடராஜனுடைய பசுமந்தைகளை மடக்கிக்கொண்டு போய்விட்டானென்று உன்னைப்பலருங் கொண்டாடுவார்கள் (ஆரியக் கூத்தாடினுலுங் காரியத்தின் மேற் கண்) என்பதை யோசிக்கவேண்டும். அப்பனே! நான் சொல்வது உனக்கு ஒப்போ அல்லது தப்போ? நன்ருய் யோசித்துச் சொல்லென்று துரோணச்சாரியர் கேட்டார். அவருரைத்த சொற்சூசகத்தை யுணராத துரியோதனன் பதைத்துச் சொல்லுகிருன்.

துரியோதனன் துரோணர் கூறியதைக்கேட்டு வெறுத்துக்கொண்டு மற்றயரை யுத்தத்திற் காயப்படுத்துதல்.

வாரும் சதுர்வேதபாராயணராகிய தநுவேதியரே! பாண்டுபுத்திரர்கள் எங்கள் மாமனிடத்திற்சொக்கட்டா ஞடித்தோற்று, நீர்வளனுற்றநாடும் சீர்நலனுற்ற நகரும் மற்றும்பற்பல செல்வங்களுஞ் சேனைகளும் இழந்து, பனிரண்டு வருடம் வனவாசமும் ஒருவருடம் அக்ஞாதவாசமுமொழித்து ஒருவருக்குந்தெரியாமலிருந்து வெளிப்படும்படியாக உங்களைப்போல் தேறித்தெளிந்த பெரியோர்களால் நிச்சயித்த நிபந்தனையை ஒத்துக்கொண்டகாலத்தில், மற்ஞெருவிதம் நிர்ணயம் பண்ணியிருந்ததை மறந்து பேசுகின்றீரோ? ஐயரே! ஐவரும் உருவமறைந்து கருவங்குறைந்து அக்ஞாதவாசத்தி லிருக்கும்போது அவர்கள் இன்ன இடத்தில் இருக்கின்ருர்களென்று நாமறிந்தால், அன்றுமுதல் மீட்டும் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசம் பண்ணி ஒருவருடம் அக்ஞாதவாசஞ் செய்யவேண்டுமென்று ஸ்தாபித்திருக்கிற மொழிப்படிக்குச் சத்தியந் தவருமற் போக்க வேண்டுமல்லவோ? அப்படியிருக்க, அந்த அக்ஞாதவாசத் தவணைநாள் அகல்வதற்குமுன்னே எப்படிவெளிப்படலாம் என்னுடைய நல்லகாலம் இப்போதுவருகிறவன் அருச்சுனஞக விருப்பானுகில், நமக்குமேலான நியாயவழியைத் தருமல்லாமல், தாழ்வானதிமையைத் தரமாட்டாது ஓ தநுர்வேதியனே! மாறுபட்டுப் போராடும் பெருஞ்சமர் வல்லவராகிய பாண்டவர்கள் இந்தமச்சநாட்டிலிருந்தவாறு தெரியாமலா வந்தோம் ஏதோ சிலகாரணங்களால் தெரிந்ததினுலும் விராடபுரத்தின்மீது நமக்கிருந்த வெகுநாளைப்பகையை முடித்துவிடவேண்டு மென்னும் எண்ணத்தினுலும் ஒரேமனதாய் முன்னுடித்திரிகர்த்தனை யனுப்பிவித்து, பின்னுடி நாமெல்லோரும் ஆலோசித்து, பஞ்சவர்களின் அக்ஞாதவாசத்தைக்கெடுத்துவிட வேண்டு மென்று தானே வந்தோம்? ஐயா! துரோணரே! இப்படியெல்லா மிருக்க, அருச்சுனன் வந்தானென்று ஏன் அதைரியமாகப் பேசுகின்றீர்? ஐயோ நரனேவந்து நமக்கெதிர் நின்று யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்குவானுகில், நாம் அவனுடன் பகைத்துப் போர்புரிய வேண்டிய அவசரமில்லையே; விவகாரமென்கிற கயிற்றினுல் அவனையும், அவனுடைய சகோதரர்களையும் அவனுக்குச் சகாயமானபேர்களையுங்குண்டுக் கட்டாகக்கட்டி யுருட்டிவிடலாமே: அவனெவ்விதம் நம்மை வெல்லக்கூடும்? நாம் கைக்கொண்டமாடுகளை அவனெவ்வாறு கைப்பற்பற்றக்கூடும்? அவன் கழிக்கவேண்டிய அக்ஞாதவஷருத்தவணையில் இன்னும் ஒருநாள் போக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. எங்கள் குலமுதல்வராகிய வீஷ்மருக்கு இந்த வித்தியாசங்களெல்லாம் நன்ருய்த் தெரியவரும் அந்தமஹாநுபாவரே இந்த விவகாரத்தைக்கண்டறிந்து? மறுபடியும் பாண்டவர்கள் வனவாசம் பண்ணும்படிக்கு ஸ்தாபிக்கப் போகின்ருர். இதற்குள் நீரேன் ஆத்திரப்படுகின்றீர்? உயுத்தத்திற் கிளைத்த உலோபரைப்போல் என்னை ஊருக்கு ஓடிப்போவென்று உறுதிச் சொல்லவந்திரே, என்னகாரணத்தால் இவ்வாறுகூறினீர்! நல்லது.

ஓ துரோணரே! நீர் சொல்லியவண்ணம் ஒண்டித்தேர்மேல் வருகின்றவன் தனஞ்சயனுகிச் சண்டைதொடுத்தாலும், அவனுக்குச் சகாயமாகத் திக்குப்பாலர்க ளெடுத்தாலும், தேவர்கள் காந்திருவர் அரக்கர் யக்ஷர் இயக்கர் அரசர்முதலியோர்கள்வந்து என்னுடன்போர்கொடுத்தாலும், நம்மை அசைக்கப்படாது எப்படியும் நாமெண்ணிய எண்ணம் பழுதுபடாமல் மாட்டுமந்தையை மடக்கி நமதுவசம் பண்ணிக் கொண்டோம். நாமுந்துணிந்து

வந்திருக்கின்றேம். ஆகையால் இவ்விடம் விட்டுப் பெயராமலிருந்து, ஒருகைபார்த்து வென்று, வருகிறவீரனைப் புறங்கண்டு. விபகார மேற்கொண்டு, ஜெயபேரிமுழக்கி என் தேசததிற்குப் போவேனல்லது, திருடனைப் போற் பதுங்கி யோடிப்போக மாட்டேன் ஓ! நூலுணர்விற்பயின்ற நுண்ணியனே! இதுவரைக்குஞ் சத்துருக்கள்பேரில் யுத்தம் பண்ணவேண்டு மென்று சொல்லு முன்னமே கண்கள்சிவந்து, கறுவிப்புகைந்து, கைதேர்ந்தகாரியவான்கள்போல் மேகமண்டலம் அளாவிய தேர்மேலேறி, ஆயுததீர ஆரபார வீராவேசதுடன் அடுத்து, வீரச்சேவகங்காட்டி, எட்டு திசையிலும் இசையை நாட்டிவந்த உங்களுடைய பகல்வேஷமெல்லாம் மெய்யென்றுநம்பியிருந்தேன் இப்போது வெட்டவெளியாயிற்று ஐயா நமக்கெதிரோடிவரும் பகைவரைக் கண்டவுடன் வருந்தி மயங்கி வாடி ஒருவர்முகத்தை யொருவர்பார்த்து நெடுமூச்சுவிட்டு, நீ நாட்டைநோக்கி ஓடிப்பிழை நான் காட்டைப்பார்த்து நாடிப்பிழைக்கிறேன். என்று கண்கலக்கப் படுவதற்குத் தானோ இவ்வளவு பிரயாச மெடுத்துக்கொண்டு வந்தது என்னத்திற்கா இவ்விடம் வந்தோம்! புறங்கொடுத்தோடுவதற்காக? இதை நீர் நன்றாய்த் தெளிந்து சீர்தூக்கிப் பாரும். ஓ தேசிகனே! விற்றிறமேன்மைபடைத்த வேந்தர்களானுல் இந்த விஜயனுக்கெதிர் நின்றுமேன்மைபடைத்து ஜெயம்பெறுந்திறத்தை ஒருபொருளாகச் சிந்தையில் நினைக்கமாட்டார்கள். நீர் அத்திறத்தினுக்குரியரல்லாத அந்தணராதலால், அப்பப்பா!! அவன் மகாதீரனுச்சே? வீரனுச்சே? ஆவியைக் கொள்ளைகொள்வானே! எப்படி வெல்லப்போகின்றேம்! என்றுசொல்லித் தளருகின்றீர் உமது சொல்லைக் கேட்டு மீதலத்தோரும் பூதலத்தோரும் கலகலவென்று கைகொட்டி நகைப்பார்கள்: இனி உம்மைக்கண்ட கைம்பெண்களும் அலட்சியாமாகநினைத்துப் பகைப்பார்கள். ஓ காயத்திரிதேர்ந்த கலைவேதியனே? மற்போரினிறைந்து விற்போரிற் சிறந்த வானவர்கோன் மகன் வருவதைப் பார்த்து வளைத்துக்கொள்ளாமல் மடங்கி, மாட்டையோட்டிக்கொண் டொதுங்கி மாநகர்க்குப் போவேனுகில், அதனுலெனக்கு வருவது வசையோ! இசையோ! அல்லது வருகிறவனைக் கண்டு பயமில்லாமல் எதிர்நின்று போர்புரிந்துவென்று ஜெயம்பெறுவது புகழோ? இகழோ? சொல்லும் ஓ மித்துருவையிகழ்ந்து சத்துருவைப்புகழ்ந்து மகிழ்ந்து பாடாநின்ற நைச்சிகனே! எண்ணிறந்த கோடிகளாக இவ்விடத்திற் கூடிய நமது வீரப்படைகளெல்லாஞ் சேர்ந்து ஒருவனுகத் தனித்துவராநின்ற வில்லாளியைச் செயிக்கமாட்டார்களென்றுல், ஒற்றைத்தேரோட்டி வருகின்ற ஒருவன் இத்தனைபேர்களையும் எப்படி செயிப்பான்! வருகிற சுத்தவீரன் தன்பிராணனைத்துரும்பாக மதிப்பவனென்றுல், அத்தன்மையானபேர் நமதுசேனைகளி லில்லையோ ஆகிலும் போர்செய்யப்புகுந்த போருக்குப்பிராணன் பெரிதோ! கடல்சூழ்ந்த உலகத்திற் பெருமையும் மானமும் போனபிற்பாடு, சஞ்சாரப்பிரேதம் போற்பிராணனுட னிருப்பதில் என்ன பிரயோசனம்.

ஆ புண்ணிய பூசுரனே! இனி நான்பல வாறுகப்பேசுவதில் லாபமில்லை. ஒரேவசனஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும் இதோவருகிற என் பகையாளியைக்கண்டு பயந்து அஸ்தினுபுரத்திற்குப் போக மாட்டேன் எனக்குபகாரம் போற் சொல்லுகிறவர்களின் பேச்சையுங் கேட்கமாட்டேன் இது அவரவர்கள் புத்தியிற் கெட்டியாயிருக்கட்டும். ஆனுல் இப்பொழுதுவருகிற அருச்சுனனுடைய சண்டைக்குப் பயந்தவர்கள் ஆவியைக்காக்க ஆசைப்பட்டவர்கள். பெண்சாதிபிள்ளைகள் மீதிலும் மண்மனையாதிகளிலும் நிதிநிக்ஷேபங்களிலும் பாசமுள்ளவர்கள் இவர்கள் யாவரும் நன்மையுடன் பட்டினம்போய்ச்சேரலாம். அப்படிப் போக மனதுடையோர்களுக்கு இயாதொருதடையுமில்லை போகின்றவர்கள் இவ்விடத்தில் வந்திருக்கும்படைகள் அடங்கலையுஞ் சாய்த்துக்கொண்டுபோனுலும் போகட்டும் என்ன திர்ஷ்டம் போகிறதில்லை ஒருவருக்கொருவர் துணையென்பதில்லை அவரவர்களுடைய நல்வினை தீவினையே அவரவர்கட்குத் துணையாய் நிற்கும் ஓ! அறிவிலுயர்ந்த மறைவேதியரே: இதனைநீர் நன்றாயறிந் துட்கொள்ளும். என்று அடங்காக் கோபங்கொண்டு, துற்சாதனன் முதலாகிய தம்பிமார்களையுந் தார்வேந்தர்களையுநோக்கி, விருஷபமுக்கரம்போற் கனைத்து, தனல்நெருப்பைச் சிந்தி அதிகபடபட

ப்புடன் விரைந்து இதனைச்சொல்லுகின்றான் ஓ என்னன்பிற்குரியதம்பிமார்களே! ஓ எனக்கு வெற்றியைத்தரவந்த சம்பிரம வீராளாகிய வேந்தர்களே! இப்பிர்மதேயசுடைய முதற்குலத்தோனுகியும் விற்குருவாகியு மிராநின்ற துரோணுச்சாரியர் நன்னெறிகற்ற பெரியோராயிருந்து, சமயோசிதப் பெச்சைச் சாதுர்யமாகப்பேசி சாப்பாட்டுக்குச் சங்கடப்படாமற் காலபோசனங்கொன்டுகாலங்கழித்திருப்பதே காரியமென்று ஆரியசித்தாந்த முதலிய சாஸ்திரம் யாவும்படித்தவர் அன்றியும்-தனுவேதத்திலுள்ளனவெல்லாந் தபாமலுணர்ந்து புத்திமான்களுக்குப் போதிக்கத்தெரிந்தவர். வாதித்தெதிராநின்ற சத்துருக்களைச் சேதிக்கச்சென்று யுத்தங்கண்டு வென்றுவருகின்ற வீரத்திரம் இவருடைய தொழிலன்றென்று நன்றுய்ப் பிரசித்தமானவர்- ஆகையால் - இப்பேர்பட்டவரை நீங்கள் நம்பியிராமல், வருகிற எதிரியென்னும் போர்யானையின் முனைபுகுந்துதனிமுகச்சிங்கம்போற் சாதித்துவிடுங்கள்- சண்டைபோடப்பயந்த வைதீகர்களெள்லோரும் அர்த்தரதப்ப படைக்குப் பின்னாலே நின்று, நமக்குச் செயமுண்டாகும்படியாகச் செபம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கட்டும் உங்கள்வேலையில் நீங்கள் ஜாக்கிரதையா யிருங்கள். ஒரு வருதவியைப் பார்க்கவேண்டாம். விரைவிற் படைகூட்டிப் போங்களென் றுரைத்தான்.

அஸ்வத்தாமன் தன்தந்தையை நிந்தித்த துரியோதனனைக் கடிந்து தூறுதல்.

இப்படியாக துரியோதனன் சொன்ன சொல்லானது அங்ஙன மிருந்த பேர்களின் செவிகளில் நுழைவதற்கு முன்னமே துரோணச்சாரியர் குமாரானன அஸ்வத்தாமன் கேட்டு, நெருப்பில் வீழ்ந்த புழுப்போற் றுடித்து, கண்கள்சிவந்து, பொறி பறந்து, புகைமலிந்து, பொருப்புக் கிணையான புயம்படைத்தஅப்புயங்க கேதனனைப்பார்த்து, ஆ! ஆ! வணங்காமுடியுடையமன்னனேயென்றுகூவி மத்தகஜம்போற்றுவி, அன்புக்கொருவராகிய வீஷ்மாச்சாரியரும் கிருபாச்சாரியரும்-கர்னமகாராஜனும் - துற்சாதனன் முதலியதம்பிமார்களும்மன்னர் மண்டலீகரும்மற்றுமுண்டான முடிமகிபருங் கண்ணிரண்டுமூடிக் காதிரண்டு மடைத்து உள்ளங்கலங்கி உடல்நடுங்கி உயிருமொடுங்கும்படிக்குச் சிலவார்த்தைகள் சொல்லத்தொடங்கினன். ஓகௌரவகுலாதிபனே! நாம் அஸ்தினுபுரத்தைவிட்டு வந்ததும், விராடராஜனுடைய பசுமந்தையை மடக்கிக் கொண்டதும், கூட்டமாகிய நால்வகைச் சேனைகளை வரிசைப்படுத்தி வைத்ததும், ஜெயம் பெறுவதற்கோ? அல்லது அபஜெய மடைவதற்கோ? நீர்சொல்லும். அப்படிக்கிருக்க - நீர் வீரலட்சுமி வாசமாயிருக்கும் வெற்றிவேல் பெற்ற துரோணுச்சாரியருடைய மனதுநொந்து நையும்படியாக வசைமொழிகளை வழங்கி வைத்தது தகுதியோ? ஓ கூறியவேலும் வில்லுங்கொண்ட கோமானே! நீர் பிள்ளையாகப் பிறந்தநாள் தொடங்கி இதுவரையிலும் யுத்தமென்பது செய்து எங்கே வெற்றியடைந் திருக்கின்றீர்? இந்தவிராடபுரத்திற்குவந்து பசுக்காவளாளரை யடக்கிப் பசுமந்தைகளை மடக்கிவிட்டீர். இதுவொருஜெயம். முதலில் சுகமாயிருந்த பாண்டவர்களை யழைத்து மோசச் சூதாடிப் பூமிமுதலிய செல்வங்களை அபகரித்துக்கொண்டு காட்டினுக் கோட்டிவிட்டீர். இதுவொரு ஜெயம். இதுதானே நீர் கண்காட்சியாகக் கண்டிருப்பது. இதைவிட வேறுசொல்ல யோக்கியம் உண்டா? என்னமோ பெரியயுத்தங்களெல்லாஞ் செய்து, சூரர்களைவென்று, வெற்றிமாலைபூண்டு, கோட்டைகொத்தளங்களை முற்றுகையிட்டதுபோல் மெத்தமெத்த இறுமாந்து பேசுகிறீர். இதென்ன கட்டு வார்த்தை? இந்தவீரம் ஒருதுட்டு பெறுதே; நமது திறத்தை நாமேயெடுத்துப்பேசிக் கொள்ளுகிறதா? இது நன்றாயிருக்கவில்லை போம்: போம்.

ஓ ராஜனே! இராஜசபையிலிருக்கும் பெரியோர்களுக்குக் கடமை யென்ன வென்றால்-காமாகாரர்களாகிய காவலருக்குக்காரியாகாரியங்களைக் காட்டிங்கொண் டிருக்கவேண்டு மென்பதாத நீதிநூல் முறையிடுகின்றது ஆதலால் - நீதிப்பழக்கத்தையும் உலகவழக்கத்தையும் அநுசரித்து, உமக்குச் சொல்லவேண்டிய தருமத்தைச் சொன்னுருக்கும். அவ்வாரிடித்துச் சொல்லுந் தருமவாக்கியம் உமக்குச் சம்மதமில்லாமற் போனல், அவருடையசொல்லுக்குக் காதுகொடுக்காமல், வருகிற வீரனுக்கு யேதிரிற்போய் நின்று போர்புரியலாமே அ

ப்படிக்குப்போகிற உமது வீரதிரத்தையா ர்தடுத்தவர்கள்? நீரென்ன சண்டைபோடாத வரா? இதுகாறும் நீர்புகுந்த போர் முகத்தில் எங்கே யாகிலும் அடிபட்டும் - புறங்கொடுத்தும் - ஓடியிருக்கின்றீரா? இல்லையே கையில் வில்லுங் கணையுமிருக்கச் சத்துருக்கள் கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு சண்டை போட மாட்டாமற் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றீரா? இல்லையே; இப்போதுதானென்ன நீர்தேரேறிப்புறப்படுவதுதான் தாமதம் துரியோதன மஹாராஜன் வில்வளைத்தானென்று கேட்டவுடனே போர்முகத்திலுள்ள அதிரத வீரர்களை முதலியபேரும் அபஜெயமடைந்து உயிர்தொலைவார்கள் அப்பேர்ப்பட்ட வாகைபெருஞ்சேவகனாகிய பூபதியைப்பார்த்து நீ மாட்டை யோட்டிக்கொண்டு ஊர்முகனோக்கி ஓடிப்போவென்று இந்த விருத்தவேதியர் சொல்லாமா? ஐயோ! உத்தமனே! அவர் சொன்ன சொல்லலானது நீர் யிதுவரையிலும் பெற்றிருந்த வீரத்திற்கு மிகவுங் குறைவாயிற்றே: அய்யா அய்யா சுத்தவீரனே! சமர்க்களத்திற் சகல விருதுகளோடு நின்று சுத்தவீரனே! சமர்க்களத்திற் சகல விருதுகளோடு நின்று சத்துருக்களைமடக்கித் தனுவேதவிதிப்படி யுத்தஞ் செய்து வெற்றிபெறும்விதத்தை என்னென்று நினைத்திருக்கின்றீர்? சகோதரர்களிடத்திற் சூதாடிப் பூமியைப்பறித்து, ஜெஷ்ட பிராதுருவின் பெண்சாதியான திரௌபதாதேவியென்னுந் தாயைத் தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்து, சபை நடுவே வஸ்திரத்தை உரிந்து மானக்கேடுண்டாக்கி, காட்டுக்குவழி காட்டிவிட்ட கதைபோல் நினைத்தீரோ? அல்லது - உமது மாமனாகிய இச்சகுனி முதலியபேர்கள் வாய் கொண்டமட்டும் பேசிச்செயித்த வீரமென்றெண்ணினீரோ? ஐயோ! அப்படிச்செயித்த அனியாயச் செயமெல்லாங் கருமபூமியிற்பாபமென்னுங் காணியாட்சியைக் கொடுக்கத் தக்கது. இப்போது வந்திருக்கின்றபோரை அவ்வளவு எளிதென்று எண்ணாதீர் வருகிறவன் தனஞ்செயன் அவனுக்கெதிரிலிருந்துவில்வளைத்து பாணந்தொடுத்து யுத்தம் பண்ணியே தீரவேண்டும். சூதாடித்தோற்ற அந்த நாளையலிருந்து அருச்சுனன்தானே யென்று அலட்சியமாய் நினைக்காதீர் இந்த நாளையில் உங்களை யெளிதில் விடுவானென்று எண்ணங்கொள்ள வேண்டாம்.

உமதம்மானன சகுனிராஜன் உமக்காக பாடுபட்டுச் சம்பாதித்த தருமமானது, சீக்கிரக்கில் திரண்டுருண்டு வளர்ந்து இப்போது வந்தெதிர்ந்து கொண்டது இதைக் குறித்து நீரொருவருக்குச் சொல்லவேண்டிய அவசரமில்லை நீர் யாரையுந் துணைப்பற்ற வேண்டாம். நீரொருவரை விரும்பித் துணைவரக் கேட்பீராகில் யாருந்துணையாக மாட்டார்கள். அந்த ஆசையை விட்டுவிடும் சூதாடி உமக்குச் சந்தோஷமுண்டாகப் பண்ணினவர் இதோ உமக்கு நேராக நிற்கின்றார். இப்போது நேரிடப்போகின்ற போர்முனைக் கெதிரில் அவரைப் போகச்செய்வது ஞாயம் ஆயுதபாணியாய் அவர் போர்மேற் புறப்படும் விதத்தைப் பாரும். நல்ல நல்ல ஆயுதங்கள் அவரிடத்திலிருக்கிறது அவ்வாயுதங்கள் யாரொருத்தர் தன்னை எதிர்க்கிறார்களோ? அவர்கள் குடித்தனத்தைக் கெடுத்துவிடும். அப்பேர்ப் பட்ட ஆயுதமிருக்க உமக்கென்ன குறைச்சல்? அத்தன்மையான ஆயுதம் எத்தன்மைப்பேருடை தென்றால், பன்னிரண்டு - எட்டு - இரிக்கால் - தொகை - என்னுஞ் சிறந்த பேருள்ளதுகள். இவைகளினால் கட்டு - வெட்டு - குத்து - பிரித்துவிடு - தனியே ஓட்டிவிடு கீழேதள்ளி படுக்கவை என்று இப்படிக் கெல்லாஞ் சொல்லி விஜயனுக்கெதிராகி வெல்லுவார். அந்தப் பார்த்தனை வெல்லும் பராக்கிரமம் எங்களைப் போன்றவர்களாலில்லை எங்களையல்லாமல் நாகலோகத்தார் முதலிய மூன்றுலோகத்தாரும் நரனுக்கெதிர் நிற்கமாட்டார்கள். ஒருவரும் நிகரில்லாதவனாய் வருகிற அருச்சுனனைக் கண்டு நான்வெல்லுகிறேனென்று வாய்வண்ணம்பேசுகிற வல்லர்களுமுண்டு. ஆனால்வாய் சொற்சொல்லுவதற் கென்னபஞ்சமா? வருகிறவனைச்செயிக்கலா மென்பதென்னகொஞ்சமா? ஓமதிமரபிற்பிறந்தவனே! பெரியோனாகியசிலை யாரியனை அவமதித்துச் சொல்லத்தகாத சொல்லைச்சொல்லி வெல்லவல்லவன்கியவன் நீராகையால், இதோ நான் சொல்லுகிறேன் கேளும். இந்தமண்டலத்திலும் அந்தவிண்டலத்திலும் அருச்சுனனுக்கு ஒப்புச் சொல்வது தப்பு. அவனுக்கெதி ரொருவருமில்லை அவனுடைய போர்முனையில் நீர்தான்வது, இன்

னும் எப்பேர்ப்பட்டவர்களாவது, கிட்டி எட்டிப்பார்த்துவந்தாலும் போதும், அதுவே அவனைச் செயித்த கீர்த்தியினுலும் எண்மடங்கதிகமான பெருமையை யுண்டாக்கும் அவனுடைய போர்முகத்தில் நீர் நேர்முகமாகப் போய்வர மாட்டுவீரோ? உமது கண்ணிற் கண்டு கலங்காதிருப்பீரோ? ஓ நாகக்கொடியோனே! உம்மிடத்தில் விசுவாசம் வைத்த ஆசாரியர் எதிரி யிப்பேர்ப்பட்டவன் அவனேடு சண்டைசெய்ய வல்லவர் எண்டிசையிலுமில்லையென்று சொன்னல், இந்தப்பேச்சுக்குத் தகாதவார்த்தைகளைப் பேசினீர். அருமையறியாத உம்முடையயுத்தமுனேயில் எங்களைப் போன்றவர்களிருக்கமாட்டோம். என்றுபேசி தன்தந்தையின்செயலை யெண்ணிவருந்தி ஆ! பகவானே! இந்தத் திறமுறைதெரியாத துரியோதனராஜனிடத்தில் வீரத்தைவிட்டு நாணமுங்கெட்டிருக்கிற இந்தத் துரோணச்சாரியர் தனுமறைக் குருவாயிருந்தும், இவன் பேசிய ஈனவார்த்தைகளைக் கேட்டும், இன்னும் போகாமலிருக்கின்ருர். இவர் இவ்விடத்திலிருந்து சண்டையுஞ் செய்வார்போல் இருக்கின்றது, ஐயோ! அவமரியாதை நேரிட்டபோதே அந்த அரசனுடைய உறவை நீக்கிவிடவேண்டும் அல்லதுபேசினவன்பிராணனை அறப்போக்கிவிடவேண்டு மிவ்விரண்டிலொன்றும் இல்லாதிருப்பதுமனுஷதனமல்லமே என்று அஸ்வத்தாமன்தன் தந்தையை நொந்துகொண்டுமீட்டும்அரவக்கொடிக்கதிபனைப்பார்த்து ஓ அரசனே! இப்போது நான் சொல்லுகிறதைகேளும் எல்லாவுயிரையுங்கவரும்படியான எமதருமராஜனேயும், கடல்நீரை வரட்டும்வடவாமுகாக்கினியையும், உருத்திர மூர்த்தியின் கண்டத்தைக் கருக்கிய ஆலால விடத்தையும் மட்டுப்படாத எட்டுத்திக்கையும் அட்டமாகயத்தையும் ஒருநொடியில் மடிக்கப் பார்ப்போம், அல்லது ஜெயிப்போம் தேவேந்திர குமாரனை சிலைவிஜயனை மாத்திரஞ் செயிக்கமாட்டோம். நீர் உமது சிந்தையில் இதை விந்தையாகக் கொண்டு மனவுறுதி யொடு நின்று, தெளிந்து பார்த்துக் கொள்ளு மென்று கூறினன்.

கர்னன், துரோணரும் அஸ்வத்தாமனுங் கூறியவற்றைக் கேட்டு மறுத்துத் தன் பராக்கிரமங் கூறல்

கேட்டீரோ ஜெனமேஜய மகாராஜனே இந்தச்சொற்களை யெல்லாந் துரியோதனராஜனுக்குச் சமீபத்தில்நின்ற கர்னராஜன் கேட்டு நறநறவென்று பற்கடித்து, வெற்றிமிக்க வீரவேல்பெற்ற பெரியோர்களை நோக்கிப் பேசத்தொடங்கினன். ஓ பூலோக புரந்தராகிய புநிதர்களே! விராடராஜனுடைய பசுமந்தைகளை மடக்கும்படியாய் நிதானித்து அஸ்திஞபுரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டநாம், வாசமாலைதரித்து வராநின்ற விஜயனென்னும் வில்லாளியை வியந்து புகழ்ந்துபேசுவது மேன்மையோ! குந்திதேவியின் மைந்தர்தொடுக்குங் கணைக்கஞ்சிப் பயப்படுகிறவர்கள் விருதாவில் இவ்வளவுதூரம் ஏன்வரவேண்டும் ஐயோ வீட்டிலிருக்கப்போகாதா அப்படியே வேலைமினக்கிட்டு வந்தவர்கள் எதிரியைச்செயிக்கத் திறமில்லாவிட்டாலும் வாயைமூடிக்கொண்டு சும்மாவிருக்கலாகாதா? திறவான்களாகிய தீரர்களுக்குநேரில் வாய்க்குவந்தமட்டும் பிதற்றுவானேன் இவ்வளவு காரியத்திற்குப் பெரியவர்களென்று பேர்வைத்துக் கொள்ளுவானேன் தனக்குவெல்ல வல்லப மில்லாவிட்டால் தரணியிலுள்ளபேர்க ளெல்லோரும் வெல்லமாட்டார்களென்று தப்புந்தாறும்ாய் வீண்பேசுப்பேசவேண்டிய வேலையென்ன! சுத்தவீரர்கள் மனமுறிய மெத்தவருத்தப் படுத்துவானேன் இருளைக்கெடுத்துவந்த மத்தியானச் சூரியன்போன்ற நானொருவனு மெழுந்து, நெருப்புக்கொழுந்துபோல் வருகிறவிஜயனையடுத்து, அச்சமில்லாமல் நாணிதொடுத்து, அபாரமாகக் கணைகள்விடுத்து, என்னிச்சையின் படிக்குப் போர்கொடுத்து, அவனேறிவருந்தேறின் அச்சு-மச்சு-குத்துக்கால் முதலியவைகளையுமுறித்து, குதிரை நான்கையும் அறுத்து, காண்டீபத்தையும் அநுமக்கொடியைங் குறைத்து வெற்றிபெறப்போகின்ற என் வீரத்தை; அருச்சுனனைக்கண்டு கொண்டாடுகின்றவர்கள் அவனுக்கச்சப் படுகின்றவர்கள் யாவருமிருந்து சாக்ஷியாய்க்காணுங்கள். மேலும் மண்டலத்தைக்கீறி விண்டலத்தைப் பீறி குண்டல மசையவருந்தேரோணுகியதண்ட

தரன் தம்பியைக்கண்டவுடனே; எண்டிசை யதிர மண்டலாகிர்தியாகிய வில்லை வளைத்து, வருணாஸ்திரப் பிரயோகஞ்செய்து வடவைத் தீவேகத்தை மாற்றுந் தன்மைபோல ஒருகணத்தில் அவன்பலத்தை மாற்றி, நீங்கள் யாவருங்கண்டு களிக்கச்செய்கிறேன் அந்தவிநோதத்தை வேண்டுமானுற் பாருங்கள் இதல்லாமல் அவன் வனவாசம்பண்ணியபன்னிரண்டு வருடமும், அக்ஞாதவாசமான ஒருவருடமும் துருப்பிடித்து அழுக்கடைந்து மழுங்கிக்கிடந்த காண்டீபத்தையுங் கணைப்பெட்டியையுங் கைக்கொண்டு நமக்கெதிரிற் கலங்காமல் வருகின்ற அவனுடைய திடத்தையுந்தீரத்தையுந் தேகத்தையுஞ்சின்னபின்ன மாகும்படிச்சேதிக்கிறேன் நீங்களெல்லோருங் கூடிப்பார்க்கலாம்.

ஓ பெரியோர்களே! அர்ச்சுனனுக்கெதிரி அங்கர் கோனென்று இச்சகமுதலெங்கும். பிரசித்தமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்க, நான் அவனை யெளிதில் விடப்போகிறதில்லை. நானும் ஒருவில்லைப்பிடித்து மலைபோலெதிர்த்து மலைந்து, போர்த்திறந்தெரிந்த புண்ணியவான்களைப்போற் புகழ்பெறுகின்ற பிரதாபத்க்காணவாருங்கள், குளம்படியாற் கிளம்பும ண்பொடிகள் விண்ணிலோயாம லெழவருங் குதிரைகள்பேரிலும் அக்குதிரைகள் பூட்டித் தேரின்பேரிலும் கோடிகோடி பாணங்களைச் செலுத்திக் கொல்லுவதல்லாமலும்அவனது ஆஜானுபாகுவாகியகரங்கள் தறிபடவும்கால்கள்முறிபடவும்விரிந்தமார்பு துளைபடவும்அணிந்தமுடியுடன் தலையறுபடவும், விரைந்து போர்புரிந்து நான்வெற்றிகொள்ளப்போகின்ற விந்தையைப்பார்த்து நீங்கள் மகிழுங்கள். இவ்விடத்திலின்று நானுறுதியாகச்சொல்லுகிறதையாருஞாபகமாய்க்கேளுங்கள் நானிதுவரையில் நரபதியாகிய துரியோதனமகாராஜனிடத்தில் உண்டுவளர்ந்துவந்த செஞ்சோற்றுக்கடனும், கர்னன் அருச்சுனன்என்றுசொல்லப்படும் எங்களிருவரில்வல்லவர் யாரோவென்று சந்தேகங்கொண்டிருந்த சகலருக்குஞ் சந்தேகந்தீருஞ் சமயமும் இளமைப்பருவத்தில் தனுவேத பரீக்ஷை பார்த்தபோது அர்ச்சுனன் தலையையறுத்து அரங்கபூசை செய்கிறேனென்று அரசருக்குமுன்னே நான் கூறியிருந்த சபதவார்த்தை முடியுங்காலமும், பற்குணனை வெல்லும் வல்லவரில்லையென்று கிலையாரியனும் அஸ்வத்தாமனும் பேசிய கட்டுவார்த்தை கெட்டோடச் செய்யுந் தருணமும் இப்போதெனக்கு நேரிட்டிருப்பதினால்: என் பரமகுருவாகிய பரசுராமர் அற்புதமாகக் கற்பித்துவைத்த அவ் திரவித்தைகளை நிலைபெறச்செய்து. அவருடைய திருவடிகளைத் துதிக்குங்காலங் கிடைத்திருக்கின்றதை மதிக்கும் விவேகிகளாகிய மன்னவர்களே பாருங்கள். பெருந்தேரிலோங்கி ஒருசிலைதாங்கிவருகிறவனைக் கண்டேங்கி மயங்குகின்ற ஒருகோடி நரபாலரும் என்சுற்றினிலிருந்து, அவனை நானொருவனே சென்றெதிர்த்து வெற்றிபெறும் வேடிக்கையை முற்றிலும் அறியுங்கள். என்று உருத்திரமூர்த்திக் கொப்பாகிய வீஷ்மர் முதலியபேருக்கும் நன்ருய்க் கேட்கும்படியாகச்சொன்னான் அங்கேதேசாதிபனான கர்னமகாராஜனானவன்.

கிருபாச்சாரியர் கர்னன்கருத்தைக் கண்டித்து உல்லங்கனஞ்செய்ய, அதற்கவ னிந்தித்தல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்வாறு கர்னராஜன்கூறிய வார்த்தையுங் கிருபாச்சாரியர் கேட்டு மனந்தாளாமல், ஆஹா! அங்கதேசத்தரசாகிய அறிஞனே! நெடியகடல்சூழ்ந்த உலகத்தை யாளுகின்ற அரசருக்கு, சாமம் பேதம் தானம் தண்டம் என்னுஞ் சதுர்வித உபாயமுண்டு இந்நான்கில் நீ தண்டமென்னும் உபாயத்தை அநுசரித்துச் சண்டைசெய்யக் கற்றிருக்கின்றாயன்றி, மற்ற மூன்று உபாயமும் அறியமாட்டாய்போலு மிருக்கின்றது. அவ்வுபாய மூன்றையும் அறிந்துக்கொள்ளத்தக்க சுயபுத்தி உனக்கில்லாவிடினும், தெரிந்த பெரியோர்கள் சொல்லுகின்ற சொற்புத்தியாகிலுங்கேட்டு நடக்கவேண்டும் தண்டமென்பதைத் தாமதகுணத்தோர் விரும்புவார்கள். சாத்வீககுண முள்ளவர்களுக்கு மற்றமூன்றுந் தகுதியுடையனவாகும் அஃதெவ்வாறெனில் அரசனானவன் காரியத்தைக்கருதி யோசியாமற்பகைவர்மேற் செல்லுதல்; அப்பகைவவரத் துன்பமில்லாமல் நிலைக்கச்செய்வதாகும் மேலும் தொழில் வல்லமையையும் தன்வல்லமையையும் எதிரி

வல்லமையையும் துணைவல்லமையையும் ஆராய்ந்து. தன்வல்லமை மேலிட்டிருக்குமாயின் தானெடுத்த காரியத்தை முடிக்கலாம். ஆகையால் காரியாகாரியங்க ளெல்லாவற்றையுங் கருதி, பிற்பாடு சமராடப் புகுந்தபேர்களுக்கு எவ்வுலகத்தும் எக்காலத்தும் ஒப்பில்லாக்கீர்த்தியுண்டாக்குமென்று நீதிநூலோர் பேசியிருக்கின்றார்கள். அதுவுமல்லால் தன்பலமும் எதிரிபலாபலமும் அறிந்து வீரியமாக யுத்தஞ்செய்யக்கற்ற புத்திமான்களான போதிலும், (பெரியாரைத் துணைக்கொள்) என்னும் நீதிவாக்கியப்பிரகாரந் தனக்குமேற்பட்ட அகண்ட அறிவாளர்களைக்கேட்டு, அவர்கள் புகன்ற புத்திவழி நடக்கவேண்டும் அப்படிக் கேளாது அரசன் உன்மத்தனை யிருப்பானாகில், அவனது சுகதுக்கத்திற்கொக்கப் பொருந்திப் பக்கமிருக்கும் எம்மைப்போன்ற பெரியோர்கள். அவனுக்கு இடித்துச்சொல்லவேண்டிய கடமை. ஓ திசையளவுநாறும் உதிரப் பசைவீசும் வேலேந்திய கர்னனே! வருகின்ற தேர் ஒன்றென்றும் அத்தேர்மேல் வருகிறவன் தனியனென்றும், அவன் கைப்பிடித்த வில் ஒன்றென்றும், அவனெம்மாத்திர மென்றும் வெகுசுலபமா யெண்ணி ஆத்திரப்பட்டுச்சொன்னையல்லவா? உன்னைப்போலொத்தவன் இவ்வாறுரைத்தால், மாற்றுயர்ந்த பொன்னைப் போன்று வருகின்றவன் உன்னை என்னென்று புகலவேண்டும்? அவனுன்னுவுக் கடங்கினவனா? இலேசானவனா! அந்தோ! இந்தப் பாராளுந் துரியோதனன் முதலாகிய படைமன்னர் கூட்டங்களையும், வீஷ்மர் முதலாகிய பெரியோர்களையும், வீரியம் பேசுகின்றஉன்னையும் என்னையும் ஒரு பொருளாய் நினைக்காமல் திரஸ்காரஞ் செய்யத்தக்கவனென்று உனக்குத்தெரியாதா! ஆண்சிங்கஞ்சீறி யானைக்கூட்டத்தின்மீதேறிப்பாயுந் தன்மைபோல் வருகின்றானே! அவனுக்கெதிர்நின்று போராடுவர்களு முண்டோ! சிவபெருமானொருவரேசென்று திரிபுரமும் நீரூகக்கண்டு திரும்பினரென்பதை இதுவரையிலும் நீ கேட்டிருக்கவில்லையோ! அப்படிப்பட்ட அமலனோடேயே அடல்பெற்று வந்தவன். நம்போலொத்தவர்களிடத்தில் ஒருவனாய்வந்து வெற்றியைப் பெறுவது அருமையோ?

ஓ செருமுகப்புலியே! சீர்படைத்த பாஞ்சாலராஜனுடைய பட்டினத்தில் திரௌபதாதேவிக்குத் திருக்கலியாண முகூர்த்தமென்று சுயவரஞ் சாட்டியபோது மக்சேந்திர லக்ஷியத்தை முடித்து இச்சைவைத்துவந்த ராஜரெல்லோரையும் ஓடவிட்டடித்து, கச்சணிந்த பெருந்தனக் காரிகையையுங் காண்டீபத்தையுங் கைப்பிடித்து, ஜெயலக்ஷுமி கலகலவென்று நடித்துவரக்கண்ட காளைவருகின்றான். அக்கால் அவனுடனெதிர்த்துப் போராடுந் திறனுற்றவர்கள் யார்யிருந்தார்கள்? சிற்சிலர் வெளிப்பட்டுப் பட்டபாட்டை மறந்தாயோ! ஓ மாலைபுனைந்த மணிமுடிக்கர்ண! நீயந்தச் சுயம்வரகாலத்தில் திரௌபதாதேவியைக்குறித்துப் போயிருந்த தில்லையோ? சகலராஜராலும் வளைக்கப்படாத வில்லை நீ தாங்கி வளைக்கவில்லையோ? அக்கால் நீயடைந்த அவமானத்தையும், உன்னைப்போற்றுணிந்து வளைக்கச்சென்றவர் இளைத்தோடிய எளிதத்தையும், அங்ஙனமிருந்தோர் பேசிக்கொண்ட அவ்விந்தைப்பேச்சுகளையாவது வேடிக்கையாய்க் கேள்விப்படவில்லையோ? இதன்றியும் கொடுமையாளராய்த் தொடர்ந்த யதுகுலத்தாரையெல்லாங் குமுக்கிச் செயங்கொண்டு, சுபத்திராதேவியை மணம் புணர்ந்துகொணர்ந்த காலத்தினும்; முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் முதுகுகாட்டியோட ஓட்டி, அஷ்ட வசுக்களுடன் அஷ்டதிக்குப்பாலரும் சப்தசமுத்திரத்துடன் சப்தமேகங்ளுஞ்சலிக்கக் கெலித்து காண்டாவனத்தை அக்கினிதேவனுக்கு ஆகாரமாக ஊட்டிவைத்த காலத்திலும் அளாவிர்தகண்ட முதலாகிய உத்தர குருகண்டத்திலுற்றோரியாரும் முடிவணங்கித் தொழுது, கண்ணீர்விட்டழுது, எங்களுக்குப் பழுதுவாராமற்காரும், கடைக்கண்பாரும் என்று உபசாரத்துடன் அநேகதிரவியங்கள் குவிக்கப்பெற்ற காலத்திலும் மாயாவரத்துடன் தோயமாபுரத்திலிருந்த காலகேயரையும், இரணியபுரவாசிகளாகிய நிவாதகவசர்களைமடித்து அவர்களுடைய தோள்வலியும் தாள்வலியும் உருத்திர தேவனாற் படைத்த வரத்தின் வலியும் உபயோக மாகவொட்டாமலடித்து முடித்தநாளையிலும் அட்டதிக்கும் புகழ்பெற்ற சித்திரசேனனென்னுங் கந்திருவராஜனைக் கொட்டமடக்கி, நமதரசனாகிய துரியோதன மகாராஜ

னையும் தம்பிமார்களையும் தர்மபத்தினிகளையும் கட்டவிழ்த்துமீட்டு, மானங்கெட்ட பிராணனைக் காப்பாற்றிவிட்ட காலத்திலும் இதோ வருகிற கட்டழகனுகிய கிருட்டினனுக்கு யார் துணையாயிருந்தார்கள்? ஒருவருமில்லை. எந்த காலத்திலும் அவன்கைப்பிடித்த விஜயகாண்டீபமே துணையல்லது, அவனுக்குவேறு துணை கண்டதில்லையே? அப்படி ஏதாகிலுந் துணைநாடிப்போய்ச் செயித்திருப்ப துண்டானுற் பேசு.

ஓ கர்னராஜனே! உன்னுடைய குணுதிசயவழக்க மென்னவெனில் இராஜர்முயலிய பேர் கூடிய சபையில் எனக்குமிஞ்சி யெவருமில்லையென்றும்புயவல்லமை எனக்கேபொருந்திய தென்றும் என்னுடன் போராடும் பகைவர்பூமியிலில்லையென்றும்பலவாருகப்பேசுகிற வழக்கம் நீ சொல்லியவண்ணம் எங்கேயாவது சோர்வற முடித்து வெற்றிகொண் டிருக்கின்றையா? நீ எந்தச் சத்துருக்கன் பேரிற் சண்டைக்குப்போனுய்? எவ்விடத்தி னின்று கீர்த்தி கொண்டுவந்தாய்? இந்த நரனுக்கு நேராகப்போய் நிற்கத்தக்கதிற முனக்குண்டா? அப்படியிருந்தால், ஒரு அநுபவங் கொண்டா, அப்பா நான் பேசுவதென்ன தப்பா! சிவபெருமானும் செங்கண் மானும் - பிரமதேவனும் - தேவேந்திரனும் - தேவர்களும் - மற்றுமுள்ளவர்களுங் கோலாகலமாய் வந்தெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்வதற்கே கூடாத வல்லபனுன அந்நல்லவன்வில்லை வளைத்தானுகில், அவனுடைய வீரியத்தைப் பழித்து, இங்கிருக்கும் அரசர்முதலிய ஆரியர்களுக் கெதிரில் உன்காரியத்தைக்காட்டிச் செயம்பெறப் போகிருயோ? அல்லதுஎண்ணுமற்பேசி இழிவடையப் போகின்றையோ? இதுவரையில் உன் திறத்தை நாங்களுமிருந்து பார்த்ததுதானே: அடா அப்பனே! சிரேஷ்ட முனிவராகிய வீஷ்மரும் - சிலைக்குருவான துரோணுச்சாரியரும் சிவசுப்பிரமணியக்கடவுள்போன்ற அஸ்வத்தாமாவும் நானும் நீயும் தேனிறைந்த வலம்புரிமாலையணிந்த துரியோதன மகாராஜனும்ஜகரட்சகராகிய தார்முடிவேந்தர் பலரும் ஒன்ருகச்சேர்ந்து, அழகிய தேரைச் செலுத்தி, வில்லம்புகள் தாங்கி மேலானயுத்தஞ்செய்தாலும்; அந்த அர்ச்சுனனை வெல்வது அரிதரிதென்று கருதிக்கரையும் எங்கட் கெதிரில், நானொருவனும் போர்முனைபுகுந்து வெல்லுகிறேன். அவனைக் கொல்லுகிறேன். என்று நீ சொல்லுகிறது, காலில்லாதவன் காதவழி நடப்பேனென்பது போலாம், நீ சொன்னசொற்படி முடிப்பையானுற் பனியானது சூரியனை விழுங்கிப்போடுமென்று சந்தேகமறப்பேசலாம், ஓ கொடைக்கரனே! நீர்வளமுள்ள குருநாட்டுக் கதிபனுகிய கௌரவகுல முதல்வன் உன்னிடத்தில் நேயம்வைத் திருந்தால், அவனுக்கு உறுதிவார்த்தைகளைச் சொல்லி, நீதிநெறிகுறையாமற் பாராளுமுறையை போதித்து, பக்கத்தில் மந்திரிபோலிருந்துதந்திரத்துட னடத்துவதை விட்டு: பயன்படாத வார்த்தைகளைப்படித்து, அசத்தியத்தைச் சத்தியமென்றுதுடித்து, சண்டைமுகத்திலவனையுமிழுத்து, இரண்டுபுறத்தும் இடியுண்டிளைத்து மருண்டு நிற்கவைத்து, அந்தச் சமயத்தில் நீ அப்பால் நீங்கிப்போவதற்காகவோ! இவ்வளவுதூர நினைத்துச் சொல்லவந்தாய்? உத்தமனே! அந்தமட்டும் நீ யறிந்ததுபோதும். இந்தமட்டும் உன் கடையைக் கட்டும். என்று சகல மேம்பாடுகளினும் மூவரையும் வெல்லுங் கிருபாச்சாரியர் சொல்லினுர்.

இவ்வாறு கிருபாச்சாரியர் சொன்னமொழியைக்கேட்ட கர்னராஜன் நெருப்பில்விட்ட நேய்போலுருகிப் புகைந்து, கண்ணிரண்டுஞ் சிவந்து, கடுங்கோபம் பிறந்து, குற்றமான மொழியை மெத்தப்பேசி, கிருபாச்சாரியருடைய முகத்தைப்பாராமல் மற்றவர்கள் பக்கமாய்த் திரும்பி, ஓ முடியரசர்களே! வாசங்குலாவு மாலை நிலாவும் வணங்காமுடி வேந்தனுடைய வளப்பங்களையும் சகல சுப சந்தோஷ சவுக்கியங்களையும்- தாழ்ச்சியில்லாமல் தங்தள் தங்கள் பந்துவர்க்கங்களுடன் காலங்கருப்பு தோன்ருமல் அநுபவித்துச் சிறுமையின்றிப் பெருமையாய் அண்டிப்பிழைத்த பேர்கள் சண்டைமுகத்தில்வந்து நின்ருல் அன்னமிட்டவரை யிகழ்ந்து கன்னமிட்டசத்துருவைப்புகழ்ந்து. சித்தங்களித்து மகிழ்ந்து, தோள்வலியைத் துதித்து. தாள்வலியை மதித்துக்கொண்டாடா நிற்பவர்களானுல்; நமக்குச் செயங்கிடைக்காமற் போமோ? இவ் வுலகத்தில் நன்னெறி யில்லாமற்போமோ? மழைமாரி குறையுமோ? வாளறங்குன்றுமோ? ஆ! அகாலமே! வருகிறநரனுனவன் மிகவுந் திற

வானென்று புகந்து பேசுவதினுல் இலாப மென்ன? அவன்பேரிலவர்களுக்கு அன்பிருக்குமாகில், அந்த அன்பு விருதாவாய்ப் போகாமல் ஒண்டியாய்வருகிற அவனுடன் போய்க்கூடிக்கொள்வது தகுதியாகும். அப்படிக்கில்லையென்றால், அவரவர்களுடைய வீட்டுக்குப் போய்ப் பெண்சாதி பிள்ளைகள் முகத்தில் விழிக்கலாம். இதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. நேரேவருகிற பார்த்தனுகிய பஞ்சைக்குநானேயெதிராகிறேன், அவனு என்னைச் செயிக்கிறவன்? அடா!! பாதளமேழும் பூதல மேழும் பரந்த அகண்ட சக்கிரவாளப் பரப்புந் தப்பாமற் பெருமை பெருஞ் சுப்பிரதீபக் கணைகளிலவனைச் சிவனுக்கெதிரான மதனைப் போலாக்கி, திக்கு திக்காந்தத்திலுஞ் சொக்குப்பொடிபோல் தூற்றி விடுகிறேன். அவர்களுக்குஞ் சேதிசொல்ல ஓலைவிடுகிறேன். தங்களூருக்கு போய்ச் சுகமாய் உறங்கட்டும் என்று உரத்து கொதித்து உரைத்துச் சிரித்தான்.

வீஷ்மர் ஆசாரிய நிந்தைசெய்த துரியோதனனையுங்கர்னனையுங் கோபித்து அவர்கள் பெருமையைக் கூறுதல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜய மகாராஜனே! இந்தப் பிரகாரங் கொடைக்கரசாகிய கர்னராஜன் பேசியபோது, சேமித்து வைத்த திரவியம் போலுற்ற சில நூல்முதலிய பலநூலுங் கற்ற வீஷ்மர் உன்மத்தனை யொத்த துரியோதனராஜனை யழைத்து, தராசு நிறைபோல் நடுவு நிலைமையாய்த் தெரிவிக்கத் துணிந்து, ஓ திங்கள் மரபிற் றோன்றிய என் சிந்தைக்கினியசுயோதனனே! சிலையாரியனுகிய துரோணுச்சாரியருரைத்த தனைத்துஞ் சரிதான். மேன்மைமிகுந்த பெரியோர்கள் பேசவேண்டிய விதியும் அதுதான் சகலக்கியானமுந் தேர்ந்த அஸ்வத்தாமா வானவர் பரிந் தெழுந்து, வேண்டுமானபோது காரியாகாரிய மெடுத்து காட்டிக் கண்டிக்க வேண்டிய கடமைதான். மலைபோல் நிலைபெற்ற கிருபாச்சாரியர் மடக்கித் தெரியவைத்தது மனுநெறி முறைதான். இப்போ திலைபோலொளிரும் வேலேந்தியலொளிரும் வேலேந்திய கர்ன்ராஜன் தாரதரமறியாமற் பேசியது தகுதியற்றதுதான். பெரியாரை நிந்தித்துப் பேசப்போகாது. பெரியோர்சிந்தை நோந்தால் வறுமை நிறையும் வாழ்நாள்குறையும். இது எவர்களுக்கும் எப்போதுந்தகாது, ஓ மல்லின்வலியும் வில்லின் வலியுந்தளர் வில்லாமல் வளருந்தடம்புயனே ஓ அரவக்கொடியும் அணிமணிமுடியும் பொருத்த அரசரேறே! ஓ திரிதராட்டிரபுத்திரனே ஓ துரியோதனனென்னும் என் பௌத்திரனே! நீ நான் சொல்வதைச் செவிகொடுத்து கேட்கவேண்டும், மெய்பறிவுள்ள மேலோர் செய்கை யெவ்விடமெனில், தங்களுக்குத் தற்கால நடந்து வருகிற திசாபலனும் - காலபலனும் - செய்கை யேதுவும் - காரண காரியங்களும் - செவ்வையாக நாடித் தீர்க்காலோசனை செய்து, வெல்லத்தக்க வல்லமை தங்களுக்குண்டாகி யிருந்து துணிவுபற்றியபோதிலும் பகைவரைவெல்லுவது அருமையா யிருக்கிறதென்றும் அசாத்திய மென்றுஞ் சொல்லி ஆய்ந்துணர்ந்த அறிவாளரோடு ஆலோசிப்பாரல்லாமல் அஞ்சாது அலக்ஷியமாக எண்ணி அவசரப்படார்கள். தங்களால் ஆகிறகாரியமானுலும், எனமோ போய்ப்பார்ப்போமென்பார்கள். இதுதான் மேம்பாடுடைய விவேகிகள் இலக்கணம். இப்படிக்கின்றி முன் பின்னெண்ணுமல் வாய்க்குவந்தமட்டும்வல்லமைபேசி: எதிரியின் பலத்தை யெண்ணுமலேசி, காரியங்களிற் பிரவேசித்த காலத்தில் நாலுபேருஞ் சீ! சீ!! யென்று நகைக்க முகங் கூசி நாணிவந்தால், சொன்ன சொல்லின்படி வெல்லாமற் பல்லைக்காட்டிப் பரதவித்து ஓடி வந்து விட்டானென்று உலகமுள்ள வரையிலும் பெரியவசையாகப் பாடுவார்கள். அதனுல் நல்லோர்கள் அடங்கியிருந்து, தாங்களெண்ணிய காரியபாவங்களில் தங்கள் கருத்து முற்றநெறிடுங்காலமறிந்து, தங்கள் வல்லமையைக்காட்டித் தளர்ச்சிபெறுமற் புகழுடன் மனக்கிளர்ச்சி பெறுவார்கள். அப்பேர்ப் பட்ட வீரர்களைக் கொண்டாட வேண்டியது: இதுதான் பெரியவர்களுக்கும் - சிறியவர்களுக்கும் - புத்திமான்களுக்கும் - புத்தியீனர்களுக்கும் - இருக்கின்ற வித்தியாசம்.

ஈதிப்படியிருக்க - நாம் பூசிக்கப்பட்ட ஆசாரிய புருஷர்களோ? யுத்த நிலத்தில் வருஞ் சத்துருவைக் கண்ட மாத்திரத்தில் வெற்றி பெற விரும்பிப் போர்முனைபுகுந்து வில்வளைத்து, கூறிய கணைகளைச் செலுத்தி கருக் குலை

யச் செருக்கலேயக் கால்மாடு தலேமாடாக்கி, எல்லாவிதத்திலுஞ் செயம் பெறக் கற்ற திடவான் களானவர்கள். இத்தன்மை வாய்ந்த உத்தமர்களே யுத்தகளம்விட் டோடிப் போங்களென்றும், எனக்குப் பின்னிருந்து பாருங்களென்றும், அக்கியானகேவலரைப் போற் பெண்டாட்டி பிள்ளேகளேச் சேர்ந்து பிழையுங்களென்றும்இப்படிக்கெல்லாஞ்சொல்லலாமோ அன்றியும் - அவர்கள் முன்பாக நானே வீரமுள்ளவனென்றும் அருச்சுனனுக்கு வைரி நானே யென்னுஞ் சொல்லப்போமோ ? மானமுள்ளவர்கள் இவ்வாறு வெளிப்படையாகப் பேசி வெளிப்படுவார்களோ? மானங் கெட்டவர்கள் எனக்கவன் பகையென்பார்கள், நாளேக்கு உறவாடும் வேலேயிலிருப்பார்கள் ஒருபோது மெத்த நல்லவ னென்பார்கள். மற்றொருபோது, அப்பா! அவனு? மகா கெட்டவனென்பார்கள். அவர்களுக்கு ஈனமான மில்லாமையாலும், நாணம் வெட்கம் நலிந்தமையாலும், களிம்புதுலங்கிய செம்புபோல்விளங்கி, முன்சொன்னவார்த்தைக்குப் பின் சொன்ன வார்த்தை மாறுதல்படுமேயென் னு மதியில்லா மலேவர்கள் மானமுள்ளவர்கள் சொற்சோற்வுபடாமலிருந்து, மானக்கேடு வராமற்காத்து தங்கள் பிராணனேத் துரும்பாய் மதித்துசத் துருநேரிட்டால் யுத்தமும் பண்ணி வெற்றியும்பெற்று, வீரவாகையுற்றுத் தீரலட்சுமிக்கு இருப்பிடமாவார்கள் ஆதலால்-(பழம்புண்ணுளிபரிகாரி.) என்பதுபோல் நான்குதுறையுமறிந்த அநுபவசாலியான பெரியோர்கள் இப்படிபோனுல் இப்படிமுடியும்: இன்னதுசெய்தால் இன்னதுவரும்: என்று நம்போலியரைத் தடுத்துச் சொல்லவேண்டிய சம்பந்த முண்டாமிருந்தபடியாற் சொன்னுர்கள் வழியேபோகிறவர்கள் நமக்கு நற்புத்திசொல்ல வருவார்களா ? அப்பாதுரியோதனு! முதுமறையாளராகிய இவர்கள் மூவரும் மும்மூர்த்திகளுக்கொப்பானவர்கள். திரிகாலக்கியானிகள். இத்தன்மையாகிய ஜீவன் முத்தரை இந்தக்கர்னனெதிர்த்து இழிவாகப்பேசுவதற்குத் தகுதியானவனே? நல்லது: இப்போது வருகின்ற அர்ச்சுனனுக்கு முன்னின்றுபோர் கொடுத்து வெல்லுந்திடமுள்ள ஆரியருள்ளத்தை வெம்பி வெதும்பி வெந்துபோகும்படியாய் விளேத்துவிட்டீர்களே. ஆ! ஆ!! இப்படியும் பேசலாலாமா! ஐஐயோ !! இது கடவுளுக்கும் ஒப்புமா? என்று தன்கையோடு கையறைந்து, முகம்வாடி வதங்கி தேர்விட்டிழிந்து சூரியன் போற் புகழ்படைத்த அவ்வீஷ்மரானவர் துரோணுச்சாரியார் - கிருபாச்சாரியர் - அஸ்வத்தாமா - இவர்களிருக்கு மிடத்திற்குச் சென்று நின்ருர். பிரதாபம்பெற்ற பாட்டனுர் தேர் விட்டிறங்கு முன்னமே துரியோதனன் பயந்து, தானுந் தேர்விட்டிறங்கி ஓடிவந்தான்.

அப்போது துரோணுச்சாரியர் முதலிய அம்மூவருக்குஞ் சிறிது சந்தோஷ முண்டாகும்படியாகத் துரியோதனனேப் பார்த்து வீஷ்மர் சொல்லுகின்ருர். அப்பா துரியோதனு! இம்மூவரும் எப்பேர்ப்பட்டவர்க ளென்றுல், தேவருங் கொண்டாடுகின்ற சிலேத்திற முடையவர்கள். நம்மைப்போன்றவர்களால்வணங்குவதற்கும் வழிபடுவதற்கும், பூசிப்பதற்கும், தரும நீதிகளே யோசிப்பதற்கும் தானமாதிகளே யாசிப்பதற்கும் நமக்கு நன்னெறிகளேயாய்ந்து நன்மார்க்கம்போதிப்பதற்கும் நமதுமனதை தக்கபடிக்கெல்லாஞ் சோதிப்பதற்கும் கிருபை கண்வைப்பதற்கும், ஆசீர்வசனஞ் செய்வதற்கும் உன்னத ஸ்தானத்திலிருந்து உயர்ந்த பூஜிதையாய்ப் பெருமைபெறத்தக்கபெரியோர்கள் இவர்களுடைய திருவடி நமதுமணிமுடி மேற் பதிக்கத்தக்கதன்றி, வேறல்ல அப்படியிருக்க இவர்களேக்கோபித்து அற்பமாகப் பேசி அவமதிப்பாக ஏசி, அவர்களுடைய சிந்தைவருந்தித் திடுக்கிடச்செய்து, நாம் வீண் பழிசுமந்து விளமூட்டை கட்டிக்கொள்வதற்கு உரியோரல்லவே; அப்பா துரியோதனு! ஆ! ஆ! என்னகாரியஞ் செய்துவிட்டாய்? என்று பாரமார்த்திய தருமங்களேப்படித்து, "இவ்வளவுதானு உன்னுடைய இராஜாங்கமென்று வெறுத்து, (பெற்ருேர் அகடழித்தால் பிறரும் அகடழிப்பார்.) என்னும் பழமொழியை யோசித்திலேயோ ஐஐயோ; இப்பெரியோரைப் பழித்த பேதைமையால், கண்டவர் நின்றவர் கொண்டது கொண்டபடி கொழிப்பார்கள். அண்டையயலுஞ் சிரிப்பார்கள். சண்டையின் தன்மை உனக்கென்னதெரியும்? சாதுக்களின்சேதியை நீயெப்படி அறிவாய் சாதுசங்கப்பழக்கம் எவ்வாறு உணர்வாய்? காரியத்தாழ்ச்சிசெய்து கலக்கப்படுத்திக் கலேத்துவிட அறிவாய். போ: போ: என்று கடுஞ்

சொற்சொல்லி, ஆசாரியருடைய பாதங்களில் விழுந்து, கையு மெய்யுங் குவியநையுமன்பு நிறைய வெற்றிக்குவித்தாகிய வேத வேதிய ரைப்பார்த்து வீஷ்மர் விளம்பலுற்றுர்.

வீஷ்மர் ஆசாரியர்மூவரையும் அபராதமன் னிப்புகேட்டுவணங்க, அதற்கவரிணங்கி இனியாகவேண்டுவ துரைத்தல்.

ஓ ஆசாரியசுவாமிகளே? ஓ தநுவேத சதுர்வேத சம்பன்னர்களே? சரணம் சரணம் புல்லறிவுடையோ ரென்னசொன்னுலுங் கற்ற றிவுள்ள உத்தமராகிய தங்களைப் போன்றவர் கள் அதைக்குற்றமாய்க் கொள்ளார்கள்மேலு ம் தங்களையிகழ்ந்து பேசிய தறுகண்ணுளரை பதிலுக்குத்தாங்களிகழாமல், ஜீவகாருண்யத் தால் க்ஷமிக்க வேண்டியது அதுவுமல்லாமல் ஊழ்வினைப்பயத்தால் இகழந்தகவர்கள்மீளா நரகத்திற்கு ஆளாகாதபடிஜெகதீசனைக்குறித் து மந்திரஜெபார்ச்சனைசெய்துமன்னிப்பு கே ட்டு வரம்வாங்கி க்ஷமித்தலுஞ் சான்றோர்க்குரி யகடனுகையால் ஓபூரணகிருபாநோக்கமுள்ள புண்ணியர்களே? இந்தப்புத்தியில்லாத பேரு க்குக் குற்றநேரிடாமற் சித்தமிரங்கித் திருவரு ள் பாலிக்கவேண்டும் பகைவர் நேரிட்டசம யத்தில் இப்பாதகர் பேசிய வீண்வீரப்பேச்சும் விருதாக்கை வீச்சும்பயன்படாது காற்றுக்குப் பதர் கலங்காதிருக்குமா? ஓ கலங்காமணியா கிய காரணர்களே! அடிமைபுகுந்த எங்கள் பேரில் அன்புவைத்து ஆதரிக்கவேண்டும். இனி நான் சொல்லவேண்டிய உபசாரமென் னவிருக்கிறது? தனுவேதக்கடலுஞ்சதுர்வே தசாகரமும் உள்ள நிறையக் கொண்டிருக்கும் உத்தமர்கள் நீங்கள் குற்றமற்ற உங்களுக்கொ ப்பாக வேறொருவரை நினைக்கத் தக்கதோ? அது நிற்க மற்றொருகாரியம்குருகுலநாதனுக் கும்அவன்சேனைக்கும் ஏதாகிலும்ஒருதீங்குவ ருமாகில் அந்தப்பழியானது துரியோதனனு க்குரிமையாகிப்பிரியா திருக்கின்ற தனுவேத சம்பன்னராகிய உங்களைச் சாராமல்விடாது அப்போது மதிப்பிலுயர்ந்த உங்களை நாடெ ங்குந்தூறுவார்கள். மதிப்பற்றவர்களைக் குறித் து யாரும் பேசமாட்டார்கள். ஆதலால் தங்க ள்மனத்திற் பலவாருகிய குற்றங்குறைக ளிரு ந்தாலும், அவைகளைத் தீர்க்கவயிரமாகப் பா ராட்டாமல், தங்களையடுத்த மன்னவனுக்கு எ ப்போதுங்கீர்த்தி யுண்டாகும்படியாகச் சகாய ஞ்செய்யவேண்டும் மநுநெறிமுதலிய மற்ற நூல்களிலுஞ் சொல்லியிருக்குமுறை இதுவ ன்றே? அப்பேர்ப்பட்ட சாஸ்திரங்களை முற் றுங்கற்றிருக்குங் கருத்தினையுடைய உங்கட் கியாராலென்னகுறை நோவல்லது! மற்றோர் விண்ணப்பம் இந்தக்கர்னராஜன் கழறியவார் த்தைகள் களங்கமுள்ளன வென்று யோசிக்க வேண்டாம் அவனுடைய கருத்தை வேறுவி தமாகக் கண்டுகொண்டேன் அஃதென்ன வெ னில் தானிப்படி பேசினுல் உங்களுக்கு இன் னுமேலான வீரத்துவமுந் தீரத்துவமும் உ ண்டாய் அர்ச்சுனனைச் செயிப்பீர்களென்றும் துரியோதனன்பேரிற் கொண்டிருக்கின்றஉங் களன்பு வெளிப்படு மென்றும் புருஷயுத்தி யாகச் சொன்னுன் ஆதலால் தாங்கள் மனம் பொறுத்துக் காத்தருளவேண்டும் இதோ நம க்கெதிரில் அதாகதஞ்செய்யக்கருதி வருகிற சுவேதவாகன னென்னுங்காளை சூரியபகவா னுக்கொப்பாகக் காணுகிறுன், அவனுக்கு முன்னே நாமும் நமது சேனையும் பனிபோ லாய்விடுவோம் இது பிரத்யக்ஷமாகத் தெரிந் திருந்தும் நீங்கள் மனவெறுப்படைவானே ன்? அப்பால் தங்களுடைய சித்தமென்று அ ளவிடுதற்கரிய புகழ்ப்பிரதாபத்தையுடைய வீ ஷ்மர் வேண்டிக்கொண்டார்.

அப்போது துரியோதன ராஜனும் கர் னராஜனும் துரோணுச்சாரியர் முதலிய மூவ வரையும் பணிந்துபோற்றி, சுவாமிகளே! வி ளையப்போகின்ற தீங்கு இவ்வகையான தென் று தெரியாமல் ஏதேதோ பேசிவிட்டோம். எ ங்கள் பிழையைப்பொறுத் திரக்ஷிக்கவேண்டு ம். என்று மீட்டுஞ் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கா ரம் பண்ணி வேண்டிக்கொண்டு, தங்களால் நேரிட்ட அவர்களின் மனக்குறைவை மாற்றி னுர்கள், இந்தப்பிரகாரம் இவ்விருவரும் வே ண்டிக்கொண்ட காலையில், சான்றோர் சினமா தலால் நீர்கிழியவெய்தவடுப்போலுடனே மா றி ஆசீர்வதித்து, பக்கத்திலுள்ள பலரையு நோக்கிச் சிலமொழி பகர்ந்தார்கள். ஓ கண் ணியவான்களே! இதழ்விரிந்த வலம்புரிமா லையணிந்த குருகுலவேந்தனும் அங்கதேச ராஜனும் எங்களைப்பேசிய சொல்லானது மு டிவில்லாத துன்பத்தை விளைத்துவிட்டது.

அத்துன்பமானது தேவர்கள் கைகூப்பிச் சிந்தித்துவந்திக்கப் பெற்ற விரதசீல வீஷ்மருடைய சாந்தவசனமென்னும் அமுததாரையால் தணிந்துபோயது இனிச்சிந்தனையில்லை இப்பால் நம்முடையபேரிற் கோபங்கொண்டு வருகிற நரனுக்குத் தப்பிப் பிழைக்க வழியையும், மேல் நடக்கவேண்டிய வகையையும் துரியோதனராஜனுக்காக வேண்டிய உறுதியையும் யோசித்துச்சொல்லுங்கள். நாமெல்லோரும் படைகூடி நின்று வருகின்றவனை வளைத்துப் போர்புரியும்போது, அந்த அர்ச்சுனன்இந்தத் துரியோதனன்பேரிலும்நாமடக்கிய பசுநிறையின் பேரிலும் லட்சியம்வைத்து வருகின்றவனுகையால், எதிரில் நிற்கின்ற நம்மை யெல்லாம் ஒரு புறமா யொதுக்கிவிட்டு, வணங்காமுடி மன்னனைத் தனித்து வளைத்து விஜயகாண்டீபக் கணையாற் றுளைத்து அடிநாளையப்பகையை ஆற்றுவான். அப்படியாற்றுவானுகில், அநேககோடி அஸ்வரதங்களும் திரளாகிய யானைசேனைகளும் வெகுவாகிய வேந்த வீரர்களும் நாமுங்கும்பு கூடியிருந்து என்னபிரயோசனம்? துரியோதனன் அடிபட்டான். அர்ச்சுனன்கையிற் பிடிபட்டான் வில்லாசிரியர்முதலிய பல்லோரும் விழித்துப் பார்த்திருந்தார்கள். இந்த அனியாயத்தைப் பார்த்தீர்களா வென்னும் பழிப்பும் அவமதிப்பும் வருமல்லாமல், வேறு புகழுண்டோ? ஐயாவீஷ்மரே! நமது நேரில்வருகின்றவன் நீலமேனியையுடையவனுதலின், அர்ச்சுனனென்பதற்கு ஐயப்படவேண்டியதில்லை. ஆகையால் அவனுடனெதிர்த்துச் சண்டைபோடுவதொன்று அல்லது ஒரு வருடம் அக்ஞாதவாசத்தவணைக்கு ஒருநாட்குறைவென்று துரியோதன மகாராஜன் எண்ணிச்சொன்ன பிரகாரம் வழக்கிட்டு, மறுபடியுங் காட்டுக்கோட்டிவிடுவதென்று. இவ்விரண்டு காரியத்தில் ஒன்றைநிச்சயித்து, ஸ்திரமானதைச் செய்துவிடுங்கள் மிஞ்சிப்போனபிற்பாடு விழிப்பது காரியமல்ல, என்று துரோணச்சாரியர் சொல்ல, அந்தமொழியை வீஷ்மர்கேட்டு, துரியோதனனுடைய சிந்தை தெளியும்படி செப்பத் தொடங்கினுர்.

அக்ஞாதவாசத்தவணையி லையுற்ற துரியோதனனை வீஷ்மர் தேற்றியறிவுறுத்த, அவன்தற் கொவ்வாதுதன் கொள்கைகூறுதல்

அப்பாதுரியோதனு! தப்பான காரியத்திற் பிரவேசிக்காதே: நானுனக்குச் சொல்லுவதைக்கேள். அக்ஞாதவாசத் தவணைநாளைக் குறித்து பாண்டவர்கள்பேரில்வழக்கிட்டு மீட்டும் வனவாசத்திற் கனுப்பவல்லவர்கள் ஆண்டவனுற்படைத்த நமது குலமுதல்வனுன சந்திரனுடைய நிழல்படிந்த இத்திரிலோகங்களிலுங்கிடையார் அதெனப்படியென்றுல் ஜகதீசனுடைய ஆக்கினைப்படி காலசக்கரஞ் சுழன்றுவருகின்றதால், அதிலகப்பட்ட சூரியசந்திரர்முதலாகிய நவக்கிரகங்களின்சாரத்தினுலும்தினசாரபேதத்தினுலும் சற்றேறக்குறைய ஐந்து வருஷத்திற் கொருதரம் அதிகமாசம் வருகின்ற கணிதப்படிக்கு யோசிக்குமிடத்தில் இப்போது இரண்டுமாதமும் பன்னிரண்டு நாளும் உயர்ந்திருக்கின்றது. அந்த உபரிநாளைக்கூட்டி நேற்று உதயத்திற்கே பதின்மூன்று வருடமுங் கழித்துப் போட்டார்கள். இன்றையதினந் தவணைநாளுக்கு மேற்பட்ட நாளாகையால் நேர்புகுந்து போர்செய்யப் புறப்பட்டிருக்கின்றுன் விஜயன் நீயதை யோசியாமற் சொன்னுய். அடா என்பௌத்திரசிகாமணி! பாண்டவர்கள் எப்பொழுதுஞ் சொற்சோர்வுபடார்கள். வார்த்தைதப்பி வசனிக்கமாட்டார்கள். ஒருவர் தினையத்தனை நன்றிசெயினும் அதைப் பனையத்தனையாகக் கொண்டு பிராணனுள்ள வரையிலு மறவாமற் புகழ்ந்துபேசத் தக்கவர்கள். ஒருவர்செய்த பல பொல்லாங்குகளையும் அருவிச்சலம்போல் அன்றேமறப்பார்கள். தீர்க்கவைரிகளல்லர் சத்தியநெறியும் நித்தியவிதியுந்தப்பார்கள். வானவர்கொண்டாடும் ஞானமுள்ளவர்கள் வண்மை உண்மை திண்மை இம்மூன்று முடையவர்கள் நல்லொழுக்கமும் அவ்வொழுக்கத்திற்குத் தக்க நடைப்பழக்கமு முடையோர். பொருமையற்றவர்கள். அயலார் சொத்துக்கு ஆசைவக்காதவர்கள். புறங்கூருதவர்கள். அக்கிரமத்திற்கு உடன்படாதவர்கள். குலமுறை குன்ருதவர்கள் ஆகையால் அவர்க ளொரு

நாளும் அபக்கியாதி பெறமாட்டார்கள், அப ஜெயமு மடையார்கள்.

இப்பேர்ப்பட்ட இருதயசுத்தி யுள்ளவர்கள் ராஜசபையில் ஒப்புக்கொண்டுபோன தவணைநாள் கழிப்பதற்கு முன்னமே தாராளமாகச் சண்டைக்கு வருவார்களா? அவர்கள் சாஸ்திரங் கல்லாதவர்களா? கணிதநூ லுணராதவர்களா: நல்லது: அப்படிதப்பி வருந்தன்மை பாண்டவர்களிடத்தி லுண்டாயிருக்குமாகில், அஸ்தினபுரத்தில் நீங்களாடிய தலையறுந்த ஆட்டத்திற்கும் சொக்கட்டானிற் சாதித்த நாட்டத்திற்கும் திரௌபதியைத் துகிலுரிந்த வாட்டத்திற்கும் இராஜசபைகூடிய உங்கள் துன்மார்க்கக்கூட்டத்திற்கும் உட்பட்டு தடைக்கஞ்சிய சர்ப்பம்போலும் கரைக்கடங்கிய கடல்போலும் பொறுமையா யிருப்பார்களா? இதனுலாவது நீயே தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? கழனியிற் றழைத்த கருப்பஞ்சோலையின் செழுமையைச் செந்நெற்பயிர் காட்டவும், செந்நெற்பயிரின் கொழுமையைப் படப்பையில் வளர்ந்த கமுகஞ்சோலை நாட்டவும் கமுகஞ்சோலையின் வளமையை முடக்கின்றி யுயர்ந்த தென்னஞ் சோலை தெரிவிக்கவும், தென்னஞ்சோலையின் சீர்மையை இன்னுமுள்ள சோலைகள் விளக்கவும், ஆகிய சிறப்புக்கள் தங்கு நிலவளத்தினையுடைய குருநாட்டுக்கதிபதியான குபேரனே! பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசம் பண்ணிய பாண்டவர்கள் சந்திரனுடைய சாரகதியினுல் அக்ஞாதவாச வருடமொன்றையும் நேற்றோடு தொலைத்துவிட்டார்கள் நீயதைக்குறித்துச் சந்தேகப்பட வேண்டாம் பதின்மூன்று வருடமும் போக்கி வந்தால் உங்கள் நாட்டை விட்டு விடுகிறேனென்று நீ ஆதியிற்சொல்லியவண்ணம் பாண்டவர்களுக்குரிய பதியைக் கொடுத்து அவர்களுடன் கலந்து சமாதானமாய்ப் போவது மிகவும்நல்லது க்ஷத்திரிய தர்மத்திற்கும் உத்தமம். சத்தியவாக்குந் தப்பாது. ஆதலால் இந்தப்படி நடவென்று மனத்தழுக்கற்ற வீஷ்மர் சொல்லினர். இவ்வாறுகச் சொல்லிய குலகுருவாகிய பிதாமகனைத் துரியோதனமகாராஜன் நோக்கி, முகங்கருகி, மனங்குறுகி உரை தளர்ந்து ஓ எங்களையாவே! தேவரீர் சொன்னசொல் எனக்குச் சம்மதமில்லை முன்னே நிச்சயித்தனுப்பிய பதின்மூன்று வருடமுங்கழிந்துபோனுல்தான் என்ன? இன்னமும் ஒருமுறை வனவாசம்பண்ணி வரும்படி ஓட்டிவிடுவனேயன்றி, நான் நாடுகொடுக்கப் போகிறதில்லை, நீங்களந்தத் தவணைநாளைக் கணக்குப் பார்க்க வேண்டுவதில்லை இதோமின்னல்போற், பிரகாசிக்கும் வில்வேந்தர்களுக்கு முன்பாகவிளம்புகின்றேன். சங்கினமீன்ற முத்துக்களால் அடைபடு மடைநீர் தடைபடாதோடுங் கழனிகள் சூழ்ந்த ஓர்நாடேனும் நகரேனும் ஐவர்க்களிக்கமாட்டேன். அதேனெனில் இனிநான் என்னகொடுத்து இணங்கினுலும் என்னிடத்திற் பிரியம்வையாமல், எந்நாளுஞ் சத்துருவா யிருப்பார்களன்றி எனக்கு மித்துருவாகார்கள் ஆகையால் நான் கொடுத்துப் பொல்லாங்கு பெறுவதை விட கொடாமல் விரோதப்படுவதே நன்மை அவர்கள் வேண்டுமானுற் சண்டைபண்ணி மூன்றுலோகத்தையும் வென்று தாமே அளட்டும் அவர்கள் செல்வஞ்செருக்கி வாழுங்காலத்தில், துரியோதனனுற் சுகப்பட்டோமென்று சொல்லிக்கொள்ளுவார்கள்! மேலும் இத்திரிலோகவாசிகளுமென்னைப்பார்த்து ஆ! ஆ! துரியோதனனுடைய தீரமேதீரம் அவன்கொண்டதே வீரம் எந்தக்காரிய மெப்படியானுலும் எவர்களெவ்வாறு சொன்னுலும் அதுகளுக்கெல்லாம் அசையாலிருந்து ஒரே நிலையாக யுத்தம்புரிந்து. போர்முனையிலிருந்து பெருஞ்சுவர்க்க முற்றுனென்று எனக்கொரு கீர்த்தியு முண்டாம். அனித்தியமாகிய இவ்வசிலவாழ்வை யொரு பொருளாக வெண்ணி வாழவேண்டுவர்கள் வாழட்டும். அக்கால் எனக்கு என்றுமழியாத அவ்வும்பர்வாழ்வு இருக்கவே யிருக்கின்றது எனக்கு எதினுலுந் தாழ்ச்சியில்லை ஆதலால் யார் யாதுசொன்னபோதிலும் என் கடப்பாட்டினை ஒருக்காலுங்கடவேன். என்றான் வணங்காமுடிவேந்தனுகிய துரியோதனன்.

துரியோதனன் கருத்துணர்ந்த துரோணர் அவனைப் பசுமந்தைகளோடு பாதி சேனையுங்கூட்டிப் பட்டனமனுப்பி, தாங்களிங்ஙன் படை வகுத் திருத்தல்.

இப்படி சுயோதனன் ஸ்திரமாகச்சொன்ன கருத்தையும் வீஷ்மர் சொல்லிவந்த விதத்தையும் கால நிதானத்தையும் படைமன்னர்

களுடைய எண்ணத்தையும் வெற்றிமாலைபொறுத்த துரோணுச்சாரியரறிந்து, ஓ பேரும் பிரதாபமும் பெருமையும் படைத்த கௌரவ குலச்சிங்கமே! பாண்டவர்களுக்கு நாடுகொடேனென்று நீபகர்ந்தது நிச்சயமானுல் உனக்கு அவர்கள் ஓடுகொடுப்பார்களென்பது உண்மையே இனியொரு க்ஷணப்பொழுதும் நீ யிவ்விடத்தில் நிற்கப்போகாது. எங்களையும் ஸ்திரமாக நம்பாதே. இப்போது கைக்கொண்டிருக்கிற மாட்டையோட்டிக்கொண்டு ஓட்டமுநடையுமாய் ஊர்போய்ச் சேருவையாகில் நீ வெற்றிபெற்றது போலாம் நமதுயுத்தியும் நிறைவேறும். இவ்விடத்திலிருந்து போர்புரிந்து ஜெயங்கொண்டு போகலாமென்ருல்நாம் ஓட்டியமாட்டையுங் குருநாட்டையு மிழந்து, அனியாயமாக உயிரிழக்கவேண்டிவரும் ஆனதால் நம்முடைய சேனைகளை இரண்டுபிரிவாக்கி, ஒருபிரிவை ஆவினங்களுக்குக் காவலாக அழைத்துக்கொண்டு நீ அஸ்தினுபுரம் போய்ச் சேர்வது உத்தமம் மற்றச்சேனைகளுடன் நாங்கள் கும்பலாக நின்று வருகின்ற தனஞ்சயனை உன்பேரில் வரவொட்டாமற்றடுத்து, எங்களாற்கூடியமட்டுஞ் சண்டைதொடுத்து, சமயம்பார்த்து நாங்களும் பட்டினம் வந்துவிடுகிறோம். (விரதங்கெட்டாலுஞ் சுகந்தக்கவேண்டும் சுகங்கெட்டாலும் விரதந்தக்கவேண்டும்) இரண்டுங்கெட்டால் என்னபலனுண்டாம்? இறைவனே! நாங்களெப்படியாகிலும் அடிபட்டு அவதிப்பட்டுத் தட்டுகெட்டுத்தடுமாறி வந்தாலும், விராடபுரத்திற்குப் போய் மாட்டுமந்தைகளை மடக்கிவந்தோமென்று பெருமைபாராட்டிப் பேசித்திரியலாம் இழிவென்பது நம்மையெட்டிப் பாராது என்று தநுவேதசம்பன்ன ருரைத்தருளிய வார்த்தையை விரதமுனியாகிய வீஷ்மருங் கிருபாச்சாரியருங்கேட்டுச் சந்தோஷித்து, அந்தோ! இந்தயுத்தி யாவர்க்கு மேன்பாட்டை விளைவிக்குமென்று விளம்பி, இரதகஜ துரகபதாதிகளைஇரண்டிரண்டுகூறுக்கி ஒருகூறு துரியோதனமகாராஜனுக்கும் பசுமந்தைகட்குகாவலாக அமைத்து அஸ்தினுபுரத்தை நோக்கிப்போகும்படியாக அனுப்பிவித்தார்கள் பெரியோருரைத்த பேச்சின்படிக்கு உடன்பட்ட பிரதாபமுடிவேந்தன் அப்போதே புறப்பட்டு, அரவக்கொடி நாட்டிய தேரிலமர்ந்து, ஆவினங்களையும் அநேக வீரப்படைகளையுந் தனக்கு முன்னுகவும் பின்னுகவு நடாத்தி, தானுந்தேரை விரைவிற் செலுத்திக்கொண்டு சந்தடிசெய்யாமற் போயினன்.

இப்பால் துரோணுச்சாரியர் கிருபாச்சாரியர் வீஷ்மர் அஸ்வத்தாமா கர்னன் இவர்கள் முதலிய யாவரும் ஒன்றுகூடி இங்ஙனநின்ற மற்றச்சேனைக் கடல்போற் பெருக்கக்காட்டி எங்குந்தாமாயிலகிநின்ருர்கள். அஃதெப்படியென்ருல்எவ்வகைப்பட்ட திறமுடையோரும் இவர்களுக்குமுன்சென்று நின்று யுத்தஞ்செய்வது மெத்தவும் அருமை யென்று இளைத்துவாடி ஓடிப்போகும்படியாக, சிலசேனைகளைப்பல சேனைகளாகவும் பலசேனைகளைச்சிலசேனைகளாகவும் தோற்றும்படியமைத்து உத்தரதிசைக்குக் கிருபாச்சாரியர் தெக்ஷணதிசைக்குக்கர்னன் தூசிப்படைக்குத் துச்சாதனன் கூழைப்படைக்கு விகர்னன் இவர்களை மெய்க்காவலாக நிறுத்தி, சேனைகளுக்கு மத்தியிற் சகுனி சயிந்தவன் சோமதத்தன் பாகுலீகன் இவர்கள் முதலாகிய முதன்மையோரை யிருத்தி, புறமிடாப் புகழ்பெற்றபுண்ணிய சீலனுகிய வீஷ்மரும் மங்களம்பொங்கு மகிழ்ச்சிதங்கிய துரோணுற்சாரியரும் சேனைகளின் முனைமுகத்தினு நடுநிலத்தினு முயற்சிவிடாமற் பொருந்தினுர்கள் அப்போது வானமளாவிய குடைகளும் வாயொளிமின்னும் படைகளும் வகைவகையான கொடிகளும் வளைதடி முதலிய தடிகளும் பாலா பல்லயங்களும் மகரதோரணங்களும் நிறைத்து முரசு - காகளம் - எக்காளம் - கொம்பு - பம்பை - தாரை பூரி வீரசின்னம் சங்கம்பேரி மற்றுமுள்ள வாத்தியங்க ளெல்லாம் பூமிசெவிடுபட முழக்கினுர்கள். இத்தன்மையாக ஆர்ப்பரித்திருந்த இவர்கள் துணிபும் சேனுசயினியங்களைத்திருத்தி யமைத்த திறமும் துரியோதனன் பசுமந்தையுடனீங்கிப் பட்டினம்போகின்ற ஒழுங்கும் தேவேந்திரன் கண்டு, விட்டாற்றியாய் ஒருதேரில்வருகிற அர்ச்சுனனுக்கும் கட்டாற்றலோ டாண்மைகொண்டு அங்ஙனநின்ற கௌரவர்களுக்கும் இனி யிவ்விடத்தில் நடக்கப்போகின்ற யுத்தத்திறத்தைப் பார்ப்போமென்று அக்கினி யமன் வருணன் குபேரன் பிர்மா விஷ்ணு உருத்திரன் இவர்கண் முதலாகிய சகல தேவர்களுடனே அந்தர நிறை இந்

திர விமானத்தின்மீது வந்துநின்றனர். அவ்வேளையிற் பரவாசுதேவ னனுக்கிரகஞ் செய்ய அவனுக்கினைப் படிக்குச் சொர்க்கலோக வாசம் பெற்ற அஷ்டகன் வசுபத்திரன் வாருகன் நகுஷன் மாந்தாதா சிபி புரூரவன் கார்த்தவீரியன் பரதன் பகீரதன் சகரதன் தசரதன் அரிச்சந்திரன் பாண்டு இவர்கள் முதலாகி மகாராஜரும் விருது டால் மேளங்களுடன் அரிசந்தனுதி கற்பகப்பூமாலை வாசங்கமகம வென்று பரிமளிக்கவந்து, விளங்கிய வேடிக்கைபார்த்திருந்தார்கள் அவர்களில் தனது மகன் வரவைக்கண்ட சந்திரகுலத்தோன்றலான பாண்டுமகாராஜன் மகிழ்ச்சிகொண்டு, இரண்டு தோளும் பூரித்து திரண்ட உடலும் பாரித்து இன்பமதுவுண்டு தென்பு மேற்கொண்டு காணுதுகண்டு களித்தவர்போல் இந்திரனுக்கு அருகாசனத்திற்பொருந்தி யிருந்தான்.

துரியோதனன் செல்கையுந் துரோணுதியர் செய்கையுங்கண்ட அருச்சுனன் பெரியோர்க்குவந்தனக்கணையேவ, அவர்க ளவனைவியந்து பயந்திருத்தல்-

---

இந்தப்பிரகாரந் தேவேந்திரனும் மற்றத்தேவர்களும் வானத்தில் தானமில்லாமல் விமானத்திலிருந்து வேடிக்கை பார்க்கும்போது தேனிறைந்த மாலைபுனைந்த சூரியகுலத்தரசரும் சந்திரகுலத்தரசரும் சற்றும் ஏமாறுமல் விழித்தகண் விழித்தபடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது விஜயப்பிரதாப வீர காண்டீப அருச்சுனனவன் பானுகோடி ஜொலித ஜோப்பியம்போல் தேர்செலுத்தி- அணிவகுத்திருக்குங் கௌரவச் சேனைக்கெதிரில் வெளிவந்தான் அப்படிவந்த காண்டீபனது தேரொலியென்னும் பேரொலியால் அஷ்டகிரிகளும் அஷ்டகரிகளும் அஷ்டநாகங்களும் அஷ்டதிக்குகளும் அஷ்டபாலர்களும், அஷ்டவசுக்களும் திடுக்கிட்டுத் திகைத்தார்கள்- அந்தத்தேரிற்பூட்டிய குதிரைகளின் குரத்தெழுந்த துகட்படலங்களானது எண்டிசையுமொய்த்து, ஏழுகடலுந்துற்று சக்கரவாளச்சுற்றும் அண்ட முகடுமுற்றுங் கப்பிக்கொண்டதுகள் வேடிக்கைபார்க்கநின்ற தேவருமொடுங்கினுர்கள் சக்ரவர்த்திகள் முதலியயாவரும் பதுங்கினுர்கள். சேனையும் சேனதிபதிகளானவீரரும் ஒடுங்கினுர்கள் தங்கள் தங்கள் ஜீவன் தப்பாதென்று தயங்குகின்ற கௌரவர்களுடைய நால்வகைச் சேனைகளின் திறத்தையும், அவைகளைச் சுற்றிநின்ற படை வீரர்களின் மறத்தையும் எளிதிற் றெரிந்து கொண்ட விஜயனுனவன் தனக்குச் சாரதியான உத்தரகுமாரனைப் பார்த்து அப்பா விராடபுரத்துவெற்றிச் சிங்கமே; எதிரிசேனைகளிருக்கின்றஇறுமாப்பைப் பார்த்தையா? நீரோட்டமுள்ளநெடுங்கடல்போல் நிலைகொள்ளா திருக்கின்றன, ஆகிலும் நமக்கொரு லக்ஷியமல்ல, இப்போதவர்கள் செய்திருக்கிற உபாயமான அபாயத்தை உனக்கு நானெவ்வாறுரைப்பேன்? என்னுடைய வெட்கம்என்வாயை மூடுகின்றது நம்மையவர்கள்மோசம்பண்ணிவிட்டார்களந்தச்சங்கதியை உனக்குச்சொல்லாமல் வெல்லக்கூடாது அஃதென்ன வென்றுல்காட்டு பாண்டவர்களிற் பார்த்தனுனவன் தலைமாட்டுக்குத் தீங்குவிளைக்க வந்துவிட்டான் நீ நாட்டுக்குநல்ல துரையானதால் நாம்கூட்டிய மாட்டுமந்தையைஒட்டிக்கொண்டு உன்வீட்டுக்குப் போய்விடென்று வணங்காமுடிமன்னனுடையமனதைத்திருத்தி, பாதிச்சேனையை அவனுக்குக் காவலாகபொருத்தி யனுப்பிவிட்டு, மீதிசேனையைநமக்கெதிர் நிறுத்திப் பேரணிவகுத்துப் போராட நினைத்துப்பெரியோர்கள் நிற்கின்றுர்கள். இவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்குவோமாகில், பசுக்கூட்டங்களோடு துரியோதனன் பட்டினம் போய்ச்சேர்ந்து விடுவான். அப்பால் இவர்களைவென்று நாமடையப் போகின்றலாபமென்ன? ஆகையால் - நமக்கு நேர் நிற்கின்ற பெரியோர்களுமறியாமல், அம்மன்னனுக்குறியோர்களு முறியாமல், நாம்செய்யப்போகின்றவேலையின்னதென்று யாருங்குறியா திருக்கும்படியாய், தேரோட்டிக்கொண்டு போகாநின்ற அத்துரியோதன ராஜனுக்குக்குறுக்கே நாம்போய்நின்று, மறித்து வருத்தி, நமதுமாட்டை மடக்கிக்கொள்வது மதியூகராகிய மன்னவர்செய்யும் போர்த்திற உபாயமாக்கும்.

ஓ மைந்தனே ! நாம் மீட்கவந்த பசுமந்தைகள் அஸ்தினுபுரம்போய்ச் சேர்ந்துவிட்டபின்புஇவ்விடத்திலுள்ளபல்லோரையொழித்தும் வல்லோரை யழித்தும் பிரயோசனமெ

ன்ன? ஆரியக்கூத்தாடினுலுங்காரியத்திற் கண்
ணிருக்கவேண்டியது. ஆதலால் - முன்னுதா
கப் பசுக்களைமடக்கி விராடபுரத்திற் கனுப்பி
விட்டு, அப்பாற் பெரியோர்முதலிய உரியோ
ர்களுடன்சமராடி துரியோதனனையுஞ்சுற்றவி
ட்டு, எவ்விதத்திலேனும் வெற்றி பெருவதற்
குத் துரிதமாயிருக்க வேண்டும். ஒருவேளை
நாம் துரியோதனனைத் தடுக்க நாடிப்போங்
காலையில் இந்தப்பெரியோர்கள் மேல்விழுந்
து போர்கொடுப்பார்களாகில், நாம் நேர்புகுந்
து, கடுங்கணைப் பிரயோகங்காட்டிக் கலக்கி
கண்ணுக்குக் காணுமல் ஓடிப்போகும்படியா
ய் விலக்கி, காரியனுகூலங் காண்போம். இ
தைவிட வேறுயோசனையில்லை. என்றிசைத்
து எக்களிப்போடெழுந்த பற்குணனை உத்த
ரகுமாரன் பணிந்து, மகாபாக்கியமென்று சித்
தமகிழ்ந்து, சரிதான்: ஒசுத்தனே ! இப்பேர்ப்
பட்ட காலத்திலல்லவோ என் சாமாத்தியத்
தைத் தேவரீர் அரியவேண்டும். என்று குதி
ரையின் கடிவாளத்தைக் குறிக்கிப் பிடித்து,
குலுக்கி விடுத்து, சிகரக்குன்றம் போன்ற தே
ரைச் செண்டுபோ லெழுப்பி, துரியோதனன்
போனதிக்கைத் தொடராமல், பெரியோகளுக்
கு வலசாரி வருவதுபோற் சூழ்ச்சிகாட்டி மே
லுக்குமேலாக மேற்றிசையைநோக்கி விரை
வில் விட்டுவிட்டான். அக்காலையில் அநுமக்
கொடியாடுந்தேரின் கணமர்ந்துவருகின்ற அ
ர்ச்சுனராஜன் தெக்ஷணதிசையி லிருக்குஞ் சி
லைக்குருவான துரோணசாரியருக்குக் குருபா
தவணக்கம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமெ
ன்றுகருதி, காண்டீபம் வளைத்து நாணேற்றி
சரணேசைகாட்டி, இரண்டுகணைகளை யெடுத்
துப்போற்றிப் பணிந்துவிடுத்தான் காமதகன
னுகிய கண்ணுதலின் கடாட்சம்பெற்ற காண்
டீப னபிமந்திரித்துவிட்ட அஸ்திரமிரண்டு
ம் அந்தரம் புகுந்து, ஆகாயக் கங்கையைக்
கவர்ந்து, அங்கலர்ந்து விரிந்த மலர்களைப்
பரித்துவந்து, துரோணச்சாரியருடைய பொ
ன்னடிமேற் பொழிந்து பூசித்துவரும்போது
பின்னும் இரண்டு பாணங்களைப் பிரயோகஞ்
செய்தான். அவ்விரண்டுந் திரண்ட உருண்
டைபோன்ற அண்டத்திற் பறந்து, அவற்று
ள் ஒன்று பிரிந்து சென்று ஆசாரியரைச்
சூழ்ந்து பிரதக்ஷணஞ் செய்து திருவடியிற்
பணிந்தது மற்றென்று பதின்மூன்று வரு
டம் வனவாசஞ் செய்து அக்ஞாதவாசமும்
பண்ணித் துன்பந்தொலைத்துத் தேவரீருடை
ய அநுக்கிரகத்தால் இன்பம்பெற வெளிப்
பட்டோம். என்னுடன் கூட எல்லோரும்
க்ஷேமமாயிருக்கின்றார்கள். என்று சுபஞ்சொ
ல்ல வந்ததுபோல் ஆசாரியருடைய செவியி
னிடத்தி லொதிங்கி ரீங்காரமிட்டு நின்றது இ
ந்த விந்தையைக்கண்ட துரொணச்சாரியார்
சிந்தைதளர்ந்து, திக்பிரமைகொண்டு, தியக்க
மடைந்து, ஒன்றுந்தோன்றும லிருந்து விட்
டார்.

அவரத்தன்மையி லிருக்கும்போது பச்
சிமதிசையிற் படர்ந்த அர்ச்சுனனுனவன் அ
ங்கிருந்த குலமுதல்வனுகிய வீஷ்மறைக்கண்
டு, அவரையும் தொழும்படியாகக்கருதி, து
ரோணச்சாரியரைக் குறித்துத் தொடுத்த பிர
காரம் நான்கு பாணம் விடுத்து, கங்கை நீரா
ட்டிக் கர்ச்சித்து, பத்திர புஷ்பங்களினுல் அ
ர்ச்சித்து, செவிகளுக்கு க்ஷேமச்சமாச்சாரமுந்
தெரிவித்து, இதுபோலவே வடதிசையில்
மேருவைப்போற் படைக்காவலிருக்கின்ற கி
ருபாச்சாரியருக்கும் நான்குபாணஞ் செலுத்தி
வந்தனை வழிபாடுசெய்து காதுகளிடத்துங்
கணையொலிகாட்டி, தன்பேரில் அவர்கள் நெ
டுநாளாக வைத்திருந்த காதலை விருத்திசெய்
து, அவரவர்கள் தம்மைத்தாம் மறக்கும்படி
யாகத் தலைமயக்கங்கொள்ள விடுத்து, இச்சம
யத்தில் தன்னையவர்கள் தொடராதிருக்கவும்
தேடாதிருக்கவும் மோகன முண்டாக்கி, செவ்
வானத்திற் கலந்து மறைந்துசெல்கின்ற செ
ங்கதிர்ச் செல்வனுடைய தேர்போல் தன்னு
டையதேரைச் செந்துகளால் மறைத்து, அங்
குநிறைந்த பெரியோர்களும் பிரமன்னர் முத
லாகிய யாவரும் அறியா திருக்கும்படியாக
அவர்கட்குப் பின்பக்கமாக ஓர் நெறிபற்றிப்
போயினுன் இவ்வண்ணமாகப் பார்த்தனெறி
ய தேரை மூர்த்றண்யமாகத் திருப்பி முடுக்கி
வேகமாய்விடுத்த உத்தரகுமாரன் திறத்தை வீ
ஷ்மாச்சாரியர். துரோணச்சாரியர் கிருபாச்சா
ரியர் அஸ்வத்தாமா இவர்கள் முதலியயாவரு
ம் பார்த்து பார்த்தனுக்குத் தகுந்த தேர்ப்பாக
ன் அகப்பட்டானென்று பட்சமாய்ப்பேசி, எ
ன்றுங்காணுத அதிசயம் இன்றுகண்டவர்க
ளைப்போல் ஆநந்தங்கொண்டு, ஆ! தெய்வ
மே! இந்நாள் வரையிலுந் தனுவேகங்கற்று,

சம்பிரதாயமுற்றுமந்திரார்த்தங்களைப்பெற்றும
காசமர்த்தா யிருந்து சம்பிரமமாய்க் காலங்
கழித்து வாழ்ந்த நாம் கதையிலுங் கேட்டில்
லாத கற்பனையிலுங் கண்டறியாத அந்நியாதி
சயமான அம்புகளையனுப்பி, கும்பலின்ற ந
ம்மைக்குறித்துஅன்பு பாராட்டினானே: என்
று ஒருவரோடொருவர் கூடிக்கசிந்து ஆ!
ஹா! இந்தவல்லவனுக்கீடாகிய புருஷர்களு
முண்டோ? அடடா!! விஜயன் விட்டகணைக
ளில் ஒருகணையானது ஆகாயகங்கையை அ
ள்ளிக்கொண்டு வந்து சளசள வெனப்பொ
ழிந்து சரணங்களில் அபிஷேகம் பண்ண
வும் மற்றொருபாணம் புஷ்பங்கள் பறித்து
வந்து அர்ச்சனைசெய்யவும், மற்றொரு அஸ்
திரம் வஸ்திரம்போல்வளைந்து வலஞ்சுற்றிவ
ரவும். பின்னுமோரம்பு தீதிலாச்செய்தியைக்
காதிற்போதிக்குந் திறம்போ விரையவும், இ
ப்படிக் கெல்லாஞ்செய்த பிரதாபம் வாய்ந்த
பெருமையேந்த? தனுமறைகள் முதலிய சா
ஸ்திரங்களாய்ந்த தனஞ்செயன் இனிச் சண்
டைமுகத்திற்றொடுக்குஞ் சரத்தைத் தடைசெ
ய்யப்படித்த தாஷ்டீகர்களுமுண்டோ? இதன்றி
யும் பெரும்பாரமேறினுந் தளர்ந்து வளையாத
கற்றூணைப் போல் எத்தனை கோடி கொடிப்
படைகள் தன்னைச்சுற்றினுஞ் சற்றுமிளையா
தத்தனஞ் செயனானவன்மெத்தவல்லமைகொ
ண்டு, ஒருசாரதி துணையைக்கண்டு சண்டை
போடத்தலைப்பட்டிருக்கின்றான் இன்று இவ
னது போர்முகத்திற்கு நேர்முகமாகத்தேர்
செலுத்தி நின்றுயார் செயிக்கப்போகின்றா
ர்கள் ? நாம் பிழைக்குமாறெப்படி ? என்று
யாவருந் திப்பிரமை கொண்டவர்களாய்த்
திகைத்திருக்கும்போது அவருள் துரோணர்
துடிதுடித்து ஐயா கங்கா புத்திரனே! இந்த
அர்ச்சுனன் என்னிடத்திற் கற்காத கணைவித்
தைகளெல்லாங் கற்றிருக்கின்றானே: ஆ! ஆ!
என்னசமர்த்தன் என்று கண்கலக்கப்பட்டுக்
கழறியபோது வீஷ்ம ரிதனைவிளம்பத் தொ
டங்கினர்.

ஐயா துரோணச்சாரியரே! அநுமக்கொ
டிபடைத்த அருச்சுனராஜன் நமக்கு மரியா
தை நடாத்திய மந்திராஸ்திரத்தையும், நம்மு
டைய பேரிலெதிர்க்க நலியாமல் வருகிற ம
னோதிடத்தையும் நிதானிக்குமிடத்து, அவ
னைத் தொடர்ந்தெதிர்த்து அமராடிக்கெடிப்ப
தற்கு இயாவராற்கூடும்? அல்லாமலும்பாஞ்ச
சன்யப் பரந்தாமனான ஸ்ரீகிருஷ்ண பகாவனு
டைய பரமதயாள பாத்திரனாயிருப்பவன் தந்
தையாகிய இந்திரனுடைய சொந்தக்கருணை
யையும் அவன் தந்திருக்கின்ற பலமந்திரக்க
ணையையுந் துணையாகப்பற்றி, அன்புக்குந் த
யைக்கும் இடமாயிருப்பவன் ஏற்றுவாகனமூ
ர்த்தியாகிய கூற்றுதைத்தோனது கடாட்ச வீ
ட்சண்ய முண்டாயிருப்பவன். இத்தியாதி
நல்வினைப்பயனுற்ற நரனானவனைச் சற்றே
னுஞ் ஜயம்பெறுகின்ற தன்யரில்லையே: நா
மென்ன செய்யலாம் ? நமது சொல்லை உட்
கொள்ளாமற் றள்ளிநடக்குந் துரியோதனன்
துள்ளுகாளைபோற் றுடித்து, அப்பாண்டவ
ருடன் சொக்கட்டானாடி அவர்களுடைய நா
டுநகரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். அதுவு
மல்லாமல் பட்டபுஸ்திரீயாகிய பாஞ்சாலியம்
மனைத்தலைமயிரைப்பற்றி யிழுத்துச் சபையே
ற்றுவித்து, வஸ்திரமுரிந்து மானபங்கம்புரி
ந்து, பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசம் பண்
ணப்போக்கி அபாக்கியனானன் அவன் ஒரு
போதுஞ் சிலாக்கியனாகமாட்டான். சத்திய
வாக்கியனான தருமராஜனுக் கிளைய தம்பியி
னாற் கெடுவான் உயிர்விடுவான் இன்றைக்கி
வனாலவமானப்படுவான். இதற்குச் சந்தேக
மிராது அஃதப்படி யிருக்க அணிநிறுத்திச்
சேனைக்குக் காவலாயிருந்த நம்மை ஆவலா
ய்ப் பூசை பண்ணிப்போய் விட்டான். அவ
ன்செய்த உபசாரத்திற்கு நாம் ஒரு ஆசீர்வச
னஞ்சொல்ல வகையில்லாமற் போயினோம் இ
தனால் நமக்கெதிராகிவந்த மலைப்புயன் சிலைக்
கரன் வானவர்கோன் மைந்தன் நந்தனந்தன
னேயன் ஆகிய இந்நரனுமனுக்குச் சரியாகா
காதவர்களாயினோம் நல்லது நாமடக்கிய மா
ட்டுமந்தையை விடுவிக்க வந்தவன் படை
மேல்விழுந்து அமராடவேண்டுமே. அப்ப
டிக்கில்லாமல் நம்மையுமயக்கி, நமதுசேனை
யையும் விலக்கி, நான்கு திக்கையுங்கலக்கி,
ஊரைநாடிப்போகின்ற துரியோதனனைவிடா
மல் நாடிப்போனான்போலு மிருக்கின்றது.
ஐயா! மற்றப்பேச்சுகளை யுத்தமுனையிற் கலந்
துபேசித் தெரிந்து கொள்ளுவோம், வெற்றி
வீரவிஜயன் போனவழியைச் சுற்றிப்பாருங்க
ள். பிரசித்தனான துரியோதனனை ஊற்றுக்கா
ருங்கள். யாவருஞ்சேர்ந்து வாருங்கள். சித்த

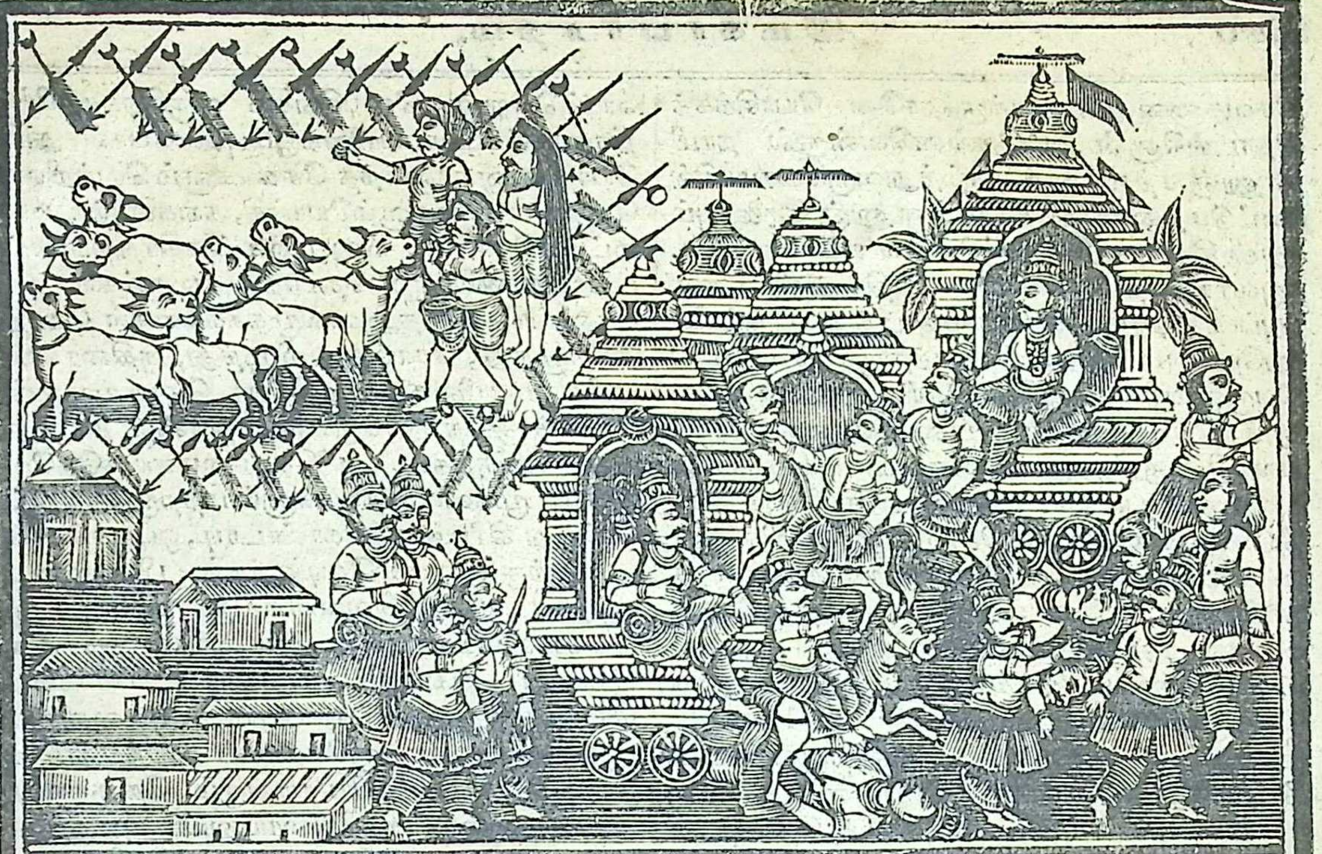
ப்பிரமைகொண்டு தியக்கப்படாதீர்கள் சில விஜயன்தேரைத் தெற்கு-மேற்கு-வடக்கு - இவைகளில் விட்டாலும், கிழக்கில் விடாதீர்கள் ஓ சேனைமன்னர்களே! யாவருஞ்சாக்கிரதையாயிருங்கள். என்று யானைசேனை பரிவாரங்களுடனின்று, ஒன்றுந்தோன்ருமல் யோசித்துக்கொண்டு. ஒருவாறு உறக்கம் பிடித்திருந்தார். மற்றையரும் பிறக்கம்படைத் தயர்ந்தார்கள்.

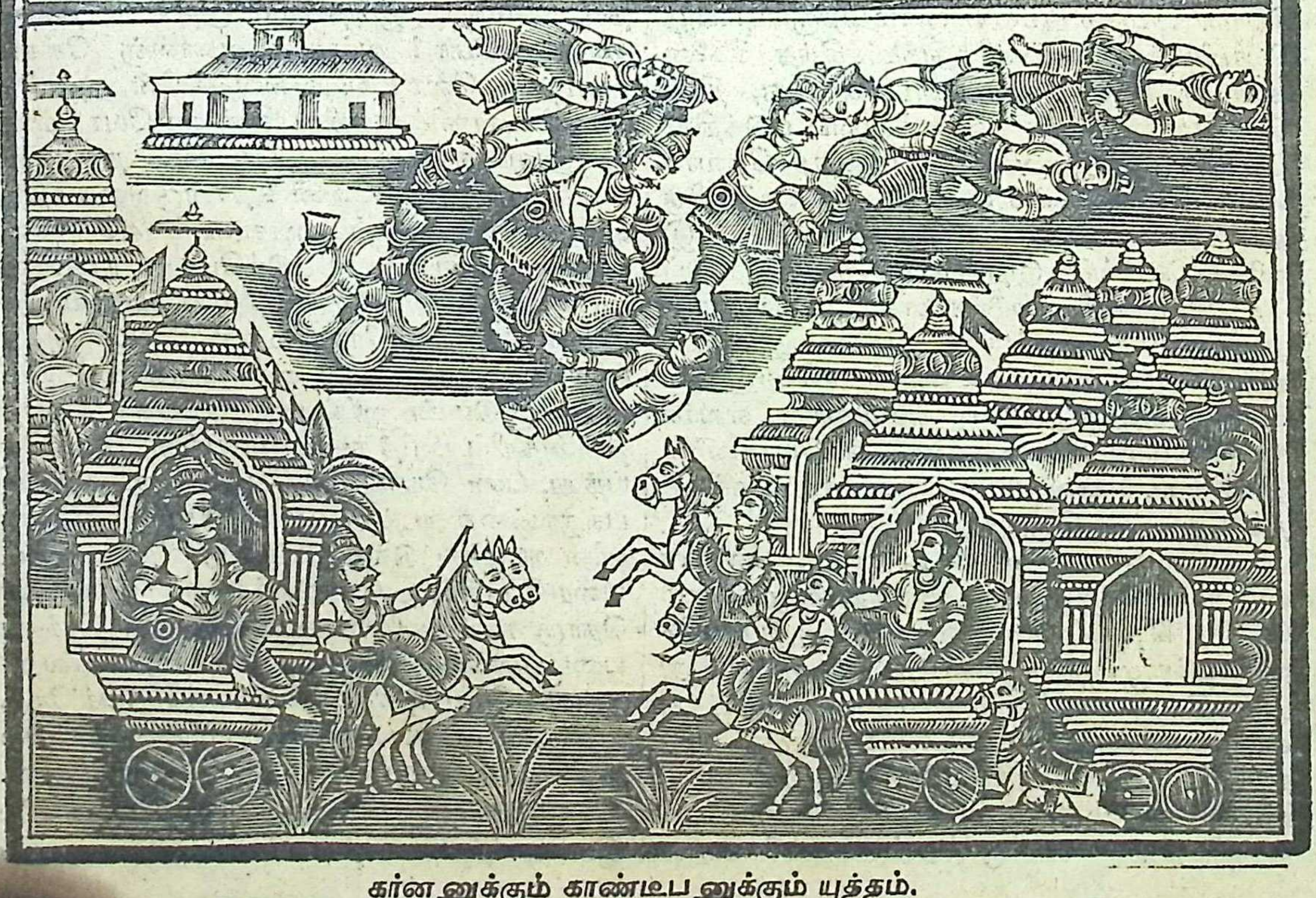
அருச்சுனன் அத்தினபுரிக்குச் செல்லுந் துரியோதனனைச் சேனையோடு மடக்கி, பசுநிரைகளைமீட்டுச் சரக்கூடிட்டு விராடநகரனுப்புதல்.

அத்தருணத்தில் உத்தர குமாரனுனவன் அருச்சுனராஜனுடைய குறிப்பறிந்து, மடமடவென்று மண்ணுங்குலுக்க, விடவிடவென்று விண்ணுங்கலங்க, திடுதிடுவென்று திசைகள்நடுங்க குடுகுடுவென்று குவடுகள் நுடங்க, கடுமையாகவீசிய காற்றின் வேகத்தாற் கருங்கடலைக் கிழித்தோடுகின்ற கப்பலைப்போற் பார்ப்பவர்களெல்லா மயங்கும்படியாக மனோவேகத்திலுமிஞ்சிய வேகங்காட்டி கடகட படபட தடதட வென்று தேரைச் செலுத்தி, துரியோதனராஜனுடன்ஒட்டமு நடையுமாய்ச்செல்லுகின்ற சேனைக்குமுன் தான்சென்று, ஜெயம்ஜெயம் என்று தடுத்து நின்ருன் அப்போது அந்தப் பசுக்கூட்டங் களுக்குக் காவலாகப் போகின்ற ஆயர்களும்கோபசபதங்கள்கூறும் வாயர்களும் யுத்தஞ்செய்யவல்ல நேயர்களும்- ஆயுதபாணிகளாய் அதிர்த்து வந்தவனுடன் போர்புரிவதற்கு எதிர்த்து, வாளும்வேலும் பிடித்து விதிர்த்து, ஓடும்படைகளோடு உரக்கக்கொக்கரித்துக்கர்ச்சித்தார்கள். அதுகண்ட அர்ச்சுனன் ஏ! ஏ! ஹே! என்றிரைந்து, இருதோளும் பூரிக்கவிறைந்து, காண்டீபத்தில் நாரிபிகிந்து காய்த்துத் துவைத்துக் கடைச்சற்பிடித்த கணைகளைத்தொடுத்து, ஆகர்ணபரியந்தம் இழுத்து விடுத்தான், அச்சமயத்திற் கிரீடியின் தோரோடிவந்து கிட்டிவளைத்த கெடுதியைச் சடுதியிற்கண்ட துரியோதனன் சஞ்சலப்பட்டுபெரியோர்கள் பேசியபேச்சுகேளாமற்பெருமோசமாச்சே; அவர்களங்கும் நாமிங்குமாகப் பிரிந்து இவனிடத்தி லகப்பட்டோமே:என்றுபெருமூச்சுவிட்டு சற்றுநிதானித்து சித்தம்பேதித்து அவனைவிட்டு அப்பாலோடவுங்கூடாமல் திரும்பிப்போய் வீஷ்மர்முதலிய பேர்களுடன் கூடவுமுடியாமல், வாடிவதங்கி மரத்தினீழலி லொதுங்கி மறைதலும் வெளிப்படுதலுமாகிப் பதுங்கி நின்ருன் இவ்வாறு தீரகண்டனுன துரியோதனன் மதின்மேற் பூனைபோற் சமயத்தைநோக்கி இளைத்துக்காட்டிய செய்கையையும், அவன்சேனைகள் சிலவிஜயனுல் வளைக்கப்பட்ட வகையையும் வீரகண்டைதரித்த விராடராஜ குமாரன் தெரிந்துகொண்டு, விஜயலட்சுமி யருளால் இன்று நமக்கு ஜெயமென்று முகமலர்ந்து, விந்தகிரிபோ லமைந்த தன்சொந்தரதத்தை வாரிதியிற்சுழன்று மந்திர கிரிபோற்றிருப்பி, கர-கர-கர-கர-வென்று கர்க்கரத்தொனி காட்டி விற்கரத்தனுன விஜயனைநோக்கினுன். அந்த வேளையில் அர்ச்சுனனுனவன் பேரிடிமுழக்கம்போற் காண்டீப நாணெலிகாட்டி அட்டகாசஞ்செய்தான்.

அத்தொனியை வீஷ்மர் கிருபர் துரோணர் அஸ்வத்தாமா கர்னன் சகுனி இவர்கள் முதலாயினோர் கேட்டுத்திடுக்கிட்டு ஓ! ஓ! என்னமோ மோசம் வந்தது நாணோசையுந் தனுவோசையுங் கேட்கிறது. சமர்புரியவந்த குமாரனைக்காணோம். ஆரபார தீரவீரமூர்த்தன்யமாகத்தேரூர்ந்துவந்த போர்வீரனெங்கே?ஈசான மூலையில் இடிக்கின்ருப்போ லிருக்கின்றது- ஆனுல் இது மழையிடியல்ல மகரமச்சமுலாவுகின்ற கடலொலியு மல்ல. மாருதமுழக்கமுமல்ல. கெடிவீரசிங்கக் கிரீடியைக்கொண்டகாண்டீபக் கிண்கிணி நாணோசைபோற் காணுகிறது பவனமாகக் காதுகொடுத்துக் கேளுங்கள்தீத னுகவொட்டாமற் றிசைகளைக்காருங்கள் சிந்தையும் எண்ணமுஞ் சிதருமலுய்த்துணருங்கள்- பார்த்திபன் கதியைப் பதருமற் பாருங்கள் என்று வடகிழக்குமூலையிற் கண்வைத்து ஏதேது? இதற்குள் அர்ச்சுனன் இவ்வளவுதூரங் கடந்துபோவானு? இப்போது தானே நாம்பார்த்தோம் மேற்குத்திக்கில் வெகுதூரம் போனுனே யென்று ஒருவர்க்கொருவர் வாதுகொடுத்து நான்குபக்கமுங் காதுகொடுத்திருந்தார்கள். அப்போது பசுமந்தையையும் பாம்புக்கொடிபடைத்த பார்த்திபனையுஞ் சேனைகளுடள் மடக்கியசெஞ்சில வீரச்

அருச்சுனன் திரியோதனனைமடக்கிபசு நிரைகளைமீட்டு சறக்கூடிட்டு விராடநகருக்கனுப்புதல்

கர்னனுக்கும் காண்டீபனுக்கும் யுத்தம்.

சேவகனுனவன் தனக்குத்தானே யோசிக்கத் தொடங்கினன் அஃதென்னவென்றல் நாமி ன்னுஞ் சற்றுநேரந் தாழ்ந்துவருவோமாகில் மாட்டுமந்தைகளுடன் மன்னனுஞ் சேனையும் அஸ்தினபுரத்தின் எல்லைபோ யணைவார்கள். அவர்களந்த எல்லையை மிதித்துவிட்டால், அப்பால் நாம் அபசெயமடைந்து திரும்பிய துபோலாம் பிராணன்வைத்திருக்கவேண்டிய பெருமையிராது ஏதோ தெய்வாநுகூலத்தினு லும், பெரியவர்களைப் பூசைபண்ணிய பூஜா பலத்தினுலும், துரியோதனன் பசுமந்தையு டன் அகப்பட்டுக் கொண்டான் மேற்படை யோ? சமீபத்திலிருக்கின்றது நமதுவில்லோ சையைக் கேட்டவுடனே வீஷ்மராதியராயுள் ளவீரரிற் பல்லோரும்வந்து கவிந்துகொள் வார்கள். அப்பால் மிகுந்த பிரயாசத்துடன் பசுமந்தைகளை மீட்கவேண்டிவரும் ஆகை யால் முன்னேமாட்டைமடக்கி மச்சநாட்டுக் கனுப்பிவிட்டு, அப்பால் வருகிறவர்களுடன் போராடுவது உத்தமம் என்றுன்னிக் காண்டீ பத்தில் அனல்முகக் கணைகளைத் தொடுத்து, பொருப்புமுதற் பூமியெல்லாம் நெருப்புமழை பொழிவித்து, எக்களித்துக்கர்ச்சித்த சேனை களையெல்லாந் திக்குமுக்காடச்செய்து, திசா திசைகளனைத்துஞ் சின்னபின்னப் படுத்திவி ட்டான். அவனுடைய தீவிரத்தைத் தேவர்க ள்கண்டு திக்கென்றெதுங்கி, அவ்வர்களிரு ந்த மிடத்தைவிட்டுப் பக்கென்றெழுந்து, இ னிக்காரியமில்லை இந்தப்பூமியிற் பலிகொடுப் பதற் கெண்ணிச்சேனைகளைக் கூட்டிவந்தான் துரியோதனன் ஐயோ! பகவானே! இப்படியு ங்கெடுவாருமுண்டோ? எவ்விதத்திலுஞ் சவ் வியசாசி பந்தித்து வென்றுவிடுவான். எவர்க ளையுஞ்சும்மாவிடான். என்றத்துரியோதனனை நிந்தித்து, சிலைவிஜயன் பராக்கிரமத்தைச் சி ந்தித்துப்பார்த்திருந்தார்கள்.

அக்காலையில் விஜயனுடைய வில்லோ சையும் நாணோசையும் தேவதத்தமுழக்கமும் தேரோடுமொலியும் குதிரைகள் அநுமானிக் கும்பழக்கமும் சாரதியிரையும் வழக்கமும் அ நுமக்கொடி யாடுகின்ற படபடாகாரமும் அ ஸ்திரங்களோடுகின்ற சிடசிடாகாரமும் போ ராடு மிடங்கள்தோறும் புறப்படுமொலியும் வீ ரர்கள்மாருடும் வலியும் ஆகியவிவைகளெல் லா மிகுந்து புவன மூன்றும் பயங்கொள்ள வயம்பெறுஞ் ஜெயசிங்கம் வருகிறவழியில், திரளாகக்கூடிய யானைக்கும்புகள்போல் துரி யோதனனைச் சேர்ந்த சேனைகளும் வெற்றிவா ளேந்திய வீரர்களும்பொங்கி, தங்களாற்கூடிய மட்டும்போராடி, விஜயனுக் கெதிர் நிற்கமாட் டாமல்நாணிப்புறங்கொடுத்தோடினர்கள் அர் ச்சுனன்தொடுத்தஅனல்முகக்கணைகள் கொதி த்தெழுந்து, கோபித்துவிழுந்து, குதிரைகளை தறித்து யானைகளை முறித்து கொடிமுடிமன் னரைக் குறைத்துக்குலாவி யுலாவித் திரிந்து கொண்டிருந்தன. அக்கொடுமையைத்தேவே ந்திரன் முதலிய தேவர்களும் மற்றமூவர்களும் பார்த்து கிரீடியைக்கொண்டாடி, ஒப்புச்சொல் லுவதற்கு உவமைதேடினர்கள் பின்னும் பு கழ்ந்து ஆனந்தவெள்ளத்திற் குளித்து ஆ சைமேலிடக் களித்து ஆடினர்கள் அர்ச்சுன னேவிய அக்கினிபாணங்களின் பிரசண்ட வேகக்காற்றினுற் பாதலமுமீதலமு நைந்து பூதலமும் பஞ்சுபஞ்சென்னப் பறந்தது. சு யோதனுதியர் முதலிய யாவரும் நெஞ்சுலர்ந் து நாவறண்டு நாபிவரையிலும் புகைந்து, நாடாதும்நாடி, இதென்ன அக்கினி நக்ஷத் திர உதயமோ? அல்லது ஆலாலஞ் சேகரி த்த புதையலோ? வடவைத்தீயின் அம்பார மோ? வன்னிக்காற்றின் வண்மையோ? என் று அவர்களன்று பட்டபாட்டை நானென் னென்று சொல்லுவேன்? நான்குவகை ரதிக ரையும் நால்வகைப்படையையும் சுயோதன தியரையும் உயிருடன் சுடும்போது சும்மாவி ருப்பாருமுண்டோ? ஐயா ஜெனமேஜயமஹா ராஜனே! இந்தப்பிரகாரம் நரனேவிய அக்கி னிபாணங்களாற் பலபடை வீரர்களெல்லாம் மண்ணோடுமண்ணுய்ப் படிந்து, பதறிப் பெத றிச் சிதறிப் பிரிந்து பலர்மாய்ந்து, சிலர்தே ய்ந்து, படையோய்ந்து போனர்கள். அந்தப் பக்குவத்தை உத்தாகுமாரனறிந்து, எதிரிக ளின் காவற்கட்டுக்குட்பட்டிருந்த தங்களிடை யரை நோக்கி, ஓ கோவலர்களே! உமக்குயா தொரு தடையுமில்லை உங்களோ டெதிர்க்கப் படையுமில்லை, நீங்கள் உற்சாகத்துடன்வற்ச லங்களையோட்டிக்கொண்டு ஊர்போய்ச்சேரு ங்கள், என்று உரக்கப்பேசி, இருகரங்களையும் வீசி ஏகுங்கள் ஏகுங்கள் என்று சொல்லினன்.

அப்போது தங்கள் ராஜகுமாரன் கூறிய இனிவார்த்தையைத் தனிமையாய்ச் சஞ்சலப்

பட்டுக்கொண்டிருந்த சகல யாதவருங்கேட்டு சம்பிரமங் கொண்டாடி நமது இளஞ்சிங்கமே யுத்தஞ்செய்ய ஏற்பட்டுப் புறப்பட்டபடி யாற் கௌரவகுலச் சேனைகளை எங்குமில்லாமற் சங்கரிப்பார். நாமுங்கெலிக்கலாம் என்று பொங்காரத்துடன் உங்காரமிட்டு அகமகிழ்ந்து, முகமலர்ந்து முனைகலந்து கலகலவென்று மணிமுழங்கப் பசுவடர்ந்து நின்ற இடமடைந்து, ஊஹென்று வாய்குவித்து ஊதி புள்ளாங்குழலிசையையுஞ் சமிக்ஞையையும் வழக்கப்படி காட்டினார்கள். இடையர்களுடைய குறிப்போசையைக் கேட்ட காட்டுப்பசுக்களும்-நாட்டுப் பசுக்களும் தலையெடுத்துப்பார்த்து வாலெடுத்து, காதசைத்து, உடல்குலுக்கி, கொம்புகளைத் தாழ்த்தி, தங்களைக் கிட்டியிருந்த மச்சநாட் டெல்லையைக் குறித்து, இருமாந்து நெறித்து, சேனைக்கும்புக ளலையமுறித்து, அம்பரமுழுதுந் தும்புகள்படியக் கம்பளத்தாயர் கலந்துபின்னடையப் பம்பரமென் னச் சுழன்று, மானினந் தாவுதல்போற் கும்மாளமிட்டுக்குதித்து, வண்டெனப்பறந்து செண்டெனவெழுந்து, கண்டவர்கலங்க மண்டலமயங்க திசைதடுமாற தினகரனோடை திரைகடல்வறள சேனைகள் உருள அரைக்கணப்பொழுதில் செந்தூள் கருந்தூள் வெண்டூளெழுந்து பறக்கும்படிக்குத் திரும்பியதுகள். அப்படி திரும்பிய பசுக்களைத் துரியோதனனும் அவனுடன் கலந்துவந்த தேசராஜவீர பூபாலர்களும் கோபாலர்களும் பார்த்து, திக்குவேறில்லாமல் வருந்தி, மடக்கிவந்த மந்தைகளை விடப்படாதென்று மான்போர்வைபூண்டு வந்து, வல்லமையெல்லாங் காட்டி மனநொந்து, அப்பால் தங்களாலாகாமல், காய்ந்துருகிச்சடப்படங்கிய நெய்போல் வாயடங்கி மடங்கினார்கள். மச்சராஜனுடைய கோபாலர் இச்சை மேற்கொண்டு தாவி, உருகியோசை யடங்கிப்போன நெய்யில் ஒருதுளிப்பால் தெறித்ததைப்போற் சளசளவென்று உரத்துக்கூவி எதிரிகைக்கொண்டுபோன எங்கள்மந்தையை மீட்சிபெற்றோமென்று எங்கும் பிரகாசிக்கமேவி, எந்நாளும் பெறக்கூடாத செயத்தை இந்நாளடைந்தோமென்று இறைவனைப் புகழ்ந்து, மந்தையை விடாமற் தொடர்ந்து வந்தார்கள். இவ்வாறு செயங் கொண்டாடிவருங் கோபாலர்களுடைய புல்லாங்குழற் றொனியாலுங் கண்டத்தொனியாலுங் கால் வீசியோடும் பசுக்களும், பசும் பொற்குடம் போன்ற மடியையுடைய கபிலைகளும்பருவக்கன்றுகளுள்ள கோமளங்களும் சூற்கொண்ட சுரபிகளும் சூற்படாக்கடாரிகளும், இளமையான விடைகளும். முதிர்ந்த விருஷபங்களும், கட்டுப்படாக்காலிகளும், கறுப்பு வெளுப்பு-சிவப்பு - கலப்பு - இவை முதலான பலவர்ணப் பசுக்களும், துரியோதனன் சென்ற விடந்தொடங்கி வீஷ்மர் துரோணர் முதலியோர்கள் அணிவகுத்து நின்ற நிலம்வரைக்குங் காலால் சிலரை யெறிந்து மிதித்தும், வாலாற்பலரை யடித்து மடித்தும், உடலாற் சிலரை யுராஞ்சுயிடித்தும் உரத்தாற்பலரை யொசிபத்தாக்கியும், கொம்பாற் சிலரைக் குத்திவீழ்த்தியும்: கோலாகலமாய்ப் பலகும்பலைக் கலைத்தும், அம்புபோற் பறந்து நேருக்கு நேராய் நிரை நிரையாய்ப் பாய்ந்து போகாநின்றன.

இப்படிப் போகாநின்ற பசுமந்தைகளைப் பாத்தன் பார்த்து. இம்மாடுகள் போகின்ற மார்க்கத்தில் வீஷ்மர் முதலானோர் படை வைத்துக்கொண் டிருக்கிறார்களே: ஒரு வேளை யிந்தப் பசுமந்தைகளை மடக்குவார்களே; நாம் இந்தப்பசு மந்தைகளுடன் கூடப்போய் மச்சநாட்டில்விட்டு வரலாமென்று நினைத்தால், வீபற்சுவந்தான். எங்களை மயங்கவைத்து மாட்டை யோட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான். சண்டைசெய்து வெற்றிகொண்டு போனவனல்ல. என்று பல்லோரிடத்திலும் பழிப்பாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளுவார்கள்: மேலும்நாம்போய்த் திரும்பி வருவதற்கு முன்னே துரியோதனன் தப்பிப்பிழைத் தேனென்று அஸ்தினபுரத்திற்குப் போய்விடுவான்போலுந் தோன்றுகிறதே; ஐயோ! அவனைக்காணவும் அவனுடன் ஆவலாய்ப்பேசவும் அவசரப்பட்டு, பதின்மூன்றுவருடங் கழித்து ஓடிவந்தோமே ஆகையால்- நாம் இவனைவிட்டுப் போகலாகாது. இப்பசுமந்தைகட்கு வேறுவகையான காவல் செய்யவேண்டும். என்றெண்ணி, தனதுவிஜயகாண்டீபத்தில் சோனாமேகம் பொழிவதுபோற் பாணப்பிரயோகம் பண்ணி, பசுமந்தைக் கிருபாலும் அண்டச்சுவருக் கொப்பாகச் சரக்கூட வேலியமைத்து, அவ்வேலிக்கு மந்திரமென்னுங் கட்டுகளிட்டு? அக்கட்டுகட்குக் காவலாக வைரவனென்னு மகாபுருஷ

ஊ யமைத்தான். அந்தப்படியே அப்பசுமந்தைகள் யாதொரு ஆக்ஷேபனையுமில்லாமல், நிரந்தரமங்கள துரந்தர புரந்தரனுகிய விராடராஜனது மச்சநாட்டில் இதுவரையிலும் வசித்திருந்த வனங்களிற் போய்ச்சேர்ந்தன. எமன் கைக்கொண்டவுயிர் மீண்டவாறுபோற் பகைவரால் மடக்கிய பசுக்கணம் வந்ததை அந்நாட்டிலுள்ள பலரும் பார்த்து ஜெயம்: ஜெயம்: என்றுசிந்தை மகிழ்ந்து, பத்திரமாகப் பசுமந்தையைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பால் பசுமந்தைகள் பாணப்பந்தலோடும் பலவிதக்காவல்கலோடுஞ் சென்றதை வெகுதூரத்திற் றேர்களி லேறியிருந்த சிலைக்குருவாகிய துரோணுச்சாரியர் - வீஷ்மர் கிருபாச்சாரியர் - அஸ்வத்தாமா - கர்னன் - சகுனி - சாளவன் - விகர்னன் - துற்சாதனன் முதலியபேர்கள் பார்த்து; சரிதான்: நாம் ஆலோசனைபண்ணிப் பசு நிரைகளையும் பாத்திபனையும் அஸ்தினுபுரத்திற்கு முன்னுடி அனுப்பிவைத்த உளவை அர்ச்சுனன் எப்படியோ அறிந்துகொண்டு, இங்கிருந்த நம்மெல்லோருக்கும்இன்பமுண்டாகும்படியாய் அம்புகளை விடுத்து அயரப்படுத்தி, சாரதியுந்தானுந்தேரூர்ந்து சென்று, சமர்த்தாகவென்று, மாட்டையுஞ் சேனையையும் மன்னனையு மடக்கிவிட்டான். நாமெண்ணிய வெண்ணங்கைகூடவில்லை. (பண்ணியபயிரிற் புண்ணியந்தெரியும்.) என்பதுபோல் அவனெண்ணியவண்ணம் இசைவாக்கிக்கொண்டான். யாவரேயாயினுந் தருமத்தின்வழி நிற்பாகளானல் அவர்களை யத்தருமமே தலைகாக்குமென்று யெரியோர்கள் சொல்லும் வாக்கியம் பிழைபடுமா? ஒற்றைத்தேருடன் ஒருதவியுமில்லாமல் வந்த இவனுக்கு நாமித்தனை பேரிருந்தும் என்ன பிரையோசனப் பட்டோம் இவ்விடத்திற் கூட்டமான நமக்கு இனியென்ன ஆட்டபாட்டமிருக்கின்றது. அவன் நம்முடனெதிர்த்தால், நாமெடுப்பது ஓட்ட வாட்டமே; என்று ஒரே நாட்டமாய் மனநொந்து உறங்கினுர்கள்.

மடக்கிய நிரைகள் மச்சநாடு செல்வதைக் கண்டுஐயுற்ற வீஷ்மராதியர் துரியோதனனுக்குத்துணைபடுமுன், அருச்சுனனவனைக்கண்டு இழித்துரைத்தல்.

இங்ஙனஞ் சிலைவிஜயனுனவன் உருத்திராம்ஸ முண்டாய் அரைக்கணத்தில் நிரைக்கணத்தை மீட்டிச்சரக்கூடங்கட்டிப் பெருகவிடுத்த தன்மைப்படிக்கு வடகிழக்கு மூலையிலிருந்து தென்மேற்கு மூலையில் மாடுகள்போய்ச் சேர்ந்தவாறுணர்ந்து மனமகிழ்ந்து வீஷ்மராதியோர் வினவிப்பிரமிக்கும்படி வெற்றிச் சங்கமுழக்கி, நல்லது: இராஜாதிராஜ னெங்கே ? அவனேறிச்சிறக்குந் தேரெங்கே? அத்தேரிற் பறக்கும் பாம்புக்கொடியெங்கே? என்று எட்டுத்திசையும் மட்டிட்டுப்பார்த்து வருவதானுன். அப்போது ஆனினங்களை முன்னுக்கிச் சேனைக்கணங்களைப் பின்னுக்கி முடுக்காய்ச்சென்ற துரியோதனராஜன், அர்ச்சுனன்தெறித்த விற்குணத்தினுலும் வாய்வைத்து, முழக்கிய சங்குநாதத்தாலும் அகிலமழலவிடுத்த பாணக்குழாத்தாலும் அருஞ்சமர்வீரர்படும் பெரும்பாட்டாலும் நால்வகைச்சேனை கெடுங்கேட்டாலும் வெருண்டு, அலமருண்டு புத்திபுரண்டு, கண்கலங்கி, ஒருபுறமொதுங்கி, நெறிமயங்கி யொடுங்கி நின்றுவிட்டான் இவ்விதமாகிய துரியோதனராஜனைச் சவ்வியசாசி கண்டு, கண்கள்சிவந்து, முகஞ்சுளித்து, பற்கடித்து, மீசைதுடித்து, வியர்வுபொடித்து, வெகுளிமேற்கொண்டு, எத்திசையிலும் பிரசித்தனுன உத்தரகுமாரனைப் பார்த்து, ஒ வெற்றிபெற்ற வேலாயுதம்பற்றிய விராடகுமாரனே நம்முடைய ரதத்தைக்கண்டு பயங்கொண்டு, தனதுபடைகளையும் பசுக்கூட்டங்களையும் விண்டு, தானுந்தலையிரக்கங் கொண்டு இந்நிலைத்தை விட்டகன்று, அதோ ஒருமரத்தினீழலில் ஐம்பொறியடக்கிய ஆமை போலிருப்பவன் கௌரவ குலாதிபனுன துரியோதன மகாராஜன் அவனண்டையில் நமதுதேரைக் கொண்டுபோய் நிறுத்துவையாகில், அல்பமிருகத்தைச் சொல்பமாயழிக்கும் ஆண்சிங்கம் போல் அவனுதிரத்தை என்பாணத்திற்கு ஆகுதி கொடுக்கிறேன். என்று நமடுகடித்து, உடலந்துடித்து, குறிப்பினுற்றெரிய்ப்படுத்தினுன். அர்ச்சுனனுரைத்த வார்த்தையைக் கரு

ங்குவளைமலர்ந்து நிறைந்த வாவிசெறிந்த கழனிகள் சூழ்ந்த மச்சநாட்டிறைவன் மைந்தனை உத்தரகுமாரன்கேட்டு, மனோவேகமும் வாயுவேகமும் மட்டென் றுரைக்கத்தக்கதாக தன் தேரைவிடுத்து, துரியோதனனுடைய சேனையைத்தடுத்து, அவன் தேரையடுத்து, தன்தேர்க்குதிரைகளின் முன்னங்காலை அவன் தேர்க்குதிரைகளின் தலைமேலேற்றுவித்து அப்பாலிப்பா லசையவொட்டாம லழுத்தினன்.

அந்தவேளையிற் சந்தேகங்கொண்டு சலிப்பாயிருந்த வீஷ்மர் துரோணாச்சாரியர் முதலியமேன்மையோர் மாடுகள் திரும்பிவிட்ட மார்க்கத்தினாலும், சங்கத்தொனி வில்நாரித்தொனி சரமாரித்தொனி இவைகளைக் கேட்டதன்மையினாலும், செவ்வையாய்க் காரியபாவந்தெரிந்துகொண்டு ஓ! ஓ! மிஞ்சிப்போய் விட்டது, அஸ்தினாப்புரத்தைநோக்கி ஆனினங்களுடன்போன நமதரசனைப்போர்முகப்புலியான புருஷன் இதுவரையில் மடக்கிக்கொடிருப்பானே இவ்விடத்திலிருந்த நம்மையேங்கவைத்துச் சிங்கமானது நரியடிதேடிச் செல்லுமாறுபோல் மேற்குமுகத்திற் போக்குக்காட்டி கிழக்குமுகம் வந்து கிட்டிவிட்டானே; இவன் எந்தவழி வந்தானோ அந்தரவாசிகளாகிய அமரர்கள் இவனுக்கு உளவா யிருப்பார்களோ? வணங்காமுடியோன் சென்ற மார்க்கம் இவனுக்கெப்படி தெரிந்ததோ? என்னமா யறிந்தானோ ? இத்தனைபேர்களின் கண்களுக்குந் தெரியாமல் இவனெப்படி அவனைத் தெரிந்துபோனான்? ஆ! ஆ! அவன்மனசுக்குத் தகுந்தாப்போற் சாரதியுங்குதிரையுஞ் சமைந்தல்லவா ? ஆகிறகாலத்தில் எல்லாம் அடுக்காய் அமையும் நல்வினையை யாவரும் புகழ்ந்தேற்றுவார்கள். ஆதலால் நாம் சும்மாவிருக்கப்போகாது இந்நேரம் நமதுமன்னன் என்னகெதியானானோ தெரியாது. இப்படியே நாமெல்லோரும் பிரியாதுசென்று, துரியோதனனுக்கு உகபலமாகநின்று, அபாயநேரிடாமல் அர்ச்சுனன் வென்று, மறுபடியும் விராடபுரத்தைதிரும்பிப்பாராமல் ஊர்போய்ச்சேர வேண்டுமென்று உள்ளத்துறுதியாக்கிக்கொண்டுதாங்களிருந்த இடத்தைவிட்டு நீங்கி, அங்குவகுத்திருந்த வச்சிரயூகம்-பத்மயூகம்அர்த்தசந்திரயூகம் இவைமுதலிய யூகங்களைக் கலைத்து, மந்தமாருதமும் பிந்திப்போகும்படியாய் முந்தி, நால்வகைச் சேனைகளுடன் ஓடிவந்தார்கள் ஐயா ஜெனமேஜய மகாராஜனே! இவர்கள் எவ்வளவு வேகமாய்த் தேர்செலுத்தி வந்தாலும், நந்தனந்தனன் மைத்துனனாகிய இந்திரன்மைந்த னுந்திய சயந்தன் வேகத்திற் கிணையில்லையென் றியம்பத்தக்கதே. இப்பால் அவர்கள் துரியோதன னிடம்போய்ச் சேருமுன்னமே தான் தன்தேரை அத்துரியோதனனிடத்திற் றிருப்பியிருந்தானன்றோ ? அப்போதவ்வரவக் கொடியோன் எப்படியிருந்தானென்றால், பெருக்கமானவெள்ளங் குறுகிச் சுருக்கமாயோடுஞ் சோர்வைப்போற் குதிரைகள் நடையோய்ந்து, சாரதியொரு புறஞ்சாய்ந்து, தானும் மாய்ந்தான் போலிருந்தான். அப்படியிருந்த மன்னனுக்கு நேரில்நின்ற அர்ச்சுனனானவன், அவன் முகத்தைப்பாத்துப் பேசவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு நோக்கினான்.

அப்போது சுயோதன னுடைய முகம், அர்ச்சுனனுக்குத் தெரிய வொட்டாமல் அவன் தேரிலிருந்த சாரதியும் ரதத்திற்கட்டிய நான்கு அஸ்வங்களுந் தடையாயிருந்தமையால், திடீரென்று வடிக்கணையெடுத்து அபிமந்திரித்துவிடுத்து, சாரதியையுங்குதிரைகளையும்போக்கி வொட்டாரவெளியாக்கி, இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் இராஜபோகத்தி லிருந்த தங்களைய ழைத்துப்போய்ச் சூதனாகிய சகுனியைச்சேர்த்து இக்கட்டான சொக்கட்டானாடி வஞ்சனை நினைப்பினால் வாய்க்கு வந்தபடிபேசித் தங்கள் ஐயிஸ்வரிய முதலியயாவும் ஒன்றொழியாமல் ஒருங்கேகைக்கொண்டு கொஞ்சமேனும் நெஞ்சிரக்க மில்லாது வனவாசம் பண்ணவிட்ட பஞ்சமாபாதகனாகிய பாம்புக்கொடியோனைச் சங்கடப்படாமல் தாராளமாய் எதிராகப்பார்த்து, சற்றேநகைத்தான். அதுகாலையில் துரியோதன னுடைய சாரதியுங்குதிரைகளுந் தலைசாய்ந்து போனதைக்கண்ட உத்தரகுமாரன் கைப்பிடித்த கடிவாளத்தை உலிக்கிப்பின்னுக்கிழுத்து, தன்தேரை முன்னுக்குமுடுக்கி, குதிரையை ஓரடியடித்தான். எக்காலத்திலும் அடிபடாத தன்குதிரைகள் உடம்புசிலிர்த்து, ஒவென்றிரைந்து கனைத்து, விரைந்து தடாரித்து, கைக்கடங்காமற் கால் மீறியெழுந்து, துரியோதன மாகாராஜனு

டைய தேர்த்தட்டின்மேல் அக்கால்வைத்தூ
ன்றி நின்றன. கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய
மாகாராஜனே! இப்படி தேருந்தேரும் முட்டி
யபோது சிலைவிஜயன் தேரிற்கட்டிய அநும
த்துவஜமுந் துரியோனன்தேரில்நாட்டிய அ
ரவத்துவஜமுங் காற்றினலாடிகடுகடுப்பாயூடி
ஒன்றினேடொன்று துன்னிப்பினிப் போராடு
வதுபோலிருந்தன. அஃதெத்தன்மையா யிரு
ந்ததெனில் அவ்விரண்டு துவசங்களும் பட
படாகாரமாய் அடிபட்டிடிபட் டுரைபட்டு ரிப
ட் பொடிபட் டுறைபட்டு, உடனேவிடுபட்டு,
கோபமேலிட்டு, அண்டமுமகண்டமும் அதி
ரும்படி வாய்விட்டு, அனுமக் கொடியானது
அரவக்கொடியைப் பார்த்து, ஓ பணிப்பதா
கையே! என்தந்தையான வாயுதேவனுக்கும்
உன்தந்தையான ஆதிசேஷனுக்கும் ஒருகாற்
பலத்தைக் குறித்துப் பிரமாததற்கம் நேரிட்டு
நீசிறியவன் நான்பெரியவனென்று பேச்சுவி
ளைந்து, உன்தந்தை யானவர் தன் திடத்தை
யெவர்களுங் காணும் படியாய் மகமேரு
வின் அடிமுதல் முடிவரைக்கும் ஆயிரஞ்சுற்
ருகவளைந்து, தன்வல்லமையைக் காட்டினர்.
அப்போது என்தகப்பனுனவர் இரைந்து வி
ரைந்து, தன்னுற்கூடியமட்டுஞ் சாதித்து, உ
னது தந்தையானசேடன் பெதறிக்கதறிச் சித
றிப்பதறிப் போகப்புரட்டி, அந்தமேருவின்
சிகரத்தில் மூன்றுமுடியை வாரிக்கொண்டு
போய்ச் சமுத்திரகதியாக்கி, தண்ணுண்மை
யை நிலை நாட்டி ஜெயங்கொண்டார். அன்
று முதலின்றளவும் பாம்பினங்களும் - வாயுவி
னங்களுக்கும்பகைவிளைந்திருக்கின்றது. அது
பற்றி-நானந்த வாயுதேவனுடைய மைந்தனு
கையாற் பூர்வம்நடந்த பொல்லாங்கைப் பாரா
ட்டி, உன்னை வெல்லாமலுங் கொல்லாமலும்
விடுவதில்லை. என்றுமேல்விழுந்து, துரியோ
தனன் பாம்புக்கொடியைப் படாதபாடும் படுத்
தியதுபோ லிருந்தது.

அக்கால் அர்ச்சுனன் துவஜத்தில் ஆஞ்
சநேயர்வந்து நிர்தனம் பண்ணினர். அவ
ரெப்படிப்பட்டவ ரென்றால் முன்பு காண்டா
வனதகன நிமித்தம் அக்கினிதேவன் இந்த
அனுமக்கொடியை அர்ச்சுனனுக்கு அளித்த
காலத்தில் ஆஞ்சநேயர் அக்கொடியினின்றும்
பிரசன்னமாகி அக்கினிதேவனைக்கண்டு ஐயா
இராவண கும்பகர்ணதியரோடு மூலபலங்களை
யெல்லாமுடித்து, தாயாகிய சீதைக்குத் திரு
வாழிகொடுத்து, தந்தையரான ஸ்ரீராம லட்சு
மணரையுந் தோளிலேடுத்து, அவர்களுடைய
திருவடியை அடுத்து, பட்டாபிஷேக சம்பிர
மப்பாக்கியங்களையும் பார்த்த கண்களால் இந்
தப் பஞ்சையான போரையும் பார்க்கும் படிக்
கமைந்ததோ வென்று பரதவித்தனராக, அப்
போது அக்கினிதேவன் அருட்கண்ணேக்கி,
அப்பா மாருதிமைந்தனே! அடியேனிமித்தம்
நீ அருச்சுனன்தேரில் அமர்ந்தருளல்வேண்
டுமெறன்றறைய அவ்வாறே நல்லதென்றமர்ந்
தவர் அவ்வநுமார் ஆனதால் துரியோனனு
டைய சேனைக்கடலைக்கலக்கிக் கடக்கவும், வி
ஜய வீரியன் ஜெயம்படைக்கவும், உதயகிரியி
லெழுந்த சூரியன்போற் கோபச்சுடர் விரித்து
கூசாமலெரிந்து, கோரதந்தந் தெரித்து, குறு
குறுத்ததிர்த்து அர்ச்சுனனுடைய தேர்க்கொ
டியாடைமில் அநுமார்வந்து பிரசன்னமாய்
நர்த்தனம் பண்ணினர். இப்பால் - வேடன்
கையில் அகப்படாமல் விடுபட்டுபோன மிரு
கம் மீண்டும் அகப்பட்ட வாறுபோல் அர்ச்
சுனன் கையிற் சிக்கிக்கொண்ட அரவக்கொடி
யோன் இடிமுழங்கக்கேட்ட உரகம்போலே
ங்கி தானிருக்கு நிலை தனக்குத் தெரியாமல்
மயங்கி யொடுங்கினன். அர்ச்சுனன் அவனை
பார்த்துச் சிலவார்த்தை சொல்லத் தொடங்கி
னன் ஓ வணங்காமுடிபெற்ற மன்னனே ! நீ
எங்கே ஓடுகின்றாய் ஏன் வாடுகின்றாய்? ஓட
வேண்டிய அவசரமென்ன? ஐயோ! உன் கை
யிற் பருத்தவில்லும் - பக்குவமான அஸ்திரங்
களும்-போதுமான பலமுமிருக்க, புண்ணிய
வான்களாகிய பெரியோர்கள் பக்கத் துணை
யாக விருக்க, வேண்டிய மட்டுந் தனங்களிரு
க்க தம்பிமார்களும் ஏவலாளிகளும் -எழுகடல்
சூழ்ந்த பூமியும் - மாயச்சூதாடுமாமனும் மகா
பிரபலனுகிய கர்னனுமிருக்க, போர்முனையவ
ந்து புறமிட நினைந்து வாயைத் திறவாமல் ம
யங்கிப் பேய்போலோடிப் போவது திறனே ?
நல்லகாரியம் நீ இப்படியே அஸ்தினபுரம்
போய்ச் சார்ந்தாலும், வீரபட்டமுஞ்சிந்தூரப்
பொட்டுமிட்ட பட்டத்து யானைமீதேறிப் பவ
னிவரும் இராஜ வீதியில் உன்னைப் பார்ப்ப
தற்கு ஓடிவாரா நின்ற பொற்பாவையைப் போ
ன்ற கச்சணிந்த கனதனமாதர்களோடு கைம்
பெண்களுங் கண்டு, இச்சகத்தையாண்ட துரி

யோதனராஜன் பித்தன் பித்தனென்று இகழ்ந்துபேசிச்சிரிப்பார்களே. இங்கே நீ வந்த காரியத்தை வழியாய்முடித்துவெற்றிகொண்டு போகாமல், விழலப்பனாய்ப் போகலாமோ?

இதன்றியும் சோடசகலைநிறைந்த மதியம்போலிலங்கிய சுவேதக்ஷத்திர மென்னும் வெள்ளைக்குடை பிடிக்க, இருபக்கத்திலும் பால்நுரைபோன்ற சாமரைவீச, பந்தியர்சூழ்ந்து வாழ்த்திப்புகழ, பரராஜர்வந்து பதமேற்பணிய, தவராஜரும்வந்து ஆசீர்வதிக்க, மகாசிறப்போடு சிந்தைகளித்துச் சிங்காதனமேறி மித்ரபுத்ர பந்துவுடன் கூடிவாழ்கின்ற வேந்தர்வேந்தனென்னும் லோகாதிபதியாகிய நீ சண்டைமுகத்தில் வந்து சாதிக்கவேண்டுவதைவிட்டுப் பெண்டுகள்போல ஓடுவது தீரத்துவமோ? நீ இப்போதென்னிடத்தில் தனித்தகப்பட்டாய் உன்னையும் உன்சகோதரர்களையும் ஒருகணப்போதில் என்கணைகளினாலே சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்து, அவற்றிற்கு இரையுமாக்கி விடுவேன். ஆனால் சிங்கக்கொடிக்கதிபனாகிய என்தமையன் உங்கள் நூற்றுவரையுங் கொல்வேனென்று இராஜசபையிற் சொல்லிய சபதம் வீணாய்ப்போமேயென்று உங்கள்வாணாளை விடுத்தேன் பகற்பொழுதைவிளக்கிய பானு அஸ்தமிக்கிற வரைக்கும் பார்த்திருந்து அப்பாற் றன்னாசாய் வந்து உடுக்கூட்டங்களென்னு முறவினரோடு சஞ்சலமில்லாமற் பிரகாசிக்கவருஞ் சந்திரன்போல், எங்களைக் காட்டிலோட்டிவிட்டு நீங்கள் நாட்டிலிருந்து நல்லபாக்கியங்களை அநுபவித்துக்காலந்தப்பாமற் புசித்துஆக்கிணாச்சக்கரஞ் செலுத்தி அரசாக்ஷிசெய்து வந்தீர்கள். மறுபடியும் விடியற்காலத்தில் அந்தச் சந்திரனொளியைத் தவிர்த்துத்தானே பிரபுத்வஞ் செய்யவந்த சூரியனைப்போல், இப்போது நாங்கள் வெளிப்பட்டோம். சங்கினங்கள் தவழுந்தண்ணிய வயல்சூழ்ந்த கங்கைவளநாடனாகிய வீமசேன மகாராஜன் கையினால், தாமிசமின்றி, நாளைக்கே உங்களைக்களப்பலியூட்டிவைக்கப் போகின்றோம். மேலும் வீமசேனனுடைய சபதந்தப்பினாலும் தப்பட்டும் இப்போது பாவியான உன்னைப்பார்த்துங் கொல்லாமல் விடலாகாதாதென்று ஓர்கடுங்கோபம் எனக்குண்டாயிருக்கின்றது. ஆனால் இரப்பவர்கள் யுத்தத்தி லிளைத்தவர்கள் புறங்கொடுத்தோடினவர்கள் வில்லைப்போட்டுப் புல்லைக்கவ்வினவர்கள் குழந்தைப்பருவ முடையவர்கள் இளையவர்கள் இயாவரும் புகழுங் கவிராஜர்கள் தவராஜர்கள் தூதுவர்கள் நோயாளிகள் விருத்தர்கள் பிர்மக்கியானமுள்ள பிராமணர்கள் ஸ்திரீகள் இவர்களைக் கொல்லுவது மகாபாவமென்று பெரியோர்கள் பேசியிக்கின்றார்கள். அந்ததருமம் என்னைப் பிசகவொட்டாமற் றடுக்கின்றது. அதனால் இப்போது இளைத்து ஓடிப்போகவிருக்கு முன்னைநானென்ன செய்வேன்? அவர்கள் கூறிய நீதிவாக்கியத்தை நினைத்து, நான் உன்னுயிரைத் தப்பவிட்டேன்.

அடா வஞ்சனே! பாவ புண்ணியத்தை எண்ணிப்பாராத நஞ்சனே? நீயெண்ணிய எண்ணஞ் சித்திக்குமென் றிருந்தனையோ? வனவாசஞ்சென்ற பாண்டவர்கள் மறுமயுந் திரும்பி வரமாட்டார்களென்று மதித்திருந்தனையோ? இனி நீ நோவவேண்டுவது உன் தலையின் விதியினையோ? ஐயோ!(வாழ்வாரைப் போலுந் தாழ்வார் தாழ்வாரைப்போலும் வாழ்வார்.) இதைச்சற்றேனும் உன்மனத்தில் வைக்காமற் போனதென்ன? அடாபேயா! (சமர்த்திற்குண்டுபாயுமா?) எவருஞ்சதுராயிருக்கிறோமென் றெண்ணப்போகாது தருமத்திற்கொருநாளும் பிசகுவராது தானென்னுங் கருவம் நிலை நில்லாது. ஐஐயோ!! அதுபொல்லாது, அடா சொல்லாதுபோகின்ற தூர்த்தனே! என்று இன்னும் பலவாறாக இழியக்குத்தினான். இவ்வாறிகழ்ந்து பேசியபோது துரியோதனராஜன் எதிர்ப்பேச்சு பேசாமற்சோபமேற்கொண்டு, ஆபத்துவேளை யிதுவென்று மனத்தாபத்துடனிருந்தான். அவன் இவ்விடத்தி லிவ்வாறிருக்கும் போது, இந்தமுகநோக்கித் திரும்பிய வேதக்கொடியுடைய துரோணாச்சாரியர் - கிருபாச்சாரியர் - அஸ்வத்தாமா - வீஷ்மர் - கற்பகக்காவைப்போல் - அற்புதமாகக் கொடுக்குங் கர்னராஜன் - சகுனி சயிந்தவன் - விகர்னன் - துச்சானன் - சாளவன் - இவர்முதலிய சர்மார்த்தியவான்களெல்லாஞ் சற்பக்கொடிபடைத்த மற்புய மகாராஜனுக்குத் துணைவந்து கூடினார்கள். அவ்வாறு வந்தவர்களில், துற்சாதனன் - விகர்னன் - முதலியதம்பியரிற் சிலரும் முடிவேந்தர்களிற் பலரும், வெற்றிமாலையணிந்த சுத்த வீரர்களு

ம், மாமனும், மைத்துனனும் உடல்பதறி யோடிவந்து மதயானைகள்போற் புகுந்து நந்தியாவட்டமாலை தரித்த நராதிபனைத்தாங்கி ஆதரித்துத் தேற்றினர்கள். இதற்குள்ளாகக் காரோசை கடலோசை இடியோசை எற்றோசை முதலிய வெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து ஓரிடத்திற்கூடி முழங்கியவாறுபோல தேர்களினோசை குதிரைகளினோசை நாணோசைசங்கவோசை தாரை பூரி முதலிய வாத்தியவோசை சரங்களினோசை ஆகியவிவைகளெங்குமுழங்கப் படையாளர்வந்து குவிந்தார்கள் சப்தசமுத்திரம்போ லிரைந்து ஆர்ப்பரித்து இருபக்கத்திலுங் கவிந்த இப்படைமன்னர்களைத் துரியோதனமகாராஜன் கண்டு, சற்றுத்திடங்கொண்டு, குனிந்த தலையை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

கர்னனுக்குங் காண்டீபனுக்குங் யுத்தம்.

இப்படி துரியோதனன் பார்த்தபோது, அப்பார்வையின் பரிபவத்தைக்கண்ட கர்னன் பச்சாதாபப்பட்டு, உடனே நறநறவென்று பல்லைக்கடித்து. வெம்பிக் கிளம்பி, வெதும்பிச் சீறி, கனைத்துச்சினத்து, திசா திசைகளுந் திடுக்கிடத்திரும்பி, சடக்கெனத் தேரைத் தடதட வென்று முடுக்கி, மின்னுடன் மின்மினியும் வேங்கையுடன் மானும் சிங்கத்துடன் யானையும் மலையுடன் மணற்குன்றும் எதிர்ப்பச் செல்வதுபோல் விஜயன் தேருக்கு நேர்சென்றுநின்று, ஓ அர்ச்சுனா! என் முகமாகத்திரும்பு. வணங்காமுடி மன்னனாகிய துரியோதனனை வளைத்துத்தகுதியற்ற சொல்லாலிகழ்ந்து கண்டவாரு பேசுவது நியாயமல்ல நாங்கள்யாவருமிருக்க நராதிபனை யெதிர்த்தது வீரமுமல்ல. நீ ஏன் வீணாகக் கிடந்து மயக்குகின்றாய். இதோ நான் உனக்கு முன் வந்திருக்கின்றேன். என்னுடன் பகைத்துப் போர்புரிவதற்கு உனக்குத்திற முண்டாயின், இங்கே திரும்பிப்பார். என்று போர்த்திறக் குறிப்பாற் புகன்று, அக்கினியிற் பொறியும் புகையுந் திக்கென்றெழுவதுபோல் மொழிந்தான். இவ்வண்ணமாக அங்கதேசாதிபன் சொன்னவார்த்தையை அருச்சுனன் கேட்டு குபீலென்று பொங்கியெழுந்த கோபாக்கினியானது கால்முதல் தலைவரைக்கும் உதிரத்தை முறித்துவிட்டதனால் முகங்கருத்து, கும்பகரடக் குஞ்சரத்தை மடக்கியடக்கிய யாளியானது சிங்கத்தைக்கண்டு செறுத்துபாய்கின்ற செயல்போல் துரியோதனனை விட்டுவிட்டு, அறை கூவிவந்த விருந்தினனாகிய அங்கராஜனுக்குநேரே, இரதத்தைமுடுக்கி யெதிர்த்தான் அப்போது அர்ச்சுனன் தேருங் கர்னன்தேருங் கிட்டிநெருங்கி ஒருவரோ டொருவரெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யப் புகுந்த காலையில் கர்னனைச்சேர்ந்த காவலர்களும் - ரதகஜதுரகபதாதிகளும்- கனைத்துக்கனன்று, சிங்கத்தைத் துரத்திவருஞ் சேங்கன்றுகள்போற்பங்கப்படாத பற்குணனை வளைந்து பற்றினர்கள். இவர்கவெல்லாமலும், துரியோதனன்தம்பிமராகிய சித்திராங்கதகன்-விகர்னன்-சித்திரசேனன் -சங்கிராமசித்து சித்திரவிரதன்-துன்முகன்- துர்ஜெயன்முதலாகியவர்களும்- கர்னனுக்குஉபதம்பிமாராகிய ராதைமக்களுங் கர்னனைப்பின்னாக்கி, தாங்கள் முன்னாகி, கனகன வென்று காலாக்கினி கதித்தெழுந்த வாறுபோற் சேர்ந்து விசித்திரமான வில்லைவளைத்துச் சரநாணேலியேற்றி, தங்கள் தங்சற்குருவைப் போற்றி, உடலூடுருகிப் பாய்கின்ற உயர்வடிக் கணைகளைப் பப்பத்து நூறு நூறு என்னும் படியாகத் தொடுத்து, திக்குத்திசை யெங்கும் அக்கினிமயமாக்கி அதிகவேகமுங்கோபமுங்கொண்டு யாவருக்கு மடங்காமனின்று அமராடினர்கள்

அப்போது சுப்பிரமணியக் கடவுளை நிகர்த்த சுவேதவாகனனானவன் இவ்வளவு பெருக்கும் இவ்விடத்திலேயே மரணமென்றெண்ணி, திறமிகுந்த செஞ்சிலையைத் திடலென்று வணங்கி, கட்டுப்படாத சரநாணோசைகாட்டினன். அக்கால் எதிரிகளுக்குண்டாகிய இருமாப்பெல்லா மழிந்து, தனித்தனி விழுந்து சரீரமயர்ந்து, தங்கள் தோராகியசயதனத்திற் சாய்ந்து மறுபடியுந் தெளிந்தெழுந்து, கண்கள்சிவந்து, போரிற்புகுந்து, தேரிற் சிறந்து சாணை பிடித்துத் தயிலதுபஞ் செய்து, சரங்களை மாரிபோற் சொரிந்தார்கள். அப்பாண வருஷத்தைப்பார்த்தபார்த்தனானவன் இவர்களையெளிதில் விடலாகாதென்றெண்ணி சோனாமெகஞ் சொரிவது போல் நானாவித அஸ்திரங்களை விடுத்து, துரியோதனன் தம்பியரிற் சித்திராங்கதனுடைய வில்லையும் அவனேறிய இரதத்தையும் அழித்து, முடியையுங் குறைத்து உடலையுஞ் சல்லடைக் கண்ணாக்கி

மதியூகியானவிகர்னனைப்பார்த்து, பிறைமுகக் கணைகளினால் பிளந்து, புறங்காட்டிப் போகக் கிளர்ந்து; சித்திரசேன னென்பவனை வளைந்து, அவனேறிவந்ததேரையுமழித்து, அவன் சேனையையு மொழித்து, இடியோசை கேட்டு இளைக்கும் பாம்பைபோற் பூமியிற்புரளவிட்டு அவனுடம்பெங்கும் புண்ணாக்கி; மேலிட்டு வந்த சங்கிராமசித் தென்பவனைச் சலிக்கவடித்து, சரீரம் வலிக்கவிடுத்து? துன் முகனை டெதிர்த்துத் துரத்திவிட்டு; துற்சயனைக் கெற் சனையோடு நோக்கி அடா நச்சரவக் கொடியோனுடன் பிறந்த நாசகாலர்களே! என்று கூவி நலியத்தாக்கினான். அப்போது நால்வகைத்தானைகளும்-நானிலவீரர்களும் ரதகஜதுரகாதிகளும் அதிரத மகாரத சமரதர்களும் சூரியகிரணத்திற்குமுன் பனிநெருக்கம்போற் சூழ்ந்து, நாம் வாழ்ந்தவாழ்வு இம்மட்டோ வென்று சோர்ந்து, நிலத்திலாழ்ந்து, சிலர் முன்னேங்கி, பலர் பின்வாங்கி யாவரும் பலங் குறைந்து அயர்ந்துபோனார்கள். இப்படி சேனைகளுஞ் சேனைவீராளு மயர்ந்து போனதைக் கர்னராஜன் கண்டு கனகோபங்கொண்டுகாண்டீபன் எங்கே எங்கே என்று கடுகடுத்து வந்தான். அப்படி வந்தவனை அஸ்வத்தாமன் குறுக்கிட்டு, ஓ அங்கராஜனே! நீ யெந்த அருச்சுனனை யிகழ்ந்து பேசினையோ? அந்தச் சங்கிராமவிஜயன் இவன் தான் இவனை எவ்விதத்திலுமாட்டி, இவ்விடம் விட்டோட்டி, எங்கள்முன் நீ ஜெயமடைந்து வரவேண்டியது அபஜயத்திற் கிடங்கொடாதே. அப்பனே! செவ்வையான ஆலோசனைசெய் உன் பேரில் வெகுநாளைய அடம்வைத் திருக்கின்றான். இந்தக்கிரீடி நீ இராஜசபையிற் பேசிய சங்கதிகளை யெல்லாஞ் சரக்கோவையாய்க் கோர்த்துவைத்திருப்பான். இதுகளினால் நீ தப்பிவருவது அருமை ஜாக்கிரதை. ஜாக்கிரதை: என்று உச்சிதமாகச் சொன்னான்.

இவ்வாறு அஸ்வத்தாமன் சொன்னதை கேட்ட கர்னராஜன் மனந்தாளாமல் ஓய் அஸ்வத்தாமா! நான் பிராமணசாதியிற் பிறந்திருந்தால் யுத்தஞ்செய்வதற்கு அஞ்சுவேன், அப்பேர்ப்பட்ட நைச்சிக இனத்திற் பிறவாமல் க்ஷத்திரியகுலத்திற் பிறந்தவனாகையால், க்ஷத்திரிய தருமத்தை யநுசரித்துக் கையில் விற்பிடித்த நான் அமருக்கஞ்சுவேனென்று நினையாதே. இப்போதென்னுடன் எவரெதிர்த்தாலும், அவர்களுக்கு இந்தப் பூமியே சமாதியிடமாக அடக்கம் பண்ணித் திரும்புவேன் இதற்கு வேறு திருகில்லை. என் பராக்கிரமத்தையும், நான் செய்யப் போகின்ற யுத்தத்தின் அதிசயத்தையும், நீயே கண்ணாரக் கண்டு களிக்கப் போகின்றாய். என்று சொல்லி வெற்றிக் கொடியும் வாகைமாலையுஞ் சுற்றிலுங் கட்டித்தூக்கிய கொற்றத்தேரை நெருக்கி யுத்தத்திற்குக் குறுகினான். இவ்வாறிவனடுத்த சமயத்தில் இந்திரகுமாரனுடைய ரதமுங்கிட்டியது. அக்கர்னனுடைய ரதமும் அதோடுமுட்டியது. உடனே அவ்விருவர்தேரிலும் பூட்டியகுதிரைகள் கனைக்கவும் சாரதியிருவருஞ் சப்தித்திரையவும், தேர்ச்சக்கரங்கள் கிறிச்சிட்டொலிக்கவும், சிறுமணிச் சதங்கைகள் கணகணவென்றார்க்கவும், தீரர்களிருவரும் வில்லையெடுத்துப்பிடித்து நிறுத்தி வளைத்து இழுத்து நாணி தொடுத்து, நாரிதெறித்து, டங்காரஞ்செய்து, பொன்மலைபோற் பிரகாசிக்கின்ற அவ்வில்லிலிருந்து விறுவிறென்று விடுத்த வேகக்கணைகளின் வீரத்திறத்தாற் சமுத்திரஞ்சுவறி, நிலைதடுமாறி, தளதளவென்று கொதித்துக் குறைந்தது பூமியின்பரப்புப் புகையால் மறைந்தது. யுகமுடிவோவென்று உலகத்தோரிரைந்தனர். அஷ்டதிக்குக் காதாரமாகிய எட்டுக்கிரியும் எதிரொலிசெய்தன. திசையானைகள் திடுக்கிட்டுவாடின. அஷ்டமாநாகங்கள் அலறியஞ்சின. ஆகாயத்தில் வேடிக்கைப்பார்க்குந் தேவாதி தேவர்களும் பூபாலராகிய போர்வேந்தர்பலரும், எப்புவனங்களிலும் இதைவிட அதிசயமில்லையென்று அற்புதமடைந்தார்கள். அன்றியும் இருவருஞ்செய்த சங்கவொலிகள் திக்கெட்டுஞ்செவிடுபட முழங்கியதுகள். ஒருவரையொருவர்சீறிக்கூறும் வீரவார்த்தைகள் தாறுமாறான ஒலியோடார்த்தன. இவ்வாறு எண்ணற்கரிய தீரவீரபராக்கிரமத்தோடு தீவுகளைத்துந் திகைக்கும்படியாகச் சிங்கலலாடத் தேர்க்கிறைபாகிய அங்கர்கோனானவன் ஆலாலவிஷத்திற் கொப்பாகிய அம்புகளைக் கும்பலாய்ப் பொழிந்து, அர்ச்சுனனுடைய வில் பாணம்-தேர்-குதிரை சாரதிமுதலியவெல்லாஞ் சீர்குலையப்பண்ணினான்.

இப்படி கர்னன்தொடுத்த அஸ்திரங்கள் கதித்துவருகின்றசெயலை அருச்சுனன் கண்டு வாய்மடித்து, சிரித்து தனதடையாளம்பொறி தத அனலாஸ்திரங்களை அனந்தமாக ஏவி, கர்னன்விட்ட கணைகளத்தனையையும் ஒருநொடியிற் செத்தைபோலாக்கி வில்லில் மேகாஸ்திரந்தாக்கிவந்தித்து, மந்திரிந்துவள்ளலான கர்னன்பேரிற் கொள்ளைகொள்ளையாகக் கூசாமலிறைத்தான். இப்படி வெள்ளை யானைமேற் பவனிவரும்வேந்தன்மகனுந்திய பாணங்கள் காரிடி-கடலிடி-நீரிடி நெருப்பிடிபோல் நெறிப்போடுவருதலைக் கர்னன் கண்டு, கடுகணைகள், கோடாகோடிகளைப் படபடெனத்தாக்கி, எதிரியுந்திய மேகாஸ்திரங்களைச் சிந்துசிந்தாக்கினன். இவ்வாருக இருதிறத்தவர்களுந் திரண்டபகழிகளைப்பரபரவென்று செலுத்தி, தேரைக்கரகர வென்று சுழற்றி, செஞ்சிலைச் சதங்கைகள் குலுங்க அசைத்து கொஞ்சமேனும் ஒருவரையொருவர் மிஞ்சவிடாமல் அடர்த்துப்போர் கொடுத்து வரும்போது; கனகக்கொடையாளுகிய கர்னன்கைமிஞ்சி. காய்த்துத் தோய்த்துக் கடைச்சற்பிடித்த பத்துபாணங்களை யெடுத்து உத்தரகுமாரன் பேரிலோச்சி, இரதத்தின்மீது இருபதுகணைகளை யெடுத்துச் செலுத்தி, குதிரைகள்மீது குறிபிசகாது நாற்பது சரங்களைப்போக்கி, விஜயன்பேரில் நூறுகணைகளை விடுத்தான் அம்மாத்திரத்தி லக்கணைகள் அண்டச்சுவரின் அடிமையைப்பெயர்த்து, எண்டிசைமுழுதும் இடியப்பொடித்து, பரபரவென இரைந்து, சரசரவெனவிரைந்து, அண்டரெல்லாந் திப்பிரமைகொள்ள மண்டியெரிந்து வருவதைத் தனஞ்செயன்கண்டு; ஒருசதுர்முகக் கணைகொண்டு, அவற்றையெல்லாம் பிளந்து பொடிப்படுத்தினன், அந்தவிபரீதத்தைப் பார்த்திருந்த அமரர்க ளியாவரும் போர்த்திறப் பார்த்தனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்கள். இப்பாற் பற்குனன் வெகுண்டு வில்லையெடுத்து கணைகளைப் பக்குவமாகத் தொடுத்து, கர்னன்மீதும் அவன்தேரின்மீதும் குதிரைகளின்மீதும் சாரதிமீதும் பிரயோகித்தான். அந்தக்கணைகளெல்லாம் ஏகமுகமாய்க்கூடி, இந்திரநாட்டைநாடி சப்தமேகம்போ லெழுந்து இரைந்து ரதகஜதுரகபதாதிகளை நாடித்தேடிவருகின்ற வேகத்தைக் கர்னராஜன்கண்டு, காலாக்கினிபோன்ற பாணங்களை விடுத்து அவற்றையெல்லாம் அணுவினும் பரமாணுவாக்கி விட்டான். அவனுண்மையைக் கண்ட யாவருந்துதித்து இவனுக்கெதிருண்டோ வென்று மதித்தார்கள்.

உடனே இருவரும்பிரிந்து பின்னுமெதிர்ந்து, வாசாமகோசரமாய் வடிக்கணைகளைச் சொரிந்து அமர்புரிந்தார்கள். இருவர்விழிகள் எரியவும், இருவர்மனது பதறவும் குதிரையினங்கள் கதறவும், சேனைகளெங்குஞ் சிதறவும், கண்கள்கக்குங் கனலும் தேர்ச்சக்கரங்கள் கக்குங்கனலும் கணைகள் கக்குங்கனலும் பொங்கிப் புகைந்தன ஒருவரையொருவர் வெகுண்டுபுகன்ற உரையினின்றெழுந்த பெருங்கனல் விரிந்து எரிந்து நிறைந்தது. இருவர் தேரும் இடைந்து மிடைந்து இடைவிடாமலுழன்று குயவன் திகிரிபோற்சுழன்று பாதலபூதலமுழுவதும் பள்ளமாக்கி, மறுபடியுஞ் சேனைகளாலெழுந்த புழுதிகளால் நிறைந்தது. இவ்விதமாகத்தொடர்ந்து தாறுமாருய் வேறுவேறு பாணங்களை நூறுநூருகத் தொடுத்துச் சண்டைகொடுத்து நின்ருர்கள். அவ்வேளையில் அருச்சுனனவன் அங்கராசன் செய்த அமர்த்திறத்தைக்கண்டு அதிககோபங் கொண்டு, ஆ! கர்ன! உனதுசாமர்த்தியமும், நீ செய்யுஞ்சண்டையும், நீ கற்றகல்வியும் இவ்வளவென் றறிந்துகொள்ளும் பொருட்டாக வேஇதுவரையிலும் உன்னைப்பிராணனுடன் விட்டுவைத்திருந்தேன். இனிநான் தாமதிக்க மாட்டேன். பொறுமைக் கிடங்கொடுத்தால், அது வறுமைக்கிடமாகும். யிவ்விடத்திலுள்ள பெரியவர்களும் உரியவர்களும் அறியத்தக்கதாக ஒரு கணையால் உன்னை வாட்டி, கீர்த்தியை நிலைநாட்டி, நானடையப்போகின்றவெற்றியை நீயே நன்ருயோசித்துப்பார். என்று இரண்டு அர்த்த சந்திராஸ்திரங்களை விட்டு, அதிசீக்கிரத்திற் கர்னன்கைபிடித்த வில்லைக் கடுக்கென்ருெடித்தான் அப்போழுதுகர்னன் கலீரென்று நகைத்து, மலை பிளந்தது போலொடிந்த வில்லைவிட்டெறிந்து கண்களையுருட்டி விழித்து, காரும்பாருங் கருகநோக்கி, தனதுகரத்தில் வேறுவிற்கொண்டு, பற்குணன் பேறிற் சிகைவிரிந்த செங்கதிர்வேலெடுத்துச் செலுத்தினன். இப்படி அங்கராஜன் எறிந்த வேலாயுதமானது அண்டங்களதிர வெளிப்

பட்டு, சொர்ணநிறமாகச் சோபித்து பூர்ணசந்திரனைப் பிடிக்கவருகின்ற இராகுக் கிரகம்போற் செஞ்சிலை விஜயனை நோக்கி வந்தது. அந்த வேலாயுதங் கந்தமாதனமுங் கடலுங் கலங்கித் திரிபுவனமுந் திடுக்கிடவந்த விதத்தைச் சர்ப்பக்கொடி தரித்து கௌரவகுலதுரியோதனனும் யிரதகஜ துரகபதாதியுடன் கலந்த பல காவளர்களுங்கண்டு, ஓ! ஓ! ஓ! அருச்சுனனுடைய சௌரியம் யிப்போ தல்லதோதெரியப்பொகின்ற தென்று நிமையுடனிமைகொட்டாமற் கண் விழித்துப்பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தார்கள்.

இப்படி எல்லோரு நடுங்க எதிரேறிவந்த வேலாயுதத்தை அநுமக்கொடிக் கதிபனாகிய அருச்சுனன் பார்த்து, வலிதிருந்தி மணி பொருந்தி மலரணிந்து விளங்குகின்ற வச்சிரக்கணை யொன்றெடுத்து, அசைவற்ற வில்லிலமைத்து அபிமந்திரித்து ஆவேசங் கொண்டுந்தினன், அந்தக் கணையானது பந்துபோலெழுந்து, வந்து மேல்விழுந்து, அந்த வேலாயுதத்தை அரப்பொடியாக நூறி, அந்தப்பொடியை வணங்காமுடி மன்னன் முதலாகிய கௌரவச் சேனைகளின் கண்களிற்றூவியது. விழித்தகண் விழித்தபடி வேடிக்கைப் பார்த்திருந்த வேந்தர்களியாவருந் திகைத்து, யிதற்கே யிந்தக்கொள்ளையென்று தலையிறைத்திக் கொண்டார்கள். அதைக்கண்ட தேவர்கள் அகக்களித் தாடினார்கள். அங்கதேச ராஜனாகிய கர்னன் அருமையாய்ப் பெற்றிருந்த அவ் வேலாயுதம் அருச்சுனன் கணையால் அழிபட்டுப்போனதைக்கண்டு சற்றுந்தளராமல் மனோதிடங்கொண்டு, வைரவில் லொன்றெடுத்து, அதைத்தீர்க்கமாய் வாங்கிச் சிறுநாணோசை காட்டி, சிலைவிஜயனுக்கு எதிரில்வந்து அளவுபடாத அஸ்திரங்களை ஆமோகமாகச் செலுத்திப் போர்விளைத்தான். அச்சமயத்தில் இந்திரன் மைந்தனனத னுவேத சுந்தரதனஞ்செயன் மகாதேவனை வணங்கி அருச்சனைப் புரிந்து சிறந்தபொற்கட்டமைந்த அஸ்திரங்களைத்தெரிந்தெடுத்துவிடுத்து சங்கமுங்குறித்து, சொர்ணமயமாய் விளங்குகின்ற அக்கர்னனுடையதேரையும்-கவின்பெற்றகச்சைக்கொடியையும்-நான்கு புரவியையும்-அப்புரவிகளைப்பாங் குறவிடுக்குஞ் சாரதியையும் பொடித்து அவனுடற்காப்பாகிய மணிக் கவசத்தையுந் துணித்துவிடுத்து, வீரபட்டத்தையுந் தூளாக்கி, அவனைத் தலையிறக்கமாய்ப் பூமியினிற் கச்செய்தவனும் மிகமகிழ்வுற்றுப் புகழ்பெற்ற அந்நரனானவன் சிற்சிலவார்த்தைகள் சொல்லலுற்றான். ஐயா கர்னா! இளமைதங்கிய ரிஷபம்போன்ற உன்னை நான் நெடுநாளாக அறிவேன். உன்யோக்கியம் எப்பேர்ப்பட்டதென்னில், புத்தியில்லாத புரவலர்சேர்ந்த புன்சபையில் என்னை வெற்றிகொள்ளத்தக்க சுத்தவீரர்கள் ஒருவருமில்லை யென்றும் யுத்தத்தில் நான் அதிசமர்த்தனென்றும் விஸ்தாரம்பேசுவாய். நான் நிகரற்றவனென்பாய் இப்படிபுலம்பிக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் உன்பொல்லாத வேளை யுத்தநேரிட்டால், அற்ப பலம்பெற்ற அறிவில்லாரைப்போல் அயலிற் பதுங்குவாய் ஒருவேளை அடுத்துப் போர்கொடுக்கத் துணிந்து ஆனமட்டும் பார்ப்பாய் அடிபட்டு ஓட்டமெடுப்பாய். இக்குணம் உன்னுடன் கூடப் பிறந்திருக்க, வேறே வாவென்றால் வருமா?

ஐயா! எவர்க ளென்னகேட்டாலும் இல்லையென்னமற் கொடுக்குந் தன்மை உன்னிடத்தி லுண்டென்றும், ஓயாமலீயுங் கொடையாளி யென்றும், இடைபெழுவள்ளலி லொருவனென்றும் உன்னைப்போற்றிப் புகழ்கின்றார்கள். ஆனல் யுத்தகளத்தில்வந்து ஒருதெப்பை பட்டவுடனே அப்பாவென்று புறங்காட்டியோடுகின்ற விஷயத்திலு நீ மிகவுங்கொடையாளிதான், நானும் உன்னை மதித்திருக்கின்றேன். ஓ வாய்மதம்பேசும் வள்ளலே! போர்முகத்திற் றேர்செலுத்திப் போர்புரிந்து புறமிடாதிருந்து பிராணனை விட்டுவிடுவையாகில் இகத்திலுள்ள எல்லோரும்புகழ்வார்கள் பரத்திலுள்ள தேவர்களும் எதிர்கொண்டு சென்று, மகிழ்வார்கள். அரம்பா ஸ்திரீகளின் போகமுண்டாம். வீரசுவர்க்க மடைவாய். இதற்குச் சம்மதியில்லாத பக்ஷத்தில் நீ யடுத்திருக்கின்ற அரவக்கொடியோன் கொண்டாடும்படிக்குத் தப்புவார்த்தைகளைக் குளறி, உன்காலத்தைக்கழித்து, நமனுக்கு நாளையொப்பிவிப்பது உத்தமம் இவ்விரண்டுமின்றி நானுமொரு நாயகவீரனென்று அமர்செய்யவந்து புகுந்து, பிறைமுகப்பகழி சொறிந்து போராடுகின்ற வீரபுருஷ ரெதிரிற் றேரேறிவந்து எதிர்த்தது மதியீனம் ஓ திறனற்றவனே! மேலும் பாஞ்சாலராஜன் பண்ணிய யாகாக்கினி

யிற் பிறந்த திரௌபதாதேவியை அத்தின புரியிற்கூடிய கொற்றவர் சபையிலேற்றி வஸ்திரபங்கஞ்செய்த காலையில், பொறிபுலன் கலங்கி, கண்ணீர்தாரை தாரையாய்ச் சொரிந்து மெய்சோர்ந்து நடுநடுங்கி, மானந்தன்னதென்று மனம்வாதிக்கநின்று தன்னுற் புடவையைத் தடுத்துக்கொள்ள மாட்டாமல் வஸ்திரத்தைக் கைவிட்டு, தேகாபிமான நீங்கி ஓ ஹரிவாசுதேவா ! ஸ்ரீகிருஷ்ணு ! எனக்குரிய மானபிமானமனைத்து முன்னுடையதென்று வாழ்த்தி வணங்கிமரம்போல் நின்ற பாஞ்சாலியை: துஷ்டராகிய நீங்கள் பார்த்து நகைத்துப் பரிகாசவார்த்தை பகர்ந்திர்க ளல்லவா ? ஈனஜாதியோரும் இவ்வித செய்கைக் குடன்படுவார்களா ? அந்தவேளையில் எங்கள் தமயனுகிய தர்மராஜன் அப்பா தம்பிமார்களே ! இப்போதொன்று முழுகிப்போகவில்லை. இதுவரையிலும் நாம் தருமந்தப்பி நடந்தோமென்னும் பேருமில்லை பழிச்சொற்பெருமற் சகித்திருங்கள் என்று அடிக்கடி யெங்கட்குஅறிவுறுத்தி, சுத்தசாந்தமே பத்தினியென்றும் துய்யபொறுமையே தனயனென்றும்தர்மஞ்சொல்லித் தடைபடுத்தினுர். அவரோதிய மூலமந்திரத்தால் நாங்கள் மகாநாகம்போ லடங்கித் தடைபட்டு, கன்மாநுபவப் பிரகாரங் காலங் கடத்தினேம்.

ஆ ! ஹா ! ஹா ! வைதீக சாந்தஸ்தராகிய தருமராஜனது அருணிறைந்த கடைக்கண் கொஞ்சமசையுமாயினும் எங்களை நோக்காதிருக்கினும் போதுமே: இதுவரைக்குங் கர்னன் துரியோதனன் என்கிற பெயர்கள் இந்தக்காசினியோர் பேசிக்கொள்ளவு மிருக்குமோ ? இவர்கட்குச் செல்வமுஞ் செருக்குமோ ? திரமும் பெருக்குமோ ? ஆ ! பாவி ! அப்படிக்கு நாங்கள் ஒடுங்கியிருந்தும், அந்தச் சபையில் நீங்கள் நடந்த அநீதத்தால் வீமசேனன் வெகுண்டு மனநொந்து, துரியோதனன் முதலாகிய நூறுபேரையும் என்கதையால் நானே நொறுக்குகிறேனென்று சபதம் பேசி, இவர்களை முடிக்கிற பரியந்தந் தாகத்திற்குச்சலங் குடிக்க மாட்டேனென்று கூறினுன். அந்தச் சொல்லைக்கேட்டசமஸ்தமான பேருந் தலைகுலுக்கிச்சாய்த்தார்கள் அந்தவேளையில் நானுமெழுந்து, மின்னியகணையால் உன்னுயிர் போக்குகிறேன் என்று உறுதிவார்த்தை உரைத்திருக்கின்றேனே அது உனக்கு நன்ருய்த் தெரியவருமல்லவா ? என்றைக்கிருந்தாலும் என்பாணத்திற்கு உன்தலைசொந்தமே; அஃதுனக்கிரவலே: இப்போதுமென்ன? ஒருமுழுக்கில் மண்ணெடுக்க வேண்டுமென்னும் அவசரமில்லை நீ இப்போதிருக்கின்ற கதியை யோசித்துப்பார். உனக்கு என்னுடன் சண்டைசெய்யத் தெரியுமாகில் தாராளமாய் வந்து போர்புரிந்து என்னைச்செயிக்கலாம் நான் உனக்கு யிந்தப்பூமியையிடம்பண்ணியிருக்கின்றேன் ஐயோ! பாவம்; நீ எங்கே பிறந்தாய் ? எங்கேவளர்ந்தாய் ? எங்கேயிருந்தாய் ? அங்ஙனேயிருந்து காலங்கழிக்காமல் அரவக்கொடியோனைக் கெடுக்க யிங்கேபுகுந்தாய் ஓ அங்கதேசாதிபனே ! நீ யின்னுஞ்சில நாளைக்கு யிருக்கவேண்டுமென் றெண்ணினுல், யிதோ நான் தொடுக்கப்போகின்ற யிந்து முகாஸ்திரங்களினுல் தப்பாமலுன்தலை தத்தி விழப்போகின்றது. அதை முன்னதாயுனக்கறியச்செய்தேன் எதோ நீ வீரனுனுல் யித்தத்துக்கு உன்னுயிரைத் தப்பிக்கொண்டோடிப்போ வென்று உறுக்கி யுரைத்தான். யிந்தப்பிரகாரம் அர்த்தநாரீஸ்வரம் பெற்ற அம்பிகையுடன் என்கர்த்தராகிய பரமேஸ்வரர் மழவிடைமே லெழுந்தருளி வரும்படிக்குத்தவயோகஞ்சாதித்த தனஞ்செயனுனவன் சாற்றியபோது, அவனிசைத்த கடுமொழிகளெல்லாங் கலந்து பிலம்புகுந்து, உறையுமாறுபோற் கர்னனுடைய காதிற்புகுந்து கலங்கச்செய்தன. அதனுற் கர்னனுனவன் சூரியன்போற் கண்கள் சிவந்து, நெருப்புக்காற்று வீசுவதுபோவதுபோல் நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து, இரத்தினமிழைத்த கடககங்கணமுந் தோளணியுந் தாங்கிய இருபுயத்தையும் பளபளவென்று தட்டி, இரண்டுகையையுங் கூப்பிக்கொட்டி, கக்கடக்கக்கடச்சிரித்து, காதுடன் சிரத்தையசைத்து திக்கென்றெரிய விழித்து பக்கத்திற் குப்புறப் பாய்ந் தோடினன்.

யிவ்வாரோடிய கர்னன் மீட்டு மனந்துணிந்து, மலைபோற்றிணிந்த சேமத்தேரேறி. வச்சிரக்கவசம் உச்சிதக்கவசம் மணிக்கவசம் மாழைக்கவசம் இவைகளைப்பூண்டு, விசாலமான மார்பில் முப்புரிநூலும் முத்தாரமும் கொத்துச்சரப்பளியும் பொன்மாலையும் பூமாலையும் பொலிவுற்று மின்னும்படியாகத் தரித்

து, கடலின் அலைபோற்றுலங்கிய நாரிமாட்டிய வில்லைப்பிடித்து, விசையாயிழுத்து, தடதடவென்று தேரைச்செலுத்தி, சற்றுநேரத்திற்கு முன்னே சண்டைபோட்டு யிளைத்தோடி வந்த அத்தடத்திற்போய் நின்று மீசைமுனைக்கு மிகுமுறுக்கேற்றி, கண்டபேர்கலங்கக்கணைக்குங் கொண்டல் வாகனன் குமாரனை கிரீடியை அண்டையிற் கண்டு, அடா அர்ச்சுனு! எங்கே ஓடவழிபார்க்கின்ருய்? ஏன்சண்டைபோடச் சத்தியில்லாற் போகின்ருய்? யிதோ நான் வந்திருக்கின்றேன் யிப்போதிளைத்துப் போய்விடாமல் என்னைவளைத்துப் போர்புரிய வாடா என்று யாவருமறியத் தானேடிய நிலைமையை மறைக்கத் தனஞ்செயனேடிய வாறுபோற்குறித்து அவனைமடக்கி, ஏண்டா என்னை யிழிவாகப்பேசினை? என்று தன்ணுக்குக்குத் தழும்பேறும் படியாய்க் கோபங்கொண்டு கொடிதான சிலசொற்களைக் கொட்டுகிருன். அடாபஞ்சவரில் யிடைப்பட்ட பஞ்சையே? நீ யென்னடா கொஞ்சமேனும் அஞ்சாமல் மெத்தவுங்கற்ற சுத்தவீரன்போற் கருவங்கொண்டு மிஞ்சிப்பேசுகின்ருய்? தலையறுந்த ஆட்டமாய்த் தனக்குத்தானே சுழன்ருடுகின்ருய், யிவ்வூரிலுலகத்திலுள்ள பெரியோர்கள்-உரியோர்கள்-சிறியோர்கள் - வறியோர்கள் முதலாகிய யிவர்களியாவரும் உன்னைப்பார்த்து, யிவனும் ஒரு வீரன்தானுவென்று ஏளனஞ்செய்து சிரிக்கும் படிக்கு ஏமாந்துச்சூதாடி நாட்டை-நகரத்தை - நலத்தை-பலத்தை - யின்னுமுள்ள யெல்லாவற்றையும் பங்காளிகள் கையில் ஒப்பிவித்துப்போட்டு மானம்போனலும் பிராணனிருந்தாற் போதுமென்று, யிருளருக்குப் பிறப்பிடமும் யிருப்பிடமுமாகிய வனத்திற்சென்று கதியற்றிருந்து, கஞ்சிக்கலைந்து, வயிறுகட்டி, வாணுளோட்டி, யிப்படிக்கெல்லாங் காலங்கழிக்கக் கற்ருயன்றி, போர்முனைக்கண்ணோர்புகுந்து வில்லாளரான வல்லாளருடன் விதண்டைவிளைத்து வெற்றிபெறுகின்றவிதம் இன்னதென்றறிவாயோ? வீரப்பிரதாபம்பெற்றவிவேகிகளை உணர்வாயோ? நீயும் ஒருவில் வீரனென்று வீரபட்டங் கட்டிக்கொண்டு வில்லெடுத்துப் போர்கொடுக்க வந்தாயல்லவா? போதும்போதும்:

அடா அர்ச்சுனு! அஸ்தினுபுரத்துராஜ கோஷ்டியில் வட்டாடித்தோற்று மரியாதைகெட்டமன்றி, உங்கள் நாட்டைத் பறித்துக்கொண்ட நரேந்திரனைவன் உங்கள் பெண்சாதியையும் மயிரைப்பற்றி யிழுத்து வந்து சபையிலேற்றி மானபங்கஞ் செய்வித்தானே அந்தக்காலத்தில் இல்லாதமுனையும் முடுக்கும் இந்தக்காலத்தில் எங்கடாயிருந்து எழுந்தது! என்னைக்காணவே கிளைத்தோடி வந்ததோ? அல்லது முளைத்தோடி வந்ததோ, மானமும் வல்லமையு மாருதவன் நீதானோ? இதுபோகட்டும்: கீழேகிடப்பவன் கீழேதானே கிடப்பானு என்பதுபோல் ஒருவேளை சூரத்துவம் இப்போதுதான் வந்தாலும், என்னைச்செயித்து இசைபெறப் போகின்றவன் நீதானே? விஜயகாண்டீபம் எடுத்துவென்றி வாகைபெறுதற்கு வந்தாயோ? ஆ! பைத்தியக்காரா! இராஜராஜேஸ்வரனுகிய துரியோதன மஹாராஜன் சமுகத்திற் பேச்சுமூச்சுமில்லாமற் பதறிக்கிடந்த பாண்டவர்களிற் பின்னிட்டிருந்த நீ, என்னை மிரட்ட வந்தாயென்னடா அடா பேதையே! இதோ யிப்போது நான் விடுக்கப்போகின்ற இரவியாஸ்திரங்களால் உன் னுயிர்வெளிப்பட்டு உடல்முறிபட்டு, உன் போலொத்தவர்கள் நிந்திக்கத்தலைப்பட்டு, நீ நெடுநாளாய்த்தேடிச் சேகரித்த கீர்த்தியுங்கேடுபட்டு, நிஷ்டூரமாகிய வசைமேற்பட்டு, பொன்னுடுபோய்ச் சேரும்படியாய் நாளிட்டுவைத்த நன்னுள்வந்து ஒத்துக்கொண்டதுஐயோ இனியென்ன யிருக்கின்றது? தாய் தமையன் தம்பியர்கள் தாரம் தனயர் இவர் முதலியபேர்களை ஒழித்துவிட்டுத் தனியே சண்டைக்குத் தலையிட்டு, இவ்விராடபுரத் தெல்லையிற் செத்துப்போக விருக்கின்ற உன்னைக்குற்றமான கொடுஞ்சொற் கூறுவானேன்? அப்படிப் பேசுவதினுல் எனக்கென்னலாபம்? ஓ பார்த்தனே! சற்றுநேரத்திற்கு முன்னே என்னைச்செயித்து ஓட்டிவிட்டதாய் இறுமாந்து, முன்னுலோசனை பின்னுசோசனை யெண்ணுமல், குறைகுடம் தளும்புவதுபோலும் நொய்யரிசி கொதிபொறுக்காத் தன்மைபோலும் தின்னப் பேச்சுகளைக் கொட்டிப்போட்டாய், உன்னுடனெதிர்ந்த என்கைவில்லும் நானேறிய தேரும் ஒழித்து, நானும் போர்முனையிற் றெழித்துப்போனதை இன்னவித மென்றறியாமல்,

வெற்றி யடைந்தோ மென்னும் உற்சாகங் கொண்டு உனக்கிச் சையானமட்டு பேசினை யாக்கும்

அப்பா அர்ச்சுனா ! யானையைச் சிங்கம் பங்கப்படுத்துவது இயற்கை. அப்படிப்பட்ட சிங்கம் அந்தயானைக்கு ஏதோவொரு காரண மாகச் சற்றிடைந்து போமாகில், அந்தயானை சந்தோஷப்பட்டுச் சிங்கத்தைப்பழித்துப் பே சுவதுந் தீரமோ? இதுவுமொரு வீரமோ? நீ யென்னமோ மெத்தத் தெரிந்தவ னென்று பேசிக் கொள்ளுகிறுர்களே: உனக்கென்ன தெரியும்? வில்லானது எவ்வளவு துவண்டு வளைகிறதோ அவ்வளவும் வேகத்திற்கிடமெ ன்று தோன்றவில்லையோ? ஆட்டுக்கடா பின் னுக்கிடைவது இன்னெரு ஆட்டின் தலை யோட்டுக்குக் கேடென்றுணராயா ? ஏதோ கா ரியத்தினுற் பின்னிட்ட சிங்கமானது மறுபடி யும் பிரவேசித்து மத்தகத்தைப்பிளந்து உதிர மூளையை நிரப்பப்புசிக்குமென்று சற்றேனும் நீ நினைக்காமற் போனதென்ன ? நல்லதுயிப் போது நானுன்னைச் செய்யப்போகின்ற செய் கையினுலும் காரண காரியங்களினுலும், என் னை யின்னுனென்றறியப் போகின்ருய். உன் னிடத்தில் விருதாவாகப் பேசுவதிற் பிரயோ சனமொன்றுமில்லை, அடா அப்பிரையோசனு என்று உரத்துத் தொனியிட்டதட்டி, கரத்தி லிருக்கும் வில்லைநாட்டி, நாணிபூட்டி, வலுத் தகணைகளை வத்திந்து மாட்டி, வீரலக்ஷணங் காட்டி மிகுந்த விசையுடன் தகுந்த சரங்களை விறுவிறுவிறுவிறென்று பொழிந்தான். யிப்ப டிக்குச் சூரியகுமாரனுன கர்னன்தொடுத்தசரங் களினுலும் அவனுதூறிப்பேசிய வீறியச்சொ ல்லினுலும் அர்ச்சுனன் மனம்பதைத்து, அ னலாஸ்திரம், புனலாஸ்திரம்-மினலாஸ்திரம் மேகாஸ்திர முதலியவைகளை அபிமந்திரித் துப் போக்கி, பற்பலதேயமாந்தரும் - விற்பன மேய வெந்தரும் - வீரசேனைகளும் - யிருண்டு மருண்டு, யிளைத்துப் போகும்படியாக்கி, கர் னன்பேரிலும் கனக்க மாட்டினுன். யிவ்வாறு கும்புகும்பாய்உந்திய அம்பினங்களைக்கர்னன் கண்டுஎதிரெதிர் தடுக்கும்படிக்குக்கோடிஅஸ் திரங்களேவிப் போராடிநின்று, மாருடியதங்க ள்சேனையுடனவனை வளைந்து, நூருகிய வேந் தருடன் சேர்ந்து தளைந்து, ஏருகிய கிரீடியை மொய்த்துக்கொண்டு ஈட்டி-கதை-வாள்-வேல் சூலம்-பிண்டி-பாலம்-தோமரம்-கத்தி-கட்டாரி வாங்கு-சாங்கு-முசுண்டி-முனை-சக்கரம் யிவை முதலாகிய சஸ்திரங்களை எடுத்தெடுத் தெறிந் து, மூடுபனிபோற் ஜாடினுன். அக்காலையில் தனிச்சிங்கமென்ன நின்ற தனஞ்செயனுன வன் செஞ்சுடர்க்கணையைத் தெரிந்து, சிரத் தையாயெடுத்துப் புரிந்து, பூசைகளநேகம் புரிந்து, காண்டீபநாரியில் வரிந்து கால்தலை தெரியாமற் சொரிந்தான்.

இந்தக் கணைகளெல்லாஞ் சேர்ந்து கர் னன் விட்ட சஸ்திரங்களையெல்லாந் துஸ்திர மாக்கி, அவனைச் சூழ்ந்த கும்பலிற்போய் வி ழுந்து தும்புபறக்கச் சுட்டெரித்தன. அப் போது காவலர் முதலாகிய யாவருங் கடல் முகட்டெழுந்த கதிரவனைக்கண்ட பனிபடும் பாடு பட்டழிந்தார்கள். விண்படரு மேகம் போலடர்ந்த நான்கு படைகளிலும் புண்படா மற் போனவர்களில்லை. யிந்தப்பிரகாரங் கர்ன னுேடுவந்த சேனைகளெல்லாங் கரமுறிந்து, கால் தறிந்து, சிரமெறிந்து, சிலைநெரிந்து சிதைந்தன. யிப்படியாகச் சேனைகளெல்லாஞ் சிதைந்த சேதத்தையும் - வதைந்ததேகத்தை யும் - ஊன்சேற்றின் வருக்கத்தையுங், உதிர வாற்றின் பெருக்கத்தையும்-பானுகுமாரனுன கர்னன் பார்த்து, படபடத்துச் சினந்து, குரு சேனையிற் கூடிய பலபடைமன்னரும் அன்பு கூர்ந்து இன்புறும்படியாய் ஆசாரியரான பர சிராமரைப்பணிந்து, அழல் வாளிகோடி-அ றல்வாளிகோடி - அரிவாளிகோடி யெடுத்து ஆகாயமெல்லா மறையும்படிக்குத் தொடுத் தான். அக்கணைகளியாவுஞ் செந்தீயிறைந்து ஜெகமுற்று நிறைந்து விண்ணைக்கருக்கி மே கங்களைச் சுருக்கி, வேலைநீரை வெதுப்பி வெந்நீராகக்குழப்பி-விண்டலமளாவிப் பிடித் து மேலிட்டுநின்ற மலையையிடித்து, பெருங் காற்றடித்துப்பொழியுஞ் சோனுமேகம்போற் பரவிச்சற்றேனுந்தங்காமற் றிரிவதாயின, இப் படி பரவித்திரியும் அஸ்திரகங்களைப் போர் முகவிஜய புருடசிலாக்கியன் கண்டு, தனக்கு கைவந்த இந்து முகாஸ்திரம் ஐந்து ஆய்ந் தெடுத்து, அபிமந்திரிந்து, எதிரிவிட்டபாண முழுமையுஞ் சற்றுநேரத்தில் சிதறவடித்துப் பொய்யெனப்பிளந்து மெய்யெனப் பிளந்து கெய்யெனத்தழைத்து வெற்றிவீரப் பிரதாபத் துடன் வரக்கடவீரென்று விட்டான். அம்

மாத்திரத்தில் அவ்வைந்தவஸ்திரங்களு மவனு ந்தியவண்ணம் வந்து மூந்திய கணைகளைப் பிளந்து, மேவலர்கண்டோடக் களைந்து நிற் குங்காலையில்; முப்புவனமுங் கொண்டாடக் கொடுக்குங் கொடையாலெங்கும் பெயர் பெற் றுக் கீர்த்திவிளங்கிய கொற்றவனுகிய கர்ன னும் எப்புவனமுந் தின்டாடத் தொடுக்கும் படையாலெங்கும் பெயர் பெற்றுக்கீர்த்தி விள ங்கிய நற்றவனுகிய பார்த்தனும் ஒருவர்க்கொ ருவ ரெதிர்த்துப் போர் புரிந்தார்கள். இருவர் கணையும் பறிந்து-யிருவர்ரதமுமுஞ் செறிந்து யிடைப்பட்டசேனையுமுறிந்து ஆகாயமும்பூமி யுநிறைந்துசூரியனெளியுங்குறைந்து வேடிக் கைப் பார்த்திருந்த மூவருந்தேவரு மறைந்து யிடம்பெயர்ந்தார்கள் வாயுதேவனும்உலகிலு லாவுதலொடுங்கி ஸ்தம்பித்துப் போனன்,

இப்படி யிவர்களிருவரும் பிரயோகஞ் செய்து பாணவேகத்தினல் வெகுபேர் மாண் டார்கள். அடிக்கடி அவசகுனங்களும் விபரீ தங்களுமுண்டாய்த் திகிலும் விளைந்தது. யுத் தஞ்செய்கின்ற இருவர்கண்களுஞ் சுழன்று, இருவரெண்ணங் களுமழன்று, சிறப்பாய்வ ருந் தேருந்தேரும்-நேரிப்பாய்வருந் குதிரை யுங் குதிரையும் - பொதுப்பாய் வரும் பாகும் பாகும் - உறுப்பாய்வருங் கொடியுங் கொடியும் ஒன்ருேடொன் றாடுதாக்கி அநர்த்தமுண்டா க்கியபோது! கர்னன்களைத்து, இடம் - வலம் வலம் - இடமாகத் தேரைத்திருப்பி, பெரு நகை, பெரும்புலி யெனப்புகுந்து, அடா அ ர்ச்சுனு! அக்ஞாதவாசஞ் செய்யப்போன ஒரு வருஷத்தில்இன்னும் ஒருநாட் கழிக்கவேண் டியிருக்க, அதற்குள் அவசரமாய் வெளிப்பட் ட உன்னல் நீங்களைந்துபெரும் இனிய நுப விக்கப் போகின்ற வனவாசத் துன்பமானது உங்கள் தலைமேலேறிக் கொண்டது. சபை யிற்சொல்லிய சத்தியவசனத்துறுதி அதுவல் லவா. அதுதெரியாமல் என்னடா மெத்தத் தத்தித் சுற்றித்தலைகீழாய் விழுகின்ருய்? கற்ற வித்தையெல்லாங் காட்டுகின்ருய், குற்றமற்ற வர்களைப்போல்கொண்டாடிநடிக்கிருய்இதோ நான் விடப்போகின்ற சிலீமுகங்களினல் இற ந்து போவாயாகில் (கூண்டோடுபோற்றுகுளி ருங்காச்சலும்.) என்று கூறும் பழமொழிப் படிக்கு மற்றயரை மன்னித்துவிடப்படும், சில வேளை என்கணைக்குத் தப்பிப்பாயாகில், இன் னும் பதின்மூன்றுவருடம் வனவாசம் பண் ணவேண்டும். இவ்வாறு அந்தந்த அக்ஞாத வாசந்தோறும் உங்களை யெப்படியாகிலுங் கண்டுபிடித்து நீங்கள்காட்டுக்கு ஆட்சியாய்ப் பொருந்த நாங்கள் நாட்டுக்கு அரசாட்சியா யிருந்து எங்கள் காலத்தை இன்பமாய்க்கழிப் போம். உங்கள் காலத்தை உதவாமலொழிப் போம். நீங்கள் பண்ணுகின்ற இந்திரஜால த்தைப் பசையறக் கறைப்போம். என்று சிந் தைவெம்பி, தீப்பொறிபம்பிய எட்டுக்கம்பிக் கணைகளை ஒன்றின்பி னென்ருகவுந்தி, நிரை நிரையாகச் சிந்தி கும்பல்கும்பலாகக்கொளுவி குப்பையுங் கூளமுமாகக்குவித்து, அர்ச்சுன னையும்- அவன் தேரிற்பூட்டிய அஸ்வங்களை யும்அவைகளை யோட்டுஞ் சாரதியையும் அல மலங்கப்படுத்தினன்.

அந்தக்கர்னன் சிந்திய கணைகளானது ஆகாசபாணம்போலிரைந்து, இராகுக்கிரகம் போல்விரைந்து, எங்கும்பறந்து எரிந்து வரு கின்ற கோரத்தைப்பார்த்தன்பார்த்து கண்ணு மனமும் வேகக்கருத்து, விண்ணுமேகமும் வெடிக்கச்செறுத்து வின்னுணியை விசைபட வீக்கி, வேகங்கொண்டொன்று பட்டோடச் சரங்களைத்தாக்கி, பானுகுமாரன்விட்ட பாண மெட்டும் பாதிவழியில் நாணப்பட்டுப்போகப் படுத்தி, பரந்துநின்ற படையினுள்களை யெல் லாம் பட்டப்பகல்போல வெட்டவெளியாக்கிக் கிடத்தி, அடடா!! இந்தக்கர்னனை எதிரியாகக் கொண்டு நாமிவனுக்குநேராகநின்று பேராடு வதும். இவன் நம்மையடிப்பதும், நாம் இவ னையடிப்பதும் பெருமையா யிருக்கவில்லை. பார்க்கின்றபேர்கள், இவனுஞ் சுத்த வீரன் தான். இவனல் அர்ச்சுனனும்அடிபட்டான். வெகுநேரஞ் சண்டை போட்டான். என்று சோல்லுவதற்கு இடங்கொடுக்கிறது. ஆதலா லிது நமக்குத்தகாது. இவனேடெதிர்த்துவெ குநேரமாகின்றது. என்று நெற்றி வியர்ந்து, புருவநெறித்து, சற்றுநகைத்து, முற்றப்பகை த்து. உச்சிதமான வச்சிராஸ்திரந் தொடுத்து, அவனுக்கு உடற்காப்பாகிய கவசத்தையும் துவசத்தையும் - உடையையும்- பீரிக்கிழித்து எங்கும்பெருந்துளைபோக்கி, உடலி னுதிரமய மாக்கி, அந்தமட்டும் விட்டுவிடாமறபின்னும் இரண்டு காளமேகக் கணைடைத்தூக்கி, வீ ணுய்ப்பிதற்றும் வாய்மேல்தாக்கி, கச்சக்கொடி

யைப் பிச்செறிந்தொடித்து, கண்ணிரண்டிலும் புண்படவடித்து, நவரத்தின முடியைத் தவரக்கொடுத்து, நகுவாகுவலய நலங்க விடுத்து அவனது பாரியவில்லைப் படாலெனமுறித்து, அவனைப் பார்க்கப்பார்க்கப் படீரென வெறித்து, அடங்கா வயிற்றெரிச்சலுடன் அனற்கணையனேக மிறைத்து, அவன் இருதோளையுந் தாளையும் அநேகந்துவாரம்படத்துளைத்து, பகைத்தெதிர்த்த பரிவாரங்களையும் வளைத்து, பஞ்சுபோற்கொட்டிக் குமுக்கிக்குவித்து, இப்படி யெவரையுங் குலைகுலைந் தோடப் பிடித்து க்ஷமித்து எதிரொருவரில்லாமல் எங்குந்தனித்து ஊடாடி வருகின்ருன் தாடாளனுன தனஞ்செயன். அவனைவக்ஷஸ்தலத்தில் மகாலட்சுமியை வைத்தருளிய மாயனும், அவரது திருநாபிக்கமலத் தெழுந்தருளிய சேயனும், பக்ஷத்துடன் மகிழ்ந்து பரிந்தார்கள் தேவர்களும் மென்மேலாகப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்கள்.

இப்பால் அங்கதேசாதிபன் அர்ச்சுனனுலடிபட்டு, தனக்கு உயிர்த்துணையானவில்லும் ஒடிபட்டு, ஜீவரத்தினத்தை யிழந்த செந்தலை நாகம்போற் சிந்தைதளர்ந்து, பின்னுந் தைரியம்விடாமற் புந்திகிளர்ந்து, வேறுவில்லொன்றினை யெடுத்துப்பிடித்து. மின்போற் பிரகாசிக்கின்ற நாரியிறுக்கி, திசாதிசைகளும் பிதிர சந்திரசூரியரும் அதிர, வானிறைந்த மோன முனிவரும், ஞான முனிவரும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் முக்குணமுத்தொழில் விளையாட்டுடைய மூவர்களும் பேரானந்தங் கொள்ளும்படியாய், கொஞ்சநேரத்திற் குள்ளாகத் துரோணமேகம் பொழியுங் கொள்கை போற் கொடிய விஷநெருப்புள்ள காலாக்கினிகணைகளைக் கைகொண்டமட்டுங் கட்டுகட்டாகமாட்டித் தொடுத்தான். இப்படியாகக் கர்னன் தொடுத்த கணைகளினுல் அர்ச்சுனனுடைய தேரும் - நான்கு குதிரையும் - உத்தர குமாரனுன சாரதியும் அலங்கழிந்து கலக்கங் கொண்டார்கள் அவ்வேளையில் எங்கும் புகழப்பங்குவைத்திருக்கின்ற பற்குணனுனவன் அமுதாகர னிமிடீகரித் திருக்கின்ற அர்த்தசந்திர பாணத்தைக் காண்டீபத்திற் பூட்டிக் கடுகடுத்தெறிந்து, கர்னனுல் விடப்பட்ட காலாக்கினிகணைகளை யெல்லாம் ஒன்றுபோனவழி ஒன்று போகவொட்டாமல் தடைத்துக்கிழித்து, ஒழித்துப்பழித்து யிடியாஸ்திரங்களை முடியப் பரப்பி, வடுவில்லாக்கர்னன் பிடித்திருந்த வில் வளைவை நிமிர்த்தி மளமளவென்று நடுவற முறித்தான். அப்போது துட்டரைக் கொட்டமடக்கும் அங்கதேசபட்டாபிஷேகத்தைத் துரியோதனனுற் கட்டிக்கொண்ட கர்னராஜன் தன்கையிலிருந்த வட்டவரிவில்லானது அர்ச்சுனனுல் வெட்டுபட்டுப் போனபோதே அதுகெட்டுதென்று விட்டெறிந்து போட்டு, எட்டுதிக்குங் கெட்டரும்படியாய் ஆர்ப்பரித்து, வச்சிரக்கட்டிட்ட மலைபோன்ற கதாயுதமெடுத்து விறுவிறெனச்சுழற்றி விட்டெறிந்தான் அதனுல் குவலயநடுங்கிப் பின்வாங்க, அலைகடல் நிலைதவறி முன்னேங்க திசையானை யெட்டுந் திடுக்கிட்டொதுங்க, சக்கரவாளகிரியுந் தலைதாழ்த்திப்பதுங்க வாயது. இப்படியாகக் கலக்கி எங்குமுலாவியுழக்கி வருகின்ற கதாயுதக்கடுமையைக் காண்டீபன்கண்டு, வயிரக்கணையொன்று மந்திரித்தெடுத்து மலையுடன் மலை மலைவுறுமாற் கதாயுதம் வருவதைக்காட்டிக் காதுபரியந்தம் இழுத்துமாட்டினன்.

அந்த வயிரக்கணையானது வெளிப்பட்ட மாத்திரத்திற் கர்னன்வீசிய கதையை வழிமறித்துக்கொண்டு, அனந்தங்கோடி சக்கைச்சக்கையா யுடைத்து, வெற்றிபெறுதற்கு விரும்பி வந்த அவன் சேனைகளின்பேரிலிறைத்து அவர்களையுஞ் சின்பின்ன மாக்கியது அதனுற். சேனைகளுஞ்சேனை வேந்தர்களுஞ் சகிக்கமாட்டாமற் கவண்கல்லடியுண் டழிந்தவர்களைப் போற்கை வாய் சிரம் உரம் கால் முதலிய உறுப்புகளெல்லாம் வருந்தி மடங்கியோடினர்கள். இவ்வாருகத் தன் படைமன்னர்களுஞ் சேனைகளும் அவ்விடத்திற் பொருந்திப்போர் கொடுக்கமாட்டாமல் மாறுபட்டோடினதையும், தானெடுத் தெறிந்த தண்டாயுதமானது உமியுந்தவிடும் போல்முரிந்து பறந்து சிதறிப் போனதையும் எதிரியாகிய இந்திரகுமாரனும் அவனேறியதேரும் அதிற்பூட்டிய குதிரையும்-அதையோட்டுஞ் சாரதியும்-அணுவத்தனையேனும் பழுதுபடாமலிருந்த அதிசயத்தையுங் கர்னன்கண்டு, பெருமூச்செறிந்து ஏக்கங் கொண்டு, ஏதொன்றுந் தோன்ருமல் இளைத்து நின்றுவிட்டான். அப்படியாக நின்ற அங்கராஜனைச் சங்கிராம விஜயன்பார்த்துச் சிரித்து, மற்றவீரர்களையுமடித்துச் சத்துப்போக

முடித்து வெற்றிபெறப் படித்திருக்கின்ற பத்துக்கணைகளை ஆராய்ந்தெடுத்து, பற்பல பூசையும்பண்ணி, உபசாரத்துடன் வணங்கி அபிமந்திரித்துத் தெறித்தான். அந்தக்கணைகளானது பந்தபாசப்போற்பற்றி, எட்டுத்திக்கிலுஞ்சுற்றி, கர்னன் ஊர்ந்துவந்த கனகமயமான ரதமும் அந்தரதத்திற்பூட்டிய அதிகவேகக் குதிரையும் அக்குதிரையின் மனமும் எசமானுடையமனமு மறிந்து தக்கபடி தேர்செலுத்துஞ் சாரதியும் ஒருக்ஷணத்திலழிய ஒழித்து, அக்கம்பக்கத்தில் நிற்கும் படைகளைக்கழித்து, அண்டகடாகம் வரையிலுஞ் செழித்து உலாவிக்கொண்டிருந்தன. அப்படியிரா நின்ற பாணங்களையுங் கலைமதிமுகங் கடுகடுத்து கறுத்து நிற்கின்ற காண்டீபனையுங் கர்னன்கண்டு, கனல்வீசக் காய்ந்து, தேர்விட்டிறங்கிப் பாய்ந்து, உதடுமடித்து முகஞ்சுளித்து, கைவேல் கதிர்வேல் வடிவேல் நெடுவேல் முதலிய பலவேலாயுதங்களைப் போக்கி, பூமியில் நின்று செவ்வையான யுத்தஞ்செய்தான். இப்படி பூபதனுப் நான்குபுறம்பிலுந் திரும்பி வாங்கு வரிசைகள் விரும்பி வளைந்து விளையாடி வருகின்ற செங்கதிர்ச் சேயனைச் சிலைவிஜயன் பார்த்து, இனியிவனை இவ்விடத்தி லிருக்கச் செய்யலாகாதென் றெண்ணி, விருதுகட்டிய அம்பொன்றெடுத்து பிர்ம்மாஸ்திர மந்திரத்தை யுச்சரித்து, ஆசாரியவணக்கஞ் செய்து அரைக்ஷணத்திற் றூண்டினுன்.

அந்தப் பிர்மாஸ்திரம் புறப்பட்டுக் கர்னனெறிந்த வேலாயுதங்களை யெல்லாம் அதாகதஞ்செய்து, அந்தக் கர்னனுடைய மார்புந்தோளும் புண்பட்டுத்துளைபட்டு மயிர்க்கால்தோறுங்கண்விட்டு இரத்தப் பிரவாகமாகத் தக்கதாய் வருத்தப்படுத்தியது. அதனுற் கர்னனுடைய தேகமுழுமையுஞ் சரங்கள் பாய்ந்து அம்புப் பயிர்நட்ட செம்பொன்மலைபோல்வாய்ந்து, அனேகதுன்பத்தால் வருந்திக் கால்சாய்ந்து, எதிர்ந்து, போரிடுவதற்கு வேறுவகையில்லாம லோய்ந்து, படுகுழியில் வீழ்ந்து பரதவிக்கும் யானைபோற் பரதவித்திருந்தான். அப்படிக்கிருந்த கர்னராஜனைச் சுவேதவாகனன்கண்டு, வேகத்தக்ககோபங்கொண்டு, இரக்கமென்பது எவ்வளவு மில்லாமல் மேலுமேலு மகிமைபெற்ற சரங்களை வாரிவாரிச் சொரிந்தான். இப்படி அர்ச்சுனனுனவன் அஸ்தலாகவத்தால் அமோகமாகப்பொழிந்த அஸ்திரங்களியாவுங் காடாக்கினி போலெரிந்து வாடாமல்லியென வந்து விழுந்து கர்னனது நெற்றியிற்கட்டியிருந்த வீரபட்டத்தைத் துட்டத்தனையாய்ப் பொடித்து, அந்தப்பட்டங்கட்டிய நெற்றியிற் பொட்டிட்டதுபோல் முத்திரையடித்து, அவனுடலெங்கும் ஊசிநுழைவதற் கிடமில்லாமலுருவி, அவனுயிரோடும் ஊடாடிப் போராடலை மருவின. அப்போது கர்னனுனவன் யாதொன்றும் யோசிப்பதற்கிடமில்லாமல், பெருமைபெறக்கருதிய சகலவித சாமர்த்தியங்களையும் விட்டுசண்டை முனையுங் கெட்டு, தானும் புறமுதுகிட்டோடினுன். அதுகாலையில் அர்ச்சுனன் தேரிலிருந்த உத்தரகுமாரன் பளபளவென்று இருகரமலரையுங் கொட்டி. கலகலவென்று கனநகையது கொடுதிட்டி, ஓ! ஓ! ஓ! என்றிரைந்து விரைந்து தேர்விட்டான், இங்ஙனம் அஞ்ஞான வஞ்சகத்தில் அனுதினமும் கருத்தைப் பொத்திய துரியோதனனும்-அவன் தம்பிமார்களும்-குற்றத்திற்கு மெத்தத் திடஞ்சொல்லித் தேற்றுகின்ற சகுனிமாமனும் - மற்ற வித்வசிரேஷ்டமேன்மையோர்களும் - அர்ச்சுனன்செய்த யுத்தமுகத்திற் புறங்கொடுத்தோடுகின்றகர்னனைக் கண்டு, கவலைமேற்கொண்டு, ஐஐயோ !! இக்காலத்தி லிவ்வொருவனுக்கே நாமுடைவதானுல், ஐவருமொன்றுசேரில் இனியெக்காலத்திலும் நமக்குச்செயமில்லை. இப்போ திருக்கின்ற அரசாட்சியும் போய்விடும். என்று எங்கித்தளர்ந்தார்கள். சூரியனுக் கொப்பாகிய ஆரிர்களான வீஷ்மாசாரியர் - கிருபாசாரியர் - துரோணுச்சாரியர் - முதலிய பெரியோர்களெல்லாம் முகமலர்ந்து, அகமகிழ்ந்து, புயம்பூரித்து, தேகம் பாரித்து, ஜெயமுஞ் செல்வமுந் தனஞ்செயனே பெறுவான். இவனே தீரனென்பதற்குத் தடையேதாகிலு முண்டோவென் றுவாழ்த்தினுர்கள்.

அருச்சுனனுக் கிளைத்துப் புறங்காட்டிப் போகுங் கர்னனை அஸ்வத்தாமன் கண்டேசுதல்.

அந்தவேளையில் அதிரதத் தலைவர்களில் யாருமெனக் கிணையாக மாட்டார்களென்று ஆவிபறியப்பறியப்பலகாலுங்கூறி கூறித்தே

றிய அங்கதேசாதிபன் சங்கடப்பட்டுநொந்து, பின்காற்பிடறியிலடிபட ஓடுகின்றதைஅழகிய தேர்மேல் அமர்ந்திருந்த அஸ்வத்தாமாகண்டு வெகுண்டு, மகா அவசரத்தோடுந் தன்தேரைமுடுக்கிச் சென்று, இந்தக்காலத்தில் தான் அந்தக்கொடையாளியைத் தடுத்துப் பேசவேண்டுமென்றுபோனான். இவன் தேரோடிவருகின்ற பேரோசையைக் கலவரங்கொண் டோடிவருகின்றகர்னன் கேட்டு, திரிம்பிப்பார்க்கச் சாவகாசமுந் திடதைரிய தீரமு மில்லாதவனாய் அருச்சுனன் துரத்தி அடிக்க வருகின்றானே வென்பதாய் மேன்மேலாகிய திகிலடைந்து, பின்னு முடுக்காய்ப் பதறிப்பூமிமேலிடறிப் பொத்துப் பொத்தென் றடிக்கடி தடுமாறி விழுந்தோடினான். இவ்வாறிளைத்துப் பிராணபயங் கொண்டோடுகின்ற கர்னனை அதிவேகங்கொண்டுவந்த அஸ்வத்தாமாவளைத்துப்பேசுகின்றான். ஓ படையாளியான பாரமார்த்தியனே! நான் அஸ்வத்தாமன். இப்போது நீர் கண்பொறிகலங்கித் தலைகவிழ்ந்தோடும். வேளையில் என்னை அர்ச்சுனனென்றுமதித்து ஆத்திரப்பட்டு ஓடவேண்டாம். நில்லும்: நில்லும்: ஐயோ! பாவம்: சற்றே நிதானித்துப்பாரும். இங்கேவாரும். கொஞ்சம் இளைப்பாரும் ஓ! ஓ! ஓ! இதேன்ன கோலம்? ஐயோ! பொல்லாதகாலம், ஏனிவ்வாறோடுகின்றீர்?மண்களிற் புரண்டொதுங்கி கண்களிற் சலங்கலங்கி, மார்பும் - தோளும் - காலும் - கையும் - நடுங்கிக்கொண்டு போவானேன்? எதிரிகள் வாயெடுக்க வொட்டாமல் வாயாடுகின்ற உமது வசனம் ஒடுங்கிப்போவானேன்? ஓ காரியவானே! காரணஞ் சொல்லும். நாமெல்லோலுங்கூடி மாடு மடக்கிய அந்த விடத்திற் சற்றுநேரத்திற்கு முன்னே இதோ ஓடிவருவது ஒருதேரென்றும். அதன் மேல் வருகின்றவன் ஒன்டிக்காரனென்றும், அவன்கைப்பிடித்திருப்பதுஒருவில்லென்றும் அவனைசெயிப்பதற்கு நம்மிலெவராலு மாகாதென்று நாங்கள் சொல்லியபோது; அவன் எனக் கெம்மாத்திர மென்று ஆணவமாய்ப் பேசி, நீங்களியாவரும் எனக்குப் பின்னின்று வேடிக்கை பாருங்களென்றேசி வந்திப்பாகிய பல படைகளுடன் சென்று, முந்திப்போய் நின்று முனைந்து போர் புரியப்போனாயே: அப்பாகர்னா! நீ கைப்பிடித்திருந்த வில்லெங்கே? நீ ஜெயிப்பேனென்று சொன்ன சொல்லெங்கே? அங்கதேசராஜ பட்டாபிஷேகம் பெற்ற முடியெங்கே? ஆகாயமளாவிப் பறக்குங் கச்சைக்கொடியேங்கே? கூசாமலோடுங் குதிரையெங்கே? குணமறிந்தோட்டுஞ் சாரதியெங்கே? தந்திரச்சேனையெங்கே? மந்திர உச்சரிப்பெங்கே? வீரபட்டமெங்கே? விருதின் திட்டமெங்கே? மணிக்கவசமெங்கே? துணிக்கவசமெங்கே? எனக்குத் தயவுசெய்துசற்றே சொல்லப்பா!

ஒ வெல்லப்பாகினு மினிப்பாய்ச் சொலுஞ்சொற்களிற் சிறிதுஞ் சோர்வில்லாதவிற்சாதுரியனே! உனக்குத் துணைபட்டுத் துள்ளிக்குதித்த வேந்தன் தம்பியாகிய துற்சாதனனெங்கே? அவன்மச்சானெங்கே? அன்புள்ள மாமனெங்கே? ஆ! பச்சாதாபம் பார்க்காதபதிதனே! மாறுபட்டு வரும்பகையாளிகளைப் பேறுபெற்ற ஆயுதங்களினாற் கூறுகூறாக்கித்தாறுமாறாக வேறுலகாளவிட்டு வலம்புரி மாலையணிந்த துரியோதனமகாராஜனை இந்த நிலம்புரக்கப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிப்பெருஞ் செல்வத் தமைக்கிறேனென்றும், அருச்சுனனுக்கு வைரி நானொருவன்தானென்றும், பெருமைபாராட்டி அருமையாகச் சொல்லிய நீ; அந்த அருச்சுனனா லடிபட்டு, பெருகிவழிகின்ற இரத்த வெள்ளத்தில் நீந்தி, விசனநீர் மாந்தி, இருகையேந்தி, நிலத்தில்வீழ்ந்து ஆழ்ந்தி, நிணச்சேற்றிலழுந்தி நெடுங்காற்புதைந்து ஓடவேண்டிய தென்ன? ஓ உத்தமனே! எங்களைப் போன்றவர்கள் ஒருவனுடைய அன்னத்தைப்புசித்து, யுத்தநேரிட்ட காலத்தில் எசமானையிழந்து எதிரியைப்புகழ்ந்து, நன்றிகுன்றி மானங்கெட்டு நாணம் விட்டு நடக்கத்தக்கவர்கள். இதல்லாமலும் - தீரத்துடன் செயிக்கப் போகின்ற உன்னைப் போலொத்த வீரளுக்குப் பக்கத்திலிருந்துநச்சுநச்சென்று லச்சைகெடப்பெசி ஜெயிப்பவர்களையுந்தடுத்து, அவர்களுக்குள்ள திடதைரியத்தையுங் கெடுத்து, நாங்களுங் குப்புறப்படுத்து, எதிரிட்டபகையை வெல்லாமலும் வெல்லுகின்ற பேர்கட்கு உற்சாகஞ் சொல்லாமலும்-காரியத்தாழ்ச்சி செய்கின்றவர்கள். ஆதலாற்றான் எங்களை ஊரைப்பார்க்கப் போகச் சொன்னாய் அப்படிப்போக மனதில்லாதவர்கள் அர்ச்சுனனை யடித்து வெற்றிபெறற்போ

கின்ற என்னுடைய யுத்தவல்லபத்தைப் படித்து, எனக்குப்பின்னாலே நின்றுகண்டு சந்தோஷப்படுங்களென்று பேசினாய் போகட்டும்:எங்கள் கதிதான் அப்படிக்கானாலும். வாய்ப்பகட்டுரைத்தஉன்கதியையோசிக்கு மிடத்தில்போர்முனையைவிடுத்து சாதுரிவான்களாகிய பாண்டவர்களுக்குச் சந்தோஷங்கொடுத்து உனக்கு அன்னமிட்டுரக்ஷித்த துரியோதனராஜனுக்கு துன்ப மூட்டையைக் கொடுத்து, நீ வாயாற் பேசியிருந்த வரிசையற்ற புகழையுங்கெடுத்து நன்றிமறவாத வென்றி வீரனனையே ஆ! ஆ! வீரசுந்தரனே! ஆயினும் இப்போது ஓடுகின்ற நீ ஒருவேளை திரும்பிவருவையாகில் உன்னைக்காப்பாற்றிய துரியோதனனுக்கு என்னசொல்லுவாய் ? பெரியோர் முதலிய பிராமணருக்கு க்ஷாத்திரமில்லையென்றும், வைதீக சாந்தஸ்தமுடையவர்களென்றும், க்ஷாத்திரமுள்ள க்ஷத்திரியகுலாதிபன் நான்தானென்றும் மார்புத்தட்டிபேசினையே: ஓ தராதிபனே ! ஓ! ஏதுகாரியங்களையு மெண்ணித் துணியாமல் விண்ணணம் பேசுகின்ற வீணனே! இத்தருணத்திலேனும் நானிசைப்பதைக் கேட்பாயாக.

இவ்வுலகத்தில் மௌடீகர்களா யிருக்கின்றவர்கள் இருந்தயிடம் விட்டெழுத்திராமல் வாய்கொண்டமட்டும் வசனிப்பார்கள். சொல்லியவண்ண நடத்தமாட்டார்கள் விவேகிகளாயினோர் பலமுகத்திலுந் திரிந்தாராய்ந்து. தங்களுக்குச் சகலகாரியங்களுங் கைகூடியிருந்தும், வாயடங்கி, தன்பலமும்-எதிரிபலமும்-காலபலமு மறிந்து, சொல்லியவண்ண நடத்துவார்கள். இப்படிக்கெல்லா மில்லாவிடத்து அப்படி நடத்தலாமென்பது சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய திசைமுகனுலுங்கூடாது. நீயோ ? கெடிஸ்தலாதிபனை கௌரவகுல முதல்வனால் தனம் தானியம் சம்பத்து-பசு - பத்தினி புத்திரர்-மித்திரர்-இவைமுதலிய வெல்லாப் பாக்கியமும் படைத்து, பொக்கிஷப்பொருளைப் பூரியாகக்கொடுத்து, புகழுடம்பெடுத்துப் பூரித்திருக்கும் புஜபலவலிமையால் முன்பின் யோசிக்காமல் வம்புப்பேச்சுகளைப் பேசிவிட்டாய்மகானுகளுக்குமனம்ரோசிபோயது உன் பேச்சின்படிமுடிப்பதற்கு உனக்கும்அசாத்தியமாயது. இன்னும் ஒருசிங்கத்தைப் பதினயிரம் யானைகள் வளைத்துக் கொண்டாலும் தங்கத்தைக் குப்பைமேடு மறைத்துக்கொண்டாலும், சிங்கத்திற்குந் தங்கத்திற்கும் பங்கம் வருமென்று உன்சிந்தையிலெண்ணுதே. என்று பலவிதமா யெடுத்துப்படித்து தவடையிலுமிடித்ததுபோற் பேசினன். அப்போது சூராதி சூரனும் அஸ்திர சஸ்திர சாமர்த்தியனுமாகிய கர்னன் ஏதொன்றும் பேசாமல், எதிர்த்து வாயாடமல் தலையெடுத்துப்பாராமல் சமயத்திற்குத்தக்கபடி சொல்லாமல், அர்ச்சுனனால் மடிந்த பிணமலைகளுக்குப் பின்னலொதுங்கி, ஆமைபோற் பதுங்கி அகதிபோல் நின்றான். அவன்கதி யப்படியிருக்க வாசத்தேன் மருவிக்குலவிய, வசனத்தார் மாலைநிலவிய, வீரத்தோள் பூரித்திலகிய வில்வேதியர்மகனென மருவிய அஸ்வத்தாமா வென்னும் அதிரதமுதல்வன், பின்னிட்டோடும் விதவை முகத்தைப் பேணவுமாகாது விழிக்கவுமாகாது, விழித்துவசனிப்பது மிகுபாவம். என்று அவ்விடம்விட்டு நீங்கித் தனது தந்தைமுதலாகிய பெரியோர்களிருக்குஞ் சார்பிற்போய்ச் சார்ந்தான் இப்பால் அர்ச்சுனனிடத்தில் நடந்த அதிசயத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேளும்.

அர்ச்சுனன்தன்னெதிர் நிற்கும் படைக்கணுள்ள சத்துருமித்துருக்களை உத்தரனுக்குணர்த்தி யறிவுறுத்தல்.

ஓ ஜெனமேஜய மஹாராஜனே! பிற்பாடு விஜயவீர பராக்கிரமத்திற் சிறந்த கிரீடியானவன் பொற்சிகரங்கூடிய அனுமக்கொடியாகிய தேர்மீதிருந்து கர்னன் ஓடும்போது கைகொட்டி நகைத்த உத்தரகுமாரனை ஆ ! ஆ ! வென்று அதட்டினன். அந்த அமட்டலைக் கேட்ட உத்தரகுமாரன் கெர்ப்பங்கலங்கி. சர்ப்பம் போல் வளைந்து ஒருவாறுவாடி தாயூட்டிய செவ்வெண்ணெயுங் கழன்று, உறங்கியுழன்று ஒடுங்கியழன்று, தேரிற் சாய்ந்தான். இவ்வாறிளைத்த விராடபுத்திரனைப் பாண்டு புத்திரன் பார்த்துப் பச்சாத்தாபங் கொண்டு, மெத்தவும் பயந்துவிட்டானென்று தன்னுடைய சித்தத்திற்றேர்ந்து, மகிழ்ந்தமுகமும் குளிர்ந்தபார்வையும் கனிந்தசொல்லும்கசிந்த அன்புமுள்ளவனுய்ச் சொல்லுகின்றான். ஓ! மச்சகுலத்திற்கணியாகியமணியே! இச்செகத்திற் பிரகாசிக்கின்ற இரவிமைந்தனனகர்னன்

என்னுடனெதிர்ந்து அதிர்ந்துபோர் புரிந்து வெறுங்கை வீணன்போற் பின்னிட்டோடிப் போனான். அவனோடிவிட்டானென்று நாம் அலட்சியமா யிருக்கலாகாது இராஜவீரர்கள் யுத்தத்தில் இளைத்து ஓட்டமெடுப்பதுமுண்டு மறுபடியுங் கிளைத்துவந்து போர்கொடுப்பதுமுண்டு இதன்றி அங்கர்கோனை அடித்துத் துரத்தியவாறுபோற் பெருங்காடென்னக் கலந்து நமக்குநேரில் அடர்ந்து பெருமுழுக்கமிட்டிருக்கின்ற சேனைகளுடன் அதிரதர்முதலாகிய வேந்தர்களையும் வென்று ஜெயம்பெற வேண்டியிருப்பதனால் இவ்விடத்திற் கூடிய பேர்கள் இன்னாரின்னாரென்று நீ தெரிந்து கொள்ளும்படிக்குச் சொல்லுகின்றேன் கேள்.

ஓ மாலையணிந்ததோள் வாட்படைமைந்தனே! இதோ நமக்கு யெதிரிற் பாரியதேரினில் வீற்றிருக்கும் வீரியர் நெய்தநிலக்கருப்பொருளாகியபனையைக் கொடியிலெழுதிப் படைத்திருக்கின்றவர். தெய்வத்தன்மை பெற்ற அஷ்டவசுக்களிற் கனிஷ்டரானவர் இவ்வுலகமுதலாகிய எவ்வுலகுங்கொண்டாடா நின்ற எங்கள் குலத்தலைவர். இவரது தத்தையாகிய சந்தனு மஹாராஜனுக்குப் பரிமளகந்தியாருடைய போகநலங் கிடைக்கும்படியாய் விவாகம்பண்ணிவைத்தார். அந்த விவாகமுன்னிலையில் இவர் அனுபவிக்கவேண்டிய சகலவைபவசம்பிரமங்களையுஞ் சிறுவயதிற் கைவிட்டு, இராஜயோகமான விரதவழியில் நின்று வீஷ்மரென்று பேர்கொண்டு, மெய்வழிகண்ட மேன்மையோர்களால் மேன்மைபெற்றவர் இவர் எந்தக்காலத்தில் இறக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகின்றாரோ? அந்தக்காலத்தில் எமதர்மராஜன் இவரிடத்திற்கு வரவேண்டுமல்லது, மற்ற ஆத்மகோடிகள்போற்கருதி வரப்படாது-இப்பேர்ப்பட்ட மேலான வரத்தையும் ஆசீர்வசனத்தையுஞ் சந்தனு மகாராஜனாற் றந்தருளப்பெற்றவர். இவ்வுலகத்தில் இவரெத்தனை நாளைக்கிருந்தாலு மிருக்கலாம் இவர்தானையா எங்கள் மூதாதையாகிய பாட்டன்.

ஓ சத்துவகுண புத்தி நுட்பத்தாற் கற்றறிவுடைய உத்தரகுமாரனே! இந்தவீஷ்மருக்கு அண்டையில் நான்குவேதத்தையும் பொரித்த நான் மறைக்கொடிதரித்த சக்கரத்தேர்மேலமர்ந்திருக்குஞ் சுவாமியவர்கள், தேன்சாறுபாயு மாஞ்சோலைவீறு பாஞ்சாலதேசத்தையாளுந் துருபதராஜன்கொண்ட கர்வத்தைப் பங்கப்படுத்தினவர். அறுபத்துநான்குகலைஞானங்களும் ஐயந்திரிபில்லாமல் விருத்திப்பொருளுடன் ஆராய்ந் துணர்ந்தவர். தேவாஸ்திரங்கள் முற்றும் ஸ்திரம்பெறத்தேர்ந்தவர். சம்பிரதாயத்தனுவேதமோர்ந்தவர் திரவிய சம்பன்னர்களாகிய பக்குவர்களுக்கு சிலைத்திறந்தெரிவிக்கும் விற்குருவானவர். முடிதாங்கிய தேவர்களும், படியோங்கிய முனீஸ்வரர்களும், பணியும்படியான பதம்பெற்றவர், உத்தம க்ஷத்திரியகுலத்தி லுற்றவர்போல் வெற்றிவாகையை படைத்த வீரப்பிரதாபர். மதாணி முதலிய ஆபரணங்களை யணிந்தவர் இவர் தானையா எங்களுக்கு விற்குருவாகிய துரோணாச்சாரியர்.

ஓ மச்சநாட்டினர்க் குச்சிதப்பேறே! சங்கிராமவிற்குருவான துரோணாச்சாரியருக்குங் கங்காபுத்திரரான வீஷ்மாச்சாரியருக்கு நடுவில்வெள்ளைக்கொடியும் பொன்னிறமுடியும்வீரபட்டமும் வேகப்புரவியும் பூட்டியமேகமளாவிய வெண்கலத்தேரோட்டி ஊக்கத்துடன்வந்திருக்குந் தீர்க்கமும், அமுதங்குலாவிய மதிமுகமும்; குமுதமனையசிறுநகையும், குலவிய குறுவியர்யும், பெருமிதவருள் விழியும் பற்பலமணியாற் செய்த ஆபரண அலங்காரமும் பார்த்தவர்களைப் பாதுகாக்கும் பிரமதேஜசும், பணைத்ததோளும், வீரகண்டைதரித்த தாளும் சௌந்திரியகாந்தியும், தவமும், ஜெபமும், வரமும், உரமும். பொறுமையும் உடையவர்; தனுவேதத்திலும் மனுவேதத்திலும் சமர் வேதத்திலும் சதுர்வேதத்திலும் நிபுணரானவர். இவர்தானையா இந்தக் குவலயமெல்லாங் கொண்டாடுங் குணநிதியாகிய கிருபாச்சாரியார்.

ஓ உத்தமகுணத்திற் சிறந்த உத்தரகுமாரனே! இந்தக்கிருபாச்சாரியருக் கண்டையில் நிற்கின்ற அழகிய தேராளியானவர் பஞ்சபாணந்தரித்த மன்மதனென்று சிலர்பேச, வேலாயுதந்தரித்த பாலசுப்பிரமணியரென்று பலர் சொல்ல, சோடசகலை நிறைந்த சந்திரனென்று சிலர் துதிக்க, வச்சிராயுதந்தாங்கிய இந்திரனென்னப் பலர்மதிக்க, மூதண்டநடுங்குங்கோதண்டராமனென்று சிற்சிலர் கொண்டாட, பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்த பரசிராமனெ

ன்று பற்பலர்வந்திக்க, இப்படிக்கெப்புவன முங் கொண்டாட ஒப்புவமையில்லாத தோற்றம்படைத்த புண்ணியன்; முப்புரமெரித்த எப்பொருட்குமிறையான முக்கண் மூர்த்தியின் திருவருட்பயன் பெற்ற காளை. ஒருக்ஷணத்திற் திரிபுவனத்தையு மழிக்கவல்ல குழகக்கன்று போன்ற அஸ்வத்தாமா எங்கள்குருவான துரோணச்சாரியருடைய குமாரன், இவர்தானையா எனக்குரிய அரியபாலிய மித்திரன்.

ஓ சாதுசங்க சற்சஜர்மேய நேயனே! இப்போது நான் சொல்லிவந்த வித்தக வீஷ்மரும், இரண்டாசிரியரும், அஸ்வத்தாமாவும், என்னிடத்தில் அருமைபாராட்டி அன்புவைத்திருக்கின்வர்கள். இவர்களுடைய குற்றமற்ற விற்றிறத்தைக் குறிக்க விண்ணவராலு முடியாது. அப்படிக்கிருந்தபோதிலும், அவர்களுடன் போர்புரியவேண்டிய அவசியந் தற்காலத்திலில்லை இன்னும் நாம்வெல்லவேண்டிய ஆசாமிகள். வேறிருக்கின்றார்கள். அவர்களை முன்பின்பாராமல் முதலறக்கொன்று வெற்றி பெறுவது நமக்குமேலாகிய கீர்த்தியாம். இன்றுபூர்த்தியாகப் போர்புரிந்து புகழுறச்செய்வோமாகில், நல்லதிடத்தையும் திறத்தையும் அறத்தையும் மகிமையையும் நமக்கு விளைக்காமற்போகாது ஆகையால் நாம்வெல்லவேண்டிய மேவலரைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

ஓ உலகமதிக்கச் சிறப்புற்றோங்கிய உத்தமகுலப்பேறே ! இதோ உனக்குநேராக நீலக்கொடியாடை பறக்குந் தேரிலிருப்பவன் வணங்காமுடிமன்னனை மயக்கி, அவனது மதியைக்கயக்கி, தன்வசமாக இணக்கி, இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருந்த எம்மை வரவழைத்துவஞ் சகக் சூதாடச்செய்த கொடும்பாவி அப்போது அத்துரியோதனனாகிய தன் மருமகனைக்கொண்டு மகாமன்னர்களும்-மாநகரச் சனங்களும் ஒன்றுபடக் கூடியிருந்தமகாசபையில்எங்களை கண்கலங்கும்படியா யியற்றியகாதகன் காந்தார தேசவீரன் சவுபலராஜகுமாரன். எங்கள் சமஸ்தானத்தைக் கெடுக்கப்புகுந்த கறுப்பன் கபடமென்பனவற்றை யெல்லா மடைத்துவைத்த குடுக்கை. கடைவால் விஷங்கொண்ட செந்தேள். ஒருகாலத்தும் நம்பப்படாத உரகம். இவன்தானையா சகுனி யென்பவன்.

ஓ சுதர்க்கணதேவி தனயனே! அந்தச் சகுனிமாமனுக்குச்சமீபத்திற் குச்சிதமில்லாச் செச்சைக்கொடியோடு அச்சடித்தது போலுச்சிதவிற் பிடித்துப்பொற் சிகரத்தேறி விசித்திரப்பணி பூண்டிருப்பவன் நச்சவக்கொடியோனுக்குக் கனிட்டன். இளவரசுபட்டங்கட்டிக்கொண்ட அனிட்டன் சர்வதந்திர உபாயன். சகலசுதந்தர நேயன். பழிபாவத்திற்கஞ்சாததுற்சாதனன். இவன்தானையா பாஞ்சாலி மயிரைப் பற்றியிழுத்துக் கண்ணியர்களிருந்த சபைக்கேற்றிவைத்து வஸ்திர பங்கம் பண்ணிய புண்ணியவான்.

ஓ விவேகத்திற்சிறந்த விராடகுமாரனே! அதோ ஈசானதிசையிற் பன்றிக்கொடி பறக்கச் சண்டைத்தேறேறித் துற்சாதனனுக்கு அண்டையிலிருப்பவன் துரியோதனன் முதலாகிய நூறுபேருக்குமச்சான். இவர்கள் தங்கையாகிய துற்சடையைக் கலியாணம் செய்துகொண்டதோன்றல். சிந்துதேசராஜ சயத்திரதன். இவன்எங்களாற்பெற்ற வெகுமானங்களையுஞ் சன்மானங்களையும் மறந்து. நாங்கள் காட்டிலுறைந்துவேட்டைபோயிக்கும்போது முறைதுறைபாராமல் திரௌபதியை யெடுத்துப்போயினன். அந்தச்சங்கதியைக் கேட்டு வந்த நாங்கள் ஓட்டமாகச்சென்று, இவனைக் கண்டுபிடித்து வாட்டப்படுத்தி, இவன் மரிர்முடியை ஐந்துசிகைவைத்தரிந்து, முகத்திற் புள்ளியிட்டு, பேரும் வேறிட்டு, தருமராஜனுக்கெதிரில் நிறுத்திக்கட்டவிழ்த்து, வெட்டவெளியில் வேணமட்டும் அவமானப் படுத்திவிட்டுத் துரத்தினோம்.

ஓ மச்சராஜன் மாதவப்பேறே! இப்பால் வாயுமூலை மடக்கில் வாலசூரியன் போற் பிரகாசித் திருக்கின்றவன் காந்தாரி திரிதராஷ்டிரனென்னுஞ் சேற்றிற்பூத்த பலதினுசு புஷ்பங்களிற் சிறந்த ஒரு செங்கழுநீர்புஷ்பத்தையொப்பப் பிறந்திருக்கின்ற விகர்னன் இந்த நீதிமான் நெறிமுறை தவறாமலுன்னி, பாவ புண்ணியங்களெண்ணி, திரௌபதி கேட்ட கேள்விக்கு இராஜசபையில் நியாயஞ்சொல்லி பாஞ்சாலிபட்ட சஞ்சலத்தை மாற்றித்தெற்றிவிட்ட தருமவான். இவனை இவ்வுலகத்திற் புகழாதவர்களில்லை.

ஓ புத்தியிற்சிறந்த புரவலரேறே! இதோ நமது தேருக்கெதிராக நட்சத்திரக் கூட்டம் போற் பற்பல தேர்களின்மேல் விளங்குகின்ற பசங்கள். துரியோதனனுக்குத் தம்பிமார்கள் காலாந்தகரென்று கருதுவதற்குத்தடையில்லை கொடிய துஷ்டாள், அதோ தத்தித்தாவென வாடுங் குதிரைகள் பூட்டியரதத்திலமர்ந்தவன் சோமதத்தன். இதோ தித்தித்தோமென நீளு ஞ்சித்திரவில் வளைப்பவன் அசுவசேனன் அதோ தென்புற நிற்பவர்களியாவரும் தேச ராஜபோஜர்கள்.

ஓ விராடராஜன் மைந்தனே! இப்போது நானுனக்குக்காட்டிய இவர்களையெல்லாம் எதிர்த்துச் சண்டைவிளைத்து, திக்காலொருவராய்க் குலைத்தொட வடித்து, மந்தரகிரியாகிய மத்தாலடிப்பட்டலைபட்ட பாற்கடல் போலுழக்கி, ஒருகணப்பொழுதில் உறுமாறிச்சுழலவிட்டுக் கலக்குகின்றேன். நீ சற்றேமனங்கொண்டு காண் என்றுசொல்லி, தன்னுள்ளக் கருத்தையும் அவனுக்கு விள்ளும் படியாய் இவ்வாறேசித் துரைப்பதாயினன். அஃதெவ்வாறெனில்-யுத்தமுனையி லடிபட்டு யோடிப்போன கர்னனைக்கண்டு உத்தரன்கைகொட்டி நகைத்தானுதலாலும், இனிமேல் வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அஸ்வத்தாமா இவர்கள் நால்வருந் தன்னோடெதிர்த்துச்சண்டை விளைத்து அடிபட்டுப் புறங்கொடுத்தோடப் போகிறார்களென்பது தனக்கு நன்றாய்த்தெரிந்திருக்கின்றபடியாலும், ஒருவேளை யப்படியோடும்போது இந்தச்சாரதி கைகொட்டிச் சிறிப்பானுகிற் குலமுதல்வனுன வீஷ்மர் முதலாகிய பெரியோர்கள் தங்களிடத்தில் அன்பு வைத்தவர்கள், அவர்களுக்கு வந்த குறைவும் அவமானமுந் தனக்கு வந்ததுபோலாம். ஆதலால் அவர்களிடத்தில் பக்ஷமிச்சமானதான் அம்மச்சராஜகுமாரனுக்கு அச்சமுண்டாகப் பேசி, மற்ற சத்துருக்களையுந் தெரிவித்து, இச்சத்துருக்களை மாத்திரங்கண்டுநகைத்தால் அதனல் தாழ்ச்சி யொன்று மில்லையென்று எண்ணிய தன் கருத்தை உத்தரனுக்குக்காட்டி, பெரியோர்கள் பேரிலிருக்கின்ற பட்சமும் துரியோதனதிய ரென்னும்பகைவர்மேலிருக்கும் அபட்சமும் - வேறு வேறு விதமாகவும் வெளிப்படுத்தி, அப்பா உத்தரகுமாரா! இப்போது பரிசுத்தவான்களாகிய ஆசாரிய புருஷர்கள் பேரிலெதிர்த்துப் போராடவேண்டிய கருத்தை யொழித்து, மற்றவர்கள்பேரில் யுத்தஞ் செய்ய வேண்டி யிருப்பதால், நமது தேரைச் செலுத்து ஒருக்ஷணத்திலவர்களை யெல்லாம் வென்று செயம் பெறலாம் என்று சிந்தை மகிழ்ச்சி கொண்டுசெப்பினன் இப்படிக்குச் சொல்லிய சுப்பிரதீபம் போன்ற அருச்சுனனது கருத்தை உத்தரகுமாரன் மிகுந்த நுட்பமாயறிந்து, தான கைத்ததைக் குறித்து மிகபயந்திளைத்து, தன்னிடத்தில் அர்ச்சுனன் கலந்து பேசினனென்று தன்னை மறந்துபோகாமற் ஜாக்கிரதையாய் மரியாதையுடன் அடங்கி; அர்ச்சுன னுரைத்து வாய் மூடு முன்னமே மனோவேகத்திலும் வாயுவேகத்திலு மிஞ்சும்படிக்கு அஸ்வங்களைமுடுக்கி மண்டலமதிர-எண்டிசை பிதிர - அண்டர்கள் ஒதுங்க மண்டர்கள் பதுங்க கடலேழுமதிர கனமேழு முதிர கதிர்மதி வெருவ கல்லின முருவ - கட கட தட தட பட பட மட மட வென்றோட்டி, தடமகுடவரசர் படைகளையெல்லாஞ் சாய்த்து, மகா உக்கிரபராக்கிரமத்துடன் சக்கரங்களின்றுங் கர்க்கத்தொனியெழும் படியாக விரைவுடன் ரதத்தை விடுத்தான்.

துரோணச்சாரியருக்கும் அருச்சுனனுக்கும் உயுத்தம்.

இந்தப்பிரகாரம் உத்தர குமாரனுக்குத் தெளிவுண்டாகும் படியாய்த் தெரிவித்துப் போர்மேல் வருகின்ற தீரன் கருத்தையும் - அவனேறிய செம்பொற்றேரின் வேகத்தையும் சேனைகளின்பேரிற் செல்கின்ற மர்மத்தையும் - ஆழ்ந்த கேள்விகளாலுயர்ந்த துரோணச்சாரியர் கண்டு தன்னருள் கொண்டு, பெற்ற தந்தையாயினேன் பிள்ளையை நாடிப்போவதுபோல் தன்னுடைய தேரைச்செலுத்திக் கொண்டு போய் அருச்சுனன் தேருக்கு நேர் சென்று நின்று மறித்து அப்பா அருச்சுனா! நாங்களெல்லோரும் உனக்கு நேராக யிருக்க, நீ யெங்களை விட்டுவிட்டு எங்கேபோகின்றாய்? நீ யப்படி ஒதுங்கிப்போனாலும் நானுன்னை விடமாட்டேன், என்னுடன் யுத்தஞ் செய்யவா. என்று வில்வளைத்து நாணிகொடுத்துஷ்டங்காரங் காட்டினர். இந்தப்படிக்கு வார்த்தையாடிச் சண்டைசெய்யவந்த துரோ

ணுச்சாரியைத் தருமராஜனுக்கிளைய தனஞ்செயன்கண்டு தேர்விட்டிழிந்து, அன்புகூர்ந்து சிந்தைமகிழ்ந்து, செந்தாமரைக் கமலம் போன்ற அவர் திருவடியிற் பணிந்து, கரங் குவித்துத் துதித்து, ஓ அந்தணர்க்கரசே! தேவரீரனுக்கிரகத்தாற் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசமும் ஒருவருடம் அக்கியாதவாசமும் கழித்து வெளிப்பட்டோம். இனிமேல் தர்மாதர்மந்தெரிந்து நடப்பிக்க வேண்டிய கடமை தங்களைப்போன்ற பெறியோர்கள் தன்மை. அப்படியிருக்க இயாதொரு காரியங்களும் இன்னதென்றறியாதவென்னை எல்லாந்தெரிந்தவனென்ருக்கி, இவனுக்கு மிஞ்சிய செஞ்சிலைவீரர்கள் இவ்வுலகத்தும் எவ்வுலகத்தும் இல்லையென்று துதித்து, பல்லோரும் புகழு நல்லோர்கள் கொண்டாடும்படியாய் வில்வேதமும் அஸ்திர சஸ்திரசத்தியும் - குற்றமறக் கற்பித்தருளிய சத்தியவுண்மைச் சம்பன்ன தேசிகனுகிய தேவரீர்: என்னை மறித்து ஒரு பொருளாக மதித்து யுத்தஞ்செய்யப்பகைத்து வரத்தக்கதோ? ஐயனே அடியேன்பயமில்லாமல் வெளிவந்தது, என் குலஸ்வாமியாகிய தங்களோடு உருத்து என் கையில்விற்பிடித்து நாணிதெறித்து, கணைகள்விடுத்து, தேவரீர்க்கீடாகப் பூசல்புரியத்தக்கவிதரணையும் பெற்றிருக்கின்றேனே? ஓ விற்குருவாகிய வேந்தனே ஓ வேதியகுலசாந்தனே! அப்படிக் கல்ல வென்று என்றறிவீனத்தாலெதிர்த்து அடித்துப்போர் விளைத்து ஆசாரியராகிய தமது திருவடிக்குத் துரோகநினைப்பேனுகில், அது பஞ்சமாபாதகத்தில் ஒன்ருகியபெரும்பாவமல்லவோ? ஓ பாபரகித புண்ணியவானே! என்னுடைய வெண்ண மென்னவென்ருல் தேசராஜ வீரர்களுடன் சேர்ந்துநால்வகைச்சேனைகளுடன் புகுந்து, விராடர்ராஜனது மாட்டு மந்தைகளை மடக்கிய துரியோதன ராஜனையும் அவன் தம்பிகள் முதலாகிய பேர்களையும் வளைத்துக்கொண்டு, இடியுடனிடி - மின்னலுடன் மின்னல்-மேகத்துடன் மேகம்-எதிர்ந்து எரிந்து புகைந்தெழு மாறுபோற்போர்த்திறங்காட்டி பார்த்து தேவரீர் உபதேசித்தருளிய மந்திரக்கணைகளைத் தொடுத்து, அவர்களுயிரை வதைந்துக்கெடுத்து, எமலோகத்திற் குடிபுகவிடுத்து இணையில்லாம விருப்பதல்லாமல் தேவரீருடனேயும் கிருபாச்சாரியருடனேயும், தேவாள் குமாரனும் என் சினேகனுகியுமிருக்கின்ற அஸ்வத்தாமாவுடனேயும் பாட்டனராகிய வீஷ்மருடனேயுஞ் சண்டைப் போடப்படாது. அப்படிக்கொருவேளை சண்டை செய்ய நேரிடுமாகில், அது தர்மமல்ல. தகுதியான தன்மையுமல்ல. எனக்குக்கொடிய பாவத்தைக் கூட்டிவைக்குமென்று என்றென்றைக்குஞ் சத்தியமாய் எண்ணி யிருக்கின்றேன். ஆதலால் - ஓ முனிசிரேஷ்டரான முதறிவோனே! என்பேரிற் கிருபைகூர்ந்து சற்றப்பாற்போகத் தயைபுரியவேண்டுமென்று வணங்கிச் சொல்லினன்.

இப்படியாக அர்ச்சுனன்சொன்னமொழியனைத்துங்கேட்ட துரோணுச்சாரியர் சற்று நேரம் வரையிலும் புத்தியில் நிதானித்து,சம்மதியாகிய பேரன்புடன் நிம்மதியாயிருந்து, பின் எம்மதியுந் தோன்ருமல் நன்மதியோடாசீர்வதித்து, விண்மதிக் குலத்து வேந்தனை விஜயராஜனே! என்னிஷ்டமெப்பேர்ப்பட்டதெனில், ஒருவனுக்கு யுத்த களத்தில் உனக்காக உழைக்கிறேனென்று உறுதியாகச் சொல்லி அவனுடைய உப்புந் தண்ணீருமுண்டு, அவனுடைய நன்மை தீமைகளென்னுடையதென்று நான் சமயம் வந்தபோது அவனுக்குத் துரோகம் பண்ணுமல் உடன் படவேண்டுமென்பதுதான். இது காரியம் உனக்குத் தெரியாமலிராது. ஆதலால் துரியோதன ராஜனுக்குச் செஞ்சோற்றுக்கடன் கழிக்கும்படியாய் அமர்தொடங்கி, படுகளத்திற் சீஷனென்றும் - பிள்ளையென்றும் - ஒப்பாரிபாராமற் கலகம் புரியத்தக்க காரணம் வந்து நேரிட்டிருக்கிறது. ஆதலால் நீ தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களை யெல்லாம் வருத்தப்படுத்தித் திரிலோகத்தையும் பயமுறுத்தி நடுங்கப்பண்ணிக் கொண்டிருந்த காலகேய நிவாதகவசர்கள் மூன்று கோடி அறுபதினுயிரம் பெர்களை ஒருக்ஷணத்தில் மடித்து ஜெயக்கொடிபிடித்து, சிவசுப்ரமணியக் கடவுள்போல் தேவசேனுபதி பட்டமுங் கீர்டியென்னும் பெயரும்பெற்றுச் சிறப்படைந்தாயென்று சில நாளைக்குமுன்னே கேட்டுச் சிந்தைமகிழ்ந்திருந்தேன். அந்தத்திரமை எப்படிப்பட்டதோ? அம்முறைமையை எனக்குக் காண்பிக்கவேண்டுமென்று வருந்திக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு நீயுடன்படாவிட்

டால் உனக்குக்கோபம் பிறக்கும்படியாய்நான் முன்னுதாய் உன்னையடிக்கிறென்பார். என்று மகம்மேறுவருனைய தமதுவில்லை இரு குதைகளும், பொருந்தவளைத்து, இந்துமுகாஸ்திரம்- இந்திரமோகாஸ்திரம் - கொந்தமலர்ப் பகழிகள் - கூர்வாயம்புகள் - சதாகதிச்சரங்கள் சகஸ்திர முகபாணங்கள் - இவை முதலியவைகளை யெடுத்து வந்தித்து மந்திரித்து அநுசந்தித்து, செந்தூள் கருந்தூளெழும்ப மந்தர வரையனைய தேரை வலமிட மாகமாறி விடுத்து வானமும் பூமியும் மழைபோனிறையும்படி வாசமகோசரமாக வாரிவாரியிறைத்து சாரதி குதிரைகளைச் சற்றுந் தெரிய வொட்டாமல் மறைத்துத் தனுவேத சாகசமெல்லாங் காட்டினர். இப்படி தாமேமிஞ்சிக்காட்டிய உத்தமகுணத் துரோணச்சாரியைக் கொற்றவர் முதலியபலரும்மெத்தப் புகழ்ந்து, சித்தமுவந்து கொண்டாடி, இத்தினம் அர்ச்சுனன் இற்றனன். அற்றனன். செத்தனன். என்று சிறந்து கூத்தாடினர்கள். இதல்லாமல் ஆகாய நிறைய வேடிக்கை பார்த்திருந்த தேவேந்திரனுந் தேவர்களும் பாண்டு முதலாகிய பார்த்திபர்களும் பரதவித்து, ஆ! ஆ! ஆ! துரோணச்சாரியர் இதுவரையிலும் இப்பேர்ப்பட்ட விற்றிறங்காட்டிய வீரத்திறங் கண்டறியோம் ஐயோ! சீஷனுகிய விஜயனுடன் வேடிக்கையாய்ப் பேசிவினைச் சண்டை விளைத்தாரே, என்று மேன்மேலும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

இவ்வாறு பலம்பெற்ற பாணங்களைப்பொழிந்து யுத்தஞ் செய்கின்றதுரோணச்சாரியைச் சுத்தவீரனன பார்த்தன் பார்த்து, சுவாமி! அடியேன் தேவரீருடைய அடிமைப்புத்திரனென்று முடிதாழ்த்தி வணங்கினேன் தேவரீர் என்னை மன்னிக்காமற் சன்னப் பின்னலாய்ச் சரவருஷம் வருஷித்துவிட்டீர் இனிமேல் தன்னைத்தான் தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டியது தர்மமே தாமறியாத காரிய மொன்றில்லை என்பேரில் தப்பிதமுமில்லை நீர் ஜாக்கிரதையாயிரும் என்று தனிப்புலிபோற் குமுறியிரைந்து புகுந்து விரைந்து தேரூர்ந்துபுகழெதிய பிரதாபவில்லைப் பிடித்து நிறுத்தி நாணிமாட்டி, ஷ்டங்காரங்காட்டி, நானுவிதமாகிய நாராசக்கணைகளைப் பூட்டி நாராயணமந்திரமேற்றி நான்கு குதிரையு நடுங்கமுடுக்கி, துரோணச்சாரியர் தொடுத்த பாணங்களத்தனையுங் கொள்ளைப்போற் குனிந்து எள்ளைப்போல் இடிந்துபோகச் செய்தான். அவனது பாணத்திறத்தைப்பார்த்த துரோணச்சாரியரும் ஆசாரிய பட்ச மறவாத அருச்சுனராஜனும் ஒருவருக்கொருவர்குறுகி நேரிட்டு புயமிரண்டும் பூரித்து மேலிட்டு மலைபோன்ற வில்லினது பிறைபோன்றுவளைய நாணிபிகிந்து, ஆகர்ணபரியந்த மிழுத்து, வருஷகாலத்து மேகம்போற் கோடாகோடி சரங்களை ஒருவர்மீதொருவர் ஓயாமற் சொரிந்தார்கள். இப்படி கையோயாமற் பொழிந்த அதிரதத்தலைவர்களிற் பயமுகராகிய துரோணச்சாரியரும் நயமுகனுகிய காண்டீபனும் படபடத்துவிட்டபகழிகளானது சிடசிடத்தெழுந்து சீறிப்புகைந்து தீப்பொறி மிகுந்து சினங்கொண்டு புகுந்து, கதிர்முனையிற் கடுவாயுவேகத்தைக் கலந்து, கலகலவென்று நேருக்குநேர் சென்று முனைந்து, ஒன்றினேடொன்று உருய்ந்து, ஒன்றினேடொன்று விராய்ந்து ஒன்றையொன்றுபற்றி, ஒன்றையொன்று ஏற்றி ஒன்றையொன்றுகிழித்து ஒன்றையொன்று அழித்து. ஒன்ருலொன்று கலந்து, ஒன்ருலொன்று அலைந்து இதுவுமதுவும் அதுவுமிதுவுமாகப் பிசறிக்கொண்டுபோய்ப் பிரித்துப் பேசக்கூடாம லிருந்த தல்லாமல்; அருச்சுனன்பேரில் துரோணர் பாணமும் துரோணர்பேரில் அருச்சுனன் பாணமும் பட்டதில்லை.

அப்பால் வேதக்கொடியாகிய சூரியன் தேருக்கொப்பான தேர்மேலேறிய துரோணச்சாரியரும் அநுமக்கொடி சூடிய இந்திர விமானத்திற் கொப்பாகிய இரதத்திலேறிய அருச்சுனராஜனும் கர-கர-வென்று தேரைச் சுழற்றி சரசரவென்று மீட்டுஞ்சிலநேரஞ் சரமாரிபொழிந்து, துரோணச்சாரியர் இந்திராஸ்திரம் எடுத்து மந்திரித்து விட்டார், அர்ச்சுனனுமற்றேரிந்திராஸ்திரம் விடுத்து அதைக்கெடுத்தான். துரோணர் அக்கினியாஸ்திர மெடுத்துத் தொடுத்தார். அர்ச்சுனன் வேறேரக்கினியாஸ்திரந்தொடுத்து அதைத்தடுத்தான். துரோணர் சூரியாஸ்திரம் வீசினர். அருச்சுனனுஞ் சூரியாஸ்திரஞ் செலுத்தி அதைத் துகளாகப்படுத்தி சந்திராஸ்திரமொன்றெடுத்து உந்தினன். துரோணருஞ் சந்திராஸ்திரம்போக்கி அதைச் சிந்தி, வருணவ்

திரமெடுத்துத்தாக்கினர். அர்ச்சுனன் அதை வருணாஸ்திரம் பூரித்து மாற்றினன். துரோணர் வாயுக்கணையொன்று தூவினர். அருச்சுனன் வேறோர் வாயுக்கணையேவி அதைக்குறைத்தான். இந்தப்பிரகார மேலுமேலுங் கருடாஸ்திரம்-நாகாஸ்திரம்-மேகாஸ்திரம்-பர்வதாஸ்திரம்-மோகாஸ்ரதிம்-விருக்ஷாஸ்திரம்--கமலாஸ்திர முதலிய தேவதாஸ்திரங்களை வீசி, தெய்வலோகத்தார் மெய்ப்புளகுற்று வாழ்த்தும்படிக்கு வெகுநேரந்திரிந்து, ஒருவரையொருவர் பிரிந்து, மறுபடியும் போர்புரியப்பரிந்து ஆர்ப்பரித்துப் பாணந் தொடுத்தார்கள். அதேனெனில்நல்ல புத்திமான்களிடத்திற் கல்விமுதலியவற்றைப் பேசப்பேச ஆசைபிடிக்கு மாறுபோல், வீரனுடன் வீரனெதிர்ந்து போர்கொடுக்கக் கொடுக்க வீராவேச மேறுகின்ற விதத்தால் துரோணச்சாரியர் பிராணபதமான விஜனைப்புகழ்ந்து, ஓர் சூரியாஸ்திரமெடுத்துத் தொடுத்தார் அருச்சுனன் ஓர் மேகாஸ்திரம் விடுத்து அந்தச் சூரியக்கணையின் வெப்பத்தையொடுக்கி, காளகூடம்போற் கறுத்து மின்னல் இடியுடன் வெள்ளம்பொழியப் பண்ணினன் அந்தவிஜனுடையபாணத்தின் விந்தையைக்கண்ட துரோணச்சாரியர் ஓர்வாயுவாஸ்திரத்தை மந்திரித்து விடுத்து, மேகாஸ்திரத்தைச் சிதறவடித்தார். ஆசாரியரேவிய வாயுக்கணை அனர்த்தம் பண்ணுவதை அர்ச்சுனன்கண்டு, வாயுபக்ஷணஞ் செய்கின்ற நகாஸ்திரத்தைவிடுத்து நாசம்பண்ணினன். நரனுந்திய நாகாஸ்திரத்தைத் துரோணச்சாரியர் பார்த்து நடுங்கி, ஓர் கருடாஸ்திரமுய்த்து அதனைக் கெடுத்தார் இக்கருடாஸ்திரக் கடுமையைக் காண்டீபன்கண்டு கலகலவென்று, நகைத்து, நாராயணாஸ்திரத்தால் அதையடக்கி நன்மையுண்டாகச் செய்தான். இவ்வாறு கருடாஸ்திரத்தைக் காண்டீபனொடுக்கிய கதியைக் கண்ணுற்ற தனுவேதியரும் அருச்சுனனும் பின்னும் வேறுவேறு சத்துரு மித்துருவான அஸ்திரங்களையெறிந்து. உத்தமமத்திமயந்திரமந்திர மார்க்கமுந் தெரிந்து, மனங்களிகூர்ந்து, மறுகாலுந்தேரூர்ந்து, வலமிடஞ் சுழன்று, கர்க்கரத்தொனியுடன் கலகலவென்றுசப்தித்து, இருவர்தேரு நெருங்க, இருவர் வில்லுங் குனிய, இருவர்நாரியு மொலிக்க இருவர்சண்டையுங் கலிக்க பூமியும்பொருப்புங் கிடுகிடென்றதிர, தாரகணங்கள் பலபலென்றுதிர உலகமதிக்கக் கலகம்விளைத்தார்கள் இவ்வாறிருவருமேவிய பாணங்களெல்லாஞ் சக்கிரவாளம் வளைந்த தடமெல்லாநிறைந்து: பேரோசை பிறந்து, அண்டச்சுவ ரடங்கலுமுட்டி, எட்டுத்திசைமட்டு மெட்டி, மட்டுப்படாமல் வாட்டிநின்றன. இதன்றியும் முப்புரத்தை யெரித்தருளிய தற்பர னுதற்கண்ணிற் பிறந்த அக்கினிப்பொறிக் கிணையாகச்சிறந்த அந்தப்பாணக்கினியின் வெப்பத்தினல் மகரமுதலாகிய மச்சங்களுக் காதாரமாகிய கடலும் பரந்துவிரிந்த பாதாளத்தினீரும், மேலுலகடைந்த ஆகாயகங்கையும் வறண்டதென்று பேசுவதற்கு வாய்கூசாமற் சொல்லுவார்கள்.

இப்படி துரோணர்ச்சுனர்க ளிருவரு முனைந்தபோது, ஓட்டம்-கோணம்-வட்டம்-வளைவு-திருகல்-மாறல்-முன்செல்லுதல்--பின்செல்லுதல்- முதலாகிய தேரோட்டத்தை அவர்கள் சாரதிகள் காட்டுந்தன்மைகளினற் பூமிபிளந்து ஆதிசேடனுடைய ஆயிரம் பணமகுடங்களு முடைந்து, திசைகளுந்திக்கு முக்கிட்டசைந்து, மேருவுங்குலுங்க, ஈரேழுலகுமலங்க, காட்டிள்ள மிருகங்களுங்கலங்க, நாட்டிலுள்ள யாவருநடுங்க, வித்தெனப்பரவிய நக்ஷத்திரங்கள் கோத்துக்கொத்தாய் முத்துப்போலுதிர, இத்தன்மையான யுத்தஞ்செய்தார்களென்று இயாவருஞ் சொல்லுதற் கிடமில்லாமல், வல்லமையேறிய வில்லாளர்களும் வல்லாளர்களும் சொல்லாமலோடும்படி நேரிட்டது. அந்தவேளையில் துரோணச்சாரியருடைய சேனைகளானது கடல்போலிரைந்து பூரித்துப்பொங்கி உருத்திர சன்னதங்கொண்டு, தேவேந்திரகுமாரனுகிய சிலவீரனைவளைத்து, அவனதுதேர்ச் சக்கரளைத் துளைத்து, ஈட்டி-தோட்டி- துறட்டி-பாலா-பல்லயம்தண்டாயுதம்-சக்கராயுதம் வேலாயுதம்-காலாயுதம்-வாளாயுதம்-சூலாயுதம்-மழுவாயுதம் எழுவாயுதம் கொழுவாயுதம்-வச்ராயுதம்-பிச்சுவா - கட்டாரி வளைதடி-குடுதடி-குண்டாந்தடி-பாணத்தடி--முறுக்குந்தடி-இருப்புத்தடி-கிலுக்குத்தடி - உக்குலக்கை-செக்குலக்கை இன்னும்பற்பலவாகிய அஸ்திர சஸ்திரங்களுங் கொண்டு மோதி அமராடிய போது, அந்தர வாசிகளாகிய தேவர்கள் ஆச்சரியங் கொண்டு, இப்படி யுத்தஞ்செய்கின்ற சேனைகளின் மாச்சாரியங்

கண்டு, இது என்னகாரணத்திற்கோ இப்பே ர்ப்பட்ட விபரீதச்சண்டை யுண்டாயதென்று ஏக்கங்கொண்டு பார்த்திருந்தார்கள் அந்தவே ளையிற் கலங்காக் கருத்தினனுகிய காண்டீப னும் குந்திமாதேவிக்கு நடுப்பிறந்தோனுகிய புத்திரசிகாமணியும் நாராயணனுக் கொப்பா யகி நரனும் நான்முகனுக் கொப்பாகிய வர னும் நானிலம் புகழுங்கோமானும்--வானில மகிழுஞ் சீமானுமாகிய அர்ச்சுனன் சற்று ந கைத்து, இதுவுமொரு நிமித்தமென்று பார் த்து, மட்டுப்படாதனவாகியும் எதிரிகளினுல் வெட்டுப்படாதனவாகியும்விளங்குகின்றவெகு வாகிய வீரங்காட்டி வெங்கனலைக் கொப்பளிக் கும் அம்பினங்களைத்தனதுவீரகாண்டீபத்தில் அநுசந்தித்து, ஒன்றின்மேலொன்ருகச் செ லுத்தி, உவர்க்கடலூடெரியும் வடவையை யொப்பக் குப்பென்ருேங்கி வெகுளிமேற்கொ ண்டு விரைந்துமுன்னின்ருன் இவ்விதமாகச் சவ்வியசாசிதொட்ட அஸ்திர மடங்கலும் போய்விழுந்து, துரோணுச்சாரியருடைய நா ல்வகையான சேனைகளையும் அச்சேனைகள் செலுத்திய ஆயுதங்களையும்-நலியப்படுத்தி நா சமாக்கி, எங்குமுதிர வெள்ளமோடும்படிஇயா வரையும் அதாகதஞ்செய்தன.

இத்தன்மையாக எள்ளத்தனைப்போதுந் தாங்காமற் சேனைகளையெல்லா மடிவித்த மு றைமையைத் துரோணுச்சாரியர்கண்டு, அர்ச் சுனன்தேருக்கு நேர்சென்று நின்று தன்படை களுக்கு நேரிட்ட இடரை நீக்கும்படியாயோ சித்து, நெறநெறென வில்லைவளைத்து நீண்ட பாணங்களை வேண்டியமட்டும் போக்கி, அர்ச் சுனன் செலுத்திய கணைகளத்தனையையுமண் ணுக்கி, பின்னும் ஈடுக்கீடாகப் பெருஞ்சரங்க ளேவினர். அச்சரங்கள் அருச்சுனனுடைய கணைக்கிடைபுகுந்து இடைக்கிடை நுழைந் து இரண்டிரண்டாகத் துண்டுபண்ண அதை யப்பராக்கிரம விஜயனேக்கி, படபடத்துப் ப சையழிக்கும் நாராசக்கணைகளைப் பார்த்தும் பாராமலெடுத்து, வசவசவென்று மொய்த்துக் கொள்ளும்படிக்கு வாரிவாரிச்சொரிந்து நே ரில்வந்த துரோணுச்சாரியையும் அவராலுந் திய அஸ்திரங்களையும் மாறிமாறித் தாறுமா ருகப்போக நூறுவிதமாகக் கண்டான். இந்த ப்படி அர்ச்சுனன் மண்டலமுழுதும் பொழி யுஞ் சோனமேகம்போற் சோர்வில்லாமலடி த்த துணிவையும்-அவனது வீரவில்வேகவி ந்தையையும்-வண்டுகள் துன்றுந் தாமரை மா லையணிந்த துரோணுச்சாரியர் கண்டு, ஆ! ஆ! ஈதென்ன ஆச்சரியம்? இவன் செயலைச் சிந்தைசெய்யு மிடத்தில் மான்மழுசூலப்படை தரித்தருளிய மகாதேவன்கூட இவனுக்கெ திர்வந்து மலைந்து போராட மாட்டான்போ லு மிருக்கின்றதே: அப்படியா? இனி என் போலொத்தவன் என்னசெய்யப்போகிறேன்? என்று கண்டுங் காணுதவர்போற் சற்று நின்று தயங்கி, ஆதியில் இவனுக்கு வில்வித்தை கற் றுக்கொடுத்து வீஷ்மர்முதலாகிய வேந்தர்கட் கெதிரிற் பரிட்சித்து யாவரு மெச்சும்படியாய் லக்ஷ்யம்பெற்ற தனுசாஸ்திரங்களும் - மந்திர ங்களும் அஸ்திரங்களும் ஆகிய விவைகளெ ல்லாம் அப்போதைக்கிப்போது ஒன்றுக்குப் பத்தாய் பத்துக்கு நூருய் உயர்ந்திருக்கின்ற னவே, இத்தன்மையான விற்றிறத்தினு லன் ருே முத்தலமும் புகழுங் கீர்த்தியைப் பெற்று வைத்தவனு யிறுமாந்து நம்மை யெங்குமில் லாமலடித்துச் செயித்தான். ஆதலால்-ஜெய விஜயனென்னும்பேர் இவனுக்கேதக்கது இ னிவேறுபேர் கூறுவதற்கிடமில்லை. ஆனுல்-நா ம், ஒருகாரியஞ் செய்தால் உத்தமமாயிருக்கும். அஃதென்னவென்ருல் அந்த அர்ச்சுனனு க்கு நாம் தொண்டுசெய்து அவனண்டையிற் காத்திருந்து அருமையான வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொள்வதே நமக்கு நலம். என்று தன் னுட்டானே கருதி கவலையுற்றிருந்தனர். இவ் வாருன வெண்ணங்கொண்டு கவலித்ததுரோ ணுச்சாரியருடைய நினைப்பு ஒரு முடிவுபெறு வதற்கு முன்னமே நாரணனுற்புகழு நரனுன வன், ஊரோடுயிர்களை வேரோடுகளைகின்ற உ காந்தகாலப் பேரொலிநாட்டி உருத்திடித்துப் பயங்கரங்காட்டும் இடியாஸ்திரமுதலிய பர்வ தாஸ்திரங்களை யேவினன். அவ்வஸ்திரங்க ளானது பளபளவென்று வந்துவிழுந்து, ஆ சாரியருடைய தேரை மளமளவென்று முறித் து, வேதக்கொடியை வெடுக்கென் றொடித்து குதிரைநான்கையுங் குறுகக் குறைத்து, சாரதி தலையைச் சரியத்தறித்து, கையிற்பிடித்த வில் லையுமுறித்து, வில்லில்மாட்டிய நரம்பையுமறு த்து, வேஷ்டையாக நடுக்கம்புரிந்து, வானு லகத்துவாய். விட்டிரைந்துமண்ணுலகத்துத் திண்ணெனச் சார்ந்தது அதனுல் வேறு வில்

னுந் தேருங்கொண்டு மாறுகணை தொடுக்க மாட்டாமல் வெட்கப்பட்டு, மூதறிவனைத்து மயங்கக் கீதநாத வேதவேதியரான தநுவேத முனிவர் புறங்கொடித்தோடினர்.

அஸ்வத்தாமனுக்கும் அருச்சுன னுக்கும் உயுத்தம்.

இந்தப்பிரகாரஞ் சமர்முனைவிட்டோடுகின்ற தந்தையான துரோணச்சாரியையும் அர்ச்சுனன் தொடுத்த தனிப்பாணங்களின் கிளர்ச்சியையும் அஸ்வத்தாமா கண்டு சீற்றங்கொண்டு, வெதும்பிவெதும்பிக் கண்ணீர் ததும்பி தனதுதேரைச் சடுதியிலுந்தி, தனஞ்செயனுக்குமுந்திச் சண்டைசெய்யத் தொடங்கினன். இவ்வாறு தனுவேதசாஸ்திரச் சாலேச்சினேகனும் ஆரியகுமாரனும் வீரியநாமனுமாகிய அஸ்வத்தாமாவானவன் அர்ச்சுனராஜனைத் தடுத்துப்போர்கொடுக்க வந்தது எத்தன்மையொத்திருந்ததென்னில், மேன்மேலாக நெருப்புப்பொறிவீசிய பெருந்தீக்கடவுளைப் பகைத்து, ஆலாலவிடத்தில் மூளைத்த அருங்கனல் வந்தெதிர்ந்தது போலிருந்தது, இப்படியாக முனைந்த அஸ்வத்தாமன் அர்ச்சுனனுடைய தேரின்பேரில் ஐம்பது அஸ்திரங்களும், அஸ்வங்களின்மீது நூறுகணைகளும், சாரதிபேரில் இருநூறுசரங்களும் அநுமக்கொடிமேல் ஐந்நூறம்புகளும், பச்சைநிறப் பார்த்தன்பேரில் ஓராயிரம்பகழிகளும் முன்பின்பாராமற் பிரயோகம்பண்ணிதனக்குப் பின்பலமொன்றுந் தேடாமற் பங்கப்படாத சிங்கக்குட்டிபோற் சீறிநின்றான் இப்படியிந்த அஸ்வத்தாமன்கோர்த்தஅம்புக்கும்புகளைப்பார்த்த தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்டு, ஆ! சபாஷ் சபாஷ் என்று அதிசயப்பட்டார்கள். அப்போது ஜயவிஜய சௌரிய பராக்கிரம காண்டீபதாரனாகிய தனஞ்செயன் அண்டமுகடதிர வருகின்ற பிரசண்டக்கணைகளாகிய ஓராயிரத்தொண்ணூற்றைம்பது பாணங்களையும் ஒருநொடியில் நறுக்கென்று குறுக்காகவெட்டிக் குறுந்தூளாக்கிவிட்டு கூர்மையான இருபது சூரியாஸ்திரங்களைக் குறித்துக்கைப்பிடித்து, ஆரியமந்திரம் உச்சரித்துத் தொடுத்து, அஸ்வத்தாமன் ரதத்தினட்டிய சுவேதத்துவத் துவஜத்தை அடியோடு மாட்டித் திரப்பார்வை காட்டிநின்றான். அதைக்கண்ட அஸ்வத்தாமன் கச்சிதமான வச்சிரவாளியைத் தட்சணமேகொண்டு பிரயோகம்பண்ணி, மெச்சிய மேன்மைக்கு உச்சிதமாகிய அர்ச்சுனராஜனது வீரபட்டத்தையறுத்து, ஒடியாதகாண்டீபத்திற் பூட்டிய அருதநாணியைக் குதைநீக்கித் தளர்த்தி, அனந்தங்கோடி அம்புகளினால் ஆகாயம்பூமியாவற்றுந் தெரியாமல் மறைத்து, அர்ச்சுனனுடையதேரையுமூடினான். இத்தன்மையாகக் குருபுத்திரனடாத்திய யுத்தத்திறத்தை வெற்றிவீரப்பிரதாப விஜயன்கண்டு புன்சிரிப்புகொண்டு, ஓ! அஸ்வத்தாமாவென்னுஞ் சிரஞ்சீவியே! என்னுடைய வின்னாணியைத் தளர்த்திவிட்டதினால் உனக்குப் போர்ச்சேவகனென்னும் புகழ்கிடைத்ததுண்டோ ? போபோ இதுவீண்பைத்தியம் என்று தனது வீரதீர காண்டீப வின்னாணியிறுக்கி, கோரபார சரங்களைக் குறையாலிறைத்தான். அஸ்வத்தாமாவும் அதற்கீடாகிய அஸ்திரங்களை அபரிமிதமில்லாமல் அமோகமாய் நிறைத்தான் இப்படிக்கு எண்ணற்ற கணைகளை இருதிறத்தவருஞ் செப்பிடுவித்தைசெய்பவர்போல் ஒப்புவமை யுரைப்பதற்கின்றி எப்புவனமு நடுங்க அப்புமாரியெனப் பொழிவதைச் செப்புதற்கரிய துரியோதனனுடைய சேனைகள்நோக்கி, தங்களுக்குச் செயகாலமென்றுட்கொண்டு, சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம்போல் இரைந்து பொங்கி, ஆசாரியகுமாரன்செய்த அமர்த்தொழிலைப்புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்கள், இவர்களிருவரும் விட்ட அஸ்திரங்களானது பரவி, எட்டுத்திசையும்-எட்டுக்கரியும்-எட்டுக்கிரியும் எட்டுப்பணியும் நடுங்கிநலிவடைந்து வட்டப்புவியுடன் வானோருலகும் வறிதே நாணச்செய்தன.

இந்தப்படிக்கு ஒருவருக்கொருவ ரோயாமல், ஒன்று-பத்து-நூறு-ஆயிரம் - பதினாயிரம் லக்ஷம்-கோடி-அற்புதம்-நிற்புதம், என்று சொலும்படியாகக்கங்குகரைகாணாமல் எங்குமிறைந்து கிடப்ப ஒரு முகூர்த்தபரியந்தங் கணைகளைக் கரகர-பரபரவெனப் பொழிந்த காலையில், தோள்வல்லமை யுடைய துரோணச்சாரியருடைய தோன்றலது அம்பறாத்தூணி நிறைந்த அஸ்திரங்களியாவும் வறண்டுபோய் சொற்பதரித்திரன்போற் சோர்வடைந்திருந்தான், அஃதெப்படியென்னில் கீழ்மக்கள் மேன்மக்க

ளாவார்களென்பது கனவிலுங் கிடையாது. ஒருவேளை தந்தைவிந்தெழுங்காலத் துன்னி வந்ததெந்தவினையோ ? அந்தச் சம்பந்தவினையினால் நவெதுபாதிமுதலிய நாட்களிற் செல்வநேரிடலாகும், அவ்வாறு நேரிட்டால் அதைப்பாதுகாத்து தன்னிலுஞ்சிறந்த சாதுக்களுடன் சாவகாசஞ்செய்து விற்பனவிவேகம் விளங்கக் கற்பனையான கல்விமையறிந்து அக்கல்விமிற் கழறிய கருத்தையுணர்ந்து, அந்தக் கருத்திற்கிணங்க அடங்கியிருந்து முன்பின்னுள்ள உலகமுறைமையுந் தேர்ந்து, அடக்கம் வணக்கமுதலியவைகளை அணிகலனுய்ப் பூண்டொழுகி, இரக்கமுந் தயையும்பெற்றிருப்பவர்கட்குச் சம்பத்தென்ப தெந்நாளுந் தவறடையாது. அப்படிக்கில்லாமற் பற்பல அகந்தைகள் விளைத்துதலைகாற்தெரியாச் சனனதமாடி யிளைத்து, பெரியாரைப் பணியாத பெருமை முளைத்து, வீஷமத்தாற்றிளைத்து, வெறும்பொய்யாற்களைத்து, விசனத்தாலுளைத்து வெதுப்புண்ணும் அறிவில்லாத அற்பர்க்கு செல்வம் பகையென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதற்கிணங்க - இவ்வஸ்வத்தாமனும் அருமையாய்ச் சம்பாதித்த அஸ்திரங்களடங்கலும் வழிதுறையில்லாமல் வாரியிறைத்துப்போட்டு, கிடைத்திருந்த ஐஸ்வரியத்தைப் பிரயோசனப்பட வொட்டாமற் போக்கடித்துக்கொண்ட வெறும் வீணரைப்போல் வதங்கி வாடி யிருந்தனன் இந்திரகுமாரனுகிய அர்ச்சுனனது அம்புருத்தூணியானது, இரைக்கச் சுரக்கு மணற்கேணிபோல் எடுக்கவெடுக்கக் குறையால் அக்ஷயமாய் எப்போதும் போலிருந்தது. அஃதெப்படியெனில் தப்பிதமில்லாமற் கற்கவேண்டிய ஆசு-மதுரம் சித்திரம்-வித்தாரம்-என்னு நான்குகவிகளையும் ஆராய்ந்துதெளிந்த பூரணவித்துவான்களின்விவேக விளைவினுல், கற்பனை அலங்காரங்கள் கணக்கற்றனவாய்க் காணச்சுரக்கும் பாவின விர்த்தி போலிருந்தது.

கிருபாச்சாரியருக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் உயுத்தம்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜய மகாராஜனே! இஃதிப்படிக்கிருக்க குற்றமற்ற வெற்றிபெற்ற கொற்றவனைப்போல் தேரின்பேரி லசையாம லிருந்தசிங்கக்குருளைபோன்றஅஸ்வத்தாமனது செயலையறிந்தோ ? அல்லது திறமாகிய சிலைவிஜயனுடன் போர்புரிந்து ஜெயம்பெற நினைந்தோ ? அல்லது மைத்துனராகிய துரோணரும் மருமகனுகிய அஸ்வத்தாமாவும் இளைத்துப்போனார்களே: அப்படியே நாமும் இளைத்துப் போவோமென்ன முனைந்தோ ? மற்றென்னமோ ? செவந்தநிறமுந் திறமும்படைத்த கிருபாச்சாரியர் திடீரென்று தம்முடையதேரைக் கடகடவென்று விடுத்து,கணைகளை வெகுவாய்த் தொடுத்து, தனஞ்செயனேடெதிர்த்துச் சண்டைவிளைத்துத் தடுத்தார். அந்த வேளையிற் கடல்நிறங்கொண்ட காண்டீபனுனவன் சாரதியான உத்தரகுமாரனைப்பார்த்து, அப்பா புத்திமானே ! அஸ்வத்தாமன் அம்புக்கூட்டிலுள்ள அஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் வாரியிறைத்து வறண்டிளைத்துப் போயினன் அவனுக்குநேரிட்ட அவமானத்தை வெளிப்படுத்த லாகாதென்று அவனல்லம்மானை கிருபாச்சாரியர் நம்முடனெதிர்த்துப் போர்புரிய வருகின்றார். அவர்வருகின்ற அவசரத்தையும் ஆத்திரத்தையுஞ் சற்றுநிதானித்துப்பார். என்று தனது அருட்பார்வையாற்காட்டினன். அந்தக்குறிப்பை யறிந்துகொண்ட உத்தரகுமாரன் தன்தேர்ச்சக்கரங்களிற் கர்க்கரத்தொனிகாட்டி, முட்காரமாகவோட்டி, பூர்வாச்சாரியருடைய தேருக்கெதிர்வந்து வளைத்தான் அதுகாலையில் அர்ச்சுனராஜன் காண்டீபத்து நாணியையிறுக்கி, மின்னலிடி முழக்கத்துடன் மன்னிப்பொழிகின்ற மேகமுநாணிவெட்கப்படும்படிக்குச் சரசரவென்னச் சரதாரைகளைச் சாய்த்தான் அதைக்கண்ட கிருபாச்சாரியருங்கிட்டி, ரதத்துடன்ரதத்தை முட்டி, நாலாவித கோலாகலா லீலாவினோதபாணங்களைக் கொட்டி, அவனுந்திய கணைகளைவெட்டி, அவனுக்கிளையாம லொட்டி யுத்தம்பண்ணினார். இவ்வாறிவ்விருவரும் போராடியவல்லமையை இவ்விதமென்று மதித்துச்சொல்ல வல்லவ ரெவ்விதத்தினுமில்லை, ஆனால் வானத்தில் வேடிக்கை பார்த்திருந்த வானவரும் மாதவர் முதலாகிய பிதிர்தேவதைகளுஞ் சேனைதூரம் ஒதுங்கிச்சென்றார்கள். பிரசண்டவாயுங் கலங்கி, பிரகாசிக்கு மகமேருவுங் குலுங்கி, எட்டுதிக்குஞ் செவிடுபட் டொடுங்கிப் போயின அம்பரஞ்சுழன்று பம்பரம்போலே

டியது. அக்கினிமிகுந்து அனற்பொறிமலிந்து வீசியது. அண்டகூடந்தொட்டு அகண்டமுநெக்குவிட்டுச்சாய்ந்தது. அஞ்சனமேகமும்விக்கி, அந்தரகதியாய்த்தொக்கி, அதனது வாயைப் பெருக்கி நீரிடிநெருப்பிடியைக் கக்கி மலைக்குகைகளிலும் பிலத்துவாரங் களிலும் புகுந்து உக்கியொடுங்கிப் போயது.

இப்படியாக விற்றிறங்காட்டியவிக்கிரமக் கிருபாச்சாரியரும் பராக்கிரமப் பற்குணனுந் தங்களுக்குத்தெரிந்த சிலைத்திறங்களைக்கணைத் திறங்களைச் சீராட்டிப் பாராட்டி, முன்னேட்டம் பின்னேட்டமாகத் தேரையுந்தி வெகுநேரம்வரையிலும் பகழிகள் றுந்தி, ஒருவர்க்கொருவர் உதிரஞ்சிந்தி, உடலெல்லாஞ் சிந்துசிந்தாய்க்கொந்தி, உருத்துருத்து முந்திப்போர் புரிந்தார்கள். அது காலையிற் கிரீடியானவன் கைமிஞ்சி உருத்தி, நிருடிச்சரங்களைச் சரேலெனப்புகுத்தி, புட்பக விமானம்போன்ற சக்கரத்தேரினையும்வேதவெள்ளைக் கொடியையும் சாதி-குதிரையையும் கத்திவீழத்தாக்கிகிருபாச்சாரியருடைய உடல் முழுதுந் துளைபோக்கி, மறபடியும் பாதமுதற் றலைவரைக்கும்-பாணங்கள்ஊடுருவிப்போகும்படிக்கு நாணிவீக்கிடங் காரஞ்செய்தான். அனையகாலையிற் கிருபாச்சாரியர் மதிமயங்கித் தியங்கிக் கண்கலங்கி, மானந்துலங்கி மண்மேற்கரைந்தார், அந்தக் கிருபாச்சாரியருக்கு இரண்டுபக்கத்திலுந் திரண்டமலைபோலிருந்த சக்கரகக்ஷகாளிற் சந்திரகேது-சுஷேஷணன்-மணிமந்தன் - ஏமவான் இவர் முதலிய வெற்றிவீரவேந்த ரநேகர் ஆர்பரித்து அர்ச்சுனனை மடக்கி, ஜெயம்பெருமல் விடமாட்டோமென்று ஸ்திரப்போர் விளைத்தார்கள், அவர்களை அர்ச்சுனன்பார்த்து, அதிகோபமாய் வேர்த்து, மறுகிக்கொதித்து, மாறிமாறி அவ்வீரக்கும்புகள்பேரில் நூறு நூருயிரம் அம்புகளேவி, அன்னேருடைய ஆயுதங்களையும் பாணங்களையும் விற்களையும் தேரையும் சிகரத்தையும் மற்றச்சின்னங்களையும் நொறுக்கிப் பறக்கவடித்து, மலையொத்த புயத்தைக்குறைத்து, இடையுந் தொடையும், இடையத்தறித்து கரமுங்காலும் புறம்பட முறித்து, தலையைச்சிதைத்துத் தரணிமேற் குவித்துத் தாவியகாலையில்; வீரத்தேரேறி திரம்விடாத விருத்தராகிய கிருபாச்சாரியர் மீட்டும் வெளிப்பட்டார் உடனே அவர் நூதனமாகப் பெற்றுவந்த வில்லையும் ரதத்தையும்-சாரதி-குதிரையையும் அழித்து, அவருக்குப் பின்னுதவி வந்த மன்னவர் பலரையுஞ் சிந்தினன்.

இப்படி தன்னுதவியான மன்னரையுமடித்து தன் தன்கையிலிருந்த வில்லையுமொடித்து, தானேறிவந்த தேரையும் பொடித்து தானைகள் நான்குந் தவிடாயிடித்துச் சயம்படைத்திருக்குந்தனஞ்செயனைக் கிருபாச்சாரியர் கண்டு, தாளமாட்டாமல் வருந்தி, உடல்படபடத்து பூரித்து, பூமியிலுட்கார்ந்து பாய்ந்து, ஓ ரெறிவேலெடுத்துப் பூசைமுடித்துப் பற்குணன்மேல் விட்டெறிந்தார் அந்தவேலாயுதம் அதிர்ந்துவருகின்ற ஆர்ப்படத்தை அர்ச்சுனன்தெரிந்து. நகைமுகமாகச்சிரித்து, அக்கினியாஸ்திரந் தொடுத்து அவ்வேலாயுதத்தை வெட்டையாகித் வெண்கலப்பொடிபோலுடைத்துத் தள்ளினன். அப்போது கிருபாச்சாரியர் தானெறிந்த வேலாயுதம்போன விதத்தையும், அதைமுறித்த அர்ச்சுனனது திறத்தையுங்கண்டு, மகாவுக்கிரத்துடன் ஆக்கிரமித்து வெகுண்டு, தனதுடல்மறந்து, சிறந்த ஓர் வாளாயுதமுங்கேடயமுங் கைக்கொண்டு, ஒரேவீச்சாய் வீசிவிடக்கருதி விஜயனுடைய தேரிற்பாய்ந்தார். இப்படியாக எண்ணிப்பாய்ந்த பூர்வாச்சாரியைக் காண்டாவனமழித்தகாண்டீபன் கண்டு, வெந்திடச்செய்யும் இந்துமுகாஸ்திரச் சுந்தரக்கணைகளுந்தி, அவ்வாளாயுதத்தையும் பரிசையையும் நீருகப்படுத்திப் பூளைப்பூப்போற் போக்கினன். அதனுல் யுத்தமுனையில் வெற்றிபெறக்கற்ற வீரம்பெற்ற கிருபாச்சாரியர் வேறுபோர் புரிவதற்கு விதியில்லாமல் சற்றுநேரம் வரைக்கும் அசைவற்றிருந்து, தன்னறிவைத்தானே நிதானித்து, தனக்கு முன்னே சண்டையிலிளைத்த தாஷ்டிகாளையும் யோசித்து, கீழ்க்கண்பார்வையாய்க் கிரீடியைப்பார்த்துச் சிறுநகைவிளைத்து, திடீரென்றோடி, வீரகண்டாமணிகட்டிப் பிரகாசிக்கின்ற துரோணச்சாரியர் புத்திரனை அஸ்தாமனுடைய தேரின்மேலேறிக்கொண்டார்.

வீஷ்மருக்கும் அருச்சுனனுக்கும் யுத்தம்

இங்ஙனம் முனைவீரங்காட்டிப் போர்புரிந்த கிருபாச்சாரியர் பின்னிட்டோடி மருகனுடன் ரதத்திலிருந்த் வண்மையை அவரைநம்

பிப்போன சேனைகள் கண்டுவாடி, அர்ச்சுன ன்பாணத்தால் அடிபட்டோடினார்கள். முன் னிட்டடுத்து யுத்தமுனையேறிய கிருபாச்சாரி யர் இழிவுதேடிக்கொண்டு பின்முதுகுகொடு த்துப் போயினரென்று பொற்சக்கரம் பூட்டிய தேர்மேலிருந்த போர்ச்சிங்க வீஷ்மர் புறப்ப ட்டு மேகங்களை மின்னுடன் பிடித்துப் பிழி ந்ததைப்போல் விளங்குஞ் செஞ்சிலை தாங்கி யோங்கியசேவத்திறங்காட்டி, பேரணிப்படை புடைசூழ்ந்து வரும்படியாய்ப் பிரவேசித்து, பிரதாபனை சவ்வியசாசியை வளைத்து நா ணெலிசெய்தார் அந்தகுருகுலக்கோமான் தெ றித்த குணத்தொனி கேட்டமாத்திரத்திற் க ரையுடைந்த ஏரிநீர்போலிருந்த சகுனி துச்சா தனன் முதலாகிய சங்கிராம வேந்தர்களெல் லாம் ஒன்றாகக்கூடி வீஷ்மருடைய ஆதரிவி ன்பேரில் அர்ச்சுனனை நாடி அளவற்ற அம் புகளைத் தொடுத்தார்கள். அவ்வம்புக்கும்புக லைக்கண்ட நரனானவன் பம்பிய மேகம்போல் நச்சரவப்பாணங்களை யெடுத்து, அவர்கள் தூற்றிய அஸ்திரங்களையெல்லாம் நாலிரண் டாயொடித்து, நாரியோசையடித்து, தேவத த்தையுந் தொனியெழும்பப் பிடித்தான். அத னெலியால் யாவருமயங்கிமடங்கி நலியாலடங் கினார்கள். இப்பால் சந்திரகுலத்திந்திரனாகத் தோன்றிய தனஞ்செயன் தானேறிவந்த மந் தரமலைபோன்ற ரதத்தைத் தந்திரமாகச் செ லுத்தும்படி சாரதியான உத்தரகுமாரனுக்குச் சாற்றினான். அவனப்படியே முடுக்கி ஒருநொ டிப்பொழுதிற் குலக்குரவன் கலக்கவருந்தலத் தில், அவரலக்கண்மிகப்பெலக்கும் வகைபோ ய்ச் சார்ந்தான் இவ்விதமாகச் செவ்விசேர்ந்த மன்மதவடிவம்பெற்ற வாசவன்மதலை உலக முடிவிலெழுகின்ற ஆலகாலம்போலும் கால காலன்போலும் போர்முனையிற் கலந்ததைக் காங்கேயன் கண்டு களிக்குங்காலையில், வாளா யுத வல்லமைகற்ற இடபசேனன் வெறித்து அர்ச்சுனனைக்குறித்து, கேதுராகுக் கிரகங்க ள்போல் மறித்து, பலம்பொருந்திய பாணங் களைத் தெறித்து, கிரமமாகப்பிறித்து, தானு ம், நெறித்து நின்றான் இவ்வாறிடப சேனன் செய்த போரைப்பார்த்த நரனானவன் ஆங்கா ரங்கொண்டு, ஸ்தானசரங்களைப் பலமாகச்செ லுத்தி யடித்து, அவனுடைய தேர்-சாரதி-கு திரைகள் இவைமுதலிய யாவையும் ஒருகண ப்போதிற் போக்கி மடித்து, கைப்பிடித்த வில் லையுங் கரணையாயொடித்து, ஓர் செங்கதிர்ச்சி லீமுகந்தெறித்து அவனது தேகத்தையுந் து ளைத்தான். அந்த அடியினாற்களைத்த இடப சேனன் உடலெரிந்து, உயிர்கரிந்து, வீஷ்ம ருக்காகப் பரிந்துபுகுந்த பக்ஷம் போதுமென் று முனைகெட்டழிந்து, முதுகிட்டயர்ந்து மு றைபட்டோடிப் போயினான்:

அவனோடுவதை நோக்கிய சிந்து தேசா திபனென்னுஞ் சயிந்தவனும் காந்தாரதேசா திபனான சௌபலச் சகுனியும்-வெம்புமனத் திராகி, துரியோதனன் தம்பிமார்களோடும் ம ற்றுமுள்ள மன்னவர்களோடும் எதிர்த்து வி திர்விதிர்த்து, வெந்தழற்கணைமழைகளை வெ குவாகச் சிந்தினார்கள். அக்காலையில் மதத்த கெஜகேசரியாகிய மாதவிகொழுநன் நகைத் து, மனவேஷ்டையாய்ப் பகைத்து, புரத்தை யெரித்த அஸ்திரங்களையுந்தி, அவரவர் பிடி த்திருக்கின்ற வில்லையும் பாணங்களையுஞ்சிந்தி கொடிநாணியுங் குறைத்து, குதிரையைச் சார தியைத்தறித்து, குடையுடைத்தேரையு முறித் து, பின்னும் நூறுபெருங்கணைகளைத் தாக்கி, வீறுபட்டசேனைகள்-தாறுபட்டயானைகள் - கூ றுபட்ட குதிரைகள் மாறுபட்ட ரதங்கள் இவ் வாறுபட்டவென்று சொல்வதற்கிடமில்லாமல் வெவ்வேறுபட்டு நீறுபட்டெறிய நிமிஷத்திற் பொடித்து சேறுபட்ட உதிரவெள்ளத்தின் மீது தேர்செலுத்தி எதிரொருவரில்லாமல் வ ருகின்றான். அப்படி வருகின்றவிஜய பராக்கி ரமனைப் பருந்துபறக்கச்சிறந்த தேர்மேலிரு ந்த பிதாமகன்கண்டு அப்பாபற்குனா! இதோ நான்காத்திருக்கின்றேன். என்னைவிட்டு அ வ்வெளியவர்களோடு போராடுவதில் என்ன பிரயோசம்? விரைவிலென்னோடும் ஒருகை பார்த்துச்செல் பார்ப்போமென்று கூவினர். அப்படிக்கெதிர்த்த வீஷ்மரை அர்ச்சுனன் வணங்கி ஒடுங்கி, ஐயா! தேவரீர்க்கு நானெம் மாத்திரம்? என்னை ஒரு பொருளாகக்கொண்டு சண்டை போடவுஞ் சம்மதியுண்டோ? ஆ! ஆண்டவனே! என்று நிர்மதியாய் நின்று, மேகம்போன்ற காண்டீபங்கொண்டு மின்னற் கிணையாகிய நாணிபிகிந்து, கரணங்கலங்க நா ணெலிசெய்து, தீரஜெயவாளி- வீரவயவாளி மகேந்திரபாணம்-உகாந்தரபாணம்--இவைமு தலியவற்றை வாரிவாரி வரிசையாய்ச் சொரி

ந்தான். வீஷ்மரும் உகாந்தகால உற்பாதகால மழைபோல் வாகார்ந்தவாளிகளை வரிசை வரிசையாய்ப் பொழிந்தார் இவ்வாறு மலையுமலையுமெதிர்த்து மாறுடும் வாறுபோ லிருவருமெதிர்த்துப்போராடினார்கள். இவர்கள்புரிந்தகலகத்தினால் ஏழுசமுத்திரமும் எட்டுத்திக்குப்பாலரும் ஒன்பது கிரகங்களும் - பத்துதிசையும் பதினோருருத்திரரும்-பன்னிரண்டு சூரியரும் பட்டபாடின்னதென்றுபாவாணரும்பகர்வதற்கிடம்படவில்லை. அந்தரவாசிகளாகிய இந்திரன்முதலாகிய தேவர்களும் வேடிக்கைப்பார்த்து வெருண்டு, அனேகயோசனை தூரம் அகன்றுபோய் நின்றார்கள். சந்திர சூரியர்களுங் கதிமாறினார்கள். இவர்களிருவரும் உதயகிரியும் அஸ்தமனகிரியும் ஒதுங்கி நடுங்கியதுகள். கடலுங்கொதித்து கனலுங்கதித்து களகளவென் றிரைந்தன. எட்டுத்திசையானைகளுந் தட்டுக்கெட்டயர்ந்தன. இவ்வுலகமும் எவ்வுலமும் ஏங்கித்தளர்ந்தன.

இவ்வாறு பிரமாத முண்டாகும்படியாய் இவர்களிருவரும் அமராடியகாலையில், வீஷ்மர்மிஞ்சி, பஞ்சபூதம்போன்ற அஞ்சுகணைகளைச் சாரதியான உத்தரகுமாரன் பேரிற் றூக்கினர். அந்தக்கணைகள் வருகின்ற நிருடியைக்காண்டீபன் கண்டு, ஓர் காலாக்கினிக்கணையை யெடுத்துப்பாச்சி, பஞ்சுப்பொதியில் நெருப்புபற்றிய பான்மைபோலெரித்து, வஞ்சமறியா மனத்தோராகிய வீஷ்மருடைய நெஞ்சு திடுக்கிடும்படி அவர்கையிலிருந்த வில்லையுமொடித்துவிட்டான். இப்படி ஒப்பாரில்லாத தன்பேரனை அர்ச்சுனனால் ஒடிபட்டவில்லை அப்பாலெறிந்து. இப்பாலொரு வில்லையெடுத்து மலைபோல் வளைத்து, புற்றிலிருந்து புறப்படுங் கிருஷ்ணசர்ப்பங்கள் பேரோசைகொண்டு புகுந்தவாறென்ன அஸ்திரமாரியைத் துஸ்தரமாகச்சொரிந்தார். இவ்வாறு வீஷ்மர் தாஷ்டீகமாய்ச் சாய்த்தகணைகள் யாவற்றையும் இணையில்லாத அர்ச்சுனன் திரணபரிகாயமாய்ப்போக்கி, கரணபரியங்காண்டீபநாரியை ஊக்கி, அருணோதயம்போற் சில செஞ்சரங்களை மிஞ்சத்தாக்கி, அஞ்சிப்பயந்தோடச்சேனைகளைப் புடைத்து. அசையாக்கீர்த்தி படைத்து அமராடினன். அக்காலையில் எழுகடல் நீருஞ்சுண்ட மலைமுதல் யாவுங்குன்ற, உலகிலுள்ளயாவரும் இதங்க, அஷ்டகஜமும் ரத்தங்கக்கிவதங்க, அமரர்களும் அகடையெச்கியொதுங்க. பிரளயகாலத்தி லுண்டாகாநின்ற பெருநெருப்பைப்போற் சரங்களிறைத்து, பிர்ம்மாதிகளுங்கண்டு கலங்கும்படியாய்ப் புலிங்கநிறைத்து, தகுதியான இவ்விவருவருந் தேரைசெலுத்தி ஓரிடத்திலுந் தங்காமல் அண்டச் சுவரின் அடிவார மட்டுந் திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள், இவர்களேறியதேரானது வாயுவேக மனோவேகமென்பதைக் கடந்து, வட்டமாகச்சுழன்று, ஒன்றுக்கொன்று கிட்டநெருங்கியுருய்ந்து, ஒன்றையொன்று விட்டுப்பிரிந்து பாய்ந்து, நெடுந்தூரமோடி ஓய்ந்து, வலசாரி யிடசாரியாய்த்திரிந்து, சூரியன்றேருஞ் சுழலவிடுத்தது.

இதன்றியும், இந்திரன்மைந்தனான விஜனுடைய வில்லும்-கங்காபுத்திரனான வீஷ்மருடைய வில்லும்-குலாலன் சக்கரம்போற் கூசாமற்சுழல, அச்சுழலின்றும் வந்து வெளிப்படுங் கூரம்புமுதலாகிய பாணங்கள் ஒன்றோடொன்று புரண்டு. முடிகளோடு முடிகள் தலைகளோடுதலைகள் இடிபட உடைபடச் சாடியபடியால்; தேரிற்கட்டியகுதிரைகள் பிடிபடாமற்களைத்துக் கருளித்துக் கலித்துப் பறிபட்டோடின இருவர் சாரதிகளும் எக்களிப்பிட்டு இறைத்து விரைந்து பரிகளைத் தடுத்தனர். அர்ச்சுனனுடைய அனுமக்கொடியும் வீஷ்மருடைய பனைமரக்கொடியும் ஆகாயமளாவி நீடிய வாயுதேவனுடன் போராடியாடின. வாள்வீரர் முதலாகிய மன்னவர்களெல்லாந் தோள்கள் பூரிக்கவும், நெற்றிவியர்க்கவும், மீசை துடிக்கவும், ரோமஞ்சிலிர்க்கவும், வாள்விழி செவக்கவும், தீப்பொறிபறக்கவும், அஸ்திரந் தொடுக்கும்விரல்கள் நெளிக்கவும், அமர்விற்பிடித்த கரங்கள் மொறைக்கவும் வீரகண்டை முழங்கவும், வெற்றிப்பட்ட மிலங்கவுமானார்கள். வேடிக்கைப்பார்த்த வேந்தர்கள் கலங்கினர் மேலுலகத்தோர் வெதும்பி யொதுங்கினர் நாகலோகத்தார் நலிந்துவிலங்கினர். நாநிலத்தார் நடுங்கிக் குலுங்கினர். இவ்விதமாக இருவரு நிலைத்து ஒருவருக்கொருவர் ஈடுதாழ்த்தியில்லாமற் சமராடுகின்ற தன்மையினாலே மதுசூதனன் மைத்துனனான அர்ச்சுனன் ஓர் யுத்திசெய்து, கொற்றமுற்ற பத்துக்கணைகளெடுத்துக் கொத்துக்கொத்தாகத் தொடுத்து, வெற்றிப்பனைக்கொடி வீறிய வீஷ்மர்தேரைத்

தடுத்து வில்லையுமுறித்தான் அவனுல்முறிந்த வில்லையெறிந்து வேறுவில்லை வீஷ்மரெடுப்ப தற்கு முன்னே விஜயன் முனைந்து அட்டகா சம்பண்ணி, அர்த்தசந்திரபாணம் ஆயிரமாக எய்து பாட்டனுடைய தேகந்தைக் கொய்து செல்லெரிப்பதுபோற் சல்லடைக்கண்ணுய்த் துளைத்துவிட்டான் முன்னமே செவந்திருந்த விஷ்மருடைய திருமேனியானது ரெத்தத்தி னுற் பசந்து பாணந்துளைத்த வருத்தத்தினுற் களைத்து வருந்திவாடி, நிலைதவறி நெடு மூச்செறிந்து, கரைபுரண்ட கருங்கடல்போல் தேர்மேல் விழ்ந்து அசைவற்றிருந்தார். அப் போது எஜமானிளைத்த சமயத்தையறிந்த தே ர்ச்சாரதியானவன் அர்ச்சுனனுடைய போர் முனைவிட்டுத் தேரைச்செலுத்தி, நேர்முகமா ன திசையிற் கொண்டுபோய் நிறுத்தி, அவ ரைச் சீர்பெறத்தேற்றி, அவிழ்தாதிகளூட்டிக் களைதெளியச் செய்து அன்புபாராட்டினுன். அந்த வேளையிற் பகல்விளக்கான பரிதியினி ரதமானது ஆகாயத்தி னுச்சியைபடுத்தது. அதுகாலையில் வீஷ்மர் மத்தியானக்கருமத் தை முடிக்கச்செல்பவர்போல் யுத்தமுனையை மறந்து மறைந்துபோயினர். அவரிடைந்து சென்ற செயலைக் கண்ட துரியோதனன் தம் பிமரர்களும்-புத்திரர்களும்-சயந்தவனும் - சகு னியும்-இடபசேனன் முதலாகிய மற்றப்பேர்க ளுந் தங்கள் தங்கள் சதுரங்கப் படைகளோடு தயங்கி மயங்கி, தங்களுக் குதவியாய்ப் பின்புற நின்று தாங்குவா ரில்லாமையால் தனித்தனி யேங்கி, பற்குணன் பாணத்தாற் பங்கப்பட்டு, நிற்பதற்கிடமில்லாம லுழன்று மனமழன்று புறமிட்டோடினுர்கள். ஐயா மகாராஜனே! இந்த வீஷ்மாச்சாரியர்-கிருபாச்சாரியர்-அஸ் வத்தாமா--துரோணுச்சாரியர்-கர்னமகாராஜன் ஆகியவிவர்கள் பாராக்கிரம மெத்தன்மைப் பட்டது? இத்தன்மையான பேர்களுக்கிளைக் காதவனுக்கு விஜயனென்னும் பேர் ஓர் விய ப்பானதோ?

அருச்சுனன்செய்த யுத்தபராக்கி ரமச் சிறப்பு.

அந்தவேளையில் மந்தர புயத்தோனுகிய அர்ச்சுனன் யுத்தமுகத்திற் பிரவேசித்து விசி த்திரசரங்களை விதவிதமாய்த் தொடுத்து துன் னியசேனைகளைத் தாக்கி மன்னரை வேறுவே ருகப்போக்கினுன். இந்தப் பிரகார மேலுமே லுங் கோடிகோடி கணைகளை வீக்கியகாலையில் நாலுமூலையிலுங் கோலாகலமாயிருந்த வணங்காமுடி திருந்திய துரியோதன மஹாராஜன் படைகளானது தாவரிக்கமாட்டாமற் பின்னி ட்டுப்பறந்து. இரதங்கள் முன்னிட்டு முறிந் து, கொடிமரங் கீழ்ச்சாய்ந்து, குதிரைகள் கா லோய்ந்து, தேரிற்கட்டிய சித்திரத்துகிலுங் கிழிந்து, திரிகிச்செல்லுஞ்சக்கரங்களு முடை ந்து. அச்சுகள்பிளந்து மச்சுகள்சரிந்து குற் றுக்காலுங் கொடுங்கையும் வீழ்ந்து, போதி கையும் பீடிகையுந்தாழ்ந்து, சிகரமுதிர்ந்து சிதறிக்கழிந்து, திகழ்தட் டனைத்துஞ் சிந்திச் சிதைந்து- வீறிய குடையுஞ் சுருங்கி, சாரதி குடலுங் கலங்கி வரிசைவிட்டுக்கிரிசைகெட்டு மாரொடிந்து போனது மல்லாமல் வஞ்சமன த்தனுன துரியோதனனுடைய வெற்றிபெற்ற மத்தகஜ மனைத்தினுக்கும் மத்தகக் கும்பம் பிளந்து, வித்தகத்தந்த முறிந்து, சுளகுபோ ன்ற காதுகளறுந்து தும்பியாகிய கைகள்தறி ந்து, நான்குகாலுங் கமுகனைய வாலும்போய் வறண்டு, நல்ல உடலுங் குடலும் ஒன்ருய்ப் புரண்டு, வட்டக்கடலுலகில் மலையெட்டுந் த லைநட்டுப் பட்டு விழுந்தவாறு போல் ஒன்றெ ழியாமல் உயிர்கெட்டொழிந்தன. தெய்வலோ கத்தில் இந்திரசிங்காசன மேறியகிரீடியானவ ன் நிருடியாய்ச் சிந்தியசரோருகக்கணைகளால் துரியோதனனுடைய குதிரைகூட்டங்களியா வும்படைமுறிந்து, பலங்குறைந்து,வால்தறிந் து, கால்முறிந்து, கழுத்துமயிருதிர்ந்து, கடி வாளக்கயிறு கழன்று, மார்புகிழிந்து, மன்குள ம்பழிந்து, தோல்மடிந்து, மேலொடிந்து, ஐ ப்பையுமுகமுங் குப்புறவீழ்ந்து சரகெனச்சித றின. நாகக்கொடிபடைத்த நராதிபனுடைய பதாதிகளானது சிரஞ்சிதைந்திடைந்தன. கர ந்தறிந்தழிந்தன எலும்பொடிந்துடைந்தன, ஈரல்சரிந்துதிர்ந்தன. நாடியறுந் துழன்றன நல்லுதிரம்பொழிந்தெழுந்தன. நெற்றியும் பு ருவமும் நிமிர்ந்துபிளந்தன புயமும் மார்பும் புண்ணுய்க்கிழிந்தன. குதமும் பதமுங் குறை ந்துசுருங்கின, காலுங் கரமுங் கறணையாய் வீ ழ்ந்தன எவ்விடங்களிலும் பிணக்குவிய லுய ர்ந்தன. இனியொருவர் எதிர்த்துப் போர்கொ டுப்பார்களென்று கனவிலு நினைக்காதபடி சவ்வியசாசி விட்ட சரங்களினுல் நால்வகைச்

சேனைகளிற் றப்பிப்பிழைத்தவர்கள் இப்புவியில்லை யென்றுசொல்ல மாண்டார்கள்.

இப்பால் யுத்தஞ்செய்த விடத்தில் நெஞ்சுரம்பொருந்த நஞ்சுபோலிருந்த நரனென்னுங் காலாக்கினிக்கு எதிர்ப்பட்ட பூளைப்பூப்போல், துரியோதனன் சேனைகள் எதிர்ந்து-பொடிந்து-பொறிந்து-புகைந்து-பறந்து - புரண்டுபோய்விட்டன மேலும் சிரித்துப் புரமெரித்த சிவபெருமான்போ னின்ற செஞ்சிலை விஜயனுக்கெதிரில் திரிபுராதிகட் கொப்பாய்த் துரியோதனன் படைகள் பட்டார்கள். இன்னும்-அனுமக்கொடி படைத்த அர்ச்சுனராஜன் அனுசந்தானஞ்செய்த அஸ்திரங்களினுல் ஆறுபட்டோடிய ரெத்த வெள்ளமானது சேறுபட்டுச் சிதைந்து செந்தூளாகியது. பின்னும்-அர்ச்சுனனுடன் மாறுகொண்டு மடிந்தபெயர்களின் வல்லவுடலானது நீறுபட்டு நெரிந்து ஊறுபட்டொழிந்தது அசைவில்லாமலெழுந்த விஜயன்கணைகளானது தங்களிஷ்டப்படிக்குச் சண்டைபோட்டு, திசையின் கடைசிவரைக்கும்போய் முட்டிப் பார்த்துத் திரும்பி. அப்பாலுந் தங்கள் விசையடங்காமற் பூமியைத்துளைத்து அதுவும்போது மென்றிராமற் சுழற்காற்றுடனுங் கலந்து சுரவை குறையாமற் றிரிந்தன மேலும் மாதவிகாதலனுகிய பார்த்தனேவிய வார்கணைகளானது திக்கெட்டுக்குங்கிட்டி திசைப்பாலகர் தலையிலுங் குட்டி, அஷ்டகஜங்களைத்தட்டி, அண்டச்சுவரையுமுட்டி, இன்னும் ஆராகிலும் பகைவருண்டோவென்று ஆராய்ந்துவிட்டன. இதன்றியும்-சிற்சில நெருப்புக்கணைகளானது பற்பலதேர் நிரைகளையும் யானைப் பெருக்கங்களையும்-குதிரைநெருக்கங்களையும்-கால்பல வருக்கங்களைங் கசியக்கரைத்து, கண்ணுக்கிடு மைபோலரைத்து, கால்வாய்கொண் டோடுகின்ற ரெத்தங்களிற்கரைத்து, கடலிற் பெருங்காயங் கலத்தல்போற் கலக்கிவிட் டிரைந்ததுகள். வீபற்சுவிளைத்த வினையால் கொற்றவர்களும் மற்றவர்களும் மெத்தவருந்திச் செத்ததல்லாமலும், தலைமேற்குவித்த கரத்தினராய்-தறிந்துவீழ்ந்த சிரத்தினராய்-தைரியங்கெட்ட உரத்தினராய் தங்கள் தங்கள் வாய்விட்டரற்றினராய்ப் போய், அவர்க்குரிய பெரியபெரிய சந்திரவட்டக் குடைகளும், வெண்சாமரைகளும், பல்லக்குகளும், பலவாகனங்களும், பேரிகை - பூரி தாளம் - மேளம் - தவிலடி - காளம் - கொம்பு கொடி - முரசு இவை முதலிய வாத்தியக்கருவிகளும், வில்லும், பாணமும், வேலும், வாளும் வெவ்வேறுயழிந்து: பூமியிற் குப்பையாய்ப்பொருந்திக் குவிந்ததுகள். இந்தப்பிரகாரஞ் சண்டைபுரிந்த இந்திரன் மைந்தன் அண்டச்சுவரையளாவிய சமுத்திரம்போ லிரைந்தெழுந்த துரியோதனனுடைய சேனைகளை மகரமச்சம்போற் குடைந்து வாட்டிவிட்டான் மேன்மேலுந் தெறிந்த வெங்கனற்கணைகள் மிதமறப்படர்ந்து, வெளியெல்லா மடர்ந்து, காடெல்லாங் கடந்து கடையுகாக்கினிபோலெரிந்து, விரோதிகளைத் தொடர்ந்து, மேனியைப்பிளந்து, சேனையைச் சிதைத்து, ஊனினைப்புசித்து, உதிரங்குடித்து, தாராகணசகளைத் தரையிலுதிர்த்து, தேவர்கணடுங்கச் செந்தீயெரித்துச் சிரித்துக் கலித்துத் திறம் பெற்று நின்றதுகள்.

இவ்வாறு மாடுபிடிசண்டை போடுவதற்காகப் புகுந்த வணங்காமுடியோன் முதலாகிய மன்னர்கள்பேரிற் குறிப்பறிந்து நெறிப்பறிந்து கூசாமலேவிய பாசுபதன் பாணங்கள் ஒவ்வொன்றும் எப்படி யிருந்ததென்னில் தசரதச் சக்கரவர்த்திதந்த மைந்தனுன தாசரதியானவர் தர்ப்பசயனத்தி லிருந்து வருந்தியழைக்கும்போது வராதசமுத்திர ராஜன்பேரில் வலுக்கொண்டுந்திய வன்னிக்கணைபோன் றிருந்தது ஆண் சர்ப்பக்கொடி நாட்டியதுரியோதனனுடன் பொருந்திப் போர்புரிந்த போர்வீரர்கள்பேரிற் புரந்தர துரந்தரன் போக்கிய புங்கவங்களானது எவ்வாறொத்தனவெனில், தீரம்பெறுஞ் சூரனையும் அவன் சேனைகளையுங் களைந்த சிவ சுப்ரமணியக்கடவுளின் வேலாயுதமொத்திருந்தன மேலும் கருங்கடல் போற்கவிந்த கௌரவகுல முதல்வன் சேனைகளியாவத்றையுங் கண்கலங்கப் புண்துலங்கக் கசக்கி வதக்கிக்கருக்கும்படிக்குக் கேசவற்றோழன்முடுக்கிய கிளைக்கணைகளானவை எத்தன்மை யொத்தனவெனில், எமதருமராஜனேவி வீசிய தண்டபாசத்திற்கிணையா யிருந்ததுகள், வேந்தர்கள் முடிமேற் கவித்த வெள்ளைக்குடைகள் காம்புமுறிந்து பூமியிற்கவிழ்ந்து காற்றினுல் நிமிர்ந்து கலந்துகிடப்பவை எவ்வாறிருந்தன வெனில், சுபத்திரை நாயகன் துரியோதனனுடைய படையைவென்று அடலு

ற்றுச்செய்யும் யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம் பெற வேண்டி சந்திரன்வந்து தலைகவிழ்ந்திருப்ப துபோ லிருந்தன. வெற்றிவீரமுள்ள வேந்தர்கள் கையிற் பற்றிய வலம்புரிச்சங்க முதலிய வெல்லாவற்றையும் அர்ச்சுனன் அம்பாலடித் துத் தள்ளுதல் எவ்வாறிருந்த தென்றால், ஏக ச்சக்ராதிபனாகிய துரியோதனனது கீர்த்தியை வேரறக்களைந்த வாறுபோலிருந்தது. தேர்க ளிலும் யானைகளிலும் பொருத்தி யிருந்த பலதினுசு பட்டுக்கொடிகள் பார்த்தன்விட்ட பாணங்களால் அறுபட்டு முறிபட்டு தறிபட்டு மாலைமாலையாய் வீழ்வது எப்படிக்கிருந்த தென்றால், வெகுநிற மேகங்கள் விண்டலம்விட்டு நீங்கி மண்டலத்தில் ஒரே மொத்தமாய் விழாமல் தனித்தனி வரிசைவரிசையாய் விழுந்தவாறு போன்றிருந்தது.

இதல்லாமலும்-மாசற்ற தேசுற்ற வளம் பெற்ற மனதுற்ற தருமராஜனுக் கிளவலாகிய தனஞ்செயனானவன் ஜெயலக்ஷ்மியைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்வதற்குத் தனித்தனி யெடுத்துத் தொடுத்த சரக்குவையலானது தூசிப்படைச் சூரர்களின் வீரவில்லை வெடுக்கென்று முறியப்படுத்திய வேடிக்கை எவ்விதமிருந்ததெனில், ஜனகராஜனுடையவில்லைச் சீதாபிராட்டி யார்க்காகச் செங்கண்மால் வளைத் தொடித்த செயல்போன் றிருந்தது. இதன்றியும்கரும்பைப் பரிந்தெடுத்துண்ணும் வாயும் பனைக்கையும்-விரிந்தாதும் பொருந்திய உடலையுள்ள திடகாத்திர கும்பகரடதடயானைகளின்பெரில் முழங்காநின்ற முரசவாத்தியங்களை நராஜுந்திய நாராசப்பகழிக ளுடைத்தது எப்படிக் கிருந்ததென்றால், உயர்ந்த மலைமேலுற்றபெருங்கருங்கற்களைப் பேரிடிவிழுந்து பிளந்தவாறொத்தது. மேலும் வெற்றிப்போரிற் புகுந்த மத்தகசங்கள் வீரபட்டங்கட்டிய கும்பம் பிளப்புண்டு இரண்டு பக்கங்களிலும் ரெத்தம் புரண்டோடும்படியாகத் திரிகின்றது எத்தன்மை யொத்ததெனில், சித்திரைப்புயலடிக்குங்காலத்திற் சிவந்த வெள்ளம் பெருகிக் கறுத்தமலைமேற் கால்கொண்டு வழிந்த காட்சியை யொத்திருந்தது. இதல்லாமலும் அர்ச்சுனன் அந்தயிடத்திற் போர்செய்ததிறம் எப்படியிருந்ததெனில், ஒருயாகஞ்செய்து தேவர்களுக்குப்பூரணாகுதி கொடுத்த செயல் போன்றிருந்தது. அஃதெவ்வாறென்னில் மாடுபிடிசண்டைவிளைந்த காடுகுடிகொண்டுபரந்த நிலமானதுவேள்விச் சாலையாகவும் வீராளெதிர்ந்து போர்புரிந்த இடமானது ஓமகுண்டமாகவும், அவர்கள்பேரிற் பிரயோகம்பண்ணிய பாணக்கினிகள் யாகாக்கினியாகவும், போர்மோகங் கொண்ட வீராளுடைய தேகமானது சமித்துக்களாகவும், அன்னோருடம்பிலிருந்து வழிந்தரெத்தங்கள் நெய்யாகவும், போர்பொரவழைக்கும் வீரப்பேச்சுகள் வேதமந்திரங்களாகவும் இயாவருடைய உயிரும் அவிர்ப்பாகமாகவும் தேர்ச்சிகரங்கள் பூரண கலசங்களாவும். அயமேதம்-கயமேதம்-புருஷமேதம்-பசுமேதம்-என்னும் யாகத்தை ஒருநாள் விரதத்தில் அவ்வுத்தமன் செய்ததை ஒத்திருந்தது. மேலும் பிரமசிருஷ்டிக் குட்பட்ட ஆத்மகோடிகளின் கண்ணுக்குள் மணிபோன்ற கண்ணனைப் போல் அந்த புத்தபூமியைச் சாரிவரும் அர்ச்சுனனைக்கண்டபாரிய தேர் வீராளெல்லோரும் இன்னுந் தங்களைநாடி தனஞ்செயன் தேடிவருகின்றானென்று தளர்ச்சியடைந்தார்கள்.

இப்படியாகப் போர்விளைந்த யுத்தகளம் எப்படியிருந்த தென்றால் - பருந்துகளிருந்து விருந்துகளருந்த, கழுகுகள் குழுமிக் கொழுநிணங்கொள்ள, காக்கைகள் வீராள் கண்ணைப்பிடுங்க, ஆக்கையைப்பேனாய் அடுத்துக்கடிக்க பிணந்தின்னுங்கூளிக் கணங்கள்பறக்க ஈரலைமூளையைக் குழிநரியிழுக்க மிகுந்த ஓசையுள்ள பட்சிகளின் ரெக்கை நெருக்கத்தினால் வானமும்-மலையும்-மரங்களுமறைய, ஆறாகவும், சேறாகவும் மடுவாகவும் ஓடையாகவும் கயமாகவும் காலாகவும் பெருகி யோடிய உதிரங்களினாற் கடல்வளைந்த உலகஞ்செவக்க, பைசாசங்களும்-பூதகணங்களும்-பிணங்கி, மறுபடியும் இணங்கி, வராகியைவணங்கி, கைகோர்த்து ஆடியும் பாடியும் ஓடியுமிருக்க; பாம்பாரம்-என்புமாலை-சூலகபாலம்-யாளிவாகனம் உடுக்கை-பம்பை இவைதளைக்கொண்டு திரிகின்ற காளிக்கூட்டமும் மணிமுடியணிந்த மயிடனைத்துணித்த கன்னிப்படையும், குத்துச்சண்டை வெட்டுச்சண்டையிற்றேறிய குறளிகூளி பாரிடம் இவைகளுங் கூடிக்குலாவிப் போர்க்கள முழுவதும் பொருமித்திரியவுமாயிருந்தது அன்றியும் ஒருபேய்ப் பெண்ணானவள் சண்டையிலுருண்ட தரியலர் தலைகளை, அண்டையிற் கிடக்கும் யானைத்தலைகளை, குப்

பையாய்க்குவிந்த குதிரைத்தலைகளை, மலைப்பாம்புடல்களில் வரிசையாய்க் கோர்த்து, தாலியுருவுமுதலிய மங்கலசூத்திரமாய்க் கழுத்திற்றரித்து, உருவுகள் கோர்த்துக் கொண்டேனென்று பிரதாபம்பேசித் தன்னைமறந்து வந்து, சற்றேதவறி இரத்தத்தில் வீழ்ந்து ஆழ்ந்து சுழியிற்சூழ்ந்து, செத்தேனென்று முழுகியெழுந்துதெணறிக் கூச்சலிடும்போது; ஒரு பூதம் ஓடிவந்து ஏற்றக்கோல்போன்ற நீண்ட கரத்தைக்காட்ட அக்கரத்தைப்பிடித்துக் கரையேறுபவர்போல் அக்கரத்தைப்பிடித்துக் கரையேறிவந்து, இன்றைக்கொரு தத்தென்று சந்தோஷிக்குஞ் சந்தடிப்பெருக்கமும்; அவ்வாறுபிழைத்த அப்பெண்பேயானது தன்னைக்கரையேற்றிவிட்ட பூதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, எப்போதுமது கைப்பிடித்தேனோ அப்போதே உமக்கு நான்பெண்சாதி எனக்கு நீரே புருஷன் இனிவேறு புருஷனை விரும்பேன் என்று பந்துஜனங்களுக்குச் சொல்லி, அவர்களனுமதியிற் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளுகின்ற ஆரவாரமும்; அக்கலியாணத்தில் நிணமாமிசத்தை நிரம்பத்தின்று, மயங்கிவீழ்ந்து புரளுகின்ற வயிறுதாரிப் பேய்களின் கோட்டணையும்; அர்ச்சுனராஜனுடைய புகழ்ப்பிரதாபத்தைப்பாடி, அவனுக்கு நன்மையுண்டாகக் கடவதென்று வாழ்த்திக்கூடி அவனுடைய காண்டீபத்தையும்- அக்ஷய தூணீரத்தையும் தோத்திரஞ்செய்கின்ற பேரொலியும் எங்கு நிறைந்திருந்தன. இதன்றியும்-சோரி வெள்ளமானது வாரியோலோட அதில்மடிந்தயானைகள் அவ்வாரியிற் படிந்ததி மிங்கிலம்போலவும், அதில்வீழ்ந்த குதிரைப் பிணங்களதிமியென்னு மீன்போலவும், அதிலுலாவும் வாளாயுத முதலிய மற்றவாயுதங்களெல்லாம் பற்பலவித மச்சம்போலவும், அதிலோடுகின்ற தேர்கள் தேர்த்தட்டுகள் முதலியவை கடன்மேற்செல்கின்ற கப்பல்-கட்டுமரம்-தோணி-படகு இவைபோலவு மிருந்தன. பிணங்களாற் குவிந்தமேடானது எண்காற்பட்சிகளிருக்கும் பெருமலைபோன் றிருந்தது மதயானைகள்கொம்பொடிந்து கூக்குரலிடும் ஓசையானது, தீர புருஷாள் ஒருவருக்கொருவர் கூரியகணையால் குத்திக்கொண்டிரையும் பேரோசையாலடங்கின. கடையாணி கழன்றோடுகின்ற சக்கரங்களும், தலையறுந்த முண்டமாடும் ஆட்டங்களும், பரதநாட்டிய ஸ்திரீகள் வெட்கமுறும்படியாயிருந்தன.

இந்தப்பிரகாரங் கற்பகப்பூமாலையணிந்த பொற்பிரகாசப் பொன்னுலகிற் சிறந்த தேவேந்திரகுமாரனை பார்த்தன் ஆர்த்து அமருத்தரித்த போர்க்களத்தில், யாளிக்கும்-சிங்கத்திங்கும்-யானைக்கும்-புலிக்கு நிகராகிய வேந்தர் முதலாகிய வீரர்களை, கூளிக்கும் ஞாளிக்கும் காக்கைக்கும் கழுகுக்கும் அளவில்லாத் தன் கைவாளிக்கும் அவ்வூர்வாழுங் காளிக்கும் விருந்தாக்கி, தேவர்கள் கண்களிக்கும் படிக்கு விஜயலட்சுமியைத் திருமணங்கண்டருளினன். இத்த வீரப்பிரதாப தீரகாண்டீப யோக வைபோக தியாக மாயோக விஜயமகாராஜன் செலுத்திய வெந்தழற்கணைகளுக்கு இயாவரும், பஞ்சுபோற்பறந்து அஞ்சி பல்லைக்காட்டிக்கெஞ்சி எஞ்சிப்போனார்கள். சிலர் சண்டையைத் துறந்தார்கள். பலர் மண்டைகிழிந் திறந்தார்கள் சிலர் முகம்விட்டவாறே ஓடினார்கள் பலர் மூச்சுவிட்டுத்திணறி வாடினார்கள் இவ்வாறான நிலையைச் சவ்வியசாசிகண்டு வெவ்வியநகையுடன் வெகுண்டு, ஆபத்தினாலோடுகின்றவர்களைப் பாபத்திற்குப் பயப்படாமற் றுரத்தி, விடாதே விடாதே; என்று வெருட்டுவதானன். இதுவுமல்லாமல், திரிதாஷ்டிரகுமாரனை துரியோதனன்-துச்சாதனன்-சிந்துராஜமைந்தன் - சௌபலராஜகுமாரன் - குந்திதேவி முதற்பிள்ளையான சூரியதனயன்-இவர் முதலாகிய வெற்றி வீரர்களியாவருந் திசைவிலங்கிமதி நலங்கி நிலைகலங்கி தலைகுலுங்கிப் போகும்படியாய்ச் செந்தீக்கணைகளை முன்னும்பின்னு முடுக்கி, தேர்செலுத்துஞ் சாரதியான உத்தரகுமாரனுந் தானுஞ் சற்றிளைப்பாறும்படியாய்க் கைப்பிடித்த காண்டீபத்தை நாணிதளர்த்தி, தோட்புறமாட்டிய அம்பறுத்தூணியை நீக்கி, விரற்சாடு-கரச்சாடு-முன்கைத் தோற்கட்டுபின்கை தோற்கட்டுஇவைமுதலிய கவசங்களைக்களைந்து இரதத்தின்மீது வைத்து, அஸ்வசஞ்சீவி மந்திரத்தாற் குதிரைகளைதேற்றி, சாரதியின்சலிப்பையுமாற்றி, தனதாசாரியர்களைப்போற்றி, இன்னமும்பகைவர் ஒன்றுகூடி வருவார்களாகில் மெத்தவும் நேர்த்தியென்று பூர்த்தியான தன்சரீரவருத்தந்தீர்த்து முகம் வேர்த்து நின்றான். அத்தருணத்தில் உத்தரகுமாரனுந்தேர்விட்டிழிந்து குதிரைக்க

டிவாளத்தைக் குத்துக்காலுடன்சேர்த்து குதிரைநடாத்துங் கோலையுந்தேர்மேல்வைத்துக் கட்டி, குதிரைகளைத் தடவித்தட்டி, அர்ச்சுன ராஜனைக்கிட்டி, மாடுபிடிசண்டை நடந்த மகத்துவத்தையும்- இனிமேல் நடக்கவேண்டிய மார்க்கத்தையும் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

துரியோதனனுதியர் மீட்டுமருச்சுனனோடு பொருது, அவனது மோகனாஸ்திரத்தால் மயங்கிச் சாய்ந்துபோதல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இப்பால்-பசைநிறம்படைத்த பார்த்தனுடன் கொச்சைப் போர்புரிந்து லெச்சைக் கெட்டழிந்து அடிபட்டோடிய பேர்களின் செயலென்னவெனில், இவ்விதமாக ஒவ்வுதலில்லாச் செவ்வையதான சவ்வியசாசி பௌவமாம் படையில் அவ்வவர்மிதிற் கௌவுமம்பாய்ந்து எவ்வமாகென்று வின்னுணிமாட்டி முன்னுகப்பூட்டி இழுத்துவிட்டுச் சற்றிளைப்பாறியிருக்கவும், துவ்வியபாணந் தெவ்வர்களுடைய கொவ்விய பிடரியைக் குறைத்தழித்தொழித்த கொடுமையைக் கௌரவக் குலமகன்கண்டு, செவ்வியகண்கள் செவ்வரக்கினுஞ் செவந்து, நாப்புரண்டுலர்ந்து, தீப்பொறிமலிந்து, நாடாதுநாடி வாடா'துவாடி, க்ஷாத்திரத்தால்முனைந்து, நான் இந்த நரனுடன் சண்டைவிளைத்து நலிந்து மெலிந்து தறிந்து முறிந்து இறந்துபோனாலும் போகிறதேயல்லது, இவனால் என்படைகெட்டு இவ்வளவு அவமானப்பட்டு அஸ்தினாபுரிமட்டும் போய்ச் சேரமாட்டேன். என்று நடநடவென்று பற்கடித்து, மடமடவென்று விற்பிடித்து பளபளவென்று தோளடித்து, கிடுகிடுவென்று கெற்சித்து, தடதடவென்றோடித் தேரேறி, கடகடவென்றுடப் புரவிசெலுத்தி, படபடவென் றரவக்கொடிநீட, விடவிடவென் றமரர்த்தடம் வீட, ஆணவப் பேயாட, அருவினை யூடாட, கிராடமராட கர்னுடர் முதலிய மன்னவர்சூழப் படாடம்பங்காட்டி வந்தான். இப்படிக்கு வாராநின்ற துரியோதன மகாராஜனைக் கர்னன்பார்த்து, கடுங்கோபங்கொண்டார்த்து, ஆ! தம்பி! நானுயிருட னிருக்கும்போது நீசண்டைக்குப் போகவேண்டுமோ? நில்லு: நில்லு: என்று தடுத்து, தன்னுடைய தேரை முன்னுதாய்விடுத்து, மன்னவன் ரதத்தைப் பின்னுறவமைத்தான். அன்னகாலையிற் பொன்னணி பூண்ட துரியோதனனுடைய தம்பிமார்களும் பூபாலர்முதலிய பேர்களும் மின்னென வெழுந்து, கர்னனுடன் கலந்து முனைந்தார்கள். வீஷ்மர்-துரோணாச்சாரியர் - கிருபாச்சாரியர்- அஸ்வத்தாமா-இவர்கள் நால்வருந் துரியோதனனுடைய மனோபாவமறிந்து, தவறு பேசுதல் தவிர்ந்து, போனவருட னேர்ந்து புகுந்தார்கள். அப்போது மகமேருவுக்கொப்பாகிய அத்தினபுரியென்னும் வெற்றியானை மீதேரிக்கொண்டு, அருச்சுனன் சண்டையை யிப்போது அமராகுப் பொடியாக்குவேன், இது எப்போதுந் தப்பாது எங்கள் பெருமைக்கொப்பேது பாருங்கள். என்று விண்டலமுதலாகிய மேகங்களும்-எண்டிசைமுதலாகிய நாகங்களும்-மண்டலமுதலாகிய அண்டங்களும் விண்டுதிர்ந்துபோ மென்னத்தக்கதாய் விளைந்திருக்கின்ற இப்போர் முகத்தில், இவனே வெற்றிபெறுவானென்று கொற்றவர் பலரும் மற்றவரெவருங் குறித்துக் கொண்டாடும்படியாய் விகர்னனென்னுங் காளை சென்டென வெழுந்து திரண்ட சேனையுடன் வந்து கலந்தான்.

இதல்லாமலும் பார்த்தன் பாணத்திற்குப் பயந்து, போர்க்களம் விட்டுப்பிரிந்து, பெண்டுபிள்ளைகள்மேற் பரிந்து, பின்னுமுன்னுமாக இறந்துபோன மகுடவர்த்தனர்பட்டவர்த்தனர் முதலியபேர்களுஞ் சேர்ந்து, எமதர்மராஜன்மேல் எதிர்க்கின்ற உயிர்வகைக் கூட்டம்போல் திரும்பினார்கள் கோபமீறிய குரோதமேறிய நான்குபடைகளும், அதிரதர்-மகாரதர்-சமரதர்-அர்த்தரதர் முதலிய வீராதிவீரர்களும்பொருந்தி, பிருதிவி-அப்பு-தேயு-வாயு- ஆகாயம்-என்னுமிவ் வைம்பெரும் பூதமுங் கலங்கும்படியாய், ஆதிசேடனுடைய பணமகுடமுங் குலுங்கும்படியாய்த் துணிந்து திடதைரியதீரத்துடன் இளைப்பாறிக்கொண்டு தனித்திருந்து சாரதியுடன் சண்டையின் திறத்தினைப் பேசிநின்ற தனஞ்சேயச் சிங்கத்தைத் தட்டியெழுப்பி வளைத்தார்கள். சற்றுநேரத்திற்குமுன்னே தனஞ்செயனாற் பட்டபாடும் கெட்டகேடும், அஸ்திரந்துளைத்தநோயும், பச்சையுதிரமோடிவரும் புண்வாயுங் காயுமுன்னவே

ஆயும் அறிவினர் ஆயாசம்பாராமல் போர்ப்புரியப்புகுந்து, நாற்றிசையிலும் பரவி நானுவிதமாகிய அஸ்திரசஸ்திர ஆயுதங்களை விஸ்தாரமாக விடுத்து அடுத்தார்கள். அவ்வவர் தொடுக்கும் அம்புக்கும்புகளை அர்ச்சுனன்கண்டு, இரதத்தின்மேற்கொண்டு, எதிர்வந்தபேர்கள் பிதுர்கலங்கிப் போகும்படிக்கு விஜயகாண்டீபம் வளைத்து நாணெலி விளைத்து முழுமதிபோல் மதர்த்து நின்றான். இந்நாயகனை நரன் தேரேறுமுன்னமே வாரேறுதனச் சுதர்க்கணை மைந்தனை உத்தரகுமாரனென் னுஞ்சாரதி களையாறிய குதிரைகளைத் தேரிற் பூட்டி, கலகலவென்று ஒலிக்குஞ்சதங்கைகள் கர்க்கரத்தொனியுடன் கலந்துமுழங்க முடுக்கினன். அர்ச்சுனராஜன் தேர் அசைந்தாடி யோடும்பொழுது மணி முடிதரித்த மன்னவர்பலருங் காரிடி- நீரிடி-நெருப்பிடி-பேரிடியென்ன நெடுநாணேசைகாட்டி அளவுபடாத அம்புகளைச்சொரிந்தார்கள் அதுவுமல்லாமல் அக்கினிபற்றி யெழுகின்ற கொழு-மழு தண்டாயுதம்-சூலம்-அங்குசம்-பாசம்-உலக்கை-சக்கராயுதம்-தோமரம்-ஈட்டி-வாங்கு - இவைமுதலிய ஆயுதங்களை முக்கண்மூர்த்திக் கொப்பான பற்குணன் பேரிலும், சாரதிமீதிலும் தேரின்பரப்பிலும் குதிரைகளுடம்பிலும் படும்படியாய்வீசி முடுக்கினர்கள்.

ஈதன்றியும் யானைமே லிருந்தவர்கள் தேர்மேலமர்ந்தவர்கள்-குதிரைமேற் கொண்டவர்கள்-பூமிமேல் நின்றவர்கள் ஆகியவிவர்கள் தங்கள் தங்களுக் கிஷ்டமானபடி முனைந்து, தனிப்படைகொண்டு ஜாடினர்கள். அப்போது பூண்டயங்குந் தேரிலிருந்த பாண்டுபுத்திரனுகிய பார்த்தன் எமந்தரிதுக் காலத்தில் மூடுபனியினல் மறைக்கப்பட்ட சூரியன்போலிருந்தான். அவ்விதமாகச் சற்றுநேரம் ஒளிமழுங்கி உருத்தெரியாமலிருந்து உடனேயோசித்து விரைந்து, தனக்கெதிர்நேரிட்ட தரியலர்களையும் அவர்களாற்ருக்கிய சரக்கணைகளையும் சட்டை பண்ணுதவனுய்ப் பட்டங்கட்டிய முடித்தலையாட்டி, பகபகநகைத்துப் பற்காட்டி உடலுமுயிரும் பதைக்க நம்முடன் அடல் விளைக்கவந்த இத்தனைபேர்களும் படவதைத்து விடவேண்டுமென்று பதறிநினைத்து. மறுபடியும் பொறுத்து, விஜயகாண்டீபத்தை யெடுத்து நிறுத்தி வளைத்து, நாணேற்றி, பூர்வத்தில் தனக்குத்தேவேந்திரன் கொடுத்திருந்த இந்திராஸ்திரத்தை யேந்தி மந்திரஞ்சொல்லி வணங்கி இந்திரத்திக்கினி லுந்தி இயமதர்மராஜனுற் பெற்ற ஏமாஸ்திரத்தை யெடுத்துப்பூசித்துத்தென்றிசையிற் செலுத்தி வருணுஸ்திரத்தை வணங்கி மேற்குத்திக்கில் முடுக்கி குபேராஸ்திரத்தைக் கைக்கொண்டு கும்பிட்டுப் பணித்து வடக்குத்திக்கில் விடுத்து, இந்திரன் முதலாயுள்ள அஷ்டதிக்குப் பாலர்களையுந் துதித்து, நான்குதிக்கிலும் பாங்குட நடந்து திரும்பி, நாணிதளர்த்திய காண்டீபத்தையும் அம்பரூத் தூணியையும் இரதத்தின்மேல் வைத்துப் போட்டு, அக்கால் நடக்கின்ற வித்தையான வேடிக்கைளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் இப்பிரகாரந் தருக்குடன் செருக்கிநின்ற தனஞ்செயனையும் அவனுலேவியசாயங்களையும்- அந்தச்சாயகங்கள் தங்களைத்தடைப்படுத்துகின்றதந்திரங்களையும்அவன்கற்றிருக்கின்ற தநுவேதமந்திர சுதந்தரங்களையுந் துரியோதனன் படைவீரர்கள் தெரிந்து கொள்ள மாட்டாதவர்களாய் பண்டாட்டமாவதே கொண்டாட்டமென்னக் குறித்து, சப்தமேகமெழுந்ததுபோற் கவிந்து, மின்னலிடியும் வீறிட்டவாறுபோல் முழங்கி விற்பிடித்து கல்வருஷம் பொழியுங் காட்சிபோல் அஸ்திரங்களைச்சொரிந்து, வேணமட்டும் பரிந்து சலிப்பில்லாமற் பாடுபட்டார்கள்.

இவ்வாறு தம்மாற் கூடியவரையிலுந்தாட்சியில்லாமல் முடுக்கிப் பிரயோகித்தசரங்களையெல்லாம் அருச்சுனன்விட்ட நான்கு தேவதாஸ்திரங்களும் அப்பாலிப்பாற் செல்லவொட்டாமல் முடக்கிஅவ்வர்ச்சுனன் பேரிற்போகவொட்டாமல் மடக்கி, அப்பாணங்களின் வேகத்தையும் அடக்கி, ஆவெனத்திறந்தவாயால் அமுக்கி, முறுக்கிவாரியடித்து நொறுக்கி, தாறுமாருய்-வேறுவேருய்-கூறுகூருய் நீறுநீருய்ச்செய்யுந் தன்மையை மந்தரமலைபோலுயர்ந்த தோளினையுடைய வீஷ்மர்- துரோணுச்சாரியர்-கிருபாச்சாரியர் - அஸ்வத்தாமா இவர் முதலிய சாந்தரும் துரியோதனராஜன் முதலாகிய வேந்தரும், மகாரதர்முதலாகிய மாந்தரும், பார்த்துத் தலைகவிழ்ந்து குனிந்து மதிமயங்கி முனிந்து, மனந்தியங்கி நினைந்து, ஐயோ ! இந்த அர்ச்சுனனல் முன்னடி அடிபட்டுஇடைந்தோமே, அந்தத்தெப்பலு

டன்போய்விடாமல் திரும்பியெதிர்த்தும் வெ ல்லமாட்டாமல், இப்போது துரியோதனன் தொப்பலுக் குள்ளானேமே ஓ! ஓ! ஓ! வெகு நாளைக்குநிலைநிற்கும்படியான அபகீர்த்தியை யடைந்தோமே இதுவரையிலும் நாம் பெற்றி ருந்த சுபகீர்த்தியை யிழந்தோமோ வீணுகவே சாறிநொந்தோமே. பூணாரம்பெற்ற புரந்தர ன்மைந்தன் செய்வனவற்றைச் செய்துபோட் டு, மெய்வருத்தமில்லாமல் விலாசமுற்றிருக்கி ன்ருனே நாம் இதற்கென்னசெய்வோம்? என் று வெட்கப்பட்டு வெந்துவெதும்பி யொதுங் கிப்போனுர்கள். இப்பால் வானத்தினின்று வேடிக்கை கண்ட வானவர் மாதவர் முதலா யினேர் மகிழ்ச்சிமேற் கொண்டு மாதவிகொழு கனை மகிழ்ந்து, மனதாரப் புகழ்ந்து மலர்ம ழைபொழிந்து வாழ்த்தினுர்கள். சரஸ்வதிநா யகனுன சதுர்முகப்பிரமனுனவர் சாக்ஷாத்கார மான சங்காழி முகுந்தனுடைய தனியருளெ ன்று சந்தோஷங் கொண்டாடினுர். அமராப திக் கதிபனுகிய தேவேந்திரன் காலகேயாளைச் செயித்து நமராயுளளித்த விஜயன் நவநீத சோரநாதன் மைத்துனனென்று நாடிப்புகழ்ந் தாடினுன். அளகாபுரிக்கிறைவனுனகுபேரன் சந்திரசேகர சடாதரனருளால் இந்திராதிபரெ வர்க்கும் முந்திய முதற்காரணமாகிவந் தவ தரித்த மரகதநிறத்தனே அருச்சுனனுமனென் ருனந்தங் கொண்டான். பாண்டு பூபதியான வன் மற்றப் பார்த்தியர்பலரோடுங் கலந்து, நமது காண்டீபன் வெகுண்டு தூண்டியசரத் தாற் செத்தழிந்தொழிந்தசேனையும் யானையும் இத்தனைகோடி யென்றியம்பப் படாமைபால் நல்லபுத்திரப்பேறு பெற்றன மென்று மெத் தவும்பேசி மேன்மையடைந்தனன் - அமரர்- சித்தர் - அசுரர் - தைத்தியர் - கருடர்-கின்னர்- நிருதர் - கிம்புருடர் - காந்தருவர் - இயக்கர் - விஞ்ஞையர் - பூதர் - பைசாசர்-அர்தரர் - முனி வர் - உரகர் - ஆகாயவசிகள் - போகபூமியர் - ஏகாதசருத்திரர் - துவாதசாதித்தர் - அட்டவ சுக்கள் இவர்கள் முதலாகிய பேர்களியாவ ரும், இந்தச்சவ்வியசாசியின் சாதுரியத்தைக் கண்களாற்கண்டு களித்துத் தங்களாலுந்தாங் கமாட்டாமல், ஒங்கிய மலைக் கண்ணுவப்புற் றிருந்தனர்.

இவ்வாறெல்லோருங் கொண்டாடிக்கொ ண்டிருக்கின்ற அந்தவேளையில் வீபற்சு என் னும் பெயர்பெற்ற விஜயன் மறுபடியும் வில் லையெடுத்து நாணி தொடுத்து, தானினைத்த காரியஞ் சித்தியாகும்படி கருதி மோகனுஸ்தி ரம்பிடித்து, பூசாவிதிகள்முடித்து பிரணவம ந்திரம் படித்து பிரதாபராமன்போல விடுத்து பெருங் கும்புகளெல்லாந் தும்புகளெழும்படி யாய்ப் பெதறிவாடி ஓடி அவர்கள் படும்பாட் டை யோகபுருஷன்போல் நாடிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இங்ஙனநின்றெழுந்த மோ கனுஸ்திர மானதுதியாகம் வாங்கச்சென்ற தெரிவைபோற்சென்று, பிராணத்தியாகம் ப ண்ணுவதற்குப் பின்வாங்காமல் முன்னேங்கி மற்போர்விளைக்கும் பற்பல வீரர்களையும் விற் பன விவேகிகளையும் சொற்பனங் காண்பவர் போற் சோர்வுறச்செய்து மயக்கியபோது, ச ண்டைசெய்யவந்த திறமும் தாங்கள் புரிந்த மறமும் தேகநிறமும்-துறந்து மறந்து. மடிந் தவர்களைப்போற் பூமிமேற் படிந்து போனுர் கள்இதன்றியும் தேர்மேலிருந்தவர்கள்தேரின் பேரிலும் யானைமேல் வந்தவர்கள் யானையி ன்பேரிலும். குதிரைமீதுவந்தவர்கள் குதிரை யின்பேரிலும், நிலத்தின்மேல் நின்றவர்கள் நிலத்தின்பேரிலும் இருந்ததிருந்தபடி பெரு ந்திகிலடைந்து; இந்தலோகம்-அந்தலோகம் எந்தலோகமோ வென்று நிலைதவறித் தலையு தறிப் பொறிசிதறிப் பலன்பதறிச் சாய்த்து வி ட்டார்கள். அவர்கள் படும் பாட்டைப்பார்த்த பார்த்தனுனவன் மனக்கிசைந்த சாரதியான உத்தரகுமாரனுடைய சித்திரமுகத்தைப் பரிந் துநோக்கி, பிரயோசனமற்ற ஓர் நகைபுரிந்தா ன். பிரயோசன மில்லாதநகை யாதென்னில் இரும்புக்கு விழுகின்ற சம்மட்டியானது நெ ருப்புக்கும் விழுவதுபோல், துரியோதனுதி யர் படப்போகின்ற அவமானத்தைத் துரோ ணர்முதலிய பெரியோர்களும் படப்போகின் ருர்களே; என்று வெறுப்பினுல் நகைத்த வெ றுநகை யென்று சொன்னேம்.

அருச்சுனனேவலா லுத்தரகுமாரன் தன் தங்கைக்குத் தரணிபர்தலையா டை பறித்துவருதல்.

இப்படி யாதொரு சந்துஷ்டியுமில்லா மல் வெறுப்பாய் நகைத்த தனஞ்செயனுனவ ன் விராடகுமாரனைத் தழுவி, அப்பா உத்தர

குமாரனே ! உன்சகோதரியான உத்தரைசொல்லிய சங்கதி ஞாபகத்திலுண்டோ இல்லையோ ? மறந்துவிட்டாயோ ? ஜெயங்கொண்ட தன்மையால் மகிழ்ந்து விட்டாயோ ? என்று கேட்டான். அவ்வசனங்கேட்ட உத்தரகுமாரன் கண்களிருண்டு, மனமருண்டு, சிந்தைகலங்கி, தீரம்விலங்கி, திடுக்கிட்டலமலங்கித் தியங்கி, ஒன்றுந்தோன்றமல் மயங்கி, உறக்கமுந் துன்பமும் ஒருவாறடைந்து இப்பேர்ப்பட்ட மகா புருஷனுடைய அருமை பெருமைதெரியாமல் நமதுதங்கை என்னசொன்னளோ ? ஏதுகாரணமோ ? என்று பெருமூச்செரிந்து, பற்குணனைப் பணிந்து, பயம்விட்டுத்துணிந்து, எனக்கிட்ட தெய்வமான ஏந்தலே ! அறியாதவளாலசிறியாள் குறியாமற்பேசிய கொடுமொழிகளேதேனு முண்டாயின், அம்மொழியை என்னைப்பற்றி மன்னிக்கவேண்டும். என்று வாய்பொத்திக் கைகட்டி மனநடுங்கிச்சொன்னன் அவனது அடக்கம் ஒடுக்கம்நடுக்கம் வணக்க முதலியவற்றைக் குறிப்பினு லுணர்ந்துகொண்ட நரனுனவன் உத்தரகுமாரனுடைய முதுகைத்தட்டி, அப்பா குழந்தா ஓ! மற்றென்றுமல்ல. நீ வாய்வறளாதே மனந்தளராதே மதிபுரளாதே ஓ வல்லவனே! இப்போது நாம் போக்கிய மோகனக்கணையால் அயர்ந்து எழுந்த யாவரும் இன்னுமொரு முகூர்த்தத்திற் குள்ளாக மயக்கநீங்கி யெழுந்திருப்பார்கள். இதற்குமுன்னுதாய் நீ அவர்களிடத்திற்குப்போய். அவர்கள் கிரீடத்திற் சாம்பிரதாயமாய்க் கட்டிக்கொண் டிருக்கின்ற துஸ்தர வஸ்திரங்களையும்-விருதுகருதித்தொடுத்த இரத்நச்சிலைகளையும்-பக்குவமாய்ப் பரித்து வருவையால் உன்தங்கை கேட்டுக்கொண்ட வண்ணம் பொம்மைகட் கணிந்து விளையாடக்கொடுக்கலாம் என்று புகன்ற அர்ச்சுனன் வார்த்தையை உத்தரன் பற்றரைமாற்றுப்பசும் பொன்போற் சித்தமுவந்து தேர்ந்து. சிந்தை தெளிந்து, ஜெயமென்றெழுந்து சீக்கிரஞ் செல்லுவதானுன்.

அப்படி செல்லவெழுந்த உத்தரகுமாரனைப் பராக்கிரமக் கொடிபடைத்த பார்த்தனழைத்து, ஓ விராடபதி குமாரனே ! இராஜாதி இராஜனுன துரியோதன மகாராஜனணிந்திருக்கும் வஸ்திரமானது கருத்தமணிகள் பொறுத்த நிறத்தையுடையது, அஸ்வத்தாமாவுந் துச்சாதனனுந் தரித்திருக்கும் வஸ்திரம் நீலமணிக ளழுத்திய கோலத்தை யுடையது கொடையாளனுகிய கர்னராஜனுடைய சிரோவஸ்திரமானது நான்குபுறமும் நவமணிபதித்து மரகதநிறத்தை மாற்றியிருப்பது மநுவேதமறிந்த தனுவேதிய ரிருவருந் தரித்த கலையானது சுற்று முத்துவைத்துக் கோர்த்த குற்றமற்ற வெண்பட்டாற் சமைந்தது. இன்னுமுள்ள மன்னவர்துணிகள் பன்னிற வன்னமாயிருக்கும். அன்னவைகளில் உன்கண்ணுக்கிசைந்தன வெல்லாங் கழற்றிக் கட்டிக் கொண்டு வந்துவிடு அப்படிக்கு வரும்போதில் எங்களையா வாகிய வீஷ்மரிடத்திற்குப் போகாதே. அவரது கலைவேஷ்டியானது மெத்தச்சிறந்திருக்கும் அதன்பேரி லாசைவைக்காதே. அவரிந்த மோகனுஸ்திர மயக்கத்தில் மூழ்கமாட்டார். நீ யொருவேளை அவரைகிட்டிப் போவையாகில், ஒரேவெட்டாய் வெட்டியெறிவார் ஆகையாலவரை யெட்டிப்பாராதே மற்றையர்களிடத்தில் தாராளமாகச் சென்று அவரவர்களுடைய தலைத்துணியைக் கைக்கொண்டு சல்தியில் வந்துவிடுக. கேளும் நீ கால்நடையாகச் செல்லாதே. அவர்கள் படும் பாட்டைக்கண்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாதே கண் மூடிக்கலங்கிக் கசங்கிக்கிடப்பவரைக் கொல்லாதே, அவர்களுன்னைக் கண்டுவிட்டால், ஐயோ ? அதுபொல்லாதே: நீ யவ்விடங்களில் தாமிசப்பட்டு நில்லாதே. நமதுதேரைச் செலுத்திக் கொண்டுபோய்ச் சீக்கிரத்தில் வரக்கடவாய் என்று காண்டீபன்சொல்ல அந்தப் பிரகாரமே செய்வேனென்று இரதமூர்ந்து சென்று அவரவர்கள் கால்மாடு தலைமடாகவிழுந்து உறங்கி யிருக்கின்ற கலகத்தைக் கண்டு, அவாளவாளுடைய தலைத்துணியைக் கவர்ந்து கொள்ளும்படிக்குப் பாய்ந்து பாய்ந்து பறிப்பதாயினன்.

அப்போது மாய்ந்தவர்போற் சாய்ந்து கிடக்கிற வேந்தர்களெல்லாம் விழியைத் திறக்காமலிருந்தார்கள் சிலபேர்கள் விழித்தபார்வையுடன் விறைத்தாற்போ லிருந்தார்கள் ஆவெனத்திறந்த வாயர்கள் சிலபேர்: ஓ வென ஒலிக்கும்பேயர்கள் பலபேர். ஊவென வோசையிட் டுளறினேர். சிலபேர் ஏயெனவேங்கி யெண்ண மிட்டோர் பலபேர் நாக்கைக்குழப்பி நலிந்தோர் சிலபேர் வாக்குக்குளறி வலிப்

போர் பலபேர் தழுவாமற்பிடித்த எழுவாயுக த்துடன் விழுவார் சிலபேர். விழுவாரையெல் லாம் விழியாரக்கண்டு எழுவார் பலபேர் கால் தவறி மண்ணைக்கவ்வோர் சிலபேர் மேல்சுவ றிரத்தவெள்ளத்துழலுவோர் பலபேர். இத ன்றியும் கைகாலசைவது குறியாமலும் மெய் சாய்வதினையறியாமலும் வாயில் ஈப்புகுவது தெரியாமலும், நோயில்தீப்படுவது தரியாம லும், பல்லைக்காட்டிப் பரதவித்து, வில்லைநா ட்டி விலவிலத்து பலவித ஜாலமாய், தலைவிரி கோலமாய், யாவரும் பதைபதைத்திருந்தார் கள். இப்படியா இருந்தபேர்களைப் பார்த்த உ த்தரகுமாரன் ஐயமடைந்து, பையநடந்து, எ ன்செய்வோமென்று அர்ச்சுனனென் சொன்ன சைகையைமறந்து, அவனது ஆதரவையும் போதரவையும் பூரணமாக நினைந்து, கையுங் காலுங் கடகடவென்று குலுங்கி நடுங்கி, மெ ய்யும்வாயும் படபடவென்று அலமலங்கி பொ டுங்கி, பேய்போற் பதறிமுடங்கி, பேய்மனம் பெதறியடங்கி, பின்னு முன்னும் போகத்தொ டங்கி, வீஷ்மரிருந்த நிலையிற்போய்ப் பார்த் தான்.

அந்தமெய் விரத சீலராகிய வீஷ்மா னவர் கண்ணையுருக்கிக்காட்டி விழித்து, வீரப் பார்வை நாட்டியிருந்தார் அவரைக்கண்ட மா த்திரத்தில் ஒருதரம் வேர்த்து. பயங்கரத்துட னர்த்து, நான்குபுரமும் பார்த்து சித்திரச்சிலை விஜயனைச் சிந்தித்து, திடதீரத்துடன் கனைத் து, வந்தகாரியத்தை நினைத்து, வஸ்திரம் ப றிக்கத்தனித்து கிரீடியுரைத்த உத்தரத்திற்குத் துஸ்தரமாகிய துஷ்டத்தனஞ்செய்யப் படா தென்று மதித்து, வெற்றிவீரர்களின் பட்டுத் துணிகளில் ஒன்றையும் விட்டு விடாமற் றொ ட்டுப்பறுத்துப் பெருமூட்டைகட்டி, தேர்மே லேற்றி, கார்போலிரைந்து செல்லுங்குதிரை களை முடுக்கிக் கணப்போதில் வந்துசேர்ந்தா ன். இந்தப்படிக்கு அச்சமில்லாமற்சென்று ம ச்சராஜன் மைந்தன் கொண்டுவந்த துணிமூ ட்டையைப் பச்சமேனிப் பற்குணன் கண்டு, அவனைமிகவும் கொண்டாடி மகிழ்ச்சியடை ந்து புகழ்ச்சியாய்ப்பார்த் திருந்தான்.

மன்னர்யாரு மயக்கமாறி வீஷ்மராற்றலையா டைபோனதறிந்து உடனே அத்தின புரிக்குப் பிரயாணமாதல்.

இப்பால் அர்ச்சுனன் கணையால் அடிப ட்டுநொந்து, மேனிமுழுதும் வேஷ்டையால் வெலிந்து, மோகனக்கணையால் மூளைகெட்ட ழிந்து, வில்முதலிய பாணம்பிளந்து, வெறு ங்கையாய்த்தளர்ந்து முடிசாய்ந்துவிட்ட செ டிவீர வர்க்கமும் படியாளு மன்ன நம்-பார்த்தி பன் படைகளுங் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் கல க்கம் பிரித்து, நஞ்சொழிந்த நாகம்போல் நெ ளிந்து தங்களைத் தாங்களேயறிந்து தலைக்கே றிய மயக்கந்தெளிந்து தத்தித்தடுமாறிச்செறி ந்து, மெத்தனவெழுந்து, பித்தர்போல் விழு ந்து, செத்தவர்போற்கிடந்து, எக்காலு நீங் காத துக்கமும்-துயரமும்-வெட்கமும் - நாண மும்-விசனமு மேலிடும்படியாய், ஏதேது ? இ னி தலையெடுக்கப் போகிற தில்லையென்று சொ ல்லும்படிக் கிருந்தார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட வி சனத்தினால் திப்பிரமைகொண் டிருந்தவர்கள் சுப்பிரதீபம் போன்ற அர்ச்சுனராஜனை யெ ண்ணி மதித்து அற்புதமடைந்து, அவனுக் கெதிர் வரமாட்டாமற்றியங்கி சிவனுக் கெதிர் செல்ல நானுந் திரிபுராதிகளைப்போற் றிடம ற்றவர்களாகி, திகிலடைந்த மனமுற்றவர்களா ய், திறலழிந்த உரவற்றவர்களாய் வறண்டுபோ ன நெஞ்சும் நாக்கும்-சுருண்டுபோன ஈரலுங் குடலும், துன்பப்படாமற் சிறிதுஜலமுண்டு நனைபச்செய்து கொண்டு, இணங்கினோரை இன்புடன் காக்குங் கருணைக்கடலாகிய கங்கா புத்திரரை நோக்கி ஓ எங்கோனே ! இதற்கெ ன்னசெய்வோம் ? மயக்கமெங்களைவிட்டு மா யவில்லையே. தியக்கமெங்களைவிட்டுத் தீயவில் லையே: என்று ஏங்கியபோது மதனுக்கிடங் கொடாத மகாவிரதவீஷ்மரென்ன செய்வார் ? உடனே எப்புவனத்தும் ஒப்பில்லாத மற்புய வல்லவனான சுயோதனபாக்கியவானுக் கெதிர் சென்று நின்று, ஓ யோக்கியவானே என்வாக் கியத்தை இனியேனுங் கேள். இப்போது எ ல்லாருயிரையும் வல்லான்கைப் பம்பரம்போ லாட்டி வாட்டவந்த இவ்வர்ச்சுனனோடு பதை த்துப் பதறிப்போ யெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணு வதற்கு, தேவர்களாலும் அத்தேவர்களைப்பெ ற்ற மூவர்களாலும் ஆகாது மற்றெவர்கட்கும்

வெற்றிபெறுவிதக் காட்சியும், யுத்தஞ்செய்யுந் திடசூட்சியும் வராது. ஈதிவ்வாறிருக்கின்மை யால், இனிமேல் யுத்தகளநாடி வெற்றிபோர் புரிவோமென்று என்றென்றைக்கும் எண்ண வேண்டாம் அப்பா துரியோதன! நீயாவது மற்றபேயராவது இனிஒருவேளை கிரகசாரசா மானியத்தாற் சண்டைபோடக் கருதுவீராகில், மெய்யாகவே பிராணன்பெற மாட்டீர்கள். அஃதென்னத்தினை லென்றால் - அவனுந்தி மோகனுஷ்திரத்தால் நாமெல்லோரும் உயிர் சிந்தியவாறுபோலயர்ந்து தலைசாய்ந்து கிடந்தசமயத்தில் ஏதோ ஒருநினைவுகொண்டு தன் சாரதியையனுப்பி, அவரவர் தலையை விரைவிற்கொண்டுவாவென்று விட்டால்: அந்தச் சொல்லுக் கிரண்டில்லாமல் இதுவரையில் நமது பிராணன் போயிருக்கலாம் இதற்குச் சாட்சியாதெனில்-சற்றுநேரத்திற்கு முன்னே செத்தவர்போலொடுங்கிக்கிடந்த நம்மைச் சுற்றிப்பார்த்து வரும்படியாய் உத்தரகுமாரனை யனுப்பினன்போலும், அவன் நமது தலையிலிருந்து தனக்குவேண்டியவற்றைச் சுற்றிக் கொண்டுபோனன். அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் உங்களுங்கள் தலைதப்பியிருப்பதைத் தடவிப் பாருங்களென்றார்.

அப்போது தங்கள் தங்கள் தலையைத் தடவிப்பார்த்தது மல்லாமல் ஒருவர் தலையை யொருவர் பார்த்து, உன்தலை துணியெங்கே? என்தலைத்துணியெங்கே? என்று பெருங்கூச் சலிட்டு, ஐஐயோ!! தலைத்துணியைக் கொண்டுபோன சாதுரியனுக்கு நமது தலையைத் தறித்துக்கொண்டு போவது தாட்சியா? ஓ! ஓ! ஓ! வெகுசுளுவில் முடித்துக்கொள்ளலாமே, அந்தமட்டும் நம்மைச் சும்மாவிட்டுப்போனது நமது பெண்சாதிமார்களின் மாங்கல்யபலமே! ஆ! ஆ! ஹா! என்ன ஆச்சரியம்? என்று மகிழ்ந்து வீஷ்மரைப் புகழ்ந்து தேவரீர் சொன்ன வார்த்தைக்குத் திருகில்லை யென்றார்கள். அப்போது வீஷ்மர் இப்படியே யென் சொல்வழி நிற்பீர்களாகில், நாமெல்லோருஞ் சௌக்கியம் பெறலாம் அஃதெப்படியெனில் கடல்நிறம்பெற்ற காண்டீபனுனவன் உயிர்ப் பிச்சை கொடுத்தானென்று உரக்கக்கூவி, அவனுக்கு மங்களகரமுண்டாகும்படிக்கு வாழ்த்தி, நம்முடைய படைமுழக்கத்தைத் தாழ்த்தி, அஸ்தினபுரத்தை நோக்கிப்போவதே நேர்த்தியென்று சொன்னர். இவ்விதமாக மாதவத்திலுயர்ந்த வரதன் கூறலும், உடனே மன்னன் முதலிய தம்பியர்பலரும், கர்னன் முதலிய நண்பினர் சிலருஞ் சத்தியஞ் சத்தியமென்று திரும்பி, பகீரதி புத்திரனுரைத்த புத்தியை விரும்பிப் போனர்கள். அத்தருணத்தில் அரவக்கொடிக் கதிபனன துரியோதனனுடைய சகோதரர்களின் விகர்னராஜனென்பவன் அத்தினபுரியென்னும் பட்டத்து யானை மேலேறி. தன்தமையனை முன்னடத்தி, அவனைமறைத்துக்கொண்டு தான்பின்னகப் போனன். இரதகஜதுரக பதாதியர் முதலிய மன்ன மண்டலீகர் யாவரும் பெருங்காற்றிற் பறக்கின்ற இலவம்பஞ்சுபோற் றிசாதிகளை நோக்கிப் பறந்து, கரத்தைச் சிரத்திற் குவித்துச்செறிந்து, துரியோதனன்மீது மனமுறிந்து மெய்விரதன் தம்பியான விஜயனைப்புகழ்ந்து, உயிர்ப்பிச்சையளித்தான் உத்தமனென்று மகிழ்ந்து ஊர்முகநாடி யோடினர்கள்.

அத்தினபுரிக்குச்செல்லுந் துரியோதனனை அருச்சுனன் அவமானஞ்செய் தனுப்புதல்.

இப்பால் அர்ச்சுனன் தொடுத்த பாணங்களினுல் அழிந்தவரொழிய, ஓடியொளிந்த சேனசமினியங்களுந் துரியோதன மகாராஜனுந் திரும்பிப் போவதை ஆண்மையாலுயர்ந்த அர்ச்சுனன் பார்த்து அடிவயிறெரிய ஆர்ப்பரித்து வேர்த்து. தேவர்கள் முதலாயினேருந் திடுக்கிடும்படியாய் ஆர்த்து, அவனஞ்சும்படியான அவமானச்சொற்களை யெல்லாங் கோர்த்து, ஓ கௌரவகுல முதல்வனே! ஓகீர்த்திபடைத்த மூர்த்தண்ணியனே! ஓ கெடிஸ்தலாதிபனே! ஓ வணங்காமுடி மன்னனே! ஓ அரவக்கொடியானே! ஓ நந்தியாவட்டமாலைதரித்த நரேந்திரனே! ஓ துரியோதனே மகாராஜனே! ஓ அவனியையாளும் நேயனே! ஓ அபத்தம்பேசும் வாயனே! மாயச் சூதாடக் கற்ற வஞ்சகச்சகுனி மாமனிருக்க, மகாபதிவிரதைகளை வஸ்திரமுரியக்கற்ற துச்சாதனத் தம்பியிருக்க வாயாடக்கற்ற தேர்ப்பாகன் வளர்ப்புப் பிள்ளையான கர்னனிருக்க, உனக்குப் போதுமான புத்தியிருக்க, சத்துருக்களை வெல்லுஞ் சமர்த்திருக்க சத்தியந்தவறி வாயாடிப்

படிக்குஞ் சாதுரியமிருக்க, இத்தனை பலமும் அபலமாகும்படியாய் ஏன் ஓடுகிருய் ? பூர்வம் அரசர்கள் கூடிய அஸ்தினபுரத்து ராஜசபையில் இரத்தினமுடிபொறுத்த உன் தலையாட உன்காதிலணிந்த குழையாட, உன்வாயிலடங்கிய நாவாட, கட்டுரைபேசி வாதாடிச் சொக்கட்டானுட்டத்தில் எங்களைச்செயித்துக் காட்டி லோட்டிவிடக்கற்ற நீ இப்போது சண்டைநேர்ந்த இவ்விடத்தில் விற்றிறங்காட்டி வெற்றிபெறமாட்டாமல் தலைகவிழ்ந்து தலைத்துணியிழந்து உயிர்கொண்டுபோவது பொல்லாது. இதைப்பார்க்கிலுஞ் சாவதுவேமேல் ஓ காவலனே ! யுத்தத்திற் செத்துப்போவது மெத்தவும் புகழ்ச்சியல்லவோ? மானங்கெட்டபிற்பாடு பிராணனிருக்கவேண்டுமோ ? ஆ ! மன்னனே ! அரவக்கொடியும் - அணிமணிமுடியும் - வெள்ளைக்குடையும் - வேண்டிய படையும் - அரசசாத்தியமும் சங்கத்தொனியும் எங்குமுழங்கிநெருங்க இந்த விராடபுரத்திற்கு வந்து சுத்தவீரக் கர்த்தனைப்போற் பசுமந்தைகளை மடக்கினையல்லவோ ? நீ யோட்டிய மாட்டுமந்தையை எதிரிகளிடத்தில் விட்டுப்போட்டு, நீ கூட்டிவந்த சேனைகளிலும் பாதிமடியக்கொடுத்து, உயிரெழுந்த பிணம்போல் ஊரைநோக்கிப் போகின்றனையே: இதுவுமொரு வீரந்தானு ?

இதல்லாமலும் இப்போது நீபோய்ப் பட்டினஞ் சேர்ந்தவுடனே உன்னைக்கலந்த மங்கைமார்கள் என்னசெய்தி யென்று எதிர் நின்று கேட்டால் அந்த உரியவர்களுக்கு என்ன சொல்லப்போகின்ருய் ஐயோ ! அப்பா ! பெரியதனம்படைத்த பேயா ! அப்பேர்ப்பட்ட பெண்களுக்கெதிரில் நாணமல், தலைகோணமல், மானம்விட்டு நடப்பாயோ ? அடபாவி ! இப்போது நீயாளும் பூமியையும் உன்னுயிரையுந் தீங்கில்லாமல் வாங்குவதற்கு என்தமயன் வீமசேனமகாராஜன் காத்திருக்கின்ருரென் றெண்ணி, இன்றையதினை முன்னைக்கொன்று விடாமல் வென்றிமாத்திரங் கொண்டேன். இதன்றியும் பொறுமையாக உன்பிராணனையும் விட்டேன் இல்லாவிட்டால் நீயும் உன்னைச்சார்ந்த படை மன்னரும் எனக்கோர் லக்ஷியமோ ? எப்போது மலக்ஷியமே, அது உனக்கு விலக்ஷணமாகத் தெரியுமல்லவா ? ஓ குலயக்ஷயம்பண்ணப் பிறந்த கோமானே! என்று வெகுண்டு நிந்தையானவார்த்தை புகன்று நிஷ்டூரம் பேசியகாலையில், இராஜாதிராஜன் அர்ச்சுனன் சொன்ன மொழியைக்கேட்டுங் கேளாதசெவிடனைப்போல் இருதோளும்வாடி பூரிப்படங்கி, துன்ப இருளால் முடப்பட்டு, ஆமைச்பாலகிங்கி ஊமைபோற் போனுன். அந்தச்சமயத்திற் பச்சைநிறம்பெற்ற பற்குணனைவன் வச்சிரகண்டவாளியொன் றேவி விசுர்னனேறிச்சென்ற வீரபட்டயானையை வெட்டி முடக்கி துரியோதனன் வெட்டவெளியாய்த்தெரிய மடக்கி, மீட்டும் பாரியவில்லிற் கூரியமுனைப்பகழி யடுக்கி, அரவக்கொடிதரித்த துரியோதனனுடைய வணங்காமுடியிற் பொறுத்த கிரீடத்தை யுடைத்து முடுக்கி, மொட்டைத்தலையுட னிருந்த அத்துட்டனைப்பார்த்துப் பொட்டென நகைத்தான் அதுகாலையில் துரியோதனனுடைய முகமானது சந்திரனைக் கண்ட கரோருகமலர்போற் குவிந்து கரிந்து, பொறிந்து செறிந்த கண்கலக்கமுள்ளவனுய், ஒட்டத்தின் பேரில் நாட்டம்வைத்துப் போயினன்.

அருச்சுன னத்தினபுரிக்கேகு மாசாரியர்க் கச்சந்தீர வந்தன விடைபெற்று மீண்டு தானுத்தரனேடு வசனித்தல்

இந்தப்பிரகாரம் பொல்லாங்குக் கிருப்பிடமான வஞ்சநெஞ்சனைச் சேர்ந்த பூபாலர்களுங் கோபாலர்களும் யுத்தமுனைதொட்டுப்புறமுதுகிட்டுப் போராசை விட்டுப் பேராசைகெட்டுப் போகுங்காலையில் கற்பகக்காவைப்போற் கருணையும் பிரக்யாதியும்பெற்று மகாவாகை யுடைத்தாய்த் தேர்மீதிருந்த செஞ்சிலைவிஜயன் மச்சகுலாதிபன் முகத்தைப்பார்த்து ஓ சித்தசனுக்கொப்பான உத்தரகுமாரனே ! நமது மச்சதேசத்திலுள்ள மாட்டைமடக்கி வெற்றிகொண்டு போகவந்த வேந்தன் முதலாகிய வீராளியாவரும் யுத்தம்பண்ணி நம்மைச்செயிக்கச் சத்துவ மற்றவர்களாய்ச் செத்தவர்போக மற்றவர்கள் மெத்தநொந்து, சிந்தைநைந்து, உயிர்மாத்திரங்கொண் டோடுகின்ருர்கள் நம்மிடகாரியஞ் செயமாய்விட்டது இந்தமட்டிலுமிவர்களை விடுவிடாமல் இன்னமு மேல் விழுந்து தொடர்ந்து துரத்தியடிப்போமா ? அல்லதவர்கள்கெட்டார்கள்பஞ்சைகளென்று

விட்டு பெரிய மனசுபண்ணி விராடபுரத்திற்குப் போவோமா ? இன்னுஞ் சற்றுநேரம் இவ்விடத்திற்றானே யிருப்போமா ? உன்கருத்தென்ன ? அதனைவிரைவிற் றிருத்தமாய்ச் சொல்லுகவென்று கேட்கவும் விராடகுமாரன் காண்டீபனை வணங்கி, ஓ வீரியவிஜய வெவ்வேலவனே ! சீரியமதிகுலச் செஞ்சேவகனே! அடியேனுமது திருவடிக்கடைக்கலம்: அடைக்கலம்: ஐயா ! காரியங்குறியாக் கடையேன், சிறியேன் பாரியயுத்தம் பண்ணியானறியேன். ஆயினுமையா அவர்களெல்லோரும், செத்தபிணத்தோடொத்த கணம்போல, தத்துவங்கெட்டுத் தளர்ந்தோடினார்கள். ஆனதால் இளைத்தோடுகின்றவர்கள் பேரிற் கணைதொடுப்பீராகில், தேவரீர் இதுவரையினும் பெற்றிருந்தபுகழ்ச்சி இகழ்ச்சியாய்விடும், மேலும் இன்னும் ஆகவேண்டிய காரியம் பின்னிட்டிருப்பதால், அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம். நாமிப்போது விராடபுரம்போய்ச் சேருவோம். ஓ பலஞ்சுரந்து பொங்குந் தோளினையுடைய பார்த்திபனே ! இதுதான் எளியேனுடையகருத்து. அப்பால் தேவர்சித்தம்சிறியேன் பாக்கியம் என்று உத்தரகுமாரன் சொல்லினான்.

இவ்வாறு உத்தரகுமாரனுரைத்த உத்தரத்தைப் பார்த்தனூற்றுக்கேட்டு, உத்தரதிசையைவிட்டுத் திரும்பிக்களித்து, வின்னாணித ளர்த்தி, அம்பறாத்தூணியும் விழ்த்துத் தேர் மேலிருத்தி, அப்பா இளஞ்சிங்கமே! இளைத்தபேர்களைத் தொடரப்படா தென்னும் என்னெண்ணப்படிக்கே நீயுஞ்சொற்றனை நம்மிருவர் மனசும் ஒருமையானதே பெருமை நீயுத்தகோலங்கொண்டு புறப்படும்போது உன்னைப்பெற்றதாயான சுதேட்சணா தேவியானவள், மிகுந்த வியாகூலமடைந் திருந்தாள். விரைவிற்போய்ச் சேராவிட்டால் இன்னமும் எப்படியோ வென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். ஆகையால் நாம் இவ்விடத்தில் வந்த சத்துருக்களைச் செயித்து, ஒன்பதுகோடி பசுக்கூட்டங்களையு மீட்டி வனத்தி லனுப்பி வைத்த சங்கதிகளை நாமேருசுவிற்போய்ச்சொல்லி, அவள் மனக்கவலையை ஆற்றல்வேண்டும், என்று தேவர்கள் மதித்துக் கொடுத்திருந்த தேவதத்தத்தை யெடுத்து, உலகமயங்கும் படியாய்முழக்கினான். அந்தச் சங்கத்தொனியைக் கேட்ட வீஷ்மாச்சாரியர்-துரோணாச்சாரியர்-கிருபாச்சாரியர்-அஸ்வத்தாமா-இவர்கள் முதலியபேர்களெல்லாம் பார்த்தன் பின்றொடர்ந்து ஆர்த்துவருகின்றானோ ? அல்லது இன்னுமென்னமோ ? என்னும் பயத்தால் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தார்கள் அப்படிக்குப் பயந்து பார்க்கும்பேர்களை அர்ச்சுனனும்பார்த்து, தேர்விட்டிறங்கி, தகுதியுடைய பெரியோர்களைத் தலைவணங்கிப்பணிந்து, நானிம் மட்டும் போர்விட்டு விடைகொள்கிறேனென்னுங் குறிப்புகாட்டித் திரும்பி, மறுபடியுந்தேரேறி, மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் உத்தரகுமாரன்விடுத்த இரதத்தின் மீதிற்சென்றான்.

இப்பாற் கடல்சூழ்ந்த உலகைப் பரித்த அரவக்கொடிதரித்த துரியோதன மகாராஜன் அணிந்திருந்த அழகிய நவமணிமுடியும் ஒளிவிடு மிரத்தினாபரணங்களும் அதுலசங்கிராம ஜயவிஜயனது அஸ்திரங்களினால் அறுப்புண்டு, பிளப்புண்டு, தவறுண்டு, தள்ளுண்டு, கீழ்த்திசையி லுதித்த சூரிய கிரணங்களால் மேற்றிசையிற் றோன்றிய சந்திரன் போல் ஒளிமழுங்கி, இன்னமும் ஏதேதுசெய்ய வந்திருக்கின்றானோ ? ஏதேதாய் முடிப்பானோ ? என்று ஏக்கங்கொண்டு, அட்டதிக்கும் பரவிய சேனைகளுடன் பட்டம்பகலிற் பட்டினம் போகமாட்டாமல் வெட்கப்பட்டு, சகல ஆட்டபாட்டங்களு மடங்கி, அத்தினபுரியிலுள்ள யாவரும் நித்திரைபோன பிற்பாடு கோட்டைமதில்வளைந்த ராஜபாட்டையிற் புகுந்து. ஒட்டமுநடையுமாய் ஊர்போய்ச் சேர்ந்தான் பெரியோர்முதலிய உரியோர்களும் பாதிராத்திரியிற் பேய்போற் போனார்கள். இவர்களிப்படியிருக்க மாடுபிடிசண்டையை வென்று ஆடுகொடியுடன் திரும்பிய அர்ச்சுனராஜன் மேடுபடும் பாலைநிலத்திற் காடுபடப்படர்ந்து நீடியவன்னிமரத்தைச் சார்ந்து அம்மரப் பொந்தில் முன்னிருந்தவண்ணம் ஆபரணவலங்கார முடியும் அனுமக்கொடியும் தேவதத்தமும் வில்லும் அம்பறாத்தூணியும் வைத்து பழயபடி மான்றோ விட்டிறுக்கி, மச்சகுமாரனையுமிறக்கி முச்சகங்கொண்டாடாநின்ற தனது முன்னழகையும் பின்னழகையுமாற்றி, இனிமேல் நடக்கவேண்டிய முறைமைகளையுந் திறமைகளையும் யோசித்து, பழயபடி பேடியுருவை நினைத்து, அவ்வழுவில்லாத வடிவம்

மைந்து, பொன்மயமான தேரில் உத்தரகுமா
ரனது சிங்கக்கொடியை நாட்டி, குதிரைக்கயி
றுங் கோலுந்தாங்கிச் சாரதியாகிச் சயிந்தவ
முந்தினான்.

இப்படி தேர்முகத்திற் குந்தியுந்திய மூந்
திய பேடியுருவைக்கண்ட உத்தரகுமாரன்கோ
வென்றழுது, ஓ வென்றிரைந்து, ஐயா! பொ
ய்யாமொழிப் பொறையன் சகோதரா! இப்
போதுசொல்லு மெய்யானயென் மொழியைச்
சற்றேதயவுசெய்து கேளும். இனிநான் செத்
தாலுந் தேரேறமாட்டேன் இனிச்சற்றேனும்
நாயகனா யிருக்கமாட்டேன். ஆ! ஆ! இதெ
ன்னகொடுமை? தேவரீருடைய காலடிப்புறத்
தி லிருக்கத்தக்கவரிற் கடைப்பட்ட நாயேன்,
நடுநாயகத் தட்டிற்பொருந்து நலம்பெறுவே
னோ? ஆதெய்வமே! என்று சிந்தை சிந்தி
நொந்துலைந்து தேம்பினான் அத்தன்மையா
ய்க்கலங்கிய உத்தரகுமாரனைத் தேற்றி, அவ
னது விசனத்தை மாற்றி, பிரியவசனங்களி
னாற் பேடியாகிய கிரீடிபேசத் தொடங்கினான்.
ஓ விராடன் தவத்தா லுதித்த வீரச்சிங்கமே!
எனக்கு மூத்தவர்களும் இளையவர்களுந் தங்க
ளுடைய ,தாரூபமெடுத்து வெளிப்பட்டார்க
ளோ? இன்னும் வெளிப்படவில்லையோ? எ
ன்னை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றார்க
ளோ? அது இன்னதென்று எனக்குத்தெரிய
வில்லை. அஃதப்படியிருக்க நான்மாத்திரம் நிச
ரூபங்கொண்டு நடக்கலாமோ? தமயன் கருத்
தைத்தள்ளி நடக்கப்போமோ? அப்படிக்குத்
தப்பிநடந்தாற் பிற்படிக்குப் பாபம்பீடிக்காம
ல்விட்டுவிடுமோ? தருமவிருத்த னென்னுந்
தாட்சிபெறுவே னல்லவோ? அப்பனே! உ
னக்குமெனக்கு ஒருபேதமில்லை. உள்ளன்பெ
ன்பது ஒன்றுமேபோதும். என்வார்த்தை தள்
ளாமல் இந்தத்தேரிலேறுகஎன்றவனை யொரு
வாறுதேற்றி, அவனை அதிரதராஜனாகப் பொ
ற்றி, விற்பாணங்களும் வீரகண்டையும் பூட்டி
குதிரைக்கயறுங் கோலுந்தாங்கித் தேரைச்செ
லுத்தி சற்றேனுங்குந்தமனம்பெறாத உத்தரகு
மாரனோடுமெத்தனவான வார்த்தையாடிக்கொ
ண்டு விராடபுரக்கோட்டைக்கு வடமேற்காகச்
சென்று அங்குகுளிர்ச்சியும் பசுமையுங்கூடிக்கு
லாவுஞ்செழிச்சியாகிய சிங்காரத்தோப்பில் வந்
திரங்கி தேகவெப்பத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள
வேண்டிய சிந்தையைக் கொண்டிருந்து, ஒரு
வருக்கொருவர் பரிந்து, பாண்டவர்களாகிய
"தாங்கள் பண்ணிரண்டுவருடம்வனவாசம்பண்
ணிய துன்பங்களையும், ஒருவருடம் அக்ஞாத
வாசஞ் செய்வதற்காக வடிவமாறிய துயரங்
களையும், அவன் தந்தையான விராடராஜனிட
த்தில் தாங்கள் செய்துவந்ததொழில் விதங்க
ளையும், அவ்வத்தொழிற்கேற்ற வேறுவேறா
கிய மாறுபெயர் வைத்துக்கொண்ட மார்க்கங்
களையும், அமுதரசம் பொழிவதுபோல் உத்
தரகுமாரனுடன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்
விஜயகாண்டீபனாகிய அர்ச்சுனமகாராஜன்.

தக்ஷண நிரை மீட்டுவந்த விராடன் உத்தரகுமாரன் சேதிகேட்டுவருந்தி. பின் கங்கபட்டராலுங் காண்டீபன் தூதராலுந்தேரி, அமைச்சராதியரையழைத்துவர விடுத்தல்.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜ
னே! இப்படி யிருவரும் ஆசோதைபெற்றி
ருக்கின்ற வேளையில், விராடபுரத்திலிருந்து
சிலதூதர்களோடிவந்து க்ஷேமவிசாரணை செ
ய்தார்கள். அந்தத்தூதர்களிடத்தில் அர்ச்சு
னன் சொன்னதாவது அப்பா சாரணர்களே!
நீங்கள் விராடபூபதியைக்கண்டு, பேடி தேர்
செலுத்தச்சென்ற உன்புத்திரனா உத்தர குமா
ரன் எதிர்த்துவந்த மன்னருடன் அதிர்த்துப்
போர்புரிந்து, கோடிதேராளிகளைவென்று குப்
புற்றுப் புறமிடக்கண்டு, நமது மந்தையை
மீட்டு விட்டானென்று சீக்கிரத்திற் சென்று
சொல்லுங்கள். தாமதஞ்செய்யாதீர்கள் என்
று அவர்களையனுப்பிவிட்டு, கங்காநதிபாயுங்
குருநாட்டுக்கதிபதியாகிய காண்டீபன் விராட
குமாரனுடன் வசனித்துக்கொண் டிருந்தான்
இங்ஙனம் இவர்களிவ்வாறிருக்க - இதற்கு மு
ன்னாள் தென்றிசைக்குப்போனவிராடராஜன்
திரிகர்த்தனைஜெயித்து, அன்றிரவு முழுதும்
அங்ஙன் மேற்படைவருமென்று கங்கபட்டர்
முதலான பேர்களுடன் தூக்கமில்லாமற் சே
னைகளுடன் காவலிருந்தனன்றோ? அப்பால்
மேற்படையொன்றும் வாராமையால் மறுநாட்
சூரியோதயமான பின்பு பந்துவர்க்கங்களும்
மன்னரினங்களும்- மைந்தரனைவரும்-மற்றப்ப
ரிசனாதிசேனைகளுந்தாம்தாமென்றுசங்கீதமுழ
ங்கவிராடபுரம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்க

ளோடுஜயப்பிரதானத்துடன் மச்சநாடு வந்து சேர்ந்தவிராடராஜனை விஷமுமமுதுங்கலந்த வேற்கண்ணுளாகிய சுதெக்ஷணாதேவி இச்சை கொண்டு எதிர்சென்றுகண்டு, மச்சகுலாதிப னை வணங்கி. தேவரீர்தக்ஷண நிரைமீட்சிக்குப் போயிருந்த சமயத்தில் வீஷ்மாச்சாரியர் -கிரு பாச்சாரியர் - துரோணாச்சாரியர் -அஸ்வத்தா மா - கர்னராஜன் - இவர்கள் முதலானவர்க ளோடு தம்பியருந் தானை வெள்ளங்களும் புடைசூழத் துரியோதன்வந்து, நமது விராட புரத்தின் வடதிசைபுகுந்து வளைந்து மாட்டு மந்தையை மடக்கினன். அந்தசெய்திகேட்ட தங்கள்திருமகனாகிய உத்தரகுமாரன் நமது சித்திரப்பிரதி மெய்போன்ற உத்தரகுமாரத்தி க்கு நாட்டியங்காட்டி ஆட்டிவைத்திருந்த பேடியைத் தேர்செலுத்த வாக்யாபித்து, தான் யுத்தகோலங்கொண்டு வெற்றிபெறப் போயி ருக்கின்றானென்று விளம்பினாள்.

இப்படி தனது மனைவி கூறிய சங்கதி யைக்கேட்ட விராடன் உயிரொழிந்த உடம்பு போலொடுங்கி உணர்வடங்கிஉருகிவீழ்ந்தான் உடனே பக்கத்திலிருந்தபேர்கள் வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து சீதளசத்திர காந்தக் கிண்ணங்களிற் பொருந்திய சுண்ணங்களை யுஞ் சந்தனடாளித குங்குமக் குழம்புகளையும் பூசி, பனிநீர்தெளித்துச் சயித்தியோபசாரஞ் செய்து, சிற்றாலவட்டம் பேராலவட்ட முதலி யவிசறிகளசைத்து விராடராஜனைத் தேற்றி னார்கள். இப்படி எவ்வித உபசாரங்கள்செய் யினுந் தேறுதவனாய்ச் சோர்வடைகின்ற தோ ன்றலை நித்தியவிதிகூறு நின்மலனாகிய கங்க பட்டர்பார்த்து, ஓமகாராஜனே! நீர் என்னத் திற்கிவ்வண்ணம் வருத்தப்படுகிறீர்? வாரேறு ங் கனதனப் பேடியானவள் தேரூரும்படியாய்ச் சென்றிப்பாளாகில், இன்னுஞ்சற்றுநேரத் திற் சம்பிரமவெற்றிபெற்று உமதுமகன்வரப் போகின்றான். அவனைக்குறித்து நீர் சித்தங் கலங்கவேண்டாம். என்றுசொல்லித் தேத்தி னார். இப்படிக்குச்சொல்லிய தருமப்பிரபுவின் வாக்கியத்தினால் விராடராஜன் நிறைந்த பாக் கியம் பெற்றவனைப்போல் தேறித்தெளிந்து சிறப்புற்றிருந்தான். பின்னுஞ் சற்றுநேரத் திற்குள் ஏதேதோ தன்மனத்துளுன்னினவ னாய் ஓ கங்கபட்டரே! என் பாக்கியமெப்படி யாமோ? உமதுவாக்கிய மெப்படிபோமோ? நானறியேன்; ஆகிலும் நால்வகைப் படை யுங்கொண்டு நாமே எதிர்நோக்கிச் சென்று நம்மாலான உதவியுஞ் செய்தால், அவ்வறி யாச்சிறுவனுக்கு அநுகூலமாயிருக்குமென்று என்மனம் நாடுகின்றதென்று விராடராஜன் விளம்பினான் இம்மொழிகேட்ட கங்கபட்ட ரானவர் அவ்வரசனைநொக்கி, ஐயோ! நீரிப் படி துணைப்படிவீராகிற்கனம் பெற்றுவருகின் ற உமது குமாரனுக்கு அவமானத்தை விளை க்குமல்லது, வெகுமானத்தை விளைக்கமாட் டாது. ஆகையால் இன்னுங்கொஞ்சநேரம் நீர் செவ்வையாக நிதானித்து, சிலகாரியஸ்த ரையனுப்பி எதிர்கொண் டழைத்துவரச் சோ ல்லுமென்றுகங்கபட்டர் சொல்லினார்.

அதற்கு விராடராஜன் உடன்பட்டிருக் குங் காலையில், திறம்படைத்த துரியோதனன் வீஷ்மர் - துரோணாச்சாரியர் - கிருபாச்சாரியர் அஸ்வத்தாமா - கர்னன் - இவர் முதலாகிய பேர்கள் புறங்கொடுத் தோடிப்போயினா ரென் றும், அவர்களால் மடக்கப்பட்ட மாட்டுமந் தையனைத்தும் மச்சநாட்டைச்சார்ந்த காட்டு புரத்தில் வந்ததென்றும், ஒருதேரும் ஒரு வில் லுங்கொண்டு முனைந்து யுத்தம்புரிந்து வெற் றிபெற்று வருகின்றார். உமது புத்திரசிகாம ணியாகிய உத்தரகுமாரனென்றும் முன்னம் அருச்சுனனாற் சொல்லியனுப்பிய தூதரோடி வந்து தொழுதுரைத்தார்கள். அவர்களுரை த்த அமுதரசத்தைச் செவிவழியாகத் தெவி ட்டவருந்தி, கொதிப்பாறிக்குளிர்ந்த குளத்து, நீர்போலும் - குமுதநாதன் கிரணத்தையுண்ட சகோரம்போலும்-சோபதாபத் துபரமாறிச் சிந்தைகளித்து, இச்சேதி சொன்னவர்கட்கு ம் அவர்கள் பந்துசனங்கட்குஞ் சுகபோசன முஞ் சுகந்தபரிமளசந்தனாதிகளும் பற்பல வெகுமானத்தோடு கொடுத்து, மந்திரிமார்க ளையும் மற்ற மன்னர்களையும்நோக்கி, நீங்கள் யாவரும் ரத-கஜ-துரக-பதாதிகளாகிய நால்வ கைச்சேனைகளுடன் பலவிருது சின்னங்களும் வினோதவாத்தியங்களுங் கொண்டு சென்று, ஜெய ஜேஷ்டமுடைய என் சிறியகுமாரனைச் சீக்கிரமழைத்து வாருங்கள் வீதிகளெல்லாம் அலங்கரிக்கும்படியாய்ப் பறைசாற்றிச் செய் யுங்கள். பந்தலடைத்து மகரதோரண முத லியவைகட்டுங்கள். என்று ஆக்கியாபித்தான் கேட்டீரோ! ஜெனமேஜெய மகாராஜனே!

இந்த விராடராஜன் கொண்ட சந்தோஷமெவ்வகைப்பட்டதெனில் - ஒருவன் மனைவியானவள் அயலாரிடத்திற் சோரத்துவஞ்செய்து பெற்றுக்கொண்ட பிள்ளையைத் தனக்குப்பிறந்த பிள்ளையென்று உள்ளங்களித்து முத்தமிட்டு; மடிமேலுந் தோண்மேலும் வைத்துத் தாலாட்டி, கொஞ்சிக்குலாவி, ஆசைவைத்துருகுகின்ற அறிவில்லான் தன்மையையொத்திருக்கின்றது- இங்கே விஜயபராக்கிரம விக்கிரமன் வெற்றிபெற்றிருக்க, அதனைவிராடன் தெரிந்துகொள்ளாமல் உத்திரகுமாரன் வெற்றிகொண்டானென்று உண்மையாய் நம்பி உடல் பூரித்திருந்தான். இவனுக்கியாபித்த ஏவலைக் கொண்ட காரியஸ்தர்கள் வீதிகள் திருத்தி, புழுதிகளடக்கி, செம்பொற்கலசங்கள் பொருத்தி, வாழை-தாழை-கரும்பு-கமுகு-பனை-பலா-தெங்கு-தேமா-கூந்தற்பனை - கோங்கு இவைகளை நாட்டி, மாணிக்கத் தீபங்கள் வரிசையாய்வைத்து, கொடி-குடை-ஆலவட்டம் தாலவட்டம் மகரதோரணம் மாமணித்தோரணம் இவைகளை வரிசைபடவமைத்து ஏழுப்பரிகையுயர்ந்த மாடமாளிகை கூடகோபுரமுள்ள வீடுகளையெல்லா மலங்கரித்து, விதம்விதமாய்ச் சிங்காரித்தார்கள் மன்னர் மந்திரியர் முதலானபேர்கள் சகல விருது வாத்தியங்களோடு நால்வகைச் சேனைகளும் புடைசூழ உத்தரகுமாரனிருக்கும் உத்தரதிசையை நாடிச்சென்றார்கள்.

விராடன் தன்குமாரன் வருமளவுங்கங்கபட்டரோடு வட்டாடலிற்புகு, அதனாலிருவர்க்கும்வாதாடல்குக, விரதசாரணிதன்றலைவனுதலில் வடுவாடல் கண்டுவருந்தல்.

இவ்விடத்தில் விராடராஜன் தர்மராஜனைப்பார்த்து, உம்முடைய ஆசீர்வசனவாக்கின்படிக்கு எனது உசிதகுமாரன் ஜெயப்பிரதானத்துடன் வருகிறவரையிலும் நாமிருவருஞ் சொக்கட்டா னாடுவோமென்றான். அவருமப்படி ஆகுகவென்றார். உடனே அங்குள்ளகாரியஸ்தர் பவளம்-நீலம்-மரகதம்-புஷ்பராகம்-இவைகளினாலாகிய காய்களை வச்சிரப்பாச்சிகை முதலியவைகளோடு கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். உடனே இருவருங்கூடி யாடினார்கள். அவ்வாட்டத்திற் கங்கபட்டர்வென்றார். தோற்றுவிட்ட மச்சராஜன் வெட்கி, ஐயா கங்கபட்டரே! இவ்வாட்டத்தில் நான்சற்று அஜாக்கிரதையா யிருந்துவிட்டேன். மற்றோராட்டமாடுவோம் வாரும். இந்த ஆட்டத்தில் என் மகனாகிய உத்தரகுமாரன்வெல்ல, அவனுக்கீடுபட மாட்டாமல் யுத்தமுனைகெட்டோடிய வெற்றிவீரர்களைப்போல் உம்மையான் ஓடவிட்டடிக்கின்றேன் பாரும் என்று பிரதாபமாகப் பேசினான். அவ்வாறுரைத்த விராடராஜனைக் கங்கபட்டர் தடுத்து, ஓ மன்னர்மன்னனே! பேடியாகிய ரதசாரதியானவள் ஜபங்கொண்டு வருகின்ற பெருமையைப்போல் உம்மை நான் ஜயங்கொள்வேனென்று பேசுவீராகில், அது எனக்குச் சம்மதியாகும் நீரப்படி சொல்லாமல் உத்தரன் செயித்தைப்போலென்று தப்புரைசெப்புவதினால் அதற்குநான் ஒருக்காலும் ஒப்பமாட்டேன். அதேனென்னில் பிரகநளையென்னும் பேதையைப் பேடியென்றெண்ணுதீர். அவள் பூர்வங் காண்டாவனமழித்தகாளைக்குத் தேரூர்ந்து தேவர்களுக்குப் பகையாகிய ராக்ஷசாளை வென்று, தேவசகாய விஜியியென்று பேர்பூண்டு திக்குத் திகாந்தம்வரைக்கும்அதிசொற்பத்தி ஜயங்கொண்டு திரண்டகீர்த்திபெற்றிருக்கின்றவள் ஆதலால் அவளை இலேசாகமதிக்காதீர்- என்று கங்கபட்டர் சொல்லினர். உடனே மச்சராஜனுக்கு மிச்சமாகிய கோபம்பிறந்து, மனங்கறுத்து மதியுஞ்சிறுத்து, கண்செவந்து, கனற்பொறி பறந்து, கங்கபட்டரைக் கனைத்துப்பார்த்து, ஓ பெரியவரே! இப்போ திங்ஙனம்வந்த தூதர்கள் என் குமாரனாகிய உத்தரன் பேடிதேர்விடச் சென்று, கோடாகோடி குருசேனைகளை நீடாதடித்து நிரமிக்கெடுத்து, என்பிள்ளையொருவனுமே யாவரையும் வென்று, பகைவர்மடக்கிய பசுமந்தைகளையுங் கைக்கொண்டு திரும்பிவருகின்றா னென்று சொல்லப் பிரத்தியக்ஷத்திற் கேட்டிருந்த நீர் ஒரு கூனனைக்கூடக்கொல்லவும் வெல்லவுமாட்டாத அதி சொற்பமான ஒருபேடியைக்கொண்டாடி ஸ்தாபித்துப் பேசுகின்றீர் ஈதென்னபிடிவாதம்? இத்தெவர்கள் சொல்லுகின்ற பக்ஷபாதம்? ஓ பிர்மக்கியானமுணர்ந்த பேரறிவாளரே! இந்தபடி பேசாதீர். வாய்மூடும் என்றுகடுகடுத்து மொழிந்தான்

விராடன் தருமரோடு சொக்கட்டா ஞடுகையில் உத்தரன் மீண்டுவருகிறதை தெரிவித்தல்.

பாண்டவர் சுயரூபங்கொண்டு கொலுமுகத்தி லிருக்கையில் கிருஷ்ணமூர்த்தி வருதல்.

அந்தமொழியைக் கேட்ட தர்மராஜன்: சிறுநகை நகைத்து நான்சொன்னவார்த்தை பழுதல்ல. இன்னுஞ் சற்றுநேரத்தில் நீரறியப் போகின்றீரென்ருர்.

இதைக்கேட்ட விராடராஜன் மனந்தாளாது முகஞ்சுளித்து, ஓ விஸ்தாரங் கற்றிருக்கும் வேதமுனியே! இனியென்னத்தை யறிகிறது? கைப்புண்ணுக்குங் கண்ணுடிவேண்டுமோ? பேடிக்குங் கிரீடிக்கும் பேதமறியாதவர் நீர். கிரீடிபெற்ற ஜெயத்தோடு அக்கிரீடிக்குத் தேர்விடுத்த பேடியையுங்கூட்டிப் பேசினீர். இதனுலேயே உம்மை யேதுமறியாதவரென்று கண்டுகொண்டேன். ஆ! ஆ! போதும்: போதும்: இனி யிப்படி வீண்வாதுபேசாதீர் நீதில்லாமன்னரானவர் ஏதேனுமோர்புன்மை புகன்ருலுமச்சபையி லுள்ளவர்கள் நன்மை நன்மையென்று நாளுஞ்சொல்லி ராஜனுக்கிதம்படப்பேசவேண்டு மல்லாமல், அவன்தயவுக்குக்காத்திருந்து ஜீவனஞ்செய்பவர்கள் மன்னன்கருத்துக்கு மறுத்துப்பேசுவது முண்டோ? காலசமயமறிந்து கலந்துகொள்ளவேண்டாமோ! நீர் நான்கு வேதங்களையு நன்ருயோதிய ஞானவானுயிருந்தும் இராஜர்களோடு பேசவேண்டிய விதிமுறை யறியாமல் விருதாவார்த்தை சொன்னீரென் றுரைத்தான் இப்படி வெறுத்து மமதைகொண்டுபேசிய மச்சராஜன்பேச்சுக்குக் கங்கப்பட்டர் இடங்கொடாமற் றடுத்து, ஓ விராடராஜனே! நீர் கொஞ்சநிதானியும் கொடையாளியான கர்னராஜனென்ன? படையாளியான வீஷ்மரென்ன? தநுர்வேத சம்பன்னரான துரோணுச்சாரியரென்ன? வித்வமகத்துவமுடைய அஸ்வத்தாமாவென்ன? இவர்கள் முதலிய சுத்தவீரானை உண்டைவிற்பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த உமதுபிள்ளை வெல்லவல்லவனென்று நீர் சொல்லமாட்டுவீரோ? ஓ நிருபனே! நில்லும்: நில்லும்: இதோ யெல்லாச்சங்கதியும் வந்துரைக்கப் போகின்ருர்கள் அப்போது என்சொல்லுக்கு நீர் மறுத்து மறுத்துக் கூறியவனைத்து மனத்தப்பென்று உமதுமதி உமக்கே ஒப்புச்சொல்லும் இப்போது நானுமக் கென்ன சொன்னுலும் அது தப்பாகவே தோன்றும் இனிமெய்ப்படும்போது, நெருமையடைந்தது துப்பாத் திருமேனிபடைத்த பேடியே யென்றுணருவீர் என்று தர்மராஜன் பேசினுர். இச்சொல்லைக்கேட்ட விராடராஜன் இருகண்ணிஞ்செவந்து, கோபச்சிரிப்பாகச் சிரித்து, ஓ! ஓ! ஓ! ஓ! ஐயா மெத்தமெத்தக் கற்ற வேதியரே! வில்லாண்மையிலுயர்ந்த என் குமாரன் சொல்லாண்மையிற் சிறந்த பகைவரையோட்டிப் பாரமார்த்தியமாய் வருகின்ற வீரப்பிரதாபத்தைப் பார்த்த தூதர்வந்து நேரிற்சொல்லக்கேட் டறிந்திருந்தும், எவ்வளவு மெண்ணிப்பாராமல் எதிரியைமதியாமல்-என்னையடுத்து ஜீவனஞ்செய்து வருகிற வியற்கையையுமோராமல், பலதரமு மென்னையலட்டி வாதுசெய்கிறீர் சொல்பமான பேடியைப் புகழ்ந்து பேவாசுகின்ற நீர் என்பிள்ளையைக் கொண்டாடிப் பேசப்படாதோ? உமக்கு என்பிள்ளையை பேசப்படாதோ? உமக்கு என் பிள்ளையின்பேரில் இவ்வளவு பொருமையும், பேடியின்பேரில் அவ்வளவு அக்கறையும் உமக்குவந்தகாரணமென்ன? என்று கொல்லும் விடங்கொண்டெழுந்த நல்ல பாம்புபோற்சீறி, தன்கைமேலிருந்த பாச்சிகையை நிலத்தில் விட்டெறிந்து மகா கடூரநகை நகைத்தான். அவ்வாறு அதிககோபத்தால் வீசிய பாச்சிகையானது பூமிமேற்பட்டுத் தெறித்து, நேரிலிருந்த கங்கபட்டர் நெற்றியிலடித்து குங்குமக்குழம்பாற் படிந்த திலகம்போற் குன்றிமணியத்தனை இரத்தங் குபீரென்று கொப்பளித்தது.

அப்போது உத்தரகுமாரனது க்ஷேமத்தைக்குறித்து ராஜசபையில் என்னபேசிக்கொண்டார்களோ? அதனையறிந்துவா போவென்று சுதேக்ஷணு தேவியினுல் அனுப்பப்பட்ட பணிப்பெண்ணுனவள் சபைகூடிய அவ்விடத்திற்குவந்து சங்கதியாயும் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கின்ருள். அச்சமயத்தில் தர்மராஜநெற்றியிலுண்டான துளியிரத்தத்தைத் திரௌபதிகண்டு, நீர் வற்றியதடாகத் தாமரைமலர்போல் நிறங்குன்றி நெஞ்சம் வெருண்டு மருண்டு கூசிகுலைந்து அந்தத்தருமனுடைய வுதிரத்தொருதுளி பூமியில்வீழுமாகில் விராடராஜனெனுந் தருவிற் றழைந்திருக்கின்ற பந்துக்களென்னும் பலகிளைகளும் புத்திரபௌத்திராதிய ரென்னும் புட்பங்களும் மித்திரர் முதலாகிய மென்காய்கனிகளும் புகழ்ப்பிரதாபப்பெருமணச்சிறப்பும் அழகும் வாழ்வும் அமைந்தமூலமும் தாங்களாறுபேரும் அக்

ஞாதவாசஞ் செய்யதந்தடுத்து ஒதுங்கியிருந்த நீழலும் அன்றேகெடுமென்றோ? அல்லது தனக்குரிய நாயகனென்னு நேயத்தினாலோ? அல்லது இயாவருக்கேனும் இடையூறுண்டாவதில் உபசாரஞ் செய்யவேண்டுவது எல்லோருக்கும் பொதுவென்பது பற்றியோ அல்லது அருச்சுனன்முதலிய பேர்கட்கு உத்தரஞ் சொல்லவேண்டு மென்பதைநத்தியோ அல்லது பெரியவரென்னும் பத்தியோ அந்தப் புண்ணியவதியின் சுபாவப்புத்தியோ? ஓ மகாராஜனே! அவள்கருத்து இன்னவிதமென்றெனக்குத் தெரியாது. உடனே கைகால் நடுங்கவோடி, கண்ணீர்துளித்தழுது கடகடவென்று உடல்நடுங்கத்தொழிது, ஐயோ! பழுதுபடாத சத்தியதரும பூசுரனுக்கும் பழுது நேரிட்டதே: என்று வெகுநேரம் வரையிலும் ஒத்தியகையெடுக்காமல் தருமபத்தினிபோ லிருந்தாள். அப்படிக்கிருந்த வண்ணப்பெண்ணின் மரியாதையையும், அவளுடலின் துடிப்பையும், அவளாவிபடும் பரிதாபத்தையும் விராடன்பார்த்து விசனப்பட்டு இதென்ன வாச்சரியம்? இதுவரையிலு மில்லாத கோபம் நமக்கு இப்போது நேரிட்டதென்ன மாச்சரியம்! என்று எண்ணமுஞ் செயலும் வேறாகி ஐயோ இதற்கென்செய்வோம்? ஏதுசொல்வோம்? என்று தன்னைத்தானே நொந்து, பின்னாலறியப்போகின்ற பெருமை தெரியாதவனாய் ஆ! ஆ! ஆ! கோபம் மகா சண்டாளமென்னும் வாக்கியத்திற்கு நாமே இலக்காயினோமே என்றுதான்கொண்ட மனமகிழ்ச்சி குறைந்து வீழ்ந்தான். இந்த விராடராஜனுடைய மனோதுக்கத்தைக்கண்டு மனந்தாளாத ஆயிரங்கிரணக் கதிரோனாகிய சூரியன் அஸ்தமனகிரியைநோக்கி அடைவதாயினான்.

உத்தரகுமாரன் பட்டினமீண்டு கங்கபட்டருக்குநேர்ந்த கடுமையைக் கண்டு வருந்துதல்.

கேட்டீரோ! ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இப்பால் முன்னம் விராடராஜன் தன் பிள்ளையை யெதிர்கொண்டழைத்துவரும்படி ஆக்கியாபித்தவண்ணம் அமைச்சர் முதலாயினோர்போய்ச் சந்தித்தலும் உடனே உத்தரகுமாரன் அவ்வமைச்சர் முதலானவர்களோடு அனேக நகரமாக்கள் அந்தணாளர் மடைத்தொழிலர் மருத்துவக்கலைஞர் நிமித்திகப் புலவராதிய பரிவாரங்கள் புடைசூழ்ந்து நெருங்க வீரவாத்திய மேளமுழங்க விருது-டால் கொடி-குடை-இவைகள் விதவிதமாய் விளங்க பாலா-பல்லயம்-சவளக்கோல்-கத்தி - கட்டாரி ஈட்டி-கேடயம்-இவைகள் மின்ன எங்குஞ்சங்கத்தொனி பொங்கித்தழங்க, பட்டத்துயானைகளும் ஆட்டக் குதிரைகளும் உன்னத்தேர்களும் துன்னிய காலாள்களும் இருபக்கமு நெருங்கி, வர, தேவேந்திர லோகத்திலிருந்தஜெயமுள்ள காளமேகந் தேர்மேலேறிப் பூலோகத்தில் வருமாறுபோற்பேடி தேர்செலுத்த, வண்டுமொய்க்கும் அம்மலர்க்காவைவிட்டு நீங்கி, வாகைமாலைதாங்கி, மணிப்புயமோங்கி, நீடிய கீர்த்தியோடு விராடபுர வீதியில் மேவினான். இந்தப்பிரகாரஞ் சத்துருஜெயஞ் செய்துவருகின்ற உத்தரகுமாரனை வேதியர்களுமாதர்களுங்கண்டு, அன்புகொண்டு ஆலஞ்சுழற்றி திருஷ்டிகழித்து மங்களலாலி வாழ்த்தி கொப்பிகள் முதலிய பாடலைப்பாடி ஆசீர்வதிக்க, பரத நாட்டிய ஸ்திரீகள் அபிநயங் காட்டியாடித்துதிக்க, கட்டியர் புகழ, ஜெட்டியர்மகிழ, பட்டுவான்கள் போற்ற, சந்திரவட்டக்குடை நிழற்ற, வெண்சாமரைபோட, அட்டதிக்குங்கொண்டாட இராஜசின்னங்களுடன்மகன்வருகிற மகிமையை விராடராஜன் கேள்விப்பட்டு, வரைபகவெறிந்த வள்ளிமணாளனைச் சிலைமதனைச் செற்ற சிவபெருமானெதிர்கொண்டு சென்று கண்டதுபோல் ஆநந்தங்கொண்டுசென்று கண்டு, தேர்மேலிருந்த சிறுவனைச் சீக்கிரந்தழுவி அணைத்தெடுத்து, தன்சித்தங்குளிர முத்திகொடுத்துக்கீழேவிடுத்தான். உடனே உத்தரகுமாரன் அத்தந்தையைவணங்கி ஆசிபெற்று பின்பத் தந்தைமுதலிய யாவரோடுந் தடதடவென்று கொலுமுகவாசற்சென்று, அங்குதனியா யெழுந்தருளியிருக்கின்ற வேதவித்தாகிய கங்கபட்டரை வணங்கித் துதித்து, அவருடைய திருவடிகளைச் சிரத்திலுங் கண்களிலும் பொருத்தி, பற்பல ராஜகூட்டங்களும் பார்க்க அவருடைய பொற்புயத்தைப் புகழ்ந்து அற்புதக் கருணை முகத்தையு நோக்கினான்.

அப்போதவ் விற்பன விவேகியானவர் கடாட்சத்துடன் சொற்பலவாய் ஆசீர்வதித்தரு

ளினர். அக்காலவர் நெற்றியிலிருந்த வடுவை உத்தரன்பார்த்து, உடனே முகம்வியர்த்து, அண்டரண்ட சாரசரங்களு மதிரும்படியாய்க் கூவி, ஓ என்னுண்டவனே! விபூதிரேகை பிரகாசிக்கின்ற தமது லலாடஸ்தானத்தில் அபூர்வமான கரயம்படுதற்குக் காரணம்யாது? இயாவன் வடுச்செய்தவன் என்று கார்முகங் கைக்கொண்டு கடுகடுத்து நின்றுன். அங்ஙன நேர்முகமாய் நின்ற விராடராஜனடுங்கி, முன்னடந்த காரியங்களைப் பக்குவமாய்ப் பேசினன். அவ்வார்த்தைகூறிய தந்தையைச் சினந்து, தன்சிந்தைவருந்தி நொந்து, கைகொண்ட வில்லையொடித்து, பல்லைக் கறகறவென்று கடித்து. ஆ! ஆ! நல்லகாரியஞ் செய்தீர் போம்: போம்: என்றுவெறுத்து, நீர் இந்த மஹானுபருடைய சொல்லை இகழ்ச்சிசெய்தேனென்றபோது, ஐயோ! என்னுடல் நடுங்குகிறதே; அதைநினைக்குந்தோறும் என்னுடலைவிட்டு உயிர்வெளியோடுகிறதே: இதனுலுண்டாகிய பயமானது என்னுரத்தைச்சாடுகின்றதே: அந்தோ! பிர்ம சிருஷ்டியினுலாகியபெரும்பொறைக்கடலை ஆடையாயுடுத்த அவனியினிடத்திற் பாரியமணிமகுடப்பட்டந்தரித்த வீரியவேந்தர்க்கு வேந்தாகி வேந்தே! இவருக்கொப்பாகியபேர் எப்பாரிலுமில்லையே இவரையாரென்றுணர்ந்தீர்? ஓபின்னமேற்கொண்டமன்னனே! என்னெதிரில் நீர் நிற்கச் சகியேன். சற்றப்பாற்போம். என்றதட்டிப் பூசுரனுகிய புண்ணியனைப்பணிந்து, அத்தனே! அன்புநீங்காப் பரிசுத்தனே! எங்களையாண்டு கொள்ளுங் கர்த்தனே! (சிரியோர்செய்த தீமைகளனைத்தும் பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே.) என்றுதாங்களே செலவுகொடுத்திருப்பதினுல் விவேகமற்ற என்தந்தையின் பேரில்தேவாள் கோபங்கொள்ளுவது ஞாயமன்று. என்று அக்கங்கபட்டருடைய அடியிற்ருழ்ந்து, மீட்டுந் தந்தையை நோக்கி (பெரியோர்கள் திருவுள்ளம் பேதித்தா லெப்பொருளும் பேதியாதோ) என்று மேலோர் சொல்லிய மெய்ம்மொழியைச் சிறிதும் யோசிக்காமற் பழிக்காளாயினீர். என்றுகூறி அவ்விராடராஜனையும் வீழ்ந்திரஞ்சச்செய்து, பின்னும் பின்னுந் தானிறைஞ்சி, தடுத்துப்பேசவரியாத தாக்ஷிண்ணியபரராகிய தருமபுத்திரரென்னும் மோனவானுடைய மநோதுக்கத்தை மாற்றிவிட்டான்.

உத்தரகுமாரன் தன்தாய்தந்தையரோடு கங்கபட்டராதியர் கரவை வெளிப்படுத்துதல்.

அப்போது தருமநந்தனர் நீர்கிழியவெய்த வடுப்போலக் கடுப்பாறி, சாஸ்திரங்கற்று மாட்சிமைபெற்றுப் பெருமையுங் கருணையும் பொருளெனக் கொண்ட தனது சித்தமகிழ்வோடு அவ்விராடராஜ குமாரனுக்குத் தகுந்த வாழ்த்துதல் வாழ்த்தி, உத்தர நிரை மீட்சிக்குப்புகுந்து வெற்றியடைந்துவந்த அவன் பெருமையைக் கொண்டாடினர். மச்சராஜனும் இச்சையுடனதனைக்கேட்டுமகிழ்ந்தான், மனங்கலந்த உரியோர்பலரும் - சினங்குலைந்த பெரியோர் சிலரும் - புடைநெருங்கிப் பூரித்தார்கள். இவர்களெல்லோருந் தன்னைப்புகழ்வதை உத்தரகுமாரன்கேட்டு, ஒன்றுஞ்சொல்லாமல்வெட்கி, தன்தந்தையை தனியேயழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரம் போனுன். அங்கே ஜெயங்கொண்டுவந்தமைந்தனைக் சுதர்க்கணை கண்டு, தவமிருந்துபெற்ற அப்பிள்ளையின் மீது ஈன்றபோதிருந்த பேராசையைவிட எண்மடங்கதிகமான இன்பமடைந்து, எடுத்தாள். முத்தங்கொடுத்தாள். கரஞ்சுற்றிநெறித்தாள். நமது கருப்பஞ்செய்த புண்ணியமென்று பூரித்தாள். இவ்விதமாக சோடசகலை கணிறைந்த சந்திரனெழிச்சிகண்ட சமுத்திரம்போல அத்தாய் தந்தையரும் அங்குள்ள மற்றயரும் புகழ்ச்சியாய்ப் பூசித்து மகிழ்ச்சியடைந்து கங்குறைகாணமற் பொங்கிய பேரானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கி பெருமையாகிய பள்ளத்திற்படிந்து, ஜெயமென்னுஞ் செய்தியாற்றேறி யிருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் உத்தர நிரை மீட்சிக்குச்சென்ற உத்தர குமாரன் கௌரவச் சேனைகளைக்கண்டு பயங்கொண்டு புறங்கொடுத் தோடியபோது, அந்தராஜகுமாரனைத்தேற்றி அவன் திகிலைமாற்றி சாரதித்தொழில் செய்யும்படிக்குத் தேர்மேலேற்றித் தனக்கெதிர் நின்று உத்தரிக்க மாட்டாமலோடிய துரியோதனனுதியரை வென்ற அர்ச்சுனனவன் இரதத்தின்மீது வைத்திருந்த எதிரிகளின் சிரவேஷ்டி மூட்டையை பேடிருபங்

கொண்டதன்தலைமேற்சுமந்துவந்து உத்தரகு
மாரத்திகையிற்கொடுத்து, உத்தர குமாரனைப்
பெற்றஉத்தமியான சுதர்க்கணைக்கும் பின்பக்
கத்திலொதுங்கி ஒடுங்கித்தலைவணங்கி நின்ற
ன் அவனின்ற கோலத்தைக்கண்ட உத்தரகு
மாரன் கைநெரித்து கலீரெனச்சிரித்து தேம்
பிவிம்மித்திகைத்து, திகிலடைந்து துக்கத்
தினால் விக்கித்துயருழந்திருந்தான் அவன்கு
றிப்பையறிந்த அன்னையுந் தந்தையும் ஆசை
யுடன்தழுவி அடாஅப்பனே! ஐயனே! அதி
சயமென்ன? நீ யிப்பேடியைக்கண்டு கைநெரி
த்துச்சிரித்த காரணமென்ன உடனே திகிலுந்
தேம்பலுங்கொண்டு துயருழந்தகாரணமென்
ன? அவற்றை யெங்கட்கையந்தீரச் சொல்லு
கவென்று பலமுறையாகக் கேட்டார்கள்.

அப்போது உத்தரகுமாரன் ஆயாசந்தீர்
ந்து, அடிவயிற்றிலிருந்து எரிந்தெழுந்த அ
க்கினித்தணல் நீங்கும் வழியைத்தேடி, அம்
பேடிமுகத்தை நாடி, பேசாமல் வாய்மூடி, மீ
ட்டும் பெருமூச்சு விட்டு, நானென்னத்தைச்
சொல்வேனென்று தந்தைதாய் இருவரையுந்
தனித்தழைத்துச் சென்று, இனிநாம்பிழைக்
கும்வித மெப்படி? எந்தகாலத்திற்குப் புனித
ராகப்போகின்றோம்! இப்போதுநீர் விளைத்
துவிட்ட பமையானது எப்போது நீங்கும்?
சமுத்திரம்போற் புரண்டு, சதுரங்கமுந்திரண்
டு நமது மந்தைமாடுகளு மிரண்டுபோகவந்
து மடக்கிய கௌரவகுலதிபர்கள் நொந்து
போகச்செய்த அடமும் அவர்கட்கு முந்தின
ச்சினந்து போர்புரிந்த மூர்த்தண்ணிய திடமு
ம்,மந்தைப்பசுக்களை மீட்டமார்க்கமும், வீண்
சண்டைக்கு வந்தபேர்கள் சோர்ந்து விழும்
படி மோகனாஸ்திரப் பிரயோகஞ்செய்து அ
வர்களணிந் திருந்ததலைத் துணிகளைப் பிடுங்
கி மூட்டைகட்டிக்கொண்டு வந்தமொய்ப்பும்,
இவைகளியாவும் என்னாலான வல்லமையல்ல
என்னாலாகு மென்பதுமல்ல, எங்கள் முன்னா
லொருவர் வென்றதுமல்ல. சொன்னாலுங்க
ட்கு நன்றாய்த்தோன்றும், ஓ என் அன்னாய்!
ஓ என் அத்தா! அந்த வினோதத்தைச் சொல்
லுகிறேன் சற்று நிதானித்துக் கேளுங்கள். தே
வரீர் தெக்ஷண நிரை மீட்சிக்குச்சென்றவேளை
கண்டு சத்துருக்கள் மொய்த்து உத்திரசையி
லொருமிக்க வந்து, பத்திரைமந்தைகளை மெ
த்தவருத்தப்படுத்தி மடக்கினார்க ளென்று சித்
தறிந்து ஒற்றரோடிவந் துரைத்தார்கள்
நான் அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு, இத்தாயைத்
தொழுது, அம்மா! எனக்கொருசாரதி கிடைப்
பானாகில் பழுதுவாராமற் செயிப்பேனென்று
சொன்னேன். அக்கால் நமது உத்தரைக்கு
நாட்டியம் பழக்கிவருகிற பேடி மெத்தவும்
உத்தமமானசாரதியென்று பணிப்பெண்சொ
ல்ல, அதுகேழ்க்கவும் அவளைச் சாரதியாய
மைத்துக்கொண்டு தேரேறிச் சென்று, கடல்
போற் கவிந்த சேனையைக்கண்டு, கண்கலங்கி
மனம்விண்டு, தேர்விட்டிழிந்து ஊர்முகமாக
ஓடிவருவதாயினேன். அப்படிபயந்தோடி வ
ந்த என்னை ஊர் வசிசாபத்தாற் பேடியுருக்
கொண்டிருந்த தனஞ்செய னென்னும் புரு
ஷோத்தமன் விடாமற்றடுத்துப்பிடித்து, என்
னைத் தனக்குச் சாரதியாக்கித்தேற்றி என்புயத்
தைமாற்றி, தேர்மேலேற்றி, வன்னிமரத்தில்
மறைத்து வைத்திருந்த விஜயகாண்டீப வெ
ம்படை தாங்கி, அனுமக்கொடி நாட்டி, இயா
வரு மெச்சும்படியாகிய அர்ச்சுன உருவமுங்
காட்டி, தேவதத்த முழக்கி, அரவக்கொடிக்
கதிபனுடைய சேனைகளிற் புகுந்த போது
அவ்விடத்தில் நடந்த விந்தையை நான் சொ
ல்லத்தரமோ? ஓநராதிபனே! சூரியனுக்கெதி
ர்ப்பட்ட பனிபோலவும், சுடருக்கெதிராகிய
இருள்போலவும், சிங்கத்திற் கெதிர்ப்பட்ட
யானைகள் போலவும், நெருப்புக்கெதிராகிய
விட்டிற் பூச்சிபோலவும், இடிக்கு நேரிட்ட
பாம்புகள்போலவும், எமனுக் கெதிர்ப்பட்ட
உயிர்கள் போலவும், சிவனுக்கெதிர்ப்பட்ட
சிலைமதன்போலவும், தீச்சலுக் கெதிர்ப்பட்ட
பயிர்க்கால்போலவும், அடங்கலும் அழிந்து
ஒழிந்தார்கள்.

ஐயா! அப்போது நான்பயந்து இந்த
அர்ச்சுனராஜனை விசாரிக்குமிடத்து, தேவரீ
ரிடத்தில் உண்மை நண்பராய் உயிர்குயிராய்
தர்மாதர்மமுதலிய நீதிகளைத்தெரி வித்துக்
கொண்டு கங்கபட்டரென் றிருக்குந் தயாளு
வானவர், சந்திரகுலத்தோன்றலான தருமராஜ
னென்றும்; வாசமலரோடு பூசுதல்முதலாகிய
புநுகுஞ் சாந்துஞ்சம்பங்கித்தயிலமுந் தரித்த
கூந்தல்விரித்த வண்ணமகள், பாஞ்சாலராஜ
கன்னிகையான திரௌபதா தேவியென்றும்
பல்லர்களை மாட்டிக் கீசர்களைவாட்டி. மடை
பள்ளியிற் சமையிற்கூட்டி நமக்கூட்டி வரா

நின்ற வல்லமையாளன், வீமசேனராஜனென்றும்; குதிரைச்சேவ கத்தி லமைந்தகோமான், நகுலராஜனென்றும்; பசுமந்தைகட் கெசமானுயிருந்த பாக்கியவான், சகாதேவராசனென்றும்; வேலாயுதம்பிடித்த வீரர்களை மடித்தபட்டத்தியானைபடைத்த இப்பாண்டவரைவரும் பாஞ்சாலியும் அக்ஞாதவாசந் தொலைப்பதற்காக இந்த மச்சநாட்டில் மறைந்திருந்து காலங்கழித்தனரென்றும்;நேற்றையவரையிலும் அவர்களுக் குண்டாகிய தவணைநாளைப்போக்கி விட்டு இன்றுமுதல் வெளிப்பட வேண்டிய காரணமென்றுங் கேள்விபட்டேன். இனியிதைக்குறித்து நாம் யோசிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. இதுவரையிலும் நம்மாலிவர்களுக்கு என்னகுற்றங் குறைகள் நேரிட்டிருக்கின்றனவோ? அவைகளில் ஏதொன்றும் மெனக்குத் தெரியவில்லை இப்பொது பிரத்தியட்சமாய் வடுவில்லாத தருமராஜனுக்கு நெற்றியில் வடுவுண்டாக்கி வைத்திருக்கின்றர் ஐவருக்கும் அன்பாகிய பாஞ்சாலியை ஆசைப்பட்டணைத்து நேசமுறத் தொடர்ந்த கீசகன் முதலாகிய தம்பிமார்களும் நாசப்பட்டும் போனுர்கள். இவ்விரண்டினுலேயே பெரியமோசம் வந்திருக்கின்றது. இவைகளை யெல்லாந் தக்கபடி யோசியுங்கள். உத்தர குமாரன் சொன்னுன்.

இம்மொழி யனைத்துங் கேட்ட விராடராஜனுஞ் சுதர்க்கணையுந் தன் குமாரனைப் புதைத்திருந்த பொருள் குதித்து வெளிப்பட்டது போற்கண்டு, ஆ! ஆ! ஆ! அப்பாக தலனே! பாண்டவர்களா யிவர்கள்? பாஞ்சாலியா பணிப்பெண்? ஐயோ! ஆண்டவனே! என்ன காரியஞ் செய்துவிட்டோம்? என்னவிதமாய் மதி இழந்தோம்? என்று அங்ஙனேயயர்ந்து, நிலத்திற்சாய்ந்து, உயிருடன்மாய்ந்து மூர்ச்சையானுர்கள். அப்போது உத்தரகுமாரன் அவர்களையணைத்து, சோபத்தையும் மனஸ்தாபத்தையுந் தணித்து, இனி துக்கப்படுவதிற் காரியமில்லை. சீக்கிரம் இதற்கு வேண்டிய பரிகாரந்தேடுங்கள். எனக்கொன்றுதோன்றுகிறது. அஃதென்னவெனில் - மன்மதனுக் கொப்பாகிய வடிவமும் - மயில்வாகனனுக் கொப்பாகிய வெற்றியும்-மகாமந்திரவத்தியும்-உமா மகேஸ்வரரைப் பூசிக்கும் புத்தியும் - விருஷப குஞ்சர சிங்கவிராட்டின் சத்தியுமுள்ள பார்த்தனுகிய பரந்தா மன்மைத்துனனுக்கு எனக்கிளைய உத்தரகுமாரத்தியைக் கொடுத்து, நம்முடன் கலந்து வாழச்செய்யுங் கருத்தைக்கடைப் பிடிப்போமாகில்; தெரிந்துந் தெரியாமறச்செய்த தீமைகளியாவுஞ் சிதறிப்போம். இதனைத்தான் என்சிந்தையினினைத்தேனென்றுன். இவ்வா றியம்பிய மைந்தன் வார்த்தையை மனமகிழ்ந்து கேட்டு, தந்தையுந்தாயுஞ் சிந்தைகளிகூர்ந்து, அப்பா மைந்தனே! உந்தன் மனதின்படியே எங்கட்கு மவ்விச்சை மிச்சந்தான். என்றுசொல்லி அன்றிரவுவந்து விடியளவும் அச்சத்துட னெடுங்கி அசைவற்றிருந்தார்கள். உத்தர நிரைமீட்சிக்காகப் பார்த்தன் பண்ணிய சண்டையிற் செந்தூள் கருந்தூள் பறந்துபடிந்து மறைந்த தன்னொளியைச் சுத்தம்படக் கழுவிக்கொள்ளுவதற்குப் போனவன்போல் உடனே சூரியனுனவன் மேற்குச் சமுத்திரத்திற் போய்க் குளித்தான்.

இப்பாற் பெருமைமி லுயர்ந்த பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் விராடனுடைய அரண்மனைவிட்டு நீங்கி, அம்மச்சநாட்டின் புறம்பில் தங்களாயுதங்களைச் சேமித்துவைத்திருக்கின்ற வன்னிவிருக்ஷச் சோலைக்கருகிற் சென்று, கூடுவிட்டுக் கூடுபாய் கிறவர்களைப்போல் தாங்கள் கொண்டிருந்த வடிவத்தை மாற்றி, பழயரூபங்கொண்டு, எமதர்மராஜனைத் தோத்திரம் பண்ணி வணங்கி, மேற்றிசை யடைந்தசூரியபகவான்கீழ்த்திசைக்குவருங்காலத்தை நோக்கிக்கொண் டிருந்தார்கள். அந்தவேளையிற் கோழிமுதலிய குருவிகளெல்லாந் துயிலொழிந்து, ஒ பாழியபுயம் படைத்த பாண்டவர்களே? நீங்கள் நீடுழி வாழி: வாழி: ஆழியினலையுடன் மாநில நடுங்குவதாற் சூரியன் வரப்போகின்றுன். என்று சொல்லுவதுபோற் கூவியதுகள், அதுகாலையில் மேற்றிசையில் மறைந்த வெய்யோன் மீட்டுங் கீட்டிகைக்கு வரயத்தனித்து, பாண்டவர்களின் சங்கதி யெல்லாந் தெரிந்து கொண்டோம். இனி துரியோ தனுதியர் களின் கருத்தையு மறிவோம். என்றுமகமேருவைச் சூழ்ந்து வந்தவனைப்போல் உதயகிரியில் வந்து, தனது கிரணக்கதிர் நீட்டி, தாமரை மலர்க்கரங்காட்டி தண்மதிமுதலிய துட்டரையோட்டி, சத்திய நிலைபெற்ற தர்மராஜனது ஆக்ஞைச்சக்கரத்

தை நிலைக்கு நாட்டியதுபோல் உதயகிரியினுச்சிமேலெழுந்தான்.

உத்தரை நிரைமீட்சிச் சருக்கம் - முற்றிற்று.

ஆருவது.

பாண்டவர் வெளிப்பாட்டுச் சருக்கம்.

கண்ணன்துதி.

வானையாதி பூதராசி தோறுலாய மாயனை
ஞானமாகி மறையினுச்சி கண்ணினின்ற கண்ணனை
மோனமார் முனிக்குழா ருணர்ந்தமுத்தி வித்தினை
யானுழன்ற பிறவிதீர விருபதங்கடுதிசெய்வாம்.

ஐயா ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! விராடபுரம்விட்டு நீங்கிய பாண்டவர்களும்பாஞ்சாலியும் ஓர் மாஞ்சோலை சூழ்ந்த வனத்துடமைந்த பூஞ்சேர்ந்த பொய்கையில் மூழ்கி, அருணோதய மானவுடனே ஜெப தபவிதிகள் யாவற்றையு முடித்து, சூரிய நமஸ்காரஞ் செய்து, ஸ்ரீ வேதவியாசரையும் எமதர்மராஜனையுந் திக்குநோக்கிப் பணிந்து, பாண்டவசகாயனது பாதபதும நினைந்து, பருதியினொளியினும் பழயபடி வஞ்சிறந்து, வாயுகுமாரனை வீமசேனனும் - தேவேந்திர குமாரனை செஞ்சிலை விஜயனும் - ஆயுள்வேதியரளித்த நகுல சகாதேவரும் - தங்கள் குலத்திற்கும் குணத்திற்கும் நலத்திற்கும் நன்மைக்குந் தகுதியான முரசக்கொடி படைத்த முன்னோனைத்தொழுது. அன்னோனருளிய ஆசிமேற்கொண்டு, பெரும்புகழ்ப் பிரகாசத்துடனவரைச் சார்ந்திருந்தார்கள்.

தருமநந்தனர் நெற்றியிற்றழும்பு கண்டுடன்ற தம்பியரைச் சிலதருமவாய்மை கூறித் தணிவித்தல்.

இவ்வாறிருக்குஞ் சமயத்தில் நிகரற்ற வீற்றுங்கியதனஞ்சயன்தருமராஜன் முகத்தைச் சந்துர்ஷ்டியாய்ப் பார்த்து, அவர்நெற்றியிற் செந்தூரத்தி லதம்போற் செவந்த புண்ணைக்கண்டு ஒ அண்ணா! தேவரீருடைய நெற்றியில் வடுவுக் கிடமானவாறு யாதென்று திடுக்கிடக் கேட்டனன். அதற்குத் தருமராஜன் சிறுநகைபுரிந்து, யாதொன்றுஞ் சொல்லாமலிருந்தனர். அப்போது மின்னலைப் பழித்த மேனிபடைத்த பாஞ்சாலி விராடராஜனுக்குந் தருமராஜனுக்கு, முண்டான ஓர் வாக்குவாதத்தினால் வந்ததீது ஈதென்று சொல்லினள். அதுகேட்ட வந்நேரமே அர்ச்சுனனெழுந்து, இன்னமுந் தாமிசமாவென்று நெருப்புபோலெரிந்து, நெடுமூச்செறிந்து, அண்ணன்மேற் பரிந்து, ஐயோ! நான் பிரிந்து வந்த துன்ப மிதுவோ? இப்போதே வீராடபுரம் வேகக்கொளுத்தி மச்சநாடன்றலையை வாங்கி வைக்கிறேன். என்று நச்சரவம் போற்சீறி, வெட்சி மாலையணிந்த ஆகமுந்தேகமு மலற நடுங்கிப் பற்கடித்து, கையில் விற்பிடித்து, அவனுக்கிச்சையான குலத்தை இன்னிமிடத்திற் பச்சடி பண்ணுகிறேனென்று புறப்பட்டான். நெருப்புடன் காற்று நேசமானதுபோல் வீமனும் வெகுண்டு வீறிட்டெழுந்தான். நகுல சகாதேவ ரிருவரும் வியாகூலத்தோடு நடுங்கி விராடராஜனுக்கின்று வினசகாலமாவென்று மெய்மறந்து விட்டார்கள்.

இத்தன்மை வாய்ந்த தம்பிமார்களின் கடுங்கோபத்தைத் தருமராஜன்கண்டு, ஓ! ஓ! மோசமாச்சுதே யென்று பூசிதவார்த்தைகள் புகன்று, ஆ! நேசவிசுவாசிகளே! அப்பா ராஜகுலச் சிரேஷ்டர்களே! நிஷ்டூரம் வேண்டாம். "ஒன்றுதவிசெய்யினு மவ்வுதவிமறவாமற், பின்றையவர் செய்பிழை பொறுத்திடுவர் பெரியோர், நன்றிபலவாகவொரு நவைபுரிவரேனுங், கன்றிடுவதன்றிமுது கயவர் நினையாரே." என்றிருப்பதால் கொஞ்சந்தாசாவாயோசனை செய்யுங்கள். ஒருவருடைய ஆபத்காலத்தில் இன்னொருவர் உதவி செய்தால், அவ்வுதவியை ஆயுசுள்ள வரைக்கு மறக்காமல், நன்றி குன்றாமை யென்னும் நீதியையும் - தருமத்தையும் - நிறைந்துநாடி, அவ்வு

தவி செய்தபேர்களால் என்னபிழை வந்த போதிலும் அதைச்சகித்து, மனம்பொறுத்து நன்றியிற் பிழையாமல் நன்மையைச் செய்ப வர்க ளெந்நாளும் பெரியவரென்று நானிலம் புகழ்வதுண்டு. "நன்றிமறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல, நன்றே மறப்பதுநன்று." என்று சாதுக்களும் சாஸ்திரங்களிற் பேசியிருக்கின் ருர்கள். பற்பலநாளும் ஒருவன் நன்மைபுரி ந்து, சொற்பமாக ஒருநாளிற் குற்றநேரிட்டா ல், அச்சொற்பக் குற்றத்திற்காக நன்றிகுன்றி மனங்கன்றி பொல்லாங்குசெய்ய நினைப்பது புகழல்ல. பூணல்ல. பொருளல்ல அது புல மைகெட்ட கீழ்மக்கள் செய்கையாம். "எந் நன்றிகொன்ருர்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு." என்று வேத முறை யிடுகின்றது. ஓ புண்ணிய குலத்திற் பிறந்த புனிதர்களே! ஒருகாலொரு நன்றி செய்தபேர்களை உள்ளத்தில் வைத்து, மறுகா லவர்களே செய்தபிழை நூருனுலுஞ் சான் ருேராகிய பெரியோர் பொறுப்பர் கயவராகிய மூடர்களுக்குப் பலகாலும் பலநூறு நன்றி செய்து, ஒருக்கா லொருதீதாமாகில் முன்செ ய்தபலநூறு நன்றிகளும் பாழாய்க் கெட்டுப் போம்.

ஆகையால் - காடாக்கினிமுண்ட காட் டிற் பனிரண்டு வருஷங் கஷ்டப்பட்டு பதி மூன்ருவது வருஷத்தில் இந்த விராடராஜ னுடைய நிழலிலிருந்து, இவனது உப்புந் தண்ணீருமுண்டு, நாம் எண்ணியவெண்ணம் பின்னமில்லாமல் அக்ஞாதவாசங் கழித்தோ ம். எத்தேசத் தரசர்களிலும் இத்தேசத்தரசன் மெத்தவுஞ் சரசன். நாம் எங்கிருந்து அக் ஞாதவாசம் பண்ணலாமென்று முன்னம் நா ன் வினவியபோது, நீங்கள் விராடபுரத்தி ற்கு மிஞ்சிய ராஜனுமில்லையென்று சொன் னீர்கள் உங்கள் சொல்லைநம்பி இங்குவந் தடு த்தபோது, நமக்கிவன் ஊழியன் போலவும் - இவனதரசாட்சி நமதுராதாட்சி போலவும் - காலங்கடத்தினுேமே யல்லது நாமிவ னுக்குத் தாழ்ந்து நடுங்கி நடந்ததில்லை. நம்மையிவன் அதிகாரஞ் செய்ததுமில்லை. ஏதோ கோபபா பமென்னுங் கொள்கையாலும், நமது தீவி னைவசத்தாலும், ஓர் சிறிய குற்ற நேரிட்டது. அதற்காக நாம் கடவுளை நோக்கி மன்னிப்பு கேட்டு, இவனுக்கொரு பொல்லாங்கு நேரி டாமற் காக்கவேண்டிய கடமை நம்முடைய தாயிருக்க, நீங்களவனைக் கோபித்தெழுவது குணமல்ல. "தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொ றுப்ப தன்றிமற், றெம்மையிகழ்ந்த வினைப்ப யத்தா - லும்மை, எரிவாய் நிரையத்து வீழ் வர் கொலென்று, பரிதுவதுஞ் சான்ருேர் கடன்." என்று மேலோர்கள் கூறியிருப்பதை ச் சன்மானிக்க வேண்டியது. நம்மைத்தொ ழுது ரட்சித்த தோன்றலின் பேரிற்பழுது நி னைப்பது மகாபாவம்; மகாபாவம்; பார்த்தனே பாதராதே. என்று தர்மராஜன் தடுத்தார்.

பாண்டவராயுதபாணியராய் பழையகோல
ங்கொண்டுகொலுக்கூடம் வரவிராடன்
வரிசைவத்துவணங்க, தருமரவ
னைச்சன்மானித்தல்.

இப்படி சொன்னதின் பேரில் வீமார்ச் சுன ளிருவரும் - நகுல சகாதேவரும் - மூத்த வர் மொழிந்த முறையிற் பிறழாமல், மச்சரா ஜன்மேல் வைத்த கோபமாறி, தருமராஜனு த்தரவின்படி வன்னிமரத்திலேறி, அவரவரா யுதங் கைக்கொண்டு, அந்தப்பாலை நிலத்தில மர்ந்தகோலாகலி நீலிசடாதரி லீலாவதி சூலி கலாதரி யென்னுங் குண்டலி குமரி சாமுண் டியைப்பணிந்து, வன்னிமரத்தை வலம் வந் துவணங்கி, எங்கள் தாயினது கருப்பம்போல் ஆயுதங்களைக் காத்தளித்த தமனியத் தருவே யென்று சந்தோஷப் பேரிட்டுச் சம்பிரமங் கொண்டாடி, விராடராஜனுடைய கொலுமு கச் சாவடியிற் கூசாமற் புகுந்து, ஐந்து தே வேந்திரர்கள் ஒரு இந்திராணியுடன் வந்திரு ந்த வாறுபோற் சிங்கத்தவிசேறி இருந்தார் கள். அந்தவேளையிற் செந்தழல் வளர்க்கும் அந்தணர் - முனிவர் - மந்திரியர் - சாமந்தர்- தந்திரியர் - பிரதானிகர் - சுற்றத்தினர் - காப் பாளர் - நகரமாக்கள் - படைத்தலைவர் - இவு ளிமறவர் - யானைவீரர் - சேனுபதியர் - தூதர்- கருமாதிக்காரர் - நட்பாளர் - மடைத்தொழி லர் - மருத்துவக்கலைஞர் - நிமித்திகப்புலவர்- இவர் முதலிய யாவுவருஞ் சேர்ந்து வந்து, குந்திதேவியார் தந்த மைந்தரைவருங் குருகு லம் விளங்கப் பிரகாசித்து கயமாகிய குமுத நண்பன்போற் சிங்காசனத்தி லிருக்கக்கண்டு, தங்களாற் ருங்கப்படாத சந்தோஷங்கொண்டு

விராடராஜனுக்கு விரைவிற்றெரிவித்தார்கள்.

அச்செய்திகேட்ட மச்சராஜன் இச்சை மேற்கொண்டு, ஐயோ! நாமென்செய்தோம்? இனியென் செய்வோம்? என்று மனவருத்தங் கொண்டு, சந்தனம் - தாம்பூலம் - புட்பம் - பனிநீர் - மஞ்சள் - குங்குமம் - வாசனைத் திரவியம் - தேங்காய் - வாழைக்கனி - மாங்கனி - பலாக்கனி - பற்பல அப்பங்கள் - பருப்புவர்க்கங்கள் - இவை முதலியவைகளைத் தட்டு தட்டாயெடுப்பித்துக் கொண்டு, பட்டுப்பட்டாவளிகள் - கட்டுக்கட்டாகிய கட்டுவர்க்கங்கள் - தாபிதாக்கள் முட்டுப்படாத முத்துமுதல் நவரத்தினங்கள் இவை முதலானவைகளுங் கொண்டுவந்துகாணிக்கைவைத்து தானும் புத்திரனுந்தருமபத்தினியும்பாண்டவர்களின்பொன்னடியில்வீழ்ந்து புழுதிபடப்புரண்டு ஓ பூரணநிதியே ஓபொறுமைக்கரசே! எளியேங்கள் செய்தபிழையைப்பொறுத்தருளுமென்று துதித்து பூமியை விட்டெழுந்திராமலிருந்தார்கள் அம்மூவரையுந் தருமராஜன் வாரியெடுத்து, விராடனையும் உத்தரகுமாரனையுமார்போடணைத்து, அரசனைப் பக்கத்தில் வைத்து ஆதிசேடன் முடிமேற்றாங்கிய இப்பூமியில் உம்மைப்போலியாரிருக்கின்றார்கள்? நீர் மெத்தவும் உத்தமர். புண்ணியசாலி. பொறுமைக்கு வேலி போன்றவர். என்று புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்

இவ்வாறு கொண்டாடிய குருகுலக் கோமானது குளிர்ந்த வாசகத்தால் மச்சகுலாதிபனெழுந்து, மறுபடியும் பணிந்து, ஓவேந்தாதிட சாந்த மூர்த்தியே! தோத்திரமென்பது தம்மைப் போல்பவர்க்குத் தகுமல்லது, எங்கட்குத் தகாது. நாங்கள் அவ்வளவு பாத்திரமும் க்ஷேத்திரமும், கோத்திரமும் பெற்றவர்களல்ல ஆதலால் அடியேன் மிகவும்பேயன் விவேகமற்ற சேயன், முன்கோபத்தாற்பதறிப்பேதிகின்றவாயன். அப்படிக் கிருந்தபோதிலும், தங்கட்கு நான்தகுந்த நேயனெனப் பாராட்டி, என்னால் நேரிட்ட குற்றங்குறைகள் யாதிருந்தாலும் அவைகளைமன்னித்து ஓட்டி, தீர்க்கவைர நாட்டாமல், சிலகாலத்திற் சொல்லிக் காட்டாமல், ஓ பார்த்திபரேறே! தீனனாவென்னை ஆண்டருள் செய்யவேண்டும். என்று வேண்டிக் கொண்டான். இந்தப் பிரகாரம் புகன் றடைக்கலம் புகுந்த விராடராஜனை? வேந்தர்வேந்தாகிய தருமராஜன் பார்த்து, இரக்கமுள்ளவராய் இஷ்ட பூர்த்தியா மிதனைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஐயா! விராடபூதியே! உமது பட்டணத்தில் நாங்கள் வந்து சேர்ந்தபிற்பாடு துன்பமென்பவை யில்லாமல், எங்கட்குரிய தேசம் போலவே எங்கும் பிரக்கியாதி யுண்டாகும் படியாய் வேற்றுமையின்றி வீற்றிருந்து வாழ்ந்தோம். உன்னுமிடத்தில் உம்மிலு முயர்ந்த உற்றாருமில்லை. பெற்றாருமில்லை மற்றாருமில்லை ஓ மாசற்றமரபோய் உம்மைவிட எனக்கு வேறொரு உதவியுமில்லை நாங்களிதுவரையிலுங் குறைவில்லா தநுபவித்து வந்த உமது பட்டினத்தின் பதவியைவிட வேறொருபதவியுமில்லை. நீரும். உமதுசகோதராளும் - உமது புத்திர மித்திர பௌத்திராதியரும் - நால்வகைச் சேனைகளும் - ஆகியயாவரும் எனக்குப் படைத்துணை வந்து என்பக்கத்தில் நிற்பீர்களாகில், துராங்காரமாய் எங்களைவஞ் சித்த சத்துருக்களையும் - அவர்கட் குடன்பட்டு வந்த சேனைவேந்தர்களையும் - ஒரு நிமிஷத்தில் இயமலோக மேற்றி வைக்கிறேன். இது மெய்யென்று பறைசாற்றி வைக்கிறேன். இதனை யுமது கருத்தில் ஐயமற உட்கொள்ளும், என்று வையகம் வாழ்த்து மரபினன் சொல்ல, அதனால் மச்சராஜன் தேறிமனத்துயர்மாறிமகிழ, அது கண்டமாதொடு மகனுந் தீதகன்றுற்றார்கள்.

உத்தரன்வேண்டுகோளின்படி உத்தரையை அபிமன்னுவுக்காகச் சம்மதித்தபாண்டவர்கருத்தறிந்தவிராடன்பந்துக்களாதியர்க் கோலைவிடுத்தல்

இப்பால் உத்தரகுமாரன் நமக்குறுதித் தேடிக்கொள்ளுந் தருணமிதுதானென்று துணிந்து தந்தைதா யிருவரையு முன்னிட்டுக் கொண்டு தருமராயனைப்பணிந்து, வாய்பொத்தினின்று, ஓ சமுத்திரத்தை ஆடையாக்த் தரித்தருளிய இவ்வுலகமுழுமையும் ஓர்வெள்ளைக்குடை நீழலில் அடக்கியாளும் விதரண வேந்தே! யான் தமக்குத்தக்க பக்குவமாகப் பேசவறியாச் சிறியேனாகிலும். யான்செய்து கொள்ளும் விண்ணப்பத்திற்குத் தேவரீர் செவிகொடுத் தருளல்வேண்டும். இந்தவிராடபுரம் இதனதுபூவளம்பொருள்வளமுள்ளன

யாவுந் தேவரீருடையதே: இயாங்கள்யாவரும் உங்களுடைய ஏவற்பணிவிடைக் கேற்றவர்களே. எங்கட்குசுதந்தரமான ஆறுவிதப் படைகளுந் தங்களுடையதே. ஈதல்லாமல் என்தங்கையாகிய உத்தரகுமாரத்தியும் அர்ச்சுனராஜற் குரியவளே. ஓ எங்களாண்டவராகிய பாண்டுநந்தனரே! இவ்வளவு தயவுசெய்து எங்களை யாண்டுகொள்ள வேண்டும். என்று வேண்டி விளம்பினன். இவ்விதமாக உத்தரகுமாரன் சொல்லக்கேட்ட விஜயகாண்டீபதரன் அவனைநோக்கி, ஆ! ஆ! ஹா! என்று கையமர்த்தி, ஓ கல்வியின் சாரமும் - செல்வியின் அபாரமும் - கைப்படை வீரமும் - விற்பனவிவேகமும் - காமன்மயமும் - சேமன் ஜெயமும் - காரியசித்தியும் - சூரியபுத்தியுமுடைய காவலன் மகனே ! உன்தங்கையாகிய உத்தரகும்ரத்திக்கு நான் சிலகாலம் நாட்டியம்பழக்கி வைத்தபடியால், எனக்குப் பெண்மரியாதையாம், நீ இப்போது கொண்டநினைப்பை நீக்கிவிடு, அல்லது உன்னிஷ்டப்படிக்குத் தப்பாமல் உறவுகலக்கவேண்டுமானல், உனக்கிளையவளாய் நன்னலம் நற்குணம்வாய்ந்திருக்கின்ற அவ்வுத்தரைப்பாவை பொன்னிலமுதலிய நன்னிலமன்னவர் புகழும் பெரும்பேர்படைத்த என்மைந்தன் வாளபிமன்னனுக்கு உரியவளாகுகவென்முன். இப்படிக்கு அற்புதமாய் விளம்பிய பற்குணன் மொழியைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் அவ்விடத்திருந்த சாஸ்திர சம்பன்னருடன் தருமராஜன் விராடராஜன் முதலிய சகலமானபேரும் சதாஸ்த்து; சதாஸ்த்து; என்று சம்பிரமங் கொண்டாடினர்கள். உடனேவிராடபூபதியானவன் கலியாண முரசவாத்திய முழக்கிவைத்து, பந்துமித்திராதியர்கட் கெல்லாம் பாண்டவர்கள் விராடபுரத்தி லிருக்கின்ருர்களென்றும், அப்பாண்டவரில் நடுப்பிறந்தோன் பிள்ளையாகிய சிரஞ்சீவி அபிமன்னு குமாரனுக்கும் - எனதுபெண்ணுகிய சௌபாக்கியவதி உத்தரை குமாரத்திக்கும் - கலியாணநடக்கப் போகிறதென்றும் ஓலைகளெழுதி, தூதர்வசத்திலனுப்பி யறிக்கையிட்டான்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பந்துக்களோடு அபிமன்னனையும் சுவேதனையு மழைத்து வருதல்.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! ஈதிப்படியிருக்க விராடராஜனுடைய முதற்குமாரன் சுவேதனென்பவன் கைலாச பதியைக் குறித்துத் தவஞ்செய்யப் போனனென்று முன்னமேசொல்லி யிருக்கின்றேனல்லவா! அந்தச் சுவேதனனவன் மனோபக்திமாராமல் வைராக்கிய நிலையை வகித்து, மகாதேவனைக் குறித்துத் தவமிழத்து, தாட்சியில்லாத காட்சியும்பெற்று, எந்த ஆயுதம் பிடித்துப் போர் புரிந்தாலுந் திரிபுவனத்தையுஞ் செயிக்கும்படியான அருளுற்று, மற்றெவருந் தனக்கெதிரில்லாமல் யாவரையும் வெற்றிபெறும்படியான சித்தியைப்பற்றினன். அவன் பற்றியிருக்குஞ்சித்தியை முத்திக்கு வித்தாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியறிந்து, இனிமேல்நாம் குருக்ஷேத்திரத்திற் கூட்டி வைக்கப்போகின்ற யுத்தத்திற்கு இவனெருவ னிருக்கின்முன். இவனை விட்டுவிடுவது யுத்தமல்ல. எவ்விதத்திலுமிவனைக்கொண்டுபோக வேண்டும். என்று நினைத்து அவனிருந்த இடத்திற்குப்போய், பிரிந்துபோன உம்மைப்பார்க்க யித்தனைநாட் சென்றதென்று உபசரித்துப் பரிந்தழைத்து வந்து, தனக்குண்டாயிருந்த பகைவர்களை யெல்லாம் அதனுற் போக்கிக்கொண்டு, துவாரகாபுரிக் கழைத்துப்போய்ச் சுரேசனுமெச்சும்படியான விருந்துசெய்து, அளவற்ற வெகுமதியளித்து, கேளிக்கை முதலாகிய சம்பிரமங்களிற் காலதாமசம் பண்ணிக்கொண்டு, பாண்டவர்கள் வெளிப்பட்ட சமாச்சாரம்- இன்றைக்குவருமோ நாளைக்குவருமோவென்று தமதிதயத்தில் எண்ணமுற்றிருந்தார். அச்சமயத்தில் தூதர்கள் ஓலைகொண்டுவந்து வணங்கினர்கள் அந்தச்சுருளையவரவிழ்த்துப் பலபத்திருக் கெதிரிற்படித்துக்காட்டி அண்ணு ! நமது பாண்டவர்கள் அக்ஞாதவாச மகற்றி வெளிப்பட்டார்களாம். இதல்லாமலும் உமது மருமகன் அபிமன்னனுக்குத் திருக்கலியாணம் நடக்கப்போகின்றதாம் என்றுசொல்லிமகாவிருப்பத்துடன் நீருண்ட கருமேக நிறங்கொண்ட கோபாலனனவர் பலாமார்சாத்தகிகிருதபன்மன் கிருதவீரியன் இவர்களும்

இவர்கள் குடும்பங்களும் வண்டுசெறிந்த மதுமாலையணிந்த சுருட்கருங்கொண்டை சிறந்த தங்கை சுபத்திராதேவியும் அயிலாயுதம்படைத்த முருகையனுக் கொப்பான அபிமன்னனும், கூரிய வேற்படைகொண்ட சுவேதனும், குடிப்பதட முதலியோருஞ் சூழ்ந்துவரும்படிக்குக் கூட்டிக்கொண்டு விராடபரம்வந்து சேர்ந்தார்.

இந்தப்பிரகாரம் மேகவண்ணனுன கண்ணனும் அவரண்ணனும் வருகின்றார்களென்று சோகநீங்கிச் சுகம்பெற்றிருந்த பாண்டவர்களும் விராடராஜனும் தூதுவராற் கேள்விப்பட்டு அவ்வேதநாயகனைக் காணவேண்டுமென்று எதிர்கொண்டு சென்று கண்டு, இருவர்தேகமும் ஒன்றென்று சொல்லும்படியாய் ஒருவரையொருவர் இறுகத்தழுவி யணைத்து, ஆகாயமளாவிய சிகரகோபுரஞ்செறிந்த பேரவையி லழைத்து வந்து பலராமர். சாத்தகி-மற்ற யாதவகுமாரர்கள் முதலிய பேர்களுக்கும் அரவணைப்பள்ளி நீங்கிய ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனேடுவந்த பெரியோர்முதலிய உரியோர் யாவர்களுக்கும், தகுதியாகியசன்மானமும் வெகுமானமுங் கொடுத்துப் பிரியவசனங்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். மந்திரி பிரதானியர் சிலரும் வந்த நல்யாதவர் பலரும் மரியாதை குறையாமல் வணங்கி நின்றார்கள் சுபத்திராதேவியும், யாதவஸ்திரீகளும், ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய அஷ்டபாரியர்களும், தேவகிதேவியாரும் உரோகிணிதேவியாரும் மற்முள்ள தாய்மார்களுந் திரௌபதாதேவியிருந்த அந்தப்புரம் போய்ச்சேர்ந்து சகலவிதமரியாதையுடன் உபசாரமும்பெற்று, ஒருவரோடொருவர் தனதுகள் பாராட்டிச்சுபங்கொண்டாடி யிருந்தார்கள். இப்பால் அபிமன்னனெருங்கி, வெகுநாளாகப் பிரிந்திருந்த தந்தையரை வணங்கி பாஞ்சாலியைப் பணிந்து, மாஞ்சோலையிற் குயில்கூவும் வளனுடைய மச்சநாடனுக்குங் வந்தனந்தந்தான். அவர்களியாவரும் அவனை யாலிங்கனம்பண்ணி ஆசீர்வதித்து, ஆண்மிக்கையுடைய பாண்டவர் பக்கத்தில் இளஞ்சிங்கம் வீற்றிருக்குந் தன்மைபோல் இருக்கச்செய்தார்கள். அப்போ அந்தப்பிள்ளையைச் சபையிலிருந்த பெரியோர்கள் கண்டு, மிகவுமகிழ்த்து, வியப்புடன் புகழ்ந்து, நயந்து வியந்து, பாண்டவர்கள் பூர்வஞ்செய்த புண்ணிய நலமே இப்பிள்ளையாகப் பிறந்தபின்றுகொள்ளை கொள்ளையாய்க் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது தர்மசோரூபியாகிய உதிஷ்டிரர் தனது விடாத கடாக்ஷ வீக்ஷண்யப் பார்வையால் வீரப்பிராதபத் தோள் பூரித்த் அபிமன்னனை நோக்கி, அவனேடு ஸ்திரமான வார்த்தைகளைப் பேசி, அதற்கவன் சொல்லுக்குச்சொல் சாஸ்திர யுத்தமாய்ச் சொல்லுந் துணிவைத்தேர்ந்து, ஆசை மேலிடச்சிறந்து அகமகிழ்ந்திருந்தார். இவ்விதமாகப் பெரியதந்தையி னிடத்திற் பேசிய அபிமன்னனை மாமனுகப்போகிற விராடராஜனும், மைத்துனனுகிய உத்தரகுமாரனும், சுவேதனன்முதல் மற்றுமுள்ளோரும், சுதெக்ஷணுதேவியுங்கண்டு கண்களிகூர்ந்து, செவிகுளிர்ந்து, முகமலர்ந்து, அகமகிழ்ந்து, ஆனந்தங்கொண்டாடினுர்கள்.

இப்படியாக விருக்கின்றசமயத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுனுடைய திருவட்பயனுல் விராடபுரம் வந்துசேர்ந்த சுவேதனென்பவன் தன்தந்தையான விராடனையும், சிறியதந்தைமார்களையும், தருமராஜன் முதலியபேர்களையும், தாயாகிய சுதர்க்கணையையும் பணிந்தான். இவர்களெல்லோரும் அவனையேந்தி முத்தமிட்டார்கள். அவருள் மச்சராஜன் இச்சை மேலிட்டெழுந்து, மைந்தன் பேரில் விழுந்து, ஆ! என் விவேகக்கொழுந்தே யென்றுமார்போடணைத்து, புஜத்துடன் புஜமொத்தி, முகத்துடன் முகஞ்சேர்த்து, இருகரத்திலும் எடுதுப்பிடித்து உச்சிமோர்ந்து, கருத்தினுற் களித்து, கண்ணருள் தழைத்துச் சிலமொழிகள் புகன்றுன், அப்பா என்கண்மணியே! நீ யிதுவரையிலெங்களைவிட்டு எந்த யிடத்தி லிருந்தாய்? தந்தவண்ணனுக் கிளைய நந்தகுமாரன் உன்னை யெங்கேகண்டார்? இவருடன்கூடி நீ எப்படிவந்தாய்? எவ்விடத்தில் நீங்களிருவருஞ் சந்தித்தீர்கள்? இதுஎனக்கு நல்லகாலம். ஆதலால் என்மனங்குளிரச் சொல்லுகவென்று கேட்டான். அதர்க்கச் சுவேதனருகிலிருந்த கடல்நிறவண்ணக் கண்ணன் சொல்லத்தொடங்கினுர், ஓ விராடபூபதியே! உமது குமாரன் அருந்தவமிருந்து சிவனருள் பொருந்திப் பெருந்திறற் படைகளும் பெருமையும் பெற்றுன். இத்தன்மையாகச் சித்தி

பெற்றிருக்கிற திடத்தை யானறிந்து, இந்த உத்தமனை யழைத்துக்கொண்டு துவாரகைக் குவந்து, எனக்கு அசாத்தியமா யிருந்த சத்துருக்களையெல்லாம் இவனை லொழித்துவிட்டு, இவனுக்கு விருந்து முதலிய உபசாரங்களெல்லாஞ்செய்து என்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது நீங்களெழுதியனுப்பிய ஓலையைக்காணவும், உடனே பிரயாணமாகி இம்மச்சநாட் டடைந்தோம் என்று கோபாலன் சொல்லவும், அச்சொற்கேட்ட விராடராஜன் பட்சமேலிட்டு, மகன் பக்கத்திலிருந்து, தவம்புரியப்போனது முதல் வந்ததுவரையிலுஞ் சாங்கோபமாய்ச் க்ஷேமலாபங்களை விஜாரித்து, பகைவரென்னும் யானைகளைக் கொல்லுகின்ற சிங்கம்போன்ற பாண்டவருடன் மற்றப்பெரியோர் யாவரையும் பணிவித்து, சபாமண்டபத்திற்றனே அவனைத்தழுவி யிருத்தித்தானு முடனிருந்தான் அக்கால் விராடராஜனுடைய மற்றயபிள்ளைகள் யாவருந் தமயனை சுவேதனைச் சாஷ்டாங்கமாகத் தொழுது, அவனை லுபசரிக்கப் பட்டுத் தருக்கியிருந்தார்கள். அன்னையாகிய சுதெக்ஷணதேவியுந் தன்னைப்பணிந்த சுவேதனை வாழ்த்தி, பொன்னுக்கிணையாகிய தன் புத்திரியின் கண்ணுக்கினிமையான கணவனையும் பார்த்துக் களிப்போடிருந்தாள்.

பாஞ்சாலர்-குந்திபோசர்-இவர்கள் முதலாயினோரும், தௌமியாசாரியராதியரும் வருதல்.

அதுவேளையிற் பாஞ்சாலதேசராசனும், சோமகாளும், அவர்கட்குரிய நால் வகைச் சேனைகளும், இளம்பஞ்ச பாண்டவர்களும், துர்ஷ்டத்தூய்மன் முதலாகியபேரும் வந்தார்கள். அவர்களை விராடராஜனும் பாண்டவர்களும் எதிரேசென்றுகண்டு, ஒருவரையொருவர்தழுவிக்கொண்டு தகுந்தமரியாதைகளுடன் புகுந்து சபாமண்டபஞ் போய்ச்சேர்ந்திருந்தார்கள்- இப்பாற் குந்திபோஜ குலராஜர்களும், மந்திர தேசாதிபர்களும், புத்திரவர்க்கங்களும், மித்திரவேந்தர்களும், பாண்டிநாட்டரசரும், சோழராஜ சிகாமணிகளும், சேரபூபதிகளும், மகததேசாதிபதிளும், இன்னும்பல பலதேசத்திரைவர்களும், வன்னவன்ன வாகனமேறி வந்தார்கள். அன்னவர்க்கெல்லாம் பலவரிசைகளோடுபசரித்து ஆசனத்திலமர்த்தினர்கள். வந்தவேந்தர்கள் சிந்தையுவந்து பாண்டவர்களைப்பார்த்து, அந்தோ! நீங்கள் பன்னிரண்டுவருடம் காட்டில்வனசம் பண்ணும்படியாகி நாங்களுங்களைப் பிரிந்திருக்கும்படியாய் நேரிட்ட தல்லவா? ஆ! ஆ! இஃதென்னவினை? என்றுசொல்லி மனநொந்தார்கள். தம்மைக்குறித்து வெம்மையடைகின்ற தராதிபர்களைத் தருமராஜாநோக்கி, ஓ சகலசாஸ்திரங்களுங்கற்ற சம்பன்னர்களே! மேல் வினை யெவரையு மீளவிடாது. மேதினியிற் பிறந்தோன் வேதனானாலும் வினைக்குபுறம்பாய் மீளப்போகாது. ஆகையால் - நடந்துபோன காரியத்தைப்பற்றி விசனப்படுவதில் யாதொரு லாபமுமில்லை. இனிநடக்கவேண்டிய காரியங்களை நன்காராய வேண்டியது. என்று சாந்தமாகப்பேசிப்பின்னுஞ்சொல்லுகின்றார் ஓ தராணீஸ்வரர்களே தாமரைசேக்கையிற் படுத்த அம்சங்கள் அம்மலர்த்தேன்களால் நனைந்த இறகுகளை வானத்தில்விரித் துலரச்செய்கின்ற வண்மையும், தானத்தைப் பொழியுந் தந்தாவளத் திண்மையும், நீர்வள நிலவள நன்மையுமுடைய இந்த மச்சராஜன் வசந்த காலமன்மதன்போன்ற மகராஜன். வெகுதேஜன். இவருடைய நாட்டிற்கு நாங்களெப்போது வந்தோமோ? அப்போதே காட்டிற் றிரிந்த வருத்தமும், எங்களை மாட்டி வருத்திய தீவினைப் பொருத்தமுங் கேட்டையடைந்து போய்விட்டன. இந்த அன்பருடைய பேருதவியால் துன்பமகன் றிருந்தோம். முன்பு நான்மாட்டிக்கொண்ட தெவ்வாறென்னில், சுரலயபேதங்களாகிய --ச ரி- க - ம - ப - த - நி -- என்னுஞ் சப்தசுர தாதுடன் சேர்ந்தகுரல் - துத்தம் - கைக்கிளை - உழை - இளி-விளளி-தாரம் - இவை முதலிய ஏழிசைப் பாடலுக்கு விரும்பிவந் துருகிய அசுணப் பட்சிகளானது, பறையடியோசை கேட்டுச் சிறையடியா தயர்ந்து ஒருவன்கைக்குள் மாட்டிக்கொள்ளு மாறுபோல்; விண்ணுக்கிறைவனென நீண்டு மண்ணுக்கொருவனென வாண்ட திரிராட்டிர மகாராஜனென்னும் எமது பெரியதந்தையின் வார்த்தையால் மயங்கி, துரியோதனன் - சகுனி - துர்ச்சாதனன் - கர்னன் - இவர்கள் கூடியயெண்ணிய வஞ்சனை

யில் மாட்டிக்கொண்டு வருந்தினேன். இனி நான் செய்யவேண்டிய காரியமென்னே? நீங்களியாவரும் என்னேக்காக்கும் படிக்குக் கண்ணுக்கிமைபோற் கலந்திருக்கின்றீர்கள். உங்கள் சித்தம் எங்கள் பாக்கியம். என்று மெத்தவும் வருந்தியுரைத்த உத்தமன் சொல்லேக்கேட்ட கொற்றவர் பலரும் பதைபதைத்து, இப்போ திவ்விடத்திற் சேர்ந்திருக்கின்ற நாமெல்லோரும் இதுவே பயணமாகப் புறப்பட்டு, இன்றைக்கே சண்டை விளேத்து, துரியோதனன் மண்டையோலேயைக் கிழித்து, அவனுக்குத் துணேவந்தவர்களேக் கொன்று கழித்து, ஜெயம்: ஜெயம்: என்னவென்று வருவோம் வாருமென்று தருமநந்தனன் கருத்திற்குப் பொருத்தமாக வற்புறுத்திச் சொன்னுர்கள்.

இவ்வாறு மன்னர்கள் பின்னருருமல் முன்னிட்டுறைத்த மூர்த்தண்ண மொழியை விராடர்கோன்கேட்டுமகிழ்ந்து உங்களுடைய பூர்வத்தியான கிருபை கீர்த்தியிற் சிறந்த இப்பாண்டவ பூபதிகளுக்குச் சீர்த்தியாக விருக்கும்போது, இன்றைக்கும் மற்றென்றைக்கும் என்னகுறை? என்றுபசாரங் கூறிக்சபையை விட்டெழுந்து யாவருக்குஞ் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து, கோபாலகிருஷ்ணனேச் சிந்தித்து பூபாலவேந்தரைச் சந்தித்து, இருகரங்குவித்து வந்தித்து, தான்சிந்தித்திருத்ததைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுவதானுன். ஓ இந்நிலங்காக்கு மிறைவர்களே! இயான்கூறும் விண்ணப்பத்தைச் செவிகொடுத்துக் கேண்மிகள் மலேகள் மதித்துத் துதித்து வணங்கப்பூரித்த புயமும், நீதிசாஸ்திர நெறிமுறைப்பயனும் சொற்பொருணயமும், விற்பனவியனும், சௌந்தரியமும் கூர்வேல்தாங்குந் தைரியமுமுடைய பாண்டவ சுபுத்ரனென்னும் அபிமன்னராஜனுக்தும், என்தவக்கொழுந் தாகிய உத்தரையாட்குங் கலியாணவைபவங் கண்டருளியபிற்பாடு, வாளேகள் பாயகமுகம் பாளேகள்சாய வனிதையருடி மகிழ்நருங்கூடி நீடிவிளேயாடும் வளநாடாகிய குருநாட்டைச் சண்டையிட்டு வாங்கப்புறப்படுவோம். அதுவரையில் நீ வீரியாவருமனம் பொறுத்திருக்கக்கேட்டுக்கொள்ளு மென்னே மன்னிக்கவேண்டும் மேலும் மாயனுக்கு மருமகனுக வாய்ந்தவாளபிமன்னன் எனக்குமருமகனுகவாய்க்கின்றமையால் பற்பல தேசாதிபர்கள் யாவரும் ஏககாலத்தில் ஒரு மிக்கவரும்படிக்கு முற்பிறப்பிற் செய்த தவம் இப்பிறப்பிற் கைவல்லியமாயதென்று சிறப்புற்றிருக்கின்றேன். மாலேதாங்கிய வண்புயமோங்கிய மன்னவான்களே! சீக்ரிரத்தில் முகூர்த்த நடக்கும்படிக்குச் செலவுகொடுத்தருளவேண்டும். என்று சந்தன பாளித புஷ்பதாம்பூல பலாதிகள் யாவற்றையுந்தட்டுத் தட்டாய்வைத்து, முட்டுப்பாடில்லாமற் கைகட்டிக் கொண்டு விராடராஜன் கேட்டான் அதன்பேரிற் சகலத்திராளுஞ் சம்மதித்து, தருமராசனது தயைப்பார்வையையு நோக்கி, அவ்வாறு நடாத்துவதே அதிகவஸ்ய அதிகபலமென்முர்கள். அப்போது அன்புக்கொருவித்தாகிய தருமராஜன் முதலான பாண்டவரும் ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியும் புஜங்கள் பூரித்து, அகமுமுகமுமலர்ந்து ஆசைமே லிட்டார்கள்,

இப்பாற் பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசம் பண்ணப்புகுந்த காலேயிற் பிரிந்த தௌமியரும் பன்னீராயிரம் பிரமக்கியானிகளும் வந்தார்கள். அவர்களே ஐவர்களுங்கண்டு அன்புமேற்கொண்டு ஓ சுவாமிகளே! யாங்கள் செய்யவேண்டி யிருந்த ஒருவருடத்தொண்டும் அகன்றது. என்று புகன்று சரண்மேற் பணிந்தார்கள். அவ்வாறு உபசரித்துத் தொழுத ஐவர்கட்கு மவர்களாசீர்வதித்தானபின்பு, திரௌபதாதேவி வேதிகை சுபத்திரை இரேணுமதி விஜயை இவர்கள் முதலியபேரும் பணிந்தார்கள். அவர்களுக்கும் மங்களாசனஞ்சொல்லி உடனே பணிந்தெழுந்த இளம்பஞ்ச பாண்டவர்கள் வன்சகாதேயன் அபிமன்னன் நிர்மித்திரன் செயக்ஷேத்திரன் இவர்கள் முதலிய புத்திராளேயும் வாழ்த்தி எத்திக்கும் புகழும்படிகீர்த்தி பெறுங்களென் றிசைத்து, தருமநந்தனரைப் பார்த்து ஓ தனிகரே! எம்மைவிட்டு நீங்கி அஞ்ஞாத வாசத்திற் கிசைந்த ஒருவருடம் வரையிலு நடந்தசங்கதியாவும் உரைத்தருள வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். இப்படியாகக்கேட்ட தௌமியர் முதலிய மகானுக்களும் மன்னவர்களு மகிழ்வுறும்படியாய் நிறைவுறுஞ் செய்திகளேக் குறைவுறக்கூறினுர் தருமநந்தனர். அவையனேத்துஞ் சொல்லக்கேட்டுச் சந்தோஷித்த முனீஸ்வரர்களேயுந் தௌமியாச்சாரியையுந் தருமநந்தனரும் விராடராஜனும் பார்த்துக் கைகுவித்து, ஓ வேதவேதியர்க

ளே! நமதுவாளபிமன்னனுக்கும் உத்தரை குமாரத்தி யாருக்கும் பாணிக்கிரகண முகூர்த்தம் நடக்கவேண்டிய படியால், இதற்குத்தகுந்த நன்னாள் நியமிக்க வேண்டுமென்று விளம்பினார்கள்.

விராடன் தௌமியரால் முகூர்த்தநாள் கோரி, பாண்டவரை உபலாவியத்திருத்தி, மணவினைக்குரிய தொழில்யாவு முடித்தல்.

இவ்வாறு கேட்டுக்கொண்ட அவர்களெண்ணப்படி நக்ஷத்திரம் - இலக்கினம் - திதி ஓரை - யோகம் - கரணம் - பொருத்தம் - ஆகியவிவைகளை யெல்லாந் திருத்தமாகவிவாகச் சக்கர முதலிய தோடுஞ் சோதித்து, தாங்கள் கற்றுணர்ந்த தருமசாத்திரத் திறங்களெல்லாங் காட்டி, தகுதியானபலங்கணுட்டி, ஓர் முகூர்த்தநாள் வைத்தார்கள் அந்தக் கலியாணநாள் வரையிலும்பந்தர் முதலிய பல அலங்காரங்கள் பண்ணவேண்டி யிருப்பதால், விராடராஜனைவன் பாண்டவர்களையும் அவர்கட்கு வேண்டியவர்களையும் உலாவியத்திற்கனுப்பிவைத்து, அவ்விடத்திற் சவுக்கியமா யிருக்கும்படி செய்து, சகல சாமக்கிரியைகளும் உடையாதி உசிதங்களுங் கொடுத்து. ஒருநாளைப்போற் பலநாளுஞ் சலிப்பில்லாமல் விசாரணைசெய்து வந்தாள்: இவ்வாறு பாண்டவர்கட்கு உபலாவியத்தி லாகவேண்டுங் காரியங்களிற் றுடையறநிறைவேற்றிவரும் விராடராசன் தனது நகரவலங்காரஞ் செய்யும்படியாய்ப் பேரி முழக்கிவைத்து, கருங்கடற்கலையுடுத்த காசினியையாளுங் காவலர்க்கெல்லாங் கலியாணவோலையுந் தூதும் ஒருமிக்கவிடுத்து, விராடபுர முழுவதும் வினோதமான பவளக்கால் நாட்டி தவளவிட்டம் பூட்டி, மரகத வோலைகணீட்டி, வச்சிரப் பிரதிமெய்மாட்டி, மாணிக்கமலர்மாலை தூக்கி, முத்துக்கொத்து வடங்கள் வீக்கி, ஆணிப்பொன் ரேகையமைத்து அற்புதக்காட்சிகள் சமைத்து, தொங்கொளிவட்டஞ் சுவரொளிவட்டங்களிருத்தி, தூங்காவிளக்குதோரண விளக்குகள் பொருத்தி, வாழை - கமுகு - மாங்கனி பலாக்கனி - தாழை - இளநீர் - சரக்கொன்றை-ஈந்து - பாளை - கரும்பு - கூந்தற்பனை - பற்பல மலர் - இரசிதக் குண்டுகள் - ஜாலர்கள் சடைமாலைகள் - தமனியப்படங்கள் - நீலக்கண்ணடிகள் - நிலைக்குங்கண்ணடிகள் - முத்தினத்தூண்கள் - ரத்தினப்பூண்கள் - வேடிக்கை மான்கள் - வினோத ஆண்கள் - வாரணக்குதிரைகள் வஸ்திரசித்திரங்கள் - தோரணநிறைகள் சோடித்தவரைகள் - மேல்விதானங்கள் விதவிதக் கொடிகள் - பலவிதக் குடைகள் - பைம்பொன் மேடைகள் - வேதிகைச் சாலைகள் - மென்மலர்ச் சோலைகள் - கும்பக்குடங்கள - குடமாடங்கள் - விம்பவேடங்கள் - வெயில்மணிச்சிகரங்கள் - எண்டிசையண்டருங் கொண்டாடச் சமைத்து, சாந்து சந்தனத்தினால் தரையெலாமெழுகி, முத்துச் சுன்னத்தால் மொக்கெலாமிட்டு, கலியாண மண்டபக்கலசந்திருத்தி, மணவறைநிறைய மாலைபொருத்தி, மதுரகநிறைந்த பூமாலை - மகிழ்ச்சி சிறந்தபொன்மாலை வாடாப்பவளமலர் மாலை தேடாப்படிகத் திரண்மாலை - ஆணிமுத்து மாலை - இரத்னமாலை-அரிமரகதப் பசுமாலை-அரவின்மாணிக்க மாலை-வச்சிரமாலை-பச்சிலைமாலை முதலிய மாலைகளையெல்லாம் புகழ்கொண்ட பூவுலகோர்கண்டு கொண்டாடும்படி சோடிப்பித்தான். இப்பாற் கலியாணவாசலிற் சால்-கரகம்-முளைப்பாலிகை தழல்வளர்க்குமேடை-குடவிளக்குஅரசாணிக் கால்-மாவிலை-தருப்பை-அறுகு-மஞ்சள்--குங்குமம்-சந்தனம்-தாம்பூலம்-வாழைப்பழம் - தேங்காய்-புட்பம்-வெல்லம்-அக்ஷதை-சாம்பிராணி - சூடம்-சமித்து-நெய்-பால்-தயிர்-நவதானியம் - பொரி - இவை முதலியயாவு மமைத்து, நாளையயுதயத்திற் பத்து நாழிகைக்கு முகூர்த்தமென்று பாண்டவர்களுக்குத் தெரிவித்து தன்னுடுமுதலிய பன்னாட்டுக்கும் பறைசாற்றுவித்தான்.

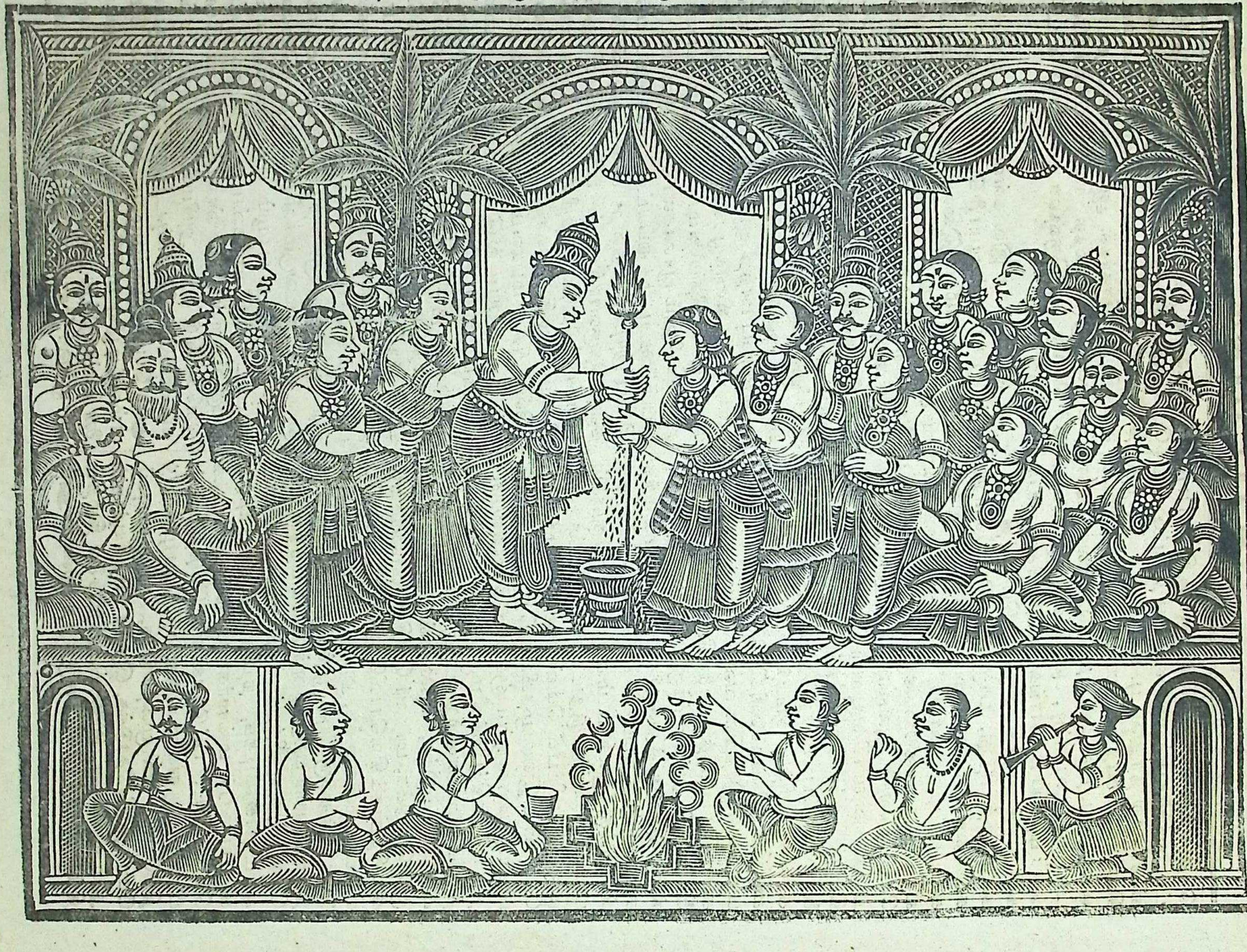
அபிமன்னன் உபலாவியத்திலிருந்து விராடபுரத்திற்கு மணக்கோலம் போதல்.

இச்சங்கதியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தருமராஜன் முதலியோர் பந்துவருக்கத்துடன் ஜெயமென்றெழுந்து சிந்தைமகிழ்ந்து, சிவாலயம் விஷ்ணுவாலயங்களுக்குச் சிறந்த பூசைகள் செய்வித்து, திங்கள் மரபிற்றோன்றிய தங்கள் சிறுவனைத் திருமணக்கோலமாகக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்று தமக்குள் நினைந்து, பொங்குந்தடத்துப் புனிதநன்னீரைத் தங்கக்குடத்திற் றுமெ

டுத்துவந்து சங்கையில்லாத சாஸ்திரம் பாராட்டி, ஓங்கியபுதல்வனை யுவந்து நீராட்டி, வெண்டுகிலால் நீர்துவட்டி சிங்காசனத்திலேற்றி சிகைசீவி வகிர்ந்து, சிலபணிபுனைந்து, தேமலரணிந்து, திரிபுண்டரந்திட்டி, திலகமுங்காட்டி, குண்டலமாட்டி, பச்சக்கல் முருகிட்டு முத்தாரமுதலிய பத்தாரங்களோடு வித்தாரப்பதக்கங்களுந் திருத்தி, திருமுடி பொருத்தி, தங்கச் சஞ்சந்தரித்து, பாஜிபந்து தோளணி நாககங்கணம் கடககங்கணம் கணையாழி இவைகளைப்பூட்டி, அரைப்பட்டிகை - அரைஞாண் வீரகண்ட முதலியவைகளும் வீக்கி, திவ்விய வேஷ்டிகளால் அலங்கரித்து, உயரமுஞ் சுற்றும் உன்னதமாகி ஏழுறுப்பும் பூமியிற்படிந்து கிம்புரிப்பூண் கொம்புகட்கிட்டு முகபடாமதனை மொய்ப்புறச்செறித்து-கவுட்குழிகன்ன மகரிகைபொரித்து கும்பக்கலசங் கொடியுடனமைத்து - வெண்கவரி செங்கவரிதூக்கி - ஒன்பதுவகை இரத்தின வவுதாவமைத்த அரசக்களிறாகிய பட்டத்துயானைமேல் அபிமன்னனையேற்றி அந்தணர்க்கும் ஆதுலக்குந் தானங்கொடுத்து முத்துக்குச்சுடன் பவளமமைந்த சந்திரவட்டக்குடைகவிக்க வெள்ளைக்கொடிகள் பிடிக்க, ஆலவட்டம் சுருட்டி-பீலிச்குஞ்சம் பவளச்சவளம் விருதுடால் கருடடால் அருகு ஒருகு-மயிற்பீலி வெண்சாமரம் மேற்கட்டி தோரணம் இவைமுதலியன நெருங்க, இளம் பாண்டவரைவரும் பஞ்சவர்ணக் குதிரையேறிப் பக்கத்திற்பிறங்க மத்தகஜத்தி லமர்ந்த மற்றப்பிள்ளைகள் சுற்றுநடக்க. பல்லக்கிலேறிய பாத்திபர் முடுக்க, மல்லர்கள் சிலம்பு வரிசை முன்கொடுக்க, மாதவர் வேதியர் வாணர்களடுக்க, கீதநாதக்கிளரொலிதொடுக்க, நரகஜபேரி நடனமுன்னடிக்க, துரகஜதுந்துமி சுருதியடுக்க ஐந்துகருவியும் முந்திமுன்னேங்க, பந்திபந்தியாய்ப் பந்துஜனந்தேங்க மத்தளதாள மேளமுழங்க, வித்தகசங்கநாதங்கழங்க, நாட்டியமாதர்க ளடிக்க, நற்கீதமாதர்கள் படிக்க, கட்டியக்காரர் மன்னர்களைச் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டாட, பட்டுவான்கள் வேந்தர்களின் பிரதாபவிருதுகளை விண்டாட, குலமுறைவந்திப்போர் தலை முறையடுக்க, நலமுறப்புகழ்வோர் நற்சீர்தொடுக்க, இந்திர வாத்தியந் தும் தும்தும்மென, இணையில்நாற்சேனை திம்திம் திம்மெனநந்தகோபாலருந் தந்தவண்ணனும் கொந்தலர் கூந்தலார் வந்தவர்பலரும் தேரின் பேரிலும் வண்டிகள்பேரிலுஞ் சென்றார்கள். திரௌபதாதேவி சுபத்திராதேவி-அஷ்டலட்சுமிகள் ஆயமாதர்கள் ஆகியயாவரும் நவரத்தினங்களினு லமைதத சித்திர பல்லக்கிலேறிச் செல்ல, ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியுங் கூடச் சென்றனர்.

இப்படியாக இவர்கள்வரவும், ஆரியர்களுஞ் சீரியர்களும் பூமாரி பொன்மாரி மணிமாரி நவதானியமாரி இவைகளை யக்ஷதையுடன் வாரிச்சொரிந்து வாழ்த்தினார்கள். மங்கிலியப் பெண்கள் மகிழ்ந்து, மஞ்சள் குங்குமம் தாம்பூலம் தேங்காய் வாழைக்கனி-மாங்கனி-தேங்கனி இவைகளை வருவார்போவாராகியமங்கையரைப்பூசித்து விசுவாசித்துக் கொடுத்துப் போற்றினார்கள். தண்ணீர் வெந்நீர் ததிநீர் இவைகளை உண்ணீருண்ணீரென்று உபசரித்து வழியிளைப்பு மாற்றினார்கள் இவ்வாறாகிய எக்களிப்புடன் விவாகமுரசங்களுந் தியாகமுரசங்களுமுழங்க, தோரணமாடங்களிலும் வாரண கூடங்களிலும் பூரணகலசங்கள் நிறைய பவளப்பட்டையு முத்துப்பட்டையும் பத்திப் பத்தியாய் அடித்திரா நின்ற சுவர்களுந்திண்ணைகளுந் தெருவாசல்களும் பந்நீர் தெளித்துக் கோலமிட்டுத் தீபமேற்றிவைத்து முத்தாலாத்தி-பவளாலத்தி நீராலாத்தியெடுத்து கண்ணெச்சில் கழித்து மங்களம் லாலி சுபசோபனப் பாடல் வாழிப்பாடல் இவைகளைப்படித்து கையைச்சுழற்றி மடக்கிக் கன்னத்தில் நெட்டை யொடித்து இப்பேர்ப்பட்ட கணவன் நமக்கிசையாமற் போனானே யென்று கன்னியர்கலங்கிக் கவலைகொண்டு துடிக்கவும் கட்டிளமாதர் காதல்கொண்டு நடிக்கவும், இவ்வாறாகப் பலவிதச் சிங்காரவளங்களையுடைய விராடபுர வீதியிற் பவனிவருகின்ற பரந்தாமன் மருமகனவன் ஆடவருமகளிறு மானந்தங்கொண்டாடிப் பணிந்து புகழும்படியாய் வீதிகளெல்லாங்கடந்து விவாகமண்டபத்தின் முன்முகப்பிற்கு வந்தான் இவ்வண்ணந் திருமணக்கோலங்கொண்டு வந்த அபிமன்னனுக்குச் செவ்வண்ண மேனித்திர்ஷ்டத்தூய்மனுந் திருமாலும் பெருமன்னர்குழுவுங் கைகொடுக்க, மேகம்விட்டிழியு மின்னொளிபோற் பட்டத்துயானை விட்டிழிந்து அந்தணர் அருந்தவர் பாவலர் பூவலர் கோவலர் இவர் முதலிய வெவ்வ

அபிமன்ன னுக்கும் உத்தரைக்கும் திருக்க்லியாணம்.

யும் பணிந்து குருசுவாமியார் பெண்கொடுக்க வருமாமியார் இவரிருவரையும் போற்றி அவர்களன்புற வளித்த அருண்மொழியும் பெற்று சம்பிரமமாகச் சதிர்சாலையிலிருந்து, உம்பர் கொண்டாட உயர்பொன்னளித்து, ஓங்கியதரும தானம்புரிந்து, உற்றார் பெற்றார் கற்றார் பரிந்து உடனிருந்து விருந்து அருந்தச்செறிந்து வருந்தி உபசாரவரிசை யளித்துவரும் வண்மையைக் கண்டு மகிழ்வுற்ற வாளபிமன்னனை முகூர்த்தமய மென்று தௌமியர் முதலிய முனீஸ்வரர்கள் வந்தழைத்தார்கள்.

திருக்கலியாணச் சிறப்பு.

உடனே கலியாணப் பிள்ளை யானவன் இராஜ வைபவத்துடன் கைலாகுக்கொடுக்கும் காரியஸ்தர் பக்கத்தினெருங்க மணப்பந்தலில் வந்தான். அப்போதங்கிருந்த வேதவேதிய ரியாவருமெழுந்து, வேதநான்கு மொழிந்து மன்மதனுந் தலைசாய்க்கும் வடிவமைந்த மால் மருகனை அறுகாற் பீடத்திலேற்றி மந்திராக்ஷதையுடன் வாழ்த்தினர் மான்போலும் விழிப் படைத்த உத்தரகுமாரத்தியைத் தேன்போலுஞ்சொல்லமைந்தசேடியர்ரதிதேவியைப்போற் சிங்காரித்துச் சகலவித மேளசம்பிரமங்களோடுங் கூட்டிவந்து நாயகனுக்கு வலப்பாகம் வைத்து, திரையால் மறைத்து நலங்குமுதலிய சடங்குகள் புரிந்தனர் பின்பு வானமாதர் வாழ்த்தொலிசெய்ய' அந்தணர்வேத மந்திரமோத, சந்திரக்குலத்திந்திரர் சேர சுந்தரக்கனல் ஜோதியாய் வளர, நந்தகுலாதிபர் வந்தனை சொல்ல, கந்தனை கணேசனைக் கமலனைப் பூசித்து, இந்திராதிபரை யேற்றிவணங்கி, மாசுதீர்ப்போனல் மறைவிதி முடித்து, பிரமசாரி விரதங்களைந்து, ஸ்நானஞ் செய்வித்து சாதராதரித்து, வைதீகச்சடங்கு மார்க்கங்காட்டி கங்கணங்கட்டி, காலாழிமாட்டி, கரத்திலுரத்த கதிர்வாள் அளித்து கருணையாளர்க்குக் கனக மேற்கொடுத்து, மேற்பட்டுடைபை விரித்து மேன்முடி விதிமுறை செவிவி லவிதம்படவுரைத்து தேங்காய் வாழைப்பழம் குங்குமம் புட்பம் அக்ஷதை மஞ்சள் தாம்பூலம் கண்ணுடி சந்தனம்திருமங்கிலியம் இவைகளையெல்லாம் பொற்ரும்பாளத்திலிட்டு நற்றவர் முதலிய கற்றவர் பலரும் உற்றார் பெற்றார் உறவினரெவரும் இரு கரத்தாலும் பரிசித்து இஷ்டதெய்வப் பிரார்த்தனையுடன் வாழ்த்தவும் தாய்ந்தை யிருவருந் தத்தம் பண்ணவும் மாப்பிள்ளை குருவைத் தந்தையை வாழ்த்தவும் செந்நெய்யைச் சிதருமற் கொட்டவும், திரைச் சீரையைத் தாழ்த்திச் சற்றேபிடிக்கவும், செனசமுகங்கள் ஜெபஜெய வென்னவும் பொன்னுலகத்தினேர் பொன்மாரி பொழியவும், மன்னுலகத்தினேர்-மலர்மாரிசொரியவும் பங்கஜமுக மாதர் வாழ்த்தவும், அங்குஜவயமல்லர் போற்றவும், எங்கணும் பருணிதர்களேற்றவும் திங்களும் பகலுமருளூற்றவும், நரகஜதுந்துமியொலிக்கவும், சுரஜதிதாளங் கலிக்கவும் சங்குமுழக்கந் தழைக்கவும். திங்கட் குலத்தார்செழிக்கவும், தம்மர் வீணையிசைக்கவும், சல்லரியாதிக ளசைக்கவும், புள்ளாங்குழலிசைபிடிக்கவும், புகழ்யாழ்வகைமிக முடுக்கவும், மற்றக் கருவிகளெல்லா மிரையவும், தாரை - பூரி - வீரி - சின்னம் - தடாரி - பம்பை - காளம் - முரசம் - முழவம் - சர்வாத்தியம் இதுகளியாவுங் கோஷிக்கவும் மறைவாணர் கலைவாணர் முத்லியோர்கூடிக் சோமசூரியாக்கினி சாட்சியாகத் தாட்சியில்லாக் காட்சியுடன் கலியாணங் கண்டருளினர்கள்.

இப்பால் பெண்ணும் பிள்ளையும் வலமிடமாகமாறியிருந்து, ஓமவிதி நடாத்தி, அக்கினியிற் பொரியிறைத்துப் பூரணுகுதிகொடுத்து

பிரதக்ஷணம் வந்துபணிந்து, மாலைமாற்றி, மறைவாணரைப் போற்றி, மாமுனிவரை யேத்தி, மங்களாசனங்கொண்டு. அப்பெண்ணும் பிள்ளையுஞ் சுண்டுவிரல்மாட்டி நின்று, நிறைகுடம் - வெண்சாமரம் - கண்ணுடி - இயானைக்குடாரி - மணிமுரசு - விளக்கு - விருதுக்கொடி - இணைக்கயல் - வன்னும் அஷ்டமங்கலங்களுங்கண்டு, அம்மிமிதித்து, அருந்ததியைத் தரிசித்துப் பூசித்து, அரசாணிக்காலையும் நைவேத்தியத்துடன் தொழுது, மற்றப்பேர்களையும்பணிந்து, திருவனையமாத ரெடுத்துவரா நின்ற திருவிளக்குத் துணையுடன் சிற்றறைக்குட்போந்தனர் இப்படி சிற்றறைசேர்ந்தவுடனே சிலபெண்களிருந்து வாழ்த்துதல் ஏசல் நடத்தி, பெண்பக்ஷத்திலும் பிள்ளைபக்ஷத்திலும் நிந்தாஸ்துதியாகப் பிரதாபம் பேசி, பிரபந்தம் படித்து, பாலும் பழமுங்கொடுத்து, மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் மருவியிருக்குஞ் சமயத்தில்; அத்தை - மாமி - மச்சினி - அம்மான் மச்சான் - இவர்முதலியபேர்கள் இச்சையுடன் கொச்சைமொழி பேசிநொடிக்க, வெள்ளைச்சுருள்கள் மடித்து மணப்பெண்பிடிக்க, அதைமணப்பிள்ளை கடிக்க மணப்பிள்ளை கூசாமற்கொடுக்க, அதைமணப்பெண் கோதிவந்தெடுக்க, இவ்வாறு ராஜவிவாகச்சடங்கின் வண்ணம் யாவுமுடித்து, மஞ்சணீர் வசந்தமாடி மஹோற்சவங்கொண்டாடி, சந்தனம் - புட்பம் - தமனியப்பொடி சுகந்தம் இவைகளை நிறைந்த பந்திச்செண்டுடனும் ஆரந்துடனுமணிந்து, குந்தாதேவியார் நந்தனராகிய பாண்டவர்கட்கும் - மற்றவேந்தர்கட்கும் பிராமண ஸ்திரீகள் ராசஸ்திரீகள் முதலிய யாவருக்குஞ் சம்பத்தத்தட்டுடன் மரியாதைத் தாம்பூலமும் வைத்து, இப்படி எம்மன்னருங்கண்டு சந்தோஷப் படும்படியாய்ச் சக்லகாரியங்களுஞ் சம்பிரமமாய் நடந்தன.

ஸ்ரீதனச் சிரப்பு.

கேட்டீரோ ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இப்பால் விராடராஜனுனவன் தன்குமாரத்திக்கு ஸ்ரீதனங்கொடுக்க யத்தனித்து, நவரத்தின கசிதப்பணிகள் - முகப்பாடம் - வீரதண்டை - தீரதண்டை - அவுதா - இவைகளுடன் சேர்ந்தயானைகள், துராமுதலிய முத்துக்குச்சுகள் - கழுத்துக்குப்பிகள் - துமிச்சிப்பில்லைகள் - பாதசரவண்டயங்கள் - பின்கவரி - முன்கவரி - கல்லணை இவைகளுடன் கூடிய குதிரைகள் பொன் - வெள்ளி - பட்டு - இவை முதலிய, வற்றுலாகியபெரியரதங்கள், கால்பலங்கள், தாதிகள், சேடிகள், தோழிகள், நல்ல ஆளடிமைகள் பால்பொழியும்பசுக்கள்மேலுயர்ந்தவீடுகள், வளப்பமுள்ள மாடுகள் இளப்பில்லாக்காடுகள், ஜோதிப்பிரகாசம் பெற்றஆபரணத் தினுசுகள், பலவிதவஸ்திரப்பட்டுப் பட்டாவளிகள் தேவேந்தர்நாட்டிலும்பூவேந்தர்நாட்டிலும் அகப்படாதஅருமையானவஸ்துக்கள், சித்திரப்பொம்மைகள், விசித்திரப் பஞ்சணைகள், பெட்டிபேழைகள், தங்கக்கட்டிகள். பஞ்சலோகப்பாத்திரங்கள், அவள் படித்தசாஸ்திரங்கள், இவைகள்முதலியயாவும் பற்பலவாத்தியங்களுடன் ஸ்ரீதனமாகக்கொடுத்தான். அதைக்கண்ட ராஜராஜர்களெல்லாருஞ் சிரக்கம்பஞ் செய்தார்கள். இதன்றியும்-இந்தக் கலியாணத்துக்கு வந்த காசாம்புவண்ணன் முதலாகிய காவலர்களுக்கும், குந்திதேவியின் புத்திரர்களான பாண்டவர்களுக்கும், விராடபுரத்திலுற்ற சகலருக்கும், வேறுவேறுய் அவரவர்களின் ஆசாரபூசாவிதி குலமுறைக்கடுத்தபடி விருந்துபோசனமும் - வெகுமதிகளும் - சந்தன தாம்பூலங்களும் - தாட்சியில்லாமற் கொடுத்து மரியாதைசெய்து பூசித்தான். மகாவன்போடு நேசித்தான். வெகுநயமாக விசுவாசித்தான். இப்பால் விராடராஜனுனவன் க்ஷத்திரிய விதிபிரகாரம் ஐந்துநா

ளும் ஓமஞ்செய்து, கங்கணவர்ச்சிதமுங் காட்டி. மங்கள ஸ்நானமும் ஆட்டி, நல்லசுப முகூர்த்தத்திற் கூட்டி, காப்புதானமுஞ் செய்தான். பின்பு நற்பயன் சேர்ந்த நலம்போற் செறிந்த விற்பனவிவேகளாகிய பெண்ணும் பிள்ளையுஞ்சொற்பழுதுருமல், அற்பமேனும் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரியாமல், கற்பனை யலங்காரம் போற் கலந்து வாழ்வுற்ருர்கள்.

இக்கலியாணத்தில் மந்திராலோபங் கிரியாலோப மில்லாமல் வளர்த்திய ஓமாக்கினி யாகத்தால் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் - அஷ்டவசுக்கள் - திக்குப்பாலகர்கள் - துவாதசாதித்தர்கள் - முதலாகிய தேவர்யாவருந் திருப்த்தியடைந்து களித்தார்கள். பூசித்தன் புடனளித்த பெரும்பொருட்குவையால் வேத வேதியசாதிய ரியாவரும் வெகுவாய்க்களித்தார்கள் கனித்துநற்கவிசொல்லுங்கவிவாணர்களெல்லோருங் கனகக்கொடையாற் கலி நீங்கிக் களித்தார்கள். காசினிக்குரிய காவல்வேந்தர்கள் கலியாணச் சம்பிரமங் கண்டு களித்தார்கள். பூமியிலுள்ளபேர்க ளெல்லோரும் போசன சவுக்கியத்தாற் புகழ்ந்து களித்தார்கள். தரித்திரர் யாசகர் முதலிய சகலருந்தனத்தாற் கனத்துக்களித்தார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராகிய வென்னுண்டவனும் பாண்டவர் முதலிட மற்றியாவரும் உத்தரகுமாரத்தியின் சற்குணத்தாற் களித்தார்கள். வரைபகவெறிந்த வள்ளிமாணுளானை யொத்த அபிமன்னன் உத்தரையின் சரசசல்லாப வுல்லாச இங்கிதக்கலவி யமளியிற் கலந்து களித்து வாழ்ந்திருந்தான். மற்ற அரசர்கள் யாவரும் இஷ்டப்படி யிருந்து செலவுபெற்றுக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் பட்டின போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பிள்ளையும், பெண்ணும், பாண்டவர்களும், திரௌபதாதேவியும், சுபத்திரையும், இன்னுமுள்ள ஆண்பாலர் பெண்பாலர் யாவரும், ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியோடு உபலாவியுஞ் சேர்ந்து வீற்றிருந்தார்கள்.

பாண்டவர் வெளிப்பாட்டுச் சருக்கத்தோடு

விராடபர்வம் முற்றிற்று.

அர்ச்சுனனும் திரியோதிரனும் கண்ணனைபடைத்துணைவர பிரார்த்தித்தல்.

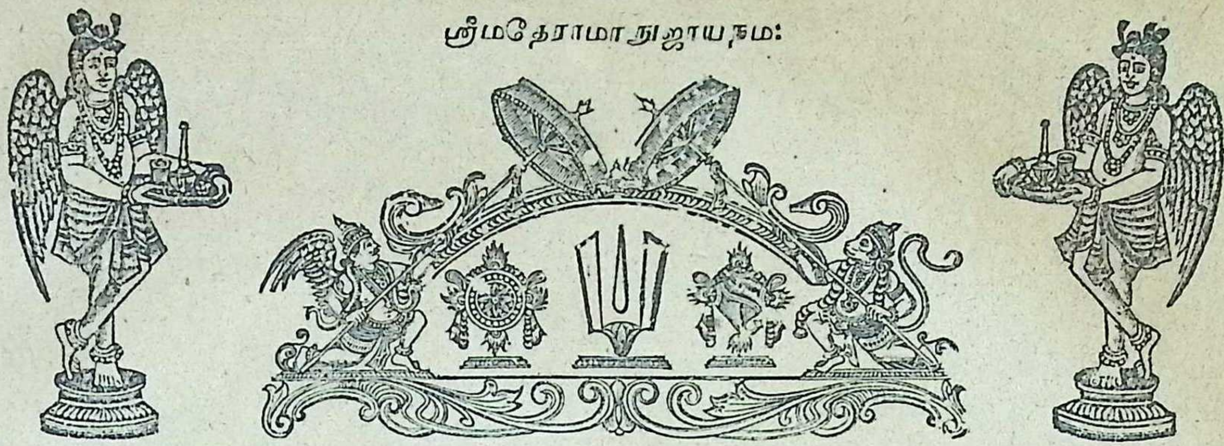

பாண்டவருககாக உலூகமுனி தூதுபேசுதல்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ராதாருக்மணி ஸமேத ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரப்பிரம்மணே நம:

ஸ்ரீ மஹா பாரத வசனம்

ஐந்தாவது

உத்தியோக பர்வம்.

கண்ணன் துதி

மீனமாகியுங் கமடமதாகியும் மேருவை யெடுக்குந்தாள்
ஏனமாகியும் ஆளரியாகியும் எண்ணருங் குறளாயும்
கூனல்வான்மழு தரித்தகோவாசியும் அரக்கரைக் கொலைசெய்த
வாளநாயக ளுகியும் நின்றமால் மலரடி மறவேனே.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்.

[ஓ சவுனகாதிமுனிவர்களே ! இவ்வாறு ஆதிபஞ்சகத்தில் நான்காம்பாகமாகிய விராடபர்வத்தைக்கூறிய வைசம்பாயன முனிவரை ஜெனமேஜய மகாராஜன் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி ! பாண்டவர்களுந் திரௌபதாதேவியும் தங்களுடைய சுந்தரவுருவமறைந்து, ஒருவருடம் விராடபுரத்திலுறைந்து, மல்லர்முதலிய கீசகனுதியரைமாய்த்து, மாடுமடக்கவந்த தென்றிசைச்சேனைகளைச்சாய்த்து, திரிகர்த்தனைச்செல்ல வொட்டாமற்றடுத்து, தேரிற்கட்டப்பட்ட விராடனை விடுத்து திரி கர்த்தனையும் சேனைகளையும் விரட்டி ஓட்டி, தென்றிசையில் ஜெயஸ்தம்பமும் நிலைநாட்டி, உத்தர குமாரனும் பேடியும் உத்தரதிசைச்சென்று, உவரி போலொலிக்குஞ் சேனைகளைக்கண்டு கலங்கிக்காலோட்டங்கொண்ட உத்தரனைக் காண்டீபன் தடுத்து, இராச நீதிகளை விண்டு இசைப்பித்து, வன்னிமரத்திருந்த ஆயுதங்களைக்கொண்டு யாவரும் பயந்தோடவடித்து, வஸ்திரங்களுமாடுகளுங் கைக்கொண்டுவந்து மன்னரைவருங் கொலு வீற்றிருந்து, மச்சதேசாதிபனும் சுதர்க்கணையு மனமகிழ்ந்து, வையகத்தார் முதல் மன்னர் மண்டலீகர்களும் புகழ்ந்து, வாளபிமன்னுவுக்கு வைபவத்துடன் உத்தரையை மணந்து, வரிசையாகக்கொடுத்த உபலாவியத்திலிருந்து, மங்கையர் முதல் தங்குலச்சுற்றங்கள் யாவருங்கலந்து சகலவாழ்விலுஞ் சிறந்தார்களென்று இது காறுங்கேட்டுமன மகிழ்ந்தேன். இப்பால் ஐந்தாம் பருவமாகிய உத்தியோக பருவத்தையும் கிரு

பைகூர்ந்து திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று ஜெனமே ஜயமகாராஜன் கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.]

முதலாவது

உலூகன் தூதுச் சருக்கம்.

துதி.

அருமறை முதல்வனை யாழிமாயனை
கருமுகில் வண்ணனைக்கமலக்கண்ணனை
திருமகடலைவனைத் தேவதேவனை
இருபதமுளரிகளிறைஞ்சி யேத்துவாம்.

எங்கும் விரிந்த கங்குல் அகற்றிமங்குதலில்லாப் பொங்கியகிரணத் திங்கள் குலத்தில் தங்கமாயுதித்த சிங்கமே கேளும்! பாண்டவர்கள் பதின் மூன்று வருடமும் நீங்கி, வன்னிமரத்தில் மறைத்துவைத்த ஆயுதங்களுந்தாங்கி, அவரவர்கள் புயாசலங்களும் வீங்கி, செல்வமும் மேலோங்கி, பலராமர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சாத்தகி முதலாகிய பாஞ்சாலன் இளம் பஞ்சபாண்டவர் பற்பல தேசபந்து ஜனங்கள் தௌமியாச்சாரியர் முதலிய வேதவிப்பிராள் சமஸ்தமான பேர்களும் பொருந்த அக்கியானம் விட்டு நீங்கிய சுக்கியான சூரியர்களைப்போல் உபலாவியத்திலிருந்த ஐவர்களைச்சகல அரசர்களு நோக்கி வனவாசத்தில் நடந்த மகத்துவங்களையுங் கேட்டு மகிழ்ந்து, இனிமேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களுக்கு என்ன யோசனைசெய்து இருக்கின்றீர்கள் எங்களுக்கு உத்தரவுகொடுத்தால் இப்போதே அஸ்தினாபுரத்திலிருக்கும் துரியோதனன் முதலாகிய புத்திர மித்திரவருக்கத்தாரை முடித்துப்போட்டு தங்களுக்கேசகல சுபசந்தோஷங்களும் உண்டாகும்படியாகச்செய்து போடுகிறோமென்று சொல்லக்கேட்டு, தருமராஜன் புன்னகைசெய்து, இது ஞாயமே தாங்களெல்லோரும் என்பேரில் இருக்கும் பக்ஷத்தினால் சொல்லுகின்றீர்கள். ஆகிலும் (பொறுத்தார் பூமியாள்வார் பொங்கினார் காடாள்வார்) என்னும்பழமொழி இருபத்தினால் நாம் சற்றுயோசித்து ஒரு தூது போக்கி அறியவேண்டி இருக்கிறது. மேலும் இஷ்டதெய்வம் போலிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய இஷ்டப்படி நடப்பதே நமக்கு நஷ்டமில்லாத ஜெயமென்று சொல்லி, தருமபுத்திர மஹாராஜன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை நோக்கி இனி நடக்கவேண்டியதற்குத்தாமே யோசிக்கத்தக்கதென்று சொல்லவும், கோவர்த்தனமென்னுங் குடையினால் கல்வருஷத்தைத் தடைசெய்தருளிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொல்லுவதாயினார்.

கேளுங்கள் நமது முக்கிய பாக்கியங்களுக்கு உரியமன்னர் மண்டலீகர்களே! வணங்கா முடிபொறுத்த துரியோதன மஹாராஜனானவர் ஆதியிற் சூதாடி பாண்டவர்களுக்கு உரித்தாகிய மண்மனை முதலிய பாக்கியங்களைப்பறித்துக்கொண்டதும் அல்லாமல்தரும பத்தினியாகிய பாஞ்சாலியையும் சபையில் மானபங்கஞ்செய்து பாண்டவர்களை பனிரண்டுவருடம் காடேகதியாக திரியச்செய்து நாடேபதியாக நீதி நடாத்திவந்த அரவகேதனனுடன்மறுபடியுஞ்சூதாடி, அவன் கைக்கொண்ட இராச்சியத்தை ஐவர் கைகொள்ளுவதுவே ஞாயம் அல்லாமல், சேனாசைனியங்களுடன் எதிர்த்து வில்முதலிய அஸ்திர ஆயுதங்களினால் யுத்தம் புரிந்து வெற்றியடைந்து பட்டாபிஷேகபாக்கிய இராச்சியத்தைக்கைக்கொள்ளுவோம் என்று நினைப்பது இராஜநீதியிற் கிடையாது. ஆனால் பூர்வம் சூதாடிய சபாமண்டபத்தில் வீஷ்மர் துரோணர் முதலிய பெரியோர்களுக்கு நேராகப் பனிரெண்டுவருடம் வனவாசமும் ஒரு வருடம் அக்கியாதவாசமுஞ்செய்து பாண்டவர்கள் வெளிப்படுவார்களேயாகில் அவர்களுடைய இராச்சியங்களை அவர்களுக்கே கொடுத்துவிடுகிறேன் என்று துரியோதனன் சொல்லிய வாக்கியம் ஒன்றுண்டு. அதனால்

ஒரு தூது அனுப்பி ஆதியிற்சொல்லிய உறுதியின்படிக்கு அவர் கருத்தை அறியத் தக்கதே கடமை என்று கண்ணன்சொல்லிய கட்டுரையைக்கேட்டு, அண்ணனாகிய வெள்ளை வண்ணப் பலராமர் சொல்லுகின்றார்.

மண்ணினை ஆளும் அண்ணலேகேளும்! அழகிய சமுத்திரத்தை ஆடையாகத் தரித்தருளிய பூலோகத்தில் துரியோதனமகாராஜனுடைய சாமர்த்தியங்களையும் தருமபுத்திரமகாராஜன் முதலிய தம்பிமார்களின்வல்லமைகளையும் பற்பல தேசத்தரசர்களும் மற்றுமுள்ள வீரத்தலைவர்களும் அறியும்படியாக விருப்பமுள்ளபெருஞ் சூதாடிச்செயித்து, சகல பாக்கியங்களையும் கைக்கொண்டு பதின்மூன்று வருடம் வீணாய்க்கடந்து போகும்படிசெய்த துரியோதனராஜனிடத்திற்கு மறுபடி தூது அனுப்பியும் யுத்தஞ்செய்தும் சூதினால் தோற்ற பூமியை லச்சையில்லாமல் வாங்க யோசிக்கும் யுத்தி கொடிய தீப்புத்தி என்று காமபாலன்சொல்லவும், சமீபத்தில் இருந்த தம்பியாகிய சாத்தகி தமையனை யுறுக்கிக் கண்கறுக்க நோக்கி பளா! பளா!! வெகுநேத்தி, இப்படியா நீர் எண்ணங்கொண்டது உமது திருநாவினிடத்திலிருந்து பிறந்த வார்த்தையானது தேவரீருடைய திருமேனியின் வெளுப்பைப் பார்க்கிலும் மிகவும் வெளுத்தது என்று பலபத்திரருடைய மனம் வருந்தும்படியாகச் சொல்லவும் அதுகேட்டு அடுத்த அன்பர்களுடைய இடுக்கங்களையும் புயல்வண்ணனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர்கரம் அமைத்து, யான்கூறிய வசனயுத்தியிலும் அண்ணாவர்கள் பலராமர்சொல்லிய மொழியிலும் பிரயோசனமில்லை. இனி எவர்களாகிலும் கட்டுரையாகிய புத்திகளைச் சொல்லுங்களெனவும், ஆதிசேடனுடைய சிரோரத்தினப் பிரகாசங்களினால் உலகத்திலுள்ள இருள் கெடும்படியாகிய வளப்பங்கொண்ட பாஞ்சால தேசத்திற்கு இறைவனாகும் துருபதேயமகாராஜன் சொல்லுகின்றான்.

ஓ மன்னவர்களே! தருமநீதிப் பெருமை தவறாமல் செங்கோல் செலுத்தியும், நான்குவேதம், ஆறுசாஸ்திரம் கலைக்கியானமுதலிய நன்னூல்களெல்லாந் தெரிந்துணர்ந்தும், உச்சமாகிய பேதாபேதங்கள் ஒன்றும் உணராதபரிசுத்த உள்ளமுடையவர் பலபத்திரராகையால் முன்பின் யோசிக்காமல் இந்த வார்த்தையைச் சொன்னார். அதற்காக குரூரத்துடன் கொடிய வசனங்களினால் கோபிக்க வேண்டாம். சபைதனில் ஒருவர் சொல்லிய வசனம் சம்மதியில்லாவிட்டால் உடனே அதைமறுத்துமறந்துவிட வேண்டியதேமுறைமை என்றான் பாஞ்சாலராஜன். அப்போது மச்சதேசாதிபதி எழுந்து மாயோன் முதலாகிய மன்னவர்களைநோக்கி ஐயா! பாபத்தையும் கோபத்தையும் லோபத்தையும் ஆபத்தையும் பொருளாகக்கொண்ட அரவக்கொடியோன் மோசமாய்ச்சூதினால் கவர்ந்து கொண்ட பூமியை அபேக்ஷிக்க இல்லை. பாஞ்சாலியை வஸ்திரபங்கஞ்செய்த காலையில் அந்தச்சபையிலிருந்த பெரியோர்களுக்கு முன்பாக நாங்கள் கூறிய சபதம் முடிக்கவேண்டிய விதத்தை யோசிக்கின்றோமென்று ஐவர் மொழிந்தால், அதை தீயபுத்தி என்று இந்தப் பலபத்திரர் சொல்லலாகுமா? யாவரும் பிழைக்கும்படியாகிய நன்னீதியைச் சொல்லும் துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் ஒரு தூதுபோக்கி அறியலாம் என்று சொல்லியதே இராஜமுறைமை அதுவே வேதவாக்கியத்திறமை. அந்தப்பிரகாரம் தூதுபோய் அவன் இசையாத கருத்தை அறிந்துகொண்டு இப்போதே சென்று யுத்தஞ்செய்தாலும் பெரிதன்று என்று மச்சதேசாதிபதி சொல்லவும், துருபதேயமகாராஜன் காசாம்பூவண்ணனை நோக்கி, சுவாமி! இதோ இருக்கின்ற வேதவிப்பிரசிலாக்கிய விண்மணிபோன்ற உலூகமாமுனியாகிய பௌரோகிதர் சதுர்வித உபாயங்களுந்தெரிந்த பரிசுத்தர் இவரை இன்று தூது அனுப்ப நினைப்பீராகில் அதற்கு இவரேயோக்கியம் இதுவேஎங்கள் பாக்கியம் என்று உரைக்க, அந்தச் சபையிலுள்ள பற்பல மன்னவர்களின்மனப் பொருத்தத்தையும் உதிஷ்டிரன் முதல் உயர்ந்ததோளினையுடைய தம்பிமார்களின் சிந்தை உறுதியையும் நடக்கவேண்டிய காரியங்களையும் கண்ணபிரான் நிதானித்து, சபையை நோக்கி களித்திருக்குந் தருமனந்தனைப் பார்த்து, தோஷ மோச குற்றங்களைப் பூஷணமாகக்கொண்ட சுயோதனன் தனக்குப் படைத்துணை வரும்படியாக திடவீரகாத்திர பராக்கிரம ஆண்மிக்கையை உடைய அரசர்களுக்கு தூது அனுப்பு முன்னமே, உமக்குப்

படைத்துணை வரும்படியாக முன்சாக்கிரதையுடன் தூது அனுப்பிவிட்டு அப்பால்உமது கருத்தைச்சொல்லி மறுமொழிகேட்டு வரும்படியாகத் திருதராட்டிரனிடத்திற்கு உலூகமாமுனியை தூது அனுப்பும் என்றுசொல்லி, முடிமகிபர் அடிபணியச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, அசோதைப்பிராட்டியார் கட்டிய உரலுடன் ஊர்ந்த உத்தமன் பலபத்திரர் சாத்தகி முதலிய பேர்களுடன் துவாரகை போய்ச்சேர்ந்தார்.

இப்பால் தருமராஜனை சபையிலிருந்த அரசர்களெல்லோரும் எழுந்து வணங்கி ஐயா! இந்த உலூகமா முனியை அஸ்தினபுரத்திற்குத் தூது அனுப்பி தங்களுக்கு இராச்சியம் வரும்படியாகிய விதங்களெல்லாம் பேசச்சொல்லி, அதற்குத் திரிதராட்டிரனும் துரியோதனனுஞ் சொல்லியனுப்பும் வார்த்தைகளைக் கேட்கும்போது உங்களுக்குப் பிரதிகூலமாயிருக்குமாகில் உடனே ஓலையும் தூதும் அனுப்பினால், யாங்களியாவரும் சதுரங்கசேனைகளுடன் ஆயுதபாணியாகப் படைத்துணை வருகிறோம். தேவரீருக்கு மாமனாராகிய பாஞ்சாலராஜனும் விராடபூபதியும் உங்களை விட்டு நீங்கி இருக்கமாட்டார்கள். நாங்கள் அவ்வளவு பாக்கியஞ் செய்யாமற்போனாலும் உங்களுடைய சுக துக்கமே எங்களுடையதாக எண்ணி இருக்கிறோம் ஆதலால் விடைதாரும் என்று கேட்கவும், தருமராஜன் எழுந்து அவர்களைத் தழுவிக்கொண்டு சந்தோஷத்துடன் உத்தரவு கொடுக்கப்பெற்று, தங்கள் தங்கள் பட்டினம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு முரசத்துவசனானவன் தம்பிமார்கள் பாஞ்சாலன் விராடன் முதலிய பேர்களோடு சபையிலினிதாகவிருந்து, ஸ்ரீகோபால கிருஷ்ணனுடைய உத்தரவின்படிக்கு இவிடத்தில் வந்திருந்து போனமன்னவர்கள் தவிர, இங்குவராதிருந்த இறைவர்களுக்கெல்லாம் தங்களுடைய யோகக்ஷேமங்களையும் படைத்துணைவந்து காக்கவேண்டுமென்று எழுதிய திருமுகங்களையு தூதர்களோடு அனுப்பிவிட்டு, உலூகமா முனிவரென்னும் பெரியோனை அழைத்து ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து, ஐயனே! நீர் அஸ்தினபுரம்போய் வீஷ்மாச்சாரியார்-துரோணாச்சாரியார்-கிருபாச்சாரியார்-அசுவத்தாமர் எந்தந்தையாகிய திருதராட்டிர மகாராஜன்-விதுரமகாராஜன் இவர்களுக்கெல்லாம் எங்களுடைய வந்தனத்தை முதன்மையாகச்சொல்லி, மற்றப்பேர்களிடத்தில் நீர்போகும் தூதுக்குரியவார்த்தைகளை பேசிவரக்கடவீர் மெய்ம்மையையுடைய வேதவேதியனே என்றுமொழிந்தான். அது காலத்தில் போதுமான தவங்களைச்செய்து பவங்களகற்றி சுபங்களுடன் மனவுறுதிபெற்றிருக்கும் தாணிகனாகிய துருபதேயமகாராஜனவன் எதிரில் இளஞ் சூரியனைப்போற் பிரகாசித்திருக்கும் வேத பண்டிதனுடைய மலர்ந்த ஒளிமுகத்தைப் பார்த்து, நீலகண்டனுக் கொப்பாகிய உலூகமாமுனியே! நீர் தூதுசென்று பாண்டவர்கள் சிறப்பு பெறும்படியாக அஸ்தினபுரிக்கு அரசாகிய திரிதராட்டிரமகாராஜன் வீஷ்மர்-துரோணர்-கிருபர்-அஸ்வத்தாமர்-விதுரர்-முதலியவர்களின் அரண்மனைக்குச் சென்று, தனித்தனியாக கண்டு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் புகன்றாகளென்றுநவின்று, நாள்தோறும்பழகி அவர்களிடத்தில் அதிக விசுவாசநேசமாகி, வீஷ்மர் முதலிய மற்றவர்களுக்கெல்லாம் ஐவர்மீது அன்பு வரும்படியாக நடந்துகொண்டு,வணங்காமுடியோனைக்கண்டு, உமதிஷ்டப்படிக்கு பதின்மூன்றுவருடம் காட்டிலும் நாட்டிலும் காலங்கழித்துவந்த காவலர்களுக்கு நீர்முன்பு இராசசபையில் சொன்ன வண்ணம் இனி நாடுகொடுப்பீரா இல்லையாவென்று அவனது நினைப்பின் கருத்தை நிதானித்துணர்ந்து, தாமும் தகுந்தபடி தருமங்களைப் புகன்று (பக்கச்சொல் பதினாயிரமென்பதுபோல) அங்குள்ளபெரியோர்களாலும்பேசச்செய்து கலங்கா மனத்தினராகிய தேவரீர் அவ்வவர்களுடைய காரிய பாகங்களை கண்டறிந்து கொண்டு சீக்கிரமிவ்விடம்வந்து சேரவேண்டியதென்று இருகரங்குவித்து யாவரும் காலிற்பணிய அவர்களுக்கெல்லாம் ஆசிர்வதித்து, வாயுவேக மனோவேகமுடைய வண்பரிபூட்டிய விண்தொடுமிரதத்தில் ஆரோகணித்துக்கொண்டு உபலாவியத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

பெண்களுடைய கண் களென்னும் வண்டுகள் மொய்க்காத மலர்மாலை அணிந்த உலூகமாமுனிவர் அஸ்தினபுரிக்குச்செல்லு

முன்னமே, அஸ்தினபுரியில துரியோதனன் முதலாகிய தம்பிமார்களும், வீஷ்மர் துரோணர் முதலிய பெரியோர்களும்,அசுவத்தாமா கர்ணன் முதலிய படை மன்னர்களும், வீராதி வீரர்களும், சூராதிசூரர்களும், மற்றியாவர்களும் விராடபுரத்தில் அர்ச்சுனன் கையில் அடிபட்டு, மடக்கியமாடுகளையும் உடுத்திய விருதுவஸ்திரங்களையும் அவர்களுக்கு ஒப்பிவைத்து விட்டு பகலில் வர வெட்கப்பட்டு, எல்லோரும் நித்திரைசெய்யும் அர்த்தராத்திரிவேளையில் பச்சையுதிரம் பாயும்படியாகிய புண்கள் நோகவும் பவிசும்பலமுங்குன்றிப் போகவும், தேகஞ்சாகவும் தங்கள் தலையைத் தாங்கள தடவிக்கொண்டு தனித்தனியே அஸ்தினபுரத்தைச் சார்ந்து, நித்திரையிற் சோர்ந்து, அன்று இரவுவிடிந்தபின்பு யாவருஞ்சென்று சபையில் நிறைந்து, தங்கள் முன்புவந்தவர்கள் முகங்களை பார்த்து வந்ததைபுரிந்து முகம்வியர்த்து,அவற்றுள் கள்ளமிருந்த உள்ளத்தினனாகிய துரியோதனனானவன் பெரியோருள்ளம் வருந்த விளம்புவானாகி, பெரியவெள்ளம் நிறைந்த கடலென இரைந்த எள்ளுவிழுந்தால் எடுக்கொணாதிசைந்த அனேகம்வெள்ளஞ்சேனையும் வீரரும் சூழ விராடபுரம்போய், வேந்தரைவரும் பாஞ்சாலியுடனே பதுங்கியிருந்ததும், பேடியாய் அர்ச்சுனன் பேணியே வந்ததும், உருவந்தெரிந்ததும் யுததஞ்செய்ததும, பசுக்களைத்திருப்பிக்கொணடு போனதும், இவைகளை யெல்லாம் திரிதராட்டிரனுக்குங் காந்தாரிக்கும் நமஸ்கரித்துச்சொலல, அவ்விருவருங்கேட்டு பெருமூச்சுவிட்டு வெட்கப்பட்டு சபைக்குவராமலிருந்து, அப்பாலொருநாள் இராஜ மண்டபத்திற்கு வந்து உபலாவியத்திலிருக்கும் பாண்டவர்களினுடையதினச்செய்கைகளை அக்கம்பக்கத்தில் விசாரித்துவரும்படியாகத் தூதரை அனுப்ப, அவர்கள் உடனே சென்று பாண்டவர்கள் வெளிப்பட்டதும், அபிமன்னனுக்கு உத்தரையை சகலவிதசம்பிரம மங்கள ஜயத்துடன் விவாகம் நடத்தியதும், அவ்விடத்தில் வந்திருந்த அரசர்கள் இன்னரின்னரென்பதும் அவரவர்கள் அஸ்தினபுரத்தின் மீது படையெடுக்கக்கருதிய விதமும், தருமராஜன் முதலிய பேர்கள் செய்யும் யோசனையும், துரியோதன மகாராஜன் சகலதேயத்தரசர்களையும் படைத்துணைக்கழைக்கத்தூது அனுப்பு முன்னமே நம்முடைய தூது அனுப்பவேணுமென்றதும், உலூகமாமுனியை அஸ்தினபுரத்தினுக்குத்தூது அனுப்பிவிடச்சொல்லி கிருஷ்ணமூர்த்திதுவாரகைக்குப்போனதும் படைத்துணைவருவதற்கு தேசங்களில் தூதர்களையும் ஓலைகளையும் போக்கி இங்கே உலூகமகாமுனியைப் பயணப்படுத்தியதும் தெரிந்துகொண்டுவந்து, திரிதராட்டிரனுக்கும் துரியோதனனுக்குஞ் சொல்ல, அதைக்கேட்டு ராஜன்கொலுவுக்குவந்து, துச்சாதனன்-கர்ணன்- சகுனி-வீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் முதலான பெரியவர்களுக்குந் தெரியப்படுத்தவும் அதையாவருங் கேட்டு ஆலோசனைசெய்து, பாண்டவர்கள் படைத்துணை சோக்கும்போது நாம் ஆலசியமாயிருக்கலாகாது என்று திரிதராட்டிரனுக்குச்சொல்லி, இப்போதே வணங்காமுடி பொறுத்த மன்னவன்துவாரகைக்குப்போய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய உதவியைப்படைத்துணையாகக் கொள்ளல் வேண்டுமென்றும் (ஆயிரங்கோடி நக்ஷத்திரமொன்ருய்ச்சேர்ந்தாலும் ஓர் சந்திரனுக மாட்டா) வென்றும் (பன்றி பல குட்டி ஈனுவதிலும் யானைக்கன்று ஒன்று கிடைத்தால பெருமையன்றோ) என்றும், நிச்சயித்துக்கொண்டு தேசதேசமெங்கும் செங்கோலும் ஆக்கினைசக்கரமுஞ் செலுத்தும் அரசர்களுக்குத்தூது அனுப்பிவிட்டு, உடலுமுயிரும் போலும் பாலு நீரும் போலும் ஆத்மகோடிகள் தோறும் அமைந்த பகவானிடத்திற்கு, இரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் அரவகேதனனை அனுப்பிவைத்தார்கள்.

அப்படியே துரியோதன மகாராஜனும் துவாரகாபுரி வீதியில் வரும்போது அநேகங்கோடி அகண்டவீதிகளும் அவ்வீதிகளில் நிறைந்த மாடமாளிகைகளும் அவைகளைச்சூழ்தபவழக்கால்களும், பூங்காவனங்களென்னும் முல்லைக்காடுகளும், அக்காடுகளில் நிறைந்த மயிற் குயிற்பெடுகளும், குளங்களில் நிறைந்த அன்னப்பேடுகளும், மலையில மைந்தயானைக்கோடுகளும், சவுக்கடியென்னு மணிமேடைகளும் சகலவளமும் உற்பவிக்கும் கடைகளும், சங்கினங்கள் தவழுமடைகளும், சரஞ்சர மாகத்தொங்கும் பூந்தொடைகளும் ஸ்ரீமன் நாராயணன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக இவ்விடத்தில் அவதரித்திருக்குந் தன்மை

யைக்கேட்டு ஆதிசேடன் தனது ஆயிரம் பணமகுடமும்விரித்து சிரோரத்தினங்கள்பிர காசிக்கும்படியாக மண்டலாகிருதியாய் வளை ந்து கொண்டதைப்போலும் வானமாளாவி யிருக்கா நின்றமதிலும் அதின் மேற்பொருந் தியசிகரகோபுரங்களும், மதிலுறுப்புக்களும், க்ஷீராப்திநாதன் நம்மை விட்டு நீங்கி இங்கு னம் அவதரித்திருக்கின்றா ரென்று உட் கொண்டு பாற்கடலானது வந்து பாதலம் வரையில் ஆழ்ந்து வட்டமாகிய மதிலைச் சூழ்ந்து கருநிறங்கொண்டு இருப்பதையொத் த பலவிதபுட்பங்கள் நிறைந்த அகிழும், அவைகளுள் ஏறுந்துறைக்கும் இறங்குந்து றைக்கும் அமைந்திருக்கும் பளிங்குப்படி களும் ஆகாயத்தையளாவிய அநேகங்கொடி களும், அதின்மேல் அமைத்தசிகரமுடிகளும், அரவணைதுயின்ற எங்கள் பெருமான் ஐவர்க் குச்சகாயன் அவர்களுக்கேபடைத்துணையாகு வான் அல்லாமல் உனக்குத்துணையாகமாட் டான். நீயேன் விருதாவில் வருகின்றாய் திரும் பிப்போய்விடுமென்றுநடனமாடும் பெண் கை களை நீட்டி ஆடிக்காட்டுந் தன்மையைப் போல் அசைந்தாடுங்கொடிகளின் படபடப் பும் கண்டவனாய் கிருபைக்கு உற்பத்திஸ் தானமாகிய தாமரைக்கண்கள் நிறைந்தமஹா விஷ்ணு வந்து அவதரித்திருக்கின்ற வட மதுராபுரியான ஸ்ரீ வைகுந்தமாநகரம்போ லும் மெய்ஞ்ஞானச்சுடர்விரிந்து அஞ்ஞான இருள் அவித்து அழகியமாணிக்கத்தீபங்கள் மிகுந்து சோதிப்பிரகாசங்கலந்து விளங்கிய வளங்களையுடைய துவாரகாபுரி வீதியில், சித்து அசித்துதெரியாத துரியோதனன்வருங் காரியங்களைத்தெரிந்துக்கொண்ட அரிபரந்தா மன் அர்ச்சுனனைவரும்படியாகத் தூது அனு ப்பிவிட்டு, வாசற்காவலோரை நோக்கி புவன பூபதியாகிய துரியோதன ராஜன் வந்தால் எனக்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்று எண்ண மலும் தடைபண்ணமலும் விட்டுவிடக் கட வீர்களென்று உத்தரவுசெய்து, அரண்மனைக் குச்சென்று பவளத்தினாலும் பளிங்கினாலும் ஏற்படுத்திய மண்டபத்தில் மரகதவாசலில் வயிரக்கொலுசுகள் அசைந்தாட பிரளயகால த்தில் மிதந்தசைந்தாடும் வடபத்திரசாயிபோ லவும், பாற்கடலில் பருமணிச் சிகர ஆதிசே டன்மேற் கியானநித்திரைகொள்ளும் பதும நாபன்போலவும், அன்பருள்ளத்தமர்ந்த அரு ளாழிவேந்தன் போலவும், சயனித்துக்கொ ண்டு சந்திரகலை யொடுக்கிச்சூரியகலையோடும் படியாகக்காட்டி அதிக நித்திரை என்பது தோன்ற அன்பெல்லாம் அருச்சுனனிடத்தி லூன்ற அழகிய பிரதமைகள் கொலுசு கைக் கொண்டசைக்க ஐயனிருந்த அக்காலத்தில் அரவக்கொடியோன் தன்னுடன் கூடவந்த தளங்களை வெளியில் நிறுத்தித் தான் ஒண்டி யாகவந் துழருவரையுங்கேளாமல்பவளக்கால் மண்டபம் எதிரில்தோன்றும் பளபளப்பின் பிரகரச விந்தையினால் எதிர்நோக்கினன் மிகு ந்த நித்திரை கொள்வதுபோ லிருந்தமாயனை நாமா எழுப்புகிறது? அவனை எழுந்த பிற் பாடு பேசிப்போகலாமென்று நினைத்தவனாய், திருவடிப்பக்கத்தில் ஒரு உயர்ந்த ஆசனம் இருக்கக்கண்டு, இவன் எம்மாத்திரம் பஞ்சை இவன் காலடிப்புறத்திலேயோ நாமிருப்ப தெ ன்று கோபங்கொண்டு, இவ்விடத்தில் இவ னுக்காக நாம் காத்திருக்கத்தகாது என்று நினைத்து அத்தப்பீடத்தை இழுத்துக்கொ ண்டுவந்து சுவாமியின் திருமுடிப்பக்கம் போ ட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும்போது, இவனுடைய உள்ளத்திலிருக்கும் கள்ளம் அறிந்த கடவுள் இன்னம் வரவில்லையே பற் குனன் என்று எண்ணங்கொண்டு இருக்கை யில், திண்ணியனாகிய கிரீடி துவாரகைக்கு நண்ணி இரதம்விட்டு இறங்கிப்பள்ளியறைக் குட்சென்று பகவானைக்கண்டு திருவடிப்புறத் தில் மண்டியிட்டு இருந்து இருகரங்களினா லும் இதழ்விரிந்த செந்தாமரைக்கமலம்போ ன்ற ஸ்ரீ பாதங்களைத் தடவிப்பிடிக்கும்போது, நித்திரைக் கலைந்து மேற்போர்வையாகிய வரத்தின பீதாம்பரத்தை நீக்கி திருககண் மலர்ந்து நாற்புறத்தில் பார்வைநோக்கும் போது அருச்சுனனிருக்கக்கண்டு எப்போது வந்தாய் அருச்சுனா என்று கேழ்க்கவும், இது தான் வந்த பயணமென்றுசொல்லி சாஷ்டா ங்கமாகச்சேவிக்கவும் திக்கு விஜயங்களும் சத் துருகண்டனமும் மனோபீஷ்டமும் உண்டா கக்கடவதென்று மங்கள ஆசீர்வசனஞ்சொ ல்லி, மறுபடியும் மாயன் நித்திரைமயக்கம் நீங்காதவர்போல் கண்களை மூடிக்கொண்டு உடனே அருட்பார்வைநிறைந்த அரவிந்தக் கண்கள் மலர்ந்து பற்குனனைப் பார்த்து பக் கத்தில் உட்காருமென்று பகர்ந்தார்.

அவ்வுரையைச் சிரமேற்கொண்ட காண்

டபனெழுந்து இருகாங்குவித்து ஓ தேவ தேவா! தேவதா சார்வ பௌமா ! சர்வலோக சகாயா ! சுவாமிபராக் ! எங்கள் அண்ணாவாகிய அரவத்துவஜமகாராஜன் வந்திருக்கிறுரென்று சொல்லவும் திடுக்கிட்டு திக்கென்றெழுந்து எதோ நான் பார்க்க இல்லையே அடடா!! இது ஆச்சரியம் என்னே இந்தத்தூக்கம் மோசஞ்செய்தது நானெம்மாத்திரம் பஞ்சை பஞ்சாசதகோடி பூமண்டலாதிபதி இவ்விடத்தில்வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கும்படியாக நேரிட்டதே இது என்னபாவம், இந்த வாசற் காவலாள்களும் தெரிவிக்காமற் போனார்கள் என்று மிகச்சீறி கோபங்கொண்டு எழுந்துநின்று, நந்தியாவர்த்த மாலையனைப் பார்த்து, ஓசந்திரகுலத்திந்திரனே ! நமக்கும் உங்களுக்கும் பேதமில்லாதிருக்க இங்குவந்த நீர் என்னை எழுப்பிவிடலாகாதா, உம்மை விடவா யெனக்கு நித்திரை நீர்வந்ததே என் பாக்கியம் இந்த மாநகரஞ்செய்த தேயோக்கியம். ஆகிலும் நான்அறியாமல்நடந்தது அபசாரம். இதைப்பொறுத்தருள வேண்டுமென்று இறுகக்கட்டி ஆலிங்கனஞ்செய்துக்கொண்டு ஏது அபரூபமாயிருக்கின்றது நீங்கள் இருவருஞ் சேர்ந்துவந்தது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம் !! சேனைசையின்ய மேளவாத்திய சத்திரசாமரமுதலியசின்னங்களெங்கேஎன்று அவன் மனதில் தன்னை இலேசாக நினைத்து தாமே எடுத்து துரியோதனன் மனதில் படும்படி அதிவினயங்களாகச்சொல்லி என்னையொருபொருளாகநினைத்து இவ்வளவுதூரம் பிரயாசை கொண்டுவந்தது யாதுகாரணமோ வதை என்னிமித்தத்தில் காத்திருந்தோமென்று கோபங்கொள்ளாமல் தெளிவில்லாத யான் தெரிந்துகொள்ளும்படியாகச் சொல்லுங்களென்று கேட்கவும், அப்போது துரியோதனன் அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து நம்மிடத்தில் வெகுவித உபசாரத்தையும் பயத்தையுங் கொண்டிருக்கிறுரென்று மிகுந்த இறுமாப்புடனே, ஐயா ! நாளை நடக்கப்போகிற பாரத உயுத்தத்திற்கு உம்மைப் படைத்துணையாகக் கொண்டுபோக வந்தேன் என்று சொன்னான்.

உடனே அருச்சுனன் வணங்கி ஆதீன தயாளுவாகிய தெய்வமே! ஏழ்மையாகிய எங்களுக்குப் படைத்துணைவேண்டி இங்கு வந்தேனென்ன இருவர் மொழிகளையும் ஒரு மொழியாகக்கேட்டஎன்னையன் ஆபத்பாந்துவாகிய சங்குசக்கரக்கையன் சுயோதனனை நோக்கி மெய்யன்பாக விளம்புகிறார் வையகங்காக்கும் ஐயனே! துய்யனாகிய தருமராஜனுந்தம்பிமார்களும் வெளிப்பட்டு விராடபுரத்தி லிருக்கக்கேட்டு யான்சென்றபோது, என்னை எதிர்கொண்டு கண்டு வார்த்தைகளாடி இருக்குங்காலையில் இனிமேல் எங்கள் சபத நடக்கப்போகின்ற பாரதயுத்தத்திற்கு தேவரீர் படைத்துணையாக வேண்டுமென்று வினவுஞ்சமயத்தில யாம் தடுத்து, துரியோதனமகாராஜனும்படைத்துணை கேட்பாரல்லவா? எனக்கு நீங்களிருவரும் இரண்டு புஜமும் இரண்டு கண்களுமாம் ஆகையால் ஒருவரைநீக்கி ஒருவருக்குப் படைத்துணைவர மாட்டேன் என்னை நீக்கிவிடவேண்டுமென்று மறுத்துச்சொல்லியும் பிடிவாதமாக வாதித்த போது ஒருயுத்திவார்த்தை சொல்லிவந்தேன் அதென்னவெனறால் யான் நித்திரைசெய்து, எழுந்திருக்குங்காலத்தில் எவர்கள் என்முகத்தில்முன் விழிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு நான் படைத்துணையாவேனென்று உண்மையாகச்சொல்லி யிருந்தேன். அந்தப்படியே இன்று அர்ச்சுனன் வந்து முந்தி முகத்தில் விழித்தான் ஆகையால் அவர்களுக்கேபடைத்துணையன்றி உமக்குப்படைத் துணையாகக் கூடாது இது எந்தப்பிதமல்ல உம்முடைய அஜாக்கிருதை முன்வந்த நீர் என்னையெழுப்பிவிடாமலும் சேவகரைக்கொண்டு தெரிவிக்காமலும் கைதட்டி கனைத்து ஜாக்கிரதை செய்யாமலும் வேசாகிய எனக்குப் பிரபுத்தனங்கொடுத்து வீணபொழுது போக்கிவிட்டீர். ஐயோ இனி யான் என்ன செய்வேன். ஆனல் என்னைப்படைத்துணை விரும்புவதும் எளனம் நானேயுத்தகளத்தில் ஆயுதம் ஒன்றும் தொடேன் நிராயுதனாக நானொருபுறமும் என் தமையன் முதலிய சகலரும் இன்னொருபுறமுமாக இருப்பார்கள் இது சத்திய வசனம் உங்களிருவருக்கு மிந்த இரண்டு பக்ஷத்தில் யாவர் வேண்டியது அருச்சுன உங்களெண்ணத்தைச் சொல்லுங்களென்று கேட்க, விஜயன்பணிந்து தேவரீரை மாத்திரம் வேண்டினேனென்று விளம்பவும் கலகலவென்று நகைத்து (விளையும் பயிர் முளையிற்றெரியும்) என்பதைக்கேட்ட தில்லையோ கிரீடி? ஆயுதமெடாத என்னைப்படைத்துணை

யாக அபேட்சித்தையே எனனுலுனக்கு என்னகாரியம் நடக்கும் இந்திரன் மதகப் என்று கேட்கவும் இணையடிவணங்கி சுவாமி ? அடியேனுடைய இரதத்திலிருந்து சாரத்தியஞ் செய்வீராகும் மண்ணுலகிலுள்ள மகாஜனங்களும் விண்ணுலகிலுள்ள வித்தியாதாரும் கருடகின்னர காந்திருவர் யாவரும்களிக்க, அசுர இராக்கதர் அடங்கலும் வென்று ஒரு முகூர்த்தத்தில் சத்துருக்களின் மூலவேர் களைந்து வஞ்சினமுடிதது வாழ்விற் சிறப்போம் அஞ்சனமேனியாம் அண்ணலே என்னவும் அப்பால் அமலன் வஞ்சனையுள்ள வணங்காமுடியோனை நோக்கி, தனஞ்சயன் என்னைச்சாரதியாகக் கொண்டபடியால் குதிரைகளைநடாத்தி இருப்பதேயன்றி எவர்கள் பேரிலும் ஆயுதமெடுத்து அடிப்பதில்லை நான் சொல்லு மொழியை நம்பு. இதல்லாமல் எங்கள் அண்ணன் தாலகேதனமுடைய பலராமர் உமக்குச்சாக்ஷாத் மாமனராகையால் அவரையும், எங்கள் யதுவம்சத்தார் பலரையும், உமக்குத்துணைவர இருக்கும் எமது பங்காளிகளாகிய கிருதவீரியனையும், கிருதவன்மனையும் ஒரு அக்ரோணி சேனைகளையும், இன்னமிருக்கும் பலரையும் படைத்துணையாகக்கொண்டுபோம் என்று காலத்திரயம் உணர்ந்த கண்ணன் இன்சொற்கூறி விடைகொடுக்க செலவுபெற்றுக்கொண்டு,பலபத்திராகிய மாமனைக்கண்டு வணங்கி, படைத்துணை விரும்பி வந்ததும் பார்த்தன் நேரிட்டதும் ஆயுதம் எடுப்பதில்லை என்று தனக்குக் கிருஷ்ணன் இசைத்ததும் சொல்லி, அப்பால் தாங்களும் தங்கள் தம்பி முதலான சகல சேனையும் எனக்குத்துணையாகப்பெற வாக்களித்தனர் ஆகையால் அவ்வாறே தாங்களும், கிருதவன்மனும், கிருதவீரியனும், அளவிறந்த சேனைகளும், யாதவகுமாரரும், படைத்துணை வாருங்களென்று பகர்ந்து செலவுபெற்றுக்கொண்டு அஸ்தினபுரம் வந்துசேர்த்தான்.

இவ்வண்ணந் தீர்மானித்துவந்த துரியன் அரசர் சபையிற்புகுந்து, வீஷ்மர் முதலானோர்க்குப் படைத்துணைபெற்ற விதத்தை விளம்ப, அவர்கள் கேட்டு மனம் வருந்தி (கடல்பெருகி நிற்கினுங் களை தீர்க்கு நீராகுமா ? ஊற்றுச்சலங் கொஞ்சமேனும் உண்ணுநீராகும்) எனகிற பழமொழி கேட்டதில்லையோ ? அதுபோல் சேனைப்பெருக்கத்தில் பிரயோசனமில்லை கண்ணனொருவன் கைவசப்படுவானாகில் அண்ணலே உன்னையாவர் வெல்லுவார் என்றுபேசியிருக்கும்பொழுது நகுல சகாதேவர்களுக்கு நலலம்மானாகிய மத்திர தேசாதிபதி பாண்டவர்களுக்குப் படைத் துணைவருகின்றார் என்று மதசதேசங்களுக்குச்சென்ற துரியோதனனுடைய தூதுவர்கள் ஓடிவந்து உரைக்க, அதைக்கேட்டு வீஷ்மர் முதலிய பேலோகளும் மன்னனைநோக்கி, இந்தச் சலலியராஜனையாவது வழியடக்கிப் படைத்துணை கொண்டால் பெரிய சகாயமாகும் என்று புத்திவிளம்ப இறைவனும்இசைந்து நன்றுநன்றெனறு நலம்பெற நடந்து, அஸ்தினபுரிக்கு அடுத்த மேற்புறத்தில் கல்வியறியாக் கசடர் மனம்போல், கற்றறிவில்லாக் கயவர் இனமபோல் செல்வமில்லார் சிந்தைக் கொப்பாய் சத்திய நன்னெறி வேறினோர் வாழ்வென பெண்ணலங் கிட்டாபேதையர் தாமென தானந்தவஞ்செய்தரியார் மனமென ஞானமில்லார் நவிலுமொழியென தெய்வநிந்தனை செய்வோர் கதியென, முள்ளு முரடுங் கல்லுங்கரடும், புல்லும்பூடும் பொருந்தாவழியும் நிழலிலாவெளியும் நெருப்புறும பாலையும், மழைத்துளியறியா மாநிலப்புழுதியும் இருக்கும் அவ்வழியில் இறைவனுஞ்சேனையும் வெந்துவெதும்பி விடாய்ப்பட வருவார் என்று அறிந்து இந்திரனுலகென, பந்தர் அமைத்து பன்னீர்தெளித்து தென்றலுக்கெதிர் சிங்காசனம்வகுத்து, மேற்கட்டிவிட்டு விதம்விதமாக சாலர்தூக்கி சாரளமமைத்து வாழை கமுகுகள் வான்கரும்புடனே, தாழை இள நீர் சரஞ்சரமாக, பற்பலக்கனிகளும் பாயசவிதங்களும் வகைக்கொருகிழங்கும் வாசனைமலர்களும், பலவிதத் தண்ணீர் பன்னீர் வகையும், வாசனைப்பண்டமும் வரிசையாபூசலும் தாதியர் சேடியர் சங்கீதம்பாட, திண்டு திமாசு சித்திரமேடை, பூசாவிதிகள் புரியுஞ் சாலை, போசனச்சாலை புகழ்பெற அமைத்து, கணக்கர் காரியஸ்தர்காவலர் இறைஞ்ச, சுக்கு நீர் வென்னீர் சுத்த நீர் பன்னீர் கச்சாயவர்க்கமும் காசாலட்டும், விதம் விதமாகிய விசிறிகளனேகமும், ஆலவட்டமும் அரிவையர் பிடித்த நிலைக்கண்ணடியு நிமிர்சாய்மரமும், படுக்கைமெத்தையும் பலவிதமலரும், அறுசுவையன்னமும் அமுதெனச்சமைத்து சந்தனபுட்பந்தாம்பூலவிடயமும், வந்தவரெவர்க்கும்வழ

ங்க அமைத்து, மாமனர் வருகிறவழியிற் பாண்டவர் உபசாரஞ்செய்யும் உயர் தண்ணீர்ப் பந்தல் என்று விளம்பி எழுதியமைத்து, அண்டையில் மறைந்து அரவக்கொடியோன் இருக்கும் வேளையில் யானைமுன் சேனையின் தன்னினம் நெருங்கிய சல்லியராஜனும், வெப்பலில் மிகுந்த விடாய்ப்பட்டுவருந்தி, தண்ணீரென்றே தாகமிகுந்து காலும்மேலுங்கனலாயெரிந்து, நாபிவறண்டு நாவுமுலர்ந்து, விடாய்ப்பட்டுவந்த வேலையிலிருந்த காரியத்தூதருங்கணிகைமாதரும் எதிர்கொண்டோடி இறைஞ்சியழைத்து, ஆலவட்டத்தால் ஆயாசமாற்ற தண்சுகபரிமள ஸ்நானமுஞ்செய்து, சந்திபூசைக்கு சந்தனம் அக்ஷதை மந்திர செபங்களும் வரிசையாய் நடத்தி, பொன் வாழை இலையிற் போசனஞ்செய்து சந்தன புட்பந் தையலர்சாற்றி, தாம்பூலவிடயந்தகுதியாய்க்கொடுத்து, ஊசலிருந்தி ஊசலும்பாடி, சேனையர்க்கெல்லாம் தேவாமிர்தம்போல் போசனமிடவும் புசித்தவர் மகிழ்ந்து மார்க்கயாசம் மகிழுடன்தீர, சங்கீதம் வீணை தாளசுரங்கள் இங்கிதமாக இறைவனுங்கேட்டு, அகமும்முகமும் அன்புமலர்ந்து, இவ்வளவு சம்பிரமம் இன்று யான்கண்டேன், தியமாபாவிகள் சிந்தைபோல்வறண்டு, பேய்குடியிருக்கும் பேயாக்கானகம் இப்பெருவெளியில்இவ் விதமாகசம்பிரமம் அமைத்த தருமவானெவர் கொலோ பொருளெலாம் நிறைத்த புண்ணியரெவர்கொலோ, அவரென்முன் வந்தென் அரசுகேட்டாலும், உயிரினை விரும்பினும் உவந்து யான் கொடுப்பேன் என்று பூரித்துளம் இறுமாந்துரைக்க, இதுவே சமயம் என்று மகிழ்ந்து வணங்காமுடியோன் வரவெதிர்கண்டு, சல்லியனோடி தழுவிக்கொளவும், இருவருந்தழுவி இன்பமாயிருந்து இப்பெரும்வெளியில் இதம்பெறவமைத்த ஒப்பில்லாத் தண்ணீர்ப்பந்தலால் யானும் யானையும் சேனையும் யாவரும் பிழைத்தோம் தேவரீர் செய்த சித்திரமியாது சொல்லும் யான் தருவேன் சொன்னசொல் மறுக்கேன் மன்னனே என்று மொழிந்த சல்லியனை கரத்தோடு கரமும் கண்ணொடுகண்ணும், சிரத்தொடு சிரமும், சேரவணைத்துப் பாண்டவர் தமக்குப் படைத்துணையாக ஆண்டகைசேரல் அறிந்துயான் இங்குபந்தல் அமைத்து வழிபார்த்திருந்தேன், எந்தையே படைத்துணை எனக்காகவேண்டும் என்று துரியோதனன் இயம்ப மகிழ்ந்து, நன்று நன்று நானும் அப்படியே உமதுப்புநீரும் நானுண்டேனுதலால், இப்பவே படைத்துணைக் கிசைந்தேனுகிலும், பாண்டவரிருக்கும் பதிக்குயானேகி, மீண்டுவருவேன் மெய்யெனச்சொல்லி, விடைபெற்றுக் கொண்டு வேந்தனை விடுத்து சேனையுந்தானுஞ்சென்றனன் இப்பால் தருமராஜனுந்தம்பியர் யாவரும்எதிர்கொண்டுவந்து இறைஞ்சிப் பணிந்து, சகலவுபசார சம்பிரமம்செய்து சிங்காசனத்தில் இருந்து க்ஷேமங்கள் எங்கோன் வினவவும் யாவுமுரைத்து இருக்குங்காலையில் இறையாஞ்சல்லியன் அரன்மகன் முதலிய அரசரைநோக்கி, படைத்துணைவந்த பாட்டையில் துரியன், தருமன்பேரால் தண்ணீர்ப் பந்தல் அமைத்துபசாரஞ் சகலர்க்கும் உதவி, என்னைப் படைத்துணையாக்கிக் கொண்டான் மன்னனே வாக்குவழங்கி யான் வந்தனன். என்மேல் மனமகிழ்ந்து உடனே விடைதாரும் என்று விளம்பச் சந்திரவமிசக்குலோத்துங்கனுகிய தருமராசன் சல்லியனைப்பார்த்து ஓ ஓ !! மாமா அஷ்டலட்சுமிகள் அடுப்பதானுலும், அடுத்த பாக்கியங்கள் விடுப்பதானுலும், ஆவியை யொருகாற் கொடுப்பதானுலும், அயலார் நம்மைக் கெடுப்பதானுலும் சத்தியவசனந் தப்பலாகாது சொன்ன சொற்சோர்வு சொல்லலாகாது, அன்னமும் பாலும் அவன்தரப்புசித்து, இன்னமும் ஒருவர்க் கிசையலாகாது, உண்ட வீட்டுக் கிரண்டகஞ்செய்தல், உத்தமர் தமக்கு ஒருக்காலுந் தகாது, நீர்சொல்லிவந்த நீதிதப்பாது, போவதேவுமக்குப் பெரும்புகழாகும் எங்கட்குச் சத்தியம் என்றைக்குந்துணையாம், அவர்க்கு நீர் படைத்துணை ஆனீரென்று எமக்கொரு நாளும் இல்லை விசாரம் வார்த்தைகொடுத்த வலிமைதப்பாது பார்த்திபனுக்குப் படைத்துணை போம்போம் எங்கட்கோர் வரம் ஈந்திடவேண்டும் அஃதியாதெனில் அருச்சுனன் தன்மேல் கொடுங்கோபங்கொண்டு கொலைசெய்வே னென்று, சபதம்புரிந்து தரித்தனன் கர்னன் சாரதித்தொழிலில் சல்லியனும் கிருஷ்ணனும், வல்லவரென்று மானிலந்துதிக்கும் அழகிலா நூல்கள் அறிந்த வல்லவர்கள் இருவரே உவமை இருவரேசமமாம், பார்த்த சாரதியாய் பகவான் அமைந்தார், வள்ளல் கன்னற்கு வலவனுக உம்மை அமைப்பான்

ஒருவேளை சூரியன், அப்படி நேர்ந்தால் அருச்சுனன்மீது தன்னருள் வைத்துக் காப்பதுன்கடனும் என்று தருமன் இயம்பக்கேட்டு சல்லியன் நகைத்துச் சந்தோஷங் கொண்டு, அஷ்டபாலரும் அபயமென்றோட, அசுரர் அக்கண்டத்தவர்களும்வாட, அமரர் கந்திருவர் அன்புகொண்டாட, அட்டதிக்கிலும் அட்டகிரியிலும் அட்டகஜங்கள் அணிநெற்றி தன்னிலும் துட்டகண்டகன் சுவேதவாகனனெனப் பட்டமுங்கொடியும் பதித்த பற்குணத்துக்குத்துணையாம் முரசத்துவஜனேகேளும் சாரதிவளப்புத் தனையன் தனக்குத் தேர்விட மாட்டேன் தெய்வச்செயலால் நேரிடுமாகில் நீர் சொல்லும் வண்ணம் நடப்பது சத்தியம் நம்புமென்சொல்லை, சத்திய சௌசத் தவசுநீதியில் உத்தமராகும் உங்களைச்சூதில், ஜெயித்து வஞ்சித்த சுயோதனன் வாழ்வு, இரவிமுன் பனிபோல் எரிந்துபோகும், கேடுசெய்தோர்கள் கெட்டுப்போவார் பாடுபட்டோர்கள் பதத்திலிருப்பார் ஆடவர் திலகனே அரசுஞ்செல்வமும் பீடும்புகழும் பெறுவாய் சொன்னேன் ஆதியிற் சசியை அமரர்கோன் பிரிந்து திதால் வருந்திச் செல்வமும் பெற்றான் அத்தன்மையைப்போல் அடவியில் நொந்தீர் வித்தக யுத்தத்தில் வெற்றிபெறுவீர் என்று சல்லியன் இதம்பெறவுரைக்கத் தருமனும் சல்லியன் தன்முகம்நோக்கி தேவேந்திரனும் தேவியும் பிரிந்து வருந்திய கதையை வழங்கெனக்கேட்க, மந்திர தேசாதிபதி சொல்லுகின்றார்.

இந்திரனைப் பிரமஹத்தி தோஷந்தீண்டல்.

கேளும் பாண்டு புத்திர சிகாமணியே! முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளும் அஷ்டவசுக்களும் கின்னரர்-கிம்புருடர்-கருடர்-காந்திருவர்-முதலானவர்களோடு சப்தரிஷிகளும் கூடிநிறைந்தசபையில் தேவேந்திரன் அணிமுடிப்பணியுடன் கற்பகமாலையிலங்க, கடவுள் மணிப் பிரகாசிக்கக் காந்திருவர் தாங்கும் குடைகவிக்க, அரம்பை ஊர்வசி திலோத்தமை மேனகை முதலிய அறுபத்துநாலுகோடி மாதருங்கட்டியங்கூற கைலாகேந்த அடைக்காய் கொடுக்க படிக்கம்பிடிக்க, ஆலவட்டம்வீச, சூமரைபோட, பீலிக்குஞ்சந்தாங்க, சுருட்டியெடுக்க ஆலாத்தி சுழற்ற மங்களம் லாலி சங்கீதம்பாட இங்கிதபரதநாட்டியம் ஆடக்கொலுக்கொண்டிருக்குங் காலையில், தேவ குருவாகிய பிரகஸ்பதிபகவான் கொலுச்சபைக்கு வரவும் "தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு செயலு முண்டோ" என்பதுபோல் ஸ்திரீகளுடைய மையலால் மயங்கி நாட்டியம் பார்த்திருந்த வச்சிராயுதன் வந்த குருவைப்பார்த்து மரியாதை செய்யாமல் மறந்திருக்கவும் சற்றுநேரம்நின்று கோபங்கொண்டு திரும்பிப்போகிற தேவகுரு வானவர் தெய்வலோகத்தைவிட்டு மறைந்துபோகவும் "பெரியோர்கள் திருவுள்ளம் பேதித்தாலெப்பொருளும் பேதியாதோ" என்பதுதோன்ற, தேவேந்திரனுக்குச் செல்வமும் கல்வியும் சீரும் சிறப்பும் முககாந்தியும் நாளுக்குநாள் குறைந்துபோக விசனமடைந்து, இது எதால் விளைந்தது யென்று நொந்து குருவை மரியாதை செய்யாதகுறையென்று உணர்ந்து இந்திரனுலகும்-சந்திரனுலகும்-இயக்கருலகும் யக்ஷருலகும்-அளகாபுரியும்-அமராபதியும்-பூமண்டலமும்-நாகமண்டலமும் தேடிக்காணமல் தியங்கிமயங்கி சத்தியலோகத்தைச் சார்ந்து, பிரமனை நோக்கிப் பெருமூச்சுவிட்டு என்குரு சுவாமியார் கோபித்துச்சென்றார் என்று தன்னால் நடந்த தாழ்ச்சியும் சொல்லி நித்தியசெபம்-ஓமம்-இயாகம்-அவிர்ப்பாகம் இவைகளெல்லாம் நின்று போய்விட்டதால் எங்குந்தேடிப்பார்த்தேன் என் குருவைக் காணேன் இதற்கொரு வழிசொல்லும் எந்தையேயென்று வணங்கிப் பணிந்தான்.

அப்படிப்பணிந்த வச்சிராயுதனைப் பிரமன்நோக்கி அப்பா! ஆசானை இப்படி அவமதிக்கலாகாது உனது செல்வ கர்வத்தினால் உன்னை மறந்திருத்தாயென்று சொல்லி தன் மனதில் ஒருசூக்ஷியை நினைத்து இந்திரனைப் பார்த்து, உனக்கு பிரகஸ்பதிபகவான் கிடைக்கிறவரைக்கும் துவஷ்டாவென்னும் ஒரு பெரியவர் தனதுவெகுளிமானசத்தால்பெற்ற பிள்ளையாகிய விஸ்வரூபனென்பவர் இருக்கின்றார். சேற்றில் செந்தாமரை பிறந்ததுபோல் அரக்கர் குலத்தில்பிறந்த தோஷமேயல்லது வேதம் நான்கும்சாஸ்திரம் ஆறும் கலைக்ஞான மறுபத்துநாலும் முப்பத்திரண்டு உபநிடதமும் மற்ற சித்தாந்தங்களும் செபம் தவம் ஓமம் யோகம் இவையெல்லாந்தெரிந்த உத்தமர். அவரை ஆசாரியராககொண்டுசகல

காரியங்களையும் நடத்திக் கொள்ளென்று நான்முகன் சொல்ல, அந்தவார்த்தையை நம் பிப்பணிந்து விடைபெற்றுவந்து மூன்றுதலையினையுடைய விசுவரூபனைக்கண்டு உபசாரமாகத்தொழுது எனக்கு குருவாக இருக்க வேண்டும் என்று வருந்த (இராக்ஷசன் தேவ குருவாகிறதற்கு எத்தனைகாலம் தவம் பண்ணினாலுங் கிட்டாதாகையால் அப்பேர்பட்டவனிடத்தில் இந்திரன்வந்து அழைக்கவே தேடியபொருள் நாடிவந்ததைப்போல் சந்தோஷித்து) இதோ வந்தேன் என்று தெய்வலோகத்திற்குப்போய் சிலநாள் இருந்து, தேவேந்திரன் ஒரு யாகஞ்செய்ய எத்தனித்தபோது குருவாகிய விசுவரூபன் தேவர்கள் பேரினால் கூச்சலிட்டு மந்திரஞ்சொல்லி அக்கினியில் அவிர்ப்பாகம் விடுத்தான். அப்போது தங்கள் இனமாகிய இராக்ஷதருக்கு இந்த அவிர்ப்பாகப்பலன் சேர்ந்து வீரதிடகாத்திரதைரிய பலங்களுண்டாகும் படியாகவும்,தேவதைகள் நசித்துப்போகும்படியாகவு மனதில்நினைத்து வாய் முணமுணப்புடன் மந்திரஞ்சொல்லிய கள்ளக்குறிப்பை சதமகன் அறிந்து கோபங் கொண்டு (தன்னினந் தன்னைக்காக்கும் வேலி பயிரைக்காக்கும்) என்னுமொழி தப்பாது செய்தானல்லவா இந்தச்சண்டாளக் குருக்களென்று, தன் கையிலிருக்கும் வச்சிராயுதத்தினால் அவன் தலையை வெட்டினான்.

அப்படி வெட்டினமாத்திரத்தில் அவன் பெற்றிருந்த வரத்தின் பலத்தினால் ஒரு தலை ஊர்க்குருவியாகியும் மற்றொருதலை சிச்சிலிப் பட்சியாகியும் இன்னொரு தலைகாடையாகியும் பறந்தோடிப்போக விசுவரூபனாகிய குருவைக்கொன்ற பிர்மஹத்திவந்து கோபதியைப் பிடித்து வருத்தவும், அதனால் துன்பம் அடைந்த தேவராஜனைக்கண்டு தேவர்களெல்லாங் கலங்கிவாடி பூமியிலிராநின்ற மணல்-தண்ணீர் - மரங்கள்-ஸ்திரிகள்-இவைகளைப் பார்த்து இந்திரன் சுமந்த தோஷத்தை நீங்கள் ஏத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று இரங்கிச்சொலலக்கேட்டு, இந்த நான்கும் தேவராஜனால் சுமக்கக்கூடாத ஹத்தியை நாங்கள் எவ்விதந்தாங்குவோ மென்றுகேட்க, பூமியில் சவர்மண்ணாகவும்-தண்ணீரில் நுரையாகவும் மரங்களில் பிசினாகவும் - ஸ்திரீகளில் மாதவிடாயாகவும்-சுமந்து கொள்ளவேண்டியதென்று தேவர்கள்வேண்ட நல்லது அப்படியே அழியாப் பெரும்பழியாகிய பிரமஹத்திதோஷத்தை நாங்கள் வாங்கிக்கொண்டால் அதனால் எங்களுக்கு என்னலாபம் எப்படி அந்தப்பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவோம் என்று கேட்கும்போது அமரர்கள் சந்தோஷித்து, பூமியில் வெட்டிய பள்ளம் தானாகத் தூந்து போகவும், சலங்கள் இறைக்க இறைக்க சுரக்கவும்,மரங்கள் வெட்டினால் துளிர்க்கவும், ஸ்திரீகள் கருப்பமாகிய பத்துமாதம் வரைக்கும் கணவனைக்கலந்து வாழவுமாக அநுக்கிரகஞ் செய்யவும், அப்படியே அந்தப் பிரமஹத்தி தோஷத்தை நாலுபங்காகப் போக்கி தேவேந்திரன் இந்திரலோகத்தில் அமரர்களுடன் அரசுபுரிந்து வாழ்ந்திருந்தான். அந்நாளையில் விசுவரூபன் இறந்த செய்தியை துவஷ்டாவாகிய தூயோன் கேள்வியுற்று "கடந்துளோர்களுங் கடப்பரோ மக்கண்மேற்காதல்" என்னும் வாய்மைக்கு நேராகமனம் வருந்தி புத்திரசோக துக்கத்திலாழ்ந்து துன்பம் அடைந்து, நமது குமாரனைக்கொன்ற ஆகண்டலனைவென்று பழிதீர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஒரு புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்து மந்திராலோபம்கிரியாலோபம் இல்லாமல் பூரணாகுதி கொடுக்குங்காலையில், சிவந்த நெருப்புக்கம்பிகள்போன்ற தலைமயிரும், வடவாமுகாக்கினிவந்து குடியிருக்கும் கண்களும் ஏழு கடலின் ஆழமும் இதுதானென்று அளவு காட்ட வந்தவாயும், எட்டுக்கிரியின் உயரத்தையும் பருமத்தையும் தெரிவிக்கவந்ததோள்களும், இருண்டகறுப்பு இதுதான் என்னும் மேனியும், திண்ணிய யானைத்துதிக்கைகள் பலதிரண்டுவந்த கால்களும், சூலம்வாள் முதலிய ஆயுதங்களும் சுமந்து, ஒருமகாபுருஷன் அந்த யாகாக்கினியிலிருந்து அண்ட கடாகம் வரைக்கும் உயர்ந்து வளர்ந்தெழுந்து தன் தந்தைக்குச் சாஷ்டாங்க தண்டஞ்செய்து என்னை ஏற்படுத்திய காரியம் யாதென்று கேட்க, அந்தமைந்தனை துவஷ்டாநோக்கி விருத்திராசுரனென்று பேரிட்டழைத்து, உன்தமயனைக்கொன்ற இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் விழுங்கி அந்தத்தேவேந்திரப் பட்டத்தையும் மூவுலகத்தையும் நீயே ஆளுவையென்று ஆசீர்வசனஞ்செய்து அனுப்பிவைக்க, விருத்திராசுரன் தேவராஜனுக்குச் சத்துருவாகிக்கோபங்கொண்டு இரதமேறிவந்ததை இந்திரன்கேட்டு, தேவபடைகளுடன் வெள்ளை

யானையின்மேல் ஆரோகணித்துவந்து விருத்திராசுரனோடு சிற்சில அஸ்திர சஸ்திரங்களைத்தொடுத்துப் போர்புரியும்போது, அவ்வசுரன் தேவப்படைகளைத் திரணமாக எண்ணி இரதம்விட்டிறங்கி இந்திரனையும் அவன்ஏறி வந்த வெள்ளையானையையும் மற்றச்சேனையையும் வாரிவிழுங்கித் திரும்பிவரும்போது, அவ்வசுரனுக்குச் சோம்பலும் ஏப்பமும்தும்மலும் இருமலும் கொட்டாவியும்வந்து வாயைத்திறக்க அதனால் வெள்ளையானை தேவேந்திரன் தேவர் முதல் யாவரும் பூமியிலே குப்புற்று விழுந்தார்கள் இப்பால் கக்கின வஸ்துவைக் காறியுமிழந்தவன் போல விருத்திராசுரன் போய்விட்டான். இவர்களெல்லோருஞ்சாகாமல்சற்றுநேரம் ஆயாசந்தீர்ந்து எழுந்து பார்த்தார்கள். அது எப்படி இருந்ததென்றால் குமாரசுவாமியும் தாருகாசுரனும் யுத்தஞ் செய்கையில் கைலாயத்தி லிருந்து வந்த இரண்டாயிரம் தேவகணங்களையும் பூதகணங்களையும் தாருகாசுரன் வாரிவாரிவிழுங்க அதைச்சண்முகர் கண்டு நகைத்து வயிரக்கணையைவிடுத்து அவன் வயிற்றைக்கிழிக்க அந்த வயிற்றிலிருந்து சாகாமல் அக்கணங்கள் குதித்து வந்ததுபோல் இருந்தது. அப்பால் இந்திரன் முதல்யாவரும்களைதெளிந்து இந்த அசுரனைவெல்ல நம்மால் ஆகாது என்று மேருமலைச்சாரலிற்போய்சேர்ந்து ஏக்கமுற்று இனிமேல் நமது தேவதத்துவமும் இந்திர தத்துவமும் நடவாது என்று ஒடுங்கியிருக்குங்காலத்தில் விருத்திராசுரன் தனது புஜபல பராக்கிரமத்தினால் மூன்றுலோகமும் தானே அரசுபுரிந்து வந்தான். அதைக்கண்டு மகாரிஷீஸ்வரர்களெல்லாம் விருத்திராசுரனிடத்திற்குப்போய் அவனை ஆசிர்வதிக்கவும், அவன் எழுந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து ஆசனங்கொடுக்கவும் அதன்மேலவர்களிருந்து ஓ! துவஷ்டாவுடைய புத்திரகாமேஷ்டியாகத்திலுதித்த சற்புத்திரதீரனே ஓ! விருத்திராசுரனே! இன்று முதல் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள்பேரில் யுத்தஞ்செய்யாது இருப்பையாகில் உனக்கு மிகுந்தபலமும்சகல நலமுங்கைகூடும். யுத்தஞ்செய்ய நினைத்தால் அபலமும் சபலமும் உண்டாய் மற்றயாவுங் குறைந்துபோவதும் அன்றி நீயும் அழிந்து போகுங்காலமும் நேரிடும். அந்த உளவறிந்துசொல்ல வந்தோமென்று உணர்த்தவுங் கேட்டு பயந்து உடனே ரிஷிகளைவணங்கி, இனி இந்திரன்பேரில் சண்டைக்கு வருவதில்லை. அவர்களுடைய இராச்சியத்தை அவர்களே ஆளும்படியாகச் செலவு கொடுத்தேன். நான் கொடுத்தவரம் தப்புவதில்லை. தேவதைகளின் திவ்வியாஸ்திரமுதலிய ஆயுதங்களினால் நான் சாகாமலிருக்கும்படியாகிய வரம் தாங்கள் தயவுசெய்யவேண்டும் என்று கேட்க, அப்படியே வரங்கொடுத்து மகாரிஷிகள் விடைபெற்றுக் கொண்டுபோய் இந்திரனை அழைத்துவந்து எப்போதும்போல இந்திர லோகத்தில் இருத்திச் சுகம்பெற வாழ்த்தினார்கள்.

இப்படி சிலநாள் சென்றபிற்பாடு நாலுக்குநாள் விருத்திராசுரன் பலப்பட்டு மகாரிஷிகளோடுசொல்லிய வார்த்தையை மறந்துமாறுபட்டு, சகல புவனமும் தானே கைக்கொண்டு ஆண்டு, யாவர்களையும் மதிக்காமல் எல்லோரையும் வருத்தி இந்திரன்மேலும் பகைத்து வருவதைக்கண்டு, இந்திரன் மனம்பொறுமல் பிர்மாவினிடத்திற்சென்று விசுவரூபனை குருவாக்கிக்கொண்டது முதல் இதுவரையினும் நடந்த சங்கதிகளையும் இப்போது தான்படும் சங்கடங்களையும் விளம்பி வணங்கச் சதுமுகனவர் இந்திரனை அழைத்துக்கொண்டு பாற்கடற்சயனராகிய பரந்தாமனிடத்திற்குப் போய் இருவரும்பணிந்து தங்கள் குறைகளைச்சொல்ல, அம்மகாவிஷ்ணு இந்திரனைப்பார்த்து, ஓசுரர்பதி! சகல பலங்களையும் சகலவரங்களையும் உடைய விருத்திரனைக் கொல்லுவதற்கு உன் கையிலிருக்கும் வச்சிராயுதம் அதிக பழைசானபடியால் சத்துருக்களின் பிராணனை வாங்கமாட்டாது. மற்ற எந்த ஆயுதத்திலும் அவன் மாளான். இனி வேறொரு வச்சிரம் வேண்டும் என்று விளம்பி, அப்புதிதாகிய வச்சிராயுதம் வேண்டியதற்கு ஒரு யுத்தி சொல்லுகிறோம் கேளும் இந்திரனே முன்னேயாம் பாற்கடல் கடையும்போது அமரர் அசுரர் யாவரும் கொண்டுவந்த ஆயுதக்கூட்டங்களைக்கண்டு கலகம் விளையும் என்று ததீசிமகாமுனிவர் வசத்தில் ஒப்பிவைத்து வரும்படியாகச்சொன்னோம் அப்படியே வைத்துவந்து அமுதங்கடைந்தார்கள். அசுரர்களுக்கு அமுதம் அகப்படாமையால் வருந்தி கோபங்கொண்டு ஆயுதங்களைமறந்து போய்விட்டார்கள். தேவர்கள் அமுதம்புசித்த சந்

தோஷத்தால் அவர்களும் மறந்துபோய்விட்டார்கள். அந்த ஆயுதங்களையெல்லாம் வெகுகாலம் வைத்துக் காப்பாற்றிய ததீசிமகாமுனிவரானவர் ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து விழுங்கிவிட்டார். அவைகளெல்லாம் அவருடைய முதுகெலும்பைப் பற்றித்திரண்டு இருக்கின்றன. அந்த முனிவரானவர் "அன்பிலாரெல்லாந் தமக்குரியர் அன்புடையார்-என்பும் உரியர் பிறர்க்கு" என்பதுபோல லோகோபகாரி ஆகையால், அவரிடத்தில் நீர் போய்க்கேட்டால் கொடுப்பார். அந்த எலும்பைவாங்கி வச்சிராயுதம் பண்ணிக்கொண்டு, விருத்திராசுரன் சமுத்திரக் கரையோரத்தில்வரும் இரண்ணியவேளையில் எதிர்த்து, என்னை நினைத்து ஒரு திரணமேனும் விடுப்பாயாகில் அவன் இறப்பான் என்றுமால்சொல்லக்கேட்டு அடிவணங்கிப்பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, ததீசிமகா முனிவரைக்கண்டு வணங்கி, எங்களையாண்டு இரட்சிக்க வேண்டுமென்று தன்குறையைச்சொல்லி இருகரத்தையும் நீட்டிக்கொண்டு இரக்க, அந்த மகாமுனிவர் தேவேந்திரனை நோக்கிச்சொல்லுவார். "நாய்நமதென நரி நமதெனப்பிதா-தாய் நமதென நமன்றனதெனப்பிணி-பேய்நமதென மன்மதிக்கும் பெற்றிபோல்-ஆய்நமதெனப்படும் யாக்கை" என்றுசொல்லி, நிலையில்லாத் இந்த யாக்கையையாரதே" பலருக்கும் உபயோகப்படும்பொருட்டு அழிவதே உத்தமம் என்றுயோகத்திலிருந்து ஆன்மாவைப்பிரிக்கவும்உடனே தேவதுந்துமி முழக்கத்துடன்சுயம்பிரகாசச்சோதி வானுலகத்திற்கலக்கவும், இந்திரன் அந்த மகாமுனியினுடையமுதுகெலும்பை எடுத்து விசுவப்பிரமனிடத்திற்கொடுக்கஅதைவச்சிராயுதமாகச்செய்து ஆசீர்வதித்துதனதுகரத்தில் அளிக்கவும் வாங்கி, வைகுந்தநாதன் சொல்லியகாலம் வருகிறவரையில் காத்திருக்கவும், ஒருநாள் விருத்திராசுரன் சமுத்திரக் கரையோரத்தில் வரக்கண்டு, அமரர்களுடன் வெள்ளை வாரணமேறிவந்து எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து புதிதாகிய வச்சிராயுதத்தை பிரயோகஞ்செய்ய, அதற்கு விருத்திரன்ஈடுபடாமல் இளைத்து ஓடிமிகவும்வாடி ஆழியில் மூழ்கி மறைந்தான். வச்சிராயுதமுங் கூடவேதொடர்ந்து தேடிக்காணாமல நாணித்தியங்கவும், அதைக்கண்டு தேவர்கோன் மனம்வாடி மண்பொதுத்தந்தை இடத்திற்சென்றுவாரிதியில் அசுரன் மறைந்துபோனதைச்சொல்ல, அதை மலரோன்கேட்டு வாசவனைநோக்கி ஸ்ரீமந் நாராயண மந்திரத்தோடு ஏன் பிரயோகிக்க இல்லை என்று கோபித்து, நல்லது முக்குணமும் முத்தொழிலும்முப்பொருளுமாகிய மூலகாரணனென்னும் முதற்பொருளுக்கு அடிமையாகிய அகஸ்தியரைக் கண்டு வணங்கினால் உமது காரியங்களெல்லாம் அநுகூலமாகுமென்று வெண்டாமரையோன் விளம்பக்கேட்டு, அக்கணமே அகஸ்தியரிடத்திற்கு வந்துவணங்கி அடிபணிந்து நிற்க, அவர் ஆசீர்வதித்து, ஓ தேவேந்திர மகாராஜனே! நீர் இவ்வளவுதூரம் வந்தகாரணம் யாது என்று குருமுனிகேட்க, வேலாவலயத்தில் விருத்திராசுரன் மறைந்துபோனான். தேவர்கள் முதலிய யாவரும் யானும் மெத்தவருத்தமுறுகின்றோம். அந்த அசுரனைக் காண்பிக்க வேண்டும் கருணைக்கடலே என்று தொழவும் நன்றென்று இசைந்து கயிலையங்கிரியில் எழுந்தருளிய கடவுளையும் அவரால் விளைந்த திரிபுரதகனக்கினி மன்மத தகனக்கினி வடவா முகாக்கினி இவைகளை மனதில் நிறுத்தி, கண்ணுதல் அருளினால் கடலைக்கடுகளவாகக் கரத்தினில் ஏந்தி உட்கொண்டருளினர். அது காலத்தில் சமுத்திரம் நீர்வறண்டு அதனடுவிலுள்ள ஓர் மலைச்சிகரத்தில் விருத்திராசுரனிருந்து கண்களை மூடிக்கொண்டு யோகத்திலருக்கக்கண்ட வச்சிராயுதம் அவனை மாய்த்துவிட, தேவர்கள் பாரிஜாதமலர்மாரி தூற்ற மாயவனைவாழ்த்திவந்த தேவேந்திரனை விண்ணுலகுள்ளோர் மண்ணுலகுள்ளோர் எல்லாம் வாழ்த்தித்துதிக்க, அக்காலத்தில் அவனை பிர்மஹத்தி தோஷம் பிடித்து, அழகு முதலிய செல்வமும் இழந்து, நிதியையும் பதியையும் நீங்கி, தபோபலங்களும வரப்பிரசாதங்களுங் குறைந்து, பலஹீனமும பயங்கரமும் அச்சமும் உண்டாக ரூபீகரித்துவரும் பிர்மஹத்தியை இந்திரன் நோக்கமாட்டாமல் ஓட்டமெடுத்து ஈசானியதிசையிலிருக்கும் நிர்மாணிடமென்னும் மலையிற்சேர்ந்து மிகுந்த துக்கத்துடன் அவன் இருக்க தெய்வலோகத்திற்கு அரசன் இல்லாமல் ரிஷிகள் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் வருந்தி இந்திரனைக் கண்டு, எங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க எப்படி மனங்கொண்டீர் அரசில்லா நாடு காடென்பது அறிந்ததில்லையா? ஐயனே வாரும் அ

ரசுபுரியும். அடியேங்களைக் காருமென்று பா
வரும் அழைக்க அந்த் வார்த்தைக்கு அவன்
உத்தரஞ் சொல்லாமல் ஊமைபோலிருந்து
பிர்மஹத்தியைக் கண்டு மிகவும் நடுக்கமுற்
றிருக்க. இந்திரனை அழைக்கவந்த ரிஷிகள்
முதல் தேவர்களெல்லோரும் ஏதேது இனி
நமக்கு இவர் உதவமாட்டார் என்று ஆலோ
சித்து. ஆவைப்பிரிந்த கன்றுபோலவும்-தா
யைப்பிரிந்த சேயைப்போலவும் மழையைப்
பிரிந்த பயிரைப்போலவும்-உயிரைப் பிரிந்த
உடலைப்போலவும் - துக்கமடைந்து, பட்ட
மில்லாத யரசு பாழென்றுணர்ந்து, கேளும்
தருமபூதிபயே! உங்கள் பாட்டனராகிய ஆயு
மகாராஜாவின் புத்திரன் நகுஷமகாராஜன
நூறு அசுவமேதயாகஞ் செய்து இந்திர பட்
டத்துக்கு எதிர் பார்த்திருந்தார். அவரிடத்
திற்கு தேவர்கள் முதலய பேர்களெல்லோ
ரும் வந்து உபசரித்து தேவராஜனக இருக்க
வேண்டுமென்றும் எங்களுடைய தபோபலன்
களை எல்லாம் உமக்குக் கொடுத்தோமென்றும்
வாக்கு தத்தஞ்செய்து பிரார்த்தித்து அழை
த்துவந்து, சகல நலமும்செல்வமும் அழகும்
உண்டாக சிங்காதனத்தில் ஏற்றி தேவக்கிரீட
பட்டாபிஷேகமும் செய்துவைக்க, முப்பத்து
முக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணு
யிரம் ரிஷிகளும்-அமரர்-சித்தர்-அசுரர்-தை
த்தியர்-கருடர்-கின்னரர்-நிருதர்-கிம்புருடர்
காந்திருவர்-இயக்கர்-விஞ்ஞையர்-பூதர்- பை
சாசர்-அந்தரர்-உரகர்-முனிவர்-ஆகாயவாசி
கள் போகபூமியோர் - இவர்களெல்லோரும்
வணங்க, அரம்பாஸ்திரீக்ள் யாவரும் பரத
நாட்டியஞ்செய்ய, சற்பக பூங்காவனத்தினு
றைந்து நகுஷன் அரசுசெலுத்தி வருநாளை
யில் பழைய தேவேந்திரனைப் பிரிந்திருக்கும்
இந்திராணி தன்னயகன் செல்வமிழந்த தன்
மையைநோக்கி மனஸ்தாபம் அடைந்து, அ
நேகம ஸ்திரீ கூட்டங்களுடன் [illegible]களி
உலவி மயில்போல வருஞ்சாயலை நகுஷன்
கண்டு "மோகத்திற்கோர் முடிவு முண்டாங்
கொலோ" என்பதுதோன்ற, இராவணன் அ
ழியுங்காலம் சீதையை நாடினதுபோல அ
வள்மீது ஆசைகொண்டு சந்திரனைக் கண்ட
பேர்கள்தாரகைகளை நோக்காததன்மைபோல்
மற்ற ஸ்திரீகளின் பேரிலிருக்கும் ஆசையை
விடுத்து, தேவதூதரை நோக்கி இந்திராணி
யை அழைத்து வாருங்களென்று அனுப்பி

னன் இவர்கள்போய் புலோமிசையைப் பார்
த்து வணங்கி இந்திரன் அழைத்துவரச்சொ
ன்னரென்று சொல்லக்கேட்டு, தேவகுருவி
னிடத்திற்சென்று திருவடிமலரைப்பணிந்து
ஐயா! என்னயகன் உயிருடனிருக்க இப்
போது வந்த இந்திரன் என்னை விரும்பி அ
ழைக்கின்றதாக இவர்கள் சொல்லுகின்றார்
களே இதற்கெப்படியென்று கண்ணீருதிர்க்க
வும், அதுகண்ட குருவானவர் உன் பதிவிர
தாதனத்திற்கு பழுதுவராமல்காக்கிறேன் நீர்
கண் கலக்கப்படவேண்டாம் அம்மா என்று
தைரியஞ்சொல்லி, தூதரைநோக்கி அப்பா
நகுஷமகாராஜன் மிகவும் புத்திசாலி ஆகை
யால் இந்திராணியை அழைப்பது ராஜநீதி
யல்லவென்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லு
ங்களென்று அனுப்பவும், அதைக்கேட்ட
நகுஷன் மெத்தக் சோபங்கொண்டு கூடாது
கைப்பிடியாகக் கொண்டுவரவேண்டியது! எ
ன்று தூதரைமீட்டு மனுப்பவும் இந்திராணி
பார்த்து முறடனேடு எதிர்க்கலாகாதுஇவ்வச
னத்தினல் ஜயிப்பதே யுத்தியானதால் ஐயா!
எனக்கு விடைகொடும் நான்போய் வார்த்தை
பேசி நகுஷனை மகிழச்செய்து வருகிறேன்
என்று பிரகஸ்பதியினிடத்தில் செலவுபெற்
றுகொண்டு அரம்பா ஸ்திரீகளுடன்கூடி, அ
ரன்மனையைநாடி வேங்கைப்புலிக்கு எதிரிற்
செல்லும் பெண்மானைப் போல வெருண்டு
மருண்டு நகுஷன் சபைக்குப் போகும்போது
ஆயுவின் குமாரன் இந்திராணியை என்றை
க்குக் காண்பேனென்று இரவும் பகலும் ஏக்
கங்கொண் டிருந்தவனுக்கு அவ்விந்திராணி
வெளிப்படலும், கல்லாதான் கற்ற கல்வி
போலும் காணுதான் கண்ட செல்வம்போலும்
கண்டு, சகல சாம்பிராச்சியம் பெற்றவனைப்
போலாகிக் குறுநகைகொண்டு தேவர்கள் முக
த்தைப்பார்க்க, அமரர்களெல்லாம் சுவாமி
பராக்! தங்களிஷ்டப்படிக்கி சசிதேவிவந்து
விட்டாளென்று சாற்றவும் இந்திராணி அ
வன் சமீபத்தில் வந்து நின்று புதிய இந்திர
னைக்கண்டு, என்னயகன் உயிருடனிருக்க எ
ன்னை அழைப்பது தருமமா? நீர் பெருமை
யடைந்த தேவபட்டம்பெற்றும் சிறுமையிற்
சிந்தை செலுத்தப் போகுமா? இன்னமும்
நன்னீதியுடன் நடப்பீராகில் அளவிறந்த கீர்
த்தியைப்பெறுவீர் தகாதபோகத்தை விரும்
பிச்சுகாதியோகத்தை அநேகம்பேர் இழந்து

தாழ்ந்து அழிந்துபோன தன்மையைக்கேட்டறியீரா? நற்குலத்தில் பிறந்தும் நற்றவங்களிழைத்தும் அற்பத்திற்கு ஆசைப்பட்டு ஆயுள் மாய்ப்பரோ? ஆயுவின் தவத்திலுதித்த அரசே கேளும்! மலைகளின் சிறகை யரிந்த வச்சிரபாணியானவர் விருத்திராசுர னென்னும் விறலோனைக்கொன்று பிர்மஹத்திதோஷம் பிடித்து அதைத் தவிர்த்துக்கொள்ளத் தவம்பண்ணப்போ யிருக்கிறார். அந்த இந்திரன் பழிதீர்த்துக்கொண்டு இவிடத்திற்கு வாராதிருப்பாராகில் எங்களை எல்லாங்காத்து இரட்சிக்கும் கடமை உமக்கேயல்லது மற்றியாருக்கு உண்டாயிருக்கும் அப்படியிருக்க உம்க்கு நான்புறம்பல்லவே? என்னை இந்தச் சபையில் அழைத்தது விபகாரமா? தருமமா? என்று இந்திராணி சொல்லிய இனிய நயவசனங்களைக்கேட்டு நகுஷன் உடம்பு அடங்கா மகிட்சிகொண்டு, ஓ பொன்னுலகிற்சிறந்த புலோமிசையே! பழைய இந்திரன் பிழைத்து வருவதும் வாராமற்போவதுந் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று உம்முடைய உள்ளம் விரும்பி இருப்பதினால் அதுகளைவிசாரித்துக் கொண்டு என்பேரில் கருணைகூர்ந்து என்றைக்கி வரும்படியாக உத்தரவு செய்கின்றீரோ, அன்றைக்கு உம்முடன் சல்லாபமாய்க் கூட வருகிறேன் என்று சகல உபசாரஞ்சொல்லி மரியாதைசெய்து செலவுகொடுக்க, இந்திராணி அச்செலவு பெற்றுக்கொண்டு இராகுவினால்விடபட்ட சந்திரனைப்போல் சபையை விட்டுத்திரும்பி, அரம்பாஸ்திரீகளின் கூட்டத்துடன் பிரகஸ்பதி பகவானிடத்தில் வந்து வணங்கி தான்போனதும் வசனித்ததும அவன் சந்தோஷப்பட்டதுஞ்சொல்லி, குருவினுடைய ஆசீர்வசனமும் பெற்று, தன் புருஷனை நீங்கி யிருக்கும் ஆறாத்துயரத்தினால் நிடதகிரிக்குப்போய் தேவேந்திரனைக்கண்டு தீர்க்க தெண்டஞ்செய்து, தேவர் கைக்கொண்ட பாக்கியமெல்லாம் நகுஷன்கைக்கொண்டு ஆளுகின்றான் என்று அவனால் தனக்குவந்த விபத்துக்க ளெல்லாந் தெரியப்படுத்தி விசனப்படும்போது இந்திரன் இந்திராணியைநோக்கி, செல்வமும் சிறப்பையும் அனுபவிக்க வொட்டாமல் உன்னையும் என்னையும்பிரித்து விட்டது பிர்மஹத்தி தோஷமே அன்றி வேறல்ல, அந்தத்தோஷம் எதோ என்னைப்பிரியாதிருக்கின்றது. இன்னம் கொஞ்சநாள் மனம்பொறுப்பையாகில் நான்தெய்வலோகம் வந்து சேருகின்றேன் நீபோவென்று சசிதேவியை அனுப்பிவிட்டு, ஓ திருத்துழாய் தரித்திருக்குந் தீனதயாளுவே! என் குறையகற்றுங் கோவே! என் தீவினையகற்றுந்தெய்வமே! கோவிந்தா! கோவிந்தா! என்று கூவிக்கொண்டு வைகுந்தமா நக ஞ் ...ந்து அனந்தசயனனாகிய ஆதிபகவானுடைய அடியிணை மலரைத்தெழுது, உலக அப...ரியாகிய விருத்திரனைக்கொன்று பூலோ கத்திற்கும் பொன்னுலகத்திற்கும் உபகாரஞ்செய்த உமது அடிமையாகிய எனக்கு இந்தப் பிர்மஹத்தி நீங்காதிருக்கவும் என்செல்வம் என் பத்தினிமுதலிய அரசாட்சியாவும் இன்னொருவன் கைக்கொள்ளவும், நான் ஒன்றியாய் தரித்திரம் அடைந்து திரியவும் ஆயதே தேவரீர் கடாக்ஷம் இப்படி யிருந்தால் நான் செய்வ தென்னவென்று நின்று சிந்தித்து வந்திககுங்காலையில், தேவதேவன் திருவாய் மலர்ந்து, ஓ மேகவாகன! உன்னை வருத்தும் பிர்மஹத்திதோஷம் நீங்குவதற்கு இந்திராணி சமேதமாக இருந்து அயமேதமென்னும் ஒரு யாகஞ்செய்வையாகில் தோஷமும் நீங்கி வாழ்வும் பெறுவாய் என்று மகாவிஷ்ணு அருள்செய்ய, அப்படியே சில தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்குந் தெரிவித்து இமோத்பர்வதச் சாரலில இந்திராணியுடனிருந்து அந்தயாகத்தைமுடிக்க, அதனாலே பாபரகிதனாகி பயந்தீர்ந்து சகல தேவர்களுடனேயும் தெய்வலோகம் போய்ச்சேர்ந்தும், முன்போல சம்பத்தும் அழகும் பலமும் இந்திரபதமும் கூடிவராமல் பிர்மஹத்தி பிடித்தமுகமென்று சொல்லும்படியா யிருப்பதினால் நகுஷனுடைய சுந்தரத் தன்மைக்கு இவன் ஈடுபடாமல் மனவிசாரம்பிடித்து, வெகு துக்கத்துடன் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் ஈசானதிசையிலிருக்கும் ஒருதடாகத்தில் நிறைந்த தாமரை நாளத்தினுட்புகுந்து தபசுசெய்துக் கொண்டிருந்தான். அப்படி இருக்குநாளில் தேவேந்திரன் இறந்துபோனானென்றும், இந்திராணி முதலிய போகங்களையும் துறந்துபோனானென்றும், வெகுநாளாய்ச்சுமந்த ஸ்தூலதேகத்தை மறந்துபோனானென்றும், கண்களிற் காணாமல் பறந்துபோனானென்றும், இப்படிபற்பல விதங்களாயாரும் பேசிக்கொள்ளும்வகையை இந்திராணிதேவி கேட்டு மனந்திடுக்

கிட்டு, வாயுலர்ந்து விசனமென்னும்வாரிதியிலாழ்ந்தி கலைவாணியின் இணையடி போற்றி விரதம் இழைக்க, அந்தத்தேவி ஒரு ஸ்திரீரூபமாய் எதிரில்நின்று, சுரேந்திரன மனைவியே கேளும்! உன்னாயகன் பிர்மஹத்தியின் பீடிதத்தினால் பெருமையும் புகழும் பிரகாசமுங்குறைந்து எவர்களுக்குந் தெரியாத ஈசானமூலையில் இருக்கும் ஒரு பொய்கையுள் நிறைந்ததாமரை நாளமத்தியில் அணுரூபமாய்த் தவசுசெய்கின்றான். நீபடும் விசனத்தினால் இரக்கமுற்று வந்துசொன்னேன் என்பின் வருவையாகில் இப்போதே காண்பிப்பேன் என்றுரைத்த வாக்கியங்கேட்டு மனங்குளிர்ந்து அம்மணி! இதோ வருகிறேனென்று தொடரவும் அழைத்துக்கொண்டுபோய் அந்தப்பொய்கையில் மலர்ந்திருக்கும் தாமரைத்தண்டின் மத்தியில் உண்டாகிய சிறிய துவாரத்தில் புகைரூபமாகப் புகுந்துபோய்த் தேவேந்திரனைக்காட்டி அந்தத்தேவி மறைந்துபோகவும், இந்திராணி இந்திரனுடைய கால்மேல் விழுந்து கதறியழுது விசாரப்படவும் ஆச்சரியமுற்று நானிருந்த இந்த ஸ்தானத்தை நீ எப்படி யறிந்துவந்தாய் உனக்கு எவர்கள் தெரிவித்தவர்கள் என்று இந்திரன் வினவ தேவரீர் இறந்துபோனதாகவும் துறந்துபோனதாகவும வெகு சனங்கள் பற்பலவாறாகப் பேசிக்கொண் டிருப்பதைக்கேட்டு மனந்தாளாமல் கலைவாணியைக்கருதி விரதம் இழைக்க, அந்த அம்மன் அழைத்துவந்து காட்டி எனது துன்பத்தை நீக்கிச்சென்றாள் நான் இன்புற்று இவிடம் வந்தேனெனவும், அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்த நாயகனை மீட்டும் பார்த்து இந்திர பட்டாபிஷேகத்தை விட்டு ஏன் வந்துவிட்டீர் என்று சசிதேவி கேட்க சசிநாதன் சொல்லுகின்றான்.

வாராய் பெண்ணே! நாமிருவருங் கூடிச்செய்த அயமேதயாகத்தினால் விருத்திராசுரனைக்கொன்ற பிர்மஹத்திதோஷம் நீங்கியதென்று பேர்மாத்திரமேயொழிய, மயக்கமும் தியக்கமும் மனதுறுநடுக்கமும் என்னைவிட்டு நீங்க இல்லை. அரசும்-வாழ்வும்-அழகும் பலமும்-ரிஷிகளுந் தேவர்களுங்கொடுத்த தபோபலமும் - நகுஷனைச்சேர்ந்து அரசுபுரிகின்றான். அவைகள் யாவும் என்னிடத்திற்கு வருமாகில் அப்போது நான்தேவேந்திரனாகுவேன் இல்லாவிட்டால் என்கதி இவ்வளவுதான் என்றுசொல்ல, அவைகள் தேவரீருக்குக்கிடைக்கும்படியாகிய உபாயஞ்சொல்லும் நான் அப்படியே முடிக்கிறேனென்று இந்திராணி விளம்பக்கேட்டு, நல்லது பெண்ணாயகமே! உன்பேரில் இச்சைகொண்டு தூதுயனுப்பினானென்று முன் சொல்லி யிருக்கின்றையே அதை யனுசரித்து, சப்தரிஷிகள் தாங்கும் இந்திரவிமானப் பல்லக்கில் நகுஷன் ஏறிவரப் பண்ணினால் அவனுடைய தபோபலமெல்லாங்குறையும் என்னிடத்தில் வந்து நிறையும். இது உன்னால் வரவேண்டிய செல்வமென்று உரைத்து விடைகொடுத்து எப்போதும்போற் றவஞ்செய்திருந்தான். இப்பால் இந்திராணி செலவு பெற்றுகொண்டு தெய்வலோகம் போய்ச்சேர்ந்து தானே வனுவிற் தூதுகளையனுப்பி இந்திராணி உமக்குக் கியாபகஞ் செய்யச்சொன்னாளென்று சொல்லவே, நான் பிழைத்தேன் பிழைத்தேன் எனச்சந்தோஷித்து மறவாமல்இவ்வளவுதயவை வைத்திருந்தது எனது பாக்கியமே, இதுவும் எனது நற்காலமே என்று மகிழ்ந்த செய்தியைத் தெரிந்துக்கொண்ட, நூல் இடைபுகாத ஸ்தனத்தையுடைய இந்திராணி நகுஷன் எதிரிற்போய்நின்று, இன்பமொழியும் நல்லொழுக்கமும்-நன்னீதியும்-நற்கீர்த்தியும் பரிசுத்த வாய்மையும்-அழகும் - உடையவர் தங்களைப்போல் எங்குமில்லையென்று இப்போதறிந்தேன். நீரன்றழைத்தபோதே எனக்கு இச்சையுண்டு ஆனால் ஸ்திரீ சனங்களாகப் பிறந்த பேர்களுக்கு லச்சையுண்டு கொள்ளாமோகமிருந்தாலும் ஸ்திரீகள் புருஷரிடத்தில் அதை வாய்விட்டு விள்ளார்கள். இவ்வுலகத்தில் ஏனக்குப்பணிப்பெண்ணாகிய பேர்களெல்லாரும் இன்பசுகத்தை அனுபவிக்கும்போது, நானொருத்தி தானே துன்பத்தை அனுபவிப்பது உம்மை வெறுக்கவேண்டியதில்லை (ஆரால் கெட்டாயென்றால் நோரால் கெட்டேன்) என்பதுபோலத் தானேவருஞ் சீதேவியை நானே காலாலுதைத்துத் தள்ளி விட்டுப் போய்விட்டேன். இந்திரன்வந்து விடுவாரென்று எண்ணிப்பாத்தேன் இதுவரையிலும் வரக்கானேன். ஆகிலும் இன்னங் கொஞ்சநாள் பார்க்கவேண்டும், அதுவரையிலும் என்னாயகன் சப்தரிஷிகள் சுமக்கும் பல்லக்கிலேறிப்பவனிவரும் வழக்கப்படியே, நீரும் அந்தத் தேவவிமானத்திலேறிப்

பவனி வரும்படியாகவும் என் கண்களால் நோக்கவும் விருப்பமுற்றிருக்கின்றேன் என்று கபடமாகச் சொலல, அம்மொழியான து நகுஷனுடைய காதுகளில் தேவாமிர்தம் வாரிப்பொழிந்த தன்மையைப்போல் இருக்க ஆனந்தித்து, இன்னஞ் சிலநாளில் அப்படியே வருவேன் உமது அரண்மனைக்கு இப்போது நீர் போமென்று இந்திராணியை அனுப்பிவிட்டு, மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் புன்னகைகொண்டு சப்தரிஷிகளையும் வரவழைத்து, யான் இந்திரலோகச்சிறப்பையும் அரண்மனை வீதிகளையும் பார்க்கவேண்டியிருப்பதால் நீங்கள் தாங்கப்பட்ட பல்லக்கு கொண்டு வாருங்கள் என்று உத்தரவுசொல்ல, அப்படியே கொண்டுவந்து வைத்தார்கள் அந்தத்தேவயானத்தில் தான் ஏறி, சிங்காரவீதி - தேவர்கள் வீதி - மண்டபவீதி - மலர்வாவிவீதி - தேவஸ்தலவீதி, சித்திரவீதி-கோபுரவீதி-அரம்பையர்வீதி-ஆவணவீதி-தேரோடும்வீதி-திரவிய வீதி-போகமாநகரம்-புண்ணியநகரம்-மாதவ நகரம்-மடாலயநகரம்-வீரமாநகரம்-வெற்றி மாநகரம்-காமதேனுகாலை - கற்பகச்சோலை - வெள்ளையானைச்சாலை-வெண்பரிச்சாலை-ஆயுதச்சாலை-அறஞ் செயுஞ்சாலை - இந்திராணி அரண்மனை முதலிய விடங்களில் சப்தரிஷிகளும் தாங்க உலாவிவருகையில், நகுஷனுக்குத் தபோபலம் - ஊக்கம்-தைரியம் - அழகு இதுகளெல்லாம் நாளுக்குநாள் நசித்துப் போகவும், பழைய இந்திரன் செய்யும் தவத்தினால் சகலபலமும் நலமும் அவனுக்கு விர்த்தியாகிவரவும், இப்படி நடந்துவரும் நாளையில் ஒருநாள், அகஸ்தியமுனிவர் இவன் பெரியோர்களை வருத்தும்பிரபல அதிசயங்களையெல்லாங் கேள்வியுற்று, பொன்னுலகத்திற்பொருந்தியநகுஷனைநோக்கிவர உடனே எழுந்து சாஷ்டாங்க தண்டஞ்செய்து, அர்க்யபாத்திய ஆசமன்னியசந்தனகூதை தாம்பூல தூபதீப உபசாரங்களும் புரிந்து, உயர்ந்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளச்செய்து, அவருடைய ஆசிர்வசனமும்பெற்று, தனது அரியாசனத்திலிருந்து க்ஷத்திரியர் அறியக்கூடாத வேதரகசிய மந்திரங்கள் சிலவற்றைப் பொருளுதவியினால் பிராமணரிடத்தில் கற்றுக்கொண்டு கர்வம் அடைந்திருந்த அந்நகுஷனானவன் அகஸ்தியரை இன்னாரென்று அறிந்தும் மறந்து எவர்களும் கேட்கும்படியாக அந்த மந்திரத்தைச்சொல்லி இதற்குப் பொருளுரையும் குருமுனியே என்றுவினவ அவருக்குக்கோபம்வந்து, குலுங்கநகைத்து உணரக்கூடாத பரமரகசிய மந்திரத்தை நீ தெரிந்துகொண்ட தல்லாமலும், பஞ்சையாகிய நீ என்னைப் பயன் சொலலச்சொல்லிப் பயமில்லாமலும் கேட்கத்தகுமாவென்று உருக்கிப் பார்க்கும்போது நகுஷன்மீறி, ஆத்மார்த்தமாக யாவர்களு மோக்ஷம் அடைவதற்கே விதித்திருக்கும் மந்திரத்தை நான் கேட்கவுங் கற்கவுங் கூடாதென்று கற்றுணர்ந்த நீர் கியானமில்லாமற் கழறிய மொழிக்குக் கலகலவென்று நகைப்பதேயன்றி வேறொன்றையுங் காணேனென்று நிந்தித்து, சற்ப சற்ப சீக்கிரம் இவ்விடம்விட்டுப் போமென்று கொடிய நாகப்பாம்புபோற்சீறிக் கூறக்கேட்டு, தடங்கடல் அடங்கலுங் குடங்கையிலொடுங்க அருந்திய அகஸ்தியர்,வடவைக்கனல்போன்ற விஷங்களைக் கக்கும் அஷ்டமா நாகத்தினும் மேற்படச்சீறி, அடா பிரஷ்டா! முதியோரென்று மதியாமல் முழுமையும் அவமானம் வரப் பேசினாய் சப்தரிஷிகளையுந் தாங்கும் தேவயானத்தைச் சப்தமுனிவர்களுந் தாங்க ஏறிநடத்தினாய். அன்னத்தின் நடைபோல் நடந்த காக்கை தன்னடையுங்கெட்டு வருந்திய தன்மையை அறியாயா? சின்னத்தனமுடைய உனக்குப் பெரிதனம் பொறுக்குமா? குரங்கின்கைப் பூமாலையைப்போல் பெரியோர்களின் மனகுறையச்செய்தனையே. நிறையாத்தவஞ்செய்தநிஷ்டூரா என்று உடனே எழுந்து தமது இடது காலினால் நெற்றியிலுதைத்து ஆருக்கோபத்துடன் மறுபடியுஞ் சொல்லுகின்றார். அறிவில்லாத அற்பரானவர்க்குச் செல்வமல்லது பகைவேறில்லை என்பதுதோன்ற இனி நீ அடர்ந்த ஆரணியமலைச் சாரலில் உன்வாக்கில்வந்த சற்பவென்னு மொழி தப்பாமல் ஒப்பில்லாத மலைப்பாம்பாய் விழக்கடவையென்று சபித்தார். உடனே தேவர்கள் முதலிய யாவரும் பயந்து நடுங்குங்காலையில், புதிய தேவேந்திரன் நிலத்திற் புரண்டெழுந்து தனது உரமும் கரமும் சிரமும் திறமும் பதறி நடுங்க, உதறியொடுங்க, விரைந்து ஓடிவந்து, பொன்னாற்செய்த வீரகண்டைபொறுத்த புதிய மலர்போன்ற பொதிகை முனியின் திருவடியைத் தனது பூமுடியிற் சூட்டிக்கொண்டு அடியேன் தெரியாமல் அக்

ஞானத்தினாலும் வினைச்செயலாலும் வருந்திவந்த செல்வங்களை விடுத்து மலைப்பாம்பாகச் சாபம் பெற்றேன் எனக்கு நேரிட்ட அரிதாகிய தவக்குறை சாபம் விமோசனமாகுங்காலம் அருள் செய்யவேண்டும விந்தகிரியின்கர்வம் அடக்கிய விமலனே என்று இரு கரங்களையும் நீட்டி இரக்கவும், "எள்ளார் அறிவுடையார்" என்பதையும், "சிறுமை கண்டவர் பெருமைகண்டலல்லது தேறுர்" என்பதையும் கும்பசம்பவன் நினைத்து மனம் இரங்கி, தனது தாளிற்றலைமுடி சூட்டிய நகுஷனைநோக்கி, கானகத்திலிருக்கும் கரடி-புலி சிங்கம்-யானை முதலாகிய மிகுந்த பலத்தினையுடைய செந்துக்கள் உனக்குண்டாகும் அரிதாகிய பசிக்கு எளிதாகிய உணவாகக்கடவது என்று இயம்பி, இப்படி நீ மலைப்பாம்பாக வாழ்ந்திருக்குங் காலத்தில் திங்கள்குலமாகிய உங்கள் குலத்தில் உதிக்கும் தங்கம்போன்ற தருமராஜன் ஒரு காரணத்தினல் வனத்தில் வந்து உன்னைப்பார்த்து வசனிக்கும்போது நெருங்கிய சாபம்நீங்கி சுவர்க்கம் அடையக் கடவை என்று அனுக்கிரகமாக அருள்செய்யவும் உடனே முனிகூறிய சாபத்தின்வண்ணம் மலைப்பாம்பாகி மலையடிவாரத்தில் விழுந்தான். அகஸ்தியர் பொதிகையிற்சேர்ந்தார்.

இப்பால் ரிஷிகளுந் தேவதைகளும் இந்திரனிங்கிய எண்டிசைப் பாலரும் பழைய இந்திரனிருக்கும் இடந்தெரியாமல் தேவகுருவினிடத்தில் வந்துப்பணிந்து மயங்குங்காலையில், மேலான கற்பினையுடைய இந்திராணி தேவேந்திரன் தவஞ்செய்யும் இடத்தைக்காண்பிக்க, யாவரும் வேதவசனங்களினுற் போற்றிப்புகழ்ந்து, தேவேந்திரனுடைய பொன்னடியில் வணங்குவோர்கள்வணங்கி நகுஷன் சாபம் அடைந்ததை நவின்று, இனிமேலாகிலும் தேவரீர் தேவபட்டத்திற்கு வரலாமென்று திசைப்பாலரும் இந்திராணியும் தேவகுருவும் ஊற்றமுடன் அழைக்க தேவகுருவின் திருவடியைப்பணிந்து கண்ணீர் சொரிந்து தேவரீரைத்தெரியாமல் அவமதித்த என்தீவினையானது செய்யவேண்டிய வேலைகளை எல்லாஞ் சீராகச்செய்து முடிந்தது. இனிமேற் றுளமாட்டேன். சரணுகதி யடைந்தேன் பிழைகளைப் பொறுப்பது சான்றோர் கடன் ஆதலால் என்னைஆண்டு இரட்சியும் ஐயனே என்று போற்றவும் இந்திராணி முதலிய யாவரும் வாழ்த்தவும், இரக்கங்கொண்டு இந்திரனுடைய இருகரத்தையும் தேவகுருபற்றி அமராபுரிக்கு அழைத்துச்சென்றுமங்கள ஸ்நானம் ஆட்டி தேவசிங்காதனத்தில் வைத்து திவ்விய கிரீடந்தரிக்க அரசுபுரிந்து வரும் போது, அவ்விந்திரனுக்கு ஒவ்வொருவேளை பதிமயக்கமும் மனத்தியக்கமுந்தோன்ற பிரகஸ்பதிபகவானுடைய பூவடிபணிந்து, சுவாமி!தேவரீர்கிருபைசெய்யாமல்என் தியக்கமும் மயக்கமுந் தீரமாட்டாது. "ஈசனுக்கிழைத் தகுற்றந் தேசிகனெண்ணித்தீர்க்கும்-தேசிகற் கிழைத்தகுற்றங் குரவனே தீர்ப்பதன்றிப்-பேசுவதெவனே" என்னும் வாக்கியத்தின் படி, சர்வலோக நாயகராகிய சாம்பசிவமூர்த்திக்கு ஒரு குற்றஞ்செய்தால் ஆசாரியரிடத்தில் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளலாம், ஆசாரியருக்கு ஒரு குற்றஞ் செய்தால் அந்த ஈசன்முதல் மற்ற யாவர்களாலுந் தீர்க்கக்கூடாது. "அவனருளாலே அவன்றுள் வணங்கி" என்பதுபோல் ஆசாரியராலேயே தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் ஆகையால், என்னைக்காப்பாற்றுமென்று வணங்கிய இந்திரனை பிரகஸ்பதி தேவர்பார்த்து, தன்னை இகழந்தமையால்வந்த பழியைத்தீர்க்கும் பொருட்டுத்தானே ஒருவழிதேடி, சில தேவதூதருடன் பூலோகத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் சகல புண்ணியதீர்த்தம் திவ்விய ஸ்தலங்கள் யாவுங்கண்டு வணங்கிப்பணிந்து தென்றிசைக்கு வரும்போது கடம்பவனத்தில் வந்து நிற்கவும், கலக்கம் தியக்கம் மயக்கம் யாவுந்தணிந்து நல்ல ஞானம் தோன்றிய இந்திரன் குருவினிடத்திற் சொல்லவும் அவர் தூதரை விடுத்துத் தேடிப்பார்க்கவும், ஒரு சிவலிங்கப்பெருமானும் பொய்கையும் இருக்கக்கண்டு இந்திரன் அவிடத்தில் நெருங்கி, புற்பூடு கற்காடு முதலானவைகளைக்களைந்து, திருக்குடைசாத்தி தெய்வலோகத்திற்குத் தூதரைஏவி, காயதேனுவின் பால்-தயிர் நெய்-கோசலம்-கோமயம் இவைகளோடு தூபம் தீபம்-நைவேத்தியம்-பொன்னுடை-இரத்தினபரணம் முதலான அபிஷேகதிரவியங்களையும் ஆடையாபரணதிகளையும் கொண்டு வரச்சொல்லி விசுவப்பிரமனைப்பார்த்து, அஷ்டகஜம் தாங்கும் இந்திரமணி விமானம் அமைக்கவிடுத்து அர்ச்சனைசெய்யப் புஷ்பம் வேண்டுமேயென்று இருக்கும்போது, அந்தப்

பொய்கை நிரம்பப் பொற்றாமரை மலராக நிறைந்திருக்கப் பறித்து, அந்தப்பொய்கைக் குப் பொற்றாமரைப் பொய்கையென்று பே ரிட்டுப் புகழ்ந்துக்கொண்டு இருக்கும்போது தெய்வத்தச்சன் ஆகாயத்திலிருந்து இறக்கிய விமானம் சாத்திப் பொய்கையில்மூழ்கி, தூதர் கொண்டுவந்த திருமஞ்சனத் திரவியங்களால் அபிஷேகஞ் செய்து, ஆடையாபரணந்தரி த்து நிவேதனஞ்செய்து பொற்றாமரை மல ரால் அர்ச்சனைபுரிந்து தூபதீபங்கள் ஆலா ந்தி-குடை-கவரி-சுருட்டி - ஆலவட்டம் பூர் ணகும்ப முதலிய உபசாரமுஞ்செய்து கண் ணுங்கருத்தும் கனிந்து களிக்கத் துதிப்பா னாகி "அடியேன் வினையை யவிப்பதற்கிங் கருவாயுருவா யமைந்தெழுந்த, விடையாய் போற்றி வேதத்தின் வித்தேபோற்றி கடம்ப நிழல் உடையாய் போற்றி உயிர்க்குயிரா யுறைந்தாய் போற்றி யுடுபதியார் சடையாய் போற்றி யைந்தெழுத்தாய்ச் சமைந்தாய் போற்றி தனிமுதலே என்று துதித்து, ஏகா ங்கத்திரியாங்க பஞ்சாங்க அஷ்டாங்களாற் பணிந்து ஆகமவிதிமுறை தப்பாது பூசித்து, மதிமயக்க நீங்கி, பிரகஸ்பதி முதலானவர் கள் தன்னைச்சூழ விருத்திரனைக்கொன்ற சமுத்திரத்தருகில்வந்து விஷ்ணுவைபூசித்து தீனதயாளுவாகிய தெய்வமே! ஆபத் பாந்த வா! அனுதரட்சகா! வைகுந்தவாசா! அடி யேன் உன்னடைக்கலம் என்று தொழுது, இ ந்திரலோகம் புகுந்து சிங்காசனத்தில் இரு ந்து, இமையவர்களும்-எண்டிசைப்பாலரும வசுக்களெண்மரும்-ஏகாதச ருத்திரரும்-பதி னெண் கணங்களும் நெருங்க, தேவதுந்துபி முழங்க பாரிசாதமலர் தூவ கிரிடபட்டந்தரித் துக்கொண்டு ஜராணிசமேதனாக இமையவர் வேந்தனாகி யிருந்து, அயன்-ஹரி-அரன் மு தலிய யாவரும ஆசீர்வதிக்க கட்டியங்கூற, கணிகையர்ஆட, பதியும் நிதியும் பலமும் பெற்று மதிதவறாமல் வாழ்விச் சிறந்தனன்.

கேளும் எனது மருமகனாகிய தருமநந் தனனே! அகஸ்தியர் சாபத்தால் மலைப்பாம் பாகி வனத்திலுழன்ற நகுஷமகாராஜனும் உம்மைக்கண்ட நலத்தினால் சாபந்தொலைந்து திவ்யரூபம்பெற்று சுவர்க்கலோகஞ் சார்ந்த சங்கதி உமக்குத்தெரியுமே ஓ சந்திரகுலோத் துங்கனே! மலைப்பாம்பாகிய நகுஷனைப்போ ன்றவன் துரியோதனன் தேவேந்திரனே இந் திராணியே இந்தத் திரௌபதாதேவி சாட்சா த்காரமாகிய கடம்பவனக்கடவுள் - வைகுந்த நாதர்-மண்பொதுத் தந்தை தேவகுரு ஆகிய இவர்கள் தான் உமக்குத்துணையாக இருக்கும் துவாரகா புரிவாசன் இந்திரனுமிந்திராணியு மனுபவித்த வருத்தங்களெல்லாம் நீங்கள் அனுபவித்தீர்கள் அவர்கள் எப்படி பழிபா வங்களையும் சத்துருவையும்வென்று அமரா பதியை ஆண்டார்களோ அப்படிபோல இன் னங்கொஞ்சம் நாளையில் நீங்களுஞ் சத்துரு வைச் செயித்து உலகமெல்லாம் ஒருகுடை நீழலில் அரசுசெலுத்தப் போகின்றீர்கள் எனது வார்த்தைக்குத் தவறுவராது என்று மங்களாசனஞ்சொல்லி, சகல அரசர்களும் பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலி முதலிய யாவர் களும் அடங்கா மகிழ்ச்சி அடையும்படியாக விடைபெற்றுக்கொண்டு, சதுரங்க சேனைக ளும்சூழ சல்லிய மகாராசன் இரதம் ஏறும் போது ஐவர்களும் பின்றொடர்ந்து வழிவிடு த்துத் திரும்புங்காலையில் முரசக்கொடியோன் ஓ மாமா நான் கேட்டுக்கொண்ட வாக்கியம் மறந்துவிடப் போகிறீரென்று உறுத்திய போது ஒருக்காலும் மறவேன் உள்ளத்திற் பதித்தேன் உமது இஷ்டப்படி முடிப்பேன் என்று மரியாதைசெய்துநிறுத்திவிட்டு அஸ் தினபுரம்போய்ச்சேர்ந்து அரவக்கொடியோ ன் முதலாகிய யாவர்களையுங்கண்டு வந்தன வழிபாடுகள்பெற்று வணங்காமுடியோனிடத் தில் படைத்துணையாக உற்று வாழ்ந்திருந் தான் மத்திர தேசாதிபதியாகிய சல்லியமகா ராஜன் ஐவர் முதல்வரும் அரசர்களும் உப லாவியத்தில் இருந்தார்கள். அந்த வேளை யில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும் அருச்சுனனும் துவாரகையிலிருந்து இரதம் ஊர்ந்து இன்ப முற்று பாரத யுத்தத்திற்குத் தகுந்தயோசனை செய்ய வந்தார்கள். எல்லோரும் எழுந்து உபசரிக்க ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி ஓராசனத்தி லமர்ந்தார். அப்போது இவரைப் படைத் துணை கேட்கப்போனதும், துரியோதனன் படைத்துணைவிரும்பி அவிடம் வந்ததும், அங்கே நடந்த செய்திகளும், சுவாமிமொழி த்ததும் துணையாயமைந்ததும் இவையாவை யுமறக்காமல் பற்குனன் தருமராஜனுக்குச் சொல்லக்கேட்டு உடல்பூரித்து மகிழ்ந்து இ விடத்தில் சல்லியராஜன் படைத்துணை வந்த வழியில் தனதுபோரால் ஒரு தண்ணீர்ப் பந்

நல் அமைத்து வஞ்சனையாக வழிமடக்கிச் சுயோதனன் படைத்துணை கொண்டதும், அம்மத்திராஜன் தன்னிடத்தில்வந்து சொல்லிப்போனவசனங்களியாவையும் ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்திக்கு தருமர் சொல்லக்கேட்டு, ஒருவருக்கொருவர் மகிழ்ந்து பேசிக்கொண்டு மேல்நடக்கவேண்டிய காரியங்களையும் முறைமைகளையும் யுத்திசெய்து இருந்தார்கள்.

இப்பால் உபலாவியம்விட்டுப்புறப்பட்ட உலூகமகாமுனியானவர் மலைகள்-செடிகள்-வனங்கள்-வனாந்திரங்கள்-காடுகள்-மேடுகள் பாலைகள்-சோலைகள்-சாலைகள்-நாடுகள்-நகரங்கள் இயாவுங்கடந்து, அஸ்தினாபுரத்திற்கு வந்து வீஷ்மர்-துரோணர்-கிருபர் - அசுவத்தாமர் விதுரர் முதலாகிய பெரியோர்களின் அரண்மனைக்குச்சென்று சத்தியவாய்மை தப்பாத பாண்டவர்கள் சாஷ்டாங்கநமஸ்காரஞ் சொன்னார்கள் என்று சொல்லித் தானும் வந்தித்து அவர்கள்தந்தவந்தனமுங்கொண்டு மரியாதையும் பெற்று, தான்கற்ற வேதசாஸ்திரம்-நீதிசாஸ்திரம்-தருமசாஸ்திரம் -கியானசாஸ்திரம் - இதுமுதலாகிய நூல்களெல்லாம் எடுத்துக்காட்ட அந்தப் புத்திமான்கள் கேட்டு செவிநிரம்பிய தேவாமிர்தத்திலும் இனியசொற்களைக் கேட்ட இதுவே புண்ணியதினமென்றும் தேவரீருடைய திருவடியைத்தாங்க இந்நகரம் இன்று செய்தது பாக்கியமென்றும் தம்மைத்தரிசிக்கப்பெற்றதே நாங்கள் கண்கள்படைத்த இதற்கு லாபமென்றும் சொல்லி உடல்புளகமுற்று உபசாரஞ்செய்து உதிட்டிரன் முதல் மற்றெல்லோர்களின் க்ஷேமங்களை விசாரித்துச் சிந்தை மகிழ்ந்துவந்த பௌரோகிதருக்குத் திடஞ்சொல்லி யிருந்த காலையில் ஒருநாள் மதுநிறைந்த மலர்மாலையும் முப்புரிநூலும்தழைந்திலங்கிய மார்பினனாகிய உலூகமாமுனி திருதராட்டிர மகாராஜாவின் பெரிய சபைக்குச்சென்றார். அவரைக்கண்ட யாவரும் தண்டம் சமர்ப்பித்து தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதிபகவானைக்கண்ட தேவேந்திரன் முதலாகிய சபையார் செய்யும் உபசாரம்போல் எல்லோரும் வணங்கிப்பணிந்து மங்களாசனம் பெறவும், வணங்காமுடி பொறுத்த துரியோதன மகாராஜனும் எதிர்கொண்டு கண்டு இருபாதங்களினும் தீர்க்கதண்டனிட்டு, நயமிருது வசனத்துடன் நவரத்தினகசித வீராசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து கண்ணில்லாத காவலனுக்குச்சொல்ல அவனும் இவருக்கு இருகரத்தையுங்குவித்து வணங்க, உலூகமாமுனிவர் அரசன் முதல் யாவர்களுக்கும் ஆசீர்வாதஞ்செய்து அக்ஷதைதூவினர். அப்போது விந்தகிரிக்கு ஒப்பாகி மேல்நிமிர்ந்த தோள்களையுடைய விரதவீரிய வீஷ்மர் முதலிய மேலோர்கள் உள்ளக்களிப்புடன் அவரை உவந்துநோக்கி தேவரீர் வந்த காரியம் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று செப்பவும், எட்டுக்கிரியுந்தியங்க விழித்து வட்டக்கிரியுமயங்க மிதித்து முட்டுக்கொடுக்க முயங்கி மதர்த்துக் கட்டுத்தறியை முறிக்கு மதங்கொண்ட பட்டத்துயானையை உடைய திட்டியற்ற திருதராட்டிரனும் அவன்குமாரர்களும், கன்னனும் சகுனியும் கொதிப்பு மனத்தாற் குன்றும்படியாக தூதுவந்த உலூகமாமுனியானவர் தான்வந்த வரலாற்றை ஒழுங்காக விரித்துச் சொல்லுகின்றார்.

கேளுங்கள் குருகுலாதிபரே! பனிரண்டு வருடம் வனவாசமும் ஒருவருடம் ஆரும் அறியாமல் அக்கியாதவாசமும் போக்கிய பாண்டுவின் மைந்தர் ஐவரும் வெளிப்பட்டு உபலாவியத்தில் வந்திருக்கின்றார்கள். ஆதியில் அநேகம் அரசர்களுங்காண மாயச்சூதாடிவென்ற இராச்சியத்தை யனுபவிப்பது மரியாதையல்லவென்று கொடுத்து விடாமல், நீங்கள் கைக்கொண்டு ஆண்டு அனுபவித்து வந்த அந்தவளம் நிறைந்தபூமியை பதின்மூன்று வருடங் கழித்துவந்தால் கொடுத்து விடுகிறோமென்று முன்ன மொழிந்திருக்கின்றீர்களாம். அந்தச் சத்திய வாக்கின்படி இப்போது பாண்டவர்களுக்கு நாடு கொடுக்கின்றீர்களா ? கொடுக்கமாட்டீர்களா ? நாங்கள் இராச்சியங்கொடுக்கமாட்டோம் யுத்தமே சம்மதிதானென்று சொல்லுவீராகில், இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருந்து வாழ்ந்த ஐவரை விசுவாச வார்த்தைகள்சொல்லி அழைத்துவந்து வாய்பேச்சு பேசவொட்டாமல் மோசச்சூதாடி தேசத்தைக் கைக்கொண்ட நாசத்தைப்போல் மாயயுத்தஞ்செய்ய எண்ணாமல் எதிரில் இளைக்காமல் நின்றுமோதியுத்தஞ்செய்ய நினைப்பீராகில் வெளிப்படுங்கள். அப்படியே ஞாயமாயுத்தஞ் செய்தபோதிலும் நீங்கள் ஒருக்காலும் ஜயம்பெறப் போகிறதில்லை. வீணாகிய எண்ணம்வேண்டாம் ஏரிகளிலும் குளங்களிலும் அழகினையுடைய செங்காலன்னமுங்

கருங்கான் மயில்களுங் கலந்து விளையாட, கிளிநாடுங் குயில்பாடும் வளநாட்டையுடைய மன்னவர்களே! தமயன் தம்பிகள் வேற்று மையில்லாமல் ஆதியிலிருந்த அன்புரிமை யைப்போல் கலந்து வாழ்வீர்களாகில், பெரு வாழ்வும் பெருந்தனமும் பெருநிதியும் பெரு ம்புகழும் பெருமையும்வரும். இவ்விதமாகப் பொருந்தி வாழ்வுபெறுமலும், விருதாவாய்ப் பாண்டவர்களுடன் எதிர்த்து யுத்தம்பண்ணி னுல் நாம் அழிந்துபோவேமென்று நினை யாமலும் எவ்விதத்திலும் வெற்றியடைவோ மென்று கருதி எதிர்ப்பீர்களாகில் உங்களால் அவர்களை வெல்லுவதென்பது அரிது! அ ரிது! ஏனெனில், கண்கறுத்து மனங்கறுத்து கதையைத்தாங்கிய பலமுடைய வீமசேன னும், காண்டீப தாரியாகிய அருச்சுனனும், நகுல சகாதேவர்களும், யுத்தகளத்திற் புகுந் துவிட்டால் சத்துருவாகிய நீங்கள் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் அழிந்து அவி ந்து போவீர்கள். முனீஸ்பரர்கள் சொல்லும் வாக்கியம் மெய்யாகாமற்போமோ? ஐயா! ஒருக்காலும் பொய்யாக மாட்டாது. என் றிவ்வாறு உலூகமாமுனிசொல்லவும் சந்தன குங்கும பங்கந்தங்குஞ் செம்பொன்மேருவை த்திரட்டி இணைபற்றுயர்ந்த துணையெனவகு த்த பிரகாசம் பொருந்திய புயத்தை யுடைய குருகுலத்தில் வருதவத்தில் அவதரித்து அ ரசுபெற்று வரிசையுற்ற பெருமைபெற்ற ஜய மிகுத்த சுயோதனராஜன் உலூகிதனைப்பார் த்து, இவிடத்தில் இதுவரையிலும் பூனைபோ லிருந்து பெரும்புலிபோற் சொல்லிய உன் வாக்கியம் நாங்கள் செய்யப்போகின்ற யுத்தத் தைப் பார்க்கிலும் மிகக்கொடியதாக யிருக் கின்றது. நல்லது ஐயரே! உமது வாக்கியத் தையும், எங்களிருதிறத்தாருடைய ஆண்மிக் கையின் சிலாக்கியத்தையும் தருமவான்களின் யோக்கியத்தையும், தோள்வலியின் பராக்கிர மத்தையும், நாளை நடக்கப்போகிற யுத்தகளத் தில் பார்த்து அறியலாமென்றுசொலல கல்வி முதலாகிய சகலவித்தைகளையுங்கற்றும், அதி னுடைய உண்மைக்கியானத்தை யறிந்து நடக்குங்கருத்தில்லாத துரியோதனன் சொல் லிய மொழிகளையெல்லாங்கேட்ட தத்வக்கியா னியாகிய விசயவில் விதுரமகாராசன் சொல் லுகின்ருன்.

அப்பா! சூதினுற் கைக்கொண்ட நாட் டை மறுபடியுங்கொடுத்து விடுகிறேனென்று சொல்லியபடிக்குப் பாண்டவர்களுக்குக் கொ டுக்காமல், புன்மைமேலிட்டு அறிவில்லாம லிருக்கும் பலமூடர்களுடைய துற்போதனை யைக் கேட்பாயாகில், ஸ்ரீ மகாலக்ஷிமி உன்னை விட்டு நீங்கிப்போய் விடுவாள். நால்வகைச் சேனைகளும் பந்துக்களும் நாசமடைந்து போகும். இது நல்லதல்ல உடனே உனக்கு அல்லல்வரும் என்ருன். அந்தச்சமயத்தில் துரோணுசாரியார் நந்தியாவர்த்தத் தாமனை நோக்கி, அரசே! பனிரண்டு வருடங்காட்டி லும் ஒருவருட நாட்டிலுமிருந்து மீண்டுவரு வீராகில் உங்கள் செல்வத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்து விடுகிறேனென்று இராஜசபையில் ஸ்திரமாகச்சொல்லிய உமது சத்தியவசனம் தவறிப்போய், சேனுசயினியங்களைக்கொண்டு வீரப்பிரதாபத்துடன் பொறுத்த வாளாயுத யுத்தஞ்செய்யநினைப்பது ஞாயமல்ல, உலகம் பழிக்கும் பெரும்பிழையாகும். அந்தப்பழி களையும் ஒருவழியாகத்தள்ளி பாண்டவர்கள் பேரில் போர் புரிவோமாகில் விஜயனுனவன் தனது காண்டீபத்தில் இருந்துவிடும் சரங்க ளினுடைய முனைவாய்களினுல் இரத்தமாமி சச்சேறும் உயிரும் கக்கும்படியாகப் போக்கி விடுவான். பெரிய அவமானமுஞ் செய்வான் பின்பலம் வேண்டாமல் தன்பலம் வேண்டிய காண்டீபனுகிய தனஞ்சயனுக்கு எவரும் நிக ரல்லவே என்றுசொல்லவும், துரியோதனன் அதனைக்கேட்டு, உத்தமராகிய இத்தனை பே ரும் எத்தனை விதமாகச் சொன்னுலும் என் சித்தமிரங்கி எள்ளத்தனை நாடும் கொடுப்ப தென்பதே இல்லை மண்டைகள் கிழியச் சண் டைகள் செய்து வென்றவர்களுக்கே இந்த ராச்சியம் சொந்தமென்று இயம்பிய பேரனை வீஷ்மர் ஏறநோக்கி இப்படிப்பட்ட கல்மன த்தனைக்கொன்று கசகசவென்று பென்று தின் றுவிடலாமா வென்று பல்லைக்கடித்து, சிறந்த புத்திரனுகிய திரிதராட்டிரனைப்பார்த்து, உன் குமாரனுகிய துரியோதனன் ஒருவர் சொல் லும்புத்தி வழியிலும் வாரான் தன் சுயபுத்தி யையும் உன்னிப்பாரான். சின்னமனிதர் வார் த்தையைக்கேட்டு, நமது திங்கள் மரபின் நீதி முறைமையைக் கைவிட்டுப் போட்டு, பதின் மூன்றுவருடம் வனவாசஞ்செய்து வாருங்க ளென்று சொல்லிய உறுதிவாக்கியத்தின்வண்

கௌரவருக்காக சஞ்சயமுனி தூது பேசல்.

வேதவியாசர் திரிதராட்டிரர் துரியோதனர் இவர்கட்கு வருங்காரிய முணர்த்தல்.

ணம் உன் புதல்வராகிய பாண்டவர்கள் காட்டைக்கழித்துநாட்டில்வந்து ஒருஉத்தமனைத் தூதாக அனுப்பி நாட்டைக் கேட்டவிடத்தி லும், ஐவருக்கு நாடுங்கொடாமல் வெவ்விய வினைக்கு மேலாகும் போர்புரிய விரும்புவானகில், மகமேருவுக் கொப்பாகிய காண்டீபங் கரத்திலேந்தி வந்து எதிர்க்கும் விஜயனுக்கு எதிரில் வில்வளைத்துச் சமர்செய்யும் வீரன் எவன் இருக்கின்றான் அவன் திருஷ்டிக்கு எதிர் நிற்பவர்கள் யாருமில்லை எவர்கள் பலத்தைக்கண்டு இவன் இப்படித் துள்ளுகின்றான் ஊமைகண்ட கனவுபோல் பேசுவதில் உபயோகமில்லை வாக்கினால் அளப்பதில் வருவதொன்றில்லை வெளிப்பட்ட பாண்டவர்விடப்போகின்றதில்லை ஆகையால்காது கேளாதவரைப்போல் கேட்டுக்கொண்டு இருப்பதில் காரியமில்லை முன்னுக்கு இன்பமும் பின்னுக்குத்துன்பமும் ஆகியகாரியத்தையுங் கைப்பற்றலாமோ ? (வாய்க்கு இனிப்பு வயிற்றுக்குக்கேடு) என்பதை யறியாயா ? இதனால் உனக்கு வரும்புன்மை கலகஞ் செய்வோர்க்கெல்லாம் நன்மை ஆதலால் உன் புத்திரனுக்குத் தெரியப்படுத்தி ஆதியிற்சொல்லிய நீதி தப்பாமல் ஐவருக்கும் நாடு கொடுப்பதே நலமென்று மிகுந்த கோபங்கொண்டு சொல்லி வந்தனர் அப்போது பக்கத்திலிருந்த அங்க தேசாதிபதி பதைபதைத்து, வெகுளிமேற் கொண்டு, ஈரேழுகிலனும் எனக்கு எதிர் இல்லையென்று இறுமாந்திருக்கும் வீரன் யானொருவனிருக்க, முன்பின் எண்ணிப்பாராமல் அர்ச்சுனனுக்கு எதிர் யாருமில்லையென்று அவனையே அதிக சிலாக்கியமாகப் பேசிவருகின்றீர் (பொக்கைவாயன் பொரிமாவை மெச்சினான்) என்னுங் கதைபோல மகிழ்ந்து புகழுகின்றீர் உமது வல்லமைக்கும் நீர் கற்றதனுர் வேதத்திற்கும்விஜயன் மேற்பட்டவனென்று விளம்பவேண்டியதேயன்றி, உலகத்தில் ஒருவரும் அவனுக்கு ஈடுபடமாட்டார்கள் என்று நீர் எப்படிச்சொல்லுவீர் அதற்கு ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று கர்னன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

வியாக்கிரயுத்தி கதை,

ஓ விஷ்மரே ! ஒரு ஏழைக்குடித்தனக்காரன் காடு அடர்ந்த ஏரிக்கரையோரத்தில் ஏரைப்பூட்டி உழுதான் அந்தக்காட்டில் இருந்த வேங்கையொன்று உழுகின்ற மாட்டைப் பாய்ந்து பிடித்துக்கொண்டது அந்தக்குடியானவன் விசனம் அடைந்து கண்ணீர் சொரிய அதை அந்த வேங்கைநோக்கி ஏன் அழுகின்றாய் உழுகின்றவனே என்னலும், குடியானவன் ஐயா ! எனக்கொரு பெண்ணுண்டு. அந்தப்பெண் தனக்கு திடவீர தைரியசாலியாக ஒரு நாயகன்வேண்டும் என்றுசொல்லி யிருந்தது. நானும் அப்படிப்பட்டவனை எங்கள் பந்துக்களிலும் மற்ற உலகங்களிலுந் தேடிக்காணாமல் வருந்தி இருந்தேன் உம்மைக்கண்டுமகிழ்ந்தேன் ஆனால் நீர் மிருகமாயிருப்பதினால் என் குலத்துக்கும் இவ்வுலகத்துக்கும் விரோதமாக இருக்குமேயென்று விசனப்படுகிறேன் என்றான் அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட வேங்கையானது உள்ளமகிழ்ந்து (பெண்ணென்றால் பேயும் இரங்கும்) என்னும் வசனப்பிரகாரம் மயங்கி, யான் எப்படி யிருந்தாலும் குறைவில்லை மேலும் வீரனென்னுந் தைரியசாலிகள் எந்தகுலத்திற் பிறந்தாலும் தோஷமில்லை என்னிடத்திற் கொலைத்தொழில் இல்லை உம்முடைய குமாரத்தியைக் கொடுத்தால் வேண்டிய செல்வங்கொடுப்பேன் என்றுசொல்லக் குடியானவன்கேட்டு, நான் வீட்டுக்குப் போய் மாட்டைவிட்டுவிட்டு வருகின்றேன் இவ்விடத்திலதானே இருமென்று சொல்லிச் சற்றுதூரம் சென்று ஒருநாழிகை மறைந்து இருந்து மறுபடியும்வந்து,ஒவியாக்கிர உத்தி யென்னும் வீரதீர மருமகனே ! வீட்டுக்குப் போய் என் குமாரத்தியிடத்திலும் உனது மாமியாரிடத்திலும் இந்த வார்த்தையைச் சொன்னேன். அவர்களும் எங்கள் பந்துக்களில் சிலரும் சந்தோஷமடைந்து இப்போதே விவாகமுடிக்கவேண்டுமென்றார்கள் என் பெண்மாத்திரம் தேம்பித்தேம்பி அழுதாள் ஏனம்மா அழுகின்றாய் என்று கேட்டேன். இந்நாட்டில் வாழும் நங்கையரைப்போல நல்ல மானிடப் புருடனைத்தழுவாமல், காட்டில்வாழும் மிருகராஜ புருஷனைத்தழுவி முத்தமிட்டுக் கொஞ்சிக்குலாவி விளையாடி வாழ்வதற்குப் பிறந்த பெரும்பாவி யானேனே என்றாள் என்ன காரணத்தால் என்றேன் இருகரங்களில் நகங்களும் வாயிற் கோரதந்தங்களும்இருப்பதினால் எப்படித்தழுவுவேன் இதுகள் மாத்திரம் இல்லாவிட்டால் எனக்குக்கிடைத்த புருஷருடைய சுந்திரவீரத்

திற்கு என்போலொத்த பெண்களை வர்க்கங் கொள்ளவேண்டும் அல்லது கைகால்கள் வீக்கங்கொள்ளவேண்டும் என்ன சிலாக்கியம என்னுடைய பாக்கியம் என்றுள் என்றுகுடியானவன்சொல்லவும்,வேங்கைவருந்தி அன்பிற்சிறந்த மாமா! யான் நகங்களையும் பற்களையும் அடக்கிக்கொண்டு தேகத்திற்படவொட்டாமல் உமது குமாரத்தியுடன் கொஞ்சிக்குலாவி விளையாடுகிறேன் என்றுசொல்லக் கேட்டு, இதோபாரும் எங்கள்நகங்களை க்ஷவரகன் வாங்கிப்போடுவதுபோல நீரும் வாங்கிப்போடும் அப்போது குடித்தன முறைமைக்குத் தரித்திரமில்லாத சவுக்கியமாம் என்று குடியானவன் சொல்லக்கேட்டு அப்படியே செய்யுமென்று வேங்கைசொல்லவும் க்ஷவரகனை அழைத்து வருவேனென்றுபோய் ஒரு தச்சனை அழைத்துவந்து இருகரங்களிலும் இருக்கும் கூர்மையாகியநகங்களை அடியோடு நறுக்கிவிட்டு வாயைக்காட்டச்சொல்லி கோரதந்தங்களையும் குறடுகொண்டு பிடுங்கிவிட்டுப் போபோவென்று முகத்தில் ஒரு அறைவிட்டான் அந்த அறையைத்தாங்கிய வேங்கையானது கோபித்து பெருவியாதிகொண்ட ஈயாதலோபியினது விரல் குறைந்திருக்கும் அங்கைபோலொத்த தன்கூழைச் சரத்தால் ஓங்கிஓங்கி மோதும்போது குடியானவன்தாற்றுக்கோல்வாங்கி வீசினன் அதனல் வேங்கையானது ஓட்டம்பிடித்து ஓடிப்பதுங்கி வலிப்பெடுத்து மாய்ந்தது ஐயா வீஷ்மரே! இதுபோலவே வீரமும் வில்லும் தவமும் ஸ்ரீராமனிடத்தில் பறிகொடுத்து நகமிழந்தவேங்கை போல் நலிவுற்ற பரசுராமனைத் திட்டியமரத்திற் கூர்பார்ப்பதுபோல அவனிடத்திற்கற்ற அல்ப வித்தையைக்கொண்டு அம்பையென்னும் பெண்ணுக்காய்ப் பின்பு அவனையே பிறமுதுகிட்டோடச் செய்த சேவகத்தை மேற்கொண்டாய் அல்லாமல் எந்தஇடத்தில்எந்த வீரர்களைவென்று ஜயம்பெற்றிருக்கின்றாய் உன்வண்டவாளம் இப்படி இருக்க, யாவரையும் அலட்சியமாகத் தூறிச்சொல்லுவது அநியாயம் உமக்கு இது ஞாயமல்லவென்று கண்கள் சிவந்து கடுகடுத்து கர்னன்சொன்ன மொழியைக் காங்கேயன்கேட்டுக் கடுங்கோபங்கொண்டு சொல்லுவார்.

அடா கச்சைக்கொடியோனே! நானென்ன யுத்தஞ்செய்தேன் எங்கே வீரப்பிரதாபம் பெற்றேன் ஆளில்லாக்காலத்தில் வீண் வார்த்தைகளைப்பேசி அகப்பட்டுக்கொண்டு ஆரிடத்தில் விழித்தேன் நான் எவ்வளவு அப்பா கர்னு! நீயோசுத்த சாமர்த்தியன், ஒருவர் துணைவேண்டாத வீரன் சொல்லிய வீரந் தப்பாதவன் வல்லமைசாலி மெத்தவும் நல்லவன் வெவ்விய புகையெழும்பும் புத்திர காமேஷ்டியாக அக்கினியில் துருபதேயமகா ராஜனுக்குப் புத்திரியாகப்பிறந்த தோகை மயிலைப்போன்ற திரௌபதாதேவியின் சுயம்வரகாலத்தில் வில்வளைத்து மச்சேந்திரத்தை அறுத்து மாலை சூட்டுவதற்கு வந்திருந்த மன்னவர்களெல்லாரும் மதிமயங்கப் பயத்தைத் தரும்படியாகிய வில்லை எடுத்து நிறுத்தி இழுத்துவளைத்து நாணிபூட்டி நாணுமலிருந்தவன் நீதானே அடா கவசகுண்டலா! சகல அரசர்களும் தலை குனியும்படியாகப் பிராம்மண ரூபத்துடன்வில்வளைத்துவன்மை நுன்மை சலம் நிச்சலம் என்னும் நான்கு குறியாகவைத்த மச்சேந்திரம் அறுந்துவிழும்படியாக அம்பினல்எய்து பாஞ்சாலமாலை சூட்டக் கைப்பற்றிக் கொண்டுபோகும் கைவலிமையையுடைய விஜயனைப்பார்த்து ஐஐயோ! பெண்ணைக்கொண்டு போகின்முனே பிராமணன்! நமது குலத்தாராகிய இராஜர்களுக்கெல்லாம் மானமும் ஈனமும் வீரமும் வெட்கமும் இல்லையா என்று இந்தத்துரியோதனன் மனவருத்தப்படுங் காலையில்தனுர்ப்பாணங்களுடன் சென்று கிரிடியைத்தகைந்து யுத்தஞ்செய்து, திரௌபதியை மீட்டுக்கொண்டுவந்த வீராதிவீரன் நீதானே வனவாசஞ்செய்யும் பாண்டவர்களை அவமானஞ்செய்ய நினைத்து மன்னர் மண்டலீகரும் நால்வகைச்சேனையும் இராஜஸ்திரீகளும் சுவேதக்ஷத்திரமுடைய வணங்கா முடியோனும் நீயும் வனஞ்சுற்றிப் பார்த்து சலக்கிரீடை பண்ணிவருவோம் என்றுபோன நாளையில் காந்தருவனுக்கும் உங்களுக்குங் கலகம் நடந்து அவன் எல்லோரையும் பிடித்துப் பின் கட்டாகக் கட்டிப் பிணையலாடிக் கொண்டுபோம்பொழுது தருமராஜனுடைய சரணங்களில் விழுந்து அழுது சிறை நீக்கிவிடவேண்டும் தேவரீரென்று தூதுவர்சொல்லக் கேட்டு வீமராஜனையும் அருச்சுனராஜனையும் விடுத்து மீட்டுவிட்டபோது அந்த இடத்தில் நீயல்லவோமுன்னின்று வெற்றி பொருந்திய

யுத்தஞ்செய்து மீட்டினுய் அடாதாஷ்டிகா!
போனதெல்லாம் போக நேற்று விராடபுரத்
தில் ஒரு அக்குரோணி சேனைகளும் கோடி
தேர்களும் நாமுஞ்சென்று பசுக்களை ஓட்
டிக்கொண்டு வரும்போது உண்டைவிற்
பிடித்துக்கொண்டு திரியும் உத்தரகுமாரன்
தேர்செலுத்த உத்தரதிசையில்வந்து அந்த
அக்குரோணிசேனைகளையும் கோடி இரதங்க
ளையும் பாணங்களினுல் மூடி, இராஜனையுந்
தேடி பழிப்பாகப்பாடி என்னையுந துரோணர்
முதலாகிய பேர்களையும் நாடியடித்து நீயும்
ஓடி ஒளிக்கத் தடுத்து நானுவித பங்கஞ்செய்
து நாமெல்லாம் தலைத்துணியும் பிடுங்கிக்
கொள்ளக் கொடுத்து மடக்கிய பசுக்களையும்
விடுத்து வரும்படியாக மாட்டியது விஜயன்
ஒருவனே அன்றி இரண்டுபேரில்லை அப்போ
து அருச்சுனனைச் செயித்து பசுக்களையுங்
கொண்டு துரியோதனனையுஞ் செயம்பெறச்
செய்து சகலசெல்வமுங் கொடுத்து அஸ்தி
னுபரத்திற்சேர்ந்த உத்தமவீரனும் பதினுன்
குலோகமும் ஒருவனென்றிருக்கும் தீரனும்
நீதானே அப்பா! இப்பவும் பசுமைநிறமும்
வாசனையும் தேனுமருவிய துளபமாலை அணி
ந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தவன் சாரத்தியஞ் செய்
யக் காண்டீபமுங்கணையுங் கரத்திலேந்தி யுத்
தஞ்செய்ய வரும் சவ்வியசாசியை ஜயிப்பதற்
குவேறொருவீரர்கள் எக்காலும் இல்லை முக்
காலுஞ்சொன்னேன் நீயொரு பிராணிதான்
மருந்தைப்போல் வெற்றி பெறுதற்குப் பொ
ருந்தி இருக்கின்றாய் நல்ல மரத்திற்பாயும்
புல்லுளிபோல நல்லகுலத்தை நாசஞ்செய்
யுங் கல்லுளியாக சேர்ந்த கன்னு! இவ்விடத்
திலிருக்கும் யாவரும் உயிருடனிருந்து உள்
ளங்கைப் புண்போல் உனது வலலபத்தைப்
பார்க்கத்தான் இருக்கின்றோம் என்று கங்கா
புத்திரன் சொல்ல, கர்னன் மறுமொழி கூறும
லும் இருந்தான்.

அச்சமயதனில் துரியோதனன் கை
யோடு கைதட்டிக் கொட்டிக் கலகலவென்று
குலுங்க நகைத்துக் கெட்டி கெட்டி அண்ணு
கர்னு! இப்போது வீஷ்மர்சொல்லும் வார்
த்தையெல்லாம் பாண்டவர்கள்பேரிலிருக்கும்
இஷ்டத்தினுல் சொல்லும்வார்த்தை என்று
பட்டப்பகற்போல்தெரியவருகின்றது துஷ்ட
ப்பகையைப் போக்கவும் இஷ்டனுகிய என்
னைக்காக்கவும் அஷ்டதிசையும் அவதரித்திர
னென்று பேர்பெற்றவள்ளலே! அதைரியம்
வேண்டாம் என்று தட்டிக்கொடுத்து, தூதா
கவந்து எதிரிலிருந்த பிராம்மணனை நோக்கி
வேலையில்லாமல் இந்த வீண்வார்த்தையைப்
பேசவந்தீர் என்று அவமதித்து இங்கிருக்
கும் நாடுகளெல்லாம் எங்களுடையது அங்
கிருக்கும் காடுகளெல்லாம் அவர்களுடையது
அரசர் முதலிய குடிப்படைகளெல்லாம் எங்
களுடையது ஆரணியவாசமாகிய மிருகங்க
ளெல்லாம் அவர்களுடையது தனதானிய
போசன அனுபவம் எங்களுடையது சருகு
கந்தமூல அனுபவம் அவர்களுடையது இந்
தப்படி முன்னமே தெய்வம் முடித்து இருக்
கின்றது அதுதோன்றுமல், உம்மைத் தூது
அனுப்பியது கொடியவறுமை என்று தோ
ணுகிறது. ஆகையால் நீர் சீக்கிரம்போய்
ஐவருக்குந் தெரிவித்து ஆசைவிட்டு விடும்ப
டியாகப்போதியும் என்று சற்பக்கொடியோ
ன் சொல்லவும் சந்திரகுலசிகாமணியாகிய திரி
தராட்டிர மகாராஜன் துரியோதனனைக் கடிந்
து, சிறந்த பெரியோர்களும் நிறைந்த அரசர்
களும் பொருந்திய பெரியசபையில் அழகுந்
தகுதியும் அல்லாதசொற்களை நீசொல்லியது
நன்மையோவென்று அதட்டி அடக்கி பாண்
டவர்கள் பேரில் பக்ஷம்வைத்துப் பேசுகிறவ
னைப்போல் அன்புநிறைந்த உருவமாக எதி
ரில் இருக்கும் உலூகமாமுனியைப்பார்த்து,
ஐயா! நீர்வந்துசொல்லிய வார்த்தைகளெல்
லாம் மெய்யாகிய சத்தியமே இருதிறவர்க
ளும் மனம் ஒத்து வாழ்வைப்பெறுமல் அமர்
செய்வார்களாகில் அழிவது நித்தியமேபிழை
ப்பார் ஒருவரும் இல்லை அப்படியுத்தமவினை
யாமற் செய்யவேண்டும் எங்கள் பிள்ளைகள்
இருதிறத்தாரும் நிறைந்த செல்வத்துடன்
சுகப்படும்படியாகிய காரியங்களை யாங்கள்
யாவரும் ஆலோசித்துக்கொண்டு விவேகமே
தேகமாகப் படைத்த உண்மையானவர்களை
என்பிள்ளைகளிடத்திற்கு அனுப்பிவைக்கின்
றேன் தேவரீர் உபலாவியத்திற்கு எழுந்த
ருளி குலமும்-பலமும்-நலமும்-தவமும-வர
மும் பெற்றிருக்கும் பாண்டவர்கள் துரியோ
தனுதிகள்பேரில் கொண்டிருக்குங் கோபங்க
ளும் மனஸ்தாபங்களும் சபையிற்கூறிய சப
தங்களும் நீங்கும்படியாக, அநேக தருமஞா
யம் குலமுறைமை முதலிய நீதிகளினுற்றெரி
வித்துப் புகழாகிய சகாயஞ் செய்யவேண்டும்

பெரியோராகிய தேவரீரென்று நமஸ்கரித்து வெகுவித உபசாரமுஞ்செய்து தேவர்களும் தாவிவந்து ஆசைகொண்டு மகிழும்படியாகச் சந்தனபுட்பமும் கந்த கதம்பமும் பீதாம்பரங்களும் நவரத்தினகசித ஆபரணங்களும் கொடுத்துத் தீர்க்கதண்டஞ் செய்து விடைகொடுக்க, வீஷ்மர் துரோணர் விதுரர்முதலிய பேர்களும் வணங்கி, சுவாமீ! பெரிய அரசன் சொல்லியவண்ணமே நடத்தவேண்டும்போய் வாரும் என்று செலவுகொடுக்க ஆசீர்வதித்து, அஸ்தினபுரத்தை விடுத்து, காடு மலை யெல்லாங்கடந்து உபலாவியம வந்து, தன்னைத் தூது அனுப்பிய அரசர்களும் ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவரும் பொருந்தி இருக்கும் இராஜசபைக்கு நேராக வரும்போது யாவரும் வணங்கி உபசரித்த அவர்களுக்கெல்லாம் மங்களாசனஞ்சொல்லி உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து, மேற்சொல்லிக் கொண்டுவந்த தூது வசனங்கள் யாவற்றையுஞ் சொன்னார். அதைக்கேட்டுப் பாண்டவர் சகாயன் முதலிய பேர்களும் இனிமேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களுக்கு இப்போது யோசிக்கவேண்டியதென்ன ஒன்றுமில்லை இனி அவர்கள் அனுப்பும் தூதினால் நேரிடுஞ் சங்கதிகளையும உள்ளக் குறிப்பையும் வரவரத்தெரிந்து கொள்ளுவோம் என்று அஸ்தினபுரத்தின் சபையைநோக்கி இருந்தார்கள்.

உலூகன்தூதுச்சருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

சஞ்சயன் தூதுச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

எக்கடலு மெக்கிரியு மெவ்வுலகு மூலகிற்
றக்கபலயோனிகள் சராசரமனைத்தும்
மிக்கவிதியால் விதிசெய் விதியினைவிதிக்குஞ்
செங்கமல நாபிமுகில் சேவடிதுதிப்பாம்

கேளும் ஆடவர்குலதிகலனாகிய ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! உலூகமாமுனி அஸ்தினபுரத்தைவிட்டு நீங்கியவுடனே, நஞ்சமுடைய நாகத்தைக் கொடியாயுயர்த்த நராதிபனும், பயத்தைத்தரும் வேலாயுதந்தாங்கிய பற்பல மன்னர்களும், சற்புருஷராகிய வீஷ்மாச்சாரியார் - விற்றிறமைகொண்ட துரோணாச்சாரியார்- தவத்திற்சிறந்த விதுரமகாராஜன்-இரவி புத்திகனாகிய கர்னன்-கிருபாச்சாரியார்-அசுவத்தாமர் - முதலாகிய பேர்களும், திரிதராட்டிரனும் எதிரில் இருகரங்களையும் குவித்துவணங்கிவாழ்த்திநிற்கும் சேனாசயின்யமத்தியில் இந்திரசபைக்கு மேலாகிய இராஜமண்டபத்தில் பொருந்தி இருந்து யுத்தியிலும் புத்தியிலும் கல்வியிலும்கியானத்திலும் இணையில்லாமல் உயர்ந்த சத்தியவசன உத்தமனாகிய சஞ்சயனை வரவழைத்துச் சபையினிடத்தில் இருத்தி என்றென்றைக்கும் சண்டையில்லாமல் இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்ட திரிதராட்டிரன் இயம்பலுற்றான் ஓ சஞ்சயனே! குருகுலத்தரசர்களுக்கு நேரிடும் காரியகாரியங்களை அறிந்து சொல்லும்படியாகிய சுதந்தரமும் மாட்சிமையும் உடையவன் நீயாகையால் இருதிறத்தவராகிய கவுரவர்களும் பாண்டவர்களும் உனது சொல்லாகிய நீதிவசனத்தை ஒருக்காலுந் தள்ளமாட்டார்கள். ஆதலால் கருமான் உலைக்கனலுக்கு ஒப்பாகிய மிகுந்த கோபங்கொண்ட என்தம்பி பிள்ளைகள் மாறுபட்டுப்பேசுகின்ற வஞ்சினத்தை நீக்கி இருவர்களில் ஒருவர் சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தை ஆளும்படியாக உனது உள்ளத்தில்நினைக்கவேணடும் யுத்திக்கு வித்தானவனே! அளவு சொல்லக்கூடாத கோபக்கருத்தினராகிய என் பிள்ளைகளுக்கு எத்தனை விதத்திற் சொன்னாலும் பாண்டவர்களுக்கு நாடுகொடுக்கச் சம்மதியாமல் மூண்டு யுத்தஞ்செய்வதற்கு இசைந்திருக்கின்றார்கள். என் தம்பி புத்திரர்களோ

அப்படியல்ல நற்குணங்களிலும்-விற்றிறங்களிலும்-சத்தியங்களிலும்-ஆண்மிக்கையிலும் குளிர்ச்சியாகிய மிர்துவசனங்களிலும் - நீதியிலும்-தருமதானங்களிலும்- தவங்களிலும்- பொய்யில்லா மெய்விரதங்களிலும்-புகழிலும் அருளிலும்-பொறுமையிலும்-நிறைந்த பூரண புத்திமான்கள் இப்பேர்ப்பட்டவர்களும் நமது பசங்களைப்போல இடம் அகன்ற போர்க்களத்தில் யுத்தஞ்செய்யும்படியாகக் கருத்துகொண்டு இருப்பது நன்மையோ? சஞ்சயனே! பிறவிப்பிணியையும் பெருந்துக்கத்தையும் அணித்திய வாழ்வையும் பாபமாகிய பெருளையும் விளையச்செய்யும் இந்தக்கர்ம பூமியின் ஆசையைவிடுத்து இவையெல்லா மறந்த மறப்பும் ஞயானப்பிறப்பும் மோக்ஷ வழிச்சிறப்பும உண்டாகும்படியாக விசாலம் பொருந்திய கானகத்தில் பாண்டவர்கள் இன்புற்றிருந்து, நித்தியமாகுந் தவத்தைச்செய்யும்படியாக அன்புகொண்டிருக்கும் என் கருத்தையுஞ்சொல்லி நீயுந்தெரியப்படுத்தக் கடவை என்று இருள் அடர்ந்த தனதுபுத்திக்கு ஒப்பாகச்சொன்னான்.

இப்படி திரதாராட்டிரன் சொல்லிய வசனம் பாரபக்ஷம் என்றுதெரிந்தும் தடைசொல்லாமல் அரசனுடைய கட்டளையைச் சிரசக்கொண்டு யாவரும் புகழப்புகழ்ந்து விடைகொடுக்கப்பெறறு, அஸ்தினபுரத்தை விடுத்துக் காடுமேடுமலைகளெல்லாங் கடந்து, ஐவர் வாழும் உபவாவிபத்திற்குவந்து அன்றையத் தினமே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமாளிகையிற்சென்று திரௌபதியும் பார்த்தனும் வார்த்தையாட மலரணையில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியாகிய அமலனைக்கண்டு தீர்க்கதண்டமாகப்பணிந்து வணங்கித்துதித்து தான்வந்த சங்கதிகளில் சிற்சில காரியங்களைப்பேசி, தருமபுத்திரமகாராஜன் முதலிய தராதிபர்கள் கூடியிருக்குஞ் சபைக்கு நாளையத்தினம்வந்து சகல காரியங்களையும் சொல்லுகிறேனென்று தொழுது விடைபெற்றுக்கொண்டு அவர்களால் நேமித்த ஓர் விடுதியிற் போயிருந்து சூரியன்உதயமாகுமுன்னம் எழுந்து நித்தியகருமம் ஸ்நானம் செபம் தபம் இவைகளை முடித்துக்கொண்டு தருமராஜனுடைய பெரிய சபைக்குச் செல்லும்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் சாத்தகியும் துருபதேயமகாராஜனும் விராடபூபதியும் இன்னம் பற்பல பாஷை மன்னவர்களுஞ்சூழ்ந்து கொண்டிருக்க நடுநாயகமாக இருந்து, தஞ்சமென்போரை அஞ்சலென்றளிக்கும் வஞ்சகம் இல்லா நெஞ்சினனும் மெய்விரதனுகிய உதிட்டிரனிடத்தில் விரைந்துசென்று கண்களும் மனமும் களிக்கக் கண்டு, அறிவும் அறமும்புகழும் மிகுந்த தகுந்த தம்பிமார்களாக விளங்கிய வீமஅருச்சுன நகுலசகாதேவர் நால்வரோடு அக்கினியில் உற்பவித்துக் கற்புக்கு அணியென இருந்த பாஞ்சாலியும் பின்பக்கத்தில் சிறப்புடன் பொருந்த, முன்பக்கத்தில் நெறிப்புடன் இருந்த அறத்தின் மைந்தருடைய மலரடியைச் சிரத்திற்சூடி வணங்கினன். இவ்வாறுவணங்கிய சஞ்சயனைத்தருமராசன்நோக்கி கருணைகூர்ந்து, எழுந்திரும் எழுந்திரும் என்றுசொல்லி இரத்தினகசிதமாகிய ஆசனங்கொடுப்பித்து, அந்த ஆசனத்தின்பேரில் உட்காருமென்று சொல்லவும் சஞ்சயன் அகமகிழ்ந்து யாவர்களையும் வந்தித்துப்புகழ்ந்து, வணக்க ஒடுக்கமாக ஆசனத்தில் அமர்ந்து சஞ்சயன் சொல்லுகின்றான் பொய்யைச்சினந்து மெய்யைப்புனைந்து வையகங்காக்கும் ஐயனே கேளும்! பாதலத்திற்பொருந்தும் ஆதிசேடன் முதலியபாம்புகளின் விஷச்சுவாலைகளை அடக்கி இவ்வுலகத்தில் யாவர்கட்கும் இன்பம் விளையும்படியாக அமுதகிரணங்களைப் பொழியும் சந்திரன் பிரகாசித்தபோதிலும், தாமரை மலரானது சூரியகிரணங்களை விரும்பி முகமலருமல்லவா? அதுபோல உலகமெல்லாம் ஒருகுடையில் ஆளும் திரிதராட்டிர பூபதியினுடைய அருளுக்கும் அன்பிற்கும் உரியவனுகி நான் இருந்தபோதிலும், ஒளியும் சிறப்பும் உடைய உமது முகத்தைப் பார்த்து உயிர் வாழும்படியாக என் சிந்தையானதுவுந்த, நான் வந்தேன் என்று சொலக்கேட்டு, சேறுநாறும் வயல்களெல்லாம் செங்கழுநீர் மணநாறுங் குருநாட்டுக்கு அதியதியாகிய குந்திபுதல்வன் சஞ்சயன் கூறிய உபசாரவார்த்தைக்கு புன்னகைகொண்டு, அவனுடையமனம் மகிழும்படியாக உள்ளன்புடன் இனிய வார்த்தைகள்சொல்லி, சஞ்சயனே! பெருமை பெற்றிருக்கும் என்பெரிய தந்தையாகிய திரிதராட்டிர மகாராஜனும் ஐயா அவர்கள் வீஷ்மாச்சாரியாரும் குரு சுவாமியாராகிய துரோணாச்சாரியாரும் - கிரு

பாச்சாரியாரும்-கயிலாசபதியின் அருள்நிறைந்து பலஞ்சிறந்த அசுவத்தாமாவும் - பெரியகியானவரம்பெற்ற சதுரனுகிய சிறிய தந்தை விதுரமகாராஜனும் இன்னும் உண்டாகிய பெரியோர்கள் யாவரும் சுகமாகயிருக்கின்ருர்களா குணபூஷணனே என்று கேட்கவும், தூதுவந்த சஞ்சயன் கரத்தைச் சிரத்திற்குவித்து ஐயா ! அவர்களெல்லோரும் க்ஷேமமாகயிருக்கின்ருர்கள் உங்களுக்கு க்ஷேமம உண்டாகவாழ்த்தி ஆசிர்வதித்தார்கள் என்று சஞ்சயன்சொல்லத் தருமராஜன் மனமும் தேகமும் மறந்து புளகமுற்றுச் சொல்லுகின்ருர்.

அப்பா ! பூர்வம் இராஜசபையிற்பொருந்திய மகா ஜனங்களெல்லாரும் உடல்பதறி ஆச்சரியப்படும்படியாகத் தம்பியை நோக்கி, திரௌபதையைக் கைப்பிடியாக இழுத்துவந்து என்மடிமேல் வையென்று தனது சிவந்த தொடையை ஆசனமாகக்காட்டிய துரியோதனமகாராஜனும் சுகமா ? நேசமாகயிருந்து மோசச்சூதாடக் கற்றுணர்ந்த சகுனி மாமாவும் சுகமா ? பரிசுத்தமுள்ள பாஞ்சாலி இடையிலுடுத்திய வஸதிரத்தைத் தடையில்லாமற்பிடித்து உரிந்து சபையில் மானபங்கஞ்செய்த தம்பி துச்சாதனனும் சுகமா ? சுத்தவீரர்களை யுத்தஞ்செய்து வெல்வதற்குச்சத்தியில்லாமல் சிங்காரப்பேச்சினல் ஜெயிப்பேனென்று காலங்கழிக்கும் கர்னனும் சுகமா ? மற்றப் புத்திரமித்திராகளுநஞ் சுகமா? பற்பலதேசத்து மன்னர்களுஞ்சுகமா ? யானைத்தலைவர்-சேனைத்தலைவர் படைத்தலைவர்-குடைத்தலைவர்-கொடித்தலைவர்-சேவகர் முதலிய யாவர்களுஞ்சுகமா ? என்று கேட்கும் தருமராஜனைச் சஞ்சயன் பார்த்துப் பொல்லாங்கென்பவை எல்லாம் நீங்கிய உள்ளமுடைய வள்ளலே ! அவர்கள் இதுவரையிலும்சுகம் இல்லாதிருந்தாலும், தேவரீருடைய திருநாவினல் க்ஷேமம் விசாரித்தபடியால், இனறு முதல் நாளுக்குநாள் அபிவிர்த்தி ஆவார்கள் என்று கூற, முரசகேதனன் மகிழ்ந்து சொல்லுகின்ருர் சஞ்சயனே ! நாட்டை விடுத்துக்காட்டையடுத்து நெடுநாளாகப் பிரிந்த எங்களைப் பார்க்க எண்ணங்கொண்டு வந்ததோ ? அல்லது திங்கள்மரபில் உதித்த எங்கள் குலத்தில் கதித்தஇறைவனுகு திரிதராட்டிரமகாராஜன் சொற்படியே வநதோ ? இவிடம்நீர் வந்ததற்கு யாதுகாரணம் விளம்புமென்றுகேட்க, சங்கினங்கள் வயிறுளைந்து பெறும் ஆணிமுத்துக்கள் நீரின்மடைகளை அடைக்கும் வயல்களால் வளப்பங்கொண்ட திருநாடென்னுங் குருநாட்டுக்கு அதிபதியாகிய கோவே ! உங்கள் பெரிய தந்தையாகிய திரிதராட்டிர மகாராஜன் சொல்லி அனுப்பிய செய்தியைத் தெரிவிப்பதற்கு இவ்விடம் வந்தேன் ஆகையால் திருநாபிக்கமலமுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவரும் நீங்கள் ஐந்துபேரும் இந்த ராஜசபையை நீங்கித்தனிமையிலருந்து சங்கதி முழுமையுங் கேட்டு யோசிப்பீர்களாகில் மிகவும் நன்றென்று சஞ்சயன் விளம்பத் தருமராஜன் நஙகத்து, வாளாயுதம் வேலாயுதம் பிடித்து இவிடத்தில் வந்து நிறைந்திருக்கும் இராஜமன்னவர்கள் யாவரும எங்கள்பிராணனும்-ஊக்கமும்-உச்சாகமும்-ஊற்றமும்-புகழுமாக இருக்கின்றவர்களே யொழிய வேறல்ல இவர்கள் அறியக்கூடாத இரகசியமொன்றுமில்லை இவர்களை அன்றியாதொரு எண்ணமுமில்லை தாய்க்கு ஒளிக்கும் சூதுமிலலை ஆதலால் ஓ சத்தியத்தை நித்தியமாக நம்பும் சாமார்த்தியமுடையசஞ்சயனே ! இந்தச் சபையினிடத்தில் தடையில்லாமல் சொல்லுமென்று தருமராஜன்கூற, பாண்டவர்களின் கருத்தைத் தெரிந்துக்கொண்ட சஞ்சயனனவன் துளபமாலை அணிந்த மேகம்போன்ற திருமேனியையுடைய பகவானைப் புகழ்ந்து, சபைநிறைந்த மன்னவர்களை நோக்கித தங்களுக்குத் தெரியாதகாரியம் ஒன்று மில்லை. இராஜதந்திரத்தை அநுசரித்து தனிமையிற் சொல்லவேண்டுமென்று புகன்றதே அன்றி வேறல்ல அடியேன்பேரில் கோபஞ்செய்யாதிருக்கவேண்டுமென்று இருகரத்தையுஞ்சிரத்திற்குவித்து, வினைய வந்தனத்துடன் வணங்கி, கடைந்த இடையினையுடைய புனக்கிளி போன்ற திரௌபதாதேவியையும் பெருமையுடன் நோக்கித்தொழுது, ஐவர்களுடைய கருத்தையும் சிரமேற்கொண்டு முன்னம்என் கருத்தைச் சினவாமற் கேளுங்களெனச் சொல்லலுற்ருன்.

மநுநீதிதவருத மன்னரே கேளும் ! நீங்கள் இந்தப்பூமியை ஆளவேண்டுமென்னும் ஆசையை விடுத்து, ஈஷணத்திரையங்களைக் கடந்த மகாரிஷிகளைப்போல் நல்லகதிகிடைக்கும்படியாகத் தவஞ்செய்வதே நன்மை பதின்மூன்று வருடம் வனத்திற் கைபழகி வந்த

நீங்கள் (பழம்புண்ணுளி பரியாரி) என்பதைப்போல் மறுபடியும் காட்டுக்குப்போக பயப்பட மாட்டீர்கள் சகல மந்திர தந்திர எந்திரங்களும் தெரிந்த சுந்தரராகும் புண்ணியசீலராகிய நீங்கள் இப்போது பவத்தைபொழிக்கும் தவத்தைக் கருதிச்சென்றால் அதிசீக்கிரத்தில் ஆன்மலாபம் கைகூடும் கதியும்பெறலாம் ஜன்மாந்திரத்திற் றவஞ்செய்யாப் பாவிகள் இம்மையிற் றவஞ்செய்ய விரும்பினால், தவங்கெட்டு அவமேலிட்டு நகரத்தில் விழுவார்கள். இதன்றியும் எல்லாப்பிறவியினும் உத்தமமாகிய மானிடப்பிறப்பு அரிது அதனினும் ஊமைசெவிடு குருடுமுடம் நோய் இவை நீங்கிப்பிறப்பது மிகவும் அரிது. கல்வியும் கியானமும்செல்வமும் நற்குணமும் உண்டாவது அதனிலும் அரிது. தானம் தருமம் தவம் இவைகள் கிட்டுவது அதிலும் அரிது. இவைகளெல்லாம் உண்டாகிய காலத்திலும் மோக்ஷம் அடைவது மகா அரியதென்று லோகதர்மஞ் சொல்லுகின்றது இந்தக்காரியங்களெல்லாம் ஒருருவாகத்திரண்டு, மாயா மயக்கம் அகன்று, தூஷண பூஷண திரஸ்காரங்களெல்லாம் சுத்தப் பிரமத்திற்கென்று பேரறிவு விளங்கிய பெருந்தகையோர் தேவரீர்களல்லது வேறில்லை. அகந்தையும் ஆசையும்-அகப்பற்றும்-புறப்பற்றும்-மமதாங்காரமும் உள்ள சுயோதனன் உங்களுடன் உடன்பட்டு வாழ்வதுமில்லை நாடுகொடுப்பதுமில்லை பெறவேண்டுமென்னும் இச்சையும் உங்களுக்கு இல்லை. அனித்தியமாகிய ஆசாபாசத்தைவிடுத்து, நித்தியமாகியபிரமநேச விசுவாசத்தைத்தொடுத்து, உண்மையாகிய ஊர்த்த கதியையடைவதே உத்தமம். மேலும் ஓதரும பூபதி! தேவரீர் பெரிய தந்தை சொன்னதாவது, பராகமகாரிஷியினுடைய சந்ததியிற் றோன்றிய தனக்குப்பிறந்த பிள்ளைகள் துரியோதனாதியர் நூறுபேர்கள் என் தம்பி புத்திரர் ஐவர் இந்த நூற்றைந்து பிள்ளைகளில் பொய்யும் சூதும் பொறாமையும் மிகுந்து, மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசைகொண்டு கியானசூனியராயக் குலத்தின் பேரையும் புகழையும் கெடுத்து, இனிப்பிறக்கும்பற்பல பிறவிக்கும் இடங்கொடுத்து, தந்தை மொழி தாய்மொழி குருமொழி வேதமொழி இவையெல்லாந்தள்ளிப் பாபமென்னும் மூட்டையைத்தேடிப் பரதவித்து, என் வார்த்தையைக்கேளாமல் அலையும் துரியோதனாதிகள்பேரில் வைத்திருந்த பட்சத்தை விடுத்தேன். என் மூத்தபிள்ளையாகிய தருமநந்தனனை நம்பி அடுத்தேன் சராசரங்கள்தோறும் வியாபித்திருக்கும்சுகப்பிரமத்திற்கு ஒப்பாகிய பிள்ளை அவன் ஒருவன்தான் அவன்தான் இந்தமண்ணும் பெண்ணும்பொன்னும் வாழ்வும் நிலையில்லாததென்று நிச்சயித்திருப்பவன் அவனதான் நீதிமான் அவன்தான்கோமான் அவன்தான்பூமான் அவன்தான்சீமான் அவன்தான் புத்திமான் அவன்தான் சத்தியமே சத்தியமென்றிருக்கும் தருமனாகியபுத்திரசிகாமணி என் உத்தரந் தள்ளமாட்டான். ஆதலால் "சிறியோர்செய்த சிறுபிழையெல்லாம் பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே" என்றும் "அகழ்தோறுந்தாங்கு நிலம்போலத்தம்மை யிகழ்வார் பொறுத்தறலை" என்றும் "தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற், றெம்மையிகழ்ந்த வினைப்பயத்தால், உம்மை எரிவாய் நரகத்து வீழ்வர்கொலென்று பரிவதூஉஞ்சான்றோர்கடன்" என்றும் சொல்லிய நீதிவாக்கியங்களையும், கோபமும் பாவமும் சண்டாளமென்கிற கொள்கையுஞ் சொல்லி முன்பு நடந்த நன்மைதீமைகளை யெல்லாம் ஈஸ்வரார்ப்பிதஞ்செய்து, அக்காலத்தில் கூறிய சபதங்களையும் இப்போதுசெய்ய எத்தனிக்கும் சண்டையையும் விடுவித்து, திருதராட்டிரன் பழியும் பாவமும தழைக்கப் பாராளும் ஆசை விளைக்கும் எண்ணத்தையும், அறுசுவை யுணவாதிகள் விரும்பி அனுபவிக்கும் போகத்தையும் ஆருகப்பெருகும் சோகத்தையும் விடுத்து, இந்தத் தருமராஜனாகிய புத்திரனால் இருபத்தொரு தலைமுறையும் கதிசேரப் பெற்றான் என்னும் பெரும்புகழ் எனக்கும் என் கால்வழிகட்கும் விட்டு நீங்காதிருப்பதற்கு நன்னெறி ஓங்கியதவத்தை உறுதியாகச்செய்வது உத்தமம். இதுதான் குடும்பக்கொத்து குன்றாமல் இருக்கவேண்டு மென்னும் ஆசைகொண்ட உமது தந்தை உரைத்தது என்று சஞ்சயன் சொல்ல பெருமைஎன்பது சிறுமைப்படாமல் சத்தியத்தை அனுசரிக்கும் மெஞ்ஞான சிந்தையனாகும் தருமநந்தனன், பூதபௌஷிய வர்த்தமானந்தெரிந்துணர்ந்த சஞ்சயன் பன்னிச்சொல்லிய வார்த்தையை உன்னி, அழகுற நகைத்து, ஓ தெளிந்த சஞ்சயனே! இவ்வுலகத்து இராஜரா

ஜர்களும் நகைக்கும்படியாக துரியோதனாதி களால் நாங்கள்பட்ட அவமான நிந்தைகள் சக்ரவாளகிரிபோல வளர்ந்து வளர்ந்து நிலை த்திருக்க, அதனால் விளைந்த சபதங்கள் பெ ரும்புறக்கடல்போல் சூழ்ந்திருக்க இவைகளை ச்சாதியாமல் முத்தியடைய முயர்ச்சிசெய்ய வேண்டுமென்று என் பெரியதந்தை சொல்லி யதைப்பார்க்கிலும் தமப்பிரபை-இமப்பிரபை தாமப்பிரபை-வாலுகப்பிரபைசாகரப்பிரபை இரத்தப்பிரபை-அழற்பிரபை என்னும் வெ ப்பமாகிய ஏழுநரகத்திலும் தனித்தனி வீழ் ந்து அனுபவிப்பது மிகவும் நன்மையாம் சத்தியவசனந் தப்பினால் நித்திய நோன்பு பலிக்குமா தாயைக்கொன்ற பழியிருக்கக் கோடிகோடியாய்த் தானம்பண்ணினால் மோ க்ஷம் உண்டாகுமா? ஆசாரஈனமாகிய சண் டாளத்துவம் வகித்து விரதம் அனுஷ்டித் தால் தவங்கைக்கூடுமா? பழியையும் நிந் தையையும் சுமந்த நாங்கள் எத்தனை விதமா யத் தவஞ்செய்தாலும் நரகமே அன்றிச் சுவ ர்க்கங்கிட்டாது ஓ சஞ்சயனே ஒருசிறியகதை யைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

ஆற்றின்கரைமேல் ஐந்துபேர் நின்றார் கள் நிரம்பியவெள்ளத்தில் கரடியானது தலை யைக்கால்சந்தில் வைத்துக்கொண்டு மிதந்து வருவதைக்கண்டு கம்பிளி மூட்டையென்று கருதினார்கள். அவருள் ஒருவன் நீந்திப் போய் அதைப்பற்றவும், நிராதரவாகவந்த கரடி அந்தமனிதனுடைய கழுத்தைக்கட்டிக் கொள்ளவும் இவனும் அதுவும்முழுகி யெழு ந்து வருத்தப் படும்போது கரையில் நின்ற நால்வரும் கம்பிளி மூட்டையைக் கைவிடு த்து நீவந்துவிடு என்று சொல்ல கம்பிளி மூட்டையை நான் கைவிட்டு விட்டேன் கம் பிளிமூட்டை என்னைக் கைவிடவில்லை யெ ன்று ஓங்கிக்கூவி உயிரினையிழந்தான். அது போல சபதத்தையும் யுத்தத்தையும் கைவிட்டு நாங்கள் தவஞ்செய்தாலும் அவைகள் எங்க ளைக் கைவிடாது. மேலும் எக்குலத்தாருக் கும் இணையற்ற மேலாகிய நற்குணம் நற்ற வம் எங்களுக்கு விளங்கச் சொல்லவேண்டி யது தந்தையின கடமையே அந்தத் தந்தை யின் தருமகுண வாக்கியத்தைத் தள்ளாமற் செய்வது எங்கள் முறைமையே ஆயினும் தரும சாம்பிரதாயமாகிய நற்குலத்திற்பிறந்த மன்னரானவர்கள் இராஜமுறைமைதவறிவே றொரு காரியங்களைக் குறிப்பார்களா? சஞ்ச யனே! வீரப்பிரதாபத்திற் சிறந்த தீரர்கள் கூறியசபதம் நிறைவேறும்படியாகத் சத்து ருக்களுடன் எதிர்த்துபுறமுதுகுகாட்டு ஓடா மல் நின்று ஜயங்கொண்டு வெற்றிமாலை சூடி னால், இப்பூமியில் கல்லெழுதி நாட்டுவதும் அன்றி வீரசொர்க்கமும் பெறுவார்கள். இப் பூமியாகிய தலமும் சலமும் உள்ளவரைக்கும் அவர்களின் குலமும் குணமும் கீர்த்தியும் நிலைக்கும். இதைவிட அறமாகிய தவம் எவ் வுலகத்திலும்இல்லை. முன்கூறிய சபதமும் சத்துருக்களும் முடியாதிருக்கத் தவஞ் செய்ய மனம்வராது இப்படிக்குச் சுளுவா கிய தவம் எங்களுக்கிருக்க, காட்டிலிருந்து கந்தமூலபலாதிகளைப் புசித்துண்டு காற்றி லும் வெய்யலிலும் பனியிலும் குளிரிலும் வருந்தி மோட்சம் பெறும்படியாகப், பெரிய தந்தை முதிர்ந்தவயதினால் தெரியாமற்சொன் னதுபோலும் இருக்கின்றது என்றிவ்வாறு கண்கள்சிவக்கக் கடுங்கோபத்துடன் தருமநந் தனன் சொல்லிய வார்த்தையைச் சஞ்சயன் கேட்டு ஐயா! பழையபகையை மனதில் குடி வைத்துக்கொண்டு யுத்தம் புரிந்து சபதம் நிறைவேற்ற நினைப்பது, கற்றுணர்ந்த காவ லராகும் புண்ணியம் நண்ணிய விவேகவான் களுக்கு முறைமையோ? அப்படியே யுத்தம் செய்தாலும் என்னபலன். அண்ணன் தம்பி கள் மாமன் மைத்துனர் புத்திரர் மித்திரர் சுற் றத்தார் பற்றதேசத்தார் யாவர்களையுங் கொ ன்று யமன்கையில் ஒப்பிவைப்பதிலும் வன ங்களிலிருந்து தவங்களிழைத்துப் பவங்க ளொழிப்பது வகையோ? அதுதான் என் றும் அழியாத இசையோ? முள்ளாடியும் வாழைக்கே நஷ்டம் வாழையாடியும் வாழை க்கேநஷ்டம்) தெரியாதபேர்களைத் தெரியச் செய்யலாம். தெளிந்தோர்களைத் தெருட்டு வது அருமை மேலும் திங்கள் மரபுக்கு வித் தாகியும், உங்களுக்கெல்லாம் பாட்டனாகியு மிராநின்ற வீஷ்மாச்சாரியார் உயர்ந்த சிலைக் குருவாகிய துரோணாச்சாரியார் கிருபாச்சாரி யார் ஒருசாலை மாணாக்கரில் பால்யசிநேகரா கிய குருபுத்திரர் அசுவத்தாமர் தந்தைக்குப் பிந்திவந்த தத்வக்கியானியாகிய விதுரமகா ராஜன் முதலியபேர்கள் இந்தக்குலந்தழைக்க வேண்டுமென்னும் உத்தம நினைப்பினையு டைய பெரியோர்கள் இவர்களெல்லாரும் புவ

னபூதியாகிய திரிதராட்டிர மகாராஜனுடைய
செல்வநலத்தைக் குறித்துக் காவலாகக் கைவ
சப்பட் டிருக்கின்றவர்கள்மேலும் இவர்கள்
திரிலோககண்டகரென்றும் உமக்குத் தெரிந்
திருக்குமே ? இப்பேர்ப்பட்ட முதியோரெல்
லாரும் அழியும்படியாகப் பழிபூண்டு, உலகம்
அதிர வெற்றிகொண்ட அன்றைக்கு அல்ல
வோ நீங்கள் ஒருகுடை நீழலில் உலகம்அட
க்கி ஆளப்போகிறது. அவர்கள் அழியப்
போகிறதும்இல்லை. உலகம் நீங்கள் ஆளப்
போகிறதும் இல்லை ஜயிப்பதற்கு அருமையா
கிய காரியங்களில் நீங்கள் துணிவது நன்மை
யன்று இத்தன்மையாகிய உத்தமர்களுடன்
எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து கொல்லுவதற்கு
உங்களுக்கு ஒருக்காலு மனந்துணியாது இர
க்கமும் சீவகாருண்யமும் உள்ள எந்தலே!
தன்பலமும் எதிரியின் பலமும் யோசிக்க
வேண்டிய தருமத்தை இங்கு நினைக்கவேண்
டும் ஒருவரை நெருங்கிய கோபாக்கினி மிகு
ந்த கண்களையுடைய வலிமையோரென்றும்
மற்றொருவரைச் சாமர்த்தியம் இல்லாத துற்
பலரென்றும் இப்போது நினைப்பதிலும்
சொல்லுவதிலும் என்ன லாபம் அவரவர்
சேவகங்களை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யும் அ
மர்க்களத்தில் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது.
அன்றியும் சந்திரகுலத்திற் பிறந்த இருதிற
வரும் சிறியோர்கள் புத்திகேட்டு நிதானிக்கா
மல் போர்செய்ய நினைப்பீர்களாகில், மெலி
வாகிய துன்டக்கடலில் மூழ்கிப்போய் விடுவீர்
கள். நடுவுநிலைமையும் நன்மனமும் உடைய
பெரியோர்களின் புத்தியைக்கேட்கில், அத
னல் இன்பக்கடலுள் மூழ்கலாம். எனக்குத்
தோன்றியதைச்சொன்னேன். அப்பால் உங்
கள் சித்தமென்று கோபமில்லாத சஞ்சயன்
கூறிய மாத்திரத்தில் சூரியனைக்கனிந்த கனி
யெனத்தாவிய நவ்வியாகரண பாண்டித்திய
முடைய ஆஞ்சநேயருக்குத் தம்பியாகிய வீம
சேனமகாராசன் இனி நமது தமையனுகும்
முரசத்துவஜமகாராஜனுக்குப் பதிலாக நாமே
நேரிற் பேசவேண்டியகடமை. இனிச்சும்மா
யிருக்கலாகாதென்று இருவிழிகளும் செவ்வ
ரக்கினு நிறக்கச்சிவந்து, ஒப்பற்ற உகாந்த
காலத்தினில் மேகம் இடிக்குந்தன்மைபோல்
முழங்கி, கொடிய கோபமேற்கொண்டு சொல்
லுவதானுன்.

ஒ சற்குணத்திலுஞ் சாதுர்யத்திலுஞ்
சிறந்தவனே ! எங்களுக்கும் எங்களைப் பகை
வராக்கிய எதிராளிகளுக்கும் பொதுவாகயி
ருக்தம் நீ, ஒருதலைப்பக்ஷமாக அன்புகொ
ண்டு பேசுவது உனக்குத்தகுதியோ ? இது
ஞாயமன்று ஆனல் அரசனெவ்வழியோ
அவ்வழி குடிகளென்னுந் தன்மையாய்ச்
சொல்லுகின்றனே. அது நிற்க, பெரியோர்க
ளுடன் யோசித்து என்பிள்ளைகள் கூடிவாழு
ம் விதத்தைச்சொல்லி அனுப்புகிறேனென்று
அஸ்தினபுரத்திற்கும் தூதுவந்த உலூகமா
முனிவரிடத்தில் எங்கள் பெரிய தந்தைசொ
ல்லி அனுப்பியிருக்க, அதைமறந்து இப்
போது நாட்டைத்துறந்து காட்டிலிருந்து
தவத்தைச்செய்து முத்திபெறும்படியாக எங்
களுக்குப் புத்திசொல்லி அனுப்பிவைத்தது
என்னகாரணம் ஆதிசேஷனற் சுமக்கும் அ
வனியை ஆளும் அரசர்கள் ஒன்றைச்சொ
ல்லி மற்றொன்றை விரும்பி, அதுவேறுபடப்
பின்னை ஒன்றைச் சொல்லுவார்களோ ஆகி
லும் பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும் இட
து கண் வலதுகண் என்று எண்ணுமல், பிட
ரியிற் புத்தியுடைய கண்ணில்லாத அண்ணல்
தகுதியும் பெருமையும் அல்லாத காரியங்க
ளைச் சொல்லி அனுப்பினுன். காவலரும்
சேனைகளும் கடல்போற் கலந்து வெப்பமா
கிய யுத்தஞ்செய்யும் போர்களத்தில், என்கரந்
தாங்கிய கதையினல் செய்யப்பட்ட அதிசய
மாகிய தவங்களைச் சொல்லுகின்றேன் கேளு
ம். ஒ ஐயனே ! எங்கள் தந்தைசொல்லியவண்
ணம் நீ வந்து சந்தோழித்துச் சொல்லியது
அரியதவம் அல்லவேயல்ல நான் செய்யப்
போகின்றது பெரியதவம் அதென்னவென்
முல் சத்துருக்களின் தேகத்திலிருந்து மாரி
போலப் பொழியும் உதிரச்சோரியில் முழ்கி
தலை அறுந்துஆடும் கவந்தமாகிய காட்டில்
ஸ்தம்பித்திருந்து உள்ளத்தில் கொதித்துக்
கொண்டிருக்கும் கொடிய தீவினைகளைக் களை
ந்துவிட்டால் அதுதான் தவங்களுக்கெல்
லாம் தலையாகிய மோக்ஷத்தைத் தருவதான
தவம் இது எனக்குப் போதும் இந்தத்தவ
மும் அல்லாமல் பிரபலயாகமும் நடத்துகி
றேன் கேளும் கடல்சூழ்ந்தஉலகத்தில் போர்
க்களம் என்னும் யாகசாலையில் துரியோதன
னுதியரென்னும் நூறுபசுக்களை என்கதை
யாகிய யூகஸ்தம்பத்தில் அணைத்து, அவர்க

வின் வினைக்காத்துவீச எனது கோபாக்கினி
மூட்டி, திரௌபதையின் சபதமென்னும்
நெய்யைச்சொரிந்து பகையென்னும் சமித்
தைச்சேர்த்து வீரம்என்னும் முளியினால் வே
தமந்திரமொழிந்து பாஞ்சாலி விரித்தகூந்
தல் முடிக்க அவிர்ப்பாகங்கொடுத்து எங்கள்
பெரியதந்தைக்கும் சந்திரகுலத்திற்கும்குறை
வில்லாப்புகழ் நிறையும்படியாக இராஜசூய
யாகமும்செய்வேன். அதுவரையில் கதையி
னால் சலத்தில் அடித்து மேல்யெழும்பும் து
ளியைவாயினால் அருந்தி தாகவிடாய் தீருவ
தன்றிக் கரத்தினாற் சலம் வாரிப்பருகேன்.
அப்போதுதான் யான் சபதங்கூறிக்கட்டிய
கங்கணத்தையும் அவிழ்த்துவிடுவேன் அக்ர
கண்யமரியாதையும் அரகரிமைக்குரியமுடியும்
அறக்கடவுளாகிய எங்கள் அண்ணாவுக்குத்
தரிப்பேன் என்று ஆங்காரங்கொண்டு ஓங்கா
ரமிட்டு பற்பலமொழிகள் சொல்லிய மற்புய
வீமனைத் தருமராஜன் கையமர்த்தி, மலர்மாலை
யும் மணிமகுடமும் தரித்த மன்னர் மன்னன்
தூது அனுப்பவந்த சஞ்சயனே எனக்குத்
தோன்றியது ஒன்றுசொல்லுகின்றேன் உன
து மனங்கொள்ளக கடவை அதாவது துரி
யோதனன் மோசமாகப் பறித்துக்கொண்ட
இராச்சியத்தை வாங்கவேண்டும் என்றும்
வழியாய்க் கிடையாவிட்டால் யுத்தஞ்செய்து
வெற்றியிற் கொள்ளுவோம்என்றும் எவ்வித
த்திலும் ஜயங்கொள்ளும் வீரமுடையவர்க
ளென்றும் வரங்கள் முதலியவை பெற்றோ
மென்றும் மிகுந்த சிறப்புக்களைத் தாங்கினோ
மென்றும், மகிட்சியடைந்து சொல்லயில்லை.
வினைவசத்தால் ஈஸ்வரச்செயல் எப்படி நட
க்குமோயாம் அறியோம் மாமாவாகிய சகுனி
யை எங்களுக்கு இணையாகிய எதிரியாக்கி,
மாயச்சூதினால் வையகமுழுமையும் கைக்கொ
ண்ட தல்லாமல், சபையோர் நகைக்கத் தம்பி
மார் உடல்பதைக்க எங்களை மதிக்காமல் தை
யல் திரௌபதையை அவமானப்படுத்திய
தாழ்ச்சியை யோசிக்குமிடத்தில் இந்தத்தேக
மும் வைத்திருக்க வேண்டுமோ சஞ்சயனே!
அப்போது எங்களுக்குக் குலமும் நலமும்
மானபிமானமும் தீரமும்வீரமும் செல்வமும்
கல்வியும் இல்லாமல் நாங்கள் சித்திரம்போலி
ருக்கவில்லை. ஓ உத்தமனே! சத்தியமும் தரு
மமும் குன்றலாகாது என்று அன்றுமனம
பொறுத்துமிருந்தோம் 'மன்னர்' முன்கூறிய
வாக்கியப்படிக்குப் பதின்மூன்று வருடமுங்
கழித்தோம் நீதியின்படி தூதும்விடுத்தோம்
பெரியதந்தை சொல்லியனுப்பிய வார்த்தை
யுங் கேட்டோம் இனிமேல் இராஜவீர முறை
மைதப்பாமல் எங்கள் சபதங்களையும மனத்
திலுற்ற குற்றங்களையும் நீக்கிக்கொள்ளச்
சித்தமாயிருக்கின்றோம் மானங்கெட்ட பிற்
பாடு பிராணனிருந்தும் பிரயோசனம்என்ன,
"குணமென்னுங்குன்றேறி நின்றார் வெகுளி,
சனமேனுங்காத்தலரிது" என்று இருக்கும்
நீதிக்குச்சரியாக நாங்கள் இதுகால் நடந்து
வந்ததும், இனிநடக்கப்போகிறதும், நன்மை
யோ தீமையோ யோசித்துப்பார் அழகியமே
னியிற் குணபூஷணமணிந்த ஓசஞ்சயனே!
எந்தையாகிய பாண்டு இறந்த சிந்தைத்துயர்
தீர விந்தையாகிய வித்தைகளைக் கற்பித்துச்
சொந்தமாக இரட்சித்த பெரியதந்தைக்கு இ
வையனைத்தையுஞ் சொல்லும் நாங்களோ
வாளாயுதத்திற் கைபழகிய மகாராஜாவின்
மைந்தர்களுடனேயும அவர்களுடன் சிநேக
மாயிருந்து தருமங்களையும் சத்தியங்களையுங்
கெடுத்துப் பாபத்தைச் சேர்க்கும ஆபத்தைப்
போன்ற சிலபாவிகளுடனேயும் யுத்தஞ்செய்
து வெற்றியடைந்து எங்கள் பத்து செலுத்
துவதே அன்றி, வேதவேதியர் மூதாதையர்
சிறியதந்தை அசுவத்தாமா முதலியவர்களிட
த்தில் போர்புரிய நினைக்கமாட்டோம். கல்வி
யின் அழகாந்த சஞ்சயனே! அரசர்களுக்கு
இயல்பாவது சொன்னசொற் றப்பாமல் நீதி
செலுத்தித் தருமபரிபாலனஞ்செய்வதேயாம்.
ஆகையால் எங்கள் சபதங்களை நிறைவேற்
றிக் கொள்ளும் வேலைகளில் மிகவும் ஜாக்கி
ரதையாக இருக்கின்றோம் எங்கள் பெரியதந்
தை உம்மிடத்திற் சொல்லியனுப்பிய வார்த்
தையைத் தள்ளிவிட்டோ மென்று கோபங்
கொண்டு எங்கள்பேரில் இதுவரையிலும்
வைத்திருந்த கிருபையும் கடாக்ஷமும் அவரி
டத்திற் பொய்த்துப்போனாலும், நாங்கள் நம்
பியிருக்கும் வழி படுகடவுள் எங்களிடத்தில்
வைத்த தயையும் அன்பும் ஒருக்காலும் தப்
பாது. இதுகளையெல்லாம் நிச்சயமாக நீயுண
ர்ந்து கொள்ளென்று தருமசொரூப சொல்ல
வும் ஒப்பில்லாத பைந்துளபமாலையணிந்த
திருமார்பனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர்
அந்தச்சபையிலிருந்த அரசர்களெல்லாரும்
வெவ்வேறாகக் கொண்டிருந்த எண்ணங்களை

விடுத்து சந்தோஷத்தில் மூழ்கும்படியாக ஒருவாக்கியஞ் சொல்லுகின்ருர்.

ஓ சஞ்சயனே! வஞ்சகச்சூதாட ஆசை கொண்டு பாண்டவர்களிடத்திற் பறித்தபூமியைத் துரியோதனன் கைப்பற்றிக் கொள்ள வேண்டியதே யொழிய இந்தபேதையாகிய பாஞ்சாலியை மயிரைப்பற்றி இழுத்துவரச் சொல்லயும், வயிருர நூறு பிள்ளைகளைப்பெற்றும் மலடியாகிய பெரும்பாவியிலுங் கொடும் பாவிபோன்ற காந்தாரியிடத்தில் மாமிமாமி யென்று சென்று கண்கலங்கினுள் பயப்படாதேயென்று ஆதரிக்காமல், சொந்தமச்சினமார் சபைக்குப்போக இலச்சை என்னடிஎன்றும்அடிபோடி (கள்ளிக்காக்கை கற என்ருல் மூக்கை முடிக்கொள்ளும் காயக்கி) என்றும் சொல்லி, தாக்ஷணியமில்லாமல் கையைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போவென்றுசொன்னதும் பெருமைதானு? அந்தப்படுபாவி அவ்வாறேசபையில் இழுத்துவந்ததும் துன்மந்திரிகளெல்லாரும் சரிப்போனபடி பேசியதும் ஞானமா? மேலும் அம்மா என்புருஷராகிய ஐவரெங்கே என்றுகேட்டால், சின்னமனிதரெல்லாரும் கலகலவென்று நகைக்க மன்னனுக்குத் துணைவனுகிய கர்ணன் இனிஉனக்கு அவர்கள் ஏன்என்றும் இந்தச்சபையில் கண்ணுக்குரம்மியாகிய புருடனைக் கூடிக்கலந்து வாழடியென்றும் சொன்னது குலமைந்தன் காதுக்குக்குளிர்ச்சிதானு? மேலும் உத்தமி புத்திரனுகிய உலகாளும் இராஜன் அந்த மகா சபையில் வஸ்திரத்தை உரிந்து மானபங்கஞ் செய்யச் சொன்னதும், தனதொடைமேற் கொண்டுவந்து அவளை வையடாதம்பி யென்றதும், வம்சபராளுடைய மதிதானு? கடவுள் சகாயத்தினுலும் பதிவிரதா தர்மத்தினுலும் வளர்ந்த மாளாத வஸ்திரத்தைக்கண்டு திரிதராட்டிரனவணங்கி, என் மருமகளே! இவர்களெல்லாரும் உன்பிள்ளைகள் நீ என்குல தெய்வம் கோபிக்கவேண்டாமென்று வேண்டிக்கொண்டு சூதினல்தோற்ற நாடுநகரங்களெல்லாங் கொடுத்தபோது, அதை இந்தத் துரியன் கூடாதென்று தடுத்ததும்முறைமை தானு? மறுபடியும் பாஞ்சாலி நாணத்தோடுமிருந்து சூதாடித்தெய்வ அனுக்கிரகத்தினுல் பாண்டவர்களையும் பார்முதல் பாக்கியங்களையும் கெலித்துத் திருப்பியபோது இன்னம் இவளோடு ஆடினல் மாமா நம்மையும் உம்மையும் கெலிப்பாள் என்றுசகுனி இடத்திலும் மற்றபேர்களிடத்திலும் ஆலோசித்து, பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசமென்றும் ஒருவருடம் அக்கியாதவாசமென்றுஞ்சொல்லி அனுப்பிவிட்டதும் நீதிதானே? இந்தப் பதின்மூன்று வருடமுங் கழித்து அவர்கள் வந்தால் நாடுகொடுத்து விடுகிறேன் என்றுசத்தியவசனஞ்சொல்லி, இப்போது தூதுவிடுத்துக்கேட்டால் யுத்தத்திற்குச் சித்தமாயிருக்கின்றேன் என்றுசொல்வதும் நன்மைதானு? அதற்குத் தந்தையாகிய பெரியவர் பாண்டவர் காட்டுக்குப்போய்த் தவஞ்செய்வதே தனக்குக் கண் காட்சி என்றுசொலலி யனுப்புவதும் முறைமைதானே? இதுகளெல்லாம் உத்தம குலத்திற்பிறந்த யோக்கியர்களாகிய அரசர்செய்யும் தருமநீதிக்குமாட்சிமையாமா? ஓசஞ்சயனே! முளையிற்முனே கிள்ளி எறிந்தால் பிற்பாடுவிளையவும் விளையாது கிளையவுங் கிளையாது அந்தக்காலத்தில் தன்பிள்ளைகளை வயிரமாகும்படி விட்டுவிட்டு, இத்தக்காலத்தில் வாய்ப்புளிப்போ என்பதுபோலும் (கொக்கின்தலையில் வெண்ணெயைவைத்தால் அது உருகிக் கண்ணில்விழும் அப்போது பிடித்துக்கொள்ளலாம்) என்னும் தன்மைபோலும் இருக்கின்றது பெரிய அரசன் சொல்லிவர விட்டவார்த்தை மேலும் இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருந்த பரிசுத்தவான்களாகிய பாண்டவர்களை மரியாதையுடன் வரவழைத்து பசுவைப் புலிவாயில் தள்ளிக்கொடுக்குந் தன்மைபோலத் துரியோதனன் சகுனியிடத்தில் காட்டிக் கொடுத்தபோது, தாய்மையும் விதரனையும் உடையபெரியோர்களும், பெரிய தந்தையாகிய அரசனும், இப்பேர்ப்பட்ட இகழ்ச்சியெல்லாம் சபையில் நடக்கப்பார்த்து சிவனில்லாததேகம் போலவும் சிங்குவையில்லாத ஊமைபோலவும் இருந்தார்களே யொழிய, துரியோதனு உனக்கு இது புத்தியல்ல மரியாதையல்ல, தருமம் அலல, என்று ஒருவார்த்தை சொன்னதும் உண்டோ சஞ்சயனே! சுத்தமுள்ள உத்தமர்களானல் எவரையும் ஒருவிதமாகக்கொள்ளும் பட்சமில்லாமலும் கெடுநினைப்பு இல்லாமலும் இருதிறவர்களும் பொதுமை என்று யெண்ணும் நீதியில்லல்லவர்களுமாயிருந்து, இந்த அனியாயமும் அக்கிரமமும் சந்திரகுலத்தில் நடக்கக்கூடாது என்று ஒருவார்த்தையினல் நிறுத்திவிடக்

கூடுமே அப்படி விலக்காமலிருந்து இந்தத் தீங்கு விளைந்ததற்குக் காரணம் திரிதராட்டிர மகாராஜனே அன்றி வேறொருவரை நோகத் தக்கது இல்லை இதற்கு மூலஞ்சொல்லு கின்றேன் கேளும் சஞ்சயனே ! காமம்-குரோதம் உலோபம்-மோகம்- மதம்-மாச்சரியம் ஆகிய உட்பகை ஆறுங்கூடிய துரியோதனனே கொடிய பெரிய விருக்ஷம் அதற்குப் பிராணனும் வாசனையும் சூரியகுமாரனுகிய கர்னன் சப்திக் கும்படியாகிய கிளைகள் சகுனி கல்லின்மேல் வழுதலை காய்க்குமாவென்றால் கொத்தாலாயிரம் கொடியாலாயிரம் என்னும் மைத்துனர்கள் அக்கிளைகளுக்கு இலைகள் தம்பிமார்களோ பூவும் பிஞ்சும் காய்களுமாம் எவர்களுக்கும் உபயோகமில்லாதகனி துச்சாதனன் திரிதராட்டிரமகாராஜனே இந்த விருட்சத்திற்கு மூலமாகிய ஆணிவேர் இதல்லாமல் சத்தியம் பொறுமை சீவகாருண்ணிய முதலான நற்குணங்கள்வாய்ந்த திவ்யவிருட்சம் தருமராஜன் அதற்குப் பிராணனும் குணமுள்ள மணமும் வீமசேனனும் விஜயனும் நகுலசகாதேவர் இருவரும் கிளைகள் ஒப்பில்லாத பூவும் பிஞ்சும் காயும் உலோகோபகாரமாகிய கனியும் யான் நெருங்கிய பிராமணர்களும் வேதங்களும் இந்தவிருட்சத்திற்கு மூலமாகிய ஆணிவேர் ஐயா சஞ்சயனே ! இத்தன்மையவாகிய இரண்டு விருக்ஷத்தில் அழிவு இல்லாதது எது, அழிவது எது, உன் சிந்தையிற் றேர்ந்து மனப்பூர்த்தியாய் நிதானித்துச் செப்பக் கடவையென்று சொல்லி மேலும் விளம்புகிறார்.

கேளும் சஞ்சயனே ! சத்துருக்களைத் தொலைத்து சபதமுடிக்கக் கோபங்கொண்டிருக்கும் வீமசேனனும் அருச்சுனனும் யுத்தத்திற்கு எதிர்த்தகாலையில், மண்ணாசைபிடித்த வாழ்வை மனங்கொண்டிருக்கும் வஞ்சகராகிய துரியோதனுதியரின் வல்லபங்களை நாம் காண்போம் என்பதுவும் உண்டோ ? (அரசமரத்தைப் பிடித்தசனி அதன்கீழ் வசிக்கும் ஆனைமுகனையும் பிடித்தது) என்பதுபோல, துரியோதனுதிகள் நூறுபேரும் இவர்களுக்குச்சகாயமாகிய மன்னவர்களும் மாண்டுபோவது நிச்சயம். வையகம் முழுமையும் பாண்டவர்கள் ஆண்டு அனுபவிப்பது சத்தியம் விவேகம் நீங்கிய திரிதராட்டிரன் சொல்லிவிடுத்த கொடிய திமொழியை நீர்கேட்டுச் சம்மதித்து இவிடம்வந்து கூறியதை எங்கள் உயிருள்ளவரையிலும் மறக்கமாட்டோம் என்று சர்வசிவதயாபரனுகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொல்லவும் இந்த வாக்கியங்களை யெல்லாங் கேட்டு மனங்கலங்கிய சஞ்சயன் வேறு தருமங்களையும் யுத்திகளையும் சொல்லுதற்குப் புத்திதோன்றுமல் உடலயர்ந்து, ஊர்த்துவசுவாசங்கொண்டு, சற்றுநேரம் நின்று இத்தன்மையவாகிய எண்ணங்கொண்டிருக்கும் இறைவர்களே ! நான் இவ்வளவு தூரம் வந்தும், பெரிய அரசன் மொழிந்த வார்த்தைகளைப் புதிய அலங்காரமாகச்சொல்லியும், யாதொரு பிரயோசனமும் பெறாதவனாக இருக்கின்றேன். தாங்கள் ஆதியோடந்தமாகச் சொல்லிய வசனங்கள் யாவற்றையும் பூமண்டலாதிபதியாகிய பெரிய அரசனுக்குப் போதிக்க வேண்டியிருப்பதால், நீங்கள் கொண்டிருக்குங் கோபங்களுங் மனஸ்தாபங்களும் நீக்க வேண்டியது. அறமாதி புருஷார்த்தங்களை ஆபரணமாகப்புனைந்த, ஓ ஐவர்கள் முதலிய அரசர்களே ! தங்கள் சமுகத்தில் இன்று யான் இயம்பியமொழிகள் இகழ்ச்சி உடையவாயினும், இணவசனமாயினும், அவற்றில் சொற்சோர்வு முதலிய குற்றங்கள் இருந்தாலும் கோபமில்லாமல் க்ஷமிக்கவேண்டியது என்று உபசாரஞ்சொல்லி விடைகொடுங்கள் என்று வணங்கிய சஞ்சயனைநோக்கி, அந்த மன்னர்கள் சிற்சில வார்த்தைகள் சொல்லத் துணியுங் காலையில், மேருகிரிச்சாரல் வரைக்கும் போர்புரிந்த தீரதானுகிய தானுகானுகும் பாண்டுபுத்திரன் பார்த்து, மடைகளென்னும் வாயினுல் கடகடவென்று வரும் சலங்களைக் கொண்டு மடமடவென்றுவளரும் பயிர்களார்ந்த செய்கால்வளங்களையுடைய அரசர்களே! சற்று இருங்களென்று கையமர்த்தி சஞ்சயனைப்பார்த்து, ஐயா ! எங்கள் தந்தையாகிய பாண்டுபூபதி யாண்டுபோகிய ஏழாண்டினில் ஆதரித்து, தனுர்வேத முதலிய கல்விகளும் வருவித்து, இளவரசு முடிதரித்து, சகல சுப சந்தோஷ வாழ்வைத்தந்து, செவிப்புலனும் மதிக்கண்ணும் மகிழ்வுபெறக்கண்ட அவர், இப்போது அவைகளையெல்லாம்விடுத்து எங்களுக்குத் தாழ்வைக்கொடுத்து, கொடுமையாகிய பயிரைத்தழையச்செய்தார் ஆகிலும் "தந்தைசொல்மிக்க மந்திரமில்லை" என்றபடி பிதாவினுடைய வார்த்தைக்கு மேலாகிய மந்

மையாகிய பெருமையிற்சிறந்த பொற்கலையும் இரத்ன பூஷணங்களும் புனைந்து கொள்ளும் படி ஈய்ந்துபோய் வாருஞ் சஞ்சயனே! என்று செலவுகொடுக்கவும் மற்றையர்களிடத் திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு வேகப்பரி பூட்டிய இரதம் ஏறி விரைவாகச்சென்று, திரைவாயிற் சூரியன் செல்லுங்காலத்தில் நோக்குவதற்குக் கண்கள் பாக்கியஞ்செய்ய வேண்டியதான் சிலாக்கியமும் யோக்கியமும் உடைய அஸ்தினுபுரத்திற்கு வந்துசேர்ந் தான் சஞ்சயமுனிவன்.

இப்பால் சஞ்சயன் திரிதராட்டிரமகாரா ஜன் அரண்மனையுட்சென்று கண்டு வணங் கித் தூதுபோய் வந்த சங்கதிகளைச் சுருக்கமா கச் சொல்லத்தொடங்கி இந்திரப்பதத்திலுய ர்ந்த இறைவனே! கேளும் மூவர்களுந் தே வர்களும் மற்றயாவர்களும் கொண்டாடிப்புக ழும்படியாகத் தருமபூபதிவாழும் துன்பம் நீங்கி இன்பம் ஓங்கிய உபலாவியம் சேர்ந்து தம்பிமார்கள் முதலிய தரணிபாலர்களும் சூழ் ந்திருக்கும் சபையிற்போய் அவர்களுடைய கருத்தெல்லாந்தெரிந்துகொண்டேன் ஆசை கொண்டு தேவரீர்சொல்லி யனுப்பிய தன்மை யாவற்றையும், இகபரத்துக்கேதுவாகிய இய ற்கைகளையும் பற்பலவித உறுதியாகப் புகன் றேன். அருள்நிறைந்து சுரக்கும் முகத்தை யுடைய ஐயா! திரும்பிவந்தேன். யான் தம து சமூகத்தில் என்னென்று சொல்லப்போ கின்றேன். வேந்தலே! சிறப்பினையுடைய துரி யோதனன்-சகுனி-துச்சாதனன் அங்கர்கோ மான் இவர்கள் எல்லாரும் அவர்கள் நெஞ் சைவிட்டு நீங்காத பெரிய பகைஞராயிருந் தும், உன்பேரிலிருக்கும் நிஷ்டூர உறுதி வச னங்களை ஒருயுகாந்தரம்சொன்னாலும் முடிவு படா பலபலவார்த்தையேன் அவர்களுடைய மனவிருப்பப் பிரகாரம் இராஜமுறைமையிற் சொல்லிய நடுவுநிலையின்படி அவர்களுக்கு அரசாக்ஷி கொடுக்காமற் போவீர்களாகில், அ கண்ட சாம்பிராச்சியமும்-உன்மக்களும்-ஒக்க லும்-செல்வமும்-சீரும் இன்னஞ் சிலபகலில் வாயுகுமாரனாகிய வீமசேனனுடைய கதை யால் மாண்டுபோம். ஐயா! அவிடத்தில் நடந்த காரியங்கள் அநேகமுண்டு அவைகளை யெல்லாம் தேவரீருக்கு மாத்திரம் உரைத் தால் பூரித்த தோள்களையுடைய புண்ணியர்க ளும் திண்ணிய கண்ணியர்களும் உன் புத்தி திரங்கள் ஒன்றும் இல்லாமையால் அந்த மொழியைத்தப்பி நடக்கலாகாது நல்லகாரிய மே சில பிள்ளைகள் காடாண்டு தாழ்விற் பற க்கவும் தந்தைசெய்யலாமென்று நன்மைநா லுணர்ந்த உத்தமர்கள் சொல்லி இருக்கின் றார்களோ சஞ்சயனே? இந்திரப்பிரஸ்தமெ ன்னும் நகரையும், குருநாட்டையும், தகுதி யாகிய செல்வங்களையும நால்வகைச் சேனை களையும், நாங்கள் விரும்பஇல்லை. பதின் மூன்றுவருடம் துக்கத்தையே சுகமாகக்கொ ண்டு காடுதிரிந்துகலங்கி கசங்கிவந்த எங்களை ஆசையையுடைய பெரியதந்தையாகும் அத் தன்கண்டு, நமது புத்திரர் மிகவும் வருந்தி வந்தார்களேயென்று உட்கொண்டு, எங்களு டைய அருமை பெருமையாவும்தெரிந்த தன் மனத்தில் தோன்றியதைக்கொடுத்து அப்பா நீங்கள் இதைவைத்துக்கொண்டு வாழ்வைப் பெறுங்களென்று சொன்னால், குலமும் நல மும் கொடிகொண்டு தழைக்கும். பெருமை யும் உண்டாம். எங்கள் மனத்தில் விளைந்த குறையும் நீங்கும் இப்போது ஏங்கி உம்மை வாவிடுத்தற் கேதுவாகிய பிழையும் எப்போ தும் இல்லாமல் நீங்கிவிடுமே இப்போதும் சிறப்பினையுடைய பெரியதந்தையின் வார்த் தையைத் தள்ளாமல் சிரசாகவகித்துக்கொ ண்டு, அவருக்கே கீர்த்தியுண்டாகும்படியாக இராஜதருமமும் தப்பாமல் முயற்சி செய்துக் கொண்டு, நடந்துபோன காரியங்களை எல் லாம் நாடாமல் சிலவருடங்கழித்துக்கொண்டு வருகின்றோம் இதைநிறைந்த அன்பினை யுடைய என் தந்தையினிடத்தில் சொல்லக் கடவை நீதியைப் பிரக்கியாதியாயுடைய சஞ் சயனே! "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்" என்பதுதோன்ற இருக்கும் தகுதி யை உடைய பெரிய தந்தைக்கும் தாயாகிய காந்தாரியம்மனுக்கும், தவவிரதத்தில் உயர் ந்த பாட்டனாராகும் வீஷ்மாச்சாரியாரும், கா மம்-வெகுளி-மயக்கம்-அகற்றிய துரோணாச் சாரியார்-கிருபாச்சாரியார் - விதுரமகாராஜன் முதலிய பெரியோர்களுக்கும், திக்குநோக்கிப் பணிந்தோம் என்று சொல்லும மற்றவர்களு க்கு க்ஷேமம்விசாரித்தோமென்று சொல்லும் என்றுரைத்து, நகரதிரையை ஒட்டித் தே வாமிர்தத்தையும்தெவிட்டச்செய்யும்திவ்விய போசனம் அளித்து சுகந்த பரிமள சந்தனங் கொடுத்து மலர்மாலைகளும் அளித்து, அரு

ர்களும் மற்ற மித்திரர்களும் கேட்பதற்கு இப்போது இவிடத்தில் இல்லாமையால், போதுவிடிந்த வுடனே நித்தியவிதி முடித்துக்கொண்டு, தீங்கில்லாத திருச்சபைக்குவந்து யாவருங்கேட்கச் சொல்லுகின்றேன் என்று திரிதராட்டிரனிடத்தில் சஞ்சயன் சிலவுபெற்றுக்கொண்டு விடுதிபோய்ச் சேர்ந்தான்.

இப்பால் உலகத்தை இருள்மூடுந் தன்மைபோல்தரணீசனாகிய திரிதராட்டிரனுக்கு மனச்சஞ்சலம் வந்துதோன்ற பெருமூச்சும் நெடுமூச்சும் உண்டாய் ஆலஹால விஷத்தைப்புசித்தவர்கள்போல் நடுநடுங்கி ஆரூத்துயரத்தில் விழ்ந்து இரங்கி மயங்கித் தியங்கித் தாழ்ந்து ஒன்றுந்தோன்றாமல் நித்திரை இன்றி இரட்டலும் புரட்டலும் அதிகரிக்க, கண்ணீர்சோர அழுவான். கையையூன்றி எழுவான். கால்நடுங்கி விழுவான் கடவுளே என்று தொழுவான். இப்படிக்குப் பலபல துன்பம் அடைந்து சகிக்கமாட்டாமல் மந்திரயுத்தியிலும் தந்திரயுத்தியிலும் உயர்ந்த தம்பியாகியவிதுரமகாராஜனை அழைத்தோடிவாருங்களென்று உயிர்ச்சேவகரை அனுப்ப அவர்கள் விரைந்தோடிவந்து வணங்கிச்சொல்லுமொழிகேட்டுச் செம்மலாகிய விதுரன் அர்த்தராத்திரியில் அண்ணனிடத்திற்கு வந்து, அணிமலர்போன்ற அடியில் வீழ்ந்து ஆசிர்வசனங்கொண்டு அருகிலிருக்கும் ஆசனத்தில் இருந்து மார்பையும் தோளையும் தடவிக்கொடுத்துவரண்ட நாவுக்குப்பசையுண்டாகக் கச்சாயவற்கங் கொடுத்துத் திடப்படுத்தி ஆலவட்டங்களால் உபசரித்துப்பல ஆறுதல்சொல்லி என்னை அழைத்தகாரணம் யாது அண்ணாவே என்று வினவத் தம்பியை நோக்கி, மாட்சிமையுடைய கலவியிலும்கேள்வியிலும் சாஸ்திரக்கருத்து தப்பாமல் தெரிந்து நடக்கும் அப்பனே! மேலாகிய அறிவிற் சிறந்த சஞ்சயன் ஐவரிருக்கும் உபலாவியம் புகுந்து, யான்சொல்லிய வசனங்களெல்லாம்உரைத்து மறுமொழிகொண்டு இவிடம்வந்து அவர்கள் கூறிய சங்கதி அநேகங்களில் சிற்சில காரியங்களைத் தெரிவித்து நாளை உதயத்தில் வந்து மற்றவைகளையுஞ் சொல்லுகின்றேன் என்று விடைபெற்றுக் கொண்டு விடுதிக்குச்சென்றான் அதுமுதல் கண்ணுறக்கங் கொள்ளாமல் கலங்கிய எனக்கு எரியுங்கொள்ளியை எறுத்தள்ளுவதுபோல் இந்த இராக்காலம் நான்குயுகமாக நிலைபெற்றிருக்குந் தன்மைகொண்டு நலியச்செய்கின்றது. ஆகையால் ஏதாகிலும் தருமங்களைச்சொல்லி இந்த இராப்பொழுதைப் போக்கடிப்பாயென்று இவிடத்திற்கு உன்னை யான் அழைப்பித்தேனென்று இறையவன் இயம்பக்கேட்டு இளையதம்பியாகிய விதுரன் சொல்லுகின்றான். என் அண்ணாவே! சதுரங்கதளத்துடன் சாமர்த்தியமுமுள்ள ஓர் அரசன் சளையாமல் யுததஞ்செய்யத் துணிந்து வளைந்துகொண்டால் அவனை வெல்லுவதற்கு வல்லமை இல்லாத சவுங்கலாகிய இராஜதீர்கள்எவர்களோ அவர்களும் தான் சம்பாதிக்காமலே தந்தை முதவியபேர்கள் எச்சிற்கையாலுங் காக்கைஓட்டாமல் சேகரித்து க்ஷேமத்தில் வைத்த திரண்ட திரவியங்களை, பந்துஜனபோஷகம் தானதருமம் பரவுபகாரம் செய்யாமல் தாங்களே பிரபுக்களென்று இறுமாந்து பொன்காத்த பூதம் போற் பார்த்திருந்து, அந்தப்பொருள் இழந்த பிற்பாடு தலைகவிழ்ந்து வாகனமிழந்து பூரியராகித்திரியும் பேதைபோன்ற லோகியரெவர்களோ அவர்களும் திருடவேண்டுமென்னுங் கியாபகமுடைய திருடர்களும் கலகமும் வஞ்சனையுஞ்செய்து சீவனஞ்செய்யக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு திரிகின்ற கர்மிகளும், பற்பலபாஷைகளையும் சாஸ்திரங்களையும் படித்துணரவேண்டிய ஆசைகொண்டவர்களும், நித்திய தரித்திரத்தில் ஆழ்ந்து வருந்தி நிலையாகிய வாழ்வைப்பெறவேண்டுமென்னும் இச்சையையுடையவர்களும் எந்த வேளையும் போகத்தைவிரும்பி காமாந்தகராய்த்திரிபவர்களும், வியாதிக்காரர்களும், ஆகிய தேவர்களெல்லாம் தாங்களெண்ணிய கவலையினல் நித்திரை அற்றிருப்பார்கள் இவர்களுக்குக் கண்ணுறக்கம் வராதிருப்பது ஞாயமே. பஞ்சாசத்கோடி பூமண்டலாதிபதியாகிய தேவரீர் கண்ணுறக்கங் கொள்ளாதிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று வினவிய விதுரனை இராஜன்நோக்கி நிறைந்த உயிருக்குயிராகிய தம்பியும் மதிமந்திரியும் தோழனுமாகிய தோன்றலே! கேளும் பலமும் நலமுமுடையபாண்டவர்களால் நடக்கப்போகின்ற யுத்தத்தில் அபலமும் சபலமுமுடைய அரவகேதனன் முதலாகிய புத்திரமித்திர வருக்கங்கள் என்னபாடு படுவார்களோ, எந்தக்கேடு கெடுவார்களோவென்றுஎன்சிந்தைநினைத்து

பெருமூச்செறிந்து தியங்கி மயங்கித் திடுக்கிட்டெழுந்து நித்திரைவராமல் நெடுந்துயருழன்றேன் ஆகையால் என்னையுந்தேற்றி யுத்தம் நேரிடாயலிருப்பதற்குத் தகுதியாகிய யுத்தி யுபாயங்களையும் புகன்று அபாயம் நீக்கி ஆளவேணும் ஐயனேயென்று அரசன்கூற அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட விதுரனைவன் சொல்லத் தொடங்கினன்.

ஓ அகண்ட பூமண்டலாதிபதியாகிய என்னண்ணாவே! கேளும் காசினியாளும் காவலர்களுக்கு இரண்டு காரியமுண்டு. அதாவது, தாயாதிமுதலிய பந்துக்களுடன் வித்தியாசமின்றி ஒருமைமனத்தினராய் உடன் பொருந்தி வாழ்வதே உலகமெய்க்கும் வாழ்வு அப்படியில்லாமல் விரோதங்கொண்டு பகைத்துவாழ நினைப்பாராகில் மாருததுயரம் ஆருகப்பெருகும் இது சத்தியவசனமாதலால், உன் புத்திரர் ஐவரைப் பகைத்துக்கொண்டபடியால் விளையப்போகின்ற சண்டையை விலக்க வல்லவர்களொருவருமில்லை அப்பகையை முதலில் விளையும்போதே முளையிற் கிள்ளிவிடவேண்டும். அப்படி கிள்ளாமற் போனதினல் இவ்வளவாய் விளைந்துவிட்டது. ஆகினும் ஐயா! சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய திசைமுகன் வரன்முறைப்படி விதித்த விதியையேமதியும் அனுசரிக்கும் பாண்டுராஜாவின் புத்திரர் தங்களுக்கு நிரியாண நேரிடும் ஆபத்காலங்களிலும் தேவரீர் பேரில் வைத்திருந்த அன்பும் புத்தியும் விசுவாசமும் ஆசையும் தினையத்தனையேனு மறந்து மாறுபட்டு வேருக நினைக்கமாட்டார்கள். ஆனல் இந்தப் பிரஸ்தத்திலிருந்தவர்களை சபாமண்டபம் பார்த்துப் போகலாமென்று பெரியதந்தையாகிய நீர் திருமுகமெழுதி கையொப்பமிட்டு வரவழைத்த காலத்தில், உமது புத்திரன் மாயச்சூதாடி அவர்களுடைய உரிமையைக் கைக்கொண்டபோதும், உமது பிள்ளைகளும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் இழிவாகிய சொற்களைச் சொல்லியபோதும் தாமரை மலர்போன்ற முகத்தையும் சரமாகிய கமுகின்பாளைபோன்ற குழலையுமுடைய திருவுக்கொப்பாகும் திரௌபதையை மயிரைப் பற்றி இழுத்துவந்த காலத்திலும், வஸ்திரத்தை யுரிந்து மானபங்கஞ்செய்த காலத்திலும், கரத்தைநீட்டித் தொடையைக்காட்டி இந்தத் துடையின்மீது கொண்டுவந்து வையடா தம்பியென்றுகூறிய காலத்திலும் அவர்களுடமு முடலுநொந்து வருந்தி உன்பேரில் வைத்திருந்த அன்பும் ஆசாபாசமுங் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக நீங்கிப் போய்விட்டது அதைக்குறித்து நீர் ஆயாசப்படவேண்டாம் இவ்வுலகத்தில் உத்தமர் மத்திமர் அதமரென்று மூவருண்டு. அதாவது, "கற்பிளவோடொப்பர் கயவர் கடுஞ்சினத்திற், பொற்பிளவோ டொப்பாரும் போல்வரே விற்பிடித்து, நீர்கிழியவெய்த வடுப்போலு மாறுமே, சீரொழுகு சான்றோர்சினம்" என்றபடி அண்ணா! அதமராகும் கயவர்களுடைய கோபம்பிளந்த கல்லைப்போலாகும். மறுபடியும் பொருந்தாது மத்திமராகும் புத்தியீனர்களுடைய கோபம் வெட்டுப்பட்ட பொன் துண்டுபோலாகி மூசையில்வைத்து படிக்காரமிட்டுருக்கப் பொருந்து அதுபோல் இன்னெரு புத்திமான் இடையிலிருந்து சமாதானஞ் செய்தால் கலந்திருப்பார்கள் மேன்பாட்டினையுஞ் சிறப்பினையும் கல்வித்திறத்தினையும் குலசாம்பிரதாயத்தையு முடைய உத்தமர்களுக்குக் கோபம்வராது வந்தாலும் தண்ணீரின்பேரில் பாணத்தைத் தொடுத்தால் வடுவாகிய காயமும் வேறுபாடாகிய பிறிவுமில்லாமல் ஒன்ருகயிருக்குந் தன்மைபோலாகும், அதுபோல ஐவர்கள் மேன்பாடுடைய சீரியர் ஆதலால், எப்பேர்ப்பட்ட குற்றங்களையும் உடனே மறக்கத் தக்கவர்கள் வீரவழகு நிறைந்த தோள்களையடையவேந்தே! ஆண்மிக்கையிலும் விவேகத்திலும் கீர்த்தியிலும் நீதிஞாயங்களிலும் சத்தியத்திலும் இளையாமலுயர்ந்த பாண்டவராகிய நல்லபுத்திரர்களை இப்போது வரவழைத்து, அவர்களுக்குரிய பூமியைக்கொடுக்க மனதுளதோ சொல்லும் அப்படிச் செய்வீராகில் வீரகண்டா மணியைத் தரித்த அரசர்களாகிய ஐவரும் பெரிய தந்தையான உமது வார்த்தையைத் தள்ள மாட்டார்கள் சபையிற் சொல்லிய சபதங்களெல்லாவற்றையும் குடும்ப தோஷத்தையும் பரராஜர்கள் பழித்த நிந்தையாகிய வழுஉச் சொல்லையும் மறந்து, உமது புத்திரர்களுடன் வித்தியாசமில்லாமல் பொருந்திவாழ்வார்கள். அதனலிந்தச் சந்திரமபுமேன் மேலாகத் தழைக்கும். இப்படிச் செய்யாமல் கொடிதாகிய யுத்தம் விளையும்படியாக எண்ணுவையாகில், கடல்வளைந்தகாகினியை எல்

லாம் அந்த ஐவரே ஒருகுடையில் ஆள்பவர்கள். இரணகளத்திற்குப் பலியாக்கப் படுவோரெல்லாம் நினது புத்திரரும் பௌத்திரரும் மித்திரர்களுந்தான். இது உறுதியென்று நம்புவதற்கு ஒருக்காலுஞ் சந்தேகமில்லை ஓ சிரேஷ்டனே! உயர்ந்ததபமும் சிறந்த பெருமையும் அரசர்முதற் சேனைகளின் கூட்டமும், உரிய பெரியவர்களின் நன்பும், செல்வம் பெருக்கமும், சூதினால் தாயத்தாரை வென்ற மமதையும், ஏகபோகமாக இராச்சியத்தை ஆளுவதும், நூறுபிள்ளைக ளென்னுந் தொகைமகிழ்ச்சியும், இவைகளெல்லாம் நித்தியமாகிய பொருளென்று நினைவுகொள்ளாதே, ஐயோ! அனித்தியமே ஏனெனில் தூண்டின்முள்ளில் மாட்டிய சொற்ப இரையைக் கருதி விழுங்கிய சலசரமாகு மீன்களுக்கு நேரிடுந் துன்பந்தான், உனது புத்திரர்களுக்கு வரப்போகிறது. இரையைக்கருதி உண்டு இன்னம் வாழலாமென்று வந்துவிழுந்து மாட்டிக்கொண்ட மீன்களைக் கரையிலிருந்தவன் இழுத்துக்கொள்ளுவான் அதுபோல் பாண்டவர்களை வஞ்சித்து வாயிற்போட்டுக் கொண்ட பூமியை, நமது சொந்தமாகக் கொண்டு வெகுநாளிருந்து ஆண்டு அநுபவிக்கலாமென்னும் ஆசைமேலிட் டிருப்பதினால், நாளை நடக்கும் யுத்தகளமென்னுங் குளத்தில், பரசொத்தபேக்ஷையாகிய இரைகளைக் கொண்ட உன்புத்திரன், வீமார்ச்சுனன் கதையினாலும் விற்கணையினாலும் தூக்கிப்பாக்கியில்லாமல் மாட்டி இழுத்து வாட்டிவிடப் போகிறார்கள் மேட்டிமையுடைய அண்ணலே! நீர் இதை நன்று யோசிக்கக் கடவது. மெய்யாகவும் ஸ்திரமாகவும் நடக்கப்போகிற இரகசியத்தை இன்று சொல்லிவிட்டேன் மேலும் வீஷ்மாச்சாரியார் முதலிய என்போலொத்தவர்களெல்லாம் உன்புத்திரனுக் கெத்தனைவிதத்தில் வருந்திச் சொன்னாலுங் (கிழவன்பாடல் கின்னரிக்குச் சரிப்படாது என்பதுதோன்ற, காதுக்கு நாராசமாகவும் நாவுக்குக் காஞ்சிரங்காயாகவும் இருக்கின்றது. லாபலோபத்திற் குடன்பட்ட நண்பர்களைப்போலும் விரும்பியிருக்கும் கர்னன் சகுனி துச்சாதனன் இவர்கள் சொல்லும் வார்த்தைகள், தேன்பாகு மணப்பாகு கற்கண்டுப்பாகு சீனிச் சருக்கரைப்பாகு இதுகளுக்கு மேலாகிய மாதுரியமாயிருக்கின்றது. ஐயா! இது நன்மை இதுதீமை என்றுணராத சிறு பிள்ளையினிடத்தில் ஏகச்சக்ராதி பத்தியத்தை விடுத்து, ஏதொருபலனுமில்லாத யோகீஸ்வரனைப்போலிருக்கின்றாய். அவனோ அவனைச் சேர்ந்தவர்களோ, அழகிய ஆயுதங்களையும் அரம் பாஸ்திரீகளையும் வைத்துப் படைக்கும் வகையுணராத நபும்சகர்களைப்போல், வழிதுறை இல்லாமல் தங்கள் மனது வந்தபடிக்கு நடந்து செய்தற்கரியனவற்றைச் செய்யும் பெரியோர்களையும் எடுத்தெறிந்துபேசி (இளங்கன்றுபயமறியாது) என்பதுதோன்ற, உமது உரியவார்த்தைக்கும் உடன்படாம லிருக்கின்றார்கள். உன்புத்திரர்களைக் குறித்து நான் என்னசொல்லுவேன். அவர்களுக்காக நீர் விசனப் படுவானேன். பெருமூச்சு விடுவானேன். நித்திரையற்றிருப்பானேன். கமுகம் பாளைவிரிந்து அதிற்பெருகிய தேன்கள் சொரிந்து பாயுங் குருநாட்டுக்கு நாயகமாகிய எங்கோவே! இன்னமுங்கேளும் நீர்கொடுத்த காண்டவப் பிரஸ்தமென்னுங் காட்டைத் தெய்வானுகூலத்தால் நாடுநகரங்களாக வேற்படுத்தி அரசுபுரிந்து பெருமை பாராட்டிக் கொண்டிருந்த பாண்டவர்களை முன்பின்னெண்ணும லழைப்பித்து, சகுனியை எதிராக்கி சொக்கட்டானுடச் செய்ததே தகாது அதிலும் பந்தயம் வைக்கச்சொன்னது பழுதுமேலும் ஐவரையும் திரௌபதையையும் வைத்துக்கெலித்தது ஐயையோ!! அனியாயமனியாயம் இப்படியாகச் சூதினாற் ஜயங்கொண்ட பூமியைக் கைப்பற்றினாலும் ஒருவிதத்திற் பெரிதல்ல தேவர்கள் முதலிய யாவர்களும் துதிக்கும்படியாகிய பெருமையிற் சிறந்த பாண்டவர்களாகிய பிரபலரை, அற்பமாகிய துரும்பிலுந் துரும்பாக அவமதித்து, அந்தச்சபையிற் பேசிய புன்மொழிகளைப் புருஷமேருவாகிய தீரர்கள் பிராணபரியந்தம் மறப்பார்களோ? சொல்லும் அண்ணுமேலும் "தீயினாற்சுட்ட புண்ணுள்ளாறுமாறாதே, நாவினாற்சுட்டவடு" என்று இயம்பிய தீதிக்கிணங்க, நெருப்பினாற் சுட்டபுண்ணும் பாணமுதலிய ஆயுதங்களினால் துளையாகிய புண்ணும் சல்லியகரணி முதலாகிய மருந்துக்களினால் உடனே ஆறிப்போம். சொல்லினாற் பட்டபுண் என்றைக்கும் ஆறாது. அதை எவர்கள் நீக்கத்தக்கவர்கள் சர்வசங்கப்பரித்தியாகஞ்செய்த மகானுக்களையும் துளைக்கும்

அவர்களும் சகிக்கமாட்டார்கள் பாண்டவர்கள் மேன்மையாகிய அறிஞராகையினால், அகன்று அந்தச்சபையில் மனம்பொருத்திருந்தார்கள். அவர்களல்லாமல் தேவர்கள் முதலிய மற்றெவர்களானாலும், இந்தப்பாவிகள் செய்த பொல்லாங்கினால் தயைதருமம் சாந்தமென்னும் பாசங்களைவிடுத்து அன்னேரமே நாசப்படுத்திக் கோபந்தீருவார்களல்லவா? தேவரீரும் உரிமை-அறிவு-ஒழுக்கம்-கிருபைக்குணம்-தெளிவு இவைகளில்லாத தீயர்களைப்போல் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தபடியால், இவ்வளவு அலங்கோலத்திற்கிடமுண்டாயிற்று. போனது போகட்டும் இப்பவும் பட்சபாரமில்லாமல் சமமாகநடத்த வேண்டுமென்னும் நடுவுநிலைமையாகியபுத்தி உம்மிடத்தி லிருக்குமாகில், நமது குலத்திற் பிறந்தபிள்ளைகள் பிரவேசிக்கத்தகாத பகைவழியிற் புகவொட்டாமல், பாண்டவர்களை அழைத்து, உனது புத்திக்கிசைந்த இராச்சியத்தையும் சேனைகளையுஞ் செல்வங்களையுங் கொடுத்துசமாதானஞ் செய்தாலொழிய, கௌரவர்கள் பிழைக்கமாட்டார்கள். என்று பரிசுத்தவான்களிலுயர்ந்த விதுரமகாராஜன் விளம்பிய மொழிகளையெல்லாங் காதின்வழியாக அருந்தி, எனது அருமைத்தம்பியே! நீ சொன்னதெல்லாம் உண்மைதானென்று விசனந்தீர்ந்து சந்தோஷித்து, மனங்குளிர்ந்து, மறைந்த சூரியன் உதயமானவுடனே என் தம்பி பிள்ளைகளுக்கு நாடுநகரமுதலிய பாக்கியமியாவுங் கொடுத்துவிடுகிறேன். இதற்கியாதொரு தடையுமில்லை. இவ்வுலகிலிருக்கு மனிதர்களும் பற்பலதேசத் தரசர்களும் முத்தொழில் நடாத்து மூவர்களும் துரியோதனனாதியாவர்களுங் கூடிவந்து அவர்களுக்கு நாடுகொடுக்கக் கூடாதென்று தடைசெய்தாலும், அவர்கள்வார்த்தையைத் தடைசெய்து கொடுக்கிறேன் ஒருக்காலும் நான் சொன்ன சொற் றவறேன் சத்துருக்கள் பத்தினிகளின் தாலியையும் அவர்கள் நகரக் காவலாகிய வேலியையும் களையவல்லயுஞ் சிலையையுடைய தம்பி! நீபோய் வாவென்று விடைதரவுங் குணநிதியாகிய சுகவிதுரன் அணிபலமேவுந் தனது அகம்புகுந்தான்.

ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இவ்வாறு தருமஞ்சொல்லிய தம்பி அரண்மனைக்குப் போனபிற்பாடு "புல்லர்க்கு நல்லோர்சொன்ன பொருளெனப் போயதன்றே" என்பதற்கிணங்க, கற்காத அற்ப புத்தியுடைய பேர்களுக்குக் கற்றுணர்ந்த மேலோர்கள் சொல்லிய கியானப்பொருள் ஒருகாதில் நுழைந்து மற்றொரு காதின்வழியாய்ப் போயவிடுமென்பார்கள் அத்தன்மையைப்போம் கண்ணொளியற்ற குருடனுடைய கவலைமனமும் இருண்டு தன்மகனுடைய கல்மனம்போலிருந்தது. அவன் மனத்தைப்போல் இராந்திரியுமிருண்டு வளைந்து எமனைப்போல் நிறைந்தது. அஃதெப்படி என்றால் மேகங்களெல்லாந் தலையும், பிரகாசிக்கு மின்னலெல்லாம் சுருண்ட செம்பட்ட மயிரும், மூன்றாம்பிறையே கோரதந்தமும், சிற்சில மலைகளே பற்பல புயங்களும், நட்சத்திரங்களே வக்ஷஸ்தல ஆபரணங்களும், கறுத்த இருளே தேககாத்திரமுமாக உடைய இராக்காலமென்னும் இயமன்வாடைக்காற்றாகிய பாசந்தாங்கி, துரியோதனாதியர்கள் இறப்பதற்கு முகூர்த்தநாள் ஏற்படுத்திக்கொள்ளத் திரிதராட்டிரனைச் செலவு கேட்க வந்ததுபோலுமிருந்தது. இவ்வாறு அவனுக்கு அளவற்ற ஊழிக்காலமென்ன இடைவிடாமற் குழம்பி நெருங்கிய இருட்கூட்டமானது பின்னனவிற்றோன்றி கனவிற் கண்ட வாழ்க்கையைப்போல கன்றது உடனே "ஞானிதன்னனவிற்படடால் நலியிருட் பிறவி நீங்கும்" என்பதற்கிடாய், பரப்பிரமக் கடவுளின் வலக்கண்ணாகிய நவவியாகரண பாண்டித்தவமுடையசூரியபகவான் உதயமாக நினைத்தார். அவரெப்படி நினைத்தாரென்றால், விவேகசூனியரின் மனம்போலிருண்ட முன்னைநாள் நடுராத்திரியில் இளவலாகிய விதுரமகாராஜன் திரிதராட்டிரனுக்கு உபதேசித்த மந்திரவார்த்தைகளெல்லாம் ஏதாகமுடியுதோ அதை அறியவேண்டுமென்று நினைத்து, சப்தமாவென்னும் பரிபூட்டிய இரதமேறி, உதயகிரியின் உச்சியில்வந்து விளங்கி, வண்மையும் தண்மையும் உண்மையும் நிறைந்த மகானுக்களின்மனதிற் கொப்பாகப் பிரகாசித்து, அரண்மனைச் சாளரங்களினும், மேல்வீடு முதலாகிய சாலைசோலையாதி இடங்களிலும் பிரகாசமுள்ள கிரணங்கள் நுழைந்து காயும்படியாக உதயமானார் அந்தக்கிரணங்கள் விரிந்து நுழைந்து காய்ந்தது எப்படி இருந்ததென்றால் விதுர மகாராஜனுடைய விவேகத்தைகேட்டுத் திரிதராட்டிரன் ஐவருக்

கு நாடுகொடுக்கிறதாகச் சொல்லி இருக்கின்றுன் அந்த அதிசயத்தையாவரும் எழுந்து பாருங்களென்று கிரணமாகிய கரங்களினுல் கிட்டித்தட்டி எழுப்பியதைப் போலுமிருந்தது. உடனே நகரில்வாழும் ஜனங்களெல்லோரும் முகமும் அகமும் மலர்ந்து மகிழ்ந்து எழுந்துவிழுந்து சூரியனைத் தொழுதார்கள். வீஷ்மாச்சாரியர்-துரோணுச்சாரியர்-கிருபாச்சாரியர்-அசுவத்தாமர்-அங்க தேசாதிபதி-துரியோதனன்-துச்சாதனன்-சகுனி மற்றத்தம்பிமார் முதலாகிய சகலரும், இரத்தந்தோய்ந்த வேலாயுதந்தாங்கிய இராஜபோஜரும், வேஷ பண்டித விப்பிரர்களும், ஜோதிடநூல் வல்லவர்களும், சகுனசாஸ்திரிகளும், மாசறக் கற்ற கவிவாணரும், மற்ற தேசதேசத்தலைவரும், தங்கள் தங்களுக்குரிய அணியாசனங்களிலும் வீற்றிருந்தார்கள். அந்தச்சமயத்தில் இராத்திரி முழுமையும் நித்திரையற்றிருந்த திரிதராட்டிர மகிபதி சுத்தியாய்ப் பத்தியாய் நித்தியக்கடனை வெற்றிபெற முடித்துக்கொண்டு குருகுலம் விளங்கக்கூடி யிருக்கும் மதிமந்திரிமார்களும் துதிதந்திரியோர்களும்-பட்டவர்த்தனரும்-மகுடவர்த்தனரும்-மண்டலீகரும்-உரியபல நாட்டரசரும் பெரிய குழூஉக் கொண்டுவர, பரதகித நாதநட நாட்டியங்களும்-பட்டுவான்களும்- கட்டியங்களும்-சதிர்சேர்ந்திருக்குஞ் சபையில்வந்து அவ்விடத்திலிருப்பவர்களியாவரையும் விசாரித்து, விதிமுறைப்படி வந்தனம் மரியாதை உபசாரம் யாவுஞ்செய்து மேலான முனிவர்களால் அட்சதைமுதலிய ஆசிர்வசனங்களுந் தரப்பெற்று, அரியாசனத்திலமர்ந்நான்பெரிய அரசன்.

அந்தவேளையில் சஞ்சயனுனவன் உதயத்திலெழுந்து திருமஞ்சனமாடி, திவ்விய மலரால் சூரியனை அருச்சித்து நமஸ்காரஞ் செய்து அணிமணிக்கலன் களணிந்து அழகியசபைக்கு நேராகவந்துநின்று, அரன்மனைக் காவலோரைக்கண்டு, கடைத்தலையில் தான் வந்து காத்திருப்பதைக் காவலனுக்கு அறிவியுமென்றுன் அதைக்கேட்டுத் தூதர் போய் வணங்கிச்சொல்ல வரும்படியாக அரசன் உத்தரவுசெய்ததை அறிந்துக்கொண்டு சபைக்குட்சென்று, துரோணுச்சாரியர் முதலிய பிராமணர்களுக்கும் வீஷ்மாச்சாரியர் முதலிய பெரியவேந்தருக்கும் கைதொழுது, தருமசாஸ்திர முணர்ந்து வெறுப்பும் விருப்பும் வெப்பமும் தட்பமுமில்லாத சஞ்சயனுகும் உத்தமகுணத்தோ னுனவர் இராஜனுக்குச் சமீபத்திலிருந்த ஓர் ஆசனத்திலிருக்கவும், கட்புரினற்ற காவலன்சிந்தித்து, ஆசையுடன் சஞ்சயனே அணைத்துப் பாண்டவர்களிடத்தில் தூதுபோய்வந்த கருத்து முழுவதும் சபையில் நிறைந்த யாவருங்கேட்கப் பெரியோர்களுக்கு முன்பாகச் சொல்லும் என்றவுடனே சஞ்சயனுனவன் எல்லோர்க்கும் சந்தேகப்படும்படியாகச் சொல்முடிபு பொருண்முடிபுகாணுமலும் காரியகாரணந் தோன்றுமலும் மனவெறுப்பினுல் பொழிப்பாகச் சொல்லவும், அதைக்கேட்டு வெற்றியையுடைய திரிதராட்டிரன் சஞ்சயனைப்பார்த்து ஐயா, நீர் போனதுமுதல் வந்தவரையில் அவாகள் கூறியவசனத்தில் ஒருசொல்லாகிலும் சோர்வுபடாமல் பதம்பதமாக விரித்துச்சொல்ல வேண்டுமென்னவும் சஞ்சயன் சொல்லலுற்றுன் அம்புலிமரபிற் கதித்து அம்பிகைசுதனென உதித்து அம்புவி அரசும்செலுத்தும் அரசன்முதலிய யாவருங்கேண்மின்! அவ்ஞபுரத்தைவிடுத்து, அழகிய உபலாவியத்தையடுத்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிருந்த திருமாளிகைக்குச்சென்று சஞ்சயன் வந்திருக்கின்றேனென்று தெரிவிக்கும்படி வாசலிலிருந்த தூதரைச் செலுத்தினேன் உடனே அவர் வரச்சொல்லென்று கூறிய மறுமொழிகொண்டு அந்தப்புரத்திற்சென்று, அழகுகுலவிய இரத்னமணிகளாற்செய்த மஞ்சத்தில் ஆதிசேஷனுக்கு ஒப்பாக விளங்கும் திவ்ய பீதாம்பரத்தினுலாகிய பட்டுமெத்தை மலர்மெத்தை முதலானவைகள் பரப்பிய அணையின்மீது அருச்சுனனிருந்து அடியிணைசுமந்துவருட, உருக்குமணிதேவியார் இருகரத்தினுலு மயில்விசிறிகொண்டு உபசரிக்க, அக்கினியிலுதித்த பாஞ்சாலி கவரிவீச இவர்கள் மூவரேயன்றி மற்றொருவருமின்றி சயனித்துக் கொண்டிருந்த அஞ்சனமேனியனுகிய இணையில்லாத எந்தலை உட்புலன்கள் ஐந்துந்தேறிய உத்தமர்களின் உள்ளத்திலூறும் உணர்வானவனை, உந்திபூத்தோனை, உவணகேதனனை, உத்திவிட்டிவண வந்துதித்தமாயனை, உரகசயனனை, அளவற்றநாள் வருந்தித் தவப்பேறு பெறுவார்களைப்போல் எனது கண்ணுக்குக் காட்சியாகக்கண்டு, இதுவேநாம் பெறவேண்டிய முத்திவீடென்று தேவதேவனுடைய

திருவடியில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தவென்னை, அம்மூர்த்தி மனமகிட்சியுடன் பக்கத்திலழைத்து அணைத்தனர். நானுங் கைகட்டிக்கொண்டு நின்றேன். அப்போது இளமையும் அழகையும் இயல்பாகக்கொண்ட என்தாய்மார்களின் முகத்தைத் தமது தாமரைக்கண்ணினால் நோக்கினர். உடனே அவர்களிருவரும் அரக்காம்பலுக்கு ஒப்பாகிய கரங்களினால் நவரத்தினங்களிழைத்து மாற்றுயர்ந்த தங்கத்தினாற்செய்து எங்கும் பொங்கும் ஒளியினாலுயர்ந்த சிங்காதனங் கொண்டு வந்து போட்டார்கள். அதன்பேரில் உளுக்காராமல் கையைமாத்திரம் அந்த ஆசனத்தின்பேரில் வைத்துக்கொண்டு, சுவாமியின் பக்கத்திலிருந்து சூற்கொண்ட மேகம்போலும் காசாமபூவைப்போலும் மரகதமணியைப்போலும் விளங்கிய அக்கண்ணன் திருமேனியினழகையும் அருச்சுனனுடைய திடவீர காத்திர சிலாக்கிய உருவத்தையும் கண்களிகூற நோக்கினேன் அவர்களுடைய கிருபாகுணத்தையும் சௌரிய பராக்கிரமத்திறத்தையும் என்னசொல்வேன் ஆக்கலும் அழித்தலும் தோற்றலுமறைதலும் முடைய சுதந்தரர்ஆன இவர்கள் திருஷ்டிக்கு லோகாலோகங்களும் நிலையில்லாமல் அழியும். இந்தப் புண்ணியவான்களைச் சிநேகித்தால் மூவுலகமும் ஆளலாம். மாறுபட்டுப் பகைத்தால் எதிர்த்தவர்களேயன்றி ஈரேழுலகமும் அழிந்துபோம் இப்பேர்ப்பட்ட மைத்துனனும் தம்பியும் கைகாட்டும் வேலைகளைச்செய்யும் ஏவலாளாகயிருக்க தருமராஜனுக்கு வேறேபடைத்துணையும் வேண்டுமோ. ஆண்மிக்கையற்றவரென்றுஞ் சொல்லப்போமோ. புவனபுவனமுழுமையும் தனக்கு வேண்டுமென்று நினைப்பாராகில் இப்போதே கிடைக்கும்படிச் செய்வார்கள் இந்த இருவரும் இப்பேர்ப்பட்ட பலசாலிகளாயிருந்தும் காட்டைவிடுத்துக் காட்டிலுறைவானேனென்றால், பரிசுத்தமுள்ள நினைப்பும் ஒப்புவமை இல்லாதவருமாகையால் எதையும் விரும்பாமல் வெறுத்திருந்தாரென்று என்னெண்ணத்தில் பலபல வண்ணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாக எடுத்துக் கல்வருஷத்தைத் தடுத்துக் கோபாலரைக் காத்தருளிய தேவாதிதேவனாகிய கண்ணன் என்னைப் பார்த்து, இப்போது இவிடத்திற்கு நீர்வந்த காரிய மென்னவென்று கேட்க அடியேன் ஒளிக்காமல் சிற்சிலவார்த்தைகளாற் சுருக்கிச் சொன்னேன். அப்போது கேசவனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஒருவாக்கியம் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

அப்பா சஞ்சயனே! துரியோதனாதியர்க்கும் பாண்டவர்களுக்கும் நடக்கப்போகின்ற யுத்தத்தைக் குறித்துத் திரிதராட்டிர மகாராஜன் விசனத்துடன் பயப்படுவாராகில் ஐவர்களுக்கும் இனிமையாகிய வசனங்களைச்சொல்லி விரித்த தலைமயிரை முடிக்காமல் வசனமும் உலகப்பழிப்புங் கொண்டிருக்கும் பாஞ்சாலியின் மனத்துயரத்தையும் போக்கி, சூதாடிப்பறித்துக்கொண்ட நாடுநகரம் திரவிய முதலிய யாவையும் பாண்டவர் பெறும்படியாகக் கொடுத்து, அவர்களுக்கு இப்போது படைத்துணை வந்திருக்கும் பார்த்திபர்களையும் நன்மையுடன் சிநேகித்தால், கிரீடபதியாகிய பாண்டவர்கள் தங்கள் தம்பிமாராகிய துரியோதனாதியரும் சுகப்பட வேண்டுமென்றெண்ணி தங்கள் சிந்தையிற்றோன்றிய மாத்திரம் நாடுநகரங் கொடுப்பார்கள். அதுவும் கௌரவர்கள் வஞ்சமில்லாமல் உரிமைப்பாடாக மரியாதையுடன் கீழ்ப்படிந்து நடப்பார்களாகில் கிடைக்கும் இல்லாவிட்டால் எப்போதுங்கலந்து வாழப்போகிறதில்லை. இது ஒருபக்ஷம் இப்படி நடத்துவதற்கு மனதொப்பாவிட்டால், யுத்தகளத்திலெதிர்த்து அவரவர்கள் புஜவலிமைக்குத் தகுந்தபடி சண்டைபண்ணி சத்துருநாசஞ் செய்து துன்பநீங்கி இன்பத்துடன் உலகாள்வதுநாயம். இது ஒருபக்ஷம் இவ்விரண்டிலொன்றைத் தெரிந்து துணிந்து நடத்த அறியுங் குணமில்லாதவர்களைப் பெரியோரென்று சொல்லுவதிற் பிரயோசனமில்லை தெரிந்தோர்களும் தெரியவுரையாதிருப்பது என்னகாரணமோ சஞ்சயனே! நீ வந்தகாரியத்தை நானறிந்துகொண்டேன். நாடுநகரம் விரும்பிப் பெருமைப் பெறவிருக்கும் அரசராகிய பாண்டவர்களைச் சகலசெல்வத்தையும் கூறிய சபதத்தையும் நாடியயுத்தத்தையும் விடுத்து, வீடுபெறுந் தவத்தைச்செய்யக் காட்டையடையும்படியாகப் பெரியதந்தை விளம்பினரென்று சொல்வதற்கு நீ ஓடிவந்தது அது எத்தன்மையோத்ததென்றால் அடர்ந்த காடு முழுமையும் தொடர்ந்து, புகையும் பொறியும் படர்ந்து,

மேலோங்கியெரியும் காடாக்கினியை வாடை
க்காற்றும் துணைப்பட்டுவந்து கலந்து அதை
அவிக்கத்துணிந்தது போலாகும். பாண்ட
வர்கள் மனம்வருந்தி அக்கினியாயெரிந்துக்
கொண்டிருக்கும வேளையில், உங்களைத் தவஞ்
செய்யப் போகச்சொன்னமென்று நீ சொல
லப்போகிற சொல்லாகிய வாடைக்காற்றுங்
கூடவேகலந்து கொண்டால், உலகம் யாவு
மொன்றாய் முழுகிப்போமே பெரியதந்தை
வார்த்தை யென்னும் பெருமையும் எகிறிப்
போமே இந்தமொழிகளையும் மறுநெறி முறை
மைகளையும் யோகிக்குமிடத்தில், தங்கள் தங்
களிச்சையின்படியாகவும் வணங்காமுடியோ
னுக்கு மறுத்துச்சொல்லக் கூடாத முகஸ்து
தியாகவும் பாரபக்ஷமாகவும் நினைத்துச் சொ
ல்லியதாக இருக்கின்றதே தவிர, காரியாகாரி
யந் தெரிந்து இப்படி போனலிப்படி நடக்
கும் இப்படி விதைத்தாலிப்படிவிளையும் இது
தகுந் தகாதென்ப துணர்ந்து சொல்லியனுப்
பியதாகத் தோன்றவில்லையே இஃது பெரிய
அரசன்புத்தியல்ல அல்பமதியையுடைய அ
றிவீனர் உரைத்தபுத்தியைக் கேட்டுச்சொல்லி
யனுப்பிவைத்ததாக இருக்கின்றது. பரிசுத்
தமாகிய சாஸ்திரங்கள் முழுமையுஞ் சற்று
ணர்ந்த புண்ணியராகும் பெரியோர்களின்
யுத்தியைக்கேட்டு மொழிந்த வார்த்தையாயி
ருக்கவில்லை. தம்பிபிள்ளைகள் காட்டில் தவஞ்
செய்யவும், தன்பிள்ளைகள் நாட்டில் அரசபு
ரியவும் எந்தமதியைக்கொண்டு திரிதராட்டி
ரன் சொல்லியனுப்பி வைத்ததோ? இது அ
வர்மனதுக்கே தெரியவேண்டியது. எனக்கு
இது தகுந்தயோசனையாயிருக்கயில்லை சஞ்ச
யனே! நீ வந்தகாரியத்தை நாளையத்தினம்
உத்தமனுகிய தருமநந்தனனுடைய சபையிற்
சொல்லியாவையும் அறிந்துக்கொள்ளென்று
முத்திக்குவித்தாகு முதல்வனுகிய ஸ்ரீ கிருஷ்
ணபகவான் திருவாய் மலர்ந்தருளினரென்று
சஞ்சயன் சொலலுவதற்கு முன்னமே பூபதி
யாகிய திரிதராட்டிரன் சஞ்சயனைநோக்கி,
புஜபலவலியாற் கஜமெனவுயர்ந்த விருஷப
விராட்டாகிய விஜயன் ஒன்றுஞ்சொல்ல இல்
லையோவென்று கேட்டான்.

அப்போது சஞ்சயன் அரசனைப்பார்த்
து, ஐயா! தூயவனுகிய மாயவன் சொல்லிய
தைக் கேட்டிருந்த இந்திரகுமாரனுகிய நாய
கன் அவியாத அக்கினியைப்போல் வாள்வி
ழிசிவந்து, மார்புந்தோளும் வலக்கண்ணுந்
துடித்து, என்முகத்தை எறநோக்கி, ஆ! ஆ!
சஞ்சயனே! பெரியோராகிய உத்தமர்களும்
சிறியோராகிய மற்றையர்களும் நெருங்கிய
இராஜசபையில் இந்த வார்த்தையை விஜயன்
விளம்பினனென்று கலங்காமல் பயப்படா
மல் ஒளிக்காமல் சொல்லக் கடவையென்று
சிலசொன்னன். அஃதுயாதெனில் பாபங்க
ளென்னும் பயிரை விளையச்செய்யும் தன்புத்
திரராகிய துரியோதனுதியர் பேரில்வைத்த
பட்சத்தினல் அப்புத்திரர்களோடுங்கூடி, கு
டும்டங்குலைக்கும் அல்பர்களுடைய புத்தியை
த்தானும் விரும்பிக்கேட்டு, தருமத்தினுக்கு
அடாதகருமத்தை மேற்கொண்டு, ஐவர்களை
யும் அனுதையாக்கி, அழகியவாளஞ் செறிந்
தநாட்டில ஒன்றாகிலுங் கொடுக்கமாட்டேன்.
பாண்டவர்கள் இராச்சிய அபேக்ஷையை விடு
த்துத் தவம்புரிந்து மோக்ஷவீட்டையடுத்துக்
கரையேற வேண்டுமென்றே எங்கள் பெரிய
தந்தை பக்ஷமாகப் புத்திகள்சொல்லி அனு
ப்பிவைத்தது. ஓ! ஓ! சஞ்சயனே! குலகோத்
திரத்துக்கும் தனக்கும் நன்மையுண்டாகத்
தவஞ்செய்யச்சொல்லி அனுப்பிய வார்த்தை
யைச் சிரசாககொண்டு நாங்கள் முன்பு சபை
யிற்கூறிய சபதத்தை விடுத்துத் தவஞ்செய்
வோமாகில், திரிதராட்டிரன் தம்பிபிள்ளைகள்
சொன்னசபதஞ் சோர்ந்துபோனர்க ளென்
னும் பழியும்பாபமும் இவரையும் எமதுமர
பையுஞ் சேருமே பெரியவயதினல் அதை
மறந்தாரோ? சஞ்சயனே நாங்கள் வீரப்பிர
தாபத்துடன் ஆபத்து வேளையில் கோபத்தி
னல் சபையில்விளம்பிய சத்திய வாக்கியத்
தை லோகப்பிரசித்தமாக முடித்து, உதிரவெ
ள்ளத்தில் மூழ்கி ஸ்நானஞ்செய்து, அரசர்
கள் பழிக்கும் பழுதுகள்போக்கி, எங்கள்
குலமாகிய திங்கள் குலமோங்க இந்த அங்
கையிற்சங்கு சக்கிராதரதேவனும் ஹரிபரந்
தாமனும் ஐவர்சகாயனுமாகிய அழகியமண
வாளனுடைய அடிமலரைப்பணிந்து குற்றம்
கற்றிக்கொள்ளுவோம் அன்றியும் எங்களுக்
குப் பொல்லாங்குசெய்து எக்காலத்திலும்
அசையாதவசையை இசையாகக் கொண்ட
துரோகிகளுடைய அழகாந்தமேனியை, தெ
ய்வீகமாகிய எமதுவிற்களில் தொடுத்துவிடுங்
கணையினல் சின்னபின்னமாகப் பிளந்து இர
த்தவெள்ளமொழுகவும், வெப்பமாகிய மூளை

கள் அற்பவாயிற் பெருகவும்செய்த அப்பொழுது எங்கள்பெரிய தகப்பனர் சொன்னசொற்படி தவஞ்செய்யக் கானகம் புகுவதன்றி, இதற்குமுன் ஒருக்காலும் வனம்போக மாட்டோமென்று சொல்லும் சஞ்சயனே! நினைக்குந்தோறும் சத்துருக்களுடைய மார்பும் பெரியதோளும் காத்திரவுடலும் அவர்கள்செய்தகபடவஞ்சமும் என்கண்ணெதிர் தோன்றிக் கொண்டிருப்பதினல் அவர்களுடைய தேகத்தை ஒருநொடிப்போதில் எனது விஜயகாண்டீபத்திலிருந்துவிடும் அளவிறந்த கணைகளினல் சல்லடைக்கண்களாக்கி, சூரியகிரணங்கள் சாளரங்கள்தோறும் பிரகாசிக்குந் தன்மைபோல் உதிரக்கம்பிகள் பீரிட்டடிக்கவும், வாய் செவி மூக்கு கண் இதுகளின்வழியாய்த் திரியும் இந்திரியங்கள் துந்துமந்திக்கவும், உயிர்கள்சிந்தவும், காக்கை கழுகுகள் கொந்தவும் செய்வேனல்லாமல் ஒருவரையும் உயிருடன்விடமாட்டேன். ஆ! ஆ!! சஞ்சயனே பஞ்சபூதசிரேஷ்டனுகிய வாயுகுமாரன் தனதுகரங்கொண்ட கதாயுதத்தினல் துரியோதனுதியர் நூறுபேர்களுடைய மண்டைகளுஞ் சிதைந்துசிந்தி மண்மேல்விழுந்து அழியும்படி மோதி, பூதப்பிரேத பைசாசகணங்களோடு நாய்-நரி-காக்கை-கழுகு-பருந்து முதலியவைகட்கு விருந்திட்டாலொழிய எங்களுள்ளத்திற் கோபமென்று குடிகொண்டெழுந்த சிவந்த யுகாந்தகாலாக்கினி தணியமாட்டாதே தெளிவிற்சிறந்த சஞ்சயனே! தேவாமிர்தத்திலும் சிறந்தபோசனமுண்டு அம்சதூளிகாமஞ்சத்திற் சயனங்கொண்டு வாயுவேக மநோவேகமுடைய தெய்வப்பரிமேலும் கன்னகபோல கரடமதங்களையுடைய இராஜகுஞ்சரத்தின்மேலும் நவரத்தினப் பணியார்ந்த திவ்யமணி இரதத்தின்மேலுமாரோகணித்து உலாவிவரும் தருமசொரூபியாகிய என்தமயன் பாதசாரியாய் நடக்கவும், மாயச்சூதாடி பாக்கியங்களையெல்லாங் கைக்கொண்டு வனவாசம் பனிரெண்டு வருடமென்று அனுப்பப்பனியிலும் வெய்யலிலும் காற்றினும் மழையிலும்வருந்தி மேடுபள்ளங் கற்பாறை முதலிய இவைகளிற்படுத்து நித்திரைசெய்யவும் கந்தமூல சருகாதிகளருந்தி வாழ்நாளை வீண்நாளாகக் கழிக்கவும், தாங்கள்சுகத்தை அனுபவித்திருக்கவுஞ் செய்த கீழ்மக்களுடைய உடல்கள் என்வில்லிலிருந்து வல்லியம்போல்வரும் காலாக்கினி ருத்திராஸ்திரத்தின் நெருப்பினல் வெந்து-புகைந்து - வருந்தி-கரிந்து-பொரிந்து-சரிந்து - மண்மேற் பொடிப்பொடியாகப் போம்படிசெய்து, தமயனென்னும் வாஞ்சை தரித்தேனென்று சகலருமுணரக் காட்டுவதுமன்றி நாளை நடத்துகின்ற யுத்தத்தில் சிகைகூடிய சிரம்-காம்-கால் களம்-உரம்-இடை-குடல் -செவி-நாக்கு-மூக்கு-நலமிலாக்கண்கள் மாமிசம்-உதிரம்-மயிர் தோல்-எண்பு-நரம்பு-நிணம் - சீழ் - நாற்றமாம் வெப்புநீர்-இப்படியாகக்கூடிய பகைவருடலத்தைக் கண்டங்கண்டமாக வெட்டிக் கோடி துண்டங்கண்டு சிரமெல்லாமுருட்டி நிலமெல்லாம் பரப்பிப் பொடிப்பொடியாக்கி நாசஞ்செய்து, எங்களைப்போல் அவர்கள் மோசம்போய் அலேயாமல், எல்லாமிழந்து வனத்திலுழலாமல், நாங்கள்செய்த சபதங்களையும் கருதாமல் எங்களுக்கும் இகழ்ச்சியில்லாமல் புகழ்ச்சிவரும்படியாய் அரம்பாஸ்திரீகளெதிர்ந்து ஆசைவிசுவாசத்துடன் தமது வாசதங்கு மூலேமேலணைந்து இராஜபோக வீரசொர்க்கத்தில் வாசமாகவைத்து உபசரிக்கும் அந்தச்சுகத்தை இவர்களனுபவிக்கும் படியாகக் கூசாமல் அனுப்பிவிட்டு, ஓசைக் கடல்சூழ்ந்த உலகமுழுமையும் வாசத்தார் புனைந்த சத்தியவாக்கியனுகிய தருமபூபதிக்குச் சம்பிரமமாக இஷ்டமுடனே யாவரும் தேவரும்போற்றப்பட்டமுங் கட்டிப் பார்ப்பேனையா எங்கள் தந்தைவார்த்தைக்கு யாங்கள் அடங்கி சபதமறந்து உலக ஆசையுந் துறந்து இருந்தாலும் இராஜசபையிற் பயந்து வருந்தி வயிறு எரிந்து மனங்குழைந்து திக்கற்றவனைப்போல் தியங்கிய மின்போன்ற கண்களையுடைய பாஞ்சாலி அன்று விளம்பியசாபம் இவர்கள் கோத்திரத்தையும் குலத்தையும் புத்திரவருக்கத்தையும் விட்டு நீங்காதென்று அழகியதோளினையுடைய ஐயனே! எங்கள் ஐயாவுக்குச்சொல்லும் இப்பேர்ப்பட்ட மனவைரமுடைய நீங்கள் போர்புரிந்து வெற்றிகொண்டு இராச்சியங் கைக்கொள்ளாமல், பழமையாகிய நாடுநகரங்களை எங்களுக்குக் கொடுவென்று யாசிப்பவர்களைப் போலே உலூகமாமுனியைத் தூதனுப்பிக் கேட்கச் சொல்லுவானேன் எனமுன் யாங்கள் புத்தியில்லாமையாலும் யுத்தஞ்செய்யச் சக்தி யில்லாமையாலும் பயத்தினுலும் கேட்டனுப்ப

வில்லே அவர்கள் நாடுகொடுக்கமாட்டார்களெ ன்றும், அதன்மூலமாய் வீரசொர்க்க மென் னும் வீடுவிடுக்கமாட்டார்க ளென்றும் எங்க ளுக்கு முன்னமேதானே நன்றாய்த்தெரியும் நாங்கள் எத்தனை நாளைக்குச் சும்மாயிருந்தா லும் அவர்களும் அத்தனை நாளைக்கு விசன மற்றிருப்பார்களென்று கருதி எங்களுடைய நாட்டைக் கொடுவென்று நாமே தூண்டினல் அவர்கள் தரமாட்டோமென்று தாண்டி விழு ந்தெழுந்து சண்டைக்குவருவார்கள். அப் போது நாம் பூண்டுகொண்ட சபதங்களெல் லாம் தீர்த்துக்கொண்டு புகழ்பெறலாமென்று மேலாகிய யுததிசெய்து தூதுவிடுத்தோமே யன்றி வேறல்ல அதற்கு எங்கள் பெரியதந் தை உம்மிடத்திற்சொல்லி அனுப்பியவாக்கி யங்களைக் கேட்டவுடனே முன்னிலும் விசே டித்த நூதனமாகிய பூமியும் பொன்னுபரணம் முதலிய பொருள்களோடு சகலவிதநன்மை யும், கோடாகோடியான பங்குங் குறைவில்லா மல் மேலாகப் பெற்றவர்களைப் போலானேம். அந்தோ! எங்கள்கோறிக்கை நிறைவேறுங் காலம் கைகூடியபடியால் பெரியதந்தைக்கு இந்தப்புத்திபிறந்து வனத்திற் றவஞ்செய்ய ச்சொன்னர். இந்தவிபரீத வார்த்தைகளையுங் கேட்டு மனஞ்சகித்து வழிதெரிந்து எங்களி டத்தில் நேராகவசனிக்கும்படி நாணமல் வீண கத் தூதுவந்த சஞ்சயனே! நாங்கள் சபை யில் மொழிந்த சபதங்கள் முடியுங்காலம் எதுவென்றிருந்த சந்தோஷத்திற்கு இடை யூறு விளையும்போலிருக்கின்ற தென்று என் மனது வருந்தும்படியாக நினைத்திருந்தேன். அதை நீதெரிந்து கொள்ளும்படியாக இப் போது சொல்லுகின்றேன் கேளும் எங்கள் பாட்டனராகிய வீஷமாச்சாரியார் - குருவா கிய துரோணச்சாரியார்-கிருபாச்சாரியார்-சி றியதந்தை விதுரமகாராஜன் இவர்களியாவ ரும் அந்தப்பக்ஷத்தி லிருக்கிறாகளே, அவர் கள் ஒருகாலத்தில் இருதிறவர்களையும் சமா தானப்படுத்தி நாடுநகரங்களைக்கொடுத்து நீங் கள் இவ்விதமாக இருங்களென்று இயம்பி னல் "மூத்தோர்சொல வார்த்தையமிர்தம்" என்னும் பழமொழிக்கு இணங்கும்படியாகப் பெரியோர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைத் தள்ளாமல் கேட்கவேண்டுமே, அவர்களு டைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு யுத்தத்தை நிறு த்திவிட்டால் நாங்கள் சபையிற்கூறிய சப தங்களெல்லாம் பிசகிப்போய்விடுமே சபதவ சனம் பிசகினல் பழியும்பாவமும் வந்துவிளை யுமே, என்று சஞ்சலங் கொண்டிருந்தேன் அந்தச்சஞ்சல வியாகூலம் இன்றளவில் நீங் கிவிட்டது அதென்னவென்றால் வீஷ்மர்முத லிய பெரியோர்கள் சமாதானஞ்செய்ய விரு ம்பியிருந்தால் எங்கள் பெரியதந்தை இந்த வார்த்தையைச்சொல்லி உம்மை அனுப்பி வைக்கமாட்டார் அவர்கருத்துக்குப் பெரி யோர்கள் உடன்படாமையால் காட்டுக்குப் போகச்சொல்லிக் கைகாட்டினரென்றும், நா டுகொடுப்பதில்லை சண்டைசெய்யச் சித்தமா யிருக்கின்றார்களென்றும் ஸ்திரமாகத் தெரிய வருகின்றது எங்களுக்குச் சந்தேக நிவிர்த்தி ஆச்சுது சஞ்சயனே! துரியோதனன் முத லிய நூறுபிள்ளைகளின் உயிர்கள் தேறித்தெ ளிந்த பெரியோர்களுடைய உள்ளங்கையில் அடங்கியிருந்தன. அந்தப் பெரியோர்களின் வார்த்தையைக்கேட்டு வணங்கி நடந்தால் இன்னஞ் சிலநாளைக்குக் கூட்டங்குலையாமலி ருப்பார்கள். உரியோராகிய பெரியோர்களின் வாக்கியத்தை எப்போதிழந்தார்களோ. அப் போதிவர்கள் இவ்வுலகத்தாரல்ல யமலோகத் தில ஒருவர்முகத்தை ஒருவர்பார்க்காமல் வரு ந்தி வாழ்கின்றவர்கள் இதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை எங்கள் பெரியதந்தையின் எண்ணம் கைக்குவராது நாமொன்று நினைத் தால் தெய்வந்தானென்று நினைக்கும் என் பதைமறந்த திரிதராட்டிரனும் மற்றயாவருங் கேட்க இவையனைத்துஞ் சொல்லக்கடவை யென்று பராக்கிரமசாலியாகிய விஜயன் ஆக் ரமத்துடன் சொன்னன் இதுதான் அருச்சு னன் விளம்பியதென்று இராஜசபையினிடத் தில் சஞ்சயன் அஞ்சாமல் விளம்பினன்.

தேவரகசிய வாக்கியம்.

இவ்வாறான வசனங்களைக்கேட்டு யாவ ரும் திகிலடைந்திருக்குஞ் சமயத்தில், விவே கத்தினுயர்ந்த வீஷ்மாச்சாரியார் இராஜாதி ராஜனகிய திரிதராட்டிரமகாராஜாவின் அழ கிய முகத்தைப்பார்த்து, பக்கங்களிற் பொருந் திய துரோணச்சாரி முதலிய பெரியோர்களி யாவரும் சந்தோஷங்கொண்டு சஞ்சலம்வி ண்டு ஏக்கம் நீங்கி ஊக்கமோங்கும்படியாக தேவரகசியவாக்கியம் ஒன்று சொல்லத் துணி ந்தார். இந்த உலகத்தை இதுகாறும் நிந்தை

இல்லாமல் விந்தையாய் அரசுபுரிந்து வந்து
இப்போது மைந்தர் நூற்றுவரால் சிந்தை
நொந்த அந்தகனுகிய என்மைந்தனே ! கே
ளும் சத்திய லோகத்தில் நித்தியராகுமா துரிய
வசன மகாமுனிவர்கள் சுற்றியிருக்கப் பொற்
ருமரைத்தவிசில் வீற்றிருக்கும்சிருஷ்டிகர்த்த
வாகிய பிரமதேவர் தருமபத்தினியுடன் பொ
ருந்தியிருக்குஞ் சமயத்தில், வேதபுங்கவரா
கிய தேவகுருவும் தேவேந்திரனும் தேவர்
களும்வந்து தான்முகனைக்கண்டு சாஷ்டாங்க
நமஸ்காரஞ்செய்து அருகுற்ற ஆசனத்தில்
அமர்ந்திருக்கையில் இரண்டுபோ திவ்விய
தேசோமயப்புருஷர்கள் அந்தச்சபைக்கு நே
ராகவந்து சிருஷ்டிகர்த்தாவுக்கு வணங்காமல்
இறுமாந்து அப்பால் நடந்துபோகும் பெரு
மையைக்கண்டு, பிரகஸ்பதியினுடைய மன
தில் ஆச்சரியந்தோன்றப் பிரமனைநோக்கி,
ஓ பரிசுத்தனே ! நல்லவரென்பவ ரெல்லாம்
உருவாகத்தோன்றியதையொத்த இந்த வல்ல
வர்கள் இவிடம்வந்து தேவரீரை மதியாமற்
போகின்றகாரணம்யாதோ? இவர்களியாரோ?
அடியேனுக்குத் தெரியச்சொல்ல வேண்டுமெ
ன்னவும் பிரமதேவர் நகைத்து தேவகுருவை
நோக்கி, இந்த மகானுபாவர்களை இதுவரை
யிலும் நீரறிந்ததில்லையோ பிரஸ்பதியே கே
ளும் புரகதன சராசரங்களாலேயும் ஸ்துதிக்
கும் பெரும்புகழினையுடைய நரநாராயணரெ
ன்பவ ரிவர்கள்தான் தேவர்களுக்கும் சத்திய
வசன ஆசாரபரர்களாகிய தேவபக்தியுடைய
புண்ணியவான்களுக்கும் இடையூருகிய துன்
பம் வருமாகில் தக்ஷணத்தில்வந்து அவர்கள்
பட்சத்திலிருந்து துன்ப நீக்கி இன்பம் விளை
யச்செய்து புண்ணிய வெண்ணமுள்ள கண்
ணியவான்களுக்குப் போதுமான துணையா
யிருந்து, பாபசிந்தையுடைய பாபிகள் எண்
ணிய எண்ணங்கள் கைகூடவொட்டாமல் அ
வர்களுடைய புத்திரமித்திரர்களைப் பாழாக்கி
சதாகாலமும் லோகோபகாரஞ்செய்து இரட்
சிக்கும் பழமையாகிய மூலகாரணர்கள்மேலும்
நாமிருக்குஞ்சத்தியலோகம் விஷ்ணுலோகம்
சிவலோகம் இந்த மூன்று லோகங்களுக்குந்
தடையறப்போய்த் திரும்புவார்கள் தகுதியா
கிய காரியங்கள் ஏதாகிலுமொன்று விளையு
மாகில், அதை நீக்கும் பொருட்டுப் பொன்னு
லகத்திலும் புகுந்து வருவார்கள். பூமியிலும
சத்தியவசன நித்தியவிரத பத்திமான்களா
கிய புத்திமான்களிடத்தில் அவர்களுடைய
விசுவாசநேச உத்தமபத்தினிமார்கள் வயிற்
றின்வாயிலாக ராஜபுத்திரராகப்பிறந்து, வேத
முதலிய மநு நீதிதருமங்களை நிலைநிறுத்தி
சிஷ்டாசாரத் தன்மையும் பழகித்திரும்பிவரு
வார்கள். ஆதிமூலமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்
த்தியின் நினைப்பினுல் உற்பத்தியானவர்கள்.
இவர்களுடைய பெருமையும் பிரதாபமும்
இவ்வளவென்று எடுத்து சொல்லுவதற்கு
என்தரமல்லவென்று பிரமதேவர் சொல்லக்
கேட்டு மகிழ்ந்து நமஸ்கரித்து விடைபெற்
றுக்கொண்டு, தேவகுருவும் இந்திரனுந் தே
வர்களுந் தெய்வலோகம் போய்ச்சேர்ந்திருக்
கும் நாளையில், பூமியில் சில இராக்ஷதர் பிற
ந்து தவங்களிற்சிறந்த முனி புங்கவர்களோடு
தேவர்கள் முதலிய யாவர்களும் வருந்தும்
படியாக உபத்திரவஞ்செய்துவருங்காலத்தில்
தேவர்களுந் தேவேந்திரனுஞ்சேர்ந்து, ஆதி
யில் பிரமன்சொல்லிய வாக்கியத்தை நினை
த்து, ஆபத்பாந்துவாய் அனுதரக்ஷகராய்
விளங்கிய நரநாராயண மூர்த்திகளை அரக்க
ரால் விளைந்த துன்பஞ் சகிக்கப்படவில்லை
யென்று திக்குநோக்கித்தொழுது அடைக்கல
மென்று கூவியழுதபோது அந்த நரநாரா
யணமூர்த்திக ளிருவரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவ
ராகவும் அழகிய விஜய பராக்கிரம அருச்
சுனனுகவும் இந்தப்பூமியி லவதரித்தார்கள்.

அப்பனே ! அந்தக்காரணத்தினு வல்ல
வா வேதமுந்தேடிக் காணக்கூடாத செஞ்
சடைக் கடவுளென்னுஞ் சிவபெருமானைச்
சீக்கிரத்திற்றரிசிக்கத் தவஞ்செய்ததும் அவர்
பிரசன்னமானதும் கட்டிப் புரண்டு விளையா
டிக் கங்கையுந்திங்களும் மங்கையும் பொங்கர
வும் அங்கமுங்கலங்கக் காண்டீபத்தினடியுண்
டதும் கருணைசுரந்ததும் பாசுபதாஸ்திரம்
பெற்றதும், காலகேய நிவாதகவச இராக்கத
ரை வென்றதும் இரணியபுரவாசிகளைக் கொ
ன்றதும் இந்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம்
நின்றதும், சகலசுப சந்தோஷ வைபவங்களு
ந்தேவர்களுக்கு வரும்படியாகக் கண்டதும்,
அமுத போஜனமுண்டதும் தெய்வலோக
வரசு புரிந்ததும் இவனே அவன் அவனே
இவனுகையா லல்லவோ இவ்வளவு மகத்து
வங்களும் நடந்தது குழந்தாய் தொழுந்தக
வினையுடைய பலமும்-குணமும்-அழகும் பழ
கிய விற்றிறமையின் விற்பனமும்-ஆண்மிக்

சையும்-பெருமையும்-பிரகாசமுங்-கீர்த்தியும் நீதியும்-இராஜமுறைமையும் - உண்மையுமுடைய காண்டீபனுக்கு ஒப்பாகப் பெரும்புகழையும் பிரதாபவெற்றியையும் பெற்றவர்களெவர்களிருக்கிறார்கள். திரிபுரதகனனாகிய திரிநேத்திரதாரியை இணையாகச் சொன்னாற் சொல்லலாம் மற்றொருவரையுஞ் சமமாகச் சொல்லக்கூடாத விற்குணமேற்றும் வீராதி வீரனாகிய பற்குணனைச் சாதரணமாகிய சத்துருவாக நினைத்து ஜயங்கொள்வோமென்றெண்ணி இருப்பது அவிவேகமேயன்றி, விவேகத்துடன் சேர்க்கத்தக்கதோ ? இத்தன்மையாகிய வீரதீர சூரபார காண்டீபமுடைய விஜயனுக்கு நானே எதிரியென்று சூரியன் பெற்ற சவுரியன் நாள்தோறும் அஞ்சாமற் சொல்லிவரும் வஞ்சகவார்த்தையைக்கொஞ்சமேனும் நிசமென்று நம்பாதே சுயோதனா அருச்சுனனே அஸ்திரசஸ்திர வலிமையில் மேலாகச்சிறந்தவன் கர்னனே குத்திர க்ஷுத்திரவார்த்தையில் காலாகப் பறந்தவன் இதை நானுணர்ந்து சொன்னதாகக் கொள்ளாதே திரிலோகத்தாரும் அறிந்ததேயன்றி வேறல்ல அப்பா எனது பேரனே ! இந்தமொழியை நீ உட்கொண்டு யோசிப்பையாகில் இவ்வுலகத்திற்கு முதன்மையாகும் பெருமையே நீயேபெறுவாய் ஓ இராஜச்செல்வமே ! விவேக சூனியனாகிய உன் மாமன் சகுனியும் கட்டிக்கொண்டு வாவென்றால் வெட்டிக்கொண்டு வரும் உன் தம்பி துச்சாதனனும் (என்னடா ஆண்டிதாதனானையென்றால் இதுவுமொரு கந்தாயம்) என்பதையொத்த அங்கதேசராஜனாகிய கர்னனும், இந்த மூவருஞ் சொல்லிய உறுதிமொழியைத் தேனும் பாலும்போலக்கேட்டு அதற்கிணங்கநடக்கின்றாயல்லது என்போலொத்தவர்கள்பொன்போல் நயமாகச்சொல்லிய ஞாயவசனங்களைத் தள்ளிப்புகைந்து எரிந்து அழியச்செய்யுங் கோபாக்கினியைத் தாபாக்கினியாகக் கொண்டு, சகலராச்சிய சம்பத்துமுதலிய பந்துமித்திரரைப் போக்கடித்துக்கொள்ள ஏதுவாயிருக்கிறாய், ஒருவர் (கட்டிக்கொடுத்த சோறுங் கற்றுக்கொடுத்த சொல்லும் நிலைநிற்காது) என்னு மூலகமொழியை மறந்துசிறந்த உன்னால் இந்தக்குருகுலத்துக்கு நேரிடுங்கொடிய பொல்லாங்கைக்குறித்து கடைசிமுடிவில்உரியோராகிய பெரியோர்களிருந்தும் தகும் தகாதெனச்சொல்லி அரசை நிறுத்தாமற் போனார்களென்று யாவரும் எங்களைநொந்து ஒறுத்துக் கொள்வார்களே யல்லது இந்த அல்பரை எவரும் நினைத்து நோவமாட்டார்கள் பெருங்காற்றானபோது உயர்ந்தமரத்தை அலைத்து வருத்தி முறிப்பதன்றி தாழ்ந்த மரத்தைச் சாராது அதுபோல உலகத்திற் பிறக்கும் பழிச்சொல்லானது உயர்ந்த பெரியோர்களை அடுப்பதன்றி சிறியோர்களைத் தொடரமாட்டாது. ஆகையால் இன்று முதற்கொண்டு எங்களுடைய விவேகத்தினால் விளையும் நீதிவாய்ந்த தருமவசனங்களைக்கேட்டு உயிர் வாழும்படியாக ஓர் உறுதிகொண்டு எங்களை நம்புவையாகில் இந்த பஞ்சாசத்கோடி பூமண்டலமுழுதும் சுவேதக்ஷத்திர நீழலில் ஏகசக்கிராதிபதியாகத்தம்பிமார்களுடன் நீயே அரசாட்சி செய்யும்படியாய்க் கொடுக்கமாட்டுவோம் பரிசுத்தவான்களாகிய பாண்டவர்கள் பூர்வத்தில் இராஜசபையிற்கூறிய சபதங்களையும் திருப்பிவிடுவோம் இதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை பால்யராஜனே ! திங்கள்குலத்திலும் உங்களிடத்திலும் எனக்கு மிகுந்த ஆசை இருப்பதினால் சொன்னேன். இந்த வாக்கியங்களை உன்னுள்ளத்திற் சிந்திக்கக் கடவையென்று வீஷ்மாச்சாரியர்சொல்லவும் அந்த வார்த்தைகளைக் கர்னன்கேட்டுத் தலைசாய்த்து பக்கத்திலிருக்கும் பெரியோர்களுடை சந்திர பிம்பமுகத்தை நோக்கிச்சொல்லுவான்.

அறிஞரே கேளுங்கள் ! இந்த உத்தமராகிய காங்கேயரென்னும் புத்திமான் எந்த வேளையிலும் என்னை சுட்டிச்சுட்டித் திட்டித் திட்டிக்கோபிக்கின்றார். ஐயோ ! நானென்ன செய்வேன. இராஜனுள்ளம் இராஜதந்திரம் காலம்-சமயம்-நோக்கம்-வீரம் - பெருமை - புகழ்-கீர்த்தி-திடம்-தீரம்-இவைகளெல்லாந் தெரிந்த உத்தமராகும் இருவருக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை இதழ்விரிந்த மலர்மாலையணிந்த மார்பினராகிய மன்னர்களின் மனோபீஷ்டமெப்படியோ அப்படியே அநுசரித்துக் குழைந்துநடக்கும் என்னைப்போலொத்தவர்களுக்கு இராஜகாரியத்தைத் தடுக்கவும் நடப்பிக்கவும் என்னசுதந்தர முண்டாயிருக்கும், இராஜசபையில் சமானமாக எங்களையிருத்தி வீரபட்டமுள்ள தீரரென்று தன்னைப்

போல் பாவித்து சவரட்சணைசெய்து ஆண்டு வரும் பட்சமுடைய பட்டாபிஷேக பிரபுக் களின் தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களிற் பஞ்சுபட்டாலும், சேவகத்தொழில் செய்யும் நாங்கள் இருகண்களிலும் மூள்பட்டதாக அ னுசரித்து நடவாமற் போவோமாகில், அவர் களையடுத்து நெடுநாளாகச் சாப்பிட்ட அரிய செஞ்சோற்றுக்கடன் எவ்விதத்திற் றீரும் நாங்கள் எந்தக்காலத்தில் நற்கதியையடை வோம். வணங்காமுடியோனுடைய மனதை யறிந்த நாங்கள் யேதோ கோபமாகப்பேசி னால், இராச்சியமும் செல்வமும் எங்களாலழி ந்துபோகிறதாகச் சொல்லுகின்றீர். ஐயா வீஷ்மாச்சாரியரே! சிந்தினாலறுந்துபோகிற மூக்கு சேனைநாளைக்கிருக்குமோ? சீமானுக்கு ஆகிறதும் அழிகிறதும் எங்களாலிருக்கிற தோ? அத்தனே! இராஜமுறைமைகளில் இது தகுங்காரியம் இது தகாத காரியமெ ன்றுசொல்லி நடத்தவேண்டிய கடமை உம் மைப்போலொத்த நாதர்களுடைய தாயிருக்க, இராஜர்களுடைய அன்பையுந் தயவையுஞ் சம்பாதிக்கும் எங்களைப்போன்ற சேவகவீரர் கள் சமயம் வாய்த்தபோது எப்படிப்பட்ட தீரர்களையுந் திரணமாக மதித்து, எங்கள் திருஷ்டிக்குத்திரிமூர்த்தியும் ஈடல்லவென்று மதித்து, அட்டகிரிகளையுந் துட்டகஜங் களையும்விட்டெறிந்துவிளையாடி, வானத்தை வில்லாகவளைத்து மணலைக்கயிறுகத் திரி த்து, சமுத்திரத்தைச் சாப்பிட்டு ஏப்பமிட்டு வல்லாளரென்று சொலலானுரைக்குங் கட மை, எங்களுடையதாயிருக்க பரியாரிதலை மாட்டிலிருந் தழுவதுபோல தனிவழிக்குப் பிடித்தகொள்ளி தலைமாட்டுக் கொள்ளியாய்ச் சமைந்ததற்கிடோய்த் தங்களைப்போல் நாங்க ளும் இளைத்துச்சொல்லுவதுதருமமா? ஐயா! இராஜவிபகாரங்களுஞ் சேவகர் செய்கைகளு ந்தெரிந்த பெரியோராகிய தேவரீர் எங்களை வெறுத்துச்சொல்லவும் ஞாயமுண்டோ சாக த்துணிந்தபேர்க்குச் சமுத்திரத்தில் மூழ்கிப் போய் விடுவோமென்னுந் துன்பமுந் தோன் றுமோ தாஷ்டீகராகிய வீஷ்மாச்சாரியரே! புண்ணியற்கோலிடுந் தன்மைபோல் எங்களை விடவிடப் பேசவேண்டாமென்று உண்மை யாகிய கட்டுரைகளை வெளிவிட்டுக் கர்னன் சொன்ன உடனே, பரிசுத்தமனத்தினையுற்ற வீஷ்மாச்சாரியார் பிரகாசமற்ற கண்களைப் பெற்ற திரிதராட்டிரனுடைய முகத்தைநோ க்கி இதனைச் சொல்லுவதானர்.

அப்பா திரிதராட்டிரனே கேட்டையா! எப்படிப்பட்ட சத்துருக்களென்றாலும் ஒரே கணையினல் உடல்வேறு தலைவேறாகத் துண் டித்து விடுவேனென்று இந்தக்கர்னன் தன் னைத்தானேமெச்சிக்கொண்டு தானேபுகழ்ந்து வாய்வளருஞ் சொல்லுகின்றதைக்கேட்டிருக் கின்றோமல்லாமல், கைவளத்தினல் யுத்தஞ் செய்து வெற்றியைப்பெறக் கண்டறிந்த தில் லையே அதற்குச் சாட்சியாக இப்போது சொ ல்லிய வார்த்தையை யாவருங் கேட்டீர்களா சபைநிறைந்த தன்னியர்களே? துருபதேய மகாராஜன் சுயம்வரம் நாட்டிவைத்த பாஞ் சாலதேசத்தில் திரௌபதாதேவியின் விவா க்கத்திற்குப்பற்பல தேசத்தரசர்களுஞ்சென்று நெருங்கியிருந்த காலையில், திருஷ்டத்தூய்ம னால் நேமித்த வில்வளைத்து மச்சேந்திரத்தை யறுத்துப் பிரகாசம்பெற்ற துரியோதனமக ராஜனுக்கு வெற்றியும் பெருமையுங் கொடுத் தான். அன்றியும் சித்திரசேனனென்னுங் கந்திருவன் துரியோதனன் முதலிய யாவரை யுங்கட்டிக்கொண்டு போம்போது தான்போ யெதிர்த்து அனேக யுந்தங்களைச்செய்து அர வக்கொடியோனாகிய அரசனைமீட்டுவந்தான். பின்னையும் புயவலிமையையுடைய அருச்சு னன் பேடிரூபத்துடன் இணையில்லாமல்வளை ந்த விஜயகாண்டீபத்தைத்தாங்கி, வேகங்கொ ண்ட குதிரைபூட்டிய இரதத்தைக் கைபழ காத சிறுபிள்ளை உத்தரகுமாரன் செலுத்த ஆரோகணித்து, ஒருதேர் ஒருவில்தானொருவ னெனவந்த அவ்விஜயன் அநேகங்கோடி இரதமுலிய அதிரதர் மகாரதர் சமரதர்களை வீழ்த்தியபோது இரதகஜதுரகபதாதியர் பின் னிட்டோட முன்னிட்டோடி யொளித்த இந் தக்கர்னனையும் பின்னமுறத் துளைத்துப்பசுக் கூட்டங்களைத் திருப்பிக்கொண்டு ஸ்திரமாக விடுத்த மோகனஸ்திரத்தால் யாவரையும்மய ங்கச்செய்து சிலவஸ்திரங்களையும் ஆபரணங் களையுங்கைக்கொண்டு, அஸ்தினபுரம்வரைக் கும் இவனைப்புறமிதுகிட்டோட அடித்து ஜயங்கொண்டகாலத்தில் அந்த அருச்சுனனை வெற்றிகொண்டு அவன் கைக்கொண்ட ஆவி னங்களையு மீட்டுக்கொடுத்து, வணங்காமுடி யை யுடைய மன்னவனுக்கு வலிமையும் புக ழும் வரச்செய்தான். அடக்கமுடையவரா

யிருந்து யுத்தகாலம் நேரிடுகிற வரையிலும் காத்திருக்கின்ற தீரசூர சேவகத்திறமுடைய வீராதிவீராகிய பேர்கள் சத்துருக்கள்பேரில் படையெடுத்துச்செல்வதும் அவர்களை வெல்வதும் உலகமெல்லாங் கொண்டாடப் புகழ் பெற்று வருவதும் இயற்கையே. இத்தன்மையவாகிய திடவீரத்தில் வல்லவரானபேர்கள் தங்கள் திறத்தைவாக்கினுற்சொல்லமாட்டார்கள். அப்படி சொல்லுவார்களாகில் உடனே யவர்கள் வில்திறமை முதலிய சாமர்த்தியங்களும் அழிந்துபோம். "அடக்கமமரரு ளுய்க்கு மடங்காமையாரிரு ளுய்த்துவிடும்" எனபது நீதியன்றே. இதன்றியும் தான் பிறந்தவருஷமும் தனக்குக்கிடைத்திருக்குஞ் சம்பத்தும் குற்றமில்லாத யோககாலமும் புசிக்கும் ஔஷதமும் குருவினுபதேசமும் நேரிட்ட அவமானமும் தான்செய்த தருமமும் ஸ்ரீபோகமும் கற்றகல்வியும் திடவீரசாமார்த்திய மும்மானமும் வயதின்றொகையும் இவைகளை யெல்லாம் ஒருவரறியும்படியாகச் சொல்லக் கூடாது அப்படிக்குசொன்னுர்களாகில் அப்போதே அவைகளெல்லா மழிந்துபோம் மேலும் ஜயிக்கத் திறமில்லாதமூடர்கள் படைமுகத்தில் ஜயிப்பேனென்று வாக்கில் வந்த வண்ணம் பிதற்றுவார்கள் (குறைக்கின்றநாய் கடிக்கவறியாது) என்னும் பழமொழி என்ன பொய்யா? "வற்றியவோலை கலகலக்கும் மெஞ்ஞான்றும், பச்சோலைக்கில்லையொலி" என்றும் "வெணகலத்திலோசைமிகு மேவிரியசும் பொ, ஞெண்கலத்தினுண்டோவொலி" என்னுஞ்சொல்லியபடி ஜயம்பெறுவதற்கு முன்னமே ஜயிப்பேனென்று சொல்லும் பிரதாபங்கள் மாசடையுமென்று மானமேற்கொண்ட மேலோர் சொல்லமாட்டார்கள். (நிறைகுடந் தளும்பாது குறைகுடமே தளும்பும்) என்ற வாக்கியத்தின்படி வாசாகயிங்கரியஞ் சொல்லிக்கொண்டு காலங்கழிக்கும் கர்னனுடைய ஆதரவினுல் சுவேதவாம்புரவிபூட்டிய தேரேறிவரும் ஆலகாலவிஷயத்தையொத்த அழகிய அருச்சுனனை மதியாமல், அதிக சொல்பத்தில் வென்று விடலாமென்றும் சொப்பனம்போ லெண்ணி, இந்தக்குற்றமாகிய துன்பங்கள் யாவற்றையும விளைவித்துக்கொண்டான் துரியோதனன் அவனப்படிக்கு என்னைக்கொண்டாலும் பொய்யில்லாத உள்ளமும் - பொறுமையும் - நற்குணமும்-பரிசுத்தமும்-நயவசனமும் உடைய ஐவர்களை, கோபமும்-துற்குணமும் அசுத்தமும்-அசத்தியமும் கடூரவசனமும்-குற்றமும் பொருந்திய அயோக்கியராகுந் துரியோதனுதியர்களோ ஜெயிப்பவர்கள்? யாவருங்கற்றுணர்ந்த சாஸ்திர முதலிய நீதிநெறியை யுத்தியினுற்றெரிந்து கொண்ட புத்திமானுகிய திரிதராட்டிரனென்னும் என் புத்திரனே! எனக்குச் சம்மதமாகத்தோன்றிய நாட்டை பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்து, அவர்கள் மனமகிழ்ந்து அரசுபுரியும்படியாகச்செயதுமற்ற இராச்சிய முழுமையும் அழகிய வெள்ளைக்குடை நீழற்படுத்தி, உனது புத்திரர்களுடன் வாழ்வைப்பெறுதல் எனது மனத்தினுக்கு மிகுந்த துணிவாயிருக்கின்றது. இதற்கு யாதொருகுறைவுமில்லை. நான் நிறைந்தமனதாகச் சொன்னேனென்று சத்தியவிரதசிந்தையை நித்தியமாக உடைய வீஷ்மாச்சாரியார் சொல்லவும் பக்கத்திலிருந்த யாவரும் தகுந்த தருமமும் இராஜமுறையையும் சாற்றினுர் வீஷ்மரென்று மகிழவும், தனுர்வேத பண்டிதராகிய துரோணுச்சாரியார் திரிதராட்டிரனை நோக்கிச் சொல்லுவார்.

அரசனே! பரதமகாராஜனுடைய மாபென்னும்பிரயோசனத்தை இன்று நிலைநிறுத்தினுர் விரதபூஷணராகிய காங்கேயர் ஆகையால் இந்தவசனம் எல்லாமேன்மைக்கு மேன்மையானது. இதைவிடவேறுநன்மையென்பதில்லை குலாவியிருக்குங் கூட்டமாகிய பந்துக்களுடன் வேற்றுமையில்லாமற் பொருந்தி, பிறர்பழிக்க இடங்கொடாமல் வாழ்கின்ற வாழ்வைபோல்சுகம் இதுவரையிலும் நான் கண்ணுற்கண்டதுமில்லை. கேட்டதுமில்லை. இனி காணப்போகிறது மில்லை. வீஷ்மாச்சாரியார் தகுதியாகிய காரியங்களை யோசித்துச்சொன்னுர். இன்றுமுதலாக உன்னுடைய குலமுந்தழைக்கும். புத்திரமித்திராதி முதலிய உலகத்துயிரும் பிழைக்கும். உனது செல்வஞ்செழிக்கும். ஐயா! உன்னுடைய வழிபடுகடவுள் சொன்ன வாக்கியத்தைப்போல் இந்த மகானுபாவர் சொல்லிய தருமவசனத்தை வழித்துணையாகக் காப்பாற்றுவாயாகில், நன்மை யென்பவைகள்யாவையும் பெறுவாய். இதன்றியும், அரசராகப் பிறந்தபேர்கள்சத்துருக்களிடத்தில் தங்களுக்குள்ள வீரியங்களையுஞ்சொல்லி, இல்லாத சௌரியங்களையும் இரவலாகக்கொண்டு எடுத்

துப்பேசவேண்டியது. சகோதராள் முதலிய உள்ளிட்டாரிடத்தில் காரியங்களாகிய தொழில்களைக் குறித்துக் கலந்து பேசவேண்டியது. குடும்பத்திற்பிறந்தபெரியோர்களாவது ஆசானாவது-மந்திரியாவது- அன்புநிறைந்த தோழனாவது-நடுவு நிலைமையாகப்பகுத்துச் சொல்லும் நீதிவாக்கியங்களைத் தருமதேவதை சொல்லிய சத்தியவாக்கியமென்றுதனது விவேகத்தினால் ஆராய்ச்சி செய்து அவ்வழி நடக்கவேண்டியது. இதுகளைச் செவ்வையாகவுன்னி உன்புத்திரரை நல்லவழியில் நடத்துவையாகில், நுண்மையறிவிலும் நுட்பமுணர்ந்த அறிஞர்கள் கொண்டாடும்படியாக உன்னுடைய குலநலமானது வாழ்விற் சிறந்து தாழ்விலா தோங்கும். என்று துரோணாச்சாரியர் இனிய வசனங்களினால் பற்பலவாகச்சொல்லவும் இவ்விதமாகச் சொல்லிய பெரியோர்களை வணங்கித்துதித்து அவர்களுடன் கலந்து ஆலோசிக்காமல், அம்மேலோருரைத்த வாக்கியங்களெல்லாம் ஆலகாலவிஷம்போல் கர்ன கடூரமாய்க் கேட்டு மனம்வருந்தி அவர்கள் பக்ஷத்தில் வைத்திருந்த குவிந்ததாமரை மலர்போன்ற முகத்தைச் சஞ்சயனுக்கு நேராகத் திருப்பிக்கொண்டு, ஓ சஞ்சயனே! சொல்லுவதற்கரிதாகிய குருகுலத்திற் பிறந்த துரியோதனன் முதலாகிய மன்னவரியாவரும் பகைமேற்கொண்டு எதிர்த்துப்போர் செய்யப்புகும் யுத்தகளத்தில் கானகந்திரிந்து கால்கைகளோய்ந்து அன்னபானாதிகளுக்கு அவதிப்பட்டு வதங்கியபாண்டவர்கள் உச்சாகத்துடன் எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்வதற்கு வலமையுண்டோ? இளைத்த இவர்களுக்குச் சகாயம் எவர் வருவார்கள்? ஆருடைய துணையைநம்பி அமர்செய்யவருவார்கள்? ஐவர்களுக்கு நேரிட்டிருக்கும் பலாபலங்களைச் சொல்லும் சஞ்சயனே என்று திரிதராட்டிரன் கேட்கவும், அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சபையில் நிறைந்திருந்த சத்தியமுனிவர்களும் தேசதேசத் தரசர்களும் விசனமடைந்து, இராஜனுடைய ஊழ்வினைப் பயனுக்குத் தகுந்தபுத்தி இதுவென்று தங்கள் பிராணன்பேரில்வைத்திருந்த ஆசையை அன்றுவிடுத்து, இனிபடியுங்காலம் நேரிட்டதென்று மனம்வருந்தி இருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க அந்தச் சமயத்தில் திரிகாலமுந் தெரிந்த சஞ்சயன் மெலிந்துவருந்தி, ஐ ஐயோ!! சந்திரகுலத்திற் பிறந்த நமது அரசனுடைய தெளிவாகிய விவேகத்திற்கு என்னதாகஷியோ? வீஷ்மாச்சாரியார் துரோணர் முதலிய பெரியோர்களும் சொல்லிய தருமநீதிகளை உன்னி உணராமற்போயினான். இதென்னகாலம்? ஏதேது இனியாவரும் பிழைப்பதற்கு ஏதுவையில்லையென்று பெருமூச்சுவிட்டு, விதையொன்று போடச் செடியொன்று முளைக்குமா? வீடுபோவெனக் காடுவாவாவென இருக்கும் முதிர்ந்த வயதினையுடைய தகப்பன் இவ்வளவு அறிவினையுடையவனானால் இவன் பெற்றபிள்ளைகளைப் பழித்துமனம் வருந்திநோவது நமக்குப் பெருமையன்று (தந்தையெவ்வழி அவ்வழி தனையர்) என்றும் (தவத்தளவேயாகுமாம் தான்பெற்றசெல்வம்) என்றும் உள்ளமுதியோர் வாக்கின்படி இவனுடைய கெடுநினைப்பும் பாபங்களுஞ்சேர்ந்து மைந்தரென்னுமுருவாகி வந்திருக்கிறார்கள் இவைகளுக்கெல்லாம் மூலமானவன் இந்தக்குருடனே என்று ஸ்திரமாகச்சிந்தையிற்கொண்டு சபையிலுள்ள யாவர்களும் ஆச்சரியப்படும்படியாகத் திரிதராட்டிரனை நோக்கிச் சஞ்சயன் சொல்லுகின்றான். குடும்பந் துலங்கச்செய்யுங் குருகுலக்கோவே கேளும்! தெய்வசகாயம்பெற்ற ஐவர்களுக்குப் பின்பலமும் வேண்டுமோ? அவர்களும ஒருவரைப்படைத்துணை விரும்புவார்களோ? தென்றிசை யமனையும் குலகிரியையும் பந்துபோலெடுத் தெறிந்து விளையாடிபடிக்கும் இடும்பாசுரனை-பகாசுரனை கிம்மிராசுரனை சகடாசுரனை-ஜராசந்தனை-இயக்கர் நடுங்கும் மணிமாலனை-கீசகனை-இறைப்போதினுக்குள் இடித்து மடித்துத்தேய்த்துக் கிழித்து மாய்த்து அழித்துச் சயங்கொண்ட வீரகண்டை யொலிக்குங் காலினையுடைய கதாயுதனாகும் வீமசேனனிருக்க, வெற்றியையுடைய பாண்டவர்களுக்குச் சத்தியாகிய துணையும் வேண்டுமோ? சொல்லும் ஐயனே! இஃதன்றியும் உலகமெல்லாம் வருந்தக் காண்டவமெரித்தும் மாக்ஷிமையையுடைய இராஜவருக்கங்களை வேரறுத்தும், உத்தரகுரு கண்டத்தோ ரியாவரையும்வென்று உம்பர் மகிழச் செம்பொன்முதலிய திரைகொண்டும், பின்பலம் வேண்டாத வீரப்பிரதாபத்தையும் அனுமக்கொடியையும் அம்பொன் மகமேரு

வில் நாட்டி நின்மலநிஷ்கள நிராமயனாகிய சங்காசுயம்புவின் தரிசனங்கொண்டு பாசுப தாஸ்திரமும பெற்று காலகேய நிவாதகவசர் கள் மாய்ந்திடக்காய்ந்து,வீரவாகைவேய்ந்து இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்குச் சுகமீ ய்ந்து, தேவாமிர்தம் புசித்துக்களித்து இணை யில்லாக்கணைகள் பெற்ற விரஷப விராட்டா கிய விஜயனிருக்கப் பாண்டவர்களுக்குப் பல முண்டோவென்று நீர் நினைத்துக் கேட்டது எனக்கும் பழிப்பாக விருக்கின்றது. பார்த் திபனே! இன்னமுங்கேளும் பிள்ளையென்று வந்த பூதகியுயிரை முலைப்பாலுடன் பருகி யும், தேவேந்திரன் வஞ்சகத்தினால் வருஷிக் கச்செய்த கல்மாரியைக் கோவர்த்தனகிரியெ ன்னுங் குடையினாற்றடுத்தும், ஆயர்களோடு ஆவினங்களை இரட்சித்தும் மாமனாகிய கம் சனைக்கொன்றும் இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் நட ந்த இராசசூயயாகத்தில் சிசுபாலனைச் சிரச் சேதஞ்செய்தும், ஐவர்சகாயனென்று அஞ் சனமேனியையுடைய கண்ணனிருப்பது திண்ணமாய்த் தெரிந்திருந்தும், ஐவருடைய வல்லபங்களையும் படைத்துணைகளையும் விசா ரிக்கும் புத்திமான்களுண்டோ? மேலும் "குணமென்னுங்குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேனுங்காத்தலரிது" என்பதுபோல் சத் தியமும்-சாந்தமும்-பொறுமையும்-தருமமுப் வழுவாத, விரதசீல மெய்ஞ்ஞான நீதிபரனா கிய தருமநந்தனன் சோபித்து வில்வளைத் துப் பகைவர் மேலெதிர்க்குங் காலத்தில் திரி புராந்தகனையும்வடவாமுகாக்கினியையும் ஒப் பாகிநிற்பான். நவரத்தின மழுத்திய அணி முடிதரித்த அரசே! மற்றத்தம்பிமார்களுக்கு ஈடாகயெதிர்த்து நேர்நின்று போர்செய்பவர் கள் யாரிருக்கின்றார்கள்.

இவர்களெல்லா மிருக்க, இந்தச்சந்திர வம்சத்திற் பரம்பரையாகப்பிறந்து அந்நாண் முத லிந்நாள்வரையில் நீதிசெலுத்திவந்த வேந்தர்களின் தீரவீரங்களிலும் தன் தந்தை யாகிய விசயபராக்கிரமனுடைய சேவகத்திற ங்களிலும், நாலுபங்கு உயர்ந்த திடகாத்திர ஜெய்சிம்மக்குருளைபோன்ற ஒரு அபிமன்னு வென்னும் அருச்சுனகுமாரனே, உன்னு டைய புத்ரமித்ரகளத்திராதி முதலிய பதி னொரு அக்குரோணிசேனைகளாகிய துரும்பக் குச் சூராவளிக்காற்றைப்போற்றோன்றிச் சுழ ற்றி மடக்கியடித்து முடிக்கத் தக்கவனென்று சத்தியமாக உன் சித்தத்திலுணர்வாய் இதன் றியும் நாகாதிபன் மைந்தனாகிய அருச்சுன னுக்கும் நாககன்னியாகிய உலூகிக்கும்பிறந் து சிறந்த திறவானாகிய அரவானென்பவன் போர்முகத்தில் நேர்புகுவானாகில், அவனுட னெதிர்ந்து அமர்செய்மதிக்கும் அடல்வீரர் கள் சுவர்க்கமத்திய பாதலத்திலுமில்லை மே லும் எல்லாத்திறங்களிலும் எதிரில்லாத வீம சேனன் இடிம்பியைமணந்துபுணர்ந்துபெற்ற திண்ணியதோள்களையுடைய காளையாகிய பாற் கடல் கலங்கக்கடைந்த மத்தாகிய மந்திரகிரி யையொத்த கடோத்கஜனுக்குக்கிழ்த்திசையி லுதித்த சிவந்த சூரியனைக் கனியெனத்தாவிக் கவ்விய அனுமந்தனை ஒப்பாகச் சொன்னால் ஒருவேளையொக்கும் அவனேமாயவிசித்திரப் போரில் மகா வல்லபமுடையவன் அல்லாம லும் அக்கினியிற்பிறந்த பாஞ்சாலிபெற்ற இளம்பஞ்ச பாண்டவரென்னும் பிதிரிவந் தன்-சுருதிசன்மன்-சுதசேனன்-சதானீகன் - சுதகீர்த்தி-என்னும் ஐந்துபிள்ளைகள் தங்கள் தகப்பன்மார்களுடைய பலாபலங்களிலும் பதின்மடங்கு மேலாகிய கோலாகலப்பரிசுத் தரா யிருக்கின்றார்கள். இன்னமுஞ் சொல்லு கின்றேன் இறையேகேளும்! ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய தம்பி சாத்தகியென்னும் சாமர்த்தியன் விஜயனிடத்தில் வில்வித்தை கற்றுக்கொண்ட வீராதிவீரன்போஜகுலத்தலை வரும் மத்திரதேச மித்திருந் துணையானார் கள் அவரோடெதிர்த்து அமர்செய்ய நினைப் பவர்களியாரோ அறியேன் அரசே! யாகத் திற்பிறந்த திருஷ்டத் தூய்மன், துரோணாச் சாருக்கு வைரி எதிர்த்துப்போர் செய்யும் சத் துருக்களுக்கு யமன் பாண்டவர்களுக்குத் தோள்வலித்துணையாகிய மைத்துனனும்விற் றிறமையைக் கற்றுணர்ந்த வேந்தர்களிலும் தேர்ந்த விவேகமுள்ள சத்தியகுணனாகிய து ருபதேயனும், சிகண்டியும், உத்தமோசாவும், உதாரமனும், மற்றுமுள்ளோர்களும் தரும புத்திருக்குப் படைத்துணையானார்கள். வி ராடராஜனும் அவன் புத்திரராகிய சதானீக ன்-சங்கன்-சுவேதன்-வராககேது-உத்தமன் முதலிய மித்திரவருக்கத்துடன், புஜபலபராக் கிரமத்திற்குத் தானொருவனன்றி வேறில்லை யென்றெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து பாண்டவர்க ளுக்கு வெற்றியைக் கொடுக்கச் சம்பந்தஞ் செய்து உற்றதுணையானான். பின்னும் பற்

பல மகுடாதிவேந்தரும், சிற்சிலகுருநிலமாந்
தரும், சேதிபதேசாதிபதி சிசுபாலனுடைய
குமாரன் துஷ்டகேதுவும் சராசந்தனுடைய
குலபுத்திரனுகிய சாதேவனும் சோழராஜனும்
இன்னுமநேக மன்னர்மன்னரும், அவர்களு
க்கு படைத்துணைநெருங்கியிருக்கின்றூர்கள்.
சுவேதக்குடையினையுடையதோன்றலே! இத்
தன்மையவாகப் படைத்துணைக்கொண்டு நெ
ருங்கியிருக்கும் அரசர்களும்,- யானைகளும்
குதிரைகளும்-தேர்களும்-பதாதிகளும்-ஏழுக்
குரோணியென்றும், கணக்கர் - காரியஸ்தர்-
மடைவீரர்-சேனைத்தலைவர் - முதலிய இவர்
கள் கோடாகோடி பேர்களென்றுந் தொகை
சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து சத்தியத்தை நித்
தியமென்று நம்பிய பாண்டுபுத்திரர்கள் உப
லாவியத்தில் வீற்றிருக்கின்றூர்கள். ஆதலால்
அவர்கள் வனவாசஞ்செய்து வலியற்றூர்க
ளென் றெண்ணுமல், மேல் நடக்கவேண்டிய
காரியங்களைக் கட்டளையிடுங் காவலனேயெ
ன்று அஞ்சலிபஸ்தனைச் சஞ்சிதவினையற்ற
சஞ்சயன் சொல்லக்கேட்டு, கட்புலனில்லாத
காந்தாரிகொழுநன் நெடுமூச்சும் பெருமூச்சும்
விட்டு வியர்த்து வெளிப்பட்டுப்போகிற பிரா
ணனை விடாமலிருத்தி இராஜசபையிலிருக்
கும் எல்லோரையும் பார்த்து கூவிச்சொல்லு
கின்றுன்.

ஓ அரசர்களே! கல்வியிற்றேர்ந்த வல்
லவனுகிய சஞ்சயன் இப்போது சொல்லிக்
கொண்டுவந்த படைத்துணைவர்களின் பலா
பலங்களெல்லாம் ஒருகாலத்தில் இளைத்துப்
போசமன்று நினைத்தாலும் நினைக்கலாம். அ
ப்பப்பா!! கோபாக்கினிவிளைந்து தகிக்குங்
கண்களையுடைய வீமசேனனென்பவன் இரு
ப்புக்கட்டுகளார்ந்த நீண்டகதையைக் கைக்
கொண்டு ரணக்களம் புகுவானுகில் யாவரும்
மண்ணைக்கவ்வி மடிவார்களன்றி மாயாமற்
றிரும்பி வருவாருமுண்டோ? வாகைமாலை
யணிந்த மன்னர்களே! அந்தவீமனைப் பார்க்
கக்கண்ணில்லாத வெனக்கு அவனைப்பார்த்த
வர்கள் பயந்து பயந்துவந்து சொன்னதை,
அம்மம்மா!! என்ன சொல்லுவேன்? ஆகா
யபரியந்த முயர்ந்து திணிந்த வச்சிரப் பொ
ருப்புக் கிணையாகிய உச்சிதப்புய மென்றும்
திகுதிகுவென்றெரிந்து புகையும் நெருப்புக்
கண்களென்றும் போர்மன்னரை எல்லாம்
பொடிப்பொடியாகப்போக்கி நமனுக்குச்சமா
னமாக நாசஞ்செய்யத்தக்கவனென்றும், அவ
னுடனெதிர்த்துப் போர்புரிபவர்கள் எவருள
னென்றுஞ் சொல்லக்கேட்டிருக்கும் என்மன
ந்துடிக்கிறதே நுட்பமாக வளர்த்த புட்பம்
போன்ற தோள்களையுடைய என்மக்கள் வீம
னுடனெதிர்த்துப் போர்விளைக்க மாட்டார்
களே மேலும் நாகப்பாம்பின் விடம்போல
வேகந்தாங்கி வெகுநாளாக வைரங்கொண்டி
ருக்கும் வீமசேனன் வெகுண்டு போர்செய்யச்
சீறியெழுந்து வருவானுகில் கொழுந்துபோ
ன்ற என்குழந்தைகள் நூன்றையும் நீறாக்கி
விடுவானே அவனை நினைத்துப் பேசினல்
எனக்குவயிறு கலக்குதே அப்பா மைந்தர்க
ளே! அவனுடன் பகைத்து யுத்தஞ்செய்ய
யார் நினைப்பார்கள். விளக்கைப் பிடித்துக்
கிணற்றில் விழும் விவேகிகளா யிருக்கின்றீர்
களே. அவனை யென்னுள்ளத்தி லுன்னும்
போது என்னுடல் நடுங்குதே. என்னீரல்
கருகுதே. என்னிதயம் வேகுதே என்னுவும்
புலருதே ஐ ஐயோ!! பிள்ளைகளே! பகையெ
ன்பதை மறந்து பிழைக்கும் விதத்தைத் தே
றித்தெளிந்து சொல்லுங்களப்பா தழைக்கும்
புத்திமான்கள் சொல்லிய நீதியை உட்கொள்
ளுங்க ளப்பா என்றுந் தருமத்தைக்கெடுக்கும்
பாபத்தைத்தொடுக்காதீர்கள் அருமையாகிய
ஆசாரியர்பெரியோர் அன்னையர் தந்தையர்
இவர்கள் சொல்லும் புத்தியைவிடுக்காதீர்கள்.
ஓ மைந்தர்களே யென்று இவ்வாறு புத்திர
வாஞ்சையினல் யெத்தனையோ விதத்திற்சொ
ன்னன் வெற்றியையுடைய திரிதராட்டிரன்
இத்தன்மையவாகப் பெற்றவனுகிய அத்தனு
ரைத்த புத்திமதிகளைச் சித்தத்திற் சற்றுநேர
மாகிலும் வைத்திராமல் சுபுத்திரனுகிய துரி
யோதனன் தந்தையை நோக்கி சிந்தை வரு
ந்தி மெத்தவுங்கனன்றுசீறி மனமடியாமலிறு
மாந்து, இராஜசபையில்நிறைந்திருக்கும் எல்
லோரும் திடுக்கிடும்படியாகச் சொல்லுகின்
றுன்.

ஓ மன்னவர்களே! அங்கே மாண்டவ
ரையொத்த பாண்டவர்களின் வல்லபங்களை
யும் அவர்களுக்குப் படைத்துணைவந்த மன்
னவர்களின் கீர்த்தியையும் இந்த சஞ்சயன்
சொல்லக்கேட்டு, தருமன் முதலிய பேர்களை
சத்தியமுள்ள பிரபலரென்று தங்களுக்குத்
தாங்களே கொண்டாடிச் சந்தோஷங் கொண்
டீர்களல்லாமல், எங்களுடைய சாமர்த்திய

மும் எந்திர மந்திர தபோபல சித்தியையும்
எள்ளத்தனையு மெண்ணமற் போனீர்கள்.
கள்ளத்தன மனமுடையவரானீர்கள். திட
வீரசிம்மம்போன்று படைவீரராக எனக்குத்
துணைவந்திருக்குந் தீரர்களுடைய திடத்தை
யுஞ் சிந்திக்காதவரானீர்கள். ஆகிலும்நான்
சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். சுவர்க்கமத்திய
பாதாளங்கொண்டாட நின்றபிரதாபசாலியாகி
ய பரசிராமரைப்போலொத்தவர் புறமுதுகிட்
டோடும்படியாகப் போர்புரிந்து திண்ணிய
கீர்த்தியாகியவெற்றியைக்கொண்ட புண்ணிய
னாகும் எங்கள் பாட்டனார் வீஷ்மாச்சாரியர்
புராந்தகனையும் நராந்தகனையு மொத்துப்
போர்முகத்தில் வில்வளைத்து நேர்புகுத்தாரா
கில், அவருக்கெதிரில் ஈடாக எதிர்த்து நிற்ப
வர்கள் ஈரேழுலகத்திலுமில்லை அப்பேர்ப்
பட்ட வீரகேசரிக்கெதிராகக் காமமெல்லையுங் கச
ங்கித்திரிந்து இளைத்துவருந்திய பாண்டவர்
களோ எதிர்த்து நிற்கத்தக்கவர்கள். சோற்றி
லிருக்குங் கல்லெடுக்கமாட்டாதவன் முகவண்
ணக் கல்லெடுப்பானென்பது தெவ்வண்ணம்?
அன்றியும் அழகிய தநுர்வேதத்தினுக்கும்
புயவலிமைக்கும் ஒருவரு நிகரில்லாத சதுர்
வேத சம்பன்னராகிய துரோணாச்சாரியர் யுத்
தஞ்செய்யத் தொடங்கும் போர்முனையினிடத்
தில், சர்வசங்கார கர்த்தனாகிய உருத்திரனும்
யமனும் எட்டிப்பார்ப்ப தருமையென்றால்,
ஒரு திரௌபதையின்காமத்திலகப்பட்டுழலு
கின்ற ஐவர்களோ என்னைவென்று வெற்றி
படைகின்றவர்கள் வேந்தர்களே! இயக்கர்
முதலிய விண்டலத்தேவரும் இராஜர்கள்முத
லிய மண்டலத்தியாவரும் எல்லா விதங்களி
லும் வல்லாரிவரென்று புகழும்படியாகத்திக
ழும் கிருபாச்சாரியர், பகலிற் பிரகாசிக்குஞ்
சூரியனைப் போலும்விளங்கி, உயர்ந்ததோள்
கள் பாரிக்கவும் ஒப்பில்லாச் சங்கம் பூரிக்கவும்
விற்றொடுத்து, யுத்தகளத்திலடுத்து, சத்துரு
க்களைப்படுத்து என்பகையைக்கெடுத்துவெற்
றிக்கொடி பிடித்துவரும் வல்லபமத்திறத்தை
யும் நீங்கள் மதிக்கயில்லையே. மேலும்பிறை
யணியுஞ் சடைமுடிகொண்ட பிறப்பிலியா
கும் பெம்மானுடைய தாதுவித்தாகிய சிலைத்
திறமும் கலைத்திறமும் சிரஞ்சீவியும் பெற்ற
அசுவத்தாமர் கைக்கொண்டிருக்கும் வில்லுக்
கொப்பாகிய வில்லையுடைய காவலர்கள்
மூவுலகத்திலுமில்லையே சொல்லுங்கள் அர
சர்களே! அறிவுவளர்ந்தோங்கி விஞ்ஞானம்
விளையுமுள்ளமும் வேறொருவரிணையில்லாத
வீரமும் விரதவைராக்கியமுங் கொண்ட பரசி
ராமனிடத்தில் வில்வித்தைகளைப் பூரணம்
கக்கற்று தேகத்துடன் பிறந்த கவசகுண்டல
த்தைத் தேவேந்திரனுக்குத் தியாகமாகக்
கொடுத்து, திரிலோகமும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்
துக்கொண்ட வள்ளலாகியும், அருச்சுனனை
விற்பரிக்ஷைகாலத்தில் அவமானப்படுத்தி
அப்போது நேரிட்டபகையினால் தாமரை
மலர்போன்ற முகநிறைந்த தலையை அறுத்
து அரங்குபூசை செய்வேனென்று சகலவரா
சாகளுமே நடுங்கச் சபதங்கூறியும், காண்டவ
வனத்தி லிருந்து அருச்சுனனுடைய கணை
யினாற் கலங்கிக் கரிந்து எரிந்து வருந்தி அ
பயமெனவந்த நாகாஸ்திரத்தை ஆதரித்துத்
தாங்கியும், தோளாண்மையி லோங்கியும் பதி
னான்கு லோகத்திலும் பாணவருஷங்களைப்
பொழியும் என்னண்ணனாகியகர்னமகாராஜன்
என்னிடத்திலிருக்கப் பகைவரால் நேரிடும்
பயமென்பதும் எட்டிப்பார்க்குமோ? கிட்டி
விழிதிறந்து நோக்குமோ? ஆ! ஆ!! அர
சர்களே! சத்துருக்களின் தேகமாகியவயலைத்
தன்கரத்திற்பிடித்த சிலையிற்றொடுக்குங்கணைக
ளாகிய கொழுவினாலுழுது, மாமிசச்சேறுபடு
த்த இரத்தநீர்பாய்ச்சி, யுத்தவிதைவிதைத்துப்
பூர்வம் தன்மனதில்விளைந்திருக்கும் களைகளை
யகற்றி, கீர்த்திப்பயிர் தழைக்கச்செய்து அவ
ர்களுடைய பிராணனை மேல் வாரமாக நமக்
குக்கொடுத்து, வெற்றியைக் குடிவாரமாகக்
கைக்கொண்டு உலாவத்தக்க என் மைத்து
னன் சிந்து தேசாதிபதியும், சப்ததீவிலும்
ஒப்பற்ற வெப்பமாகிய பகதத்தனும், அந்த
ஐவருக்கும் மிகுத்தவரென்று சொல்லும்படிச்
சுகமுற்று என்னிடத்திலிருப்பதை நீங்கள்
கண்டதில்லையோ? இவர்களிருவரும் போர்
புரிய முனைந்தால் இந்த அண்டமும் அய
னது சொந்த அண்டமும் பகிரண்டபேரண்
டமும் நமக்கு இது ஒரு கண்டமென்று பா
ழாகிப் புழுதியாய்ப்போய்விடுமே மேலும்புஜ
வுறுதிக்கும் - கஜமிகுதிக்கும் - போர்புரிவதற்
கும்-தேர் விடுவதற்கும் - கலைவலிமைக்கும்-
சிலைவலிமைக்கும் - விண்பணியணைய கண்
மணியாகும் மத்திரதேசாதிபதியாகிய என்மித்
திரன், கூளிபோற்கூடிய பகைவரையாளி
போற்சீறி யடித்துக் கண்ணை நிமைகாக்குந்

தன்மைபோல் என்னைக்காக்க வந்திருக்கின்றுன் இந்திரனுக் கொப்பாகிய சோமதத்தனும்-பூரிசிரவனும்-காந்தாரராஜனும்-கிருதவன்மன்-கிருதவீரியன்-முதலியயாதவ குலத்தலைவரும் எனக்குப் படைத்துணையாகிச்சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றுர்கள். இதன்றியும் வீமார்ச்சுனர் முதலியபேர்களை வில்யுத்தத்திலும் மல்யுத்தத்தினுலும் வென்றுசொல்லுகிறேமென்று விற்பிடித்து, வெற்றிமாலைதரித்து சங்காரருத்திரனைப்போல் ஓங்காரமிட்டு சம்சத்தராகிய அறுபதினுயிரம் வெண்கல ரதக்காரர்கள் பாதலத்திலிருந்து படைத்துணைவர விருக்கின்றுர்கள் அளவுசொல்லுதற்கருமையாகிய தவத்தையும் பலத்தையுமுடைய அநேகங்கோடி இராக்ஷசாள் என்னிடத்திலுண்டாகிய இஷ்டத்தினுல் துஷ்டநிக்ர பரிபாலனஞ்செய்யப் படைத்துணை வரப்போகின்றுர்கள். இப்போது என்னேருயிருக்குத் தங்கள் பல உயிர்களைக் கொடுக்கும்படியாகச் சிநேகித்திருக்கும் தீவுகளிலுள்ள பேர்களும் பூமியிலுள்ளபேர்களும் பாரதயுத்தந்தொடங்குங் காலங்கேட்டு, ஒருநாளைக்கு முன்னதாக இவிடவந்து சேருவார்கள். இத்தன்மையாக அளவற்ற சேனைசயினியக்களுடன் எனக்குத்துணையாக வருபவர்களெல்லாரும் என்னுயிருக்குயிராகியபேர்கள் அவர்களிறந்தால் நானிறப்பேன் நானிறந்தால் அவர்களிறப்பார்கள். இந்தவுலக மழிந்தால் நாங்களெல்லோரும் அழிவோம் உலகம் அழியப்போகிறதுமில்லை நாங்களியாவரும் ஒழியப்போகிறமில்லை இது உண்மையேஇனிநான் பற்பலவாகச் சொல்லவேண்டியதில்லை.

என்தந்தையாகிய பரராஜபயங்கரனே! கேளும் இதுவரையிலும் படைத்துணைக்குக் கூடிய தேர்யானை குதிரை காலாள்வீரர்கள் முதலாகிய எல்லாஞ் சேர்த்து பதினெரு அக்ரோணியென்று கணிதநூல்தெரிந்த பெரியோர்கள் தொகை செய்தார்கள். இவ்வளவு சேனைகளும் வீராதிவீரர்களும் எனக்காகச் சேர்ந்திருப்பவர்கள் இவர்களுடனெதிர்த்துப் போர்பரியுந் தன்மையை யுடையவர்கள் ஒருவருமில்லை. அப்படிக்கு நேர்நின்று சண்டைசெய்பவர்கள் யாவரேனும் இருப்பார்களாகில் சொல்லுங்கள் ஓ நீங்காத விவேகநிறைந்த நீதிமான்களே! சூற்கொண்ட மேகம்போன்ற திருமேனியையுடைய கிருஷ்ணபகவான் பாண்டவர்களுக்குப் படைத்துணையானனே, அவனுக்கு ஈடாரென்றுசொல்வீர்கள் அப்படியே படைத்துணையானலும் நீராயுதனகித் தேர்செலுத்த வமைந்தானன்றி வேறல்ல அவனண்ணன் பலபத்திரர் கலப்பையாயுதத்துடன் எனக்குப் படைத்துணையானர் இவைகளெல்லாம் அந்தக் கிருஷ்ணனுக்கு முன் நிலையில்லாமலழிந்து போகுமென்று பயந்திருக்கின்றீர்களல்லவா? அப்படியே மடிந்து போகுமாகில் நாமெல்லாரும் வீரரென்றும்வேந்தரென்றும் ஏனிருக்கின்றேம் ஐயோ! நாம் அனைவரும் கால்கை குறைந்த சப்பாணி முடம்போலெண்ணிக் கொண்டோ சஞ்சலித்து வாடுகின்றீர்கள் ஓ தைரியமற்ற மன்னவர்களே! இன்னமுங்கேளுங்கள் கதாயுதத்தைக்கொண்டு யுத்தமுனையிற் கலந்து நின்றேனுகில், இவ்வுலகத்திலுள்ள தேவர்களும் மூவர்களும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து வந்தெதிர்த்தாலும் ஒரு க்ஷணப்போதில் அவர்களியாவரையும் வதைத்து வீரசொர்க்கம் அனுப்பிவிடுவேன். இவ்வளவு வலிமையை யுடைய என்னை வீமசேனனேவெற்றிகொண்டு வெல்பவன். இதை நீங்கள் யோசிக்க இல்லையோ? அந்தோ! அந்தோ! நானென்ன சொல்லப்போகிறேன், மேலும் திடவீர காத்திர திண்ணியராகிய துச்சாதனன் - துன்முகன் விகர்னன்-சுமத்தி-சித்திரசேனன் - சித்திரபானு இவர்கள் முதலிய என் தம்பிமார்கள் மல்லைப்புரியுந் தோள்வல்லமையும், சொல்லற்கரிய வாள்வல்லமையு முடையவர்கள் வடபத்திர சாயியாகிய மாயோன் பார்த்தசாரதியாக வந்தாலும் அதைக்குறித்து மெச்சி சந்தோஷப்படாமல் அருச்சுனனையும், மற்றப் பேர்களையும் பிச்சிப்பிடுங்கி இலவம்பஞ்சுபோலே காற்றைற்நூற்றி விடுவார்கள். வீமசேனனுடைய விதியைமாற்றுதற்கு நானொருவனிருக்கின்றேன், இதல்லாமலும் என்பேரிலும் எதிர்த்து வரப்பட்டவ ரெவரையும் இனிப்பிறவாமற் செய்வதுமன்றி, ஈட்டி-எறி-வல்லையம்-குண்டு-குழல் முதலியவற்றைத் தடுக்கவும் இடித்துமின்னிவரும் ஏழுமேகங்களின் முழக்கத்தை விலக்கவும், மேதினிகிழியப் பொழியுங் கல்வருஷங்களைக் கலக்கவும், ஓங்கிவீசிய யுகாந்தகாலச் சண்டமாருதத்தை யொடுக்கவும், வேண்டியபோதுவிடுக்கவும் பேரிருளைப் பிரகாசிக்கச்செய்யவும் பிரகாசத்தைப் பேரிரு

ளாக்கவும் ஆகாயகங்கையைப் பூமியில் அழைப்பிக்கவும் அதன்பேரில் யானைசேனை பரிவாரங்களெல்லாம் நடக்கவும் எதிராளிகளின் சேனைப்படைகள் முழுகிப்போகும்படியாக முடிக்கவும் வெப்பமாகிய பாலைநிலத்தில் மேகம்பொழிந்த சலமானது தவறிப்போகாமல் வரும்படியாய் மடக்கவும் என்னுடைய சேனைகள் தாகவிடாய்தீர்ந்து குளித்து முழுகி இளைப்பாறி நடக்கவுஞ்செய்வதுமன்றி மண்டலமேலாகவும் விண்டலங்கீழாகவும் மாற்றுவேன். சரபம்-சார்த்தூலம்-கண்ட பேரண்டம்-சிங்கம்-யானை - மலைப்பாம்புகள் முதலாகிய மிருகங்களெல்லாம் நான் கைகாட்டிய தொழில்களைச் செய்துகொண்டு இன்னமுன் வேலைசெய்யக் கட்டளை இடவேண்டு இறைவனே என்றுஇறைஞ்சிநிற்கவும் அப்போது குறுங்காற்பூதம்-குடங்கைப்பூதம்-குடவயிற்றுப்பூதம் - குழிக்கண்பூதம் - முதலாகிய பைசாசகண பிமராக்ஷசர்களெல்லாம் சிரத்திற் கரத்தைகுவித்து என்னஉத்தரம் எந்தவேளையில் வருமோவென்று எதிர் காத்திருக்கும்படியாகிய ஸ்தம்பனம்-மோகனம் உச்சாடணம்-ஆக்ஷணம் - தொட்டியம்-சல்லியம்-இந்திரஜாலம் - மயேந்திரஜாலம்-கண்கட்டு - திசைக்கட்டு - தேகக்கட்டு - விண்கட்டு-மண்கட்டு - மறைவுமை-மாயாவித்தை முதலிய மந்திர எந்திர தந்திர சாகசங்களும் முனிவர்சித்தர் முதலியபேர்கள் அநுக்கிரகஞ்செய்யக் கற்றிருக்கிறேன். சலஸ்தம்பனம்வாயுஸ்தம்பனம் அக்கினி ஸ்தம்பனம் முதலான வித்தைகளோடு இவ்வுலகத்தில் தற்செயலாய் மாய்ந்துபோன உயிரை மறுபடியும் வரவழைக்கும் அமிர்த சஞ்சீவி மந்திரங்களும் பெற்றிருக்கிறேன் இத்தன்மைவாகிய உபாயங்க ளெல்லாவற்றிலும் வல்லவனுகிய நான் படைத்துணைவந்த பேர்களை நம்பிக்கொண்டிருக்கத் தக்கதுமுண்டோ. தேவர்கள் அடைக்கலமென்பார்களாகில் அசுரர்களைவென்று ஒருவாக்கியத்தினல் அமரர்களைக் காக்குந்திறத்தையுடைய என்னைத்துதித்துக் கொண்டாடிப் புகழாமல் அற்ப பலத்தையுடைய ஐவரைக்கொண்டாடி விம்மிவிம்மி வாடுவது வேந்தர்களுக்குப் புகழல்லவே. இப்போது நான் சொல்லிவந்த காரியங்களித்தனையும் உறுதியுடைய நல்லவென்று உங்கள்மனத்தில் நினைப்பீர்களாகில் உண்மையாகிய வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்களுத்தமர்களே! (பேறிளமையினடம் பிணிமூப்புச் சாக்காடிவ்வாறுங்கருவிலமைப்பு) என்றபடி தாய் தந்தையர்கூடிச் சுக்கில சுரோணிதஞ் சம்பந்தப்படுங்காலத்தில் ஐந்து கோசமாக வாயுஉந்தியபோது தரித்த கருவுருவாகியஉடலுக்கு அவ்வாறுங்கருவிற்றனே அமைத்திருக்கின்றான் சிருஷ்டிகர்த்தனுகிய பிரமனென்று பெரியோர்களாற் றெரிந்துகொண் டிருக்கின்றேன். (அன்றெழுதியதை யழித்தெழுதப்போகிறதில்லை என்று) சொல்லும் பழமொழியுங் கேட்டிருக்கின்றேன். இதைவென்று வாழ்ந்தவர்களுமில்லையென்றுணர்ந் திருக்கின்றேன் அப்படி எவர்களாகிலும் இவ்வினையைத் தவிர்ந்திருப்பவர்களுண்டானல் எனக்கு அதனைச் சொல்லுங்கள் ஆகையால் க்ஷத்திரியர்களுக்கு விதித்திருக்குமுறை நெறிப்படி யுத்தஞ்செய்வதே ஞாயம். எங்களை வெற்றிகொண்டு பஞ்சாசத கோடி பூமண்டலமுழுதுந்தருமராஜன் ஆண்டாலும், அல்லது மாண்டாலும் நாங்கள்மிகு ஜெயம் பெற்றாலும் அல்லது அபயஜெயமுற்றாலும், ஆருக்கென்ன (பள்ளமிறைத்தவன் பங்குகொண்டுபோவான்) என்பதுபோல் சாகிறவரையிலும் யுத்தஞ்செய்து, ஜயித்தவர்களுடைய இராச்சியமென்று இராஜமுறைமை இருப்பதனல் ஒருகை பார்த்துவிடுவேனல்லாமல் பாண்டுமைந்தரைப் பணிந்து இனியவசனங் கூறித்தாழ்ந்து அவர்கள் பாதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நித்திய தரிசனஞ்செய்து அற்பதிற்கு அருமைகுலைந்து அரியபண்டத்திற் காசைகொண்டு வாழ்ந்திருக்கமாட்டேன் இதனல்என் னுயிர்மாத்திரம் அழியுமேயன்றி என்புகழொழியமாட்டாது ஆகையால்என்ன துன்பங்கள் வந்தாலும் எதுகளழிந்தாலும் எவர்கள் மொழிந்தாலும் எவர்களொழிந்தாலும் யுத்தமென்னும் வீரத்தை என்னிதயம் ஒருக்காலும் விட்டு நீங்காது என்று இராஜாதிராஜனுகிய திரிதராட்டிரனையும் மற்ற அரசர்களையுநோக்கித்துரியோதனன் பலபல வார்த்தைகளைச்சலசலவென்று மொழிந்தான்.

அப்பால் மனதிற்றுயரும் முகத்திற் வியர்வும் பெருமூச்சுங்கொண்ட தந்தையாகிய அரசன் மைந்தனைநோக்கி, ஐயா குழந்தாய் அப்பா கண்மணியே! நான் சொல்லுகின்ற கடைமுறை வார்த்தையாகிய கட்டுரையை உன்காது கொடுத்துக் கேட்கக்கடவை காதல

னே ! இப்போது நீ சொல்லிவந்த சகலவித பலாபலங்களையுங் கேட்டேன். ஆகிலும் இவைகளெல்லா வற்றினு மிகச்சிறந்தவர்களாயுஞ் சொல்லுதற்கரிய பெரிய வல்லமையுந் தவங்களையும் உடையவர்களாகிய பாண்டவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யக் கருதி யுடன்படுவது, நம் ற்சாதனை செய்யக்கூடாத காரியமென்று நீதியாய் நினைக்கக்கடவாய். ஏனெனில் தெய்வ பலமும், யாகபலன்களும், திணிந்த தோள்வலிமையும் திவ்வியாஸ்திரத்திறமையும் சேனைப்பெருக்கமும் உறுதி முதலிய யாவும் ஐவர்களுக்கு அமைந்திருக்கின்றன உனக்கென்னிலோ இவிடத்திலிருக்கும் அரசர்களுடைய வலிமைத் துணையல்லாமல் மற்றொரு துணையுமில்லையே மகனே ! அருச்சுனன் தவஞ்செய்த பலத்தினுல் ஆதிபாண்டரங்கனுடைய அருள்பெற்று தேவலோகம் போய் தேவர்கட்குப் பகைவராகிய காலகேய நிவாதகவசரைச்செயித்து, தேவாமிர்தபோசனங்கொண்டு தேவசிங்காசனத்திலிருந்து தேவர் சகாயனென்று பேரும் புகழும் கிரீடமும் பெற்று. பூலோகத்திற்கு வந்தவனுதலால் அந்த விசயவீரனை இந்த அரசர்களைக்கொண்டு ஜயிக்க உன்னுற்கூடுமோ ? பதினுயிரங்கோடி நட்சத்திரங்கள் கூடிப் பிரகாசித்தாலும் ஒரு சூரிய கிரணத்தினுல் ஒளிமழுங்கி உலகத்தாருக்குத் தோற்றுமற் பிரகாசமறைந்து போவதுபோல் விஜயனுகிற சூரியனுக்கெதிரில் இராஜர்களென்னும் நக்ஷத்திரங்கள் ஒளிமாறி நிலைமாறி தலைமாறிப் பலபலவென்று உதிர்ந்து போவனவேயல்லது நிலைத்துநின்று நிலைவெறிக்கமாட்டாவே மேலும் மருதமரத்தைக் காலினுலுந்திக்குபேரன் பிள்ளைகளின் குறையகற்றிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சாரதியாகி ரதஞ்செலுத்தும்படியாக இசைந்தமையால் மகிழ்ச்சிபொருந்திய அருச்சுனன் யுத்தகளம் புகுவானுகில் இரத்தமாமிசந்தோய்ந்த வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய பற்பல மன்னர் கூட்டங்களும் வெலவெலவென்று தைத்துக்கொண்டு குலைகுலைந்து அழிந்துபோவார்களேயன்றி வேறல்ல. அவரவருடைய வல்லபங்கள் அவரவர்களுக்குத்துணையல்லது ஒருவருடைய வல்லபம் ஒருவருக்குத் துணையென்று நம்பும் வம்பர்களுக்கு இகழ்வும் வசையும் வருவதல்லாமல் புகழுமிசையும் வரமாட்டா. ஆகையால் உன்னுடைய பெரிய வல்லபங்களெல்லாம் பாண்டவர்களுக்கு ஒருலக்ஷியமாயிராது. இப்போது கூடியிருக்கும் வீஷ்மர் துரோணர் முதலிய பெரியோர்களுடைய உயிரிருக்கிறவரைக்கும் நீபலசாலிதான் உனக்குப் பயமில்லை. அவர்களுக்குப் பிற்பாடு நீ துன்பப்படுவா யென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை ஆகையால் நீங்களிருதிறவரும் பகைநீங்கி இருப்பதற்காக ஒரு யுத்தி சொல்லுகிறேன் கேள் அவிர்ப்பாகங்களைப் புசிக்கும் அமரர்களும் நமது புறஜனங்களும் சந்தோஷமடையும்படியாக இந்தராச்சியத்தை இருகூருகப் பங்கிட்டுத் தருகிறேன். உன்னுடைய பாகத்தை யாவரும் புகழ்ந்து துதித்து மகிழும்படியாகவும் உன்னையடுத்தவர்கள் இருகரத்தையுங் குவித்துவாழ்த்தி வணங்கிவாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்படியாகவும் பற்றி சுவேதநக்ஷத்திர நிழலில் துரைத்தனஞ்செய்து சிறந்த சுகத்தைப் பெறக்கடவை என்று திரிதராட்டிரன் சொல்லவே, அவ்வார்த்தை செவிக்குட் புகுமுன்னமே சிந்தைவருந்து மிகவுங் கோபங்கொண்டுதுரியோதனன் சொல்லுகின்ருன்.

ஐயா ! பூர்வத்தில் சூதாடிதோற்று இனிமேல் இராச்சியம் நமக்கு வரப்போகிறதில்லையென்று கைவிட்டுக் காடேகதியாய்க் கலந்திருந்த பாண்டவர்களைக் கருமேகத்தையொத்த திருமேனிவாய்ந்த கண்ணன் மறுபடியும் வரவழைத்து, நாட்டைநான் வாங்கித் தருகிறேனென்று உறுதிவார்த்தைகள் சொல்லி பந்துக்களாகிய சில படைத்துணைகளைச்சேர்த்து விடுத்து நான் கொண்ட பூமியை மீட்டுக்கொடுக்க கருதி கலகஞ்செய்து இதுவே வேலையாக வேலையற்றுத் திரிகின்ருன். அவன் செய்கின்ற தந்திரமருண்மையினுல் நீர் மயங்கிப் பயப்படுகின்றீர் நான் பயப்படேன் அவனெண்ணிய யெண்ணத்தின்படி நான் பூமியைக்கொடுத்து விடுவேனுகில், எனக்கிடாகிய மன்னர்களும் என் சத்துருக்களும் குலுங்கநகைப்பார்கள். தந்தை வாக்கியத்தைக்கேட்டுத் தருமமாய்க்கொடுத்ததல்ல ஐவருடைய பலத்தினுக்குப் பயந்து கொடுத்துவிட்டான் துரியோதனனென்று அவமதிப்பாய் நிந்திப்பார்கள் ஆதலால் என்னுயிருள்ள வரைக்கும் அல்பத் துரும்பளவு பூமியும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கமாட்டேன். பாண்டவர்களுக்குப் பயந்து இளைத்தான் துரியோதனனென்று ஏழ்மையாகிய சொற்கேட்டு உயிர்விரும்பி

வாழமாட்டேன் திரிநேத்திரன்வந்து எதிர்த்துச்செயித்தாலும் செயிக்கலாமேயன்றி மற்றபேர்கள் போர்முகத்திலென்னைச் செயிக்கமாட்டார்கள் இத்தன்மையவாகிய புஜவலிமையையுடைய யென்னை உச்சாகப்படுத்தாமலும் உமது யுத்தியில் நிதானிக்காமலும், புத்தியில்தாத பேதையர்மருட்டிய வார்த்தை மயக்கத்லால் கலங்கிச்சொல்ல வந்தீரையா அப்படி நீரொன்றுக்குங் கலங்கவேண்டாம் எந்தையே! திடகாத்திரவீர அமோகவரங்கொண்டு உரங்கொண்டிருக்குஞ் சத்துருக்களானாலும் அவர்களை ஒருநொடிப்பொழுதில் வெல்ல வல்ல வல்லமையிற்கைபழகி இருக்கின்றேன் ஆனால் நீர்கொண்டிருக்கும் நடுக்கத்தை மாற்றுகிறதற்குக் கல்லாமற்போனேன். ஆகிலும் அதுவுந்தெரியும் அஃதெப்படி யென்னில் உன்பிள்ளைகளின்புயவலிமையினால் எதிர்த்த சத்துருக்களெல்லாரு மிறந்துயமலோகமடைந்தார்களென்று எப்போது நீர்கேட்கின்றீரோ, அப்போது இந்தச்சந்தேகமும் பயமும் உம்மைவிட்டு நீங்கிப்போம். அதுவரையிலும் உமதுமனந் தாளமாட்டாது ஆகிலும் கொஞ்சம் பொறுத்து இந்தக்காலத்தைத்தள்ளும இப்போது நேரிட்டபோரைப் புரிவது தருமமேயன்றி இராச்சியம்பகுந்து கொடுப்பதில் எனக்குங் கீர்த்தியில்லை என்னிடத்தில் வாங்கிக்கொள்ளும் பாண்டவர்களுக்கும் பெருமையில்லை ஆதலால் பூமியைப்பிரித்துக்கொடுக்கிறேனென்னும் வார்த்தையை இன்னொருதரம் என்செவியிற்போடா திருக்கக்கோருகிறேன், இதை முற்றினு மறந்துவிடும் என்னையனே என்று துரியோதனன் படபடப்புடன்சொல்ல அவிடத்திலிருந்த பேர்களியாவரும் நடுநடுங்க, அந்தவேளையில் அரசன் வார்த்தைக்குக் குறுக்காகப் பாய்ந்து பக்கத்தில் இருந்த கர்னன் சொல்லுகின்றான்.

பெரிய அரசனேகேளும்! மண்ணாசைகொண்டலையும் பாண்டவர்களுடைய படைவலிமையைப் புகழ்ந்து எங்களுடைய புஜபலபராக்கிரம விற்றிறமையை யோசிக்காமலிகழ்ந்து இழிவாகப்பேசுகின்றீர். அப்படிப் பேசவேண்டாம் போர்புரியும்படியாக நினைப்பேனாகில் ஒரேகணையால்உவரிவளைந்த உலக முழுமையும் வேர்களைந்து வெந்நீர்வார்த்து விடுவேன். என்னினு முயர்ந்த வில்லாளிகளுண்டென்னும் எண்ணமுமக்குண்டோ மன்னவனே! வெப்பமாகிய வடவாமுகக்கனலும் மேதினியெல்லாம் நிறைந்த வெக்கனலும், வேதநாதன் மதனையெரித்த விழிக்கனலும். வேறுபடாத திரிபுரமெரித்த நகைக்கனலும் சேர்ந்து உருகிக்கலந்து மொய்த்த கூரம்பாகிய கணைகளைச்செலுத்தி ஒரு கணத்திற்குள் சத்துருக்களைச்சாம்பராக்கும் வல்லபமுடைய என்முன்னே, தேறிய படைவல்லவர்களென்று போர்புரியவந்தால் அவர்களையும் மதுமன்னர்களையும் அவர்கள் துணையையும், இரதகஜ முதலிய படைகளையும் பின்பலம் வேண்டாமல் தன்னந்தனியனாக விற்கொண்டு ஜாடி உதிரவெள்ளங்களோடி காளிகள்கூடிக் கொண்டாடிப் புசித்துக் களிக்கங் கண்டங் கண்டமாய்க்கூறுபடுத்தி மாமிச இரத்தங்களினாற் சேறுபடுத்தி கரமுஞ் சிரமுங்கலந்து விதைத்து கடல்சூழ்ந்த காசினிமுழுவதும் உன் புத்திரருடைய வெள்ளைக்குடை நீழலில் விளங்கவைத்து, உன்னுடைய மன நடுக்கத்தையும் மற்றவர்களுடைய மதியொடுக்கத்தையும் பகைவரால்விளையு மடுக்கத்தையும் நொடிப்போதி லடக்கி அகற்றிவைக்கின்றேன் ஐயா! இப்போதெனக்குச் செலவுகொடுமென்று பற்பலவிதமாகிய சாமர்த்தியங்களைப் பகர்ந்த அங்கதேசாதிபதியினுடைய வல்லப வார்த்தை முழுமையுங்கேட்டுத் திரிதராட்டிரன் சந்தோஷமுஞ் சந்தேகமுங்கொண்டு சொல்லுகின்றான.

அப்பா கர்ணா! முறியாத காண்டீபமும் அறுதநாணியும் அக்ஷயத்தூணியும் இளையாத சுவேதவாம்புரவியும் அழியாத இரதமும் அநுமதுவஜமும் அக்கினிதேவனாற் கொடுக்கப் பெற்றவனென்றும் கங்கையுந்திங்களும்பொங்கரவு மங்கையும் அக்கத்திற்றரித்தருளிய சங்கரசுயம்புவானவ ரளித்த பாசுபதாஸ்திர முடையவனென்றும் தேவேந்திரனுடன் சமமாயிருந்து யுத்தமுத போஜனமுண்டவனென்றும், காலகேய நிவாதகவசர் முதலியபேர்களைக் குலத்தோடழிக்குங் கொடுங்கணை கொண்டவனென்றும் சகல தந்திர சுதந்தர மாயனாகிய கிருஷ்ண சாரதியாகித் தேர்செலுத்தக் காண்டவனத்திற் போர் செலுத்தினவ னென்றும் இந்த மூன்று லோகமும் புகழப் பேர்கொண்ட அருச்சுனனுடைய போர்முனையில் நானெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்கிறேனென்று சொல்லத் தக்கவர்களு

முண்டோ? எப்பிறப்பிலுமில்லை. சொப்பனம்போல் இப்பிறப்பில் நீயொருவன் சொல்லுகின்றதைச் சாக்கிரத்தி லிருந்து பார்க்குமெனக்குப்பெரிய ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது. நல்லதப்பா! விராடபுரத்தில் நேற்று நடந்த மாடுபிடி சண்டையில் நீயில்லையோ? இது சேதி அறியமாட்டாயோ? அற்புத மற்புதம் தம்பி! அருச்சுனனை வெல்லுவேனென்று ஆர்சொல்ல வேண்டுமென்றால், அநேககற்ப கோடி காலம் தவஞ்செய்து சர்வ சங்காரகால ருத்திரனுக்கொப்பாக ஏற்படப் போகின்றவனொருவனிருப்பானாகில் அவனுமொருவனை ஆலோசித்துச் சொல்லவேண்டியதுதான் அதைவிட வேறொருவரையுங்காணோம் நாமிருக்கிறோமென்றாலோ (மரமிருக்குநாட்டில் வந்திறங்குங்காக்கை, ஊசென்றாலும் பறக்கும் ஆசென்றாலும் பறக்கும்) என்று சொல்லும் பழமொழியைப்போல், அருச்சுனன் போர் செய்யவந்தானென்று கேட்ட உடனே யுத்தத்தையும் உடலையுமறந்து ஓடிப்போங்காக்கையைப்போன்ற நாம் வாக்கினால் வெல்லுவோமென்பது எப்படி இருக்குதென்றால் "உள்ளான் பதுங்காலும் ஒணான்றன் கர்வமும் ஓங்குபுகழ், வெள்ளான்கிரந்தமும் பார்ப்பான் தமிழும் விழல்விழலே" என்றாள் உள்ளான் குருவியானது பூமியசையுதோவென்று ஆட்டிப் பார்ப்பதும், ஆகாயமிடியப் போகுதென்று இருகாலையு மேலே நாட்டி மல்லாந்து படுப்பதும், ஓணான் தலையாட்டலும் வெள்ளான் கிரந்தங்கற்றுப்பேசுவதும், பார்ப்பான் தமிழ்கற்றுப் பிரசங்குஞ்செய்வதும் விழலுக் கொப்பாம். அதுபோல விஜயன் வெம்பிப் பதைத்து ஒருகணை விடுவானாகில் அம்புவியெல்லாமழியும் என்சொல்லைப்பழிதாக்காமல் புத்தியுட்கொண்டு பெருமையுடன் வாழக்கடவீர்கள் ஓ புத்திரர்களே! மைந்தர்களும் பந்துஜன நண்பர்களும் பரிவாரச் சேனைகளும் நூறுநூறாய்க் கூறுகூறாய்ச் சிதைந்து அழிந்து விடும்படியாகப் பாண்டவருடனெதிர்த்து அமர்செய்யவேண்டியதென்ன? அவர்கள் கையைக்கொண்டே அவர்கள் கண்ணைக் குத்துவதுபோல் முன்னே உங்களிடத்தில் சொக்கட்டாணடித்தோற்ற புவி முழுமையும் முறையாகக் கொடுத்து எல்லா உயிருந்தொழும்படியாக மித்திரருடனிருந்து அரசாக்ஷி செய்யுங்களப்பாவென்று கட்புலனிழந்த காவலன் மொழிந்தசொல்லை மகமேருவைப்போல் கேட்டிருந்த வீஷ்மாச்சாரியர் சொல்லுகின்றார்.

ஓ அரசர்களே! ஆதி முதற்கொண்டு இதுவரையிலும் பாண்டவர்களை இகழ்ந்து வெற்றி யடைந்துவந்த இந்த வீரனுடைய திறத்தை எல்லோரும் அறிந்திருக்கின்றீர்களல்லவாவென்று சொல்லிக் கர்ணனை நோக்கி ஓ கைதேர்ந்தவனே! போனதெல்லாம் போகட்டும் இப்போ தருச்சுனனுக்கு எதிரில் முனைந்து யுத்தஞ்செய்யத் துணிந்து நிலைத்து நின்று உன்னுயிரைத் தப்பித்துக்கொண்டு வரமாட்டுவையோவென் றுருகிக்கேட்டு கலகலவென்று நகைத்து நகைத்துப் போபோ பைத்தியக்காரனே! (குறைவானவர்கள் கூவிக்கதறுவர் நிறைவானவர்கள் நிதானித்திருப்பர்) என்னு மொழிக்கொப்பாக யுத்தஞ்செய்யக் கையிலாகாதவர்கள் தான் வாக்கினாற் பிதற்றிக்கொண் டிருப்பார்கள், பூரணமாகச் சபிக்கத்தெரிந்த புண்ணியவான்கள் சமயம்வந்தபோது தங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவார்களன்றி நாவினால் ஒருக்காலும் நவிலமாட்டார்கள். அதுதான் வீரதருமமென்பது நீ சொல்லுவது அதர்மம் ஆகையால் பிறந்த வீட்டின் பெருமையை உடன்பிறந்த மூத்தோனிடத்தில் புகழ்ந்துசொல்வதைப்போல் உன் பண்டவாளந்தெரிந்த எங்கள் சபையிற் சொல்லாதே சந்தைகூடிய விடத்தில் உன் சாமர்த்தியத்தைப் பேசினால் சகலருங் கேட்டு சந்தோஷப்படுவார்கள் இந்த வார்த்தையைப் பேசலாம் இந்தவார்த்தையைப் பேசக்கூடாதென்று சிறிதும் உணராத நீ காலமிடமறிந்து சற்று யோசித்துச் சொல்லக்கடவையென்று உலகமதிக்கும் புகழினையுடைய வீஷ்மாச்சாரியர் சொல்லக் குற்றங் குறையோடு குச்சிதமில்லா மனத்தோனாகிய அங்கதேசாதிபதி வடவாமுகாக்கினிபோற் பொங்கிக் கொதித்து மனோவியாதி கொண்டிருக்கின்ற திரிதராட்டிரனுக்கு சொல்லலுற்றான் அரசனே கேளும்! பாண்டவர்களுக்குந் துரியோதனாதியர் களுக்கும் யுத்தம் விளையப்போகுதென்று முன்னமே தேவதைகளெல்லாருங்கூடி வஞ்சனையாக யோசித்து நான்கற்ற மந்திரங்களையும் தேவாஸ்திரங்களையும் தருணத்திற்குதவாமற் போகும்படியாக என்னைச் சபித்திருக்கின்றார்கள். ஆகையினாலே இதுவரையிலும் அருச்

சுனன் பிராணனுடன் பிழைத்திருக்கின்றான் அல்லாவிட்டால் அன்றே இறந்து நாமெல்லாரு மறந்து அவன் செத்தவிடம் புல் முளைத்துப் போய்விடும் ஆகிலும் என்னசாபம் நேரிட்டாலும் (யானை படுத்தால் குதிரை யத்தனை உயர மிருக்கமாட்டாதா? ஆகட்டும் ஒரே பாணத்தினால் காண்டீபனுடைய பிராணனை வாங்குகின்றது நிச்சயம். அபத்தமல்ல ஒரு வேளை இவனென்ன வாங்கப்போகிறதென்று உமது மனத்தில் சந்தேக மிருந்தால் பாண்டவர்களுக்கு இந்த ராச்சிய முழுமையும் கொடுத்துவிட்டு, நூறுபிள்ளைகளையும் அவர்களை யடுத்தபேர்களையும் எப்படி விடவேணுமோ அப்படியே உமது மனத்துக்கு ராஜியானபடி செய்யுமென்று கண் சிவந்து மிகுந்த கோபத்துடன் சபாமண்டபத்தை விட்டெழுந்து துரியோதனனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். அப்பா! கலகுங் கரையும்படியான சொல்லுகளைக்கொண்டு சிலர் உன் தந்தையின் மனதைக் கரைத்திருக்கின்றார்கள். அதனால் உன்தந்தை அஞ்சிப் பேசுகின்றார் நீர் அவருடைய இஷ்டப்படி தடுக்காமல் நடப்பதுவே ஞாயம். அப்பால் தெய்வசகாய மெப்படி இருக்கின்றதோ பார்த்துக்கொள்ளுவோமென்று இரப்போர்களுக்கு இல்லையென்னுமற் கொடுக்கும் ஈகையாளன் தன்னுடைய அரண்மனைக்குப் போகவும், துரியோதனன் சகுனி துச்சாதனன் தவிர மற்றப்பேர்களும் திரிதராட்டிரனும் கர்ன நீங்கிப் போனதற்கு விசனப்படாமல் தீங்காகிய தடை நீங்கியதைப்போல் சந்தோஷங்கொண்டு சஞ்சயனை நோக்கி, என் தம்பிபுத்திரராகிய பாண்டவர்கள் எவர்களை எவர்கள் கொல்லுகிறதென்று சபதங் கொண்டிருக்கின்றார்கள் அதனை நீரறிந்தமாத்திரஞ் சொல்லுமென்று கேட்கத் திரிதராட்டிரனை நோக்கிச் சஞ்சயன் சொல்லுகின்றான்.

ஐயனே! வீஷ்மரைச்சிகண்டியும், துரோணாச்சாரியரைத் திர்ஷ்டத்தூய்மனும், சல்லியராசனைத் தருமராஜனும், துரியோதனன் முதலாகிய நூறுபிள்ளைகளை வீமசேனனும், கர்னன் சிந்துபதிமுதலிய இவர்களை அருச்சுனனும், மாமனாகிய சகுனியை நகுலனும் சகுனிதந்தையாகிய சௌபலன் முதலிய குலத்துள்ளோரைச் சகாதேவனும், ஆயிரம்பேர்களாகிய உமது பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் பதினாயிரம்பேர்களாகிய இராஜகுமாரர்களுக்கும் அருச்சுனகுமாரனாகிய அபிமன்னுவும், கிருதவன்மனைச் சாத்தகியும், ஆத்திமாலையைத்தரித்த அரன்வந்து தடுத்தாலும் கொல்லுவோமென்று சபதங்கூறிக்கொண் டிருக்கின்றார்கள் விராடனும் அவனுடைய புத்திரவர்க்க முதலிய சேனைகளும் திர்ஷ்டத்தூய்மனுக்குத் துணையானார்கள். திரௌபதியினுடைய பிள்ளைகள் இளம்பஞ்சபாண்டவ ரைவரும் சிகண்டிக்கு துணையானார்கள். தேச தேசத்து இராஜர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்களுக்குப் பகையாகியபேர்களுடன் போர்புரியத் துணிந்திருக்கின்றார்கள். பாண்டவாளுக்கும் திரௌபதைக்கும் பிறந்த இளம்பஞ்ச பாண்டவர் தவிர, மற்ற உபபத்தினிமார்களுடைய புத்திரர் ஏழுபேரிருக்கின்றார்கள் அவர்களோ ஏழுயுத்த சமுத்திரத்தையும் எளிதில் நீந்துகின்றவர்கள். அல்லாமலும் (செல்லுஞ் செல்லாததற்குச் செட்டியாரிருக்கின்றார்) என்னுங் கதையைப்போல், அரவானொருவ னிருக்கின்றான் மகாமாயை வல்லபத்திற் சிறந்த கடோற்கஜனென்பவன் கடலைப்போல் வருகின்ற இராக்ஷசப் படைகளுக்குத் தடையாகத்தான் ஒருவனேயென்றிருக்கின்றான். உத்தமோசன் உதார்மனு வென்பவர்கள் அருச்சுனனுக்குச் சக்கர ரக்ஷகரானார்கள். இந்தப்பிரகாரம் ஏற்படுத்திப் பிரித்துக்கொண் டிருக்கின்றார்கள் பாண்டவர்க ளென்றுசொல்லி, ஓ மன்னர் மன்னனே! இனிமேல் உமது புத்தியிற்றோன்றிய தன்மையைச் சொல்லுமென்று கேட்க, அச்சபையில் நிறைந்திருக்கும் பேர்களிற் சிலர் சஞ்சயனைப்பார்த்து, நீர் சொல்லிவந்த பலவான்கள் நிச்சயித்துக்கொண்ட எதிரிகளெல்லாரும் சரிதான். ஆனால் தருமராஜன் சல்லியனைக் கொல்ல இருக்கின்றாரென்றீர் அது சரியல்ல. சல்லியபூபதிக்குத் தருமராஜனெம்மாத்திரமென்று சொல்லவே, அதைக் கேட்டிருந்த விவேகமுடைய சல்லியராஜன், ஓ நண்பர்களே! சகல வெப்பங்களைத் தணிப்பதும், சீவாதாரமாயிருப்பதும், பாவவினைசபரிசுத்தமுடையதும் கங்காசலம் அந்தக் கங்காசலத்தினிடத்தில் நெருப்புப் பிறக்குமாகில் எதைக்கொண் டவிக்கலாம்? அந்தசலத்தைப் போன்ற தருமராஜனாகிய கருணை வள்ளல் என்னைக் கொல்ல வெகுண்டு வருவாராகில் அவருடனெதிர்த்துப் போர்செய்யத் தக்கவர்கள் இந்தத் திரிபுவனங்களிலு முண்டோ?

அவருடைய தந்தையாகிய யமதருமராஜனைப் போற் சாமர்த்தியங் கொண்டிருக்குந் தவத்தி னராகையால், தருமராஜன் என்னைக் கடிந்து ஜெயிப்பேனென்று தாராளமாகச் சொல்லத் தகுமென்முன் சல்லியராஜன் அதைக்கேட்ட தேசதேசத்தரசர்களெல்லாரும் வாயைமூடிக் கொண்டார்கள்.

பின்பு திரிதராட்டிரன் சஞ்சயனைநோக்கி, அப்பா சஞ்சயனே! உனக்கு பிரயாசை கொடுத்து இவ்வளவுதூரம் பன்னிப்பன்னிக் கேட்டதெல்லாம் என்பிள்ளைகள் தெரிந்து கொண்டு ஏதாகிலும் ஒருவழியாக வருவார்களென்னு மிச்சையை உடையவனாய்க் கேட்டதேயல்லாமல் வேறல்ல. நான் எவ்விதயோசனைகள் செய்தபோதிலும், என்புத்திரர் வழிக்குவருகிறதாக இல்லை யோசிக்கு மிடத்தில் பாண்டவர்களுக்கு ஜயமும், துரியோதனுதியருக்கு அபஜயமும் உண்டாமென்று தோற்றுகின்றது. மேலும் என்குமாரர்களுக்கு இறக்குங்காலம் நேரிட்டபடியால் இப்பேர்ப்பட்ட துற்புத்தியும் துர்யோசனையும சேர்ந்திருக்கின்றன. பிழைக்கும்பிள்ளைகளானல் பெரியோர்களுடைய நீதி வாக்கியங்களையும், தந்தையாகிய என்வசனத்தையுந் தள்ளுவார்களோ? இறந்துபோவதற்கு இதுவே திருஷ்டாந்தமாக இருக்குதென்று மன வெறுப்புடன்சொல்லி நொந்த பெரியமன்னனுடைய மனக்கருத்தை யறிந்துகொண்ட, இரக்க மனத்தினையுடைய விதுரராஜனெழுந்து அண்ணாவே கேளும் உமக்குப் பக்ஷபாத மில்லாமல் இரு திற புத்திரர்களையுஞ் சமமாய் நடத்தவேண்டுமென்னும் இச்சையிருக்குமாகில் அடிக்கடி சபலிக்குஞ் சிந்தையை நீக்கி உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு மறுபடியும் மாசற்ற இதயமுள்ள சஞ்சயனை உபலாவியத்திற் கனுப்பிப் பாண்டவர்களைக்கண்டு பெரியதகப்பனர் உங்களைப் பாக்க அழைத்துவரச் சொன்னர் யென்று இனிய மொழிகள் சொல்லச் செய்வீராகில், இந்தவார்த்தையைக்கேட்டவுடனே அஞ்சலி அஸ்தராகவந்து உமதுபாதங்களில் வணங்குவார்கள். அப்படிக்குவந்த பிள்ளைகளை ஆதரித்துப் பிரியவசனங்களைப் பேசினல் மனமகிழ்ந்து, உடல் புளகமுற்று வருந்தம் நீங்கி ராஜசபையில் பூர்வத்தில்கூறிக்கொண்ட சபதமென்னும் கோபாக்கினிகளெல்லா மாறிப்போய் உமக்குரிய அன்பராவார்கள் இவ்வளவு பக்குவம் பண்ணிக்கொள்ளும் படியாக உமது மனந்துணியுமாகில் இப்போதே செய்யலாம் இதைவிட வேறுவிதமாகிய நலங்களென்றுங் காணேமென்று விதுரராஜனகிய தம்பிசொல்லக்கேட்ட வேந்தன் விவேகமுள்ள சஞ்சயனுடைய முகத்தைநோக்கி, வாசனையார்ந்த மாலைகள் புனைந்த மார்பனே! நான் சொல்லியனுப்பிவைத்தால் என் தம்பிபிள்ளைகள் என் வார்த்தையைத் தள்ளாமல் இவிடத்திற்கு வருவார்களா வென்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்ட அரசனைப் பார்த்து சஞ்சயன் சொல்லுகின்முன்.

ஐயா! குபேரசம்பத்தே கூடிவருவதானலும், குவலயமெல்லாம் ஒரு குடையிலாளவமைந்தாலும், குன்றச்செய்யும் வறுமைநோய்கள் கூடினலும், வாராத ஆபத்துகள் வந்தாலும் மடியுங்காலம் நேரிட்டாலும் இவிடத்திற்கவர்கள் ஒருக்காலும் வரமாட்டார்கள். ஆனல் சத்தியவிரதந் தப்பாத உத்தமர்களாகையால் தந்தை வார்த்தையைத் தப்பலாகாதென்னுந் தருமத்தை அனுசரித்து இப்போதுவந்தாலும் வருவார்கள் இத்தன்மை வாய்ந்த புத்திசாலிகளாகிய புத்திரரைவரையும் அழைத்துவரும்படி உத்தரவானல் சித்தங்களிக்க இதோ அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன் விடைகொடுமென்று சஞ்சயன் கேட்க இந்த வசனமானது துரியோதனனுடைய காதுகளில் நாராசம்போலேறவும் வடவாமுகாக்கினிபொங்கி எழுந்ததன்மைபோற் கோபங்கொண்டு கண்களினல் தீப்பொறி இறைத்து சஞ்சயனுனவன் முகமாறிப் போகும்படியாய்ப் பற்பல வார்த்தைகளைச்சொல்லி, அடா சஞ்சயனே! என்னிடத்திற் சூதாடித் தோற்றுக் காடே கதியாகப்போய்க் காலங்கழித்திருந்த பாண்டவரென்னும் பஞ்சைகளைப் பால் வெண்ணெய் தயிர் முதலியவைகளைத் திருடி. அன்று தின்ற கண்ணனனவன் ஏதேதோ ஆசைகளைச் சொல்லி, இன்று அழைத்துவந்து சிலதந்திரம்செய்துகொண்டிருக்கிறுன். நன்று! நன்று! அவனுடைய திறத்தையும் பாண்டவர்களின் திறத்தையும் பாழாக்கவேண்டுமென்று எண்ணியிருக்குமெனக்குவிரோதமாக நீபோய் ஐவரை அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிடுகிறதும் இந்தத் திரிதராட்டிர மகாராசன் அவர்களுக்கு ராச்சியங் கொடுத்துவிடுகிறதும் திரிலோகமுமறிந்த தீனராகிய பாண்

டவர்கள்பெற்றுக்கொள்ளுகிறதும் சிறிய தந்தையாகிய விதுரன் சந்தோஷப் படுகிறதும் நான் பயித்தியக்காரனெப்போற் பார்த்திருப்பதுபாக எண்ணங்கொண்டோ இந்தயோசனை செய்தீர்கள். அடடா! இஃதென்ன வனியாயம் உனக்கும் விதுர மகாராஜனுக்கும் எவ்வளவு ஏழமையாய்ப் போய்விட்டேன் பார்த்தையா? நல்லது தூரத்தாலோசனை செய்யாமல் அவசரப்பட்டீர்கள். இதுவரையில் என் சோறும் என் வஸ்திராபரணமுமாகிய சகல செல்வத்தையுங் குறைவற அனுபவித்துவருகிற நீங்களும் அந்தப்பக்ஷத்தி லிருக்கின்றீர்களல்லவா? ஐயோ! உங்களை ஒருக்காலும் நம்பலாகாது. இப்பேர்ப்பட்ட பக்ஷபாதிகளாகிய நீங்கள் என்சபையை விட்டெழுந்து இந்திமிடம் பாண்டவர்களைச் சேரவேண்டியது இனியென்முகத் தெதிர்வரவேண்டியதில்லை போம்போமென்று புகன்று, இன்னமும் இந்தச்சபையில் பக்ஷபாதிகளாயிரா நின்றபேர்கள் எப்பேர்ப்பட்ட தகுதியையுடையசுதந்தரராகியிருந்தாலும் அவர்களுக்கெல்லாம் இதுவே உத்தரவென்றுசொல்லி வெண்கலமென்று சொல்லுமிடத்தில் ஓட்டை ஓட்டையென்று சொல்லத்தக்க பேர்களைப்போலும் தலைமாட்டுக் கொள்ளியைப் போலும் இவிடத்தி லிருந்துகொண்டு எந்நேரமும் தைரியமில்லாத வார்த்தைகளைப் பேசிச் சஞ்சலத்தை யுண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கும் பேதையர் முகத்திற்பெரியவள் வாசமாகயிருப்பாள். அப்பேர்ப் பட்டவர்களுடைய முகத்தில் நாம்விழிக்கலாகாது அவர்கள் நிழலும் நமது பேரிற்படலாகாது. அவர்கள் வார்த்தைகளையும் நமது காதுகேட்கலாகாது. அப்படி மருவிக்கேட்டுக் கொண்டிருப்போமாகில் நமக்குண்டாகிய செல்வமும் வீரமுங் குறைந்துபோகும். ஆகையால் இப்பேர்ப்பட்டவர்களெல்லோரும் பலசாலிகளாகிய பாண்டவர்களிடத்திற் போய்ச்சேருவதே மிகுந்த நன்மையாக இருக்கும் நீங்கள் என்னை விட்டுப்போவதினு லெனக்கொரு குறைவுமில்லை என்னுயிர்த்துணைவனுகிய கர்னமகாராஜ னொருவனிருந்தாற்போதும். அவருடன்கூட மாமன் தம்பியர்கள் தேசத்தலைவர்கள் முதலாகிய பற்பல பேர்கள் என்னிடத்தில் அன்புகொண்டிருக்கின்றார்கள். (கூனைக்கொண்டு குழப்படிமாமி காணிக்குப்பிள்ளையுறும்) என்னும் பழமொழிபோல் இவர்களைக்கொண்டு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வெற்றிபெறுவேனேயன்றி, நான் சாகிறவரையிலுஞ் சமர்செய்யாமல் நிறுத்திப்பொறுத்துத் தரித்திருக்கமாட்டேன். ஒருவருக்கும் வணங்கிப்பயந்து இணங்கி அடங்கிஉத்தரஞ்சொல்வேன். (தலைக்குமேலோடியவெள்ளஞ் சாணேடியு மென்னும் முழமோடியுமென்னும்) என்னும் பழமொழிபோல் நான் பயப்பட்டேன். அவரவர்களுக்கு எந்தெந்தப்படி இஷ்ட மிருக்கின்றதோ அந்தந்தப்படிக்கு நடந்துகொள்ளலாம். அதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. (கெட்டமாடு தேடுவாருமில்லை மேய்த்தகூலிகொடுப்பாருமில்லை) சம்பளமில்லாச் சேவகமும் கோபமில்லாத் துரையும் ஏற்பட்டிருந்தால் வேலைகள் சாயுமா? மண்குதிரையை நம்பி ஆற்றிலிரங்குவார்போலே நான் உங்களை நம்பி யிருக்கவில்லை. (மண்பூனையானாலும் எலிபிடிப்பது லாபம்) என்பதுபோல் உருக்கிய செம்பிலும் ஒளிமிகுந்த கோடகக்கண்களையுடைய உத்தமன் அங்கதேசாதிபதியாகிய எங்களண்ணன் கர்னமகாராஜனுடைய கரத்திற் பிடித்திருக்கும் வில்லானது, சத்துருக்கள் வந்துவளைத்துக்கொண்ட காலத்தில் அவர்களை வெதுப்பி நாசப்படுத்தி யெனக்கு வெற்றியைக் கொடுக்குந் துணையாயிற்றிருக்கின்றது. அதைநான் விபரித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. என் பேரில் அன்புடையவர்களைப்போ லிருந்து இதுவரையில் கேழ்வரகரைத்தது போதும் போதும் அகலுமினென்றான் துரியோதன மகாராஜன்,

வினையையே துணையாகக்கருதிய வித்துவவேந்தன் இப்படியாகச்சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட திரிதராட்டிரான்மனம்புகைந்தெரிய வெம்பி, விசனமடைந்து, வெவ்விய கோபங்களையும் தாபங்களையும் அடக்கிக்கொண்டு, விதுரனையும் சஞ்சயனையும்நோக்கிமறுமொழி சொல்லாதிருக்கும்படியாகத் தனது கரத்தினுற்றடவியணைந்து கரமமைத்து, கண்ணீர்சொரிந்து, ஐயோ! என்னபாவம்? இந்தப்பாவி முன்பின் எண்ணுமல் வார்த்தை சொல்லுகின்றானே என்றேங்கி எதுதோற்றுமற் சற்றுநேரமிருந்து பெருமூச்சுவிட்டு, ஆ! ஆ!! சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய தெய்வமே! இவன் இவ்வாறு அக்ரமித்திருப்பது

பூமியில்மாண்டுவிழுவோ ? அல்லது பூமியை ஆண்டுவாழுவோ தெரியவில்லை. நீர் இவன் றலையி லெவ்விதமா யெழுதி இருக்கின்றீரோ அறிகிலேன் விதியை யநுசரிக்கு மதியென்ப தற்குச்சரியான அறிவும் பிறந்திருக்கின்றதே அதைவிலக்கி நடந்திவைப்பதற்கு என்றரத் திலில்லையே (கண்ணைக் கொடுத்த தெய்வங் கோலைக் கொடுத்ததுபோல்) எனக்கு மேலான புத்திரபாக்கியங் கிடைத்தும் உள்ள சரக்கை கப்பலிலேற்றி நடுக்கடலில் கவிழ்த்து வருந் திய ஒருவன்போல் அதைப் பகைவர்க்குப் பறிகொடுத்துத் துன்புறலாச்சே என்றுவாடி பிள்ளையைநாடி ஓ துரியோதனா ! பாண்டவ ர்கள்பேரிற் பக்ஷமாய்ப்பேசுகிறதாய்ச் சொன் னையே அவர்களா லிவர்களுக் காகவேண்டிய தென்ன இருக்கிறது அப்பா ! இப்படிக்கெ ல்லாம் நல்லோராகிய நமக்கு இனியவர்களின் மனம்நோகப் பேசாதே (ஊருடன் பகைக்கில் வேருடன்கெடும்)என்னும்வேதவாக்கியத்தை மறந்தாயோ (சிறியோருடன் சேராதே செம் புக்குப் புளிவராதே) என்று சொல்லும் என் மொழியை யோசிக்க இல்லையோ (பெரியோ ரைத் துணைகொள்) என்பதைப் போக்கிவிட் டையோ, அப்பா ! பெரியோர்கள் வருந்தப் பேசுவது புகழன்றென்று சொல்லி இது யார் செய்தபாவமோ யாரிட்டசாபமோ வென்று தன்னைத்தா னெந்துகொண் டிருக்கும் சமயத் தில் வீஷ்மரெழுந்து தன்வீட்டுக்குப்போனர். அவருடனே துரோணாச்சாரியர் கிருபாச்சாரி யர்-அசுவத்தாமர் - விதுரர் முதலாகிய பெரி யோர்களும் சிந்துதேசாதிபதி-மத்திர தேசா திபதி-சகுனியாகிய மாமன் தொண்ணூற்றொ ன்பது தம்பிமார்கள் தேசராஜர் முதலானபே ர்களும் சபையைவிட்டு நீங்கி இனி யாவரும் எமதூதர் கைக்குள் ளடங்குங்காலம் சமீபித் ததென்றேங்கித் தங்கள் தங்களுடைய விடுதி களிற் சார்ந்தார்கள். ஆலகாலத்தை யொத்த துரியோதனன் அருமருந்தனைய சஞ்சயன் மூலவேராகிய திரிதராட்டிரன் இவர்கள் மூவ ருந்தான் சபையை விட்டு நீங்காமல் இருந்த வர்கள்.

இப்பால் குளிர்ச்சி தங்கிய ஓர் வெள்ளை க்குடை நீழலில் அநேக உலகங்களை யாளும் திரிதராட்டிர மகாராஜன் ஒப்பில்லாத பிள்ளை யையும் சிறந்த சஞ்சயனையும் அழைத்துக் கொண்டு பரிசுத்தமும் பதிவிரதாதனமுங்கொ ண்டு பிரகாசமூற்ற பொற்பிரதிமை யொத்த காந்தாரி யம்மனிருக்கும் உயர்ந்த அரண்மனை க்குட்சென்றான். அந்தக்காலத்தில் காந்தாரி தேவியானவள் தன் கணவனை எதிர்கொண்டு ஓடி பாதபூசைசெய்து பத்திரமகூஷதைசாத்தி வணங்கி சிங்காதனத்திற் சீர்பெறவமைத்துத் தீர்க்கதண்டஞ்செய்து இருக்கும்போது துரி யோதனன் தன்தாயைப் பணிந்துக்கொள்ள வும் அதனை வாழ்த்தியெடுத்து மார்புற வணை த்துவிட சஞ்சயனுந் துரியோதனனும் அர சனுக்குச் சமீபத்திலிருந்தார்கள். அப்போது திரிதராட்டிரன் காந்தாரியை நோக்கி பெண் ணே ! இன்றைப்பத்தினம் இராஜ சபையிலிரு ந்த எல்லோர்களுங்கூடிப் பற்பல நீதிநெறிக ளையும் தருமங்களையும் அற்புத மற்புதமாக எத்தனைவிதத்தி லெடுத்துச்சொல்லியும் உன் புத்திரனாகிய சர்ப்பக் கொடியோன் விற்பிடித் துப் போர்செய்வதே பொருளெனக்கொண்டு பூரிப்படைந் திருக்கிறான் விசாரிக்குங் காலத் தில் மேலாகிய தவத்தினாற்கொண்ட அஸ்திர சஸ்திரங்களின் திறத்தையும் மறத்தையும் அறத்தையும் பூரணமாகப் பெற்றிருக்கும் புக ழினையுடைய பாண்டுவின் புத்திரர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யத் துணிவது தகுதியல்ல வென் றும் பொருந்திவாழ்வதுவே உத்தமமென்றும் நம்மிடத்தில் பத்தியையுடைய மன்னர் பலரு ம்சொன்னார்கள் நான் இந்தச் சிரேஷ்டபுத்தி ரனை நோக்கி, அப்பா ! பகைதேடிக்கொள்ள வேண்டாம் வகையில்லாமல் வரமெனவிளை யும் யுத்தத்தை நிறுத்திவிடு மகனே யென்று சொல்லியும் நமது தந்தை நமக்கு விரோதம் சொல்லுவாராஎன்றெண்ணமல் கர்னனுடை யவார்த்தையைக் கனகமலையாக நம்பி என்வா க்கியத்தை இகழ்ந்துவிட்டான். ஆகையால் நங்கையே ! உன்னைக் கொண்டாகிலும் உன் புத்திரனுக்குத் தெரியச்சொல்லச் செய்து சீர் படுத்தலாமென் றெண்ணங்கொண்டு இவிடத் திற்கு அழைத்து வந்தேன் இப்போதும் பா ண்டவர்களுக்கு விசேஷிந்ததொன்றுங் கொ டுக்கவேண்டியதில்லை. முன்னேயவர்கள்சூதா டித் தோற்றுப்போன பூமியை இப்போது கொடுத்துவிட்டால் அவர்கள்கூறியசபதமும் மனஸ்தாபமும் மேற்கொண்ட கோபமும் மா றிப்போய்விடுவார்கள். நமதுபெரியோர்களின் எண்ணமும் இப்படியேயிருக்கின்றது இதை விட்டுத் திமை புத்தியையுடைய தீங்கினர்வா

ய்மையை ஸ்திரமென்று நினைத்துச் சமர்செய்யப் போகின்றானும். அப்படி சமர்செய்யத் தொடங்குவானாகில் ஜயாபஜயம் எப்படிமுடியுமோ தெரியவில்லை ஜெயமும் விபகாரமும் சேற்றில்நட்டகம்பம் ஆதலால் உன்னுடைய புத்தியிற் றெளிவாகச் சிந்தித்து, அஸ்தினாபுரி ராஜனாகிய இந்தத் துரியோதனனுக்குத் தெரியப்படுத்தக் கடவையென்று திரிதராட்டிரனாகிய நாயகன்கூற, தேவியானவள் அந்த வார்த்தையை மந்திரம்போற் கேட்டுவணங்கி எதிரிலிருந்த மைந்தனை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

ஓ என்னருமைச் செல்வனே ! (பெரியாரைப்பேண்) என்னும் வாக்கியத்தைக்கொண்டு சிறியோர் சிநேகத்தை விடுத்துப் புகழைப் பெறாமல் பெரியோர்சொல்லும் வார்த்தையை பிரயோசன மல்லவென்று இகழ்ந்துவிடுவது சிறுமையோ அல்லது பெருமையோ; இவ்வுலகமன்றி மற்றெவ்வுலகத்தினும் இணையில்லாமற் சிறந்த என்மைந்தனே, உன்தந்தையானவர் கனிந்து மிகுந்தஆசையுடன் சொல்லுந் தன்மைப்பிரகாரம் நடந்து பெரும் வாழ்வைப் பெறக்கடவை யென்றுரைத்து வாழ்த்திய அன்பினையுடைய தாயைப் பணிந்து, அரவக் கொடியோன் அம்மா ஐவர் சம்மதித்துச் சூதாடி இழந்தஅவனியை இப்போது நான் கொடுத்துவிடுவேனாகில் அவர்களுடைய ஆண்மைத் திறத்தினுக் கஞ்சிக் கொடுத்துவிட்டதாய் வீராகிய வேந்தர்கள் அவமதிப்பாய் நினைத்து நிந்திப்பார்கள். அதனாலெனக்குக் குறைவுண்டாகும் இதுவரையிலும் பத்துத்திசையினும் வெற்றிசெலுத்திச் சுற்றத்தாருடன் சுகவாழ்வைப்பெற்ற வணங்காமுடியோனாகிய யான் இப்போது பசபசவென்று விழித்து வசைகொண்டு இசைபெற்ற பாண்டவர்களுடைய பாதங்களில் வணங்கி இச்சகஞ்சொல்லி, எண்சாணுடம்பு ஒருசாணுக்குன்றி வயிறுவளர்த்துக்கொண்டு உயிருடனிருந்துவாழேன் ஆறிலும்சாவு நூறிலும்சாவு அம்மணி ! அழியும் பிராணனை அவத்தில்மாய்க்காமல் அமர்புரிந்திறப்பேன். அல்லவென்றால் என்னுடைய வெற்றியையும் பாண்டவர்களுடைய யுத்தி சகாய சாமர்த்திய சத்தியையும் ஈரேழுலகமும் கொண்டாடும் படியாகச் செயம்பெற்று, புவன சக்ரேஸ்வரனென்னும் புகழ்கொண்டு இப்பூமியை யாள்வேன் அற்பபலங்கொண்ட ஐவர்கள் என்னுடனே எதிர்த்துநின்று போர்புரியமாட்டார்கள். எதிர்நின்று வென்று ஜயங்கொள்ளும்படி யாகிய முறைமை இதுவரையிலும் என்னிடத்தில் இருப்பதுமன்றி இன்னமுமுயாச்சிசெய்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இதன்றியும் சொக்கட்டானை யுருட்டித் தங்கள் செல்வ முழுமையுந் திரட்டிக் கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்ட நான் அவர்களைக் காட்டில் விரட்டிவிட்டிருக்க, மாண்டார்போல் வனமடைந்த பாண்டவர்கள் மீண்டுவந்து என்னை மருட்டிப் பூமியைப்பெறக்கருதினால் பேரிகைச் சத்தங்கேட்டிறந்த நாரியைப்போற் பயந்து பூமியைக் கொடுக்க மாட்டுவேனோ ? ஒருக்காலும் ஏமாறமாட்டேன் ஐவர்கள் பூச்சிகாட்ட வந்ததும் அவர்கள் பொருட்டில் நம்மிடத்தில் யிருக்கும் பலபேர்கள் ஏச்சுக்காட்ட விருந்ததும், இவைகளையெல்லாம் யோசிக்காமல என்தந்தை சபையினிடத்தில் என்னுடைய வல்லபத்தை இகழ்ந்துபேசியதுங் கேட்டுச் சகிக்காத கோபத்தினால் தந்தைவார்த்தையைத் தடுத்தேன் தாயே வச்சிராயுதன் முதலாகிய பேர்கள் வந்தாலும் லக்ஷியமில்லாமல் வெல்லுந் திறத்தினையுடைய என் சேனைகளை யுத்தகளத்திற் கண்டவுடனே பாண்டவர் மெத்தவருந்தி இறப்பார்கள் என்றிவ்வாறு பற்பலவித பராக் கிரமங்களைப் பவளம்போன்ற இதழினையுடைய காந்தாரியினிடத்திற் சொல்லிக்கொண்டு வராநின்ற மகனுடைய மனமடிவில்லாவிரகைப் பெரியமன்னவன்கேட்டு மயக்கமுற்று வாடிவருந்திப் பெருமூச்சு விடுத்து, ஏதேது இனிகாரியமில்லையென்று இளைத்து தெளிவினையுடைய சஞ்சயனைநோக்கி, புத்தியிற் சிறந்த உத்தமனே! பாண்டவர்களுடைய பலங்களையும் நமதுபிள்ளைகளினுடைய தோளாண்மைகளையும் ஆதியோடந்தமாகத் தெரிந்தவன் நீயாகையால் இந்த இருதிறவர்களு மெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தால் எவர்கள் வெல்லுவார்கள், எவர்கள் தோற்று இறப்பார்கள். இதை யான் தெளிந்துக்கொள்ளும்படியாக உள்ளபடி சொல்லென்று திரிதராட்டிரன் கேட்கச் சஞ்சயன் சொல்லுகின்றான்.

அரசனே கேளும் ! காலக்கியானந்தெரியாத மானிடனாகையால் இதை யறிந்து சொல்லுந்திறம் எனக்கில்லை தேவரீர் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டுமாகில், அளவற்றபுகழ்

பெற்ற மூலகாரணனுகியும் முக்காலமுணர்ந்த தவசிரேஷ்டனுகியும் இறப்பும் பிறப்புமற்ற இறையாகியும் வேதங்களைப் பெற்ற விமலனு கியும் விளங்காநின்ற ஸ்ரீ வேதவியாசரைத் தா மசமில்லாமல் வந்தித்துச் சிந்திப்பீராகில், அவர்சிறந்துவந்து உமக்கு தெரிவிப்பாரென் று சஞ்சயன் சொல்ல, சரிதானென் றுட்கொ ண்டு சஞ்சலமகற்றி, அசைவற்ற தன்மையில் இருந்துவருந்தி நினைத்தபோது மின்னூர்ந்த பொன்போலும் புரியோடிய சடையும் பூமுடி யும் புலித்தோலுடையும் அசைந்த நடையும் மிதியடியும் அழகிய குடையும் கரத்திற்றடி யும் முப்புரிநூலிலங்கு மார்பும் விபூதி தூளித மேனியும் பிரகாசிக்க விண்ணைவிட் டிறங்கிய சூரியனைப்போல் வந்து வேந்தனுக் கெதிரில் நின்ற ஸ்ரீ வேதவியாசரைத் திரிதராட்டிரன் காந்தாரி துரியோதனன் சஞ்சயன் இவர்கள் நால்வருங்கண்டு எதிர்க்கொண்டோடி சாஷ் டாங்க தண்டனிட்டு அருக்கிய பாத்திய ஆச மன்னிய அட்சதை சந்தனுதி தூபதீபங்களு ங்கொடுத்து ஆசனத்திலெழுந்தருளச்செய்து கலக்கமுற்ற மனத்தினையுடைய காந்தாரிநாய கன் கண்ணீர் சோரவிட்டுத் தானெண்ணிய காரியங்களைக் குறித்துக் கேட்கவும் பெருமை யிலுயர்ந்த ஸ்ரீவேதவியாசர்கேட்டுக் கலீரென நகைத்துத் திரிதராட்டிரனைப்பார்த்து, நாளை நடக்கப்போகிற சமரிலெதிர்க்கும் பிள்ளைகள் நூற்றைவரில் இறப்பவர்கள் யார் இருப்பவர் கள் யாரென்று கேட்டனை. இந்தக்கேள்விக்கு விவேகத்திற் சிறந்த மேலானவர்கள் விளம் பியமொழி யொன்றுண்டு அஃதென்னவென் றால் சத்தியதரும முள்ளவிடத்தில் ஜயமுண் டாம் அசத்தியம் அதர்மமுள்ள விடத்தில் அபஜெயமுண்டாமென்று பழமொழி இருப் பதினுல் நல்வினையை நட்பாகக் கொண்டும், நல்வினைக்குத் தக்க நல்லொழுக்கங் களுக்குத் துணையாகயிருந்தும் நடத்திய நல்லோரெவ ர்களோ, அவர்களுக்கு நலமும் பலமும் ஜய மும் புகழ்ச்சியும் உண்டாம். இதை விடுத்துத் தீவினையை நட்பாகப் பெற்றும், தீவினைக்குத் தக்க தியகுணங்களுக்குத் துணைப்பட்டிருக்கு ந்தீயராகிய பேயர்களுக்குத்தீமையும்துயரும் இகழ்ச்சியும் அபஜயமும் எமபாசப்பந்திப்பா கிய நரகவேதனைமுதலிய துன்பங்களு முண் டாகும். மேலும் உன்பிள்ளைகள் ஏழு சமுத் திரத்திற் கொப்பாகிய சேனு சயினியங்களைக் கொண்டு யுத்தஞ்செய்து வெற்றிபெறக்கருதி யுத்தபூமியில்வந்தாலும் இவர்கள் படையினி டத்தில் தானவ வைரியென்னுந் திருமாலுக் கொப்பாகிய தீரர்களிருந்தாலும் தேவர்கள் மதித்து மகிழும்படியாகப் புகழ்ந்து யமதூ தர் உயிருடன் விட்டு விடுவார்களோ ஒருக்கா லும் விடார்கள்.

இன்னமுங்கேளும் அரசனே! ஆனுல் எமது கர்த்தனுகிய கடவுளின் கருணைக்கண் எவர்களிடத்திற்றங்கி இருக்கின்றதோ; அவ ர்களுடைய புயத்தில் சேற்கெண்டையொத்த கண்களையுடைய ஜயலட்சுமி சேர்ந்துவாழ் வாள். கிளைகள் தழைந்த சோலைக்கொப்பா கிய பந்து மித்திர புத்திர சம்பத்துகளுடன் சிறந்த செல்வத்தைப்பெற்றோங்கிய திரிதரா ட்டிர மகாராசனே, இவைகளைச் செவ்வைபா யோசிக்கக்கடவை. அஷ்டாக்ஷரப் பொருளா கிய மாதவன்-ஸ்ரீநாதன் - ஹரிவாசுதேவன் - முகில்வண்ணன் - முரஹரி - ஜனார்த்தனன்- பக்தபராதீனன்-பக்தவற்சலன்-பரமதயாளன் பரம புருஷோத்தமன் என்னுந் திருநாமங்க ளிற் பலநாமங்களைக்கொண்ட பகவானுடைய பாதபங்கயங்களை யுள்ளத்திற்கொள்ளும் பர மபாகவதர்கள் பெறுதற் கருமையாகிய பேறு பிரமாண்ட பேரண்டங்களிலு மேலாகியது. ஆதலால் இத்தன்மை வாய்ந்த பரம ரகசியத் தை நீங்கள் கைப்பற்றுமற் போனீர்கள். இத ற்குத் திருஷ்டாந்திரம் சத்தியசவுச ஆசார சற்குணங்களிற் றழைத்த அந்தப் பாண்டவர் கள் தங்களுடைய நாதனென்றும், தங்கள் மைத்துனனென்றும், தங்கள்சகாயனென்றும் ஆபத்தி லருள்புரியு மையனென்றும் திரிகர ணசுத்தியாய்ச்சிந்தித்து அவர்நடந்துகாட்டி நடத்தும் நன்னெறிப் பிரகாரம் நடந்து வரு கின்றூர்கள் அதனுலவர்கள் எந்தக் காரியங்க ளிலும் வெற்றிபெற்று வருகிறூர்கள். உனது புத்திரர் வெற்றிபெறுவார்களென்று எவர்கள் சொல்லுவார்கள் வேந்தனே புள்ளாங்குழலை ப்பூரிக்குஞ் செம்பவளவாயனுகியமாயன், சிந் திப்பவர்களுக்குச்சேயினிடத்திற்பொருந்திய தாயைப் பார்க்கிலும் பரிவுள்ள நேயனுனவ னென்று துணிவுகொண்டு, நீங்களும் நேச விசுவாசத்துடன் அந்தக் கடவுளை நெஞ்சில் நினைப்பீர்களாகில் நினைத்த காரியங்களெல்லா ம் இனிமேற் கைகூடுமென்று வெகுவாகிய வசனங்களைப் பரிசுத்தமுள்ள ஸ்ரீவேதவியாசர்

சொல்லக் கேட்டிருந்த திரிதராட்டிரன் முனி சிரேஷ்டனுடைய கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வணங்கி என்னிஷ்ட தெய்வமே! இவ்வுலக வாழ்வென்னும் மாயைவலைக்குட் சிக்கியுழன்று வருந்தி மாய்ந்தவியும் பெருமோசத்தைக் கண்டிருந்தும் படுகுழியில் வந்துவீழுமென்னைப் பாதுகாத்துயானுய்யும்பொருட்டு வேதவிதியாகிய தத்துவத்தை யெனக்கு விளம்பி யருளிச் செய்யவேண்டும். சுவாமிகளால் சகல காரியங்களையும் இப்போ தறிந்துக்கொண்டேன். போனநாட்போக இன்னுண்முதற் கொண்டேனும் மன்னுயிர்யாவையும் பெற்றளிக்கு மாதவனுடைய மலரடியை மனத்தில் நிறுத்தி, அவனுக்கடிமையாகிய அரசுபுரிந்து வாழ்வேன். இதுவரையிலும்உலகஅரசையே உற்ற கதியென்று நம்பி அறிவழிந்தேன் யென்று திரிதராட்டிரன் சொல்லித் துதிக்க இதைக் கேட்டிருந்த மாசுணக் கொடியோனுகிய துரியோதனன் சொல்லுகின்முன்.

இப்போது ஐயா அவர்கள் எவனையோ விசுவாசித்து நடந்து கொண்டால் ஒருகுறைவுமில்லையென்று சொன்னுர்களே, அவன் இவ்வுலகங்களையெல்லாம் ஓரடியிலளந்த திருமாலானுலும், மற்றெவ்வுலகங்களையும் விழுங்கிக்கக்கின அரியானுலும், குழந்தையிற்றுனே பூதகியின் பெரும்பாலுடன் அவள் பிராணனையு முறிஞ்சிவிட்ட அவனுனுலும், ஆத்மகோடிகளைச் சிருஷ்டித்த அயனுக்கும் அப்பனுனுலும், பலவித ஆபரணங்களினுற் பிரகாசிக்கு மார்பினனுகிய அருச்சுனனுக்கு உறவாகி அந்த ஐவருள்ளத்திலும் பொருந்தியிருக்குந் தன்மையினுல், அவனுக்கு இவ்வுலகத்திற்கோர் திலகம்போன்ற யான், எள்ளத்தனைப் போதும் என் சிந்தையால் வந்திக்க மாட்டேனென்று வரையறுத்துக் கூறிய மைந்தன்வார்த்தையைக் கேட்ட மன்னவன் எதிரிலிருந்த மாமுனியைநோக்கி, சுவாமி! இவனென்ன காரணத்திற்கு உற்பத்தியானுனே? எல்லாருயிரையும் போக்கவந்த யமனே, அல்லது இவன்பிள்ளையோ, பெரும்பூதமோ, என் குல கோத்திரத்தைக் கெடுக்கவந்த குறளியோ, துதிக்கும் புகழை அழிக்கவந்த துடைகாலனே, யானறியேன். இன்றுமுழுவதும் நான் சொல்லிய வார்த்தைக்கெல்லாம் எதிர்த்து மாறுபாடாக மறுத்துச் சொல்லுவதே யன்றி, இப்பாவி கிஞ்சித்தும் இணங்கிவரவில்லையே இவனுக்குச் சாங்காலம் சமீபித்ததோ கடவுளே, (ஆங்காலம் பொய்யுமெய்யாம், போங்கால மெய்யும்பொய்யாம்) என்று புவியில்வழங்கும் பழமொழியும் என்னளவி லுண்மையாச்சே ஆகினும் அனித்தியமாகிய உடலென்னும்பொய்யை மெய்யெனப் பேர்கூறி யிருக்கும்விதம் மிகவும் நன்றுகவே யிருக்கின்றது ஐயோ, மாயாமயக்கப் பிரபஞ்சவலையி லகப்பட்டு மனம் வருந்தி மடியவேண்டிய தென்னை யென்ற மைந்தனை வேதவியாசர் திடங்கொண்டுநோக்கி, குற்றமில்லாத என்குலந்தழைக்கப்பிறந்தஉத்தமனே, உன்சிந்தையினினைத்த வண்ணம் நடக்கக் கடவையென்று பற்பல விதமாகிய வெறுப்பு வார்த்தைகளை விளம்பி புத்திரனுடைய மனத்தை எவ்விதத்திலாகிலும் ஸ்திரம்பெறத் திருத்திப் பெரும்புகழ் மாண்பில் நிலைநிறுத்தவேண்டும் என்கிறஎண்ணத்தோடு வியாசபகவான் சொல்லுகின்றுர். கேளும் அரசனே! நீ எதுக்கு வீணய்வருந்துகின்றுய் கரம்புபற்றிப்போன மனம் இனித்திரும்பாது. இவனுக்கேற்படுத்தி இருக்குந் தலைவிதிப் பிரகாரம் இவன் சத்துருக்களுக்கு எதிரில் யுத்தம்செய்து இறக்குங் கொள்கையை உடையவனுகவே யிருக்கின்றுன். இது உண்மைதான். இன்றுமுதல் நீ உலகரட்சகனுகிய உவணமூர்த்தியின் உபய திருவடிகளை உள்ளத்திற் சிந்தித்துக்கொண்டு, நீர்க்குமிழி போன்ற இவ்வுடல் இருக்கின்ற வரையில் காலஹேதுவாய்ப் பிறந்து வாதிக்கும் இச்சிறுவர்களமீதுவைத்த ஆசைப்பெருக்கினுல் விருதாவாகிய பற்பல சிந்தையையும் பற்பல துயரங்களையும் விடுத்துச் சதாகாலமும் நிர்விகாரசித்தனுய் நன்னெறி நிலையில் நிற்கக் கடவையென்று வேதமுனிவன் விளம்பிய தண்ணமுதினுக் கொப்பாகிய மொழிகளைத் தன்செவியாரக் கேட்டு, இதுவே கடைப்பிடியென்று மனங்கொண்டு, விக்கியானவந்தனுகி சுக்கியான சூரியனையொத்த வியாசருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து சுவாமி, எந்த பாசபந்த நெறியைத் தொடர்ந்து எவர்கள கெட்டழிந்தாலும் தேவரீருபதேசித்த திருமந்திரத்தைச் சிந்தனைசெய்து என் காலகதிக்குத் தகுந்த இச்சையைப் பெறுகின்றேன் இறைவனே என்று கரங்குவித் திறைஞ்சிய திரிதராட்டிரனுக்கு ஆசிர்வதித்துத் தட்சணம் வானத்திற்

ரேன்றிய மின்னலைப்போல் மறைமுனிவன் மறைந்துபோயினர்.

இப்படி வேதங்களை விரித்து விளம்பியருளிய ஸ்ரீ வேதவியாசர் போனபின்பு திக்கு நோக்கித் தெண்டனிட்டுக்கொண்டு, தனக்கு சமீபத்தில் நிற்காநின்ற புத்திரனை நோக்கி, இதுவரையில் யாங்கள் கூறிய வனைத்தும் உள்ளத்திலிருத்தி நினைத்து, உன் மனதுக்கு இஷ்டமானபடி செய்யென்று விடைகொடுத்துவிட்டுச் சிவந்த சூரியனைப்போலொத்த தேகத்தையும் விவேகத்தையுமுடைய சஞ்சயனை விடுதிக்குப் போகும்படி அனுப்பிவிட்டுப் பல மணிகளினலும் நலம்பெறச்செய்த மாளிகை இடத்திற் காந்தாரியுடன் ஆகுங் காரியங்களை யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் திரிதராட்டிரமகாராஜன் இதுகால் இருளில்லா மனத்தினையுடைய சஞ்சயன் தெளிவுற்ற பாண்டவர்களிடத்தில் தூதுபோய்வந்து உரைத்த பலவாக்கியங்களையும் தெளிவில்லாத திரிதராட்டிரன் முதலாகியபேர்கள் அவைகளைத் தெரிந்துக்கொண்டதைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டவிதங்கள் இயாவையும் விளம்பினேம். இப்பால் மயக்கமற்ற பாண்டவர்களிடத்தில் வார்த்தையாடி விடைபெற்றுக்கொண்டு சஞ்சயன்வந்தபின்பு அந்திவண்ணனுடைய அருளைக் கவசமாகக்கொண்டு ஆடல்புரியத் துணிந்து, ஹரிபரந் தாமனுடைய அடியிணையைப்பணிந்து வாழும் ஐவர்கள் உபலாவியத்தில் யிருந்த உத்தமர்களுடன் கலந்து இனி நடத்தாநின்ற செய்கைகளும் சொல்லுகின்றேம்கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனேஎன்று வைசம்பாயனர் சொல்லுவதாயினர்.

சஞ்சயன் தூதுச்சருக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றுவது

கிருஷ்ணசுவாமி தூதுச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

அரியதண் கலைவாண் மதியமுங் கொதிகொ ளாலமுந் தனதிடத் தடக்கி
யுரியவொண் கங்கா நதிக்கொரு பதியா யுயர்பெறு முயர்மகோ ததியிற்
பரியதிண் சிலையோ டம்பெலா முகத்து பற்குணப் பொருப்பிடை பொழியுங்
கரியபைம் புயலைக் கைதொழு மவரே கருவலே திருவுடை யவரே.

திருநாட்டிற் சிறந்த குருநாட்டிற் பிறந்த ஜெனமேஜெய மகாராஜனே கேளும்! தம்பிமார் நால்வருடன் தருமபுத்திர மகாராஜன் பன்னிரண்டாண்டு வனவாசமும் ஓராண்டு அக்யாதவாசமுந் தொலைத்து உபலாவியமென்னும் பட்டணத்தில் வந்திருந்து, தன்னுடைய ஸ்ரீதன புரோகிதனுகிய உலூகமுனியை துரியோதன னிடத்திற்குத் தூதனுப்ப, அந்தத் துரியோதனன் தன் தந்தையாகிய திரிதராட்டிரன் முதலானவர்களோடுங் கலந்து பேசிக்கொண்டு, இன்னுஞ் சிலதினத்தில் மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்கட்குச் சொலலி யனுப்புகிறேமென்று உலூகமுனிவரை யனுப்பிவிட்டுத் தங்களுடைய புரோகிதனுகிய சஞ்சயமுனிவனை யழைத்து, நீர் உபலாவியத்துக்குச் சென்று பாண்டவர்களைக்கண்டு ஞானப்பிரசங்கம் பேசி தருமபுத்திராதியரை இன்னமும் வனவாசம் போகத்தக்கதாக இசைத்து வாருமென் றனுப்ப, அந்தப்படியே சஞ்சயன் பாண்டவர்களிடத்தில்வந்து ஞானப்பிரசங்கம்செய்து, ஆக்கை செல்வம் ஆயுள் இவை முதலியவைகள் அனித்தியமாகையால் நித்தியமாகிய தவமிழைத்து முத்திபெறுவதே உறுதியாகிய உத்தமமென்றுரைக்க, அதைக் கேட்ட வீமசேனன் மெத்தவுங் கொதித்துச், சத்துருசங்காரம் செய்து நாங்கள்கூறிய பிரதிக்கினையை முடிப்பதே தவமென்று பேசியனுப்ப, இவ்வார்த்தையைக்கேட்ட சஞ்சயமுனிதிரும்பி அஸ்தினபுரம் போனபிற்பாடு, பாண்டவர்கள் மற்ற மன்னவர்களோடு இனி நடக்கவேண்டுங் காரியங்கட்கு ஆலோசிக்கத் தலைப்பட்டவர்களாய், சமா

தானத்தாற் காரியங் கைக்கொள்வதான சாமமும், பொருள் முதலியவற்றைக் கொடுத்துக் காரியவனுகூலம் பண்ணிக்கொள்வதான தானமும், வேறொருவராற் பகையை விளைத்துத் தான் சிநேகமாயிருந்து காரியசித்திசெய்துக்கொள்வதான பேதமும் நால்வகைச் சேனைகொண்டெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வெற்றியுடன் வேண்டியவைகளைப்பெறுவதானதண்டமும்ஆகிய இந்நான்கும் இராஜர்களுக்குரிய உபாய மாகையால் இவ்விதமாகிய தந்திரயுத்திபுத்திமுதலாகிய நீதி முறைமைகளில் வழுவாமற்பேசிச் சத்துருக்களை வசப்படுத்தி, ஆக வேண்டிய காரியங்களைக் காலத்துக்கேதுவாயமைத்துக்கொண்டு வரத்தக்க வல்லவர் கோபால கிருஷ்ணரே யன்றி வேறொருவ ரில்லையென்றுணர்ந்து, பரிமளம்பொருந்திய பரிசுத்தமாகிய குளிர்ச்சிகொண்ட அத் துளபமாயனை மீட்டுந் துரியோதனனிடத்திற்குத் தூதுவிடுவதற்கெண்ணித் தருமபுத்திர மகாராஜன் கிருஷ்ண மூர்த்தியை நோக்கிச் சொல்லுவதானான்.

ஓ தீனதயாளுவாய் ஜெகத் ரட்சகராய்த் தோன்றிய தேவே! செவ்வையாகிய காரியங்களைச்சொல்ல வந்தவரைப்போல் வந்து தீங்காகிய வார்த்தையைச்சொல்லிய சஞ்சயமுனிக்கு நாம்செப்பிய வசனமும் உலூகமுனியை முன்னதாகத் தூதுவிடுத்த நமக்குத் துரியோதனன் அப்போது பேசியனுப்பிய வசனமும், தேவரீருடைய திருவுளம் அறியுமே சுவாமி! அப்படியிருக்க கொடிய விஷத்தை வெகுவாகக்குடித்து அந்தவிஷந் தலைக்கேறி உடப்புமறந்து உறங்கிக்கிடக்கும் ஒருவனுக்கு சவுக்கியஞ்செய்ய நினைத்து நல்லபருந்தும் மந்திரமும் கடுகவிசாரித்துக் கொடுத்து நன்மைசெய்ய நினைக்காமல், சுற்றிலுமிருந்து வருந்தி வாட்டமுற்று மயங்கித் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிராநின்ற அவனுடைய அண்ணன் தம்பிமுதலிய பந்துக்களைப்போலத் தேவரீரும் அவ்விஷ முண்டவர்களைப் போலிருக்கும் எங்களுக்கு வேண்டிய பக்குவங்களைச் செய்து இரக்ஷிக்காமல் ஏனோதானோவென்று சும்மா யிருப்பது ஞாயமோ? சர்வ சீவராசிகளின் மனத்திலு மிருந்து விளையாடும் சோதியே! ஏதாகிலும் ஒரு யுத்தியை எங்களுக்குப் போதித்தருள வேண்டும் குரு க்ஷேத்திர பூமியில் அரிதாகிய யுத்தம் செய்யத் துரியோதனனுதியர் சம்மதிப் படுவார்களாகில் அது நமக்கு மிகவும் நல்லது. அதைவிட்டு நாம் யுத்தஞ்செய்வதற்கு தயாராக இருக்கிறோமென்று முந்திச்சொல்லி யனுப்பி வைப்பது முறைமையல்லவே ஆகையால் தேவரீர் பிரயாசையெடுத்துக்கொண்டு திருவடிவருந்த அஸ்தினபுரத்திற்குப்போய்த் திரிதராட்டிரன் துரியோதனன்முதலிய பேர்களைக்கண்டு வார்த்தையாடி அவர்களுடைய கடைப்பிடிக் கருத்தையறிந்து ஜயப்படுத்தி வரவேண்டிய கடமை உம்முடையதென்று கிருபாவெள்ளம் பெருகும்படியாகத் தருமராஜன் சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்ட வாணாசுரனுடைய வாணளையும் புஜகிரி இரண்டாயிரத்தையும் அழித்த அரிபரந்தாமனுனவர் வீமசேனன் அருச்சுனன் நகுலசகாதேவனென்னும் நால்வரையுங் கூடவைத்துக்கொண்டு, சாத்தகிமுதலிய பேர்களும் சுற்றிலுமிருக்கவைத்து, யுத்தகளத்தில் வெற்றிபெற நாட்டும் முரசக் கொடியினையுடைய தருமராஜனே! நாளையொருகாலத்தில் நீங்களென்னை வீணாக நிந்திக்க வேண்டாம். அவர்களுடைய மனோ நிச்சயத்தை வெளிவிட்டுச் சொல்லுங்கள். நான்சொல்லுவதையும் கேளுங்கள். அதென்னவெனில் வயல்களிடத்தில் தாமரை மலர்களுடன் வராலினங்கள் மருவிவிளையாடும் வளப்பங்கொண்ட குருநாட்டில் பாகப்பிரகாரம் பாதி வாங்கிக்கொண்டு அரசாட்சிசெய்து வாழ்ந்திருக்க நினைவோ? அல்லது பழையபடியே துன்பமுடையவர்களாய்த் தனமுங் கனமும் விடுத்து, அனமும் மனமும் வெறுத்து, வனமேகதியாக அடுத்து இன்னமும் வாடித்திரிய நினைவோ? அஃதன்றிப் பிழைப்பா ரியாரோவென்று சந்தேகப்படும் போர்முகத்தில் பகைமேற் கொண்டு, முனங் கோபித்தெழுந்து சபையிற்சொல்லிய பிரதிக்கினையின் படியே துரியோதனனுதியரைக்கொன்று ஜெயம்பெற நினைவோ? ஐவராகிய உங்களில் ஒவ்வொருவருக்கு மிருக்கின்ற எண்ணமென்னவென்று திருமால்கேட்க அப்போது தருமசொரூபியாகிய உதிஷ்டிர ராஜன் சொல்லுகின்றான்.

நந்தகோபாலன் களிக்கும் நாதனே கேளும்! வைராக்கிய மென்னுங் கொரமாகிய நெருப்பை வாசா மகோசரமாக வளர்த்திவிடுவோமாகில், மூங்கில்களானது தனக்குத் தானே இழைந்து பற்றிக்கொண் டெரிந்து

சுற்றிக்கொண் டிருக்குந் தன்னினத்தோடு அழிந்துபோகுந் தன்மையைப்போல், நாங்களிருதிறவரும் குற்றம்பொருந்திய யுத்தகளத்தில் ஒரேதரமாய் மாண்டுபோவோம் ஆண்டவனே! (வாழையாடியும் இலைக்குச் சேதம் உள்ளாடியும் இலைக்குச்சேதம்) என்னும் பழமொழிபோல் எங்களிருதிறத்தவருக்குங் கெடுதிவராமல், செவ்வல்லியுந் தாமரையும் பரிமளிக்கின்ற வயல்கள் சூழ்ந்த குருநாட்டிலே நாங்கள் நூற்றைந்துபேரும் அந்தமலர்களைப்போல ஒருமித்துக் கலந்து வாழும்படியாக எங்களுயிர்க்குயிராகிய தேவரீர் தூதுபோய் க்ஷாத்திர மின்றித் தாட்சியில்லாத க்ஷேத்திரஞ்சேர்ந்து வாழும்படியாய்ப் பொருந்தச் செய்யவேண்டிய கடமை உம்முடையதென்று தருமராஜன் சொல்லத் தாயென்றுவந்த பூதகியுயிரைக் கொன்ற ஜனார்த்தனன் சொல்லுகின்றார்.

உய்த்துலகாளும் மைத்துனா கேளும்! பூர்வம் சபாமண்டபத்தில் சூதாடி யாவையுந் தோற்றபிற்பாடு புண்ணியத்தைப் பொருளாக வைத்து மறுபடியும் சொக்கட்டாடியாடித் திரௌபதையையும் நீங்களைவருஞ் சுவாமிதயையினால் மீண்டபோது, அச்சபையி லிருந்த அரசர்களுக்கும் பெரியோர்களுக்கும் எதிராக உங்களைப் பார்த்துக் கலீரென நகைத்து பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசமும் ஒருவருடம் அக்கியாத வாசமும்செய்து வருவீர்களாகில் உங்களுடைய பாகத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறேனென்று, விதுரனையும் துரோணாச்சாரியையுங்கொண்டு அப்போது சொல்லிவைத்த துரியோதனன் இப்போது சொன்னசொல் தவறிபோவானாகில், அவனைப் போர்முகத்தில்மாய்த்து உங்கள் சொந்தமாகிய பூமியை நீங்கள் பட்டங்கட்டிக்கொண் டாள்வதற்கு யாதொரு தடையுமில்லையே என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சொல்ல, அதைக் கேட்டுத் தருமராஜன் சொல்லுகின்றார்.

கேளும் காசாம்பூ வண்ணமுள்ள கண்ணனே! ஆசாரியர்களையும் சுற்றத்தாரையும் குருகுலத்திற்குரிய அண்ணன் தம்பிபாட்டன் மாமன் மித்திரர்முதலாகிய இத்தனை பேர்களையும் நேரில்நின்று போர்புரிந்து கொன்றுவென்று, கடலாடையை யணிந்தபூமியைப் பிணந்தின்ற பூச்சிபோல் தனியாக யிருந்து அரசாட்சிசெய்வதைப் பார்க்கிலும், கபடவஞ்சங் கலந்த மனமுடைய என்பெரிய தந்தையார் சஞ்சயனிடத்திற் சொல்லிய சஞ்சலமானசொற்படியே வனவாசம்செய்து, காய்கனிகிழங்கு சருகுகளைப் புசித்து, இரவும் பகலும் காலங் கழிப்பது மிகவும் நன்றென்று தருமபூபதி சொல்ல இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட வேதவித்தாகிய விமலன் சொல்லுகின்றார்.

கேளும் தருமநந்தனா! மெய்யே மெய்யாகக்கொண்டு வையங்காக்கு மையனே! ஒருவரோடொருவர் பகைத்து யுத்தம்செய்வது பாவமான காரியமென்று விடுத்துப் பலம் பொருந்திய தம்பிமார்களுடன் வனத்தையடுத்து வாசம்செய்யப் போவாராகில், பாண்டவர்கள் தந்தையுரைத்த வார்த்தையைத் தப்பாமற் போனார்களென்று சிலர் சொல்லுவார்கள் பெரும்பாலரெல்லாம் தாயாதிகளுடன் யுத்தஞ் செய்து சபத முடித்துக்கொள்ளக் கையிலாகாமல் பயந்தோடிப் போனார்களென்று பழிப்பார்களே. ஏசுவார்களே. அதுபோக நீங்கள்சொல்லிய சபதமும் பொய்த்துப்போமே. அதனாற் பாபமும்வருமே. இதுவோ நீதி. நிறைமதிகொண்ட இறையே! உன் யோசனை மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றதென்று நெடியோனுரைக்க அதற்குத் தருமராஜன் மறுமொழி சொல்லுகின்றார்.

சேணுலகத்தோர் துதிக்கும் வேணுகோபாலத்தெய்வமே! தேவரீரே எங்கள் நிமித்தமாகத் துரியோதனனிடத்திற் றூதுசென்று அவனிடத்தில் எங்கள் கருத்தையுங் காட்டிப் பேசினால், மகரந்தங்களை யூதி வண்டுகள் பாடும் சோலைகள் சூழ்ந்த நாடும் எங்கள் பாகமுங் கொடுப்பான். அப்படிக்குத்தேவரீர்போய்ப்பேசியுங் கொடாமற் போவானாகில், அதற்குமேல் வெற்றிச்சங்கும் வலம்புரிச்சங்கும் தவளைச்சங்கும் ஜயம்பெறுசங்கும் எங்குமுழங்க, வீரகாளமும் வெற்றிமுரசமும் மொய்க்கும்படியாக, நெடிய கொடிய இடியினையுடைய யமதூதர் மனங்களிக்க யுத்தம்செய்தாலும் தாயாதி பட்சத்திலுள்ள பூமியைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் அப்போது நமக்கு அபகீர்த்தியும் பழிப்புமில்லையென்று உரைத்து மேலும்சொல்லுகின்றார்.

ஐயா துஷ்டஜன நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலகனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானே! கேட்டருளும்வெற்றிமுதலாகிய சம்பிரமத்திற்குமுந்தி நாட்டிய சற்பக் கொடியினையுடைய துரியோ

தன மகாராசனுளும் அஸ்தினபுரத்துக்குத் தேவரீர் யெழுந்தருளிச் சென்று, அவனைக் கண்டு பள்ளர்களுடைய முற்றங்களிற் சங்கினங்களுருகின்ற சலவளம் பொருந்திய எங்களுக்குரிய நாட்டைக் கேளும் அதைக் கொடுப்பதில்லையென்று மறுப்பானுகில், எங்களைந்துபேருக்கும் இந்திரப் பிரஸ்தம்-எமப்பிரஸ்தம்-அவந்தியாபுரி-வாரணபுரி - அஸ்தினபுரி என்னும் ஐந்தூரைக்கேளும் அவையுங் கொடானுகில் ஐந்து மனையாகிலுங் கொடுமென்று கேளும் அவையும் இல்லையென்ருல், யுத்தத்துக்காவது வருகிறையாவென்று சம்மதித்து வாரும் சிந்தூரத்திலதமெழுதிய குவலயா பீடமென்னும் யானையின் கொம்பைப் பிடுங்கிக் கம்சனைக்கொன்ற வீரம்பொருந்திய செந்தாமரைக்கண்ணனே! இதுதான் எனது அபிப்பிராயமென்று ஐவருள் மூத்தவனுகிய தருமராஜன்சொல்ல, வீமசேனன்கேட்டு,முன்னமே கோபங் குமுஉக் கொண்டிருக்கு மனத்தினில் இன்னமுங் கோபாக்கினி குடங்கொண்டுசொரிய, குற்றமற்ற நாவாற் குரூரமான சொற்களை வசனித்துக் கொண்டு விரைவிலெழுந்துவந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவரைப் பணிந்து, பூலோகமுழுதுந் திருநாபிக் கமலத்தாற் பிறக்கச் செய்தவனே! பொற்ருமரையி லுதித்த மகாலட்சுமியையுங் கௌஸ்துவாபரணத்தையும் பொருந்த வணிந்த திணிந்த வஹஸ்தலனே! நம்பினபேர்களுக்கு நேரிடுந்துன்பத்தை நீங்கிய இன்பவாரிதியே! பழிபாவமில்லாத பரிசுத்த குணமுள்ள எங்க ளண்ணுவாகிய தரும பூபதியானவர், தன்மானம் பிறர்மானம்யென்பதைச் சற்று முணராமற் சொல்லும் வார்த்தைகட்கு நானென்ன செய்வேனென்று நடுநடுங்கி, மறுபடியுஞ் சொல்லுகின்ருன்.

மதிமரபுதித்த அதிபதியாகிய அண்ணு மூன்றுலட்சத் தறுபத்தாருயிரம் பட்டவர்த்தனரும், ஆறுலட்சத் தறுபத்தாருயிரம் மகுடவர்த்தனரும், பதினெண் பூமிமன்னர் மண்டலிகரும், ஐம்பத்தாறு தேசத்து அரசவர்க்கமும், வீஷ்மாச்சாரியர் - துரோணுச்சாரியர் - கிருபாச்சாரியர் - அசுவத்தாமர் - கர்னன் - சகுனி-சல்லியன்-அதிரதர் - சமரதர்முதலிய சமஸ்தமானபேரும் நிறைந்திருந்த இராஜ சபையில், விரித்தகூந்தலையும் பசியவயல்களையுமுடைய திரௌபதியை அபிமானபங்கம் பண்ணுவித்த நாளில், அந்தப் பெண்ணுனவள் மெத்தவும் நாணமடைந்து, திக்கில்லாப் பாவியானேனே தெய்வமேயென்று தஞ்சமில்லாதவர்களைப்போல முறையிட்டபோது, சரீரந் துடித்தெழுந்த யெங்களைப் பதருதீர்கள். கோபியாதீர்கள். (ஆக்கப்பொறுத்தபசி ஆறுகிறமட்டும் பொருதோ) என்றுசொல்லி யடக்கி, குருகுலத்துக்கும் நமக்கும் பூலோகமுள்ளமட்டும் தீராப்பெரும்பழியை உண்டாக்கிவைத்தீர். அதுவுமல்லாமல்கள்ளக்கவறுகொண்டு சூதாடிகெலித்துத் தீப்படுகின்றகாட்டில் நம்மை யோட்டிவிட அதற்கும் சம்மதித்துப் போவேனென்றீர். அப்படியே போய்த் திரிந்து பதின்மூன்று வருடங்கழித்துப் பிழைத்துவந்ததும், இன்னமும் பகையை முடிக்க மனமில்லாதவராய்த் தூதனுப்பிப் பார்க்கவேணுமென்று இளைக்கின்றீர். ஆதலாலே துரியோதனன்செய்த கொடுமையைப்பார்க்கிலும் உம்முடைய கிருபைக்கு மிகவும் பயந்தேன் தருமபுத்திரரே யென்று பின்னுஞ் சொல்லுவான்.

ஓ வைதீக சாந்தஸ்தமே உருவாகவளர்ந்த அண்ணு! உம்மைப்போலொத்த உண்மைப் பொருளையே வனவாசம் போகச்சொன்ன கண்ணற்ற திரிதராட்டிர னுடைய காதலனுகிய துரியோதனன் ஆண்டு வருகின்ற பூலோக முழுமையும், இன்றைக்கே ஒருகுடைக்கீழ நீராளும்படியாகத்தருவேன். அதுவுமல்லாமல் முன்னே ஈம்முடைய ஆட்சியான நாட்டைக் கைக்கொண்டு நாம் வெறுத்துக் கொள்ளும்படியாக வனத்தில் விரட்டிவிட்ட அந்த துரியோதன னுனவன், ஐயோ அநியாயமே! என்னரசாட்சியை தருமராஜன் அடித்துப் பிடுங்கிக் கொண்டாரென்று தேவரீரை வெறுத்துக் கொள்ளாதபடிக்கு வீரசொர்க்கத்தை அவனுளும்படியாக இந்திர பதவியைக் கொடுக்கிறேன். என்வார்த்தையை அண்ணு நன்ருயோசியுங்களென்று சொல்லிப் பின்னும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரை நோக்கிச் சொல்லுகின்ருன்.

ஓசுவாமி! எங்கள் அண்ணுவியார் துரியோதனனுடனே யுத்தஞ்செய்து பகையை முடித்தார். அன்றவிழ்த்துவிட்ட கூந்தலையும் புலம்பிக் கூறிய சபதச் சொல்லையுமுடைய திரௌபதைக்கு அவ்விரண்டும் இன்று முடித்துக் கொள்ளும்படியாகச் சாதித்துவிட்டார்,

தம்பிமாராகிய நாங்கள் சபையிற் பேசிய சபதங்களையெல்லாம நடையில்லாமல் முடிப்பித்தார். தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கங்கையடங்குஞ் சடாமகுடத்தை யுடைய உருத்திர தேவர் கையிலே பிரமகபாலங்கொண்டு இரப்பதைத் தவிர்த்தருளிய ஈசனே ! உம்முடைய மனமறியப் பூலோகத்திலே நிலைநின்றுயர்ந்த கீர்த்திமானென்னும் தன்பேரைப் பிரசித்தமாக நிலைநாட்டி முடித்தார். இப்படிக்கு யாவர் முடிக்கப் போகின்றார்கள். இவருடனே நாங்களும் இவ்வாறான கீர்த்தியைப்பெற்றது போதும்போதும். இன்னம் எங்களை முடிக்க காத்துக்கொண் டிருக்கிறார் தருமநந்தனரென்று பின்னுஞ் சொல்லுகின்றான்.

சுவாமி ! யாவரும் போர்க்கோலங் கொண்டுவருகிற பெரிய யுத்தகளத்திலே புகுந்து, துரியோதனனுடனே கூடியெதிர்க்கும் அரசர்களுடைய சரீரங்களெல்லாம் இரண்டுதுண்டாகும்படி போர்செய்து, பழைய உலக முழுவதும் கைக்கொண்டு அரசாட்சிசெய்யத் துணியாமல், பொறுமை மேற்கொண்டு தருமத்தையுங் கிளையுறவையும் பாராட்டி, இன்னமுந் தூதுவிடுத்துத் துரியோதனனை வணங்கி பூமியையாசித்து அவன்கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு சவுக்கியமாக காலபோசனந் தப்பாமல் சாப்பிட்டுக்கொண் டிருக்கவே யெண்ணுகின்றார் தருமபுத்திரமகாராஜர் ஐயோ ! குருகுலம்பட்டபாட்டையுங் கெட்டகேட்டையும் நானென்ன சொல்லுவேனென்று விசனப்படும் வீமசேனனுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டபொறுமை நிறைந்த புண்ணியவானுகுந் தருமராஜன் பரிவாகச் சொல்லிய தம்பியைச் சற்றிருவென்று மலர்போன்ற கையினலமர்த்தி, ஓ குருகுலசிகாமணியாகிய தம்பி ! குற்றம்பார்க்கு மிடத்திலே சுற்றமுண்டோ ? ஒரு குலத்திலே பிறந்த அண்ணன் தம்பிமாருடனே கூடிவாழும் வாழ்வினைப்போல்வேறொரு உறுதியுண்டோ ? பெரிதாகிய இப்பூமியைப் பெறுவது காரணமாகக் கருதிப் பகைத்தெதிர்ப்பது நம்மிருதிறவருக்குமநஷ்டமல்லவோ? செத்தவன் வீட்டில் சிருஷ்டி யாருக்கெனில் உற்றார் பெற்றார் முதலாகிய புத்திரருக்கன்றி மற்றவர்க்கென்ன என்பதுபோல், நமது கோபம் நமக்கே துன்பத்தை விளைவிக்கும். ஆகையால், ஒருகுலத்திற் பிறந்த உரிமையுள்ள நமது பெரியதந்தையின் பிள்ளைகளாகிய தம்பிமார்கள் அறியாமையினலே சபையிற்சொன்ன வார்த்தைகள் நமக்கு இழிவையுண்டாக்குமோ ? நமக்குச் சம்பந்த மில்லாத அன்னியராற் சொல்லப்பட்டா லல்லவோ பேரிழிவாகுந்தம்பி. அதை யோசிக்குமிடத்தில் கண்களிற் கைவிரல் பட்டால் அந்தக் கையைத் துணித்துவிடலாமோ ? எப்போதும் (பொறுமை கடலினும் பெரிது) என்னும் வாக்கியத்தை அனுசரித்துச் சண்டையை நிறுத்திச் சமாதானமாய்ப் போவதே தன்மை. ஆகையால் நம்மாற் கூடிய மட்டும் முயற்சி செய்து சந்தி சமாதான முதலாகிய வழிகளெல்லாம் பார்த்து எதிலும் ஒவ்வி வாராமற் போவானுகில், பின்னல் யுத்தத்தைக் குறித்து ஆரம்பசூரத்துவமாய் முதலில் தப்பட்டைக் காரன் பட்டானென்பதுபோல் யுத்தமென்று பேசுவது யுத்தமல்ல அப்பாவென்று கீர்த்தியைப் பூஷணமாக தரித்தருளிய தருமபுத்திரமகாராஜன்சொல்ல, அந்தமொழியினலும் வீமசேனனுக் கோபந்தணியாமல் மனஸ்தாபமேற்கொண்டு தருமராசனைப் பார்த்து, எங்கோவே ! துரியோதனனிடத்துக்குத் தூதுவிடுத்து அவன் அபிப்பிராயத்தை அறியவேண்டு மென்று சத்தியமுள்ள தேவரீர் சித்தத்திற்கு இஷ்டமுண்டாகில், துளபமாலை யணிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் தேவர்களும் முனிவர்களும் நான்குவேதங்களும் இன்னமுந் தேடுகின்ற தமது திருவடிகள் சிவக்கநடந்து நமது திருநாடு பெறுவதற்காகத் தூதுசெல்லவேண்டாம் வாடுகின்ற திரௌபதியினுடைய பிரதிக்கினையும் என்னுடைய பிரதிக்கினையும் வழுவிப் போகாமல் நிறைவேறும்படியாக துரியோதனனிடத்தில் நானே போய்வருகிறேன் என்னைத் தூதாக அனுப்பிவையும் அண்ணவென்று கோபச்சிரிப்பாக நகைத்து, ஐயோ ! மலையைக்கண்ட தன்மையைப்போல் என்கரத்தில் வலுவேறி இருக்குந் தண்டாயுதத்தினுடைய பிரபலங்கண்டும், அர்ச்சுனனுடைய் காண்டீபத்தின் வலிமையைக் கண்டும், நகுல சகாதேவர்களுடைய வல்லமைகண்டும், நமக்குச் சகாயமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி துணைப்பட்டிருக்கும் நிலைமைகண்டும் இந்தப் பாஞ்சாலிவிரித்த அளகபாரங்கண்டும் ஒருமாத்திரைப்பொழுதில் துரியோதனதியரைச்சர்வசங்காரம்பண்ணி மகிட்சி யடையாமல் பகையாளியின் குடையின் கீழொதுங்கி வாழும்படியாக

வோ எண்ணி இருக்கின்றீர் ஆ! ஆ! அண்ணாவே என்று, வெப்பமாகிய தோள்களும் மீசையுந் துடிக்க, துட்பமாகிய மனமுங்கண்ணுங்கறுக்க, மேலோங்கி யெழுந்து பூமியிற்முழ்ந்து, விறுவிறெனச் சுழன்று, நறநறெனப் பற்கடித்து, மேகம் நடுங்கிப் பதுங்கமுழக்கி, கோபமெழுந்துற் றழுங்கக்கலக்கிக் கூகூவெனக் கூறியவார்த்தையைக் கோபாலகிருஷ்ணதேவர் கிருபையுடன் பரிவுகூர்ந்து கேட்டு, அப்பா வீமா ! பூமியிலே மூன்பிறந்த தமையன்மார் இராஜ நீதிமுறைமை சொன்னால் அதைக்கேளாமல், பின்பிறந்த தம்பியான பேர்பிழைசொல்லி மறுப்பார்களோ அந்தோ ! பெரும்பிழைவந்ததே அடடா ! கடிய கோபத்தை க்ஷமிக்கக் கடவாயென்று திருவுளம்பற்ற, வீமராஜன் சற்றே கொதிப்பாரி, கொரே கடுவிஷம்பெற்ற நல்ல பாம்பைப் போல் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அப்படி இருக்கிறபோது இந்திர குமாரனுகிய அர்ச்சுனனெழுந்து வணங்கிநின்று, இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம்என்னு முக்காலங்களையு முணர்ந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவருக்கும் தருமபுத்திரருக்கும் சொல்லுவான். ஓ முற்றுணர்ந்த முதியோர்களே ! அந்தக்காலத்திலே துரியோதனன் பண்ணிய அக்கிரமங்களையும் அவமதிப்பையும் பொறுத்த பொறுமைகளெல்லாம் போதாமல், இன்னமும் பொறுக்கச் சொல்லி பொழுது விடியுமட்டும் தருமத்தையே சொல்லிக்கொண் டிருந்தால், இனி எந்தக்காலத்தில் பகையைமுடித்து நாம் தலையெடுக்கப் போகிறது அப்போது தலையை விரித்துக்கொண்ட திரௌபதை இனி எப்போது கூந்தலை முடித்துக்கொள்ள விருக்கின்முள். தேவர்களானுலும், பழைய இராக்கதரானுலும், இன்னமும் வலிமைபெற்ற எவர்களானுலும், எதிர்த்தவர்களுடைய ஈரலிற்பற்றிய பிராணனைத் தனக்கு இரையென்று நினைத்திருக்கின்றது என்கையி லிருக்கும்பாணம் ஓ மும்மூர்த்திக்கு முதல்வனுகிய முகுந்தனே ! இத்தன்மையவாகிய என்னுடைய திறத்தையுந் திடத்தையுந் தெரிந்திருக்கும் தருமராஜனுனவர் மேகந்தவழும் கமுக மரத்தில் வாளைம்பாயுங் கழனிகள் சூழ்ந்த குருநாட்டை என்ன நிமித்தியமாய்த் துரியோதன னிடத்தில் வேண்டிப் பெறுவது ஐயோ ! பாண்டவர் சகாயனும் விஜயனும் இறந்தார்களென்று எப்போது கேட்கின்றீரோ, அப்போதல்லவோநம்முடைய நாட்டை இறந்து பெறவேண்டும். அண்ணு தருமநந்தனு ! ஓ கோபாலகிருஷ்ணமூர்த்தி, அக்கினியைப்போல் தீண்டப்படர்த பதிவிரதா மகத்துவமுடைய திரௌபதியை இராஜ சபையிலே துகிலுரியடா தம்பி துச்சாதனு வென்று துரியோதனன் சொன்னபோது அவள் திக்கில்லாதவளைப் போலத் தியங்கிக் கலங்கித் தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர்சொரிந்து, ஓ ஜெகத்ரக்ஷகா ! ஓ தீனபந்தோ ! ஓஜெனர்த்தனு ? ஓ தீனதயாளுவே ? ஓ நெடியோனே ! ஓ நீல மேனியனே ? ஓ நிரந்தரனே ! ஓநின்மலனே. ஓ நித்தியானந்தனே ? நேசமுற்ற தாசருக்கு விசுவாச மந்தஹாச நிர்மலசொருபனே? நிராதாரமாகிய வெளியேனைத் தற்காலத்தில் வந்திரட்சிக்கக் கடவையென்று தன்னந்தனியாய் நின்று தளர்ச்சி யுற்றபோது, நாங்கள் ஐவருஞ்சீவனில்லாத உடலைப்போலே இராஜசபையிற் பார்த்துக்கொண் டிருந்த குற்றம் இனியேனும் விட்டுத் தீரவேண்டாமோ ? இன்னமும் இரந்து நாடுவேண்டுவது மன்னறமாமோ மண்ணுலகெல்லாம் வாழ்வுற வாழும் தண்ணளிசுரந்து தருமநிறைந்த புண்ணியதேகப் புகழினையுடைய அண்ணு, பொற்பிரகாசம்பொருந்திய சக்கிராயுதத்தை யுடைய நமது ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் நமக்காகத் தூது போய் நாம்சொல்லிய வாக்கியங்களை யெல்லாம் தேவாமிர்தத்தைப்போல் கலக்கித் துரியோதனனுடைய காதுகளில் வார்த்தாலும், அவன்கேளான். அதேனெனில் அவர்நிலத்தில் முளைவீசிய விதைகளை விதைத்தாலும் முளையாது ஒருவேளை தப்புவிதைகள் முளைத்தாலும் விளையாது. படத்தை யுடைய பாம்புக்கு பால்வார்த்து வளர்த்தாலும் கொடிய விஷத்தைத் தருமேயல்லாமல் குணமாகிய அமிர்தத்தைக் கொடாது. அன்றியும் சர்க்கரையை மணல்போற் பரப்பிப் பாலெரிப்பாய்ச்சித் தேன்மாரிபொழிந்து வேப்பம் விடினும் அவ்விதத்தினின்றும் முளைத்தமரமானது கசப்பேயல்லது இனிப்புறுது. அதுபோல் துரியோதனனுடைய ஊழ்வினை வலியினுல் கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோற்றவில்லை கிருபா நிதியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண சுவாமியையும் அவமதிப்பாய் பேசுவானே யல்லது, அவருக்கு ஞாயமாகிய உத்தரவு சொல்லமாட்டான் ஆதலால் தூது

னுப்ப நினைப்பது அனியாயமென்று சொல்லிய அர்ச்சுனனை ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சற்று பெறுவதென்று கையமைத்து, நகுலனைப்பார்த்து நீயென்ன சொல்லுகின்றாயென்று கேட்டருளினர்.

உடனே அன்புடன் நகுலனெழுந்து, அரி வாசுதேவமூர்த்தியின் பாதங்களில் வணங்கி, தருமபுத்திரருக்கு சாஷ்டாங்க தண்டஞ் செய்து, சூதினாலிழந்த சமுத்திரம் வளைந்த பூமியை பெருமைபொருந்திய பாண்டவர்கள் பெறுவார்களென்றுசொல்லுவதுபொய்யோ, ஐயா! இதுமெய்யே தருமபுத்திரருடைய ஒப்பற்ற சௌரியபராக்கிரம சாமர்த்தியமே சொல்லி வெல்லாதோ ஓ கிருஷ்ணசுவாமி தேவரீர்க்கொன்றுந் தெரியாதோ திருவாய் மலர்ந்தருளும் தேவனேயென்று ஆவலாய்ப் பின்னுஞ்சொல்லுகின்றான். ஓ அண்ணா! தீர்ப்பதற்கரிய பகையானது மேலிட்டிருக்க கோவினங்களைக் காத்தருளிய கோபாலன் தூதுபோயுரைத்தாலும், குருநாட்டையும் அரசாட்சியையும் அந்தத் துரியோதனன் ஒருக்காலுங் கொடுக்கமாட்டான் சிறியேன் சொல்லும் வாக்கியத்தைச் செவ்வையா யோசிக்க வேண்டியது. ஓ தருமபூபதியே? காற்றிலும் பனியிலும் வெய்யலிலும் மழையிலும் மலையிலும் அலைந்து திரிந்து வருந்திவந்த பாண்டவர்கள், துரியோதனனிடத்தில் நாட்டை இழந்தார்களென்று சம்புத்திவாகிய இந்தப் பூமியை யாளும் அரசர்களெல்லாரும் ஒன்றுகூடி நம்மை நகைத்துக்கேலி செய்யாதபடிக்குத் துரியோதனனுடைய சேனைவலிமையையும் என்னுடைய புயவலிமையையும் தேவரீர் பார்க்கலாம் அண்ணா! முன்னம் அன்னம்போல் நடையை யுடைய அரம்பாஸ்திரீயை அசுரர்கள் அபகரித்துக் கொண்டுபோக, அப்போது அவள்பயந்து அலறி அபயமிட்டு அடைக்கலம்வேண்ட, அதைபறிந்து அந்தரவாசியாகிய இந்திரனுக்காக அந்த அசுரருடன் அமர்புரிந்து அரம்பையைமீட்டு அபயமளித்தான் நமது குலத்திலுதித்த முப்பத்தெட்டாவது பாட்டனாகிய புரூரச் சக்கிரவர்த்தி அப்படிக்கிருக்க அன்னியஸ்திரீகளுக்குவந்த ஆபத்துக் குதவும் அரசர் குலத்திற் பிறந்த நாம் குட்டிச்சுவர்போ லிருந்து காணும்படிக்குத் துஷ்டனாகிய துற்வாசனன் திரௌபதியை எட்டி மயிர்பிடித்திழுத்துவந்து சபையில்விட்டு அபிமான பங்கம்செய்ய ஆக்யாபித்த அருளற்ற பாவியாகிய அரவக் கொடியோனிடத்தில் நமதுபூமியை யாசித்து, அவன் கொடுக்குங் குடைநீழலிலிருந்து அங்கம்வளர்த்தால் நம்மை யுலகம் நங்கஞ்சொல்லாதோ? திங்கள் குலத்திற் பிறந்த தேவே! தேவரீர் தருமமும் பொறுமையும் தழைக்கும்படிக்கு யோசிக்கின்றீர். அவர்களிடத்திலும் இந்த நினைப்பிருக்குமாகில் இது தருமந்தான். அப்படி இல்லாதிருக்க நீர்நினைப்பது அதர்மந்தான். அண்ணாவே? இன்னும் கேட்டருளும். வனவாசம் பன்னிரண்டு வருடமும் அக்யாதவாசம் ஒருவருடமும் சத்தியமொழி தப்பாமல் கழித்துவந்தார்களே நமது சிற்றப்பார் பிள்ளைகளாகிய அண்ணன் தம்பிகளென்று கொஞ்சமேனு மிரக்கம் வையாமலும், நம்மைக் கூட்டிப்போய்த் தன்சொல்லின்படியே தாயாதிபாகந் தயைசெய்யாமலும், உலூகமாமுனிபோன தூதினாலு மனம்நையாமலும்போவானாகில், தானே யறிந்துகொள்ளாத ஒருவனுக்கு மற்றொருவர்போய்ச் சொன்னால் அறிவானோ (தனக்குத்தானே கனியாதபழந் தடிகொண்டடித்தாற் கனியுமோ) அன்றியும் (கண்ணைக்காட்ட வாராதவள் கையைப்பற்றி இழுக்கவருவாளோ?) என்று பற்பலவித பழமொழிச்சொல் புகல்கின்ற நகுலராஜனை அற்புத குணமுடைய அரிவாசுதேவன் கையமைத்தருளி, சகாதேவனைப் பார்த்து, சௌரியத்தையுடைய வீமசேனன் சொன்னதும் வலிமையுடைய அர்ச்சுனன் சொன்னதும் மனோதிடங்கொண்ட நகுலன் சொன்னதுங் கேள்விப்பட்டோம். சொல்லுதற்கரிய அறிவையுங் கீர்த்தியையும் பராக்கிரமத்தையுமுடைய தோன்றலே! உன்கருத்தையும் சொல்லென்று கேட்க கரிய திருமேனியையுடைய கண்ணனைப்பார்த்து மன முருகும்படி சகாதேவன் சொல்லுகின்றான்.

ஓ ஆதிநாராயணராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவரே! நீர்நினைத்தபடியே தூதுபோனாலென்ன? போகாமல் நின்றுவிட்டாலென்ன? துரியோதனன் பாண்டவர்களுக்குப் பூமிகொடுத்தாலென்ன? கொடாவிட்டா லென்ன? பூங்கொத்தையுடைய அளகபாரத்தை இந்தத் திரௌபதி முடித்தாலென்ன? முடியாமல் விரித்தாலென்ன, நீரெண்ணியிருக்குங் காரியங் கடைசியில் முடியப்போகிற விதம் அடி

யேனுக்குத் தெரியுமே? வாசனையைவீசுகின்ற பசிய துளபமாலையை யணிந்த கிரீடத்தையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணா! அன்று பூதகியினுடைய விஷப்பாலாகிய முலைப்பாலையுண்டு, சாபம் பெற்ற மருதமரத்தை யுதைத்து, உயர்ந்த ஜடாசுரன் விழும்படியாகவுந்தி, விந்தையாகிய கன்றால் விளாங்கனியெறிந்து விளையாடி நந்தகோபாலன் அசோதை பிராட்டியா ரகமகிழ யாதவர் மனைகடோறும் புகுந்து வளர்ந்தருளிய புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீகபடநாடகா இங்கே நீர்செய்கின்ற மாயமும் ஞாயமும் ஒருவருக்குந் தெரியாமற் போயினும் எனக்குத்தெரியும் ஆகையால் சத்தியமாக உம்முடைய திருவுளத்துக்கு நினைப்பு எதுவோ அதுவே எனக்குக் கருத்தென்றான்.

தெய்வத்தை யொத்த சகாதேவன் சொன்ன அந்தமொழியைக் கேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் புன்சிரிப்புகொண்டு வலிமையையும் வைரத்தையுங் கொண்டிருக்கும் தருமராஜன் முதலியபேர்கள் சொன்னவிதந் தான்சொல்லாமல் கொஞ்சம் உபாயமாகவும் பக்குவமாகவும் சொல்லழுத்தமாகவும் பேசினான். இந்தச் சகாதேவன் இன்னமும் இவிடத்தில் இவனுடன்பேசினால் என்னென்ன ரகசியங்களை வெளிப்படையாக இழுத்து சொல்லுவானோ தெரியாது. சாஸ்திர விசாரணையுள்ள புத்திமானாகையால் கலந்துபேசுவதற்குத் தனிமையிற் கொண்டுபோய் இவனது உள்ளக்கருத்தை அறியவேண்டுமென் றெண்ணித் தருமன்முதல் நால்வரையும் நோக்கித் தம்பியாகிய சகாதேவன் உண்டு உடுத்து விளையாடும் வயதுள்ள பாலனாகையால் மனவெறுப்பாகச்சொல்லுகின்றான். ஆதலால் அவனைத் தனிமையிற் கொண்டுபோய் தெரியப்படுத்தி அழைத்துக் கொண்டுவருகிறேன் தருமநந்தனா சும்மாயிருந்தவெனக்குச் சுமைகொண்டுவந்து வைத்தீர்கள். அப்பா ? (கொஞ்சத்தி லிருக்கிறதா குரங்கு மிளகுநீர்குடிப்பது) என்றுசொல்லி யெழுந்து, சகாதேவன் கையைப்பிடித்து அழைத்துக்கொண்டுபோய், நாகரத்தினத்தா லிழைக்கப் பட்டிருக்கிற ஒருவகாந்தஸ்தானத்திலே போய் இருவரு மிருந்து, சகாதேவனைப் பார்த்து, ஓய் மைத்துனரே ? நாலுபேரைக் கேட்ட தன்மைபோல் உம்மையுங் கேட்டால் அவர்களுடன் கலந்துகொண்டு சொல்லாமல் என்னையிழுத்து வெளியிற்போட எத்தனைநாளாக எண்ணிக்கொண்டிருந்தீர். விவேகநிறைந்த புத்திமானே ? இப்பவும் உம்முடைய இஷ்டப்படிக்குப் பாரதயுத்தம் நடக்காமலிருப்பதற்கும் யாவரும் பிழைப்பதற்கும் எதாகிலும் உபாயமுண்டானாற் சொல்லும நாமிருவருங்கலந்து யோசித்துக்கொண்டு அந்தப்படி நிறைவேற்றி விடலாமென்று சூத்திரதாரிகேட்க, சகாதேவ னெழுந்து அவருடைய பாதகமலங்களிற் பணிந்து சொல்லுவான்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவா ! குள்ளநரியின் வாலைக்கொண்டோ சமுத்திரத்திலுள்ள ஆழம் பார்க்கப்போகிறீர். சுவாமி ! நீர்வேறு நான் வேறென்றெண்ணி என்னைப் புறம்பாக விட்டுப்பேசாதீர். தேவரீர் சர்வதேசத்து இராஜ வர்க்கத்தையும் இராக்ஷதரையும் குரு க்ஷேத்திரத்திலே கூட்டிச் சாம்பராக்கிக் காற்றிற் றூற்றிவிட்டுப் பூமிபாரந் தீர்க்கும்படியாய்க் கருதியன்றோ ஜீராப்தியைவிட்டு நீங்கித் தேவகி தேவியார் கர்ப்பத்தில்வந் தவதரித் திருக்கின்றீர். மேக மேனியையுடைய வேதவித்தகரே, பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்தருளிய பாக்கியரே ? ஸ்ரீஅரிகோவிந்தா ! இது வேலையர்க வந்திருக்கும் உம்மையல்லாமல் இந்த மகாபாரதத்தை நீக்கவல்லவர் வேறே யாரிருக்கின்றார்களென்று சகாதேவன் சொல்லப், பாண்டவர்கள் சகாயன்கேட்டு நகைத்து, நாமிருவருங்கலந்து பேசுவதென்று நேமித்துக் கொண்டபிற்பாடு நீர் இன்னமுங் கபடமாய் பேசுவதுஞாயமன்று. உமது கருத்தை வெளிப்படுத்தும் அப்பால் நான் சொல்லுகிறேனென்று காரியவாதியாகிய கண்ண னருள்கொண்டுரைக்க, கருணையே உருவாகவுடைய சகாதேவன் கண்ணீர் ததும்ப நின்று அவரது கருத்தை யுன்னி, ஓ காசாம்பூவண்ணா ? என் வாக்கினாலேயே வெளிப் படுத்தவேண்டு மென்னும் எண்ண மிருக்குமாகில் சொல்லுகிறேன் கேளும். சுவாமி ! இப்போது இந்தப் பூமியைப் பட்டங் கட்டிக்கொண் டாளவேணுமென்று எண்ணங்கொண்டிருக்கிற துரியோதனராசன் தருமராஜன் இவர்க ளிருவரையும் நாட்டை விடுத்துக் காட்டிற்போக விரட்டி பஞ்சாசத கோடி பூமண்டலத்தையும் கர்னனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து கர்னனைக் கொல்லுகிறேனென்று சபதங்கூறிப் பகைத்திருக்கின்ற அர்ச்சுனனை முன்னே கொன்றுவிட்டு, பிற்பாடு பந்துமித்திரர் பெரியோர் முதலிய

வெகுபேர்களுடைய தலையை வாங்கக் கூந்தலைவிரித்துக் கொண்டிருக்கும் திரௌபதியினுடைய அக்கூந்தலைக் களைந்து மொட்டையாக்கிக் காலிலே விலங்குபூட்டிவைத்து, எனக்கு நேரிலிருக்கும் உம்மையும் என் கையாரப் பிடித்துப் புயத்தோடு புயநெருங்கக் கட்டுவனேயானால், இந்த மகாபாரதயுத்தம் விளையாமலிருக்கும்படி செய்யலா மென்றான் சகாதேவன்.

அந்த வார்த்தையை அரிவாசுதேவன் கேட்டுப் புன்னகை யுடையவராய், பாம்புக்குத்தெரியும் பாம்பின்கா லென்பதுபோல் அறிந்துகொண்டு, ஓ சகாதேவராஜனே ! நல்லயுத்திசொன்னீர். சந்தோஷ மானேன். ஆகிலும் தருமராஜனையும் துரியோதனனையும் காட்டிலோட்டிக் கர்னனுக்கு நாட்டைப் பட்டங்கட்டி அர்ச்சுனனை வெட்டித் துரோபதையை மொட்டையடித்து விலங்கும் பூட்டிவைத்தால், பாரதயுத்தம் வாராதென்று நீர் முக்கியமாகச்சொல்லிய இவைகளெல்லாம் ஒருவேளை முடிந்தாலுமுடியும். அதுநிற்க என்னைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கட்டி விடவேண்டுமென்று சொன்னீரே அது எவ்விதம் ? என்னை எப்படி கட்டுவீரென்று கமலக்கண்ணன் கேட்கச், சகாதேவன் சொல்லுகின்றான்.

சுவாமி ! மலையினுயரத்தை மலையறியாது மற்றவரறிந்து சொல்வதுபோல், உம்முடையபெருமை உமக்குத் தெரியாது. உத்தமராகிய புத்திமான்கள் தானறிவார்கள். உந்திபூத்தோனே ! உம்முடைய உருவத்தை உண்மையாகக் காட்டினால் உமதடியார்க்கு ளொருவனாகிய நான் கட்டுவேனென்று உறுத்திச் சொன்னான் சகாதேவன். அந்தமொழியை ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர்கேட்டு, அவ்வன்பனுடைய பக்திமனத்தை அறியும்படி நம்மைக் கட்டும்பிள்ளாயென்று தமதிச்சையினாலாகிய பதினாயிரம் வடிவுகொண்டு, அவ்வந்தரங்க மண்டப முழுமையுஞ் சுந்தர வங்கமுடையவராயிருந்தார். அந்தக்காலத்தில் பரிசுத்த சித்தமுடைய சகாதேவனும் அந்த ரூபங்களுக்குள் ஆதியாகிய உருவத்தை உண்மைஞானத்தால் உணர்ந்து, உலகமுழுமையுந் தாவியளந்த உபயதிருவடிகளை யுந்தன்கருத்தென்னுங் கயிற்றினாலே இறுகக் கட்டினான். அப்போது பதினாயிரம் வடிவிலே ஆதிமூலமாகிய வடிவை ஆற்றலா லுணர்ந்த நீதான் தேவனென்று சந்தோஷித்துத் தாம்கொண்டருளிய எல்லாவுருவும் ஒரேயுருவாக்கிப் பிரத்தியக்ஷமாய் நின்றார். அவராரெனில் பூலோகத்தி லியாவரும்போற்றித் தவர்புரிந்து தேடியுங்காணாத தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களையுடைய சங்குசக்கரக்கையனாகிய வெண்ணெயன்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி மீட்டும் சகாதேவனைப்பார்த்து, பத்தியினாலும் புத்தியினாலும் என்னை இன்னானென் றறிந்து கட்டிய மைந்தனே ! உன்னைப்போலொத்த உண்மைஞானிக்கே நானுரியேன். என்னுடைய பாதத்தை இனி நீகட்டவிழ்த்துவிட்டு விழக்கடவை. மெத்த உறுதியாகிய பாசக்கட்டையா இதுவென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் சொல்ல, சகாதேவன் சகஸ்திர நாமங்களினாலும் ஸ்தவுத்தியஞ்செய்து, சுவாமி ! வண்மைபொருந்திய பாரதயுத்தத்திலே தேவரீர் திருவடிக்கு அடைக்கலமாக வந்துசேர்ந்த எங்களைவரையும், உம்முடைய கடாட்சத்தினாலே ரட்சணை செய்யவேண்டும் என்றுசொல்லி வணங்கி, இரண்டு செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளில் நமஸ்கரித்த சகாதேவனுக்கு ஐவரையுங் காக்கிறேனென்று நிச்சயஞ்சொல்லிக் கட்டு விடுவித்துக்கொண்டு, இன்று நாமிரண்டு பேரும் இவிடத்திற்பேசி நடத்திய சங்கதிகளொன்றும் அயலாரறியச் சொல்லாதேயென்று மேல்நடக்கவேண்டிய காரியங்களையெல்லாங் கலந்து பேசிக்கொண்டு, அந்தச் சபையைவிட்டு நீங்கி, அறிவுடையோராகிய அவ்விரண்டு பேரும் தருமபுத்திரர் முதலானோ ரிருக்கிற சபைக்கு வந்தார்கள்.

அப்போது குற்றமற்ற குணத்தினையுடைய திரௌபதியானவள் மற்ற நாலுபேரைப்போலே சகாதேவராஜன் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார். நமக்காகவே பாடுபட்டுப்பேசி அளகமுடிக்கும் விதத்தை யோசித்து வருவாரென்று மிகவு மனமகிழ்ந்து, நெடிய அளகபாரஞ்சோர எதிரில்நின்ற பாஞ்சாலியின் கருத்தையுணர்ந்த கண்ணன் அவள்முகத்தைப்பார்த்து, ஓ திரௌபதா தேவியே ! பாண்டவர்களில் இளையோனாகிய இந்தச்சகாதேவன் வேறுவிதமாகச் சொல்லுவானுக்களு மென்றெண்ணித்.தனித்துப்போ யோசித்தகாலத்தில், துரியோதனன்பால் தூதுபோகச் செய்வதே உத்தமமென்று இவர்கள் கருத்தைப்போலவே யெடுத்துச் சொன்னானென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணதே

வர்சொல்ல, இந்த மொழியைக்கேட்ட பாஞ்சாலி இடியோசைகேட்ட நாகம்போலேங்கி, இரைச்சலிட்டொங்கிப் பெருமூச்சுவிட்டு, ஓ தெய்வமே! தாயாதிகளுடன் சண்டையிட்டு சபதத்தைமுடிக்க மனமில்லால் தூதுபோக்கி பெருமைபொருந்திய பூமியைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவர்களுடன் குலாவி வாழ்வதற்குத் தருமபுத்திரர் முதல் சகாதேவருக்கும் இஷ்டமிருக்குதென்று தேவரீர் சொல்லுவீராகில், பூவைமறந்து புழுதியிற்புரளும் அளகபாரத்தை வாரிமுடித்து என்வஞ்சினந்தீர்க்குங்காலமெதுவோவென்று மின்னலையொத்த திரௌபதையானவள் மாயவனுடைய மலரடிமேல் வீழ்ந்து, மண்ணிற்புரண்டு கண்ணீர் சோரவிட்டழுது இதனைச் சொல்லுவதாயினள்.

முன்னொருபோது இரணிய கசிபனனவன் ஆகாமியத்தால் ஆதிமூலப்பொருளாகிய தேவரீரையே வாயினாற் செபித்திருக்கும் தன் குமாரனைப்பார்த்து மிகவுங் கோபங்கொண்டு, இராட்சதவயிரிபை நாவினாற்கூவி என்குலத்தை நாசம் பண்ணவந்த மோசக் காரனாகிய அடாபாலா! பிரகலாதா? இப்போது நீசொல்லுகின்ற பேரையுடையவன் எங்கே இருப்பானடா வென்றுகேட்ட தந்தையை நோக்கி, ஐயா சங்காழியிற்றுயின்ற சங்கு சக்கராதரனாகிய எங்கோன் எங்கு மிருப்பானென்று சொன்னவுடனே, அனலினும் கொடிய கனல்போற்சீறி, அடாபாவி! இந்தத் தூணிலிருப்பானாவென்று கேட்க கலீரென நகைத்துத் துரும்பிலு மிருப்பானென்று சொல்ல, அவ்வாறே துரிதத்துடன் ஆங்காரங் கொண்டு ஓங்காரமிட்டு அறையும்படியாக அந்தத்தூணிலிருந்து உக்கிர நரசிங்கமூர்த்தியா யுதித்து, இரணிய கசிபனைச் சங்காரம் பண்ணிப் பிரகலாதனனை சன்மானஞ் செய்தருளிய இறைவனே, மற்றொருபோது பதினாயிரம்வருடம் முதலையினிடத்தில் அகப்பட்டுவருந்தி ஆதிமூலமே யென்று பெயரிட்டழைத்த மும்மதம் பொழியுங் கஜேந்திரனுக்குச் சம்மதமாக நீலமலைபோல நேரில்நின்று முதலையை அழித்து யானையைக்காத்தருளிய கஜேந்திரவரதா! கண்ணில்லான்பெற்ற துச்சாதனன் கற்றையாகிய என் அளகபாரத்தைப் பிடித்திழுத்துவந்து சபையில்நிறுத்தி, நஞ்சைப்போன்ற பலவார்த்தைகளைக் கொஞ்சமேனு மஞ்சாமற்பேசி அபிமானபங்கமாக வஸ்திரத்தையுரியும்போது, என் னருமைக் காவலராகிய பஞ்சபாண்டவரும் நெஞ்சுபொருந்திப் பார்த்திருந்தார்களேயொழிய வேறொன்றும் செய்திலர். அக்கால் நான் தாதுகலங்கித் தஞ்சமென்றழ, வெற்றிபொருந்திய சக்கராயுதத்தையுடைய கோவிந்தா! அன்றைக்கும் என்மானத்தை நீர்காப்பாற்றினீரல்லாமல் வேறேயார்வந்து காத்தவர்கள் ஐயனே இன்றைக்கும் மற்றென்றைக்கும் நீரே துணைஎன்று புலம்பிப் பின்னும் சொல்லுகின்றாள்.

ஓ தேவே! இராஜ சபையில் என்னையழைத்து நிறுத்தி என் குலகோத்திரத்துக்கும் பழுதுண்டாகும் படியாகிய குற்றத்தைச் செய்த சர்ப்பக் கொடியோனிடத்தில் தூதுவிடுத்து, அவன்கொடுக்க ஐந்தூர்பெற்று, சுத்த வீரர்களென்று பேர் வைத்துக்கொண்டு உயிர் வாழ்ந்திருக்க இப்பாண்டவர்கள் நினைப்பார்களேயானால், தீவினைப் பாவியாகிய நான் அன்றுவிரித்த கூந்தலை இனியென்று முடிக்கப்போகிறேன்? தீனர்களுடைய எண்ணத்தை முடிக்கும் எமது தெய்வமே, தெய்வமே! யென்றழுதாள். அவள்முகத்தைக்கண்ட அந்தச் சபையிலிருந்த யாவருங் கண்கலக்கப்பட்டகாலையில், சாத்தகி மூர்த்தண்ய கோபமுடையவராய்த் தருமராஜன் முதலியபேர்களை நோக்கி எழுந்து, ஐயையோ! இதென்ன அநியாயம் மூவுலகமு மதிக்கும் வீமசேனன்கையில் தண்டாயுதமிருந்தும், திசைபத்தும் இசைபெற்ற விஜயன்கையில் காண்டீப மென்னும் வில்லிலிருந்தும், பூவும் வண்டும்பொருந்திய அளகம் புழுதியிற் புரளும்படியாய் திரௌபதி புலம்பிப் பாதவித்துக்கொண் டிருந்தும், இன்னமும் நீங்க ளெல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றீர்க ளல்லவா? சத்துருக்களிடத்திலே தாழ்ந்து வருந்தி அவன்கொடுக்கும் நாட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு குறைவில்லாமற் புசித்து உயிர் வளர்ப்பதற்கு யோசிக்கின்ற உத்தமர்களே! க்ஷத்திரிய தருமநெறி இதுதானோ சொல்லுங்களையா! இதன்றியும் பிரசண்ட வேகமுடைய மேகத்தினது பிரளயகாலத்து இடியைப்போன்ற சர்வலோக ஜய சிம்மனாகிய ஜராசந்தனுடைய தண்டனைக் குப்பயந்து, தன்னைக் காப்பதற்குக் காவலாகிய துவாரகையைக்கைக்கொண்டு, சகலவளப்பமுமுடைய வடமதுராபுரியை விட்டுவிட்டோடிய திணிந்த சாமர்த்தியமுடைய ஸ்ரீகிரு

ஷ்ண மூர்த்தியின் சொற்புத்தியைக் கொண்டோ, அல்லது பிரகாசம் பொருந்திய தரும புத்திரருடைய சுயபுத்தியைக் கொண்டோ, துரியோதனுதியருடைய துற்குணமுள்ளதெல்லாம் பூர்வத்தில் தெரிந்திருந்தும் இன்னமும் அவனிடத்தில் தூதுபோக்கி நாடு கேட்கச்செய்வது, தெய்வமே! இதென்னமதியோ, இரணிய கருப்பனெழுதிய விதியோ, ஏதொன்றும் அறியேன் சிறியேனென்று மிகுந்த ஆருமையோடு சாத்தகியானவர் தன்னைமறந்துசொல்லவே, சின்னபின்னலாகச் சடைபட்டிருக்குந் தலைமயிரினை யுடைய பாஞ்சாலி சபையில் விழுந்து, சஞ்சலத்தி லாழ்ந்து பிரலாபித்துப் புலம்பும்போது, தருமபுத்திரர் முதலாகிய ஐவரையும் அருள் நிறைந்த தாமரைக்கண்ணராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி பார்த்து, கற்புக்கு வித்தாகிய திரௌபதியைநோக்கிச் சொல்லுவதாயினர்.

என்றங்கையாகிய மங்கையே! நீ கண் கலக்கப்படாதே காரியமொன்றும் முழுகிப் போகவில்லை (குடலறுபட்டநரி கூப்பிடுதூர மோடுமா) குணவதியே! இப்போதும் தரும ராஜன்முதலிய பேர்களின் எண்ணத்தின்படி, நான் தூதுபோய் வருகிறேன். நீ இதைக் குறித்து விசனப் படாதே. தடுக்காதே ஓ திரௌபதையே, பாண்டவர்க்காகத் தூது போய் வந்தவுடனே உன்னுடைய பின்னிய கூந்தல் மயிரையும் உன்னைப் பேரவையில் அவமானஞ் செய்தபேர்களுயிரையும் நானே முடிக்கிறேன். இதல்லாமல் உன்கூந்தல் விரியும்போது அஸ்தினு புரியும் அரசருடைய சபையும் அறிந்ததே யன்றி மற்ற இயாவரும் அறியார்கள். இனிமேல் சத்துருக்களின் அந்தப்புரத்திலிருக்கும் ஸ்திரீகளுடைய கூந்தல் விரியப்போகிறதையும் அவர்கள்படும் அலங்கோலத்தையும், யாவரும் உலகமுள்ள வரையிலும் அறிந்து சொல்லி நகைக்கப் போகிறதை நாளையே காணப்போமுய் கரியகூந்தலையுடைய காரிகையே! இன்னமுங்கேள். சத்துருக்களுடைய தேகங்களென்னும் வயலிலே, உழுதற்குரிய கொழுவாயுதம் போன்ற வாளாயுதத்தினு லுழுது, வீரவம்பு புதுக்கி நிணச்சேறு திருத்தி, இரத்தநீர் பாய்ச்சிப் பிராணவிதை விதைத்து, வளர்ந்த அரசர்களுடைய குலமாகிய முதலை அறுத்து, கழுகு பருந்து காக்கை முதலானவை களுக்குக் களப்பிச்சைதந்து, நமனுக்குக் கீர்த்தியென்னும் மேல்வாரங் கொடுத்துக், குடிவாரங் குவித்து, ஐவருடைய துயர சாகரத்தையும் உன்னளக பாரத்தையும் துரியோதனுதிய ராகிய பூமிபாரத்தையும் முடித்து விடுவதற்கு உன்குமாரனுகிய அபிமன்னனொருவ னிருக்கின்று னுகையால், அம்மா சும்மா இருவென் றுரைத்துப் பெண் தன்மையிற் சிறந்த திரௌபதியினுடைய கண்களிலிருந்து மாரிபோற் பொழியுங் கலுழிவாரியைத் தம்முடைய கரங்களினுல் துடைத்து தமது கண்களிலுங் கிருபை வெள்ளம் பெருகக் காட்டித் திரௌபதியினுடையமனம் நம்பும்படியாகத் தேற்றி அந்தப் புரத்தினுக் கனுப்பிவிட்டனர்.

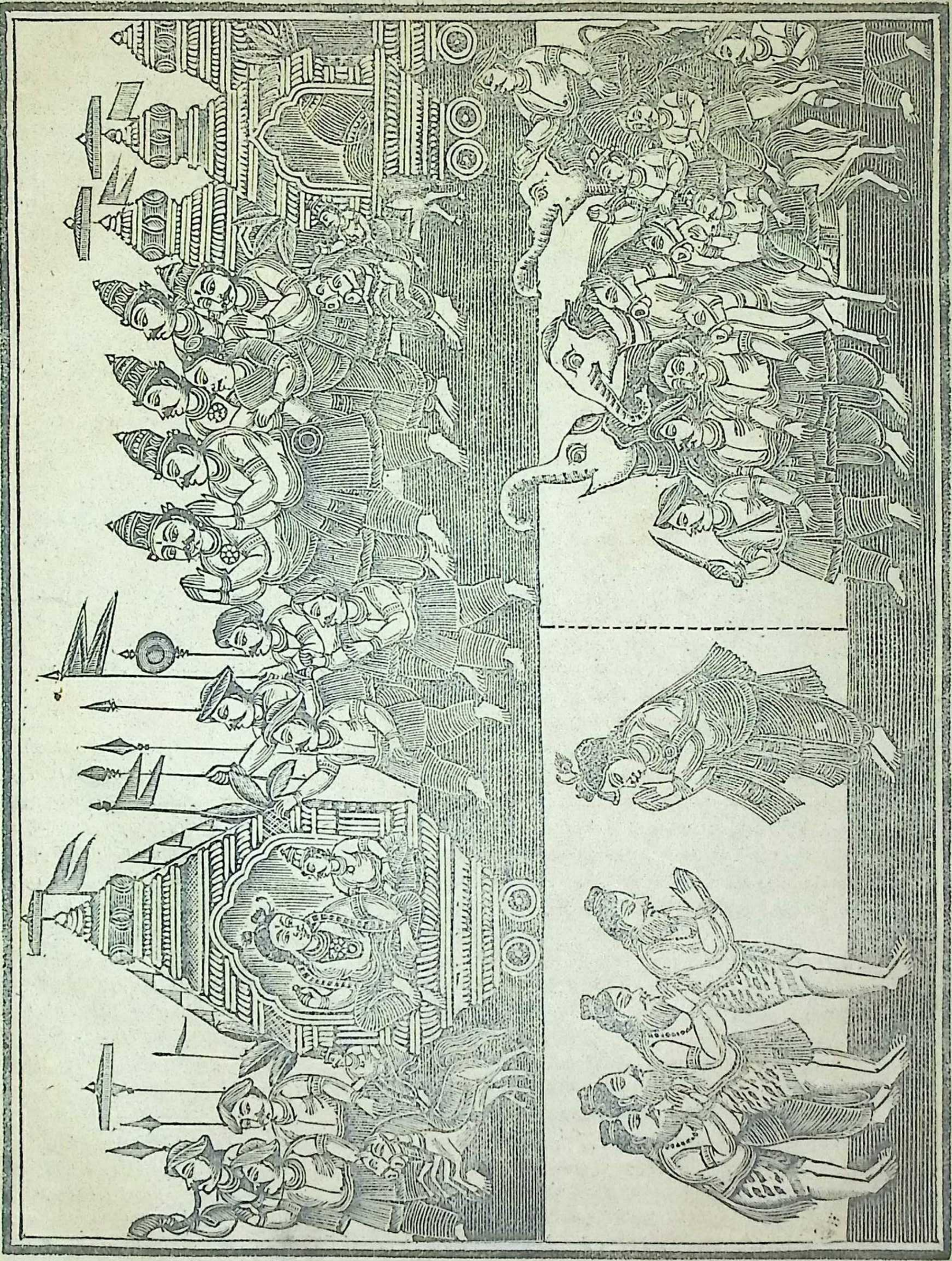
கண்ணன் அத்தினபுரிக் கெழுந்தருளல்.

இப்பால் பிருதிவு அப்பு தேயு வாயு ஆகாய மென்னும் பஞ்சபூத வடிவமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் தருமபூபதியைப் பார்த்து, ஓ அரசனே! கேளும் வியாதிக்காரர் துறவிகள் ஒருவருக்கும் அடங்காத துஷ்டர்கள் கோபமுடையவர்கள் கற்றுணரா மூடர்கள் சிறுபிள்ளைகள் நீதியுணராதவர்கள் பேதமையாகிய ஸ்திரீகள் இவர்களைச் சபையிற் கூட்டிவைத்துக்கொண்டு ஒருஆலோசனையுஞ் செய்யக்கூடாது. அப்படிக்குத் தருமவிதியிருக்க இந்தத் திரௌபதையைச் சபையில் வைத்துக்கொண்டு ரகசியம் பேசினதினுல் நாமேதோ சவுக்கியத்தைக் குறித்துப் பேசுகின்றுேமென்று பெண்புத்தியினுல் இவ்வளவு தூரம் விபரீததுயரத்தை விளைத்துவிட்டாள். ஓ தரும நந்தனு! நான் அந்த வேளையில் அவ்வளவ உபசார வார்த்தையாகச் சொல்லாவிட்டால் அந்த மனதுக்கு மெத்த வருத்தமுண்டாகும் ஆகையால் இத்தன்மையவாகிய உபசாரஞ் சொன்னேனென்று தருமராஜனுக்கு மனவருத்தம்வராமற் சாந்திசொல்லிக்கொண் டிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண சுவாமியினுடைய வசன தந்திரங்களைத் தருமராஜன் முதலிய பாண்டவரைவரும் நிறுத்தித், தமக்குத்தாமே ஒப்பாக விருக்கும் சுவாமி, காலதாமசம் பண்ணுமல் தேவரீர் தூதுபோக வேண்டுமென்று வேண்ட, அவர்கள் வேண்டுகோளின்படி வணங்கா முடிபொருத்த மன்னவனிடத்தில் தாம் தூதுபோகும் படியாய்ச் சர்வாபரண வலங்கார சந்தனுகூஷதைகள் தரித்துக்கொண்டு, தம்முடைய ஜனனநாளாகிய உரோகணி நட்சத்திரத்திற்குத்

தாராபலஞ் சந்திர பலமுள்ள ரேவதி நக்ஷத்திரத்தில் பிரயாணமுகூர்த்தங்கொண்டு, தான தருமங்கள்செய்து, சமஸ்தமான பேர்களிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு, தெய்வவணக்கம் ஆசாரிய வணக்க முதலானவைகளைச் செய்து, நற்சகுன முதலியவும் பார்த்துத் தம் மனதின்வண்ணம் நடக்கும்படியாகிய நல்ல வேளையில் விராடா பாஞ்சாலர் முதலிய அரசர்களோடு பாண்டவர்கள் பின்றொடர்ந்து வழிகூட்டி விடும்படியாக, மனோவேகத்திலும் வாயுவேகத்திலு மிஞ்சிய வேகப்புரவி பூட்டி மகம்மேருக் கொப்பாகி யிருக்கின்ற தேரின் மேலேறிக்கொண்டு, சல்லரி - மல்லரி-சங்கு-தம்பட்டம்-பம்பை-பேரிகை - முரசு - மத்தளம்-தாரை-முதலான வாத்தியங்கள்முழங்க, வெள்ளைக்குடை முதலிய பலவன்னக் குடைகள் கவிந்து நிழல்செய்துநெருங்க, இருபக்கங்களிலுஞ் சாமரைவீச, கணக்கிறந்த ரதகஜ துரகபதாதிகள் பூமியையாளும் அரசர்கள் பட்டவர்த்தனர்-மகுடவர்த்தனர் - மன்னர் - மண்டலீகர்-மந்திரிகள்-சாமந்தர்-தந்திர சுதந்தரசேவகர் - எண்டிசைப்பாலர் - இவர்கள் யாவருஞ்சூழ, கட்டியர்-பட்டுவான்கள்-புகழ்வோர்-வந்திப்போர் முதலியபேர்கள் முந்திக் கூடிக்கொண்டோட, பரதநாட்டிய ஸ்திரீகள் பிந்திப் பாடிக்கொண்டாட, ஆலவட்டம்-தாலவட்டம்-பீலிக்குஞ்சம்-மயிற்பீலி-மேற் கட்டி மகரதோரணங்கள்-குடைகள்-கொடிகள்-சவளககழி-பாலா-பல்லயம்-ஈட்டி-எறியீட்டி-வாள்-வேல்-முதலியவைக ளெல்லாம் அளவற்றனவா யேந்திக்கொண்டு வீதிகளில் நெருங்கி வரும்படியாக ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் புறப்பட்டார்.

அதுகாலையில் தம்பியாகிய சாத்தகியும் இரதமேறிச் சேனைநாயராகப் புறப்பட்டுச் சேனைகளையெல்லாம் அணியணியாகநிறுத்தி, யானைத்தலைவர், சேனைத்தலைவர், கொடித்தலைவர், குடைத்தலைவர், குதிரைத்தலைவர், இரதத்தலைவர், அணித்தலைவர், பணித்தலைவர், படைத்தலைவர், முடித்தலைவர், வாத்தியத்தலைவர், குசோத்தியத்தலைவர், சேவகத்தலைவர், பொக்கிஷத்தலைவர், நவரத்தினப் பூஷணத்தலைவர், பட்டுபெட்டாவளி பீதாம்பர முதலிய வஸ்திரத்தலைவர், அஸ்திரத்தலைவர், சஸ்திரத்தலைவர், சாஸ்திரத்தலைவர், மல்யுத்த முதலிய வாள்வீரத்தலைவர், வில்யுத்த முதலிய வேல்வீரத்தலைவர், யாவருஞ்சூழ்ந்து வரிசை வரிசையாக வரும்படி நடத்திக்கொண்டு வர, அப்போது கார்கால மேகம்போன்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தன்னை வழி விடும்படியாக வருகிற யாவரையும் பார்த்து நில்லுங்கள் நில்லுங்களென்று சொல்லும்போது, தருமராஜன் சுவாமியை நோக்கி, ஓ கருணைவாரிதியே? எல்லாந்தெரிந்த உமக்கு நான் விஸ்தரித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. (இலைக்கு மண்ணுங்கட்டி ஆதரவு மண்ணுங் கட்டிக்கில்லை ஆதரவு) என்றுரைக்குந்தன்மையைப்போல், ஒன்றுக்கொன் றுதரவாக முடித்துக்கொண்டு வரவேண்டியது ஆனால காற்று மழையுங் கலந்தடித்தால் காற்றினால இலை பறந்துபோமே மழையினால் மண்ணுங்கட்டி கரைந்துபோமே யென்று தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தால், அப்பால் நாம்செய்யத்தக்கதென்ன ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் சிவன்செயலென்று நடத்தவேண்டியதே நன்மை ஆகையால் தேவரீர் அஸ்தினபுரம்போய்ப் பேசுமிடத்தில் தருமதேவதையும், வேதப் பிராமணர்களும் நீதியையுடைய வேந்தரும் சந்தோஷமாய் ஒப்புக்கொள்ளும்படியாகப் பேசவேண்டியது. எங்கள் பெரிய தந்தை பாட்டனாராகிய வீஷ்மாச்சாரியர் - துரோணாச்சாரியா-கிருபாச்சாரியர் - அசுவத்வத்தாமர் முதலிய யாவருக்கும் எங்களுடைய சாஷ்டாங்கநமஸ்காரம்சொல்லவேண்டியது. இரக்கமு நீதியுமுடைய சிறியதந்தை விதுர மகாராஜனுக்கும் பணிந்ததாகச் சொல்லி, தேவரீர் எங்கள் பேரில் வைத்திருக்கும் கடாட்சவீட்சண்ணியத்தையுந் தெரிவித்து, எங்கள் தாயாகிய குந்தியம்மனுக்கும் எங்களுடைய சரணஞ்சொல்லி இதுவரையிலும் உன்பிள்ளைகள் உன்னுடைய புண்ணிய வசத்தினால் பிழைத்திருக் கின்றார்களென்று தெரிவித்து, அந்த அம்மாளுடைய பேதைமனது பேதிக்காம லிருக்கும்படிக்கு தேவரீர் திருவாக்கினால் உறுதிவாக்கியமுஞ் சொல்லிப் பிற்பாடு சபையினிடத்திற் பேசவேண்டிய பிரகரணங்களெல்லாம் பேசி, நன்மையான காரியங்களாகநடத்திக்கொண்டு சீக்கிரம் வரவேண்டியதென்று முரசக்கொடியினையுடைய முதல்வன் சொல்ல, வீமசேனன் வணங்கி, சுவாமி! எங்கள் ஐயா முதலிய வெல்லோர்க்கும் என்வந்தனங்கூறி, எல்லோரையும் ஏககாலத்தில் ஒரே கூட்டமாய்ப்பார்க்க என்றைக்குக் கிடைக்குமென்று

கண்ணன் அஸ்தினபுரிக்கு தூது போதல்.

(2) C 20

ஏக்கங்கொண்டு தூக்கமில்லா திருக்கின்ருன். வீமனென்று விளம்பும் பேகமேனியனே என்ருன். உடனே அருச்சுனன் வணங்கி சுவாமி! தேவரீரைக் கண்டவுடனே பற்பல வுபசாரங்கள் செய்து, எல்லாந் தேவரீராலேயே முடிய வேண்டிய தென்றும், உமது இஷ்டப்படி நாடுநகரங்களெல்லாங் கொடுத்து விடுகிருேமென்றுந் திரிதராட்டிர ராஜன் முதலிய சகலருஞ் சொல்லுவார்கள். அதுவாசா கயிங்கரியமேயன்றிவேறல்ல, தேவரீர் அதைநம்ப வேண்டாம் அவர்களிடத்தில் டங்டிங்கெனத் தாக்ஷண்யமில்லாமல் ஆம் அல்லவென்று இரண்டொரு வார்த்தையாய்க் கேட்டுக்கொண்டு சீக்கிரமாய் வந்துவிடும் தீனதயாளுவே என்னவும், நகுலசகாதேவர்களும் வணங்கி, ஆண்டவனே நாட்பட்டிருக்க வேண்டாம். போனதும் வந்ததுமா இருக்கவேண்டு மென்று புகல, திரௌபதை தீர்க்க தண்டஞ்செய்துவணங்கி மேகவண்ணமுடைய அண்ணு! நான் இதுவரையிலுங் காலங்கழித்தது பெரிதல்ல இப்போது நீர்போய் வருகிறவரையிலும் ஒரு பிர்ம கல்பமாய் நாளைக் கழித்துக்கொண்டிருப்பே னென்று நவிலவும், விராடன் பாஞ்சாலன் முதலியபேர்கள் அருகிற் கலந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி! எது வந்தாலும் எதுபோனுலும் இவர்களுடைய சபத மாத்திரங்குறைவுபடாமல் நிறைவேறும் விதத்தை யோசிக்க வேண்டியதென்று உரைக்க, எல்லோருடைய வார்த்தையுங்கேட்ட இறைவன் சந்தோஷமடைந்து, நல்லதாகட்டும் உங்களிஷ்டப்படியே பேசிவருகிறேனென்று யாவரையுநிறுத்தி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தேரை நடத்தும்படி உத்தரவுசெய்ய, உடனே அவருக்குச் சமமாகிய தம்பி சாத்தகியானவர் தேர் முதலிய சேனைகளைச் செல்லவிடுத்துத், தானும அடுத்து முன்னும் பின்னும் பராபரி பண்ணிகொண்டு சேனநாயகராக நடக்கவும் தேவேந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும் நாரதாதிமகா ரிஷீஸ்வரர்களும் பார்த்து மனங்களிக்கவும், ஆதிசேடன் பணமகுடங்கள்களிக்கவும், பூமிதேவி மகிழ்விற் குளித்து உடல் பூரித்து நமது பொருட்டால் சுவாமி! அஸ்தினபுரிக்குத் தூதுபோகின்ரு ராகையால் இனிமேல் நமதுபார நீங்குமென்று உபசரிக்கவும் சகல வளமுங்கொண்ட உபலாவியத்தை விட்டு, அஸ்தினபுரத்தைநோக்கி, நாட்டைக் கடந்து காட்டில்வரும்போது, நாரதர், கண்ணுவர்-சமதக்கினி என்னுமிந்த மூவரும் தங்களுடன் அனேக உபரிஷிக்கூட்டங்கள் நெருங்கும்படியாக வந்து, ஜகநாதன் தூதுபோவதைப்பார்த்தார்கள். அவர்களைக் கண்டவுடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் தேரைவிட்டிறங்கி, அவர்களுக்கு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, வந்தகாரிய மென்னவென்று கேட்டார். அதற்கு அந்தரிஷிகள் மூவரும் அவரைமனத்தினல் வணங்கி தேவரீருடைய விஸ்வசொரூபதரிசனஞ் செய்யவேண்டிய இச்சையுடையவர்களாயுந்தேவரகசியப்பிரகாரம்அஸ்தினபுரத்துக்குத் தூதுபோய் அரவக்கொடியோனைக்கண்டு அவனிடத்தில் பேசப்போகிற அதிசயங்களைக் கூடயிருந்து பார்க்கவேண்டுமென்னும் அவாவுடையவர்களாயும் வந்தோமென்று இணங்கிச்சொல்லிய பெரியோர்களை பார்த்து நீங்கள் அஸ்தினபுரத்திற்கு வருவீர்களாகில் உங்களிச்சைகளியாவும் நிறைவேறுமென்று பரிபூரணமாக அருள்வாக்கியம் பகர்ந்த பரமபத நாதனைப்பணிந்து வாழ்த்தித் தேவரீர் முன்னுதாகச் செல்லும் நாங்கள் பின்னலே வருகின்றேமென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு மூவரனைய அம்முனிவர்கள் மறைந்துபோனர்கள்.

இவ்வகையாய் முனிவர்கள் சென்றபிற்பாடு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தேரேறிக்கொண்டு கல்லுமலையுங் காடுமேடும், புல்லும்பூடும் புதருந்திடரும், பாலைநிலமும் பனிவரைச்சாரலு வேலையைநிகர்த்த வெண்புனற்றடங்களும், காட்டெருமைப்பால் கட்டியாய்ப்பெருகி, ஓட்டங்கொண்டே உறையுமிடங்களும் சிங்க முதலிய செழுமிருகங்கள் தங்கியே விளையாட்டயரும் வனங்களும், ஆகாயமளாவியவாகாய மரங்களும், மலை யருவிகளும் வடியாக்கான்யாறும், நீர்வளம் நெல்வளம் நிறைந்த நிலங்களும், வாளைகள் பாயும் வயல்பெறு தவங்களும், வெண்கிளி பசுங்கிளி விளம்புவனைக்கள், வண்குயில் மயிலிவைவதியும்பூம் பொழில்களும், வாழைகமுகு வான்கரும்புடனே, தாழையிள நீர் தழைதருசோலையும்,வேர்ப்பலாக்கனியை வியன் மந்திபீற வண்டார்க்குதேன் மருத வனியுங்கடந்து, இரண்டுநாள்வரையில் வழியில் இருந்திளைப்பாறி மூன்றுநாள் குருநாட்டெல்லையில்வந்து, அண்டகடாகத்தை அளக்கப்புகுந்த தன்மைபோன்ற உயர

த்தையுடைய கோபுரங்களும் நாகலோகம் வரையிலும் ஆழ்ந்து மேகலோகம் வரையிலுமுயர்ந்துவளைந்திருக்கும் மதில்களும் அம்மதில்களைச்சூழ்ந்த அநேக அகழ்களுமுடைய பெரிய செல்வமோங்கிய அத்தினபுரியை ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர்கண்டு நடக்கும்போது, அந்தமார்க்கத்திலே வரிசையாயிரா நின்றபசுமை பொருந்திய பாக்குமரங்களில் அதிற்பழுத்திருக்கும் பச்சைக்குலைகளும் விரிந்த பாளைகளும் தழைத்து விளங்கியது எப்படி இருந்ததென்றால் தாவியவேகத்தையுடைய குதிரைகட்டிய தேரின்பேரில் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் அஸ்தினபுரத்துக்குத் தூது வருகின்றாரென்று பவளச்சரங்களும் மரகதமணிகளின் பந்திகளும் வெண்மையாகிய முத்துக் கோவைகளும் வரிசையாகத் தூக்கிய அலங்கார மண்டபம் அமைந்ததுபோலு மிருந்தன மேலும் பரிமளம் வீசும் அகில் விருட்சமும் சந்தனமரமும் பலாமரமும் மாமரமும் சண்பக மரமும் பச்சிலைமரமும் நெருங்கி விளங்கிக் கொணடிருக்குஞ் சோலையில் தேவநாயகன் வந்திறங்கித் திருவடிபெயர்த் தருளியபோது, எதிர்கொண்டு உபசரிக்கவந்திருந்த பரதநாட்டிய மாதர்களைப்போன்ற மயில்கள் கண்ணனுடைய திருமேனியைக் கார்கால மேகமென்று கண்டு தோகையை விரித்துக் களிப்புடன் தொந்தோமென்று ஆடிக்கொண்டிருந்தன வண்டுகள் பாடிக்கொணடிருந்தன.

இஃதன்றியும் சுவாமிவரும் வழியில் இருபக்கங்களிலும் நிறைந்த நீர்களையுடைய அலர்ந்த செந்தாமரைப் பொய்கைகள் பொருந்திய தன்மை எப்படி யிருந்தனவென்றால் அழகுக்கிடமாகிய அஸ்தினபுரி யென்னும் கன்னிகையானவள் மகாலட்சுமிக்கு நாயகராகிய மகாவிஷ்ணு வருகின்றாரென்று, பற்பல நிறமுள்ள சாதமும் மலர்ந்த தீபமும் பொற்சுண்ணமுங் கலந்த மஞ்சள் நீருடன் ஆலாத்தியெடுத்து அசைந்து நின்றதைப்போலு மிருந்தன. அப்பால் தூதுவரும்படியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் ஆதிவராசரூபியாய்ச் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமியைப் பெயர்த்த நாளில், அந்தவழியாக வந்தெழுந்த பாதாளகெங்கை அஸ்தினபுரத்தின் பெரிய மதிலை வளைந்துகொண்டதென்று சொல்லச்சிறந்து, ஆழ்ந்துவாழ்ந்திருக்கும் அகழியும், அடியானது பாதலத்தினும் முடியானது மீதலத்தினும் பொருந்தி, அளவிடக்கூடாததாகி, ஒப்பு உவமையில்லாமலுயர்ந்து, வளர்ந்து வளைந்து, நெடிய கடல்சூழ்ந்த சக்ரவாளகிரியை இந்தமதிலுக்குப் படியா யமைத்திருக்கின்றதென்று சொல்லும்படியாய், பற்பல பொறிகளையுங் கொண்டு விளங்கியமதிலும், பகற்காலத்தில் சூரியவெப்பம் பூமியிற் படவொட்டாமல் நிழலைச்செய்து, ஒற்றைச்சக்கரமுடைய சூரியனதுதேரைநடாத்தும் அருணனுக்குச் சகாயமாகப்படபடாகார சப்தத்தினால் சப்தமாவென்னுங் குதிரைகளைத் துரசாயோட்டி, வெற்றிவீரப் பிரதாபத்தைத் திசைகளினிடத்திற் காட்டி, வேகங்கொண்ட காற்றின் விசையினால் ஆகாயகங்கையில் நனைந்து அதினுடைய அலையைப்போலசைந்து, மேகமண்டலத்திற் புகுந்து, மின்னலைப்போல் பிரகாசித்து, அழகியமதில் முதலிய நகரங்களெல்லாம் நெருங்கி ஆடிக்கொண்டிருக்குங் கொடியாடைகளும் வகித்து, ஆதிசேடன் முதலாகியபேர்களுக்கு மோகமாகிய நாகலோகமோ? ஐந்தரு வளர்ந்து இந்திரற்கமைந்த தெய்வலோகமோ ? வளமெலாஞ் சுரந்த அளகாபுரியோ ? நித்திய மகிக்ஷியையுடைய சத்தியலோகமோ ? இந்த அஸ்தினபுரியென்றெண்ணும்படியாகிய பட்டணத்தில்,மலைகளின் சிகரத்தி லிருந்தெழுகின்ற கரியமேகங்களைப்போல், மாடமாளிகையி லிருந்தெழுகின்ற அகிற்புகை சந்தனப்புகையின் வாசனைகளும் அரசர்களுடையதேர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் எதிரெதிர்மயங்கிப், பின்னு முன்னும் காலெடுத்துவைப்பதற் கிடமில்லாமல் நெருங்கி இடியுண்டு, போமின்கள்போமின்களென்னுஞ் சொல்லினுடைய சத்தங்களே மிகுந்து புறம்போக மாட்டாமல் மயங்கிக் கொண்டிருக்கு மணிவீதிகளும், மலைபடு திரவிய மாணிக்கம் - யானைத்தந்தம்-மிளகு-கோஷ்டம்- அகில்-கக்கோலம்-குங்குமம்- முதலாகியனவும், காடுபடுதிரவியமாகிய சௌரிமான் மயிர்-மெழுக்கு-மலைத்தேன்-கூண்டுத்தேன்-அரக்கு-மயிற்பீலி கஸ்தூரி முதலியனவும், நாடுபடு திரவியமாகிய நாணயவாரிகள்-செந்நெல்-சிறுபயறு-கரும்பு-வாழை - செவ்விளநீர்-முதலியனவும், கடல்படுதிரவிய மாகிய பவளம்-முத்து -சங்கு-உப்பு-ஒக்கோலை-முதலாகியனவும் விதம்விதமாகக்குவித்து வரிசைவரிசையாக வமைத்திருக்கின்ற கடைவீதி

களும், எங்கும் நிரைநிரையா யமைத்திருக்
கின்ற படைவீடுகளும், காட்டிவிருக்கும் பற்
பலவித மலரைப்பார்க்கிலும் சிறந்துமிகுந்த
கூட்டங் கொண்டிருக்கின்ற சுத்தவீரர்களும,
கடற்கரையின் வெள்ளைமணற் பரப்பைப்
பார்க்கிலுங்குவிந்து நிறைந்த கிள்ளைக்கொப்
பாகிப் பறக்கும் அச்சுத்த வீரருடைய குதி
ரைப்பந்திகளும், இராக்காலத்திற்றோன்றும்
நக்ஷத்திரங்களிலும் அதிகமாகிய அவர்கள்
யானையினங்களும், மேகத்தின்றுளியினுமேற்
பட்ட அவ்வீரர்க ளூர்ந்து திரியுந் தேர்க
ளும், குற்றமில்லாத நான்குவேதமுமுணர்ந்த
பிர்மக்ஞானமுடைய வேதவேதியர்க ளிருக்
கும் அக்ராரவீதிகளும், மாசற்றமணிகளாற்
செய்த கிரீடம்பொறுத்த மன்னவரிருக்கும்
அரண்மனை வீதிகளும், பழுதில்லாத புத்தி
யுத்திகளையுடைய மந்திரிமார்களிருக்குஞ் சுந்
தரவீதிகளும், நித்தியதவமாகிய சந்தியங்க
ளும் தருமமுஞ் சிறந்த வைசியர் வர்ழ்வு பெ
றும் மாணிக்க வீதிகளும், மங்களசங்கமுழங்
கக் கலியாணஞ்செய்கின்ற கடிமணவாசல்
களும் சிலம்போசை சப்திக்க நடனஞ்செய்
கினற தேவமாதர்களின்தெருக்களும், வெற்றி
முரசு-வீரமுரசு-தியாகமுரசு - கல்யாணமுரசு
முழங்கிக்கொண்டிருக்கும் கெடிஸ்தலாதிபதி
களின் ஆசாரவாசல்களும், மத்தளம் டோல்
முதலாகிய வாத்தியங்கள் முழங்கிக்கொண்டி
ருக்கும் பிர்ம்மலாய தேவாலயவீதிகளும், தெ
ருவாசலில் நிற்க இடம்பெறுமல் அரசர்களு
டைய கிரீடங்கள் ஒன்றோடொன்று ஊடுதா
க்கி உறுய்ந்து உதிர்ந்த அபராஞ்சிப்பொடிக
ளோடு இரத்தினராசிகணிறைந்த ஆசாரவாச
லின் படிகளமைந்த மகமேருவைப்போலிருக்
கும் கொலுக்கூடமும், சித்திரமேடை மணி
மாளிகை முதலானவைகள் நிறைந்ததெருக்க
ளும், சூரியன்வந்து இளைப்பாறுதலுக்கு ஏற்
பட்டதென்று சொல்லும்படியாக வுயர்ந்த
கோபுரவாயில்களும், சிங்காரத்தோப்புகள்-
பளிங்குமேடைகள் நீராழிமண்டபங்கள்மணி
வேதிகைகள்-பூரணகும்பங்கள் - மேற்கட்டி-
கள்-பூப்பந்தல்கள்-மணிப்பந்தல்கள்-இவை
முதலானவைகளை எப்போதுமாறுதவைபவத்
தைப்பெற்ற அஸ்திநபுரத்தின் அலங்காரத்
தைக்கண்டு கண்களிக்கப்பார்த்து, ஸ்ரீ கிருஷ்
ணசுவாமி முதலிய யாவர்களுந் தெற்குக்கோ
புரவாசலில் திவ்யமணங் குடிகொண்டு குளிர்
ச்சிபொருந்தி இருக்கும் செண்பகச் சோலையி
னிடத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தார்கள்.

அந்தச்சோலையிலும் அஸ்திநபுரத்தின்
சாலையிலுங் காலையுமாலையுங் காவலாகயிருந்த
தூதுவர் சுவாமிவரவைகண்டு வணங்கி நந்தி
யாவட்டமாலையணிந்த துரியோதனன் சபை
யிற்சென்று சுந்தரமிகுந்த சுந்தராபராக் புரந்
தரர்போற்றுநிரந்தராபராக் மகிதலம்புரக்குந்
திரிதராட்டிரன் மனைவியா லுதித்த கண்மணி
யே பராக். அகிலமுழுதும் ஆணைசெலுத்தி
அணிமுடி வணங்காமுடிக்கரசே பராக். பாத
லஞ்சுமக்குஞ் சேடனைத் துஜத்திற்சேர்த்திய
நீரமாமணியே பராக். திங்கள்குலத்திற்செழி
வுற்றோங்கிச்செகதலம் புரக்குந் தெய்வமணி
யே பராக். துரியோதன னென்னு மஹா ரா
ஜாதிராஜ சிந்தாமணியே பராக். ஐயா! அ
ன்று அனுமாரைத் தூதாகவிடுத்து இலங்கா
புரியை எரிமூட்டிவித்தவர், இன்று பஞ்ச
பாண்டவர்க்குத் தூதாக இசைந்து நமது
செண்பகச்சோலையில்வந்திறங்கி இருக்கின்று
ரென்று சொன்னவுடனே, பகைகொண்ட
பாவிகளாகிய பேர்களுக்கு இடதுகண்இடது
தோள் துடிக்கவும, புண்ணியராகிய பெரி
யோர்களுக்கு வலதுகண் வலதுதோள் துடிக்
கவுமாகஇருந்தது. அந்தவேளையில் துரியோ
தனன் எழுந்து திரிதராட்டிரமகாராஜனுடை
ய அரண்மனைக்குட் சென்று, அவனைக்கண்டு
வணங்கி, இராஜராஜேஸ்வரனே! பாண்டவர்
கள் பக்ஷமாய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி தெற்குக்
கோபுரவாசற் செண்பகவனத்தில் வந்து இற
ங்கி இருப்பதாகத் தூதுவர் சொன்னூர்களெ
ன்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொள்ள, அந்த
வார்த்தையைக்கேட்ட திரிதராட்டிரன் மன
மகிழ்ந்து, வீஷ்மர்- துரோணர்-விதுரன்-முத
லியபேர்களுடன் ஆலோசித்து, துதிப்பதற்
குந் தொழுவதற்குந் தரிசிப்பதற்கும் அரிதா
கிய வேதநாராயணனென்னுந் தேவதேவன்
நாமிருக்கும் பூமியை மிதிக்கப்பெற்றது, அற்
புதம்! அற்புதம்! என்று கொண்டாடி, சிலர்
இஃது நாம்செய்த தவமென்றும் சிலர் நமது
நலஞ்செய்த தவமென்று, சிலர் நமது குலஞ்
செய்த தவமென்றும் சிலர் நமது குணஞ்செ
ய்த தவமென்றும் எண்ணினவர்களாய் அவர்
களிற் றிரிதராட்டிரன் அடங்கா மகிழ்ச்சிகொ
ண்டு, அண்டரண்ட பகிரண்டங்களையுங் கர்ப்
பத்திலடக்கியருளிய அரிமுகுந்தன் நம்மிடத்

திற்கு வருவாராகில். நமது பெரியோர்கள் சம்பாதித்து வைத்தகேயூரம்-மதாணி-குண்டலம் கிரீடம்-புஜகீர்த்தி-வாகுமாலை - தும்பிப் பதக்கம்-தோட்டிதழ்பழக்கம் - சகோரப்பதக்கம்-தனிமுத்துமாலை-மோகனரம்-உத்தரசஞ்சம்-முதலிய ஆபரணங்களும் குடை-கொடி சாமரம்-இரதகஜதுரகபதாதிகளும்-வெகுமதியாகக் கொடுப்பேன். இதன்றியும் தாமரைக் கண்ணனுடைய மனதில் நினைத்திருக்கின்ற யாவையுங் குறிப்பினுலுணர்ந்து கொடுத்து மனங்களிக்க வைப்பேனென்று, தன்னை மறந்து சந்தோஷங்கொண்டு சொல்லும் வார்த்தையை விதுரமகாராஜன் கேட்டுச் சொல்லுவான்.

அண்ணு! கல்மழையைத் தடுத்துக் கோவினங்களையுங் கோபாலரையுங் காத்தருளிய கர்த்தனுக்கு இப்போது சொல்லிய வெகுமதியெல்லாங் கொடுத்து, பாண்டவர்களுக்கு ஏதாகிலுங் கொடுவென்று கேட்க வந்திருக்கும் அவர்காரியத்தைத் தடுத்துவிட நீர்நினைத்திருக்கின்றீரல்லவா? ஐயா! பதின்மூன்று வருடம் காட்டிலும் நாட்டிலும் உழன்று வருந்தி வந்தமைந்தர்களை ஆதரித்து, இருக்க இடங்கொடுக்க இளகாத மனத்தினையுடைய நீர், உலகமெல்லாமுண்ட ஒருவனுக்குச் சகலவெகுமதியுங் கொடுக்கிறேனென்று துணிந்துசொல்வது ஆச்சரியந்தான். அண்ணு! (வடித்தகஞ்சி வார்க்காத பெரியப்பன் வஸ்திரத்தை மன்னிக்கொண்டு மணமிடவந்தானென்னும்) பழமொழிக்குப் பிரயோசனந் தங்களிடத்திற் கண்டேனென்று சஞ்சலத்துடன் தம்பியாகிய வீதுரன்சொல்ல, வீஷ்மர் நகைத்து, விந்தையாகிய மைந்தனே! அஷ்டலட்சுமிவாசனுகிய ஆதிதேவன் உபலாவியத்திலிருந்து அஸ்தினுபுரிக்கு இவ்வளவு அவசரமாக வந்தது, நீர்சிறிது வெகுமதிகொடுப்பீர் அதை என்றைக்குப் பெறுவோமென்று ஓடிவந்ததாய்த் தோணுகிறது, அப்பா! பொன்னையும் பூமியையும் நவரத்தினக்குவயல்களையும் புகழையும் புத்திரமித்திராதிகளையுமுடைய உன்னையும், ஒருதவியுமில்லாத என்னையும்படைத்தருளிய பிர்ம்மாவைத் தமது உந்திக்கமலத்தில் புத்திரனுகப்பெற்ற ஒப்பில்லாத ஒருவருக்கு நீயென்ன கொடுக்கப் போகிருய். அவர் உன்னிடத்தில் கைநீட்டி யென்ன வாங்கப்போகிருர். ஏந்தலே! இவைகளெல்லாம் உபயோகமில்லாத வார்த்தைகள். இந்தமட்டும் இதைநிறுத்திவிட்டு, வந்திருக்குங் கண்ணனுடைய மனதை யறிந்து அவருக்கு மரியாதைசெய்து அனுப்பிவைக்கும் விதத்தை யோசிக்கக்கடவையென்று வீஷ்மர் சொல்ல, துரோணுச்சாரியர் திரிதராட்டிரனைப் பார்த்து, அரசனே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரே தூதாக வந்திருக்கின்ருரென்றபோது பாண்டவர்களுடைய நன்னடத்தையும் அவர்களினது மனேநிடத்தையும்யோசிக்கவேண்டியதல்லாமலும், கிருஷ்ணசுவாமி சொல்லப் போகிற இராஜநீதி முறைமை முதலிய திறமைகளையும் உன்னுடைய தீர்க்க புத்தியினுல் நிதானித்து, உன் புத்திரராகிய நூறுபேர்களுக்கும் யுத்திவிளைவித்து, உன்மனதுக்கிசைந்த நாட்டைப் பாண்டவராகிய மைந்தர்களுக்குக் கொடுத்தால் வாசுதேவனுடைய மனமகிழ்ந்து, கிருபைசுரந்து, சகலசம்பத்துடன் நீடூழிவாழும்படியாகிய காலமுங் கொடுப்பார். அவருடையகடாக்ஷ வீக்ஷணியத்தால் தாக்ஷியில்லாமல் ஆக்ஷியாக அரசாட்சிசெய்து, காட்சியாக நீங்களுஞ்சுகப்படுவீர்கள் தேவர்கள் முதலியயாவரும் சந்தோஷமடைவார்கள். இதற்கு மிஞ்சியயுத்தியும் பத்தியும் உறுதியும் வேறென்றுமில்லையென்று துரோணுச்சாரியர்சொல்ல, பக்கத்திலிருந்து கேட்டிருந்த துரியோதனனுக்கு மிகுந்த கோபம்பிறந்து, கண்கள் சிவந்து, கலீரெனநகைத்து, சபையினிறைந்த காவலரெல்லாங்கலங்கும்படியாகத் தன்னிஷ்ட சிரேஷ்டராகிய சகுனியையுங் கர்ணனையும் பார்த்துச் சொல்லுகின்ருன்.

துளவணிமாயனுகிய தூதன் பாண்டவர் பக்ஷத்திலிருந்து என் நகரத்துக்குள்ளே வருவானுகில், ஆ! ஆ! அவனுக்கு நான் செய்யப்போகிறமரியாதைகள் வேணதுண்டு. அதாவது கோட்டைவாசலிற் புகுந்தவுடனே கிங்கரா முதலிய மல்லர்களை விடுத்துப் புஜத்தோடு புஜநெரியப் பின்கட்டாய்க் கட்டிக்காராக்கிரகத்திற் சேர்த்து பிராணன் போகவொட்டாமற் கஞ்சியும் உப்புமாகக் கலக்கிவார்த்து, அவன்கால முடிந்த பிற்பாடும் அவன் தேகத்தைச் சிறைச்சாலையில் வைப்பேன் அதேனெனில், துடையையுங் கிள்ளிவிட்டுத் தொட்டிலையும் ஆட்டி விட்டிருக்குந் துஷ்டர்களைப்போன்ற கலகக்காரரைத் தண்டிக்கச் சொல்லித்தரும நீதியிற் சாற்றியிருப்பதினுல்,

அவனை நான் விடமாட்டேன். விட்டால் குடி கெட்டுப்போம். ஐ! ஐயோ!! காட்டிலே காய் கனிகிழங்குகளைத் தின்றுகொண்டிருந்த பாண்டவர்களை, நாட்டிலிழுத்து வந்து அவர்களுக்கு இதவுபதேசம்பண்ணி, நானே தூது போய் நாடுவாங்கித் தருகிறேனென்று சொல்லி வந்திருக்கின்றான் அந்தப்பேச்சைப் பாண்டவர்களாகிய பைத்தியக்காரர்கள் நம்பி, இவன் ஓடுவாங்கி வருவதையுணராமல் நாடுவாங்கி வருவானென்றும், ஐந்து வீடுவாங்கி வருவானென்றும் வழிபார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆகையால் இவனை இங்கே தானே மாட்டிவிட்டால், இந்தச்சேதியைப் பாண்டவர்கள் கேட்டுப்பயந்து பறந்தோடிப் போய்க் காடுசேர்வார்கள். அவர்களுக்குப் படைத்துணையாக அடைந்தோரெல்லாரும் நடுநடுங்கி, எனக்குப்பிரிய வசனஞ்சொல்லி, என் காலில் விழுந்து, தங்கள் தங்கள் நாடு சென்றுசேர்வார்கள். என்றென்றைக்குங்கலகமென்பதில்லை என்னுடையநல்லகாலமானது இவனை எங்கேயோ இருந்து இழுத்துக்கொண்டுவந்து விட்டது. இதுவே தகுதியாகிய யோசனை. ஓமாமா! ஓ அண்ணா! என்று துரியோதனன் சொல்லிய சொல்லானது பெரியோர்கள் செவியிற் புகுதலும், நாராசம் எரிகிறதுபோல் நடுங்கி இருசெவியையுங் கரத்தால் மூடிக்கொண்டு, ஹரி ஹரி!! இதென்ன விபரீதகாலம். கட்டுப்படாத ஒருவனைக்கட்டவும் சிறைப்படாத ஒருவனைச் சிறைப்படுத்தவும் நினைத்திருப்பதினால் நாங்கள் இனிபேசத்தக்க தொன்றுமில்லை. புத்திமானே! உன் விதியெப்படியோ அப்படியே மதியும் அநுசரித்து நடக்கும். அப்பா துரியோதனா! எங்களுக்குக் கொஞ்சநெஞ்ச மிருந்த சந்தேகந் தீரப் பேசிவிட்டாயென்று சொல்லி, யாவருந் தலைகுனிந்துக்கொண்டார்கள். அந்தவேளையில் திரிதராட்டிரன் தன்பிள்ளையைநோக்கிப் பதைபதைத்துச் சொல்லுகின்றான்.

அடா புத்திரனே! வேதவிதிகளையும் தரும சாஸ்திரங்களையும் ராஜநுறைமையும் அருக்கவோ எனக்குப் பிள்ளையாய்ப்பிறந்தாய். அடடா! ஒருவன் சொல்லிய வார்த்தையைச் சொல்லுதற்காகத் தூதுவந்த பேர்களை துன்பப்படுத்தலாகாது கொல்லப்போகாதென்று எல்லா நூல்களினுங்கூறியிருக்க, அவைகளை வாசித்துங் கேள்வியுற்றுந் தேறியிருக்க, நீ தூதுவந்தவர்களைக் கொல்லவும் கொடுமை செய்யவும் நினைப்பையாகில், எதிராளியின் கருத்தை நீயெப்படி யறிந்துகொள்வாய். உனனிடத்தில் எவர்கள் தூதுசெல்லவருவார்கள். குழந்தாய்! காரியவாதியாகிய நீ தூதுவரத்தக்கவர்களை எதிர்கொண்டழைத்து உபசாரஞ்செய்து நன்னயமாகப் பேசுவையாகில், இருவருக்குங் குறைவில்லாமல் வந்த காரியங்களைப் பேசி இன்பமுறச்செய்வார்கள். ஆகையால், இப்போது தூதுவருகின்றவன் கபடநாடக சூத்திராவதாரி. அவரை நீ எதிர்கொண்டுசென்று வணங்கி, உன் தீவினையைப் போக்கடித்துக் கொள்ளச் சிந்திக்காமல் வாயில்வந்த வண்ணம் பிதற்றுகின்றாய். என்னடாபாவி! நான்கு வேதங்களினாலேயும் காணக்கூடாத நாராயணனை மடலுடன்மடல் விரியக்கட்டிச் சிறையிற்போடவும், உலகிலுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் படியளக்கும் ஒருவனுக்கு உப்புந்தண்ணீரும் வார்த்து உலாவைக்கவும் உன்னாற்கூடுமோ? மதிகேடா! உன் துற்புத்தியினாலே இப்படிக்கெல்லாம்பேசினையல்லாமல், நற்புத்தியினால் உணர்ந்து பேசினவனல்ல. இப்போது அந்த துராங்கார யோசனையைவிட்டுப்பெரியோர் சொல்லும் புத்தியைக்கேட்டு நடந்து நன்மை பெற விரும்பத்தக்கதே யல்லாமல், உனக்கிஷ்டமாகிய துஷ்ட நினைவின்படி நடப்பையாகில், குஷ்டமும் கஷ்டமும் அஷ்ட தரித்திரமுநேரிட்டு வருத்தஞ்செய்யப்பட்டும் போய் நஷ்டப்பட்டு பலவாறு கெட்டலைந்து போவாயடா துஷ்டமகனே என்று வெறுத்துக்கொண்டு, மந்திரி பிரதானிகளைப் பார்த்து பட்டணமெங்குந் திட்டவட்டமாய் சிங்காரிக்கச்சொல்லி, கண்ணாடிப்பட முதலிய மேற்கட்டிகளைச் சட்டமா யமைவித்து, மாணிக்கத் தீபம் பிரகாசிக்கச்செய்து மகரதோரணம்-வாழைகமுகு தெங்கு - தாழைமலர்-தாமரை மலர் பவளவடம் முத்துவடம்-ரசக்குண்டுகள் தொங்கொளிவட்டம் - நிலையொளிபட்டம் - நிலைக்கண்ணாடிகள்-இவைகளெல்லாங் கட்டி அலங்காரஞ்செய்வித்து, மாவிலை-தருப்பை-தேங்காய்-வாழைப்பழம்-சந்தனம்-புஷ்பம்-தாம்பூலம்-அக்ஷதையுடன் பூரணகும்ப வேதிகைக ளமைவித்து, நமது புரத்திலருக்குஞ் சனங்களெல்லோரும் ஸ்நானஞ்செய்து ஆடையாபரண அலங்காரங்களணிந்து சுசியாக

வந்து தொழுமின்களென்று முரசறைவித்து,
மத்தளதாள விதத்துடனேத்துத் தத்திமிதா
வென நர்த்தனமிட்டுவரும் பரதநாட்டிய மங்
கையர்களாட, மிகுஞ்சுரத வீணைகளை எங்கெ
ங்கு நிறுத்திப்பாட, வாத்திய முதலிய ஜெய
மங்களபேரி முழக்கிவைத்து, வஸ்துவாகிய
ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வந்திறங்கு வதற்குத்
தகுதியாகிய விதியேற்படுத்தி, அவருடன்
கூடவந்த யாவர்களுக்குங் குறைவில்லாம
லிருக்கும்படியாக குபேர சம்பத்தைப்போல
சகல சாமான் முதலிய வஸ்துக்களும் அமை
வித்து, சுயம்பாகிகளை வைத்து சமைப்பித்து
சந்தன பாளிதம் ஏற்படுத்திவைத்து, ஓ மந்
திரி பிரதானிகள் முதலாகிய மன்னர்களே!
நீங்கள் பயணப்பட்டு, பிரயாணபேரி முழக்கி
எனக்கு அறிக்கை பண்ணுவீர்களாகில், இர
ண்டு கண்ணுந்தெரியாத நான் எதிர்சென்று,
மேகவண்ணனாகிய கண்ணனை உபசரித்தழை
த்துக்கொணடு வருகிறேனென்று பெரிய அர
சன் சொல்லக்கேட்டு, சமஸ்தபான பேருஞ்
சம்மதிப்படாமல் தடுத்து, ஓ ராஜராஜேஸ்
வரா! பெருமானை வைத்துக்கொண்டு திரு
நாள் செய்வதுபோல் தேவரீரை தகத்தினிட
த்தில் பெருமையாக வைத்து நாங்களெதிர்
கொண்டுபோய்க் கண்டுவணங்கி யழைத்து
வருகிறோமென்று சொல்ல, இந்த வார்த்தை
களை யெல்லாங் கேட்டிருந்த துரியோதனன்
தந்தையின் பாதத்திற் சாஷ்டாங்கமாகப்பணி
ந்து இதனைச் சொல்லுகின்றான்.

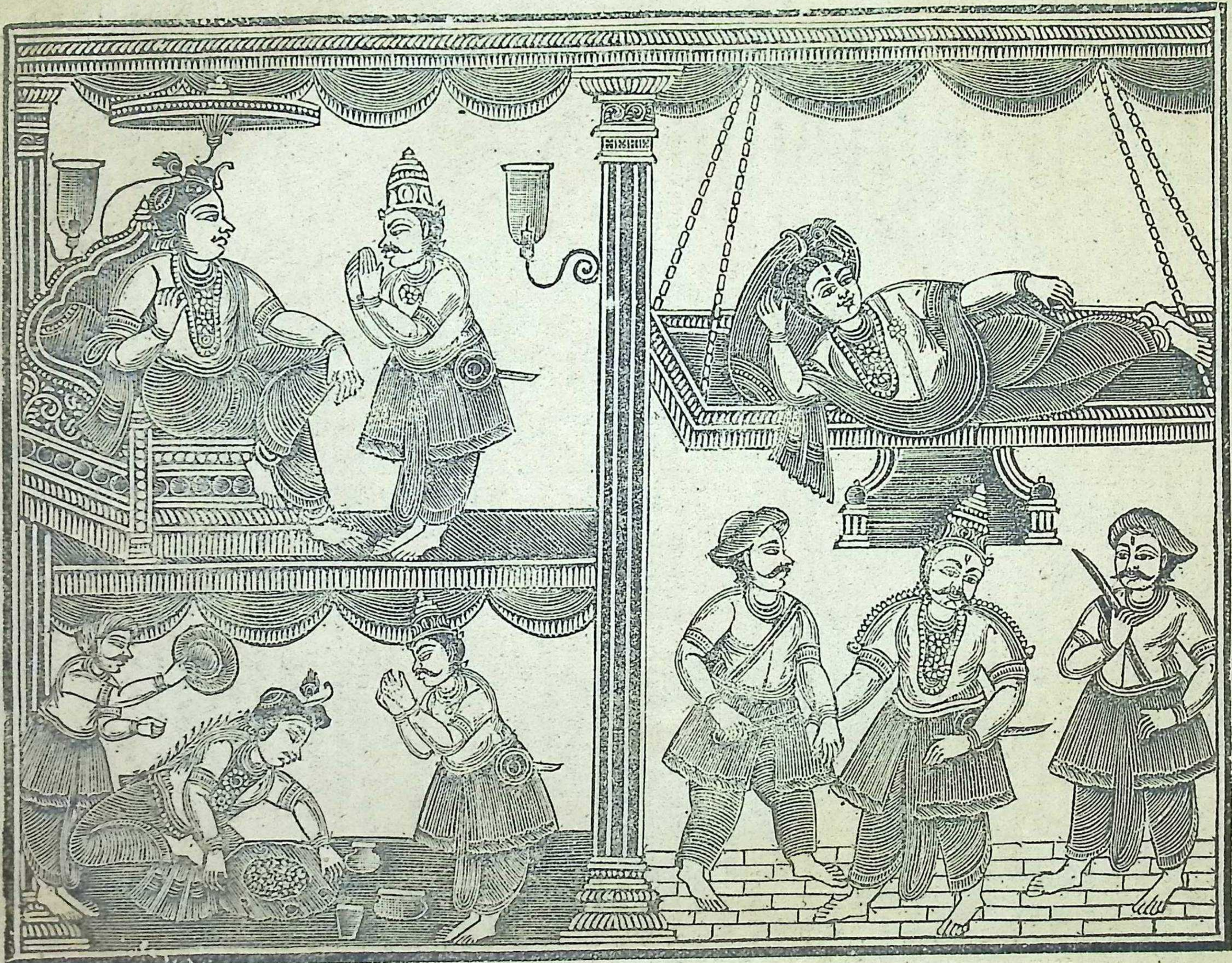
கேளும் என்னையாவே! தேவரீருடைய
சிந்தையின்படிக்கு நானே எதிர்கொண்டு
போய் சகல வைபவங்களுடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண
சுவாமியை அழைத்து வருகிறேன். என்பே
ரில் கோபம் பண்ணவேண்டாம். எங்கோவே
யென்று தந்தையைவணங்கி, அமைச்சர்முத
லிய அனைவரையும் பார்த்துத்தனது தந்தை
யிட்ட கட்டளைப்படி விரைவில் பட்டண வல
ங்காரஞ்செய்யும்படி திட்டஞ்செய்தான் துரி
யோதனமகாராசன் அப்படிச்சொன்னபோதே
ஒட்டகத்தின்பேரில் பிரசித்த பேரிகைகட்டி,
வீதி வீதியாய்க்கொட்டினார்கள். இப்படி திட்
டஞ்செய்வதற்கு முன்னேதானேபட்டணத்தி
லுள்ள ஜனங்களெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகிய
கர்த்தன் வந்தாரென்று தானந்தரும முதலிய
சம்பிரமங்களுடன் ஆனந்தங்கொண்டு, அல
ங்காரஞ்செய்து பன்னீர்தெளித்து, சாந்தால்
தரைமெழுகி, சந்தனத்தாற் கோலமிட்டு, கத
ம்பகஸ்தூரி கர்ப்பூர சுன்னங்கலந் திறைத்து,
மகாலட்சுமியை அலங்கரித்து வைத்தது
போல் அஸ்தினாபுரி வீதியை அலங்கரித்து
வைத்தார்கள். அதைத் துரியோதன மகாரா
ஜன்கேட்டு மனமகிழ்ந்து, இரதகஜ துரக
பதாதிகளுடன் பற்பல மன்னவர்களும் அரச
னது அற்புத பட்டத்துக்குரிய யானைகளுங்
குதிரைகளும் ரதங்களும அலங்காரத்துடன்
அழகிய தெருக்களில் இருபக்கங்களும் நெரு
ங்கியிருக்க, பெரியாழ் - சகோடயாழ் - செங்
கோட்டியாழ் - முகவீணை சுரமண்டலி - முத
லிய வாத்தியங்க ளெல்லாம் வகைவகை
யாய் முழங்க, பட்டுவான்கள் கட்டியம்
பகர்ந்து துதிவழங்க, அரவக்கொடியோ
னாகிய துரியோதனன் அரவணை துயின்ற அம
லனை எதிர்கொண்டு அழைக்க எழுந்துவருங்
காலையில், பொய்யுஞ் சூதும் பொறாமையுங்
கொடுமையும நெய்யும்பாலும் போல் நிறை
ந்த நெஞ்சினனாகிய வஞ்சகச் சகுனி மாமன்
வயிற்றைப் பிசைந்துகொண் டோடிவந்து,
வழியில் நேரிடுந்துற்சகுனம்போல் வணங்கா
முடி மன்னனை வழிமறித்துத் தடுத்து, என்
னருமைமருமகனாகிய அரசர்க்கரசனே! இதெ
னன் அனியாயம்? இதென்ன ஞாயம்? இ
தென்ன முறைமை? இதென்ன மரியாதை?
இறைவனே! இன்னமுஞ் சின்னஞ்சிறு பிள்
ளைத் தனமாகச் செய்கின்றீர். ஓயோகபோக
தேவேந்திரா! மூவுலகமும் மதித்துத்துதிக்க
வணங்காமுடிபொறுத்தமன்னர் மண்டலேஸ்
வரா! ராஜாதி ராஜராஜப் பிரபு டீகா! ராஜ
உத்தண்ட ராஜமார்த்தாண்ட ராஜகோபால
ராஜபூபால ராஜதூர்த்தண்ய ராஜமூர்த்தண்ய
ஜயவிஜய சங்கிராம சார்வபூமா! சந்திரன்
முதற்கொண்டு இன்னான்மகன் இன்னானென்
றறியச் சிங்காதனத்திலிருந்து செங்கோற்பிடி
த்து நீதிசெலுத்திய மகுடாபிஷேக துரந்த
ரா! புரந்தரா! சாம்பிரதாய பூமண்டலாதி
பதியாகிய கோமானே! ஒரு குறுநிலமன்ன
னாகக் கோக்குலக்கிராமத்திலிருந்து பட்டாபி
ஷேகமில்லாத ஒட்டுக் குடித்தனக்காரனாகியும்
பஞ்சையாகிய பாண்டவர்கள் கெஞ்சிக்கொ
ண்டு தூதனுப்பவந்த கொஞ்ச மனிதனாகியு
மிரானின்ற கிருஷ்ணனை, தேவரீர் எதிர்கொ
ண்டுபோய் அழைத்துவரக் கூடுமா? உமது
சித்தையுமிப்படி தளருமா? சிங்கமானது நரி

க்கு எதிர்க்கொண்டு செல்லுமா? தீங்காகிய சிறியகாரியத்தைச் சிந்தித்தீர். இதுபெரிய அரசர்களுக்கு மரியாதையல்லவென்று அன்பினுற்சொல்லி நில்லுமென்று நிறுத்தவே, துரியோதனனுடைய எண்ணத்துக்குச் சரிப்பட்டிருந்த மாமனுடைய வார்த்தையாகிய மணிமந்திர அவுஷதத்தை உட்கொண்டு,சபாமண்டபத்துக்குத் திரும்பிவந்து, தம்பிமார் முதலிய உரியோர்களை நோக்கி, நீங்கள் போய்ச் சக்கரதரனுகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவரை அழைத்துவாருங்களென்று அனுப்பிவிட்டு அவருக்கு விடுதி அரண்மனையும் வேண்டிய வஸ்துக்களுந்திட்டஞ்செய்து வைக்கும்படி உத்தரவுசெய்து, யுத்தவலிமைபெற்ற ராஜவர்க்கங்களும்பந்து ஜனங்களும் வணங்கிச்சூழ்ந்திருக்க நந்தியாவட்ட மாலையணிந்த புஜாபலத்தையுடைய துரியோதனன்சிங்காதனத்திலிருந்தான். புஜனங்கள் யாவரும் இதென்ன விபரீதகாலமென்று மெய்மறந்து வருந்தினுர்கள்.

விதுரன் கண்ணனுக்கு விருந்திடல்.

அந்தவேளையில் வீஷ்மாச்சாரியரும், துரோணுச்சாரியரும், அசுவத்தாமாவும், விதுரமகாராஜனும், கிருபாச்சாரியரும்,வேதபண்டிதராகிய பெரியோர்களும், அரசர்களாகிய உரியோர்களும், அறுபது நூருயிரம் மன்னர் மண்டலீகரும், நால்வகைச் சேனைகளும், பேரி பாங்கா முதலிய பஞ்சவாத்தியத் தொனிகளும், கணிகை மாதர்களட்டாமும், குடை கொடி ஆலவட்டந்தாலவட்டமுதலிய கூட்டமும், அவரவர்களின் கண்கள் முதற்கரசாணுதிகள்நெருக்கமும் நீங்காமலோங்கிய அஸ்தினுபுரத்தின் வீதியை விட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியை இரண்டுயோசனை தூரம் எதிர்கொண்டுவந்து கண்டு, இருகண்களிக்க இறைஞ்சிப்பணிந்து, இரண்டு பக்கத்திலுமொதுங்கி நெருங்கினுர்கள். அப்படி நெருங்கி நின்ற யாவரையும், துளபமாலையணிந்த சுவாமியார் கிருபைப் பார்வையாகப்பார்த்து, அவரவர்களைத் தழுவிச் சந்தோஷமுற்று, தன்னுடன் கூடவந்தசேனைகளும் அஸ்தினுபுரத்திலிருந்துவந்த சேனைகளும் அரசர் முதலியயாவரும் புடைசூழ்ந்துவரச்சண்பகச்சோலையை விட்டுப் பாதசாரியாய்ப் புறப்பட்டு, வீஷமர் - துரோனர்-விதுரர்-முதலிய பேருங் கைலாவுகொடுக்க அஸ்தினுபுரத்தின் அரண்மனை வீதியில் வரும்போது, அவ்வீதி இருபக்கங்களிலுமிருக்கிற வீடுகளைப்பார்த்து, இதுயாருடைய வீடு? இதுயாருடைய மாளிகை? இதுயாருடைய மாடம்? இதுயாருடைய அரண்மனை? இதுயாருடைய மந்திரம்? இதுயாருடைய சுபக்கிரகம்? என்று கோபால கிருஷ்ணர் கேட்கும்போது, பக்கங்களி லிருப்பவர்கள் பதறியோடிவந்து பகவானைப்பணிந்து, இது என்னுடையவீடு இது என்னுடைய மாளிகை இது என்னுடைய அரண்மனை இது என்னுடைய மந்திரம் இது என்னுடைய சுபக்கிரகம் என்று சொல்லிய யாவரையும் பார்த்துப் பன்னகைகொண்டு, அப்படியா வெகு நோத்தி! வெகு சந்தோஷம்! என்று வார்த்தையாடிக்கொண்டு விதுரராஜனுடைய மனைக்குநேராக வரும்போது, இதுயாருடைய இருக்கையென்று பகவான் கேட்கப்பக்கத்திலிருந்த விதுரன் பாதங்களிற்பணிந்து, ஓ தேவா தேவா! தேவதா சார்வபூமா! இது தேவரீருடைய இருக்கையென்று சொல்லவும், அதைக் கேட்ட கண்ணனுனவர் உள்ள மகிழ்ந்து, இவ்வளவு பெரிய நரகத்தில் எனக்குமொரு வீடிருக்கின்றதல்லவா வென்று சந்தோஷித்து, ராஜாதி ராஜனுகிய துரியோதனன் எற்படுத்திய விடுதிக்குப்போகாமல் வீஷ்மர் துரோணர் முதலியபேருக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, விதுரன் வளவிற்புகுந்தார்.

அந்தக்காலத்தில் விதுரமகாராஜன் பகவானுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் தன் முடிமேற் பொத்திக்கொண்டு, "முன்னமே துயின்றருளிய முதுபயோததியோ, பன்னகாசனப்பாயலோ பச்சையாலிலையோ, சொன்ன நான்மறைச் சுருதியோ கருதி நீயெய்தற், கென்னமாதவஞ் செய்ததிச்சிறுகுடிலையா ஓ சர்வஞ்ஞ மூர்த்தி! பேவரீர் திருவடி மெயர்த்தருளும் படியாய் இந்தக் குடிசையானது என்ன தவஞ்செய்ததோ? எந்தவிரத மிழைத்ததோ? தேவரீர் பூர்வத்தில் திருக்கண்வளர்ந்தருளிய பழய பாற்கடலோ? சிரோத்னம் பிரகாசிக்கும் ஆயிரம்பணுமகுடப் பாயலாகிய ஆதிசேஷ சயனமோ? ஆலிலையோ? வேதமோ? நான்குவேதத்தின் ஆதியோ? அந்தமோ ஐயனே! இச்சிறு குடிலுக்கு என்ன நினைத்து எழுந்தருளியதோ? என்று இருகண்களிலும் நீர்சொரிய வணங்கித் துதிக்கும் விதுரனை

கண்ணன் விதுரன் வீட்டில் விருந்துண்ணல்.

(2) C 22

மார்போடெடுத்தணைத்து, ஓவிதுரராஜனே! உமது வீட்டுக்கு விருந்துண்ண வந்தோமென்று சகல சிவாத்மாவோடுந் தாமொரு சீவாத்மாவாயிருந்து விருந்து செந்தருளுந் திருமால் திருவாய் மலர்ந்தருளக்கேட்டு, மூன்றுவிதமாகிய புவனங்களையெல்லாம் உண்டருளிய முதல்வராகி, மும்மையிலும் எம்மை அடிமையாகவுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் நமது விருந்துக்கு வந்தாரேயென்று ஆச்சரியப்பட்டு தன்னிடத்துள்ளவர்க ளெல்லாமல் அயலூர்களிலு மிருந்து ஆறு நூறுயிரஞ் சமையற்காரரை யழைப்பித்து நோக்கிச்சுவாமியார்முதலிய எல்லாச்சேனைகளுக்கும் அறுசுவை பதார்த்தத்துடன் ஒருநொடிப்போதில் அன்னமாகவேண்டுமென்று ஆக்யாபித்தான். அப்போது மாயவனுகிய மகா விஷ்ணுவானவர், வீரஞான விதுரனுடைய உள்ளன்பு யாவருக்கும் வெளிப்படத்தமதுசதுர்ப்புஜகோல தரிசனங் கொடுக்கவேண்டுமென்று சந்தோஷங்கொண்டு, சமீபத்திலிருந்த விதுரமகாராஜனைப்பார்த்து, சமையலாகிற வரைக்கும் நான்பசி தாளமாட்டேன். உமக்குச் செய்திருக்கும் போசனத்தை எனக்குப்போடுமென்றுகேட்க, உடனே தனக்குச் செய்திருந்த நூக்கு நொய்க்கஞ்சியைக்கொண்டுவந்துவைக்கும்படி பரிசாரகர்கட்குத் திட்டஞ்செய்து, பாதோதகமுடைய பகவானுக்குக் கரத்தில் ஜலத்தைக் கொடுத்தான். அந்த ஜலத்தினுல் கரம்-சிரம்-கால்மேல்-சுத்திசெய்து, நித்திய விதி முடித்துக்கொண்டு போசனத்துக்குவந்த காலையில், பொன்போன்ற வாழையிலையில் அக்கஞ்சியை விடுத்தார்கள். அதைக் கண்ணன் கரத்தால் வாரிப்புசிக்கப்போங்காலையில் விதுரராஜன் வீழ்ந்திறைஞ்சி, சுவாமி! திவ்விய அன்னமுதலாகிய சட்ருசி பதார்த்தங்களும் ஜாக்கிரதையாகிக் கொண்டிருக்க, தேவரீர் இந்தநொய்க்கஞ்சிக்கு எத்தனைநாள் ஏக்கமுற்றிருந்தீரோ? ஓ ஐயனே! என்னை யாவரும் பழிப்பார்களே. இது நன்மையல்லவே. ஓ நாதனேயென்று அஞ்சலியஸ்தனுக விதுரன் உபசாரஞ் சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போது, இலையில் விடுத்த கஞ்சியானது ஒரு பக்கம்வழிய, அதுவழிய வொட்டாமல் ஒரு கரத்தினுல் இலையைத்தூக்கிப்பிடித்தார்பின்பு இன்னொரு பக்கத்திலோடும்போது, மற்றொரு கரத்தால் அந்தப் பக்கத்தையுந் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டார். பின்னொருபக்கம் ஓடும்போது, இன்னொருகர மேற்படித்திக் கொண்டு பிடித்தார். இன்னொருபக்கம் நழுவும்போது, அந்தப் பக்கத்துக்கும் ஒருகரமுண்டாக்கிக்கொண்டு, தலைகுனிந்து வாயினுலுறுஞ்சி, நாவினுற் சுவையறிந்து புசிக்குங் கடவுளானவர் விதுரனைப்பார்த்து, ஓ! ஓ! அரசனே! இதைத்தானே அற்பமானகஞ்சி என்று இழிவாகக்சொல்லவந்தீர். அப்பனே! இன்றைக்குப் பருகும்படியாக நேரிட்ட இந்தக்கஞ்சி என் பிராணனுக்கு வந்ததே. ஓ விதுரராஜனே! பூர்வத்தில் இரணியகசிபன்-இராவணன் - கும்பகர்னன் - தந்தவக்கிரன்-சிசுபாலன்-முதலிய பலவான்களை யெல்லாம் முடித்துக்கொன்றபோது,என்தலையை வணக்காமல் என்னிருகரத்தினுலுங் கொன்றுபோட்டேன். உம்முடைய அன்பினுல் வார்த்த நூக்கு நொய்க்கஞ்சியை அடக்கி உட்கொள்ளுவதற்கு, நான்கு கரத்தைக்கொண்டு என் சிரம் வணங்கியும் பிடிக்கப்பட இல்லையே. இதைக்குடிக்கப்பட இல்லையே. என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் பூரித்துப்புகழ்ந்து மகிழ்ந்த காலத்தில், புத்தி புத்தியென்று புளகாங்கித முற்றுப் பூதசம்பந்தமாகிய ஜனனமரணவஸ்தையைவிட்டு நீங்கினவனைப்போல் விதுர மகாராஜன் மெய்மறந்து பரவசத்தனுனன்.

உடனே போசன மாச்சுதென்று சமையற்காரர் சொல்லவே, பரிமளசுகந்த மிகுந்த தகுந்த குளிர்ந்த ஜலங்கொண்டு விதுரன் ஸ்நானஞ்செய்விக்க, சுவாமி ஸ்நானஞ்செய்து, கஸ்தூரி அக்ஷதையணிந்துக்கொண்டு. வழிபடுகடவுளைவணங்கி, தம்பியாகிய சாத்தகியுடனிருந்து, அநேக விதமாகிய கறியமுதுகளையும் அன்னங்களையும் விருப்பத்துடன்புசித்து சம்புரமமாக இளைப்பாறி, பச்சைக்கப்பூர முதலிய மணமுள்ள சந்தனுதிகள் பூசி, வாசனையுடைய மாலையணிந்து, மாணிக்காதிகளைப் பதித்த ஆபணந்தரித்து, தாம்பூலமணிந்து, இரத்தின சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தார் பார்வதிபங்கராகிய பரமேஸ்பர மூர்த்திக்குப் பிச்சையிட்டுப் பிரமகபாலத்தை நிறைத்துப் பசியை நீக்கிய பெரியபெருமாள். இத்தன்மையாக மார்க்காயாசந்தீர்ந்து மகிட்சிகொண்டிருக்க, விதுரனனவன் அவரைசாஷ்டாங்கமாக வணங்கித்திருப்பாற்கடலைக்கடைந்து தேவர்களுக்கு அமுத மளித்த நாராயணமூர்த்தியும்

நமது வீட்டுக்கு விருந்தாக வந்தாரேயென்று மனமுருகி சுவாமியின் திருவடிகள் திருமுக மண்டலம் திருக்கரங்களென்னுஞ் செந்தாமரைக் கமலங்களில் தனது கண்களென்னுங் கருவண்டை நாட்டிக் களிப்படைந்து, இப்பிறப்பிற்கும் இனிவருவதான மறுபிறப்பிற்குஞ்சூழற்குரிய துன்பங்களனைத்தையும் போக்கினதல்லாமல், எப்பிறப்பிலும் பெற்றிராத புகழை இப்பிறப்பிற்பெற வழிதேடிக்கொண்டவனும் அம்மேகவண்ணனை மனத்தில்நினைத்து, கண்ணீர்பெருக மண்ணில் விழுந்து பணிந்து, திண்ணென வெழுந்து, துள்ளிக் குதித்து, அவரது துணைப்பதத்தைச்சிரத்திற் தரித்துக்கொண்டு, துன்பநீங்கி, இன்பமோங்கி, தத்துவாமிர்தத்தை அள்ளிச் சாப்பிட்டவர்போல் சுவாமியினுடைய திருவழகைக் கண்களினற் கவர்ந்து பருகி, இருகண்களும் இமையோடிமை மூடாம லசைவற்றிருந்து, அந்த பிர்ம்மானந்தத்தோடு மீட்டு மெழுந்து சென்று, சுவாமியுடன் கூடவந்த வேல் வில் வாள்முதலிய ஆயுதங்களையுடைய வீரர்களும் மன்னர் மண்டலீகர் மந்திரிமார்முதலியபட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் ஆகிய ஐம்பது லக்ஷம் அரசர்களும், மற்றுமுள்ளபேர்களும், சட்சுவை யோடுங்கூடிய போஜனதிகளையும் பழவர்க்கங்களையும்புசிக்கசெய்தபோது அவர்கள் தேவர்களுக்குங்கிடைக்காத தேவாமிர்தம் புசித்தவர்களாகத் தெவிட்டவுண்டு, ஆபரண முதலான சகல அலங்காரமுஞ்செய்து கொண்டு, கிருஷ்ணபகவானைச் சுற்றிலும் நெருங்கி இருந்தார்கள். அந்தச்சமயத்தில், உபய சாமரங்கள்வீச, சந்திரவட்டக்குடை நிழற்ற வாத்திய முழங்க, மாணிக்கச் சிங்காசனத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் எழுந்தருளி இருந்தார். அக்காலத்தில் மெஞ்ஞானச் சட்டை யணிந்த விதுரமகாராஜனுடைய வீட்டில் பரவாசுதேவன் அறுசுவையுண்டியை அன்புடன் புசித்தாரெனறு அகமலர்ந்த சூரியனனவன் மேருமலைக்கப்புறத்திலிருக்கும் அமுதத்தைப்புசிக்கப் போனவனைப்போல் மேற்றிசைக் கடலில் மூழ்கினன்.

அப்போது மகாரிஷிகள் முதலிய வேதப்பிராமணர்களெல்லோரும்வேதமந்திரமென்னும் வில்லினிடத்தில் அனுஷ்டிப்பதற்குக் காத்தில் வாரிய அருக்கிய சலமென்னும் பாணத்தைத் தொடுத்து விட்டபடியால், சூரியனைச் செல்ல வொட்டாமமற்றடுக்கும் அரக்கரழிந்து அவர்களுடைய உதிரம்பெருகி வழிந்ததைப்போற் பிரகாசிக்குஞ் செவ்வானமும், அந்த அரக்கருடைய கால்கரங்கள் துண்டமாய்வீழ்ந்து கிடப்பதையொத்த பவளக்காடுகளும், நீரமகளிருக்குப் பகற்காலத்தில் நிழலைச்செய்ய செம்பட்டுக்குடை வெண்பட்டுக் குடையென விரித்தும் இராக்காலத்தில் அக்குடைகளைச் சுருக்கி விட்டதைப்போற் குவிந்துமிருக்கின்ற வெண்டாமரை செந்தாமரை மலர்களும், மங்கலபேரி முதலாகிய வாத்தியச் சங்கமும், தங்கம்போன்ற அழகினையுடைய மங்கையர்களின் மெய்யாகிய மெய்விளக்கும், மாணிக்கத்தீபமும், தடாகங்களி லிருக்கும் தாமரை மலர்கள் குவிந்ததைக்கண்டு அஸ்தினபுரி யென்னும்அணங்கு அநேகந் தாமரைக் கண்களைத்திறந்து பார்ப்பதை யொத்த தீபப் பிரகாசமுமுடைய அப்பட்டணத்தில், விதுர மகாராஜனது அரண்மனையில், ஆதிசேடனுடைய சிரோரத்தினப் பிரகாசம்போலும் ஆயிரம்பிரதிமெய்கள் ஆயிரந்தீபங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்க, இரண்டாயிரஞ் சிங்கஞ் சுமந்த ஆசனத்தி லெழுந்தருளி இருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைப் புண்ணிய தேகத்தையுடைய விதுரமகாராஜன் வணங்கிப்போற்றி ஓ பூரணனந்தப் பெருவாழ்வுடைய புண்டரீகாக்ஷனே! திருப்பாற்கடலையுஞ் சேஷசயனத்தையும் விட்டு நீங்கி, வசுதேவர் மனைவியராகியதேவகி தேவியார் கர்ப்பத்தி லுதித்து, ஆயர்பாடியில் வளர்ந்து, உரலுடன் றவழ்ந்து, மருத மரத்தை இடர்ந்து, காளிங்க நர்த்தனம்புரிந்து, காலிக்கன்றுசளுடன் றிரிந்து, கங்காநதியானது பொருந்தப்பெற்ற திருவடிகள் வருந்தும்படியாய் இவ்விடத்துக்குத் தேவரீர் தனித்தெழுந்தருளிய காரணத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டும். ஓ கருணையங்கடலாகிய தேவதேவனே யென்றுகேட்க, அவனை ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி நோக்கி, பூவிதழிற் பொருந்திய சிவந்ததேவனை அருந்தும் வண்டுகள் இசைகொண்டு பாடும்படியாகிய பூமாலையணிந்த புயாசலபல பராக்கிரமமுடைய மகா மாதுர்யவசனே விதுரனே! பூர்வத்தில் இராஜசபையி லேற்படுத்திக்கொண்ட தவணைநாளைக் கழிக்கச் சந்தோஷத்துடன் பன்னிரண்டு வருடங்காட்டிலே திரிந்து, ஒரு வருடம் அக்ஞாதவாசஞ்செய்து, இப்போது

நாட்டிலே வந்திருக்கின்ற பாண்டவர்களுக்குக் குருநாட்டைக் கேட்கத் தூதுவந்தோமென்று சுவாமிசொல்ல, அந்தமொழியை விதுரராஜன் கேட்ட மாத்திரத்தில் அது விஷயத்தில் தனக்கொரு விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாதவனாகச் சொல்லுகின்றான்.

ஓ மையினுநிறத்த மெய்யனே கேளும் வலிய மனத்தினையுடைய துரியோதனன் முன்னோர் வழக்கத்தையும் முறைமைகளையும் அநுசரித்து, ஆதியிற்றான் சொல்லியிருந்த வாக்குந்தப்பாமல், தன் பிராணனுள்ளவரையில் தருமராஜனுக்கு நாடு முதலிய பாகத்தைக்கொடுக்கப் போகிறதே இல்லை. ஆனால் ஐவருக்குரிய பாகத்தை அவ்வரவகேதனனிடத்திற் பெறுவதற்கு ஒரு உபாயமுண்டு. அஃதென்னவென்றால் எட்டுத்திக்கும் இடிந்து சரிந்து போகும்படியாய்ப் பேரிகை பாங்கா முரசு முதலிய வாத்தியங்கள் சத்திக்க, இருதிறவரும் எதிர்த்து யுத்தகளத்திற் புகுந்து அஸ்திர சஸ்திரங்களைச் சொரிந்து வெந்து வெதும்பி விழுந்தழியுங்காலத்தில், அவனது திரேகந்துளைபட்டு மனம் நொந்து புத்திவந்து ஒருவேளை நாடுகொடுப்பானோ? அப்போதும் கோடானோ? நானறியேன் ஓ நாதனே! தேவரீருக்குத் தெரியா மர்மம் என்ன இருக்கிறது. அதை அடியேன் சொல்லுந்தரமோவென்று விதுரராஜன் சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி விதுரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்.

ஓ விதுரராஜனே! துரியோதனன்செய்த அநீத அக்கிரமங்களினால்வருந்தி இளைத்து வந்த பாண்டவர்கள், மனத்தில் குற்றங்குறை வைக்காமல் இங்கித வார்த்தைகளைச்சொல்லித் தூதனுப்பி நாடுகேட்டால், நல்லகாலமென்று சந்தோஷங்கொண்டு நாடுகொடுப்பதே ராஜ தருமம். அதைமறுத்து நடந்தால், நாசகருமம். ஆதலால் நாளையத்தினம் துரியோதனனுடைய சபையிற் போயிருந்து, வாளைகள் பாய இளங்கமுகின் பாளைவிரிந்து தேன்பொழிந்து பெருகும் வயல்கள் சூழ்ந்த குருநாட்டைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுவென்று கேட்கிறேன். அப்போது கொடாமற்போனானேயாகில், உடனே அவனைச்சமர பூமியிலெதிர்த்து, அவன்தலை மூளையானது வாய்மூலமாய் வழியும்படி யுத்தஞ்செய்துமுடிப்போம். உலோபிகளானபேர் (மயிலே மயிலே ஒரு இறகுகொடுவென்றால் கொடுக்குமா? இருத்தி மிதித்துப் பிடுங்கினாலுண்டு.) என்பதுபோல் எத்தனை விதத்தில் இதமாகப்பேசிப் பதமாக வேண்டிக்கொண்டாலும், அவர்கள் சுத்தமூர்க்க சுபாவ குணமுடையோராதலால் ஒருகாசும் அதிலொட்டிய தூசுங்கொடுக்கமாட்டார்கள். மாறுமாறென்று தாறுமாறாக அடித்துச்சிதைத்து வதைத்துப் புதைக்குங்காலம் நேரிட்டால், அப்போது கேட்டவைகளையெல்லாந் தடையில்லாமற்கொடுப்பார்கள் இவ்விதமாக இருக்கின்றது உலகத்தினுடைய இயற்கையென்று விதுரராஜனுக்குச் சொல்லி, நல்லது எல்லாம் பொழுது விடிந்தால் பார்த்துக்கொள்ளுவோம். விடியுநேரமாச்சுது. விதுரராஜனே! நீர் சயனித்துக்கொள்ளப் போமென்று செலவு கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தான் மாணிக்க மரகதத்தாற் செய்த சயனவீட்டில், இரத்தினக் கொலுசுகளினாலமைத்த ஊசலில் வாசனையுடைய அன்றலர்ந்தபுஷ்பங்களினால் நிறைந்த அமிச தூலிகாமஞ்சத்தின்பேரில், பொன்போலப்பிரகாசிக்குந்தோள்களுந்தாள்களும் பொருந்தத் திருக்கண் வளர்ந்தருளினார் சக்கராதரனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி.

அதுகாலையில் விதுரராஜனானவன் இராத்திரியெல்லாம் நித்திரையில்லாமல் கவ்ஷூ சுற்றிக்கொண்டு காவற்காரர்கள் பறை முழக்கிவரவும், உருவியகத்திகளுடன் உயிர்ச்சேவகர் காத்திருக்கவும், அடிக்கடி ஜாக்கிரதை செய்துக்கொண்டிருந்தான். அந்தகாரமாகிய இராத்திரியானது ஒருவேசையையொத்திருந்தது. அஃதெப்படியென்றால் சந்திரனே முகமாகவும், மலர்ந்த செவ்வல்லிமலரே வாயாகவும், முல்லையரும்புகளே பற்களாகவும், சூரியன் மறைந்த பிற்பாடு முகிழ்த்த தாமரை மொக்குகளே குவிந்த கைகளாகவும், வண்டினங்களின் ஆரவாரமே மொழிகளாகவுங்கொண்டு, துரியோதனன் மனதென்னும் அவ்விருளாகிய வேசையானவள், சர்வ வல்லமையுமுடைய லக்ஷுமி நாயகன் பாண்டவர் தூதாக வெழுந்தெருளி இருக்கிறபடியால், பொழுது விடிவதற்கு முன்னமே இந்தச் சுவாமியாரைத் துரியோதனனுக்கு வசப்படுத்திவிடவேண்டுமென்று வந்து வளைந்ததைப் போலுமிருந்தது. அபபடிக்கிருந்த இராத்திரியைச் சூரியன்பார்த்து, ஓ! ஓ! மோசம் வந்தது. துரியோதனனுடையமனமென்னும்

இருட்டாகிய பெண்ணானவள் சுவாமியாரை
மயக்கி வசப்படுத்திக்கொள்ளுவாளாகில் தரு
மமுதலிய தவமுங்கெட்டுப் பூமிபாரமும் அதி
கப்பட்டுப்போமென்று கருதிக் கடுங்கோபத்
துடன் கறுத்த அந்தகாரமாகிய திரையைக்
கிழித்துக்கொண்டு, அண்டம் ஒருபக்கத்தில்
விண்டதென்று சொல்லவும், ஏழுசமுத்திர
மும் வரண்டு அதிலிருக்கும் வடவா முகாக்
கினியானது பிரகாசித்ததென்று விள்ளவுமாக
முகஞ்சிவந்து, அநேக கிரணங்களென்னுங்
கரங்களை நீட்டி அவ்விருளென்னும் பொது
மகளை வெருட்டத் தான் உதயகிரியி னுச்சியி
னின்றும் விளங்கினான். அஃதெப்படிக்கிரு
ந்ததெனில் சுவாமியினுடைய சக்கராயுதமா
னது, பாண்டவர்களிடத்தில் பகைகொண்டி
ருக்குஞ்சர்ப்பக்கொடியோனாகிய துரியோதன
னிருந்த புராதனமாகிய அஸ்தினாபுரத்திலே,
அகிலபவனகாரசரணாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவா
ன் தனித்தூது வந்திருப்பது தெரிந்து மகர
மச்சங்கள் முதலிய ஜெந்துக்களையுடைய சமு
த்திரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுக்கீழ்த்திசையிற்
பிரகாசிக்குந் தன்மையைப்போலும் இருந்
தது.

கண்ணன் துரியோதனன் சபைக்

கெழுந்தருளல்.

அதுகாலத்தில் கங்காபுத்திரராகிய வீஷ்
மாச்சாரியரும், துரோணாச்சாரியார்முதலாகிய
மகத்வமுடைய கனவான்களும், திடவான்க
ளென்னும் அரசர் முதலாகிய தனவான்க
ளும், தருமநீதியுணர்ந்த மூன்று லக்ஷத்தறு
பத்தோராயிரம் நிருபர்களும், குற்றமற்ற பதி
னோரக்குரோணியாகிய சேனைத்தலைவர்களும்
கூட்டமாகிய வெள்ளிய சாமரங்கள் மயிற்
குஞ்சம் ஆலவட்டம் தாலவட்டம் கைவாள்
உடைவாள் கதிர்வேல் வளைதடி அஸ்திர
சாஸ்திரங்கள் வஸ்திரங்கள் களாஞ்சிகள்முத
லிய சின்னங்களைக்கொண்டுநெருங்கி நிற்கும்
பணிப்பெண்களனேகரும், சகலவேத சாஸ்
திரபண்டித சாமார்த்தியமுடைய பிராமணக்
கூட்டமும், கலைக்கியானங்களிற்கை முகிய
கருணையோர்களும், துரியோதனனுக்குத்
தகுதியாகிய தம்பிமார் தொண்ணூற்றொன்
பதுபேரும்வந்து நிறைந்து வளைந்து சூழ்ந்
திருக்கக் கிரணக்கூட்டங்களையுடைய பொன்
னினாற் சுவர்செய்து நூறுலக்ஷம் மரகதத்
தூணிறுத்திக் கோமேதகத்தினாற் போதிகை
யமைத்துப, பவளத்தினால் உத்திரம்போட்டு,
மாணிக்க வச்சிரங்களினாற்றிராவி யமைத்து
வைடூரியத்தாற் பலகைதைத்து, முத்துவர்க்
கங்களைப்பரப்பிச் சுதைதீற்றிச் சிகரங்கள்
வைத்து வெற்றிக்கொடிநாட்டி, மேகமண்டல
பரியந்தம் அளாவி இருக்கின்ற கொலு மண்
டபத்தில், பவளக்கால்நிறுத்தி ஆணிமுத்துக்
களினாற் பந்தலிட்டு, எங்குஞ் சிங்கமுகமாய்த்
தங்கத்தினாற் செய்தசிங்காசனத்தில், போக
தேவேந்திரனைப்போல் துரியோதனமகாராஜ
ன்கொலு வீற்றிருந்தான்.

அப்போது பட்டவர்த்தனர்களும் மகுட
வர்த்தனர்களும் மன்னர் மண்டலீகரும் எண்
டிசை வேந்தரும் தனது பாதங்களில் வணங்
கிய காலையில், வணங்காமுடி பொறுத்த மகா
மண்டலேஸ்பர மன்னர் மன்னனாகிய துரி
யோதனன் அவர்களைப் பொன்னினாற் செய்த
ஆசனங்களி லிருக்கும்படி பூரணப்பார்வை
யாகிய அருட்கண்ணாட்டினான். அக்காலத்
தில் அரசர் முதலிய யாவரும் அவரவர்களு
க்கு குரிய ஆசனத்திற்பொருந்தி இருந்தார்
கள். அந்தச்சபயத்தில் அந்தச் சபைநிறை
ந்த எல்லாருடைய முகங்களையும் துர்யோத
னன் பார்த்து, தன்னுடைய அகங்களிக்கவே
ர்த்து, ஓ மீன்போலும் பிரகாசிக்கும் வேலா
யுதங்களை ஏந்திய வேந்தர்களே! நம்முடன்
பகைத்து யுத்தஞ்செய்ய நினைத்துக் கறுவிக்
கனைத்துப் படைகள் சேர்த்துக் கொண்டிருக்
கிற பஞ்சபாண்டவர்களுடைய ஏவலாளாய்த்
தூதுவருகின்றகன்றுமேய்க்கும் கண்ணனெ
வன், இன்று நம்முடைய கொலுக்கூடத்து
க்கு வருகின்றானும். அப்படியே ஒருவேளை
வருவானாகில், அவனுக்கு நீங்களெதிர்சென்
றுவணங்கி வந்தவனை வழிபாடுகள் செய்து
பந்துமித்திர ரென்னும் பண்பிற்கலந்து உ
றவுகொண் டாடுவீராகில், உடனே உங்களு
டைய நாடு நகர முதலிய ஊர்களை நெருப்
பிட்டுக்கொளுத்துவ தல்லாமலும், உங்களை
யும்பிடித்து விலங்கிட்டுச் சிறையில்வைத்து
வருந்துவே னென்றுமிகவுஞ் சீறிக்கூறினான்
அவனுடைய கோபமொழியைக்கேட்டுக் கே
ரவேந்தரியாவரும் இதென்ன கொடுமையா
கிய காலமென்று தலைகுனிந்திருந்தார்கள்.

இத்தன்மையவாகிய வார்த்தைகளைச்சொ
ல்லி அரசர்க்கரசனாகிய துரியோதனன் அவை

கண்ணன் துரியோதினரைக் கண்டுபேசுதல்.

நிறைந்த அரசர்களுடனிருக்குங் காலையில், வெள்ளைமேனியராகிய பலபத்திரருக்குப்பின் பிறந்தகறுப்புமேனியையுடைய கண்ணனானவர், இராவிற்குவிந்த செந்தாமரை மலர் பகலில் இரவியைக்கண்டு மலர்ந்ததைப்போல் நித்திரை நீங்கிப் பிரகாசம் பொருந்திய கண்கள் மலர்ந்து, உதயாதியி லெழுந்து, பன்னீர் கலந்த தண்ணீரில் ஸ்நானஞ்செய்து நித்திய கருமவிதிகளை முடித்து, மணங்கொண்ட மலர்களைக் கொண்டு தேவாராதனைகளை நிறைவேற்றிச் சூரிய நமஸ்காரஞ்செய்து, அலங்காரச் சாலையில்வந்து, ஆடையாபரணாதிகளோடு ஆரகேயூரமணி மகுடகுண்டலாதிகளையுந் தரித்து, நெற்றியிற் கஸ்தூரித் திலகந்திட்டிச், சாத்தகி முதலிய சகலமான பேர்களும் தன்னைச் சூழ்ந்துவரத் தாவிநடக்கும் பரிபூட்டிய தேரேறிக்கொண்டும், கட்டுபாடு செய்துக் கொண்டிருக்குந் துரியோதனனுடைய சபைக்கு இசையையுடைய புள்ளாங்குழலைக்கொண்ட எல்லா வல்லமையுங் கண்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் அடிமேலடி வைத்து எழுந்தருளிய காலத்தில், வீஷ்மாச்சாரியரும் துரோணாச்சாரியரும் அசுவத்தாமாவும் நீதியைப் பிர்க்யாதியாய்த் தரித்த விதுரராஜனும் மற்ற அரசர்களும் எதிர்கொண்டெழுந்து வந்து, சிவந்த திருவடியில் தொழுந் தன்மையுடன் விழுந்து வணங்கினார்கள்.

அப்போது கர்னமகாராஜன் பாராதவன் போற்றலையைக்கவிழ்ந்து கொண்டிருந்தான் சகுனி துரியோதனனுடைய கட்டளையினால் உள்ளமழன்று சுவாமியின் பாதங்களைக்கருத்திற் கருதிக்கொண்டிருந்தான் இவைகளையெல்லாந் தம துள்ளத்திற றெரிந்துக்கொண்டு வருகின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு எதிரிலிருந்தவர்கள் பாதபூசை முதலியதும் பண்ணி, ஆசனமளிக்க, அந்த ஆசனத்தின்பேரில் துளபமாலையணிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவருஞ் சாத்தகியும் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். அந்த வேளையில் முன்னே வழியிற்கண்டு பேசிப் பின்னாற் சபைக்கு வருகிறோமென்று சென்ற நாரதர்-கண்ணுவர்-ஜமதக்கினி இந்த மூன்று ரிஷிகளும் சுவாமியினுடைய திருஷ்டிக்கு நேராகநின்று, அவருடைய அநுக்கிரகத்தினால் அராஜசபைக்கு வந்தார்கள். அவர்களை அங்கிருந்துகண்ட வேதப்பிராமணர்களெழுந்திருந்து, அர்க்யபாத்திய ஆசமன்ய வஸ்திராபரண சந்தனக்ஷதையோடு, புஷ்பதாம்பூல தூபதீப நைவேத்திய மந்திரங்களினாற் பூசித்து, வெவ்வேறு ஆசனங்களிற் பொருந்தச் செய்தார்கள். அவர்கள் மூவரும் அவ்வாறிருந்த பிற்பாடு, துரியோதனனனவன் கோவர்த்தனக்கிரியைக் குடையாக வெடுத்துக்கன் மாரியைத் தடுத்தருளிய காசாம்பூவண்ணன் எருந்தருளியிருக்கும் இடத்தை நோக்காமல், வேறொரு திசையில் முகந்திருப்பிக்கொண்டு, நேற்றையபொழுது இந்தமகாநகரத்தில் வந்திருந்தும் எனக்கெதிரில் வராமல், நான் அமைத்துவைத்த விடுதியிலும் வந்திறங்காமல், என்னை இகழ்ந்த தன்மைபோல இந்த விதுரன் வீட்டிலே போயிறங்கிய காரணமென்ன முன்னே இதனைச்சொல்லிப் பின்னே பேச வேண்டியதைப் பேசலாமென்று சர்ப்பக்கொடியோன் கேட்க அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் புன்னகை யுடையவராய் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் அதற்கெதிருத்தரஞ் சொல்லுகின்றார்.

ஓ நந்தியாவட்ட மாலையணிந்த நராதிபனே! கேளும் நீர் வேறென்றும் நான்வேறென்றும் நம்மிருவரிலொருபேதமுமில்லை. இது உமதுவீடு அது அவன்வீடு என்கிறபேதம் எள்ளத்தனையாகிலும்நானினைத்தாலல்லவோ சொல்லலாம். அப்படி தானென்றும் பேதநினைத்ததே இல்லை. எனது மனமகிழ்சியாய் உமது அரணமனைக்கு வரும்போது, மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்கும் வில்லையுடைய விதுரராஜன் எதிரில் வந்து வணங்கி எனக்கு விருந்து சொன்னான். அதைத் தள்ளக்கூடாமையாலும், யோசிக்குமிடத்தில் இன்னமொருகாரியமுண்டு. அதாவது பஞ்சவர்கள் சொலலி யனுப்பிய சொல்லைச்சொல்லவந்த ஒரு தூதனாகிய யான் உம்முடைய வீட்டில வந்திறங்கி, நீர் உபசரித்திடும்படியாகிய இனிமையுள்ள ஷட்ருசிகூடிய அன்னத்தைப்புசித்து உம்மோடேதானே எதிருத்தரமாய் விபகாரங்களைப்பேசி வெறுக்க நினைப்பது தருமநீதியல்லவே, ஓ சர்ப்பக்கொடியைத்தரித்த துரியோதனனே விவேகத்தையுடைய மந்திரிகளாயிருந்து அரசாட்சியை அழிந்தாலும், பெரியோர்கள்சொல்லும் புத்திவிசேஷங்களை மறுத்தாலும், ஒருவர்செய்த உபகாரத்தை மறந்தாலும், ஒருவருடைய வாழ்வினையினுண்டு பின்பு அவருடன்பகைத்து யுத்தஞ்செய்ய நினைத்தாலும், சூரியர் சந்திரருள்ளவரை

க்கும் இவர்கள்தான் கொடிய நரகவட்டத்திற் குமுங்கிக்கொண் டிருப்பவர்கள் என்று குளிர்ச்சிபொருந்திய பொற்றுமரை மலரிற் பிறந்தருளியமகாலக்ஷிமிக்கு மணவாளனுகிய மாயோன் தருமங்களை யெடுத்துச்செல்லவே, நாதனுகிய அக்கிருஷ்ணமூர்த்தியின் முகத்துக்கு நேராகத் தனமுகத்தைத்திருப்பி, இரு நயனங்களுங்களிக்க அவர் திருமுகமண்டலத்தை நோக்கி, மிகவுங்குலுங்க நகைத்து, ஐயோ பாவம்! ஐவருக்குத்தூதாகிவந்த அவசரத்தைச்சொல்லுமென்று ராஜாதிராஜனுகிய கொடியோன் கேட்டான்.

அப்போது வேதங்கள் மணக்குந் தாமரைமலராகிய திருநாபியையும் கீதங்களுடன் வண்டுகள் பாடுந் துளபமாலையையுமுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமியார்வேணு நாதஞ்செய்யுந் தமது திருவாயினை மலர்ந்தருளி, ஓ திரிதராட்டிர மகாராஜனுடைய செல்வக்குமாரனே உமது சகோதரராகிய பாண்டவர்கள் சூதாடியதினுலே ஐஷ்வரியமுதலாகிய அரசாட்சியை இழந்தும், அக்கால் நீர்சொல்லிய வார்த்தைகள் வழுவாகக் காட்டிற்சென்று, யாதொரு ஆதரவுமற்ற அன்னியர்களென்றுசொல்லும் படியாய் வருந்திநொந்து, வெய்யலும், வெப்பமும் மிகுத்துவிளங்குவ கானகத்திற்விரிந்து நீர் குறித்தனுப்பிய தவணைநாளைத் தீங்கில்லாமற் கழித்து, தெய்வச்செயலால் யாதொரு குறையுமின்றித் திரும்பிவந்த அவர்களுக்கு, சொற்றதவருத குற்றமற்ற குருகுலத்திற் பிறந்த கோவாகிய நீர், ஆதியிற்சொன்னபடி அவர்களுக்குரியபூமியை நன்மையாகியசினேகத்துடன் கொடுக்கவேண்டிய தல்லாமலும் ஒரு குலத்திற்பிறந்த உரிமையையுடையவர்களாதலின், உமக்குள்ள சொந்தம் அவர்களுக்குமுண்டு. அவர்களுக்குள்ள சொந்தம் உமக்குமுண்டு. ஆகையால் ஒருவர்க்கொருவர் மனநோக்காடில்லாமற் சினேகித்து, அவர்களுக் குரிமையாயுள்ள நாட்டில் உமக்கிஷ்டமுள்ளசிலநாடுகொடுத்து அவர்களுடன்கூடி வாழ்வீரேயானுல், நல்லசத்யகுணநெறியுள்ள சத்பாத்திரனென்று சகல மன்னவரும் உம்மைச் சிநேகித்து நாள்தோறும்புகழ்ந்து மகிழ்ந்து கொண்டாடி இருப்பார்கள். அப்படிச் செய்யாமல் மறுத்திரேயானுல் பழியும் பாவமும் ஒழியாமல் வளரும்படியாகப் பலரும் பழிப்பதற் கிடங்கொள்ளுமல்லாமல், தருமமும் கீர்த்தியுஞ் சௌரியமும் சந்திரகுலத்தின்றன்மையும் தழைத்து விளங்கமாட்டாது அது உமக்கு நன்மையுமல்ல என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் சொல்லவே, எதிரிலிருந்த துரியோதனமகாராஜன் படபடத்துக் கடுகடுத்து மிகவுஞ்சீறிச் சொல்லுகின்றுன்.

கலகத்திற்கு முனையாகிய கண்ணனே! கேளும் ஆதிநாளையிற் சொக்கட்டானுடித் தங்களுரிமைகளை யெல்லாமிழந்து எங்களைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து காட்டிற்குப்போய்விட்ட புனிவராகிய ஐவர்களுக்கு என்னிடத்திற்றேற்ற அந்நாட்டையும் நகரத்தையும் உங்கட்கு வாங்கிக்கொடுத்து ஒருபாட்டைசெய்து வைக்கிறேனென்று, சாட்டியில்லாப்பம்பரமாட்டத் தகுந்த நீர் சொல்லிய தந்திரவார்த்தைகளை நம்பி, உபலாவியத்தில் வந்திருக்கும் அந்த வம்பர்களைப்போலே என்னையுமலேசாக நினைத்துக்கொண்டு, உபாயப்பேச்சினுல் ஏமாற்றலாமென்று எண்ணி வந்திருக்கின்றீர். உமது பேச்சை நம்பும் ஐவர்களைப்போலே நானும் பயித்தியக்காரனல்ல. உமது தந்திரம் என்னிடத்திற் சாயாது. ஓ மாயனே! அவர்கள் இன்னமுங் காடே கதியாய்த் திரிந்து காலங் கழிப்பதுவே நற்காரியம். அதைவிட்டு உமதுபேச்சை நம்பிப் பேராசை கொள்வது துற்காரியம். இதன்றியும் சகல மன்னர்களும் பழிப்பார்களென்று எனக்கொரு பூச்சி காட்டவந்தீர். அடடா! இந்தபூச்சிக்கு நான் பயப்படுவேனுகில் இன்னமெத்தனை பூச்சிகள் புறப்படும். ஓ பேய்ச்சி முலையுண்ட பெரும் பூச்சியே! குள்ளநரி மரட்டாக மிரட்டவந்த கோபாலா! என்னை நீர்வெறுத்துக்கொண்டா தானென்ன? இவ்வுலகிலுள்ள அரசர்களெல்லாருங் கறுத்துக் கொண்டால்தானென்ன? பற்பலவாறுக நினைத்தால் தானென்ன? எனக்குப்பின்னுற்போய்ச் சிரித்தால்தானென்ன? சத்தியவசந் தப்பினுனென்று சாற்றினுல்தானென்ன? அம்மாலையணிந்த மார்பினராகிய வஞ்சகநெஞ்சுடைய பஞ்சபாண்டவர்கள் ஆயுதபாணியராய் என்னுடனெதிர்த்து வெவ்விய யுத்தஞ்செய்தாலென்ன? இன்னுமிப்பேர்ப்பட்டகாரியங்களை எவர்கள்செய்தாலும் எவர்கள் வைதாலும் என்னென்ன உபாயம் பண்ணினுலும், உன்னுடைய எண்ணமும் பாண்டவர்களினிச்சையும் இன்றுமுத லென்றென்றைக்கும் இல்லாதழியும்படியாய் எவ்வி

தத்திலேனுமுடித்து வெற்றிபெறுவதே யல்லது இந்தக்குருபூமியிலே அவர்களுக்கு ஒரு ஈ இருக்கும் அவ்வளவு இடமும் இனிகொடுக்கமாட்டேன். இவைகளுக் கெல்லாம் நானொருக்காலுங்கலங்கமாட்டேன் என்று சப்தமேகங்களின் முழக்கத்தைப்போ லிரைந்து கடுங்கோபத்துடன் கண்ணில்லான் பிள்ளையாகிய துரியோதனன்சொல்ல, அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்நகைத்து, தமது கீழ்க்கண்ணினாற் சபையிலிருக்கப்பட்ட சலகரையும் பார்த்து, ஒருமொழியுஞ் சொல்லாமல் ஊமைபோலிருக்கும் வீஷ்மர் முதலிய மேலோர்களையும் நோக்கி, உங்களெல்லோருக்கும் இந்தத் துரியோதனராஜன் சொல்லிய வார்த்தை சம்மதந்தானா சொல்லுங்கள் குலமுறை தலைமுறையறிந்த புத்திமான்களே யென்று வினவி, பெரிய அரசனாகிய திரிதராட்டிரனைப் பார்த்துச் சொல்லுவார்.

ஓ மகாராஜனே! இந்தப்பூமிக்குச் சுதந்தரமாகியபெரிய அரசன் நீராகையால்,உமது பிள்ளையின் வார்த்தையையும் என்வார்த்தையையும் நன்றாய்க் கேட்டீரே, இதற்கு மறுமொழி நீர்தான யோசித்துச் சொல்லல்வேண்டும் வேறொருவராற்சொல்லக்கூடாது. நல்லதென்று சொன்னாலும் அது நடவாது இதனால் கீர்த்திவந்தாலும் அபகீர்த்திவந்தாலும் உம்மைச்சாருமே யல்லாமல் மற்றொருவரையுஞ்சாராது. மேலும் உமது தம்பியாகிய பாண்டுமகாராஜன் இந்த ஐந்து பிள்ளைகளையும் குந்திதேவியையுங் காட்டிலேவிட்டு இறந்துபோன தக்ஷணம், அவர்களை யழைப்பித்துத் தனுர்வேத முதலிய யாவுங்கற்பித்து இளவாசுபட்டமும் ஆண்மிக்கையுங் கொடுத்து சம்ரக்ஷணைசெய்து ரக்ஷித்த பெரிய தந்தையாகிய நீரே மறுபடியுங் காட்டுப்போகும்படி சஞ்சயனிடத்தில் மனதொப்பிச்சொல்லியனுப்பியது மகாஆச்சரியம். ஐயோ! உமது மனது இப்படி கறுக்குமெனறெவர்களுக்குந் தெரியாது. இதன்றியும் உமது சிரேஷ்டகுமாரனாகிய துரியோதனன்பாண்டவர்களைப் படுத்திய பாடுகளை யெல்லா முற்றுமறந்துவிட்டீராக்களும். ஐயோ பாவம்! பெரிய வயதாகையால் உமக்குக் கியாபகம் வரும்படியாய்ச்சில சங்கதியைச் சொல்லுகிறேன் கேளும் ஐயா! நூற்றைந்து பிள்ளைகளுஞ் சிறு பிள்ளைகளாய் மருவி விளையாடிக்கொண்டு வளர்ந்து வருங்காலத்தில், மித்திரபேத நினைப்பினால் துரியோதனன் வீமசேனனுக்கு அன்னத்தில் விஷமிட்டான். பாம்புகளைக்கொண்டு கடிப்பிக்கச்செய்தான். கங்கையில் வசிநாட்டி வைத்தான். இன்னும் பற்பல தீங்குகளைச் செய்தும் அவன் மடியாததினால், ஐவரென்னுஞ்செடியை அடியோடழித்துவிடவேண்டுமென்று கருதிக் கண்ணில்லாத உன்னைக்கொண்டு பாண்டவர் காசிப்பட்டணம்போகும்படிச்செய்து, அரக்குமெழுக்கு அழிஞ்சிலினால் அரண்மனைகட்டிவைத்து, அதில் தாயையும் பிள்ளைகளையுங் குடியேற்றி நெருப்பிட நினைத்தான். (நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வந்தானொன்று நினைத்தது) என்பதைப்போல் அந்தவீடுமெரிந்து இடிந்து அதிலிருந்தபுரோசனனுங்கரிந்து மடிந்துபோக, இவர்கள் தப்பிப்பிழைந்து, இடும்பாசுரனையும் பகாசுரனையுங்கொன்று, வேத்திரகீயத்தில் பிராமணரூபத்துடனின்று, பாஞ்சால தேசஞ்சென்று, மச்சேந்திரத்தை யறுத்து வேந்தரைவென்று, பாஞ்சாலியை மணம்புரிந்துகொண்டு, உன்னுதவியினால் இந்திரப்பிரஸ்தத்தி லிருந்து அரசுபுரிந்து, இராஜசூயயாகமுடித்து, உலகிலுற்றோரேயன்றி மற்றோரும் கீர்த்திபடித்து வெற்றிக்கொடிபிடித்து ஜயபேரி அடித்துப் புகழ வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படிப்பட்டவர்களை மீட்டும் உமது மூத்தகுமாரனாகிய இந்தத்துரியோதனராஜன் அவர்களை அஸ்தினாபுரத்துக்கு வரவழைத்து, மாயச்சூதினால் மாநிலத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, திரௌபதா தேவியின் துகிலையுரிந்து, பன்னிரண்டு வருடம் அவர்களைக் காட்டுக்கனுப்பிவிட்டுத் தான் பந்துமித்திரர்களுடன் சிரானகுடைகவிக்கப் பாராண்டுவந்தான் அந்த மட்டிலும் விட்டுவிடாமல் அவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைத்துத் தூர்வாசருக்கு விருந்திட்டு மகிழ்ச்சிசெய்து, வனத்திலிருக்கும் பாண்டவர்களிடத்தில் இந்தப்படிக்கு விருந்து புசிக்கவேண்டு மென்று வரம் பெற்றுக்கொண்டு அனுப்பிவைத்தான். காளமாமுனியைக்கொண்டு மாரணயாகஞ்செய்வித்து அதிலெழுந்த மகாப்பிரசண்ட பூதத்தைக்கண்டு ஐவர்களைப் பட்சித்து வாவென்றனுப்ப, அந்தப்பூதம் பிரேதமாகிய பாண்டவர்களைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிவந்து தன்னையனுபிய தவமுனிவனை வாயிற்போட்டுக்

கொள்ள, அந்த பிரமஹத்திதோஷந்தன்னைச்
சாரும்படி பண்ணிக்கொண்டான். ஆயிரம்
வார்த்தை எனனத்திற்கு உலகிலுள்ள எல்லா
வஞ்சனைகளையும் எல்லா துரோகங்களையுங்
கொண்டு தன்னாலானமட்டும் பாண்டவர்களி
றப்பார்களென்று பார்த்துவிட்டான் பாண்ட
வர்கள் எதினாலேயும் இறக்காமல், உம்முடை
ய கருணையினாலும் தெய்வவலமையினாலும்
அவர்களுடைய சத்தியசவுச ஆசாரங்களினா
லும், யாவர்களும் நன்நெறிக்கீடான நன்மை
யையுடைய விகிதராகையினாலும், இத்தனைப்
பொல்லாங்குக்கும் வித்தியாசமில்லா மற்றப்
பிழைத்தார்கள் மேலும் இவர்களுக்கு உமது
பிள்ளை கூறிவிட்ட தவணைப்பிரகாரம் பன்
னிரண்டு வருடமுங் காட்டிற்கழித்து, ஒரு
வருடம் அக்கியாத வாசமுந்தொலைத்து, நா
ட்டிலும்வந்து நம்மையடுத்துத்தூதுவிடுத்து
ஒருநாடு கேட்டனுப்பினவர்களுக்குப் பாதி
நாடாவது, அந்தப்பாதிக்குப் பாதியாவது
உங்கள் மனதுக்குச் சம்மதியான மற்ற ஏதா
வது, ஒரு ஊராவது கொடுத்து, அவர்களையா
தரித்துச் சந்துஷ்டிப்பதினால், உங்களுடைய
வம்சமும் புத்திர மித்திரகளத்திராதியரும்சுக
ப்பட்டு வாழ்வீர்கள். அல்லவென்று வலிமை
பேசினால், சத்துருக்களின் ஆயுதக்காயத்தை
ஆபரணமாகவணிந்த மார்பினையுடைய வீம
சேனன் விஜயராஜன் முதலிய பேர்களால்
கண்ணீர் ததும்பிக் கால்சாய்ந்தோடி வெந்து
வெதும்பி விரிந்து போவீர்கள். அவர்களுக்
கிடாகியபேர் யாருமில்லை. துரியோதனாதியர்
சொன்னசொற் சோர்ந்தார்களாதலால், ஐவர்
வந்துவிழுந்து அடித்து நாசப்படுத்தி அக
ண்டசாம்பிராச்சியமெல்லாங் கைக்கொண்டா
ர்களென்று அவர்களுக்குப் பிரதிஷ்டையும்,
உங்களுக்கு அப்பிரதிஷ்டையு முண்டாகும்.
மேலும் நான் அவர்களுக்கும் உங்களுக்கும்
சமமாகிய பாத்தியஸ்தனாகையாலும் பாண்ட
வர்களின் வீரப்பிரதாப மெய்மை முதலிய
தருமங்களை அறிந்திருக்கின்றவனாகையா
லும், உங்களைச் செவ்வைப்படுத்தும் பொரு
ட்டு இவ்வளவுதூரம்வந்து உங்களுக்குச்
சொல்லவேண்டிய உறுதிமொழிகளையுஞ்சொ
ன்னேனும் அஃதேனெனில் இருதிறவர்களு
டைய காரியங்கள்யாவும் பூர்த்தியாய் உமக்
குத்தெரிந்தும், நடக்கப்போகிற செய்கைக
ளும் எண்ணங்களும் நீர் நன்றாய் உணர்ந்
திருந்தும், எங்கட்கு ஒருவார்த்தை முன்னாடி
ச்சொல்லலாகாதா ? ஒருவாறு இருவரையும்
ஒருமிக்க ராஜிபண்ணி வைக்கலாகாதா ? ஓ
கிருஷ்ணாவென்று ஒருகாலத்தில் வெறுத்துக்
கொள்வீர்கள். அன்றியும் தெரிந்துந் தெரி
யாமலிருப்பவர்களுக்கு அந்தச்சங்கதி தெரி
ந்த உரியவர்கள் முன்னாடி தெரிவிக்கவேண்டி
யது தருமநீதி அப்படிக்குத் தானறிந்தமாத்
திரம் தெரிவிக்காவிட்டால், அவர்கள் கோத்
திரசத்துருவென்றும் கொடிய பாவிகளென்
றும் தரும சாஸ்திரங்களிற் குறித்திருக்கின்ற
மையால், பாபத்திறகும் நரகத்திற்கும் பயந்து
நயந்து இவ்வளவு அக்கரையாகச் சொன்
னேனும்.

ஓ சகலமு நன்குணர்ந்த சந்திரகுலோத்
தாரணனே ! இன்னமுங்கேளும் உமது தம்பி
பிள்ளைகள் உன் சொல்லைக்கடக்கவறியார்கள்.
இத்யாதி துன்பத்திலேயும் பெரிய தந்தை
மொழியென்று பேசினால் சத்தியமொழியாகத்
தலைமேற் கொள்ளுகிறார்கள் உலோகாலோக
மெல்லாம வெற்றிகொண்டு இராஜசூயயாகமு
ஞ்செய்து, சந்தரகுலத்துக்குப் பெருமையும்
புகழும் இந்திரன்போலொத்த உமக்கு அழ
கும் அருமையும் சம்பாதித்த சுதந்தராளாகிய
பிள்ளைகளின பேரில் சந்தோஷப்படாமல்,
பெருமையும் புகழையும் போக்கடிக்கும பிள்
ளைகளின்பேரில் இச்சைவைத்து அவாகளுக்
குக்கொச்சைசெய்ய உமதுமனம் ஒப்பி இருந்
ததல்லவா ? இப்போது இந்த இருதிறப பிள்
ளைகளையும் இரண்டு கண்களாகப்பார்த்து இ
ஷ்டமுடன நடப்பிப்பது திட்டமாகியஉமது
கடன். ஓ பட்டத்திறையே ! உம்முடைய
குலத்திற்கு நஷ்டமில்லாமல் தாயதபாகத்
தைத்தம்பி பிள்ளைகளுக்குக்கொடுத்து, தமது
பாகத்தை நூறு பிள்ளைகளுக்குங் கொடுத்து,
இருவகுப்பினரும் சந்துஷ்டியாய்ப் பொருந்
திவாழச் செய்வதைவிட மேலானபொருள்
உமக்கு வேறொன்றுமில்லை. இப்பூமியில் இ
தைவிட உமக்குண்டாவதான புகழுமில்லை.
இதைவிடுத்து இந்தமண்ணாசைகொண்டு யுத்
தம்பண்ணினால், யார் சாவார்களோ ? யார்
பிழைப்பார்களோ ? தெரியாது. யார்செத்தா
லும் ஆர்பிழைத்தாலும் துக்கமும் சுகமும்
பெற்ற தந்தையாகிய உம்மைச்சாருமல்லாமல்
மற்றொருவரைச் சாராது. உம்மிடத்தில் உற்
றிருக்கும் வீராதிவீரராகிய அரசர்கள்யாவரும்

நாளை விளையப்போகிற வினையமறியாமல் ஓச்சன் கைவாளுக்குள் அகப்பட்ட ஆட்டுக்குட்டிதன் தலைபோவதை யுணராமல் தழையைக் கண்டு சந்தோஷப்படுந் தன்மையைப்போல் மகிழ்ந்து, எமன்வந்தாலும் மற்றெவன்வந்தாலும் போய்விழுந்து பொருதுவென்று ஜயங்கொண்டுவருகிறோமென்று, இருந்த இடத்திலிருந்துக்கொண்டு வாய்ச்சுளுவாய் வீரமாகப் பேசுவார்கள். அஃதெப்போது தெரியுமென்றால் மூன்றுங்கட்டு அவிழ்க்கும்போது தெரியுமென்பதுபோல், சத்துருவைச் சமீபத்திற் காணும்போது பறந்தும், தங்களைத் தாங்கள் மறந்தும் தெண்டை மண்டைகள் திறந்தும் இறந்துபோங்காலத்தில் உங்களுக்குத் தெரியும். இப்போது எவர்களுக்குந் தெரியாது. அப்பேர்ப்பட்ட வீரபராக்கிரமங்களையுடைய சூரர்கள் பேச்சை நம்பிப் பாண்டவர்களைப் பகைகொண்டு மேதியையும் செல்வத்தையும் விருதாவிலிழக்கப் போகிறீர்கள். (வாய்ப்புஷ்டியின் வார்த்தை கைப்புஷ்டிக்கு நிற்குமோ?) ஐயா! நான் சொல்லுமொழி நாராசம்போலிருந்தாலும், இனிக்கொஞ்ச நாளையிற்பஞ்ச பாண்டவர்களின் மிஞ்சிய சக்தியைத் தஞ்சந் தஞ்சமென்று நீங்களே அஞ்சியறியப் போகிறீர்கள்.

ஓ மஞ்சினைப்பொருவு மன்னனே! உபலாவியத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு அஸ்தினுபுரத்தைநோக்கி உம்மிடத்துக்கு நான் தூதுவரும்போது, பாண்டவர்கள்பணிந்து சொல்லிய பட்சத்தைக்கேளும் ஐயா! எங்கள் பாட்டனார் வீஷ்மாச்சாரியாருக்கும்தனுர்வேத ஆசாரியர்களுக்கும்நேசமுள்ள பெரியதந்தைக்கும் விதுரர் முதலிய பெரியோர்களுக்கும் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்சொல்லி, சகோதரர் முதலிய உரியோர்களுக்கும் தகுந்த வந்தனைவழிபாடுகளைச்சாற்றி, மிகுந்த வருத்தமடைந்த எங்களுக்கு ஆதியிற் பிரித்துக்கொடுத்த அரசாட்சியைக் கொடுத்தாலுஞ்சரி, அல்லது அவர்களுக்குச் சம்மதமாகிய ஓர்நாடு கொடுத்தாலுஞ்சரி, அவர்கள் யாதுகொடுக்கச் சம்மதிக்கின்றார்களோ அதனை யவர்கள் மனதொப்பிக்கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டுவாரும். எப்போதும் நாங்கள் எங்கள் தந்தையினுடைய பட்சமான வார்த்தையைக் கடந்துநடவோம் ஒருவேளை இதுதான் சமயமென்று காட்டுக்குப்போகச்சொன்னால் அதுமாத்திரம் ஒப்ப மாட்டோம். ஆனால் எதுவுங்கொடுப்பதில்லை யுத்தத்திற்கு வருகிறோமென்று இசைவார்களாகில், ஆயிரந்தெட்டண்டமும் ஆளும்படியாகிய சந்தோஷம் எங்களுக்குண்டாகும். ஆனதால் உடனே அந்த யுத்தவார்த்தைகளை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு வீரகண்டாமணிகளைத்தரித்தருக்கும் வேந்தர்கள் முன்னிலும் சாந்தர்களாகிய மேலோர்கள் முன்னிலும் திரிதராட்டிர மகாராஜனுக்குத் தெரிவித்து, அவர் சொல்லும் வாக்கியங்களையும் கேட்டுக்கொண்டு, சகலருமறிய சாட்சி முன்னிலையில் துரியோதன னுதியரிடத்தில் உறுதிபெற்றுக்கொண்டு, காலதாமசமில்லாமல் கடுகென வாருங் கண்ணனே என்று விடை கொடுத்தனுப்பவந்த நான், என்னுள்ளே யிருந்த யாவற்றையும் எடுத்துச்சொன்னேன். இனிமேல் இதுகளை யெல்லாம்யோசித்து, மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களையும் நிதானித்து, தாயாதிகளுடைய பாகங்கொடுப்பதும் கொடுக்கக் கூடாதென்று மறுப்பதும், சண்டைக்கு வருகிறதும் அந்தச்சண்டை இன்னதினத்திற் றொடங்குவதுந் தெரியப்படுத்துவீராகில் (பாப்பாத்தியம்மா மாடுவந்தது பார்த்துக்கொள்) என்னும்பழமொழிபோலே சீக்கிரஞ் சென்று, நான தூதுபோய் வந்தசெய்திஇதுவென்று பாண்டவர்களுக்குத்தெரியச்செய்துவிடுவேன். வீணாக வாழ்நாளைப் போக்கடித்துக்கொண் டிருப்பதில் லாபமென்ன சொல்லுங்களென்று சுவாமியார் கேட்க, இந்தவார்த்தைகளை யெல்லாங் கேட்டிருந்த திரிதராட்டிரமகாராஜன் பெருமூச்சுவிட்டுப் பிரலாபித்துத் தாமரை நாபியையுடைய சர்வலோக சரண்யனை நோக்கிச்சொல்லுவான.

என்னருமை மருமகனே! நீ உரைத்த மொழிகளெல்லாம் நிசமே நிசமே. நானென்னசெய்வேன். எறிவார் கையிற் கொடுத்த கல்லைப்போல் என்னரசாட்சியைப் பகவானிடத்திற் கொடுத்துவிட்டு, நான் பரதவித்துப் பல்லைக்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். என் வசத்தில் நாடுநகர மிருக்குமாகில் என்றம்பி பிள்ளைகளுக்குக் கொஞ்சமேனும் வஞ்சனை செய்வேனோ? ஓ அஞ்சனவண்ணா! நீ நன்றாயோசிக்கக்கடவை. காசில்லாத வெறுங்கையையுடையவன் முழம்போடுவதுபோல் எனக்கு ஐவருடன் விசுவாசநேசமா யிருக்கவேண்டுமென்று ஆசையிருக்கிறது. அப்படிக்

இருந்தாலும் என் வார்த்தையைப் பிள்ளைகள் எடுத்தெறிந்து விடுகிறார்களே ஓ கண்ணனே! இந்திரனுலகுக் கொப்பாகிய இந்தச் சந்திர வம்சம் தழைக்கும்படியாக யோசித்து, நீயே சந்திசெய்து வைக்கவேண்டியது. ஓ தாமரைக்கண்ணா! நீதயைசெய்து எனக்குச்சொன்ன சங்கதிகள் யாவற்றையுந் துரியோதனனுக்குத் தெரிவித்தால், உனது வார்த்தையை ஒருக்காலுந் தள்ளான். உன்னிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளான். அவனுக்கு நீ சொல்லவும்-தண்டிக்கவும்-கண்டிக்கவும்-திட்டவும்-வெட்டவும்- பொருத்திவைக்கவும் - திருத்திவைக்கவும் சகல சுதந்தரமும் உனக்குண்டு. நீயே இவ்விடத்துக்கு வந்தமட்டுக்கும் என் துன்பத்தை நீக்கிஎன்னைக்கடைத்தேறச்செய் கண்ணனே என்று திரிதராட்டிரன்சொல்லக் கேட்டு, தேவாதி தேவனாகிய சக்கராதரன் துரியோதனனைப்பார்த்து நீதிவசனங்கள் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஓ பேரும் பிரக்கியாதியுமுடைய பூமண்டலாதிபதியே! உத்தமராகிய பெரியோர் முதல் உன்றந்தையும் பேசிய வாக்கியங்களையெல்லாம் கேட்டீரல்லவா? இப்போது நான் சொல்லுவதையுங்கேளும்,பிரதாபசாலியாகிய விஜயன் கயிலாசபதியாகிய பரமசிவத்தைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து பாசுபதாஸ்திர முதலிய வரங்களையும்பெற்று, தேவேந்திரன் எதிர்கொண்டழைக்கத் தெய்வலோகத்திற்குப்போய் இந்திராணி யுபசரிக்கத் தெவிட்டாவமிர்தம் புசித்துக் காலகேயர் முதலிய வரக்கரைப் பாசு பதாஸ்திரத்தாற் காய்ந்து, இந்திரலோகத்திற் கிரீடமபெற்றுச் செயகீர்த்தி கொண்ட அக்கிரீடியினுடைய கொடிவீரபராக்கிரமங்களையும், வீமசேனனுடைய திடகாத்திரபராக்கிரமத்தையும், மற்றவர்களின்மனோதிடத்தையும் அறிந்திருக்கின்றீரல்லவா? அப்பேர்ப்பட்ட சாமர்த்தியவான்கள் இப்பேர்ப்பட்ட குலத்திற்பிறந்து, உமக்குச் சகோதரர்களுமாகி, அளவற்றநாள் காட்டிலிருந்து கண்கலக்கப்படவும், நீர் நாட்டிலிருந்து சவுக்கிய நலத்தைப்பெறவும் இருப்பது ஞாயமன்று. பார்ப்பவர் கேட்பவர்களுக்கும் அழகன்று. மேலும் உங்களிருதிறவர்களில் நிறைவுக்குறைவு நேரிட்டால் ஒருவருக்கொருவர் சகித்துக்கொண்டு தருமவிரோத மில்லாமற் பெரியோர்கள் சொல்லும் வாக்கியங்களைச்சிரமேற்கொண்டு, பழுதுவராமல் இருவரும்ஒருமைப்பட்டு வாழ்வீர்களாகில், உமது சகோதரர்கள் முதலிய சுற்றத்தார்களும்புத்திரமித்திரர் முதலாகிய வெகுசனங்களும் சுகமாக விருந்து பிழைக்கலாம். பரராஜரும் பயந்து துதிப்பினையுடையவர்களாய் புகழ்ந்துவாழ்வார்கள் இம்மைப்பயன் மறுமைப்பயன் இரண்டுக்கும் லாபமாயிருக்கும் சூரியர் சந்திரருள்ளவரைக்கும் இகட்சியில்லாமற் புகட்சியுண்டாமென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்திசொல்ல, அதைக்கேட்டிருந்த திரிதராட்டிரன் சிந்தைகளித்து, மைந்தனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றான்.

அப்பா குழந்தாய்! நந்தநந்தனனுரைத்த இந்தவார்த்தை உன்னை விந்தையாகச்சுகப்படுத்தும். அதற்காகவே இந்த அஸ்தினாபுரத்தில் அரசர் சபைக்குவந்தது. அப்படி வந்தபோதிலும் தான்வந்த காரியத்தை ஆம் அல்லவென்று பார்த்துக்கொண்டுபோகாமல், உன்னுடைய கோபதாபத்திற்கு முடன்பட்டு இவ்வளவு புத்திமதிகளை இவரைப்போல் யார்சொல்லப் போகிறார்கள். ஆகையால்பிள்ளாய்! இவருடைய மொழியேவேதம். இவரே தருமஸ்வருபி. இவரால் உன் குலமும் வாழ்வுந்தழைக்கும் குறைவில்லாப் பாக்கியமுஞ்செழிக்கும். இந்த கோபால கிருஷ்ணருடைய இஷ்டப்படிக்கு உனக்குத்தோன்றிய நாட்டை ஐவர்களுக்குக் கொடுத்து, அவர்களும் நீங்களும் தாழ்வில்லாமல் வாழ்வதே வாழ்வு, அந்தப்படிச செய்யாவிட்டால இனி வருவதெல்லாந் தாழ்வு மேலும் தருமராஜன் உனனிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரீதிவார்ச்சலயங்களைப்போல் என்னிடத்திலில்லையே. அடாசுதனே! அப்பேர்ப்பட்ட அண்ணனை இழந்து, அன்னியர்களைப் புகழ்ந்து ஆபத்தாளாயெண்ணிக் கலந்துகொண்டிருப்பது காரியமல்லவே. (தன்னைப்பெற்ற தாய் தவிட்டுக் கலையப் பொன்னைச் சிலவழித்துப்பூரிகொடுத்தான்பிள்ளை) என்பதுபோல், பெருமை பெறும்படி பிறரைத்தழுவி அவர்களுக் குபசரிப்பதினால் ஆவதென்ன? அப்பனே! இப்பொழுது இக்கிருஷ்ணதேவரும் பெரியவர்களும் தந்தையாகிய நானும் சொல்லும் வார்த்தைகளைச் சோர்வுபடவொட்டாமற் பாண்டவர்களுடன் பக்ஷமாய்க்கலந்து வாழ்வையாகில் எங்களுக்கெல்லாம் பெருமையுஞ்சிறப்புமுண்டாம் நமது சொல்லைக்கடவாமல் நடந்தான்

துரியோதன னென்று நாங்களெல்லாரும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து பூரிப்படையடைவோம், இதன்றியும் இரண்டுகண்ணுந் தெரியாத என்னை இவ்வுலகுக்கு இறையாக்கிவைத்து, என் சொல்வழிநின்று என்னேவலைச்செய்து எதிர்த்த சத்துருக்களைக்கொய்து, சகலபெருமையும் நானடையச் செய்து, ஊழியனைப்போலடங்கி நடந்துவந்தான் என் தம்பியாகிய பாண்டுராஜன் அவனால்நிலைத்த ராச்சியமிது. ஆதலால் எல்லாம் அவனுடையசெல்வம். எல்லாம் அவனுடைய அரசாட்சி. எல்லாம் அவனுடைய பிள்ளைகள் எனக்கென்ன சொந்தமுண்டு மகனே! அந்தப்பாக்கியவானுடைய பிள்ளைகளை பரதேசிகளைப்போல் வேறுபடுத்தி, பதிநிதிமுதலிய பாக்கியங் கொடுக்காமற் பகைமேற்கொண்டுபேசினாய், ஐஐயோ பாவம் விளைந்தய்யுமே மன்னவர் நீதியுமாயுமே நமது குலமுறை குன்றுமே. நானிலமெல்லாம் நகைக்குமே கலகமுமிருக்குமே. அரசரிற் பகைவீங்குமே அதனால் நமது உரிமையும் பெருமையும் நீங்குமே. வறுமையுஞ் சிறுமையுமோங்குமே வையகமுழுமையுமேங்குமே. மதலாய்! மேலும் இந்தக்கிருஷ்ண தேவர் நமது அருச்சுனனுக்கு இஷ்டரென்றும் உனக்கு அனிஷ்டரென்றும் நீ எண்ணியிருக்கிறாயல்லவா? அப்பா! இவர் உங்களிருதிறவருக்கும் இரண்டு நேத்திரங்களேயன்றி வேறல்ல. நமது உரியசம்பத்தத்திற்கும் புறம்பல்ல. இவருடைய உறுதியும் உதவியுமே உங்களுக்குத்துணை யல்லது வேறு துணையில்லையே. இந்தப்பகவானுடைய வசத்தின் வண்ணம் ஐவருக்குரிய அரசைக் கொடுத்து,சண்டை முதலிய சபதங்களையும் விடுத்து, சமத்துவமாகத் துரைத்தனஞ்செய்து, ஜகமெல்லாம் வாழ்த்த சுகம்பெறக் கடவீர்களென்று திரிதராட்டிரபூபதி துரியோதனனுக்குச் சொல்ல இவைகளைக் கேட்டிருந்த வீஷ்மாச்சாரியார் பட்சபாத மில்லாமல் நடுவுநிலைமையாகச் சொல்லிவந்த திரிதராட்டிரனைப் புகழ்ந்து உள்ளமகிழ்ந்து, பேரனாகிய துரியோதன னென்னுங் குபேரனைத்தமது திருமருட்கண்ணால் நோக்கி, உன்னுடைய மனக்களங்க நீங்கும்படியாக நானுரைக்கும் வசனத்தையும் உன்னுடைய திடசித்தத்தோடு கேட்கக்கடவையென்று சொல்லுவதாயினர்.

அடாகுழந்தாய்! பரதகுலத்திற்பிறந்த ராஜாதி ராஜனாகிய நீ பெரியோர் முதலிய பந்துமித்திரர்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளைத் தள்ளலாகாது. பாபத்தை மூட்டைகட்டலாகாது பிராணனை அலட்சியமாகவெண்ணி யுத்தஞ்செய்ய நினைப்பது க்ஷத்திரிய தருமமானபோதிலும், சத்துருக்கள்பேரிலல்லாமல் சுற்றத்தார்பேரில் விரோத நினைக்கக்கூடாது. தன்னுயிரைப்போலே மன்னுயிரைக்காத்துத் தருமத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டியது. பெருமையும் புகழும்பெறவேண்டிய பதார்த்தத்தையல்லாமற் சிறுமையும் இழிவையுந் தரத்தக்க பதார்த்தத்தைச் சேர்க்கலாகாது. தாழ்ந்த பேர்களுடன் சிநேகமாகாது. தையலார்மோகந்தாங்கலாகாது. நல்லவர்கள்நடுங்கச்செய்யலாகாது. நாவினாற்பதறிப்பேசலாகாது. இரக்கம்-தயை-சாந்தம்-பொறுமை இவைகளிருக்கவேண்டியது. இம்மைப்பயனையும்மறுமைப்பயனையும் எண்ணிநடக்கவேண்டியது. இத்தன்மையாகிய பற்பல நீதிகளும் தருமங்களும் உன்னிடத்திற் குடிகொண்டிருக்கவேண்டும். ஐயனே நமது குலபுத்திரராகிய பாண்டவர்கள் அன்னியரல்லவே. அவர்களுக்கு உன்னிஷ்டத்திற் றோன்றியராச்சியங் கொடுத்துக் கீர்த்தியையுங் கௌரவத்தையும் பெறவேண்டியது. இப்போது அப்பாண்டவருக்கு நாட்டைக் கொடுத்தாற் பயந்து கொடுத்தான் துரியோதன னென்பதாய் உலகத்தார் பழிப்பார்க ளென்று நீ நினைக்கப்போகிறாய். அந்த அவமானம்உனக்குவேண்டாம். அதேனென்றால், அன்னியரிடத்தில் அபகரித்துக்கொண்ட அரசாட்சியை மறுபடியுங்கொடுக்க நினைப்பையாகில், மன்னவரெல்லாரும் உன்னைச் சின்னதனமாகச்சொல்லுவார்கள். அதுமூலத்திலுனக்குக் குறைவுண்டாகும். இப்போது நாங்கள் சொல்லுவதினால் உனக்குயாதொரு தாட்சியுமில்லை. மாட்சிமையுடைய மைந்தனே! அண்ணன் தம்பி தாயாதிகள் ஒருவருக்கொருவர் ஏதோ கொஞ்சம் முகத்திருப்பாவிருந்து, (நீரடித்துநீர்விலகுமா?)என்பதுபோல் மறுபடியுங் கூடிக்கொண்டார் புத்திமான்க ளென்று சகலருஞ் சந்தோஷப்படுவார்கள். ஓ மதலாய்! ஐவராகிய சகோதரர்களுடைய அரசைச்சூதாடி அனியாயமாய்ப் பறித்துகொண்டான் துஷ்டனாகிய துரியோதனனென்று நிஷ்டூர வசனங்களினாற்பலரும் தூற்றுவதைப் பார்க்கிலும், நாங்கள் சொல்

னும் நன்னெறியின்படி நீ நடப்பது குறைவோ? நிறைவாகிய குறைவற்ற கோவே! இந்தப்படி நீநடவாவிட்டால் இந்தப்பாருள்ளவரையிலும், கடல்நீருள்ள வரையிலும் கருங்காருள்ள வரையிலும், மகம்மேருள்ள வரையிலும், பழிச்சொல்லும் பாவமும் கிளை கிளையாய் விளையுமே யல்லது, மற்றொருலாபமுமில்லையே. அரவக்கொடியோனே! இந்தக்கிருஷ்ணதேவர் நமது பட்டணத்துக்கு வரவும், இராஜசபையேறி யுன்னிடத்தி லிருந்து பேசவும், நாமெல்லோரும் எத்தனைகாலம் தபசுசெய்தாகிலுங் கிட்டாதே. அப்பேர்ப்பட்டவர் நம்மிடத்திற் கலந்து, யாவருடைய வசனத்தினலேயோ வந்து உனக்குமிகுந்த தருமநீதிகளைச் சொன்னர். அவருடைய வாக்கியத்தை வேதமந்திர மாகக்கொண்டு மேன்மையுறக்கடவை. இதுகிடைத்தற்கருமையாகிய பொருள். இந்த மகானுபாவரை லேசாக நினைக்கவேண்டாம். இவரே புராணபுருஷர் இவரே நம்மிடவர்களில்மகாபுத்தியும் யுத்தியும் ராஜதந்திரவெற்றியு முடைய உத்தமராகையால்,இவருடையவாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு நடப்பையாகில் ஊழிமலையுங் காலம்வரைக்கும் உன்கீர்த்திதொலையாது இந்தப்படியின்மீது தீர்க்காயுசுடன் கெடியுடைய அரவக்கொடியசைந்தாட வணங்காமுடிபொறுத்த மன்னனகவே நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருப்பாய் அப்பாபார்த்திபனே! இனிமேலும் இந்தப் பகவானுடைய பக்குவமொழிகளைக் கேளென்று காங்கேயன்சொல்லப் பக்கத்திலிருந்த துரோணச்சாரியர் வணங்காமகுட மன்னனைநோக்கிச் சொல்லுகிறர்.

ஓ மன்னவனே! பாண்டவர் தூதனக வந்து இவ்விடத்திற்கூடிப்பேசுகின்றஇவரை யாரென்றெண்ணி யிருக்கிறய், இவர்தான் பரமபதநாதன், இவர்தான் சங்குசக்ர கதா கட்ககோதண்டதாரி. இவர்தான் கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகத்தூக்கி ஆயர்களுடைய ஆபத்தைக்காத்த அரிபரந்தாமன். இப்படிப்பட்டவர் உங்கள் குலமாகிய திங்கள் குலஞ்செய்ததவத்தால் அல்லவா இங்குவந்து யாங்களெல்லாந் தரிசிக்க உனது சபைக்கெழுந்தருளினர். மேலும் இந்தக்குலத்தின்முதியோரெல்லாம் ஜன்மாந்திரத்திற்செய்ததபோபலத்தினல், உன்னுடைய கோபமொழிகளையெல்லாங்கேட்டுச் சகித்துக்கொண்டு குணமாகிய தருமமுறைகளையுங்கூறினர். உன்னெருவனல் உலகஞ்சுகப்படவும் நாங்கள்கண்களித்துக்காணவும் இவ்விடத்திற்றிருவடி பெயர்த்தருளினரல்லது, பாண்டவர்களுக்கு நாடுபெறவேண்டி முக்கியமாய் வந்தவரல்லர் இதை நீர் நன்ருகயோசிக்கத்தக்கது. ஆதியிற்காண்டவப்பிரஸ்தமென்னுங் காட்டை ஒருநொடிப்போதில் இந்திரப்பிரஸ்தமாக பேர்ப்படுத்தி யெல்லாப் பாக்கியங்களும் பாண்டவர்களுக்கீய்ந்த இறைவன், அகண்ட சாம்பிராச்சியமும் இப்போது அவர்கட்கு அளிக்கவேண்டுமென்று நினைத்தால் அதற்கு யாதொரு அட்டியுமுண்டோ? அப்பனே! அப்பனே! அப்படி நினைத்து வந்தவரல்ல. நீங்களொரு குலத்திற் பிறந்தவர்கள் ஆகையால் உரிமையாக விருப்பதழகென்று உரைக்கவும், நமது புத்ரமித்ர களத்திராதிகள் முதலியயாவுஞ் சுகப்படவும் எண்ணியெழுந்தருளியதேயன்றி வேறல்ல இவைகளையெல்லாம் உன் சிந்தையுட்கொண்டு, சொந்தமாகவந்த பகவான்சொல்லிய வார்த்தையின்படிக்கு உன்தந்தையுரைத்த தருமத்தின்படிக்கும் காடுதிரிந்துவந்த பாண்டவராகிய கனவான்களுக்கு நாடுகொடுத்து, நாரணன் முதலாகிய நால்வரும்புகழவிருக்கு மவ்வைவர்களில் தருமராஜனும் வீமனுந்தழுவ வணங்கியும்,மற்றவருன்னைப்பணிந்துவாழ்த்த இணங்கியும் நாங்களியாவருங் கண்டு கண்களிக்கச் சௌபாக்கிய சம்பன்னனக வாழ்வைப் பொருந்தித் தாழ்வில்லாமல் வாழக்கடவை துரியோதனவென்று துரோணச்சாரியருஞ்சொல்லவே, இம்மொழிகளைக் கேட்டிருந்த துரியோதனன் இடியைப்போலிரைந்து, நீங்களளக்கவேண்டிய கல்விகளெல்லாம் இவ்வளவுதானே? இன்னமேதாகிலுங் கொஞ்சங்குறை யிருக்கின்றதோ வென்று குலுங்கநகைத்து, குரோதமுங் கோபமுங் குடிகொண்டெழும்பக் கொதித்து மணிவண்ணனகிய மாயனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றன்.

ஓ கபடநாடகா! உன்னுடைய கற்பனையினலும்உன் திரேககாந்தியினலும்,நஞ்சனைய வஞ்சகநிறைந்த உன்நெஞ்சத்தினலும், நீ கொஞ்சமேனும் யோசிக்காமற் சொல்லிய நீதிசாஸ்திரங்களினலும், இவ்விடத்திலிருப்போருடைய பக்கச்சொல்லின் பலத்தினலும், என்னை மயக்கிமருட்டி நாடுபெற்றுக்கொண்டு

போகவல்லவோ நாடி ஓடிவந்தாய், அடடா நாரணனே!! நீ ஓடிவந்ததற்கு நான் நாடு கொடுத்தவன்முன், நீவாங்கினவன்முன். ஐ யோபாவம்! பாண்டவர் நீ வரும்வழியைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களல்லவா? சமுத்திரத்தின் அலேயைப்போகிறதுமில்லே,தம்பி தர்ப்பனஞ்செய்து தலேமுழுகப்போகிறது மில்லே, என்று (தமயனுக்குப் பெண்வாய்க்கப் போகிறதுமில்லே, தங்கச்சி கலியாணம் முடியப்போகிறதுமில்லே.) என்றும் சொல்லுகிற வாக்கியங்களே நீகேட்டதில்லேயோ? இந்த மட்டும் போதும்போதும். எங்களவர்களெல்லாரும் மெத்தத்தெரிந்த பெரியோரென்னும் பேர்மாத்திரமே யொழியப்பின்னே யொன்றுமில்லே. உன்னுடைய வஞ்சனேயும் சூதும மாயவித்தையும் எனக்குத் தெரியும் இவர்களறியமாட்டார்கள், நீ எல்லோரையும் மயக்குவாய். நான் உன்னே மயக்கும்படியாகிய உலகுக்கொருவருன். வணங்காமுடியோன் நந்தியாவட்டமாலேயன் அரவகேதனன். ராஜாதிராஜப் பிரதாபவீரன் கெடிஸ்தலாதிபதியாகிய என்னே நீ நன்குமதித்துப்பார் புன்ன மரத்தின்கிழ் கன்றுகள்மேய்க்கும் புண்ணியனே! நான் ஆளப்போகிறது அந்நாடாகிய விண்ணுடானுலும், அவர்களேவணங்கிப்பணிந்து கைகுவித்து வாழேன், அவர்களுக்கு நான்தாழேன். அணுவத்தனேநாடும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கேன். என் பிராணனிருக்கிறவரையிலும் அவர்களே உயிருடன் விடுக்கேன். உங்களுடைய யுத்திபுத்திகளேக்கேட்டு நடக்கேன். ஒன்றுங்கொடுக்கேன். இதுதான் கடைசிவார்த்தை நாளே நடக்கப்போகிற அமர்க்களத்தில் அவரவர்களுடைய பெருமையும் பிரதாபமும் வீரமும் தீரமும் வெளிப்படவேபோகின்றது ஆகாயத்திலிருக்குந் தேவர்கள் வேடிக்கை பார்க்கவேபோகிருர்கள். இதற்குள்ளாக நீங்களெல்லோரும் என்மனமடிந்து போகிறீர்கள். திங்களேத்தரித்த சங்கரன் வந்துரைத்த போதிலும், பஞ்சவருடைய பங்கை கொடுக்கமாட்டேன். இதோ இங்கு வந்திருக்கும் இந்தப் பெரியோர்களேப்போல் உம்மைமதித்து உமது வார்த்தையை நம்பிக் கேட்க மாட்டேன். என்றந்தையே முதலாகிய உரிய பெரியயோரெல்லாரும் என்னேவெறுத்தாலும், இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் என்னேப்பழித்தாலும், என்னேச்சார்ந்தவர்களெல்லாரும் மாண்டழிந்து போனுலும், பாண்டவர்கள் மறுபடியும் நாடுபெற்றதாய்ப்படத்திலுமெழுதவொட்டேன், இல்லேயென்று என்னுக்கினுற் சொல்லிய வாக்கியத்தை மறுத்து, மீட்டும் உண்டென்று ஒருக்காலுஞ் சொல்ல மாட்டேன். திடங்கொண்ட என்மனத்தினுறுதி இதுவாக்களும் ஓ கிருஷ்ணனே உன்னெண்ணத்தை இப்போதே மறந்து விடென்று சிறந்ததுரியோதனன் சொல்ல, ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்திகேட்டு, திருமுக மண்டலத்தில் திவ்யகாந்தி யுடையவராய்ப் புன்னகைகொண்டு மன்னரைநோக்க, அந்நேரத்திற் சபையில் வந்திருந்த முனிவர்மூவர்களில் ஜமதக்கினேயரென்பவர் நந்தியாவட்டத் தாரினேயுடைய நாயகனேப்பார்த்துச் சொல்லுகின்ருர்.

ஜமதக்கினிமுனிவர் நரநாராயணர் சரித்திர முறைத்தல்.

ஓ ராஜாதிராஜனே! இவ்வுலகத்தில் நரநாராயணர்களென்னுமிருவர் மண்ணுசைபெண்ணுசை பொன்னுசையென்னும் ஈஷணுத்திரையங்களில் வீழ்ந்து மயங்கி நிலேயில்லாத தோற்பையாகிய பொய்யை மெய்யென விரும்பி விறுதாவிலழிகின்ற விவேக சூனியரை போலலேயாமல், உண்மைப்பொருளே நாடிய உத்தமரென்றுரைக்கும்படியாய் வேடம்பூண்டு, உலகுக்குச்சிஷ்டாசாரத் தன்மையைப்பழக்கிப் பாபத்தைபொறுத்துப் புண்ணியத்தை நிலேநிறுத்தவேண்டி இருடிகளாகவந்து, கந்தச்சுவாமி விளேயாடிக்கொண்டிருந்த கந்தமாதனச்சாரலில் யாகங்கள்செய்து! சகல சித்தியும் பெறும்படியாக மௌனவிரதம் அனுஷ்டித்துக்கொண்டுவருநாளேயில், ஒருநாள் இடிகளேயொத்து இடிக்கும்படியானமொழிகளும் சக்ரவாளகிரியை சாய்க்கும் பலமும் தேவர்களே நிராயுதபாணியாக ஓடச்செய்யும்பிரதாபமும், வடவாமுகாக்கினியைப் புண்கள் செய்யும்பெரிய கண்களும், இந்தப்பூமியைச்சுற்றிலும் செல்லும்படியாகிய வில்லும் அஸ்திரங்களும், தலேயிற்புனேந்தமுடியும், ஜயவீரக்கொடியும், தானேறிய தேரும், பாபியென்னும் பேரும் தாங்கிய ஆண்மிக்கையையுடைய அரக்கனெருவன்வந்து, தவஞ்செய்வோர்களேக்கண்டு, ஆரடா இங்குதவம்புரியா நின்றவர்? உங்களுக்கு வில்லேன்? பாணமேன்? வீராதிவீரரைப்போ லிருக்கின்ற நீங்கள் வெளியே வாருங்களடா என்று மேகம்போலக் கெர்ச்

சித்து மொழிந்து, அளவற்ற சரங்களை அவர்கள்மேற் பொழிந்தான் அவர்களைக்கண்ட புண்ணியசீலர்களிருவரும் இவனுடன் நாம் பொருத்தால் நமது தவங்கெடுமென்றெண்ணி, அந்த ராட்சதனுக்கு அநேகவுபசார வார்த்தைகளைச்சொல்லி, அப்பா! நாங்கள் தபசிகள். மிருகபயங்சரத்திற்காக வில்லும்பாணமும் வைத்திருக்கின்றோம். மற்ற வேறொன்றுக்குமல்ல. மேலும் எங்களை நீஜெயித்ததாக விஜயஸ்தம்பம் நாட்டிக்கொண்டு, எங்கள் பேரிற் றயவுசெய்து அப்பாலே நீங்கிப்போவென்று அவர்கள் அடங்கிச் சொல்லியும் அந்தவார்த்தைக்கு அவனொப்பாமற் குப்பல் குப்பலாகக் கணைகளைச் சொரிந்தபோது, நரனுக்குக் கோபம்வந்து வில்லைவளைத்து, ஆகர்ணபரியந்தமிழுத்து அமோகமாகிய அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து, அவனுடையவீரப்பட்டத்தையும் கவசத்தையும் அறுத்து, வில்லை இரண்டுதுண்டாய் முறித்து, மார்பிலும் வயிற்றிலும் தோளிலும் தாளிலும் மூழ்கித் துளைக்கமுனை யம்புகளையேவிச் சின்னபின்னப்படுத்தி, தேரையும் அவன்பேரையும் அழித்துச்சிதைத்து உதிரவெள்ளம் பெருகச் செய்து, உலகுக்குபகாரஞ் செய்தருளிய அந்த நரநாராயணரென்னும் இருவரும் இந்தயுகத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராகவும் அருச்சுனராகவும் ராஜகுலத்திலவதரித்து, உங்களிலொருவராயிருக்கின்றார்கள். அவர்களோ ஒன்னைக்காட்டி ஒன்றை முடிப்பார்கள். அசாத்திரயர்கள். அவர்களால் முடியாததொன்றுமில்லை. அவர்களை யாரொருத்தர் சிந்தித்துவந்தித்துத் தாசத்துவம் புருகின்றார்களோ, அவர்களிடத்தில் மிகுந்த நேசமாயிருப்பார்கள் நிந்திப்பவர்களைத் தகுந்தபடி நாசஞ்செய்வார்கள். யுகந்தோறும் இவர்கள் பிறக்காவிட்டாற் பாபம் இறக்கமாட்டாது. ஆகையாலிவர்கள் பிறந்தே தீரவேண்டும். இந்தத் துவாபரயுகத்தில் தருமத்தை நிலைநிறுத்தும்படியாய் இவர்கள் பிறந்திருக்கின்றார்கள். இனிபிறக்கப்போகிற கலியுகத்தில்தெய்வமில்லையென்றிகழ்ந்து நிந்தனை செய்து, தங்கள்தங்கள் சுயசமயத்தையும் சுயபூசையையும்விட்டு இதரமதத்தையும் இதரதேவதையையும் பூசித்து அனுஷ்டிப்பார்கள். ஆசார முதலிய பூஜாவிதியாவுந் தவிர்த்துச்சுசிசுத்தமில்லாமல் வருணசங்கிரமமாகிய கடைப்பட்டோரெல்லோரும், கல்விசாஸ்திரங்களையும், ஜோசிய நூல்களையும், சாமுத்திரிகா சாஸ்திரங்களையும், வயித்தியநூல்களையும், வேதங்களையும், வேதாந்தங்களையும், கற்றுக்கொண்டு, உயர்ந்த குலத்தோர்போல ஸ்நானம்-பூசை-ஆசாரம்-சுசி-சுத்தம்-வைதீகம் - மாண்பு - கௌரவம்-உடையவர்களாய், மற்றவர்களுடைய வீடுகள் தோறுஞ்சென்று மரியாதையும் உயர்ந்த ஆசனமும்பெறுவார்கள். முதன்மைக்குலத்தோராகிய பிராமணர் முதலாகியபேர்களும் கடைப்பட்டோரிடத்திற் கைகட்டிக்கொண்டு காத்திருந்து, வேதநூல் முதலிய கல்விக்கியானமுங் குறைந்து இழிவானவன் உபதேசஞ் சொலக்கேட்டு இன்பமடைந்து இச்சகம்பேசி இன்னான் இன்னானென்றில்லாமல் முறைமைமாறி இரந்துண்பார்கள். நற்குலமெல்லாம் நடுங்கியொடுங்கும். துற்குலமெல்லாந் துளிர்த்துத்துலங்கும். (குப்பையேருங் கோபுரந் தாழும்) என்பதைப்போலாகும் அப்படியொருவரை யொருவர் மதியாமற் கெட்டழிந்துபோங்காலையில், இந்தப்பரம புருஷர்கள் திருவவதாரஞ்செய்து, துஷ்டசன நிக்கிரகசிஷ்டசனபரிபாலனம் பண்ணி, உலகத்தை வரிசைப்படுத்தி, வருணச்சிரதருமம் வகுப்பார்கள். ஆகையால் அரசனே! உங்கள்பாட்டனாரும் ஆசாரியரிருவரும் பெரியதந்தை சிறிய தந்தை இவர்களும் எம்போலியருஞ் சொல்லும்படியாகிய வசனங்களைக் கேட்டு, ஆயர்பாடியில் நேயராகிய கோபாலர்கள் வீடுதோறுந்தயிர் வெண்ணெய்களைத் தாவியுண்டு தையலார் சம்பிரமங்களை யனுபவித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பணிந்து, அவருக்குச் சந்தோஷம் வரும்படியாய்த் தருமத்தை யனுசரித்துப் பாண்டவர்கட்கு நாட்டைக்கொடுத்து அவர்களுடன் பொருந்தியிருந்து வாழ்வையாகில், பெரும் பிரதிஷ்டையுமுண்டாய்ச் சுகம்பெறலாம். சுவாமியின் அருளும்பெறலாம். என்று ஜமதக்கினிரிஷியவர்சொல்ல, அந்தவார்த்தையைத் துரியோதனராஜன் கேட்டுநகைத்து, இவர்களெல்லாரும் இதுவரையிற் சொன்னதெல்லாம் சமஸ்கிரதம் ஒன்றுந் தெரியவில்லை தேவரீர் தான்தாராளமாய் விளங்கச்சொன்னீர் சுவாமியென்று உபசரித்தான். அந்தவேளையிற் பக்கத்திலிருந்த கண்ணுவ மகரிஷியானவர் மன்னவனைப் பார்த்துச்சொல்லுகின்றார்.

கண்ணுவ முனிவர் கருடன்
சரித்திர முரைத்தல்.

ஓ துரியோதன ராஜனே! பெரியோர்கள் சொல்லைக்கேளாமல் அவமான மடைந்தவர்களின் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேள். முன்னொருபோது தேவேந்திரனுடைய சாரதியாகிய மாதலியென்பவன் திவ்வியசுந்தர மோகனவடிவினையுடைய ஒரு பெண்ணைபெற்றுவளர்த்து, இந்தப்பெண்ணுக்குத் தகுந்த புருஷன் வேண்டுமென்று சூரியகிரணநந்தாங்கும் இடங்களெல்லாந்தேடிப்பார்த்துவருகையில், ஒருநாள் பாதலத்திலிருந்த நாககுமாரனைக்கண்டு, அவன்சுந்தர வடிவைத் தன்சிந்தையிற்கொண்டு அப்பா மிகுந்த அழகினையுடைய என்பெண்ணை யுனக்குக்கலியாணம் பண்ணிக்கொடுக்கிறேன் நீ பெற்றுக் கொள்ளென்று சொல்ல, அந்தவார்த்தையை நாககுமாரன் கேட்டு, ஐயா! எங்களுக்குப்பகையாகி இருப்பவன் கருடன் அவன் என்தகப்பனையுந் தாயையுங் கொன்று தின்றுவிட்டு, என்னையும் கொல்வேனென்று கறுவிக்கொண்டிருக்கின்றான். அவன் கண்ணிற்படாத காலமெல்லாம் பிழைத்திருக்கின்றேன். எப்போது அவன் கண்ணிற் படுகின்றேனோ அப்போதே நானிறந்தவனென்றான். ஐயா இப்படி மகாபலமாகிய பகைநேரிட்டு (நித்தியகண்டம் பூரணாயுசு) என்னும் பழமொழிபோல் வருந்தி ஏக்கங்கொண்டிருக்கின்ற நான். என்றைக்கிருந்தாலுங் கருடனால் இறந்து போவோமென்று நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தும், உமதுபெண்ணை விவாகம் செய்துக்கொண்டு நெடுநாள்கூடி வாழ்வதற்கில்லாமல் விட்டுவிடுவது பிரயோசனமில்லை, மேலும் நல்லபெண் அகப்பட்டாற் போதுமென்னும் ஆசையுடன் எனக்கிருக்கும் விபத்தைச்சொல்லாமற் கலியாண முடித்துக்கொண்டால், எனக்குப் பழியும்பாவமும் வந்துநேரிடும் ஆகையாலுற்றது சொன்னேனென் றுரைக்க, அந்தவார்த்தையைக் கேட்ட மாதலிக்கு மிகுந்த சந்தோஷம்வந்து தன்னை மறந்தவனாக உடல்பூரித்து, இவன் மன்மதாகீர்த்தியாகிய வடிவிலும் கல்விக்கியானத்திலுஞ் சிறந்திருப்பதல்லாமல், உண்மைமொழியிலும் உயர்ந்திருக்கின்றான் இவனைச் சுகப்படுத்தி நமதுபெண்ணை இவனுக்கேகொடுக்க வேண்டுமென்று மகிழ்ந்து சொல்லுகின்றான்.

ஓ நரகபாலனே! எங்கள் தேவராஜனுக்குச் சொல்லி உனக்கிருக்கும் கருடனுடைய பகைப்பயத்தை நீக்கித்தீர்க்காயுசா யிருக்கும்படிச் செய்விக்கிறேன் வாவென்று கூட அழைத்துக்கொண்டு தேவேந்திரனுடைய சபைக்குவருகையில் இவர்களுடைய பாக்கியவசத்தினால் ஸ்ரீ வைகுந்தவாசனாகிய செகத்ரக்ஷகன் தேவேந்திரனுடைய சபையில்வந் தெழுந்தருளி யிருந்த திவ்யகோலத்தை இந்தமாதலியும் நாககுமாரனுங் கண்டுவணங்கிக், கரத்தைக் குவித்து நாவிற்றுதித்து, இந்திரன்முதலாகிய பேர்களையும் பணிந்துகொண்டு, மாதலிதான்வந்த வரலாறுகளை இந்திரனிடத்திற் சொல்ல, அதைக்கேட்ட இந்திரனெழுந்து மாயோன் மலரடியில் வீழ்ந்து, சுவாமி! பக்தவற்சலனாகிய பரமதயாளுவே! என்சாரதியாகிய மாதலியின் கருத்தைக்கேளுமென்று மனுப்பண்ணிகொள்ள அதைக்கேட்ட விஷ்ணுவானவர் சந்தோஷித்து நாககுமாரனைப் பார்த்து, இனிமேல் உனக்கு சீவபயமின்றித் தீர்க்காயுசாக விருக்கக்கடவை யென்றுதிருவாய்மலர்ந் தருளித் தமது திருவைகுந்த்திற் கெழுந்தருளினார். உடனே மாதலியானவன் தேவராஜனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டுபோய், தன்குமாரத்தியை நாககுமாரனுக்குத் தத்தஞ்செய்து, சகலவித அலங்காரசம்பிரமங்களுடன் விவாகமுடித்து ஸ்ரீதன முதலாகியதுங் கொடுக்கப்பெற்றுக் கொண்டு ஸ்திரீயும் புருஷனும் நாகலோகம்போய்ச் சேர்ந்து குங்குமந்தங்கிய கொங்கைகுலுங்கி ஞெமுங்க மங்களவங்கண இங்கிதகிரீடையிற் சிறந்துவாழ்ந்திருந்தார்கள் இவைகளை யெல்லாங் கருடன் கேள்விப்பட்டுக் கடுங்கோபங்கொண்டு, கண்கள் சிவந்து நெருப்புப்பொறிகள் சிதறும்படியாக வந்து தேவேந்திரனைக்கண்டு சினத்துசொல்லுகிறான்.

ஓ இந்திரனே! அதிதியினுடைய புத்திரன் நீ வினதையினுடைய புத்திரன் நான் நம்மிருவருக்குந் தந்தையானவர் கசியபப்பிரமா நாமிருவரும் அண்ணனுந் தம்பியுமா யிருக்கின்றோம். உனக்குவந்த நன்மை தீமை என்னுடையது எனக்குவந்தநன்மை தீமை உன்னுடையது இவைகளை எல்லாம்பாராட்

டி அநேகங்கோடி நாட சதரைக்கொன்று உன் பகை யெல்லாம் போக்கினேன் உனக்குச்ச வுக்கிய முண்டாக்கினேன் அண்டரண்ட பகி ரண்டங்களையும் கர்ப்பத்தில் வைத்திருக்கும் லோகநாயகராகிய தேவநாயகனை என்தோளி ற்சுமக்கும் பராக்கிரமத்தை உடையவனாக இ ருக்கின்றேன் இப்பேர்ப்பட்ட யென்னுறவை விரும்பாமல் என்னையும் என்தாயையும் அடி மையாக்கிக் கொண்டு வருந்திய என்பகைவரி னமாகிய பாம்புக்குமிகுந்த உதவியைச்செய் து, தீர்க்காயுசு வாங்கிக்கொடுத்தா யென்று கேள்விப்பட்டு வந்தேன் ஆனதினால் உன்னை என்சிறகினாலடித்துப் பிடித்துப், பிலத்துவா ரத்திற் கொண்டுபோய்ப் போட்டுவிடுகிறே னென்று சீறியெழும்பும்படியாகிய கருடனைப் பார்த்து, ஐயா! நானொன்றுஞ் சகாயம் பண்ண வில்லை. தேவாதி தேவராகிய ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தி இவ்விடம்வந்திருந்தார். அவரைக் கண்டு வணங்கிக் கேட்டுக்கொண்ட நாகத்தி ற்கு அந்த ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனே அருள் புரிந்தாரென்று இந்திரன் சொல்லக்கேட்டு, அப்படியா நல்லதாகட்டுமென்று வைகுந்தத் திற்குப்போய் லக்ஷுமிநாராயணனைக் கண்டுவ ணங்காமனின்று இன்றுதேவரீர் நாககுமாரனு குத் தீர்க்காயுசு கொடுத்ததாய்க் கேள்விப்பட் டேன். அவன் எனக்கு நெடுநாட் பகையாயி ருக்க, உமக்குநான் அடிமையாயிருக்க, என் சத்துருவுக்கு அருள்செய்த காரணமென்ன வென்று முடுக்காகக்கேட்க, விஷ்ணு நகைத் துச் சொல்லுகின்றார்.

ஓ கருடனே! நம்மைநாககுமாரன் இரந் துவேண்டினான். ஆதலால் அவன்மீது கடா ட்சம்வைத்து அனுக்கிரகஞ் செய்தோமென் றுசாந்தமாக சொல்லவும் கருடன்கேளாமற் கோபித்துக்கொள்ளுவதை நோக்கி, இந்தக் கருடன் கர்வங்கொண்டிருக்கின்றா னாகையா ல், அதையடக்க வேண்டுமென்று திருவுளங் கொண்டு, ஓ கருடராஜனே! நீ சொல்லுகின் றது ஞாயமே, ஆனால் அந்தநாககுமாரன் எ ன்னைவணங்கிப் பணிந்து வருந்தியதால் நா ன்மனமிரக்கம் வைத்தேன் எப்போதும் என க்குரிய பக்தனாகிய உனக்கு உதவிசெய்யாமல் உன்பகையாளிக்கு வரமளித்தது தப்பிதமே ஆனால் அவனிருக்கும் நாகலோகத்திற்குப் போய், அவனுக்குக்கொடுத்த வரங்களைத் தி ருப்பிவிடுவோம் வருகிறையாவென்று திரு மால் அழைக்க, வருகிறேனென்று வந்துப ணிந்த கருடன்மீது கருணை யுடையவர்போற் காட்டி, என்னுடைய இரதத்தைக் கொண்டு வரச்சொல்லும் என்று சொல்லக்கேட்டுப்பூ தைபதைத்து சுவாமி! என்தோளின்பேரில் எழுந்தருளுமென்று மண்டியிட்டுப் புயங்கொ டுக்க, மகாவிஷ்ணுவானவர் தமது திருவடி யை ஒருதோளினிடத்தில் நாட்டவே, என்பு களெல்லாம் நெக்குவிட்டொடிந்து களைத்து பூமியில் மூர்ச்சையாய் விழுந்து சோர்ந்த புள் ளரசைநோக்கி, ஏனப்பாவென்று இருகரத் தாலுந் தழுவியெடுத்து நிறுத்தியபோது க ண்ணீர் சோரவிட்டுப் புண்ணியனே! தேவரீ ருடைய எண்ணந்தெரியாம லிளைத்தேன் தே வரைத் துதிக்கத்தக்க எறும்புகடை யானை மு தலிய எல்லோரும் பரமபாகவதரென்று இன் று கண்டுகொண்டேன். விவேகசூனியத்தால் வெகுளியுற்றவென்னையும் நாகராஜனைப்போ ல் இரட்சித்தருள வேண்டியதென்று முறை யிடலும், திருவடியைச் சிரத்திலுறுத்திய பக் தவச்சலனாகிய பரந்தாமன் கருடன்மீது கடா ட்சம்வைத்து, எப்போதும்போலச் சகலபல ங்களு முண்டாகச்செய்து, சிறியதிருவடியெ ன்று திவ்யநாமஞ்சூட்டி, வாகனமுங்கொடியு மாகக்கொண்டு ரட்சித்தார். அந்தவிஷ்ணு வே இந்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தியாகவந்து அவ தரித்தவர். கேளுந்துரியோதனா! ஆணவத் தாற் பெரியோர் வார்த்தையைத் தள்ளிநடந் து அவமானம் அடையத்தக்கவர்கள் அநே கம்பேருண்டு ஆகையால் நண்பராகிய ஸ்ரீ கி ஷ்ணதேவரும் அன்பராகிய மற்றயாவரும் நாங்களாகிய மூவருஞ்சொல்லும் வார்த்தை யைக்கேட்டு நடத்துவையாகில், புகழ்ச்சியும் மகிட்சியுமுண்டு இல்லாவிட்டால் நெகிழ்ச்சியு ம் இகழ்ச்சியுமுண்டு கடைசியில் உயிருமிழந் துபோகும்படியாகும் உத்தமனே! (சிரிக்கச் சொல்பவர் தீயர் அழச்சொல்பவர் அன்பர்) என்னும் பழமொழி அறியாயா? என்று க ண்ணுவர்சொல்லி முடித்தவுடன் நாரதமகா முனிவரானவர் நந்தியாவட்ட மாலையனைப் பார்த்துச்சொல்லுவதானார்-

---

நாரதமுனிவர் காலவமுனி
சரித்திர முரைத்தல்-

அரசனே! இவ்வுலகத்திற் பூர்வஞ்செய்தபுண்ணியபாவபலத்தினல் ஏதுமில்லாதவர்கள் இறைவராவர்கள் எல்லாமுடையவர்கள் புல்லராவார்கள் சகலபலமுடைய வீரர்கள் அபலரிடத்தில் அகப்பட்டழிவரர்கள் அபலர்சகலபலமுடைய வீரராகின்றுர்கள். கீழ்மேலாம் மேல்கீழாம், நாடுகாடாம் காடுநாடாம் ஓடம்வண்டியாம் வண்டிஓடமாம் ஒருவருக்கும் ஒன்றும் சொந்தமில்லே ஆகையால் நமக்கே பலமிருக்கின்றது நாமேசெயிப்போ மென்று நினைத்து அகந்தைகொண்டு, பெரியோருரைத்த மொழியை அலக்ஷியஞ் செய்வையாகில், ஒருநாளைக்கும் உருப்படப்போகிறதில்லே உத்தமனே! பதினலுலகுந் துதிக்கும் பாட்டாளுகிய வீஷ்மர் துரோணர் விதுரர்முதலிய பேர்களும், உன்னிடத்தில் வைத்த விசுவாசத்தால் இவ்வளவுதூரம் தழுவிச் சொல்லுகின்றுர்கள் அவர்களைப் பற்றி நாங்களும் ஆசையாகச் சொல்லுகின்ருேம் இவைகளெல்லாம்தள்ளி உன்னிஷ்டப்படி நடப்பையாகில் உனக்குச் சுகம்வரப்போகிறதே இல்லே அல்லலில்மூழ்கி அவஸ்தைப்படுவாய் அதற்கொரு கதைசொல்லுகிறேன் கேள் ஓ அரவக்கொடியோனே!சூரியகுலதிலகனகியகாதிமகாராஜாவின் குமாரன் விசுவாமித்திர ரிடத்தில் காலவரென் னும் பிர்மசாரியானவர் வேதப்பாட முதலிய வித்தையெல்லாங் கற்று, அவ்வித்தையை விற்று, மகாரிஷியென்று யாவரும் வணங்க வாழுநாளி லொருநாள் ஆசாரியரை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொள்ள விசுவாமித்திரர் மனமகிழ்ந்து, குழந்தாய்! ஐயந்திரிபில்லாமல் அறியவேண்டியவைகளை யெல்லாம் அறிந்து கொண்டையா வென்று கேட்கத் தேவரீருடைய அடியிணையருளால் யாவுமுணர்ந்தேனென்று காலவர்சொல்ல கௌசிகர் கேட்டுக் கண்களிகூர்ந்து போய்வாருமென்று விடைகொடுக்க அவர்குருவைப்பணிந்து சுவாமி! குருதக்ஷிணை கொடுத்துப்போவது உத்தமம் இல்லா விட்டால் என் னுடையமனம் மெத்தவருந்தும் ஆகையால் சுவாமிகள் தடைசொல்லாமல் தங்களுக்குச் சம்மதமானதை அடியேனுக்குக் கட்டளையிட வேண்டுமென்று கேட்க, அதைக்கேட்டு விஸ்வாமித்திரர் சொல்லுகின்றுர்.

ஓ காலவரே! உமது வணக்கமும் ஒழுக்கமும்-அடக்கமும்-ஒடுக்கமும்-சாந்தமும்-அன்பும் எனக்குப் போதுமான குருதக்ஷிணையாயிருக்க, வேறே தக்ஷிணையென்பது முண்டோ நீரும் நாமும் இரண்டோ? ஒன்றேயன்றிவேறல்லவே நீர்சும்மா தபசுசெய்யப் போமென்று கௌசிகர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட காலவர் கோபங்கொண்டு, நானென்ன எளியவனு கையிலாகாதவனு? குருதக்ஷிணை கொடுக்காத பாவியருடைய நரகத்திற் கேதுவாகும்படியாய்ச் செய்கின்றீர்கள். அப்படிக்குவேண்டாம் நீர்குருதக்ஷிணை வாங்கிக் கொள்ளும்படியாய்க் கேளும் நான்கொடுத்துவிட்டுப் போகிறேனென்று சொல்ல இந்தவார்த்தையால் விசுவாமித்திரருக்குக் கோபம்வந்து, நான்சொல்லுகின்ற வர்னமும் நல்லசாதியுமுள்ளதாய் எண்ணூறு குதிரை குருதக்ஷிணையாகக் கொடுவென்று சொல்ல. நல்லதாகட்டும் அதினுடைய நிறமும்சாதியும் எப்பேர்ப்பட்டதோ அதனைச் சொல்லுமென்று காலவர்கேட்க விசுவாமித்திரர் அவரைநோக்கி பாலினுஞ்சிறந்த வெள்ளையும் நீலநிறமுடைய காதும், அசுவசாஸ்திரத்தின்படி சுழிசுத்தசுப லட்சணமும். வாயுவேக மனோவேகத்திலும் மேலாகியகதியையுடைத்தாயிருக்க வேண்டியதென்று விளம்ப அப்படியே கொண்டுவருகிறேனென்று மண்டல விண்டலமெல்லாம் எண்டிசைகளுமோடித் தேடிவருகையில், எவ்விடத்திலுங் காணப்படாமையால் வாடிவிசாரமடைந்துபோசனமில்லாமற் பிரையாசமுற்று வருந்தி, (ஐங்காதம்போனுலும் அறிமுகம்வேண்டும்.) என்பர்களே அதுபோல இவ்விடத்தில் ஆளையுங் காணேமே. ஓ தெய்வமேயென்று கூவியபோது, ஒரு மலையினிடத்திலிருந்த பூர்வசிநேகிதனுகிய கருடபகவான்வந்து, நீர் ஆரையா இவ்விடத்தில் வருந்தி யிருக்கின்றீரென்றுகேட்க, நான்காலவனென்று சொல்லக் கேட்டு ஓடிவந்து, இளைப்பாற்றித் தழுவிக் கொண்டு என்னகாரியம் என் னுடைய அன்பரேயென்று கேட்க, ஒருவர்க் கொருவர் தழுவிக்கொண்டு பழமை பாராட்டித் தான் வந்த குருதட்சணையின் சங்கதியை விளம்ப, அதை அந்தக் கருடன் கேட்டுத்

தலைநடுக்குற்று, நானும் ஒருநாள் பகவானுடையவார்த்தையை இரட்டித்தபோது, அவரதுபெருமையைக் காட்டப்பயந்து வணங்கிப் புத்தி பெற்றுக்கொண்டேன். அப்படியே நீரும்வருத்தம் வைத்துக்கொண்டீர் எப்போதும் உரியோராகிய பெரியோர்களின் வார்த்தையைக்கேளாமல் தடுத்துவந்த பாவம் இப்போதுநீர் அனுபவிக்கின்றீரென்று இடருழ்ந்து, சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தில் அவ்விதக் குதிரைகளில்லை யென்று சொல்லி தெய்வலோகம் போய்ப் பார்த்து வருவோம் வாருமென்று அக்காலவரைத்தன் சிறகின்மேலேற்றிக்கொண்டு கேசரிமார்க்கமாகப் போகையில், காற்றின் வலுவினாலும் சூரியக்கிரணவெப்பத்தினாலும் மூர்ச்சையடைந்து சோர்ந்து சமுத்திரத்தில் வீழவும். அதைக்கண்ட கருடன் தனதுகாலினால் உருஞ்சியெடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கந்தமாபருவதத்தில் விட்டுத்திகிலையும் பயத்தையும் தெளிவிக்க, மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்த காவலரைநோக்கிப் போவோம் வாருமென்று புள்ளிறை அழைக்க, நான் குருவுக்குப் பொய்த்தாலும் குறைந்து இளைத்தாலும் ஆகாயத்துவழி எங்களப்பாணை வரமாட்டேனென்று சொல்ல, அப்பால் இருவரும் பூமியிலிறங்கிவந்து குதிரையைக் குறித்துச் சகலதீவுகளிலுந் தேடித்திரிகையில், ஓ துரியோதனராஜனே! உங்கள் பிதாமகனாகிய யயாதிமகராஜன் இந்த அஸ்தினாபுரத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டு வருநாளையில் காலவரிஷியும் கருடபகவானும் அவரிடத்திற்குவந்து கண்டார்கள். உடனே அவர்களுக்கு வந்தனை வழிபாடுகள்செய்து, இவ்விடத்திற்கு நீங்கள் வந்தகாரியமென்னவென்றுகேட்கக்குருதக்ஷிணைக்காகசுபலக்ஷணமுள்ள எண்ணூறு குதிரைகள்சம்பாதிக்கும்படிவந்தோம். எங்குந்தேடி இளைத்தோம் எங்கள்களையைத்தீர்க்கும் உத்தமகுணமுள்ள உம்மிடத்தில் வந்தோமென்று சொல்லியவாக்கியத்தைகேட்டு, யயதிராஜன் துடிதுடித்துப் பதைபதைத்து, என்னிடத்தில் லக்ஷங்குதிரைக ளிருக்கின்றன. ஆனால் நீங்கள்தேடி வந்த லக்ஷணமுடையதல்ல. நானென்னசெய்வேன். ஒருவருடைய காரியங்களை நிறைவேற்றுஞ்சக்தியை உடையவனெவனோ, அவன் வந்தவர்களின் சங்கதியை விசாரிக்கவேண்டும். அதைநிறைவேற்ற மாட்டாதவன் சங்கதிகேட்காமல் உபசரித்தனுப்பி விடவேண்டுமென்று பெரியோர் நூல்வழிகளாற் கூறியிருந்தும், நான்பாபத்திற் குள்ளானேன் போகட்டும் ஐயா! மகம்மேறுவைக் கேட்டவர்க்கு அந்தயினமாக அணுவாகிலும் கொடுத்தனுப்பவேண்டு மென்றிருப்பதால், குதிரையுங் குணமுள்ள ஸ்திரீயுஞ்சரியென்று தருமசாஸ்திரத்திற் சொல்லி யிருக்கின்றது. ஆகையால், என்னிடத்தில்வந்து உங்கள்குறையைச்சொல்லி மனக்குறைவுடன் போகாமல், நிறைவாகிய சந்தோஷமனத்துடன் என்பெண்ணாகிய மாதவியென்னுங் கன்னிகையைத்தத்தம்பண்ணித்தருகிறேன் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டுங் காலவரென்னுங் மகானுபாவரேயென்றுவணங்க அப்போது காவலர் சொல்லுகிறார்.

கேளும் ஓமகாராஜனே! குதிரைகளுக்காக நாடுகாடு மேடெல்லாம் தேடிவாடி வரும்படியாகிய நான் அப்பெண்ணை எங்கேயிழுத்துக்கொண்டு திரிவேன் எனக்கு வேண்டாமென்று பிணங்கக் கருடபகவான் இணங்கும்படியாகப்பேசி, யயாதியின் மனதிற்குச் சந்தோஷம் வரும்படியாகச்செய்ய, உடனே அந்த மாதவியென்னும் பெண்ணைக் காலவருக்குக் கன்னிகா தானமாகச்செய்து, போசனங்கொடுத்து நமஸ்கரித்து அனுப்பிவிட, உடனே காலவரும் கருடனும் அந்தப்பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு. இவர்கள் மூன்று பேறும் வையகமெல்லாம் ஐயமறத்திரிந்து தேடிவரும்போது அயோத்திமா நகரத்தையாளும் இட்சுவாகு மகாராஜாவினிடத்தில் இருநூறு குதிரைகளிருக்கக்கண்டு, நாமெப்படிபோய்க் கேட்கிறது? அந்தராஜன் பிராணபதமாய் வைத்திருக்கிறானே, அதுநமக்கு எப்படி கிடைக்குமென்று ஆலோசித்து ஏங்கும்போது, காலவருடைய ஸ்திரீயாகிய மாதவிசொல்லுகின்றாள். மகாரிஷியாகிய என்கணவனே! என்னுடைய பால்யதசையில் ஒரு பெரியவருக்குப் பணிவிடைசெய்து ஒருமந்திரம் பெற்றிருக்கின்றேன் அதனுடைய பலனென்னவென்றால் நாயகனனுமதியிற் பிறரைப்புணர்ந்து பிள்ளைப்பெற்று மறுபடியும் கன்னிகையாகி நிர்த்தோஷமுள்ள கற்புடைமனைவியாய்க் கணவனைச் சேரும்படி ஆசீர்

வதித்திருக்கின்றார். ஆகையால் இந்தஅயோத்தியையாளும் இட்சுவாகுமகாராஜன் தனக்குப்பிள்ளையில்லாமல் வருந்துகின்றானும். அவனைத் தேவரீர்கண்டு பேசி, ஒருபிள்ளைபிறந்தால் லக்ஷணமுள்ள அந்த இருநூறுகுதிரை கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுறுதி பெற்றுக்கொண்டு என்னை அனுப்பிவைத்து அவ்வாறு நடந்த பின்பு, குதிரைகளை வாங்கிக் கொள்ளுமென்று தேவிசொல்லக்கேட்டு, இருவருஞ் சிந்தைமகிழ்ந்து சம்மதித்து, இட்சுவாகுவி னிடத்திற்போய் பேசிக்கொண்டு, யயாதிமகளாகிய மாதவியை அனுப்பிவைத்தார்கள் அவளிடத்தில் இட்சுவாகுகூடிப் பட்டத்துக்கு ஒருபிள்ளை வசுவமகாராஜ னென்பவனைப் பெற்றுக்கொண்டு, இருநூறுகுதிரைகளையும் மாதவியையும்கொடுத்துவணங்கினான். அப்பால் இந்த மாதவியானவள் முன்போற் கன்னிகையாய்க் காலவரைச்சேர்ந்து கலந்திருந்தாள். இதைக்கண்ட கருடனுனவன் குதிரை தேடிக்கொடுக்குங் குளிகையுமக்குக் கிடைத்தபடியால், இந்த உபாயப்படிக்கு மற்றை அறுநூறு குதிரைகளுந் தேடிக்கொள்ளுமென்று செலவு பெற்றுக்கொண்டு, தன்னுடைய யதாஸ்தானத் திற்குப் போய்விட்டான்!

இவ்விடத்திற் காலவரும் மாதவியும் குதிரைகளைச் சம்பாதிக்கும்படி இராச்சியங்களிற்றிரியும்போது கங்கை மகுத்துவ முள்ள காசிமா நகரத்தில் அரசாக்ஷி செய்யும் தியோதரனென்னும் ராஜனிடத்தில் இதேமாதிரியாக இருநூறு குதிரையிருக்குதென்று கேள்விப்பட்டு அவரிடத்திற் பேசியபோது, எனக்கொருபிள்ளைவேண்டும் தேவரீர் அருள்செய்தால் இருநூறு குதிரைகளையும் கொடுத்துவிடுகிறேன். அல்லாமலும் என்னுடைய பாக்கியமெல்லாந் தருகிறேனென்று சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து, மனைவியாகிய மாதவியை விட்டு, ஒருபுத்திரன் பிறந்தபிற்பாடு மேற்கூறிய இருநூறு குதிரைகளையும் பெற்றுக்கொண்டார். மறுபடியும் மாதவி மகாபதிவிரதையாகிய கன்னிகைப்பருவம்பெற்று,நாயகனும் தானும்இன்னும் நாநூறுகுதிரைகள்வேண்டுமேஇனியெங்கே அகப்படுமென்று அப்பால் நாடிப்போகையில், போஜாராஜனுடையசமுகத்திற்குப்போனார்கள். அவரிடத்திலும் இருநூறுக்குதிரைக ளிருக்கக்கண்டு, பிள்ளையில்லாமல் மனவருத்தப்படுந் தன்மையையுணர்ந்து மாதவியை அவரிடத்தில் விடுத்து, சிபிக்கீர்த்தி வந்தனென்னும் ஒருபிள்ளையை பெற்றளித்துப் பழையபடி கன்னிகையாய் இருநூறுகுதிரைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு, ஆக அறுநூறு அசுவங்களுடன் வரும்போது, இன்னும் இருநூறு அஸ்வம்வேண்டுமே மாதவி! இனிநானென்ன செய்வேன்? என்காலமெல்லாம் குதிரைதேடுவதிலேயே போய்விட்டது. நான்பார்க்காத லோகமில்லை. எவ்விடத்திலும் இனிமேல் இத்தன்மை வாய்ந்தகுதிரைகளில்லை. மேல்நடக்கவேண்டிய தென்னவென்று நாயகன் நாயகியுடன் யோசிக்கும்போது, பழைய சினேகிதனுகிய கருடபகவான் வந்து கலந்து கொண்டான் அவனைக் கண்டு சங்கதி யெல்லாம் சொல்லி இன்னும் இருநூறு குதிரைகள் வேண்டுமென்றார். அதைக்கருடன்கேட்டு, ஓய்காலவரே நீர் பூலோகமெல்லாம் தேடித்திரிந்தீர். நான் மேலோக மெல்லாம் ஆராய்ந்துவிட்டேன். நாம்தேடிவந்த குதிரைகள் நாகலோகத்திலுமில்லை. ஆகையால் இப்போது அகப்பட்ட அறுநூறு குதிரைகளையும் ஓட்டிக்கொண்டு போய் விஸ்வாமித்திர ரிடத்தில்விட்டு நமஸ்கரித்துக்கொண்டால். இன்னும் இருநூறு குதிரையெங்கேயென்று கேட்டால் அப்போதுவணங்கி, சுவாமிகளே ஒவ்வொருபிள்ளைக்கு இருநூறு குதிரை வாங்கினேமென்று உண்மையாய்ப்பேசி, அத்தன்மையின்படிக்குத் தேவரீருக்கும் பிள்ளை இல்லாமையினால் இந்தமாதவியுடன்கூடி ஒருபுத்திரனைப் பெற்றுக்கொள்ளும். உமக்கும் புத்திரனுண்டாகின்றுன். எனக்கும் எண்ணூறுகுதிரை கணக்குச் சரிப்படும் என்றுசொல்லி, குருதக்ஷிணையைச் சரிபடுத்திவிட்டு, உமதுமனையாளுடன் தவத்தைச்செய்து வாழுமென்று கட்டியணைத்துக்கொண்டு சினேகனை விட்டுநீங்கிக் கருடபகவான் போய்விட்டான்.

அப்படியே காலவரும் மாதவியும் அருநூறுகுதிரைகளையும் ஓட்டிக்கொண்டு, விஸ்வாமித்திர ரிடத்திற்சென்று சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு, நடந்த வர்த்தமானங்களை யெல்லாஞ் சொல்லி, அறுநூறு குதிரைகளையும் ஒப்பிவித்து, மற்றஇருநூறு குதிரைகளுக்கும்

வகைமானஞ்சொல்ல, அந்தப்படிக்கு விசுவாமித்திரர் ஒப்புக்கொண்டு மாதவியுடன்கலந்து ஒருபிள்ளையைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தப்பிள்ளைக்கு அசுவஷ்டகனென்று பெயருமிட்டு மாதவியையும் காவலரையும்வாழ்த்தி ஆசீர்வதித்து, அப்பாகாலவனே! குருதக்ஷிணை வேண்டாமென்று சொன்ன எனக்குக்கோபம் வரும்படியாப்பேசி இவ்வளவு வருத்தம் அடைந்தாய். ஆதலால் இனிமேல் பெரியோர்களின் வார்த்தைக்கு மீறிப்பேசவேண்டாம் இன்றுமுதற் சிவத்தைப்பேணித் தவத்திலிருந்து பவத்தை யொழித்து நலத்தைப்பெறுவாயென்றுவிடை கொடுக்க, ஆசாரியரிடத்தில் ஆசீர்வசனம் பெற்றுத் தாமும்தமது பத்தினியாகிய மாதவியும் அருமையாகிய தவத்தில் அமர்ந்தார்கள் ஆகையால் துரியோதனு! பெரியோர்கள் பேச்சைக்கேளாத பேதையர்கள் பேய்போல் விழித்து நாய்போற் பாடுபட்ட அனுபோகத்தைச் சொன்னோம் இதுகளையாகிலுந் தெளிந்து யோசித்துச் சுகப்படலாம் மேலும், சந்திரவம்சதிலகனுகிய உங்கள் பிதாமகன் யயாதியானவர், தன்னிடத்து வந்த அவர்களை நோக்கி, எங்குவந்தீர்களென்றுகேட்டதோஷம் இல்லையென்று சொல்லமாட்டாமல் தன்பெண்ணைக் கொடுத்தார். அந்தப் பெண்ணினுற் குதிரைகளும் கிடைத்தன. குமாரர்களும் உண்டாய்க் குருதக்ஷிணையுங் கூடியது காலவரென்னும் மகாமுனியையும் உங்கள்பாட்டனையும் ஜெகமெல்லாங் கொண்டாடினுர்கள் இன்னமும் புகழ்கின்ருர்கள் பெரியோரைப்பூசிக்கும் யயாதிராஜனுக்குப் பேரனுகிய நீர், இத்தனை உரியபெரியோர் சொல்லியும் நாடுகொடுப்பதில்லையென்ருல், உமக்குப்பெரும் புகழும் பெருமையும் எப்படிவரும்? பல வந்தருடன் பகைத்தால் பவுஷ்யம் போம் ஐயம்வராது பெரியோர் வார்த்தையைப்பூசித்துக் கேட்பையாகிற் சுகப்படுவாய் துரியோதனுவென்று நாரதமுனிவர் சொன்னுர்.

இப்படியாகச் சொல்லிவந்த ரிஷிகள்மூவரையுந் துரியோதனன் நோக்கி. கண்பொறி பறக்கக் கடுகடுத்து வெகுளி மேற்கொண்டு ஓ! பெரியவாள்களே! கேளுங்கள்! கிருஷ்ணன் கட்டிக்கொண்டு வந்த கட்டுகளெல்லாம் என்சமுகத்தில் சபைக்கட்டாக முடிந்ததேயல்லது வேறல்ல. அஃதிருக்கட்டும் இவ்வுலகத்தில் எவரேனுந் தங்கட்கு நேரிட்ட ஊழ்வினையைத்தன்னறிவு கொண்டு தள்ளிக் கொண்டவர்களுமுண்டோ? நீங்கள் கண்டிருக்கின்றீர்களோ? அப்படியுண்டானுல் ஒருவரைக்காட்டுங்கள் இப்போது இருக்கிற புத்தியைவிட வேறுபுத்தி யேறப்போகிறதுமில்லை. இதுமாறப்போகிறதுமில்லை. வீணுகக் கிருஷ்ணன்பேச்சை கேட்டுவந்து சோஷைபோளீர்கள் ஐயோபாவம்! எங்களுக்குப்புத்தியில்லையோ பத்திமான்களே தயைசெய்து புத்திசொல்ல நீங்கள் மூவரும் வாங்களென்று உங்களை நாங்கள் வரிசைசெய்து வரவழைக்கவில்லையே அன்றெழுதிய அயன் அழித்தெழுதப்போகிறதில்லை யென்று பெண்டுகள்சொல்லும்பழமொழியை நீங்கள் அறியாமல் வழுவித்தெரியாதவர்க ளானீர்களே. ஐஐயோ!! ஏன்இவ்வளவு பிரயாசை யெடுத்துக்கொண்டீர்கள், ஈதெல்லாம் வீணுகிய கொள்ளையே நீங்கள் சொல்வது மிகவும் சள்ளையே வீணுகப்பேசிய வெள்ளைவாய்க்கு வெற்றியையு மில்லையே சுவாமிகளே! எங்களை ஏமாற்றிநாட்டைப்பறித்துக் காட்டிலுழன்ற பாண்டவருக்குக் கொடுக்க ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் இருக்கின்ருர். உலகத்தை ஆளுகிறதற்குப் பாண்டவர்கள் இருக்கின்ருர்கள் உயிருடன்கொடுப்பதற்கு நானிருக்கின்றேன், உங்களுக்கென்ன வந்தது? (எள்ளுதான் எண்ணெய்க்குலருகின்றது எலிப்புழுக்கையும் ஏன் உலருகிறது) என்னும் வசனத்தைப்போல் தாங்கள் நித்தியவிதி-சத்திய சவுசம்-ஆசாரம்-பூசை-செபம்-தபம்-இவைகளைவிட்டு, இவருடன் ஏன் இப்படித் திரிந்து வருத்திக் காலத்தை வீணிற் கழிக்கின்றீர்கள். வேண்டாம் பெரியோர்களே நீங்கள் தவஞ்செய்யும் இடத்திற்கு இப்பொழுதே தயவுசெய்து எழுந்தருளுங்கள் நீங்கள் யிருக்கும் இடத்திற்கு வேறுஆள் சம்பாதிக்கிறேனென்று துரியோதனன் தூறிச்சொல்ல, இதைக்கேட்ட மூன்றுரிஷிகளும் திடுக்கென்று சிங்காசனத்தை விட்டெழுந்து, மிகுந்த கோபங்கொண்டு, முகஞ்சுளித்துக் கண்கள் சிவக்கப் பார்த்தார்கள்.

கிருஷ்ணன் கையேந்தி நின்று இரத்தல்

அச்சமயத்தில் வீஷ்மாச்சாரியர்திடுக்கென்றெழுந்து, தீர்க்கதண்டஞ் சமர்ப்பித்து, ஓமகத்துக்களே இவனே சிறுபிள்ளை, தங்களுடைய சுருப சுவானுபவங்கள் இப்பேர்ப்பட்டதென்று இதுவரையிலும் அறியாதவன் ஏதோஎங்கள் தலையிலெழுத்து நாங்களனுபவிக்கிறோம். தங்களுக்கென்ன வந்தது ? இவ்வளவுதூரம் புத்திமதிசொல்லியும் வசத்திற்கு வராத இவனால் இந்தக் குடும்பமெல்லாம் குன்றிப்போகக் காலம்வந்திருக்கின்றது அப்படியிருக்கத் தாங்கள் கோபங்கொண்டதை விடுத்துச் சாந்தமூர்த்திகளாய் இதை யொருவிஷயமாகச் சித்தத்தில் வையாமல், எங்கள் நிமித்தத்தில் க்ஷமிக்கவேண்டுமென்று நயமதுர வசன உபசாரங்களாற் சொல்லிப்பணிய, சான்றோர் சினமாகையால் உடனே கோபமாறி ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்கள் அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் மறுபடியும் வணங்காமுடிபெற்ற மன்னனை நோக்கி, வாரும் துரியோதன மகாராஜனே ! பூமியிலே நற்குணங்களும் நற்செய்கைகளும்-நன்னடக்கைகளும் சத்தியவசனமும் தருமசிந்தையும் வகித்துத், தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரைக் காக்கும் ஒருராஜனும் துர்க்குணமும்-துர்ச்செய்கையும் துராச்சாரமும் தூர்த்தகுணமும் அதருமமும் அசத்தியமும் வகித்து, எமனைப்போல மன்னுயிரைவாட்டும் ஒரு அரசனும், ஒருவருக்கொருவர் சண்டைகள் நேரிட்டுப் போர்க்களத்தில் வந்துயுத்தஞ் செய்வார்களாகில், தருமகுணமும் நித்தியசத்தியவசனமுடையஅரசனுக்கு மகாவிஷ்ணுவின் சகாயமும் வீரலக்ஷுமி கடாட்சமும் உண்டாய் ஜயத்தைப் பெற்றுத் தரணியை ஆளுவான். மாளுங்காலத்தில் வீரசொர்க்கமும் பெறுவான் அதருமகுணமும் அசத்தியவசனமு முடைய அரசனே அரிவாசுதேவனுடைய அருள்கிஞ்சித்து மில்லாமல், வீரலக்ஷுமியின் விஜயமுங் கெட்டு அவமானப்பட்டு, அபஜயமுற்று, அரசாக்ஷியை இழந்துமாள்வான் மீளாநகரத்திலுமுறுவான் இதுமுன்னோர் மொழிந்த நீதி சாஸ்திரங்களிலும் தருமசாஸ்திரங்களிலும் சொல்லி இருக்கின்றது. நீரும் தெரிந்திருக்கின்றீர். ஆகையினால் எத்தனைவிதபலமும் நலமும் உமக்கிருந்தாலும் பாண்டவர்களுக்கு நீர்சமமாகப் போகிறதில்லை உம்மைச்சார்ந்த நால்வகைச் சேனைகளையும் இராக்கதர்களையும் படைத்துணையாக வந்திருக்கும்பார்த்திபர்களையும் போர்க்களத்தில் மாளச்செய்து பூமியைப் பெறுவோமென்னும் பூரிப்பு பாண்டவர்களிடத்திலில்லை. ஒருவேளை சபையிற் சபதங்கூறியிருக்கின்றார்களென்று நினைப்பீராகில்: உடனே சமாதானப் படுத்துவதற்கு நாங்களெல்லாருமிருக்கின்றோம் சூதாடிப் பறித்துக்கொண்ட நாட்டை சூக்ஷத்திற் கொடுத்துவிடுவதேயன்றி அதிகங்கொடுக்க வேண்டுவதில்லை, அப்படியல்லவென்றால் பெரியோர்கள் சொல்லும் தருமநீதின்படி ஐந்தூரெனுங் கொடுப்பது உத்தமம் அதுவுங்கூடாதென்றால், உம்முடைய இஷ்டத்திற்குத் தோன்றியதெவ்வளவோ அவ்வளவு கொடுத்தாலும் அதுவும் நமக்குச் சம்மதே அரசனே நான்தூதுவந்து வீணாக விளைந்ததல்லாமற் பிரயோசனமில்லை யென்று எனக்கொரு பேச்சுவராமலும், பெரியோர்கள் சொல்லிய பேச்சைத் தள்ளினான் துரியோதனனென்று உமக்கொரு ஏச்சுவராமலும் உமது மனதுக்கிசைந்ததை தயவுசெய்யுமென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி இருகரத்தையும் நீட்டி இரப்போரைப்போல் கேட்க, அதற்கிசையாத துரியோதனன் சொல்லுகின்றான்-

கேட்டீர்களோ சபையிலிருப்பவர்களே இவ்வுலகவழக்கம் எவர்களுக்கு எவர்களிடத்தில் இஷ்டம்பிறக்குதோ அவர்களைச் சாமர்த்தியரென்று தனக்குத் தானேபுகழ்ந்து மகிழ்ந்து கொள்வதுண்டு. அதுஇப்போது தெரியவந்தது தருமமுள்ளவன் ஜயம்பெறுவானென்றும் அன்பினாற் சொல்பவர்களுடைய வாக்கியம் போர்முகத்திற் பார்க்கவேண்டும். ஓய்புண்ணியர்களே ! போனதெல்லாம் போகட்டும் தர்மமுள்ள பாண்டவர் ஜயித்தால் அவர்களே அரசாளட்டும். அதர்மமுள்ள நான் ஜயித்தால் நானே ஆளுகிறேன் இதைவிட மறுமொழி வேறொன்றுமில்லை யென்று இறைவன்சொல்ல, அதைக் கிருஷ்ணமூர்த்தி

கேட்டு, தம்பி! யாவரேனும் வீணைகச்சண்டைசெய்து விறிதாவிற் சாவானே னென்று சொல்லி மகாபலியினிடத்தில் மூன்றுலோகத்தையும் தானம் வாங்கும்போது இருகரத்தை நீட்டிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி, பாண்டவர்களுக்காக இந்த பஞ்சையொத்தபூமியை பெறுவதற்கு இரண்டு கரத்தையும் நீட்டி இரந்து, அப்பா! பெரியமனது செய்து நாஸ்தியென்றுரையாமல், ஜாஸ்தியாயுங் கொடாமல், மூன்பாத்தியமாகிய நாட்டைமாத்திரம் பாலித்தருளுமென்ன, அதைத் துரியோதனன்கேட்டுக் கொடுக்க மாட்டேனென்ன, ஐந்தூராகிலும் தயவுசெய்யுமென்று எழுந்து இருகரத்தினாலும் இரக்க, அதைத் துரியோதனன் கண்டு, அம்மண மானவனுக்கு அரைக்கீரை அகப்பட்டாற் போதாதா? ஐயா! நிலைகெட்டு காடேகதியாகத் திரிந்த ஐவர்களுக்கு இவ்விடத்திலொரு வீடுகொடுத்தாலும் போதுமே. கண்டோங் கண்டோமென்று கண்களி லொத்திக் கொள்ளுவார்களே அவர்களும் வேண்டாமென்று சொல்லப்போகிறதில்லையே, வேணுமென்கிற உன் எண்ணத்தின்படி நான் கொடுக்கப் போகிறதுமில்லையே. நீரேன் கையைநீட்டிக் கொண்டு காத்திருக்கின்றீர் அதற்கென்ன? காரியவாதிகையையு நீட்டுவான் காலிலும் வீழ்வான் ஏன்வீணாய் உடம்பை ஒடித்துக்கொள்ளுகிறீர் போம்போமென்று கடிந்துரையாடினான் துரியோதனன்.

அதை ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கேட்டு நகைத்து குழந்தாய்! உன்வமிசத்தில் தந்தையாகிய சந்தனு மகாராஜனுக்குப் பரிமள கந்தியை பாரியாளாக்க, அவளுடைய பிள்ளைகளிருவருக்கும் இராச்சியத்தைக் கொடுத்து, தான் வீஷ்மம் பெற்றுக்கொண்ட மேலோனாகிய உனதுபாட்டன் வீஷ்மாச்சாரியர் இதோ உயிருடனிருக்கிறார். இப்பேர்ப்பட்ட தருமமுள்ள குலத்தினுதித்த சிரேஷ்டனே! சகல சொந்தமுள்ள சிறியதந்தையாகிய பாண்டுவின்பிள்ளைகளுக்குப் பாதிராச்சியமும் கொடுப்பதில்லையென்றும், ஐந்துஊருங் கொடுப்பதில்லையென்றும், ஒரே உறுதியாகப் பேசினால் உனக்கிந்த நாடும் இந்தஅரசும் நடக்கமாட்டாதே ஒருகுலத்திற்பிறந்த பிள்ளைகளிரண்டு பேரும் ஒத்துவாழ்வதே உத்தமம் ஒவ்வாமல் பேதப்படுத்திக்கொண்டு அனுபவிப்பது மத்திமம் ஒருவர்பங்கை ஒருவர்பறித்துக்கொண்டு துன்மார்க்கவழியில் வார்த்தைநழுவிப் பேசுவது அதர்மம் ஒருபங்காளி சவுக்கியமடைய ஒருபங்காளி துன்பப்படுவது அதர்மாதர்மம் இப்பேர்ப்பட்ட அதிசயங்களையெல்லாங் கண்ணினாற்காணும்படி ஈசன் நம்மைஏற்படுத்தி யிருக்கின்றான் யென்று விசனப்பட்டு, இதுதருமத்திற் கொவ்வாத காரியமே யன்றி வேறல்லவென்று ஸ்ரீ நாதன்சொல்லிச்சலித்துக்கொள்ள, அதற்குத் துரியோதனன் சொல்லுகின்றான். ஓ கிருஷ்ணரே! எத்தனைதரம் சொன்னாலும் உலகாளும் அரசருடையமேலுக்குவை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு உமக்கு அறிவுபோதாது, நீரென்னசெய்வீர் பாவம் மாட்டுடன்பழகிய புத்திமான் மனிதருடன் பழகுவதுவருத்தம் இன்னும் பழகிக்கொண்டு வாரும்போமென்று துரியோதனன் சொல்ல, இந்தவார்த்தையைக்கேட்ட வீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் திரிதராட்டிரர் முதலாகிய பெரியோர்க ளெல்லாரும் கடகடவென்று நடுங்கச் சொல்லுகின்றார்கள்.

ஓ துரியோதனா! இச்சகத்தையெல்லாம் படைக்குந் திருவுந்தியையுடைய ஸ்ரீ மந்நாராயணமூர்த்தியே ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராய்வந்து நமக்குத் தரிசனந்தந்து இருகரத்தாலிரந்து நாடுகேட்க நீகூடாதென்று கூறுவது ஞாயமன்று முன்பின்யோசித்து விளையப்போகிற வினையையும் ஓராமல் எம்போலியர் சொல்லிய வார்த்தைகளையுங் கேளாமல், ஒரேபிடிவாதமாய் என்னண்டையிலிருக்கும் வீரர்களைக் கொண்டு சண்டைபண்ணிப் பாண்டவரை அண்டவொட்டாமற் ஜயித்து நாடாள்வேனென்று சொன்னத்தையே சொல்லுகின்றாய் அப்பால் உன்னிஷ்டப்படி நடவென்று எல்லோரும் மிகுந்த விசாரங்களுடன் ஓவென்று கூவி இரைந்தார்கள் இவையெல்லாம் அண்டையிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த துச்சாதனனானவன் துரியோதனனை வணங்கி, அண்ணா! இந்தக்கிருஷ்ணன் இவ்விடம்வந்திருக்குந் தந்திரமும்வீணாய் நமதுபெரியோர்கள் அவரைக்கண்டு திகைத்துமயங்கி யெண்ணிக்கொண்டிருக்கிற மந்திரமும் பார்த்தால் துராக்கிர்தமாய் உமது கையைப்பிடித்துக் கிருஷ்ணன் கைமேல்வைத்து. நாடுகொடுத்தான் நாடுகொடுத்தானென்று கூவிக்கையறை

ந்து பாண்டவர்களையும் அழைத்து உமது காலில் விழச்செய்து, எல்லோரும் ஒரேமுகமாயிருந்து ஐவராகிய இவர்களைக் காப்பாத்துமென்று சொல்லுதற்காக எண்ணங்கொண்டிருக்கின்றீர்களென்று நான் நினைக்கிறேன் அப்பால் (இவ்வளவு பெரியவன் கையைப் பிடித்திழுத்தால் எப்படி மாட்டேனென்னுவேன்) என்பதுபோல் முடியும் ஆகையால் இந்தவம்பாகிய சபையைவிட்டெழுந்து அரண்மனைக்குப்போவது நன்மார்க்கமென்றெண்ணுகிறேன், ஓ அண்ணா! தேவரீர் சித்தம் என்பாக்கியமென்று துச்சாதனன் சொல்லவே, தட்சணத்தில் துரியோதனன் எழுந்தான். உடனே கர்னன் - சகுனி-துசுவாசனன் முதலிய தன்மனதொத்த அரசர்களெல்லாரும் சிங்காசனத்தை விட்டிறங்கிச் சபையைவிட்டுநீங்கி அவரவர்கள் விடுதிக்குப் போயினர்கள்.

இப்பால் கன்றால்கனியுதிர்த்த காசாம்பூ வண்ணன் திரிதராட்டிரனைநோக்கிச் சொல்லுகின்றார். ஜெகபதியாகிய தீரனேகேளும்! இந்தத் துரியோதனனால் உலகமழிந்து தானுமழிந்து போவதல்லாமலும், பந்து புத்திரமித்திரர்களையுங் குடும்பத்தையுந்துடைக்குந் துடைகாலனை நீர்சிரேஷ்ட புத்திரனென்று பட்சம்விடாமல் எண்ணியிருப்பது மகாபாவம். பூர்வத்தில் கம்சனென்னப்பட்ட எங்கள் நல்லம்மான் எவர்கள் சொன்னாலுங் கேளாமல், தன்னறிவு கொண்டும் நடவாமல் தங்கள் தாய்தகப்பனை ஒடுக்கி எங்கள்தாய் தகப்பனை விலங்கிட்டுச் சிறையில்வைத்து, வெகுவாகிய அக்கிரமங்களை செய்துக்கொண்டு வந்தான். அதை அவனுடைய தகப்பன் சம்மதிக்கமாட்டாமல் என்னை யழைத்து, மனோபீஷ்டத்தை உண்மையாகச் சொன்னான். அதற்கு வேண்டிய யுத்திகளைச்செய்து அவனை முடித்துவிட்டுக் குலத்தைப்பெருமை படுத்தி நலத்தை விளைத்தோம் இந்தகாரியம் உலகமெல்லாந்தெரியும் அப்படிபோல சொல்லுக்கடங்காத பிள்ளையைத் தக்கபடி செய்துப்போட்டு பாசகர்மங்களைப் பரிகரிக்க வேண்டியதேசரி மேலும் தனதுசரீரத்தில் ஒருகட்டியாகிய ரணமெழுந்தபோதே அதைத்திணமாயெண்ணி அறுத்தெறிந்தால், அதுஒருநாளுபத்திரவங்கொடுத்துப் பலநாளுஞ் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் அப்படிச் செய்யாவிட்டாற்பலநாளுந் துன்பப்படுத்தும் அதுபோல நூறுபிள்ளைகளில் இவனொருவன் குறைந்தால் உமக்குப்பெரிதல்ல நீர்மோட்சவீடு பெறுவதற்குங் குறைவில்லை (பலநீட்டுக்கொருமுழுக்கு) என்பதுபோலும் (பலநாளையதுக்கம் ஒருநாளையில் விலக்கம்) என்பதுபோலும் செய்துவிடுவதே நல்ல உறுதியென்று சொல்லி, ஐயோ! குலத்தினலமுங் குணமுங் கெட்டுதேயென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் விசனப்படுதைப் பிறவியந்தகன்கேட்டு, மிகுந்த துக்கத்தோடு பொம்மலும்-விம்மலும்-பொருமலும்-செருமலும் பெருமூச்சும் உடையவனாய் துக்கித்து, துரியோதனனை அழைத்துவாவென்று ஒருதூதனையனுப்ப, அப்படியே தூதுவன்போய்ச் சொல்லக்கேட்டு, நமதுதந்தை அழைக்கிறபடியால் நமதுகருத்துக்கு விரோதமிராதென்று அதிசீக்கிரத்தில் அரசர்கூடியிருக்குஞ் சபைக்கு அரவக்கொடியோன் வந்து சிங்காசனத்திலமர்ந்தான், உடனே திரிதராட்டிரன் தெரிந்துகொண்டு, துரியோதனனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றான். அப்பா துரியோதனா! பெரியோரெல்லாரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் நீபேசாமலெழுந்துபோய்விட்டாயே இதுவோ பெரியதனம் காரியமில்லாத கடையனுஞ்செய்யமாட்டானே என்கண்ணே! வந்தவருக்குப் பூரணமாகிய உத்தரஞ்சொல்லி, எல்லோருக்குஞ் சம்மதியாகும்படி நடத்திப் போவது சபைக்கு நாயகனாயிருப்பவன், செய்யும்நலம், அதனால் நமதுகுலமும் வாழ்நாளுந்தழைக்கும் ஆகையால் இன்னம் உனக்கு நன்மையாகியபுத்தி என்றைக்கு வருமோவென்று கண்ணீர்விடுத்த தந்தையை நோக்கித், துரியோதனன் சொல்லுகின்றான்.

எந்தையே! தூதுவந்தவர்களின் சங்கதிதெரிந்துகொண்டு தருமாகிய உத்தரஞ்சொன்னால், அதைக் கேளமாற் றடுத்துத் தடுத்துப்பேசினால் அதனாலெனக்குக் கோபம்வந்து எழுந்துபோய்விட்டேன் இனிமேலும் நான் சொல்லவேண்டிய வார்த்தை ஒன்றுமில்லையென்று சொன்ன துரியோதன மன்னனைப் பின்னைப்பிராட்டியின் நாயகனாகிய மணிவண்ணன் மீட்டுங்கையேந்தி நோக்கி! அண்ணலே பெரியமனசுபண்ணும். சகலஜெனங்களும் ஒருவனாற் சுகப்படுவது பெருமை. ஒருவனால்

வெகுஜெனங்கள் கெட்டுப்போவதுபெருமை யல்ல ஆகையால் இவையனைத்தையும் நீர் நிதானித்து யோசித்துக்கவனித்து, வருங்காரியம் போங்காரியந் தெரிந்துசொல்லுமென்று மாயவன்சொல்ல மகுடாதிபதியாகிய துரியோதனன்கேட்டு, மிகுந்த கோபங்கொண்டு கண்கள்சிவந்துகனன்று இந்தக்கர்ம பூமியை நான்கொடுக்கவும், அதைப்பாண்டவர்பெறவும், நீ நடுவே தூதுபேசவும், பெரியவாளெல்லாரும் எனக்குப்புத்திசொல்லவும் இத்தனை விபரீதம் என்னத்திற்கு! ஒரேவார்த்தை உரைக்கின்றேன். சுத்தவீரனானவன் யுத்தம்பண்ணி வெற்றிபெற்று இராச்சிய முற்றிலும் கட்டிக்கொள்ளுவதே காரியம் ஒருவனை ஒருவன் இரந்து, ஒருவன்கொடுக்க ஒருவன்பெறுவது அகாரியம் ஆகையால் நீர் பாண்டவரிடத்திற்கு போய், இந்தச்செய்தியை நான்சொன்னதாகச்சொல்லும் அவர்கள்வெகு சந்தோஷப்படுவார்கள். வீரமென்பதும் ஜெயமென்பதும் புகழென்பதும் உமக்குத்தெரியாது அவர்கள் சந்தோஷப்படும்போது நீருங்கூடச்சந்தோஷப்படும். ஓ கிருஷ்ண! இப்போதே எழுந்துபோ மென்று துரியோதனன் சொல்ல, அந்தமொழியைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சற்றுநிதானிப்பவர் போலிருந்து, ஓய் துரியோதன ராஜனே! நீர்சொன்ன காரிய மெல்லாம் சரிதான். ஆதியில் இந்தச் சபையில் நீர்சொல்லியிருந்த வார்த்தையை மறந்து, பதின்மூன்று வருடங் காலங்கழித்து வந்த பாண்டவர்களுக்கு மனப்பூர்வமாக இராச்சியங்கொடுக்க மனதில்லாமல் எப்போசொற்சோர்வுபட்டையோ, அப்போதே உன் பேச்சு நிதானமற்று அசைவுகொண்டிருக்கின்றது. ஆதலால் அரசே! யுத்தமே சரியென்று சொல்லுகின்ற வார்த்தையின் வண்ணம் அதிலாவது நீ நிலையாக நிற்பையென்று நானெப்படி நம்புவது அதற்காகிலும் சகலமானபெரும் அரியும்படியாய்க் குருக்ஷேத்திரத்திற் படைகூட்டிக்கொண்டுவந்து பாண்டவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்வது நிச்சயமென்று கைபோட்டுக்கொடுமென்று தமது கரத்தை நீட்டினர். கருணையங்கடலாகிய கண்ணன் அந்தவார்த்தையைச் சொல்லத்துரியோதனன்கேட்டு, செவ்வரக்கிலும் செம்புருக்கிலும் செம்முருக்கையிலும் செம்பவளத்திலும் மேலாகச்சிவந்து பொறிபறக்குங் கண்களையுடையவனைச், சிங்காசனத்திலோங்கி அறைந்து, யாவருந்திடுக்கிடக் கூவியிரைந்து, படபடப்புடன் விரைந்து, மனங்குலைந்து, பலவான தூஷணவார்த்தைகள் சொல்லத்தொடங்கினன்,

ஓய் தூதுவந்தமனிதனே! சுயகுலத்தை விட்டு இடையருக்குப் பிள்ளைபுகுந்துதாழ்ந்த தொழிலாகிய மாடுகள் கன்றுகளை மேய்த்துக் கோபால ஸ்திரீகளை யேய்த்து அவர்கள் வீடுகளிற்கட்டிய உரிகள்தோறும் வெண்ணெயுந்தயிரும் வேண்டியமட்டுந் திருடியுண்டு அந்த இடைச்சியர் கண்டுபிடித்துக் கயிற்றினாற்கட்டி உரலுடன்சேர்த்தால் ஊர்ந்து உளுக்கார்ந்தழுது மானம் ஈனமில்லாமல் மதிகெட்ட நீ, எல்லாக்குலங்களினு முயர்த்த மதிமரபினனாகிய என்னை உன்னைப்போல நினைத்துக் கைபோடச்சொல்லி கேட்ட உன் தயிரியமே தயிரியம் ஆ! ஆ! மாடுமேய்க்குங் கோல்கொண்ட உன்மரக்கைமீது, செங்கோல்தாங்கி இச்செகத்தையாளும் மன்மலர்க்கையோ அடிப்பது திருட்டிற் பழகிய உன்கையில் திருட்டு நீக்கத்தெண்டிக்கும் என்கையோ? அறைவது? முல்லைக்காட்டிற் பல்லைக்காட்டி புல்லைப்பிடுங்கும் உன்கையின்மீது ஐவரைக்காட்டிற் செல்லக்கடுகவோட்டிப் பூட்டுஞ்சொல்லை நாட்டுவிக்கு மென்கையோ போடுவது? ஓ! ஓ! உமதுகுலமும் உமதுநலமும் மற்றயோக்கிய முதலிய சிலாக்கிய மெல்லாந் தெரிந்துகொண்டேன். அந்தமட்டும் நீர்மெத்தபுத்திசாலி நல்லகாரியஞ்செய்தீர் சீக்கிரம்நடவும் பாண்டவர்களைக் குருக்ஷேத்திரம் வந்து சேரச்சொல்லும் நீருங்கூடயிருந்து சகலபலமுஞ்செய்யும் நான்பேச்சு தப்பிப் போவேனென்றல்லவோ கையடிக்கச்சொன்னீர்? நீர்மாத்திரம் சொல்தப்பாமல் வந்துசேரும் சுயோதனனுதியரென் னும் சிங்கங்கள் கற்சித்துக்கொண்டிருக்குதென்று சொல்லி ஐவரென்னும் யானைகளை அழைத்தோடிவாரும், அபலமதியினை யுடையவரே! நீர்சாம்பிரதாய இராஜனுமல்ல உமக்குப் பட்டாபிஷேகப்படி பவிஷுமில்லை. ஆகையால் இராஜமுறைமைமுதலிய மெலுக்குவை உமக்குத் தெரியாமற் பேசினீர்

நல்லஞாயம். ஓ கிருஷ்ணா ! வெகுபேர்கூடிய சபையில் யாவரும் நகைக்கத் துரோபதையை துகிலுரிந்தபோது பார்த்திருந்த மானமில்லாத வீரர்களுக்கு என்னசூரத்தனம் ஏற்படுத்தினீர் ? எவ்விதச் சேவகராக்கிவிட்டீர். திருடர் சேவகராகும்போது சேவர் திருடராவது ஞாயமல்லவோ ? ஓ சொற்சோர்வு படாதவரே ! இதுவரையில் யான்சொல்லிய ஒரே உறுதியானவார்த்தையைப் பலமுறைகேட்டும் என்னமதியைக்கொண்டு அடிக்கடி விபகாரம் பேசவருகிறீர் ? மாயவரே ! குந்திதேவியானவள் ஐந்துபுருஷரைக் சேர்ந்து ஐந்து பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அவ்வைந்து பிள்ளைகளும் தாய் நடந்தமுறைமை தப்பாமல் திரௌபதியாகிய ஒருத்தியைப் பெண்டாக வைத்துக்கொண்டு திரிகிறார்கள். அவ்வாறேனுந்திரிந்து தக்கபடி பிழைக்க மாட்டாமல் உழலுகின்ற பேயராகிய பாபிகளை, எனக்கு அண்ணன் தம்பிகளென்றும் எனதுசிறியதகப்பன் புத்திரரென்றும் என்பங்குக்குரிய பங்காளிகளென்றுங்கூறி, அவர்களுக்குப் பாதிராச்சியங் கொடுத்து அவர்களுடன் கலந்து வாழும்படியாகப் புத்திசாலிகளும் புத்திகெட்டுப்போய்ச் சொல்லுவார்களாகில் இது எவர்க்குமேலாகிய ஆச்சரியமாயிராது ? இவ்விஷயத்தில் நீர்பேசுங் காரியங்களெல்லாம் வித்தையாகவே யிருக்கின்றதென்று சொன்னான் துரியோதனன்.

விதுரன் வில்லையொடித்தல்.

அந்தமொழியைக்கேட்ட இன்சொலார்க்கினிய எந்தையாகிய நெடியோன் புன்சிரிப்புகொண்டு ஓ புயங்கேதனா ! உமக்கெப்படி சம்மதமோ அப்படியே செய்யுமென்று இராஜ சபையைவிட்டுப் பொட்டென வெழுந்து, தத்துவக்கினியாகிய விதுரமகாராசன் வீட்டுக்கெழுந்தருளினார். உடனே சபையிலிருந்தபெரியோர்களெல்லா முகம்வெதும்பி, மனங்கனன்று ஐயோ ! இதென்ன விபரீதகாலம் ? இவனறியாதவனா கையால் தெரியாமற் கோபித்துக்கொண்டான் தெரிந்தபெரியோர்கள் கோபிப்பார்களா ? எதுவந்தாலுஞ் சந்தோஷமாயெண்ணவேண்டியதே யன்றிவெகுளியைமேற்கொள்ளக் கூடாதேயென்று யாவரும் விசனப்பட, அந்தக்காலத்தில் துரியோதனமகாராஜனுக்குக் கோபம்வந்து, தான் அணிந்திருந்த நந்தியாவட்ட மாலைகளெல்லாம் கறுகறுத்துலர்ந்து கருகவும் தேகமுழுமையும் வியர்வைபெருகவும் செம்பையுருக்கிய தன்மைபோலுஞ் செவ்வரக்குருகிய குணம்போலும் கண்கள்சிவந்து, நெருப்புப்பொறி சிதறவும் பக்கத்திலிருப்பவர்கள் பதறவும் வாய்மடித்துப்பற்கடித்து மீசைதுடிக்கப் பெருமூச்சுவிட்டு, சபையிலிருக்கும் வெகுபேர்களையும் நோக்கிகேட்டீர்களா அரசர்களே! இவனுடைய அயோக்கியத்தை அறிந்துதான் நான் எழுந்துபோய்விட்டேன். நீங்களெல்லாரும் என்னை மறுபடியும் வரவழைத்தது இந்த அவமரியாதையைப் பெறுதற்கென்று தோன்றுகிறது ஆகிலும் பெரிதல்ல, (கோடாலிக்காம்பு குலத்துக் கீனம்) என்பதுபோல ஒருவனுக்குத் தூதாக வந்தவனை வழிமடக்கி விருந்து செய்விக்கவும், உறவாடவும், இவனுக்கென்னகாரியம் ? இவனாரவன் ? இவனெப்படிச் செய்வானென்று சிறிய தந்தையாகிய விதுரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றான்.

ஓ நன்றியற்ற விதுரனே! தன்னுண்மையினாலேயும் சவுந்தரியத்தினாலேயும் வசன சாதுரியத்தினாலேயும் மயக்கி, என்செல்வத்தைப் பிடுங்கிப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று வந்தவேஷதாரி என்வீட்டிற் சாப்பிடாமல் உன் வீட்டுக்கு வந்தால், அவ்விடத்திற் சாப்பிடாமல் இவ்விடத்திற்கேன் வந்தீர் அதுமுறைமையல்லவே என்று திருப்பிவிடாமல் அவனுக்கும் அவன் சேனைகளுக்கும் திவ்விய போஜனஞ் செய்துவைத்த காரியமென்ன வென்று கேட்டு மீட்டும் அருகிலிருப்பவர்களையும் நோக்கி என்றந்தையுடன் கூடப்பிறந்தோ னென்றிருக்குந் தோஷத்தினால் இவனுக்கும் இவனைச்சார்ந்த பேர்களுக்கும் அன்னவஸ்திர பூஷணாலங்கிர்த வாசனாதிகளெல்லாம்இவ்விடத்தில்நடந்துகொண்டுவர, அவ்விடத்திற் பட்சம்வைத்து, என்பகையாளியைத் தனக்கும் பகையாளி யென்றெண்ணாமல் (மாமிமேற்கையும் வேலியோரத்திற் கண்ணும்) என்னும் பழமொழிபோல் என்னிடத்திற் சுகமனுபவித்துப் பாண்டவர்களிடத்திற் பலனைக்கொடுக்கும் பட்ச முடையவனாய் முடத்தெங்கைப் போலிருக்கின்ற நன்றிகுன்றிய

இந்தப்பாவியை யோசிக்குமிடத்தில், ஒருதாசியானவள் பத்துபணங் கொடுத்துவருந் தலைவனிடத்தி லிருக்கும்போது, மற்றொரு நாயகன் வந்து பதினைத்துபணந் தருகிறேனென்றால், பழயவனைவிடுத்துப் புதியவனைக் கூடிவாழ்வதும் தன்னையனுபவித்தவன் ஊர்ப்பிரயாணம் போனாற் பிரியாவிடை நாயகிபோற் பின்றொடர்ந்து, கண்ணீர் சோரவிட்டுத் தேம்பி வெம்பி வருந்திவழிவிட்டுவாடி நிற்கும்போது இவளுக்குரியவன் தயிரியஞ்சொல்லி என்பிராண நேசியே! இன்னும் பத்துதினத்தில்வந்து விடுகிறேன் நீபோவென்று சொல்லிவிட்டு அவன்போக, இவள் அவன்போனவழியைப் பார்த்துக்கொண்டு மயங்கியிருப்பவள்போல் அவன்தலை மறைகிறவரைக்கும் நிற்கும்போது அதற்குமுன் வருஷத்தில் இவளைவிட்டுப்பிரிந்த ஒருநாயகன் அப்போது ஊரிலிருந்து வரக்கண்டு அவனைக் கட்டிக்கொண்டழ அதற்கவன் ஏண்டிகண்ணே அழுகிறாயென்று கேட்கும்போது, நீங்கள் ஊருக்குப்போங்காலத்தில் வழிவிட்டுப்போனேனே, அன்றுமுத லின்றுவரையில் நித்தியம் இந்த இடத்திற்குவந்து நீங்கள் அடிவைத்து நின்ற இடத்தை முடியினால்வணங்கித்,தெய்வமே!எங்களிருவரையும் பிரித்த நீ என்றைக்குக் கூட்டிவைப்பாயென்று இறைஞ்சிக் கொண்டிருக்கின்றேனென்ன. அந்தச்சொல்லை வந்தபேதைமகன் கேட்டுமயங்கிக் கையிலுள்ள சம்பாத்தியமெல்லாங் கொட்டிக்கொடுத்தான். இப்படிக்குத் தந்திர உபாயத்துடன் சமயோச்சிதமாய்ச் சதி செய்யத்தக்கது தாசிகளின் குலாசாரதருமம் ஆதலால் அத்தன்மையவாகிய நமது அரண்மனைத் தாசியின் வயிற்றிற்பிறந்த இந்தவிதுரனுக்கு (குலத்தளவே யாகுங்குணம்) என்பது போலச் சொந்தக்குணம் வருமல்லாமல் வேறுகுணம்வருமா? நாம்வெறுத்துப் பேசுவதில் தன்னவன் பிறனவனென்னுந் தாக்ஷண்யமுறுமா? மானமீனமில்லாதபேர்க்கு வம்சமென்ன சதமா? இனிக்காரியமில்லையென்று துரியோதனன் சொல்ல, சபையிலிருந்த யாவர்களும் வாய்மையெல்ல, கொல்லத்தக்க கோபத்தோடு வில்லையுடைய விதுரனெழுந்து, குபீரென வியர்த்துவழிய இழிந்து இருகண்களு மெரிந்துஜொலிக்க, அக்கினிக்கொழுந்து கபகபவென்றெரிந்து பறக்கத், தன்னைத்தான்மறந்து வாய்திறந்து இதனைப் பேசுவதானான்.

அடா துரியா! இந்த ராஜசபையிலே விசுவாசநேசர்களுக் கெதிரிலே இடக்கர்மொழியாக இகழ்ந்துபேசிய இடும்பா! இதோ உனதுநாக்கையும் அந்நாக்கைவெளிப்படுத்தியஉன்வாக்கையுமிழுத்து எனது கைவாளாற்போக்குகிறேன். உதிரம் புரளும்படி யாக்குகிறேன் உன்தலையையு முருட்டுகிறேன். துன்மார்க்கப் பயலே! இன்னமுயிருட னிருக்கின்றையோ! ஓ! ஓ! துஷ்டாவென்று எதிர்நோக்கிஎழுந்து உறுக்கிவரும்போது, உடனே சிறிது சாந்தமுண்டாகித் தயைபிறந்து அந்தோ! அடா பாவி! இந்தவசனத்தை என்சிந்தைவருந்த எப்படிசொன்னையடா துரோகி இன்னேரங்காக்கைகழுகுகளுக் கிரையாக்கிவிடுவேன் அடா கர்மி! சிறியதந்தையாயிருந்தும்தெரியாதபிள்ளைசொன்னவார்த்தையை க்ஷமிக்காமல் துரியோதனனுடைய தலையையறுத்தான் விதுரனென்று தேவர்கள் பழிப்பார்கள், மற்றயாவரும் நகைப்பார்கள், அதனாலென்னுடைய நன்னெறி நன்னடை நன்னலமெல்லாம் நலியுமென்றெண்ணி மனம்பொறுத்தேனே யல்லது. என்னை இகழ்ந்துபேசிய உன்னைஒருபொருட்டாகநினைத்து நின்றவனல்ல.இதுவரையிலும் உயிருடன் வையேன். உன்காலம் நல்லதாச்சுது உலுத்தனே! மன்னர்க்குரிய சுற்றங்களைத் தழுவிவாழ்பவன் வேந்தன் ஆகையாலும் தூதாக எவர்கள்வந்தாலும் அவர்களை வரவழைத்து அந்தராஜ ரகசியமெல்லாந் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய அக்கரைக்காரன் நானாகையாலும் அந்தமுறையின்படிக்கு நானெதிர்கொண்டுபோய்ப் பிரார்த்தித் தழைத்துவந்து விருந்துஞ் செய்தேன் உறவாடினேன் அவருடன் கலந்துகொண்டு பாண்டவர்களுடைய எண்ணங்களெல்லாம் அறிந்துகொண்டேன் தூதுவந்தவருடைய மனோபீஷ்டமுந் தெரிந்துகொண்டேன் இப்போது தானென்ன? எப்படியுமென்தமயன் பிள்ளைகளாகிய பாண்டவர்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தால் என்னைச்சம்ரக்ஷணை செய்யமாட்டார்களா அல்லது அவர்களுக்குப் படைத்துணையாய்ப் போவேனாகில் உலகத்து ராஜர்களும் நீயும் வேண்டாமென்று என்னைத் தடுக்கக்கூடுமா! இல்லை உன்தடைக்குப் பயப்படத்தக்கவனா?

இவ்வுலகமுழுமையும் பாண்டவர்கள்வசம் ஒப்பிவைக்கச் சத்தியில்லாதவனு ? அடா புத்தியில்லாதவனே ! நாம் அப்படி செய்யலாகாது நாமிருந்தும் தாயாதிகள் கலகப்படக்கூடாது ஒருவிதசமரசமாய்ப் போகட்டுமென்று உன்னினதேயன்றி வேறல்ல. அப்படி இருக்க இப்படி உன்மனம்போனபடி பேசினுயல்லவோ நல்லதாகட்டும் உங்களிருவருக்கும் நாளைநடக்கப்போகிற யுத்தகளத்தில் தாசிப்பிள்ளையாகிய நான் உனக்குதவியாக விருந்துவெற்றி பெறயுத்தம் பண்ணப்போகிறதில்லை. இந்தச்சபையறிய சொல்லுகிறேன் இதுசத்தியம் சத்தியமென்றுசொல்லிச் சண்டைசெய்யாத என்னண்டையில் இந்தவில்லிருக்க லாகாது இருந்தாலோ (பெற்றமனம்பித்து பிள்ளைமனங்கல்லு) என்னும் பழமொழிபோற் சமுசாரிப்பிள்ளையாகிய உனக்குபகாரஞ் செய்யச்செய்யும் ஆகையால் இதோமகாபாவிக்குத் துணையாகாதபடி நான் வைத்திருந்த வில்லைவெட்டுகிறேன் பாருங்கள் சபையாரேயென்று கூவித் தன்னுடையவில்லை உடைவாளினுல் இரண்டு துண்டாக வெட்டியெறிந்துபோட்டு, விதுரன் தனது அரண்மனைக்குச் சென்ருன். இப்பால் சபையில் நிறைந்திருந்த அரசர்களெல்லாரும் சஞ்சலப்பட்டுத் தளர்ந்து, ஐயோ ! தேவர்களிடத்திலுள்ள விற்களிற்சிறந்தது பரமசிவனுடையபினகமும் விஷ்ணுவினுடைய சாரங்கமும் ஆகிய இவ்விரண்டுமாம் இவ்விரண்டும் ராஜவம்சத்திற் பிரபலித்திரா நின்ற அருச்சுனனிடத்தி லொன்றும் விதுரனிடத்திலொன்றும் வந்திருக்கின்றதென்று எண்ணிமகிழ்ந்திருந்தோம் அவ்விரண்டில் இன்றையதினத்தில் ஒன்றறுந்தது மற்றொருவில்லைக் கைகொண்டிருக்கும் அர்ச்சுனன் தேர்மீதேறிப் போர்புரியவருவானுகில் அவன்வில்லுக் கெதிர்வில். யாரிடத்தினுமில்லையே. நமக்குயாதொரு திக்குமில்லையே இனியெப்படியென்று அங்ஙனே சிலர் யெங்கித் தூங்கினர்கள் அந்தவேளையில் வீஷ்மரானவர் துரியோதனனை நோக்கிச் சொல்லுகின்ருர்.

அப்பா துரியோதனு ! இதென்ன விபரீதகாலம் விளைவித்துக்கொண்டாய் ? தருமசாஸ்திரம்- நீதிசாஸ்திரம்-இராஜதருமம்- இவையெல்லாம் பழுதுபடும்படி சிறியதந்தையின் சிந்தைவருந்தத் தீங்காகியமொழிகளைச் சொல்லித் திரிலோகமும் புகழும்படியா யிருந்த அவன்வில்லை அவனேவெட்டி யெறிந்து, தன்பிராணனிருக்கிறவரையில் உனக்குச் சகாயஞ்செய்கிறதில்லை யென்று பவிருஷமுஞ்செய்து, தீராப்பெரும்பகையை மேற்கொண்டுபோம்படி செய்துகொண்டாய், நமக்கிருக்குஞ் சத்துருக்களை நீசாதிக்கப்போகிறது தெரித்தேயிருக்கிறது நாங்களனைவரும் வேண்டியபடி என்னபாடுபட்டு யுத்தஞ்செய்தாலும் பள்ளமுள்ள இடத்தில் தண்ணீர்சேருமாப்போற் பாபரகிதளாகிய பாண்டவர்களிடத்தில் ஜயஞ்சேருமேயன்றி வேறல்ல ஆகையால் எங்களைத்தள்ளு மற்றயாவரைக்கொண்டு ஜெயம்பெற விருக்கின்ருய்? என்னதிடதயிரியத்தைக் கண்டு இப்படி தலைகுலுங்கப் பேசினுய் ஐயோ ? பெரியோர் சிறியோரென் றெண்ணமற்பேசினையே அந்தப்பாவம் சத்துருக்களுக்குமுன்னே தலைகவிழ்ந்து சகலவளமுடைய பூமியையுமிழந்து, போர்முகத்தில் விழுந்து போங்காலநேரிட்டதாய்த் தோன்றுகிறதே (ஆராலேகெட்டாயென்ருல் நோராலேகெட்டேன்) என்னும் பழமொழியை இங்கு உன்னிடததிற் கண்டேன். "காலயஸ்குடிலாகதி" என்பதுபோல் வினைவசத்தால் விபரீதம் விளைந்துவிட்டது என்று பலவாருகச்சொல்லி வெறுத்துக்கொண்டபிதாமகனைப்பார்த்துப் பேரனுகிய துரியோதனன் சொல்லுகின்ருன்.

ஐயா இந்தவிதுரனை யல்லது வேறுவில்லாளிகள் இவ்விடத்திலில்லையோ ? பஞ்சாங்கம்போனுல் அமாவாசியுங் கூடப்போய்விடுமோ வாழ்க்கைப்படும் பெண்ணுக்குச்சீப்பொடிந்து விட்டால் தாலிகட்டார்களோ ஓ பாட்டனுரே ! ஒருஊரிற்சாவற்கோழியும் கும்படிச்சட்டியும் வைத்துக்கொண்டு ஒருகைம்பெண்கிழவியிருந்தாள் அவளுக்கு ஏதோ அந்த ஊரார் பேரிற் கோபம்வந்து ஆ ! ஆ ! அப்படியா ! என்கோழியாற் பொழுதுவிடிகிறதும் கும்படிச்சட்டியாற் கஞ்சிகாய்ச்சிக் குடிக்கிறதுமாயிருக்க, என்னைபகைத்துக் கொள்ளுகிறீர்களா ? நல்லதாகட்டும் இனிமேற்பொழுது விடிகிறதும் நீங்கள் போசனங்கண்டு புசிக்கிறதும் எங்கேபார்ப்போம் உங்கள்வாயில் மண்ணைப் போட்டுவிடுகிறேனென்று அவ்விரண்டையும் எடுத்துக் கொண்டுபோய் தன்துணியால் மூடிவைத்துப் படுத்துக்கொண்டாள்.

நெருப்பு கனிந்து பற்றிக்கொண்டு சாவலுந் தானுமாகத்தானே வாயில்மண்ணைப் போட்டுக்கொண்டிறந்து போய்விட்டாளென்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள் அவளைப்போல் இந்த விதுரன் வில்லைமுறித்துவிட்டால் இந்தவில்லுக்கு அப்பனாகிய வில்லையுடைய வீராள் என்னிடத்திலெத்தனைபேரிருக்கின்றார்கள். அவர்களை சொல்லுகிறேன் கேளும் மிகுதாதாவாகிய என்சகோதரன் கர்னமகாராஜன் விருதுபெற்ற விற்பிடித்து வெளிவருவாராகில், பாண்டவரென்னுஞ் சரகுகள் பறந்தோடவடித்து என்பக்கத்திலிருக்கும் யாவர்களும் விஜயங்கள் பாடும்படிச்செய்வார். தேவரீரிருக்கின்றீர் துரோணர் - கிருபர் - அசுவத்தாமா முதலாகிய அநேகங்கோடி யரசர்களிருக்கவே யிருக்கின்றார்கள், உங்கள் தயவினால் இத்தனைசுத்த வீர ரெல்லாமிருக்க, வழியேபோகிற இடையனையழைத்துவந்து உறவாடி விருந்துசெய்து மேன்மை சம்பாதித்துக்கொண்ட வேசைமகன் வில்லையறுத்தாலென்ன ? அவனை வெறுத்தாலென்ன ? அவன்போனாலென்ன? உயிரோடிருந்தா லென்ன ? ஒருவேளை பாண்டவர்கள் பக்ஷத்திற் சேர்ந்து நமதுபேரிற் சண்டைக்கு வந்தால்தானென்ன ? இதுகளுக்கெல்லாம் நான்பயப்படேன் என்றுவிளம்பிய துரியோதனனுக்கு அண்டையில் நின்றிருந்த அங்கதேசாதிபதியாகிய கர்னன் சொல்லுகின்றான்.

கேளும் சபையிலுள்ளவர்களே ! அர்ச்சுனன் தலைக்குலக்ஷயம் வைத்திருக்கும் வீரன் நானொருவனிருக்க, விதுரன்கையில் வில்லைப் பெற்றாலென்ன? அற்றாலென்ன அவனால் அருச்சுனனை ஜெயிக்கக்கூடுமா ஒருக்காலுமில்லை இதோ எல்லோரு மறியச்சொல்லுகிறேன் இளங்கன்றால் விளாங்கனி எறிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்வந்து தேர்விட்டாலும் இந்திரன் முதலாகிய எண்டிசைபாலர் சந்திரசூரியர்முதலிய சகலரும் அவர்களுக்குப் படைத்துணைவந்து பாணந்தொட்டாலும் விஜயனை நானே வெல்லுவேன் என்னிடத்தில் வளர்ந்துவரும் நாகாஸ்திரத்தாற்கொல்லுவேன் இவ்விருதிறவர் படைகளிலே எனக்குமிஞ்சிய வீரர்கள் ஒருவருமில்லையென்று துரியோதனனுடைய பாட்டனுக் கெதிரிற் கற்பகமு நாணக் கொடுக்கும் கர்னன் சொல்ல வீஷ்மர் கேட்டு மிகுந்த கோபங்கொண்டு, அடாகர்னா தேவர்களாலுஞ் ஜயிக்கப்படாத காலகேய நிவாத கவசரை ஒருநொடியிற் பனிபோலாக்கி. இந்திரலோகப் பட்டாபிஷேகத்தாற் சூரியனைப் போற் பிரகாசித்து மேன்மையுற்ற கிரீடிக்கு நீயோ எதிராகிறவன்? சந்திரனுக்கு முன் சுக்கிரனீடு படுவனோ? அப்படிபோல் அவன் முன் நீ ஒளிமழுங்கிப்போவாயல்லது, அவன் திருஷ்டிக் கெதிர்ப்படமாட்டாய். ஆனால் நீ வாய்வண்மைபேச்சில் வல்லவனேயன்றி வில்வண்மைபோரில் வல்லவனல்ல உன் காலமெல்லா மிப்படியேகழித்துவிட்டாய் நீ சொல்ல வந்தது போதும்போதும் வாயைமூடென்று வீஷ்மர்சொல்ல, கர்னன் சொல்லுகின்றான். ஓ வீஷ்மாச்சாரியரே! இதுவரையிலும் இந்த மகாராஜனுடைய அன்னத்தையும் சொர்னத்தையும் ஆபரணத்தையும் வஸ்திரத்தையும் அனுபவித்து, சமயம் வந்தபோது சத்துருக்களின் தோளாண்மையைப் புகழ்ந்துபேசுகிற வீரந்தங்களைப்போல் நான் கற்கவேயில்லை. நீ ராகையால் இப்படி வியந்துபேசுகிறீர். நான் அப்படி வேளைக்கொருபேச்சு விதம் விதமாய் பேசமாட்டேன் தண்டிற்போனா விரண்டிலொன்று சாதிப்பேன் என்னை நம்பியபேரை என் பிராண னிருக்குமளவும் எருமையின் வாலைப் பற்றி ஆற்றிலிரங்கிப் பிராணனிழப்பவரைப் போலக்கைவிடமாட்டேன் ஈரேழுபதினான்கு லோகத்துள்ள வீரர்கள் என்பேரிலெதிர்த்தாலும் வெல்லுவென் முத்தொழில் காரணராகிய மூவரும் வந்தாலும் என்பாணத்திற்கு இடைந்து போகும்படியாய்க் கொல்லுவேன் நாளை உமது சின்னகண்ணாலே பார்க்கவே போகின்றீர். என்று கர்னன் பகரவும் அதற்குக் காங்கேயர் நகைத்து, (கெட்டிக்காரன் புளுகுஎட்டு நாளைக்குள் தெரியும்) என்பது பொய்யோ ? ஐயோ! நாங்களே பார்க்கப்போகிறோம். அப்பா அங்கதேசாதிபதி வீணாய் அவசரப்படாதேயென்று அதட்டிக்கூறி, இப்போ தாகவேண்டிய தென்னவென்று நாரதர்முதலான ரிஷிகள் மூவருக்கும் நமஸ்கரித்து அவர்களை யதாஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளுங்க ளென்று விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தாமுந்தம்முடைய அரண்மனைக்குச் சென்றார். பின்பு துரியோதனன் தன்னைச்சார்ந்த சகலருக்குஞ் செலவு கொடுத்துத், தானுஞ்சபையை விட்டெழுந்து அந்தப் புரத்திற்குப் போனான் திருத்துழாய்

மாலைதரித்த தேவாதிதேவனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியும் சாத்தகியும் சேனா சயினியங்களுடன் விதுரன் வீட்டுக்குச் சேன்றார்களென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கின்றோமே, அவ்விடத்தில் நடந்த அதிசயங்களைக்கேளும் ஜனமேஜெய மகாராஜனே! விதுரன் வீட்டுக்குச் சென்ற வேதநாராயணன் மாணிக்கச் சிங்காசனத்திற் கொலுக்கொண்டிருக்க நாரதர் கண்ணுவர் சமதக்னி முதலாகிய பெரியோர்கள் வந்து கிருஷ்ண சுவாமியைக் கண்டு தேவரீர் சபையைவிட்டெழுந்து வந்தபிற்பாடு மிகுகோபியும் வெகு பாபியும் பிடிவாதக்கார லோபியுமாகிய துரியோதனன் விதுரனை இழிகுறைவாகப் பேசினான் அந்த விதுரன் கோபித்துத், தன் கையிலிருந்த வில்லை வெட்டிப் போட்டுவந்து விட்டான். அப்பால் வீஷ்மருக்குங் கர்னனுக்கும் வெகுவாய்ப் பலவார்த்தைகள் வளர்ந்தன அவருமவன்மேல்வெறுத்தெழுந்து அரண்மனைக்குப் போனார். மற்றியாவருஞ் சபைகலைந்து போனார்களென்று சொல்லிவிடைபெற்றுக்கொண்டு முனிவர்மூவரும் தங்கள் தங்கள் கதியைநோக்கிச்சென்றார்கள்.

இப்பால் வில்லை வெட்டிமுறித் தெரிந்த விதுர ராஜன் தனது வீட்டுக்கு வந்து, திரிலோகநாயகனுடைய சீர்பாதங்களில் வீழ்ந்து தெண்டனிட்டுக் கைகட்டி வாய்புதைத்துக் கொண்டுநிற்க, அவனை மயன் உளுக்காருமென்று உபசரித்துரைத்து, ஓ! விதுர ராஜனே! நானொரு ஆச்சரியங் கேள்விப்பட்டேன். அதாவது பூமண்டலாதிபர் புகழும்படி யாகிய வில் உமது கையிலொன்றும் அருச்சுனன் கையிலொன்றும் இருந்தது அதில் இன்று உமதுவில் குன்றிப்போனதாய் தெரியவந்தது அஃதென்னகாரணம் சொல்லுமென்று சுவாமியாகிய சதுரன்கேட்கப், பூமியாளும் விதுரன்சொல்லுகின்றான் நேமியையுடைய சுவாமியே! கேளும் பூமியை ஆளுகிறவன் காமியாயும்வாமியாயும் கோபியாயும் லோபியாயும்இருப்பானாகிற், கடவுள் அவனைக் கெடுத்து விடுவார். காரியாகாரியந்தெரியாத ஒரு கயவனுக்கு ஆகிறகாரியமிது அழிகிறகாரிய மிதுவென்று அருகிலிருக்கும் பெரியோர் உரியோர் மந்திரிமார் முதலாகியபேர்கள் புத்திமதி சொன்னால் அதனைக்கேட்கவேண்டும். கேளாதவனாயிருப்பானாகில் மீளா நரகத்திற் கிரையாவான். ஆகையால் இந்தத் துரியோதனனோ சாத்தியா சாத்தியந் தெரியாத வயித்தியனைப்போற் சாகிறதும் பிழைக்கிறதும் அறியான் சாஸ்திரப் படிக்கும் நடக்கான். சத்தியசவுசமுந்தேறான். பெரியோர் சிறியோரென்றறிந்து பேசான் இத்தன்மைவாய்ந்த பேதையாகிய துராத்மாவுக்குப் பிணைப்பட்டுத் துணைப்பட்டு போர்க்களத்திற்போய் விழுந்து போர்புரிந்து புரவலர் முதலிய சேனைகளைக் கொல்லுவதைப் பார்க்கிலும் யுத்தகளத்திற்குப் போகாமல் யாத்திரை போவது உத்தமமென்றெண்ணிவில்லை வெட்டியெறிந்தேன். தீங்கினருக் குபகாரம்செய்யுஞ் செல்வருக்குத் தீங்குவரும் அதைவிட செற்றுப் போவது மேலென்று பெரியோர் சொல்லும் உரியமொழியொன்றிருப்பதனால், மனம் வெறுத்து வந்தேன். மேலும் "செல்வம் வந்துற்றகாலை தெய்வமுந்தவமும் பேணார் சொல்வன வறிந்து சொல்லார் சுற்றமுந் துணையு நோக்கார், வெல்வதே கருமமல்லாமல் வெம்பகைவலி தென்றோரார், வல்வினை விளைவும் பாரார் மண்ணின்மேல் வாழுமாந்தர்" என்பதுபோல, ஓ கிருஷ்ணமூர்த்தியே! ஐஸ்வரியம் வந்தால் தெய்வத்தையும் தவத்தையும் கொஞ்சமேனும்தொழார்கள்பேசத்தக்கமுறைமை யறிந்தும் பேசார்கள். பந்து ஜனங்களையும் தோழமையாகிய பேர்களையும் கண்ணெடுத்துப் பாரார்கள். தாங்கள் வெல்லவேணுமென்று கருதுவதேயல்லாமல் எதிரியின் பலத்தை யெண்ணார்கள் இதனால் விளையப் போகிற வினைமுட்டையையும் யோசிக்கார்கள். அவர்கள் யாரென்றால் இவ்வுலகத்தி லுள்ள சாம்பிரதாயமற்ற மனிதர்கள் இப்பேர்ப்பட்ட மாதாந்தகாரத்தை மகமேருவா யெண்ணியிருக்குமனிதர்களில் தலையானவன் இந்தத்திரியோதனன். அதேனெனில் நமது குலபந்து விற்சிறந்த நாயகனாகிய நீர் இவ்விடத்திற் கெழுந்தருளப்பாக்கியம் பெற்றும் மனங்கலந்து பேசிவணங்கி வாடியபயிருக்கு மழை பொழிவதுபோற் பாண்டவர்களுக்கு நாட்டைக் கொடுத்து ஒத்துவாழ்வோமென் றெண்ணாமல், என்னையுஞ் சின்னச்சொல்லாலேசிக் கோபமுங் கடினமுங்காட்டி முகங்கூசப்பேசுந் துரியோதனனென் னுங் கர்மியின் முகத்தில் விழிக்கலாகாதென்று மனங்கசந்து அவனுடையதலை

யைவெட்டுதற்குப்பதிலாக என்கை வில்லைவெட்டியெறிந்து போட்டேனென்று விதுரமகாராஜன் சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட அரிவாசுதேவன் துடிதுடித்துப் பதை பதைத்துக் துரியோதனனுஞ் சேனைகளும் நாளை குருக்ஷேத்திரத்தில் யுத்தத்திற்கு வரும்போது நீர் வரமாட்டீர்போலுமிருக்கின்றதே. அப்படி செய்யலாகுமா? அவன்றான் அறியாதவன் தெரியாமற்சொன்னாலும் அருமையாகியவில்லை முறிக்கலாமா? யுத்தத்திற்கு வராமலிருக்கலாமா? இது தருமமல்லவே யென்று சாமிசொல்ல, நான் செத்தாலும் வரப்போகிறதில்லை யென்று விதுராராஜன் ஸ்திரமாகச்சொல்ல அதைக் கண்ணன் கேட்டு, அப்படியா நீருஞ் சபதசத்தியந் தப்பாதவர் நாமென்னசெய்யலாம். துரியோதனனுடைய காலகதி இப்படி யாச்சுதென்றுவிசனப்பட்டு, விதுரனுடைய உள்ளத்துணிவை யறிந்துகொண்டு, ஐயோ! நெருப்பானது எவ்வளவு விரகுகள் போட்டுக் கொளுத்தினாலும் நெய்யைச்சொரிந்தாலும் குங்கிலிய கர்ப்பூரங்களைக் கட்டிகட்டியாய்க் கொட்டினாலும், காற்றுசகாயமில்லாதபோது சற்றுமெரியாதுஅதுபோல் எத்தனைபலாபலங்கள் துரியோதனனுக்கிருந்தாலும், உமது சகாயமற்ற படியினால் அவைகளொன்றும் உபயோகப்பட மாட்டா. உமது புத்திரராகிய பாண்டவர்களுக்கு நல்ல காலமும் நாடும் கிடைத்ததென்று இன்று நம்பினேன். அது உமது விற்செய்த சகாயம் ஆக்களும். மேலும் பெரியோர்சொல்லிய தருமங்களில் "அன்னையும் பிதாவுமுன்னறிதெய்வம்" என்றிருக்க உம்மை அவமதித்துப்பேசினனல்லவா? அவனுக்கேகேடுவரும். நீர் விசனப்படாதீர் விதுரரே! நான் இங்கு தூது வரவும், நீர்நம்மை யழைத்து உபசரிக்கவும், அவனந்த ராஜசபையிலே உம்மை யிழிவாகப் பேசவும் நீர் வெகுளிமேற்கொண்டு வில்லை வெட்டவும், இதுகளெல்லாம் என்னால் வந்ததல்லவோ? நான் வராதிருந்தால் இவ்வளவு துன்பம் உமக்கு வராதே நான்பாவியானேன் விதுரரே! என்னை பற்றி மனம்பொறுமென்று உபசரிக்க. அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட உடனேவிதுரனெழுந்துவிழுந்துதொழுதுசுவாமி தேவரீரிப்படிச் சிந்தையில் நினைக்கவேண்டியதில்லை. அவன் கெட்டான் துஷ்டன் தமது எண்ணம் நிறைவேற வேண்டியதே என்னிஷ்டமென்று விதுரன் சுவாமியொடு நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

கண்ணன் குந்திதேவியிடஞ் செல்லுதல்

அப்போது சுவாமி விதுரனை நோக்கிக் குந்திதெவியாகிய எங்கள் அத்தை யிருக்கும் இடத்திற்சென்று கண்டு, பாண்டவர்கள் பட்சமாகச் சொல்ல வேண்டிய வார்த்தைகளுஞ் சொல்லி நமஸ்காரமும் பகர்ந்து வருகிறேன் விடைதாரும் என்று புறப்பட்டுச், செந்தாமரைப்பாதங்கள் நேராக நடந்து வருவதாயினர் இவ்வாறு கபடநாடக சூத்ராவதாரியாகிய கண்ணன்பெரியவரண்மனையி லிருக்கும்பாண்டுபூபதியினுடைய தருமபத்தினியாகிய குந்திதேவி என்னும் அத்தையாரிருக்கும்அந்தப்புர வாயிலுக்கு நேராகவருவதைக் குளிர்ச்சிபெற்ற பூரணசந்திர விம்பமுகத்தையுடைய குந்திதேவி யானவள்கண்டு, எதிரோடிவந்து வாரும் வாரும்மருமகனே என்றுவார்த்தையாடமுகம்வாடித் தமது முகத்தை நாடி நிற்கானின்ற அத்தையினது அடியிணையில் வீழ்ந்து தெண்டஞ் சமர்ப்பிக்க, உடனே குந்திதெவி அவரைவாரியெடுத்து, மார்போடணைத்து உச்சிமோர்ந்து உபசரித்து வாழ்த்தி, நீருண்டு சூற்கொண்ட மேகத்தைக்கண்டு நீலக்கலாபம் விரித்தாடு மயிலைப்போல மயிர்க்குச்செரிய மகிழ்ந்து, தம்பி நானொருத்தி இவ்விடமிருக்கின்றேன்யென்றும் என்னையொருபொருட்செய்தும் இவ்வளவு தூரம் வருவதற்குவழி தெரிந்ததோ? மனதுவந்ததோ? மகிழிருந்ததோ? மறவாதிருந்ததே யென்பாக்கிய மென்று அழைத்துப் போய் மணியாசனத்திலிருத்தி, அப்பா மருமகனே! யாவரும் க்ஷேமமா யிருக்கின்றார்களா? நீரிப்போது இந்த அஸ்தினபுரத்துக்கு வந்தகாரியமென்னவென்று கேட்க, ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி நகைமுக முடையவராய் சொல்லுகிறார்.

கேளாய் மாமி நாட்டைவிட்டு நீங்கிக்காட்டிற் பனிரண்டு வருடமுங்கழித்து, உருத்தெரியாமல் நாட்டிலொரு வருடமும் போக்கி, மேட்டிமையாக வெளிப்பட்ட தாஷ்டீகராகிய பாண்டவர்கள் உமக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரந் திக்கு நோக்கி செய்தார்கள் இன்னங்

பதிபுண்ணியத்திற் சேர்ந்து பலனைத்தருவ யாகாதிகிருதுக்கள், அன்னதானங்கள், இவைமுதலியன பசுபுண்ணியத்திற் பாய்ந்து கலந்துசொற்காதி போகங்களைக் கொடுக்கத் தருவ. ஆகையால் எந்தவிதத்திலாவது பேரறிவாளர்கள் யிந்நிலையில்லாக் காயத்தை நிச்சயமாய் நம்பாமல், கெட்டுப்போஞ்செல்வத்தை இஷ்டமென் றெண்ணுமல், விட்டுப்போம் பாலியங்கிட்டு மென்றுண்ணுமல், கஷ்டப்பட்டாலுந் தருமங்களைத் தேடிக்கொள்ளுவார்கள். ஓமெய்விரதனே! இளமை, செல்வம், வலி, வெற்றி, புகழ், மனை, மக்கள், பொன், புவி, நுகர்ச்சிஅழகு, பெருமை, துணிவு, நாள், யிவை முதலியன நித்தியமல்லாத அநித்தியப் பொருளாகிய ஞானம் ,அருள், பொறை, வாய்மை, மேன்மை, மௌனம், மனவூக்கம், தவம், தருமம், தானம், கல்வி, கேள்வி, இவைகளாலுண்டாகுஞ் சற்கருமங்களை விரைவிற்செய்து முடித்தல்வேண்டுமென்று முதியோர் மொழிந்திருக்கின்றனர், மெதுவிற் செய்கிற காரியமுஞ் சிலவுள அவற்றையுஞ் சொல்லுகிறேன்.

விரைவற்றச் செய்யவேண்டுங்காரியத் தைப்பற்றிக்கூறிய சீர்க்காரி ரிஷியின்கதை.

அப்பா அறக்குமாரனே! சீர்க்காரியென்னுந் தபசியாகிய ஒரு ரிஷிக்கு மேதையென்று ஒருபிள்ளை பிறந்திருந்தான் அவன் மன்மதனுக்கு நேராகிய வடிவமுடையவன். ஆதிசேடனுக்கொப்பாக அருமறைகற்றவன். மேலாகிய தபசுகளை மிகவாய்ப்பெற்றவன். இப்பேர்ப்பட்ட பிள்ளையின்பேறிற் பட்சமுடைய மகாதபசியான சீர்க்காரியானவர் ஆசிரமத்திலிருக்கும்போது, பெண்சாதிக்குந் தனக்கும் பிணக்குநேரிட்டு, மரியாதைக்குறைவாகிய சண்டைவிளைந்து, அச்சண்டையிற் பத்தினியானவள் அத்துமீறிப் பேசியபடியாற் குணமாகிய மலைமீதிருந்தவர் கோபமாகிய நிலமீதிறங்கி ஆக்குரோஷப்பட்டு, மேதையென்கிற மெய்யனைப்பார்த்து அப்பா! உன்தாயாகியவிவளை வெட்டிப்போடென்று வெகுளியா லுரைத்து, ஆச்சிரம வீட்டைவிட்டுப் பூச்சரமாகிய சோலையிற் புகுந்து போய்விட்டார். தாயாருக்கு ஆயுள் கெட்டியா யிருப்பதனல் அப்பிள்ளைக்குத் தந்தைசொற்படியே வெட்ட மனதுவாராமல், மெத்தத் துக்காக்கிரந்தனுகி, பத்துமாதஞ்சுமந்து பெற்றெடுத்து வளர்த்துச் சீராட்டித் தாலாட்டிக் காத்திரட்சித்த மாதாவை யெப்படி வெட்டுவேன் ? ஒரு உபத்திரம்பண்ணுமல் அவள் சாகப்போகிறதில்லையே என்கைவாளினுல் என்தாயை நானெப்படி முடிப்பேன்? என்று மனதிலுன்னியுன்னி, இந்தத் தருமசங்கடத்திற்கு நாமென்னசெய்வோம்? தந்தை சொல்லுக்கு மேலாகிய மந்திரமில்லையே. இந்தப்படி நடத்துவது தருமந்தானே? தாயைப் பிள்ளைகொல்லப் போகாதே கொன்முற் பழியுண்டாமே நானென்னசெய்வேன்? என்று மனங்கன்றி இவ்விரண்டு தருமத்திலுந் தன்னுயிரைமாய்த்துக்கொள்வது மேலான தருமமென்று துணிவுகொண்டான்.

இப்படி யிருக்கிறவேளையிற் கோபங்கொண்டு கெடுந்தொழிற்கிசைந்த சீர்க்காரியானவர் சினந்தெளிந்து. ஆச்சிரமத்தை நோக்கித் திரும்பி ஐஐயோ !! பிராணனுக்குப்பிராணனுகிய நமது பத்தினியை வெட்டி விடும்படி குமாரனுக்குச் சொல்லிவந்தோமே இன்னேரம் வெட்டி விட்டானே ? என்னமோ ? தெய்வமே தெய்வமே! நான் போகிறவரையிலும் பொறிவாளனுகிய பிள்ளை வெட்டாமலிருக்கானு ? நான் கோபத்தினுற் கூறினேனென்று தெரிந்துகொள்ளானு? நன்முய்ப்படித்தவன் தாயைக்கொல்லச் சம்மதிப்பானே ? சமதக்கினி சொல்லைக் கேட்டுப் பரசுராமன் தாயைக் கொன்முனுதலா லதுவும் புண்ணியருரைத்த புனிதந்தானே யென்றெண்ணி யொருவேளை புரிந்திருப்பானே அப்படியாகிய தருமபுனிதத் தந்தைவார்த்தையால் முந்தினுலும், தகுத்தகாதென்று எண்ணியப்பார்ப்பதல்லவோ தருமம். பதருதகாரியஞ் சிதருதென்று சொல்லுவதும் ஒருதருமமல்லவா. மேலும், நமது புத்திரன் மெத்தவும்புத்திமான். அவசரப்படமாட்டான், ஆகிலும் தெய்வமிருக்கிறது என்னுயகியைக் கண்ணினுற் காண்பேனே தெய்வமே ஒவினையே நான் ஆச்சிரமத்திற்குப் போனவுடன் என்வயிறுகுளிரப் பண்ணுவையோ வயிறு எரியச்செய்வையோ என்று எண்ணுதுமெண்ணி அகங்கலாய்த்துக்கொண்டு ஆசிரமத்திற்குவந்தார் அப்போது தன்பிள்ளையும் பெணசாதியும் அவ

ரை எதிர் கொண்டுவணங்கி தோத்திரம்புரிய அதுகண்டரிஷி உள்ளங்குளிர்ந்து, கண்ணீர்வெள்ளமாயோடப் புன்சிரிப்பு காட்டி, பிள்ளையின்புத்திக்குமெச்சி, பெண்சாதிக்காசீர் வசித்து, பிள்ளையையும், பெண்சாதியையும், இரண்டுகைகளினுலு மேந்தித்தாங்கித் தழுவி மனங்குளிர்ந்து, மனவனேடு மனைவியர் எதிர்த்தவார்த்தையாடக்கூடாது எதிர்ப்பேச்சில்லா திருந்தால் ஈரேழுலோகத்தையும் வெல்லலாம் இதுதான்பெண்களுக்கிருக்கவேண்டிய தருமம், என்று இரசமாகிய பிரியவசனமும் புத்தியுஞ்சொல்லி, பின்பு மூவரும்பழையபடி நன்மையுடன் வாழ்ந்திருந்தார்கள்

ஆனபடியினுலே. ஓ குவளைமாலைதரித்தகோவே! துணிவினுல் கோபத்தினுல் அதிகாரத்தினுல் ஆக்கினையினுல் அகங்காரத்தினுல், அவசரத்தினுல், பொருமையினுல் பொல்லாங்கினுல் பகையினுல் எண்ணிப் பாருமையினுல் இன்னுமநேகவிதங்களாகிய மதமாச்சரியத்தினுற் கொலைமுதலாகிய பாதகங்களைச்செய்வதற்கு மனதுவருவதுண்டு. கோபமேபாபம். கோபமேகொடியது. கோபமேசண்டாளம். கோபமே மகாபாதகங்களை உண்டாக்குவதற்கு வித்தாயிருப்பது. ஒருவனுக்குக் கோபமுதலிய குறைகளினுற் குற்றம்நேரிடுகிறதா யிருந்தால், சற்றுநேரம் அவற்றையடக்கி, தன்பிழையும். எதிரிபிழையும் ஆராய்ந்து, தனக்குள்ளிருக்குஞ் சாட்சியானவனுக்குச்சரிப்படுத்தி, இது தகும், இது தகாது என்று கண்டறிந்துகொண்டு அவைகளில் தாரதம்மியம் பார்த்துப் பொறுமையாகிய விரதபூஷணத்தைப் பூணுவதே உத்தமத்திலும் உத்தமம். முன்னுரைத்த சிர்க்காரியென்னுந் தவசியின் புத்திரனுகிய மேதை யென்பவன் தகப்பன் பேச்சைக் கேட்டு உடனே தாயை வெட்டிப்போடாமல், தந்தையி னுடைய வார்த்தையையுந் தாயினுடைய மூர்ச்சையையுஞ் சமரசப் படுத்தித் துரிதப் படாமல் நிதானித்த படியால், அம் மைந்தனுந்தந்தையுந் தாயுஞ் சுகப்பட்டார்கள். ஓ தரும நந்தன! இயாருக்காயினும் பொல்லாத பாபங்களைச் செய்ய மனங்குவியுமாகில், உடனே பேரறிவினுலே பிரித்து ஆற்றிவிட்டுக்கோபத்தை மாற்றிவிடவேண்டும். ஆறிப்போனகோபம் அவனுக்கு ஆதரவாகும். அப்போதே இரக்கந்தோன்றும் தீர்க்காலோசனை பண்ணித் துணிந்தபேர்களுக்கு வரும்பலனையும் அரும்பதவியையும் பெருங்கீர்த்தியையும் என்னுலிசைக்கத்தக்கதன்று பொன்னுட்டின் சுகத்தைப் பூரணமாய்ப்பெறுவார்கள். ஆகையால், சற்கருமங்களைச் சல்தியிற் செய்யவேண்டும். துற்கருமங்களைச் சோர்வாய்விடவேண்டும். சீக்கிரத்திற் செய்கிறகாரியமும் மெதுவிற்செய்கிறகாரியமும், இதனுலறிந்துகொள் என்று வீஷ்மர்சொல்ல, தருமராஜன் சந்தோஷப்பட்டு ஐயா! தர்மார்த்த காமமோக்ஷமென்னும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கிலுஞ் சீவனுக் குறுதியாகிய சகாயஞ்செய்யத்தக்கது இன்னதென்று எடுத்துகாட்ட வேண்டுமென்று இறைஞ்சிகேட்க, அதற்கு கங்காபுத்திசன் கரைக்கத் தொடங்கினுர்.

புருஷார்த்தங்களைப்பற்றிக் கூறுதல்

அப்பா உதிஷ்டிரனே! தருமார்த்த காமமோக்ஷமென்கின்ற அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னு நான்கினுள், சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகிய முதன்மையான வீட்டை யெட்டியேறுவதற்கு மற்றமூன்றும் ஊன்றுகோலாயுள்ளன. இரண்டாவது இன்பமென்பது லட்சுமியைப்போலுங் குளிர்ந்த தாமரைமுகத்தளாய் மெதுவாப்பேசுகிற மிர்துபாஷியாய் கோபமில்லாதவளாய், குறைக்குநாய்போற் சீருதவளாய் நோயற்றவளாய் பழிப்பில்லாக்குலத்திற் பிறந்தவளாய், நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு, இந்த நான்குகுணமுமுடையவளாய் மாமியார், மாமனுர், மைத்துனர், மூத்தார், பந்து மித்திராள் யிவர்களுக்கு யிதமபட நடப்பவளாய் விருந்தினரைக்கண்டாற் பரிந்தெதிர் கொண்டு வருந்தி அன்புடன் அன்னம்படைப்பவளாய், நாயகன் சொல்லுகின்ற முறையின் வழியினின்று நடப்பவளாய், மலடியாய்ப்போகாமற் புத்திரபாக்கியமுடையவளாய், யிந்திராணிரதி, யிவர்களைப்போல் யின்பலீலைபுரிபவளாய், அன்னியர்வீட்டில் போகாதவளாய், நித்தியஸ்நான செபதப நியமத்துடன் சூரியநமஸ்காரம்பண்ணி நாயகனுக்கடங்கி நடக்கும் அதிபாலிய முடையவளாய், யின்னும் ஸ்திரீகளுக்குரிய சுப லட்சணமும் நற்குணமும் பொருந்திய பெண்சாதியுடன் மனமொத்து ஆசையாய்க் கலந்து வாழ்வதுதான் யின்பம். இது யிம்மைப்பிரயோசனம். மூன்ருவதுபொருளென்பது, யித்தியாதிகுணங்களமைந்த சொற்றவ

ருத மனையாளுடன் கூடிவாழ்கின்ற இல் வாழ்க்கையில், பிரமச்சாரி, வானப்பிரத்தன், சந்நியாசி, பிதிரர், குரவர், தேவர்கள், விருந்து, ஒக்கல், பெரியோர்கள், மறையோர்கள், யிறந்தோர்கள், ஏற்போர், உறுப்பில்லார், பிணியாளர், விருத்தர், பாலர், சிசுக்கள், மூத்தோர், என்னு மிவர்களையோம்பற்குத் தேடும்பொருள். இதனை வழியறிந்து, முறைமையாய் ஒருவர் மனம்நோவாமல், தன்னைத் தீவினைசாராமல், சோழி, சூது, சொக்கட்டான், சதுரங்கம், இவைமுதலிய பாவச்சொந்தல்லாமல்? கொலை, களவு, கள், காமம், பொய், இவைகளினுல் வருவதல்லாமல். குறைபுகன் றேற்காமல் கணக்கழிவுகூறுமல், நம்பினபோ நடுங்காமல், அடைக்கலம் வைத்தவர்களழாமல், தருமதானச்சாவடி, மடம், ஆலயம், ஏரி, குளம், வனம், தோப்பு, துரவு, இவைகளைச்சார்ந்த விலைகளினுல், மனமடிந்து பிறரிகழாமல், நன்மையிற் கிடைத்தது போதுமென்று சாம்பாதித்தல்செய்து நன்மார்க்கத்தில் செலவழித்து ஜீவகாருண்யனு யிருப்பானுகில், அவனுக்கு இன்மைப்பயனும் மறுமைப்போகமும் உண்டு. மூன்ருவது தருமமென்பது, காலந்தப்பாது நித்தியானுஷ்டான கருமங்களைக்கருதி, குருநாதனையும் ஈஸ்பானையுந் துதித்து, பூசாவிதியும், ஆசார நியமமும் செபதப நமஸ்காரமும் புரிந்து, தானென்கிற ஆணவசுதந்தரத்தைத் தள்ளி, யாவற்றையும் பிர்மமாற்பணமாகத் தத்தப்பண்ணி, அவனல்லது வேறில்லையென்று அறிந்து நடப்பதுவே தர்மம். இந்தத்தருமத்தினுல் இம்மைப் பயனும் அம்மைப்போகமும், உம்மைமோட்சமுங் கிடைக்கும். இம்மைப்பயனுவது, பூமியிற்செல்வம். அம்மைப்போகமாவது, சொற்காதிபோகம். உம்மைப்பயனுவது, இனிமேற்கிடைக்கப் போகிறமோட்சம். தர்மார்த்த காமமென்கிற இம்மூன்றிலும் பரமசுகமான வீட்டினைப்பெறுவதற்கு ஆதாரமானது தருமமே. இந்தத்தருமத்திற்குப் பொருளாயுள்ளது தவம். இதற்குச் சாட்சியாக ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்.

தவத்தைப்பற்றிக் கூறிய மெய்ப்போத ரிஷியின் கதை.

அப்பா பாண்டுவின்மைந்தனே! கடல் வளைந்த காசினியில் திடம்விளைந்திருக்கின்ற தேவப்பிரமாண குலத்திற்பிறந்த ஒருமெய்ப்போத ரிஷியென்றும் பெரியவர். அவர் காமாதிகளைவிட்டு அர்த்தமாகிய பொருள் மேலாசைவைத்து, பூமியெல்லாந் திரிந்து, பொன்னுசையாற்கரிந்து முடிவில் தபசுபண்ணித் திரவியம் பெறவேண்டுமென்று மனதிலெண்ணி ஒரு சாலையேர்ப்படுத்தி அதிலிருந்து தவம்பண்ணுகிருர். அத்தருணத்தில் ஒரு மகாபுருடன் தேவ சொருபசுந்தர திவ்விய திருமங்கள ரூபத்துடன் பிரசன்னமானுன். அவனைப்பெரியவர்கண்டு, அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அடிபணிந்து நின்றனர். அப்படிநிற்கின்ற பிராமணனை அத்தேவபுருஷனேக்கி உனக்குவேண்டியதென்னவென்று வினவினன். அதற்கவர் சுவாமி! எனக்கு மிகுந்த திரவியம் வேண்டுமென்றனர். அப்போது அந்தத்தேவன் ஒருயட்சனை வரும்படியாகிய நினைத்தான். அப்படியே யட்சன்வந்து தொழுதான். அவனை யத்தேவன் பார்த்து, தாமரைமாலை தரிக்கப்பட்ட இத்தப் பிராமணன் எவ்வளவு திரவியங்கேட்டாலு மில்லையென்னுமல் வழங்கிவாவென்று வகுத்தான். அப்போதே யட்சன் அந்தப் பிராமணனைநோக்கி, ஓ ஐயரே நீர் ஆசைப்பட்ட நிதியம் எவ்வளவோ அவ்வளவுந் தருகிறேன் பெற்றுக் கொள்ளுமென்று பொக்கிஷத்தைத் திறந்துவிட்டான். அதைக்கண்ட போதே அவ்வேதியனுக்குக் கியானம் பிறந்து, மனந்தெளிந்து, ஐயோ! ஈதென்ன நம்முடைய அறியாமை எவ்வளவோ அருமையான தவத்தைச் செய்து நிலையற்ற திரவியத்தை ஓர் பெரும் பொருளாய் விரும்பினேம், செல்வம் பிரயோசனமா? தவம்பிரயோசனமா? ஐஸ்வரியத்தினுற் பெருமையும், பூலோகப்பிரதிஷ்டையும், உடலுக்குச் சுகமுமல்லாமல், உயிருக்கென்னசுகம்? இந்தப்பொருளினுலே கோபம், லோபம், மோகம், மதம், மார்ச்சலியம், பகை, மமகாங்காரம், ஆணவம் இவையெல்லாம் விளையும். விருதாவிற் கெட்டேன், என் விரதமெல்லாம் விட்டேன். வீணுசைப்பட்டேன். என்று தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டு, தனக்கெதிரிலே காட்சியாகி யிருக்கின்ற புட்பக விமானனை நோக்கிப் பிரதட்சணம் வந்து நமஸ்கரித்து சுவாமி; அடியேன் மடமையினுற் பொருளைவிரும்பிக் கேட்டேன். தேவரீர் அருள்

செய்யத் துணிந்தீர். இந்தப்பொருள் மருளை விளக்கத்தக்கதது. ஆதலால் ஆன்மாவுக்கு தெருளைவிளக்கும்படியாகிய ஓர் லாபத்தைத் தந்துஅம்மைப்பொருளைக் கைகூட்டிவைக்குந்தருமப் பொருளாகிய தவத்தைப் பெறும்படிக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணுமென்று வேண்டிக்கொண்டார். அப்போதந்தத் தேவனுக்குக் கிருபைவந்து, நீர் நல்லகாரியத்தை நாடிநீர் இதுதான் சாஸ்திரவிசாரணைசெய்துசாதுத்களின் விவேகமுறைமை. என்று தாழ்த்தி, அவருக்குத் தவப்பொருளே சித்திக்கத் தக்கதென்று கிருபைகூர்ந்து மறைந்துபோனான். பின்பவர் உயிருக்குச்சார்பு தருமப்பொருளாகியதவம். இதுவேபிரதானம் இதுவே நிதானம். இதுவே மகாதானமென்று நிச்சயித்து நெடுங்காலந் தவம்பண்ணி நெறிவழிபற்றி வாழ்ந்து நீணிலத்தி லிருப்பவர்கள் தரித்திரப்பட்டு இவரிடத்தில்வந்து வணங்கித் தங்களுக்கு வேண்டியபொருளையும் பட்டாபிஷேக துரந்தரனாகிய வாழவேண்டுமென்கிறபாக்கியத்தையுந் தாருமையாவென்றுகேட்டாலுந் தடையறத்தந்து இப்படி யெவருக்கு மெக்காலத்துத் தருவேனென்று பிரசித்தப்படுத்தி. அவ்வாறே அவரவர்களுக்குங் கொடுத்து ஒப்பில்லாத மெய்ப்போதரிஷி எப்போது மிருந்தார். ஆதலால், காமத்துக்கும் பொருளுக்கும் பெரியது தரும மென்றறிக. இத்தருமமாகிய மூன்றுக்கும் இவற்றின் பயனாகிய வீட்டுக்குந் தவமே ஆதாரமென் றுணர்க. என்றுதானென்பதற்ற வீஷ்மர் சாற்றி, யித்தகைய தபசுக்கு எக்கியமுக்கியமான துணையென்றனர். யிப்படிசொல்லிய பாட்டனை தருமராஜன் பணிந்தெழுந்து, ஐயனே! எக்கியஞ்செய்யும்போது கொல்லாவிரதமேற்கொண்டுபசுபந்தனாதிகளை பரிகரித்துச் செய்யக்கூடாதோ? அதுபற்றித் தேவரீர்திருவாய் மலரவேண்டுமென்ன, வீஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்,

இயாக முறையைப்பற்றிக்கூறிய நாதப்பிர்மரிஷி கதை.

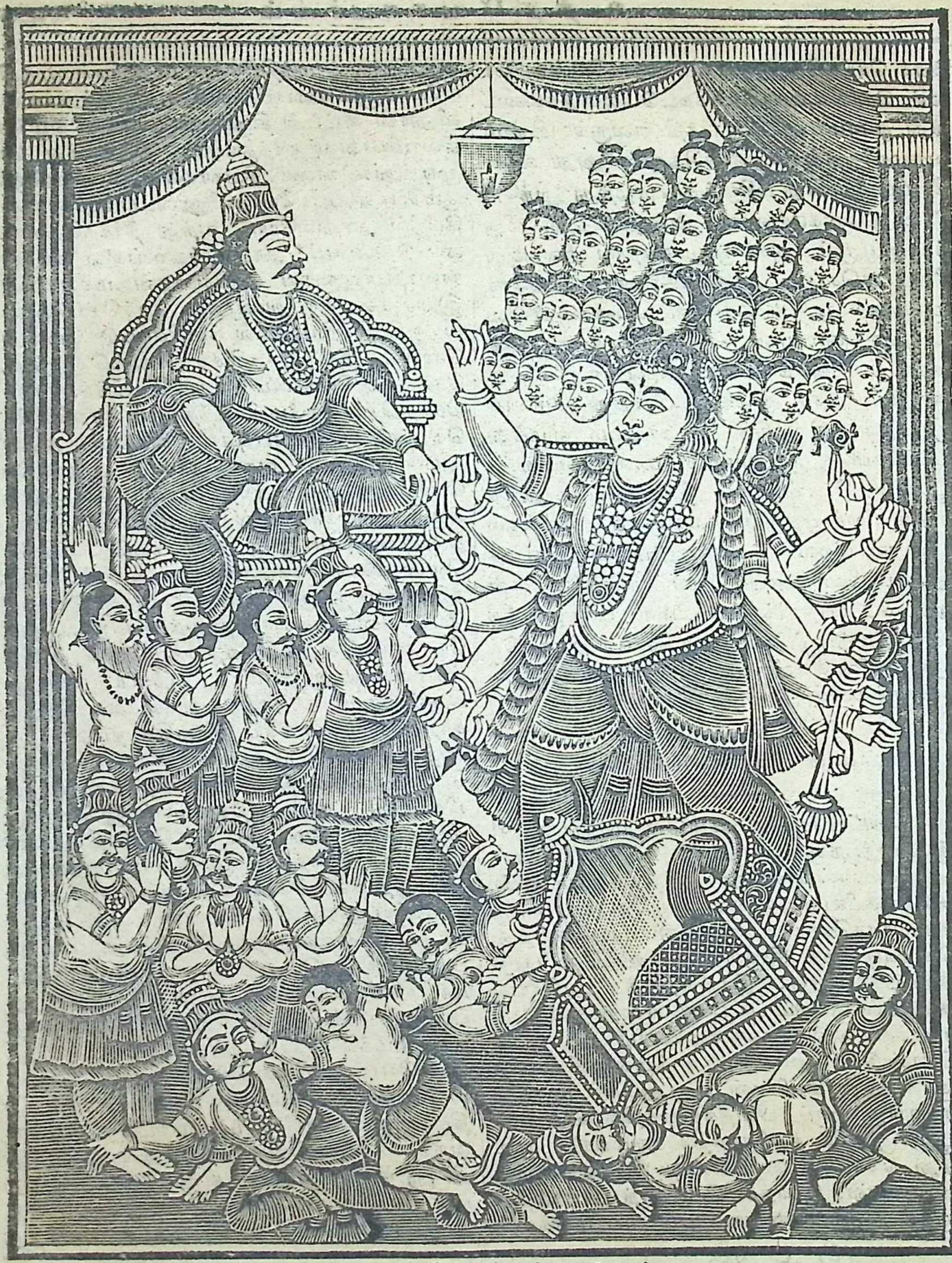
அப்பா குணசாந்தனே! வெதவேதாந்தமான உபநிடதமுதலாகிய சகல கலைக்கியானங்களையும் நன்காராய்ந்துணர்த்த நாதப்பிர்ம மென்றொரு பிராமணோத்தமரிருந்தார் அவர் தன்மனையாளுடன் திரிகுணதோஷமும் சாராமற்கெடுத்துக் கொல்லா விரதங்கொண்டு காட்டிலிருந்து தபதுசெய்து வந்தரர். நாளுக்குநாள் அவருடையதவசு அதிகப்பட்டு வருகிறகாலத்தில், வேதவிதியாய் விளம்பியிருக்கின்ற பசுவபையிட்டு வேள்விசெய்யாமற் சருகுபலாதிகளைக்கொண்டு பசுவபைக்குப் பிரதியாய் ஓமம்பண்ணவேண்டுமென்றெண்ணி, மனமகிழ்ச்சியுடனே அவ்வெக்கியமுடிப்பதற்கு வேண்டியதிரவியங்களை சேகரித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது யிந்த சங்கதியைத்தேவேந்திரனறிந்து, அந்த பிராமணனிடத்திற்கு வந்து, ஓ பிர்மகுலசிரேஷ்டனே! வேதத்திற்சொல்லியிருக்கின்ற சகலயாகங்களுக்கும் பசுபந்தனம் பிரதான மென்றுபேசியும், அப்படியே அநேகம்பேர்கள் நடத்தியுமிருக்க, அதற்கு மாறாக சருகுபலாதிகளைப் போட்டு, எக்கியம்பண்ணுவது உமது குலத்திற்கியல்போ? நீர்படித்ததிறமோ வேதவிதிக்குவேறுபட்டு நீர்நடத்தினால் அது உமக்குச்சொல்லாது அதனால்வரும் பயனுநில்லாது யிது மிகவும் பொல்லாது என்றுபுகன்று புரந்தரன் போனான். அப்பாற் சிலரிஷீஸ்வரர்கள்வந்து, ஓ அய்யரே! விரதமெய்யரே! அக்கினிக்கையரே! நீர் பசுபந்பனமில்லாமல் எக்கியம்பண்ணப்போகிறதாய் கேள்வியானோம் நீரப்படிக்குச் செய்யக்கூடுமோ உமக்கு அது முறைமையாமா அதனால்வரும்பாபம் வீண்போமா விதிதப்பி நடப்பார்க்கு விதித்திருக்கிறதண்டனை வீணாமா இப்படிசெய்வதனாற் பலன்கிட்டுமா நீர்கொல்லாவிரதங்கொண்டிருந்தாலும்வேதத்திற்சொல்லியவண்ணம் பண்ணினால் விரதபங்கமிராது என்றுவிதம் விதமாய்விளம்பினார்கள் அவர்கள்பேச்சையுங்கேளாமல் தனதிஷ்டப்படி யாகஞ்செய்ய எத்தனித்திருந்த பெரியடரை அவருடைய பெண்சாதியானவள்பார்த்துச் சொல்லுகின்றாள்.

கேளும் பர்த்தாவே? தேவேந்திரன் சொன்ன பேச்சையும் ரிஷிஸ்வராள் விளம்பிய விதியையும் பொருட்செய்யாமல், உமது மனம்போனவாறே செய்வதற்கு முயர்ச்சி பண்ணுகிறீர். நமக்கெல்லாம் வேதமே ஆதாரம் அதைத்தள்ளி நடந்தால வேதபுருஷன் உமது யாகத்தையும், உமது விரதத்தையும், நிறைவேற்றமாட்டான். அதனாற்

னைச் செய்யவேண்டிய முறைமையென்று மாமன் சொல்ல,மருமகன்கேட்டு ஆனந்தமடைந்து, ஓமாமா உங்கள் புத்தி எவருக்காகிலும் வருமா? நீங்கள் யோசித்தால் அது வீண் போமா? என்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்து அந்நேரமே அனேகமல்லரை அழைப்பித்து. மிகுந்த ஆழமும் அகலமுமுள்ளதாய் நிலவறை வெட்டச்செய்து அதிலேகிங்கரர் - ராக்ஷதர் மல்லர்கள் முதலியபேர்களை வாளாயுதம்-வேலாயுதம் - சூலாயுதம் - குந்தாயு தங்களுடன் வைத்து, அநேகங் கயிறுகளுடன் பப்பரர்களையும் பதுக்கி, மூங்கிலைப்பிளந்து மேலாக மூடி நவரத்தினகசித சிங்காதனம் மைத்து பக்கங்களில் முத்துமாலை - மாணிக்கமாலை - பூமாலை . பொன்மாலை - இவைகளைத் தூக்கித் தம்பிமார் முதலிய யாவருஞ்சந்தோஷிக்கும் படியாய், பிறவிப் பெருங்குழியில் வீழ்ந்து பந்தபாசப் பிணிப்புற்றுப் பரமதயாநிதியே என்றுகூவிப் பரதவிக்கும்படியான பக்தஜனங்களை அப்படுகுழியினின்றுங் கரையேறி ரக்ஷிக்குங் கருணைக் கண்ணனுகிய அண்ணனுக்கும் படுகுழி யமைத்தான் துரியோதனன்.

கண்ணன் விஸ்வரூபங்கொள்ளுதல்

கேட்டீரோஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இவ்வாறு நஞ்சமுதருந்திக் கஞ்சனைக்கொன்ற அஞ்சனவண்ணனுக்கு சிறிதேனும் எண்ணிக்கையின்றி வஞ்சனையை செய்தானைபஞ்சமாபாதகனென்று பதைத்து பாரைக்கவிந்து கொண்டிருந்த இருளானது உடனே பறந்தோடிப்போயது. இரவில்நடந்த அதிசயங்களை எல்லோரும் பாருங்களென்று தனது கிரணக்கரத்தால் யாவரையுங்காய்ந் தெழுப்பி கொண்டு வருவான்போற் கிழக்குத்திசையிற் சூரிய னுதயமாயினன். மகானுக்கள் முதலிய ராஜராஜர்களும் பிராதக்காலத்தில் ஸ்நானம் பூசைமுதலிய நித்தியவிதிக் கருமங்களை முடித்து கொண்டு வழக்கப்படி இராஜசபைக்கு வந்தார்கள். இராத்திரியெல்லாந் தூக்கமற்றிருந்த துரியோதன ராஜனும் தம்பிமார்களும் சகுனிகர்னன் மந்திரிகள் சாமந்தர்கள் முதலியபேர்களும் சபையில் வந்து நிறைந்தார்கள். விதுரன் வீட்டில் திருக்கண் வளர்ந்தெழுந்த சுவாமியானவர் சாத்தகியுடன் நித்தியக்கடனை முடித்துக்கொண்டு சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும்போது, துரியோதனனுடைய உத்தரவின் பேரில் தூதுவரோடி வந்து தீர்க்கதெண்டனிட்டு, சுவாமி! தூதுவந்த உங்களை எங்கள் ராஜாதிராஜனுகிய துரியோதன மகாராஜன் இராஜசபைக்கு அழைத்து வரச்சொன்னதால் அதி சீக்கிரமத்தில் வரவேண்டு மென்று சொல்ல, இதோவருகிறே னென்றெழுந்து, சேனைகளையெல்லாம் நிறுத்திவிட்டுச், சாத்தகிமாத்திரம் ரதமேறிவரத்தாமும் ரதமேறிக் கொண்டு, திரிதராட்டிரன - வீஷ்மர் துரோணர் - கிருபர் - அசுவத்தாமர் - முதலாகிய பெரியோர்களும் உரியோர்களும் நிறைந்திருக்கும் சபைக்கெதிரில் வரும்போது, இதோ கிருஷ்ணபகவானுஞ் சாத்தகியும் வந்தார்களென்றுபோக தேவேந்திரனைப்போற் கொலுக்கொண்டிருக்கும் யோகபூவேந்தனுகிய துரியோதனனிடத்தில் தூதர்வந்துசொல்ல, துரியோதனன்கேட்டு கிருஷ்ணனைமாத்திரம் விடுங்களென்று ஆக்யாபிக்க, அந்தப்படியே ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி தூதர் வார்த்தையைக்கேட்டு சாத்தகியை வெளியே நிறுத்தித், தம்மை அழைப்பிக்கும் வஞ்சகச் சங்கதியைத் தமக்குள்ளேயறிந்துகொண்டு சந்தோஷசித்தராய் தம் பிசாத்தகி! நான் வந்தகாரியம் இன்றைக்கு நிறைவேறு மென்றுகூறி, தேவாதிதேவனுகிச் சகல ஜீவாத்மாக்களுக்கும் பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீநாதன் கொலுக்கூடத்தில்வரவே, விஷமாகிய அரவக்கொடியோன் மிகுந்த உபசாரத்துடன் லோகநாதனைப் பார்த்து வாரும் ஆசனத்திலிருமென்று கைகாட்டினுன். வீஷ்மர் முதலிய பெரியோரெல்லாரும் ஏதடா அப்பா சுவாமிக்கு இவ்வளவு மரியாதை நடந்தது நமக்கெல்லாம் நல்லகாலம் பிறந்தது. இனியொன்றுங் குறைவில்லை பாண்டவர்களும் செவ்வைப் படுவார்கள் துரியோதனன் புத்தியை ஆண்டவனே மயக்கிவழிக்குகொண்டு வந்ததாக விருக்கின்றதேயென்று சந்தோஷித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகத்தை யாவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் துரியோதன னென்னும் நாசகாலன்யமைத்த

கண்ணன் விஸ்வரூபம் எடுத்தல்.

ஆசனத்திலேறி உளுக்காரும்படிபாய் ஒரு காலையூன்றினர் உடனே மளமளவென்றுமுறிந்து சிங்காதனத்துடன் தேவாதிதேவன் நிலவறைக்குட் போகும்போது ஸ்ரீபாதபங்கஜ மிரண்டும் ஆதிசேடனுடைய முடிக்கப் பாலும் திருமுடி அண்ட கோளகையினடிக்கப்பாலும் பொருந்தும் படி நின்று விஸ்வரூபங்கொள்ள சந்திர சூரியர் இந்திரர்முதலிய தேவர்கள் சப்தரிஷிகள் யாவருஞ் சிரத்திற் கரங்குவித்துத் தெண்டனிட்டுச் சிந்தித்துத்துள்ள நாகலோகத்தாற் நடுங்கி நாங்களெப்படி பிழைப்போமென்றெடுங்கிச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து வந்திக்க அப்போது ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்கும் ஒன்றாய் வளர்ந்த பகவான் அநேகதலைகளும்வேகுவாகிய கரங்களும்மிகுதியாகிய கால்களுமுடையவராய், படுகுழியிலிருக்குமல்லரை- கிங்கரரை-ராட்சதரை -பப்பரரைத் தப்பில்லாமற் கொல்லத்தமது நெட்டைக்கால்களினால் நீட்டி யுதைத்தும் குட்டைத் தாள்களினால் குழுங்கமிதித்தும் மட்டப் பதத்தினால் மாளவதைத்தும்கட்டைக்காலினாற்சகைக்குழைப்பியும் சிலரைத் துவைத்தும் சிலரை மிதித்தும் சிலரையெடுத்துச்சிதறவீசியும் சிலரையொடித்துப் பதறஎசியும் சிலரை நாகலோகத்தில் நசுங்கி விழஉதைத்தும், சிலரைமாகலோகத்தில் மயங்கி யெழவெறிந்தும், இவ்வாறு உதிரவெள்ளம் சபையிலோடி வரும் படியாகப் படுகுழி நிரம்பக்கால்களை வளர்த்திப் பருக்கச்செய்து குடையும்போது, சிலர் சிரமிழந்து நெரிந்தார்கள் சிலர்செவியழிந்து விரிந்தார்கள் சிலர்கரமருந்து உரிந்தார்கள் சிலர் கால்முறிந்து சரிந்தார்கள் சிலர் உடல் நெறுங்கி உடைந்தார்கள் சிலர் ஊனழிந்து சிதைத்தார்கள் சிலர் படைநெரிந்துபிரிந்தார்கள். சிலர் பசியெழுந்து பறந்தார்கள் சுவாமியைத் கட்டவைத்திருந்த பாசக் கயிறுகளறுபட்டுத் தாங்கள் கட்டிக்கொண்ட பெண்சாதி பிள்ளைகளென்னும் பாசந் தங்களைக் கட்டக் கலங்கினவர்களாய் வருந்தி வாளாயுத முடைய வீரர் வாளாலும் வேலாயுத முடைய வீரர் வேலாலும், தண்டாயத முடைய வீரர் தண்டாலும் தடியாயுத முடைய வீரர் தடியாலும் இறக்கவும் வாயுவினால் மகமேருவின் சிகரம்போனது போல் வானத்திற் சிற்சிலவீரர் பறக்கவும் ராக்ஷதருடைய ஆயுதங் கட்டிய பாரித்த உடல்களெல்லாம் யானைக் காலிற்பட்ட சிறு தூறுகளைப்போல் நையவும் வச்சிராயுதத்தினால் ரெக்கை யறுபட்டமலைகள் போலக் கிங்கரர்களெல்லாம் சுவாமியின்காலுதையால் முறிபட்டுப் பறிபட்டு வீழவும் இவ்விதமாகப் படுகுழியிலுள்ளோரெல்லாம் பரதவித்து மாள உழக்கி, பற்பலகாலால் பப்பரருடல்களை வாரி யெறிந்தும் சிற்சில தாளால் கிங்கரர் குடல்களைக் கீறியணிந்தும், பற்பல காலால்இராக்கதரின்சிரத்தைவாரியெறிந்தும் சிற்சில தாளால் மல்லர்களின் கரத்தைவாரி வீசியும் நிர்த்தனஞ் செய்யும்போது, அங்குள்ள எலும்புகளை வாரிவாரி இந்திரலோக முதலான இடங்களில் தமது காலால் வீசிவீசி இறைத்தது எப்படியிருந்த தென்றால் சுக்ரீபனுக்காகத் துந்துபி என்பவனுடைய எலும்பை ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் காலாலுந்திய தன்மை போலிருந்தது. அரசர்களிருந்த சபையெல்லாம் உதிரப்பெருக்கமும்-மூளைநெருக்கமும்-நிணவருக்கமும் - பிணவருக்கமாய்க் குவியச்செய்தது மல்லாமல், அகஸ்தியராற் பாதலத்தழுந்தும் விந்தகிரியைப்போலே எவரையும் மேலோங்கவொட்டாமல் அழுத்திப் பாற்கடலிற் சுழன்ற மத்தாகிய மந்தரகிரியைப்போற் படுகுழியினின்று சுழன்றுசுழன்று கூத்தாடி, ஆகாயத்தில் விரிந்த அனேககரங்கள் தோறும் வேலாயுதம்-சூலாயுதம்-குந்தாயுதம்-சக்காயுதம் - தோமராயுதம் - எறியாயுதம் - ஈட்டி - வல்லயம் - சாங்கு - வாங்கு - கத்தி - கடாரி - இருப்பு லக்கை - கதை - மழு - கொழு - கவண் - கண்டக்கோடாலி - வளைதடி - கொடுதடி - குண்டாந்தடி - சுக்குமாந்தடி - பாணத்தடி - இவைகள்முதலிய ஆயுதங்களைப் பிடித்துச்சுழற்றி, உடுக்கைதரித்த கரங்களனந்தம் உறும்பிடித்த கரங்களனந்தம். பேரியடிக்குங் கரங்களனந்தம். தாரைபிடிக்குங் கரங்களனந்தம். தாளமத்தள மிறையுங் கரங்களனந்தம். குடமுழாபேரியறையுங் கரங்களனந்தம். சின்னம்பிடிக்குங் கரங்களனந்தம். ஜெயகாகளந் தாங்குங் கரங்களனந்தம். கொத்துமணிகளாட்டுங் கரங்களனந்தம். சிட்டிகைகள்போடுங் கரங்களனந்தம். கொம்புகள் முழக்குங் கரங்களனந்தம். பம்பை சங்கு முழக்குங் கரங்களனந்தம். புஷ்பம்-சந்தனம்-பாளிதம் - குங்குமம்-களபம் - கஸ்தூரி-கதம்பப்பொடி யணியும்

கரங்களனந்தம். முத்துமாலை மோகமாலை - இரத்தினமாலை-வெற்றிமாலை - பதக்கமுதலிய பற்பல ஆபரணங்களைத் திருத்திக்கொள்ளும் கரங்களனந்தம். சித்திரவஸ்திரம் பீதாம்பர முதலியபற்பல பட்டுபட்டாவளிகளைத்தரித்து க்கொள்ளுங் கரங்களனந்தம். கைகளைசேர்த் துக் கொட்டிக்கொண்டு அவர்களைக் கறுவிக் காட்டுங் கரங்களனந்தம். எட்டுத்திக்கு நிறை ந்து இராஜசபையிலிருக்கும் துரியோதனன் முதலியபேர்களைக் சுட்டிக்காட்டுங் கரங்களன ந்தம். திலகந்தீட்டி வீரபட்டமணிந்து வாகை மாலை முதலானவைகளைச் சூடிக்கூட்டுங் கரங் களனந்தம் சமுத்திரத்தை அள்ளியிறைக்கும் பற்பலகரங்கள். மண்ணைவாரித்தூற்றுஞ் சிற் சிலகரங்கள். மரங்களைப் பிடுங்கியெறியும் பற் பலகரங்கள். மலைகளைவாரி ஒன்றோடொன்று மோதிவீசும் சிற்சிலகரங்கள். கற்பகத்தருக்க ளின் புஷ்பங்களையுருவி யிறைக்கும் பற்பலக ரங்கள் சூரியசந்திர நக்ஷத்திரங்களை உள்ளங் கையிற் காட்டுஞ் சிற்சிலகரங்கள். மேகங்களை யெல்லாம் வாரிப்பிடித்துப்பிழியும் பற்பலகர ங்கள் திக்குயானைகளைச் சேர்த்து வாரியெடு க்கும் சிற்சிலகரங்கள். திசைக்காவலரையெல் லாம் நடுங்கப்பிடிக்கும் பற்பலகரங்கள். அம ரர்களுக்கு அமுதம்பகரும் சிற்சிலகரங்கள் அ ஷ்டகுலாசலங்களைப் பறித்து நுனிவிரலில் வைத்து சுழற்றும் பற்பலகரங்கள். மகமேரு வே முதலிய அஷ்டகுலாசலங்களையும் வாரி யெடுக்கத்தாவும் சிற்சிலகரகங்கள் பாஞ்சசன் னிய முதலிய கோடிசங்குகளைப் பவளம் போ ன்ற திருவாயில் வைத்து நாதம்பிடிக்கும் பற் பலகரங்கள். வில்லைவளைத்து நாணிதொடுத் துக் குணத்தொனி விளைக்கும் சிற்சிலகரங்கள் வீரகண்டாமணியை விருதாகக் காலிற்றொடு க்கும் பற்பலகரங்கள். கடக்கங்கணந் தோள ணிமாலை கழற்றியெறியும் சிற்சிலகரங்கள் வீ ணை புள்ளாங்குழல் பேரியாழ் முதலிய நாதசு ரங்களை நாதிக்கச்செய்யும் பற்பலகரங்கள். மிர் தங்கம் மத்தளம் தாளமுதலிய கருவிகளைக் கொட்டியடிக்கும் சிற்சிலகரங்கள். இவ்வாறு உலகமெல்லாம் நிறைந்தகரங்கள்இத்தன்மை யான விபரீதம் விளைத்துக் கொண்டிருக்கமே லண்டத்திற்குப் மேலாக போன சிரங்களான வை அதற்கப்பாலுள்ள பேரண்டத்திற்கு மு ட்டுக்கொடுத்ததைப் போல முட்டிக்கொண்டு, நாலண்டையுங் குனிந்து பார்த்துச் சிலசிரங் கள் சிரக்கம்பஞ்செய்யும் பலசிரங்கள் கலகல வென்று நகைக்கும். சிலசிரங்கள் ஆகட்டு மென்று சொல்லி அதட்டும், பலசிரங்கள் கோடையிடி போற்கு முறிமிரட்டும். சிலவாய் கள் தேவலோகங்களை பார்த்துப்பேசும். பல வாய்கள் திரியோதனாதிகள் செய்தசவுரியங்க ளைக்கண்டுஏசும். சிலவாய்கள் சத்துருக்களைத் தூறும் பலவாய்கள் அக்கினிப்பொறிகளைப் பீறும் சிலகண்கள் சிவக்கவிழித்து உறுக்கும் பலகண்கள் மின்னைவிசிப்பெருக்கும் சிலகண் கள் அஸ்தினாபுரத்துள்ள துரியோதனன் சகு னி துச்சாதனன் கர்னன் முதலானவர்களைத் தேடிப்பார்க்கும், பலகண்கள் உபலாவியத்தி லுள்ள தருமன் வீமன் அருச்சுனன் முதலா னவர்களை நாடிக்கோர்க்கும் சிலகண்கள் பக் தாள் பேரில் அருட்பக்ஷம் வைத்துக்காக்கும் பலகண்கள் பாவிகள் இன்னுமுயிரோடிருக் கின்றார்களா வென்று நோக்கும். இப்படி பற் பலவிதமாகிய கண்களினாலும்கரங்களினாலும் சிரங்களினாலும்-உரங்களினாலும் கால்களினா லும்-வாய்களினாலும்-தோள்களினாலும்- தாள் களினாலும்-பிரளயகால நடுக்கம்போற் செய்யு ம் பிரமாதத்தை இந்திரன்முதலிய அண்டர்க் களெல்லாருங்கண்டு பயங்கொண்டு, கண்ணீர் சோரவிட்டு மூர்ச்சைபோய்த் தெளிந்தெழுந் து, நான்கு வேதங்களினாலும் ஸ்தவுத்தியஞ் செய்து, ஏகாங்கத்திரியாங்க பஞ்சாங்க சாஷ் டாங்க அஷ்டாங்க நமஸ்காரங்கள் செய்து தோத்திரித்தார்கள். நாகலோகத்தினரெல்லாம் ஓ ஆரணனே! ஓநாரணனே! ஓபுவனங்கள னைத்தையும் பெற்றகாரணனே! ஓகருணாகா னே! ஓகமலாசனி காதலனே! ஓபூரணனே! ஓபுண்ணியனே! ஓகஜேந்திர வரதனே! ஓக ருணைக் கண்ணனே! ஓ லோகநாயகனே! கோபம் வேண்டாம் கோபம் வேண்டாமென் று ஓலமிட்டு நடுங்கினார்கள், மத்திய லோகத் துள்ள மன்னுயிர்களெல்லாம் ஓமாதவா! ஓம துசூதனா! ஓமன்னுயிரைப்பெற்று வளர்க்கு மங்களகுணசம்பன்னா! ஓஆபத்பாந்தவா! ஓ அனாதரக்ஷகா! ஓஉவணகேதனா! ஓஉலகளந் தநாதா! ஓகமலக்கண்ணா! ஓகாசாம்பூவண்ணா ஓ சங்குசக்க்ராயுதந் தரித்தருளியகண்ணா! ஓ காளமேகத்தையுங் கடலையுங் கறுக்கச்செய்யும் வண்ணா! ஓ எங்கள்சீதரனே! ஓபீதாம்பரனே! ஓபெருமானே! ஓமுகுந்தனே!ஓமுரகரி!ஓவாசு

தேவா! ஓவைகுந்தநாதனே! யென்றுவாழ்த்திப் பணிந்தார்கள். முன்னமே விஸ்வரூபதரிசனஞ் செய்யக்கருதி கிருஷ்ணமூர்த்தினுடைய ஆக்ஞையினல் துரியோதனன் சபைக்குவந்திருந்து அவனுடைய துஷ்கிர்த்திய சிந்தையையறிந்து தக்கபடி தனித்தனி சில நீதிகளைத் திஷ்டாந்தமாக எடுத்தோதியுங் கேளாத அவன்சபையிலிருக்கச் சகியாதுகண்ணனிடத்தில் விடைபெற்று அப்பாற்சென் றிருந்த முனிவர் மூவரும், தங்கள் விழிகள் களிக்கத் தரிசித்துப் பிரம்மானந்த சாகரத்தில் மூழ்கினவர்களாய் அளவற்றவேதசாகைகளினல் ஸ்தவுத்தியஞ்செய்து கொண்டாடினர்கள்.

அக்காலத்தில் அந்த இராஜசபையிலிருந்த வீஷ்மர் துரோணர்-கிருபர்-அசுவத்தாமர்-கர்னன்-திரிதராட்டிரன்-துரியோதனன் தவிர மற்றைப் பிள்ளைகள் சகுனி சிந்துபதி முதலாகிய தேசத்தலைவர்கள் பதினெண் பாஷைத்தலைவர்கள் யாவருமெழுந்து, தீர்க்கதண்டமாக விழுந்து, நடுநடுங்கி, உடல்வியர்த்து, குடல் கலங்கி, கோவென்றலறிக்கூறி, அடா பாவி யென்று துரியோதனனைத்தூற்றி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைப் புகழ்ந்து போற்றி, தத்வக்கியான சித்தமுடனே கர்த்தருடைய விஸ்விருபத்தை நோக்கவும் பயந்து, இருகரகதையுஞ் சிரத்திற்குவித்து, ஓசுவாமி! அடியேம் அக்கியானங்களினுற் றெரியாமற்செய்த அபராதங்களைப்பொறுத்தி ரட்சிக்கவேண்டும் புண்ணியாவென்று தண்டஞ்செய்து ஓ அருட்கண்ணு? ஓமணிவண்ணு! மன்னியும் மன்னியும் ஓ வெண்ணெய் திருடிக் கூத்தாடிய கள்வனே! மன்னியும் மன்னியும், ஓமேகநிறமுற்ற காமனைப்பெற்றவாமனு! மன்னியும்மன்னியும், ஓ வஸ்துரூபமாகிய வரதனே ! மன்னியும் மன்னியும் ஓ! பதிதபாமரராகிய நாங்கள்செய்த பாவத்தை மன்னியும் மன்னியும். ஓ! கெடுவது தெரியாமல் விளைத்தகெடுதியை மன்னியும்மன்னியும் என்றுபலவாருகப் புகழ்ந்துபேசியும் பாடியும் ஆடியும் பாதங்களையுஞ் சிரங்களையும் பார்க்க ஏக்கமுற்றவர்களாய்ப் புலம்புக்கொண்டிருக்க, இந்திரன்பிரமன் முதலாகிய முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணுயிரம் ரிஷிகளும் பாரிசாதபுஷ்பங்களைக் கொண்டு சதசகஸ்திர நாமார்ச்சனைசாற்றித் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். இதன்றியும் எழுவகைத் தோற்றம் நால்வகைப் பிறப்பென்று துன்னிய மன்னுயிர்த் தொகையாவும் கண்ணீர்ததும்பக்கசகசிக் கலங்கிமதி மயங்கி ஏங்கும்போது, மும்மூர்த்தியும் ஒருமூர்த்தியாய் விளங்கியதேவதேவன் கொதியாறிய சலம்போற் கோபமாறிக்குளிர்ந்து, சுகுணசாந்த மூர்த்தியாய் விஸ்வரூபச் சொரூபத்தையடக்கிப் பழய வடிவினையுடையவராய்ப் பள்ளத்தினின்றும் கரையேறி மாபலியினிடத்தில் தானம்வாங்க மண்டலத்தையும் விண்டலத்தையும் அளந்து அடங்கிய வாமனனைப்போல் நிற்கக்கண்டு, எல்லோரும் வணங்கி வாழ்த்தவும் போற்றவுமாகியிருக்க அப்பேர்ப்பட்ட காலங்களிலேயும் துரியோதனன் சற்றுங்கலங்காமல் இறுமாந்துகொண்டு எனக்குப்பட்டமான நாள்முதல் இந்நாள் வரையிலும் அனேக இந்திரசாலம் மகேந்திரசாலங்களெல்லாம் பார்த்தேன். எனக்கிது எம்மாத்திரம் போபோ இன்னுஞ்செவ்வையாகக் கற்றுக் கொண்டு வாபோவென்று சொல்லி, சிங்காசனம் விட்டிறங்காமல் திடதயிரியத்துட னிறுமாந்திருந்தான் அப்பேர்ப்பட்டவனை ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் உறுத்துப் பார்த்துச் சொல்லுகின்ருர்.

ஓய் துரியோத மகாராஜனே! நல்ல காரியஞ்செய்தீர். நம்மைப்படுகுழியிற்றள்ளிக்கொல்லவல்லவோ நினைத்தீர். உமது நினைப்புக்குத்தெய்வஞ்சகாயம் பண்ணுமற் போய்விட்டது எனது பத்தினிமார்களின் மாங்கல்யபலமானது என்னை ரட்சித்து இப்போதுநமக்கு வெகு சந்தோஷமாச்சுது சக்கிராபதியாகிய நீர் அக்கிரமத்துக் குடன்பட்டபடியால், விக்கிரமத்துடன் உமது புத்ரமித்ர களத்ராதிகளையும் இன்றேகொன்று தென்றிசைப் பாலனிடத்தில் அனுப்பிவைப்பேன் அப்படிசெய்யாமல் மனம் பொறுத்தேன். அதேனென்று கேட்பீராகில் பூர்வம் நீரும் அச்சுருனனும் துவாரகைக்கு வந்து நம்மைப் படைத்துணை கேட்டபோது ஆயுதமெடுக்கிற தில்லையென்று வாக்குதத்தஞ் செய்திருந்தபடியினுலேயும் சூதாடிச்செயித்து துரோபதையை துகிலுரிந்தசபையில் உங்கள் நூறுபேரையும் நானேகொல்லுகிறேனென்று வீமசேனன் சபதம்பண்ணிய வீரவசனம் தப்பிப்போகாமல் ஆதுவந்ததான் சகலபகையு முடித்து விட்டால் உமது பகைவராகியபாண்டவர்களுக்குப் பெருமையில்லை யென்றும் இ

வைகளை எல்லாம் எண்ணிப்பார்த்து இன்று உம்மை மன்னித்துப் பிராணனுடன் விட்டு வைத்ததே யல்லாமல் வேறில்லை நல்லதுஓய் துரியோதன மகாராஜனே! நீர் எனக்குப்பூமி யிற்பள்ளம் வெட்டியபடியால் நான் உமக்கும் உமதுபுத்திரமித்திரர் யாவருக்கும்ஆகாபத்திற் பள்ளம்வெட்டியிருக்கின்றேன் உமக்கு அநுகூலமானவர்களுடனே அந்தப் பள்ளத்தில் அட்டி யில்லாமல் விழப் போகிறீர் இதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை (முன் னளந்த நாழி பின்னளக்கும்) என்னும் பழமொழி யாகிலும் கேட்டதில்லையோ? இந்த மொழி யின் தாற்பரிய மென்னவென்றால் அரிசி முதலிய வஸ்துக்களை முன்னாலே ஒருவருக் கொருவர் அளந்துகொடுத்திருந்தால் வாங்கி னபேர்கள் பின்னாலே அளந்து கொடுப் பார்களாதலால் உலகத்தில்ஒருவருக்கொருவர் உதவுதல் வேண்டுமென்று சொல்லுவார்கள் அப்படியல்ல இந்தமொழிக்குப் பொருள்சொல்லுகிறேன் கேளும் பூர்வத்தில் நல்வினைதி வினைகளை எவ்வளவு அளந்து தொகைசெய்து வைத்தார்களோ அந்த அளவின்படி பின்னுக்கு அநுபவிக்கும்படியாய் அந்தவினைகள் அளந்திருப்பதை நடத்துமென்று பொருள் கொள்ளும் பூர்வமென்று சொல்லுவது முன்ஜனனமென்று சிலர்பேசுவார்கள் அப்படி எண்ணவேண்டாம் நடந்ததெல்லாம் ஜன்மாந்திரமென்றும். பூர்வமென்றும் கதாப்தமென்றும் சொல்லப்படும் ஆகையால் இப்போது என்னை குழியிற்றள்ளப் பள்ளம்வெட்டியபடி தெய்வம் உமக்கிதோ பின்னாலே பள்ளம் வெட்டி இருக்குதென்று தடையற யோசிக்கலாமென்று எல்லோருங் கேட்கும்படியாக சொல்லி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சபையை விட்டெழுந்தருளியபோது, வீஷ்மர் துரோணராதி வெகுஜனங்களும் வந்தனஞ்செய்து அவர்முக நாடிப்பின்றொடர்ந்துவர, அவர்களெல்லாரையும் அவர்பார்த்து நகைத்து கண்டீர்களா சற்குணவான்களே ! எந்தத் தலத்தில் எந்தகுலத்தில் இந்தமோசம் நடக்கும் ! இவன் ஆகத்தக்கவனானல் இப்பேர்ப்பட்ட அனியாயத் திற் குடம்பட மாட்டான். இவன் அழிந்து போகிறவனாகையால் இந்தத்துன்மார்க்க புத்தியை நினைத்தான் நீங்களெல்லோரும் அறிந்திருங்கள் என்பேரிற் குற்றமில்லை நான்போய் வருகிறேன் நீங்களிவ்விடத்திற்றானே நில்லுங்களென்றுசொல்லிக் கர்னனுடைய கையைப்பிடித்துக்கொண்டு சில தூரம்போய்இதனைச் சொல்லுவதானார்.

கண்ணன் கர்னனோடு சம்பாஷித்தல்.

ஓ அங்கதேசாதி பதியே! பார்த்தீரா? நானென்ன விரோதியா? இல்லை உனக்கும் அவர்களுக்குங் கலகமூட்டி விட்டவனா? நீ வேறு அவர்கள் வேறென்றி பார்க்கும்படியானவனா? ஒன்றுமில்லையே, பாண்டவர்கள்சொல்லிய சங்கதியைக்கேட்டு உற்றது சொல்லவந்த தூதன்யான் என்னைப் படுகுழியுற்றள்ள நினைக்கலாமா? இந்தப்பாவம் வீண்போமா? தூதரைக்கொல்ல நினைத்ததோஷம் இந்தப் பூதலமுள்ளமட்டுக்கு நீங்காதிருப்பதுமல்லாமல், அவன்செல்வமு மோங்கமாட்டாதே அவனுடையபுத்தியை நீர்தானேயோசியும் அவனுக்கு இன்னம் தகுந்த யுத்திகளைச் சொல்லும், நீர் இங்ஙனே நில்லுமென்றுசொல்லி நாலடிபெயர்த்து வைத்துப்போய், மறுபடியும் ஏதோஒரு நினைப்பு வந்தவரைப்போற் கர்னனையழைத்து, ஓ கர்னராஜனே நீர்சாஸ்திர விசாரணையை யுடையவர். நல்லபுத்திசாலி சாமர்த்தியர் விபகாரமுடையவர் மிகுகொடையாளி அங்கதேசாதிபதி எல்லாப்பாக்கியமும் உமக்கிருக்கின்றது ஆனல் ஒருகுறைவு மாத்திரமுண்டு அதாவது, நீரின்னானென்றும் தாய் தந்தை இன்னாரென்றும் தெரிந்துகொள்ளாம லிருக்கின்றீர். உலகத்தாரெல்லாரு சூதபுத்திரனென்று பச்சையாய்ச் சொல்லுகிறார்கள் நீரும் சபையினிடத்தில் யாராகிலும் இந்த இழிவுசொல்லைப் பேசினல் அப்போது குன்றிப்போகின்றீர். அதுஞாயந்தான் எவ்வளவு அழகும் செல்வமும்தவமு மிருந்தாலும் குலதோஷம்வரலாகாது வந்தாலோ குணமோசம் போம். நானுமப்படியே யெண்ணியிருந்தேன் அப்பால் விசாரிக்கு மிடத்தில் உமது உத்தமப்பிறப்பு முதலிய நன்மைகளெல்லாங் கேட்டுமேலாகிய பரமசந்தோஷமடைந்து, இந்தச்சந்தோஷ சமாச்சாரத்தை உமக்குச்சொல்லவேண்டு மென்றே இவ்வளவு தூரம்வந்தேன். மேலும் நானறிந்தும் உமக்குச் சொல்

லாவிட்டால் என்னத்தனை சிநேகத்துரோகி இவ்வுலகத்திலிரான் ஆதலாற் கொஞ்சங் கியா பகமாய் கேளும் குந்திபோஜ மகாராஜாவின் குமாரத்தியாகியும் பாண்டுபூபதியின் பத்தினி யாகியுமிராநின்ற குந்திதேவி யம்மனைவள் தன்றந்தையிடத்திற் கன்னிகையா யிருக்கும் போது, துருவாசர் அருள்செய்த மந்திரம் ஐந்தில் ஒருமந்திரத்தைப் பரிக்ஷிக்க நினைத்துச் செபிக்க, அந்தமந்திரத்துக்கு அதிதேவதையாகிய சூரியபகவானறிந்து வந்து குந்தாதேவிக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்ய, உடனே உம்மைப்பெற்ருள் அந்தச் சூரியனுடையவரத்தினுற் கன்னிகையாகவே யிருந்து, பின்பு பாண்டுராஜனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு மூன்றுமந்திரங்களால் தருமராஜன் வீமசேனன் அருச்சுனன் இந்தமூன்று பிள்ளைகளையும் பெற்றுக்கோண்டாள். மற்ற ஒருமந்திரத்தையும் தன்சக்களத்தியாயும் பாண்டுராஜனுக்குத் துவிதியை பாரியாளுமாகிய மத்திராதேவிக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்து, திவ்வியமான பிள்ளைகள் ஒருகர்ப்பம் ஒருபிறப்பாய் நகுலசகாதேவர்களைப் பெற்றுக்கொள்ளச்செய்தாள். கேளுங்கர்னமகா ராஜனே! கன்னிகைப்பருவத்தில் மூதற்பெற்ற பிள்ளையாகிய உம்மைவளர்க்கப் பாக்கியம்பண்ணுமல், உலகம்பழிக்குமே அரசன்பெண்ணுகிய இன்னுள் கல்யாணமில்லாமற் பிள்ளையைப்பெற்ருளென்று தேரைமோர்ந்த இளநீரென்னும் பழமொழிபோல் வருமே தன் தகப்பனுடைய நீதிக்கு குறைவுண்டாகுமே என்றேங்கி உடனே ஒருபெட்டியில் வைத்து ஆற்றில் விட்டுவிட்டாள் மற்றக்காரியமெல்லாம் உமக்குத்தெரிந்தே யிருக்கின்றது நானினிவிசேஷித்தொன்றுஞ் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆனல் பாண்டவர்களுக்கு மூத்த தமயன் நீராகையால் இந்தராச்சியத்தைச்செயித்துக் கொண்டாலுஞ் சரியே, அல்லது விட்டாலுஞ்சரியே, இன்று முதல் உமது தம்பிமார்கள் ஐவரும்வணங்க நீருமிணங்கிச் சகோதரவாஞ்சல்லிய மேலிடும்படியாகப்பொருந்தி வாழ்வைப்பெறநான் கண்ணுற்கண்டுகளிக்க வேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு இந்த மொழிகளை விண்டேன் இரண்டாம்பேருக்குத் தெரியவேண்டாம்மனதுண்டானுல்யோசித்து உடனேவந்துசேருகிறது உத்தமம் அப்பால் உமதிஷ்டம் என்பேரிற் கோபம்வேண்டாம் என்றுசொல்லிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்துக் கர்னன் சொல்லுகிருன்.

ஓ கிருஷ்ணதேவா! இன்றெனக்கு நல்ல காலம் என் குலகோத்திர முதலிய யாவையுந் தேவரீர் வாக்கியத்தால் தெரிந்துகொண்டுதன்னியனுனேன்சுகமடைந்தேன் கிருதார்த்தனுனேன். கீர்த்திமானுனேன். ஆனல் ஒருவார்த்தைகேளும்பாண்டவர்கள் என்தம்பிமார்களென்று இப்போ தறிந்துகொண்டயான் அவர்களிடத்தில் வந்து சேர்ந்துவிட்டால், அடா பாவி நன்றிகுன்றினவனே என்று நாலுபேரும்பகைத்து நகைப்பார்களே யல்லது தெரிந்த யோக்கியனென்று என்னைச் சிந்திக்கப்போகிறதில்லை. உலகம்நிந்திக்கும் என்தம்பிமார்களுந் தேவரீரும் என்னைஎவ்வளவாக மதிப்பீர்கள். அதுமரியாதையல்ல மேலும் ஆற்றில் மிதந்துவந்த என்னையெடுத்துச் சூதனுயகன் வளர்த்துவந்த காலத்தில் இன்னுன் இன்ன ஊர் இன்னஜாதி இன்னகுலம் இன்னகோத்திரம் என்றுஎதுவுமறியாமல் மனதுங்கூசாமல் என்னையாதரித்து அங்கதேசாதிபதியாக்கி, அஸ்தினுபுரத்தின் செல்வங்களை யெல்லாம் என்வசத்தி லொப்பிவைத்துத், தன்னுடனேகூட சரியாசனத்திலு மேற்றிச், சகலராஜர்களும் பணியும்படியாகச் செய்து சிரேஷ்டபிரதாவைபார்க்கிலும் விசேஷ மரியாதையுடையவனுய்ப் பேதமில்லாமல் உடலிரண்டு உயிரொன்றென்று உரைக்கும்படியாக மலரும் மனமும்போல் வைத்திருந்த மகாராஜனுகிய துரியோதனபூபனுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் தற்காலம்பகைமேலிட்டு, உனக்கோ? எனக்கோ? இப்பவோ? அப்பவோ? வென்றிருக்கும்போது செய்நன்றிகுன்றிய தீயர்களைபோல்நான் என்தம்பிமார்களிடத்திற் கூடிக்கொள்வது நியாயமா? நீரேசொல்லுமென்று கச்சைக்கொடியினனுகிய கர்னன்சொல்ல பச்சைத்திருமேனியை யுடைய கண்ணன் சொல்லுகிருர். ஐயாகர்னனே! நானறியக்கேட்டதையும் நான்சொல்லவேண்டிய கடமையுஞ் சொ

ன்னேன் அப்பால் உமது இஷ்டத்திற்கு சரியானபடி நடக்கலாமென்று விடைபெற்றுக் கொண்டு அஸ்வத்தாமன் அவ்விடத்திற் நிற்கக்கண்டு வாருமையா அஸ்வத்தாமரே யென்று கையைப் பிடித்தழைத்துக்கொண்டு நடந்துபோய் இதனைச் சொல்லுவார்.

கண்ணன் அஸ்வத்தாமனோடு சம்பாஷித்தல்.

ஓ குருபுத்திரரே! நான்கேட்ட காரியமும் துரியோதனன் சொல்லிய உத்தரமும், எனக்குப் பள்ளம் பறித்ததும் இதுகளெல்லாம் உமக்குச் சம்மதமாயிருக்கிறதா ஐயோ! அனியாயமாய் பதின்மூன்றுவருடம் நாட்டைவிட்டுக் காட்டில்வருந்திவந்த பாண்டவர்களுக்கு அவாளுடைய நாட்டையுங்கொடாமல் ஐந்துவீடுங் கொடுப்பதில்லையென்றுசொன்னால் அவர்களென்ன இவனை விடப்போகிவர்களோ? உமக்கென்ன தெரியாதோ? நாளை நடக்கப்போகிற கெடுதியை நாமெல்லோரும் அறியவேபோகின்றோம் (பதருதகாரியம்சிதருது) என்னும் பழமொழி பொய்யோ? அதுபோகட்டும் இத்தத்துரியோதனனுக்கு இவ்வளவு கர்வமென்ன? உங்களையாவாகிய துரோணரைக்கூட ஆசாரியரென்றும் பாராமல், ஒவ்வொரு சமயத்தில் எடுத்தெறிந்து பேசுகிறதாய் நான் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். உம்மிடத்தில் மெத்த பயங்கரமாயிருக்கினும் நீரெப்பேர்ப்பட்டவர் இந்தத்திரிலோகத்திலும் உமக்குமிஞ்சிய பேர்களொருவருமில்லை ஐயா! உமக்கு அருச்சுனன் பேரிற் பக்ஷமுண்டு நீங்களிருவரும் பள்ளிக்கூடத்துக் கூட்டாளியாகச்சே உங்களிலொருவர்க் கொருவர் வைத்திருக்கும் பக்ஷத்தை நான் சொல்லவேண்டியதில்லை அதற்கு உங்கள் மனதேசாக்ஷி இன்னொருகாரியம் துரியோதனன் உம்மைவணங்கி வழிபட்டுநாளை நடக்கப்போகிற யுத்தத்திற்குச் சேனாதிபதியாயிருக்கச் செய்வானென்று நானினைக்கிறேன். ஒருவேளை அப்படி நேரிடுமாகில் உங்கள் தகப்பனுருக்குச் சிஷ்ராகிய பாண்டவர்கள் உமக்குஞ் சிஷர்களே அவசியம் பிதுராசாரமென்னுந் தன்மையைப்போற் பாண்டவர்களிடத்தில் உங்கள் தகப்பனுருக்கிருக்கும்பக்ஷம் உமக்கு மிருக்கவேண்டும் நீர்பின்னையொரு உதவியுஞ்செய்யவேண்டாம் சேனாதிபதி பட்டத்திற்கு மாத்திரம் ஒப்புக்கொள்ளாதீர். எவ்விதத்திலாகிலும் விலக்கிவிட்டுவிடும், பாண்டவர்களுக்கு உம்மாலாகிற உபகாரமிதுவென்று வாயினாற் பேசிக்கொண்டுவந்து தமது வலக்கரத்தின் விரலிலிருக்கு முத்திரைமோதிரத்தை பெருவிரலாற் றளர்த்தி நிலத்தில் விழச்செய்தார். அப்போதே பூமியில்விழுந்த அந்தமோதிரத்தை அஸ்வத்தாமன்கண்டு இரங்கியெடுத்து ஐயனே! இதோமோதிரங் கீழேவிழுந்ததென்றுகொடுக்க, அதை வாங்கக்கை நீட்டினவர்போல் மேல்நீட்டி ஆகாயத்தைப் பார்த்து, அஸ்வத்தாமரே! சூரியனைப்பரிவேடஞ் சூழ்ந்திருப்பதைப் பார்த்தீரா! உடனே மழைக்கேதுவா யிருக்கிறது நானுஞ் சேனைகளும் பாண்டவர்க ளிருக்கும் உபலாவியம்போய்ச் சேகிறவரைக்கும் மழையில்லாம லிருக்குமாவென்றுகேட்க அஸ்வத்தாமனும் அந்தமோதிர மெடுத்தகையை நீட்டி ஆகாயத்தைக் காட்டி, ஆம் சூரியப்பரிவேடமே யென்றுசொல்ல, அப்பாற் பூமியைப்பார்த்துக் கையைக்காட்ட, அஸ்வத்தாமன் அவர்கையில் அம்மோதிரத்தை வைக்க வாங்கிக்கொண்டு நல்லது போய்வாருமென்று விடைபெற்றுக் கொண்டு தமதுஎண்ணங்கள் நிறைவேறியது போக இன்னுமென்ன இருக்கிறதென்று எண்ணிச் சந்தோஷமடைந்து தேவர்களெல்லாம் பூமாரிபொழிந்து போற்றும்படியாகச் சாத்தகி முதலிய சகலஜனங்களுடனேயும் விதுரன் வீட்டுக்குவந்து, மத்தியான போஜனஞ்செய்து இளைப்பாறி இருந்தார்.

இப்பால் அஸ்வத்தாமன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண
மூர்த்தியினிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு
இராஜசபைக்குப் போகும்போது, அவ்விடத்தி
லிருந்த சகுனிமுதலாகிய பேர்கள் அஸ்வத்
தாமன்செய்த குறிப்பைக் குற்றமாகப் போதனை
செய்து, துரியோதனனுடைய மனதை கலைத்
துவிட்டார்கள் அப்போது வணங்காமுடியோ
ன் மனம்பதைத்துச், சபையிலுள்ள யாவரை
யும்பார்த்து, கேட்டீர்களா? பகையாளியின் தூ
தனென்று வந்த அந்தபஞ்சையைப் பொருட்
படுத்தி இத்த அஸ்வத்தாமன் அவன்பின்னே
போனதும், யாவருக்கும் போதிக்கும் ஆசாரிய
புத்திரனாகிய இவனுக்கு அவன்போதித்ததும்,
அப்படியே இவன் உடன்பட்டுத் துரியோதன
ன் எனக்குச்சேனாபதி பட்டங்கட்டினாற் பாண்
டவர்கள் பக்ஷத்திலிருந்து துரியோதனனைக்
கெடுத்து விடுகிறேனென்று சொன்னதும்; அ
ந்தக்கிருஷ்ணன் இவன்சொல்லை நம்பமாட்
டாமற் சத்தியம்பண்ணிக்கொடுவென்றுகேட்க
அப்படியே ஆகாயம் பூமியறிய பாண்டவர்
களை ரக்ஷிக்கிறேனென்று பரவசஞ்செய்துகொ
டுத்துவந்ததும், என்ன ஆச்சரியம்? இந்தமித்
துருத் துரோகிகளை எப்படி நம்புவதென்று
உரக்கக்கூவி, ஐயோ! என்னுடையசோத்தைத்
தின்னத்தக்க பேரெல்லாரு மிப்படியாயிருக்க
வேணுமா? ஓ தெய்வமேஎன்று சிந்திக்க, அ
ப்போது அந்த வசனத்தைக்கேட்டுக்கொண்டு
சபைக்குவந்த அஸ்வத்தாமனைத் துரோணர்
முதலிய யாவரும் நிந்திக்க, அஸ்வத்தாமன்
சிந்தித்து, நாமொன்றும் பிரமாணம்பண்ணிக்
கொடுக்கவில்லை. அவரும் பிரமாணங் கேட்கவு
மில்லை. இப்படியிருக்க இப்பேர்ப்பட்ட அப
ராதனை எப்படி விளைந்ததென்றுயோசித்துச்,
சூரியப்பரிவேடங் காட்டியது ஆகாயத்தைக் கா
ட்டினானென்றும், பூமியில்விழுந்த மோதிரத்
தை யெடுத்தது பூமியைத்தொட்டுச் சத்தியஞ்
செய்தானென்றும் ஸ்தாபித்து விட்டார்கள்.
இது சரிப்பட்டுப்போச்சுது இனி நாமெத்தனை
விதமாகக்கற்ற உண்மைகளைச் சொன்னாலும்
இந்த நாட்டார்கள் சற்றாகிலும் நம்பமாட்டார்
கள். ஆ! ஆ! கிருஷ்ணா! உன்னெண்ணத்தில்
வைத்துக்கொண்டு பண்ணிய சூதா இது? பு
ண்ணியனே! உன்னெண்ண நிறைவேறிற்று?
இந்த வையகமெல்லாம் என்னை வஞ்சகனென்
றுரைக்கும்படியாக ஒரு பேர் மாட்டிவிட்டை
யேசபையிலிருந்த எல்லார்மனத்தையும் பம்ப
ரம்போலாட்டி விட்டையே. செந்தாமரை நாட்
டமுடையவனே! நீரே இப்படி மித்ரபேதஞ்
செய்யக்கங்கணங் கட்டிக்கொண்டாற், பாண்ட
வர்களுககுப் பகைவருமுண்டோ? ஓ ஆண்ட
வனே என்று வருந்திக்கொண்டிருந்தான்.

குந்திதேவி கர்னனிடஞ் செல்லுதல்.

அப்பால் விதுரன் வீட்டிற்சென்ற சதுரனாகிய
கிருஷ்ணமூர்த்தி யானவர் பகற்காலமெல்லாம்
இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்து, சாயங்காலம்தங்
களத்தையாகிய குந்திதேவியின் அரண்மனைக்
குச்சென்றார். இந்திரன்முதலியஎல்லாத்தேவர்
களும் ஏத்திப் போற்றி, நமதுகர்த்தன் நமக்
காகப் பொன்னடி பெயர்த்தருளி என்னபாடு
படுகின்றாரென்று தோத்திரஞ்செய்து வாழ்த்தி
னார்கள்; அதுகாலத்தில் வசுதேவருடனே கூட
ப்பிறந்த நல்லத்தையாகிய குந்திதேவி யம்மனா
னவள் எதிர்கொண்டுவந்து கண்டுமருமகனைத்
தழுவி வாழ்த்தவும். கோபாலகிருஷ்ணன் குந்
திதேவியைப்போற்றி மாமி! கொடையாளியாகி
ய கர்னனிடத்திற்கு போய் வந்திராவென்று
கேட்க, இன்னம் போகயில்லையென்று சொல்
லக்கேட்டு இது நல்லதருணம் போய்வாரு
மென்று நடந்தகாரியங்களைச் சொல்லி; இனி
நடத்தவேண்டிய காரியங்களையும் பேசிக்கொ
ண்டு வாருமென்று பிரயாணங்கூட்டி யனுப்பி
விட உடனே குந்திதேவி மூத்தமகனைப் பார்த்
துப் பேசவேண்டு மென்னும்ஆசைமேலிட்டு,
நேசவிசுவாசமுள்ள கர்னமகா ராஜனுடைய
கொலுவாசலுக்குப்போகும்போது, வாசற்காவ
லாளர்கள் விரைந்தோடிச்சென்று, ஓராஜபூஜித
மகாராஜராஜ ஸ்ரீயாகிய போஜனே! கேளும்,வா
சநீங்காத மாலையணிந்த தேசத்தரசர்கள் திறை
கொண்டளக்க சிங்காதனத்திலிருந்து செங்
கோற்செலுத்து மெங்கோனாகிய பாண்டுபூபதி
யின் பட்டத்தரசி குந்திமாதேவி நமது கொலு
க்கூடவாயலில் எழுந்தருளினாரென்று இறை
ஞ்சிக்கூற, அந்த வார்த்தையை அங்கதேசாதி
பன்கேட்டு, எதிராகச்சென்று பிரதக்ஷணஞ்
செய்து, சாஷ்டாங்கதெண்டனிட்டு பாதபூசை
செய்து மிகுந்த வார்ச்சல்லியத்துடனே அ
ழைத்துக் கொண்டுபோய் ஆசனமமைத்து அ
தன்மேலிருத்திப் பிர்மானந்தம் அடையவும்,
தாயாகிய குந்திதேவியும் குமாரனைப்பார்த்து,
சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம்போற் சரீரம்பொ
ங்கிச் சந்தோஷமடையவும், இவ்விதமாக, இ

ருவருமகிழ்ந்து ஒருவரையொருவர் உற்றுநோக்கவும் கர்னமகாராஜன் கண்ணீர்சொரிந்து, அம்மா! ஜன்மாந்திரங்களிலே நான் நல்லதவங்களைச் செய்திருந்தபடியால் எனக்குத்தரிசனங்கொடுக்க இவிடத்திற்கெழுந் தருளினீர் என் பாக்கியமே பாக்கியம். தாயே! தேவரீர் இவ்வளவுதூரந் திருவடிவருந்த வரவிருந்த காரியமென்ன? அதனைக் கிருபைசெய்து திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கர்னன்கேட்கக் குந்திதேவி சொல்லுகின்றாள்.

கேளும் குழந்தாய்! நீ என்னுடைய பிள்ளை நானுன்னைப்பெற்றதாய் அதெப்படியென்றால், தன்னந்தனிமையாகிய கன்னிகைப் பருவமாய் என்வீட்டி லிருக்கும்போது, ஒருமுனிவரானவர் என்னுடைய தந்தையாகிய குந்திபோஜ மகாராஜனிடத்திற்குவந்து, வந்தனுதி மரியாதிகளைப்பெற்று ஆசீர்வதித்து; சாதுர்மாத விரதஞ்செய்ய வேண்டுமென்று சொல்ல, அதற்குடன்பட்டு, எனது தந்தையானவர் அந்தப்பெரியவருக்குச் சகலவித ஊழியப்பணிவிடைகளுஞ் செய்யும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டார் அந்தப்படிக்கு முதல்நாளைப்போற் பல நாளுஞ் சகலவித உபசாரங்களுஞ் செய்துக்கொண்டு வந்தேன் அப்போது அந்த மகாமுனிவருக்கு என்பேரிற் கிருபைவந்துமகிழ்ந்து, ஐந்துதேவதைகள் பேரால் ஐந்துமந்திரம்உபதேசஞ்செய்து ஆசீர்வதித்துச்சென்றார். அப்பால்வாலையாகிய யௌவன முடையயான் எதுந்தோன்றாமல், அந்த மந்திரத்திலொன்றைப் பரிக்ஷிக்கும்படி எண்ணியுச்சரித்தேன் அந்தக்ஷணத்திற்றானே அந்த மந்திரச்துக் கதிதேவதையாகிய சூரியபகவான் தன் கிரணங்களைத் திருக்கிப் பிரத்தியக்ஷமாகி. என்னைத் தருணியாக்கிக் கூடி, மீட்டும் எனக்கு அக்கன்னிகைப்பருவங் குறைவில்லாம லிருக்கும்படி வரங்களைப் பெருக்கி அநுக்கிரகஞ்செய்ய, உடனே எனது கர்ப்பத்தில் நீ வந்து உதயமாயினை மகனே! அந்தவேளையில் உன்னுடைய திருவுருவத்தையும் கவசகுண்டலத்தையுங் கண்டு களிகூர்ந்தயான், கன்னிகையாதலாற் கண்கலக்கமுற்று ஆளனில்லாமல் ஆண்பிள்ளை பெற்றாள் அரசனுடைய மகளென்று யாவருஞ்சொல்லிப் பழிப்பார்களே தந்தைமுதலிய பந்துக்களும் நிந்திப்பார்களே, குடிகேடி யென்றென்னைக் குறித்துக் கோபிப்பார்களே, குணவதி இப்படியானுளென்றுகூறுவார்களே, என்றுகுலைகுலைந்து, பற்பலவாறாக நினைந்து பழிக்கஞ்சினபாவியாகியயான். ஒரு பெட்டகத்தி லுன்னை வைத்து ஆற்றில் விட்டுவிட்டேன். அன்றுமுதலெனக் கொன்றுந்தெரியாது அப்பனே! இன்றறிந்துன்னைப் பார்க்கவந்தேன். என்கண்மணியே! உன்னைநா னெடுக்கவும், மார்போடணைத்துப் பால்கொடுக்கவும், நீ ராட்டவும் தாலாட்டவும், சந்திரனைக் காட்டவும், சப்பாணிகொட்டவும், ஆபரணம் பூட்டவும், தத்தடியிட்டு நடந்து சிறுதேரோட்டவும், சக்கரைகைக்குங் குதலைமொழி பகர்ந்து தாயே அம்மாவென்று நீ அழைக்கவும், சீரந் தழைக்கவும் பாக்கியஞ்செய்யாத பாவியானேனே அடா பாலனே! நானுனக்குத் தாயென்றும், நீயெனக்கு ஜேஷ்ட குமாரனென்றும், பாண்டவர்களுனக்குத் தம்பிகளென்றும், சந்தேகமில்லாமலுனக்குத் தெரிவிக்க வந்தேனென்று குந்திதேவியார் சிந்தை வருந்திச் சொல்லினாள்.

இந்த வார்த்தைகளையெல்லாம் குந்தியின் முதற் புத்திரனாகிய கர்னன்கேட்டு, அம்மா கோபஞ்செய்யாதீர். அடியேன் ஒருமொழிசொல்லுகிறேன். இதுவரையிலும் இல்லாததாய் இப்போது எங்கேயிருந்து வந்தார்கள். இதுகளெல்லாம் பம்பகம், தேவரீரை ஆளாக்கி இங்கு அனுப்பிவைத்த ஆளை நானறிவேன். மேலும் உமதுவாக்கியம் உண்மைதான். சந்தேகமில்லை. அப்படி இருந்தாலும் நானிப்போது நம்பமாட்டேன் அதேனென்றால் எவர்களானபோதிலுந் திரவிய சம்பன்னளா யிருப்பார்களாகில் அவர்களை, என்பிள்ளை என்தமயன் என் தம்பி என் மாமன் என்தந்தை என் பந்து என்சொந்தம் என்றுசொல்வது இவ்வுலக மார்க்கம். ஆகையால் துரியோதனமகாராஜனுடைய சம்பத்தெல்லாம் என்பற்றாயிருக்கின்றது. அதனால் எனக்குத் தாயென்று வெகுபேர்வந்து, நான்பெற்றேன் நான்வளர்த்தேனென்றார்கள். அப்போது நான் விசனப்பட்டு "அன்னையெத்தனை யெத்தனை யன்னையோ அப்பனெத்தனை யெத்தனை யப்பனோ" என்று மொழிந்த பெரியோர்களின் சொல்லுக்கிணங்க இருக்கின்றதே நமது பிறப்பென்று நாணமுற்று, சூதநாயகனையும் அவரது மனைவியாராகிய இராதையம்மனையும் வணங்கிநோக்கி, என்வரலா றென்னவென்று கேட்டேன். அவர்கள் சொல்லியதாவது குழந்தாய்! பிள்ளை இல்லாமல் வருத்தியிருந்த பெங்களுக்குப் பிள்ளை

கலிதீர்க்கும்படியாய்ப் பெருகிய ஆற்றிற் பெட்டியில் மிதந்துவந்த பெருமான் நீ உன்னைக் கண்டெடுத்துவந்து வளர்த்துப் பேரிடவேண்டுமென்று யோசிக்கும்போது. கர்னனென்று பெயரிடும்படி அசரீரிவாக்கியம் பிறந்தது. அப்படியே பெயர் இட்டு, எங்களாற் கூடியசீரிட்டுவந்தோம் அப்பனே! இது நீவந்த வரலாறென்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டு மறுபடியும் அவர்களைப்பார்த்து. நல்லது நான்வந்த பெட்டியில் ஏதாகிலும் எழுதி இருந்ததா? அல்லது வேறுபொருளேதாகிலும் இருந்ததா? அந்தப்பெட்டி எங்கேயென்று கேட்டேன் அப்பா! அந்தப் பெட்டியில் உன்னுடைய திருவுருவமன்றி வேறொரு பொருளுமில்லை அந்தப்பெட்டியு மிதோ யிருக்கிறதென்று கொண்டுவந்து வைத்து, மகனே! இந்தப்பெட்டியைக் காப்பாற்றிய தன்மையைப்போல் உன்னையும் கூடவைத்துக் காப்பாற்ற வில்லையென்று சொன்னார்கள். அப்போதெனக்குப் பதினைன்றும் வயதாகித் தனுர்வேதங்கற்றுத் துரியோதன மகாராசனுடைய சம்பத்தை யனுபவிக்குங் காலமாகையால், அந்தப் பெட்டியை எடுத்துவந்து எனது அரண்மனையிற் பூசை வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு, நித்தியபூசை தூபதீபமும் கொடுத்துவந்த காலத்தில், ஒருநாள் என்னையாதரித்த அன்னையின் கர்ப்பம்போன்ற அந்தப் பெட்டியைத்திறந்து பார்த்தேன் அதனிடத்திலொரு நாகவுரிப்பட்டை என்னும் ஒரு திவ்வியமான பட்டாடை நாலாகமடித்து விரித்திருந்தது. அது என்கண்ணுக்குத் தோற்றியபடியால் நானெடுத்துப் பூசித்து வைத்திருக்கின்றேன். அம்மா! அந்தக்காலத்தில் எனக்குத் தாயென்றுவந்த ஸ்திரீகளிடத்தில் இந்தப் பட்டுவஸ்திரத்தைக் கொடுத்து உடுத்திக் கொள்ளச் சொன்னேன். அவர்களும் உடுத்திக்கொள்ளும்படியாகக் கரத்தில் வாங்கி விரித்தவுடனே சிரத்தைத் திருப்பி உள்ளுடைந்து, உதிரம்வரண்டு அக்கினிக்கொழுந்தின் அனல் வந்துவீச, அரண்டு வெருண்டு அடித்துக் கொண்டு, மோதியும் விழுந்தும் உருண்டு புரண்டும் ஓடிப்போய் விட்டார்கள். அம்மணி! என்னிடத்தில் தாயென்று வந்து பேய்போற் கதறிப் போவாரைக் கண்டு, அன்று முதலின்றுவரையிலும் தாயென்று வருவாரொருவருமில்லை என்று கர்ணன்சொல்லக் குந்திதேவியார் கேட்டுக்குலுங்கநகைத்து, வீட்டு மவனைப்பார்த்து இதனைச்சொல்லுவதானுள்.

அடா எனது புத்திரசிகா மணியே! உன்னைப்பெற்றநாளையில் உடுத்திக் கொண்டிருந்த பட்டுவஸ்திரத்தை உன்னுடம்பு வருந்தாமற் பெட்டியில்வைத்துவிட்டேன் அந்தப்பட்டோ சுசி-ஆசாரம்-பக்தி - இவையெல்லாமுள்ளவர்க்குத் தோன்றுமல்லாமற் மற்றபேருக்குத் தோன்றாது. ஆகையால் எதோ அந்த வஸ்திரத்தையெடுத்துவாவென்றியம்ப, அப்படியே பரிக்ஷிக்கவேண்டுமென்று கர்னனும் பக்ஷமுடன் தக்ஷணங்கொண்டுவந்துகொடுக்க, அதைவாங்கிச்சற்று நேரம்வணங்கி, சூரியபகவானைச்சிந்தித்து, அந்நாகவுரிப் பட்டாடையைவிரித்து அரையிலுடுத்திக்கொள்ள வாடாமல் வதங்காமல், ஓடாமல் ஒதுங்காமல் வெண்டாமரை போல் விளங்கியமுகமும், பால்சுரந்து பசந்த தனமும், பக்ஷமும் இச்சையும் உடையவளாயிருந்த குந்திதேவியைக்கர்னன்கண்டு பிரமானந்தங்கொண்டு அமுதமுண்டவனைப்போல அன்புநிறைந்து, அன்னையின்பாதத்தில் சாஷ்டாங்கமாகவிழுந்து, என்னை இன்னானென்று தெரியச்செய்த இறைவியே சரணமென்று இறைஞ்சிக் கர்னன்செய்த உபசாரமும் தோத்திரமும் இன்னவிதமென்று எம்போலியரா லியம்பப் படலாமோ. அந்தக்காலையிற் குந்திதேவியானவள் தனது வாலைப்பருவத்திற்பெற்ற அக்கன்னிப் பிள்ளையைக்கட்டி தழுவிக்கொண்டு உச்சிமோர்ந்து உடலுடனணைந்து, தேகமெல்லாந்தடவிக்கொடுத்து வளர்த்தெடுக்கப்பாக்கியம்பண்ணுமற்போனேனே என்றுமனம் வருந்தும்போது மகனுகியகர்னன் சொல்லுகின்றான் கேளும்மாதரசு? தேவரீர் நல்லபூசை-விரதம்-நோன்பு-தவம்-பெரியோர் தேசம்-இவைமுதலிய பாக்கியமெல்லாம் பெற்றவராகையினுல், ஆறுபிள்ளைகளைப் பெற்று ஐந்துபிள்ளைகளையெடுத்துவளர்த்துப் புத்திரவாஞ்சையை நீக்கிவிட்டீர். அடியேன்தேவரீருடைய கரத்திலிருந்து வளரவும், பாண்டவரைவரும் எனக்குத்தம்பிகளென்று பாரோர்மதிக்கவும் பாக்யஞ்செய்யாத பாவியானேன். அன்றியும் என்தாய் தந்தை-சகோதரர்-ஜாதி-குலம்-இவைகளின் தன்மை இன்னதென்று தாரணியோர் சொல்லிக் கொள்ளும் படியாகிய தவஞ்செய்யாத தரித்திரனுனேன். இன்றெனக்குநல்லகால மானதால் உம்மைக்கண்டு தரிசிக்கப்பெற்றேன். என்மன

க்குறைகளெல்லா மற்றேன் மேன்மையு முற்றேன் என்று தாயும் பிள்ளையுஞ் சந்தோஷத்துடன்வார்த்தையாடி மகிழ்வுற்றபோது. குந்திதேவியானவள் கர்னனைப்பார்த்து, அப்பனே! இதுவரையிலும் உன்பிறப்பை நீயறியாதபடியால் துரியோதனனிடத்திலிருந்தாய் இப்போது இன்னானென்றறிந்து கொண்டமையாற் பாண்டவராகிய தம்பியர் பணிவிடைசெய்யச் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து, தேசதேசராசர்கள்வந்து விசுவாசமாகபணியவும், ஒபுவனசக்கிரேஸ்வரா புண்ணியவானே! தருமபூபதிக்கு ஜேஷ்டசகோதரனான கர்னராஜமகாப்பிரபு! என்று தேவர்கள் முதலியயாவர்களும் ஜெயங்கூறிக் கொண்டாடவுமாக, இனி நீ அஸ்தினபுரத்திலிருந்து அரசாளுகிறதைப் பார்க்கிலும் வேறாகியவைபவம் ஒன்றுமில்லையே. அப்படி செய்வதே கடனென்று குந்திதேவியாகிய தாய் சொல்ல, அதைக்கேட்டுக் கர்னனென்னும்சேய்சொல்லுகின்றான்.

கேளுமம்மாராஜபத்தினியே சூரியபகவானுடைய அனுக்கிரகத்தினால் என்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்று, பிறர் பழிப்பார்களென்றஞ்சிப் பெட்டியிலிட்டுப் பெருக்காற்றில் விட்டுப். புத்திரப் பேராசையைநிராசை செய்துக்கொண்டு, பெற்றதும் அல்ல பெருததும் அல்லவென்று என்னைமறந்துவிட்டீர். அம்மணி! உமதுகர்ப்பத்தி னலத்தினாலேயோ, அல்லதுஎன்னை உற்பவித்த சூரியபகவானுடையபலத்தினாலேயோ, ஜன்மாந்திரத்தில் நான் தேடிக்கொண்ட தபோபலத்தினாலேயோ உயிர்பிழைத்து ஆற்றில்மிதந்துவரும்போது சூதனாயகனும் ராதையும் என்னைஎடுத்து வளர்க்க அந்தச்செய்தியைத் திரிதராட்டிரமகாராஜன்கேட்டுத் தன்குலத்திற்குரியபிள்ளையாகச் சகலசெல்வத்துடன் போஷித்துவந்தான். (இத்தனைபெரியவன்கை தொட்டிழுத்தால் எப்படிமாட்டோமென்பது.) என்னும் பழமொழிபோல், என்னைப்பிள்ளைக்கலிதீர்த்த பெருமானென்றெண்ணி வளர்த்த சூதனாயகனும்ராதையுந் தடைசொல்லா திருந்தார்கள். நானும் தனிக்குழந்தையாதலினால் அதிகசெல்வத்தில் வளர்ந்துவந்தேன். அப்பால் துரியோதனாதியரும் பிறந்தார்கள். நான் பரசுராமரிடத்தில் தனுர்வேத முதலானவைகளைக் கற்றேன். துரியோதனன் பாண்டவர்கள் முதலிய யாவரும் துரோணாசாரியரிடத்தில் அவ்வில்வித்தை முதலானவைகளைக் கற்றுக்கொண்டு பரிக்ஷைபார்க்கும் போது, அர்ச்சுனனுக்கும் எனக்கும் பகைநேரிட்டுச் சபதங்கள் கூறியகாலத்தில், துரியோதனராஜன் என்னை உயிர்த்தோழனாகக்கொண்டு, அங்கதேசபட்டாபிஷேகந் தரித்துப். பொன்மாலையென்னும் பெண்ணைச் சுயம்வரத்திற் கல்யாணமுடித்துவைத்துத் தன்னுடன்கூடச் சரியாசனத்திலேற்றித் தம்பிமார்களும் சகலராஜர்களும்போற்றிச் சுற்றத்தார்முதலிய யாவரும் என்னைத்தொழும்படியாகச்செய்து காணியாக்ஷி-அரசாக்ஷி-படையாக்ஷி முதலாகிய நிதிநிக்ஷேபங்களும் என்னிடத்தி லொப்பிவைத்துப், பொற் பள்ளயத்தில் தன்னோடு கூட விருந்துபுசிக்கும்படியாகப் பாராட்டிப், பேரும்-பிரபலமும்.புகழும்-பெருமையும் உண்டாக்கிப், பேதமில்லாமல் என்னைப்பாதுகாத்துவந்தான்.

இதல்லாமலும் இன்னமொரு விந்தையைக் கேளும், அன்னையாகிய குந்தியே! ஒருநாள் கெடிஸ்தலாதிபதியாகிய சுயோதன மகாராஜாவின்தர்மபத்தினியாகிய பானுமதியும் நானும், தனிமையாய் ஏகாந்த சாலையிற் சொக்கட்டானாடிக்கொண்டிருந்தோம் அந்தவேளையில் அத்துரியோதன மகாராஜன்வந்தான். அவன் வருவதைநேராகப்பார்த்த பானுமதியானவள் ஆட்டத்தைவிட்டெழுந்தாள் அரசன்வந்ததை நானறிந்துகொள்ளாமல், தோர்ப்புகெலிப்பு இரண்டும் பார்த்துவிட்டெழுந்திருவென்று அரையிற்கட்டியிருந்த மேகலாபரணத்தைப் பற்றினேன். அந்தப் பட்டத்தரசி அவசரப்பட்டுப் போம்போது மேகலையறுந்துபலபலவென்றுதிர்ந்தது. அந்த அம்மனுடைய அரைவஸ்திரமுந் தளர்ந்தது. இந்த அலங்கோலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டுவந்த அரசனானவன் சற்றுஞ்சிந்தையிற் பேதம் பாராட்டாமல், அண்ணா! மேகலாபரணத்தைப் பொறுக்கி எடுக்கவா? அல்லது கோர்க்கவா என்றுகேட்ட துரியோதனனென்னும் இறைவனாகிய சாந்தமூர்த்திக்கு இப்போது வஞ்சகஞ்செய்து உம்முடைய ஐந்து பிள்ளைகளிடத்தில் வந்து சேரச்சொல்லி நீரழைப்பதும், உமது வார்த்தையைக்கேட்டு நான் வந்துவிடுவதும் ஞாயமா? தருமமா? அம்மணி! நீரே சொல்லும். இதன்றியும், க்ஷாத்திரமேலிட்டுப் பாண்டவர் சண்டைசெய்யக் காத்திருக்கும் போதாகிய இன்று, உமக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன்சொல்லக்கேட்டு வந்து அழைக்கின்றீர், அன்றுமுதல்இன்றுவரையிலும்

தாய்தந்தை தமர் குரு தெய்வம்போ லிருந்து
சாதி குலம் கோத்திரம் க்ஷேத்திரம் இவைக
ளெல்லாம் உண்டாக்கி; எனக்கும் ஒரு பெண்
ணைப்பெண்டாக்கி, அன்னபானுதி ஆபரணங்
களுங்கொடுத்து ஆதரித்தமன்னனை இந்தவே
ளையிற் கைவிட்டு எப்படி வரலாந்தாயே "தந்
தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை தாய்சொற்றுரந்
தவாசகமில்லை" என்னும் நீதிக்கிணங்கஉமது
சொல்லைத் தள்ளாமல் வருவேனுகில், சந்திர
சூரியருள்ளவரைக்கும் உலகம்பழிக்கும். நரகங்
கிடைக்கும். நன்றிகுன்றிய பஞ்சமாபாதகரில்
நான்முந்தி இருப்பேன். என்னைச் சுமந்து
பெற்ற உமது கர்ப்பத்திற்கு நிந்திப்பாகிய இ
ழிவுவந்துநேரிடும் தெய்வமும் சகியாது. இதற்
குமேலாகிய பாவமும் பழியுமில்லை. அன்னை
யே! என்னை முன்னமே நம்பியிருக்கும் மன்ன
னுக்கு அவனிடத்திலுண்ட அன்னக் கடன்
கழியும்படியாய் மன்னவருடனெதிர்த்து, அவ
ர்களையெல்லாஞ் சின்னபின்னப்படுத்தி இந்நி
லந்துதிக்கப் பொன்னுலகத்திற் புகுவேனுகில்
கன்னிகையாகிய உமது கர்ப்பத்திற்பிறந்தபான்
கர்னன் என்கிற பெயருடையவனுவேன் மின்
னலுக்கிணையாகிய இடையும், கண்ணலுக்கி
ணையாகிய மொழியும், சொன்னத்திற் கொப்பா
கிய வடிவும், அன்னத்திற் கொப்பாகிய நடை
யுமுடைய அன்னையே! இப்போது சொல்லவ
ந்த சங்கதியைச் சிலநாட்களுக்குமுன்னே சொ
ல்லுவீராகில், உமது மனைக்கு ஒப்பாகவந்து
விடுவேன். அப்போதில்லாமல் இப்போதுவ
ந்தபடியால் என்மனது ஒப்பாது ஒருவேளை
தப்பாகவந்தாலும், பாண்டவர்களுக்குத் தமய
ன் உண்டவீட்டுக் கிரண்டகஞ் செய்பவனுவெ
ன்று தேவர்கள்முதல் யாவர்களுந் தூறுவார்
கள். மன்னர் முதலியயாவரும் வசைகூறுவார்
கள். ஓமாதாவே! இப்படி நடப்பது சற்றுஞ்
சரியல்லவே என்றுவாய்குளிர்ந்த வார்த்தைகளி
னுல்தேற்றிக், குந்திதேவியினெண்ணத்தை மா
ற்றினுன் அந்தவார்த்தையைக் கேட்டமாத்திரத்
திற் பகீரெனப்பதறி வாடிவருந்தி, மயங்கித்
தியங்கிக் குலைகுலைந்து, கண்கலங்கிக் கோவெ
ன்றழுங் குந்திதேவியைப்பார்த்து, தானுமனந்
தளர்த்து. தாயைத் தழுவிப்பணிந்து தைரியஞ்
சொல்லிக் கண்ணீர்துடைத்துக் கவலையகற்றி,
ஓகருணைசுரந்ததல்லீ! இதுவெல்லாம் நமது
செயலென்று. யாவும் பிரமத்தின்கட்டளையல்
லது வேறில்லை போனதுபோக துந்தகிணற்

றைத் தூறுவாருபவரைப்போற் றுரிதப்படுத்தி
த், தேருக்குள்ள சிங்காரமுஞ்செய்து, தேவரீ
ரை யென்னிடத்திற்கு அனுப்பிவைத்த தேவ
ன்கருத்தென்னமோ? அதைத்தெரியச் சொல்
லுந் தாயேயென்றுகேட்டதனயனைப்பார்த்துத்
தாயாகிய குந்திதேவி சொல்லுகின்றுள்.

என்கான்முளையே! என்னிஷ்டப்படிக்கு
உன்தம்பிமார்களுடன் நீகூடிவாழ என்கண்
களிக்க காணவேணுமென்று கருதிவந்தேன்.
அதற்குத்தரும விபகாரமும் நீதியுஞ்சொல்லி
விலக்கி விட்டபடியால், காண்டவவனத்திற் ப
கைத்துவந்த அச்சுவசேன னென்னும் நாகா
ஸ்திரத்தை அருச்சுனனுக்காக வளர்க்கின்று
யென்று கேள்விப்பட்டேன். அந்தக்கணையை
அருச்சுனன்பேரில் எப்படியுந் தொடுக்கவே
போகிருய் அப்படியே அருச்சுனன்பேறிற்பிர
யோகஞ் செய்தபோது தெய்வபலத்தினுல் தப்
பிப் பிழைப்பானுகில் இரண்டாந்தரம் நாகாஸ்
திரம் விடுவதில்லையென்று ஒருவரமும், இதன்
றி அருச்சுனன்தவிர மற்ற நால்வரும் போர்
முகத்தில் நேரிடுவாராகில், அவர்களிடத்தில்
நீ பக்ஷமுய்த்து இச்சைவைத்து, வீரப்பிரதா
பங் காட்டாமல் லகுவாகிய யுத்தஞ்செய்து, அ
வர்களுயிரைக் காக்கவேண்டியது உன்கடமை
யாக ஒருவரமும், இந்த இரண்டுவரமுமெனக்
குக் கொடுவென்று ஈன்றுள். கேட்க, கர்னமகா
ராஜன் முகமலர்ந்து சொல்லுகின்றுன். கே
ளாய் அம்மா! நாளை நடக்கப்போகிற ரணக்க
ளத்தில் அருச்சுனனும் நானுமெதிர்த்துப் ப
ற்பல யுத்தங்களும் பண்ணிப்பார்த்துக் கடை
சியில் நாகாஸ்திரத்தை விடப்போகிறேன். அ
து எப்படியும் அவன்தலையை வாங்கிப்போடும்
நீர் அப்போது மனங்கூசவேண்டாம். ஒருவே
ளை தலைபோகாமல் உயிர்பெறுவானுகில், திரும்
பவும் நாகாஸ்திரந் தொடுக்கேன். அதேனெ
னில், நல்ல சுத்தவீரன்கரத்திலிருந்து புறப்ப
டுங் கணைகள் சத்துருவைக் கொல்லாமல்விடா
ஒருவேளை லக்ஷயந் தப்பிப்போமாகில், மறுப
டியுந் தொடுவது ராஜதர்மமும்-தனுர்வேததர்ம
மும்வீரதர்மமும்-மேலாகிய ஆண்மையுமல்ல,
மேலும்மற்றநாலு தம்பிமார்களையும் என்கையி
னுற் கொல்லுகிறதில்லை. இதை ஐயமில்லாமல்
உமதுமனதிற்கொள்ளும் அம்மாவென்று அங்
கதேசாதிபதிஇந்தஇரண்டுவரமுங்கொடுத்துப்
பூமிதேவியைப்போன்ற குந்திதேவியைப்பார்த்
து பாண்டுபூபதியின் மாதேவி! நீர் வேண்டிய

வரமிதுதானு? ஆனல் எனக்கிரண்டு வரந்த
ருமென்று தொழுது அடிவணங்கிய குழந்தை
யை ஆதரித்தெடுத்து, அப்பாமகனே! என்ன
ருந்தவக் கண்மணியே! உனக்குவேண்டியவ
ரம் இன்னதென்றுரையடா என்செல்வத்திற்
சிறந்த செங்கரும்பே! என்று குந்திதேவியார்
சொல்லப் புந்திமகிழ்ந்து கர்னன் கேட்கிறுன்

என்னுயிரையும் மன்னுயிரையும் ஈன்று
வளர்க்கும் இறைவியே! கேளும் போர்க்களத்தி
ல் அருச்சுனனும் நானும் எதிர்த்துச் சமர்பு
ரியும்போது, அருச்சுனன் கணையினல் நானி
றந்து விடுவேனுகில், உடனே தேவரீரோடிவ
ந்து என்மேல்விழுந்து, என்மகனே என்மக
னே என்றலறி அழுது உமதுமகனென்று உ
லகமறியச்செய்வது ஒருவரம் அப்பேர்ப்பட்ட
முடிவுகாலம் எனக்கு நேரிடுகிறவரையிலும்,
நானுனக்கு மூத்தபிள்ளையென்றும், தேவரீர்
தாயென்றும், பாண்டவரெனக்குத் தம்பிகளெ
ன்றும், இம்மண்ணுலகிலொருவருக்குந் தெரி
விக்காமல் மனத்திலவைக்கவேண்டியது ஒருவ
ரம் ஒருவேளை வெளிப்படுமாகிற் பாண்டவர்க
ள்சண்டையை நிறுத்திவிட்டுச் சபதங்களையும்
விட்டு, நாட்டை யெனக்குக்கொடுத்து, தாங்க
ள் காட்டை யநுபவிக்கும்படியாய் போய்விடு
வார்கள் அப்படி யெனக்கு நாட்டைக்கொடுத்
தாலும், அந்த நாட்டை என்தோழனுகிய துரி
யோதனனுக்குக் கொடுத்துவிடுவேன். ஆகை
யால் விரதமுங் கெட்டுச்சுகமும் விட்டுப்போ
வானேன்? அம்மா! இப்போது நாமிருவரும்
பேசியமர்மம் வெளிப்படாம லிருக்கவேண்டிய
து. இந்த இரண்டுவரமுமெனக்குத் தாருந்தா
யேயென்று இருகரத்தையும் நீட்டி இரந்துகே
ட்குங் கர்னனை நோக்கிக், கண்ணுமனமுங் க
ரைந்துவிரைந்து, உன்னெண்ணப்படிக்கு வர
ந்தந்தேனென்றுரைத்த தாயைப்பணிய, தாயு
ஞ் சேயைத்தழுவிச் சிந்தைகளித்துத் தேகந்த
ணிய, அடாகண்மணியே! இதுவரையிலும் பி
ரிந்திருந்த நம்மை இன்னுரென்று தெரிவித்து
க்கூட்டியதெய்வம் மறுபடியும் பிரிக்கநினைத்தா
ல், என்மனமெப்படி தாளுவேன்? வழிநடந்
தெப்படி மீளுவேன்? ஆ! ஆ! குமாரனேயெ
ன்று அலறிய அன்னையை ஆதரித்துபசரித்
து, அடிமலரிணையில் முடியுறவணங்கி விடை
கொடுத்தனுப்பித் துடிதுடிப்புடன் அரண்ம
னைக்குட்போயினன் கர்னமகாராஜன்.

இப்பால் குந்திதேவியானவள் படபடவெ
ன்று வழிநடந்துவந்து, மன்னர்பெருமான்
மனையிற்புகுந்து, மருமகனுகிய கிருஷ்ணன்
எதிரோடிவந்து வணங்கச் சிந்தைமகிழ்ந்து,
வாரியெடுத்து உபசரித்து உள்ளறையிற்போயி
ருந்து, கர்னனிடத்திற் சென்றதும் அவனைக்
கண்டதும், சங்கதிவிண்டதும், அவன்நவின்
றதும், அதற்கு அங்கு நடந்ததும் ஆகியயாவ
ற்றையும் குறைவில்லாமற் சொல்லக்கேட்ட கி
ருஷ்ணன் தனதெண்ணமெல்லா மீடேறியதெ
ன்று இறுமாந்தெழுந்து, மாமி! நான்வந்து
சிலநாளாய்விட்டது, என்னமோ ஏதோவென்
று என்னை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்
கள். உன்பிள்ளைகளாகிய பாண்டவர்கள் ஆத
லால் விரைவில்யான் அவர்க ளிடத்திற்குப்
போகும்படியாய் உத்தரவுகொடும் உத்தமியாகிய
அத்தையேயென்று கிருஷ்ணன்கேட்க, குந்தி
தேவி சொல்லுகின்றுள் மருமகனே! எங்கள்
குடும்பத்தினுடைய காரியங்களை யறிந்த நீயி
ருந்தும், என்பிள்ளைகள் சகலத்தினும் நிறு
வாகசாலிகளாக யிருந்தும், நாட்டையும் நகரத்
தையும் நலத்தையும் மானத்தையும் பங்காளி
கள் கையிலொப்பி வைத்துப்போட்டு, காட்டை
யும், கலகத்தையும், அவமானத்தையும், கைக்
கொண்டு காலம் போக்குவது காரியமல்லவெ
ன்று, நான் சொன்னதாய் என் பிள்ளைகட்குச்
சொல்லும் மேலும் நீர்மேலெழுத்து போல
நிலையில்லாக் காயமென்னும் நிச்சயத்தைப்
பெற்ற இத்தப்புல்லுடலைக் கல்லுடலாக நினை
த்துச், சபையிக்கூறிய சபதத்தை நிறைவேற்
ரும லிருப்பது இராஜவீர தருமமல்லவென்று
சொல்லும் இதன்றியும் இந்தப் பாண்டவர்
களைப் பெற்றுவளர்க்கத் தவம்பெற்றேனே யல்
லது பாரதயுத்தத்திற் பிராணனுக் கானியில்லா
மற் காக்குங்கடமை யென்னுடையதல்ல. எல்
லாந் தேவரீருடைய கடமையே திருவுந்திற
னும் உம்முடைய உடைமையே. என்மருமக
னுகிய கண்ணனே என் புத்திரரை உமது அ
டைக்கலமாக ஒப்பிவைத்திருக்கின்றேன். என
க்கு வேருெரு துணையுமில்லை. நீரே துணை.
உம்மையேநம்பினேன். என்று குந்திதேவியா
னவள் கோவென்றலறிக் கூறக்கேட்டு தீனத
யாளுவாகிய திருமால் மாமியைப்பார்த்து, ஓ
மாமி! நீர் ஒன்றுக்குஞ் சிந்தனைப்பட வேண்
டாம். எல்லா மென்பொருப்பேயல்லது வேறி
ல்லை. நீர் நல்லசேதி கேட்கப்போகிறீர், இவி

டத்திற்ருனே நில்லுமென்றுசொல்லிப் பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு விதுரன் வீட்டுக்குவந்து ஓ விதுரராஜனே! நான் உபலாவியத்திற்குப்போய் வருகிறேன் விடைதாருமென்றுசொல்ல; விதுரராஜனனவன் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து இருகரத்தையுங் குவிந்து அஞ்சலியஸ்தனுய் நின்றுசுவாமி! பாண்டவர்களையும் என்னையுங் காப்பாற்றவேண்டிய கடன் தேவரீருடைய திருவடித்துணையல்லது வேறில்லை. ஆகிலும் ராஜசபையில் மோசஞ்செய்து சூதாடி நாட்டைப் பறித்துக்கொண்டு வாதாடிக் காட்டைக்கொடுத்த துஷ்டனுகிய துரியன், இனி இஷ்டஜன புத்திரானுடன் ரணக்களத்திற் பட்டழியும்படியாகச் செய்து கெட்டியாகிய வெற்றியைப் பெறவேண்டுமென்று என்புத்திரராகிய ஐவருக்குத் தெரியப்பட சொல்லித், தேவரீருங் கூடியிருந்து ஜெயஸ்தம்பம் நாட்டித் திருமுடிசூட்டி வைக்கவேண்டிய பாரந் தங்களுடையதென்றுவிதுரராஜன் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள அதைக்கேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்லுகின்ருர்.

கேளும் விதுரராஜனே! செப்பிடு வித்தைபோல் உமது சொற்படியே நடக்கும், அப்படியேபார்ப்பீர், இப்படியேநில்லும். துயரப்படாதீர் துரிதமாகச் செலவுகொடும் விதுரராஜனேயென்று பயணம் பெற்றுக்கொள்ள, உடனே யாவரும் பயணபேரி முழக்கினர்கள் சாத்தகி முதலியசேனைகள் சமுத்திரகோஷ்டம்போலச் சப்திக்கக் குடைகொடி முதலிய சகலவிருதுக்களும் வாத்தியங்களுடன் இராஜவீதியில் நிறைந்து நெருங்கும்படியாய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி இரதமேறி வரும்போது, துஷ்டத்துஷ்டாள் நான்குபேர் தவிர மற்றயாவரும் வாகனமேறிப் புறப்பட்டுவந்து சுவாமியாருடன் தெற்றுவாசற்படி வரையிலும்போய் வழிவிடுத்து வணங்க, அவிடத்தில் தமது ரதத்தை நிறுத்தி, யாவரையும்நோக்கி வெகுதூரம் வந்துவிட்டீர்கள் நில்லுங்கள் நில்லுங்களென்று எவரெவர்களுக்கு எந்தெந்த மரியாதை செய்யவேண்டியதோ அந்தந்த மரியாதை யுபசார வந்தனங்களைச்செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சிலதூரம் போம்போது, சிற்சிலபேர்கள் தனித்துவந்து பேசினர்கள். அவர்களுக்குத் தகுந்த வார்த்தைகளைச்சொல்லி அஸ்தினு புரத்திற்குப் போகுயபடியாய் உபசாரத்துட னிறுத்திவிட்டு அப்பாற் போகையில், விதுரராஜன் ஓடிவந்து பணிந்து ஒருமொழி சொல்லுகின்ருன். சுவாமி ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி அந்தச் சபையில் துஷ்டனுகியதுரியன் அவமரியாதையாய் என்னை இகழ்ந்துபேசிய வசனத்தைஎன் பிள்ளைகளாகிய ஐவரிடத்திற் சொல்லவேண்டாம். அதேனெனில், இந்தச்சொல்லைக் கேட்டவுடனே என்பிள்ளைகளிப்போதேவந்து இவனைச்சேதித்துக் கத்திக்கத்தை சதையாகக்கழித்துவிடுவார்கள் அப்போது உலகரென்னசொல்லுவரென்ருல் ஏதோ தெரிந்து தெரியாமற் பிள்ளையானவன் ஒரு வசனத்தைச் சொன்னபோதிலும், ஒரு பொல்லாங்கைச் செய்தபோதிலும், தந்தையே முதலிய பெரியவர்கள். அப்போது தண்டித்துக் கண்டித்துவிட்டு அப்பால் மறந்துபோவார்கள் அப்படியிருக்க, இந்த விதுரன் ஒருகுடல் வேற்றுமையானதினுல், வெகுண்டெழுந்து சொல்லிய பேச்சை விஷம்போல் வைத்திருந்து; பாண்டவர்களுக்குத் தெரிவித்து, துரியோதன னுடைய பிராணனை வாங்கிவிடச் செய்தான். பார்த்தீர்களா? கண்ணில் விரற்பட்டால் நாலுபேருக்குச் சொல்லிக் கலகஞ்செய்து கையைத்தறித்து விடுவார்களுமுண்டோ? என்று பலவிதபழிப்பு வசனங்களைப்பேசுவார்கள். என்னையேஏசுவார்கள் அந்தப்பழி நமக்குவருவானேன் எப்படியும்நடக்கவேண்டியகருமம் நடக்கப்போறது ஆதலால் தேவரீரொன்றுஞ் சொல்லவேண்டாம் என்று விதுரராஜன்விளம்பியபோது அரிவாசுதேவன் மெத்தவும் விகனமுடையவராய்விதுரராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்ருர். ஓ விதுரராஜனே! (நனைந்தகிழவன் வந்தால் உலர்ந்தவிறகு சேதமாம்) என்பதுபோல், நானிவிடத்திற்கு வரவும், உள்ளன்பினையுடைய உமது வீட்டிலிறங்கவும், உமக்கு இப்பேர்ப்பட்ட சொல்லிழிவு வில்லழிவுவரவும் இருந்ததல்லவா? நல்லது சுவாமியிருக்கின்ருர். விதுரரே! நீரொன்றுக் கும் விசனப்படாதீர். இந்தச்சங்கதியைப்பாண்டவர்களுக்கு நானேன் சொல்லுகின்றேன். சொல்லமாட்டேன்- நீர் நில்லும் விதுரராஜரேயென்றுசொல்லி நிறுத்திவிட்டு, உபலாவியத்தைநோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இவ்வாறு முல்லைமாலையையுடைய முகுந்தன் இரதகஜ துரகபதாதிகளுடன் சகல வாத்தியங்களு முழங்கிக்கொண்டுவரப் பிரயாணமாகி, சாத்தகியுந் தமது பக்கத்திற்ருனே வரும்படியாகச்சென்று, மார்க்கத்திற் பலமன்னவர்க

ளாற்போஜனாதிமுதலிய சவுக்கியங்களையுங்கொண்டு, பண்டுபலாதிகளுமுண்டு, உபலாவியம் வந்துநிற்க, தங்களைக்கண்டுபேச யத்தனித்துவரும் பகவானை எதிர்கொண்டு பார்க்கும்படியாய் வருகின்ற அப்பாண்டவர்களும் பற்பல அற்புறுசொற்செறு மற்புதமற்புய விற்பெறு நற்குணவிற்பன இராஜர்களும், பிராண விசுவாசர்களும், மிகுந்தநேசர்களும், மகாகவிராஜர்களும, சற்குலபோஜர்களும், பற்பணிதாசர்களும், மந்தஹாசர்களும், நகரவாசர்களும், ஜேஜேயென்றுகூடிச் சம்பிரமங்கள்பேச, இங்கித மங்கையர் தங்கள் தனங்கள் குடங்கள் குலுங்க நடங்கள் புரிந்தடி தத்திமிதாலென திமிதிமி திமியென மத்தளபேரிகை குமுகுமுகுமுவென தாரைபூரி வீரசின்னபேரி சாகளங்களோசை சமுத்திரத்தோசையென்ன அதிர்ந்திட, மகத்துவத்துடன் முன்னமெதிர்ந்திட, கண்டமரனைவருந் தெண்டன்தெண்டனென்று சொல்லிக் கற்பகப்பூமாரிபொழிய, அற்புதர் பாமாலைமொழிய, கலந்திருவர்சேனைகளுங் கைப்பிடித்துக்கொண்டாடிக் கண்ணனைக் கண்ணினுற்கண்டு, யாவரும் வாகனம்விட்டிறங்கி மகிழ்ந்து வரும்போது சுவாமியும் இரதம்விட்டிழிந்து எதிர்நோக்கினர், எல்லோரும் வணங்கிப் பல்லோருமிணங்கி, நல்லோரையினிற் சகல வைபவங்களுடன் நீராஞ்சனுதி கற்பூரதீபங்களினுலுபசரித்து, உபலாவியராஜவீதியைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்துவைத்து, இராஜமண்டபத்திற் கழைத்துக்கொண்டு பேரய் நவரத்னகசித சிங்காசனத்தி லெழுந்தருளச் செய்து, அர்க்யபாத்ய ஆசமன்ய சந்தனக்ஷதை தாம்பூல புஷ்ப தூபதீப நைவேத்திய உபசாரங்கள் செய்து வணங்கிநிற்கையில், சர்வலோக சரண்யன்சந்தோஷித்து, சகலருமிருக்கும்படியாய் உபாசாரஞ்சொல்லி அப்படியே யாவருமிருந்தபின்பு, உபலாவியம்விட்டு அஸ்திஞபுரத்திற்குத் தூதுபோனதும். அவிடத்தில் துஷ்டசதுஷ்டாள்தவிர மற்றப்பேரெல்லாரும் எழுந்து எதிர்வந்து கண்டுகளித்து மகிழ்ந்ததும், தாம் விதுரன் மனையிலிறங்கியதும், மறுநாள் இராஜசபைக்கெழுந்தருளியதும். நாரதர் கண்ணுவர் சமதக்கினி இவர்கள் மூவருங்கூட வந்ததும் எல்லோருக்கும் வந்தனைவழிபாடுகளை நீங்கள் சொன்னதாகச் சொல்லித் துரியோதனனுடைய கொலுக்கூடத்திற் சென்றிருந்து வந்தசெய்தியைப் பேசியதும், அந்த வார்த்தைக்கு அவன் உடன்படாமற்போனதும் முனிவர் மூவர்களும் உறுதியாகிய சில நீதிதருமங்களெல்லாம் உரைத்ததும் அவனந்த வார்த்தைகளைக்கேளாமற் சண்டைசெய்து ஜெயித்தவர்கள் நாடாளுகிறதென்று சொன்னதும் தனக்கு விருந்துசெய்த விதுரனை இகழ்ந்து வாய்க்கடாத வார்த்தைபேசி ஏசியதும் அவன் உடம்பு கூசி வில்லை வெட்டியெறிந்து சீ சீ என்றிகழ்ந்து எழுந்து போனதும். அன்றிராத்திரி நிலத்தைப் பறித்துப் படுகுழியாகச் சமைத்து உதயத்திற் றம்மையழைப்பித்து அந்தப் படுகுழில் வீழச் செய்ததும், உடனே தமது விஸ்வரூபத்தால் அவன்கருத்தை அதமாக்கி அசுவத்தாமனுக்குச் சேனுபதிப்பட்டம் ஆகவொட்டாமல் தடுத்துவிட்டதும். மற்றச் சங்கதிகளியாவும் மைத்துனராகிய பாண்டவர்க்கும் மற்றையர்க்கும் மனத்திர்ப்தியாகும் படியாய்ப் பிண்டமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருள, யாவரும் அதிக ஆவலோடுங்கேட்டு ஆனந்தங் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனுல், ஓ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! கர்ன னின்னுனென்பதும், குந்திதேவியை விட்டு அக்கர்னனிடத்தில் வரம்வாங்கிவரச்செய்தும், குந்திதேவி அவனுக்கு வரங்கொடுத்ததும், இந்தச்சங்கதிகளை மாத்திரம் பாண்டவர்களுக்குத் தெரிவிக்காமல், மற்றச் செய்திகளையெல்லாந் தெரிவித்தார் ஸ்ரீநிவாசனுகிய திருமாலென்று வைசம்பாயனர் சொல்லவே, வபுஷ்டாதேவி நாயகனுகிப் ஜெனமேஜெய மகாராஜன்கேட்டு மனமகிழ்ந்து, அவரைப் பிரமமாக நினைத்துப்பூசித்து, வந்தனைவழிபாடுகள் செய்து. வணங்கி, என்னைப்புனிதனுக்கியபுண்ணியனே! மேல்நடந்தவிர்த்தாந்தத்தைசொல்ல வேண்டுமென்று இருகரத்தையுங் குவித்துக் கேட்க, வைசம்பானர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

கிருஷ்ணன் தூதுச்சருக்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது

அணிவகுப்புச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி.

படர்ந்தகானகந் திரிந்துமீண்டன்புடன் பணிந்த பஞ்சவர்க்காகச்
கடந்தஞானியார் கடவுளர் காண்கலாக் கழலிணைசிவப்பேறத்
தொடர்ந்தநான்மறை பின்செலப்பன்னக துவஜன்மா நகர்த்தூது
நடந்தநாயகன் கருமுகில்வண்ணமென் னயனம் விட்டகலாதே.

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அப்பால் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானனவர் பாண்டவர்களுடன் சபாமண்டபத்திலிருந்து சொல்லுகிருர். ஓ தருமராஜனே! கேளும் நாமிவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு அஸ்தினுபுரத்திற்குச் சென்று விதுரன் வீட்டிலிறங்கிப் போஜனங் கொண்டு துரியோதனன் சபைக்குப் போனேன். அவிடத்திலிருந்தயாவரும் வந்தனே முதலிய மரிமாதை செய்ய ஆசனத்திருந்தேன். அதுகாலையில் நான் விதுரன் வீட்டிலிறங்கினேனென்று துரியோதனன் சற்றுநேரங் கோபமாயிருந்து, மறுபடியும் என்னைப் பார்த்து நீர் வந்த காரியமென்ன சொல்லுபென்று கேட்டான். அதற்கு நான் சொன்னதாவது பாண்டவர்கள் சூதாடித் தோற்ற நாளையில் பனிரண்டு வருடம் வனவாசமும ஒரு வருடம் அக்ஞாத வாசமுங் கழித்து வந்தால் அவர்கள் பூமிமுதலியவற்றையுங் கொடுத்து விடுகிறேனென்று நீர் வாக்கு தத்தஞ்செய்து அனுப்பியவண்ணம் பதின்மூன்று வருடமுங் கழித்து வந்து உபலாவியத்திற் செழித்திருக்கின்ற பாண்டவர்கள் தங்களுடைய யோகக்ஷேமாதிசயங்களை உங்கள் யாவர்களுக்குந் தெரிவித்துத் தங்களுக்கு நீர் சொல்லியிருந்த சத்திய வசனப்படி ராச்சியங் கொடுங்களென்று கேட்கும்படியாக என்னைத் தூதனுப்பி வைத்தார்கள். நானும் உங்களைப் பார்க்க வேணுமென்னும் ஆசையையுடைபவனுக இவ்விடத்திற்கு வந்தேன். உங்களியாவரையுங் கண்டேன். சந்தோஷங் கொண்டேன். ஆதியிற் சொல்லிய வார்த்தையின்படிக்கு ஐவர்களுக்கு அரசுகொடுத்து வாழ்வதே உத்தமமென்றுகூறி, இதற்கு நீர் என்ன சொல்லுகிறீர் என்று கேட்டேன். என்னுடன்கூட வந்த மூன்று ரிஷிகளும் வீஷ்மரும்-துரோணரும்-கிருபரும்- விதுரன் முதலாகிய பேரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொல்லுகிறதைக் கெட்டியாய் நம்பிப் பாண்டவர்களை நேசித்துப் பக்ஷமுடன் வாழ்வதே நன்மையென்று சொல்லியும், பாபியாகிய துரியோதனன் கூடாதென்று தடுத்துப் பேச, மறுபடியும அவனுக்குத் தணியச் சொல்லி, அப்பா துரியோதனு! வீணுகிய வம்புகள் விளைவித்துக்கொள்ள வேண்டாம். இனி விளையப்போகிற விபரீத மெத்தவுண்டு. பாண்டவர்களோ மிகுந்த பலவான்கள். எல்லாந் தெரிந்த இறைவனுகிய நீர் ஒரே பிடிவாதமாகப் பேச வேண்டாம். அப்படிக்கு நாடு நகரங் கொடுக்க மனதில்லாவிட்டால் ஐந்தூராகிலும் ஐந்து வீடாகிலுங் கொடும். விபகார விதிப்படிக்கிக் கொடுக்க மனது வாாவிட்டாலும் அவர்களுக்குப் பிச்சையாகவே ணுங் கொடுமென்று என்னுடைய இரண்டு கரங்களையும் ஏந்தி இரந்து கேட்டேன். அதற்கும் மனதிரங்கிக் கொடுக்காமற்றடுத்தான். நாளை நடக்கப்போகிற கதி இன்னதென்றுஞ் சொன்னேன். அதையும் யோசிக்காமல் எத்தனைபேர் எத்தனை சொன்னலும் கேளாமல், அடிக்கவடிக்க பயந்து விசைகொள்ளுமென்னுந் தன்மைபோற் கோபமும் லோபமும் பிடிவாதமும் அதிகரித்து போம் போம் உமக்கும் அவர்களுக்கும் வேலையில்லை. எரு மொத்தை வெண்ணெய்க்குக் கோபால ஸ்திரீகளின் காலில் விழுந்து கூத்தாடுகிற நீர் இந்தப் பாண்டவர்களுக்கு நாடு வேண்டி இரப்பது பெரிதோ? இதென்ன அரிதோ? இந்தத் தந்திரமெல்லாம் நானறிவேன். இத்தனைப் பஞ்சைப் பாட்டென்னத்திற்கு? பாண்டவர்கள் பலவான்களென்

தும், தெய்வ பல முடையவர்களென்றுஞ்,
சங்கட்டினை யுடைய சரசிகளென்றுஞ் சொ
லியசிர் பிச்சை கொடுமென்றுங் கேட்கிறீர்.
இப்படி கேட்க அதென்ன வீரியம்? இதென்
ன வெட்கமிலாத காரியம்? வல்லமையுடைய
பேர்கள் மானமழியப்பிராணகூடனே ஒருவ
ரை யாசிப்பார்களோ? யாசிக்கமாட்டார்களே
இதெல்லாம் உன்னுடைய தினத்துவமேயல்
லது வேறில்லை. இப்பவும் நான் சொல்லுவ
தை நன்றாய்க் கேளும் சண்டை முகத்தில்
யுத்தஞ்செய்து வெற்றி பெறுகின்ற வீரரெ
வர்களோ, அவர்கள் இந்த அஸ்தினபுரத்
தை யாளுகிறதே யல்லாமல், 'என்னுயிருள்
ளவரைக்கும் ஒரு கடுகத்தனை மண்ணும் பா
ண்டவர் கண்ணுக்குக் காட்டேனென்று ஒரே
திப்பாகச் சொல்லிவிட்டான்.

இதுகளை யெல்லாம் உடனிருந்து அறிந்
த உங்கள் சிறிய தந்தையாகிய விதுர மகாரா
ஜன் (வாழ்வார்க்கு சிதேவி வாக்கில்)என்பது
போல் இந்த மண்ணுக்குந் தன்னுயிருக்கும்
சரிப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றான் இந்தத்
துரியன். ஆதலால் இவனுயிர் மாளவேணு
ம் அப்பாற் பாண்டவர் பாராளவேணும். இ
ல்லாவிட்டால் அரசாக்ஷி பெறுவது அரு
மையே. மேலும் அநேகம்பெரியோர்கள் மு
தற் சிறியோர்களு மிறப்பார்களே உலகம்பழி
க்குமே என்று யோசித்து யுத்தம் செய்யாம
லிருந்துவாராகில், அவர்கள் செய்து கொண்
ட சபதத்தை எப்படி நிறைவேற்றிக் கொள்
ளுவார்கள். இதுவரையிற் பட்டிருககும் அவ
மானத்தையும் பழிப்பையும்விட, இனிமேல்
வரப்போகிற பழிப்பும் அவமானமும் பெரி
தாயிருக்கல்ல. இந்தத் தருணத்தில் யுத்தம்
பண்ணிச் செயிக்காமல் விட்டு விடுவார்களா
கில், இதுதான் பெரிய அவமானம் இதுதா
ன் லோக நிந்தை இதுதான் இராஜ நீதிக்
குப் பழுதாகிய காரியமென்று உங்களுக்குத்
தெரியப்படுத்தச் சொன்னார். உங்கள் தாயா
கிய குந்தி தேவியாரும் சந்துருக்களால்விளை
ந்திருக்கும் பொல்லாங்கெல்லாமிருக்க், இரா
ஜ சபையில் விளம்பிய அவர்கள் சபதத்தை
முடிக்காமல் ஈரேழு பதினான்கு லோகத்தை
யும் ஏகச் சக்ராதிபதியாய் ஆண்டாலும்,அதி
னால் யாதொரு பெருமையுமில்லை. புகழுமில்
லை. இகழே எதிர்க்கொண்டிருக்கும். ஆகை
யால் சீக்கிரம் சபதமுடித்துத் திரிலோகமும்
கொண்டாடும்படியாய் முடிதரித்துக்கொண்டு
வாழககடவீர்களென்று ஆசீர்வதித்ததாகச்
சொன்னார்கள், ஓ பாண்டவர்களே! இவர்கள்
கருத்திவ்வாறிருக்க என் எண்ணத்தையுங்
கேளுங்கள். அவர்கள் உங்களைச் செய்திருக்
கிற அனியாயங்களை யோசிக்கும்போதெல்
லாம் மண்-கல்-மரம் முலலானதும் அழுமல்
லாமல் வேறல்ல. அந்தமட்டும் நீங்கள் பொ
றுமையுடையவர்களே. ஆகிலும் எத்தனை
யென்று பொறுப்பது? பொறுக்குமிடத்திற்
பொறுப்பும் மூச்சுவிடுமே. ஓ கண்மணியர்க
ளே! (ஒரு புறக்காசுக்குப் போன மானம் பல
கோடி பொற்காசு கொடுத்தாலும் வாராது.)
என்று பழமொழி கூறுவார்கள். அதுபோல்
எப்படியும் அவமானம் வந்துவிட்டது. (உர
லிற்றலை நுழைத்துக் கொண்டவன் உலக்கைக்
குப் பயந்தால் விடுமா?) ஆகையால் (துணிந்
த பேர்களுக்குத் துக்கமில்லை.) என்பதுபோற்
போர்புரிந்து அவர்களைப்போக்கடித்துஇனி
யேனும் சீர் பெறும்படியாய்ந் தேசத்தைக்
கைக்கொள்ளுவது ராஜதீரம் பல தேசத்து
ராஜர்களும் சந்தோஷப்படுவார்கள். அல்
லது தம்பி தமயன் பாட்டன் பூட்டனென்று
பாராமற் படைமுகத்தி லொப்பாரியாவென்று
சாடித்துப் பாக்கியம்பெற மனமில்லாவிட்டா
ல் வனற்திற்சென்று தவத்தைக்கொண்டு சுக
த்தைப் பெறுவது எல்லாவற்றிலும்மாந்துவ
முடையது இவ்விரண்டில் எதைச் செய்ய
யோசித்திருக்கின் றீர்கள்? உங்களெண்ணத்
தைச் சொல்லுங்களென்று முகுந்தன்கேட்க
அதற்குத் தகுந்தபடி தருமராஜா நகைத்துச்
சொல்லுகின்றார்:

ஆபத் பாந்தவஞகிய அரியே கேளும்,
நாங்கள் யுத்தஞ் செய்வதற்கு சர்வசித்தமா
யிருக்கின்றோம். இதோ நீர் பாருமென்று
சொல்லி, விராடனுடைய இராயசம் சித்திரகத
னென்பவனை யழைத்துத் திருமுகமெழுதச்
சொன்னார். அவ்வாறேயவனும் "எங்குமிரு
ளற வொளிபரப்பி முக்கண்ணனு ரெழில்வே
ணிமிசைவைகிமா, னேந்தி யிருபத்தேழு மா
தர்தோடோய்ந்தமிர்த மீய்துரகர் விடமகற்
றுந், திங்களின் மரபினுயர்முரசேகேதன
ன்றிகழ் தருமனெழுது திருபந்தேச தேச
தர் மகராஜபோசத் தலைவர் சேர்ந்து வந்

திர்கொள்கமேற், குங்கியாம் நாடுவிட்டுக் காடடைந்து பதின்மூன்றுண்டு குன்றல் செய்து, கோமச்சனுட்டனைன்பிற் சுதன்மணங் கண்டு கூடியுபலாவியத்திற் சங்கு சக்ராயுதன்றாதிஞற் துரியோதனன் மனதறிந்துங்கள்பாற், சாற்றினேம் போர்க்குப் படைத்துணையெமக் காச் சயந்தரத்தாம வருகவே," என்று எழுதி எங்களுங் கங்குலறும்படி கிரணங்கள் விரித்தும், திரிநேத்திரதாரியாகிய சிவபெருமானுடைய சிவந்த ஜடாபாரத்திற் பொருந்தியிருந்தும் முயற்கறை யென்னுமானைத் தன்னிடத்திற் கொண்டும், அசுவனி முதலிய இருபத்தேழ ஸ்திரீகளின் தோள்களைத் தழுவியும், சமுத்திரங் கடைந்தகாலத்தில் தானே தூணுக நின்று அமிர்தத்தைத் தேவர்களுக்கு ஆதாரமாக வளித்தும், ஆதிசேடன் முதலிய பெரும்பாம்புகளின் விஷச்சுவாலையால் உலகம் வருந்தாமல் தனது அமிர்தகிரணங்களினுல் ஆற்றல்செய்து மிராநின்ற சந்திரனுடைய குலத்திற் தோன்றியதாஞகரன், உயர்ந்த முரசக்கொடியினையுடைய மாஞபரணன், சத்தியவசனன், நித்தியவிரதன் உத்தமனெனத்திகழும் தருமபுத்திர மகாராஜன் எழுதிவிடுத்த திருமுகப் பத்திரம் இது இதனைப் பதினெண்பாஷைத் தேசத்து மன்னவர்களும், மகாராஜராகிய போஜ குலத்தலைவரும் ஒருங்குசேர்ந்து சந்தோஷித்து எதிர்கொண்டுவந்து காணக்கடவர். நாங்கள் சூதாடி நொந்து, நாடுநகரத்தைவிடுத்து, காடுகரம்பை அடுத்துப் பனிரண்டுவருஷம் வனவாசம், ஒருவருஷம் அக்ஞானவாசம், ஆகப் பதின்மூன்று வருஷமும் போக்கி, மேன்மை பெற்ற ராஜனுகிய மச்சதேசாதிபதியின் சிநேகத்தினுல் எங்கள் வுள்ளையாகிய அபிமன்னனுக்கு உத்தரையைக் கலியாணஞ் செய்வித்து, மிகுசம்பிரமத்துடன் உபலாவியஞ் சேர்ந்து, சங்குசக்கிராயுதமுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவனைத் தூதுவிடுத்து, யுத்தத்திற்குடம் பட்ட துரியோதனனுடைய மனதறிந்துக் கொண்டு, உங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படியாக ஓலையுந் தூதுமனுப்பினேம். ஆகையால் மேல் நடக்கப் போகிற யுத்தத்திற்காக எங்களுக்குப் படைத் துணைவந்து ஜயம்பெறச்செய்து உங்கள் நகரங்களுக்காகக் கட்ட வேண்டிய பகுதிப் பணங்களை இனமாக்கிக் கொண்டு நீடூழி வாழவேண்டியது என்று வாசித்தான். அதில் தருமராசன் கைச்சாத்து வைத்துச் சகல தேயங்கட்கு மனுப்பினர்.

பாண்டவர்க்கு வந்த படைத் துணைகளின் விபரம்.

இந்தப்படிக்குக் கஷ்டதிசையினுல்விடுத்த திருமுகங்களை சகல ராஜர்களும் பார்த்து முகம் வியர்த்து எட்டுத் திசையிலுமிருக்கும் துஷ்ட கண்டகர்களாகிட ஜயவீரப்பிரதாபசேனைத் தலைவர்களோடு அறரவர்களுடைய நால்வகைச் சேனைகளும் புடைசூழ யுத்த கோலங்கொண்டு வருவதானுர்கள். அவர்களாரென்றுல் பாஞ்சால ராஜனும் அவன் பிள்ளைள் துஷ்டத் தூய்மன் சிகண்டி சுமுத்திரன் பிரியதரிசனன் சிம்திரகேது சுகேது துவசேனன் உத்தமோசா உதார்மனு முதலிய இவர்களோடு நால்வகைச் சேனைகளும், விராடராஜனும் அவன் பிள்ளைகள் சுவேதன் சுதானிசன் சங்கன் வராககேது உத்தரன் முதலிய இவர்களோடு நால்வகைச் சேனைகளும், சேரன் சோழன் பாண்டியன் என்னு மூன்றுபேரும், தங்கள் தங்களுடைய நால்வகைப் படையும், கேகய தேசாதிபரும், குந்திபோஜரும், பாண்டவர்கள் தனித்தனி கலியாணம் பண்ணிக்கொண்ட ஸ்திரீகளிடத்திற் பிறந்த பிள்ளைகளில், தருமராஜனுடையபிள்ளை, தேவகனும், வீமனுடைய பிள்ளை கடோற்கஜனும், அவன் பிள்ளை அஞ்சனவர்மனும், அர்ச்சனனுடைய பிள்ளை இராவானும் அபிமன்னுவும், நகுலனுடையபிள்ளைவிஜயனும் நிர்மித்திரனும், சகாதேவனுடைய பிள்ளை விரசுகோத்திரனும் இதன்றியும் திரௌபதையினிடத்தில் ஒவ்வொரு வருஷம் ஒவ்வொருவர் முறையிற் பெற்றுக்கொண்டபிரதிவிந்தன சுரதசோமன் சதானீகன் சுரதகிர்த்தி சுருதிசன்மன் என்னும் இளம்பஞ்ச பாண்டவரை வரும் போஜசம்பந்தத் தலைவர்களாகிய போஜாள் பாஞ்சாலாள் சோமுகாள் சிரஞ்சேயாள்-மார்ச்சாள் மாகதாள் திரிகால வாசுதேவாள்-பவுண்டர வாசுதேவாள் அரி வாசுதேவாள் இவர்களும் இவர்களின் படைகளும், குந்திபோஜனுடைய பிள்ளைகளாகிய மந்தனும், சுமந்தனும் அவர்களின் சேனை

யும் கிசகன்பிள்ளை பிரிதிபனும், காசிராஜனும் அவன்பிள்ளை தாமகிர்த்தியும், மலயத்துவஜ பாண்டியனும், இவன் பிள்ளை பிரிதிவுபாண்டியனும், சராசந்தன் பிள்ளை சகதேவனும், சிசுபாலன் பிள்ளை துஷ்டகேதுவும், ஜெயசேனாள்-கிராதாள் அவுணாள்- ஆந்தராள்-புண்டரிகாள்-சோழபுருமித்திராள்-இவர்களும் இவர்களுடைய சேனைகளும் சீனர் சாவகர் மத்திரர் மாளவர் தெலுங்கர் கலிங்கர் குலிங்கர் பலிங்கர் சோனகர் கன்னடர் மாகதர் துருக்கர் குச்சரர் ஒட்டர் முதலாகிய பதினெட்டுப் பாஷை மன்னவரும் மகுடவர்த்தனர் பட்டவர்த்தனர் இளவரசர் மன்னர் மண்டலீகர் மந்திரியர் தந்திரியர் சாமந்தர் பூமந்தர் இவர்களும் இவர்களுடைய சேனா சமினிய முதலிய நானாவித கோலாகலங்களுஞ் சேர்ந்து சதுரங்க பலத்துடன் ஏழக்குரோணி சேனைகளும் ஆகிய சகல படைத் துணைவர்களெல்லாம் சமுத்திரப் பெருக்கம்போலவும் தாரகாகண நெருக்கம்போலவும் அதிகரித்து சப்தமேக முழக்கம்போலவும் சங்கத்தொனி முழக்கம்போலவும் பெருங்கூச்சலிட்டுத் தாரணியிடம்பெறாது தத்தளித்ததென்றுசொல்லும்படியாய் உபலாவியம் வந்து சேர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அதுகாலையிற் பாண்டவரைவரும் ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவரும் சாத்தகியும்வருகின்றவர்களையெல்லாம் எதிர்கொண்டுபோய்க்கண்டு எந்தெந்த அரசர்களுக்கு எத்தன்மையான மரியாதை வந்தனங்களைச் செய்யவேண்டியதோ அந்தப்படிக்குத் தளைவான்களுக்கெல்லாம் மரியாதை செய்து அவர்களிடத்திற் றாம்பெற்றுக்கொள்ளும் உபசார மரியாதைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் தழுவிப்பற்பலவாறாக உபசரித்து இராஜசபைக்குளழைத்துவந்து சிங்காசனத்திலிருக்கச்செய்து இராஜோபசாரமுதலியாவும் நடத்தி அவ்வவ்வரசர்களை நோக்கித் தருமராஜன் சொல்லுகின்றார். ஜெகத்திலுற்றுச் சுகத்தைபெற்று மகத்துவமுற்ற ஓ மன்னரே! கேளுங்கள் பனிரண்டு வருடம் நாட்டைவிட்டுக் காட்டிற் றிரிந்து ஒருவருடம் காட்டைவிட்டு நாட்டிற் பொருந்தி விராடராஜனுடைய வீட்டிலொரு வருடமிருந்து வெளிப்பட்டுத் துரியோதனனிடத்திற்கு உலூகமாமுனியைத் தூதுவிட்டதற்காக மற்றொரு தூது எங்களைக் காட்டுக்கு போகும்படி சொல்லச்சொல்லி எங்கள் பெரியதத்தை சஞ்சயனை அனுப்பிவைத்தார். அந்த சஞ்சயன் சொல்லிய வஞ்சனை மொருகளை அஞ்சனவண்ணனும் யாங்களுங்கேட்டு அதன்பின்பு எங்கள் பிராணனாகவிருக்கும் அக்கிருஷ்ணமூர்த்தியை வேண்டிக்கொண்டு தூதனுப்பி வைத்தோம். இந்த மகானுபாவர்போய் எத்தனைவிதத்திற் சொல்லியும் கேளாமற் சுத்தவீரனைப்போல்யுத்தமேசெய்ய யத்தனித்திருக்கின்றேன் என்றும் பாண்டவருக்கு எள்ளத்தனையாகிலும் நாடுகொடுக்கேனென்றும் அந்தகன் புத்திரனாகிய வித்தகன் சொன்னாலும் நீங்களித்தனைபேரும் எனக்குற்றவர்களாயிருக்க நானினிமேலெண்ணிப் பார்க்க வேண்டியதென்ன? மேலும் தம்பிமார்களுந் திரௌபதியுங் கூறிய சபதங்கள் தலைவிரித்துக்கொண்டிருக்க அதையும் பாராட்டாமல் தருமத்தையெண்ணி ஒரு குலத்திற்பிறந்த இருதிறவரும் பெருநலத்தைப் பெற்றுக் கலந்து வாழ்வோமென்று நான்பேசச் சொல்லியும் அதற்கு அவனெவ்வாமல் யுத்தம் செய்வது உத்தமமென்று சொல்லியனுப்பியபடியால் உங்களுடைய உதவுயெல்லாம் பெற்ற நான் செத்தவனைப்போலிருப்பதேனென்று யுத்தத்திற்குப் படைத்துணை வரும்படியாய் உங்களுக்கித்தனை வருத்தங் கொடுத்தேன்.

இந்தயுத்தம் பதினெட்டு நாளையிற் செய்து முடிப்பதென்று ஒரு நிர்ணயம் செய்து கொண்டோம். இவ்வளவு தைரியம் எங்களுக்குண்டாகும்படியா யேற்பட்ட நீங்களெல்லோரும் இந்தச் சங்கதியை சித்தத்தில் வைத்து சத்துருவைச்ஜெயித்து சபதமென்னுங் குற்றத்தையகற்றி எனக்கு வெற்றி முடிதரித்து வைக்கவேண்டிய உரிமை உங்களுடையதென்று தருமராஜன் சொல்ல சத்திரனைச்சூழ்ந்த தராகரகணங்கள்போலச் சபையில் நிறைந்திருந்த தாட்டீகரெல்லோரும் தருமநந்தனனை நோக்கி எங்கள் பிராணனும் எங்கள் சேனாசயின்யங்களியாவும் உங்களுடைய தாகையால் எங்களைக்கொண்டு ஏதேதுபெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமோ அவைகளெல்லாந் தாராளமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். அதற்குயாதொரு தடையுமில்லை வீரப்பிரதாப ஜெயம் உமக்கே வரப்போகிறதென்று மன்னவரெல்

வாரும் உபசார வார்த்தைகள் சொல்ல அவ்
வார்த்தைகளினுற் சத்துருக்களைச் செயித்துந்
சபதம் நிறைவேற்றிக்கொண்டவர்களைப்போ
லச் சந்தோஷமடைந்து நமது ஏழக்குரோ,
ணி சேனைகளுக்குச் சேனதிபதியாய் எவரை
நியமிக்கலாமென்று தருமராஜன் கேட்க சக
ல இராஜர்களும் நேசர்களும் விசுவாசமுட
ன் ஹரிவாசுதேவனைக் கேட்டார்கள். அந்த
வார்த்தையைக்கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி
நகைத்து தனுர்வேத முதலிய யுத்தத்திறந்
தெரிந்த நீங்களே ஏர்ப்படுத்துங்களென்று
சொல்லி மேலும் சொல்லுகின்றார்.

ஓ இராஜர்களே! இப்போது ஆயத்தமா
யிருக்கிற ஏழக்குரோணி சேனைகட்கும் ஆரை
யேனும் ஒருவரை சேனதிபதியால் நான் நி
யமிப்பேனகில் மற்றவர்களிற் சிலர் என்னை
நியமிக்க இல்லை என்னை ஏர்ப்படுத்த இல்லை
யென்று கோபஞ்செய்து கொள்ளுவார்களே
ஆகையால் நீங்கள் எனக்கு இந்தவேலைவை
க்க வேண்டாமென்று சொல்லிய சுவாமியை
நோக்கி தேவரீர் எவர்களை நிச்சமித்த போதி
லும் அவர்களை எஜமானனுகக்கொண்டு வழி
படுகிறோமென்று மன்னவரெல்லாரும் சொ
ல்ல மனமகிழ்ந்து விராடகுமாரனுகிய சுவே
தனனை யழைத்து ஓ இராஜர்களே! இவரு
டைய ஜெனன விர்த்தாந்தத்தைக் கேளுங்
கள். மச்சதேசாதிபதியாகிப விராடராஜன்
ஓர்நாள் வன வேட்டைக்குப் போனகாலத்
தில், மிருந்தருணவதியாகியும் பதிவிரதையா
கியும் நற்றவற்றை யுற்றவளாகியுமிருந்து, பி
ரார்த்துவவினையினுல் விராடராஜனைச் சேர
வேண்டுமென்று விரதமிழைத்துக்கொண்டி
ருந்த ஓர் வேட கன்னிகையினிடத்தில் அவ்
வரசன் இந்தப் புத்திரனைப் பெற்றுக்கொண்
டு மச்சதேசம்வந்து இந்தப் பச்சைக் குழந்
தையை இச்சையுடன் வளர்த்து வைத்திருந்
து அக்ஷராப்பியாசம் தனுர்வேத முதலியபா
வும் கற்பித்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வருநாளை
யில், ஓர் நாள் இந்தச் சுவேதனனுனவர் தனி
வேட்டைக்குச்சென்று தவஞ்செய்யும் முனீ
ஸ்வரரைகண்டு, தானுந் தவம்புரிய மனங்
கொண்டு பெரியோர்களை வணங்கி அரியதவ
த்திலிருந்து, கைலாசபதியை நினைந்து கண்
ணீர் சொரிந்த காலத்தில், சிவபிரான் ரிஷப
வாகனருடராய் எழுந்தருளப் பணிந்து, கர
த்திற் பிடித்த வில்லினுற் திரிலோகத்தையும்
சாதிக்கும்படியான அருளைப் பூரணமாகப்பெ
ற்ற புருஷோத்தமர் இவருக்கே சேனதிப
திப்பட்டங் கட்ட வேண்டுமென்று ஸ்ரீ கிரு
ஷ்ணன் சொல்ல. அதற்கு எல்லோருஞ் சம்
மதிக்க, உடனே செந்திருமணுளராகிய திரு
மால் அச்சுவேதனனுக்கு சகலவித உபசார
அபிஷேக ஓமாக்கினியுடனே சேனபதிப்ப
ட்டங்கட்டிப் பெரியயானையின் பிடரியிலேற்
றி, முரசவாத்திய முழங்கச் சகல வைபங்களு
டனே பட்டணப்பிரதக்ஷணஞ் செய்வித்து,
எல்லாச்சேனைகளுக்கும் இவரே சேனதிபதி
த் தலைவரென்று தெரிவித்தார். அப்பால் அங்
கிருந்த அரசர்களுடன் யாவரும் விருந்து
ப்போசன முதலியதும் அருந்திச் சந்தன தா
ம்பூலாதிகளை வாங்கிக்கொண்டு விந்தையா
கிய வீரலக்ஷ்மியைச் சிந்தித்து வணங்கி,
குருக்ஷேத்திர பூமிக்குப் பிரயாணமானுர்கள்
அந்தச் சமயத்தில் அர்ச்சுனன்குமாரர்களில்
நாககன்னிகையின் பிள்ளையாகிய இராவானு
னவன் அவ்விடத்திற் பேசிக்கொண்டிருந்த
சங்கதிகளையெல்லாந் தெரிந்துக் கொண்டு,

சேனதிபதியும் சேனைகளும் தேசத்தரசர்க
ளும் குருக்ஷேத்திர பூமிக்குப் புறப்பட்டுப்போ
கிற காலத்தில் இராஜ சபையிற் போய் நின்
று, தந்தைமார் முதலிய சகலரையும் நோக்கி
விந்தகிரியைப்போன்ற தோளைக்குலுக்கி, மந்
திர வாளைக் கரத்திற் பிடித்து ஐயோ! இந்
தத் துரியோதனனுதியர்க்குள்ள சேனைகளைக்
கொல்லப் பதினெட்டுநா ளென்னத்திற்கு?
அவர்கள் பட்டணத்தை விடுத்துப் பெண்சா
திபிள்ளைகளையும விடுத்து வந்திருக்கின்றவர்
க்ள் பதினெட்டுநாள் வரையிலும் வருத்தப்
படுவானேன்? நீங்களெல்லாரும் இவ்விடத்
திலிருக்க மனதிருந்தாலிருங்கள். இல்லாவி
ட்டால் அவரவர்களுடைய நகரத்திற்குப்
போகச் சிலவு பெற்றுங்கொள்ளுங்கள். என
க்கு உத்திரவு கொடுங்கள். இன்றைக்குள்ளா
கத் துரியோதனனுதிய ரெல்லாரையுமுடித்து
இந்தப்பூமியைத் தருமராஜனுகிய என் பெரி
ய தந்தைக்குக் சொந்தமாக்குகிறே னென்று
சிந்தை கொண்டுரைத்த இராவான் வசனத்
தைப் பந்தமுற்றும் பந்தமுறுதவனைப்போலி
ராநின்ற பரவாசுதேவன் கேட்டு நகைத்து,
நல்லது அப்படியே யாகட்டும். நாமெல்லோ

ருங் குருக்ஷேத்திரம் போய்ச் சேர்ந்தபிற்பாடு உன்னிஷ்டப்படியாகிலும் அல்லது என்னிஷ்டப்படியாகிலும் யோசிப்போமென்று இராவானைத் தட்டிக்கொடுத்து முத்தமிட்டு யாவரும் வியக்கச் சந்தோஷித்துப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார். பின்பு சகலரும் எழுந்து சுவாமியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு, சேனைசைனியங்களுடன் குருக்ஷேத்திரம் போகவேண்டிய முயற்சியிலிருந்தார்கள். இவர்கள் சரிதம் இவ்வாறாக, முன்பு தூதுபோன சுவாமியானவர் அஸ்தினாபுரத்தைவிட்டு உபலாவியத்திற்கு வந்த பிற்பாடு துரியோதனனிடத்தில் நடந்த சங்கதியைச் சொல்லுகிறோம் கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே யென்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

கௌரவர்க்கு வந்த படைத்துணைகளின் விபரம்

இப்பால் துரியோதனராஜன் தனக்குப் படைத் துணை வரும்படியாய்ச் சகல தேசத்தரசர்களுக்கும் திருமுகமெழுதி அதில் இப்போதெனக்குப் படைத்துணை வராநின்ற யாவரும் சந்திரருள்ள வரையிலும் தங்கள் தங்களுடைய இராச்சியத்தில் வரியிறையில்லாமல் சுமாலாய் அனுபவிக்கும்படி உத்தரவு சொல்லி இருக்கின்றோம். ஆகையால் முத்திரையிட்டிருக்கும் இந்தத் திருமுகத்தையே சாசன பத்திரிகையாய் வைத்துக் கொண்டு மனப்பூர்வீகமாய்ச் சதுர்வித சேனைகள்சூழப் புத்ரமித்ராதிகளுடனே சீக்கிரம் வந்து சேரவேண்டியதென்னுங் கருத்தமைத்து அத்திருமுகத்தோடு தூதுவரைப் போக்கினான். அத்த ஓலை கண்ட தக்ஷணம் சமஸ்த இராஜாக்களும் வந்தார்கள் அவர்களின் விபரமென்னவென்றால் மத்திர தேசாதிபதியாகிய சல்லியனும் அவனுடைய உடன் பங்காளி கோத்திரப் பங்காளி தாயாதி முதலிய பேர்களும் இரதகஜதுரகபதியுடன் வந்தார்கள். காந்தார தேசாதிபதியாகிய சௌபலனும் அவனுடைய தாயாதி வருக்கத்தாரெல்லாரும் சகலபடைகளுடனும் வந்தார்கள். மகததேசாதிபதிகளாகிய சர்வதேவனும் விந்தரனும் விந்தனும் அவரவர்கள் சொந்த சேனையுடன் வந்தார்கள். அலம்புதனும் அவன் தம்பிகள் மாரசி கிமிதி சூதன் என்னு மூவரும் அனேகங்கோடி இராக்ஷதப் படைகளோடும் வந்தார்கள். நரகாசுரன் பிள்ளையாகிய பகதத்தனும் நால்வகைப் படையும் கோடியானைக் கூட்டங்கள் நெருங்கவந்தார்கள். கௌசிதனும் காம்பிலீசனும், தெலுங்க தேசாதிபதியும், போஜனும், கேகயராஜனும், திரிகர்த்தனும், கவுடிசித்தனும், மாளவதேசாதிபதியும், மராடராஜாதிபதியும், வளவனும், சோமனும், சோழபாண்டியரும், சூதநாயகன் பிள்ளைகளாகிய கர்னன் பங்காளிகள் சுசேனன் முதல் நூறு பிள்ளைகளும் சோமதத்தனும் அவன்பிள்ளைகள் பூரிசிரசு சரன்பூரி என்பவர்களுக்கு அவிக்கு தேசாதிபதிகள் விந்தன், அநுவிந்தன் என்பவரும், கலிங்க தேசாதிபதி கேதுமாலனும், அவன் தம்பிகள் அசுவத்தாமா சக்கிரதேவன் என்பவரும், மாளுவராஜன் புளிந்தன என்பவனும், சவுராஷ்டக தேசாதிபதிகள் சவுபதி சாலுவன் என்பவரும் கேகயதேசாதிபதிகள் சுதர்பா சுவர்மா என்பவரும் உக்ரசேனன் யாதவாள் விருஷ்ணாள் அந்தராள் போஜாள் இவர்களும், பலராமர் கிருதவன்மா கிருத வீரியன் சாம்பன் சாரணன் பிரத்துமன் சாருதக்ஷணன் வீடுரதன் பானுவுசிதன் விபுருதி பிருது அக்குரூரன் ஆருகன் உக்ரசேனன் உத்தவன் இவர்களும் நவகோடி நாராயணாள் நிவாதகவசாள் காலகேயர் பவுலமாள் இவர்களும் விருஷ்ண அந்தக சாத்துவ மாதவ குரூர பப்பா தேசாதிபதிகளாகிய உதரசித்தும், நீலனும், அங்கவங்க ஆரிய சிங்கள கொங்கண குடார கொங்க மராட ஒட்ட தேசமுதலிய ஐம்பத்தாறு தேசத் தலைவர்களும் தங்கள்தங்கள் நால்வகைப்படைகளோடு மந்திரி தந்திரிமார்களும் புடைசூழும்படியாக வந்து நிறைந்தார்கள். பாதலத்திலிருந்த மாதலிவருக்கத்தார் சம்சத்தகரளென்னும் அறுபதினாயிரம் வெண்கலாதக்காரர்களும் வந்தார்கள். யாதவகுமாரர்களென்னும் இருநூறாயிரம் வெண்கலரதக்காரர்களும் வந்தார்கள். அநேகம் ராஜகுமாரர்கள் வெகுவாகிய பாலிய சேனைகளுடனேவந்து குவிந்தார்கள். துரியோதனன் பிள்ளைகள் விவிகதத்தன் முதலியபேர்களும், அவன்தம்பிமார் துச்சாதனன் முதலிய தொண்ணூற்றொன்பது பேர்களும் துச்சாதனன் பிள்ளை துச்

சாதனன் பிள்ளை துச்சனி இலக்கணகுமாரன் முதலியபேர்களும், வீஷ்மாச்சாரி, துரோணாச்சாரியரும், கிருபாச்சாரியரும், அசுவத்தாமாவும், கர்னனும், அவன பிள்ளைகள் சித்திரசேனன் சித்திரகீர்த்தி சூரியவர்மன் முதலியபேர்களும், சிந்துதேசாதிபதி சயிந்தவனும் சகுனியும் இவன்பிள்ளைகள் உலூகன் சயிந்தன் முதலியபேர்களும், துஷ்டகுலாசலம் போன்ற தேர்லேறி ஆயுதபாணிகளாய் அமைந்திருந்தார்கள். இத்தன்மையாகத் திரண்ட சேனைகளின் மிகுதியான துலோகாலோகங்களெல்லாம் புரண்டுவந்த கடலைப்போலப் பெருகிவரலும், தனக்காகவந்த அச்சேனைகளைச் சம்பத்திற் சிறந்த துரியோதனன் கணக்கிடும்போது, பதினொரு அக்குரோணியென்று தொகைபோடப்படப் பேரானந்தக் கொண்டவனுமிருந்தான்.

இதலலாமல் பந்துக்களில் மிகுந்தவர் படை சத்துருக்களா லிளைத்தவர் படை சவுக்கியமாய் வாழ உபகாரஞ் செய்யப்பட்டவர்களுடைய படை திவுக்களிற் பெருக்கமாய் விசனமற்றிருக்கும் படை தற்காலத்திற் பொருள் கொடுத்து வைக்கும் படை தன்னுடைய சொந்தப்படை என்னும் இவ்வாறுவிதப் படைகளு நெருங்கி, மண்ணும்விண்ணும் ஒன்றுகக் கலங்கும்படியாய் ஆரவாரிக்குந் தன்மையைத் துரியோதனலும் மற்றயாவருங்கண்டு கண்களிகொண்டு, இந்தச் சேனைகளுக்கு சேனுதிபதியாய் ஆரைநேமிக்கலாமென்று யோசனை செய்து தங்கள் வம்சநாயகனுப் பரசிராமரிடத்திற் றனுர்வேதங்கற்று அவரையே ஜெயித்து வெற்றிபெற்றிருக்கும் பெரியோராகிய வீஷ்மாச்சாரியாரையல்லது வேறில்லையென்று நிதானித்து, அவருடைய பாதங்களில் வணங்கி, ஐயா எங்கள்முதாதையே! சேனைகளோ திரண்டுபுரண்டு வந்திருக்கின்றன அந்தச் சேனைகளுக்குத் தெவரீரே சேனுதிபதியாகவேண்டுமென்று வருந்திக் கேட்டுக் கொண்டு, நல்லமுகூர்த்தத்திற் சேனுதிபதிப் பட்டமுங் கட்டிவைத்துப் பதினொரு அக்குரோணிச் சேனைகளையும் அவர்வசத்திலொப்பிவைத்து, அந்தச்சேனைகளைத் தரம்பிரிக்கும் படியாக அதற்குவேண்டிய திட்டவட்ட சட்டமுஞ் செய்தபோது, அதிரதர், மகரதர் சமரதர் அர்த்தரதர் முதலிய பேர்களெல்லாரும் தங்கள் சேனுதிபதியாகிய வீஷ்மரைக்கண்டு வணங்கிக்கொண்டு, மகரகுண்டல ஆரகேயூர மணிக்கிரீட வாகுவலய வச்சிராங்கி முதலியதுங் கொண்டுவந்து உபசரித்துக் காணிக்கையாகக் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கித்தரித்துக் கொண்டு பிரளயகால ருத்திரனைப்போலச் சேனைசயினியங்களின் மத்தியில் மகம்மேருவைப்போலொத்த தேரின்மீதேறிநின்ருர் கங்காபுத்திரராகிய வீஷ்மாச்சாரியார் மற்றச் சேனைகளெல்லாம் ஏழுசமுத்திரமும் வளைந்து நிறைந்ததைப்போலும், சுத்த வீரர்களுடைய ரதங்களெல்லாம் அஷ்டகுலாசலம்போலும் சூழ்ந்திருக்கும் யானைகளெல்லாம் அஷ்டகஜங்களைப்போலும் வளைந்துலாவும் குதிரைகளெல்லாஞ் சுழன்றடிக்குங் காத்றைப்போலும் பிரகாசிக்கும்படியாய், தாரத்துவஜ நாட்டிய தேரேறி வீரத்துவஜநீட்டிய வீஷ்மாச்சாரியார் பாரியவில்லையும் பக்குவமாகிய வீரகோலத்தையும் உடையவராய் நிற்கக்கண்டு எமதருமராஜனும் நடுநடுங்கு நாணமுற்றிருந்தான் சூரியபகவானும் ஆகாயத்திற்செல்ல நமக்கு வேறுகதி யில்லையேயென்று அஞ்சியிருந்தான். ஹரிஹரப்பிரதிமாரும் நடுக்கங் கொள்ளும்படியாய் துரோணச்சாரியரும், கிருபாச்சாரியரும், அசுவத்தகமாவும், கர்னராஜனும் மற்றுமுள்ள அரசர்களியாவரும் திடதயிரியங்களுடன் சேர்ந்து மனமொத்து வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

துரியோதனன் சகாதேவனல் யுத்தத்திற்கு நாள்வைத்துக் கொள்ளுதல்.

அதுகாலையில் தேவர்கள் முதலியோர் சேனைகளின் பெருக்கத்தை நோக்கி இவ்வுலகிலுள்ள மலைகளெல்லாம் யானைகளாகவும் செடிகொடி மரங்கள் முதலிய தோப்புகளெல்லாந் தேர்களாகவும், பூமி நிறைத்தபுற்பூடுகளெல்லாங் குதிரைகளாகவும பிரமசிருட்டியில் வந்த உயிர்களெல்லாம் பதாதிகளாகவும், சப்த மேகம் சப்தசமுத்திரம் சப்த திவுகள் இவைகளின் முழக்கங்களெல்லாம் வாத்தியாதிகள் முழக்கமும் யானைசேனைகளின் முழக்கமுமாக அமைந்துவந்தனவோ? அல்லது ஆதிதே

வனுற் சமைந்துவந்தனவோ? என்று ஆச்
சரியங் கொள்ளும்படியாய், தராகரகணக் கூட்
டம்போலும் சலசராதிக ளீட்டம்போலும்
பதினொரு அக்ரோணி சேனைகளுந்தங்கி இ
ருக்கும்போது வீஷ்மாச்சாரியார் துரியோதன
னைப்பார்த்து சேனைகளோ பதினொரு அக்
ரோணியாய்ச் சேர்ந்திருக்கின்றன அஸ்தின
புரமோ இடம்பெறுகிறதாயிருக்கவில்லை. ஆ
கையால், இந்தச்சேனைகளைக் குருக்ஷேத்திரத்
திற்கு அனுப்பி விடும்படியாகிய முயற்சி யோ
சிக்கவேண்டும். அதாவது (நாட் செய்வது
நல்லுற்ருர் செய்யார்) என்ற பழமொழி சொ
ல்லுமாப்போல், சேனைகள் குருக்ஷேத்திரம்
போய்ச் சேருகிறதற்கு ஓர் நல்லநாளும், ஆ
யுதங் கைகொண்டு யுத்தவாரம்பஞ் செய்வத
ற்குத் தகுந்த ஓர் முகூர்த்தநாளும் பார்த்துக்
கொண்டால் உத்தமமென்று சொல்ல, அந்த
மொழி கேட்ட துரியோதனன் உடனே தன
து புரோகிதனை அழைக்கும்படி உத்திரவுசெ
ய்தான். அந்த வார்த்தையை வீஷ்மர் தடுத்
து, இந்தப் புரோகிதருக்கெல்லாம் நாம் கே
ட்கிற நாள் வைக்கத் தெரியாது. இவர்கள்
வைத்தாலுஞ் சரிப்படாது என்று சொல்ல,
அந்தத் துரியோதனன் கேட்டுப் பிள்ளைபார்
நாள்வைக்குந் திறத்தினை யுடையவர்களென்
று கேட்க, வீஷ்மர் சொல்லுகின்ருர்.

தம்பி துரியோதனு! பாண்டவர்களிற்கடை
படு குமாரனுகிய சகாதேவன் சாஸ்திரதாரி.
அவன் நாள் வைத்துக்கொடுப்பானுகிற் சொ
ன்னகுறி தப்பாமல் முடிக்கலாமென்று காங்
கேயன் சொல்லத் துரியோதனன்கேட்டு ஆச்
சரியமடைந்து இப்போது அவனை எப்படி
கேட்கிறது? அவனெப்படி நமக்கு அகப்படு
வான் அப்படியல்லவென்று கண்டு கேட்டா
லும் தப்பில்லாமல் உண்மையாகச் சொல்லு
வானு? அதற்கெப்படியென்று வணங்காமுடி
யோன் சொல்ல, வீஷ்மர் சொல்லுகின்ருர்
அப்பா துரியோதனு ! நீங்கள்தான் பேதா
பேத நினைபபீர்கள் அவர்கள் அப்படி ஒருக்
காலும் நினைக்கமாட்டார்கள். நீ மாத்திரம்
நேரிற்போய்க் கேட்பாயாகில் சந்திரசூரியர்
மாறி நடந்தாலும் தங்களுடைய சத்தியவா
ய்ச்சொல் தப்பாத அவ்வுத்தமர்களிற் சிறிய
னுகிய அவன் உனக்கு உண்மையைச் சொல்
லுவான். அப்படியே இராவானையுங் களப்ப
லிக்கு ராஜிப்படுத்திக் கொண்டுவந்துவிட்டா
ல், நமக்கு யெல்லாக் காரியங்களும் ஜெயமா
மென்று வீஷ்மர்சொல்ல அதற்குடம்பட்டு,
ஒருநாளிராத்திரியிற் பிரம்பினுற் செய்திருக்
கும் சூத்திர அன்னப்பக்ஷிமீதேறிக்கொண்டு
உபலாவியத்திற்குச் சென்று, சகாதேவனு
டைய அரண்மனையிற்போய் இறங்கி அவ
னைக் கண்டபோது அந்தச் சகாதேவன் துரி
யோதனனென்னுந் தமயனைப்பார்த்துச் சந்
தோஷங்கொண்டு, என் அண்ணு வாரும் இ
ருமென்று வணங்கி உபசரித்து, ஏது இவ்வ
ளவுதூரம் வந்ததென்றுகேட்க, அப்போது
அவனைப்பார்த்து தம்பி சகாதேவனே! எங்க
ளுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் பகை நேரிட்டி
ருக்கின்றபடியால் யுத்தஞ் செய்வதற்குப் ப
டைகூட்டி விட்டோம். அந்தப் படைகள்
குருக்ஷேத்திரம்போய்ச் சேரவும், தருமராஜ
ன் தலையற்று விழும்படியாய் ஆயுதமெடுக்கவு
ம் தாள் வைத்துக்கொடுக்கும்படிக்கு உன்னை
நாடிவந்தேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்
டு நகைத்து அப்படியே நாள்வைத்துத் தரு
கிறேன் அண்ணுவென்றுசொல்லித் துரியோ
தனனுடைய காலபல முதலியதுத் திசாநாத
ன் புத்திநாத அந்தரநாதன் இவர்களுடைய
பலாபலத்தையும் ஜெயபாஜெயத்தையும் யோ
சித்து சாஸ்திரங்களை எல்லாம் பார்த்து, அ
ண்ணு தேவரீருடைய இஷ்டப்படிக்கு வெ
ற்றிபெற வேண்டுமாகில் நாளை நன்றைக்குப்
பூரண அமாவாசையால் அன்றிராத்திரி ஒன்
பது நாழிகைக்குமேல் குரு க்ஷேத்திரத்திற்
சேனைகளை போகும்படிக்கு முகூர்த்தங்கொண்
டு அப்போதே களப்பலியும் கொடுத்துப் பரா
சக்தியைப் பூஜித்து ஆயுதமெடுப்தீர்களாகில்
தருமராஜன் தலைதப்பாது அற்றுவிழும். இ
தற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை. அப்பால்
தெய்வசித்தம் எப்படியோ நானறியேனென்
று உபசரித்து வணங்கிப் போஜனம் செய்து
போமென்று பிரியவசனஞ் சொல்ல, அதை
த் துரியோதனன்கேட்டு மதிமயங்காமல் மன
மகிழ்ந்து, தம்பீ! நல்லது நான் போய் வரு
கிறேன் சாயுங்காலந்தான் சாப்பிட்டு வந்தே
னென்று சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டு
வெளிப்பட்டான். இவ்வாறு சகாதேவனிட
த்தினின்றும் விடைபெற்று துரியோதனன்
இராவானுடைய விடுதிக்குப் போயினுன்.

துரியோதனன் இராவானைக் களப்பலிக்கு உடம்படுத்திக் கொள்ளுதல்

அவனை அங்கிருந்த இராவான்கண்டு எதிர்கொண்டுவந்து, அவனையில்வீழ்ந்துபணிந்து, ஐயா! ஏது இவ்வளவுதூரம் தயைசெய்ததென்றுகேட்க, அப்பனே! ஐவர்களுக்கும் எங்களுக்கும்பகைநேரிட்டப்படைகள் சேர்ந்து யுத்தத்திற்கு ஆரம்பஞ்செய்யப போகிறபடியால், எதிர்உரோமக்காரராகவும் பலசாலிகளாகவும் இருக்கிறபெரிரைப் பலிகொடுத்து ஆயுதமெடுத்தாற் செயமென்று பெரியோர் சொல்லுகின்றார்கள். அதற்காகஉன்னைக்குறித்துப் பலிஇரத்தலுக்கு வந்தேனென்றுசொல்லவே, அந்தவசனத்தைக்கேட்ட இராவான் கலகலவென்று நகைத்து, ஐயா ! நீங்கள் பிறந்தநாள்முதல் இதுவரையிலும் சகலசம்பத்தையும் அனுபவித்தது போதுமென்று விடாமலும், இனிஇருப்பவர்கள் குழந்தைகளாச்சே அவர்கள் அனுபவிக்கட்டுமென்று எண்ணமலும், மண்ணைசைபெண்ணைசைபொன்னைசைமாருமலும், பிள்ளைகளைக் கொன்றாலும்பின்னும்அனுபவிக்கவேணுமென்று எண்ணி ஆசைமேலிட்டு மனம்ரோசாமல், தேகங்கூசாமல், வாய்சோராமல் என்னைப்பலிக்குவரும்படியாய் இரந்தீரல்லவா? ஐயோ! என்றைக்கிருந்தாலும் இத்தேகம் இறந்துபோகின்றதே இதற்கு இவ்வளவு அவாமே லிட்டிருக்கலாமா? நல்லகாரியம். அப்படியே என்னைக்கொன்று நீரே இந்தமண்ணைக்கட்டிக்கொண்டாலும், அதற்கு யாதொருதடையில்லை. ஆனால் இந்ததேகம் அனித்தியதேகமாகையால் நீரேப்போது நாள்வைத்துக்கொண்டீர்சொல்லுமென்று இராவன்கேட்க, நாளைநன்றைக்குநாள் வைத்துக்கொண்டேனென்று துரியோதனன்சொல்ல, அதைக்கேட்டு இராவான்சொல்லுகின்றான் ஐயா! அதுவரையிலும் இந்தத்தேகமிருக்குமாகில் உண்மையாக உமக்குக் களப்பலிக்கு வருகிறேன். இதற்கு யாதொருசந்தேகமுமில்லை. இப்பேர்ப்பட்டதனகனக சாம்பிராச்சியத்தை யனுபவித்த நீரேவந்து இரண்டுகையையும் நீட்டி இரந்தால், நானில்லையென்று சொல்லக்கூடுமா? ஐயா! உமது ஆசைபடங்கச்சுகமாகப் பெற்றுக்கொள்ளுமென்றுஇராவான்சொல்ல அந்தச்சொல்லுறுதியை ஸ்திரமாகப்பெற்றுக்கொண்டு மனமகிழ்ந்து, நான்போய்வருகிறேனென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு, அஸ்தினுபுரத்திற்குப்போய், வீஷ்மர்முதலிய பெரியோருக்குச்சொல்ல, அவர்கள்கேட்டு அதிசயித்து, ஆ! ஆ! அவர்களுடைய மனமும் குணமும் சத்தியமும் பரிசுத்தமும் பசியாதாபமும் உண்மையும் உன்னநன்மையாக யிருக்கின்றது பார்த்தீர்களா? சத்தியநெறி தப்பாதிருப்பவர்களாகையால் நித்தியவெற்றியை அவர்களே பெறுவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையென்று, யாவரும் தங்களுக்குத் தாங்களே அகமகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

சகாதேவன் துரியோதனனுக்குநாள்வைத்துக்கொடுத்ததைக் கண்ணன் வெளிப்படுத்துதல்.

இவ்வாறு துரியோதனன் சகாதேவனிடத்தில்வந்து நாள்வைத்துகொண்டதும், இராவானிடத்திற் களப்பலி இரந்து பெற்றுக்கொண்டுபோனதும், ஒருவருக்குந் தெரியாம லிருந்தது. இப்படியிருக்க உபலாவியத்திலிருக்கும் பாண்டவர்களும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும், அனேகங்கோடி அரசர்களும் ஊழித்தீயும்வடவானலமும் காலகோடிவிஷமும்கூட நேரிடுமாகிற்காங்கிக்கரிந்துபோகும்படியுத்தஞ்செய்து வெற்றிகோள்ளத்தக்கமற்றஉத்தமவீரர்களெல்லாரும், அன்றுபோய் மற்றுநாள் குருக்ஷேத்திற்குப் போகும்படியாகநிச்சயித்து, அக்காலையிற்சில ஏற்பாடுகளை ஏற்படுத்தினர்கள், அஃதெப்படி என்னில், சேனாதிபதியாகிய சுவேதனன் வீமசேனன் விஜயன் அபிமன்னு சாத்தகி துஷ்டத்தாய்மன் இவ்வாறுபேரும் அதிரதத்தலைவராகவும், சிகண்டி விராடன் தருமராஜன் பாஞ்சாலன் இவர்கள்நாலுபேரும் மகரதத் தலைவராகவும், உத்தமோசா உதார்மனு நகுலன் கடோக்கஜன் இவர்கள்நாலுபேரும் சமரதத்தலைவராகவும் சகாதேவன் அஞ்சனவர்மன் இளம்பஞ்ச பாண்டவர்கள் இன்னுமுள்ள ராஜகுமாரர்களியாவருப் அர்த்தரதத்தலைவராகவும், இத்தப்படிக்குத் தேவர் சேனாதிபதி

யாகியகுமாரசுவமியார் அனிவகுத்ததுமோற் சேனைகளை அணிஅணியாகவமைத்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியினிடத்திற் சுவேதனன்வந்துசொல்ல, அதைக்கேட்டுப் பாண்டவர்களிடத்திற் சொல்லப்பா என்னிடத்திலேன் சொல்லுகின்றாயென்றுசொல்லி ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் சும்மாயிருந்தார். அந்தவேளையிற் பாண்டவர்கள் அந்தந்தச்சேனைகளின் பிறிவைப்பார்த்துமெத்தவுஞ் சந்தோஷமுடையவர்களாய்ச் சுவேதனனைப்புகழ்ந்து, மங்களாசனஞ்செல்லி, உபலாவியத்திலிருந்து நல்ல சுபகாலத்திற் குருக்ஷேத்திரத்திற்குச் சேனைகள்புறப்படும்படியா யோசிக்கும்போது, அவ்வூரிலுள்ள சகலஜனங்களும் தாங்கள் தாங்களிருக்கு மிடத்திற்றானே சம்பிரமங்களங் கொண்டாடிவாழ்த்தி, நீராஞ்சம் ஆலாத்தியெடுத்து, அன்னதான முதலிய சோடசமகா தானங்களும்செய்து, சுபகரங்களும்மிகுஜயங்களும் ஐம்பூதம்போன்ற பாண்டவர்களுக்கு வரக்கடவதென்று இஷ்டதெய்வங்களைப்பூசித்துவாழ்த்தவும், நவரத்தினாதிகளை வாரித் தூற்றவும், மங்களம், லாலி சோபனம் இவைகளைப்பாடவும், பரதநரட்டிய மாடவும், கட்டியர் கெட்டியாய்ப் புகழ்ந்து வாழ்த்தவும்.

பட்டுவான்கள் துதிகூறி ஏற்றிப் போற்றவும், அனேகம்பேரி உறுமி குடமுழா முரசு காகளஞ் சினனங் கொம்பு தவிலடி தப்பட்டை தவண்டை மல்லரி தாரை பூரி முதலாகிய வாத்தியங்கள்முழங்கவும், செம்பொன்பூ வெண் பொன்பூ முதலாகிய சகல புஷ்பங்களையும் வாரி மாரிபோல் தேவர்களிறைக்கவும், நன்னிமித்தங்க ளுண்டாகும் படியாகிய நல்ல வேளையும் நல்லலக்கினமும் கைகூடியவேளையில், தேவர்கள் முதலாகியயாவருஞ் ஜெயஞ் ஜெயமென்றுதிர்க்கமாய் வாழ்த்த, சகலசுப சந்தோஷத்துடன் குருக்ஷேத்திர பூமிக்குப் போகும்படியாக யத்தனித்தது, துவாரகாபுரி வாசகனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்து சுவாமி! என்ன சும்மாயிருக்கின்றீர்? எழுந்தருளுமென்று தருமராஜன் சொன்ன காலத்தில், முகமலர்ச்சி இல்லாதவராய், நான்பின்னதாக வருகுறேன் நீங்களெல்லோரு முன்னதாகப் போங்களென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட முரசக்கொடியையுடைய தருமராஜன் பெருமூச்சுவிட்டுச் சொல்லுகின்றார்.

ஒமுகுந்தனே! இதென்ன மோசமோ? என்மனதைச் சோதிக்கும் விசுவாசமோ? அந்தமட்டும்வெகுநேர்த்தி! வெகுநேர்த்தி! எழுந்திரு மெழுந்திருமென்று இரண்டுகரத்தையும் பற்றித் தூக்கும்போது, கண்ணிலு முகத்திலு நயத்தைக்காட்டாமற் சுளிப்பினைக்காட்டி, ஏன்காணு மென்னைத் தொந்தரவு செய்கிறீர்? (வீணனகாரியத்திற்கு வாணாளழ வேணே?) என்னுந் தன்மைபோல் விருதாவாகிய காரியங்களை என்தலைமேற் போட்டுக் கொண்டு, படாதபாடும்பட்டு, நோய்க்குந்த குந்த சிட்டிக்கை எல்லாம்போட்டு உலகத்திற் (பெரியஎருமை பேர்பெற்றகதைபோற்) பாண்டவர் சகாயனென்றும் பார்த்தசாரதி யென்றும், நரநாராயணனென்றும், ஐவருக்குஒன்றுந்தெரியாது எல்லாக்கலகமும் இவனேசெய்கிறானென்றும், குவலயமெல்லாக்கலகமும் என்னைக்கிலேய தருந்தகாதவர்களையெல்லாஞ் சிநேகித்து, எந்தக்காரிய மெப்படிமுடங்குதோ? எந்தவேலை யெப்படி மடங்குதோ? நமதுஎண்ணம் என்னமாய் முடியுதோ? மற்றவர் திண்ணம் ஏதாய் விளையுதோஎன்று இரவும் பகலும் வயிற்றில் வாள்கட்டிக்கொண்டு, ஆகாரம்நித்திரையில்லாமல் அவதிப்பட்டு, ஐவர்பிழைந்தாற் போதும். அவர்கள்சபதம் நிறைவேறினுற் போதும். என்று காரியத்தாஹ்வாராமல் என் முழுமனதுடனே எல்லாக் காரியங்களையும் குறைவில்லாமல் நிறைவாய்ச் சீர்படுத்திக்கொண்டு வந்தால் என்னை உங்கள் குலதெய்வமாக நினைத்து, என்சொற்படி நின்று செவ்வைப்படாமல் என்னைச் சத்துருவாக்கி அவரவர்கள் மித்துருவாக இருந்து லாபம்பெறப் போகின்றீர்களல்லவா? போகட்டும். என்னாலே நீங்கள் விரோதிக்கவேண்டாம். நீங்களும் அவர்களுஞ் சுகமாகயிருங்கள். (ஆயிரம்பட்டும் அபலம் கோமிற்கட்டியுங்குறை) என்பது போலாச்சுது. நான்உங்களுக்குப் பயந்தவனல்ல உங்கள் வேலைக்காரனல்ல உங்கள் சேவகனல்ல் உங்களாற் கிராமம் பூமி நாடு நகரம் ஆடு மாடு வீடு யானை தேர் பரி ஆபரணம் அலங்காரம் வஸ்திரம் இவைகள்பெறக்காத்திருப்பவனல்ல என்னை நீங்கள் தடைப்படுத்தவும் போவென்னவும் வாவென்னவுங்கூடாது (புண்ணியத்திற்கும் வந்தமாட்டையும் பல்லைப் பிடித்து பருவம

கார்த்தான்) என்பதுபோல என்னைப்பரிக்ஷிக்கின்றீர்கள். அடாபோங்காணும் நன்றியற்றவர்களே! இப்பவும் குருக்ஷேத்திரத்திற்கு வாவென்று கூப்பிடுகிறீர்கள். அவ்விடந்திற் கொண்டுபோய்கழுவுக்கேற்ற கோமட்டி யகப்பட்டானென்றுவிட்டுவிட்டு (கொண்டானுங் கொடுத்தானும் ஒண்ணு. இந்தக்கலியாணத்தைக் கூட்டிவைத்தவன்வாயிற் பிடிமண்ணு) என்னும் பழமொழிப்போல், நீங்களுந் துரியோதனனாதியரும் ஒன்றாய்க்கூடிக்கொண்டு, இந்தக்கிருஷ்ணன் தானடா நம்மிருவரையும் கூடவொட்டாமற் கலகஞ்செய்துகொண்டே வந்தான். இவனைப்பிடியடா இவனையடியடா சிறையில்செல்லடா. விரைவிற் கொல்லடா வென்றால், எனக்கார் துணை? அப்போதுங்களுக்கு எதிருமில்லை. எனக்குத்திக்குமில்லை. தெய்வமேஎன்று உங்களாக்கினையினால் நானிறந்துவிட்டாலும், யுத்தமுகத்தி லெனதுயிரைத் துறந்துவிட்டாலும் என்னை நம்பி என் காலைச்சுற்றிக் கொண்டிருக்கிற பெண்ஜாதி பிள்ளை குடும்பமெல்லாவற்றையும் ஆர் காப்பாற்றுவார்கள்? ஒருவேளை அன்னம்போட்டு ரக்ஷிக்கிறவர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள்? இதெல்லாம் வீண்காரியம் (பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போனால் வாத்தியாரடிப்பார் போகாவிட்டாலேனடிப்பார்?) அதுபோல்உங்களுடன்கூட வருவானேன்? (கரிப்புக்கு இருந்துபிழை, கலகத்திற்கு ஓடிப்பிழை.) என்பதுபோல் நான் எங்களூருக்குப் போய்விடுகிறது நன்மையாயிருக்கிறது. (ஏழுஊரிற்பொய் இருந்துண்பதிலும், வாழும்ஊரிற்றாழ்ந்துகூழ்குடிப்பது நன்று.) அதுபோகட்டும் ஒருதரம் பழகிவிட்டோமே லாடுலகாடு எதுவந்தாலும் அனுபவிப்போமென்றெண்ணினாலோ. (எரிமூட்டிய அடுப்பும் இல்லிப்பானை வெந்நீருமாய்முடிகிறது.) நீங்களெப்படியும் பலவான்கள். உங்களுக்கொரு குறைவுமில்லை. எனக்கென்ன அண்ணனா? தம்பியா? பங்கும் பங்காளிகளா? ஆரிருக்கின்றார்கள்? போனாலும் இருந்தாலும் நானொருவன்தான் ஆகையால், (காலம்போம் வார்த்தைநிற்கும்.) என்றிருப்பதால் நானித்தருணத்தில் ஒன்றுஞ்சொல்லக்கூடாது. கடவுள்கிருபையால் நீங்களிருதிறவர்களுங்கலந்துவாழ்ந்தால், நானுங்கண்குளிரப்பார்ப்பேனென்று பற்பல நிஷ்டூரங்களாகப்பேசிவரும்புண்ணியனுடையமொழியைக கண்யமுடைய பாண்டவர்களோடு புத்திராள் யாவருங்கேட்டு மனங்கலங்கி மதிமயங்கி இருக்கத்தருமராஜன் நெடுநேரம் யோசித்து, சுவாமி! தேவரீர்போகிறேனென்று சொல்லவும் மனந்துணிந்ததல்லவா? இது என்னுடைய வினைப்பயனென்று கண்ணீர்சோரவிட்டு நாங்கள் எம்மைப்பிரிந்தும் மண்ணில் வாழ்வைப்பெறுவதா? உம்மைவிலக்கி ஒரு காரியஞ்செய்வதா? எமது மனையில் யாங்களிடுந் தூபதீபம் உம்மைவிட்டு அப்பாலொருவருக்கிடுவதா? என்மனதைப் பேதித்துவிட்டீர். (பெருமாளில்லாமற் றிருநாள் நடக்குமா?) ஓ சுவாமி! சுவரை வைத்துக்கொண்டல்லவோ சித்திரமெழுதவேண்டும்? என்ன எங்களுடைய நன்றியற்றதனம்என்ன நாங்கள்உள்ளுக்குள்ளே உறவாடுகிறமுறை என்ன எங்களால்நேரிட்டகுறை? என்னஎதிரிகளாற்றங்களுக்குவந்த பொல்லாங்கு? தேவரீருக்கு இவ்வளவு மனஸ்தாபம் வந்தவிதம் யாதினாலோ, அதுஇப்பேர்ப்பட்டதென்று அடியேனுக்கு ஒன்றுந்தெரியவில்லையே. அவைகளையெல்லாந் தெரிவிக்க வேண்டும் தேவனேயென்று தீர்க்கதெண்டமாய் விழுந்து தருமராஜனைத் தடுக்கென்றெழுந்து ஆ! ஆ! என்னகாரியஞ்செய்தீர்? எழுந்திருமெழுந்திருமென்று வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து உளுக்காரவைத்து உபசாரஞ்செய்து இப்படியுஞ் செய்யலாமா தருமராஜனே? இதென்ன அனியாயமென்றார். அப்போது தருமராஜன் இதெல்லாமிருகட்டும் என்தம்பிமார்கள் ஏதாகிலுந் தவறிநடந்தார்களா? நானேதாகிலுந் தப்பிப்போனேனா? அப்படி நாங்கள் தெரிந்துந் தெரியாமலுஞ் செய்திருந்தாலும சீர்திருத்தவேண்டியகடமை உம்முடையதன்றிப் பிள்ளையாரிருக்கிறார்கள்? அப்படி வேறொன்றுங்காணோமே. ஏதாகிலும் உண்டானால் அந்தச்சங்கதியை வெளிவிடுமென்று தருராஜன்சொல்ல நானென்னசொல்வது? நான்கோனானா? குண்டிணியா (அம்மையார்மெழுகி மொக்கிட்டவிடத்தில் அறியாதவள்முன்தானையால் அழித்தாள்) என்பதுபோல் பெரியோர்கள்செய்யும் பெரிதாகிய காரியங்களைச் சிறியோர்களெல்லாஞ் சிதைத்துவருகின்றார்கள். அதைநான்சொல்லுவே

னுகில் என்பேரில் எல்லோருக்குங் கொல்லத் தக்கபகைவருமென்று கோபாலன் சொல்லத் தருமராஜன்கேட்டு அவ்வளவு இரகசியமா னகாரியத்தை நானறியப்போகாதா அதுதா னின்னதென்று தெரியட்டுமே யாவரும் அறியட்டுமே யானையை மூறத்தால் மூடுவது போல மறைக்க வேண்டியதில்லை. நீர்திருவாய்மலர்ந்தருளும் ஐயனேயென்று வையகம்புரக்கும் தருமராஜன்கேட்க செப்பானுரையுந் திருமார்பார் பொய்யாமொழியாய்ப் புகல்கின்றார்.

கேளும் தருமநந்தனு! துரியோதனன் முதலியசத்துருக்களெல்லாம் அடியோடழியும் படியாய் முகூர்த்தம்வைத்து ஆயுதபூசை செய்யவேண்டுமென்று நாமெண்ணியிருக்க, நமதுபகையாளியாகிய துரியோதனன் இவ்விடம்வந்து, தருமராஜன் தலை அற்றுவிழும் படியாகிய நாள்எனக்கு வைத்துக்கொடு நான் அந்தநாளையில் ஆயுதபூசை செய்கிறேனென்று கேட்க அப்படியே உமது தலைபோகும் படியாகிய ஸ்திர நாள் வைத்துக்கொடுத்தான் இந்தச்சகாதேவன் ஒருவரை யொருவரறியாமல் உளளுக்குள்ளே இப்படி நடக்குமாகில் தான் ஊரைவளைத்துமேன்ன? உறவுபிடித்துமென்ன? இன்னம் எந்தவேலைகளை எப்படிமுடித்தும் என்னபிரையோசனம்? (நிழலிலிருக்கும் பொருத்தம் வெய்யலிற்றெரியும் வருத்தம் (என்பதுபோல நான்பட்டபாடு எனக்குத்தெரியும். இதனுல்தான் எனக்குமெத்த மனவேஷ்டை யாச்சுதென்று மாயன்சொல்லத் தருமராஜன்கேட்டு தம்பியாகிய சகாதேவனையழைத்து என்னதம்பி ஸ்வாமியார்சொல்லுகிறது சத்தியமா அசத்தியமா வென்று கேட்க சத்தியம்தான்சந்திரகுலத்தோன்றலாகியதுரியோதனராஜன்வேத்திரவெகினமூர்ந்து நேற்றிராத்திரி என்னிடத்திற்குவந்தார். அவருக்கு மரியாதைசெய்து ஆசனமளித்து ஏதண்ணு! இவ்வளவுதூரம் வந்ததென்று கேட்டேன் பாண்டவர்களுக்கும் எனக்கும் யுத்தமநேரிட்டுப் படைகூடியிருப்பதால் தருமராஜன் தலை போகும்படியாகிய நல்ல நாள் உன்னைக்கேட்டு வைத்துக்கொண்டு நான் ஆயுதபூசைசெய்து ஆயுதமெடுக்க வேண்டுமென்றுகேட்டார். அப்படியே நல்லதென்று வாரம் திதி நாள் ஒரை சுத்தி முதலியவும் நன்மையாகக்கூடிய அமாவாசை யினன்று ஆயுதமெடுத்துக் கொள்ளென்று நாள்வைத்துக்கொடுத்தேன். நாமே பகையாளிகளா யிருக்க அதனை நினைக்காமல் என்னையே நாள் வைத்துகொடுமென்று கேட்டபடியாற் சந்தியந்தப்பலாகாதென்று நாள்வைத்துக்கொடுத்தேனென்ருன். அதைத் தருமராஜன்கேட்டு ஆ! ஆ! வென்று நகைத்து ஆனந்தங்கொண்டு, இதுவரையிலும் நீஎனக்குத் தம்பியல்ல இன்றுமுதலாக எனக்குநீ நல்ல தம்பி யாயினை ஓஎன்அப்பனே! சத்தியநெறிதப்பாத நித்தியனே! உன்சத்தியமேஉன்னைக்காக்கக்கடவது. இனி எனக்கு இவ்வுலகம் வராவிட்டாலும் வந்தாலும்யார்போனுலும் யாரிருந்தாலும் நான்கூறியசபதம் சரிப்பட்டாலும் தப்பிப்போனுலும் எனக்குப்பெரிதல்ல. என்தம்பிருனுடைய உண்மையொன்றுமே போதுமென்று பூரித்துப் புளகாங்கிதமுற்றுச் சிறியவருமிருந்தும் பெரியபொருளைக் கைக்கொண்ட சகாதேவனைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டுக்கொண்டு கண்ணனைக்கண்ணினுலுற்றுப்பார்த்து ஓ காசாம்பூவண்ணனே! உலகமுள்ளவரைக்கும் அழியாப்புகழ் கோண்டான் என்தம்பி என்றுசொல்லி என்தம்தசகாதேவன் எனக்குச்செய்தசகாயம் மற்றத்தம்பிகள் முதலியபாவருஞ் செய்யமாட்டார்களென்று வியந்து ஐயா! என்தம்பியினுடைய சத்தியத்தைக்குறித்து நீர்மெத்தவுஞ் சந்தோஷப்பட வேண்டுமேயென்று தருமராஜன் சொல்ல அதைக்கேட்ட ஹரி முகுந்தனுனவர் இரண்டு கையையுங்கொட்டிக் கலகலவென்று நகைத்துச் சொல்லுகின்றார்.

கேட்டீர்களா சபையிலுள்ளவர்களே! (உளவளில்லாமல் ஊரழியாது) என்பதுபோல இவரநுமதியில்லாம லிந்தச்சகாதேவன் இப்படிசெய்வானு? சரிதான் சரிதான் இனிப் பேசவேண்டியதில்லை. (குழந்தையினுடைய துடையுங்கிள்ளித்தொட்டிலையும் ஆட்டினுல் தூங்குவதெப்படிசொல்லுங்கள்.) இவர்பெரியவரென்று நான்சொன்னுல் ஏன்டா இப்படி செய்தாய் புத்தியில்லாதவனே யென்றுதண்டிக்காமல் அவனைக்கட்டிதழுவி முத்தமிட்டுக் கொண்டுமிகவும் புகழலாமா? இனி இந்த அனியாயத்தை நான்யாருடன் சொல்லியாறு

வேன். அரசர்களே இப்போதுவீணுய் நா ஞெருவன் பழிக்காளானேன். இதுவரையி லும் பகைகளையவேணும் விதைவிளையவே ணுமென்று நான் பட்டபாடு விழலுக்கிரைத் த நீராச்சேவெய்யலின் மஞ்சட்பூச்சாச்சே. விறுதாவா யெனக்குப்பேச்சாச்சே விபகாரங் கெட்டுப்போச்சே. என்று விசனப்பட்டு ஒய் தருமநந்தனரே (அதிகாரிவீட்டில் திருடி தலையாரிவீட்டில் அடுக்கி வைத்தார்போல) உம்மிடத்திற் சொல்லிக்கொண்டேன். இனி எதுநடந்தாலும் வாய்பேசாம லிருக்கும்படி யாகச் செய்துவிட்டீர் எனக்கென்ன கெட்டுப் போனது எனக்கென்ன ஆணசிறையுந் தலே விரிகோலமாக அவதிப்படுலது ஒன்றுமில்லே (அக்கரைக்காரருக் கில்லாதகாரியம் அயலா ருக்கென்ன வந்தது வீரியம்) ஒதருமநந்தனு! உமதுகருத்தை நானறிந்து கொண்டேன் இதுபோகட்டும். மேல்நடக்கவேண்டிய கா ரியங்களுககென்ன சொல்லுகிறீரென்று கே ட்க, அந்தவார்த்தையை முரசக்கொடியினே யுடைய முதல்வன்கேட்டு, இனிமேல்நடக்க வேண்டிய காரியங்கள் இன்னதென்று கட்ட ளையிட்டால், அடியேன் அந்தப்படி நடக்க காத்திருக்கிறேனென்று சொல்லப் பின்னே வேருென்றுமில்லே. நாமும் சேனைகள் முத லிய யாவர்களும் குருக்ஷேத்திரம் போய்ச் சேர்ந்து வீரமாகாளியைக் கொலுநிறுத்தி, அபிஷேக அலங்கார தூபதீபத்துடன் பலி கொடுத்து, ஆயுதபூசையும் செய்து ஆயுத மெடுப்போமாகில், சத்துருக்கலே ஜெயித்து மித்துருக்களும் நாமும் வெற்றிபெறலாம். இதற்கு நாளையத்தினம் நாள் நேமித்திருக் கின்றேன் அந்தப்படி நடத்திப் பூசியுங்க ளென்று நாரணன்சொல்ல, யாவருஞ் சந் தோஷித்து, முக்கியமாகச் செய்யவேண்டிய ராஜதர்மமும் வீர்தர்மமுமுதுவே யென்று சொல்ல. உடனே முரசகேதனன் கேட்டுக் கண்ணனே நோக்கி உமதிஷ்டப்படியே காட் டெருமை முதலியயானை—குதிரை—பன்றி— ஒட்டை—கோழி—ஆடு—மான்—இவைக ளெல்லாம் பலியிடுங்க ளென்து சொல்ல, அதைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் சொல்லுகிருர்.

இராவான் துரியோதனனுக்குக்களப்பலிக் குடம்பட்டதைக் கண்ணன் வெளிப்படுத்துதல்.

ஒதருமநந்தனு! இதெல்லாம் உலகத்திற் சுளுவாகிய பிரார்த்தனைமுதலிய காரியங்களுக் குச்சாதாரணமாய்ப் பலியிடுகிறதுண்டு. நாம் தொடங்கி இருக்கும்வேலேயோ மலேபாண்ட மாகிற வேலே இதன்றியும் துரியோதனனே வெகுபேர் பெரியோர்களேச் சிநேகித்து, திவ் யமாகிய பலிகொடுத்தி, பராசத்தி பூசைசெய் து, ஆயுதமெடுக்கும்படியாய் ஸ்திறநாள் நே மித்துக் கொண்டிருக்கின்ருன். நாம்பூசை செய்து ஆயுதமெடுக்கப் போகிற ஸ்திரவே ளையினுல், அவனுக்குச்செயங்குறைந்து நம க்கு ஜெயம்வரவேண்டும். ஆகையினுல் எ னக்குத் தோன்றியதைச் சொன்னேன் உமக் குத்தோன்றியதை யோசித்துச் சொல்லும் ஐவர் முதல்வனே யென்று சுவாமியார்சொ ல்ல, அதைக்கேட்ட தருமராஜன் நகைத்து, (நரிவாலைக் கொண்டு கடலரழம் பார்ப்பது போலிருக்கின்றதே) தேவக்ரென்னேக்கேட்கி றயுக்தி இதுவெகு நன்ருயிருக்கிறது. சுவாமி இப்படி அடிக்கடி என்னைச் சோதிக்கவேண் டாம் தேவரீருடைய சிந்தையின் விளைவெப் படியோ அப்படியே முடித்துவிடுமென்று த ருமராஜன்சொல்ல ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சொல்லு கின்ருர். ஒதருமநந்தனு! நானென்ன நினைக் கிறேனென்ருல், சத்தியசவுச ஆசாரவிபகா ரமுள்ளவனுல், வீரப்பிரதாப அதிரதத்தலே வனுல், எதிருரோமக்காரனுல் இருக்கும்படி யாகிய ஒருவனைப்பிடித்து, வீரமாகாளிக்குநர பலி யூட்டிவைத்துவிட்டால் எத்தனைபேர் எத்தனைசாஸ்திரம் எவ்வளவு பார்த்து நாள் வைத்துக் கொடுத்தாலும், எவ்வளவு பலியி ட்டு பூசைசெய்து ஆயுதமெடுத்தாலும், அந் தத்துரியோதனனுடைய புத்ரமித்ராதியரை மீறவிடாமல் தர்மே முடித்து வெற்றிபெற லாம். இதற்கு நானே முன்னிற்பேன். நீர் வேருக யோசிக்கவேண்டியதில்லே யென்று கோபாலன்சொல்லத், தருமராஜன் அந்தவ ார்த்தையைக்கேட்டு, சற்றுநேரம்யோசித்து, ஒசர்வக்ஞனுகிய கண்ணனே! தேவரீரிஷ்டப் படி நடத்திவையுமென்று சொல்ல கிருஷ் ணன் ஆரைக்கொண்டு நடத்துகிறது (கடை

யில்விற்கிறபண்டமா? காசுகொடுத்துக்கொண்டோமா? வேலையைமுடித்து வென்றோமா? வீரமாகாளியைப் பூசித்தோமா?) என்றுபோகிறதற்கு இதுவோ மானிடஉயிரைச் சார்ந்த வேலை. அதிலேயுஞ்சாஸ்திரப்படிக்கு லக்ஷணம் அமைந்திருக்கின்றவர்களருமை அப்படிவுந் தேடிப்பார்த்தால் நம்முடையகூட்டத்தில் நாலத்திரண்டுபே ரிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு மொவ்வொரு காரியநேரிட்டிருக்கிறது. அதென்னவென்றால் சல்லியனொருள னிருக்கின்றான். அவனே துரியோதன ராஜனுக்குப் படைத்துணையால்ப்போய்விட்டான். அருச்சுனனொருவ னிருக்கின்றான். அவனைப் பலியூட்டினாலோ பஞ்சபூதம்போன்ற ஐவரென்னும் பூண்டு அப்பொழுதே யற்றுப்போம் இராவ னொருவ னிருக்கின்றான். அவனேதுரியோதன மகாராஜன் களப்பலிக்கு எடன்பட்டுவிட்டதாய்க்கேள்வி இ இவேறொருவருமில்லை (செல்லுஞ்செல்லாததற்குச் செட்டியாரிருக்கிறார்.) என்பதுபோல் நானொருவனிருக்கின்றேன். தருமநந்தனு! என்னைக் களப்பலியூட்டி உங்கள்சபதத்தையும் சந்துருக்களையுமுடித்து வெற்றிபெற்று அரசாட்சி செய்யுங்களென்று அமலனாகிய அரிவாசுதேவன்சொல்லவே, தருமராஜன்ஹரிஹரீ என்று இரண்டுசெவியையும், போத்திக்கொண்டு எக்கமுற்றவர்போல் நின்று பெருமூச்சுவிட்டு, இப்பேர்ப்பட்ட பெரும்பழியாகியசொற் கேட்பதற்கோ என்காதுகளிருந்தனவென்று மனம்வருந்திச் சபையைநோக்கிச் சொல்லுகின்றார்.

ஓ அரசர்களே! இந்த விந்தையாகிய வார்த்தையைக் கேட்டீர்களா? நந்தநந்தனனைக் களப்பலிகொடுத்து நான் எழிற்கிரீடத்தை விடுத்துப் பழிக்கிரீடத்தை முடித்துககொடு ராஜாங்கஞ் செய்யவேண்டியதென்று நமதுநாரணன் சொல்லுகின்றார் அப்படிசெய்து சத்துருக்களைச் செயித்து வெற்றிதபற்று நானெத்தனை நாளிருந்து வாழப்போகிறேன். இதைப்பார்க்கிலும் துரியோதனனே உலகத்தைபாளும்படியாய் விட்டுவிட்டு நாங்களெந்துபெருங் காட்டுக்குப்போய்விடுவது மெத்த உத்தமமாயிருக்கின்றது நீங்களெல்லோருந் தங்கள் தங்கள் நாடுக்குப் போங்களென்றுந் இருகரத்தையுங் குவித்து வந்தனைசெய்துமரியாதையுடன்சொல்லி, ஓ தம்பிமார்களே எழுந்திருங்களென்றுகூறித், தானுமெழுந்தார் தருமராஜனனவர் அந்தவேளையில் இராவானெழுந்து, அறந்தின்மகன் காலில்விழுந்து, ஐயா! அவசரப்படவேண்டாம் உளுக்காருமென்றுசொல்லிச், சபையிலிருந்தயாவரையும்பணிந்துகொண்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைப்பார்த்து, ஜெகரட்சகனுகிய தேவா! (காஞ்சிபுரத்திற் திருடுவதற்குக் காவேரிப்பூம்பட்டினத்திற் கலிழ்ந்துபடுத்து மாரால்நகர்ந்துவந்த கதையைப்போல்) வலைவீசிவந்தீரே ஓமாயவா! உமதுசிந்தையி லெண்ணியவண்ணம் நடக்கும்படியாகிய காலம் சேர்ந்திருக்கின்றபடியால் நீர்இந்த தந்திரமாத்திரமோசெய்வீர்? இன்னு மேதேதோ செய்யக் காத்திருக்கின்றீர் இறைவனே என்னைமுடிக்க இவ்வளவு யுத்திசெய்ய வேண்டுமோ? உமதிஷ்டத்தில்நினைந்தாற் பகைவனிருந்த இடத்திலிறக்கமாட்டானோ? ஈசனே! சும்மாயிருந்த ஐவர்மனத்துக்குத் துயரங்கொண்டுவந்து வைத்த தோன்றலாகிய உம்மை யாரறிவார்கள்? என்னையும் என்னை ஈன்றோர்களையும் அவர்க்குமுன்னோரையும் அம்முன்னோரையீன்ற முன்னோரையும் நீயறிவாயன்றி, யென்போவிகளா லறியத்தக்கதோ?

ஓபன்னகசயனு வென்றுபணிந்து பாண்டவர்களைப்பார்த்து, என்றந்நதயர்களே! நேற்றிராத்திரி துரியோதனமகாராஜன் என்னிடத்திற்குவந்தார். அவரை எதிர்கொண்டு கண்டுவணங்கி ஆசனத்திலிருத்தி ஏது இவ்வளவுதூரம் வந்ததென்றுகேட்டேன் அதற்கு அவர்சொன்னது. பாண்டவர்களுக்கும் எங்களுக்கும்பகைமேலிட்டிருப்பதனாற் களப்பலிக்கு நீவரவேண்டுமென்று இருகரத்தையும் நீட்டி இரந்தார் போக தேவேந்திரனையொத்த கவிரவகுலமுதல்வன் இச்சைமேற்கொண்டு பிச்சைதாவென்று லச்சையின்றி என்னை யிரக்கும்போது, நான்நாஸ்தியென்று சொல்லக்கூடுமோ? ஓஅரசர்களே! ஆகையால் இப்படியாகஇரந்த என்பெரியத்ந்தையைநோக்கி, எப்போது களப்பலியூட்டநினைத்திருக்கின்றீரோ அப்போது அதுவரையிலும் இந்த அனித்தியதேகம் நிலைத்திருக்குமாகில் நீரே ஒப்புக்கொள்ளுமென்று நான் ஒப்புக்கொண்டதுண்டு இப்போதும்

நான்தப்பிதமாகச் சொல்லமாட்டேன் ஒருவ லயாபீடமென்னுந் தந்தியைக் கொன்றவ னே! நீர் முந்திக்கொள்ளுவதானல் இதோ உமக்குச் சொந்தமாக இருக்கிறேன் இப்போ துமக்குச் சிந்தைசலி திடுக்கென்று விழுந்த தா? இனியுமக்கு நித்திரைபிடிக்குமா? ஓ நந் தகோபாலனே என்று சொல்லிய, நாககன் னியின் புத்திரன் வார்த்தையைக்கேட்டு இ தென்ன அனியாயம்? நானென்று சொல்லப் போய்த் தானென்ருய் விளைந்தது. அப்படி யா இராவானே! துரியோதனன் வந்து உன் னைக் களப்பலிக்குக் கேட்டானா? அடாடா!! தருமநந்தனரே! கேட்டீராசங்கதி (கிணறு வெட்டப்போய் பூதம் பிறந்த கதையாச்சுது) இப்படியிருக்கிறது உலகம். நேற்றுதுரியோ தனனுதியரைக் கொல்லப் பதினெட்டுநாளெ ன்னத்திற்கு நீங்களெல்லா மிங்கிருந்து என் னையனுப்பினல் இன்றைக்குள் நானொருவ னே சென்று அதமாக்கி வருகிறேனென்று சொன்னவன், இன்றிப்படி ஆல்விட்டானா? ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்? அவனவன் பி ழைக்கும்வகை அவனவன் நேடிக்கொள்ளு கின்ருன். நாம்மாத்திரம் வீண்காலம் போக கிக் கொண்டிருக்கிருேமென்று சோல்ல, இத் த வசனத்தைத் தருமர்கேட்டு, இராவானைய ழைத்துத் தமது சரீரத்தில் அணைத்திருகப் புல்லி, அப்பனே! என்னையனே! சாந்தமூர் த்தி துரியோதனன் உன்னைக் களப்பலிக்குக் கேட்க அதற்கு ஒத்துக்கொண்ட என்னிரு கண்ணே! சந்திரகுலத்தை விளக்கவந்தமணி த்தீபமே! பிராணனைக் கேட்டவர்க்கும் பிறழா மற்கொடுக்க விசைந்ததாருவே! என்று பல பலவிதமாயும் புகழ்ந்துமகிழ்ந்தார். அர்ச்சு னன் முதலிய பெயரும் அகங்களித்திருந்தார் கள்.

கன்னன் களப்பலி விதியுரைத்தல்.

அதுகாலையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சொ ல்லுகின்ருர்வனையா? இவர்களெல்லோருமிப் படி ஒன்றுபட்டிருப்பார்களாகில் நான் மாத் திரம் வேலையற்றவனு (ஆற்றிற்போகிற சல த்தை அப்பாகுடி ஐயாகுடி என்பதுபோலிரு க்கின்றதே) இதென்ன அனியாயமென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் தருமராஜனைத் தனியே அழைத்துப்போய் நடக்கவேண்டி ய காரியமர்மங்களைக் கலந்துபேசி, இராவா னைக் களப்பலிக்கு வைத்து விடும்படியாய்ச் சொல்ல, ஐயோ! என் பிள்ளையைக்கொன்று களப்பலியூட்டி வைப்பது பெருமையோ? உ யுத்தவாரம்பம் செய்யும்போதே புத்திரசோ பத்துடனே யுத்தஞ் செய்யலாமோ சொல்லு ங் கண்ணனே? என்தம்பி முதலியபேர்களின் மனமெப்படிதுணியும்? நான் சற்றுப் உடன் படமாட்டேன் என்று தருமராஜன் சொல்ல அதற்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்லுகின் ருர். தருமராஜனே! கேளும் களப்பலி யூட் டுவதென்ருல் தலையறுத்துவைப்பதா யோசி த்து வருந்துகின்றீர். அப்படியல்ல இந்தப் பிள்ளையை ஸ்நானம் செய்வித்து அலங்கா ரப்படுத்தி அவன் கையிற்ருனே வாள் கொ டுத்து முப்பத்திரண்டு உறுப்புக்களிலேயும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் அறுத்து வீரமாகாளிக் கு நைவேத்தியம் வைக்கச் செய்வது களப் பலியேயல்லது வேறில்லை. இந்த இராவா னுஞ் சுத்தவீரனுகநின்று யுத்தமுஞ் செய்வா னென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சொ ல்ல தருமராஜன் சித்தமகிழ்ந்து சுவாமி! ஏ திருரோமக்காரன் வேண்டுமென்னுஞ் சித் தாந்தமென்னவென்று கேட்க ஸ்ரீ கிருஷ் ணர் சொல்லுகின்ருர்.

ஓ தருமராஜனு! மாமிசம் அறுக்கும்போ து அந்த இடத்திலுதிரம் வராமலும் கண் ணீரெழாமலு மிருக்க வேண்டியமனேதிடத் தைப்பற்றி எதிருரோமக்காரரைத் தேடுவதெ ன்று சொல்ல, அப்படியாவென்று அகமகி ழ்ந்து அருச்சுனன் முதலாகிய தம்பிமார்களு க்குந் தெரிவிக்க, அவர்கள்கேட்டுத் திருமா லுடைய மனதிற்கும் தேவரீருடைய சித்தத் திற்கு மெப்படி சம்மதமோ அப்படியே எங்க ளுக்கும் சம்மதமென்று புத்திரவாஞ்சையை அமத்திலடச்கிச்சொல்ல அந்தக்குறிப்பை இராவானறிந்துகொண்டு ஐயா! நீங்களொ ன்றுக்கும் யோசிக்கவேண்டாம். (காற்றிருந் தவர்கால்வாங்க நேற்றிருந்தவரின்றில்லை, பார்த்திருந்தவர் பாழானர்) என்னும் பழ மொழி கேட்டிருப்பீர்களல்லவோ? ஆகாயத் தி லெறிந்த கல்லைப்போலும்காற்றையடைத் து வைத்த தோல்துருத்திபோலும் நெருப் பிற்காட்டிய மெழுகனகப்போலும், வெய்யலி

ல் வைத்த வெண்ணெய்போலும் பெருங்கா
ற்றிற்றோன்றிய குமிழிபோலும் மாலிமையில்
லாக் கபபல்போலும் சூத்திரக் கயிறுடைய
பொம்மைபோலும், வேகாப்பண்டத்தினி
றைந்த சலம்போலும் நிமிஷ மாத்திரமும்
ஸ்திரமென்று சொல்லக்கூடாத பொய்யாகிய
தேகத்தை மெய்யென்று நிச்சயித்து வெகு
பேர் மறந்து மடிந்தார்கள். ஆகையால் அ
னித்தியத்தை நித்தியமென்று நினைத்து, (பா
ம்பின்வாயிலகப்பட்ட தேரை அப்பாம்பினு
டைய பல்நுனியிற்றொங்கும் விஷந்துளியை
ப்பார்த்து ஈயென்று கருதி, இதைப்பிடித்து
நாம்புசித்துப் பசியாறி இருப்போமென்று
எண்ணி அந்தவிஷக் துளியைத்தாவ பாம்பு
வாழைப்பழம்போல் தேரையைப் பின்புறமா
கவே பிடித்து விழுங்கித் தன்பசி தணிவது
போல) சாகிறவரையிலும் அவா நீங்காமை
யும் பிராணபயமும் யாவருக்குமிருக்கும் அப்
படி இருந்தாலும் சமுத்திரத்தினலைபோலு
ம் வண்டிற்சக்கரம் போலும், ஊசலின் கயி
று போலும், கீழதுமேலதாய் மேலது கீழ
தாய்ப்போயும் வந்துகொண்டுமிருக்கும் பீற்
றைச் சடலத்தை பெருமையாக நினைத்து மூ
டர் மயங்குவார்கள். நுண்ணறிவுடையோர்
நொடிப்பது மகிழார்கள். உலூகியின் வயிற்
றில் உங்களுக்கு நான்பிள்ளையாகப் பிறந்தும்
என்னபலன்? தந்தையின் துயர்போக்கித் தர்
ப்பணக்கிரியை முதலிய கடனைத்தீர்ப்பவன்
எவனானாலும் அவனுக்கே பிள்ளை யென்னு
ம் பெரும் செல்வப்பேர் தகும் இல்லாவிட்
டால் இருந்தும் இல்லாமையாகிய இழிவை
ப் பெறத்தக்கதாக இருக்கும். அதோ நமது
குலத்தில் வீஷ்மாச்சாரியர் தந்தையாகிய சந்
தனுமகாராஜன் நிமித்தத்தில் விரதசீலனாகி
மேன்மை பெற்றார். ஆதலால் நானும் என்
சரீரம்வருந்தி என்னாலியன்ற உபகாரங்களைத்
தந்தைமார்களின் பொருட்டுப் பராசக்திக்குத்
திர்ப்திசெய்ய நினைக்கின்றேன். நீங்கள் தயவு
செய்து இந்தச்சிறியேனாலாகிய உதவியை
அங்கிகரிக்கவேண்டும் மேலும் எல்லாரும் உ
யிருடனிருந்து வாழவும், நான்மாத்திரம் இ
றந்துபோகவும் நேரிட்டதேயென்னும் பயம்
எனக்கில்லை. அதேனெனில், இவ்வுலகத்தி
லுள்ள ஆத்மகோடிகளிவ் வெகுபேரைக்குரு
க்ஷேத்திர பூமியிற்கூடி வேலை முடிப்பதற்கு
தனக்குள்ள சகலவேலைகளையும் விட்டெழுந்
து இதுவே வேலையாக வந்திருக்கின்ற இந்
தவிமலன் என்கண்காண எல்லாரையு முடிப்
பாரென்பது என்னுள்ளே தோன்றுகின்ற
மையால், முன்னே இறப்பது பின்னே இற
ப்பதென்னும் பேதமும், அதனால் நேரிடும்
பிராணபீதியும் என்மனதை வருத்தப்படுத்த
இல்லை. (பழுத்த ஓலை முன்விழுந்தாற் குருத்
து ஓலை பின்விழும்) என்னும்பான்மைபோல்
கடைசியிற் கணக்கு பார்க்கும்போது சகடு மு
ழுங்காலென்னுந் தன்மையாய்ச் சரிப்பட்டுப்
போகும் ஐயா! (குதிரையுங்காதங் கிழவியுங்
காதங்குல மன்னரே) என்னுந் தன்மையுமா
குமென்று இராவான் வணங்கிச்சொல்ல அ
ர்ச்சுனன் முதலிய யாவருங் கேட்டு மனமகி
ழ்ந்திருந்தார்கள். அந்தச்சமயத்தில் இராவ
னானவன் பெரியதந்தை முதல் இயாவரை
யும் பணிந்து தாய்மார்களுக்குந் தீர்க்கதண்
டஞ் செய்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி
யை வணங்கி, ஸ்வாமி தேவரீருடைய எண்
ணப்படி உடம்பட்ட எனக்கு ஒருவரங் கொ
டுக்கவேண்டும். அதாவது ஜெயவீரப் பிரதா
ப விஜயனுடைய பிள்ளையாகிய இராவான்
களப்பலியா விறந்தானென்றும் பெயரில்லா
மற் யுத்தகளத்திற் சுத்தவீரனா லிறந்தானெ
ன்னுங் கீர்த்தியும், அப்பேர்ப்பட்ட வீரனிட
த்திற் பேரர்புரிந்து இறக்கும்படியாகியசத்து
வமும் எனக்குக்கொடுக்கவேண்டுமென்று கே
ட்க, அப்படியே ஈசன் அனுக்கிரகஞ் செய்
வாரென்று அருள்புரிந்து யாவருமகிழும்ப
டியாய்ப் பேசியிருந்து, தாங்கள் தங்கள் இற
ங்கியிருக்கும் இடம்போய்ச்சேர்ந்து, போஜ
னாதிகளையும் புசித்திருந்தார்கள்.

கண்ணன் திதியைப் புரட்டல்.

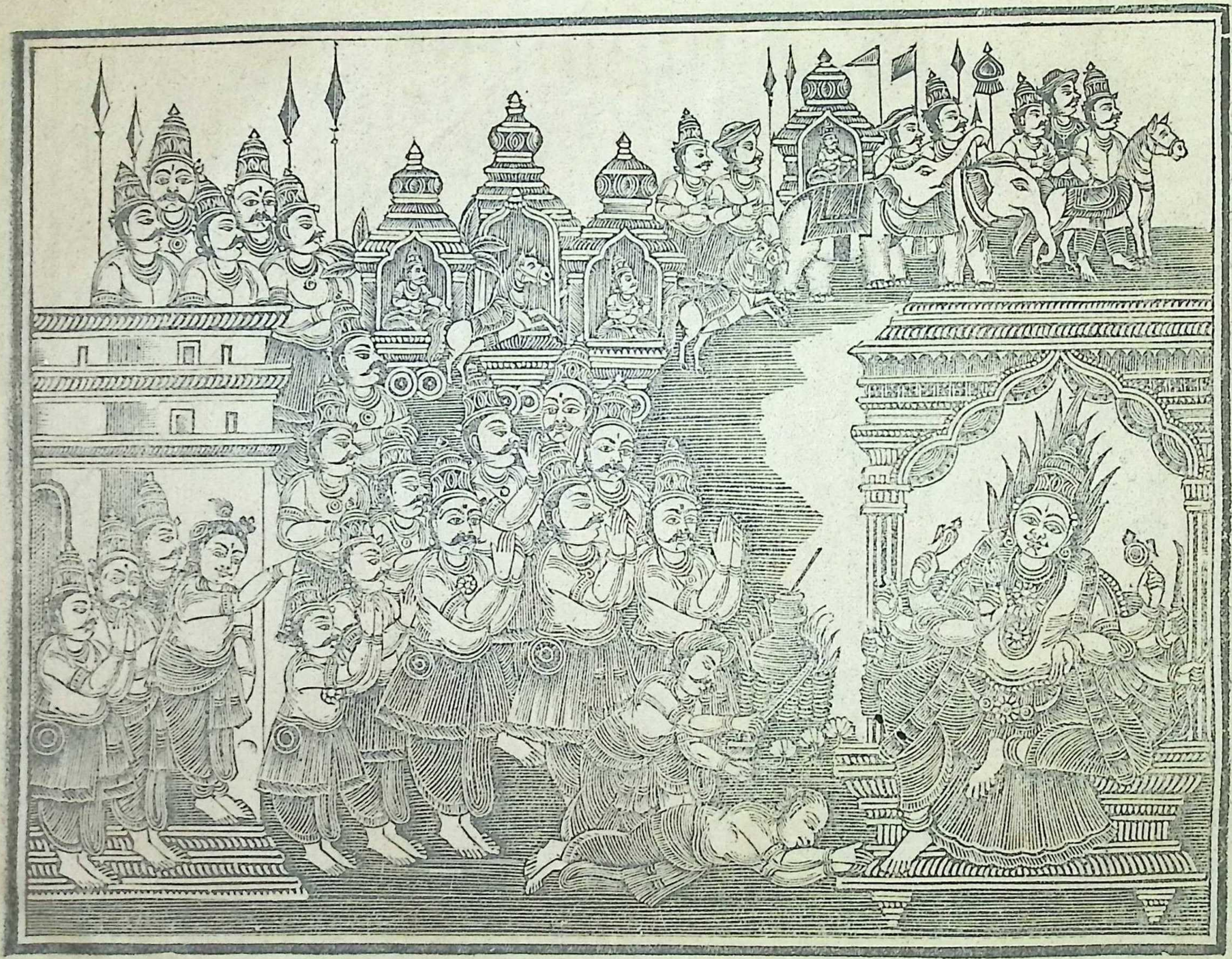
அன்றுபோய் மற்றுநாட்காலமே எல்லோ
ரும் எழுந்து சபைக்குவந்து சேர்ந்த பிற்
பாடு, கண்ணனானவர் நெடுநேரம் வரைக்கும்
வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்து, அப்பால்
இன்றையதினம் அமாவாசியாதலினால யாவ
ருந் திலதற்பணாதிகள் முடித்துப் போஜனஞ்
செய்து, இருபதுநாழிகைக்குக் குருக்ஷேத்தி
ரம் போய்ச் சேரவேண்டுமென்று சேனாதிப
தியாகிய சுவேதனையழைத்து உத்தரவு சொ

ல்ல அதைக் கேட்ட அரசர்களெல்லாரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப் பார்த்து. இன்றைக்குச்சதுர்தசி நாளைக்கு அமாவாசையாகையால் நாளைக்கல்லவோ சேனைகள் குருக்ஷேத்திரம் போகவேண்டிய நாளென்றுசொல்லக், கண்ணனானவர் நகைத்து, ஐயா! இன்றைக்குத்தான் அமாவாசையென்று ஸ்தாபித்தார். அப்போது அரசர்கள் முதலானவர்களோடு பாண்டவர்களும் பஞ்சாங்க மெடுத்துவரச் சொல்லிப் பார்த்தபோது, அதிலுமின்றைக்கென்றே இருக்கப்பார்த்து, பௌரோகிதரையுங்கேட்கும்போது, ஐயா! இன்றைக்கே அமாவாசையென்று அவர்களுஞ்சொல்ல, அவர்களும் அந்நகரத்திலுள்ள மற்றயாவரும் ஸ்நானசங்கற்பங்களைச் செய்துகொண்டு, திலதற்பணாதி களைமுடித்துப் பிதிர்த்தேவதைகளைப்பூசித்து நைவேத்தியம் வைத்தபோது அந்தப்பிதுர்த்தேவதைகளெல்லாரும்வந்து சாப்பிட்டார்கள். அந்தவேளையில் தேவர்களுக்குப் பிதுர்ப்பாகம் அகப்படாமையினால் இதென்னகாரணம்? பிதுர்க்க ளெல்லாரும் உண்டுகளித்திருக்க நமக்குப் பாகமகப்படாமற்போன வயணமென்னவென்று அத்தேவர்களெல்லோருங் கூட்டங்கூடிச், சூரிசந்திரரை அழைத்து, இன்றைக்குப் பிதுர்த்தினமென்று பூலோகமெல்லாங் கொண்டாடிப் பூசிக்கின்றார்களே உங்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய பிதுர்ப்பாகங் கிடைத்ததாவென்று தேவர்கள்கேட்க, அச்சொற்கேட்ட சந்திரசூரியரிரண்டுபேருந் திடுக்கிட்டு, நாளைக்கல்லவோ நாம்கூடவேண்டியகாலம்? நாம் ஒன்றாய்ச்சம்பந்தபட்ட காலமல்லவோ அமாவாசி? அதற்கல்லவோ பிதுர்த் தினமென்றுபெயர்? நம்முடையகதி இன்றுமுழுமையுஞ்சென்ற பிற்பாடல்லவோ நாளையகதியிற் கூடப்போகிறோம்? அப்போதல்லவோ பிதுர்ப்பாகம் நமக்குக்கிடைக்கும்? அப்படியிருக்க இன்றுகூடியதாய்க்கொண்டாடியவிதம் எங்களுக்குத் தெரியவில்லையென்று மற்றக் கிரகங்களைகேட்க, அதென்னமோ எங்களைத்தானம் விட்டுத் தானம்புரட்டி இருக்கிறது எங்களுக்குத் தெரியவில்லை யென்றுசொல்ல, இப்போது நம்மெல்லோருக்குஞ் சந்தேகப்பட்டிருப்பதால் நமக்காகப் பூலோகத்தி லவதரித்திருக்கும் புண்யனாகிய கண்ணன் உபலாவியத்தி லிருக்கின்றார். அவரைப்போய்க்கேட்போமென்று அந்தரம்விடுத்து இந்திரன்முதலிய சந்திரசூரியர் யாவருஞ் சேர்ந்துவந்து சுவாமியைத்தனித்துக்கண்டுவணங்கி, நாளையதினம்நாங்கள்கூடுஞ்சங்கமமாக இருக்க இன்றையதினமென்று தாங்களுத்தரவு செய்ததாய் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள் ஆகையால் சந்தேகப்பட்டு உங்களைக்கேட்கும்படியாகவந்தோம் என்று ஒருவர்பின்னொருவர் நின்று சந்திரசூரியர்சொல்ல, ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் அவர்களுடைய வசனத்தைக்கேட்டு, நல்லது அமாவாசி யெப்பவென்றுகேட்க, தாங்களிரண்டுபேருங் கூடியகாலம் அமாவாசி பிதுர்த்தினமென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட பகவானானவன் நகைத்து அவர்களைநோக்கி, இப்போது நீங்கள் கூடி இருக்கின்றீர்களா சொல்லுங்களென்று கேட்க, தேவரீரைக்கண்டு சந்தேகநிவர்த்தி செய்துகொள்ளும்படியாக நாங்களிருவருங்கூடி வந்தோமென்று சொல்ல நீங்கள்கூடியதினமே அமாவாசியாகையால் இப்போதுகூடியிருக்கின்றீர்களே இதுவே அந்தப்பிதுர்க்காலந்தா னென்றுசொல்ல, நாளையதினத்தை இன்றாக ஒப்புக்கொண்டால் எங்கள்கதியெப்படி சரிப்படுமென்றுகேட்க,இன்றுமுதற் பலநாட்களிலுஞ்சேர்ந்து ஒவ்வொரு தினத்திற்கு மாத்திரைப்போதுக்தியாகச்சென்று சரிப்படுத்திக் கொள்ளுங்களென்றுசக்கராயுதன் சொல்ல, அப்படியே மகாபாக்கியமென்று ஒப்புக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். ஓஜெனமேஜெய மகாராஜனே! அந்தக்குறைவுதான் நாளதுவரையிலும் அமாவாசி சரியாகவராமல், இன்னும் இரவும் பகலுமாகப் புரண்டுவருகின்றதென்று வைசம்பாயனர்சொல்ல, அதைக்கேட்டு மகாசந்தோஷமடைந்து, நாளையுங்கோளையும்புரட்டும் நாயகனாகிய நாரணனே பாண்டவர்களுக்கு நன்மைத்துனனாக அமைந்திருக்கும்போது வேறாகநடக்குங் காரியங்களுமுண்டோ (முன்னவனே முன்னின்றால் முடியாத பொருளுளதோ)என்னும் பெரியோர்கள் வாக்கியமென்ன பழுதாவதோ? ஓ வேதாந்த முதல்வனாகிய ஸ்வாமியென்று சிந்தனைசெய்து வந்தனைபுரிந்து மேல்நடந்த மற்றச்செய்கைகளைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று ஜெனமேஜெயமகாராஜன் கேட்க வைசம்பா

யனர் பிறகு நடந்தவைகளைச் சொல்லு கின்ருர்.

பாண்டவர் குருக்ஷேத்திரஞ்சென்று வீரமாகாளியைப் பூசித்தல்.

இப்பால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனவர் சேனுதிபதியாகிய சுவேதனனை யழைத்து, நமதுசேனைகளெல்லாம் இன்றையதினங் குருக்ஷேத்திரம்போய்ச் சேர்ந்து, இராத்திரிக்கு வீரமாகாளிபூசைசெய்து ஆயுதமெடுத்து, நாளைக்குமுதல்நாள்யுத்தம் ஆரம்பிக்கும்படி நாள் நியமித்திருப்பதினுல் அதிசீக்கிரமத்திற் பிரயாணப்படுமென்றுசொல்லவே; அப்போதே பிரயாணபேரி முழங்கச்செய்து, அளவிறந்த முரசு - லேரி- குடமுழா-துந்துமி-டங்கா-பாங்கா- உறுமி- தவிதடி- தப்பட்டை தாரை பூரி-கற்ன.கொம்பு-முதலிய வாத்திய முழக்கமும், சேனைப்பெருக்கமும், இரதகஜ துரகபதாதிகளின்நெருக்கமும், அண்டமுகடுமுதல் எண்டிசையும் அதிரும்படியாய் மண்டலமும் புண்டரீகனுலகமும் பெருகும்படியாய்ப் புறப்பட்டார்கள் ஒருமையென்பது சிறுமையாற் குழையவும், இருமையென்னும் அஸ்திர சஸ்திர ஆயுதங்களிரண்டுமிழையவும், மூன்றுலோக முழங்கவிருக்கவும், நான்குநிலமும் நடுங்கிப் பயக்கவும் ஐந்து பூதங்களலறவும் ஆறுசமயமடங்கவும், ஏழுகடலுமிரைக்கவும், எட்டுகஜமுந்துடிக்கவும். ஒன்பதுகிரகங்களுலேயவும் பத்துத்திசைகளு மபதறவும் பதினெரு உருத்திரர்பேரவும், பனிரண்டுசூரியர்மாறவும் பதின்மூன்று தமிழ்நாட்டரசர் சேனைகளுக்குப் படிபோடவும், பதினுலு உலகம்நடுங்கவும், பதினைந்து திதியுமொடுங்கவும், புகழ்-வலி-வெற்றி-பெருமை-நல்லூழ் முதலிய பதினுறுபேறும் பாண்டவர் பெற வேண்டுமென்னும் பக்தியினுல் பாதலத்திலிருக்கும்நாகங்களினுடைய தலைநசுங்கி அதின்சிரசிலிருக்கின்ற நாகரத்னம்பிரகாசிக்கும்படி யுலாவுந் தொகை இறந்தயானைகளும், மகமேருவே முதலிய பர்வதங்களுக்கு அச்சுமச்சு முதலிய அங்கங்கள் அமைத்துக் குதிரைகள்கட்டி வருவனபோலொத்த கோடாங்காடி தேர்களும் குரத்தாற்றூளிப் படலங்களை எழுப்பி மேகக்கூட்டங்களும் குமிங்கிப் போகும்படியா யநுமானித்து தாவிவரும் அளவற்ற குதிரைகளும், அத்தன்மையவாக எழும்பிய தும்புகளை யானைமதங்கள் உளைச்சேருக்க அந்த உளைச்சேற்றை இரதங்களினுருளைகளூர்ந்து வான்கருக்கைப் போலும் மண்வெட்டி இலையைப்போலும் காய்ந்துவரச்செய்ய அப்படியுலர்ந்து காய்ந்த களிமண் கட்டியைப் பரம.அணுவாக்கி ஆகாயத்தில் மறுபடியும் பறக்கச்செய்து அதனுல் இமையா நாட்டத்தவரைக் கண்ணிமைத்துத்தியங்கும்படியாக்கி இமைக்கு நாட்டத் தவரென்று பேரிட்டழைத்துப் பெருங்கூச்சலிட்டுச்செல்லும் பலவாருன பதாதிகளும், அப்படித் தேவர்களுடைய கண்களில் வீழ்ந்ததும் பைபைத்துடைத்து விசனப்படாதீர்கள் நீங்கள் இமையநாட்டத்தவர்கள்யென்று பேர்விளக்கித் தேவோபகாரஞ் செய்யும்படியாகிய பற்பலவித வன்னன் கொடியாடைகளும், அக்கொடிகளின் வஸ்திரங்களைத்தாங்கியிருக்குஞ் சுவளக்கொடிகளும் கொம்புகளையும் பலவிதக் குடைகளையும் பிடித்து வராநின்ற படியாட்களும் அந்தநிழலில் வரும்படியாகிய முடிமன்னவரும வீரப்ரதாபக் கொடிமன்னவரும் முடியுடன் முடிகணுருங்க, புஜத்தோடு புஜங்கணெருங்க அடியுடனடிகண்மிதிக்க, ஆயுதங்களுட னுயுதமிழைக்க ஆக்ரமித்து பராக்ரமத்துடன் வியாக்ரமம்போற் சீக்கிரம் வந்து பற்கடித்துச் சொற்படிந்து வாய்மடித்து வாள் பிடித்துப் படபடவென்ன மீசை துடித்துக் கடகடவென்ன ஓசை எடுத்துவிற்பிடித்து மற்கொடுத்து வீரங்களைப் பேசுமோசையும் காரங்களைப்பேசும் ஆசையும், யானையின் முழக்கமும் தேர்களின் சக்கரத்தொனியும், குதிரைகளின் அநுமானிப்பும், சேனைகளின் பெருங்கூச்சலும் அவைகளெல்லாம் உலகம் செவிடுபடும்படியாய் முழங்கவந்து குருக்ஷேத்திரம் சேர்ந்து கெங்கணமாலே சிரசுஞ் சீவனுமாகவும், சேனுதிபதி சுவேதனனே அணிமுடியும் ஆபரண அலங்காரமாகவும் மற்றையவரசர்களே பலவித உறுப்புக்களாகவும் பாண்டவர்களே படைத்தேகமாகவும் மிருந்து அந்தக் குருபூமியில் அந்தவழக்குரோணி சேனைகளுந் தாங்களுமிருப்பதற்குப் பாசறை

அமைக்கும்படியாக யோசித்துக் காண்டவ வனத்தில் அர்ச்சுனனால் உயிருதவிபெற்ற மயனென்பவனை அடியார்க்கெளியவனாகிய நெடியோன் அருளினால் நினைக்க, அவன்வந்து ஆதி நாரணனை வணங்கி, அடியேனை நினைத்தகாரியமென்னவென்று கேட்க, இவிடத்தில்யாவரும் அவரவர்க ளந்தஸ்தின்படி இருப்பதற்காகிய படைவீடு வெகுதிட்டமாய் அழகியசட்டமாய் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்ல, அப்படியே மஹாபாக்கியமென்று தனது மனத்தினாலுன்னி கரத்திலிருக்கும் மாத்திரைக்கோலினாலும் தனது கண்களினாலும் கோடுகளேர்ப்படுத்தி நான்கு புறமதிற்கோயிலும் நவரத்தினக் கோட்டைவாயிலும் ஆயுதச்சாலையும் பூந்தருச்சோலையும் புனிதஸ்நானஞ் செய்யும் இடமும் பூசாவிதி முடித்துக்கொள்ளும் மடமும் தேவதார்ச்சனைக்கூடமும் திருவாபரண மாடமும் அலங்காரம் செய்துகொள்ளும் அறையும் அரசர்களிருக்குந் துறையும் ஆலோசனை மண்டபமுறையும் அரிவையர்கூடும் நிரையும் ஆனைகட்டுங் கொட்டாரமும் ஆன்றோர் வசிக்கும் விட்டாரமும் குதிரைகள் பந்திக்கும் சோலையும் தேர்கள் நிறையும் சாலையும் பதாதிகளடங்கும் இடமும் ராஜஸ்திரீகளிருக்கும் அந்தப்புர மடமும் சவுக்கடிமேடையு சந்தனவாடையும் சித்திரகூடமும் அஸ்திர மாடமும் சாதுசங்கச்சாலையும் வேதவேள்விச்சோலையும் ஓமசாந்தித் திட்டும் கலியாண மண்டபக்கட்டும் கனதனப் பெட்டிவைக்குங் கூடமும் கவிவலோர் மிக்கிருக்கும் பீடமும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் ஏற்படுத்தினன்மயனனைவன் அந்த அலங்காரத்தைக் கோபாலனும் பூபாலனும் பார்த்து நாவினாற்சொல்லத் தக்கதன்றென்று நம்முடன் மகிழ்ந்து அம்மயனைப் புகழ்ந்து நல்லவேளையிற் கிரகப் பிரவேசஞ் செய்து தியாகயோக யேகபோக இந்திரனை போற் கொலுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அன்றிராத்திரி ஒன்பது நாழிகைக்குமேல் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் தமதெண்ணம் நிறைவேறும்படியாய் ஆயுதச்சாலையில் ஆவாகனஞ்செய்திருக்கும் வீரமாகாளிக்குப் பூசைபோட வேண்டுமென்று சகலவித அலங்காரத்துடன் சென்று, அபிஷேகத் திரவியங்களாகிய சந்தனம் கரும்பு இளநீர் பச்சைக்கர்ப்பூரம் குங்குமம் கதம்பம் புனுகு சவ்வாது பன்னீர் பால் தேன் தயிர் முதலியயாவுங்கொண்டு திருமஞ்சன மாட்டி திவ்யவஸ்திராபரண முதலிய திலகமும்சூட்டி மலர்ந்த மணமுறைந்த பராசமுந் தேனுநிறைந்த புட்பமாலையுஞ் சாத்தி கன்னல் பயறு காய் கனி கிழங்கு வாழைக்கனி வருக்கைக்கனி மாங்கனி தேங்காய் தாம்பூலம் கர்ப்பூரம் சாம்பிராணி தட்சணை அரிசி துவரை அவரை எள் மொச்சை கடலை முழுவுளுந்து அபினி சாராயம் சடைக்கஞ்சா புகையிலை பாயசம் சுகியன் சுண்டல் எள்ளுண்டை மோதகம் வடை பணியாரம் கொட்டி அன்னம் கச்சாயம் அறுசுவைக்கறி கொழுக்கட்டை இவை முதலியவைகளோடு தாம்சத்தினுள் சும்மரக் கறிவகைகளும் அமைத்து இடை இடை இளநீர் எலுமிச்சம பழம் பேரீச்சம்பழம் வேர்ப்பலா விளாம்பழம் கிச்சிலிப்பழம் இவைகளைவைத்து விதம்விதமாகச் சர்க்கரை வெல்லத்தால் தரைமுன் மெருகிப் பக்குவநெய்யாற் பள்ளயமைத்து யாகசாஸ்திர விதிப்படி ஓமம்வளர்த்தி யாமளசாஸ்திர விதிப்படி உயிர்ப்பலி கொடுத்து சுடர்மணி விளக்கு தூண்டாவிளக்கு முதலா

னவைகளோடு கர்ப்பூரஜோதிகாட்டி இராவானைஅழைத்து அபிஷேகஞ்செய்து சிவப்பு நிறம்கொண்ட செப்பட்டணிந்து செஞ்சந்தனமும் சிவப்புமாலையுந் தரித்து தேஜோன்மயமான திவ்யாபரணங்களினால் தேகமெல்லாமறைத்து வீரகண்டாமணிகட்டி விருத்துவஜம்நாட்டி வாளாயுதத்தை மகாதேவி சந்நிதியில் வைத்துப் பூசிக்கும்படியாய் விட்டார்கள் அந்தப்படியே இராவானும் தீர்த்ததண்டமாகப் பணிந்து தூபதீபம்கொடுத்து நீர்மாற்றி வாளாயுதத்தை வலதுகரத்தாலெடுத்து மண்டியிட்டு ஓங்காரம் கொண்டு தனது முப்பத்திரண்டு உறுப்புக்களிலும் துண்டறுத்துப்பராசக்தியின் முன்வைத்து மனம்கோணாமல், உடல்வாடாமல் பிராணபயம் நாடாமல் வாய் பேசாமல் தேகந்துடியாமல் உதிரம் வடியாமல் கண்ணீர் சோராமல் தண்ணீர் பாராமல் வாழ்நாள் தேடாமல் மண்ணுசை நீடாமல் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்துவிட்டான். உடனே பாண்டவர்களும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியும் ஜலம்கொண்டு தெளித்து உபசாரஞ் செய்து தாகவிடாய் தீர்த்து தீறம்பத்திரியும் நிறை

யப்பூசி அந்தப்பராசத்தியின் சாலையிற்றுனே வளர்த்திவைத்தார்கள். அப்பால மூர்ச்சை நீங்கி எழுந்த இராவானனவன் முன் பலத்திற்கு மூன்றுபங்கு பலங்குன்றிப்போய்ச் சுவாமியின் அருளினுற் கொஞ்சம் பலமுடையவனுக இருந்தான். பாண்டவர்களும் நல்ல வேளையில் ஆயுதமெடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த சந்தோஷமுடையவர்களாய்ப் பொழுதெப்போது விடியுமென்று சகல சேனைகளுடன் ராத்திரி முழுமையும் நித்திரையில்லாமல் மிகுந்த ஆத்திரத்துடன் சூரியோதயம் யார்த்திருந்தார்கள்.

வீஷ்மருக்கும் கர்னனுக்கும் வாது.

இப்பால் துரியோதன மகாராஜன் உபலாவியத்தில் நடந்த சங்கதியும் அமாவாசியைப் புரட்டியதும் இராவானைக் களப்பலி யூட்டியதுந் தெரிந்துகொண்டு மெத்தவும் விசனமுடையவனுய் தான்போய் நாள்வைத்துக்கொண்டு களப்பலிக்கு இராவானை உடன்படுத்தி வந்ததையும் அதைக்கிருஷ்ணன் புரட்டிவிட்டதையும் வீஷ்மர் முதலிய உரியவர்களுக்குந் தெரியப்படுத்தித் தங்களுடைய பட்டத்துயானையைப் பலிகொடுக்கும்படியாய் அன்றையதினமே சித்தம்செய்துக்கொண்டு பாட்டனுகிய வீஷ்மருக்குச் சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டம்செய்து, நமது சேனுசயினியங்களுடன் குருபூமிகுப் போகும்படியாய்ப் பிரயாணப்படவேண்டுமென்று மிகுந்த தயிரியத்துடன் சொல்லிப்போன துரியோதனனுடைய பேச்சைக்கேட்டு வீஷ்மரானவர் அணிவகுத்துத் தரமேற்படுத்தினர். அந்வந் தரத்தின் விபரம் யாதெனில் துரோணுச்சாரியார் அசுவத்தாமர் வீஷமர் தாஙகள் மூவரும் அதிரதத்தலைவரென்றும், பூரிசிரன் சோமதத்தன் துன்பருடன் பகதத்தன் இந்த நாலுபேரும் மகாரதத் தலைவர்களென்றும், கிருதவன்மன் துரியோதனன் சகுனி சல்லியன் சயிந்திரன் திரிகர்த்தன் இவர்கள் சமரதத்தலைவரென்றும் அங்கதேசாதிபதியாகியகர்னன் விஷசேனன் துசுவாசனன் முதலாகிய தொண்ணூற்றென்பதுதம்பிமார்கள் அவர்கள் அர்த்தரதமென்றும் ஏற்படுத்தி வணங்காமுடியையுடைய மன்னவனிடத்திற் சொல்ல அதைக்கேட்ட அரசனுனவன் அதிரதரிற் சிறந்த அங்கதேசாதிபதியை அர்த்தரதரிலேன் போட்டார் நமது ஐயாவென்று யோசிப்பதற்குமுன்னமே கர்னனுனவன் இந்தச் சங்கதியைக் கேள்விப்பட்டு காச்சிய செம்மைப் போற் கண்சிவந்து கோபம்கொண்டு முகம் கறுத்து மீசைதுடிக்க வியர்வைபொடிக்கத் தோள் துடிக்க வாளையுருவிக்கொண்டு மண்ணும் விண்ணும் நசிக்கும்படிபாசுத்துரியோதனன் முதலிய சகல ராஜர்களுக் கெதிரில் வந்து வீஷ்மரைப்பார்த்து விற்பிடிக்கத்தெரியாத நீ அதிரதத்தலைவனுகிய என்னை அர்த்தரதரிலேற்படுத்தினுயல்லவா? பளா! பளா! வெகுநேர்த்தி ஐயா! பெரியவனென்றும் உரியவனென்றுந் துர்யோதனமகாராஜன் உனக்குச் சேனுதிபதி பட்டம்கட்ட அந்தப் பெரியதனத்தைச் சீர்ப்படுத்திச் சிறப்பாக்கிக் கொள்ள வகைதெரியாமற் சிறியதனமாக்கிக் கொண்டாயே சீமானே! நீ தனுர்வேதத்தில் என்னென்ன சாஸ்திரங்கற்றிருக்கிருய்? எந்தெந்த வீரத்திறந் தெரிந்திருக்கிருய்? என்ன சாகசமறிவாய்? என்னதன்மை என்னிடத்திற் குறைவுண்டென்று அர்த்தரதரிற் போட்டாய்? நீ என்ன அறிவாய்? கெடு நினைப்பினையுடைய வீஷமனே! இதோ உன் தலையை வாளினுல் மாட்டிக் களப்பலியூட்டித் துரியோதனனுக்கு ஜெயஞ் சூட்டி வைக்கிறேனென்று வாளையோங்கி வீசிவரவும் அந்த வேளையிற் வீஷ்மாச்சாரியாரும் வாளையுருவிக் கொண்டு தேவர்கள் நடுங்கும்படி கடுங் கோபத்துடன் சீறி (துப்பற்ற தோழனுக்கு இரட்டைப் பங்கு) என்னுந் தன்மையைப்போல் உன் சுத்த வீரத்திற்கு அதிரதத்தலைவனென்னும்ஆண்மிக்கையும் வேண்டுமோ? அடா கர்னு இப்போதே உன் தலையை வெட்டித் தொலைப்பேனுகில் புகழினையுடைய இந்தக் குருகுலம் விளங்கி இருதிறப் பிள்ளைகளுஞ் சுகப்பட்டுப் போவார்கள். அடாபாவீ! இதோ வெட்டினேன் வெட்டினேனென்று பலவாறுகத் திட்டிக்கொண்டு கிட்டவரவும் இதைக் கண்ட அரசர்களெல்லாரும் அஞ்சி நடுங்கி பெட்டிப்போகவும், வீரர்களெல்லோரும் வெருண்டொடுக்கவும், இவ்விரண்டு பேரு மெதிர்த்துக்கொண்டார்கள். இவ்விருவருங்கொண்ட பெருங்குரோதத்தைத் துரியோதனன் கண்டு

திலில்கொண்டு, இரண்டுபேருக்கும் நடுவில்
வந்து நின்று பகைவர் நகைக்கும்படியாய்
நீங்களிருவருமெதிர்க்கலாகுமோ? ஓ ஐயா !
ஓ அண்ணு! எங்களை இவ்வித அவமானம்
பண்ணுவதைப் பார்க்கிலும், எங்களைக் கொ
ன்றுபோட்டு உங்களெண்ணத்தைச் சரிப்படு
த்திக் கொள்ளுவது உத்தமமென்று இருவ
ருக்கு மத்தியினின்று விலக்கிஞன். அப்பொ
ழுது காற்றிஞற் கலங்கபடிபட்டு விலகிய கா
ளமேகத்தைப்போலக் கண்கறுத்து இருவரு
ம் விலகி நின்ருர்கள்.

அப்போதந்தச் சேனைகளிலிருந்த மன்ன
வரியாவரும் மனஸ்தாபமடைந்து வீஷ்மாச்
சாரியானவர் கர்னனை அர்த்தரதத் தலைவரிற்
போட்டதற்குக் காரணங் கேட்காமலும் அ
தைத் தெரிந்து கொள்ளாமலும் அவமரியா
தையாகப் பேசி வாளையுருவி வெட்டுகிறே
னென்று வந்த கர்னனை ஏனிவ்வாறு நடத்தி
ஞயென்று விசாரியாமலும் இருவரையும் ச
மாதானம் பண்ணிய முறைமையறியாத துரி
யோதனனைக்குறித்து பேசவேண்டியதென்
னவிருக்கின்றது? இனி ஒன்றுங் காரியமில்
லை, ஓம் பிரதானமென்று ஆயுதமெடுத்தபோ
தே என்னைவெட்டு உன்னைவெட்டென்று வி
ளைத்தபடியால் இதுபோலவே போது விடி
யும் வரையிலும் கலகம் விளையுமென்று பே
சிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்பால் கர்னஞன
வன் நெடுநேரம் வரையிலும் விசனத்துட
னின்று, ஆ! ஆ! இந்தத் துரியோதனன்
நமது பேரில் வைத்திருந்த பட்சமெல்லாம்
பாழாகப் போய்விட்டது. ஐஐயோ ! இந்த
விஷ்மனை நோக்கி ஏனையா இப்படி செய்தி
ரென்று ஒருவார்த்தையுங் கேளாமற் பாட்ட
னென்னும்பட்ச மறவாமலிருந்தானேயன்
றித் தனக்கிஷ்டமாகியிருந்த என்னை மறந்
தானல்லவா? அடடா! துஷ்டசாவகாசமாய்
விட்டதென்று துடி துடிப்புடனிருந்தான். அ
துகாலையில் துரோணச்சாரியார் முதலியபேர்
கள் வீஷ்மரையடுத்து, ஐயோ சேஞபதியே
அதிரதத் தலைவஞகிய இந்தக் கர்னமகாராஜ
னை அர்த்தரதத் தலைவரிற் போட்டதற்குக் கா
ரணமென்ன சொல்லுமையாவென்று கேட்க
பீஷ்மர் சொல்லுகின்ருர். அரசர்களே! கே
ளுங்கள் இவிடத்திலிருக்கிற மகாவீரர்களில்
நானுங் கர்னனும் அடங்கலுக்குப் புறம்பாகி
இருக்கின்ருேம். ஆதலால் நான்முதற்படை
யிலிருக்கின்றபடி கடைப்படையிற் கர்னனைப்
போட்டேன். இதுவேயன்றி மற்ற வேருெ
ன்றுமில்லையென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு
த் துரியோதனன் முதலியயாவரும் கர்னனை
கட்டித்தழுவிக்கொண்டு ஓ அங்கதேசாதிபதி
யே! கேளும்பீஷ்மர்செய்த காரியம் வஞ்சக
மல்ல சேனைகளை ரட்சித்துக் காக்கும்படிக்கு
இப்படிசெய்ததாகச் சொல்லுகிருர். ஆகை
யால் நீங்களிருவரும் கலந்து வார்த்தையாடி
யோசித்து ஒரு காரியத்தைச் செய்தால் மாத்
திரம் மெத்தப் பெருமையாயிருக்கும். ஜெய
முங் கிடைக்கும். இல்லாவிட்டால் காரியமல்
லவென்று துரியோதனன் முதலியபேர்களு
ம்சொல்ல அந்த வசனத்தைக் கர்னன் கேட்
டுக்கலீரென நகைத்து இவருடையசூது உங்
களுக்குத் தெரியாது. (பாம்பின்கால் பாம்புக்
குத்தெரியும்)என்பதுபோல் இவருடைய வ
ஞ்சகத்தையும் சத்துருவைப்புகழ்ந்து பேசும்
தன்மையையும் என்னிடத்திலிவர் வைத்தி
ருக்கும் இஷ்டத்தையும் நானறிவேன் இவ
ரோ நல்லபாம்பின் விஷப்பகையிலுங்கொடி
ய துவேஷக்கொடுமையை யுடையவர் எப்
போதும் மன திற்சந்தேகந் தோன்ருமற்சகல
காரியங்களும் நடக்கவேண்டும். சந்தேகந்
தோன்றிஞலோ ஒரு காரியமும் நடவாது
(மிரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லா
ம்பேய்) என்பதுபோல) அவருக்குமெனக்
கும அனுமானம் பிறந்துகொண்டே யிருக்கு
ம் ஆகையால் இந்த பீஷ்மர் என்றைக்குச் சா
கின்ருரோ அன்றைக்கு நான்மனப்பூர்வமாய்
ஆயுதமெடுத்து யுத்தம்பண்ணுகிறதேயன்றி
இதற்குமந்தியில் யுத்த க்ளத்திற்கு வரமாட்
டேன். வந்தாலுமோமனக்களிப்பாய்வேணு
மேன்று போர்புரிய ஆயுதமெடுக்க மாட்டே
ன். இந்தப்பட்சபதி சாகவேணும். நான்
பாண்டவர்களைக் கொல்லவேணும். துரியோ
தனராஜனிந்தப் பாராள வேணும். . இக்தல்
லது மற்றவேருென்றில்லை என்று சொல்லி
அப்பாற் போய்விட்டான்.

கௌரவர் குருக்ஷேத்திர மடைதல்.

இப்பால் வீஷ்மரானவர் சேனைகளைக் கூட்
டிப், பிரையாணபேரி-வீரபேரி-ஜெயபேரி மு

தலியவாத்திய முழங்கும்படியாகச்செய்து பய ணப்படுத்தினர். அந்தவேளையில் துரியோ தனன்-சகுனி.துசுவாசனன் இவர்கள்மூவரு ம் கர்னனுககுவேண்டிய தேறுதல்சொல்லி, மனவுறுதியை விட்டுவிடார். இந்த பீஷ் மருடையமனது எங்களுக்குத் தெரிந்தேயி ருக்கின்றது. நாங்களறிந்துகொள்ளாம லிருக்கவில்லை. பாண்டவர்களிடத்திற் பட்சம் வைத்து அவர்களே ஜெயிக்கவேணுமென் று பாடுபடுகிருர். நீர்ஒருபிராணி எங்களுக் காக உண்மையாய்ப் பாடுபடுகிறபடியால் உம் மை அர்த்தரதரிற்போட்டு அவமானஞ் செ ய்ய வேண்டுமென்றே செய்தார். ஆகையால் (கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணுடி வேண்டியதி ல்லை) பட்டப்பகற்போ லெங்களுக்குத்தெரிகி றது. ஆகிலும் (பந்திக்கு முந்தவேணும் படைக்குப்பிந்தவேணும்) என்னும்பழமொ ழிப்பிரகாம் எங்களுடைய அதிர்ஷ்டமும் உம்முடையநல்லகாலமும் அப்பீஷ்மருக்குப் பொல்லாதகாலம்பிறப்பித்து உம்மை அர்த் தரதரிற் போடும்படியாகச் செய்தது. மெத்த நல்லகாரியம். முந்திமடியத்தக்க பேரெல்லா ரும் மடிந்துபோகட்டும், விரர்சூரர் முதலிய பேர்களெல்லாருங் கைகால் அசரட்டும்! பிற் பாடுநாமிருக்கிருேம் பாண்டவர்களிக்கின்ருர் கள்பார்த்துக்கொள்ளுவோம் நீர்ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டிய தில்லையென்று கர்னனைத் தேற்றி அழைத்துகொண்டுபோய் திருதரா ஷ்டிர மகாராஜனுடைய காலில் யாவரும் வி ழுந்து, குருக்ஷேத்திரத்திற்குப் படைகளை கூட்டிக்கொண்டு போகும்படி விடைகேட்டா ர்கள். அதற்குத்திரிதராஷ்டிரன் சந்தோஷ மடைந்து, நமஸ்காரஞ்செய்த பிள்ளைகளை யெல்லாம் வாரி மார்போடணைத்து ஆசிர்வ தித்து, எனதுமைந்தர்களே! இதுவரைமி லும் இந்தச்சந்தர வம்சத்திலில்லாத பகை யைநீங்கள் தேடிக்கொண்டீர்கள். பாண்ட வர்களோ மெத்தநயிச்சிகாள் அதற்குத்தக்க படி வரங்கள்முதலிய பலமுந்தவமும் தெய்வ கடாட்சமும் பெற்றிருக்கின்ருர்கள். ஆகை யினல் கால- இடம்- சமயம்- பலம்-படைத்து ணைகளின்விரம் - இவைமுதலிய யாவையும் அறிந்துகொண்டு சந்தர்ப்பமெப்படி இருக்கு தோ அந்தபடிவழிவிட்டுப் பெரியோர்கள் சொல்லுங் வார்த்தையைக்கேட்டு உரியோர்க ளைக் கைவிடாமல், தைரியம்விடாமல்காரியந் தாட்சிவாராமல் செயம்பெறக் கடவிர்களென் று சொல்லிக் கர்னன்சகுனி முதலியபேர்களை ப்பார்த்து குழந்தைகளே! என்பிள்ளைகளோ அறியாதவர்கள். இதுவரையிலும யுத்தஞ் செய்ததுமில்லை. பெரும்போர்நடந்ததைப் பார்த்ததுமில்லை. ஏதோ ஆத்திரத்தால் க்ஷா த்திரங் கொண்டு போர்த்துணையாகியஉங்களை நம்பி யுத்தத்திற்கு வருகின்ருர்கள். இவர்க ளைக் காப்பாத்திக் கொண்டுவந்து என்னிடத் திலொப்பிவைக்க வேண்டியகடமை உங்களு டையதென்று கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வெகுவாகச்சொல்லி, இளைய பிள்ளைகளையும பேரப்பிள்ளைகளையும்பார்த்து, (இளங்கன்று பயமறியாது) என்னுந் தன்மையாய்ப் போர் முகத்திற்போய் விழாதிர்கள் அணிவரிசை யினின்று சத்துருக்களைவென்று அண்ணன் தம்பிகள் பெரியோர்களே பந்துக்கள் இவர் கள்சொல்லும் வார்த்தையைக்கேட்டு அடங் கியிருந்து காரியசாதனம் பண்ணிக் கொண்டு வரக்கடவிர்களென்று ஆசீர்வதித்து, அப் பாதுரியோதனு! தம்பிமார்களையுந் தமயன் மார்களையும் பத்திரமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு படைமுகத்தில்நின்று ஜெயங்கொண்டுவரும் படியாகச் சுகமாய்ப் போய்வாவென்று விடை கொடுத்தான். அப்பால்யாவரும் காந்தாரியா கிய தாயிடத்திற்சென்று காலில்விழுந்து, அம்மா உயுத்தகளத்திற்குப் போய்வருகிருே மென்று செலவுகேட்க, உடனே அந்தஅம் மனுனவள் பிள்ளைகளையும் மற்றபேர்களையும் உபசரித்து மைந்தரே! உங்களுக்கு நான்வி சேஷித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. எல் லாக்காரியங்களு முங்களுக்குத்தெரியும் ஆ கையால் சத்துருநாசம்படுத்தி வாருங்களெ ன்று விடைகொடுத்தனுப்ப அவரவர்கள்யுத் தகோலங்கொண்டதிறத்துடன் ஆயுதபானி களாய் ராசஸ்திரீகள் முதலியபேர்களுடன் புறப்பட்டு அஸ்தினுபுரத்தின்சாலைதெருவிர் வருவதானுர்கள்.

அப்போது சொன்னசொற்றப்பிய துண் களும் அறுதலியென்று மிண்டைகளும் தன மில்லாதமார்பர்களும்-இனமில்லாத கோபர் களும்-மயிரைவிடுத்தமங்கையரும்-புகையு நெ ருப்பேந்து நங்கையரும்-விறகுசுமந்த தலைய ரும்-விழ்ந்துவருந்து நிலையரும்-பன்னலு

